

Giới thiệu Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm

Tác giả Luật Nhi tiếp tục cho ra đời siêu phẩm Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm, truyện ngôn tình sủng bởi vì vị hôn phu phản bội, cô phải vội vã tìm một chú rể để hoàn thành hôn lễ, cho cha một câu trả lời.

Bởi vì cô nhìn anh, ngồi lên anh, anh muốn cô trở thành cô dâu của anh, chịu trách nhiệm với anh.

Cuộc hôn nhân bất ngờ, với ý tưởng ham muốn này tất nhiên phải làm . . . . .

---**---

Kiều Trác Phàm, là một người thần bí. Ngoài có một tập đoàn lớn ra, lại còn có một thân phận bí ẩn. Các nhân vật lớn đến từ các nước khác cũng phải cúi đầu kính nể anh.

Lại nghe đồn, lòng dạ của Kiều Trác Phàm vô cùng ác độc. Bên ngoài cười như gió xuân, sau lưng lại làm nhiều chuyện không bằng cảm thú.

Tiểu Bảo Bối không ngờ rằng, mình sẽ nhìn thấy giấy chứng nhận kết hôn của vị hôn phu từ chỗ chị họ. Cô giận dữ, kéo Kiều Trác Phàm mà người người nghe tên đã sợ mất mật làm chú rể, vì để hả giận.

Ai biết, nhân vật Kiều Trác Phàm này lại ngoan ngoãn sắm vai chú rể, hơn nữa biến nhân vật này thành phong sinh thủy khởi*.

Phong sinh thủy khởi*: Gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Xuyên, anh nói xem chúng ta trốn ở chỗ này, thật sự không bị người khác phát hiện sao?"

Dưới ánh sáng mờ mờ, có thể thấy được chỗ này là một phòng vệ sinh nam.

Chỉ là có chút không thích hợp trong nhà vệ sinh chính là, trong nhà vệ sinh nam vậy mà truyền ra giọng nói của một người phụ nữ.

"Sẽ không. Huyền Huyền. Em cứ việc tin anh. . . . ." Tiếng nói của người đàn ông có chút khàn khàn.

"Nhưng đây là bữa tiệc đính hôn của anh và cô ấy, chúng ta làm như vậy không tốt đâu?" Giống như cô gái có chút do dự, nhưng trong giọng nói của cô vẫn lộ ra một chút khát vọng.

Không biết cô gái này lặp đi lặp lại nhắc nhở bao nhiêu lần, chọc giận người đàn ông, hấn giận dữ, trực tiếp gạt gao ép cô gái lên tường nhà vệ sinh lạnh lẽo, một tay bóp chặt chiếc cằm mảnh mai của cô, khàn giọng gào thét: "Đừng nói nữa, trong lúc thế này, cái gì anh cũng không muốn nghe."

"Em biết rồi, cái gì em cũng không nói nữa là được." Người đàn ông gầm nhẹ giống như để cho cô gái kia hiểu cái gì, sau một lát cô từ rụt rè, biến thành chủ động. Hai tay, giống như dây mây quấn quanh trên eo người đàn ông, mở ra một màn hôn môi.

Không thể nghi ngờ, cô gái chủ động ôm hôn, làm người đàn ông có chút vừa lòng. Chẳng qua, người đàn ông còn chưa thỏa mãn vẫn tiếp tục hôn, Mà cô gái kia trong khi tiếp thu nụ hôn của người đàn ông, đuôi mắt nhú lại . . . . .

—— Tuyến phân cách ——

"Quý Xuyên?"

"Quý Xuyên anh ở đâu?"

Một cô gái mặc bộ lễ phục màu trắng lụa mỏng vây quanh ngực, lúc này đang đứng ở trước cửa nhà vệ sinh nam nhìn xung quanh.

Lễ phục màu trắng, vừa làm hiện lên đường cong của cô gái. Làn váy chỉ tới đầu gối, vừa lúc làm lộ ra đôi chân xinh đẹp.

Chẳng qua, cô gái hơi nhú mày biểu hiện lúc này cô rất sốt ruột.

Cô nhìn chăm chăm cửa nhà vệ sinh, cũng vẫn không thấy người cô muốn thấy.

Tiểu Bảo Bối buồn bực rồi.

Quý Xuyên vừa nói muốn đi toilet, bảo cô một mình chờ một hồi.

Nhưng cô đã đợi quá lâu, từ đầu đến cuối vẫn không thấy anh trở lại buổi lễ.

"Quý Xuyên, anh ở bên trong sao?"

Chẳng lẽ Quý Xuyên đã đến bữa tiệc đính hôn?

Không thể nào. Cô vừa mới hỏi người phục vụ, nói là từ khi anh đi vào cũng không có ra ngoài?

Có thể anh đã xảy ra chuyện gì hay không?

Nghĩ đến khả năng đó, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng trực tiếp xông vào trong toilet.

Quý Xuyên bị bệnh suyễn nghiêm trọng, nếu mỗi lần phát tác mà uống thuốc trễ sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Bởi vì lý do này, cho nên mỗi lần Tiểu Bảo Bối đều chuẩn bị một lọ thuốc trong túi, đề phòng bất cứ tình huống nào.

Nghĩ đến thời gian Quý Xuyên vào toilet cũng đã qua nửa giờ, Tiểu Bảo Bối vẫn kiên trì đi vào toilet nam. . . . .

—— Tuyến phân cách ——

Tiểu Bảo Bối vừa đi vào toilet, mấy người đàn ông đang đứng bên ngoài đều là biểu hiện kinh ngạc nhìn cô chăm chăm, sau đó vội vã kéo quần lên.

Lần này, Tiểu Bảo Bối muốn kéo một người tới hỏi một chút cũng không có cách nào.

"Quý Xuyên, anh ở bên trong sao?"

Roi vào đường cùng, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể gõ cửa từng phòng.

"Quý Xuyên?"

Toilet này tổng cộng có sáu phòng, hai cửa trước không có ai trả lời. Bị cô đẩy ra, bên trong rỗng tuếch.

Khi đứng trước cánh cửa thứ ba, Tiểu Bảo Bối nghe được tiếng rên nhỏ.

"Quý Xuyên. . . . ."

"Quý Xuyên, anh sao vậy?"

"Quý Xuyên, em đẩy cửa tiến vào."

Gõ vài lần, mặc dù có tiếng động nhỏ, nhưng không ai trả lời.

Như sau khi Tiểu Bảo Bối đẩy cánh cửa này ra, đột nhiên sắc mặt liền đỏ lên.

Bởi vì trên bồn cầu, có một người đàn ông đang ngồi. Lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này, trong mắt Tiểu Bảo Bối loé lên nét kinh diễm. Được rồi, lớn thế này, thật sự đúng là cô chưa từng thấy một người đàn ông có thể đẹp như vậy. Nhất là đôi mắt dưới đôi chân mày rậm, giống như gió lốc.

Cũng không biết là vì bị cô quấy rầy, có chút ảnh hưởng đến quá trình ‘Loại bỏ tạp chất’ của một người bình thường hay là thế nào, rõ ràng là mặt đẹp như vậy, lúc này đang âm trầm nhìn Tiểu Bảo Bối.

"Thật xin lỗi. . . . ." Có chút căng thẳng, Tiểu Bảo Bối cũng trở nên có chút cà lăm.

Theo bản năng Tiểu Bảo Bối muốn đóng cửa nhà vệ sinh lại giúp người này, không làm gián đoạn hoạt động bình thường của cơ thể của anh, nhưng ai biết khi tay cô mới chạm vào tay cầm cửa, đột nhiên tay người kia túm chặt cánh tay của cô, sau đó kéo vào trong. . . . .

"Àm. . . . ."

Khi cửa nhà vệ sinh đóng lại lần thứ hai, một màn huyền ảo đã xảy ra.

Người này ngồi ở trên bồn cầu, mà Tiểu Bảo Bối thể nhưng lại ngồi ở trên đùi người kia. . . . .

Hẹn hò ba năm với Quý Xuyên, bây giờ cũng sắp kết hôn, Tiểu Bảo Bối còn chưa từng vô cùng thân thiết như vậy với hắn, không nghĩ tới hôm nay. . . . .

Cô xấu hổ, hốt ha hốt hoảng từ trên đùi anh nhảy xuống.

"Anh. . . . . Tôi. . . . ." Nếu cô có thể nhìn thấy mặt của mình lúc này, nhất định sẽ cảm thấy cái mặt này còn hồng hơn trái cà chua.

Thấy bộ dáng ấp úng của cô, người đàn ông đơn giản tùy tiện đứng lên

"Anh anh anh. . . . ." Lần này, Tiểu Bảo Bối càng thêm bối rối.

Người đàn ông này chắc sẽ không định vệ sinh chỗ đó trước mặt cô chứ? Nói như vậy thì đang không mặc quần, vậy cái kia lộ ra ngoài?

Cô gấp đến độ rồi bời, dứt khoát dùng hai tay bưng kín hai mắt mình.

Ha ha. . . . . Như vậy thì sẽ không thấy cái gì.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối còn đang lặng lẽ khen ngợi mình thông minh trong lòng.

"Che cái gì?" Ngay lúc này, tiếng nói hùng hậu của người đàn ông truyền đến.

"Anh không mặc quần."

"Ai nói tôi không mặc quần? Không phải là cô chỉ mong sao tôi không mặc quần chứ?" Trong giọng nói của anh, mang theo khí phách. Mà trong giọng nói này, lại giống như mang theo một dòng ý cười.

Đề đặt cẩn thận, rốt cục Tiểu Bảo Bối cũng để hai tay che mắt mình xuống, vừa để xuống cô mới nhìn thấy người đàn ông này xác thực ăn mặc chỉnh tề.

Đây tới cùng là chuyện gì đây?

Từ lúc còn nhỏ trở đi, mẹ đều nói khi đi toilet thì phải cởi quần ra.

Nhưng người đàn ông này, mặc chỉnh tề thì làm cái gì ở trong này?

"Muốn nhìn sao?" Người đàn ông thấy cô vẫn còn nhìn nơi nào đó của anh, dứa khoát đặt tay ở trên thắt lưng.

"Đồ tướng bở, ai muốn nhìn anh." Anh nghĩ mình là vàng sao? Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở?

Lúc trước, từng gặp người tự kỷ, nhưng thật đúng là chưa từng gặp người tự kỷ đến hết thuốc chữa như vậy.

Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, người đàn ông này thật sự rất cao.

Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu mới phát hiện, người đàn ông này vậy mà không chỉ cao hơn cô một cái đầu. Đầu cô chỉ đến ngực của anh. . . . .

Điều này làm cho người cao chỉ có 1m6 như cô, luôn luôn bất mãn về chiều cao của mình nhất thời hận không thể trực tiếp chui vào trong bụng mẹ cái tạo lại lần nữa.

"Muốn nhìn còn không cho nữa đấy." Người đàn ông nhìn cô gằn trong gang tấc, nhú mày.

Cũng không biết có phải do ảo giác của cô không, cô giống như vừa mới nhìn thấy ý cười từ trong mắt người đàn ông này. Đợi đến khi cô tập trung nhìn vào, liền không thấy.

Lúc này, biểu tình trên mặt của người đàn ông này, vẫn giống như là cô thiếu anh mấy trăm vạn không bằng.

"Cái kia. . . . . Vừa rồi thật xin lỗi. Tôi đi tới. . . . ." Nói thật ra, ở chung với một người đàn ông trong nhà vệ sinh lâu như vậy, Tiểu Bảo Bối cảm thấy không được tự nhiên. Tuy hình dáng của anh thật đẹp mắt, nhưng Tiểu Bảo Bối vẫn không quên mục đích cô ở trong toilet này.

Cô tới là vì muốn tìm Quý Xuyên.

Không biết bây giờ anh có khỏe không.

Khi cô sắp kéo cửa đi ra, người đàn ông phía sau ý vào tay dài, trực tiếp đề cánh cửa cô định kéo ra.

"Anh còn muốn làm gì?" Khi anh kéo lại, cô hoảng loạn, nói chuyện khiêm tốn, cũng xin lỗi rồi. Người này còn muốn thế nào?

"Như thế nào? Nhìn tôi, ngồi lên tôi, liền phì mũi muốn đi?" Người đàn ông ôn lần thứ hai nhú mày. Giữa mạnh mẽ lại mang theo một chút khàn khàn, hình như là giọng tự nhiên.

"Tôi. . . . . Lúc này anh cũng không cởi quần mà, cái gì tôi cũng không nhìn thấy. Chuyện gì cũng không làm, chắc không phải anh muốn tôi chịu trách nhiệm chứ." Hơn nữa Tiểu Bảo Bối cô ngồi ở trên đùi anh, còn không phải bị anh kéo sao. Vừa ăn cướp vừa la làng, đừng quá đáng như vậy chứ.

"Xem ra, lúc này không nhìn được nên có vẻ cô cực kỳ thất vọng. Nếu như vậy, tôi đây liền. . . . ." Tay anh lần thứ hai đặt ở trên lưng quần của mình. . . . .

Động tác ngả ngón đó, lập tức làm khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ lên, cũng làm cô tức đến dậm chân.

"Biến thái." Tiểu Bảo Bối không chút suy nghĩ mắng người. Chỉ là lời này, đã có chút hiệu quả.

Vốn người đàn ông đang muốn coi quần, đột nhiên dừng tay, đôi đồng tử kia sâu như biển nhìn chăm chăm lấy cô: "Cô gái, nghe được những lời cô vừa nói, tôi quyết định đổi lại suy nghĩ."

"Suy nghĩ gì?"

"Cô gái, cô đang mời tôi sao?" Anh cười rụt rè, thật giống như câu hỏi mới vừa rồi chính là chuyện hiển nhiên.

Nhưng trong lời nói tà ác, làm cho Tiểu Bảo Bối hoảng hốt: "Quý Xuyên, em đụng trúng tên biến thái rồi."

Cũng không biết lời nói của cô làm người đàn ông này mất hứng chỗ nào, mặt vừa hiện lên chút ý cười miễn cưỡng lại trở về âm trầm.

Mà cánh tay dài vốn đang ngăn ở cửa toilet, cũng thu lại.

Thấy anh không còn ngăn cản nữa, Tiểu Bảo Bối lập tức đẩy cánh cửa ra, sau đó chạy trốn mất dạng.

Mà Tiểu Bảo Bối không biết là, cô vội đến mức bỏ lại túi xách, bởi vì cô quá bối rối nên đã lưu lại chứng cứ phạm tội ở hiện trường. . . . .

Cô chạy ra khỏi toilet nam, lại đụng vào một người đàn ông đang chuẩn bị đi vào.

Nhưng ngay cả câu xin lỗi Tiểu Bảo Bối cũng không nói, liền giống như chú chó con bị giẫm phải đuôi, chạy trốn điên cuồng.

—— Tuyến phân cách ——

"Kiều Trác Phàm, cậu ở trong đó lâu như vậy, tôi còn nghĩ cậu rơi xuống hầm cầu rồi. Như thế nào, đồ tôi mới đưa cho cậu, cậu có xem không?" Người đàn ông vỗ vỗ cái vai sau khi bị đụng phải đi tới một phòng trong toilet, khi đi tới phòng mà Tiểu Bảo Bối vừa chạy ra liền đứng lại.

Trong tầm mắt, chính là một người đàn ông đứng ở trong, đôi mắt đen đang nhìn một chỗ không biết suy nghĩ cái gì.

Mà theo tầm mắt của người đàn ông này, người đàn ông vừa mới tiến vào nhìn thấy túi xách rơi trên mặt đất, còn có danh thiếp rơi ra từ trong túi.

"A, hóa ra là diễn cảnh mật ngọt trong nhà vệ sinh? Thật ngại quá, vừa rồi bị tôi phá vỡ." Khi nói lời này, anh ta không có lòng tốt nhặt tấm danh thiếp của người kia lên, đọc chậm chậm: "Tiểu Bảo Bối, trợ lý Tổng giám đốc tập đoàn Tiểu thị. . . . . Kiều, xem ra vận may của anh không ít." Sau khi nhìn ba chữ Tiểu Bảo Bối trên danh thiếp, người đàn ông bị anh trêu chọc tên là Kiều Trác Phàm, ý cười càng sâu.

Nhưng bỏ đá xuống giếng thật lâu sau cũng không đạt được hiệu quả như mong muốn, điều này làm cho người nào đó có chút ưu thương.

"Kiều, ban ngày ở trong nhà vệ sinh, đầu óc bị thiếu ôxi hay làm sao vậy?"

Câu nói thứ hai của anh ta, cuối cùng cũng gọi được thần trí đã chạy xa của Kiều Trác Phàm trở về.

Liếc mắt nhìn người đối diện một cái, Kiều Trác Phàm nói: "Duật, tôi hối hận rồi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Cô Gái Cười Khiêu Khích

"Quý Xuyên, hóa ra anh ở trong này?"

Tiểu Bảo Bối một đường chạy chậm từ toilet ra, ra tới đại sảnh tùy tiện liếc mắt một cái liền thấy Quý Xuyên đứng trong đám người. Quý Xuyên rất cao cũng rất tuấn tú, thành tích cũng vô cùng tốt. Từ nhỏ đến lớn, anh đều là một người gương mẫu trong mắt mọi người. Bây giờ anh bước vào xã hội, cũng là người tài giỏi trong xã hội. Người như vậy, trên cơ bản không có khuyết điểm gì. Có thể qua lại với anh, đến bây giờ Tiểu Bảo Bối cũng cảm giác như là đang nằm mơ, chứ đừng nói bây giờ còn có thể đính hôn với anh.

Chỉ là, hình như Quý Xuyên cũng không thích cười lắm, cũng không phải người dịu dàng quan tâm. Điều này ít nhiều gì cũng làm cho Tiểu Bảo Bối có

chút tiếc nuối. Cho nên khi hai người yêu nhau, đều là Tiểu Bảo Bối chủ động. . . . .

Cũng không sao.

Chỉ cần có thể gả cho anh, có thể trở thành vợ của Quý Xuyên, Tiểu Bảo Bối cảm thấy cũng đã đủ lắm rồi.

Giây phút nhìn thấy anh mạnh khỏe đứng trong đám người, rốt cục sợi dây buộc chặt kia cũng được nói lỏng ra.

Không sao rồi.

Quý Xuyên của cô không gặp nguy hiểm.

"Anh còn phải hỏi em đó. Anh vừa mới đón khách giúp em, em liền lười biếng chạy ra ngoài chơi, mặc kệ khách nhiều như vậy." Quý Xuyên quét mắt liếc Tiểu Bảo Bối một cái, lập tức hừ lạnh.

Cô đi khỏi, là vì sợ bệnh suyễn của anh tái phát mới đi khỏi.

Cho nên, giờ khắc này bị anh trách cứ, nghe có chút chối tai cũng có chút chanh chua, càng làm cho hốc mắt của Tiểu Bảo Bối nổi lên một tầng hơi nước mỏng.

"Quý Xuyên, vừa rồi là em lo lắng cho anh. Còn nữa, em ở nhà vệ sinh gấp. . . . ." Gấp một tên biến thái, lại còn bị anh ta thất lễ.

Tuy nhiên đến sau cùng, tên biến thái kia để cô đi, nhưng đối với một cô gái hồn nhiên như cô mà nói, vẫn làm cho cô sợ không thôi.

Nhưng lời của cô còn chưa nói hết, Quý Xuyên liền mở miệng trực tiếp ngắt ngang lời cô muốn nói: "Được rồi, nếu không có chuyện gì thì nhanh đi chiêu đãi khách đi, đừng như một cái cọc gỗ đứng chỗ này."

Lời nói của anh thật sự có chút quá phận, điều này làm cho nước mắt trong mắt Tiểu Bảo Bối tụ lại càng ngày càng nhiều. . . . .

"Quý Xuyên, làm sao anh có thể như vậy. . . . ." Cô khàn tiếng hô lên.

Ngay khi cô sắp chất vấn, một giọng nói chen vào: "Được rồi Bảo Bối à, cũng là do Quý Xuyên chờ em quá lâu mới sốt ruột. Hơn nữa, bây giờ khách khứa nhiều như vậy, một mình Quý Xuyên không tiếp nổi, trong lòng có chút bức bối, cũng có thể thông cảm."

Nghe thấy giọng nói kia, Tiểu Bảo Bối nhìn thấy một cô gái đang chậm rãi đi đến chỗ bọn họ —— Tiểu Huyền.

Cô ấy là con gái bác cả của Tiểu Bảo Bối, cũng là chị họ của Tiểu Bảo Bối, 25 tuổi phong nhã hào hoa, bây giờ là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng.

Tóc uốn gọn sóng, làm cho cô càng xinh đẹp. Váy màu đỏ khoét lưng phối hợp với giày cùng màu, lại thêm khí phách tự tin, giống như cô mới là nhân vật chính trong bữa tiệc.

Nhìn thấy sự xuất hiện của cô, Quý Xuyên có chút sững sốt. Điểm này, ngược lại Tiểu Bảo Bối có chú ý tới. Hơn nữa, cô còn phát hiện tầm mắt của Quý Xuyên đang rơi vào nốt ruồi chu sa trên má phải của Tiểu Huyền. . . . .

Cũng đúng, nốt ruồi ở vị trí đó, làm ánh mắt của cô càng phát ra quyến rũ. Mỗi lần đứng ở trước mặt Tiểu Huyền, Tiểu Bảo Bối đều có chút tự ti. Cô có chút không quan tâm, cúi đầu nhìn chằm chằm mũi giày của mình. . . . .

"Được rồi, hai người cũng không nên cãi nhau nữa. Bảo Bối em đi tiếp khách bên kia đi, còn Quý Xuyên, nhanh đi ra cửa." Tiểu Huyền là người phụ nữ tài giỏi, bắt đầu thu xếp.

Quý Xuyên sẽ nghe lời cô ta nói mới là lạ. Trong lòng Tiểu Bảo Bối suy nghĩ như vậy.

Anh, ghét nhất là bị người khác xếp đặt.

Chỉ là, Tiểu Bảo Bối mới nói thầm trong lòng mình xong, Quý Xuyên vậy mà thật sự đi ra cửa.

Mãi cho đến khi nhìn thấy bóng lưng đã đi xa của anh, Tiểu Bảo Bối còn đang không có cách nào tiếp thu chuyện như vậy.

Mỗi lần Tiểu Bảo Bối cô muốn năn nỉ Quý Xuyên làm một việc, cũng phải tiêu tốn năm sáu ngày khuyên bảo, sau cùng dẫn đến Quý Xuyên bị cô làm phiền, mới không thể không thỏa hiệp. Nhưng hôm nay, Tiểu Huyền chỉ nói một câu, Quý Xuyên lại. . . . .

Khó hiểu như vậy, làm Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu nhìn Tiểu Huyền.

Lúc này, người phụ nữ kia cũng nhìn bóng lưng đã đi xa của Quý Xuyên.

Khi phục hồi tinh thần lại, phát hiện Tiểu Bảo Bối đang nhìn mình chằm chằm, cô cười nhẹ: "Được rồi, em cũng nhanh bắt đầu làm đi. Có nghe không. . . ."

Nói xong, Tiểu Huyền đi khỏi.

Mà Tiểu Bảo Bối lại chết đứng ở chỗ đó thật lâu. . . . .

Bởi vì cô không rõ, vì sao sau khi chị họ Tiểu Huyền nhìn thấy Quý Xuyên làm theo như lời cô ấy nói, lại bày ra nụ cười khiêu khích với cô.

Chỉ là Tiểu Bảo Bối không biết, một màn này đã rơi vào trong đôi con ngươi màu đen cách đó không xa.

Nhìn bộ dáng cô cúi đầu, người nào đó liền muốn tiến lên an ủi.

Nhưng cuối cùng, anh vẫn xoay người đi khỏi. . . . .

—— Tuyến phân cách ——

Trời trong nắng ấm, Tiểu Bảo Bối định hẹn Quý Xuyên cùng đi ăn cơm.

Từ sau bữa tiệc đính hôn, đã mấy ngày bọn họ cũng chưa gặp mặt rồi.

Tiểu Bảo Bối là vì nụ cười khiêu khích của Tiểu Huyền ngày hôm đó làm cô có chút không dễ chịu, cho nên không cho Quý Xuyên gọi điện thoại. Mà Quý Xuyên. . . . . Chỉ sợ cô không chủ động đi tìm anh, anh cũng đã quên trong thế giới của Quý Xuyên anh còn tồn tại một vị hôn thê.

Nghĩ vậy, khoe miệng Tiểu Bảo Bối lộ ra tự giễu.

Nhưng bởi vì kiên trì cùng nhẫn nại nhiều năm qua, cô vẫn chủ động đến đây.

"Tiểu tiểu thư, sao cô lại tới đây?" Tay cô còn chưa chạm đến cửa phòng làm việc, Tiệp trợ lý của Quý Xuyên vội vàng đi tới từ chỗ gần đó.

"Tôi muốn đi ăn cơm với Quý Xuyên. . . . ." Cô nói.

"Mỗi ngày Quý tổng đều có chuyện quan trọng, cho nên sau này Tiểu tiểu thư đến vẫn nên gọi điện thoại hẹn trước." Tiệp trợ lý không chút thay đổi nói với Tiểu Bảo Bối.

Chỉ một câu nói, làm cho tâm của Tiểu Bảo Bối rét lạnh.

Vị hôn thê tìm vị hôn phu đi ăn cơm, vẫn phải hẹn trước ?

Hẹn trước em gái anh.

Trùng hợp, cửa văn phòng của Quý Xuyên được đẩy ra.

"Buổi trưa hôm nay ăn cái gì đây?"

"Anh quyết định đi, em cái gì cũng được."

Từ trong phòng làm việc có hai người đi tới, lại còn đang trò chuyện. Mãi cho đến khi nhìn thấy Tiểu Bảo Bối và trợ lý đứng ở trước cửa văn phòng, bọn họ mới dừng chân.

"Hai người. . . ." Tiểu Bảo Bối nhìn chằm chằm toàn bộ trước mắt, chợt đột nhiên không biết nên làm cái gì mới được. Bởi vì hai người song song đi tới, ngoài Quý Xuyên, chính là Tiểu Huyền. . . . .

Cô không rõ, ngay cả vị hôn thê là cô muốn cùng ăn bữa cơm, cũng phải hẹn trước, vậy tại sao với chị Tiểu Huyền lại dễ như vậy.

Mà Tiểu Huyền nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, trong mắt cũng có chút kinh ngạc. Chẳng qua rất nhanh, cô lại khôi phục nụ cười quyến rũ: "Bảo Bối, chị đến đây là vì phòng làm việc của chúng ta có hợp tác với bên Quý Xuyên. . . . ." Giống như cô đang giải thích cái gì đó.

Mà Tiểu Bảo Bối vừa nghe, cũng lộ ra hai má lúm đồng tiền: "Em cũng chưa hỏi chị họ đến đây là có chuyện gì mà. Chẳng lẽ, đây là chị có tật giật mình hả?"

Một câu đơn giản, làm nét mặt ba người ở đây đều thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Lớn Của Năm Người

Trung tâm thành phố, nghe nói là nơi tắc đất như tắc vàng. Trong một nhà hàng Tây tên là Âu Lai.

"Món ăn ở đây không tệ, Bảo Bối em có thể thử một chút." Tiểu Huyền ngồi ở đối diện, cầm thực đơn nói với Tiểu Bảo Bối. Mà giọng điệu của cô, giống như nữ chủ nhân, làm Tiểu Bảo Bối rất không thoải mái.

Còn nữa, cách sắp xếp chỗ ngồi.

Tiểu Bảo Bối ngồi chung với Quý Xuyên, mà Tiểu Huyền lại ngồi đối diện Quý Xuyên. Cứ như vậy, Tiểu Huyền chỉ cần ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy Quý Xuyên.

Sắp xếp như vậy, làm bọn họ càng giống như một đôi tình nhân.

Mà cách nghĩ này, làm Tiểu Bảo Bối có chút xù lông.

Nếu xem bọn họ như tình nhân, vậy Tiểu Bảo Bối cô được tính là cộng lõng gì?

"Hành chừng thôi." Lúc Tiểu Bảo Bối đang xù lông, cách đó không xa truyền đến lời nói kịp thời cứu chữa.

Từ nơi phát ra giọng nói, nhóm người Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu liền thấy được hai người đang đi tới.

Hai người cao như nhau, chỉ có vóc người thoảng có chút khác biệt. Đi ở phía trước, người đàn ông có nụ cười ấm áp động lòng người. Đi ở phía sau, toàn thân mặc quần áo màu lam nhạt, làm thân hình của anh ta xem ra có chút gầy.

Lại nhìn mặt người đàn ông này, hai chữ xinh đẹp đã không đủ để hình dung. Nhất là đôi đồng tử màu đen kia, thật câu hồn, có thể dễ dàng bắt được tâm trí của bất cứ người nào.

Mà gương mặt này, đột nhiên Tiểu Bảo Bối cảm thấy có một chút quen thuộc.

Đúng rồi.

Người đàn ông tựa như ánh mắt trời kia, không phải là tên biến thái trong toilet sao?

"Kiều, chúng ta ở phòng thường, hay là. . . ." Xem ra, hai người này đều là khách quen.

Đang lúc bọn họ nói chuyện, Tiểu Huyền nói: "Không nghĩ tới có thể nhìn thấy Kiều Trác Phàm và Đàm Duật ở trong này."

"Đó là ai?" Cuộc sống của Tiểu Bảo Bối rất đơn giản, khi còn đi học liền an phận đi học, bây giờ bước chân vào xã hội liền an phận học tập nghiệp vụ của công ty. Tóm lại, chỉ cần ba bữa cơm bình thường. Quý Xuyên tùy ý liếc mắt nhìn cô một cái, cô hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện khác. Cho nên, cho dù cùng sống trong một thành phố, Tiểu Bảo Bối vẫn không biết những người này.

"Chính là hai người vừa mới đi tới. Người phía trước rất lợi hại, là Đàm thiếu – con trai trưởng của người đứng đầu thành phố S. Người phía sau càng lợi hại hơn, là Tổng giám đốc Kiều Trác Phàm mới vừa sáng lập ra công ty Đế Phàm trong năm nay." Tiểu Huyền nói vô cùng hăng hái, nhưng Tiểu Bảo Bối rầu rĩ nói nhỏ một câu: "Không phải chỉ là một công ty mới đưa ra thị trường thôi sao?"

Nhà bọn họ cũng có công ty mới đưa ra thị trường.

Một tên biến thái thì có gì đặc biệt hơn người. . . . .

"Bảo Bối, em lại không hiểu. Nghe nói Kiều Trác Phàm này mới trở về trong năm nay, nhưng một tay sáng lập ra tập đoàn Đế Phàm liền trực tiếp đứng đầu top ba doanh nghiệp trong cả nước. Là người góp vốn lớn nhất, mới là trọng điểm." Tiểu Huyền nói cực kỳ hăng hái, lại xem nhẹ biểu tình muốn ăn cô của Quý Xuyên.

"Chị họ, đừng nói nữa." Tiểu Bảo Bối kim nén khi thấy biểu tình của Quý Xuyên, có ý tốt nhắc nhở.

Mà Tiểu Huyền lúc này, cũng mới chú ý tới phản ứng của Quý Xuyên, lại nói: "Quý Xuyên, anh cũng đừng mất hứng. Em nghe nói anh có hợp tác với Đế Phàm, cho nên em muốn chúng ta nên qua đó chào một tiếng có đúng không?"

Nói đùa, muốn gặp được Kiều Trác Phàm, thật không dễ dàng nha.

Hôm nay vô tình gặp được, Tiểu Huyền cảm thấy nên nắm chắc cơ hội này mới được.

Tiểu Bảo Bối nghe bọn họ nói, có chút buồn bực.

Người đàn ông biến thái này có gì đặc biệt hơn người. Còn không bằng một nụ cười của Quý Xuyên. . . . .

Chỉ là khi cách nghĩ này mới xuất hiện trong đầu Tiểu Bảo Bối, vốn đang đi theo Đàm Duật chuẩn bị vào phòng, đột nhiên Kiều Trác Phàm lại nhìn về phía bên này.

Ánh mắt, trực tiếp giết chết Tiểu Bảo Bối ngay lập tức.

Trời ạ. . . . .

Cô chỉ thăm mắng tên biến thái này ở trong lòng một trận. Chẳng lẽ cái ót của người này có mắt sao?

Nhưng Tiểu Bảo Bối buồn bực cũng không có câu trả lời, ngược lại ánh mắt của người đàn ông kia lại sắc bén thêm vài phần.

Bị đôi mắt sâu thẳm kia nhìn chăm chú có chút run lên, Tiểu Bảo Bối không thể không cúi đầu cầm lấy cốc nước bên cạnh lên uống: Được rồi, cô là tội nhân. Không nên ở trong lòng nguyên rủa anh ta là tên biến thái, nên trực tiếp bị kéo ra ngoài OOXH vài phút mới đúng.

Hóa ra, miệng nói bậy sẽ gặp báo ứng.

Điều này, giờ khắc này Tiểu Bảo Bối mới hiểu được.

Chẳng qua, trừng phạt của ông trời không phải thiên lôi đánh xuống, mà là trực tiếp phái ra hai tên ác ma.

Khi Tiểu Bảo Bối O rồi lại X người đàn ông này ở trong lòng, vốn người đàn ông đã đi xa vài bước lại quay lại.

"Kiều, đang nhìn gì vậy?"

". . . . ." Kiều Trác Phàm không trả lời, chỉ nhìn mặt Tiểu Bảo Bối chằm chằm, như muốn đào mặt cô ra.

Không nghe anh trả lời, Đàm Duật từ tầm mắt của Kiều Trác Phàm thấy được bàn của Tiểu Bảo Bối.

Vô cùng chú ý tới người đang cúi gầm đầu, Tiểu Bảo Bối không ngừng uống nước, trong con ngươi của Duật liền biết chuyện gì.

"Một người bài Tarot, hai người tranh đứng đầu, ba người đấu địa chủ, bốn người đánh mặt chược. Duật, cậu nói xem năm người sẽ biến thành cái gì?" Kiều Trác Phàm cười như đóa hoa, ánh mắt như chim ưng nhìn về phía bàn kia.

Bị nhìn chăm chú có chút xấu hổ, Tiểu Huyền vuốt vuốt tóc mình, ý muốn để mình thêm quyến rũ một chút. Quý Xuyên thì khi nhìn thấy ánh mắt của anh, có một chút né tránh. Không thể không thừa nhận, hai người đàn ông này cường thế từ trong xương tủy, thật sự quá mạnh mẽ.

Người như vậy, người bình thường khó có thể không chế.

Một bàn người, chỉ có Tiểu Bảo Bối là đang uống nước.

Nhìn các loại phản ứng của mọi người, ý cười trên khóa miệng của Kiều Trác Phàm càng sâu.

Không ai nói cho hai người tự mình đa tình kia biết, anh nhìn cũng không phải nhìn hai người họ sao?

"Duật, đi. Chúng ta đến đó họp bàn lại." Nói xong, Kiều Trác Phàm giống như đại gia, nghênh ngang trực tiếp ngồi xuống ở một bên khác của Tiểu Huyền.

Fuck.

Kiều Trác Phàm này làm việc vĩnh viễn không ra chiều như lẽ thường, làm Đàm Duật anh cũng có chút theo không kịp tiết tấu rồi.

Họp bàn là cái gì?

Đàm Duật nhận thấy, cái này giống như là thông dâm*

Thông dâm*: Nam nữ lén lút với nhau.

Nhưng sau khi bắt măn ở trong lòng một trận, Đàm Duật cũng chỉ có thể gọi người đưa đến một cái ghế, đặt ở bên cạnh bàn.

Năm người tụ họp, chính thức mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thỏ Nhỏ Răng Thép, Nấu Không Dễ

"Thật hân hạnh, hôm nay có thể gặp được Đàm tiên sinh và Kiều tiên sinh ở đây. Quý mỗ nghe danh hai vị như sấm bên tai, hôm nay có thể cùng dùng cơm với hai vị, thật là. . . . ."

Khi nhìn thấy Kiều Trác Phàm và Đàm Duật thật sự ngồi xuống bàn mình, biểu hiện của Quý Xuyên liền có sự thay đổi vô cùng lớn.

Nhất là thái độ ân cần này, cùng với khóe miệng luôn vẽ ra đường cong, đều đã làm cho Tiểu Bảo Bối có chút bất mãn.

Tôi cùng Quý Xuyên đã xảy ra chuyện gì?

Bình thường ở trước mặt vị hôn thê là cô đều ít bày ra khuôn mặt tươi cười, hôm nay lại lặp đi lặp lại nhiều lần trước mặt hai người đàn ông này là thế nào?

Chẳng lẽ, hai người đàn ông này thật sự tài giỏi như vậy?

Chỉ là, lúc này Tiểu Bảo Bối không hề biết, trên thế giới này không có ai vượt qua được tiền tài.

"Tôi không biết anh. . . . . Duật, anh quen cậu ta sao?" Ngay khi Tiểu Bảo Bối cúi gằm đầu, đối diện truyền đến giọng nói. Giọng nói này, rất êm tai. Giống như gió nhẹ đầu hạ, làm tinh thần người ta lay động.

Chỉ là lời nói của anh, làm ba người trên bàn cơm đều nhú mào.

Nhú mào, là Quý Xuyên và hai cô gái.

Không thể nghi ngờ, Kiều Trác Phàm vừa mở miệng liền ra chiêu phủ đầu với Quý Xuyên.

Về phần Đàm Duật ngồi ở bên cạnh, giống như người ngoài cuộc nhìn một màn này, đương nhiên là đang hòa theo bạn tốt của mình, kèm theo một câu: "Người cậu không quen, làm sao tôi có thể quen?"

Hai người kẻ xướng người họa, làm cho sắc mặt của Quý Xuyên và Tiểu Huyền càng khó coi.

Nhưng làm cho hai người bọn họ trở tay không kịp chính là lúc này Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên nói: "Quý Xuyên chính là Tổng giám đốc trẻ tuổi nhất của tập đoàn Tiểu thị chúng tôi, cực kỳ có năng lực, các người chính là có mắt như mù." Lại nói, nếu các người không biết anh ấy, vì sao lại vẫn mặt dày mày dạn ngồi chung bàn với chúng tôi?

Bởi vì trong lòng có anh, cho nên mặc kệ như thế nào, cô cũng cảm thấy anh là tốt nhất.

Cho dù người khác công kích một câu cũng không được.

"Tiểu Bảo Bối."

"Bảo Bối."

Điều làm cho Tiểu Bảo Bối tuyệt đối không nghĩ tới chính là, mình phản bác vì Quý Xuyên, lại biến thành mình bị Quý Xuyên và chị họ không vui.

Lúc này hai người đều không vừa lòng nhìn cô chằm chằm, nhất là Quý Xuyên, quả thật ánh mắt đó giống như là hận không thể và miệng cô lại ngay lập tức.

"Thật xin lỗi, Bảo Bối nhà chúng tôi mới tốt nghiệp đại học, nói chuyện cũng không giỏi cho lắm." Tiểu Huyền không hổ là giỏi giao tiếp.

Nhìn thấy bầu không khí bởi vì một câu của Tiểu Bảo Bối mà trở nên đông cứng, vội mở miệng giảm bớt nặng nề.

"Chị họ. . . . ."

". . . . ." Tiểu Huyền không hề để ý đến cô, chỉ hung hăng trừng mắt liếc Tiểu Bảo Bối một cái, bảo cô đừng mở miệng.

"Hôm nay là chúng tôi cân nhắc không chu đáo. Đây là danh thiếp của tôi, đây là Quý Xuyên. . . . ." Tiểu Huyền tất cung tất kính đưa danh thiếp của hai người.

Danh thiếp, Kiều Trác Phàm và Đàm Duật lấy qua xem, sau khi nhìn lướt qua liền để xuống.

"Là như vậy, công ty chúng tôi và Đế Phàm. . . . ." Tiểu Huyền nhìn thấy hai người cũng không có phản đối gì, định nói tiếp chuyện hợp tác về hạng mục công việc với hai người.

Nhưng Kiều Trác Phàm nói: "Thật xin lỗi, chúng tôi tới ăn cơm, không phải tới bàn công việc."

Một câu này, làm cho sắc mặt của Tiểu Huyền cũng trầm xuống.

Lần này, Tiểu Huyền càng không hiểu, vì sao đột nhiên hai người này lại tìm đến bàn của bọn họ.

Nhưng khi cô bắt giữ được ánh mắt của Kiều Trác Phàm thường xuyên nhìn Tiểu Bảo Bối, có vẻ như cô đã hiểu một chút gì đó.

"Bảo Bối, hôm nay khó có được cơ hội ăn cơm với Kiều tổng, coi như để cho em được mở mang kiến thức. Tới đây, em hãy mời Kiều tổng một ly, chào hỏi." Không hổ là người phụ nữ bắt đầu sự nghiệp với Quý Xuyên, nói chuyện thật là trau chuốt.

Bị điểm danh, hơn nữa lại còn mời rượu cho tên biến thái này, Tiểu Bảo Bối lập tức nổi giận.

Cô giận trừng mắt nhìn Tiểu Huyền: Tôi không làm.

Tiểu Huyền bĩu môi: Nghe lời đi, đây là vì Quý Xuyên.

Tuy trong lòng không phục, nhưng vì anh, cuối cùng Tiểu Bảo Bối vẫn buồn bực cầm lấy cái chén. . . . .

"Này cô bé, cho cô đến mời rượu Kiều tổng, là xem như nể mặt cô. Vì sao cô còn bày ra biểu tình lại như Luru Hồ Lan* vậy?" Đàm Duật thật sự có chút nhìn không được, liền mở miệng.

Luru Hồ Lan*: Mọi người chịu khó lên mạng search hình của nhân vật này xem nhé.

Không khí, chìm vào xấu hổ lần thứ hai.

Ngay cả người giỏi giao tiếp như Tiểu Huyền, cũng không biết nên nói thế nào với hai người trước mắt này nữa.

Rõ ràng đều là khuôn mặt đẹp như vậy, nhưng khi mở miệng, như thế nào lại khó có thể làm cho người ta tiếp thu như vậy?

Trong lúc bọn họ đang cân nhắc nên hóa giải bầu không khí này như thế nào, không nghĩ tới có người lại mở miệng: "Duật, Luru Hồ Lan có đẹp như cô gái trước mặt này không?"

Kiều Trác Phàm mở miệng hóa giải lúng túng, đương nhiên bốn người ở đây thật không hiểu cách làm của anh.

Đàm Duật: "Làm sao tôi biết?"

Đó là một liệt sĩ cách mạng, cũng không phải cô gái đẹp ở trước mắt.

"Không biết thì đừng nói." Nói xong lời này, Kiều Trác Phàm lại nhìn về phía tay cầm chén của Tiểu Bảo Bối. Cực kỳ rõ ràng, anh đang chờ đợi Tiểu Bảo Bối mời rượu.

Ấm chỉ rõ ràng như vậy, ngay cả người hồn nhiên như Tiểu Bảo Bối cũng thấy rõ.

Roi vào đường cùng, cô chỉ có thể vội vàng cầm lấy ly nước chanh mình đã uống, đưa cho Kiều Trác Phàm: "Kiều tổng, hôm nay có thể ăn cơm chung với anh ở đây, thật sự là may mắn của Tiểu Bảo Bối tôi tích góp ba đời. Chẳng qua rót rượu, Tiểu Bảo Bối chưa từng làm, sợ làm không tốt. Không bằng anh liền uống cái này đi?"

Hừ hừ. Dám kêu chị đây rót rượu, xem tôi chính chết anh thế nào.

Nghe nói mấy người đàn ông thành đạt kiểu ngạo đều thích sạch sẽ, ly nước chanh này cô đã uống một nửa, phỏng chừng có thể làm anh ghê tởm chết.

Ha ha. . . . .

Tiểu Bảo Bối vui mừng ở trong lòng, một đôi mắt phượng nhìn chăm chăm Kiều Trác Phàm, giống như cực kỳ chờ mong bộ dáng ghê tởm của anh.

Mà cách làm này của Tiểu Bảo Bối, lọt vào trong mắt những người khác dĩ nhiên cũng biến thành hành động không lễ phép.

"Bảo Bối, em làm cái gì vậy?" Quý Xuyên nhìn cô quát lớn.

"Không phải nói muốn mời rượu sao? Em cũng không uống rượu. . . . ." Cô gái nào đó bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn thật thà phúc hậu, lại che dấu không được nét giảo hoạt trong đôi mắt xinh đẹp kia.

"Em. . . ." Quý Xuyên thật sự không biết nói thế nào, lại còn ở trước mặt Kiều Trác Phàm và Đàm Duật, anh không muốn để lại ấn tượng xấu. "Kiều tổng, Bảo Bối tuổi còn nhỏ. . . . ."

Nếu thuyết phục Tiểu Bảo Bối không được, Quý Xuyên chỉ có thể đặt hi vọng vào Kiều Trác Phàm.

Nhưng lời của anh còn không nói hết, liền thấy vẻ mặt của Kiều Trác Phàm mang ý cười nói với Tiểu Bảo Bối: "Nghịch ngợm."

Sau đó, anh nhận lấy ly nước chanh trên tay Tiểu Bảo Bối, ngửa đầu rót hết vào trong bụng.

Giây phút đó, làm mọi người trên bàn ăn hóa đá.

Bao gồm Tiểu Bảo Bối.

Nếu bọn họ không nhìn lầm, trong nụ cười vừa rồi của Kiều Trác Phàm, ba phần sùng, bảy phần cung chiêu. Hoàn toàn vây quanh cô gái kia.

Cảm giác như vậy, thật giống như mặc kệ Tiểu Bảo Bối cho anh uống cái gì, anh cũng nhận hết. Dù cho, đó là thuốc độc. . . . .

Mà Tiểu Bảo Bối không hiểu, người đàn ông chỉ mới gặp hai lần này, vì sao lại cung chiêu mình như vậy. Bữa cơm này, Tiểu Bảo Bối đều lay hoay trong vấn đề này, thế cho nên không quan tâm đến cái khác nữa.

Chỉ là sau khi ăn xong, cô liền vứt ra sau đầu. Bởi vì bản thân cô không có ma lực quyến rũ mê người như Tiểu Huyền, làm sao có thể làm cho người đàn ông này sùng nịch cô như thế?

Chắc chỉ là, ừ, chỉ là một giấc mơ của cô thôi. . . . .

Lúc đi khỏi nhà hàng, Tiểu Bảo Bối sờ sờ cái bụng của mình.

Trong khi lẩn quẩn, tay cô vẫn bỏ thức ăn vào miệng, dẫn đến ăn rất nhiều.

Cô đang định tìm Quý Xuyên đi dạo gần đây, tiêu hóa một chút.

Nhưng ai biết, khi cô chìa tay lại chỉ chụp vào không khí.

Bởi vì người đàn ông kia, đi theo Tiểu Huyền cũng không quay đầu lại, để một mình cô đứng trước cổng nhà hàng.

Nhìn xe bọn họ đi xa, hốc mắt của Tiểu Bảo Bối nhìn không được phiếm hồng.

Nhưng cô không khóc, xoa xoa hai mắt liền quật cường đi về hướng nhà mình. . . . .

—— Tuyến phân cách ——

"Kiều, xem ra cậu gặp phiền toái rồi." Khi bọn họ rời đi, về mặt của Duật lưu manh dựa vào ghế phụ bên cạnh Kiều Trác Phàm, nhìn chăm chăm phương hướng Tiểu Bảo Bối rời đi.

"Phiền toái gì?" Uống vào một ly nước chanh không làm sao thích nổi, Kiều Trác Phàm cảm thấy rằng của mình đều tê dại.

"Không nghĩ tới con thỏ nhỏ ngây thơ này vậy mà lại có răng thép, xem ra nấu không dễ. . . . ." Đàm Duật nhìn chăm chăm phương hướng Tiểu Bảo Bối rời đi, ý cười trên khóe môi càng ngày càng sâu.

Kiều Trác Phàm không phản ứng, chỉ từ ánh mắt của Duật thấy được bóng lưng của Tiểu Bảo Bối, đôi mắt u ám rất nhiều. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mạnh Mạnh Đứng Lên

"Em ở đây làm gì?"

Khi sau lưng truyền đến tiếng hừ lạnh, Tiểu Bảo Bối đang ngồi xổm ở trước cửa hàng vật nuôi, nhìn một chú chó Bắc Kinh đang gật gù vui mừng với cô.

Đây là con đường mà mỗi ngày cô nhất thiết phải đi qua.

Mỗi lần đi ngang qua, cô đều phải ngồi xổm xuống nhìn nửa giờ.

Nhìn bộ dáng của những bảo bối đáng yêu này, những chuyện không thoải mái đều bốc hơi thành không khí.

Khi nghe được giọng nói, Tiểu Bảo Bối vừa ngẩng đầu nhìn, liền phát hiện Kiều Trác Phàm đứng ở sau lưng cô.

Vốn, cô lùn hơn anh rất nhiều.

Bây giờ lại ngồi xổm trước mặt anh như vậy, Tiểu Bảo Bối càng cảm thấy tự ti.

"Ai cần anh lo." Tên biến thái trong toilet nam, Tiểu Bảo Bối định có thể trốn xa bao nhiêu liền trốn xa bấy nhiêu.

Nhưng vừa đi, tay Kiều Trác Phàm liền với tới. Lập tức, vũng vàng kéo được cổ tay cô.

Lực khống chế của anh vô cùng tốt. Điều này vừa làm Tiểu Bảo Bối không có cách nào tránh thoát khỏi cánh tay của anh, cũng sẽ không làm đau cô.

"Tôi đang hỏi em đấy? Lỗi tại là để trang trí?" Sau khi một chiêu bắt cô lại, Kiều Trác Phàm tiếp tục hừ lạnh.

Cô không thích tên biến thái này, tiếc rằng trên người tên biến thái này có lực uy hiếp, làm Tiểu Bảo Bối không tự giác thấp đi một chút, chỉ có thể thành thành thật thật trả lời: "Anh không thấy sao? Mấy tiểu bảo bối kia thích tôi."

Tiểu Bảo Bối cảm thấy, không phải mình sợ cái người đàn ông này, chỉ là hiểu thời thế mới là người tài giỏi.

"Thích động vật nhỏ?" Người đàn ông mở miệng lần nữa, vẫn là lời nói lạnh nhạt như cũ. Nhưng so với trước đây, có vẻ giọng điệu bây giờ của anh tốt hơn không ít. Ít nhất, không có khí thế bức người như vừa rồi.

"Bọn chúng thật đáng yêu, cũng sẽ không đùa giỡn thái quá. Ở chung với bọn chúng, rất nhanh có thể quên hết tất cả chuyện không vui. . . . ."

Nghĩ đến trước cửa nhà hàng Tây, Quý Xuyên cũng không quay đầu lại mà chui vào trong xe của chị họ, lòng của cô giống như bị thứ gì đó làm phỏng.

Cô muốn tiến lên hỏi Quý Xuyên, vì sao anh có thể để một mình cô ở đây, lại đưa chị họ về nhà?

Nhưng cô, lại chôn tất cả lời nói vào sâu trong lòng. Không hỏi, không có nghĩa là cô nhìn không hiểu, mà là cô sợ một khi hỏi ra, ngay cả danh hiệu vị hôn thê này, cũng không thuộc về cô nữa. . . . .

Bởi vì Quý Xuyên mà không vui, nên cô mới như người mất hồn đi đến đây, nhớ lại lý do tìm lại niềm vui từ những tiểu bảo bối đáng yêu này.

"Nếu không thì nuôi một con đi?" Người đàn ông đứng bên cạnh cô, nhìn cô đùa với một chú chó nhỏ hiền lành trong lòng kính.

Kỳ thật, Kiều Trác Phàm vừa mới vứt Đàm Duật xuống, cũng không phải vì tìm cô.

Chỉ là khi đi ngang qua, anh nhìn thấy cô đang ngồi xổm trước cửa hàng vật nuôi. Vốn anh muốn trực tiếp dẫm chân ga hoá tốc đi khỏi, nhưng khi nhìn thấy tươi cười trên mặt cô, cơ thể của anh cũng không nghe theo lý trí mà dừng xe lại, hơn nữa còn đến bên cạnh Tiểu Bảo Bối.

"Không thể nuôi được. . . . ." Ngoài miệng Tiểu Bảo Bối trả lời như vậy, nhưng Kiều Trác Phàm thấy được khát vọng trong mắt cô.

Quý Xuyên có bệnh suyễn nghiêm trọng.

Cực kỳ miễn cảm với những loại vật nuôi này.

Nếu nuôi những động vật nhỏ này, sau này sợ là một cơ hội đến gần anh cũng không có.

Như vậy liền nhớ tới, Tiểu Bảo Bối mới phát hiện hóa ra bản thân mình lại thật đáng buồn như vậy.

Vì Quý Xuyên, ngay cả sở thích của bản thân cũng từ bỏ.

Mà người đàn ông kia lại. . . . .

Nghĩ vậy, khóe miệng Tiểu Bảo Bối hiện lên chút chua xót.

Nhìn chú chó nhỏ trong lòng kính đang ra sức vẫy đuôi với anh, trong lòng Kiều Trác Phàm thầm mắng một tiếng: Con chó ngu dốt.

Không cho nó ăn, nó còn vui vẻ cái rắm.

Kiều Trác Phàm quay mặt đi, không muốn nhìn con chó ngu ngốc này nữa, tránh làm ảnh hưởng đến chỉ số thông minh của mình. Lại ngẩng đầu, anh nhìn thấy nét chua xót trên khóe môi của Tiểu Bảo Bối. . . . .

"Ahhhh. . . . ." Tiểu Bảo Bối còn không chưa thoát khỏi bi thương của bản thân, một giây sau cánh tay lại truyền đến một trận đau nhói.

"Anh làm gì vậy?"

"Véo em."

"Tôi không đắc tội gì với anh, tại sao anh véo tôi?" Quả thật là biến thái, chẳng thế thì làm sao có thể động một cái liền véo người?

Tiểu Bảo Bối bất mãn, nhưng Kiều Trác Phàm ngay cả một chút cũng không để vào mắt: "Tôi véo em chẳng lẽ phải giống như cảnh sát, còn phải thông

báo với em trước?"

"Anh. . . . ." Cảm thấy lại tiếp tục lý luận với người như vậy cũng là lãng phí vô mồm, Tiểu Bảo Bối đơn giản nói: "Không thèm nghe anh nói nữa."

Không thể chọc vào, thì cô liền trốn.

Cũng chưa đi được mấy bước, cô lại bị tóm lại.

"Rốt cục anh muốn làm gì?"

"Tôi muốn dẫn em đi xem Tiểu Mạnh tôi nuôi."

Tiểu Mạnh?

Nghe ra hình như là tên động vật.

Rõ ràng, Tiểu Bảo Bối động tâm rồi. Đặc biệt trong đầu cô còn hiện lên bộ phim nào đó của chị Lý Chí Linh: "Manh Manh, đứng lên. . . . ."

Cuối cùng, cô dưới tình huống ỡm ờ, lên xe của Kiều Trác Phàm. . . . .

—— tuyến phân cách ——

"Xuyên, anh làm sao vậy?"

Trước cửa một văn phòng nào đó trong toà cao ốc của tập đoàn Tiểu thị, người phụ nữ bụng một ly cà phê nóng hằm hạp chậm rãi bước tới.

"Không có gì. . . . ." Người đàn ông tựa vào ghế da, nhìn như có chút mệt mỏi xoa ấn đường của mình.

"Có chỗ nào không thoải mái sao?" Nhìn thấy người đàn ông xoa ấn đường, Tiểu Huyền tiến lên, chủ động xoa đầu giúp anh. Lực vừa phải, làm anh tạm thời giảm bớt cơn đau đầu.

Nói người phụ nữ này có tấm lòng tinh tế, một chút cũng không sai.

Có đôi khi, anh không cần phải nói cái gì, người phụ nữ này cũng sẽ giúp anh ổn thỏa mọi chuyện.

Chính vì như vậy, Tiểu Huyền mới đứng là lựa chọn của anh, chứ không phải Tiểu Bảo Bối chỉ biết lôi kéo anh ở phía sau.

"Cũng không có chỗ nào không thoải mái." Anh tựa vào ghế da, nhẹ giọng thờ dãi.

Mà Tiểu Huyền ở phía sau dùng mắt xa, tiện dãi nói: "Vậy thế này đi, anh đi nghỉ ngơi một chút. Em đi ra ngoài. . . . ."

"Huyền Huyền. . . . ." Khi anh gọi tên cô, mới phát hiện cô đã đi khỏi văn phòng.

Lúc đó, người đàn ông tùy ý vui thân thể cao lớn của mình lên ghế.

Kỳ thật, hôm nay có thể ăn cơm với Kiều Trác Phàm, anh rất vui vẻ. Tuy nhiên trong đó cũng xảy ra chút chuyện không thoải mái, nhưng đối với loại người như bọn họ mà nói, cũng sẽ thường xuyên gặp lại. Cho nên, anh sẽ không để ở trong lòng.

Cũng không biết vì sao, nhìn thấy Kiều Trác Phàm tự dưng biểu hiện cung chiêu với Tiểu Bảo Bối, Quý Xuyên cảm thấy lòng mình giống như là bị vật gì đó đâm vào, vô cùng lo lắng.

Anh vẫn cho rằng, chính mình không đặt Tiểu Bảo Bối vào mắt.

Nhưng toàn bộ chuyện hôm nay giống như làm anh hiểu ra cái gì đó. . . . .

Còn nữa, còn có Tiểu Huyền. . . . .

Tiểu Huyền có thể cũng nhìn ra cái gì đó hay không?

Cho tới nay, anh rất thích tấm lòng tinh tế của Tiểu Huyền. Người phụ nữ như vậy, mới có thể trợ giúp mình thành công.

Nhưng hôm nay, anh bắt đầu chán ghét Tiểu Huyền hiểu chuyện. Bởi vì như vậy, Tiểu Huyền thông minh khẳng định cũng sẽ phát hiện gì đó. . . . .

Tóm lại, hôm nay làm cho Quý Xuyên cảm giác có chút vượt qua kiểm soát trong tay mình.

Anh chỉ có thể tựa vào ghế, xoa trán mình.

Nhưng anh không biết, khi anh ảo não, ở cửa còn có một cô gái đứng đó, thu bộ dáng buồn rầu của anh vào đáy mắt. . . . .

Chương 6: Mày Dọa Bà Xã Của Tau Sợ Rồi

"Anh. . . . . Kiều Trác Phàm, anh dẫn tôi đến chỗ này làm gì?" Vừa thấy nơi này hoàn toàn không có ai, chỉ là một đồi cỏ, lại không thể có động vật nhỏ đáng yêu gì, lúc này Tiểu Bảo Bối mới bừng tỉnh hiểu ra.

Người này, chỉ sợ dẫn cô đến xem Tiểu Mạnh gì đó là giả.

Tiền sát hậu dâm, hoặc là tiền dâm hậu sát mới là thật.

Nghĩ vậy, Tiểu Bảo Bối căng thẳng lấy ba lô nhỏ của cô chắn trước ngực mình, làm ra tư thế sẽ bảo vệ tới cùng.

Việc đó ngay cả Quý Xuyên cũng chưa làm qua, làm sao có thể để cho người khác làm càng?

"Em thật sự cảm thấy tôi sẽ thích nho khô của em sao?" Thấy vẻ mặt dè dặt của cô, Kiều Trác Phàm không khỏi nhếch môi cười nhẹ.

Lúc này là xế chiều nên mặt trời rất dịu, ánh mặt trời lười biếng chiếu trên mảnh đất này.

Xe của bọn họ ngừng dưới gốc cây, bóng cây loang lổ in xuống lòng mày xinh đẹp trên gương mặt của Kiều Trác Phàm, chiếu lên đường nét lãnh khốc, mà cũng có một chút nhu hòa.

Anh như vậy, ít nhiều cũng làm cảnh giác của Tiểu Bảo Bối thấp xuống một chút.

Chỉ là nếu một màn này lọt vào mắt Đàm Duật, khẳng định cậu ta sẽ cảm thấy đây giống như là một con sói đuôi dài, đang cột nhà nói với một cô gái nhỏ, 'Chú sẽ không ăn thịt em'

Bạn sẽ tin tưởng lời của một con sói đuôi dài?

Không tin.

Tuyệt đối không thể tin.

Nhưng nếu con sói này cứ khoác vể anh tuần ngoài da, giống như Kiều Trác Phàm lúc này.

Đáp án này, có lẽ phải châm chước một chút.

May mắn chính là, lúc này Đàm Duật không hề có ở đây, cho nên đối với Kiều Trác Phàm mà nói tạm thời chiếm được sự tin tưởng của Tiểu Bảo Bối.

Đặc biệt, sau cùng anh còn bổ sung một câu: "Tôi thích cỡ G."

Tiểu Bảo Bối thầm tính nhẩm: A, B, C. . . . . G.

Cừ thật, đứng thứ bảy sao?

Ai mà đầu không lớn, chỗ kia lại lớn như vậy?

Đó là trâu.

"Em bằng phẳng như vậy, không lọt được vào mắt của tôi đâu, yên tâm nhé." Tiểu Bảo Bối còn đang mơ mộng một chuyện gì đó ở trong lòng, lại nghe thấy tiếng cười nhẹ của người đàn ông.

Bằng phẳng?

Hai chữ kia, vừa vào tai của Tiểu Bảo Bối liền chói tai.

Anh mới bằng phẳng, cả nhà anh đều bằng phẳng.

"Tốt xấu gì tôi cũng cỡ C, như thế nào lại bằng phẳng chứ?" Vì để chứng tỏ lời nói của mình, Tiểu Bảo Bối lại cố ý đẩy ngực mình lên phía trước.

Mà Kiều sói đuôi dài chỉ nhìn chằm chằm độ cong mà cô cố ý đẩy lên, nhíu mày. . . . .

Ánh mắt anh sâu thẳm

Có đôi khi, ngay cả Đàm Duật cũng không hiểu anh đang suy nghĩ cái gì.

Mà Tiểu Bảo Bối lại biến ánh mắt sâu thẳm đó của anh trở thành anh đang nghi ngờ.

Lúc đó, giọng điệu của cô yếu đi một chút: "Được rồi, là cỡ B. . . . ."

"Phi. . . . ." Kiều Sói đuôi dài nghe cô thành thật thừa nhận chính mình là cỡ B chọc cười, cực kỳ không có hình tượng cười to ra tiếng.

"Này này, anh cười cái gì?" Tiểu Bảo Bối bị cười như vậy, đốm hồng trên mặt trực tiếp lan tràn đến sau lỗ tai.

Mà Kiều Trác Phàm vẫn đáp lại cô là tiếng cười sang sảng hơn.

"Không được cười." Mặt cũng hồng sắp chuyển sang tím, Kiều Trác Phàm còn đang cười. Lần này Tiểu Bảo Bối hời hợt đến ruột cũng xanh rồi.

Thật đáng ghét, mới vừa rồi cô làm sao lại không có đầu óc như vậy?

Làm sao lại nói bí mật này ra?

Sau xế chiều, ánh mặt trời dễ chịu. Trong xe mui trần dưới tán cây, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái đỏ bừng không thôi, mà người đàn ông lại tươi cười lộ vẻ tà tũ. Một màn này, ngoài dự đoán thật đẹp. . . . .

"Đừng cười, không phải anh nói đến xem Tiểu Manh gì đó sao?" Ban ngày cũng không có nhìn thấy dấu vết của động vật nhỏ nào, Tiểu Bảo Bối nóng nảy.

"Em ngẩng đầu nhìn trên ngọn cây, nó đang ở đó."

Nghe được lời nói của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối lập tức ngẩng đầu nhìn lên cây, trong đôi mắt to lại mang theo khao khát sắp được nhìn thấy động vật nhỏ.

Theo suy nghĩ của cô, vật nuôi tên là Tiểu Manh, chắc chắn là loại động vật đáng yêu lại bướng bỉnh. Như là chuột Tiểu Tùng, hoặc là chim nhỏ.

Nhưng đợi đến khi cô ngẩng đầu lên, phát hiện trên ngọn cây có một con vật đang âm âm u u thè cái lưỡi màu tím với cô, Tiểu Bảo Bối xù lông.

"A, rắn."

Không sai, con vật trên ngọn cây kia chính là rắn, mà thân nó còn to hơn Tiểu Bảo Bối cô nữa.

Tiểu Bảo Bối bị dọa sợ, liền vội vàng muốn nhảy xuống xe, rời xa con vật khủng bố này.

Nhưng đầu vừa xoay qua, cô phát hiện Kiều Trác Phàm vẫn đang ở trên xe, cô vội vã quay lại, định nhờ anh lấy xe ra xa.

Nhưng Kiều Trác Phàm chỉ vỗ vỗ mu bàn tay của cô, xem như trấn an cô, liền nói với con vật nào đó trên ngọn cây: "Tiểu Manh, mau tới đây."

Ngay sau đó, một màn huyền ảo đã xảy ra.

Vốn con rắn lớn đang nằm trên cây, vậy mà chậm rãi di chuyển đến chỗ Kiều Trác Phàm. Đến sau cùng, cả một đồng đều rơi vào ghế sau xe cũng không nói, thú cưng này còn làm giống như chú chó nhỏ, cọ cọ đầu đặt ở trên vai Kiều Trác Phàm. . . . .

Một màn này, làm Tiểu Bảo Bối sợ ngây người.

"Tiểu Manh trong truyền thuyết kia, sẽ không phải là con rắn này chứ?"

Trong lòng Tiểu Bảo Bối khóc lóc kể lể: 'Mẹ ơi, con rắn này lớn như vậy, nhỏ ở đâu chứ? Nhỏ ở đâu?'

Lúc này, Tiểu Bảo Bối ngồi trên xe muốn chạy trốn, nhưng hai chân run rẩy giống như không phải là chân của mình nữa.

Mà Kiều Trác Phàm lại giới thiệu với cô: "Tiểu Bảo Bối, đây là Tiểu Manh. Em cũng rất thích nó, đúng không? Nào, cùng chào hỏi đi. . . . ."

Nếu con vật khổng lồ trước mặt này đổi thành một con chó lớn, Tiểu Bảo Bối khẳng định không chút suy nghĩ liền nhào lên. Nhưng trước mặt là một con rắn thường thè lưỡi, Tiểu Bảo Bối ngay cả động cũng không dám động, chỉ sợ con vật này không được vui, trực tiếp nuốt lấy cô.

"Tiểu Manh, mày đã quên bình thường tao đã dạy mày như thế nào rồi sao? Còn không nhanh đi lên chào hỏi?" Kiều Trác Phàm thấy một người một rắn đều án binh bất động, bắt đầu giục con rắn tên là Tiểu Manh chủ động một chút, còn cố ý vỗ vỗ đầu của nó.

Vừa nghe thấy mệnh lệnh của Kiều Trác Phàm, con rắn lớn có phản ứng, đầu của nó dò xét định tới gần Tiểu Bảo Bối.

Con rắn không động thì thôi, vừa động toàn thân Tiểu Bảo Bối liền phát run: "Đừng . . . . . Mày đừng qua đây."

"Không có gì, nó sẽ không cắn em đâu." Kiều Trác Phàm cứ an ủi cô như vậy, nhưng Tiểu Bảo Bối lại không phụ sự mong đợi của mọi người liền ngất xỉu.

Nhìn cô gái ngay cả chào hỏi cũng chưa làm xong liền ngất xỉu, Tiểu Manh quay đầu lại nhìn Kiều Trác Phàm, bày tỏ nó cũng chưa làm chuyện gì.

"Tiểu Manh, mày làm bà xã của tao sợ rồi, bây giờ nên làm cái gì mới được đây?" Nhìn cô gái ngất xỉu trên ghế lái phụ, vậy mà khóe miệng của Kiều Trác Phàm gọi lên độ cong. . . . .

Mà Tiểu Manh ở chỗ ngồi sau xe lại thè chiếc lưỡi tím ra, bày tỏ chính mình vô tội. Rõ ràng, mới vừa rồi là Kiều Trác Phàm muốn nó đi lên chào hỏi.

—— Tuyến phân cách ——

Đêm đã khuya.

Trong căn hộ nào đó ở nội thành, người đàn ông mới đi ra từ phòng tắm, trên người chỉ có một chiếc áo choàng màu trắng. Mà trên giường lớn trong phòng ngủ, một cô gái mặc đồ ngủ nằm đó.

Nhìn người đàn ông đi ra từ phòng tắm, cô gái chậm rãi bước đến ôm lấy anh ta. Cuộc sống về đêm của bọn họ, sắp mở màn.

Nhưng vào lúc này, tiếng chuông di động đột ngột phá hủy khung cảnh này.

"Alo, bác trai. Đã trễ thế này, có chuyện gì sao?" Quý Xuyên tựa vào cửa sổ, nghe điện thoại.

Mở cửa sổ ra, gió từ bên ngoài vù vù thổi vào, lạnh thấu.

Người phụ nữ kia rất nhanh đã hiểu lãnh ý của anh ta.

Một đôi tay mảnh khảnh, quần lấy hông anh. Ngay sau đó, thân thể ấm áp cũng dán ở trên lưng anh ta. Lãnh ý dần dần bị đánh bay, biến thành một mảnh nóng bỏng.

Mà khi ngọn lửa giữa nam nữ bắt đầu bùng cháy, người đàn ông hừ ra một câu, lần thứ hai phá hủy khung cảnh ấy.

"Bác nói gì? Đến bây giờ Tiểu Bảo Bối vẫn chưa về nhà sao?"

Người đàn ông sùng sốt, lập tức xoay người nhìn về phía đồng hồ treo trên tường.

Cô gái này, tới cùng đã đi đâu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Kiều Thúc Thúc Vs Tiểu Cô Nương

"Xuyên, đã trễ thế này anh còn muốn ra ngoài sao?" Ban đêm tĩnh lặng, thấy anh mặc chỉnh tề lấy chìa khóa xe, cuối cùng Tiểu Huyền vẫn nhịn không được hỏi ra miệng.

Nội dung cuộc trò chuyện vừa rồi, không phải cô không nghe được.

Chỉ là trong trí nhớ của cô, Quý Xuyên chỉ lợi dụng Tiểu Bảo Bối, lợi dụng cô ấy để nắm lấy danh vọng.

Cho nên, cô mới yên tâm như thế, không quan tâm anh ta vẫn còn ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối.

Nhưng hôm nay Tiểu Huyền cảm nhận được nguy cơ trước nay chưa từng có.

"Huyền Huyền, đến bây giờ Tiểu Bảo Bối vẫn chưa về nhà. Anh phải ra ngoài tìm xem. . . . ." Quý Xuyên đang muốn đi ra ngoài cũng nhìn thấu được lo lắng của cô, anh ta xoay người lại, hai tay đặt trên đầu vai của cô.

"Có thể Bảo Bối còn đang đi dạo ở bên ngoài. Em cũng biết, cô ấy vẫn còn trẻ con. Có khi mê chơi quá, ngay cả ba của cô ấy cũng đã không thể kiểm soát được." Tay của Tiểu Huyền lần thứ hai hóa thành dây thừng, muốn quấn người đàn ông này lại, không muốn anh ta đi khỏi.

Khi tay cô còn chưa hoàn toàn quấn hết eo của anh ta, người đàn ông liền trực tiếp kéo tay cô ra.

"Huyền Huyền, em cũng biết cô ấy còn nhỏ. Đã trẻ thế này, một mình cô ấy ở bên ngoài rất nguy hiểm. Ngoan, rất nhanh anh liền trở lại. . . . ." Nhìn Tiểu Huyền nhìn chăm chăm đôi tay bị anh kéo ra, anh tiện đà nói: "Huyền Huyền, anh hi vọng em hiểu anh. Em cũng biết, bây giờ cô ấy vẫn còn là ‘Vị hôn thê của Quý Xuyên’ trong miệng người khác. Được rồi, em đi ngủ sớm một chút, lập tức anh sẽ trở về."

Nói xong, người đàn ông xoay người rời đi.

Chính vì Quý Xuyên đi gấp, cho nên anh ta không thể nghe được người phụ nữ sau lưng hỏi: "Cô ấy là vị hôn thê của Quý Xuyên anh trong miệng người khác, vậy còn anh? Anh đối đãi với Tiểu Bảo Bối thế nào?"

Tiểu Huyền nghe được giọng nói của mình, trầm thấp khàn khàn, một chút cũng không giống cô. . . . .

—— Tuyến phân cách ——

"Ba ba, mấy giờ rồi?"

"Ba ba?"

Ở trong phòng canh giữ một đêm, Kiều Trác Phàm thật không ngờ mình lại nhận được một tiếng gọi như vậy.

Ba ba?

Thật thú vị.

Tuy nhiên Kiều Trác Phàm muốn nói cho Tiểu Bảo Bối biết, dựa vào tuổi của anh không thể sinh ra một cô gái lớn như cô. Nhưng nếu Tiểu Bảo Bối thật sự thiếu hụt tình thương của cha, anh cũng không để ý làm ba cô một chút.

"Trời ạ, đây là chỗ nào?"

"Mình bị con rắn kia ăn rồi sao? Đây là thiên đường?" Cô gái nhỏ mở hai mắt nhìn thấy khung cảnh lạ lẫm, liền nhanh nhẹn ngồi dậy, hơn nữa lại còn kẹp chân làm bộ đáng khổ sở.

Nhìn cô siết chặt chân, khoe miệng Kiều Trác Phàm cong lên rõ ràng.

Vì sao cô gái này chưa bao giờ diễn giống như trong kịch bản?

Khi những cô gái khác tỉnh lại trong một căn phòng xa lạ, không phải trước tiên nên xúc chân lên kiểm tra quần áo của mình có đầy đủ hay không sao? Vì sao rơi vào tay của Tiểu Bảo Bối, trực tiếp biến thành kẹp chân?

Chẳng qua nhìn bộ dáng cô cúi đầu cực kì thương cảm, Kiều Trác Phàm định có lòng tốt, đến an ủi cô.

Nhưng ở phía sau, anh lại nghe thấy cô gái nhỏ kia thì thảo tự nói: "Đừng mà, kỳ thật tôi muốn làm ác quỷ."

Vừa nghe lời này, mặt Kiều Trác Phàm đầy vạch đen.

Cô gái nhỏ à, đầu của em có thể không suy nghĩ lung tung như vậy được không?

"Muốn gặp quỷ sao?" Đột nhiên Kiều Trác Phàm xuất hiện, làm cô gái đang ôm chân sợ tới mức thiếu chút nữa té xuống sàn nhà.

"Anh. . . . . Tại sao anh lại ở đây?" Siết chặt chân, vẻ mặt của Tiểu Bảo Bối rất kinh ngạc.

"Tại sao tôi ở đây? Còn không phải đều là do em làm hại sao? Bộ dáng hung dữ như vậy, ai mà nghĩ em giống như một cô gái nhỏ bị hù sợ?" Vẻ mặt anh biểu hiện ý không thèm.

"Vốn người ta chỉ là một cô gái nhỏ nha."

Ngăn tiếng thù thi trong cổ họng, mặt cô có chút hồng.

"Nếu là một cô gái, tại sao ngay cả một chút bộ dáng của con gái cũng không có?" Dưới ánh sáng màu vàng lơ mơ, người nào đó không chút kiêng kỵ đánh giá cô.

Điều này làm cho Tiểu Bảo Bối có chút căng thẳng, không tự giác ôm chặt cái chân.

Kỳ thật khi tỉnh lại, Tiểu Bảo Bối liền biết quần áo của mình đều còn đầy đủ. Cũng không biết vì sao, bị người đàn ông này nhìn, cô cảm thấy giống như quần áo của mình đều bị lột sạch.

"Ai nói tôi không có dáng vẻ của con gái?" Tiểu Bảo Bối vừa nói ra, lại bất gặp khoe miệng của anh gọi lên nét cười mới ý thức được mình lại trúng kế.

"Có dáng vẻ của con gái? Vậy tôi đây cần phải xem kỹ một chút." Không ngoài dự liệu của cô, quả thực người đàn ông này đang tà ác nhìn chăm chăm một chỗ trên cơ thể của cô.

Lần này, Tiểu Bảo Bối bất tri bất giác phát hiện mình tự đào hố chôn mình.

"Không cho. Đây chính là quyền lợi của Quý Xuyên, ông xã của tôi."

Không biết có phải là ảo giác của Tiểu Bảo Bối hay không, cô cảm thấy khi cô đề cập đến hai chữ Quý Xuyên, ánh sáng trong con ngươi đen của anh lập tức biến mất.

Toàn bộ, xem ra giống như đang nổi lên một trận mưa máu gió tanh.

Cảm giác này rất quái dị.

Có vẻ như khi ở trong toilet, sau khi anh nghe thấy tên Quý Xuyên, đột nhiên thay đổi thành người khác.

Chẳng lẽ, Kiều Trác Phàm và Quý Xuyên có thù hận gì sao?

Chẳng thế thì, vì sao mỗi lần nhắc tới tên của Quý Xuyên ở trước mặt anh, anh liền trở nên không vui?

Tiểu Bảo Bối còn chưa nghĩ xong vấn đề này, liền nhìn thấy môi mỏng của anh khẽ mở, tiện đà nói: "Cái này có thể đã không còn do cô quyết định nữa."

Một câu này, giống như báo hiệu cái gì đó, làm Tiểu Bảo Bối mơ hồ kích động.

Vì thế, bên trong phòng mở ra một cuộc thi chạy.

Tiểu Bảo Bối ôm chân, chạy ở phía trước, phía sau người đàn ông chậm rãi bước theo.

Nhảy cả buổi trong căn phòng, Tiểu Bảo Bối mệt muốn chết.

Lúc này, rốt cục cô cũng hiểu rõ, Kiều Trác Phàm không phải đuổi không kịp cô, mà là giống như con mèo, tóm được con chuột không trực tiếp giết chết, mà là đùa giỡn.

Mà rất không may, cô chính là con chuột nhỏ kia.

"Mệt rồi sao? Mệt rồi thì ngoan ngoãn nằm xuống, để tôi xem." Người nào đó lười biếng giống như con sư tử mới vừa tỉnh ngủ.

". . . . ." Xem cái rắm. Tiểu Bảo Bối hờ hết trong lòng.

Anh nghĩ tôi đây là người của anh chắc, muốn xem cái gì liền xem cái đó?

Nhìn Kiều Trác Phàm lần thứ hai đến gần, lần này Tiểu Bảo Bối bỏ chân chạy đi. Kiều Trác Phàm cũng không ghét cảnh tượng này, chỉ thay đổi chiến thuật.

Cứ mỗi lần Tiểu Bảo Bối cho rằng mình có thể chạy đến cửa, có thể mở cửa ra thì đúng lúc đó anh sẽ cản ở trước mặt cô, làm cô buộc lòng phải chạy hướng khác.

Chẳng qua, Kiều Trác Phàm không nghĩ tới vì mình thay đổi chiến thuật mà trả giá thật thảm thiết.

Khi Tiểu Bảo Bối chuẩn bị chạy đến cửa, anh lại chắn trước cửa. Mà bàn chân của Tiểu Bảo Bối không biết bị vấp cái gì, thân thể nghiêng tới trước.

Vì không muốn mặt mình bị đất mẹ ôm vào lòng, đương nhiên thân thể sẽ theo phản ánh tự nhiên là tìm cái gì đó có thể nắm lấy, ổn định thân thể mình.

Chỉ là, lôi kéo như vậy, một tiếng kinh hô quý khóc thán sâu truyền ra: "A. . . . ."

Tiểu Bảo Bối thật không nghĩ tới, lần đầu tiên mình tiếp xúc vô cùng thân mật với một người đàn ông vậy mà trực tiếp nắm lấy vị trí quan trọng nhất của người ta.

Thấy Kiều Trác Phàm co rút thành một cục ru rú ở trong góc, Tiểu Bảo Bối liền bỏ chạy như chó bị giẫm đuôi. . . . .

Kiều Trác Phàm thật không nghĩ tới, con thỏ rằng thép này khó làm thịt như vậy. Lần đầu tiên đùa giỡn cô, sắp chút nữa phé đi bảo bối của mình. Bây giờ đau đến ngay cả sức đề thờ cũng không có.

Nhìn bóng lưng cô gái đi xa, Kiều Trác Phàm phần hận rừ mắt: “Tiểu Bảo Bối, em chết chắc. Lần sau nhìn thấy em, nhất định anh sẽ lột lớp lông thỏ của em không còn một mảnh.”

—— Tuyến phân cách ——

"Nhóc con, còn biết đường trở về?" Buổi sáng hôm nay, Tiểu Bảo Bối sợ hãi rụt rè đứng ở trước cửa nhà, liền nghe được tiếng gầm gừ từ trong nhà truyền ra.

Ngẩng đầu, Tiểu Bảo Bối liền nhìn thấy ba mình đứng trước cửa lớn, cầm cây đập ruồi trên tay.

"Ba, không nên hung dữ như vậy. Ba không biết, như vậy sẽ làm người ta sợ." Thấy mặt ông nghiêm túc, Tiểu Bảo Bối lập tức ôm cánh tay của ông làm nũng.

Người đàn ông trung niên không phải không nhìn thấy nét giảo hoạt trên mặt cô nhóc này, nhưng nhìn cô giống như con mèo nhỏ ru rú vào cánh tay của mình, một bụng tức giận liền biến mất.

"Con đó, lần nào cũng xài chiêu này." Tiểu Đăng, ba của Tiểu Bảo Bối, con cưng của nhà họ Tiểu, cũng là người nối nghiệp của tập đoàn Tiểu thị, bây giờ tuổi đã trên năm mươi, tuy dáng người cao lớn phong độ hơn bạn cùng tuổi rất nhiều, nhưng tóc đã bạc hết.

Khi ông gần bốn mươi tuổi, mới có được một đứa con gái là Tiểu Bảo Bối. Từ lúc đó, Tiểu Bảo Bối được sủng lên trời.

Bằng không, ông cũng sẽ không trực tiếp đặt tên cho cô là Bảo Bối.

"Ba, chiêu này không cần thay đổi gì, có tác dụng là được rồi." Người nào đó cười giống như con hồ ly.

"Đứa nhỏ này, ba của con con có thể lừa bịp như vậy, nhưng đối với Quý Xuyên con vẫn nên giải thích một chút." Tiểu Đăng dẹp cậy chụp ruồi qua một bên, tiện thể nói.

"Quý Xuyên?" Ngữ điệu của cô, làm cô cảm thấy cực kì kinh ngạc.

Ngay cả Tiểu Bảo Bối cũng không hiểu, vì sao hôm nay khi cha đề cập đến Quý Xuyên, cô không còn vui vẻ như lúc trước, ngược lại có một loại cảm giác luống cuống.

"Đúng vậy, tối qua ba tìm con không được, liền gọi điện thoại cho nó. Kết quả thằng nhóc kia hơn nửa đêm lại chạy ra ngoài, đến bây giờ vẫn đang tìm con ở bên ngoài." Kỳ thật Tiểu Đăng không phải không nhìn ra, tên Quý Xuyên kia không yêu thương Bảo Bối nhà ông. Nhưng bởi vì con gái thích, ông cũng lựa chọn tiếp nhận. Chỉ hy vọng, sau khi bọn chúng kết hôn có thể bồi dưỡng tình cảm thật tốt.

Chẳng qua khi thấy biểu hiện của Quý Xuyên ngày hôm qua, ông phát hiện trong lòng thằng nhóc này cũng không phải hoàn toàn không có Bảo Bối nhà bọn họ.

"Anh ấy đi tìm con sao?" Tiểu Bảo Bối tiếp tục duy trì biểu tình kinh ngạc.

Cô không ngờ, đương nhiên nhìn ra được Quý Xuyên không thích mấy chuyện anh hùng này.

Cô cho rằng, cho dù cô có đột nhiên biến mất trên thế giới này, Quý Xuyên cũng sẽ không kinh ngạc mới đúng. Cho nên trắng đêm chưa về, cô đã nghĩ xong đối sách, ứng đối với ba mình.

Nhưng cô thật không ngờ, Quý Xuyên lại đi tìm cô một đêm.

Nhắc tào tháo, tào tháo đến.

Tiểu Đăng còn chưa mở miệng nói, trước cửa lớn nhà họ Tiểu xuất hiện một bóng dáng cao lớn.

"Quý Xuyên. . . ." Nhìn thấy người một mõi đi tới, Tiểu Bảo Bối hơi sững sờ.

Tối hôm qua, hình như đi có chút vội vàng. Trên người anh, chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh bên trong.

"Tiểu Bảo Bối, cả một đêm em đã đi đâu vậy." Tính tình của anh không dễ như ba cô, vừa vào cửa nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đứng ở sảnh lớn, liền rống lên. Giống như, anh muốn trút giận vì một đêm lo lắng này ra.

Thậm chí, tay của anh còn giương lên, mục tiêu là khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối.

Chỉ là khi tay còn chưa chạm đến khuôn mặt cô, anh dứt khoát ngừng lại.

Bởi vì, anh nhìn thấy nước mắt trong mắt Tiểu Bảo Bối.

Mắt của Tiểu Bảo Bối, không phải rất lớn, cũng không câu hồn như Tiểu Huyền, nhưng cực kỳ trong sáng.

Mỗi lần nhìn cô Quý Xuyên cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt này, không phải không thích, mà là sợ đôi mắt kia, nhìn thấu tất cả.

Bây giờ Tiểu Bảo Bối đứng trước mặt anh, trên cơ bản đều là cột nhà. Cho dù liên tiếp bị anh nói lời lạnh nhạt trái ý cô, cô cũng ít khi tức giận.

Nhưng hôm nay cô sắp khóc nhìn thẳng anh như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

Mà Quý Xuyên cũng phát hiện, Tiểu Bảo Bối như vậy giống như có ma lực quỷ dị, làm anh không có cách nào vung một tát này xuống.

"Quý Xuyên, cảm ơn anh. . . . ." Cảm ơn anh tối hôm qua đi tìm em. . . . .

Tiếng nói oa oa của Tiểu Bảo Bối mang theo một giọng khóc nức nở rõ ràng.

Đây là câu đáp lại của Tiểu Bảo Bối khi hôm nay Quý Xuyên vung tay lên, thiếu chút nữa đánh cô.

Bỏ lại một câu như vậy, Tiểu Bảo Bối xoay người lên lầu.

Mà Quý Xuyên lại chết đứng ở chỗ đó, bởi vì anh không hiểu ý tứ trong câu nói vừa rồi của Tiểu Bảo Bối.

Rõ ràng anh muốn đánh cô, nhưng vì sao Tiểu Bảo Bối còn nói cảm ơn anh?

Cô gái này, càng lúc càng giống như một câu đố.

Mà anh, giống như bị câu đố này chặn lại, bức rức không yên. . . . .

Cảm giác như vậy, làm Quý Xuyên cảm thấy vô lực.

Giống như con mãnh thú bị anh nhốt ở trong lồng, bắt đầu đánh trả, bắt đầu vội vã muốn xông ra.

Lúc này, anh vẫn duy trì động tác sắp ra tay đánh cô, thâm sâu ngóng nhìn bóng dáng của Tiểu Bảo Bối biến mất sau cánh cửa. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trộm Sở Hộ Khẩu Thành Công

Tiểu Bảo Bối về đến phòng, thật ra cũng không có chuyện gì cần làm.

Chỉ là cô không thích bày gương mặt yếu đuối của mình ở trước mặt Quý Xuyên. Nhất là khóc lóc ở trước mặt Quý Xuyên, cô tuyệt đối không cho phép mình như vậy.

Cô mạnh mẽ, khi nước mắt có thể rơi xuống, trong giây phút đó cô xoay người.

Quý Xuyên, vì sao bây giờ đôi mắt anh, em luôn có một loại cảm giác mỗi một không thôi?

Là chờ đợi quá lâu không nhận được đáp lại của anh sao?

Tiểu Bảo Bối nghĩ không ra đáp án mình muốn, chỉ có thể thả mình vào dòng nước ấm trong bồn tắm, để dòng nước ấm áp mang đi tất cả mọi mệt trên người. . . . .

Chỉ là khi cô tắm xong, cô đứng trước gương phát hiện ngực mình có một dấu hồng quỷ dị. . . . .

—— Tuyến phân cách ——

"Kiều, tôi phát hiện có một chỗ chơi rất vui, cùng đi đi." Sáng sớm hôm nay, Kiều Trác Phàm vừa mở cửa phòng ra liền nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười vô hạn xuất hiện ở trước mặt mình.

Không đợi Kiều Trác Phàm tránh ra, Đàm Duật trực tiếp tự lách qua anh, xông vào. Sau đó, cậu ta tự nhiên bắt chéo chân ngồi lên sofa, "Duật, tôi nói sau này cậu muốn đến mấy chỗ đó thì không cần đến tìm tôi." Kiều Trác Phàm mặc áo tắm, cổ áo hơi mở rộng, có chút lười biếng.

Đàm Duật đã vào cửa, nhưng anh vẫn duy trì động tác mở cửa, đứng nghiêng người.

Nắng sớm lười biếng chiếu lên cơ thể của anh, giống như vì anh mà làm ra một tầng hào quang. Vốn khuôn mặt anh tinh xảo xuất chúng, trong nắng sớm có một loại dịu dàng lúc ẩn lúc hiện, làm cho người ta kim lòng không được nhìn anh chăm chăm.

Kiều Trác Phàm như vậy, nhìn lướt qua giống lưu manh.

Kiều Trác Phàm có chứng bực bội khi mới thức dậy nghiêm trọng, việc này rất ít người biết.

Mà lúc anh yên lặng, chính là dấu hiệu của bão táp sắp xảy ra.

Đàm Duật lớn lên cùng anh, đương nhiên rất rõ điểm này.

Không ngoài dự liệu của anh, biểu hiện yên lặng duy trì không tới vài giây, liền có một trận gió mạnh thổi qua bên tai Đàm Duật. . . . .

Sau khi Đàm Duật nghỉ ngơi, lại ngồi thẳng mở miệng nói: "Kiều, phản ứng hôm nay của cậu giống như chậm một chút."

Dựa theo hiểu biết của Đàm Duật đối với Kiều Trác Phàm, Kiều Trác Phàm bị trêu đùa sẽ tiếp tục truy kích, không làm Đàm Duật anh bị thương, thế không bỏ qua.

Nhưng hôm nay Kiều Trác Phàm, thật sự có chút kỳ quái.

". . . . ." Bị anh trêu chọc một phen, Kiều Trác Phàm vẫn không có biểu tình gì. Hơn nữa, Đàm Duật rõ ràng nhìn thấy anh nắm chặt quả đấm, muốn vùng vằng lần thứ hai. Nhưng vào lúc cuối cùng, đột nhiên anh dừng quả đấm lại, xoay người đi khỏi.

Mà điều làm cho Đàm Duật buồn bực chính là tư thế đi hôm nay của Kiều Trác Phàm. . . . .

"Kiều, vì sao bộ dáng đi lại hôm nay của cậu lại giống như con vịt vậy?"

". . . . ."

"Kiều, tôi cùng cậu làm sao vậy? Chắc không phải tối hôm qua chơi quá trốn với cô gái nào đó nên bị hồng chứ gì?" Lời của cậu ta nghe ra như là đang quan tâm Kiều Trác Phàm, nhưng khóe miệng dương lên độ cong không cần nói cũng biết.

Gần như tiếng nói vừa dứt, một lon bia liền bay tới mặt cậu ta.

Từ nhỏ được cha nuôi và bố già nhà mình bồi dưỡng, năng lực phản ứng tự nhiên của Đàm Duật cũng không tệ. Rất nhanh, cậu ta cũng tiếp được lon bia kia.

Còn Kiều Trác Phàm, anh lại lấy ra một bình rượu từ trong tủ lạnh, bật nắp liền rót vào miệng.

"Kiều, hôm nay cậu làm sao vậy?" Làm anh em nhiều năm như vậy, làm sao Đàm Duật có thể không nhìn ra một loạt khác thường của Kiều Trác Phàm.

Sau khi uống mấy ngụm lớn bia vào bụng, sắc mặt Kiều Trác Phàm có chút dịu đi. Chỉ là mỗi một bước, cũng làm gân xanh trên trán anh nổi lên.

"Duật, cậu nói xem nếu cậu trốn vào nhà của một người, xác xuất thành công để cậu thuận lợi lấy đi sổ hộ khẩu nhà người đó là bao nhiêu?" Ngồi xuống ghế sofa, biểu tình Kiều Trác Phàm có chút thả lỏng hơn bình thường, sau đó môi mỏng nhẹ nhàng khép mở.

"Xác xuất thành công đương nhiên là trăm phần trăm." Đàm Duật nhắc tới vấn đề này, bản năng hung hãn ương ngạnh liền phát ra. Nhưng nói xong, giống như cậu ta lại nghĩ đến cái gì đó, nghiêng người hỏi: "Ai chọc tới cậu rồi hả?"

Đối với vấn đề này của Đàm Duật, Kiều Trác Phàm chỉ nhìn cậu ta một cái, con ngươi kia tối như mực xoay xoay, không nói gì nữa. . . . .

—— Tuyến phân cách ——

Trong căn hộ nào đó trong trung tâm thành phố.

Người phụ nữ mặc một bộ váy xinh đẹp, cổ áo quá thấp làm người ta mở rộng tầm mắt.

Trên bàn cơm, còn bày đủ các loại món ăn. Từ những món này cũng có thể nhìn ra được cô đã hao phí tâm tư rất nhiều.

Chẳng qua, mấy món ăn này giống như trong thời gian dài chưa được đụng tới. Vốn thức ăn đang nóng hôi hổi, bây giờ nhìn qua không có một chút độ ấm nào.

Mà trong cả quá trình, người phụ nữ thường nhìn về phía chiếc đồng hồ treo tường, sau đó lại lấy điện thoại di động ra.

Cô bấm một số điện thoại nào đó đã thuộc lòng, lại liên tiếp nhận được câu trả lời: "Thật xin lỗi, số điện thoại này đang tắt máy."

Liên tục lặp lại nhắc nhở như vậy, làm cho cô vô lực.

Quý Xuyên, tối cùng anh đang ở đâu vậy?

Vì sao từ sau khi rời khỏi vào tối hôm qua, anh cũng chưa về? Ban ngày, ngay cả công ty cũng không đến. . . . .

Rất cục, khi đồng hồ trên tường chỉ hướng chín giờ, cửa lớn truyền đến tiếng động.

Vốn người phụ nữ đang ngồi yên tĩnh trên sofa, lập tức chạy nhanh qua.

"Xuyên, tại sao bây giờ mới trở về. . . . ." Cô giống như một người vợ hiền lành, thành thạo tiếp nhận áo khoác tây trang trong khuỷu tay của anh, mang vào phòng cất kỹ.

"Xuyên, em làm món cá chép thịt kho tàu anh thích nhất, nhanh ăn đi." Khi người phụ nữ từ trong phòng đi tới, nhìn anh vẫn chưa ngồi ở trước bàn ăn, mà vui ở trên ghế sofa.

"Xuyên, có phải đồ ăn đã nguội rồi hả? Không sao, em đi hâm nóng cho anh." Cô quét mắt nhìn anh một cái, thấy anh vẫn duy trì bộ dáng như trước, cũng không nhìn về phía cô. Trong mắt cô, loé lên chút mất mát. Nhưng rất nhanh, cô lại che dấu toàn bộ cảm xúc thâm sâu xuống, sau đó bưng những thức ăn trên bàn cơm vào phòng bếp.

Trong phòng bếp, truyền đến âm thanh rất nhỏ. Anh biết, cô đang bắt đầu làm việc.

Dạ dày của anh không tốt, chỉ có thể ăn ít chia làm nhiều lần. Người phụ nữ này vì muốn anh có thể đúng lúc ăn được cơm canh nóng, liền đi đăng ký học nấu ăn. Cho dù từ đầu cô không thích ở trong phòng bếp. . . . .

Tóm lại, người phụ nữ này chính là một người vợ giỏi giang. Cho tới nay Quý Xuyên đều cho là như vậy.

"Xuyên, em hâm nóng đồ ăn rồi, mau tới đây ăn đi." Cô gọi anh, thấy anh không cử động, cô thậm chí còn chủ động đến kéo anh qua.

"Nhanh ăn đi, chẳng thế thì dạ dày của anh lại không thoải mái nữa." Cô tự mình đặt chiếc đĩa vào tay anh.

Nhưng anh nhìn một bàn thức ăn, cũng không có một chút khẩu vị nào.

Nhìn thức ăn cả buổi, anh nói: "Anh ăn xong rồi."

Sau đó, anh buông đĩa xuống, xoay người rời đi.

Cô vẫn nhìn theo bóng lưng của anh, chỉ là không đợi anh quay đầu.

Sau một lát, cô ngồi xuống trước bàn ăn, nhìn bàn đầy thức ăn cô cố gắng nặn ra vẻ tươi cười.

Kỳ thật, vì chờ anh trở về cùng ăn, cô cũng chưa ăn cơm.

Vì một bàn đồ ăn này, cô làm cả ngày, bây giờ cũng rất đói.

Anh không ăn, vậy cô liền ăn hết.

Xem ra tâm tình của cô đã tốt lên, sau khi nếm một miếng thịt kho tàu liền cúi đầu.

Có thể nhìn thấy khoe miệng của cô đang cười. Lại không nhìn thấy hai tròng mắt của cô. . . . .

Lát sau, một giọt nước mắt sáng chói rơi xuống. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Sự Xuất Hiện Của Anh

"Ba, con gái thông minh nhất, xinh đẹp nhất đã về rồi." Tan tầm, Tiểu Bảo Bối về nhà liền giống như bình thường, gầm rú vài tiếng thật to trong đại sảnh.

Dựa theo ngày thường, lúc này người cha uy vũ hùng tráng của cô chắc là đang mặc tạp dề hoa nhỏ, cầm muôi xào chạy đến nghênh đón cô. Tuy cha cô là chủ của một doanh nghiệp, nhưng mỗi ngày ông đều về nhà rất sớm, tự mình làm một bàn món ăn, cũng bởi vì con gái bảo bối của ông nói thích ăn món ông tự mình làm.

Chỉ là, hôm nay Tiểu Bảo Bối trước sau như một kêu to trong đại sảnh, nhưng không thấy ba mình đáp lại.

Đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ, ba còn chưa về nhà?

Tiểu Bảo Bối nghĩ như vậy, trong phòng lại truyền ra tiếng cười của ba.

Chẳng lẽ, trong nhà có khách sao?

Từ khi mẹ cô đột nhiên đi khỏi nhà, Tiểu Bảo Bối thật đúng là chưa từng thấy ba mình cười vui vẻ như vậy.

Tiểu Bảo Bối nhìn về phía kệ để giày, liền nhìn thấy một đôi giày da của đàn ông xuất hiện trên kệ. Đôi giày này lớn giống như của ba cô. Chỉ có điều, đôi giày da này tinh xảo hơn của ba cô nhiều, trên mũi giày cũng không dính một hạt bụi. Giày như vậy, giống như là đồ triển lãm đặt trong tủ kính, chứ không phải đã được dùng qua.

Là người thế nào, mà có thể mang giày kỹ càng như vậy?

Khi Tiểu Bảo Bối đang nhìn kệ giày suy ngẫm, trong đại sảnh đột nhiên truyền ra tiếng ba cô gọi: "Là Bảo Bối trở về rồi sao? Mau tới đây, nhìn xem ai tới này."

Vốn Tiểu Bảo Bối đang nhìn đôi giày đến sững sờ, cứ thế bị gọi vào cửa.

Khi Tiểu Bảo Bối đàn độn tiến vào, người đàn ông nghiêng người tựa vào sofa, khoe môi vẽ ra một độ cong ở nơi người khác không nhìn thấy. Thông minh nhất, con gái xinh đẹp nhất? A. . . . . Thật đúng là tự kỷ.

"Ba, ai tới. . . . ." Tiểu Bảo Bối đi vào cửa, dò hỏi với ba nhà mình một hồi, liền thấy được người kia ngồi trên sofa.

Toàn thân nghiêm trang, không phải Kiều Trác Phàm thì là ai?

Nhưng hôm nay Kiều Trác Phàm làm cho người ta cảm thấy vô cùng thú vị chính là cái loại xa cuối chân trời này, người bình thường chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên. Khi Tiểu Bảo Bối chăm chú nhìn anh, vẻ mặt anh lạnh nhạt. Toàn thân lộ ra một vẻ tôn quý mà người bình thường không có cách nào bắt chước được. Ngay cả ba cô, người một đời lăn lộn trong giới buôn bán cũng giống như kém hơn anh vài bậc.

"Đây là Kiều tổng của tập đoàn Đế Phàm, gần đây có hợp tác với Tiểu thị của chúng ta, hôm nay hiếm khi Kiều tổng đến đây tán gẫu, Bảo Bối con còn không mau tiến lên chào hỏi với Kiều ông?" Tiểu Đăng vừa gọi con gái chào hỏi với Kiều tổng, vừa len lén lau mồ hôi.

Nói thực ra, ông cũng không biết hôm nay Kiều Trác Phàm bị làm sao?

Kiều Trác Phàm đến thành phố này, mới chỉ một năm. Trong một năm, tập đoàn Đế Phàm đã bắt đầu vượt qua các tập đoàn quy mô trong khu vực. Là chàng trai vàng trong giới tài chính, làm cho mọi người trong giới ai cũng phải bàn tán sau lưng anh. Đương nhiên, vì muốn bản thân mình được phát triển, người trong giới cũng bắt đầu nóng lòng muốn thử dựa thế của Kiều Trác Phàm.

Nhưng người ta đồn rằng, Kiều Trác Phàm không hề tùy tiện hợp tác với người khác, trừ phi cậu ta thấy thuận mắt. Cậu ta cũng sẽ không tùy tiện tham dự xã giao, trừ phi cậu ta cam tâm tình nguyện.

Tóm lại, Kiều Trác Phàm làm việc toàn bộ dựa vào tâm tình của cậu ta.

Mà cho tới bây giờ Tiểu Đăng cũng không hiểu, vì sao tập đoàn Đế Phàm vừa tiếp xúc với bất động sản, liền trực tiếp chọn hợp tác Tiểu thị của ông. Hơn nữa, hôm nay là lần đầu tiên ông chạm mặt Kiều Trác Phàm ở công ty, thời gian tan tầm vừa đến, Tiểu Đăng theo bản năng nhìn thời gian, nghĩ có nên gọi điện thoại về thông báo với Bảo Bối nhà ông, tối nay một mình tùy tiện tìm một chút đồ ăn bên ngoài hay không. Đã có thể bởi vì ông dơ tay xem đồng hồ, Kiều Trác Phàm liền chủ động muốn đến nhà ông ngồi một chút. . . . .

Đến bây giờ, Tiểu Đăng cũng có chút hoài nghi, có phải động tác dơ tay xem đồng hồ của ông, làm vị đại thiếu gia này không vui hay không. Nhưng sau khi thấy cậu ta đến nhà, thái độ cung kính, Tiểu Đăng lại cảm thấy không đúng lắm.

Càng làm cho Tiểu Đăng buồn bực chính là sau khi Kiều Trác Phàm cùng ông về nhà, vậy mà còn lấy thuốc lá, rượu và lá trà từ sau xe đưa cho ông.

Nhận được quà tặng của Kiều Trác Phàm đương nhiên vật phẩm sẽ không kém chỗ nào.

Điều làm Tiểu Đăng khó hiểu là mấy thứ này giống như Kiều Trác Phàm đã sớm chuẩn bị trước, không hề giống như trùng hợp.

Nhưng chắc Kiều Trác Phàm cũng biết, những lễ vật này là trường hợp nào mới nên tặng?

Tiểu Đăng còn nhớ, lúc trước ông vì muốn được cha vợ đồng ý để mình cưới mẹ của Tiểu Bảo Bối, khi lần đầu tiên đến nhà cha vợ, ông liền mang theo mấy món lễ vật thật tốt. Nghe nói, những thứ này đều là tiêu chuẩn mà con rể lần đầu tiên gặp mặt với cha vợ.

Tiểu Đăng nghi ngờ, chẳng lẽ những điều này Kiều Trác Phàm sẽ không hiểu?

Tiểu Đằng vừa mới ngâm trà vào nước, trong hơi nóng bốc lên, vẻ mặt của anh cũng dịu xuống vài phần.

Không phải anh không nhận thấy được ánh mắt nghi ngờ của Tiểu Đằng liên tiếp nhìn anh, nhưng anh vẫn duy trì động tác thưởng thức trà như cũ, giống như người trên thế giới này đều nhìn anh như vậy.

". . . ." Nhìn thấy người này trong nhà, đương nhiên Tiểu Bảo Bối là ngoài ý muốn.

Chẳng qua người này giống như không định thừa nhận Tiểu Bảo Bối cô có quen biết với anh trước mặt cha, Tiểu Bảo Bối cũng quyết định giả vờ không biết.

"Kiều tổng, đây là con gái Tiểu Bảo Bối của tôi. Từ nhỏ, đã bị tôi làm hư rồi. Nhóc con, tại sao thấy khách cũng không chào hỏi. . . ." Tiểu Đằng thấy hai người cũng không chào hỏi, căng thẳng mở miệng, phá vỡ bầu không khí lúng túng này.

Tuy Tiểu Bảo Bối muốn ngâm chặt miệng tới cùng, đấu với Kiều Trác Phàm một trận xem ai mở miệng trước, nhưng nhìn bộ dáng của cha dè dặt với Kiều Trác Phàm, cô chỉ có thể xụ mặt mở miệng trước: "Xin chào, Kiều tổng?"

Kiều Trác Phàm nghe thấy cô mở miệng, buông ly trà xuống. Vẻ mặt anh trong veo mà lạnh lùng nhìn cô một cái, khoe miệng gợi lên một độ cong như có như không: "Không tệ. . . ."

Kiều Trác Phàm nói, ý tứ có chút không rõ.

Ngay cả Tiểu Đằng cũng có chút không rõ, rốt cuộc là Kiều Trác Phàm này muốn làm cái gì? Cảm giác này thật không tốt, làm ông cảm thấy như bị chàng thanh niên trẻ nhìn thấu từ trong ra ngoài, mà ngay cả một suy nghĩ nhỏ trong đầu của Kiều Trác Phàm ông cũng không bắt giữ được.

Vì thế cha Tiểu quyết định, vứt cục diện xấu hổ này qua một bên, để con gái thu xếp tàn cục: "Hai người trẻ tuổi các người trò chuyện trước đi, ba đi nấu cơm. Kiều tổng, tối nay ở lại ăn một bữa cơm đạm bạc nhé."

Kỳ thật, đến này Tiểu Đằng còn tưởng rằng, Kiều Trác Phàm được mọi người đồn đãi như vậy, chắc sẽ không ở lại ăn cơm mới đúng. Nào ngờ. . . .

"Được." Tay Kiều Trác Phàm tùy ý xoay xoay cái gối ôm trên sofa, trực tiếp nhận lời. Điều này làm cho cha Tiểu kinh ngạc: Người này là không biết hai chữ khách khí viết như thế nào sao?

—— Tuyến phân cách ——

Cha Tiểu đang ở trong phòng bếp xào nấu, mùi thức ăn thịnh soạn bay tới.

Tiểu Bảo Bối ngồi trong đại sảnh trừng mắt nhìn Kiều Trác Phàm hơn nửa ngày.

Nếu không phải nghe cha dặn cô không thể tự tiện đi khỏi phòng khách, để Kiều Trác Phàm một mình, cô mới không ở lại chỗ này.

Vốn Tiểu Bảo Bối tưởng rằng, trầm mặc như vậy sẽ vẫn tiếp tục.

Nào ngờ, hai người đơn độc ngồi một lát, giọng nói Kiều Trác Phàm truyền đến: "Cô nói xem gối ôm xấu như vậy, ai sẽ thích?"

Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu liền nhìn thấy, Kiều Trác Phàm đang ôm gối ôm Dương Dương của cô, nín chặt lấy đồng phân bằng bông trên đầu.

"Dù sao có người thích là được. Anh quan tâm làm gì?" Tiểu Bảo Bối giận dữ, trực tiếp xông lên đoạt lấy gối ôm trên tay anh.

Đây chính là gối ôm cô thích nhất, mỗi khi ngồi trên sofa đều ôm trên tay chơi đùa. Nếu không phải vừa mới nhìn thấy anh cầm, cha còn nói không thể đoạt lại, cô đã sớm lấy lại rồi.

Ai biết còn bị anh chê như vậy?

Hừ hừ, sớm biết như vậy liền không cho anh chơi.

Kiều Trác Phàm nhìn cô, miệng nhỏ trực tiếp chu ra, bắt đầu cười cợt.

Kỳ thật, anh chỉ muốn thăm dò một chút, xem xem món đồ chơi này có phải của cô hay không. Không nghĩ tới, cô nhóc này cực kỳ đơn thuần, thử một lần liền trực tiếp ra kết quả.

Nhìn cô ôm gối ôm vào trong ngực, anh không dấu vết đưa tay mới vừa ôm gối ôm lên chớp mũi người người, mũi sữa thơm nhàn nhạt xông vào mũi. Giống như mùi hương trên người cô.

Hơi thở này, làm cho anh nở nụ cười tươi.

"Kiều Trác Phàm, có thể hỏi anh một vấn đề hay không?" Giọng nói của Tiểu Bảo Bối đã kéo hồn phách đã bay xa của anh.

Anh ngẩng đầu, liền thấy được trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn ngập mong đợi. Đôi mắt kia, lại càng sáng lạng. Long mi đen lấy theo cử động chớp

mắt của cô nghịch ngợm nhảy múa.

"Hỏi đi." Kiều Trác Phàm cảm thấy, mặc kệ cô hỏi vấn đề gì, anh cũng cam tâm tình nguyện trả lời.

"Anh thật sự rất nhiều tiền?" Cô giống như một đứa bé hiếu kỳ, vừa ôm gối ôm, vừa hỏi.

Chị họ và Quý Xuyên có vẻ rất sợ anh, ngay cả hôm nay khi cha đứng ở trước mặt Kiều Trác Phàm, cũng hơi có chút nom nớp lo sợ, điều này làm cho Tiểu Bảo Bối không khỏi tò mò, Kiều Trác Phàm này chỉ đơn giản là có tiền như vậy thôi sao?

"Không sai biệt lắm." Nhìn cô, tâm tình của Kiều Trác Phàm không khỏi tốt lên.

Thường ngày, cũng có không ít người dụng các loại biện pháp thăm dò anh có tiền hay không. Nhưng giống như Tiểu Bảo Bối trực tiếp hỏi ra như vậy, thật sự là trước đó chưa từng có.

"Vậy có bao nhiêu tiền?" Tiểu Bảo Bối đối với hai chữ có tiền này là không có khái niệm. Giống như cô vừa mới tốt nghiệp, bây giờ làm việc mới hai tháng, trong tài khoản của cô có tiền tiêu vặt cha cho cô, còn có tiền lương của tháng này, cộng lại có hơn nam nghìn, cô liền cảm thấy chính mình đã là phú bà rồi.

Vậy còn Kiều Trác Phàm? Tiền của anh sẽ nhiều hơn cô bao nhiêu?

"Cái này tôi cũng không rõ lắm." Kiều Trác Phàm khó có được tâm tình tốt như vậy, cô hỏi anh đáp. Chỉ là đối với vấn đề tiền bạc, anh cũng không có nhiều mẫn cảm.

Tóm lại, số tiền lẻ trong tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ, rất nhiều anh có đếm cũng đếm không hết. Đến bất động sản, anh cũng không thống kê lại. Cho nên cô hỏi anh con số cụ thể, anh thật đúng là trả lời không được.

Tiểu Bảo Bối nghe đáp án cái này, có chút vừa lòng, miệng nhỏ lại bĩu ra. Ai có tiền nhiều lại không đếm? Giống như cô, mỗi ngày đều cầm sổ tiết kiệm đếm tới đếm lui, tuy bản thân cô rất rõ ràng bên trong này có bao nhiêu, nhưng vẫn theo thói quen mỗi ngày đều lấy ra đếm một lần, liền hận không thể có thêm một số lẻ ở phía sau.

Kiều Trác Phàm không có thói quen này? Chẳng lẽ, tiền của anh chỉ là đồn đãi?

Nghĩ vậy, đột nhiên Tiểu Bảo Bối nhớ tới gần đây trên mạng đang lưu hành vài vấn đề, trong đôi mắt loé lên giao hoạt, hỏi Kiều Trác Phàm: "Không đếm tiền? Vậy khi anh uống sữa chua, có liếm nắp sữa chua không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chúng Ta Kết Hôn Đi

"Huyền Huyền, em đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại vậy? Anh đang ở văn phòng, chuẩn bị họp." Trong văn phòng Tổng giám đốc của tập đoàn Tiểu thị, Quý Xuyên bắt đầu xoa xoa trán mình. Khi nói đứt lời, môi của hắn nhếch lên. Về mặt hết sức nghiêm nghị, nhìn lướt qua càng giống như là một pho tượng điêu khắc.

Trước kia, Tiểu Huyền làm hắn rất vừa ý, giữ khoảng cách vừa đúng. Làm cho hai người có chút quyền luyến, cũng cho hai bên một chút tự do.

Nhưng gần đây, hắn không biết rốt cuộc Tiểu Huyền này bị làm sao. Chỉ cần một lúc không thấy mặt, cô ta sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho hắn, điều này làm cho Quý Xuyên có chút nghi hoặc đồng thời cũng có chút không thích.

"Quý Xuyên, em có chút chuyện muốn nói với anh. . . . ." Bên kia điện thoại, giọng nói của người đàn ông trầm thấp lộ ra chút không kiên nhẫn, làm Tiểu Huyền sững sờ.

Từ khi ở cùng nhau, người đàn ông này chưa từng đối đãi với cô ta như vậy?

Lúc trước, trong buổi lễ của nhà họ Tiểu, anh lấy thân phận là bạn trai của Tiểu Bảo Bối làm quen với cô. Sau này, lại bắt đầu theo đuổi cô điên cuồng.

Kỳ thật, lúc đó Tiểu Huyền cũng có chút do dự. Trước kia, quan hệ của cô và Tiểu Bảo Bối cũng không tệ lắm, tuy không phải là chị em ruột, nhưng chỉ cần có cái gì tốt, cô nhóc kia luôn luôn để giành cho cô.

Đương nhiên, Tiểu Huyền cũng tự nhận là mình đối đãi với Tiểu Bảo Bối cũng không tệ. Chỉ cần đi du lịch, cô sẽ mua cho Tiểu Bảo Bối một vài món cô ấy thích.

Chỉ là chút tình cảm đó, dưới sự theo đuổi của người đàn ông này, dần dần tan rã. . . . .

Ngay từ đầu, người đàn ông này bởi vì theo đuổi cô, lòng anh ta tràn đầy vui mừng. Chỉ cần là chuyện của anh, anh đều xử lý cực kỳ cẩn thận, cũng sẽ cực kỳ quan tâm đến cảm nhận của cô. Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào anh lại thay đổi.

Trở nên không để ý đến cảm nhận của cô, ngay cả khi anh không kiên nhẫn cũng không kiên dè mà bày ra trước mặt cô, giống như bây giờ.

"Huyền Huyền, em không biết bây giờ anh còn một đồng chuyện phải xử lý sao? Có chuyện gì cứ nói trong điện thoại đi." Trong điện thoại hẳn giống như đang găm thét.

Điều này làm cho tay cầm điện thoại của Tiểu Huyền không tự giác nắm chặt.

Hít một hơi thật sâu, giống như sau khi hạ quyết tâm, rốt cuộc cô cũng mở miệng: "Quý Xuyên, chúng ta kết hôn đi."

"Huyền Huyền, em có ý gì?" Khi nghe thấy lời nói kia, người đàn ông trầm mặc một lát.

Khi một lần nữa cô cho rằng anh không muốn trả lời mới đúng, lại nghe thấy giọng nói truyền ra trong điện thoại.

Chỉ là, giọng nói này còn lạnh nhạt hơn lúc này.

Cố nén chóp mũi chưa xót, cô tiếp tục nói: "Quý Xuyên, tuổi của anh cũng không còn nhỏ, em cũng đến tuổi kết hôn. Chúng ta. . . . ."

Lời của cô còn chưa nói hết, anh lại lên tiếng: "Huyền Huyền, em biết rõ hiện tại anh đã đính hôn với Tiểu Bảo Bối, chuyện này hay là để sau này hãy nói đi. Bây giờ anh sắp họp rồi. . . . ."

Hắn thốt ra lời này xong, cũng cúp điện thoại.

Từ tai nghe truyền ra âm thanh nhắc nhở, cũng đáp lại một sự thật nào đó.

Giây phút đó, tay cô giống như đột nhiên mất đi lực khống chế, điện thoại đột nhiên từ trên tay cô ta rơi xuống, rơi trên mặt đất, tan nát thành từng mảnh. . . . .

Quý Xuyên. . . . .

Trong lòng cô ta liên tục kêu cái tên này.

Là anh, làm cho cô bắt đầu từng chút từng chút hãm nhập vào bầy tình yêu của anh, từng bước một giao trái tim của cô ra. . . . .

Thậm chí khi biết rõ vẫn tiếp tục hãm sâu vào, rất có khả năng bị người ta xa lánh, cô vẫn không chùn bước muốn ở chung với anh.

Chỉ là, cái người làm cô hãm sâu vào tình yêu này, giống như đã chán ghét trò chơi này.

Giờ khắc này, Tiểu Huyền cảm thấy tương lai của mình quá tăm tối. . . . .

—— Tuyến phân cách ——

"Anna, cô nói xem Kiều thiếu đột nhiên muốn thu mua công ty sữa chua, đây là chuyện gì vậy?" Một ngày kia, trong tòa cao ốc tập đoàn Đế Phàm, một quản lý cấp cao nào đó đang theo nữ trợ lý xinh đẹp của Kiều Trác Phàm tra hỏi.

"Làm sao tôi biết? Kiều thiếu làm việc, làm sao chúng ta có thể nhìn thấu." Cô trợ lý xinh đẹp vừa chải tóc tơ vàng của mình, vừa nói.

Giương mặt xinh đẹp, còn có bộ quần áo màu đen bó sát làm lộ ra bộ ngực tròn trịa, bấu vật như vậy thật sự làm cho đàn ông khó có thể dời hai mắt.

Hơn nữa, cô trợ lý này còn có một đôi mắt quyến rũ, lại càng làm cho những người đàn ông tê dại.

"Tôi không phải muốn cô nhìn thấu, tôi là nói quan hệ của cô và Kiều thiếu tốt như vậy, có nghe được chút tin tức gì hay không?" Quản lý cấp cao ái muội trừng mắt nhìn cô gái xinh đẹp này.

"Anna. . . . ." Khi hai người đang nói chuyện, giọng của Kiều Trác Phàm từ trong phòng làm việc truyền đến.

"Kiều tổng, tôi lập tức tới ngay."

"Hắc. . . . ." Lần này quản lý cấp cao cười càng phát ra ái muội.

"Đi đi, anh cho là Kiều thiếu là anh sao?" Anna trừng mắt nhìn anh ta một cái, sau đó lắc lắc mong chậm rãi bước đi.

—— Tuyến phân cách ——

"Anna, hôm nay thu mua hai công ty sữa chua lớn nhất, cô cùng tôi đi xem." Anna vừa vào cửa, Kiều Trác Phàm liền đi thẳng vào vấn đề. Đây cũng là phong cách làm việc của anh.

"OK, nhưng mà Kiều tổng, có thể hỏi một câu tại sao đột nhiên thu mua công ty sữa chua không?" Anna không giống với những nhân viên khác, cô một chút cũng không sợ Kiều Trác Phàm. Bởi vì, tên cô vốn là Lăng Công Chúa, cũng là người giàu có, về ngoài lại xinh đẹp, là con gái một bảo bối của Lăng Nhị.

Cô đến công ty này làm trợ lý cho Kiều Trác Phàm, mai danh ẩn tích đương nhiên có nguyên nhân của cô.

Cô cũng tin rằng, trong mấy ngày này Kiều Trác Phàm vô duyên vô cớ thu mua mấy công ty sữa chua, cũng có nguyên nhân.

Chẳng thế thì, một người chưa bao giờ ăn đồ ngọt, ai lại cảm thấy anh ta sẽ vất óc tìm mưu kế thu mua mấy công ty như vậy?

"Rất tò mò sao?" Kiều Trác Phàm nhìn Anna nghiêng nửa người trên bàn làm việc của anh, bộ ngực vĩ đại kia cũng sắp che hết tầm nhìn của anh, dứt khoát đặt trước mặt anh, nghiêng nửa người về phía trước.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, ngay cả một centimet cũng không tới. Chỉ cần một người không cẩn thận tiến lên một bước, khoảng cách đó vô cùng có khả năng làm bộ ngực kia áp vào người Kiều Trác Phàm.

Nhưng trong không gian ái muội như vậy, trong mắt hai người đều mang theo vẻ chân thật chỉ có trẻ con mới có.

Hai người giằng co một hồi lâu, mãi đến khi cửa văn phòng đột nhiên truyền đến âm thanh của đồ vật rơi xuống. . . . .

Trận giằng co bị phá vỡ, hai người đều nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy một bóng dáng màu hồng nhạt nhanh chóng biến mất sau cửa.

Vốn trận đánh giằng co này Anna chiếm thế hạ phong đột nhiên nhún vai: "Xem ra, hình như tôi đã dọa con thỏ của anh chạy rồi."

"Biết thì tốt." Anh cầm văn kiện gõ một cái lên đầu Anna: "Xem ra, hôm nay văn kiện này cô phải đi ký một mình, tôi phải nhanh chóng làm chuyện khác rồi."

Nhìn về phía bóng dáng biến mất sau cánh cửa, chân mày Kiều Trác Phàm nhíu lại.

"Từ từ đã, vấn đề tôi vừa mới hỏi, anh vẫn chưa trả lời nha." Tên tiếng Trung của Anna một chút cũng không phải giả. Bộ dáng là công chúa, tính tình cũng là công chúa.

Cô muốn biết cái gì, đương nhiên phải truy đến cuối cùng.

"Mới vừa rồi không phải cô cũng đã thấy đáp án rồi sao?" Bị truy vấn, Kiều Trác Phàm nhìn về phía cửa, nhếch môi, ý cười tràn ra. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Lần Đầu Tiên Hẹn Hò

Trước cửa tập đoàn Đế Phàm, Tiểu Bảo Bối cúi gằm đầu đi lên phía trước.

Chỉ là đi chưa được mấy bước, cô liền mạnh mẽ đụng phải một mặt tường.

Cô sờ sờ cái mũi nhỏ của mình đụng có chút sưng đỏ, ngẩng đầu lên muốn mở miệng xin lỗi, lại nhìn thấy Kiều Trác Phàm chẳng biết lúc nào đứng ở trước mặt cô.

Kiểu tóc của anh là phong cách đang thịnh hành nhất hiện nay. Kỳ thật, trên người Kiều Trác Phàm cũng chưa từng mang nhiều trang sức, cũng chỉ mặc một chiếc áo sơ mi cao cấp màu xanh ngọc, cả vật còn bị buông lỏng một chút. Chỉ là nhìn qua người lười biếng như thế, khi nhìn Tiểu Bảo Bối, khóe miệng lãnh ngạo nhẹ gọi lên ý cười.

"Anh... Làm sao anh lại ở đây." Nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện, Tiểu Bảo Bối có chút ngạc nhiên. Thêm việc bị đụng có chút đau, đáy mắt cô dâng lên sương mù, lúc này nhìn cô giống như chú hươu nhỏ bị hoảng sợ.

"Lời này, phải do tôi hỏi em mới đúng chứ." Kiều Trác Phàm cầm tay trong túi quần, về mặt lười biếng. Lúc này, ánh mặt trời vừa vịn chiếu trên gương

mặt anh, trong lúc đó, khuôn mặt người đàn ông giống như một tác phẩm nghệ thuật, làm người ta khó có thể rời mắt.

Chỉ có điều thật may lúc này không phải là giờ cao điểm tan tầm, nếu không người đàn ông xuất hiện như thế này, chỉ sợ sẽ dẫn tới nhiều vụ tai nạn giao thông.

"Đây là hợp đồng giữa hai công ty chúng ta. Em mang cái này đến, như thế nào lại xuất hiện ở đây?" Khi anh lên tiếng lần nữa, Tiểu Bảo Bối mới ý thức được mình vừa mới thất thần.

Bừng tỉnh, cô phát hiện cặp văn kiện màu hồng phấn mình cầm trên tay đã rơi vào trên tay Kiều Trác Phàm. Anh tùy tiện nhìn qua, liền hỏi một câu như vậy.

Giọng nói của anh mang theo chút trách cứ, rõ ràng chính là giọng điệu cấp trên đang nghiêm khắc với cấp dưới. Nhưng không biết có phải là ảo giác của Tiểu Bảo Bối hay không, lúc này dường như cô nhìn thấy bên trong con người xinh đẹp đen sẫm kia có chút vui vẻ.

"Lúc này thấy anh đang bận, tôi nghĩ không cần đợi hôm nào lại đến..." Tiểu Bảo Bối cắn cắn cánh môi.

Nói chuyện với người như Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối có chút căng thẳng. Khi căng thẳng, cô cảm thấy lòng bàn tay mình cũng ướt đẫm mồ hôi.

Cô nói lời này xong, có chút mong đợi nhìn về phía Kiều Trác Phàm, xem anh có đột nhiên tốt tính thả cô quay về hay không.

Tiểu Bảo Bối không đợi được đặc xá của Kiều Trác Phàm, lại nhìn thấy anh giờ tay lên.

Tay của Kiều Trác Phàm rất lớn, dưới ánh mắt của Tiểu Bảo Bối, một cái tay kia có thể bằng hai cái của cô. Khớp xương thon thả xinh đẹp, đầu ngón tay thon dài.

Chỉ là, Tiểu Bảo Bối không hiểu, Kiều Trác Phàm giờ tay lên là muốn làm gì?

Khi cô còn chưa suy nghĩ ra đáp án, lại thấy tay Kiều Trác Phàm đưa đến gần mặt cô. Lúc Tiểu Bảo Bối lộ ra ánh mắt kinh hoàng, ngón trỏ của Kiều Trác Phàm đã đặt trên cánh môi cô, nhẹ nhàng vuốt ve...

Động tác quý dị này, đột nhiên làm Tiểu Bảo Bối hóa đá.

Mà Kiều Trác Phàm thật giống như không có phát hiện cô có gì không đúng, anh chỉ tự nhiên tiếp tục vuốt ve môi cô, con người đen híp lại, giống như đang thưởng thức cái gì đó...

Môi Tiểu Bảo Bối rất đẹp, cánh môi hình trái tim. Người ta nói, hình dáng này là thích hợp nhất để hôn môi. Lúc này, Kiều Trác Phàm cũng rất muốn nhắm nháp một chút cái miệng nhỏ thom tho này.

Anh sinh sống ở nước ngoài một khoảng thời gian rất lâu, đương nhiên cũng bị những tư tưởng kia ăn mòn. Chẳng qua Kiều Trác Phàm rất rõ, bây giờ thời cơ chưa tới.

Nếu không, con thỏ nhỏ sẽ sợ hãi, sau này sẽ không dễ chơi.

Sau khi vuốt vuốt cánh môi màu hồng phấn kia một lần nữa, Kiều Trác Phàm mới lưu luyến buông tay.

Lúc này Tiểu Bảo Bối vẫn chưa phục hồi tinh thần sau cơn kinh động vừa rồi, mắt cũng không nháy chỉ nhìn chăm chăm tay anh.

"Nhìn xem môi em cũng đã làm thành dạng gì rồi? Hay là tìm một chỗ uống nước trước, rồi hãy nói chuyện hợp tác của chúng ta." Lúc này, giọng nói mạnh mẽ của Kiều Trác Phàm truyền đến, kéo suy nghĩ của Tiểu Bảo Bối trở về.

Tiểu Bảo Bối rất muốn cự tuyệt, nhưng cô có thể đọc hiểu được ý không cho từ chối từ trong trông đen của Kiều Trác Phàm.

Hơn nữa, còn có bàn tay anh chủ động đưa đến dắt tay cô...

Lúc này, Tiểu Bảo Bối vẫn nhìn chăm chăm vào bàn tay có thể bao trọn quả trứng nhỏ của cô. Thế cho nên, cuối cùng là lúc nào cô đi theo Kiều Trác Phàm vào quán cà phê gần đó Tiểu Bảo Bối cũng không rõ ràng lắm.

Cô chỉ nhớ, lòng bàn tay của Kiều Trác Phàm khô ráo ấm áp, làm trong lòng cô dâng lên một cảm giác lưu luyến...

Mà cả quá trình Kiều Trác Phàm uống cà phê, cũng không nhắc đến chuyện công việc. Nhìn chung có thể nói, anh đối với lần đầu tiên hẹn hò của bọn họ, tương đối hài lòng.

- - Tuyển phân cách - -

"Bảo bối, chị nhớ sáng sớm hôm nay để em đi Đế Phàm ký hợp đồng mà?" Trở lại Tiểu Thi, Tiểu Bảo Bối còn chưa trở lại chỗ ngồi của mình, liền nhận được một câu chất vấn bỏ vào đầu.

Lúc này, Tiểu Huyền cầm lấy cặp văn kiện đứng ở trước mặt cô.

Tiểu Huyền hai mươi lăm tuổi, Tiểu Bảo Bối lại không yêu mị. Hơn nữa vốn Tiểu Huyền rất biết trang điểm, chiếc váy màu vỏ quýt dệt len bao trọn bờ mông, tạo cảm giác vô cùng quyến rũ.

Chỉ có điều khi nổi giận, đôi mắt xinh đẹp trũng lên rất lớn. Điều này làm cho Tiểu Huyền ít điềm đạm, nhiều cay nghiệt.

"Chưa thể ký..." Kiều Trác Phàm vẫn luôn tránh nói chuyện công việc, đây cũng là điều Tiểu Bảo Bối không có cách nào khống chế. Mà Tiểu Bảo Bối càng không hiểu là, vì cái gì trong một đêm Tiểu Huyền vốn phụ trách phòng thiết kế ở ngoài công ty, đột nhiên đến làm việc ở Tiểu Thị. Bây giờ còn trực tiếp trở thành người lãnh đạo của cô.

Còn nữa, vì sao khi Tiểu Huyền vừa nhận công việc, liền nhắm vào cô khắp nơi? Chẳng lẽ là, quan mới nhậm chức ba tầng lửa, đầu tiên liền đốt tới người cô?

"Bảo Bối, còn chưa ký hợp đồng này xong, vậy em nói cho tôi biết cả ngày hôm nay em đã làm cái gì? Chẳng lẽ, Tiểu Thị của chúng ta là nơi nuôi người rảnh rỗi sao?"

"Chị họ..."

"Không nên gọi tôi là chị họ." Tiểu Huyền nhìn những người vây xem xung quanh kia một chút, lại nói tiếp: "Bảo Bối, em nhớ kỹ cho tôi. Nơi này là công ty, không phải chỗ chúng ta nói ra quan hệ."

Người vây xem bắt đầu xì xào bàn tán, Tiểu Bảo Bối cổ nén nước mắt lớn vòn ở trong mắt: "Em biết rồi, Tiểu phó tổng..."

Khi Kiều Trác Phàm đi tới, vừa vịn bắt gặp một màn như vậy.

Một người công kích Tiểu Bảo Bối còn chưa đủ, thế nhưng còn kéo theo nhiều trợ thủ như vậy.

"Bốp bốp bốp..."

Mọi người quay đầu lại, liền nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang vỗ tay.

Mà đôi tròng đen một mảnh thâm thúy, khó lường...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Tiểu Bảo Bối, Em Hối Hận Không?

"Kiều tổng, tại sao anh cũng tới đây?" Tiểu Huyền không chỉ có tâm tư sắc xảo, lại được Tứ Xuyên truyền dạy chiêu thay đổi sắc mặt. Mới vừa rồi khi nói chuyện với Tiểu Bảo Bối, vẫn còn bộ dáng hận không thể lột một lớp da của cô. Mà bây giờ, cô ta chậm rãi bước đến trước mặt Kiều Trác Phàm, lại khôi phục hình dáng xinh đẹp phong tình quyến rũ trước kia khi ở trước mặt người khác.

"Không đến lúc này, chỉ sợ không nhìn thấy một màn kịch hay như vậy rồi." Kiều Trác Phàm lạnh lùng nhìn Tiểu Huyền.

Lời nói của anh nghe qua không mang bất kỳ ý châm chọc nào, nhưng kết hợp với cảnh tượng bây giờ, tự dung lại mang theo một loại châm chọc.

Ngữ điệu của Kiều Trác Phàm, làm cho Tiểu Huyền sửng sốt.

Chẳng qua, cô gái này có khả năng giao tiếp rất tốt. Cho dù đối mặt với Kiều Trác Phàm đang châm chọc khiêu khích, cô vẫn có thể khôi phục khuôn mặt tươi cười rất nhanh: "Kiều tổng, kỳ thật mới vừa rồi chỉ là hiểu lầm. Bảo Bối lúc nào cũng mơ hồ như vậy, vừa ra khỏi cửa liền quên mất nhiệm vụ hôm nay. Tôi chẳng qua là nhắc nhở cô ấy một chút, tránh việc cô ấy quên đông quên tây sau này."

Cô ta là người thông minh, đương nhiên cũng hiểu ra lời vừa rồi của Kiều Trác Phàm là ra mặt giúp Tiểu Bảo Bối.

Ngày đó Kiều Trác Phàm chủ động ngồi chung bàn cùng bọn họ, vốn Tiểu Huyền tưởng chẳng qua là Kiều Trác Phàm chỉ tùy thời nổi lên hứng thú với Tiểu Bảo Bối một chút.

Nhưng bây giờ, Tiểu Huyền cũng bắt đầu hoài nghi tâm tư của Kiều Trác Phàm.

Chỉ có điều trước mắt những chuyện này cũng không phải vấn đề quan trọng. Cô quan tâm nhất chính là xử lý mối quan hệ với Kiều Trác Phàm cho tốt.

Vì Quý Xuyên, cô vội vã bỏ công việc nhà thiết kế của mình, vào công ty của gia tộc. Không phải cô muốn Quý Xuyên nhìn thấy bản thân cô ta tài giỏi, rõ ràng chỉ có Tiểu Huyền cô mới là người có thể giúp anh ta thành công.

Nếu như ở trước mắt Quý Xuyên, chọc giận Kiều Trác Phàm mà nói...

Người có vận khí không tốt, thật sự sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Khi Tiểu Huyền cố gắng giải thích gì đó với Kiều Trác Phàm, bước chân Quý Xuyên vội vã đi đến.

"Kiều tổng, vì sao anh đến đây cũng không thông báo một tiếng? Tôi liền ra ngoài nghênh đón anh." Cho tới nay, Quý Xuyên vô cùng nịnh nọt Kiều Trác Phàm, lúc nào cũng biểu hiện rõ ràng như vậy.

Mà không biết chuyện gì xảy ra, Tiểu Bảo Bối mỗi lần nhìn thấy Quý Xuyên cho tới bây giờ vẫn chưa từng biểu lộ sắc mặt tươi cười ở trước mặt cô liền tự nhiên cười tươi trước mặt Kiều Trác Phàm, cô cảm thấy chán ghét. Giống như lúc này...

"Quý tổng, dường như chúng ta không quá quen biết." Thái độ của Kiều Trác Phàm đối với Quý Xuyên, vẫn lạnh nhạt giống như lần trước. Hơn nữa, lúc này đây còn ở trước mặt nhiều người như vậy, không nể mặt Quý Xuyên.

Kể từ đó, một màn này nhất định là đề tài số một vào ngày mai của công ty.

"..." Giọng nói lạnh lùng kia, giống như một cái tát vang dội giáng vào mặt Quý Xuyên.

Tiểu Bảo Bối đứng ở bên trái Quý Xuyên, rõ ràng cô có thể nhìn thấy gân xanh nhô ra trên trán hấn ta.

Hấn ta đau.

Cho dù Kiều Trác Phàm không dùng tay đánh hấn ta thật, Quý Xuyên vẫn đau.

Giây phút đó, Tiểu Bảo Bối thật hi vọng Quý Xuyên có thể xé rách chiếc mặt nạ tươi cười dối trá này, cùng độ sức như những người đàn ông chân chính với Kiều Trác Phàm.

Chỉ là cô chờ đợi thật lâu, vẫn thấy Quý Xuyên dè dặt cười với Kiều Trác Phàm: "Kiều tổng, hình như anh rất thích nói đùa?"

Hấn ta dùng hai chữ 'nói đùa', muốn dùng cái này để hóa giải sự lúng túng vừa rồi.

Nhưng xưa nay Kiều Trác Phàm luôn kiêu ngạo, người anh không thích, sẽ không tự miễn cưỡng bản thân. "Người tôi không quen biết, từ trước đến nay sẽ không nói đùa." Ý của anh chính là, vừa rồi không phải là nói đùa, hy vọng người dối trá này, có thể thấy rõ điểm này.

Sau khi lời này phát ra, Kiều Trác Phàm không để ý sắc mặt biến hóa của hấn ta, sẵn tiện nói: "Hôm nay tôi đến đây, chỉ đơn giản là muốn đưa phần văn kiện mà lúc này cô ấy làm rơi ở chỗ tôi."

Chữ 'cô ấy' trong miệng Kiều Trác Phàm, rõ ràng là chỉ Tiểu Bảo Bối. Bởi vì ánh mắt anh, lúc này đang nhìn Tiểu Bảo Bối.

Khi đôi mắt anh nhìn người khác, mắt đen lạnh lùng gần như tàn nhẫn, còn khi anh nhìn về Tiểu Bảo Bối, có chút ấm áp.

Điều này là do Quý Xuyên và Tiểu Huyền phát hiện được. Bởi vì bọn họ là những người bị Kiều Trác Phàm đối đãi cay nghiệt, đương nhiên có thể nhận ra được điểm trái ngược này rất nhanh.

Lúc này chỉ có Tiểu Bảo Bối là đàn độn nhìn Kiều Trác Phàm chăm chăm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Vậy ở đây, trước hết tôi thay mặt Tiểu Bảo Bối cảm ơn Kiều tổng." Đúng lúc này Tiểu Huyền mở miệng. Mà Quý Xuyên lại bởi vì ánh mắt vừa rồi của Kiều Trác Phàm mà sững sờ một lúc lâu.

"Lời cảm ơn phải do người trong cuộc đến nói, cô ra xã hội đã lâu như vậy, lại còn không hiểu phép tắc này sao?" Giọng nói của anh, ưu nhã hơn Quý Xuyên rất nhiều.

Chỉ là trong giọng nói dễ nghe này, Tiểu Huyền cảm giác được một loại chán ghét rõ ràng.

Tiểu Huyền không hiểu, rốt cuộc cô ta đã làm gì lại không được Kiều Trác Phàm thích. Vóc người cô ta rất đẹp, thông minh, tính tình cũng tốt. Ngay cả Quý Xuyên lạnh lùng như vậy, cũng thích cô ta. Vì sao người chưa từng gặp mặt qua như Kiều Trác Phàm, lại chán ghét cô ta đến như vậy.

Người đàn ông còn nói năng sắc bén đến không từ thủ đoạn nào với cô ta, lại đang nhìn Tiểu Bảo Bối, trong mắt chứa chút nuông chiều.

"Tiểu Bảo Bối, hôm nay tôi giúp em mang văn kiện đến, như thế nào thì em cũng nên mời tôi ăn một bữa cơm chứ? Lựa ngày không bằng trùng ngày, bây giờ đi ngay đi."

Câu nói này Kiều Trác Phàm làm cho người luôn cúi gằm đầu, không muốn tham gia vào cuộc chiến như Tiểu Bảo Bối cũng không thể không ngẩng đầu lên.

"Tôi..." Cô không muốn đi. Ở chung cả buổi chiều với Kiều Trác Phàm, cô liền cảm thấy toàn thân mình đều là mồ hôi.

Anh là người có tướng mạo xuất chúng, tư duy cũng vô cùng thành thực. Có bối cảnh và địa vị, những người khác đứng chung với anh cũng không có cách nào sánh bằng.

Qua lại với người như vậy, Tiểu Bảo Bối có chút sợ hãi.

Nhưng câu nói kế tiếp vẫn chưa nói ra, cô theo bản năng ngẩng đầu...

Cô thừa nhận, lúc này bản thân cô có chút hèn mọn. Cô vậy mà muốn dùng chính mình, đi đánh cuộc xem người đàn ông kia có để ý đến mình hay không.

Cô vừa ngẩng đầu, khi nhìn thấy khóe miệng Quý Xuyên vẫn treo vết tích của nụ cười còn sót lại, Tiểu Bảo Bối mới rõ ràng, rốt cuộc bản thân mình thua sạch rồi...

"Kiều tổng, ăn cơm đúng không? Vậy bây giờ còn chờ gì nữa? Tôi dẫn anh đi ăn món ăn ngon nhất." Cô cười, cười đến hai vai phát run, cười đến sức lực toàn thân cũng sắp cạn.

Nói hết lời, cô xoay người, dẫn đầu đi trước. Trong ván cược tình yêu này, cô thua ngay cả một chút cũng không còn. Ngay cả dũng khí để thương hại bản thân mình, cũng thua không còn một mảnh...

Nhìn bóng lưng rời đi của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm hí hóp mắt, ánh mắt thâm thúy.

"Tiểu tiểu thư thật nhiệt tình. Vậy thì chúng tôi đi trước..." Anh dấu đi ánh mắt sâu thẳm đó, lại lần nữa bày ra khuôn mặt tươi cười bất cần đời, lập tức bước đi.

Mà Quý Xuyên nhìn bóng lưng hai người bọn họ rời đi, bỗng chốc rơi vào trầm tư.

Nếu hắn ta không nhìn lầm, người đàn ông vừa đi khỏi, ánh mắt anh ta lộ ra nét khiêu khích với mình. Còn có nỗi bất lực của Tiểu Bảo Bối...

Tất cả những thứ này làm cho suy nghĩ của hắn ta có chút hỗn loạn.

Liếc mắt nhìn Tiểu Huyền còn đứng bên cạnh một cái, đột nhiên hắn ta lạnh mặt: "Em vào phòng làm việc cùng anh."

- - Tuyển phân cách - -

Khi Kiều Trác Phàm đi ra khỏi phòng làm việc, sắc trời đã tối xuống.

Dưới ánh đèn đường mờ mờ, Tiểu Bảo Bối cúi gằm đầu đi về phía trước, cũng không biết đi về hướng nào.

Nhìn thoáng qua xe thể thao anh đậu ven đường, cuối cùng anh vẫn bắt đầu đi đi theo.

Hai người một trước một sau, đầu tiên là Tiểu Bảo Bối đi ở phía trước, phía sau là Kiều Trác Phàm.

Cũng không biết có phải anh cố ý hay không, sau khi Kiều Trác Phàm vượt lên phía trước, đột nhiên anh dừng bước. Vốn Tiểu Bảo Bối ở phía sau, theo quán tính đâm vào lưng anh.

Lại lần nữa, mũi cô bị đụng đổ lên. Mà trong lúc này, cô còn ngửi được mùi hương dễ chịu trên người Kiều Trác Phàm.

Không phải là nước hoa, cũng không phải hương sữa tắm, là một loại mùi hương nhân nhạ, như có như không có thể làm lay động tâm hồn người khác.

Sờ sờ mũi, Tiểu Bảo Bối chu chu cái miệng nhỏ. Lại đụng thêm mấy lần như vậy nữa, chiếc mũi mà cô luôn lấy làm kiêu ngạo sẽ phải biến thành mũi heo.

"Tiểu Bảo Bối, em hối hận không?"

Cô đang định mở miệng lấy lại công đạo vì cái mũi của mình, lại nghe được câu nói như vậy của Kiều Trác Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Gặp Người Quen Ở Cửa Cục Dân Chính

"Kiều Trác Phàm, anh có ý gì?" Trong gió đêm, mái tóc dài của cô thỉnh thoảng bay múa. Có vài sợi thậm chí còn nghịch ngợm nhảy múa trên khóe môi của cô.

Mà đối mặt với cô như vậy, anh nhìn cũng không cảm thấy phản cảm chút nào. Thậm chí, anh còn chủ động vươn tay, tóm những sợi tóc nghịch ngợm không nghe lời kia ra giúp cô. Hơi ẩm trên đầu ngón tay kia, liền vương vẩn trên mặt cô.

Đối với sự đụng chạm của anh, Tiểu Bảo Bối cũng không tránh né. Nói một cách khác, cô cũng không ghét sự đụng chạm của anh. Ngay cả bản thân Tiểu Bảo Bối cũng chẳng biết tại sao.

Chỉ là sắc mặt của Kiều Trác Phàm lúc này lạnh hơn đầu ngón tay rất nhiều. Nhất là đôi mắt đen kia, mặc dù ánh mắt nhìn trên người cô, nhưng giống như trong đó cất giấu một tâm tình khác...

"Em đính hôn với người như vậy, có hối hận không?" Trong bóng tối, mắt đen của anh lảng lảng nhìn cô, mang theo vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có.

"Chuyện này, hình như không liên quan đến anh?" Truyện chỉ đăng miễn phí tại Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Chẳng biết tại sao, lúc này Kiều Trác Phàm rất có cảm giác xa cách. Là người không thể với tới, cũng không có cách nào rút ngắn khoảng cách.

Mà bộ dáng Kiều Trác Phàm như vậy, cũng làm cho Tiểu Bảo Bối lựa chọn lẩn tránh. Cô nhìn về phía mọi người qua lại trên phố, giọng nói có chút khàn khàn không rõ: "Hối hận sao? Kỳ thật tôi cũng không rõ lắm."

Tiểu Bảo Bối trầm ngâm một lát, rồi trả lời như thế.

"Đi thôi, đã nói dẫn anh đi ăn món ngon, đi theo tôi là được." Rõ ràng là Tiểu Bảo Bối không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa, liền bước chân đi về phía trước.

Nhìn bóng lưng gầy gò của cô, Kiều Trác Phàm đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Đèn đường chiếu từ sau lưng anh, cái bóng thật dài, sánh bằng với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng đột nhiên, trên mặt anh hiện lên chút tươi cười.

Ấm áp giống như đèn đường, nhưng lại có chút khô sở...

"Tiểu Bảo Bối, anh không biết em có hối hận hay không, nhưng anh hối hận rồi..."

Thấy Tiểu Bảo Bối càng đi càng xa, nụ cười nhạt của anh vẫn treo trên khóe miệng...

- - Tuyến phân cách - -

"Xuyên, tan tầm chúng ta đi xem phim đi." Sau khi vào phòng làm việc với Quý Xuyên, trên khóe miệng của Tiểu Huyền, lại vẽ ra đường cong ngọt ngào.

Dường như, những chuyện không vui xảy ra trước đó, đều đã bị cô ta quên sạch.

Nhưng cô ta không nhắc đến, không có nghĩa người khác sẽ không nhắc.

Trong giây lát, người đàn ông vừa rồi còn đi ở phía trước vào phòng làm việc, đột nhiên xoay người về phía cô ta. Nhìn cô, ánh mắt của hắn sắc như dao.

"Tiểu Huyền, em sắp xếp Bảo Bối đi thảo luận hợp đồng với Kiều Trác Phàm, vì sao chuyện này không nói cho anh biết?" Lúc Quý Xuyên nói lời này, giọng nói cực kỳ lạnh.

Lạnh, giống như người triền miên với cô lúc trước là hai người.

"Quý Xuyên, bây giờ em là phó tổng của công ty, em có tư cách sắp xếp nhân viên của công ty đi làm việc." Lúc này đây, cô ta rất ghét sắc mặt này của Quý Xuyên. Lại thống hận anh giống như đang trách tội cô ta, chất vấn cô ta làm khó Tiểu Bảo Bối. Những lời này, từng câu từng chữ chứa đầy gai nhọn, đâm vào lòng cô ta.

"Nhưng ít ra trước khi em làm chuyện như vậy, vẫn nên thông báo cho anh một tiếng." Quý Xuyên nhấn mạnh.

"Thông báo cho anh? Thông báo cho anh làm cái gì? Quý Xuyên, anh không được quên quan hệ của chúng ta." Đây là lần đầu tiên Tiểu Huyền tê tâm liệt phế găm lên ở trước mặt hắn như thế.

Tiếng cãi vã của hai người quá lớn, thế cho nên những người đang làm việc ở bên ngoài rồi rít nhìn về phía bên trong.

"Huyền Huyền, đủ rồi." Hắn đang nhắc nhở cô nơi này là công ty, không thích hợp để bọn họ nói về mối quan hệ tam giác này.

"Quý Xuyên, chúng ta kết hôn đi." Khi Tiểu Huyền nói ra câu nói kia, tâm tình hòa hoãn hơn lúc này rất nhiều.

Nói chung, cô ta là một thợ săn xuất sắc. Cô ta biết lúc nào nên cứng rắn, lúc nào nên mềm mại.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, bước chân của cô ta trở nên rối loạn. Truyện chỉ đăng miễn phí tại Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Là vì sự xuất hiện của Kiều Trác Phàm, hay vì cô ta nhìn thấy Quý Xuyên để ý Tiểu Bảo Bối?

Kỳ thật, ngay cả chính bản thân cô ta cũng không rõ ràng lắm.

"Huyền Huyền, đừng làm rộn. Rốt cuộc gần đây em bị làm sao vậy?" Hấn thích cô bởi vì cô biết tiến biết lui, người phụ nữ giúp cho sự nghiệp của hấn.

Nhưng không biết bắt đầu từ bao giờ, người phụ nữ này giống như đã bắt đầu trở thành chướng ngại vật trên đường của hấn.

"Quý Xuyên, em cũng không biết vì sao. Em chính là rất sợ, sợ sẽ mất đi anh..." Nó thật ra, Tiểu Huyền có tất cả vốn liếng làm cho đàn ông động tâm. Ví như nước mắt vào giờ phút này, bộ dáng diễm đam quả là quyến rũ mê người.

Mà thân là đàn ông như Quý Xuyên, cũng bị nước mắt của Tiểu Huyền thuyết phục.

Nhìn nước mắt của cô, hấn kéo rèm cửa sổ xuống, che hết tất cả cảnh vật bên ngoài, lại ôm cô vào ngực.

"Huyền Huyền..."

"Quý Xuyên, chúng ta kết hôn không được sao?" Cô ngẩng đầu nhìn hấn, đáy mắt còn mang theo nước mắt chưa kịp lau đi.

Người đàn ông mím môi, đường nét nguội lạnh.

Người phụ nữ như Tiểu Huyền, thích hợp nhất chính là trở thành người phụ nữ sau lưng người đàn ông thành đạt. Cho tới nay, hấn đều cho là như vậy. Hơn nữa, hấn cũng nhận định, người hấn muốn kết hôn là Tiểu Huyền. Chứ không phải Tiểu Bảo Bối chỉ biết chạy theo kéo chân hấn.

Nhưng hấn cũng không biết, vì sao khi Tiểu Huyền nói muốn kết hôn cùng hấn, trong đầu của hấn liền xuất hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo Bối...

Khi người phụ nữ ngẩng đầu nhìn hấn ta, liền bắt gặp một màn như vậy. Quý Xuyên vẫn mím môi từ đầu đến cuối, không nói một câu. Nhưng lặng lẽ đầy chết chóc, như vậy còn làm cô ta tổn hơn bất cứ lời nói nào.

Cô đột nhiên cảm giác được, giữa bọn họ giống như hai đường chéo, giờ phút này đang cắt qua nhau.

Bỏ qua cơ hội này, Tiểu Huyền cũng hoài nghi cả đời này mình có phải sẽ bỏ lỡ người đàn ông này hay không. Giây phút đó, Tiểu Huyền nổi lên dũng khí lần nữa, thử hỏi: "Quý Xuyên, không cần cử hành hôn lễ cũng được, thật sự không được sao?"

Có lẽ, là giọng nói của cô quá hèn mọn, đã động đến người đàn ông bên cạnh. Lúc này, hấn tiến không được mà lui cũng chẳng xong, nhú mày nhìn cô...

- - Tuyển phân cách - -

Tập đoàn Đế Phàm nằm ở nơi phồn hoa nhất của thành phố A, chỉ cách tập đoàn xuyên quốc tế SH lớn nhất nước hai giao lộ.

Ở đây là nơi tắc đất như tắc vàng, tập đoàn Đế Phàm còn mở một quán cà phê ở dưới lầu. Không phải mở cho nhân viên, mà chỉ vì người nào đó ôm ấp tâm tư riêng.

Thân thể tùy ý thoải mái đang dựa vào ghế sofa, Kiều Trác Phàm nhắm mắt thư giãn.

Bên trái anh, đặt áo khoác tây trang của anh, cà phê đen trên bàn thủy tinh bốc hơi nóng. Sau giờ ngo ánh mặt trời xuyên qua thủy tinh lẳng lặng chiếu xuống, hết thấy đều hoàn mỹ. Truyện chỉ đăng miễn phí tại Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Chỉ là, trong khung cảnh mỹ lệ ấy, đột nhiên xông vào một vị khách không mời mà đến.

"Trà quýt, nóng." Người kia vừa đến, liền gọi một câu ngắn gọn như vậy.

Giọng nói tùy ý kia, giống như đang ở nhà mình.

Trong suốt quá trình Kiều Trác Phàm cũng không mở mắt ra. Chỉ có điều bởi vì người này bắt đầu làm ồn, đã chọc cho anh không vui. Giờ phút này, anh nhăn trán: "Duật, tốt nhất là cậu có chuyện cần nói."

Lúc này, sự hung hãn trên người anh tràn ra.

"Đến tìm cậu đương nhiên là có chuyện rồi. Nếu không cậu cho rằng, tôi nguyện ý bất chấp nguy hiểm lớn như vậy sao?" Đàm Duật lười biếng tựa vào ghế sofa bên cạnh, áo sơ mi trắng mở hai chiếc nút, lộ ra đường cong xương quai xanh hoàn mỹ.

Lúc cậu ta nói lời này, ánh mắt rơi vào thân hình bốc lửa bên ngoài quán cà phê, con mắt sắc bén khẽ chuyển động.

"Nói cái gì?"

"Sáng sớm hôm nay, tôi đã lấy được thứ cậu nhờ tôi lấy. Chẳng qua, cậu đoán xem tôi gặp được ai ở cửa cục dân chính?" Đàm Duật giống như đang khoe khoang. Nhưng đa số là lớn lối hơn sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Người Kết Hôn Với Người Kia

"Gặp được ai?" Có lẽ, đề tài này của Đàm Duật khơi dậy hứng thú của anh. Kiều Trác Phàm mở mắt ra, đưa tay cầm lấy tách cà phê đã được bung ra từ trước.

Thay vì nói anh đang uống cà phê, không bằng nói anh đang tỉnh tề nhắm nháp thì đúng hơn. Không uống vào từng ngụm như những người khác, Kiều Trác Phàm chỉ đặt cà phê trước mặt, nhẹ nhàng ngửi một hơi, mới bắt đầu uống.

Động tác như vậy, vừa nhìn chính là thiếu gia xuất thân phi phàm. Ngay cả việc uống cà phê đơn giản, cũng có thể làm ra ưu nhã như vậy.

"Tiểu Huyền và tên Quý gì đó."

Rốt cuộc là gà (jī)* hay là quý (jū)*, Đàm Duật đối với người này không có hứng thú.

*Trong tiếng hoa từ jī và jū phát âm gần giống nhau đấy ạ.

Đàm Duật cảm thấy hứng thú chính là sau khi Kiều Trác Phàm biết rõ chuyện này, tâm tình sẽ như thế nào. Khi nói xong lời này, đôi mắt sắc bén của anh nhìn Kiều Trác Phàm chằm chằm, giống như một chút cũng không muốn bỏ sót bất cứ nét mặt nào của Kiều Trác Phàm.

Khi nghe nói như thế, rõ ràng tay cầm tách cà phê của anh dừng lại một chút. Nhưng rất nhanh, anh lại tiếp tục nhắm nháp cà phê của mình. Dưới hàng lông mi thon dài, một đôi mắt sắc bén thỉnh thoảng xoay xoay...

Đợi đến khi anh nhắm nháp hết tách cà phê, mới đặt cái tách xuống.

"Bọn họ đến cục dân chính? Thật thú vị" Đột nhiên khoe môi của anh quăn rũ ra nụ cười khó hiểu.

"Còn thú vị hơn là tôi nghe được một tin tức nho nhỏ."

"Tin tức gì?" Mặc dù quán cà phê này nằm trong tòa nhà của tập đoàn Đế Phàm, nhưng vô cùng yên tĩnh. Toàn bộ không gian bên trong đều tách biệt với thế giới ồn ào bên ngoài.

"Người phụ nữ Tiểu Huyền kia đã làm giấy hôn thú với tên Quý gì đó kia." Duật Tiểu Gia ôm tâm tình xem kịch vui, nhìn Kiều Trác Phàm chằm chằm.

Nhưng cậu ta không nhìn thấy được vẻ mặt gì khác của Kiều Trác Phàm, ngược lại tách cà phê trên tay Kiều Trác Phàm "Bụp" một tiếng, bể tan nát.

Chất lỏng màu đen bốc khói, không ngừng chảy xuống từ trên tay Kiều Trác Phàm, bên trong còn kèm theo chất lỏng màu đỏ sệt.

Máu, đối với hai người bọn họ đã chẳng có gì lạ. Hai người thậm chí cũng không thèm nhìn qua.

Nhưng nhân viên phục vụ trong quán cà phê thì bị hù sợ không nhẹ...

"Tôi còn tưởng hai người đó không dám hành động thiếu suy nghĩ chứ. Không nghĩ tới, ngược lại lá gan của bọn họ rất lớn."

Nhân viên nửa quỳ trước mặt anh, cẩn thận xử lý miệng vết thương cho anh, ngay cả một ánh mắt Kiều Trác Phàm cũng không cho đối phương, thái độ lạnh lùng kia có chút tàn nhẫn.

"Như vậy cũng tốt." Không đợi người nhân viên xử lý miệng vết thương xong, Kiều Trác Phàm liền cầm áo khoác tây trang để một bên, chỉ để lại một câu không rõ như vậy liền đi.

Nhìn bóng dáng đã đi xa, Đàm Duật bất chèo chân uống trà, hồi lâu mới ném ra một câu: "Tình hình rối loạn."

- - Tuyển phân cách - -

Kiều Trác Phàm sẽ xuất hiện ở trong phòng pha trà của công nhân tập đoàn Tiểu Thị là chuyện Tiểu Bảo Bối chưa bao giờ nghĩ tới. Càng chưa bao giờ nghĩ tới, chính là anh đặc biệt tìm đến cô.

"Kiều Trác Phàm, không phải hợp đồng đã ký xong rồi sao?" Giọng nói Tiểu Bảo Bối yếu ớt. Không phải bởi vì tư thế trên người của Kiều Trác Phàm, mà là vì mọi người to nhỏ xung quanh cô.

Từ lần trước, Kiều Trác Phàm tự mình đưa văn kiện đã ký tên xong đến cho cô, giải cứu Tiểu Bảo Bối không bị Tiểu Huyền mắng, công ty đã sớm có lời đồn đãi hai người bọn họ qua lại.

Chẳng qua vì ngại Quý Xuyên và thân phận của Tiểu Bảo Bối, bọn họ cũng không dám nói rõ, chỉ lặng lẽ nghị luận sau lưng cô.

Mà hôm nay, Kiều Trác Phàm giống trống kua chiến đến đây tìm Tiểu Bảo Bối, càng làm rõ tin đồn. Xung quanh phòng giải khát thỉnh thoảng có người nhìn vào, giống như muốn nghe ngóng bất quái.

Cảm giác như thế, Tiểu Bảo Bối vô cùng không thích.

Cô ngẩng đầu muốn làm rõ quan hệ với anh, lại ngoài ý muốn bắt được nét đau lòng rõ mồn một trong mắt Kiều Trác Phàm..

"Các người thích làm tình tình trong công viên à?" Ánh mắt của anh lạnh lẽo, quét về phía xung quanh. Vốn những người đang nghe ngóng ngoài kia, sau khi thấy ánh mắt lạnh lẽo, lần lượt rời đi.

"Không còn mấy con khi ở đây nữa, đi theo tôi." Bỏ lại một câu nói kia, Tiểu Bảo Bối liền bị anh kéo đi.

Kiều Trác Phàm muốn dẫn Tiểu Bảo Bối đến nhà hàng Tây gần đó, nhưng vô cùng không trùng hợp chính là, bọn họ mới vừa ngừng xe xong, liền nhìn thấy hai người Quý Xuyên và Tiểu Huyền thông qua cửa kính của nhà hàng.

Giây phút kia, Kiều Trác Phàm phát hiện Tiểu Bảo Bối ngồi bên cạnh nắm chặt chiếc túi xách trong tay. Xem ra, không phải cô cái gì cũng không biết.

Lúc này, đôi mắt xinh đẹp nháy mắt cũng không có nhìn một màn bọn họ choàng tay uống rượu bên cửa sổ nữa, các khớp xương ngón tay giống như cực lực khắc chế cái gì đó mà trở nên trắng bệch.

Giờ khắc này, Kiều Trác Phàm rất hy vọng, Tiểu Bảo Bối trực tiếp xông lên, cầm rượu đỏ trực tiếp giội lên mặt hai người bọn họ.

Một người trước mặt thì đính hôn với Tiểu Bảo Bối, sau lưng lại lãnh giấy hôn thú cùng người phụ nữ khác, một người là chị họ của cô, đối xử với Tiểu Bảo Bối vô cùng tốt, nhưng trên thực tế thì sao? Đoạt vị hôn phu của cô còn không nói, còn lặng lẽ lãnh giấy hôn thú.

Nhìn hai người bọn họ như vậy, chỉ sợ là đang ăn mừng cho ngày hôm nay. Kiều Trác Phàm cảm thấy giội rượu đỏ thật đúng là quá dễ dàng cho bọn họ. Dựa theo cách xử lý của anh thì mỗi người ăn vài viên đạn, cũng không đủ hạ hận.

Trước mắt, anh đang đợi Tiểu Bảo Bối ra lệnh một tiếng, trừng trị những kẻ đáng chết kia. Nhưng Tiểu Bảo Bối nhìn rất lâu, cuối cùng còn ép mình không nên tiếp tục nhìn nữa.

Giây phút đó, Kiều Trác Phàm nhìn chằm chằm vào đôi mắt thất thần của cô, tiện đà nhìn về hai người kia ở phía trước, nói với Tiểu Bảo Bối: "Quý Xuyên tốt ở chỗ nào?"

Không đợi cô trả lời, anh lại tự nhiên nói: "Tình tình thất thường, phụ nữ bên cạnh không ngừng thay đổi, ngay cả vị hôn thê cũng có thể bởi vì hạng mục hợp tác mà đẩy đi..."

Câu nói cuối cùng kia, Kiều Trác Phàm chú ý tới móng tay của Tiểu Bảo Bối bấm vào túi xách thật sâu...

Chỉ chốc lát sau, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng buông chiếc túi xách bị cô vụn vẹo ra, từ từ nói: "Tôi cũng không biết..."

Có những người giống như được in trong đầu cô, cô càng không muốn nhìn, nó liền in càng sâu. Chỉ cần cử động nhẹ, cả người cô giống như bị lấy hết sức lực.

Quý Xuyên, ở trong thời niên thiếu của Tiểu Bảo Bối chính là tồn tại như vậy. Không phải cô không nhìn ra người đàn ông này không để ý đến cô, chỉ là cô sợ cảm giác thân thể bị lấy hết sức lực.

Đột nhiên, Kiều Trác Phàm không giải thích được hỏi một câu: "Tiểu Bảo Bối, bỏ hán ta theo anh đi." Anh lúc này, dựa vào ghế, vừa lưu manh vừa tuấn mĩ, tạo thành thứ ánh sáng chói mắt nhất.

Nhưng bởi vì đột nhiên anh nói như vậy, Tiểu Bảo Bối nhìn ánh mắt của anh chằm chằm, giống như thấy được người ngoài hành tinh.

- - Tuyển phân cách - -

"Chị họ, đột nhiên chị hẹn em đến có chuyện gì vậy? Công việc chị giao cho em hôm nay, em vẫn chưa làm xong." Khi Tiểu Huyền gọi điện thoại cho cô, trong lòng Tiểu Bảo Bối liền lập bộp rung lên, cảm thấy hôm nay hình như sẽ xảy ra chuyện không tốt.

Nhất là khi mới vừa đến đây, cô thậm chí còn thấy hai quyển sổ đặt trước mặt Tiểu Huyền...

Vật kia, Tiểu Bảo Bối cũng không xa lạ gì. Trong ngăn kéo bàn làm việc của ba cô cũng cất hai quyển như vậy. Trước đây cô không hiểu chuyện, còn thường xuyên cầm lấy hai quyển sổ về lung tung. Chỉ có điều cho dù quyển sổ bị làm bẩn, ba cô cũng sẽ không phạt cô.

Nhưng mà hai quyển sổ để ở trước mặt Tiểu Huyền, là ở đâu ra?

Nhìn chằm chằm hai quyển sổ đỏ, theo bản năng Tiểu Bảo Bối cần mỗi một cái.

Chú ý tới ánh mắt Tiểu Bảo Bối rơi vào trên quyển sổ do mình cố tình bày ra, khóe miệng Tiểu Huyền kéo ra đường cong thẳng lợi: "Bảo Bối, kỳ thật cũng không có chuyện gì. Chị chỉ cảm thấy, gần đây em vất vả làm việc trong công ty, muốn khao cho em một bữa..."

"Làm sao chị họ lại nói như vậy, công ty này cũng là công ty của ba em, em không cảm thấy vất vả chút nào." Tiểu Huyền như vậy, làm cho Tiểu Bảo Bối đột nhiên có chút không muốn tiếp nhận lòng tốt của cô ta. Cảm thấy hôm nay cô ta hẹn cạ ra đây, không phải là chuyện tốt gì.

Tiểu Bảo Bối từ chối ý tốt của cô ta, làm mặt Tiểu Huyền có chút khó coi.

Nhưng khi cô ta chú ý tới ánh mắt hiếu kỳ của Tiểu Bảo Bối vẫn quanh quẩn trên hai cuốn sổ đỏ trên bàn, đột nhiên cô ta liền nắm lấy quyển sổ, cười nói: "Bảo Bối, hôm nay ngoài khen ngợi em là việc xuất sắc ra, chị còn muốn chia sẻ tin vui là chị đã kết hôn với em..."

Chẳng biết tại sao, Tiểu Huyền nói ra những lời này, làm Tiểu Bảo Bối rõ ràng cảm nhận được sự khoe khoang trong đó.

"Chị họ, chúc mừng chị..."

Phản ứng của Tiểu Bảo Bối quá tình tảo, lại trở thành chất phác ở trong mắt Tiểu Huyền.

Đột nhiên, cô ta cười, còn muốn đẩy hai quyển sổ đỏ tới trước mặt Tiểu Bảo Bối: "Bảo Bối, chẳng lẽ em không tò mò người kết hôn với chị là ai sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Vị Hôn Phu Đã Kết Hôn

Trong quán cà phê, Tiểu Huyền đặc ý đưa hai quyển sổ lên phía trước. Mặc dù cô đang cười, nhưng trong nét tươi cười đó mang theo hiểm độc, làm lòng Tiểu Bảo Bối càng nặng nề.

Trong nháy mắt, Tiểu Bảo Bối cảm thấy vật trên tay mình không phải là hai quyển sổ, mà là hai cái tạ. Sức nặng này, làm cho cô có chút chống đỡ không nổi.

"Bảo Bối, tại sao lại không xem? Chị tin khi xem xong cái này, em cũng sẽ vui thay chị." Tiểu Huyền giống như một dũng sĩ giành được thắng lợi, vừa thúc giục, vừa quan sát Tiểu Bảo Bối. Đôi mắt vui sướng, giờ phút này làm cho cô ta càng giống như đang mong đợi vở kịch hay sắp trình diễn.

Dưới sự mong đợi của cô ta, Tiểu Bảo Bối từ từ lật quyển sổ trên tay ra...

Trước khi mở ra, Tiểu Bảo Bối cố gắng xây dựng lên một bức tường phòng tuyến trong lòng, cô tự nói với mình, mặc kệ thấy cái gì cũng không thể biểu hiện quá mức kinh hoàng. Nhưng khi thấy phía trên quyển sổ, nhìn thấy bức ảnh hai người thân mật chụp ảnh chung với nhau, Tiểu Bảo Bối phát hiện bức tường mà cô thật vất vả xây dựng lên trong lòng mình liền sụp đổ ...

"Không.. Đây không phải là sự thật. Chị họ, hôm nay nhất định là ngày cá tháng tư, chị nói giỡn cũng phải có cái mức độ." Cô cố gắng duy trì nụ cười trên khuôn mặt, chỉ là Tiểu Bảo Bối không biết, nụ cười bây giờ của cô còn khó coi hơn khóc.

"Bảo Bối, hôm nay cũng không phải là ngày cá tháng tư. Quý Xuyên niệm tình em tuổi còn nhỏ, sợ em bị thương tổn, vẫn không biết nên nói làm sao cho em hiểu. Nhưng chị cảm thấy, chuyện này vẫn nên sớm nói ra sẽ tốt cho em hơn..."

Tiểu Huyền giải thích hành động của bọn họ rất hay, giống như cô ta thực sự vì muốn tốt cho Tiểu Bảo Bối.

"Không, em không tin." Một tháng trước, người đàn ông đó mới đính hôn với cô, tháng sau sẽ phải cử hành hôn lễ, làm sao cô có thể tin anh ta đã lãnh gậy hôn thú với người phụ nữ khác chứ.

Cảm xúc của cô quá kích động, làm đổ tách cà phê đặt trước mặt. Chát lỏng màu đen, ngoài tung tóe đến Tiểu Huyền, còn sắp tràn đến chiếc áo khoác màu trắng của cô.

Nhân viên phục vụ nghe thấy tiếng vang, vội vàng cầm lấy khăn giấy chạy đến. Có thể đối với những điều này, Tiểu Bảo Bối giống như hoàn toàn không

biết. Cô chỉ cầm lấy quyển sổ, nhìn chằm chằm Tiểu Huyền, mắt sáng như đuốc.

"Nếu em không tin, có thể đi hỏi Quý Xuyên." Tiểu Huyền vẫn duy trì đường cong tao nhã, giống như nữ vương tôn quý.

"Đây là chị nói." Tiểu Bảo Bối cũng không dừng lại, cầm lấy quyển sổ liền rời đi.

Nhìn bóng lưng Tiểu Bảo Bối đi xa, nụ cười của Tiểu Huyền đậm dần.

Dùng cách này để giải quyết, sau này Tiểu Bảo Bối và Quý Xuyên cũng không thể tiếp tục. Một khắc kia, ánh mắt của Tiểu Huyền giống như màu cà phê trong tay, hiện ra một loại màu sắc người khác không thể nhìn thấu...

- - Tuyến phân cách - -

"Tiểu tiểu thư, Quý tổng đang họp..." Tiểu Bảo Bối đến rất nhanh, trợ lý của Quý Xuyên không thể chặn được cô lại, cửa phòng họp đã bị mở ra.

Lúc này, Quý Xuyên và các nhân viên bên trong phòng họp rời rít nhìn về phía Tiểu Bảo Bối, trong ánh mắt tràn đầy nghi vấn. Đây là hội nghị thường kỳ một tuần một lần của Tiểu thị.

Hôm qua cha Tiểu đi công tác, chỉ có thể để Quý Xuyên tham dự. Tiểu Bảo Bối biết rõ, kỳ thật vốn cha cô có thể đi công tác vào cuối tháng sau, nhưng đầu tháng sau là hôn lễ của cô. Vì muốn bên cạnh cô mấy ngày trước khi kết hôn, cha cô phải xử lý hết toàn bộ công việc của tháng này...

Vừa nghĩ tới cha mình lòng tràn đầy vui vẻ mong chờ cảnh tượng cô đi lấy chồng, Tiểu Bảo Bối càng cảm thấy cuốn sổ trên tay nặng trĩu.

"Tiểu Bảo Bối, em..." Quý Xuyên ngồi ở vị trí chủ trì, ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt phía sau cặp kính ẩn hiện tức giận đang dâng trào.

Cũng không chờ hần nói xong, đột nhiên Tiểu Bảo Bối mở miệng: "Quý Xuyên, tôi có lời nói muốn nói với anh. Những người khác, đi ra ngoài trước đi."

Giọng nói của cô vô cùng lạnh lùng. Ngay cả bản thân Tiểu Bảo Bối, cũng có chút kinh ngạc. Hóa ra, cô cũng có thể lạnh lùng với Quý Xuyên như vậy.

Mà Quý Xuyên dường như cũng bị vẻ lạnh lùng của cô làm kinh ngạc, trong lúc nhất thời tức giận trong đôi mắt đều bị kinh ngạc thay thế.

Người trong phòng họp này, tất cả đều là trưởng bối trong công ty. Bọn họ biết rõ thân phận của Tiểu Bảo Bối. Thấy cô bày ra bộ dáng như vậy, tất cả mọi người yên lặng dọn dẹp đồ trên bàn sau đó rời đi.

Thấy không mất quá nhiều thời gian, chỉ còn lại hai người bọn họ trong phòng họp, Quý Xuyên cũng có chút buồn bực.

Hần vẫn cho là, Tiểu Bảo Bối chỉ là bù nhìn trong công ty này. Nhưng hôm nay, vài ba câu của cô có thể làm cho các bậc tiền bối đều chậm rãi rời đi, Quý Xuyên phát hiện suy nghĩ của anh đã sai rồi.

"Tiểu Bảo Bối, em biết em đang làm gì không? Đây là hội nghị của công ty, không phải là..." Không phải là trò đùa.

Quý Xuyên bất mãn vì cô làm gián đoạn hội nghị, lại vì địa vị của mình ở công ty không bằng cô nên tức giận.

Nhưng toàn bộ những điều này, đều bị chặn lại khi Tiểu Bảo Bối trực tiếp đặt quyển sổ màu đỏ xuống trước mặt hần.

"Tôi chỉ hỏi một câu, sau khi hỏi xong tôi sẽ đi." Cô nhìn hần, không một chút vui vẻ. Lúc này và thường ngày, khuôn mặt bướng bỉnh của cô ở trong ấn tượng của hần cách xa vạn dặm.

"Thứ này là thật sao?"

Quý Xuyên có chút mơ hồ, giờ phút này Tiểu Bảo Bối giống như biến thành một người khác.

Đây cũng là lần đầu tiên hần cẩn thận đánh giá cô.

Trên mặt cô không chút phấn son. Cho nên, cô không xinh đẹp quyến rũ như Tiểu Huyền. Nhưng đôi mắt sáng long lanh kia của cô, tạo thành một sắc thái khác.

Lúc này, môi cô cũng không mỉm cười như thường ngày, chỉ mím lại. Kiên định như vậy, giống như đang nói cho hần biết, nếu giờ phút này hần khẳng định đáp án là thật, giữa bọn họ liền chấm hết.

Đây cũng là lần đầu tiên Quý Xuyên cảm thấy hỗn loạn, không biết nên trả lời vấn đề của Tiểu Bảo Bối như thế nào.

"Tiểu Bảo Bối, anh..." Hần cố gắng giải thích gì đó, cũng như chuẩn bị nói sang chuyện khác.

Đương nhiên hần biết quyển sổ màu đỏ kia là thật hay giả. Thậm chí, hần cũng biết cô lấy ở đâu.

Nhưng Tiểu Bảo Bối không để ý đến lời nói của hần, lại cắt ngang, chỉ hỏi lại lần nữa: "Là thật sao?"

"Là thật, nhưng em hãy nghe anh nói..." Kỳ thật Quý Xuyên cũng không biết mình vì sao lại muốn giải thích.

Khi đăng ký với Tiểu Huyền, hẳn phải biết rằng, ngày này cuối cùng cũng sẽ đến, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

"Bốp..." Lúc này đây, Tiểu Bảo Bối vẫn không ngắt lời hẳn, chỉ có tiếng vỗ tay vang dội cả căn phòng hội nghị.

Cho đến khi cái tát rắn chắc của Tiểu Bảo Bối trôi qua, Quý Xuyên cũng có chút không dám tin. Tiểu Bảo Bối ôn hòa như con cừu nhỏ, thế nhưng đánh hẳn...

Hắn càng không ngờ tới, là Tiểu Bảo Bối rất bình tĩnh.

"Quý Xuyên, chúng ta chia tay đi." Đây là câu được nói ra từ trong miệng cô.

Quý Xuyên đã từng tưởng tượng vô số lần, khi nói ra tất cả những chuyện giữa hắn và Tiểu Huyền cho Tiểu Bảo Bối biết, Tiểu Bảo Bối sẽ là bộ dạng gì, nhưng hẳn chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ như thế này. Không có cảm giác đã buông được gánh nặng, càng không có được cảm giác tự do thoải mái, chỉ làm cho hắn rối loạn và phiền não.

Nói ra lời này, cô liền nhanh chóng xoay người đi.

Bước chân của cô có chút gấp.

Ngay cả Quý Xuyên, cũng không theo kịp.

Ra khỏi cửa chính phòng họp, cô cũng không dừng lại, đi thẳng về hướng cửa thang máy.

Còn Quý Xuyên?

Vừa ra khỏi cửa, trợ lý của hắn liền đến nói: "Quý tổng, Kiều tổng của tập đoàn Đế Phàm tới chơi."

Thành thật mà nói, Kiều Trác Phàm là người mà bất kỳ ai trong công ty này đều đặc biệt không nể.

Giờ phút này, ngay cả bước chân của Quý Xuyên cũng trở nên có chút do dự.

Cũng chính vì do dự như vậy, làm cho hắn càng không theo kịp Tiểu Bảo Bối.

Từ khi Tiểu Bảo Bối biết được quyền sở hữu kia là thật, trong đầu giống như bị nhét bom vào, ngay cả bước chân cũng loạn lạc.

Cô đột nhiên tiến vào thang máy, còn có một người.

Người kia nhìn thấy có người vào, theo bản năng tránh qua một bên.

Cô không nói gì, cũng không nhấn nút, chỉ mặc cho nước mắt từng giọt từng giọt lăn trên má.

"Biết sự thật rồi sao?" Khi cửa thang máy khép lại, Tiểu Bảo Bối lại nghe được giọng nói quen thuộc.

Cô vừa ngẩng đầu mới phát hiện, hóa ra là Kiều Trác Phàm. Một tay anh cầm trong túi quần, con người đen lạnh lẽo, vĩnh viễn đều là cao cao tại thượng như vậy, giống như người ngoài cuộc...

Giọng điệu bình tĩnh của người kia, giống như đã sớm đoán được cô sẽ chật vật như ngày hôm nay.

Giờ khắc này, đột nhiên Tiểu Bảo Bối hiểu ra lần trước gặp mặt vì sao anh lại nói những lời kỳ quái như vậy với cô.

Hóa ra, anh đã sớm biết chuyện Quý Xuyên và Tiểu Huyền lãnh giấy hôn thú.

"Vì sao không nói cho tôi biết." Những người khác biết rõ chuyện này, vì sao cô không biết gì cả? Còn ngây ngốc chìm đắm trong danh hiệu vị hôn thê tốt đẹp kia.

Anh có thể nói cho cô biết sớm một chút, làm cô tỉnh lại sớm một chút, cũng sẽ không chật vật như hôm nay, Tiểu Bảo Bối là nghĩ như vậy.

Nhưng anh không trả lời lí do vì sao, mà khi thấy cô chật vật, cô đau khổ, cô giãy giụa, ngay cả an ủi cũng không có. Anh chỉ nói với cô: "Đề nghị ngày hôm đó vẫn còn hiệu lực, thừa dịp anh vẫn chưa hối hận, em có thể suy nghĩ kỹ một chút..."

"Đình..." Vừa thấy cửa thang máy mở ra, Kiều Trác Phàm không đợi cô trả lời, dứt khoát rời đi trước.

Chương 16: Người Thay Chú Rể

Hôn lễ sắp tới gần, toàn bộ trên dưới Tiểu Thị đều mang không khí vui vẻ.

Đây là hôn lễ của con gái tổng giám đốc Tiểu Đằng tập đoàn Tiểu thị, mọi người trong Tiểu thị đều rất coi trọng.

Chỉ là, khi mọi người bắt đầu chúc mừng chú rể, trên mặt Quý Xuyên lại không một chút vui vẻ nào.

Phản ứng kỳ lạ này, làm cho tất cả mọi người bắt đầu suy đoán, chẳng lẽ hôn lễ này không thể cử hành?

Khi Tiểu Huyền đi vào phòng làm việc, một nhân viên cấp cao đang báo cáo kế hoạch khuyến mãi cuối quý này cho Quý Xuyên, còn thuận tiện chúc mừng hôn lễ của hắn.

Trong cả quá trình, một nụ cười Quý Xuyên cũng không bày ra, sau khi người đó đi ra liền cực lực hút thuốc.

"Anh nói xem Bảo Bối cũng thiệt là, trước kia không biết quan hệ của chúng ta, háo hức chuẩn bị hôn lễ cũng coi như xong. Bây giờ đã biết rõ, còn không hủy bỏ hôn lễ, đây không phải đang tự làm khó bản thân cô ấy sao?" Tiểu Huyền dựa vào ghế, liền bắt đầu giúp hắn sắp xếp gọn gàng văn kiện đặt trên bàn giống như mọi ngày.

Hơn nữa, biểu hiện của cô ta cũng thật giống như người chị đang lo lắng cho Tiểu Bảo Bối.

"Vậy tại sao em còn đưa vật kia cho cô ấy xem?" Mặt Quý Xuyên không có chút thay đổi nào. Nhưng giọng nói, rõ ràng mang theo chút không vui.

Tiểu Huyền nhìn hắn, ánh mắt dịu dàng bao trùm vẻ sắc bén, nhưng trong lời nói biểu lộ không vui. Giọng cô ta trầm xuống: "Không cho cô ấy xem, chẳng lẽ còn chờ đến khi hai người cử hành hôn lễ trước mặt mọi người mới lấy ra cho cô ấy xem hay sao?"

Giọng nói của cô ta, cũng lộ ra vẻ lạnh nhạt.

Kỳ thật, có thể Quý Xuyên không biết, cô ta thúc giục nhận giấy hôn thú, mục đích chủ yếu chính là để cho Tiểu Bảo Bối nhìn thấy giấy chứng nhận, cũng làm cho Tiểu Bảo Bối hiểu ra, người đàn ông này đã là của Tiểu Huyền cô.

Nếu không, cô ta cần gì phải tốn công tốn sức như vậy?

Có đôi khi, cô ta phát hiện, bản thân cô ta có chút không nhìn thấu người đàn ông này.

Liều mạng theo đuổi, triển miên dây dưa, khi cô ta cho rằng hắn thật sự yêu mình sâu đậm, hắn lại thương tiếc một người phụ nữ khác.

Điều này làm cô ta bắt đầu hoài nghi, mục đích lúc trước người đàn ông này theo đuổi cô ta.

"Quý Xuyên, sẽ không phải anh còn muốn cưới Tiểu Bảo Bối chứ?" Trầm ngâm một lát, cô ta cười lạnh.

Một chồng hai vợ, hắn nghĩ thật là hay.

"Huyền Huyền..." Cô ta châm chọc khiêu khích, làm hắn nhướn mày.

"Em còn một cuộc họp, đi trước." Vừa truyền đạt hết ý tứ của mình, cô ta liền xoay người rời đi, để lại trước bàn làm việc một đồng thư chúc mừng Quý Xuyên...

- - Tuyển phân cách - -

"Bảo Bối, nghe nói cô sắp kết hôn. Chúc mừng cô."

"Đúng vậy, chúc mừng cô."

Thân phận của Tiểu Bảo Bối, làm cho cô trở thành đối tượng được các nhân viên trong Tiểu thị nịnh hót từ trước đến nay.

Hôn lễ sắp tới gần, người đến chúc mừng trước cũng nói liên tục không dứt.

Ngay cả vào phòng giải khát, cũng không yên.

Chỉ là hình như không có ai phát hiện ra, gần đây khi bọn họ đề cập đến hai chữ "Kết hôn", sắc mặt của Tiểu Bảo Bối cũng không vui vẻ như vậy.

"..." Đối mặt với lời chúc của bọn họ, ngay cả cười một cái Tiểu Bảo Bối cũng tỏ ra gượng ép.

Không gượng ép, mới là lạ.

Chú rể cũng đã đăng ký kết hôn với người khác, hôn lễ này còn ý nghĩa gì chứ?

Không phải Tiểu Bảo Bối không nghĩ tới nói chuyện hủy bỏ hôn lễ với cha mình, nhưng bây giờ cha cô không có ở đây. Cha cô đang bận rộn, vì muốn nhìn thấy ngày nào đó thuận lợi vui vẻ gả cô ra ngoài.

Tối qua khi nói chuyện điện thoại, Tiểu Bảo Bối thiếu chút nữa đã nói ra khỏi miệng, nhưng trong điện thoại cha cô vẫn tràn đầy mong mỏi hôn lễ của cô, làm cho lời đã ở cửa miệng cô trực tiếp trở về trong bụng.

Quả thật cô không biết nên nói thế nào với cha mình, người sắp trở thành con rể của ông, thật ra đã thành chồng của người khác.

"Các người không có chuyện gì làm sao?" Khi Tiểu Bảo Bối đang cười gượng ép, giọng nói của Tiểu Huyền truyền đến.

Giọng nói của Tiểu Huyền dịu dàng, nhưng trên thực tế mang theo sắc bén. Trong bông có kim, chính là để chỉ cái này.

Sau một câu của cô, vốn mọi người còn đang ở trong phòng trà chúc Tiểu Bảo Bối, lập tức tản đi.

Chỉ có Tiểu Bảo Bối, còn đang chờ nước nóng pha coffee.

Nhìn thấy Tiểu Huyền vào, đột nhiên cô ngay cả hứng thú uống cà phê cũng không còn. Để ly cà phê in hoa văn con cừu của mình lên tập tài liệu, Tiểu Bảo Bối dự định rời đi.

Lúc đi qua người Tiểu Huyền, cô thậm chí ngay cả chào hỏi cũng không có.

Đây cũng là biểu hiện mấy ngày nay của Tiểu Bảo Bối khi nhìn thấy Tiểu Huyền.

Người chị từng yêu thương mình, bây giờ lại là vợ của chồng chưa cưới của cô, quan hệ như vậy làm sao có thể để cô tiếp nhận, làm sao bình tĩnh đối mặt?

Tiểu Bảo Bối không chào hỏi, Tiểu Huyền cũng giống như không nhìn thấy cô.

Chỉ là khi Tiểu Bảo Bối sắp ra khỏi phòng giải khát, cô nghe được giọng nói của Tiểu Huyền từ phía sau truyền đến: "Bảo Bối, cô vẫn chưa có ý định hủy bỏ hôn lễ sao?"

"Cái này, không cần cô quan tâm." Cô chán ghét Tiểu Huyền là vì bộ dáng giả vờ đối xử tốt với cô, lại chán ghét cô ta âm thầm cướp đi chồng chưa cưới của cô.

"Phải, chuyện này không do tôi quản. Nhưng ngày cử hành hôn lễ chỉ còn lại năm ngày, người của công ty khắp nơi đều thảo luận. Đến lúc đó, cô đi đâu tìm chú rể đây." Tiểu Huyền xoay người, nhìn sống lưng giờ phút này đang cứng đờ của Tiểu Bảo Bối trong.

Kỳ thật, cô ta không hận Tiểu Bảo Bối.

Cô ta chỉ lo lắng, cô gái giống như con cừu nhỏ này, sẽ thật sự cướp đi Quý Xuyên. Theo ý cô ta, Tiểu Bảo Bối không hủy bỏ hôn lễ, cũng là vì mục đích này.

Vì bảo vệ hạnh phúc của mình, Tiểu Huyền không có cách nào ngồi không mặc kệ.

Không đợi được câu trả lời của Tiểu Bảo Bối, cô ta lại nói: "Kỳ thật, tôi có một đề nghị rất hay. Dù sao chuyện cử hành hôn lễ, trong công ty đã truyền đi rất xôn xao. Không bằng, chúng ta tìm biện pháp, vẫn cử hành hôn lễ. Chỉ có điều vị trí cô dâu do tôi đảm nhận."

"Không được." Tiểu Bảo Bối xoay người, ưỡn thẳng sống lưng, làm cho mình giống như dũng sĩ không chút nào sợ hãi, nghênh tiếp Tiểu Huyền.

Cướp chồng chưa cưới của cô, bây giờ ngay cả hôn lễ do cha cô chuẩn bị tỉ mỉ cũng mơ tưởng cướp đi sao? Chuyện nhục cười như vậy, cô ta cảm thấy có thể sao?

Giờ khắc này, Tiểu Bảo Bối thật sự chán ghét Tiểu Huyền.

Vì sao đoạt đi Quý Xuyên còn chưa đủ, còn muốn dẫm lên chút tự trọng của cô khi cô đang đau khổ nhất?

"Tại sao không được? Cô họ Tiểu, tôi cũng họ Tiểu. Dù sao đều nói là thiên kim của tập đoàn Tiểu thị gả chồng, ai trong chúng ta gả ra ngoài đều như nhau cả. Hơn nữa, bây giờ Quý Xuyên là chồng của tôi, nếu cô còn muốn để anh ấy có mặt trong hôn lễ, đến lúc đó chính là tội trùng hôn." Tiểu Huyền nhìn ra hận ý của Tiểu Bảo Bối, nhưng cô ta vẫn là chặm mắt đánh trả, chỉ vì bảo vệ hạnh phúc của mình.

"Cô nghĩ cũng đừng nghĩ tôi sẽ nhường hôn lễ này lại cho cô." Chồng chưa cưới không có, cũng coi như xong. Ngay cả hôn lễ cha mình chuẩn bị cho mình cũng đưa cho người ta, vậy cô có thể trở lại trong bụng mẹ cái tạo lại lần nữa.

"Vậy cô phải làm sao bây giờ? Không hủy bỏ hôn lễ, cô đi đâu tìm chú rể?" Đây mới là vấn đề Tiểu Huyền quan tâm nhất.

Cô ta căng thẳng chờ đợi đáp án từ trong miệng của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng Tiểu Bảo Bối ngay cả nhìn cô ta cũng không nhìn: "Việc này cũng không phiền đến cô quan tâm."

Khi nói lời này ra, trong đầu Tiểu Bảo Bối tự dung thoáng hiện đề nghị ngày đó của Kiều Trác Phàm..

Sau đó, cô trực tiếp đi khỏi phòng giải khát, để lại một mình Tiểu Huyền vừa nghi hoặc vừa bất an.

- - Tuyến phân cách - -

Buổi sáng ngày tiếp theo, cả tập đoàn Đế Phàm đều chìm trong một mảnh u ám.

Nhất là phòng họp ở bên cạnh phòng làm việc của tổng giám đốc, giống như bị mây đen bao phủ.

Bởi vì kế hoạch nào đó xảy ra sai sót, tất cả mọi người đều bị triệu tập.

Trong phòng họp, cả vạt của Kiều Trác Phàm bị nói lỏng ra. Anh không lên giọng, không nghiêm mặt, thậm chí không trách cứ bất cứ ai.

Không có, cái gì cũng không có. Ngay cả nói một câu nói nặng cũng không có, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy có một trận áp lực vô hình lan tràn trong không khí.

Lập tức, tất cả mọi người nom nớp lo sợ.

Cũng vừa lúc đó, nữ trợ lý xinh đẹp đẩy cửa phòng họp ra, nói: "Có cô Tiểu Bảo Bối đến."

Không thêm bất cứ câu bổ sung nào, điều này chứng minh thân phận người đến đây cũng không đủ quan trọng.

Cho nên, người bên trong phòng họp cũng bắt đầu hoài nghi, có phải nữ trợ lý xinh đẹp này bị đứt sợi dây thần kinh nào không? Ở thời khắc then chốt như vậy còn quấy rối?

Nhưng trong giây phút này, kỳ tích xuất hiện.

Vốn mây đen đang bao phủ cả căn phòng, đột nhiên tan đi. Bởi vì, người đàn ông trên vị trí chủ vị, cười.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Giấy Kết Hôn

"Tan họp." Mối mông Kiều Trác Phàm khẽ động, người trong phòng họp ngơ ngác nhìn nhau.

Ngoại trừ bầu không khí dọa ra một thân mồ hôi lạnh vừa rồi ra, còn có một cảm giác không thể tin được. Dựa vào kinh nghiệm lúc trước, nhất định Kiều Trác Phàm sẽ bắt người làm sai ra, giết gà dọa khỉ. Nhưng hôm nay...

"Còn nhìn cái gì nữa?" Kiều Trác Phàm thấy mọi người vẫn chưa rời đi, lại lên tiếng.

Lần này, vốn mọi người đang có chút sững sờ ở tại chỗ, vội vàng thu dọn đồ đạc bước nhanh ra ngoài.

Mà Tiểu Bảo Bối chậm rãi bước vào khi mọi người đang nói bước nhau ra khỏi.

"A, khách quý." Nhìn Tiểu Bảo Bối đang chậm rãi bước vào, Kiều Trác Phàm không nhịn không nhịn ném ra một câu như vậy. Về mặt bây giờ cách xa vạn dặm với vẻ mặt tươi cười khi mới vừa nghe được Tiểu Bảo Bối đến lúc này.

"Kiều Trác Phàm, tôi tìm anh có chút việc." Tiểu Bảo Bối còn mặc đồng phục nhân viên, chắc mới từ công ty trực tiếp đến đây.

Sau khi quan sát Tiểu Bảo Bối từ trên xuống dưới một hồi, Kiều Trác Phàm cho ra một kết luận: Cô nhóc này không thích hợp mặc đồng phục của nhân viên.

Quá gầy, bộ đồng phục mặc trên người cô có cảm giác trống rỗng.

"Nói đi." Từ sau khi cô đi vào, lời nói của anh đột nhiên ít đi.

Anh chỉ chuyên tâm nhìn cô, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài.

"Kiều Trác Phàm, tôi muốn hỏi anh mấy vấn đề lần trước, bây giờ còn hiệu lực không?" Tiểu Bảo Bối cảm thấy, giọng nói bây giờ của mình lớn hơn tiếng muỗi kêu không được bao nhiêu, ngay cả bản thân cô cũng không nghe rõ lắm.

Nhưng cô có thể xác định, Kiều Trác Phàm nghe được. Bởi vì, anh cười.

Không phải miệng tạo ra đường cong, mà là đôi mắt. Ánh mắt của người đàn ông này, biết nói. Khi anh nhìn cô chăm chăm, trong mắt có cảm giác khẽ mỉm cười, dường như còn có ý tứ khác sâu hơn...

"Lần trước tôi nói cái gì?" Anh nhìn cô một hồi lâu, đột nhiên hỏi.

Một câu nói, làm Tiểu Bảo Bối đột nhiên giống như là nuốt phải ruồi, không có cách nào nói câu kế tiếp.

"Anh quên rồi, xem như tôi chưa tới đây đi." Tiểu Bảo Bối dám khẳng định, khuôn mặt nhỏ nhắn của mình bây giờ chắc chắn đỏ ửng rồi.

Vốn cô nổi lên dũng khí tìm đến Kiều Trác Phàm nói mấy cái này đã thật vất vả. Bây giờ người đàn ông này còn nói anh ta quên mất, bây giờ làm sao cô có thể còn dũng khí để nhắc lại? Cô mắc cỡ, cũng hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống.

Mới vừa nói xong, cô liền cầm lấy túi sách định đi ra ngoài.

Chỉ là, đi chưa được mấy bước, tay cô liền bị kéo lại.

Đây hình như là lần thứ ba cô tiếp xúc tay với Kiều Trác Phàm, ầm ập khô ráo...

"Cứ không thích đùa như vậy sao?" Anh kéo tay cô, trong giọng nói còn mang theo ý cười.

Mấy lần tiếp xúc trước, Tiểu Bảo Bối cảm thấy Kiều Trác Phàm là người rất có cảm giác xa cách. Nhưng khi lời nói của anh mang theo ý cười đứng trước mặt cô, cô lại cảm thấy có chút ầm ập không rõ.

"..." Bị anh nắm tay, cô muốn tránh thoát mấy lần, cũng không thoát ra được, liền tùy ý để anh nắm. Nhưng cô chỉ cúi đầu, giống như đứa bé làm sai chuyện.

"Biết rồi, tôi đồng ý với em là được." Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói của anh, trong tiếng cười chứa bất đắc dĩ.

Cảm giác này, giống như trong phim truyền hình khi nam chính thâm tình với nữ chính như vậy...

Nhưng Tiểu Bảo Bối cảm thấy, đây nhất định là ảo giác của bản thân. Kiều Trác Phàm mới gặp cô vài lần, làm sao có thể có loại cảm giác thâm tình đó chứ?

"Anh cũng không biết tôi muốn làm chuyện gì, tại sao anh lại đồng ý? Nếu tôi bảo anh ba ngày sau tổ chức hôn lễ với tôi, chắc chắn anh sẽ không đồng ý." Câu nói phía sau kia, Tiểu Bảo Bối tựa như là nói thầm trong họng.

Gia thế Kiều Trác Phàm tốt như vậy, tương mạo vừa không tệ vừa là người có năng lực, yêu cầu đối với đối tượng kết hôn chắc chắn rất kén chọn. Theo Tiểu Bảo Bối thì là như vậy.

Chỉ có điều hình như cô đã đánh giá thấp khả năng thính giác của người đàn ông này, khi cô nói thầm, giọng nói của anh đã truyền đến: "Ai nói tôi không đồng ý?"

Lời này, làm Tiểu Bảo Bối đột nhiên có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Mà trên mặt anh, vẫn không tiếng động mỉm cười.

Cái này làm tim Tiểu Bảo Bối đập loạn, không hiểu vì sao mất một nhịp.

Kiều Trác Phàm chỉ nhẹ xoa cái đầu nhỏ đang ngẩng lên nhìn mình, tiếp theo lấy ra hai quyển sổ màu đỏ từ trong túi của mình, để vào tay cô: "Cho em."

Tiểu Bảo Bối vừa nhìn, lại là sổ đỏ?

Thành thật mà nói, thời gian gần đây cô bị mấy quyển sổ đỏ này hành hạ sắp điên rồi. Bây giờ vừa nhìn thấy, liền có loại suy nghĩ muốn chạy trốn chết.

"Xem một chút đi." Kiều Trác Phàm dường như có thể nhìn thấu tâm tư của cô, lại lên tiếng.

Cuối cùng, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể bất đắc dĩ mở quyển sổ trên tay ra...

Chỉ có điều vừa nhìn thấy, mắt Tiểu Bảo Bối tròn tròn.

Bởi vì, trên quyển sổ này, đương nhiên là tên cô và Kiều Trác Phàm. Đây là chuyện gì vậy? Khi nào thì cô và Kiều Trác Phàm đăng ký kết hôn?

Chẳng qua khi ánh mắt của Tiểu Bảo Bối rơi vào trên trang giấy chứng nhận kia rõ ràng mang theo dấu vết ảnh chụp bị chỉnh sửa, Tiểu Bảo Bối mới thờ phào nhẹ nhõm.

Sở dĩ cô cảm thấy đây là ảnh chụp bị chỉnh sửa là bởi vì Tiểu Bảo Bối hoàn toàn không nhớ mình từng chụp qua tấm ảnh chung nào như vậy cả. Ngay cả ảnh chụp cũng ghép, đương nhiên Tiểu Bảo Bối cũng cho rằng quyển sổ này cũng là giả.

"Anh lấy ở đâu vậy, cái này đúng là không khác gì bản thật." Nâng quyển sổ lên, Tiểu Bảo Bối cười đến quên mất tất cả bi thương.

"Em thích thì tốt rồi!" Kiều Trác Phàm không nói gì nhiều, nhưng ánh mắt thoáng có chút tham luyến rơi vào khuôn mặt tươi cười của Tiểu Bảo Bối...

"Kiều Trác Phàm, anh thật sự là người tốt. Vậy ba ngày sau anh nhớ tới tham gia hôn lễ, a... Đúng rồi, hình như lễ phục phải đặt lại một lần nữa." Bộ lễ phục kia, ban đầu là dựa theo số đo của Quý Xuyên mà làm. Kiều Trác Phàm cao hơn Quý Xuyên một chút, nên sẽ không vừa.

"Em không cần lo lắng, toàn bộ có tôi lo liệu rồi." Anh xoa đỉnh đầu của cô, mỉm cười dịu dàng.

"Vậy trước hết cứ như vậy đi, tôi thấy mọi người hình như đang họp, tôi đi trước..."

Tiểu Bảo Bối rời đi, đều vội vã giống như khi cô đến.

Chỉ còn lại người đàn ông trên khoe miệng vẽ một đường cong, thật lâu cũng không tắt...

- - Tuyến phân cách - -

"Cha, cha làm Bảo Bối nhớ muốn chết." Buổi tối khi về nhà, Tiểu Đằng đi công tác nhiều ngày đã trở về, trên bàn ăn ngoại trừ thức ăn nóng hổi ra, còn có quả khi ông đi công tác vẫn không quên dành chút thời gian tự mình chọn cho Tiểu Bảo Bối. Nhìn những thứ này, Tiểu Bảo Bối cảm thấy chóp mũi cay cay.

Sợ mình khóc lên trước mặt cha, khi cô nhào tới liền chôn cả khuôn mặt trong ngực ông.

"Nhóc con, nhớ cha như vậy sao?"

"Dạ."

"Đứa trẻ ngọc, con như vậy để cha làm sao cam lòng gả con ra ngoài đây?" Tiểu Đằng yêu thương vỗ vỗ đầu cô.

Nghe lời nói của ông, Tiểu Bảo Bối thiếu chút nữa là khóc lên.

Cũng may cô còn vùi mặt trong ngực cha mình, không đến mức bại lộ.

"Được rồi, trước tiên thả cha ra. Quý Xuyên đã ở đây chờ con lâu rồi, nhanh đi rửa tay, chúng ta ăn cơm." Tiểu Đằng nâng Tiểu Bảo Bối không ngừng chui trong ngực mình lên, trong cả quá trình đầu Tiểu Bảo Bối đều cúi xuống, thế cho nên Tiểu Đằng cũng không thấy rõ mặt cô, khi ông nhắc đến tên Quý Xuyên, trên mặt Tiểu Bảo Bối hiện lên tức giận.

"O, người bạn rợn như Quý tổng làm sao lại đến nhà tôi vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hôn Lễ Một Người

Hai câu nói của Tiểu Bảo Bối, lãnh lạnh nhạt đạm, không mang theo vẻ tươi cười. Điều này làm Quý Xuyên vốn đang ngồi trước bàn ăn, sắc mặt cứng đờ. Nhất là hai chữ "Quý tổng" hờ hững kia, làm tay Quý Xuyên đặt trên đầu gối nắm lại thành quyền.

Lúc trước, cô thích gọi Quý Xuyên Quý Xuyên không ngừng. Khi đó, hấn cố ý bắt cô ở công ty gọi hấn là Quý tổng, nhưng Tiểu Bảo Bối chưa từng nghe lời hấn. Nhưng hôm nay, hấn cũng không cần ra sức nhắc nhở, Tiểu Bảo Bối lại gọi như vậy.

Chỉ là xưng hô như thế, làm lòng hần cảm thấy khó chịu. Loại tình cảm bị dồn nén đó, giống như sắp dâng trào ra.

"Bảo Bối, làm sao vậy? Cãi nhau với Quý Xuyên sao?" Nhìn thấy bộ dạng này của con gái, cha Tiểu vội vàng đến khuyên can.

Mất thấy trận xung đột này sắp bùng phát, Quý Xuyên đột nhiên liền kéo Tiểu Bảo Bối ra ngoài.

Cha Tiểu cũng là người từng trải, cũng không đi theo xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vốn Tiểu Bảo Bối vẫn ngoan ngoãn ở trước mặt cha tùy tiện để hần kéo tay mình, nhưng vừa ra khỏi cửa liền gạt tay hần ra.

"Bảo Bối, anh đến chính là có chuyện muốn nói với em" Quý Xuyên nhìn cánh tay bị gạt qua một bên, mày nhíu lại.

Bảo Bối.

Không gọi họ của cô sao?

Trước kia, cô từng hy vọng Quý Xuyên có thể gọi cô một tiếng như vậy cỡ nào?

Khi đó, hần là vị hôn phu của cô, nhưng lại chưa từng không gọi họ của cô.

Bây giờ, hần đã trở thành chồng của người khác, lại xưng hô thân mật với cô như vậy.

Nhưng hoàn cảnh không còn như trước nữa, bây giờ xưng hô như thế, Tiểu Bảo Bối không cảm thấy ngọt ngào chút nào, ngược lại chỉ có châm chọc.

"Quý tổng, bây giờ anh là người đàn ông đã kết hôn, thời gian này nên ở bên cạnh vợ của anh. Cứ tùy tiện đi tìm người yêu cũ của anh như vậy, không thấy có chút không thích hợp sao?" Cô đưa lưng về phía hần, cho nên hần không thấy được vẻ mặt của cô. Điều duy nhất hần có thể cảm giác được, chính là châm chọc trong lời nói của cô.

"Bảo Bối, anh chỉ là lo lắng em..." Nghe nói cô vẫn không chịu hủy bỏ hôn lễ, còn có phản ứng vừa rồi của Tiểu Đằng, trong lòng Quý Xuyên liền rõ.

Tiểu Bảo Bối vẫn chưa nói cho Tiểu Đằng biết chuyện của hần và Tiểu Huyền, nếu không, dựa vào tính tình của Tiểu Đằng, sợ rằng hần đã bị đuổi ra khỏi cửa.

"Lo lắng cho tôi?" Cô giống như nghe được chuyện cười gì đó, đột nhiên nở nụ cười.

Tiếng cười trong gió đêm, chẳng những không có một chút vui sướng, ngược lại có chút cô đơn.

Khi cô là vị hôn thê của hần, hần chưa từng quan tâm cô như vậy.

Ngược lại sau khi lãnh giấy hôn thú với người khác lại quan tâm cô?

Điều này chẳng lẽ còn không phải là chuyện cười hay sao?

"Bảo Bối, anh biết hiện tại em rất khó mở miệng nói với bác trai, hôn lễ này..." Hần nhìn hai vai run rẩy của cô, muốn từ phía sau ôm cô lại.

Khi hần đưa tay ra, bị cô tránh khỏi.

"Hôn lễ?" Lại là chuyện này?

Hôm nay, Tiểu Huyền vì chuyện này mà đến tìm cô.

Không nghĩ tới, bây giờ Quý Xuyên tìm đến cô, cũng là vì hôn lễ này.

Đều nói, vợ chồng ở chung với nhau sẽ càng lúc càng giống. Trước kia, Tiểu Bảo Bối vẫn không tin. Nhưng bây giờ, Quý Xuyên và Tiểu Huyền chỉ mới lãnh chứng mấy ngày, đều bi ối như nhau.

"Quý tổng, sẽ không phải anh cũng muốn tôi nhường hôn lễ này cho anh và chị họ chứ?" Trong gió đêm, rốt cuộc Tiểu Bảo Bối lại lần nữa nhìn về phía hần.

Lúc này Quý Xuyên mím môi, trước kia Tiểu Bảo Bối cảm thấy, trên người anh tỏa ra một loại khí chất, làm cho cô thần hồn điên đảo. Nhưng bây giờ, Tiểu Bảo Bối phát hiện lúc trước cô thật sự là mắt bị mù.

"Bảo Bối, anh..." Anh không phải ý này.

Nhưng Quý Xuyên mới vừa mở miệng, cô lại đột nhiên lên tiếng cắt đứt: "Nghĩ cũng đừng nghĩ. Thứ thuộc về tôi, các người cũng đừng nghĩ sẽ cướp được từ tay tôi." Giọng nói trong gió, có chút dễ nghe. Tiểu Bảo Bối cảm thấy, linh hồn mình cũng sắp nhanh chóng khô khốc, có thứ gì đó đang lặng lẽ chết đi...

"Hôn lễ sẽ không hủy bỏ." Đột nhiên cô mạnh mẽ tuyên bố.

"Vậy em giải quyết thế nào?" Dưới đèn đường, trong con người hấn toát ra vẻ gì đó, giống như là đồng tình.

"Chuyện này, cũng không phải vấn đề mà Quý tổng có thể quản." Cô xoay người, ngay cả nhìn hấn cũng không có liếc vào nhà.

Quý Xuyên đứng tại chỗ, chỉ đứng chốc lát, cuối cùng vẫn xoay người rời đi...

Vào nhà, Tiểu Đằng vẫn ngồi trước bàn ăn chờ cô: "Bảo Bối, con và Quý Xuyên cãi nhau sao?"

"Không có."

"Không có vậy tại sao không để nó ở lại ăn cơm nước xong rồi đi?"

"Anh ta có việc gấp, nên đi trước."

Nói vài câu qua loa để ứng phó với cha, Tiểu Bảo Bối tùy tiện ăn một bát cơm liền trở về phòng.

Hôn lễ sắp tới gần, chú rể biến thành người khác. Thời gian này, Tiểu Bảo Bối vừa mệt vừa phiền. Trên cơ bản, mỗi ngày đầu đầu vui vào gối, nước mắt không ngừng chảy. Cho đến khi khóc mệt, mới có thể chìm vào giấc ngủ.

Cô cho rằng, trạng thái như vậy sẽ luôn luôn kéo dài mãi mãi.

Nhưng ai biết, hôm nay đầu cô vừa nằm lên gối, liền buồn ngủ.

Trong mơ, cô nghe thấy Kiều Trác Phạm nói với mình: "Yên tâm, anh sẽ yêu em, anh sẽ không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào..."

- - Tuyển phân cách - -

Trong nháy mắt, đã đến một ngày trước hôn lễ.

Ngày này, Tiểu Bảo Bối vẫn đi làm như cũ, điều này làm nhân viên trong công ty nghị luận rối rít.

"Cô nói xem không phải ngày mai Tiểu tiểu thư kết hôn với quản lý sao? Như thế nào hôm nay còn tới làm?"

"Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy kỳ quái."

"Các cô nói xem hôn lễ ngày mai có thể có bất ngờ gì không?"

"Bất ngờ gì?"

"Giống như trong phim thần tượng, có một người đàn ông hoặc một người phụ nữ đột nhiên xông vào giáo đường, sau đó nói cái gì đó đại loại như cuộc hôn nhân này không thể tiếp tục ..."

Bởi vì Tiểu Đằng muốn làm con gái vui vẻ đi lấy chồng, mời toàn bộ nhân viên trong Tiểu thị đến tham gia tiệc cưới, một cách tự nhiên, hôn lễ này từ khi bắt đầu công bố, liền trở thành đề tài đứng đầu trong công ty.

Chẳng qua là khi bọn họ nghị luận đến chuyện đó, có một giọng nói lạnh buốt truyền đến từ phía sau bọn họ: "Tiểu thị của chúng ta, cũng không nuôi người rảnh rồi."

Vừa quay đầu lại, đứng phía sau chính là Quý Xuyên, sắp trở thành con rể của tập đoàn Tiểu thị, tất cả mọi người đều nhanh chóng ngậm miệng, đi làm việc của mình.

Chỉ có điều sau lưng vẫn có người nói thầm: "Không phải là ý vào sắp cưới Tiểu Bảo Bối sao? Còn tưởng rằng toàn bộ Tiểu thị đều là của mình chắc? Tiểu thị của chúng ta sao? Thật là không biết xấu hổ."

Giọng nói này rất nhẹ, nhưng trong không gian vừa mới khôi phục yên tĩnh, có thể để người ta nghe rất rõ ràng.

Một khắc kia, sắc mặt của Quý Xuyên trực tiếp đen xuống. Cách đó không xa Tiểu Huyền đang đi tới vừa vặn nhìn thấy một màn như vậy, vội vàng kéo hấn vào phòng làm việc.

"Chuyện này cũng đều do Bảo Bối không tốt. Rõ ràng hôn lễ này đã không thể cử hành, vẫn không hủy bỏ hôn lễ. Cũng không biết con bé này nghĩ như thế nào, đến lúc đó không có chú rể, cuộc hôn nhân này diễn ra thế nào chứ?"

Tiểu Huyền là người thông minh. Cho dù biết là lỗi của mình, cũng hiểu được tránh nặng tìm nhẹ, đổ sai lầm này lên trên đầu người khác.

"Chẳng lẽ, đến lúc đó tùy tiện tìm một người ở trên đường đến cử hành hôn lễ sao?" Tiểu Huyền còn đang bận sửa sang lại văn kiện trên bàn làm việc, thế cho nên bỏ lỡ khoảnh khắc khi cô nói ra những thứ này, đáy mắt người đàn ông thoáng hiện nét phiền não...

Chương 19: Đêm Độc Thân Cuối Cùng

Editor: Táo đồ phở núi

“Đù rồi! Dù thế nào đi nữa, cô ấy cũng là em gái của em!” Lúc Quý Xuyên mở miệng, giọng nói rất lạnh lùng. Lạnh tới mức không hề có một chút cảm xúc nào.

Một Quý Xuyên như vậy, Tiểu Huyền cảm thấy vô cùng xa lạ. Theo cảm giác của cô ta, giờ phút này dường như Quý Xuyên đang ở cách cô rất xa.

“Xuyên, anh làm sao vậy?” Vì sao khi cô nhắc tới Tiểu Bảo Bối có khả năng tùy tiện kéo một người qua đường vào kết hôn, anh lại tức giận như vậy?

Tiểu Huyền không ngốc!

Điều này đã chứng minh, Tiểu Bảo Bối ở trong lòng của Quý Xuyên, không phải là có cũng được mà không có cũng được!

“Chẳng qua là em chỉ không muốn có chuyện ngoài ý muốn.” Cho dù giờ phút này cô ta tức giận vì Quý Xuyên để ý tới Tiểu Bảo Bối, nhưng mà giọng nói của cô vẫn mang theo ý cười.”

Đây chính là ưu điểm của Tiểu Huyền.

Làm vợ, người như vậy khẳng định luôn lấy đại cục làm trọng.

Cho tới nay, Quý Xuyên cũng hiểu rất rõ.

Nhưng mà hôm nay, dù thế nào đi nữa, anh ta nghe thấy giọng nói của Tiểu Huyền thì cảm thấy rất chói tai.

“Dù nói thế nào đi nữa, em cũng không thể nói cô ấy nhường hôn lễ lại cho chúng ta được!” Quý Xuyên cũng không ngốc. Căn cứ theo lời nói ngày đó của Tiểu Bảo Bối, anh ta cũng đoán ra được khoảng thời gian này Tiểu Huyền đã làm những gì.

“Chuyện này không phải là vì em suy nghĩ thay cho Bảo Bối hay sao? Em ấy không huỷ bỏ hôn lễ, ngày mai cô ấy biết tìm chú rể ở đâu ra? Nếu như tổ chức hôn lễ mà mãi không thấy chú rể xuất hiện, đến lúc đó khẳng định là Tiểu Thị sẽ trở thành trò cười của thiên hạ!”

Người phụ nữ này nói thật sự rất dễ nghe. Cô luôn ra vẻ lo lắng cho người khác.

Trước kia Quý Xuyên cũng cảm thấy như vậy.

Nhưng hôm nay, không biết vì sao, anh ta có cảm giác lời nói của cô có chút giả dối.

“Được rồi, cho dù có bị chê cười hay không, chuyện này cũng không phải là chuyện anh hay em có thể quyết định được!” Lúc này đây, không chỉ có giọng nói của Quý Xuyên thay đổi, mà ngay cả sắc mặt của anh ta cũng thay đổi.

Một bộ dạng giống như khởi binh hỏi tội, giống như là cô ta đã làm chuyện gì đó trời đất không thể dung thứ được vậy.

Nhưng mà Quý Xuyên, anh đừng có ra vẻ, chuyện phản bội Tiểu Bảo Bối, anh là người đầu tiên khởi xướng!

“Anh đã biết là chuyện này anh hoặc em đều không có quyền quyết định, vậy thì mời anh hãy thu lại bộ dạng quan tâm đối với Bảo Bối đi! Bây giờ làm như vậy là cho ai xem?” Bỗng nhiên, Tiểu Huyền cũng thay đổi sắc mặt.

Bộ dạng rút dao chỉ vào nhau, thật sự không hề giống với trước kia mỗi đêm rúc vào nhau tạo người.

Tiểu Huyền như vậy, khiến cho sắc mặt của Quý Xuyên lại thay đổi lần nữa.

Tiểu Huyền, người mà anh đã cho rằng cô là hòn đá kê chân trên con đường thành công của mình. Bây giờ vào thời điểm mấu chốt, chọc giận cô không phải là một nước cờ tốt!

Tiểu Huyền quan sát sắc mặt liên tục thay đổi của Quý Xuyên, một giây sau cô ta lại khôi phục lại bộ dạng cười khanh khách: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, bây giờ em đi xem giúp anh xem ngày mai mặc bộ quần áo nào đi ra ngoài!”

Có đôi khi, đối với đàn ông không thể quá nóng vội.

Điều này nếu như Tiểu Huyền còn không hiểu, thì cũng uống phí đi sự tinh tế của cô ta.

Không đợi Quý Xuyên trả lời, cô ta đã xoay người đi mất rồi.

Đây là Tiểu Huyền. Có đôi khi, muốn có cơ hội cãi nhau với cô ta, cũng rất khó tìm được.

- - Đường phân cách - -

Đèn nê ông của thành phố vừa sáng lên, những ngọn đèn nhấp nháy.

Bên trong một quán bar, hiện lên một hương vị xa hoa và lãng phí. Nhưng đồng thời cũng là điều hấp dẫn người ta nhất.

Một người đàn ông vừa xuống xe, còn có người chủ động tiến lên, phụ giúp lái xe tới bãi đậu xe. Còn có người đi theo sau, nói thầm ở bên tai của anh: “Kiều thiếu, Duật thiếu đang chờ ở bên trong rồi!”

Hiển nhiên, anh là khách quen của quán bar này. Những người phục vụ ở đây rất kính nể anh. Chỉ tiếc là, người đàn ông này hồ hững tới mức gần như là tàn nhẫn.

Nhưng mà, những người ở đây, rõ ràng là cũng đã quen với thái độ này của anh rồi.

Tuy rằng người đàn ông này thường xuyên nở nụ cười, nhưng mà nụ cười của anh ta, chưa bao giờ mang theo ý nghĩa thân thiết!

“Biết rồi!” Hừ lạnh một tiếng, người đàn ông đã đi vào một phòng riêng nào đó của quán bar.

Trong căn phòng ánh sáng hơi tối, nhưng đầu bên kia của sofa có một người đàn ông đang lười nhác ngồi bắt chéo chân, rất nhanh đã nhận ra anh đã tới.

“Kiều, cậu đúng là kẻ điên! Chỉ vì hai bộ lễ phục, vậy mà bắt tôi bỏ ba cả ngày cả đêm.”

“Nhìn người đẹp của cậu đi! Lấy đồ ngon ra để chiêu đãi cậu, mà vẫn không thể bịt lại cái miệng thú vị của cậu à!” Kiều Trác Phàm vừa ngồi xuống, thì đã có người đưa mấy bình rượu tới.

Đây đều là những loại rượu ngon mà anh ký gửi ở đây, trừ phi có dịp lễ tết gì mới có thể lấy ra. Có đôi khi Đàm Duật năn nỉ nhiều lần muốn được uống, nhưng mà anh rất ít khi lấy ra. Không phải Kiều Trác Phàm keo kiệt, mà anh hiểu rõ, Đàm Duật còn có loại rượu quý hiếm nào chưa nếm qua? Chẳng qua cái miệng của anh ta than thở thành nghiện mà thôi.

Nhưng mà hôm nay, Đàm Duật còn chưa mở miệng nói muốn uống rượu quý, nhưng Kiều Trác Phàm đã tự mình kêu mang tới rồi.

Nhìn Kiều Trác Phàm nghịch ly rượu rất thuần thục, Tiểu Duật hí hí mắt: “Kiều, không phải cậu chuẩn bị Hồng Môn Yến cho mình chứ?”

Vừa có rượu ngon, vừa có người đẹp, anh ta cảm giác có điều gì đó không thích hợp.

Không phải vì bọn họ không thường uống rượu, mà là mỗi lần bọn họ uống rượu, thì rất ít khi có phụ nữ mát mẻ đi theo.

“Là Hồng Môn Yến thì thế nào?” Kiều Trác Phàm nhếch khóe môi, tiếp tục duy trì nụ cười không rõ hàm ý.

Có vẻ như từ sau khi anh vào đây, anh luôn có biểu cảm như vậy.

Một Kiều Trác Phàm như vậy, khiến cho Đàm Duật ngửi được một mùi vị không hề tầm thường.

“Kiều, thật sự là Hồng Môn Yến? Làm nhiều phụ nữ như vậy, đến lúc đó thận của tôi sẽ không được tốt lắm, mẹ tôi sẽ đau lòng!” Một người đàn ông mồm mép hay đùa giỡn, có vẻ như rất dễ khiến cho phụ nữ vui vẻ.

Chẳng vậy mà, kể từ lúc bước chân vào cánh cửa này, cả đám người đều đi lại gần tiểu Duật ở bên kia. điễnn dần nên quýndon.

“Không phải là cậu sợ mẹ cậu đau lòng, mà cậu sợ người nào đó đau lòng thì có?” Kiều Trác Phàm nhấp một ngụm rượu, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Lúc anh nói những lời này, Đàm Duật cũng không đáp lại. Ngược lại lại chơi đùa cùng với người phụ nữ ở bên cạnh, giống như là chứng minh những lời nói của Kiều Trác Phàm không phải là sự thật...

Lắc lắc ly rượu đỏ, khiến cho rượu ở trong ly sóng sánh tạo thành những đường cong đẹp mắt, rốt cục Kiều Trác Phàm cũng đưa ra một tin tức quan trọng: “Duật, ngày mai mình kết hôn rồi. Đêm nay, là đêm độc thân cuối cùng...”

“Kiều, mình nói sao hôm nay cậu lại không bình thường như vậy, thì ra là muốn đi vào nắm mồ hôn nhân rồi!”

“Đúng vậy, ngày mai mình sẽ đi vào nắm mồ rồi!” Hai người dùng những lời nói quái dị để hình dung về việc kết hôn. Khiến cho những người phụ nữ ngồi ở bên cạnh, nghe không hiểu gì hết.

Nhưng mà những người phụ nữ này cũng hiểu, người như Kiều Trác Phàm và Đàm Duật, ai có thể dễ dàng nhìn thấu được?

“Chúc cậu chết được nhắm mắt!”

"Cảm ơn!"

Dùng những từ ngữ kỳ lạ để chúc mừng tân hôn, sau đó hai người cụng ly.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ghế Trống Của Chú Rể, Đã Có Người Đảm Nhiệm

Ngày này, trong công viên tiêu tốn hơn bốn trăm triệu để xây dựng của tập đoàn quốc tế SH, lượng người đi vào tăng không ngớt.

Người đông không phải bởi vì là ngày nghỉ, mà là hôm nay ở tại công viên này, một hôn lễ xa hoa sắp cử hành.

Mọi người đến đây, tất cả đều là khách tham gia hôn lễ.

Trên mặt của mỗi người đều tràn đầy tươi cười đến chúc phúc.

Trên mặt Tiểu Huyền, dường như là nụ cười rạng rỡ. Nhưng trong lòng cô ta, cũng không nhẹ nhàng như nụ cười trên mặt.

Cô ta biết Tiểu Đăng rất cưng chiều Tiểu Bảo Bối, hận không thể mang toàn bộ thế giới dâng lên trước mặt Tiểu Bảo Bối. Trước khi tham gia hôn lễ, cô ta cũng từng nghĩ hôn lễ này sẽ rất xa hoa. Nhưng Tiểu Huyền thật không nghĩ tới, dĩ nhiên lễ cưới của Tiểu Đăng vậy mà có thể bao toàn bộ công viên của tập đoàn quốc tế SH vì muốn Tiểu Bảo Bối vui vẻ gả ra ngoài.

Hai năm qua, hoàn cảnh của tập đoàn Tiểu thị cũng không tốt như vậy. Muốn bao toàn bộ công viên để tổ chức hôn lễ, sợ là phải dùng cả lợi nhuận một năm của công ty. Hơn nữa, tập đoàn quốc tế SH này vốn là tập đoàn kinh tế lớn nhất nước, bọn họ cũng không thiếu chút tiền này. Muốn thuyết phục tổng giám đốc của bọn họ đồng ý cho thuê công viên này, chắc chắn cũng phải hao phí tâm tư rất nhiều.

Đây cũng chính là điều mà Tiểu Huyền đổ kỵ nhất.

Một hôn lễ trang trọng như trong truyện cổ tích như vậy, đương nhiên Tiểu Huyền cũng hy vọng có được. Chỉ tiếc, nhà bọn họ chỉ xem như là một cổ đông lớn của Tiểu thị. Hơn nữa, đoán chừng cha mẹ cô ta cũng sẽ không đồng ý dồn hết tất cả tài sản cả đời mình kiếm được để cử hành một hôn lễ như vậy.

Chỉ có điều vừa nghĩ tới, hôn lễ của Tiểu Bảo Bối không có chú rể, đổ kỵ trong lòng Tiểu Huyền mới chậm rãi điệu xuống.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối đang ở trong phòng nghỉ, mặc chiếc áo cưới mà hai tháng trước cô và Quý Xuyên cùng nhau đặt làm theo yêu cầu vô cùng khó chịu.

Chiếc áo cưới này được làm theo số đo của cô, theo lý thuyết sẽ vô cùng thích hợp mới đúng. Nhưng trong khoảng thời gian này bởi vì xuống tinh thần, cô gầy hơn rất nhiều. Ngay cả chiếc áo cưới này, mặc vào cũng có chút rộng. Đặc biệt là phần thiết kế ở ngực, Tiểu Bảo Bối thật lo lắng lễ phục này có thể sẽ rớt xuống hay không?

Mà trước mắt, Tiểu Bảo Bối càng thêm lo lắng là, cô chờ cả buổi, cũng không nhìn thấy Kiều Trác Phàm.

Sẽ không phải anh ta không tới chứ?

"Tiểu Bảo Bối, Kiều thiếu cho tôi đưa lễ phục tới." Khi Tiểu Bảo Bối trốn ở cửa phòng nghỉ lặng lẽ tìm kiếm hình bóng của Kiều Trác Phàm bên trong đám người ngoài kia, cô gái xinh đẹp mà cô từng gặp trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm xuất hiện ở trước mặt cô. Trên tay cô ấy, còn có một chiếc hộp.

Từ trong nụ cười của cô gái này, Tiểu Bảo Bối không nhìn ra được một chút ghen tuông nào.

"Đây là..." Cô gái mở chiếc hộp ra, Tiểu Bảo Bối thấy được một chiếc áo cưới khác. Không giống với chiếc áo trên người cô, xung quang làn váy của chiếc áo cưới này, thậm chí trên cổ áo, không phải là kim cương quý giá nhất, mà là thạch anh ngũ sắc. (Cho phép mình để ngũ sắc nhé, vì viết năm màu có hơi quê tèo)

Có thể dễ dàng thấy được suy nghĩ trong mắt của Tiểu Bảo Bối, cô rất thích chiếc áo cưới này.

"Thay ra đi, chắc chắn sẽ vừa hơn chiếc áo cô đang mặc trên người. Kiều thiếu cũng sắp tới rồi." Ánh mắt của cô gái xinh đẹp như có như không xẹt qua

ngực của Tiểu Bảo Bối, làm cô có chút xấu hổ.

Mà khi nghe được câu nói phía sau của cô ta, rốt cuộc tâm của Tiểu Bảo Bối cũng buông lỏng.

Kiều Trác Phàm sẽ đến, vậy là đủ rồi.

Thấy cô hào hứng vội vàng chạy đến phía sau thay quần áo, đôi mắt tối tăm của Anna chứa ý cười: Tiểu Bảo Bối, cô có biết ý nghĩa của chiếc áo cưới thạch anh này không?

- - Tuyển phân cách - -

"Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời đang bận..."

"Quý Xuyên, sẽ không phải đến bây giờ anh vẫn muốn trở thành chú rể của Tiểu Bảo Bối chứ?" Hòa vào đám người đến tham gia hôn lễ, toàn thân mặc váy đỏ rực, đoán rằng cô dâu hôm nay còn phải kém hơn cô ta, đi đến lễ quý đôn Tiểu Huyền vừa gọi điện thoại cho Quý Xuyên, vừa không ngừng tìm kiếm trong đám người.

Vốn hôm nay cô muốn đến cùng Quý Xuyên, phòng ngừa hấn trên đường trốn thoát đi làm chú rể của người khác. Nhưng hấn nói, hấn còn có chút việc phải xử lý. Cuối cùng, bọn họ hẹn gặp nhau ở đây.

Nhưng cũng đã hơn thời gian đã hẹn nửa tiếng, người đàn ông này ngay cả cái bóng cũng không thấy. Lập tức, Tiểu Huyền cũng bắt đầu cau mày.

Mà Tiểu Huyền không biết là, khi cô ta hùng hù tìm kiếm Quý Xuyên, người đàn ông kia thế nhưng xuất hiện ở phòng nghỉ của Tiểu Bảo Bối.

"Quý tổng, không nghĩ tới anh bận nhiều việc cũng tới tham gia hôn lễ của tôi, thật làm cho tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh." Vốn hôm nay anh ta là chú rể, nhưng bây giờ lại mang thân phận chồng của chị họ, giống như người ngoài xuất hiện trước mặt cô, Tiểu Bảo Bối thật sự không biết nên hình dung tâm tình của mình lúc này như thế nào cho phải.

Đau lòng sao?

Có một chút.

Nhưng nhiều hơn, là may mắn.

Nếu đợi đến sau hôn lễ mới nhìn thấy giấy chứng hôn của bọn họ, vậy cô liền trở thành trò cười cho tất cả mọi người rồi.

"Bảo Bối, đừng cứ gọi Quý tổng này Quý tổng nọ nữa, bây giờ chúng ta cũng không phải ở công ty." Không thể không thừa nhận, bộ dáng của Quý Xuyên thật sự rất được. Mũi cao thẳng, đi đến lễ quý đôn khuôn mặt đẹp. Đây cũng là nguyên nhân năm đó Tiểu Bảo Bối thích hấn nhiều năm như vậy.

Chỉ là, hôm nay khuôn mặt của hấn mang theo mệt mỏi, dưới mí mắt có vết đen lơ mơ. Xem ra, hấn giống như một đêm không ngủ.

Là vì lo lắng hôm nay hôn lễ của cô không có chú rể, sẽ kéo hấn lên làm chú rể thay sao? Hay là bởi vì lo lắng những chuyện bí ối mà hấn và Tiểu Huyền làm bị cha cô biết được?

Nhưng bất kể là về phía trước hay phía sau, cũng không phải là chuyện Tiểu Bảo Bối để ý nữa.

Cô giả vờ nói: "Không gọi anh là Quý tổng, vậy gọi là gì? Quý tiên sinh? Hay là chồng của chị họ?"

Quý Xuyên, khi nhìn thấy giấy chứng hôn của anh và người khác, giữa chúng ta đã không còn bất kỳ khả năng nào nữa. Cho dù tôi còn chút tình cảm với anh, tôi cũng sẽ tự mình chặt đứt.

Không thể nghi ngờ, giọng điệu chế giễu của cô làm Quý Xuyên khó chịu. Lúc này, mày của hấn ta nhăn thành một đường. Đặc biệt là khi nhìn thấy chiếc áo cưới thạch anh chưa từng thấy kia được mặc trên người Tiểu Bảo Bối thì càng sâu hơn.

"Bảo Bối, hôm nay anh đến đây, chỉ là muốn xem xem có chuyện gì có thể giúp không thôi." Giọng nói của hấn ta thành khẩn, lại đôi lần một tiếng cười châm chọc của Tiểu Bảo Bối.

Thế nhưng cười một tiếng, lại làm cho Quý Xuyên hoảng hốt. Bởi vì, hấn vậy mà nhìn thấy nét xinh đẹp trong nụ cười kia, làm tim hấn đập nhanh...

"Vậy tôi xin hỏi, chồng của chị họ đến đâu có thể giúp được cái gì? Là giúp tôi tiếp đãi tân khách, hay là muốn giúp tôi lấp vào chiếc ghế trống của chú rể?"

Hấn rõ ràng nhìn ra được nét gợn cột trong mắt cô, hay là bởi vì câu cuối cùng kia của cô, trong mắt toát ra chờ mong.

Thật sự thì khi biết được Tiểu Bảo Bối vẫn chưa hủy bỏ hôn lễ, trong lòng hấn luôn ôm niệm tưởng.

Nhưng niệm tưởng này, một giây sau cũng bị cô tự tay phá vỡ.

"Xin lỗi, ở đây chồng của chị họ cái gì cũng không giúp được. Chiều đãi khách, người của Tiểu thị tranh nhau làm không ngớt. Còn ghế trống của chú rể, đã có người đảm nhiệm, không cần anh lo."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Gả Cho Người Chồng Như Ý

Bảo Bối..." Quý Xuyên có chút không tiếp nhận được sự thật ở trước mắt.

Một giây này, sắc mặt của Quý Xuyên tái nhợt nhìn rất đáng sợ.

Hai tay của anh ta đặt ở hai bên đùi, dần dần nắm chặt lại. Cho tới khi các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, vang lên những tiếng kêu nho nhỏ.

Có lẽ, anh ta không ngờ được người con gái mà anh ta tiện tay vứt bỏ, lại có thể trong một thời gian ngắn tìm được chú rể thay thế.

Mà đúng ngay lúc này, giọng nói mang theo sự quyến rũ của Tiểu Huyền truyền tới: "Bảo Bối..."

Giọng nói này, cả hai người ở trong phòng đều nghe thấy.

Nhưng mà, không có ai nhúc nhích.

Tiểu Bảo Bối cảm thấy, là bọn họ đuối lý chứ không phải bản thân mình. Bọn họ đã phản bội cô, bây giờ còn có thể mặt dày vác mặt tới tham gia hôn lễ, vậy thì tại sao cô lại phải sợ?

Hơn nữa, không phải là Tiểu Bảo Bối không nhìn ra, thực ra hai người kia mang danh nghĩa tới tham dự hôn lễ, nhưng trên thực tế mà muốn tới để chê cười cô.

Bọn họ muốn xem trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, tìm đâu ra được chú rể!

Đột nhiên, trong đầu của Tiểu Bảo Bối thoáng hiện lên cảnh tượng trong quán cà phê hôm đó, hai người Quý Xuyên và Tiểu Huyền đã nịnh hót Kiều Trác Phàm như thế nào. Một giây này, trong đầu của Tiểu Bảo Bối bắt đầu xuất hiện một suy nghĩ tà ác.

Không biết hai người này biết Kiều Trác Phàm là chú rể của ngày hôm nay, thì sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Thật ra, nhìn thấy bộ dạng vô cùng thân thiết của chồng chưa cưới và người phụ nữ khác, tâm tình của Tiểu Bảo Bối thực sự không được tốt lắm. Dù sao thì, những năm tháng qua, tình cảm của cô đối với người đàn ông này là thật tình.

Cũng không biết vì sao, tất cả những sự đau buồn này đều bị suy nghĩ tà ác kia ở trong đầu mình lấn át hết...

"Bảo bối!" Lúc Tiểu Huyền đi vào, nhìn thấy Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối đối diện với nhau nhưng không ai nói gì. Trong lúc nhất thời, nụ cười mà cô ta nỗ lực duy trì có chút nhạt đi.

Nhưng mà Tiểu Huyền chính là Tiểu Huyền.

Chỉ thiếu kiên nhẫn trong một thời gian ngắn ngủi, cô ta lại thể hiện ra khuôn mặt tươi cười: "Quý Xuyên, thì ra anh ở đây, báo hại em đi tìm anh nãy giờ!"

Cô ta uốn éo một cái, sau đó đi tới trước mặt của Quý Xuyên, khoác tay vào khuỷu tay của Quý Xuyên, sắm vai một đôi yêu nhau vô cùng thân thiết, nhưng mà là muốn nhấn nhủ tới Tiểu Bảo Bối, người đàn ông này là của Tiểu Huyền!

Mà Tiểu Bảo Bối cũng nhìn thấu ý đồ của cô gái này: "Chị họ, anh rể họ bắt mắt như vậy, chị cũng nên trông chừng cho kỹ vào! Nếu lỡ như ngày nào đó không nhìn thấy nữa, đến lúc đó chị lại hoảng hốt!" Không phải như vậy sao? Đính hôn xong lại có thể tùy tiện kéo người khác đi đăng ký kết hôn, người đàn ông như vậy lấy gì để cam đoan anh ta có thể toàn tâm toàn ý với chị cả đời?

Nụ cười ngụ ý của cô, không thể nghi ngờ là một kích thích cho hai người có mặt ở đây.

Ba chữ "anh rể họ" kia, khiến cho gương mặt của Quý Xuyên giống như ăn phải phân, vẻ mặt vừa xấu hổ vừa cứng ngắt.

Còn Tiểu Huyền, nghe thấy câu nói này của Tiểu Bảo Bối, trong mắt của cô ta tràn đầy tức giận. Bởi vì theo ý của cô ta, ý tốt nhắc nhở của Tiểu Bảo Bối, lại giống như là một mũi thuốc súng.

Nhưng mà cô ta là Tiểu Huyền, cho dù cô ta có tức giận và kinh ngạc như thế nào đi nữa, cũng sẽ không thể hiện lửa giận của mình ra.

"Bảo Bối, cảm ơn sự nhắc nhở của em! Vậy thì, chị cũng chúc em gả cho người chồng như ý!" Khuôn mặt nở ra nụ cười thắng lợi, Tiểu Huyền kéo Quý Xuyên đang đơ ra như cốc gỗ chậm rãi rời đi...

Tiểu Huyền không hổ là người thân của cô. Cô ta luôn biết đâm dao vào chỗ nào, sẽ khiến cho Tiểu Bảo Bối đau đớn nhất.

Người chồng như ý của cô, sớm đã trở thành vật trong tay của Tiểu Huyền.

Bây giờ, Tiểu Huyền chỉ thay đổi cách thức để nói cho cô biết sự thật này mà thôi.

Cho tới khi bóng dáng của hai người này biến mất khỏi căn phòng, lúc này Tiểu Bảo Bối mới từ từ ngã ngồi xuống một bên. Lòng bàn tay hơi đau một chút, xoa bàn tay ra cô mới phát hiện, thì ra đã bị róm máu.

Nhưng mà vết đau của cơ thể, lại không bằng một phần nhỏ ở trong lòng...

- -đường phân cách - -

Hơn trăm chiếc xe sang trọng, tạo thành đội hình tam giác, hướng tới công viên quốc tế SH.

Đội ngũ chú rể chậm rãi tới đón dâu như vậy, tuyệt đối là một cảnh tượng tuyệt đẹp.

Lúc dàn xe này chậm rãi đi trên phố, trên đường còn cố ý cho người rải cánh hoa hồng tươi mới, vô số cánh hoa tung bay.

Tất cả cảnh tượng này, đẹp tuyệt vời. Trong không khí, thoang thoảng mùi hoa hồng thơm ngát...

"Đến, đến rồi!" Lúc này Tiểu Đằng đang định đi tìm Tiểu Bảo Bối thì nghe thấy như vậy, không khỏi nhíu mày lại.

Lúc sáng nay Tiểu Đằng tới đây, thì đã mơ hồ nhận thấy có gì đó không thích hợp.

Ông muốn tổ chức cho Tiểu Bảo Bối một hôn lễ cả đời khó quên, muốn bao trọn cả công viên quốc tế SH.

Cũng đã bất chấp tự mình đi tới SH quốc tế mấy chuyến, cũng không hề được tiếp. Tự nhiên mới sáng sớm hôm nay, trợ ký của SH quốc tế là Hàn Từ gọi điện thoại tới nói là tổng giám đốc của bọn họ đồng ý cho bọn họ mượn công viên để tổ chức hôn lễ.

Đây cũng chỉ là một điểm trong đó, còn điểm khác nữa chính là Quý Xuyên.

Nhất là tới giờ phút này, Tiểu Đằng cũng chưa hề nhìn thấy Quý Xuyên. Đây là thái độ mà một chú rể nên có sao?

Mấy ngày nay, ông nhìn ra được là Tiểu Bảo Bối không vui. Nhưng mà hôn lễ sắp tới gần, cảm xúc của mỗi người ít nhiều gì cũng có chút bồn chồn lo lắng. Sợ khiến cho Tiểu Bảo Bối thêm gánh nặng, ông cũng không dám nói nhiều.

Nhưng hôm nay, thái độ của Quý Xuyên khiến cho ông vô cùng thất vọng. Ông đang định tới hỏi Tiểu Bảo Bối xem cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì, thì lại nghe thấy thông báo là đội ngũ của chú rể đã tới rồi.

Tiểu Đằng mang theo sự tức giận đi ra phía trước, khi nhìn thấy đội ngũ hơn trăm chiếc xe thể thao với số lượng có hạn trên thế giới, ánh mắt của ông hiện lên vẻ không hiểu.

Dựa theo sự hiểu biết của ông về Quý Xuyên, cậu ta căn bản không có năng lực làm ra đội ngũ hoành tráng như vậy.

Hơn nữa, Tiểu Đằng càng nghi hoặc hơn, khi dẫn đầu đoàn xe là chiếc Hummer.

Bên ngoài dát vàng, từ xa hoa đã không đủ để hình dung.

Chiếc xe như vậy, trên thị trường tuyệt đối không có. Rõ ràng, đây là chiếc xe được đặt hàng riêng.

Mà điều khiển cho Tiểu Đằng nghi hoặc chính là khí thế của chiếc xe này.

Không, nói đúng ra phải là khí thế của người trong xe này.

Có thể điều động mọi đoàn xe sang trọng như vậy, người khiển cho người khác có cảm giác bị uy hiếp như vậy, Quý Xuyên tuyệt đối không có khả năng đó!

Một tiếng động vang tận mây xanh vừa dừng lại, hơn trăm chiếc xe hào nhoáng cũng dừng lại. Chiếc xe Hummer màu vàng dưới sự chú ý của mọi người, rốt cục cánh cửa xe cũng được mở ra.

Người đàn ông bước từ trên xe xuống, khiến cho tất cả mọi người ở đây không khỏi ồ lên kinh ngạc.

"Kiều thiếu? Kiều Trác Phàm?"

“Chuyện này tới cùng thì đã xảy ra chuyện gì? Hôm nay Kiều thiếu là chú rể?”

Tiểu Đăng đã nhìn thấy người bước xuống từ chiếc xe Hummer trong tiếng ồ kinh ngạc của mọi người.

Mặc một bộ trang phục Tuxedo màu trắng đẹp mắt, tay cầm một bó hồng màu đỏ, dưới ánh mắt ngưỡng mộ và khát khao của mọi người anh tháo chiếc mắt kính xuống, không phải Kiều Trác Phàm thì là ai?

Nhưng mà Tiểu Đăng nhìn không hiểu, cuối cùng thì đang diễn ra trò gì vậy? Đây là hôn lễ của người khác, Kiều Trác Phàm ăn mặc giống như chú rể là có ý gì?

“Kiều thiếu, đây là...” Bất kể là Kiều Trác Phàm đang làm trò gì, chỉ với thân phận của anh, đã khiến cho Tiểu Đăng không thể nào xem nhẹ sự tồn tại của anh.

Câu hỏi của Tiểu Đăng còn chưa hỏi ra khỏi miệng, khoé miệng của Kiều Trác Phàm đã cong lên thành một nụ cười như có như không, lập tức nhìn về phía ông, nói: “Ba, hôm nay đường có hơi kẹt một chút, con đã tới chậm!”

Một tay của anh bỏ trong túi quần, rất tự nhiên thể hiện ra cảm giác cao quý tao nhã, đáy mắt không che giấu sự kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chú Rể Của Tôi, Kiều Trác Phàm

Theo tầm mắt của Kiều Trác Phàm, Tiểu Đăng liền thấy được Quý Xuyên đứng ở trong góc.

Vốn chú rể hôm nay nên là hấn, giờ phút này lại mặc đồ tây bình thường như đi làm.

Mắt của Tiểu Đăng cuối cùng ngừng ở cánh tay của phụ nữ vòng qua khuỷu tay của Quý Xuyên, giờ phút này Tiểu Huyền đang tựa trên đầu vai của Quý Xuyên cười duyên.

Giây phút kia, dường như ông cũng hiểu ra gì đó rồi.

"Cha vợ, có phải lúc này không nên chú ý nhiều đến người khác hay không?" Kiều Trác Phàm tựa vào chiếc Hummer màu bạc, cười lễ phép.

Xung quanh có rất nhiều tân khách đến tham gia hôn lễ, cũng nhin không được nảy sinh hâm mộ với anh, lại không có ai dám tiến lên bắt chuyện.

Đây là Kiều Trác Phàm. Không cần cố ý làm dáng, lại có thể ngồi tít trên cao. Ưu việt từ trong xương tủy, làm người khác không thể bác chước.

"Kiều thiếu..." Lúc nhìn thấy Quý Xuyên, Tiểu Đăng liền nổi giận. Ngọn lửa bùng cháy, trong nháy mắt bị Kiều Trác Phàm dập tắt.

"Đến xem cô dâu một chút." Không để ý đến nét mặt giận dữ của ông, Kiều Trác Phàm ôm lấy đầu vai ông, dáng người cao lớn dẫn Tiểu Đăng đi đến chỗ của Tiểu Bảo Bối. Động tác của anh không nhanh không chậm, mang theo phần ưu nhã.

Cho đến giờ phút này, Tiểu Huyền và Quý Xuyên cũng vẫn chưa phục hồi tinh thần từ trong đội ngũ đón dâu hơn trăm chiếc siêu xe kia.

"Làm sao có thể."

"Quý Xuyên, có phải em nhìn lầm hay không? Người lúc này, không phải là Kiều Trác Phàm phải không?" Tiểu Huyền kéo Quý Xuyên, muốn xác nhận cái gì đó. Lại không nghĩ rằng Quý Xuyên lại giận dữ, đẩy cô ta ra...

Lúc này Quý Xuyên trừng mắt nhìn Tiểu Đăng và Kiều Trác Phàm đã rời đi, đáy mắt có chút hoảng loạn.

- - Tuyến phân cách - -

"Bảo Bối, con quá làm cản rồi." Bên trong phòng nghỉ, truyền ra tiếng rống giận dữ của Tiểu Đăng. "Xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao con có thể không nói với cha?"

Quý Xuyên đã tuyên bố đính hôn với con gái ông, vậy mà còn đăng ký kết hôn với Tiểu Huyền?

Tiểu Đăng vẫn không có cách nào tưởng tượng nổi, trong khoảng thời gian này con nhóc này làm sao có thể một mình vượt qua như vậy?

"Cha..." Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối nhìn thấy bộ dáng tức giận của cha, trong lúc nhất thời cô cũng không biết nên phản ứng như thế nào. Cô nhìn về phía Kiều Trác Phàm, tìm kiếm trợ giúp.

Nhưng người đàn ông kia, từ đầu đến cuối vẫn lạnh nhạt thong dong. Đuôi lông mày còn mang theo vẻ như cười như không, giống như người ngoài cuộc.

Tiểu Bảo Bối giận trừng vài lần, không có phản ứng, chỉ có thể tiếp tục cúi gằm đầu chờ bị giáo huấn.

"Vậy con và Kiều thiếu thì sao? Đây là thế nào?"

Bên cạnh, lửa giận của Tiểu Đăng vẫn đang lan tràn.

Lúc này Kiều Trác Phàm bị điểm đến tên, mới có phản ứng.

"Bảo Bối, em đi ra ngoài một chút. Tôi có chút việc muốn nói với cha em." Kiều Trác Phàm đột nhiên xoa đầu cô, đáy mắt chứa đầy cung chiêu.

"Có chuyện gì mà không thể nói trước mặt tôi vậy?" Tiểu Bảo Bối đột nhiên phát hiện, chính mình có chút nhìn không thấu người đàn ông này.

"Nghe lời đi, chỉ ra ngoài một chút thôi." Kiều Trác Phàm áp sát vào vai em, mùi hương bạc hà nhàn nhạt trên người anh tràn ngập toàn bộ thế giới của cô.

Dường như Tiểu Đăng cũng nhìn ra được Kiều Trác Phàm có lời gì đó muốn nói với ông. Sau khi sững sờ chốc lát, Tiểu Đăng cũng lên tiếng: "Bảo Bối, con ra ngoài một chút đi."

"Vậy... Được rồi." Ngay cả cha cũng nói như vậy, Tiểu Bảo Bối cũng chỉ có thể nhấc lên váy lên rồi đi.

Lúc Tiểu Bảo Bối xoay người, lại bỏ sót ánh mắt của người đàn ông ở sau lưng. Ánh mắt của anh cứ dính sát theo cô, không muốn tách rời, có cảm giác như hòn phách đều đắm chìm trong đó.

Nhưng khi Tiểu Bảo Bối quay đầu lại, người nọ lại đột nhiên cúi đầu. Che dấu tất cả tham luyến thật sâu trong mắt.

Mà Tiểu Đăng lại trong lúc lơ đãng phát hiện tầm mắt này. Một khắc kia, trong đồng tử của ông chứa khiếp sợ, cũng có kinh ngạc...

"Bảo bối, sao lại thế này?" Tiểu Huyền và Quý Xuyên đi tới khi Tiểu Bảo Bối bị đuổi ra khỏi phòng nghỉ.

Tiểu Huyền vẫn bình thường như trước, thân mật gọi cô là "Bảo Bối". Thế nhưng đôi mắt yêu mị không có một chút vui vẻ.

"Giống như những gì các người nhìn thấy ..." Ánh mắt Tiểu Bảo Bối rơi vào cánh tay cô ta đặt trên khuỷu tay của Quý Xuyên.

Mặc dù bên ngoài cô làm bộ như không có việc gì, nhưng nhìn người yêu lúc trước thân mật với người khác như vậy, trong lòng vẫn sẽ đau nhói.

"Bảo bối, chị là hỏi Kiều Trác Phàm. Mới vừa rồi chị nghe được, hình như Kiều Trác Phàm là chú rể của hôn lễ ngày hôm nay, chị liền muốn hỏi xem bọn chị không hiểu lầm cái gì chứ?" Đường như cho tới bây giờ, Tiểu Huyền vẫn không thể nào tin nổi thay đổi lớn như vậy.

"Không, các người không có hiểu lầm cái gì cả. Chú rể hôm nay của tôi, chính là Kiều Trác Phàm." Trong đôi mắt của Tiểu Bảo Bối mang theo ý cười, đôi mắt nhìn chằm chằm Quý Xuyên, nháy mắt cũng không nói đến hán một câu.

Cô chính là muốn xem một chút, hai người này không kiêng nể gì mà phản bội cô, sẽ có vẻ mặt thế nào?

Tiểu Bảo Bối thừa nhận, lòng dạ cô có chút xấu xa. Biết hai người này bây giờ kiêng kỵ nhất là Kiều Trác Phàm, cô còn muốn kéo Kiều Trác Phàm vào. Mục đích, đương nhiên chính là để bọn họ tức chết.

Nhưng khi Tiểu Bảo Bối cho là mình xấu xa đầy bụng tính kế người khác, lại không biết mình sớm đã bị ai đó tính kế. (Có khi chị bị người ta bán mà con giúp người ta đếm tiền, chị ngốc quá.)

"Không... Kiều Trác Phàm chỉ mới gặp em vài lần? Tại sao em có thể vội vàng kết hôn với anh ta như vậy?" So với Tiểu Huyền, Quý Xuyên hiển nhiên càng không có cách nào tiếp nhận sự thật này.

Giờ phút này, hán tránh khỏi cánh tay của Tiểu Huyền vẫn luôn quấn trên khuỷu tay của hán, tiện đã trực tiếp giữ chặt một cánh tay khác của cô: "Tại sao em có thể hủy hoại cả đời mình như vậy?"

Giọng nói của hán có chút khàn khàn. Mấy tóc lúc nào cũng được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, cũng bởi vì hán lỗ mãng mà trở nên có chút lộn xộn.

"Anh rể, một người chung sống vài năm cũng có thể nói phản bội liền phản bội, đã đính hôn vẫn lãnh giấy hôn thú với người khác. Chẳng lẽ anh không cảm thấy, kết hôn cùng người như vậy, chỉ bằng kết hôn với người chỉ mới gặp mặt vài lần còn tốt hơn sao. Ít nhất, tôi không cần mỗi ngày phải đối mặt với những người kia, thời thời khắc khắc nhắc nhở tôi bị người ta phản bội."

Hôm nay Tiểu Bảo Bối, trên mặt trang điểm cô dâu. So với trước kia cô đơn đơn giản giản, thì dễ thương hơn rất nhiều.

Cô như vậy, làm Quý Xuyên kinh diễm.

Nhưng đồng thời, câu nói của cô lại làm Quý Xuyên cảm thấy chói tai. Trước kia ở trước mặt hắc Tiểu Bảo Bối đều là con cừu nhỏ ngoan ngoãn, nhưng hôm nay vậy mà lại mạnh miệng với hắc, lại dùng lời nói sắc bén nhắc nhở hắc từng phản bội cô. Cô như vậy, làm cho Quý Xuyên cảm thấy cứ như hai người, nhưng hắc cũng không cách nào buông tay.

"Bảo Bối, chuyện này không thể đùa giỡn như vậy được." Giọng nói Quý Xuyên âm trầm.

Ánh mắt vừa yêu thương vừa lo lắng kia, giống như kim châm, đâm vào mắt Tiểu Bảo Bối: "Quý Xuyên, người đùa giỡn là anh. Cũng đã là chồng của chị họ, như thế nào còn muốn đánh lấy với tôi? Chẳng lẽ anh không sợ chị họ tôi sẽ ghen sao?"

Nói đến đây, Tiểu Bảo Bối còn dùng ánh mắt hơi có chút lo lắng nhìn về phía Tiểu Huyền.

Một khắc kia, Tiểu Huyền cảm thấy mình quả thực giống như trò hề.

Hiển nhiên cô ta cũng quên mất bình thường cô ta rất thích cố gắng duy trì hình tượng người phụ nữ nho nhã ở trước mặt người khác, phần hận tiến lên lôi kéo Quý Xuyên, ý muốn bắt người đàn ông này trở lại bên cạnh mình: "Xuyên, đi theo em "

"Cút ngay." Quý Xuyên giống như là không hiểu lời nói của cô ta, dưới con nóng giận vùng khỏi cô ta.

Bởi vì con tức hơi lớn, cho nên lúc hắc dùng khí lực vùng khỏi Tiểu Huyền cũng lớn. Bỗng chốc, đẩy Tiểu Huyền ngã lên thảm cỏ ở bên cạnh, đụng phải đồ trang trí.

Tiếng vang này hơi lớn. Làm mọi người gần đó nhìn qua, đều đưa mắt nhìn về phía bọn họ.

Nhân viên thấy thế, vội vàng tiến lên đỡ Tiểu Huyền đang ngồi trên mớ hỗn độn ra.

Búi tóc được Tiểu Huyền tỉ mỉ chải chuốt bị buông lỏng ra, tóc có chút mất trật tự rơi trên trán, còn kẹp chút cỏ dại. Lễ phục màu đỏ, cũng bởi vì vừa rồi nên có chút nhăn nhúm. Nhưng làm Tiểu Bảo Bối lo lắng chính là, đôi mắt mang theo phần nộ của cô ta...

Hiển nhiên, cô ta đều đổ hết những chuyện này lên đầu Tiểu Bảo Bối.

Cô ta vừa được đỡ dậy, lấy tất cả tốc độ mà mọi người không thể tưởng tượng nổi đi tới bên cạnh Tiểu Bảo Bối, hơn nữa giơ tay lên về phía mặt cô...

Tay phải của Tiểu Bảo Bối bị Quý Xuyên nắm, không có cách nào thoát ra. Cô cho rằng, cái tát này nhất định sẽ mạnh mẽ rơi vào mặt mình. Thậm chí cô còn nhắm hai mắt lại, chờ đợi cái tát kia giáng xuống.

Nhưng tiếng vỗ tay sắc bén vang lên, Tiểu Bảo Bối lại không cảm thấy đau chút nào.

Đợi khi cô mở hai mắt ra mới phát hiện, vồng cánh tay đang vung tới của Tiểu Huyền, bị Kiều Trác Phàm vội vã chạy tới bắt được. Mà tay còn lại của cô ta, đang gắt gao che một bên mặt của mình...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Bây Giờ Anh Không Là Gì Cả

Đối mặt với tình hình như vậy, Tiểu Bảo Bối cup mắt xuống, có chút ngây ngẩn mắt hờn. Mà những người kia, cũng vì tiếng tát tay giòn giã vang lên, mà cũng sững sờ ngay tại chỗ.

Chỉ có Kiều Trác Phàm, vào thời khắc này lạnh nhạt và thông thả gạt tay của Tiểu Huyền.

Không biết là lực tay của Kiều Trác Phàm hơi lớn, hay là do hôm nay Tiểu Huyền muốn được chú ý, mang chiếc giày cao gót rất cao, bị Kiều Trác Phàm tát một cái như vậy, cả người cô ta suýt chút nữa thì mất thăng bằng, lùi lại phía sau mấy bước.

Đợi cô ta giữ thăng bằng lại, bàn tay che gò má của mình cũng buông lỏng ra.

Trên khuôn mặt được trang điểm tinh xảo, đã hiện lên dấu đỏ của năm ngón tay.

Lại nhìn thấy cô ta oán hận nhìn chằm chằm Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối cũng đoán ra đại khái, mới vừa rồi Tiểu Huyền muốn đánh cô, lại bị Kiều

Trác Phàm ngăn lại, hơn nữa còn đáp lại một cái thật đẹp mắt!

Bỗng nhiên, Tiểu Bảo Bối không hiểu được dụng ý của Kiều Trác Phàm.

Anh thông minh như vậy, khẳng định đã sớm biết chủ rể như anh, chẳng qua là hôm nay được người ta kéo tới cho đủ người. Nhưng anh cần gì phải phí tâm tư như vậy, vừa chuẩn bị lễ phục, lại còn bảo vệ cô nữa...

Nhưng mà trước mặt, còn có một chuyện khác càng khiến cho Tiểu Bảo Bối tò mò hơn.

Trước mặt nhiều người như vậy mà Kiều Trác Phàm lại đánh Tiểu Huyền, chuyện này nếu như bị đồn ra ngoài thì chắc là rất khó nghe?

Chắc chắn, người này thật sự ra tay được! Cũng có thể khiến cho Tiểu Huyền ba tầng trong ba tầng ngoài hiện ra được khuôn mặt khác!

Trường hợp như vậy, ngược lại Tiểu Bảo Bối muốn xem Kiều Trác Phàm xử lý như thế nào cho ổn thoả!

“Ồi chào, mới vừa rồi nhìn thấy trên mặt của cô có muỗi, tôi muốn đuổi nó đi giúp cô, không ngờ lực tay hơi quá một chút...”

Trước mặt nhiều người như vậy, Kiều Trác Phàm chỉ khẽ nhìn lướt qua nốt ruồi chu sa của Tiểu Huyền, sau đó sửa sang lại bộ đồ tuxedo màu trắng của mình.

Lúc này, anh bày ra một tư thế tinh tế và ngạo mạn từ trong xương cốt, một động tác cũng khiến cho người khác cảm thấy không thể trào cao.

Đánh Tiểu Huyền, ngay cả một câu áy náy anh cũng không có, giống như đó là chuyện đương nhiên.

Những người ở đây, cũng không ai dám tiến lên nói một câu không phải như vậy.

Ánh mặt trời chiếu xuống, chiếu vào trên người của anh. Một thân áo bành tô trắng, khiến cho anh giống như một tia sáng thu hút mọi ánh nhìn.

Một giây này, Tiểu Bảo Bối chợt hiểu ra cái gì gọi là khí thế của người có địa vị cao. Cho dù anh có nói chuyện với bạn, thì cũng giống như là đang ra lệnh cho bạn vậy, khiến cho bạn không thể không phục tùng anh.

Mà Kiều Trác Phàm, chính là người như vậy.

Tự xưng Tiểu Huyền bị ăn một bạt tai, cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Nhưng ngại đối phương là Kiều Trác Phàm, là một đối tượng sâu không lường được, cô ta chỉ có thể ngậm miệng lại giống như ăn hoàng liên. Hai tay thả ở hai bên nắm chặt lại thành quyền, giống như thể hiện là cô ta thực sự không cam lòng.

Không thể không thừa nhận, thái độ của Tiểu Huyền vô cùng tốt. Cho dù có giận, cô ta cũng không nổi điên lên như những người khác. Nhưng mà bất đắc dĩ là, Kiều Trác Phàm đánh cô ta xong, cũng không thèm nhìn cô ta lấy một cái. Điều này khiến cho cô ta không khác gì trở thành trò cười.

"Anh Quý, có phải tay của anh đã đặt ở chỗ không nên đặt rồi không?" Kiều Trác Phàm cứ như vậy đứng ở chỗ đó, nhưng khiến cho người khác không thể khinh thường sự tồn tại của anh được.

Lời nói của anh, đã khiến cho Quý Xuyên biến sắc, bây giờ Tiểu Bảo Nổi đã không phải là gì của anh ta. Ngay cả tư cách đụng vào người cô, cũng không có...

“...” Quý Xuyên không trả lời, nhưng anh ta nắm chặt tay của Tiểu Bảo Bối không chịu buông ra, đã thể hiện ra lập trường của anh ta.

Không có ai nhìn thấy rõ Kiều Trác Phàm đã di chuyển như thế nào.

Bọn họ chỉ nhìn thấy, Kiều Trác Phàm xuất hiện ở trước mặt của Quý Xuyên rất nhanh. Tay của anh nhẹ nhàng đặt lên cổ tay của Quý Xuyên, nhẹ nhàng kéo tay anh ta ra. Mà một giây sau, anh đã nắm lấy tay của Tiểu Bảo Bối, bàn tay còn lại thì đặt trên hông của Tiểu Bảo Bối, ái muội nhưng lại không cảm giác xem thường. Qüeeendāleequyydonn

Quý Xuyên nhú mày lại, xoa xoa cổ tay của mình, giống như vừa rồi đã nhận được một lực rất lớn. Chờ cho anh ta ngẩng đầu lên lần nữa, thì lại nhìn thấy một cảnh tượng chói mắt.

Kiều Trác Phàm ôm Tiểu Bảo Bối, động tác vô cùng tự nhiên. Cứ như bọn họ chính là một đôi trời sinh vậy.

Lại nhìn Kiều Trác Phàm, Quý Xuyên phát hiện đôi mắt đen như mực của anh khẽ loé lên tia sáng. Không nheo nhá giống như trước đây, ánh mắt này giống như tia sáng phát ra từ những mảnh thủy tinh vỡ, tia sáng hiện lên một cách lạnh lùng.

Phát hiện thấy anh ta nhìn một cách chăm chú, đường cong trên khoé miệng của Kiều Trác Phàm cũng kéo dẫn ra một chút.

“Mặc kệ anh từng là gì của cô ấy, nhưng bây giờ anh không là gì hết! Anh Quý, làm phiền anh hãy nhớ lấy điều này! Nếu như lần sau tôi còn nhìn thấy, thì không chỉ là lời nói suông thôi đâu!”

Giọng nói của Kiều Trác Phàm rất nhẹ, nhẹ giống như tiếng gió lướt qua. Nhưng mà những người ở đây, đều hiểu ra ý tứ cảnh cáo trong lời nói của cô.

“Được rồi, cảm ơn tất cả các vị đã tới tham gia hôn lễ của Kiều tôi, tôi và cô dâu đi chuẩn bị chút, hôn lễ sẽ bắt đầu ngay bây giờ!”

Nói xong những lời này, anh mới ôm Tiểu Bảo Bối rồi đi.

Mãi cho tới khi bọn họ rời đi, tất cả mọi người mới hết sững sờ hồi phục lại tinh thần sau sự xuất hiện của Kiều Trác Phàm.

Còn hai người Tiểu Huyền và Quý Xuyên, thì tức giận ôm nhau rồi đi. Người đi trước là vì Kiều Trác Phàm mới cho một cái tát, còn người đi phía sau, giống như còn có nhiều chân tình khác...

- - đường phân cách - -

Hôn lễ, cử hành đúng thời gian là được.

Chỉ vì có Kiều Trác Phàm tham gia vào, mà buổi hôn lễ xa hoa này có chút thay đổi.

Bất kể là đội ngũ đón dâu hoàng tráng, hay là chiếc nhẫn kim cương rực rỡ ở trên ngón tay vô danh kia của Tiểu Bảo Bối, đều khiến cho Tiểu Bảo Bối óc chút hoài nghi có phải là mình đang nằm mơ không.

Hôm đó, đầu óc của Tiểu Bảo Bối rối loạn, điều duy nhất cô còn nhớ, chính là lúc Tiểu Đằng trao tay mình sang cho Kiều Trác Phàm, ánh mắt của ông hiện lên chút phức tạp. Và còn, lúc Kiều Trác Phàm tuyên thệ với cha xứ ba chữ “Con đồng ý”, ánh mắt của anh có chút nghiêm túc và hơi trang trọng quá mức...

Còn như Quý Xuyên và Tiểu Huyền, bởi vì mới vừa rồi Quý Xuyên toát ra ý che chở đối với Tiểu Bảo Bối, khiến cho Tiểu Huyền mất hứng.

Nhưng mà Tiểu Huyền cũng là người thông minh, biết rõ trong trường hợp này mà làm ầm ĩ lên, chỉ khiến mình trở thành trò cười. Cho nên cô nhân dịp lúc người khác không chú ý, kéo Quý Xuyên sang một bên.

"Quý Xuyên, rốt cục anh bị làm sao vậy?"

"Làm sao là làm sao?" Hiển nhiên, Quý Xuyên vẫn chưa hồi phục tinh thần lại trong cảm giác khiếp sợ mà Kiều Trác Phàm vừa mới tạo ra. Tận mắt nhìn thấy Tiểu Bảo Bối cử hành hôn lễ, lúc này cả người anh ta cảm thấy mơ hồ.

Nhất là nhìn thấy Kiều Trác Phàm thần thánh đeo chiếc nhẫn vào tay của Tiểu Bảo Bối, trong lòng của anh ta dường như có kim châm.

Tiểu Bảo Bối xinh đẹp và trong sáng như vậy vốn là của anh ta.

Nhưng hôm nay...

Nhìn người đàn ông kia đeo chiếc nhẫn vào ngón tay vô danh của Tiểu Bảo Bối, trong lòng của Quý Xuyên có cảm giác đồ kỳ không nói ra được.

Tiểu Huyền hỏi anh ta làm sao vậy, thật ra anh ta cũng không biết mình bị làm sao.

Cho rằng người phụ nữ mà cho tới bây giờ anh ta vẫn chưa từng để ý tới, đột nhiên hôm nay lại vô cùng toả sáng, gả cho người đàn ông khác ngay ở trước mặt của anh ta.

Cảm giác này, thật sự không tốt chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Nội Chiến

"Em muốn hỏi anh rốt cuộc là anh nghĩ cái gì vậy? Rối rắm như bây giờ, là vì Tiểu Bảo Bối sao?" Tiểu Huyền có thể sắm vai người phụ nữ thông minh tài trí, cũng là vì trong lòng người đàn ông này có cô ta.

Nhưng còn bây giờ thì sao?

Cô nhìn thấu được tâm tư của Quý Xuyên, thấy được hấn mông lung không kiên định.

Điều này làm lòng tự trọng của Tiểu Huyền bị đá kích lớn đồng thời cũng làm cho cô ta sợ hãi.

Từ khi ở bên Quý Xuyên, cô đã phó thác cả đời mình cho hắn, cột mình và hắn vào cùng một chiến tuyến.

Nếu bây giờ đột nhiên Quý Xuyên thay đổi, vậy tất cả việc làm của cô đều đổ sông đổ biển sao?

Đây là chuyện Tiểu Huyền tuyệt đối không cho phép.

"..." Thấy Tiểu Huyền rống giận, Quý Xuyên cũng sờ.

Hắn cho là mình che dấu vô cùng tốt, ai ngờ vẫn bị người khác nhìn thấu.

Một khắc kia, nét bi thương giống như đột nhiên càn quét Quý Xuyên, làm hắn trở nên có chút chán chường.

"Quý Xuyên, em không cho phép anh có suy nghĩ khác về cô ấy, anh là của em."

Phụ nữ, kỳ thật đều ngu ngốc như nhau.

Có khi, chỉ một câu hứa đơn giản như vậy. Cho dù là lời nói dối, cũng tin.

Tiểu Huyền cũng là phụ nữ, cho nên cô ta cũng không thoát khỏi được bệnh chung của phụ nữ.

Cô ta lúc này, vẫn đưa tay quấn ở trên người Quý Xuyên, giống như đang hy vọng thông qua những thứ này có thể lấy được an ủi từ hắn ta.

Nhưng cô ta đây đưa như vậy, càng làm người đàn ông cúi đầu.

Hắn giữ cổ tay cô ta lại: "Tiểu Huyền, bây giờ đừng đến phiền anh."

Tiểu Huyền bị kéo cổ tay, muốn tránh thoát. Nhưng sức lực của phụ nữ, làm sao có thể là đối thủ của đàn ông?

Quá rõ ràng, cô liền thua.

"Đau." Cô ta vung cánh tay, hy vọng tay người đàn ông này buông ra. Nhưng hắn vẫn gắt gao nắm lấy cổ tay cô ta, giống như đang thông qua việc này để phát tiết cái gì đó.

"Quý Xuyên, anh làm em đau... Mau buông ra." Tiểu Huyền dùng cả tay lẫn chân, nhưng vẫn không có cách nào thoát ra.

Khi bản thân cô ta cũng có chút tuyệt vọng, cô ta nghe được một tràng tiếng vỗ tay.

"A, ở đây có chuyện gì vậy?" Giọng nói kia của người đàn ông, giống như luôn mang theo chút vui vẻ.

Bọn họ nhìn đến gương mặt của người đó, cũng chính là mang theo nét cười như vậy. Khóe miệng của anh cười như tranh vẽ, ánh mắt hình như cũng thật dịu dàng. Nhưng Quý Xuyên và Tiểu Huyền đều không nhìn thấy được vui vẻ trong đáy mắt của anh.

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm đến, Quý Xuyên cũng ý thức được mình lỡ mồm, vội vàng buông tay Tiểu Huyền ra. Khi Tiểu Huyền được buông ra, mặt cô ta đã nhả thành một đoàn. Nhưng nghĩ đến người đang đứng trước mặt là Kiều Trác Phàm, cô ta không thể không đứng mực, chỉ có thể cố gắng duy trì nụ cười trên mặt. Chỉ là cô ta không biết, nếu nụ cười không phải từ tận đáy lòng, thì nụ cười đó còn khó coi hơn cả khóc.

Kiều Trác Phàm dường như hết sức thông cảm cho sự luống cuống của bọn họ giờ phút này, khi bọn họ không nghĩ ra được lời gì để nói, anh nói: "Hai người hẹn nhau tới tham gia hôn lễ của vị hôn thê trước, nhận ra cô ấy không hề bị thâm giống như các người dự đoán, liền nội chiến rồi sao?" Mấy chữ cuối cùng, Kiều Trác Phàm cố ý nhấn mạnh ngữ điệu.

Hơn nữa khóe miệng của anh mang theo ý cười, toàn bộ cái này đều giống như anh đang chờ đợi màn kịch hay.

Đương nhiên Quý Xuyên sẽ không ngốc đến nỗi cho rằng người đàn ông này chỉ thuận tiện nhìn thấy hai người bọn họ, cho nên tới đây quan tâm chào hỏi. Đối với người đàn ông này mà nói, bọn họ giống như món đồ chơi tiêu khiển lúc anh ta nhàn chán, đến lúc không hứng thú nữa liền ném đi.

"Kiều thiếu..." Nhưng dù biết rõ điểm này, Quý Xuyên vẫn cố gắng muốn giải thích chút gì đó. Dù sao, dù hắn không vui thế nào, cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của mình.

Khi hắn đang định giải thích chút gì đó, Quý Xuyên ngẹn lại khi thấy Tiểu Bảo Bối đứng gần đó.

Cô đã cởi bỏ chiếc áo cưới đầy thạch anh kia ra, mặc một chiếc sườn xám màu vàng kim thêu phượng hoàng màu đỏ. Tóc lúc nào cũng tùy ý xõa thẳng, bây giờ đã búi lên, lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng chiếc cổ thon thả trắng ngần.

Nhưng cô ăn mặc đẹp như vậy, hôm nay lại chỉ đứng trong góc, yên tĩnh nhìn hắn. Giống như trong trí nhớ, mỗi lần quay đầu lại, hắn cũng có thể thấy cô như vậy.

Nhưng không còn giống như trước chính là, hôm nay ánh mắt của cô ngoại trừ bi thương, còn có một vẻ sáng khoái rõ ràng.

Điểm này, làm lòng Quý Xuyên như bị kim châm. Vốn hắn đang nóng lòng định giải thích với Kiều Trác Phàm, đột nhiên lại mím môi. Hắn không muốn để Tiểu Bảo Bối xem thường hắn.

Kiều Trác Phàm nhìn thấy một loạt phản ứng của hắn, sẽ buông tha cơ hội khó có này sao?

"Cường gian không thành bị phản kích sao?" Kiều Trác Phàm hơi híp mắt, lấy một ly rượu đỏ từ người bồi bàn. Khóe môi giương lên một đường cong, giống như diêm vương đoạt mạng.

Câu nói trắng trợn đó, rõ ràng là châm chọc Tiểu Huyền và Quý Xuyên.

Mà hai người kia, rõ ràng không phải là đối thủ của Kiều Trác Phàm.

Một câu châm chọc khiêu khích của anh vừa truyền ra, thế nhưng bọn họ lại không có cách nào phản bác.

Giống như Kiều Trác Phàm đoán được kết quả sẽ là như vậy, sau khi môi mỏng nhẹ giãn ra, anh đưa tay vỗ hai tiếng. Sau đó, không biết từ đâu xuất hiện hai người đàn ông cao lớn.

"Kiều thiếu?"

"Hôn lễ sắp kết thúc. Hình như Quý tiên sinh và phu nhân có chút mệt mỏi, các người tiễn bọn họ ra về nhé." Giọng nói của Kiều Trác Phàm vẫn ưu nhã như trước. Nhưng người ở đây rõ ràng lại cảm nhận được khí thế không cho cự tuyệt.

Kiều Trác Phàm ngoài miệng nói thật dễ nghe, là đưa bọn họ trở về. Nhưng trên thực tế, nhìn hai người đàn ông lưng hùm vai gấu này, không khác gì là đuổi bọn họ đi.

Quý Xuyên vô cùng chật vật, Tiểu Huyền lại không cam lòng. Nhưng khi đối mặt với Kiều Trác Phàm, ngay cả khí lực để phản kháng bọn họ cũng không có. Chỉ có thể làm theo những gì người đàn ông này sắp xếp, diễn theo kịch bản.

Nhưng khi xoay người, nhìn thấy cô gái nhỏ đứng ở trong góc, bộ dáng tươi cười của anh đột nhiên nhạt đi rất nhiều.

- - Tuyển phân cách - -

"Buông tay, tự chúng tôi đi." Tiểu Huyền cảm thấy rất mất mặt.

Hôm nay cô mặc váy màu đỏ thẫm, vốn tưởng rằng có thể áp chế được Tiểu Bảo Bối. Nào biết, mặt mũi không những không rạng rỡ, mà còn bị vứt sạch.

Bây giờ còn bị hai tên vạm vỡ này đẩy ra khỏi công viên, xung quanh vô số người nhìn, điều này làm cho người vốn kiêu ngạo như Tiểu Huyền, tức giận càng lớn hơn.

Cũng mặc kệ cô ta kêu thế nào, cho đến khi bị ném ra khỏi công viên, hai người đàn ông kia mới buông tay rời đi.

"Kiều Trác Phàm, anh nhớ kỹ cho tôi. Nhục nhã hôm nay mà anh mang lại, một ngày nào đó tôi sẽ tính đủ với anh." Tiểu Huyền kêu gào với hai người đàn ông, giống như làm như vậy Kiều Trác Phàm có thể nghe được.

Mà phản ứng của Quý Xuyên không giống với cô ta.

Sau khi đi ra, hắn chỉ lạnh lùng liếc Tiểu Huyền một cái: "Còn ngại chưa đủ mất mặt sao?"

Câu nói vừa dứt, hắn liền đi thẳng đến bãi đỗ xe.

Bạc tình như thế, thật sự quá khác với dáng vẻ dịu dàng như ngày thường.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thế Giới Hai Người!

"Kiều Trác Phàm..." Mãi cho tới khi hôn lễ kết thúc, khách khứa bắt đầu ra về, lúc phòng nghỉ chỉ còn lại hai người bọn họ, Tiểu Bảo Bối mới mở miệng.

“Ừ!” Anh nói một tiếng, rất khẽ. Có lẽ là do uống rượu, cho nên giờ phút này nhìn anh lười biếng hơn bình thường. Đôi mắt của anh cũng vậy, như được che bởi một tầng sương mù.

Giống như đang ở trong một rừng cây rậm rạp đầy sương mù, nhìn thấy nhưng không sờ thấy được, đẹp tới mức cả người và thần đều cảm phần, nhưng mà không có cách nào tới gần được.

"Tiểu Bảo Bối, em cảm thấy tôi quá đáng sao?" Giờ phút này, Kiều Trác Phàm đang đứng ở bên cạnh cô.

Người nào đó chớp mắt, Tiểu Bảo Bối như nhìn thấy một chút mĩa mai trong ánh mắt tràn đầy sương mù kia.

Không phải đối với cô, mà là đối với chính anh...

Thật sự, giờ phút này Kiều Trác Phàm cho cô cảm giác vô cùng sâu sắc.

“Nếu như em cảm thấy lời nói của tôi quá đáng, tôi sẽ kêu khiếu tám người khiêng tới mời Quý tiên sinh trở về, được không?” Không biết có phải do nguyên nhân uống rượu hay không, nhưng Kiều Trác Phàm thể hiện không giống như anh.

Anh tùy tiện kéo lỏng caravat, rồi vứt xuống dưới đất. Tiếng hét của anh, to như tiếng sấm.

Sự ngạo mạn của anh, sự vô lễ của anh, giờ phút này hiện ra rõ ràng không sót chút nào.

Nhưng Tiểu Bảo Bối nhìn thấy Kiều Trác Phàm như vậy, nhìn sự cao ngạo của anh có chút hèn mọn...

Điều này đã khiến cho cô nhìn thấy bản thân mình vào một tháng trước.

Biết rõ Quý Xuyên chưa bao giờ để ý tới mình, nhưng mà cô vẫn cố gắng nhẫn nại, cố gắng lừa dối bản thân mình.

Trái tim lần lượt bị anh ta làm cho tan nát, vỡ vụn, nhưng mà lúc nhớ tới anh ta, vẫn miễn cưỡng bản thân nở ra nụ cười...

Một lần nữa nhớ lại, cô mới phát hiện ra bản thân mình lúc đó hèn mọn và đáng thương như vậy.

Nhân tiện lúc nhìn về phía Kiều Trác Phàm, lòng của cô cũng hơi nhói đau.

Giờ phút này, Tiểu Bảo Bối đã làm ra một hành động lớn mật.

Sau khi Kiều Trác Phàm hét lên xong, lúc xoay người muốn đi ra bên ngoài, đột nhiên cô chạy lên, từ phía sau ôm chặt lấy anh.

Trong chớp mắt, Kiều Trác Phàm dừng bước lại.

Trong đôi mắt đen láy có chút đỏ kị kia, thoáng hiện lên sự kinh ngạc nhìn về phía bàn tay trắng nõn xuất hiện ở thắt lưng của mình.

"Tiểu... Tiểu Bảo Bối!" Anh vẫn cho rằng mình lúc nào cũng cao quý và tao nhã, nhưng mà giờ phút này anh đã không còn sự thông dong đó nữa.

Nhưng Kiều Trác Phàm thì vẫn là Kiều Trác Phàm.

Sau một thời gian ngắn ngửi kinh ngạc, thì ánh mắt hoảng hốt của anh bị che giấu đi rất nhanh. Cho nên, Tiểu Bảo Bối đang ôm chặt lấy thắt lưng của Kiều Trác Phàm không phát hiện ra điều gì hết.

"Kiều Trác Phàm..." Sau lưng lại truyền tới một giọng nữ, khàn khàn nhưng vô cùng dễ nghe.

Bây giờ, Kiều Trác Phàm cũng nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác này.

“Ừ!” Từ phía sau lưng nghe thấy giọng nói của Kiều Trác Phàm, hơi nhẹ một chút.

Tiếp xúc ở một khoảng cách gần như vậy, Tiểu Bảo Bối có thể nghe thấy mùi rượu ở trên người của anh. Hơn nữa, trên người anh vốn có hơi thở tươi mát, đặc biệt rất dễ ngửi. Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối đang ôm lấy anh, nhìn không được mà siết chặt tay ôm chặt hơn nữa.

"Kiều Trác Phàm, cảm ơn anh..."

"Em không trách tôi?" Nghe thấy giọng nói của người phụ nữ ở phía sau, anh hơi sững sờ.

Điều này cũng khiến cho hơi thở lạnh lẽo trên người của Kiều Trác Phàm, dần dần rút đi.

"Không trách. Bọn họ đều là đồ trứng thối, nên nhận được loại đối xử như vậy! Cho nên, tôi muốn cảm ơn anh..."

Giọng nói của Tiểu Bảo Bối không lớn, nhưng mà lại như một ngọn đèn, đốt sáng lên toàn bộ thế giới của Kiều Trác Phàm.

Một giây này, cái nhếch môi của anh đột nhiên cong lên...

- - Đường phân cách - -

Từ trong lễ đường được một đám đông vây quanh tiến ra, mặt của Tiểu Bảo Bối dường như sắp cùng một màu với bó hồng ở trong tay của cô.

Còn Kiều Trác Phàm uống rượu say hình như cũng đã tỉnh hẳn.

Lúc này, anh đang sắm vai người chú rể tốt.

Đối với những người chúc phúc cho bọn họ, anh đều cười đáp lại.

Độ cong của khoe miệng, giống như không thể ngừng lại được.

Tiểu Đằng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thì chân mày nhíu lại của ông cũng đã giãn ra không ít: “Kiều Trác Phàm, nhớ những gì cậu đã đồng ý với tôi!”

“Tuân lệnh, cha vợ của con!” Anh ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối vẫn có chút cà lơ phất phơ.

Nhìn Kiều Trác Phàm vãi giầy xong, Tiểu Đằng đi tới trước mặt của Tiểu Bảo Bối: “Bảo Bối, cho dù có chuyện gì, cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt, biết không?”

“Con biết rồi, con sẽ tự chăm sóc mình tốt. Ba, ba cũng phải tự chăm sóc mình cho tốt, biết không? Đừng có thấy con không ở nhà, ba lại vụng trộm đi uống rượu, hút thuốc, như vậy không tốt cho tim của ba.” Lúc này hốc mắt của Tiểu Bảo Bối cũng đỏ ửng lên.

“Ba biết rồi! Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, các con lên xe đi!” Tiểu Đằng ôm lấy cô, vuốt ve khuôn mặt của cô một lượt, sau đó bắt đầu hối thúc, để che giấu đi sự không nở đối với con gái.

“Vậy chờ bọn con trở về!” Quay mặt lại vẫy vẫy tay, Kiều Trác Phàm vừa lời vừa kéo Tiểu Bảo Bối lên chiếc xe Hummer màu vàng.

Sau đó, chiếc xe rời khỏi như một con gió.

Dưới tầm mắt của mọi người, cuối cùng chiếc xe biến thành một tia sáng màu vàng, biến mất ở cuối con đường...

Mơ màng bị đưa tới đại sảnh của sân bay, Tiểu Bảo Bối nhìn chăm chăm rương hành lý màu vàng mà sững sờ.

Ai có thể ngờ, Kiều Trác Phàm một người thanh niên trẻ tuổi đầy khí chất, nhưng mà lại thích màu vàng kém tao nhã như vậy.

Chẳng những là xe màu vàng, đến cả va li hành lý cũng là một màu vàng rực rỡ!

Tiểu Bảo Bối nhìn chăm chăm vào cái va li hành lý một lúc xong, cánh tay vỗ vỗ vào va li: Ủ! Phong cách nhà giàu, tôi thích!

Nhưng mà cái này là vàng thật hả?

Nhân dịp không có ai chú ý, Tiểu Bảo Bối lặng lẽ kéo va li lại, cắn một miếng lên cái tay cầm màu vàng.

Nhìn Tiểu Bảo Bối, tâm tình của Kiều Trác Phàm vô cùng vui vẻ, đuôi mắt cười lên tạo thành nếp nhăn cũng lộ ra.

Đàm Duật nói phụ nữ yêu tiền không tốt, nhưng mà sao anh lại cảm thấy Tiểu Bảo Bối lặng lẽ cắn thử tay cầm, lại đáng yêu như vậy chứ?

“Kiều Trác Phàm, chúng ta đang đi đâu đây?” Phát hiện Kiều Trác Phàm đang nhìn chăm chăm mình, Tiểu Bảo Bối nhanh chóng thả va li hành lý ra, giả vờ nghiêm túc hỏi.

“Kết hôn, đương nhiên là phải đi hưởng tuần trăng mật, thế giới của hai người!” Kiều Thiếu bộ dạng nghiêm túc trả lời. Nhưng mà nụ cười của anh, lại như mãnh thú ẩn nấp dưới vẻ bình tĩnh, chính là đợi một thời cơ thích hợp, sẽ cho người nào đó một đòn chí mạng!

“Cái gì? Thế giới hai người!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tình Nhân Giả

Vào đêm, gió đêm hơi lạnh.

Màn đêm như vậy, có một người phụ nữ tựa bên cửa sổ, chỉ mặc một bộ đồ ngủ dai đeo.

Chất vải từ tơ lụa, làm thân thái uyển chuyển của cô ta càng thêm mê người.

Khi gió đêm đột ngột thổi tới, thổi bay làn váy trên người cô ta, đường nét mê người từ xương quai xanh trở xuống theo đốt tâm trí người nhìn.

Bên cạnh, còn có một chiếc ly để dài, bên trong chứa chất lỏng màu đỏ rực.

Sau khi người đàn ông vào cửa, liền nhìn thấy người phụ nữ đang đứng bên cửa sổ thưởng thức rượu đỏ.

Nếu là trước kia, nhìn thấy một màn như vậy, nhất định Quý Xuyên sẽ vui vẻ. Rượu, người phụ nữ quyến rũ, là người đàn ông bình thường đều sẽ thích.

Nhưng khi nhìn đến gương mặt của Tiểu Huyền, vốn cơ thể của Quý Xuyên có chút phản ứng cũng biến mất.

"Xuyên, anh về rồi. Anh uống rượu sao, toàn thân đều là mùi rượu..." Lúc này, người phụ nữ giống như mới phát hiện hắn trở về, chậm rãi bước đến chỗ hắn.

"Không nên uống quá nhiều, em sẽ đau lòng." Trên mặt cô ta, là vẻ mặt vui vẻ. Nhất là đôi mắt kia mang theo vài phần dễ thương, càng làm cho người ta cảm thấy cô thật sự vì suy nghĩ cho sức khỏe của hắn.

Nhưng Quý Xuyên không ngốc, hôm nay ở hôn lễ chuyện nên thấy hay không nên thấy cô cũng đã thấy được. Vì lẽ như vậy, Tiểu Huyền còn có thể giống như trước đây không hề lo lắng gì mà yêu hắn sao?

"Anh nghỉ ngơi một chút đi, em đi pha cho anh một ly nước mật ong." Khi nói câu này, cô không có chút khác thường, nhận lấy âu phục trên tay Quý Xuyên, tay còn lại vòng qua khuỷu tay hắn. Thân mật như vậy, giống như hôm nay chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bị mang đến sofa, Quý Xuyên cũng không lên tiếng, chỉ sững sờ nhìn bóng lưng Tiểu Huyền xoay người đi vào phòng bếp.

Cô ta, rốt cuộc là muốn chơi trò gì đây?

Chẳng lẽ, cô ta không tức giận một chút nào?

"Xuyên, uống nước mật ong xong, anh nhanh đi ngủ một giấc. Sáng mai, sẽ tốt thôi." Cô ta mang nước mật ong tới, ngồi ở bên cạnh hắn.

Nhu tình mật ý như thế, chỉ cần là đàn ông cũng sẽ không từ chối.

Cuối cùng, dưới ánh mắt vẫn đang đắm đuối đưa tình của cô, Quý Xuyên nâng chén nước mật ong uống hết.

"Được rồi, anh đi ngủ trước. Em cũng nghỉ ngơi sớm một chút." Hắn thay bộ quần áo đầy mùi rượu ra, sau đó chui vào chăn.

Lại không biết, vốn người phụ nữ vẫn đang tươi cười, khi nhìn đồng quần áo đầy mùi rượu mà hắn thay ra, mất hết vui vẻ.

Quý Xuyên, anh để ý Tiểu Bảo Bối như vậy sao? Để ý đến nỗi, ngay cả vợ của anh cũng có thể hoàn toàn không để ý nữa?

Không phải vậy, anh chỉ lo lắng Tiểu Bảo Bối gả cho người khác, sau khi Tiểu Đằng biết chuyện này nhất định sẽ tìm anh tính sổ đúng không?

Anh yên tâm đi. Chỉ cần anh ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh em, em nhất định sẽ giúp anh đạt được thứ anh muốn.

Nhìn người đàn ông đã vùi đầu trong chăn, hai mắt Tiểu Huyền từ từ nhắm lại.

Khi mở mắt ra lần nữa, trên mặt của cô chỉ có nụ cười quyến rũ...

- - Tuyển phân cách - -

Vào một buổi sáng đẹp trời, Kiều Trác Phàm đứng ở trước cửa sổ, thưởng thức bầu trời xanh gần như không có một đám mây. Ánh mặt trời chiếu lên người anh một tầng màu vàng kim, làm cả người anh xem ra rất ấm áp.

Buổi sáng tốt đẹp như vậy, làm cho gương mặt luôn lạnh lùng của Kiều Trác Phàm cũng dịu dàng vài phần. Cho đến khi giọng nói của Tiểu Bảo Bối truyền đến: "Kiều Trác Phàm..."

"Ừ." Vẻ mặt của anh cũng không thay đổi gì nhiều, thậm chí ngay cả xoay người nhìn về phía Tiểu Bảo Bối cũng không có.

"Kiều Trác Phàm, khi nào chúng ta trở về?" Tiểu Bảo Bối đứng ở trong góc nhỏ, đá vách tường, lẩm bẩm.

Hôm đó, Kiều Trác Phàm dẫn cô ngồi máy bay riêng, trực tiếp đến chỗ này.

Nói thật ra, Tiểu Bảo Bối cũng không biết đây rốt cuộc là nơi nào. Chỉ biết là, xung quanh đây ngay cả một ngôi nhà bình thường cũng không có.

"Hường tuần trăng mật, làm sao có thể trở về nhanh như vậy?" Anh xoay người, nhếch môi nhìn cô. Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu lên sườn mặt của anh, ấm áp. Đường như, có một loại cảm xúc khác, đang bắt đầu khởi động.

"Cái này là tuần trăng mật sao?" Tiểu Bảo Bối lẩm bẩm "Tuần trăng mật của người ta, cũng là trải qua cùng chồng mới cưới."

Hơn nữa, người ta đi hưởng tuần trăng mật đều là đi chơi khắp nơi.

Còn bọn họ? Sau khi vào căn phòng này, ngay cả ra ngoài cũng không có.

"Chẳng lẽ chúng ta không phải?" Kiều Trác Phàm giống như đang hỏi ngược lại, nhưng giọng nói không có chút nghi vấn nào.

Giấy kết hôn cũng có, hôn lễ cũng làm, trên thực tế anh cũng được xem là chồng mới cưới.

Ngược lại anh muốn xem một chút, Tiểu Bảo Bối sẽ dùng câu gì để giải thích quan hệ của bọn họ.

Lúc này, hai tay anh cầm trong túi quần, chậm rãi bước tới bên cạnh Tiểu Bảo Bối, bóng dáng cao ngất bị kéo thật dài dưới ánh mặt trời.

"Cái gì chứ? Giấy kết hôn đều là giả, làm sao được tính là chồng mới cưới? Nhiều nhất, chúng ta có giấy kết hôn giả chỉ được xem là tình nhân thôi." Tiểu Bảo Bối nhìn anh đi đến, mang theo ưu nhã có chút quen thuộc.

Đầy khăn trương, miệng nhỏ liền bắt đầu nói lung tung.

Đột nhiên, Kiều Trác Phàm cười.

Răng anh rất trắng, giọng điệu cũng hết sức nhẹ nhàng, lúc cười lộ lên xuất hiện hai má lúm đồng tiền. Kiều Trác Phàm như vậy, có chút khác xa với những người đàn ông chỉ biết hút thuốc uống rượu tạt xầu một đồng lớn mà Tiểu Bảo Bối từng gặp.

"Giấy kết hôn giả? Tình nhân?" Kiều Trác Phàm cười dè dặt. Lại làm cho Tiểu Bảo Bối có loại dự cảm xấu...

Một giây sau, cô quả thật liền bị Kiều Trác Phàm ngăn ở góc tường.

Đương nhiên, anh cũng không làm ra hành vi gì càn rỡ, ngay cả chạm vào cô cũng không có.

Tay của anh, chỉ chống bên người cô, mặt áp rất gần mặt cô. Hơi thở di chuyển qua lại giữa hai người.

"Tiểu Bảo Bối, em biết ý nghĩa của hai chữ 'Tình nhân' này sao?" Kiều Trác Phàm lúc này, làm Tiểu Bảo Bối cảm thấy vô cùng sâu xa.

Anh không động, cũng không cười, chỉ nhìn Tiểu Bảo Bối.

Ánh mắt như vậy, làm Tiểu Bảo Bối cảm thấy mình giống như con mồi trong mắt anh.

Tiểu Bảo Bối vẫn không biết trả lời thế nào, một giây sau trên môi liền bị chặn lên một vật ấm áp...

"Ừm..." Cô trừng lớn hai mắt, liệu mạng muốn đẩy Kiều Trác Phàm ra. Nhưng chỉ một tay của anh, liền thoải mái đè hai cái móng vuốt lộn xộn của cô ra sau lưng, làm cô không có cách nào phản kháng.

Anh vẫn cố chấp chặn trên môi cô, trong mắt vui vẻ như có như không...

**

Xoa ri mọi người vì ra chương chậm nhé, vì máy tính bị hư nên ko post truyện được ạ. Ai thương cho thanks tý jk, những bạn không có tài khoản trong dd thì like và share FB cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Bị Người Yêu Cũ Đòi Nợ?

Một nụ hôn này, Kiều Trác Phàm cũng không xâm nhập.

Chỉ một lát sau, anh đã buông môi của Tiểu Bảo Bối ra, hơn nữa cũng thả lỏng tay của cô ra.

Đôi mắt nhắm lại, sự vui vẻ lan ra. Trong đôi mắt đen, dưới nắng ấm nhìn vô cùng đẹp đẽ.

Còn Tiểu Bảo Bối một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần.

"Anh... Tôi..." Cô che môi của mình, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Mặc dù cô cũng từng làm việc này với vị hôn phu của mình là Quý Xuyên rồi, nhưng người đàn ông kia căn bản không coi cô là phụ nữ. Duy nhất có một lần tiếp xúc thân mật, chính là lần Quý Xuyên uống rượu say, ngủ thiếp đi trong phòng làm việc, cô len lén hôn một nụ hôn theo sự rung động của tâm hồn thiếu nữ lên mặt của anh ta.

Nhưng bây giờ, Kiều Trác Phàm lại trực tiếp hôn lên môi của cô, trong lúc nhất thời cô không thể tiêu hoá được.

"Đây coi như là một bài học dành cho em. Sau này nếu dám gọi anh là "Tình nhân", em chỉ có hai sự lựa chọn!"

Không biết có phải do thành công trộm được môi thơm hay không, tâm tình của Kiều Trác Phàm không tệ. Nụ cười trên mặt của anh, không hề giảm đi.

Giờ phút này, anh tự tay vuốt ve cánh môi của Tiểu Bảo Bối, bàn tay mơn trớn. Giống như là đang cố gắng, ghi nhớ hình dáng đôi môi của cô.

Tay của anh, giống như có ma pháp.

Chạm vào môi của Tiểu Bảo Bối, khiến cho tất cả mọi suy nghĩ của cô như dừng lại, chỉ ngây ngốc thuận theo kịch bản anh đặt ra mà diễn: "Lựa chọn gì?"

"Sau này, nếu như em dám dùng hai chữ "Tình nhân" trên người của anh, thì anh sẽ ăn em!" Mặc dù anh cười, nhưng lúc nói chuyện cả người đều tản ra hơi thở âm áp nhưng khiến cho người ta sợ hãi. Lời nói giống như du côn của anh, khiến cho Tiểu Bảo Bối chấn động.

"Chơi xấu quá đi! Chẳng lẽ không còn lựa chọn nào khác à?" Anh gần sát trong gang tấc khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm giác nếu như mình nói bậy lời nào với anh, vậy thì anh sẽ nhai cả xương cốt của cô vào trong bụng! Trên thực tế, theo như lời đồn Kiều Trác Phàm chính là người như vậy.

"Có!" Đôi mắt đen như mực của anh thâm trầm, nhưng lại mang theo cảm giác nuông chiều sâu sắc. "Em còn có lựa chọn là ăn anh!"

Lời nói này vừa nói ra, Tiểu Bảo Bối cũng sờ.

Hai cái này, có cái gì khác nhau sao?

Mẫu chốt là, một chút cô cũng không hề nghĩ ra vì sao Kiều Trác Phàm duy trì tình trạng đóng giả người yêu nhau như vậy?

Nếu như Kiều Trác Phàm không để ý đến cô, thì chỉ cần xoay người rồi đi, ngay cả cái phát tay cũng không để lại, chứ không phải đem thân phận người yêu phát huy nhuần nhuyễn như vậy!

- - Đường phân cách - -

Ban đêm, những ngọn đèn đường trong thành phố lần lượt sáng lên.

Cuộc sống về đêm, xa hoa và lãng phí khiến cho người ta không khống chế được ma lực của nó.

Trong chốn xa hoa truy lạc, lại mang theo hương vị ẩm ướt và đen tối.

Trong quán bar với ánh đèn nê ông nhấp nháy, đám người lác lác, nhảy nhót.

"Ồ, Quý thiếu? Vẫn một ly rượu đỏ như mọi khi?" Người pha rượu nhìn thấy người đàn ông tới gần, liền hỏi như vậy.

Nhìn ra được, người đàn ông mới tới này chắc chắn là khách quen ở đây.

"Ừ, giống như bình thường!" Người đàn ông ngồi xuống bên cạnh quầy bar, bắt đầu uống một mình.

Xung quanh, thỉnh thoảng có người đi ngang qua, còn có những người phụ nữ sát lại gần.

Nhưng mà người đàn ông chỉ lo uống rượu, dường như cả người đang lơ lửng đâu đâu.

Người phụ nữ đi theo đuôi xe của người đàn ông này tới, cũng bắt đầu đi vào thế giới xa hoa truy lạc này.

Cuối cùng nhìn thấy Quý Xuyên ngồi xuống ở bên quầy bar có một mình, người phụ nữ mới thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ cô ta là người hết sức thông minh.

Bất kỳ một người đàn ông nào, đều không thích phụ nữ tự cho mình là thông minh mà bám theo sau lưng, để theo dõi anh ta. Cho nên sau khi cô ta tới quán bar, thì ngay lập tức núp vào một góc nào đó, gọi một ly cocktail để uống.

Một cô gái như cô ta, vừa dễ thương lại quyến rũ, tự nhiên trở thành mục tiêu của nhiều đàn ông trong quán bar.

Lúc trước, có vô số người đàn ông đi tới chào hỏi, nhưng Tiểu Huyền đều không có hành động gì.

Nói thật ra, thứ nhất cô ta cũng không thiếu tiền, thứ hai cũng không thiếu đàn ông. Cho nên mặc kệ cho người đàn ông có tốt có giỏi đứng trước mặt cô ta, thì cô ta cũng không tỏ ra hợp tác.

Cho đến khi, người đàn ông đẹp trai kia xuất hiện.

Dưới ánh sáng mờ ảo không rõ, người đàn ông này môi hồng răng trắng, đẹp trai không tả được. Đôi mắt kia sắc bén như chim ưng, khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Người đàn ông như vậy, chỉ sợ là không có người nào dám khinh thường sự tồn tại của anh ta?

“Cô gái xinh đẹp, uống chung một ly được không?” Anh ta nhếch môi cười, rất đẹp trai nhưng không mất đi sự lạnh lùng và kiêu ngạo.

So sánh với nhiều người đàn ông trước đó, người này quả thật khiến cho Tiểu Huyền đã động lòng.

“Được...” Cô ta hào phóng nhận lấy ly rượu kia của người đàn ông.

Thành thật mà nói, người đàn ông này thật sự rất hài hước, nhất là lúc anh ta cười lộ lên kia ánh mắt rất đào hoa, khiến cho Tiểu Huyền bị điên đảo hồn phách nhiều lần.

Nếu như không có Quý Xuyên, Tiểu Huyền cảm giác mình cũng sẽ bị ngã gục dưới gaze tây của người đàn ông này.

Nghĩ đến Quý Xuyên, Tiểu Huyền theo bản năng nhìn về góc Quý Xuyên đang ngồi.

Nhưng mà qua cái nhìn này, mới phát hiện ra anh ta đang đi về phía bên này.

Trong một giây này, Tiểu Huyền hoảng hốt, vội vàng kéo người đàn ông xinh đẹp kia trốn vào bên trong.

“O, bị người yêu cũ đòi nợ?” Người đàn ông đẹp trai cười tươi như hoa, khiến cho Tiểu Huyền không thể đòi hai mắt ra được. Nếu như không để ý lời nói châm chọc trong miệng của anh ta, Tiểu Huyền sẽ có ấn tượng với anh ta tốt hơn.

“Cũng không khác lắm. Anh có chỗ nào để trốn không?” Mặc dù giọng điệu của người đàn ông xa lạ này không được tốt lắm khiến cô ta có chút không thích, nhưng lại sợ Quý Xuyên phát hiện ra cô ta, lúc này cũng không có chỗ nào để trốn.

“Cô không để ý nếu như tôi chỗ tôi và các bạn của tôi chứ?” Trong bóng tối, giọng nói của người đàn ông mang theo sự vui vẻ. Giống như là giữa mùa hè chỉ trong nháy mắt mà những bông hoa đã nở rộ lên, khiến cho tất cả phụ nữ đều động lòng.

“Đương nhiên là không để ý!” Tiểu Huyền cảm giác được hơi thở mùi bạc hà trên người của anh ta, tim đập nhanh khác thường. Nhân dịp trốn ở góc phòng, cô thường thức gò má ưu nhã của anh ta.

Người đàn ông cũng không cho cô ta cơ hội, trực tiếp nắm lấy cổ tay của cô ta, hướng tới một phòng bao riêng đi vào bên trong.

Trong nháy mắt mở cửa rồi đóng cửa kín lại đó, Tiểu Huyền đã thoát khỏi sự theo đuổi của Quý Xuyên, nhưng lại xâm nhập vào thế giới không thuộc về cô ta.

Người trong phòng riêng này, mỗi người đều nói chuyện về chính đề tài của mình. Mặc dù ánh sáng có hơi tối một chút, nhưng vẫn có thể nhìn ra được thần thái lạnh nhạt của bọn họ, nhưng lại có cảm giác tôn quý mà người thường không thể nào có được. Ngay cả người cậu mà cô ta quen thuộc nhất, cũng chính là cha của Tiểu Bảo Bối - Tiểu Đằng, cũng không cùng đẳng cấp với mấy người này.

Nhưng mà, Tiểu Huyền nhanh chóng nhìn thấy một người quen trong đám người này - - Kiều Trác Phàm? !

Tại sao anh ta lại ở đây?

Không phải nghe nói là anh và Tiểu Bảo Bối đi hưởng tuần trăng mật sao?

Chính vì như vậy, cho nên mấy ngày nay Tiểu Huyền không phải nhìn thấy người mà cô ta phiền lòng là Tiểu Bảo Bối.

Nếu như hôm nay nhìn thấy Kiều Trác Phàm ở đây, dường như Tiểu Huyền hiểu được rất nhiều tin tức...

Mà dưới ánh sáng mờ nhạt, hình như Kiều Trác Phàm cũng phát hiện ra cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cô Gái Đẹp, Đừng Giả Bộ Sẽ Làm Người Ta Chán Ghét.

Nhưng ánh mắt Kiều Trác Phàm chỉ là lạnh lùng quét qua, không có ý muốn nhìn lâu.

Điều này làm Tiểu Huyền cực kỳ không thích. Cô có khuôn mặt xinh đẹp, cùng vóc người mà tên đàn ông nào cũng mơ ước, trên cơ bản nếu nảy sinh đến trường hợp kia, đều được mấy người đàn ông nâng niu như công chúa.

Nhất là khi đứng chung với Tiểu Bảo Bối, cảm giác ưu việt của Tiểu Huyền càng thêm rõ ràng. Bởi vì so với Tiểu Bảo Bối canh sườn mì sợi, đáng người không khác gì học sinh tiểu học, đàn ông càng thích người phụ nữ quyền rũ đa tình như cô ta.

Chỉ tiếc, Kiều Trác Phàm này cũng không giống với những người bình thường.

Nhìn ánh mắt của anh đang nhìn nơi khác, Tiểu Huyền lặng lẽ quan sát anh.

Mũi anh rất đẹp, nhìn qua còn đẹp hơn là diễn viên Hàn Quốc. Chỉ là, điểm hấp dẫn nhất của người đàn ông này chính là khí chất phi phàm của anh.

"Khuyh, đây là..." Khi Tiểu Huyền lặng lẽ quan sát người tương mạo của anh, dường như có người hết sức cảm thấy hứng thú với cô ta.

"Nói thật ra, tôi cũng không biết." Người đàn ông đẹp trai đứng ở bên cạnh cô ta mở miệng. Hiển nhiên, cậu ta chính là người được bọn họ nhắc tên.

Chỉ là, người đàn ông này bạc tình hơn lúc dẫn cô ta đến đây vài phần.

Dưới ánh sáng mờ mờ, Tiểu Huyền có thể nhìn thấy môi mỏng của cậu ta nhẹ nhàng giương lên, nhưng đáy mắt không có một chút vui vẻ.

Đột nhiên, cô có chút hoài nghi mục đích người đàn ông này dẫn mình đến nơi đây.

"Nếu đã không biết, vậy thì cho tôi mượn chơi một chút." Trong phòng riêng, có người ồn ào.

Một lát sau, bầu không khí liền nóng nhiệt.

Những công tử ca kia, có huyết khí, có võ tay, rất náo nhiệt.

"Cứ tự nhiên..." Người đàn ông dẫn cô ta đến đây chỉ đẩy nhẹ tay, liền đẩy cô ta vào trong ngực một người đàn ông khác.

Khóe miệng cậu ta mang theo cười khê, thần thái còn có chút dịu dàng mờ ảo.

Người đàn ông như vậy, làm Tiểu Huyền cũng có chút hoài nghi, có phải ai trong mắt anh ta cũng đều là đồ chơi hay không.

Nhưng động tác của người đàn ông đang ôm cô gia tăng lực độ, Tiểu Huyền bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Tên đàn ông này là playboy điển hình. Sờ soạng lên làn da của cô không nói, bây giờ còn tùy ý xâm lấn phía dưới làn váy.

"Đừng như vậy, cầu xin anh." Tiểu Huyền bắt đầu sợ.

"Mỹ nữ, đừng giả bộ. Giả bộ, sẽ cho người ta chán ghét." Người đàn ông phía sau cất lời nói khinh bạc. Lực tay của hắn rất lớn, một tay liền dễ dàng trói hai tay Tiểu Huyền lại, còn một tay tùy ý chạy ở trên người cô ta.

Cảm giác kia, làm thân thể Tiểu Huyền có chút sung sướng, nhưng đồng thời lại làm cô ta sợ hãi.

Cô ta biết, nếu như không ngăn cản người đàn ông này lại, cô vô cùng có khả năng bị bọn họ làm bẩn ở chỗ này.

"Kiều Trác Phàm, cứu tôi."

Trong tuyệt vọng, Tiểu Huyền chỉ có thể cầu sự trợ giúp của người quen duy nhất tại đây.

"Cô quen Kiều thiếu?" Người đàn ông sau lưng, tựa hồ kiêng kỵ Kiều Trác Phàm. Nghe được tên anh, lực trên tay hắn ta thu lại vài phần. Điều này cũng làm cho Tiểu Huyền ý thức được, bản thân đã tìm đúng từ huyết.

"Ồ, đây là ai? Tôi nhìn làm sao lại cảm thấy không quen lắm?" Kiều Trác Phàm vẫn ngồi yên trong góc, hai chân bắt chéo, xem ra hết sức buông lỏng. Khóe miệng của anh mang nét cười, trông anh rất dễ gần. Nhưng lời nói của anh, làm những người ở chỗ này đều cười ra tiếng.

Tiểu Huyền chưa từng bị đùa cợt trước mặt nhiều người như vậy, giờ phút này cô ta rất tức giận. Nhưng cô ta lại không dám phát hỏa với Kiều Trác Phàm.

Đây là Kiều Trác Phàm. Rõ ràng giống cột người khác, nhưng lại làm người ta tìm không ra lý do để phân bác. Đường như, anh ta trời sinh chính là chúa tể của các vị thần.

"Kiều Trác Phàm, tôi là chị họ của Tiểu Bảo Bối. Ở hôn lễ, chúng ta đã gặp mặt." Tiểu Huyền rất thông minh, cô ta nhắc đến Tiểu Bảo Bối. Nếu Kiều Trác Phàm hết sức để ý Tiểu Bảo Bối, vậy anh nhất định sẽ giúp cô ta thoát khỏi quần cảnh. Nếu anh không hợp tác, vậy coi như cô đã thành công thử dò xét địa vị của Tiểu Bảo Bối trong lòng anh. Mà tình huống trước mắt đã tệ như thế, phỏng đoán cũng không thể tệ hơn được nữa.

Chẳng qua, Tiểu Huyền chỉ thử vận may.

Ba chữ Tiểu Bảo Bối, làm cả đoàn công tử đều cười. Đường như, bọn họ cũng đều biết có một người như thế tồn tại.

"A? Hóa ra chính là người chị họ đoạt vị hôn phu của Bảo Bối, còn muốn cô ấy nhường hôn lễ cho đôi gian phu dâm phụ không biết xấu hổ kia sao?"

Kiều Trác Phàm cười. Lời này, quả thật lực sát thương còn lớn hơn cả chăm chọc.

Làm cho người ở chỗ này, cũng dùng ánh mắt quái dị quan sát cô ta.

Lần đầu tiên, Tiểu Huyền ý thức được vô luận là tiền tài địa vị hay là thù đoạn, cô ta thật sự không phải là đối thủ của người đàn ông này.

Xung quanh liên tiếp truyền tới tiếng cười trào phúng, làm Tiểu Huyền cảm thấy toàn thân rét run, không có cách nào hô hấp được. Mà người kia, keo kiệt ngay cả ánh mắt cũng chưa từng cho cô ta, chỉ ngồi yên thưởng thức rượu của mình.

Khi Tiểu Huyền một lần cho rằng, chính mình sắp bị tuyệt vọng nuốt chửng, cổ tay cô đột nhiên bị kéo lấy.

Sức lực này, thực không tính là dịu dàng, cũng sắp bóp nát cổ tay cô ta.

Nhưng Tiểu Huyền vẫn tràn đầy lòng biết ơn đối với người đàn ông đột nhiên ra tay cứu mình.

Tối thiểu nhất, người này sẽ dẫn cô ta thoát khỏi quần bách.

"Kiều Trác Phàm, cảm ơn anh..." Tiểu Huyền thề, lời này của mình thật sự phát ra từ nội tâm.

"Không cần, bởi vì rất nhanh thôi cô sẽ càng hận tôi..." Khi đèn nê ông lóe lên, cô nhìn thấy người đàn ông kia đột nhiên khê động khóe miệng. Cười như vậy, giống như thợ săn sắp kết liễu con mồi của mình, khóe miệng vui vẻ nồng đậm.

Tiểu Huyền chỉ cảm thấy sống lưng chợt lạnh, trong khi còn chưa nghĩ tới rốt cuộc người đàn ông này định làm gì, lại bị anh đẩy...

"Ồ, đây không phải là Quý đại thiếu vớt bỏ vị hôn thê, phóng túng cùng người khác sao?" Kiều Trác Phàm kéo kéo cổ áo sơ mi của mình, sau khi cổ áo đã chỉnh tề, nụ cười càng thêm thâm thiết động lòng người.

Nhưng một câu nói của anh, lại đột nhiên làm cho Tiểu Huyền cứng lại.

Chẳng lẽ, "Quý đại thiếu" trong miệng anh là Quý Xuyên?

Tiểu Huyền sững sờ, quay đầu lại liền nhìn thấy Quý Xuyên đang đứng sau lưng mình. Ánh mắt tối xuống, cô ta thấy không rõ mặt Quý Xuyên. Điều duy nhất có thể cảm giác được chính là căng thẳng toàn thân anh.

"Kiều thiếu..." Quý Xuyên khàn khàn lên tiếng, xem như chào hỏi.

Chào hỏi lễ độ như thế, làm hắn trông rất giống người nho nhã.

Nhưng lúc này, khi nhìn thấy vợ mình vậy mà quần quít với người đàn ông khác, hắn không tức giận sao?

Nhưng Quý Xuyên, làm sao anh lại không hợp tác như vậy?

Giờ khắc này, ngay cả Tiểu Huyền cũng có chút hoài nghi, rốt cuộc trái tim của người đàn ông này là làm bằng cái gì.

"Thật vất vả phản bội vị hôn thê để ở chung với người này, nếu đơn giản bị người khác câu đi, thì thật lỗ vốn rồi? Lúc này tôi nhìn thấy liền mang trở về giúp anh, nếu còn có lần sau sợ là không được như vậy nữa rồi..."

Kiều Trác Phàm nhìn hai người đang nhìn nhau, khóe môi câu lên.

Trước giờ anh luôn lớn lối. Rõ ràng anh chính là được voi đòi tiên giống cột hai người này. Giọng nói, lại như vì bọn họ mà lo lắng.

"Anh..." Tiểu Huyền hết sức phẫn nộ. Kiều Trác Phàm rõ ràng biết Quý Xuyên ở bên ngoài, cố ý dẫn cô ra để Quý Xuyên hiểu lầm mình. Nhưng anh ta nói lại giống như cô còn phải mang ơn anh ta.

"Cám ơn Kiều thiếu." Tiểu Huyền còn chưa kịp phản bác, liền bị người sau lưng kéo đi khỏi nơi hỗn loạn này.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Kiều Trác Phàm kéo kéo cà vạt, làm bầm một câu: "Không thú vị..."

- - Tuyến phân cách - -

"Tiểu Bảo Bối, ông xã của em ra ngoài ăn chơi đã về đây. Còn không mau ra đón?" Đến gần nửa đêm, người nào đó toàn thân đầy mùi rượu về đến nhà.

Vừa vào cửa, anh liền lớn tiếng la hét vào trong phòng, muốn dụ sự chú ý của người nào đó.

Nhưng hô hồi lâu, anh không nhận được phản ứng nên có, lại phát hiện một người đang hô hấp đều đều nằm trên ghế sofa...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Không Phục Thì Ngủ Cùng Tôi!

Cô ngủ rất sâu, khoé miệng có chút nước trong suốt. Hai cánh mũi nhỏ nhắn, cũng khê phập phồng, nhìn vô cùng đáng yêu.

Kiều Trác Phàm không nhận được, vươn ngón trở ra chọc chọc vào cái mũi nhỏ của cô.

Bị như vậy, khiến cho người phụ nữ nào đó đang ngáy o o, tự nhiên mở mắt ra.

Điều này khiến cho Kiều Trác Phàm đang định chọc mũi của cô thêm chút nữa nhất thời cứng ngắc người lại.

Một giây này, bạn có thể nhìn thấy các xương đốt tay của anh, bởi vì anh dùng quá nhiều sức cho nên nó trở nên trắng bệch. Đầu ngón tay, cũng rơi run run. Tất cả những điều này, không khó để nhìn ra anh đang kìm nén loại tình cảm nào đó không cho nó lan tràn ra.

Cũng đã lâu như vậy rồi, bây giờ chỉ còn lại vấn đề thời gian thôi.

Vì sao cảm giác ở trong lòng của anh, gần đây càng lúc càng khó kiềm chế?

Còn Tiểu Bảo Bối thì mở đôi mắt ra giống như nhìn thấu tất cả. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho giờ phút này anh cảm thấy khẩn trương.

Thời gian, cứ trôi qua từng giây từng phút trong khi bọn họ nhìn nhau đắm đuối.

Cho tới khi Kiều Trác Phàm cảm thấy, bản thân mình nên kiếm một cái gì đó, để che giấu cảm giác xấu hổ này, nhưng bên hông của anh lại có thêm một đôi tay trắng nõn, ngay sau đó trên đùi của anh lại có thêm một cái đầu tóc rối bù...

Tiểu Bảo Bối lấy đùi của anh làm gối đầu còn chưa đủ, còn ôm chặt lấy thắt lưng của anh, đầu cọ cọ vào bụng của anh một cái, sau đó chép chép miệng nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ say...

Một giây này, trong mắt của Kiều Trác Phàm hiện lên cảm giác mâu thuẫn và mất mát, cúi đầu nhìn cái đầu gối lên đùi mình, và khuôn mặt vui vào trong lòng của mình, khoé miệng của anh lại cong lên thành một nụ cười tươi...

"Tiểu bảo bối, ngủ đi. Tôi sẽ luôn trông chừng cho em..."

Tay của anh vuốt ve mái tóc của cô, động tác nhẹ nhàng. Động tác này với cách đối xử với Tiểu Huyền lúc này, giống như hai người vậy...

- - Đường phân cách - -

"Quý xuyên, mới vừa rồi em thật sự không làm cái gì hết!"

Cảnh tượng này hoàn toàn khác biệt so với cảnh tượng ảm áp trong biệt thự theo phong cách Châu Âu kia, bên trong một căn nhà ở trong trung tâm thành phố, hai người vừa về đến nhà đã tranh cãi kịch liệt.

Quý xuyên vừa đến nhà, liền trực tiếp đi tới bên cạnh quầy rượu. Cầm lấy một bình rượu Martell, anh ta vừa mở chai rượu ra là đưa lên miệng tu.

Hương vị cay nồng, kích thích giác quan của anh ta.

Nhưng mà anh ta ngây thơ như không hề biết, ngửa đầu dốc thẳng. Giống như, chỉ có cảm giác cay nồng như vậy, mới tạm thời khiến cho đầu óc của

anh ta bị tê liệt.

"Quý Xuyên, anh không tin em?" Tiểu Huyền đuổi theo kịp, lôi kéo cánh tay của anh ta.

Quý Xuyên không thèm để ý tới, trực tiếp hất tay của cô ta ra, tiếp tục cầm lấy chai rượu.

"Quý Xuyên, anh có tin hay không thì nói một câu đi? Đàn ông con trai, trốn tránh cái gì chứ?" Tiểu Huyền cũng bốc hỏa. Nhưng mà lửa giận của cô ta, ngoại trừ chuyện Quý Xuyên thể hiện ra sự phong độ của mình ở trước mặt Kiều Trác Phàm, và cả những lời khiêu khích của Kiều Trác Phàm. Còn có lúc này nữa, Quý Xuyên không thèm quan tâm tới.

Cô đã đắc tội ai vậy hả?

Lúc trước là Quý Xuyên trêu chọc cô trước. Mà cô tranh thủ đăng ký kết hôn với Quý Xuyên, đơn giản là vì muốn bảo vệ tình yêu của mình.

Còn bây giờ thì sao?

Cô vất vả lắm mới bảo vệ được tình yêu, nhưng có vẻ như nó không ngọt ngào như trong tưởng tượng.

Nhất là người đàn ông này, Tiểu Huyền dần phát hiện, anh thật sự không tốt đẹp giống như sự tưởng tượng của bản thân.

"Cô đủ chưa?" Quý Xuyên bị lời nói của cô ta làm cho tức nghẹn cuối cùng cũng lên tiếng.

"Không!" Em hỏi anh, anh có tin em không, em thật sự không có thấp hèn như lời của Kiều Trác Phàm nói!" Cô ta chỉ muốn ở trước mặt của chồng tranh thủ chút mặt mũi.

Nhưng Quý Xuyên nhìn cô ta, đột nhiên cười lạnh.

Anh ta không nói chuyện, bên trong căn phòng rơi vào im lặng, so với việc anh ta nói gì còn khiến cho người ta nhìn thấu hơn.

Giờ phút này, Tiểu Huyền vô cùng hận vẻ mặt nguy trang quân tử này của anh ta.

"Quý Xuyên, em là người như thế nào, anh còn không biết sao? Vì anh..." Vì anh, em thậm chí còn không tiếc phản bội lại người thân, phản bội lại Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Huyền muốn nói cho anh ta biết, cô ta đã trả giá cho đoạn tình cảm này như thế nào.

Nhưng mà còn chưa nói hết lời, đã bị người đàn ông này dùng những lời lẽ sắc bén để ngắt lời: "Cô là người như thế nào, trong lòng của cô tự hiểu là được!" Lời này, lạnh lùng giống như bọn họ chưa từng gặp mặt.

Giống như anh đã quên, đêm qua anh vừa mới dây dưa với cô trên giường.

Thốt ra lời nói này xong, anh ta liền gạt tay của cô ta ra, cầm theo chai rượu và chìa khoá xe đi ra khỏi nhà.

"Không... Tại sao anh lại có thể đối xử với em như vậy?" Trong căn phòng, chỉ còn lại tiếng khóc nức nở của người phụ nữ.

- - Đường phân cách - -

"Ting ting ting..."

Lúc tiếng chuông điện thoại vang lên, Tiểu Bảo Bối mở mắt ra.

Đêm qua, cô ngủ rất ngon giấc! Duỗi cái lưng một cái, Tiểu Bảo Bối định ngồi dậy.

Nhưng cô vừa động một cái, người ở phía sau lại hít một ngụm khí lạnh.

Tiểu Bảo Bối dậy khỏi người anh, thì nhìn thấy mặt của Kiều Trác Phàm nhăn nhó lại.

"Anh... Sao anh lại ở đây?" Tiểu Bảo Bối căng thẳng, nên hơi cả lăm một chút.

Người kia không trả lời, mà liên tục xoa xoa đùi của mình.

Bị trở thành gối đỡ gối đầu mấy tiếng đồng hồ, cô ngủ ngon giấc, nhưng mà anh rất mỏi. Bây giờ chân của anh tê rần, giống như hơn mười vạn con kiến đang cắn.

"Kiều Trác Phàm..." Bị nhìn chăm chăm giống như kẻ thù, Tiểu Bảo Bối bất giác nắm chặt món đồ cưới duy nhất của bản thân - - gối ôm hình con dê.

Kiều Trác Phàm nhìn cô chăm chăm một lúc, sau đó khập khiễng rời đi.

Suốt cả quá trình, Tiểu Bảo Bối đã cho rằng Kiều Trác Phàm sẽ giết chết cô, nhưng mà cuối cùng lại không có chuyện gì phát sinh.

Mãi cho tới giữa trưa, Kiều Trác Phàm mới đi ra từ trong phòng ngủ của anh. Thật ra từ khi bị đưa tới cái nơi trước mặt không có thôn xóm, sau lưng không có cửa hàng nào này, Kiều Trác Phàm liền giống như bậc đế vương chiếm cứ căn phòng lớn nhất kia.

Tiểu Bảo Bối nhiều lần ngó đầu vào bên trong nhìn, phát hiện ra chiếc giường kia lớn hơn chiếc giường của cô mấy lần. Mỗi một lần, Tiểu Bảo Bối đều dùng biểu cảm vô cùng hâm mộ, nhìn chằm chằm Kiều Trác Phàm biếng nhác vừa mới ngủ dậy đi ra cửa phòng. Cũng giống như lúc này...

“Không phục?” Kiều Trác Phàm phát hiện cô đang nhìn chằm chằm, khoé miệng khẽ nhếch lên cười. So với người thô bạo lúc sáng, thật sự là cách xa nhau một vạn tám ngàn dặm.

Tiểu Bảo Bối không trả lời, nhưng mà ánh mắt có chút ai oán. Dựa vào cái gì mà đều ở trong một nhà, giường của anh lại lớn như vậy, trong khi giường trong phòng của cô, tại sao lại nhỏ như vậy? So với cái giường nghỉ trưa lúc học tiểu học, cũng không có gì khác biệt, hơn nữa giường còn rất cứng nữa.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cô tối qua chạy tới sofa để ngủ.

"Không phục sao? Vậy đêm nay chuyển tới ngủ cùng giường với tôi!" Kiều sói đuôi dài thật không có đạo đức nói ra một câu như vậy.

Được rồi, đúng là Tiểu Bảo Bối đã không phải không muốn thể hiện ra sự kháng nghị của mình, nhưng mà sau câu nói này của Kiều Trác Phàm, đã khiến cho lời nói của cô nghẹn chết ở cổ họng.

Lúc này đang đàm phán, nhưng mà cục diện tại trở nên bế tắc không có kết quả. Hai người lại bắt đầu hình thức ở chung không tiếng động.

Mãi cho tới khi Kiều Trác Phàm com nước xong, lúc cầm túi công văn định rời đi, anh mới lên tiếng, “Tiểu Bảo Bối, em có thể hỏi tôi tối qua đã đi chỗ nào không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Dư Tiền, Tùy Hứng

... Tối qua anh đi đâu?" Tiểu Bảo Bối vẫn ngậm miếng thịt, giọng nói có chút ngọng nghịu. Thậm chí, có thể nói cô giống như đang hỏi Kiều Trác Phàm cho có lệ.

Nhưng người đàn ông này, chơi không biết mệt.

"Em đã thành tâm thành ý hỏi như vậy, tôi liền thành thật nói cho em biết." Kiều Trác Phàm tay vung một cái, ném chiếc cặp lên ghế sofa, kéo chiếc ghế bên cạnh Tiểu Bảo Bối ngồi xuống.

Lúc này, Kiều Trác Phàm cách cô rất gần.

Gần gũi như vậy, Tiểu Bảo Bối có thể ngửi được mùi hương bạc hà tươi mát trên người anh. Mối anh, cũng đột nhiên ái muội dán lên lỗ tai nhỏ của Tiểu Bảo Bối, luồng khí ấm áp thỉnh thoảng thổi tới.

"Tôi nói cho em biết, tối hôm qua tôi xa hoa truy lạc, sống phóng túng." Nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh, Tiểu Bảo Bối còn cho rằng Kiều đại thiếu thật sự có lời gì đó muốn nói.

Nhưng vừa nghe cái này, miếng thịt ngậm trong miệng cô liền rớt xuống.

Sống phóng túng?

Xa hoa truy lạc?

Loại chuyện như vậy, có gì hay mà khoe khoang?

"Tiểu Bảo Bối, như thế nào?" Anh nghiêng ngả tiến tới gần Tiểu Bảo Bối.

Nhưng Tiểu Bảo Bối lại không thể tìm được một chút ý tứ đùa giỡn trong mắt anh.

Kiều Trác Phàm, anh đây là thế nào?

Vì sao chúng ta bèo nước gặp nhau, anh cứu tôi ra khỏi đau khổ? Vì sao bây giờ anh lại giống như đứa trẻ khoe khoang rằng tối hôm qua anh ăn chơi đàng điếm trước mặt tôi? Anh, rốt cuộc muốn tôi phải làm thế nào?

Giờ phút này, cô và Kiều Trác Phàm vẫn cứ nhìn nhau. Cô cố gắng muốn đọc được gì đó từ trong mắt Kiều Trác Phàm.

Nhưng cuối cùng, vốn người đàn ông muốn cô trả lời vấn đề của anh lại nói: "Thôi bỏ đi. Em không trả lời được thì thôi vậy, tôi làm em ghen là được... Tôi đi ra ngoài một chuyến, buổi tối sẽ dẫn em đến một nơi."

Giờ phút này, dường như anh lại khôi phục bộ dáng bất cần đời. Tùy tiện véo má Tiểu Bảo Bối một cái, sau đó liền xoay người rồi đi trong tiếng la ó của Tiểu Bảo Bối.

Bộ dáng xoay người rồi đi của Kiều Trác Phàm mới là điều mà Tiểu Bảo Bối quen thuộc nhất.

Nhưng vì sao khi cô thấy thấy bóng lưng vội vã rồi đi của anh, lại đánh hơi được mùi vị chạy trốn chết?

- - Tuyến phân cách - -

"Kiều thiếu..." Vào đêm, Kiều Trác Phàm quả thật làm như lời của mình, đúng giờ tới đón Tiểu Bảo Bối.

Chỉ là, Tiểu Bảo Bối không nghĩ tới Kiều Trác Phàm sẽ dẫn cô đến hộp đêm.

Anh hiển nhiên là khách quen nơi này. Nhân viên đỗ xe trước cửa khi nhìn thấy anh liền cung kính chào đón.

Kiều Trác Phàm tùy tiện đưa chìa khóa xe Hummer màu vàng kim cho nhân viên, liền ôm đầu vai Tiểu Bảo Bối đi vào.

"Đừng như vậy..." Lúc Kiều Trác Phàm dẫn cô đi vào, cô chỉ mặc một bộ lễ phục. Cho nên bị anh kéo như vậy, da thịt của cô khó tránh khỏi tiếp xúc thân mật với anh.

Tay Kiều Trác Phàm có chút tùy tiện, không biết là cố ý hay là vô tình, khi anh ôm lấy vai cô ngón tay lúc nào cũng thỉnh thoảng ma sát.

Cảm giác xa lạ này, làm da thịt Tiểu Bảo Bối nổi lên những viên bi nho nhỏ (nổi ốc ý).

"Những nơi như thế này thường vàng thau lẫn lộn. Kiều Trác Phàm tôi cũng không hy vọng vợ trên danh nghĩa của mình trong chốc lát liền nằm trong ngực người đàn ông khác." Không biết có phải là ảo giác của Tiểu Bảo Bối hay không, hôm nay dường như tâm tình của Kiều Trác Phàm không tốt lắm.

Từ khi xuống xe đến bây giờ, anh ngay cả nói chuyện với cô một câu cũng không có.

Anh cố chấp mà bá đạo khoát vai cô, cho đến khi đi vào trong cũng chưa từng buông ra.

Trong đây có rất nhiều người, nhưng từ sau khi Kiều Trác Phàm ngồi xuống ghế, liền vui vẻ uống rượu liên tục, toàn thân tản ra hơi thở dừng đến gần.

Những người kia cũng thức thoi. Kiều Trác Phàm không lên tiếng, bọn họ cũng không dám đi lên phía trước.

Cho đến khi căn phòng này lại lần nữa bị người khác đẩy ra...

Hai người mới vào cửa kia, làm vẻ mặt của những người ở đây biến đổi.

"Chào mọi người, chúng tôi đến muộn." Người mặc váy màu xanh ngọc liền thân bó sát, cách ăn mặc xinh đẹp như vậy, còn không phải là Tiểu Huyền sao?

Còn nữa, tay người đàn ông giờ phút này bị Tiểu Huyền kéo, một thân âu phục màu đen nho nhã, trừ Quý Xuyên ra thì là ai?

Một khác kia, những khớp xương trên cánh tay đang nâng ly nước trái cây của Tiểu Bảo Bối cũng lạng lẽ trắng bệch.

Có nhiều thứ, Tiểu Bảo Bối không biểu hiện ra, không có nghĩa là không đau.

Bạn trai tâm tâm niệm niệm, lại sau lưng lên lút qua lại với Tiểu Huyền.

Kiều Trác Phàm, đêm nay anh dẫn tôi tới nơi này, là để nhắc nhở tôi những thứ này sao?

Trong nháy mắt, cô đối mặt nhìn Kiều Trác Phàm.

Trong tròng đen của người đàn ông có một chút trào phúng không rõ.

Tiểu Bảo Bối vẫn không tìm được gì từ ánh mắt kia, liền nghe được người đàn ông bên cạnh nói: "Khuyên, xem ra phẩm vị của cậu phải nâng cao thêm chút nữa rồi. Hạng người này, cũng có thể được mời đến party của cậu sao?"

"Kiều, anh của tôi nói nếu anh thấy được hai người này sẽ rất hào hứng, tôi muốn để bọn họ đến làm anh vui vẻ đấy." Bối Trứ Quang ngồi ở trong góc, đang ôm một cô gái tóc vàng cười cười.

Giọng nói thành thật của cậu ta, làm nụ cười trên mặt hai người mới vừa vào cửa càng lung tung hơn. Bởi vì cậu ta đang nhắc nhở bọn họ, đêm nay được mời đến đây, đơn giản chỉ là đồ chơi của Kiều Trác Phàm.

Tiểu Huyền cắn cắn môi, có chút không cam lòng. Nếu cô ta sớm biết ý nghĩa của thư mời này là như vậy, cô ta chắc chắn sẽ không dắt Quý Xuyên đến đây để chịu nhục nhã. Mà bây giờ, chắc chắn Quý Xuyên đang tức giận.

Tiểu Huyền do dự không biết có nên dắt Quý Xuyên rời đi hay không, đỡ phải tiếp tục chịu áp bức từ những người này. Nhưng lúc này, Kiều Trác Phàm kéo Tiểu Bảo Bối đứng dậy.

"Đàm Duật khi khác tôi sẽ tính sổ với cậu ta. Trò chơi thế này, tôi vẫn là trò về ân ái với vợ tôi thì hơn..."

Lúc này, Kiều Trác Phàm đang cười, bóng dáng cao ngất đứng dưới ánh đèn. Trong giọng nói, còn mang theo vài phần khoe khoang.

Xung quanh liền tiếp ồ ào.

Lúc đi ngang qua bên cạnh Quý Xuyên, Kiều Trác Phàm còn khiêu khích quét mắt nhìn hấn một cái.

Chỉ thấy quả đấm của Quý Xuyên nắm thật chặt. Gân xanh trên trán cũng hiện rõ.

Hắn cố gắng túm tay Tiểu Bảo Bối, nhưng động tác của hắn vẫn không nhanh bằng Kiều Trác Phàm.

Chỉ chớp lát sau, Kiều Trác Phàm thắng lợi dắt Tiểu Bảo Bối rời đi. Để lại Quý Xuyên, đang bị Tiểu Huyền cảm tức nhím cằm chằm, cũng bị những người khác chế nhạo.

-- Tuyến phân cách --

"Kiều Trác Phàm, tôi hỏi anh một chuyện được không?" Trên đường trở về, Tiểu Bảo Bối là người mở miệng đầu tiên, phá vỡ yên lặng quý dị trong xe.

"Hỏi đi." Kiều Trác Phàm một tay nắm lấy tay lái, một tay chống lên đầu vì uống quá nhiều rượu mà có chút đau.

"Bây giờ chúng ta vẫn đang ở thành phố A sao?" Kỳ thật vấn đề này từ khi đến hộp đêm Tiểu Bảo Bối liền muốn hỏi. Tên của hộp đêm rất quen thuộc, Quý Xuyên và Tiểu Huyền xuất hiện càng làm cho cô thêm ngờ vực.

Vốn Kiều Trác Phàm còn nghĩ xem đêm nay cô đã nhìn thấu được cái gì, chẳng qua dường như anh đã đánh giá cao chỉ số thông minh của Tiểu Bảo Bối đang cầm chiếc sạc điện bằng vàng mà anh đặt trên xe.

"Phải."

"Kiều Trác Phàm, vậy anh dẫn tôi ngồi máy bay bay vòng vòng cả buổi để làm gì?" Cũng chung một thành phố, Tiểu Bảo Bối nghĩ không ra tại sao Kiều Trác Phàm phải tốn công tốn sức dẫn cô đi ngồi máy bay như vậy?

Đến trước căn hộ mà hai người bọn họ đã ở mấy ngày nay, lúc đậu xe Kiều Trác Phàm ném cho Tiểu Bảo Bối một đáp án: "Dư tiền, tùy hứng."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ôi Chao, Rất Đầy Đặn!

"Nhạc Dương, giúp tôi một việc được chứ?" Trên toà cao ốc Tiểu Thị, Quý Xuyên dựa vào trước cửa sổ sát đất gọi điện thoại. Hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời bên ngoài toà nhà rất rực rỡ, trên đường xe qua lại không dứt.

"Quý Xuyên? Ôi sao bây giờ chú rể mới lại có thời gian rảnh gọi điện thoại cho tôi thế này? Bây giờ không phải anh nên cùng với Bảo Bối của chúng ta đi hưởng tuần trăng mật ở Maldiver hay sao?" điễn dần nên quýndon.

Lời nói của Nhạc Dương, khiến cho Quý Xuyên đứng ở trước cửa sổ sát đất khoé môi lạnh lùng cong lên.

Đây, chính là mục đích anh ta tìm tới Nhạc Dương.

Đừng nhìn thấy Bảo Bối ngốc nghếch như vậy, nhưng mà bạn bè của cô ấy người nào người nấy cũng đều rất có bản lĩnh hết.

Nhạc Dương cũng không thua kém gì Tiểu Bảo Bối, bây giờ cô ấy đang là một luật sư có tiếng trong nước, cô ấy muốn làm chuyện gì cũng có thể thành công. Đây cũng là mục đích Quý Xuyên muốn tìm cô ấy.

Mà Nhạc Dương, vì đuổi theo người tình trong mộng là Diệp Tử Hi nên đã đuổi ra tận nước ngoài luôn! Khiến cho cô ấy phải bỏ qua hôn lễ của Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối, cho nên thời gian này cô ấy cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Đây cũng chính là hy vọng của Quý Xuyên, điểm đàn nên quynon.

“Bởi vì Tiểu Thị sắp mở đại hội cổ đông! Tôi đã thương lượng với Tiểu Bảo Bối, dời tuần trăng mật lại một tháng, chờ đại hội cổ đông xong, chúng tôi sẽ yên tâm mà đi!” Quý Xuyên nói dối không chớp mắt, ngựa quen đường cũ.

Rõ ràng, lúc trước anh ta cũng thường xuyên ngọt nhạt như vậy để lừa gạt Nhạc Dương.

“Tân hôn rất ngọt ngào đúng không? Tôi biết sẽ như vậy mà! Cũng sắp qua một tuần lễ rồi, mà ngay cả một cuộc điện thoại Tiểu Bảo Bối cũng không gọi, khẳng định là rất vui vẻ rồi.” Nhạc Dương và Quý Xuyên hiển nhiên là không cùng nói về một chuyện. Những lời nói của Quý Xuyên, Nhạc Dương cũng không hề để ở trong lòng chút nào.

Điều khiến cho Nhạc Dương không ngờ tới là, mỗi lời nói của cô ấy lúc này, đều như những mũi kim đâm vào trong tim của Quý Xuyên.

Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm kết hôn đã vài ngày, có phải bọn họ cũng đã nằm trên cùng một cái giường rồi hay không?

Nghĩ tới đây, bàn tay cầm điện thoại của Quý Xuyên rõ ràng đã nắm chặt lại.

“Đó là điều đương nhiên...” Giọng nói của anh ta hơi nhẹ một chút, cũng không nghe ra được có bao nhiêu là thật lòng.

“Như vậy cũng tốt, tôi yên tâm rồi!”

“Nhạc Dương, cô còn nhớ chuyện tôi đã nói với cô không?” Quý Xuyên không thể không nhắc nhở một lần nữa.

“Đương nhiên, anh muốn giấy tờ chuyển nhượng cổ phần nhanh chóng có hiệu lực đúng không! Được rồi, chuyện này tôi sẽ đốc thúc, nhưng mà anh cũng cần phải đối xử tốt, không được bạc đãi Bảo Bối của chúng ta!”

“Tôi biết mà!” Ánh mặt trời từ bên ngoài xuyên qua lớp cửa kính bằng thủy tinh chiếu vào đồng tử của Quý Xuyên, ánh mắt anh ta khẽ nheo lại.”

“Vậy được rồi.”

Cúp điện thoại, có một giọng nữ truyền tới.

Lúc Tiểu Huyền bước vào, thì nhìn thấy Quý Xuyên đang cầm điện thoại di động, đứng ở cửa sổ sát đất ngẩn người. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

“Tại sao vào mà lại không gõ cửa? Cô cho rằng đây là nhà của cô?” Trên người mặc bộ tây trang màu đen, khiến cho người đàn ông có thêm chút sắc thái khiến cho người ta yên tâm. Nhưng mà lời nói của anh ta, khiến cho sắc mặt của Tiểu Huyền có chút khó coi.

“Sợ cái gì? Không phải sợ em nghe thấy anh vừa mới gọi điện thoại cho Nhạc Dương đấy chứ?” Trên mặt Tiểu Huyền hiện lên sự mỉa mai.

Cô ta giơ tay lên, đầu ngón tay chỉ chỉ lên chiếc ghế salon nói: “Nếu như giấy sang nhượng cổ phần có hiệu lực, vậy từ nay về sau nơi này sẽ là thiên hạ của chúng ta...”

“Nhạc Dương người phụ nữ ngu ngốc này, trên cơ bản chỉ cần đụng phải chuyện liên quan tới Diệp Tử Hi liền xong đời. Nói đến mới nhớ, cô ta và Tiểu Bảo Bối đúng là đúng là đức hạnh giống nhau.” Nhìn lướt qua Quý Xuyên, cô ta lại nói: “Nhưng mà anh nghĩ đi, nếu như Nhạc Dương trở về, phát hiện chúng ta hợp nhau lừa dối cô ta, thì sẽ như thế nào?”

Giọng nói của Tiểu Huyền, mang theo đôi chút hờ hững, khiến cho sắc mặt của Quý Xuyên sa sầm lại.

“Cô ít nói vài câu đi!”

Đầu ngón tay của Tiểu Huyền đặt ở trên ghế sofa, có chút run rẩy không dễ phát hiện ra.

Mấy ngày nay, chỉ cần chuyện liên quan tới Tiểu Bảo Bối, Quý Xuyên liền trở nên nhạy cảm một cách cực đoan, điều này có ý nghĩa như thế nào cô hiểu rõ hơn so với Quý Xuyên.

Nhưng mà, cô và Quý Xuyên đã kết hôn.

Có một số việc, không nên vạch trần thì tốt hơn!

Hít sâu một hơi, sau đó cô ta lại nở nụ cười duyên giống như mọi khi. Tự động đi lại đứng sau lưng của Quý Xuyên, đưa bàn tay thon như ngọc mát xa cái trán giúp anh ta. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

“Quý Xuyên, buổi tối về nhà một chuyến với em đi!” Tiểu Huyền chủ động nhún nhường, đơn giản là muốn khiến cho cuộc sống của bọn họ thêm hoà hợp một chút.

Nhưng mà, người đàn ông này lại không nghĩ như vậy.

“Sao vậy? Khiến tôi trở thành đối tượng bị chế nhạo một lần còn chưa đủ, còn muốn có lần thứ hai?”

Nghe lời nói này của Tiểu Huyền, đột nhiên Quý Xuyên kéo bàn tay của cô ta ở trên trán xuống, về mặt ngầm hiện lên sự chế giễu.

“Không phải như vậy. Tối nay, là ngày toàn bộ gia đình họ Tiểu tụ họp.” Tiểu Huyền biết rõ, Quý Xuyên vẫn còn để ý chuyện ngày đó bị Kiều Trác Phàm chế giễu mất hết mặt mũi, cho dù ngoài mặt anh ta thể hiện như không có chuyện gì. “Ba mẹ em còn nói, hôm nay nhất định sẽ giới thiệu chính thức anh cho mọi người trong họ nhà em...”

Quý Xuyên gạt tay cô ta ra, vốn là bước chân đi tới trước cửa. Nhưng khi nghe Tiểu Huyền nói tới câu nói phía sau, bước chân của anh ta lập tức dừng lại...

- - Đường phân cách - -

"Tiểu Bảo Bối, đứng lên!"

“Nếu như em không dậy, vậy đừng trách tôi không khách khí!”

Mùa này sau giữa trưa là thời gian thích hợp ngủ nướng nhất. Tiểu Bảo Bối ôm cái chăn mỏng, nằm ở trên sofa ngủ không biết trời đất gì. Cho đến khi giọng nói của Kiều Trác Phàm vang lên, khiến cho cô thiếu chút nữa thì rơi từ trên ghế salon xuống. May mà Kiều Trác Phàm nhanh tay lẹ mắt, đón được người của cô ôm vào trong ngực, cô mới không phải tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Nhưng mà, cứ vọt cô như vậy khiến cho Tiểu Bối vừa ngượng vừa cáu. Nếu để cho cô lựa chọn, Tiểu Bảo Bối thà rằng để cho mình ngã xuống dưới đất. Bởi vì lúc Kiều Trác Phàm ôm lấy cô, bàn tay của anh vừa vịn đặt ở trên vòng ngực của cô. Dienx dandf Kê quyu dong.

“Mau buông ra nhanh lên!”

"Làm sao vậy?" Kiều Trác Phàm hỏi vô cùng vô tội, giống như anh không hề biết chuyện gì hết. Nhưng mà sự vui vẻ dưới đáy mắt của anh, lại bán đứng anh.

“Tay của anh!”

“Tay của tôi thì làm sao?” Trong mắt của Kiều sói đuôi dài đều là ý cười, lại còn vụng trộm bóp bóp thân thể nhỏ bé ở trong ngực của mình.

"Kiều Trác Phàm, buông tay!"

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối mắc cỡ tới mức sắp cắn nát môi của mình rồi, lúc này Kiều Trác Phàm mới lưu luyến buông lỏng tay.

Tiểu Bảo Bối được khôi phục lại tự do, lập tức nhảy ra xa ba thước. Dường như cô sợ nếu như mình chậm thêm một bước nữa, thì trên người mình chỉ còn lại hai miếng thịt cũng sẽ bị con sói đuôi dài này ăn không còn một miếng.

“Buổi tối thu dọn một chút, chúng ta sẽ tới nhà em để tham dự buổi liên hoan trong gia đình!” Chỉ một lát sau, anh lại khôi phục lại bộ dạng không chút biểu cảm. Giống như người vừa rồi mới làm việc xấu, không phải là anh vậy.

"Phải về nhà? Đương nhiên có thể!" Lúc này có thể trở về nhà, đây là chuyện mà Tiểu Bảo Bối cầu cũng không được. "Nhưng mà, khi nào thì anh mới trả điện thoại di động lại cho tôi?" Ngày hôm đó lúc lên máy bay, Kiều Trác Phàm lấy lý do tắt máy giúp cô, cường chế trấn lột điện thoại di động của cô. Đến cuối cùng, lại tới lượt Kiều Trác Phàm tới thông báo cho cô tới tham dự buổi tiệc tụ hội trong gia đình của cô! Dienx dandf Kê quyu dong.

“Chuyện này, còn phải xem biểu hiện hôm nay của em! Tôi đi tìm một bộ quần áo, một lát nữa tới đón em!” Nhà người ta đều là chồng thì ăn mặc tùy tiện, vợ thì trang điểm xinh đẹp. Nhà bọn họ đặc biệt hơn, Kiều Trác Phàm còn ăn mặc đẹp đẽ hơn cả con gà trống.

Chồng?

Tiểu Bảo Bối ý thức được mình lại có thể dùng từ này ở trên người của Kiều Trác Phàm, cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ, ở trong lòng của cô cũng bắt đầu tiếp nhận Kiều Trác Phàm rồi sao?

Lúc này Kiều Trác Phàm đã đi đến cửa, đột nhiên lại dừng lại, nhìn chăm chăm vào Tiểu Bảo Bối.

Cô theo bản năng muốn trốn đi, phòng ngừa những ý tưởng ngông cuồng ở trong đầu mình bị Kiều Trác Phàm nhìn thấu.

Nhưng đột nhiên lúc này, Kiều Trác Phàm nhướn mày, ánh mắt chăm chú nhìn vào ngực của cô: “Ừ, nhìn có vẻ rất gầy, không ngờ lại đầy đặn như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Làm Theo Ý Mình, Gián Tiếp Đánh Lên Một Cái Tát

Editor: VinJR

"Anh nói, đêm nay Bảo Bối cũng tới sao?" Vào đêm, Tiểu Vi -Mẹ của Tiểu Huyền mặc một bộ lễ phục màu kim sa. Bộ lễ phục dưới ánh đèn nền chiếu lấp lánh. Tóc buộc cao, làm cho chiếc cổ trắng nõn lộ ra, giống như nữ vương cao quý.

"Đúng vậy tiểu Vi, buổi tối nó sẽ đến đây." Có thể thấy Tiểu Đằng không muốn nói chuyện nhiều với người này.

Sau khi nói vài câu, ông liền rời đi, đến trò chuyện với những người khác.

Mà Tiểu Vi nhìn ông rời đi, nét vui vẻ trên khóe môi liền biến mất như chưa từng tồn tại.

Tiểu Đằng, rất nhanh ông sẽ mất tất cả. Một đứa con nuôi của nhà họ Tiểu được quyền thừa kế của Tiểu thị, ông cho rằng ông có thể ngồi vững vị trí này sao?

Rất nhanh, tôi sẽ làm cho ông chỉ còn hai bàn tay trắng.

Mặc kệ ông có cái gì, tôi cũng sẽ đoạt lấy. die;n d,an l e q;uy;do,n

"Mẹ, mẹ xem xem con dẫn ai đến này?" Giọng nói của Tiểu Huyền truyền đến. Làm Tiểu Vi thu hồi lãnh ý lại, nhìn về phía người đang đi đến.

"Bác gái." Quý Xuyên xuất hiện, làm Tiểu Vi vui vẻ càng đậm hơn.

"Lúc này còn gọi bác gái sao? Con và Huyền Huyền cũng đăng ký kết hôn rồi, có phải nên đổi cách xưng hô rồi không?"

Hiển nhiên Quý Xuyên không nghĩ tới Tiểu Vi sẽ nói chuyện với hấn như vậy, trong ấn tượng của anh người đàn bà này đối đãi với người khác luôn là ôn hoà.

Tiểu Huyền hiển nhiên cũng nhìn ra được hấn khác thường, sau lưng lặng lẽ vỗ mu bàn tay hấn một cái, để hấn phục hồi tinh thần lại: "Mẹ." Xưng hô không lưu loát, truyền ra từ trong miệng hấn ta.

Nghe như vậy, Tiểu Vi liền khoa trương đáp lại: "Chao ôi, thật ngoan."

Đột nhiên Tiểu Vi nâng cao âm điệu, làm toàn bộ người đến dự tiệc đều nhìn về phía bọn họ. Rõ ràng, chính là bà đang nói cho bọn họ biết, con rể mà Tiểu Đằng đã từng chọn, bây giờ biến thành của Tiểu Vi bà.

Ngay cả con rể, bà cũng có thể giành được từ tay của Tiểu Đằng, vậy còn có cái gì không đoạt được nữa?

Rất nhanh, ngay cả công ty mà ông ta đang cầm quyền, Tiểu Vi cũng sẽ đích thân tiếp quản.

"Được rồi, hai đứa ngồi trước đi, nếu đói tìm chút đồ ăn. Ta đi xem một chút, còn có chuyện gì cần xử lý hay không." Kỳ thật, Tiểu Vi không hấn là thích Quý Xuyên. Nếu không phải bởi vì Tiểu Huyền giành được hấn từ trên tay Tiểu Bảo Bối, đoán chừng ngay cả một cái liếc mắt bà cũng sẽ không cho. die;n d,an l e q;uy;do,n

Sau khi chào hỏi xong, Tiểu Vi lại khôi phục bộ dáng lạnh lùng trước kia.

Sờ sờ búi tóc được vén lên cao của mình, sau khi xác định không bị rối, bà ta mới kiêu ngạo như nữ vương rời đi.

"Xuyên, mẹ em là như vậy, anh đừng để tâm." Cảnh tượng này, làm Tiểu Huyền cũng cảm thấy lúng túng.

Quý Xuyên không đáp lại, chỉ nhìn về nơi khác...

Có khi, Tiểu Huyền phát hiện mình thật sự nhìn không thấu người đàn ông này dù chỉ một chút.

Rõ ràng, hấn không thích tham gia buổi tiệc này.

Nhưng cuối cùng, hấn vẫn kiềm nén không thích mà đến đây.

Quý Xuyên, anh như vậy chính là còn yêu em, đúng không?

- - Tuyển phân cách - -

"Cha." Tiểu Đằng nhìn thấy Quý Xuyên liền tức giận, nhưng tất cả lửa giận đều bị một tiếng kêu thân mật này dập tắt không còn một mảnh.

"Bảo Bối, cha nhớ con muốn chết rồi đây." Ông ôm lấy quả cầu nhỏ đang chạy tới hướng mình, mắt Tiểu Đằng liền ngấn nước.

Con gái lớn thế này, cũng chưa từng xa nhà lâu như vậy.

Còn nữa, còn một người con rở đột nhiên xuất hiện trong hôn lễ, cũng làm cho Tiểu Đằng có chút bận tâm.

Nhưng thấy con gái hình như béo hơn khi kết hôn một chút, ông mới yên tâm một chút.

Ngắm nhìn bốn phía, Tiểu Đằng không thấy bóng dáng của Kiều Trác Phàm đâu. Trong ánh mắt, lo lắng lại chiếm cứ toàn bộ.

"Trác Phàm đâu?"

"Ở ngoài kia. Vừa mới xuống xe, nói là áo khoác mặc không thoải mái, liền đi thay cái khác." Nói đến người đàn ông kia, về mặt Tiểu Bảo Bối liền không vui.

Trùng hợp, lúc này Kiều Trác Phàm đang từ bên ngoài đi đến.

Vốn là tây trang màu xám bạc, đổi thành màu đỏ mận, phối hợp với áo sơ mi màu hồng nhạt. Hai loại màu sắc sắc sỡ này, mặc trên người Kiều Trác Phàm rất hợp nhau, làm anh càng toát ra vẻ cao quý ưu nhã.

Kiều Trác Phàm xuất hiện, làm toàn bộ người trong buổi tiệc có chút xôn xao. Không vì cái gì, bởi vì bọn họ đều nhận ra Kiều Trác Phàm, những người không biết anh hiện tại hình như cũng chỉ có người của nhà họ Tiểu thôi.

Lấy thân phận con nuôi tiếp nhận quyền thừa kế của tập đoàn nhà họ Tiểu, đương nhiên sẽ trở thành người cái đình trong mắt nhà họ Tiểu.

Ngày đó, nhân viên của Tiểu thị đều đến tham gia hôn lễ, duy chỉ có những người được cho là người nhà của Tiểu Bảo Bối là không đến tham gia.

Mà hôm đó, không biết Kiều Trác Phàm dùng thủ đoạn gì. Trừ người tham gia biết Tiểu Bảo Bối gả cho anh ra, tin tức này trên cơ bản đều không truyền ra ngoài. Ngay cả có vài người lên truyền video và ảnh chụp lên mạng, đều bị xóa không còn một mảnh die;n d,an l e q;u;do,n

Cho nên, người của nhà họ Tiểu, mới sẽ xuất hiện về mặt ngạc nhiên như vậy với Kiều Trác Phàm.

Nhất là Tiểu Vi, kể từ khi Kiều Trác Phàm một năm trước bắt đầu thành công sửa tập đoàn địa phương thành khu số một số, bà liền bắt đầu chú ý đến anh. Trước mắt, Tiểu Vi càng thêm đề ý tài lực mạnh mẽ sau lưng của người đàn ông này. Nhưng hôm nay, mặt đối mặt với Kiều Trác Phàm, Tiểu Vi lại càng thần phục tướng mạo của người đàn ông này. Đều là đàn ông, vì sao ngũ quan của Kiều Trác Phàm lại giống như bức tượng được nghệ nhân điêu khắc mà ra chứ?

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm, mắt Tiểu Vi liền tỏa sáng, vội vàng nhấc váy tiến lên.

Vốn nhìn thấy Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối liền định đi tới cũng bị bà ta lấn qua một bên.

"Đây không phải là Kiều Trác Phàm, Kiều thiếu sao?" Tiểu Vi lại thay một bộ mặt nhiệt tình mới. Hơn nữa, nhiệt tình này còn nhiều hơn khi vừa mới nhìn thấy con rể mới của bà.

"Đây là..." Ánh mắt Kiều Trác Phàm chỉ đơn giản xẹt qua bà, cuối cùng rơi vào trên người Tiểu Bảo Bối đang bị Tiểu Vi cản trở.

Anh chưa từng đến nhà họ Tiểu, cho nên những người này anh cũng không quen biết. Mặc dù người đàn bà này ông ẹo làm dáng ở trước mặt anh làm cho anh có chút không vừa mắt, nhưng nghĩ đến đây là người nhà của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm liền an bình bất động.

"Bà là..."

"Tôi là Tiểu Vi, bây giờ đang là quản lý bộ phận tiêu thụ của tập đoàn Tiểu thị." Tiểu Bảo Bối còn chưa kịp mở miệng giới thiệu, Tiểu Vi liền trực tiếp giành nói trước.

Theo bà thấy, bữa tiệc đêm nay nhà bọn họ mới là nhân vật chính.

Tiểu Huyền kết hôn, bây giờ còn mang theo chồng đến. Bây giờ nếu có thể tạo mối quan hệ với Kiều Trác Phàm, vậy giống như hồ thả về rừng rồi.

Còn đứa con gái vô dụng như Tiểu Bảo Bối, nên cút qua một bên. Khi nào thì trường hợp như vậy đến phiên nó ra mặt?

"Thật hân hạnh vì hôm nay gặp được Kiều thiếu ở đây, đây thật sự là vinh hạnh của tôi." Tiểu Vi vươn tay, chờ Kiều Trác Phàm nắm lấy.

Bình thường, đưa tay đều có người bắt lại.

Nhưng Kiều Trác Phàm giống như không nhìn thấy bà ta, trực tiếp lược qua Tiểu Vi đi đến chỗ Tiểu Bảo Bối.

Tác phong làm theo ý mình này, giống như là gián tiếp đánh lên mặt Tiểu Vi một cái tát.

Chương 33: Bị Bỏ Rơi, Đúng Là Không Được Hay Lắm!

“Không phải nói em chờ anh một chút sao? Tại sao lại đi vào trước vậy?” Kiều Trác Phàm lướt qua người Tiểu Vi, đi thẳng tới bên cạnh Tiểu Bảo Bối, nói với cô như vậy. Mặc dù nghe giống như là đang trách cứ, nhưng ánh mắt của Kiều Trác Phàm tràn đầy sự cung chiều. Nhìn như vậy, càng giống như đôi tình nhân đang trêu chọc nhau.

Cảnh tượng như vậy, không chỉ khiến cho mọi người hâm mộ, mà còn khiến cho một số người khác như bị kim châm vào mắt.

Hiển nhiên Quý Xuyên là một người trong số đó.

Nhìn Kiều Trác Phàm dịu dàng vén những sợi tóc rối vương trên mặt của Tiểu Bảo Bối ra sau tai, còn Tiểu Bảo Bối thì khẽ cong khóe môi lên, cảnh tượng này khiến cho anh ta vô cùng nóng ruột, giống như tim đang bị người ta đun lên sôi sùng sục.

Đã từng, dường như anh ta cũng đã từng nhìn thấy sợi tóc vương lên hai má của Tiểu Bảo Bối, ma xui quỷ khiến thế nào anh ta cũng đã đưa tay ra vén tóc cho cô.

Không ngờ, một màn này lại có thể lặp lại một lần nữa. Nhưng mà, bây giờ anh ta lại trở thành người đứng ngoài để quan sát...

Trong lòng, cảm giác mất mát vô cùng lớn khiến cho anh ta không biết phải làm như thế nào.

Mà lúc này, Tiểu Huyền đang cường chế kéo anh ta đi lại bên cạnh Tiểu Vi.

“Chuyện này, Tiểu Bảo Bối quyền rũ Kiều Trác Phàm từ khi nào vậy?” Lời nói của Tiểu Vi, khiến cho hình tượng tao nhã mà bà ta cố gắng duy trì trong nháy mắt đã biến mất không còn sót lại chút gì.

Cũng vì vậy, Tiểu Huyền đã đọc thấy hai chữ chán ghét trong mắt của Quý Xuyên.

Cô ta vội vàng kéo kéo cánh tay của mẹ mình, ý bảo bà ta đừng nói tiếp nữa.

Nhưng Tiểu Vi lại nổi giận.

Theo ý của bà ta, cho dù Kiều Trác Phàm có chút thành tựu đi chăng nữa, trưởng bối muốn bắt tay, vậy mà lại không cho bà ta chút mặt mũi nào! Làm như vậy, thử nói xem bà ta làm sao nuốt nổi con giận này.

“Hai người các con còn đứng ở chỗ này làm cái gì? Không nhìn thấy Kiều Trác Phàm đã tới sao? Chẳng lẽ các con lại muốn để cho Tiểu Đằng cướp hết tất cả sao?” Tiểu Vi không biết, thật ra hai đối với Kiều Trác Phàm, hai người này đã nghĩ biết bao nhiêu cách để được tới gần. Nhưng mà có thành công dù chỉ một lần không?

“Mẹ...” Tiểu Huyền cố gắng muốn giải thích điều gì đó với Tiểu Vi.

Nhưng mà còn chưa nói hết, hai người bọn họ đã bị bà ta đẩy tới bên cạnh Kiều Trác Phàm. Hiển nhiên, trong trường hợp quan trọng như thế này, Tiểu Vi sẽ không hạ bản thân mình xuống.

“Kiều thiếu, đây là con gái của tôi Tiểu Huyền và con rể của tôi Quý Xuyên.” Tiểu Vi vừa đi qua, liền cố gắng chen vào giữa Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối. Điều này khiến cho vẻ mặt của Kiều Trác Phàm thoáng hiện lên nét không vui.

“Mau chào hỏi với Kiều thiếu đi!” Tiểu Vi xem nhẹ sự không vui của Kiều Trác Phàm, nhân tiện nói.

Nhưng nếu như bà ta biết được, bây giờ bà ta xem nhẹ cảm xúc của Kiều Trác Phàm sẽ tạo thành mầm tai họa cho sau này, thì tuyệt đối bà ta sẽ không làm chuyện này.

Tiểu Huyền và Quý Xuyên bị đẩy lên phía trước, gương mặt của Quý Xuyên sa sầm. Bầu không khí có chút khẩn trương, Tiểu Huyền chỉ có thể kiên nhẫn mở miệng: “Kiều thiếu, chào anh! Chúng ta lại gặp mặt...”

Lại gặp mặt?

Tiểu Vi đã nắm được trọng điểm!

Điều này không phải đã nói lên, con gái của bà và Kiều Trác Phàm có quen biết sao?

Tiểu Vi vui lên, vội vàng tiến lên kéo Tiểu Huyền: “Huyền Huyền con thật là! Nếu đã quen biết với Kiều thiếu, tại sao lại không nói với mẹ một tiếng?”

Sắc mặt của Kiều Trác Phàm càng ngày càng đen lại, giống như sắp nổi lên một cơn giông bão. So với Tiểu Vi rõ ràng đã tạo nên sự đối lập.

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm sắp nổi đóa, Tiểu Bảo Bối vội vàng tiến lên nắm chặt lấy tay của Kiều Trác Phàm.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối chủ động cầm tay anh, Kiều Trác Phàm cảm nhận được lòng bàn tay mịn màng trắng nõn kia của cô, khóe miệng khẽ cong lên. Trong khoảnh khắc này, sự không vui do Tiểu Vi mang đến cho anh đã biến mất không còn chút dấu vết.

“Tiểu Bảo Bối, ở đây không có chuyện gì của cháu. Chúng ta đang nói chuyện, cháu tới đây làm gì?”

“Cô à, cháu...”

“Ngay cả người đàn ông cũng không giữ được, trước hôn lễ lại vị vút bỏ. Bây giờ tới đây xem náo nhiệt cái gì?”

Thật ra Tiểu Vi cũng không ưa Kiều Trác Phàm thân mật với Tiểu Bảo Bối, cho nên đã cao giọng nhắc nhở Kiều Trác Phàm, cho anh biết rằng Tiểu Bảo Bối là bị người ta bỏ rơi.

Chỉ là một mặt hàng đã bị xài rồi, đầu óc lại không thông minh bằng Huyền Huyền nhà bà, có tư cách gì mà đứng ở chỗ này?

Chờ tới lúc bọn họ khiến cho Tiểu Đăng đi xuống, bà sẽ khiến cho Tiểu Bảo Bối lẩn càng xa càng tốt!

Nhìn thấy cô kéo tay Kiều Trác Phàm, Tiểu Vi xoay người một cái muốn xô Tiểu Bảo Bối ra.

May mắn, lúc cảm thấy có chút không thích hợp, Kiều Trác Phàm đã nắm chặt tay cô.

“...”

Trong lòng, đột nhiên giống như rơi xuống một cái động không đáy, rơi thẳng xuống dưới, không nhìn thấy đáy đâu.

Thì ra, người thân nhất chọc vào xương sống của bạn, mới là sự tổn thương sâu sắc nhất. Trong khoảng thời gian ngắn, Tiểu Bảo Bối đã khắc chế vô cùng tốt.

Nhưng mỗi khi có người đề cập tới chuyện đã xảy ra kia, cô lại cảm thấy vô cùng đau nhức.

Mà bây giờ, Tiểu Vi lại đứng trước mặt rất nhiều người, khơi ra vết thương còn chưa liền miệng của cô, loại đau đớn này như bị phóng đại lên vô số lần.

Một giây này, nước mắt của Tiểu Bảo Bối như tràn ra hốc mắt.

Kiều Trác Phàm nhìn thấy cô cố nén nước mắt lại, thế giới của anh giống như bị một cơn tức giận bao trùm.

“Vâng, bị người khác vứt bỏ đúng là không được hay lắm!” Lúc này, Kiều Trác Phàm cong môi lên, trên khuôn mặt anh tràn đầy sự vui vẻ. Khuynh quốc khuynh thành, cũng chỉ như thế này thôi.

Nhưng lúc này, sự vui vẻ của anh lại khiến cho người ta không nắm bắt được.

“Nhưng mà dù sao thì người có thể bỏ rơi bạn gái của mình trước khi kết hôn, thì anh ta cũng có thể làm như vậy với người con gái khác, và cũng có thể sẽ làm như vậy với con gái của bà!” Kiều Trác Phàm nhìn Tiểu Vi và nhẹ nhàng suy diễn lời nói của bà, giống như đang nói chuyện nhà. Nhưng mà từng lời nói của anh đối với Tiểu Vi, lại giống như những con dao sắc bén, khiến cho sắc mặt của bà ta tái nhợt đi.

Kiều Trác Phàm nhìn về phía Quý Xuyên chuyển đề tài: “Anh thấy có đúng không, Quý tiên sinh?”

Kiều Trác Phàm là đứa con cưng của trời. Cho dù đi đến bất cứ chỗ nào, bóng dáng của anh vẫn luôn là tiêu điểm chú ý của người khác.

Mà trước mắt, anh tới buổi tụ hội nhà họ Tiểu. Rất tự nhiên, tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người của anh.

Mà lời nói mới vừa rồi của anh, lại vừa đúng lúc lọt vào tai của mọi người ở đây.

Lúc này, Kiều Trác Phàm lại nhắc tới tên của Quý Xuyên, rõ ràng là muốn ám chỉ đối tượng trong lời nói mới vừa rồi của anh, chính là Quý Xuyên.

Giờ phút này, đối mặt với Tiểu Bảo Bối, Quý Xuyên có rất nhiều lời muốn thanh minh. Nhưng mà dưới vẻ mặt tươi cười “dịu dàng” của Kiều Trác Phàm, cuối cùng anh ta cũng không nói được lời nào. Anh ta chỉ có thể đứng sững sờ tại chỗ, bàn tay thì nắm chặt lại thành quyền.

“Cậu nói cái gì vậy Kiều thiếu? Con gái tôi và Quý Xuyên là tâm đầu ý hợp. Theo như sự hiểu biết của tôi, Huyền Huyền nhà chúng tôi quen Quý Xuyên trước Bảo Bối! Cậu nói như vậy, có phải đã quá đáng rồi không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Tôi Là Chồng Của Tiểu Bảo Bối

Không thể nghĩ ngờ, Kiều Trác Phàm nói Tiểu Huyền và Quý Xuyên trước mặt tất cả mọi người như vậy, mặt Tiểu Vi có chút không nén được giận. Sau khi bà phần hận trừng mắt liếc nhìn Tiểu Huyền và Quý Xuyên đang đứng bên cạnh, lại lần nữa nhìn về phía Kiều Trác Phàm thì mặt mũi đều đầy ý cười, giống như người vừa mới bị Kiều Trác Phàm chọc tức thiếu chút nữa học máu, cũng không phải là bà ta.

Giờ khắc này, Tiểu Bảo Bối thật sự có chút chán ghét khuôn mặt này của Tiểu Vi.

Cô không hiểu vì sao Tiểu Vi và cha cô đều là người lớn lên trong một gia đình mà lại chán ghét cha cô đến như vậy. Hơn nữa, còn chán ghét sang cô.

Bình thường, chỉ cần cô nói sai một chữ, Tiểu Vi sẽ dạy dỗ cô cả một buổi sáng.

Mà ở trước mặt Kiều Trác Phàm, bà ta lại có thể duy trì vẻ mặt hòa hảo.

Tiểu Bảo Bối không ngốc, nếu không phải vì ích lợi, Tiểu Vi sẽ như thế sao?

"Quá mức?" Kiều Trác Phàm cười.

Nhưng trong đôi mắt kia lại không giống như vậy, không có một chút vui vẻ. Trong ánh mắt sáng ngời, giống như từng lưỡi dao sắc bén, tùy thời muốn lấy mạng người kia.

"Đây là Tiểu Vi phu nhân đúng không?" Một giây trước, trong nụ cười của Kiều Trác Phàm còn mang theo dao. Một giây sau, anh lại khôi phục bộ dáng như bình thường.

Điều này làm Tiểu Vi vừa nhìn không thấu đồng thời lại chỉ có thể biểu lộ khuôn mặt tươi cười. "Phải, tôi là Tiểu Vi..."

Đặc biệt là nét bình thân trên mặt Kiều Trác Phàm, anh như vậy, thật sự làm cho Tiểu Vi lầm tưởng rằng mình đã thành công thay đổi được cách nhìn của người đàn ông này đối với bà ta.

"Được rồi, Tiểu phu nhân. Mới vừa rồi bà nói con gái của bà và Quý Xuyên quen nhau trước, mới đính hôn với Tiểu Bảo Bối sau. Vậy mong bà nói cho tôi biết, đây có tính là một chân đứng hai thuyền không? Dựa vào hiểu biết của tôi về phụ nữ, sẽ không có người phụ nữ nào sau khi biết người kia đã có đối tượng kết hôn, còn có thể quần quýt dây dưa với người đã chủ. Còn nữa, Bảo Bối nhà chúng tôi cũng không phải là loại người đó. Bà mất mụ không biết cũng không sao, nhưng ít ra bà cũng nên nghe người khác nói, phải hay không?"

Kiều Trác Phàm nhàn nhạt nhìn Quý Xuyên một cái, khóe miệng quyến rũ ra một đường cong trào phúng như có như không.

Trong nháy mắt, Quý Xuyên bắt đầu hoài nghi mục đích hôm nay Kiều Trác Phàm tới đây. Dựa theo hán điều tra, từ trước đến nay Kiều Trác Phàm không thích tham gia loại tiệc rượu thế này, bình thường có thể từ chối liền từ chối.

Nhưng hôm nay, người đàn ông này đến đây.

Hơn nữa, rõ ràng anh ta chính là nhằm vào Quý Xuyên hán mà đến.

Điều này làm Quý Xuyên khó chịu.

Lúc trước hán cùng Kiều Trác Phàm, ngay cả gặp mặt cũng chưa từng. Đa phần, hán cũng chỉ đọc được tài năng vĩ đại của Kiều Trác Phàm ở trên báo. Nhưng vì sao khi Kiều Trác Phàm thấy hán, liền giống như gặp được kẻ thù nhiều năm chứ?

Chỉ có điều bây giờ, người có sắc mặt khó coi hiển nhiên là Tiểu Vi.

Vốn tưởng rằng, hôm nay con gái đoạt được con rể của Tiểu Đăng, kế hoạch đoạt công ty của bọn họ cũng sắp thực hiện được. Hôm nay đáng lý ra chính là ngày hành diện của bà ta.

Nhưng Kiều Trác Phàm xuất hiện, thay đổi toàn bộ cục diện. Không những không cho bà chút mặt mũi nào, lại ngay cả con rể của bà cũng bị anh ta nói đến không có chỗ nào tốt.

Nếu đã như vậy, Kiều Trác Phàm đã không cho bà chút mặt mũi, vậy cũng đừng trách bà không khách khí.

Dù sao tạo mối quan hệ với Kiều Trác Phàm, bầu vú không được cũng coi như xong, dù thế nào cũng không mất một miếng thịt nào. Cho dù không có Kiều Trác Phàm, địa vị nhà họ Tiểu bọn họ ở đây, cũng không có ai có thể rung chuyển được. Cho dù là Tiểu Đăng, cũng không thể.

Nghĩ như vậy, Tiểu Vi cũng thu lại nụ cười trên mặt, chống lại Kiều Trác Phàm, bà lộ ra bản tính cay nghiệt: "Kiều thiếu, hôm nay là tiệc rượu của nhà họ

Tiểu chúng tôi. Theo lý thuyết, quy định của tiệc rượu trong gia tộc chính là không mời người ngoài. Không biết Kiều thiếu lấy thân phận gì, tới tham gia tiệc rượu của nhà họ Tiểu chúng tôi?"

Kiều Trác Phàm không nề mặt bà, vậy bà cũng không cần cho Kiều Trác Phàm mặt mũi.

Tiểu Vi nghĩ như vậy.

Chẳng qua là khi bà nói câu này ra, bà ta nhìn thấy trên mặt Tiểu Huyền và Quý Xuyên đều lộ ra vẻ lo lắng.

Về mặt như vậy, làm Tiểu Vi cực kỳ khó hiểu. Rốt cuộc hai đứa nhỏ này bị cái gì vậy? Kiều Trác Phàm cũng đã chạm vào giới hạn cuối cùng của chúng nó, như thế nào cũng không chịu phản kích?

Nhưng mà, Tiểu Vi vẫn chưa biết được vì sao sắc mặt hai người này quái dị, liền nghe được một tiếng cười khê.

Tiếng cười, truyền ra từ miệng Kiều Trác Phàm. Bộ dáng yêu nghiệt hết sức tà tử.

Chỉ là hết thảy, trong một cái chớp mắt liền im bật.

Giờ phút này, tiếng cười không còn nữa, bộ dáng tươi cười cũng không còn. Trên mặt anh, không thấy được vẻ mặt gì. Duy nhất có thể nhìn thấy là bên trong con ngươi sáng ngời kia lóe lên một tia sáng nhỏ, giống như con dao tùy thời lấy đi tính mạng người ta.

"Vấn đề này, hỏi thật hay." Giọng Kiều Trác Phàm không kiêu không nịnh. Đường cong gương mặt lạnh khốc kia, mang theo một loại kiên nhẫn.

Đột nhiên, đôi mắt híp lại, giống như diêm vương đoạt mạng.

Một khắc kia, Tiểu Vi cảm thấy không thích hợp, chống lại ánh mắt của anh, bà ta cũng có chút sợ hãi.

Chỉ là Kiều Trác Phàm ngay cả cơ hội mở miệng cũng không cho bà ta, trực tiếp nói: "Bà hỏi tôi có tư cách gì đứng ở chỗ này? Vậy tôi sẽ nói cho bà biết, tôi là chồng của Tiểu Bảo Bối. Bà nói xem, tôi có tư cách đứng ở đây chưa?"

Anh hừ lạnh, ánh mắt lạnh lẽo rơi trên người Quý Xuyên. Anh nhìn thấy Quý Xuyên cứng đờ khi anh tuyên bố mình là chồng của Tiểu Bảo Bối, thấy được không cam lòng trong mắt của hắn.

Rất tốt, đây cũng là kết quả mà Kiều Trác Phàm muốn.

Thu hồi ánh mắt đồng thời anh nghe được tiếng kinh hô trong tai.

"Không... Điều này sao có thể?" Tiểu Vi kinh ngạc, lúc này đang nhìn Tiểu Bảo Bối.

Theo ý bà ta, Tiểu Bảo Bối không động lòng người bằng Huyền Huyền nhà bà, không được đàn ông yêu thích. Đầu óc lại dần dần, mấy năm đều đặt hết tình cảm trên người Quý Xuyên, người phụ nữ như vậy làm sao có thể đột nhiên gả cho người có tiền lại có sức hấp dẫn như Kiều Trác Phàm chứ?

"Cô, đây là thật. Hôm đó Kiều Trác Phàm tổ chức hôn lễ với con..." Chỉ là, các người đều không đến mà thôi.

Tiểu Bảo Bối mới vừa mở miệng, Tiểu Vi lại hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái: "Nơi này có phần cho mày nói chuyện sao?"

Lại bị cướp mất quyền phát biểu, Tiểu Bảo Bối có chút ủy khuất. Đều là họ Tiểu, vì sao Tiểu Vi lúc nào cũng nhắm vào cô như vậy chứ?

"Huyền Huyền, bọn họ nói đều là giả, đúng không?"

"Quý Xuyên, con nói đi."

Tiểu Vi không có tâm tư để ý tới những thứ khác, vẫn muốn đạt được chút an ủi từ trong miệng con gái của mình.

Hai người này, lại ngay cả một chút xú phản ứng cũng không có.

Lạnh lẽo đầy chết chóc, làm lòng Tiểu Vi trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Phụ Nữ Chỉ Sợ Giả Nhảm Chồng

Vì Tiểu Thị bị một người không hề có máu mủ thừa kế, cho nên Tiểu Vi liên tục muốn oán vị.

Hôm nay, mục tiêu của bà ta sắp được thực hiện, mắt thấy cả họ Tiểu sắp nhìn gia đình bọn họ với cặp mắt khác xưa, thì lại nhảy ra một Trình Giao Kim là Kiều Trác Phàm

Trước mắt, bà ta cũng bắt đầu bị rối loạn, quên mất rằng mình phải duy trì hình tượng tao nhã ở trước mặt mọi người.

“Sao có thể giả được? Tiểu Bảo Bối và tôi đã lãnh giấy đăng ký kết hôn. Hôn nhân, đối với mấy người có thể là một trò đùa.” Khóe môi của Kiều Trác Phàm vẫn duy trì nụ cười không rõ hàm ý, cuối cùng ánh mắt của anh lại nhìn tới Quý Xuyên và Tiểu Huyền.

Hiển nhiên, lời nói cuối cùng anh vừa mới nói kia, là đang nói với hai người bọn họ.

Rồi sau đó, ánh mắt của anh lại nhìn Tiểu Bảo Bối, trong mắt hiện lên sự nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Sau đó, anh nói: “Nhưng mà hôn nhân đối với Kiều Trác Phàm tôi, tuyệt đối không phải là trò đùa. Cả đời của Kiều Trác Phàm tôi, chỉ kết hôn duy nhất một lần, cũng chỉ có duy nhất một người vợ. Người đó, chính là Tiểu Bảo Bối!”

Giọng nói của anh, có chút khàn khàn khiến cho người ta say mê. Giống như là một lời hứa hẹn đối với Tiểu Bảo Bối, hoặc là lời tuyên thệ đối với bản thân mình.

Giây phút này, Tiểu Bảo Bối có chút không hiểu người đàn ông ở trước mặt này!

Cuộc hôn nhân của bọn họ, ngay từ lúc vừa mới bắt đầu đã giống như diễn một vở kịch ngẫu hứng! Còn Kiều Trác Phàm, giống như một diễn viên tạm thời được Tiểu Bảo Bối mời đến diễn vở kịch này. Tiểu Bảo Bối luôn cho rằng, khi màn kịch này hạ màn, thì cô và Kiều Trác Phàm sẽ đi hai con đường riêng biệt.

Nhưng hôm nay trong ánh mắt của người đàn ông này, lại nói cho cô biết có một khả năng khác...

"Kiều Trác Phàm..." Giờ phút này, Tiểu Bảo Bối cũng không biết mình nên đáp lại người đàn ông này như thế nào.

Cô chỉ mơ hồ khẽ kéo bàn tay người đàn ông, trong lòng có chút căng thẳng.

“Bảo Bối, chúng ta về nhà đi!” Nhìn bàn tay của mình bị bàn tay nho nhỏ nắm lấy, đuôi lông mày của Kiều Trác Phàm khẽ nhíu lại. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, tất cả đều được bàn tay ấm áp của Tiểu Bảo Bối hóa giải hết.

Có lẽ, hôm nay Kiều Trác Phàm xúc động nên đã trình diễn ra một màn này khiến cả người anh tản ra một loại hơi thở, làm cho người ta sợ hãi.

Tiểu Bảo Bối nhìn anh, gật đầu không chút do dự: “Được, chúng ta đi!”

Kiều Trác Phàm được đáp lại thì cười rất tươi. Nhưng nụ cười này hoàn toàn khác với nụ cười trước đó. Nụ cười này mặc dù nhạt hơn một chút, nhưng mà đầy mắt lại hiện lên sự vui vẻ thực sự.

“Cha, con thấy bầu không khí này hôm nay có chút không thích hợp để chúng ta gặp gỡ, để ngày khác con sẽ đưa Bảo Bối về nhà mình chơi sau!” Lúc dắt Tiểu Bảo Bối đi ngang qua chỗ Tiểu Đằng, Kiều Trác Phàm dừng lại nói.

“Được. Hãy chăm sóc cho con bé thật tốt...” Sự lo lắng của Tiểu Đằng dường như đã ít hơn trước đó một chút.

“Cha cũng biết là con sẽ làm như vậy mà!” Giật giật khóe miệng, Kiều Trác Phàm dắt tay Tiểu Bảo Bối đi thẳng ra ngoài.

Lúc này, người nhà họ Tiểu đều ở đây, không ai dám lên tiếng ngăn cản, cũng không ai dám nói Kiều Trác Phàm không đúng. Bởi vì hôm nay, Kiều Trác Phàm đã thể hiện ra khí thế của người có địa vị cao trong truyền thuyết một cách rất tinh tế. Cho dù anh cười hay là nói chuyện, cũng giống như là đang ra lệnh, khiến cho người khác không thể không phục tùng!

Tiểu Đằng nhìn bóng lưng hai người rời đi, nhưng cũng không tức giận vì cuộc tụ họp gia đình bị phá hư. Ngược lại, những lời nói của Kiều Trác Phàm vừa rồi, dường như đã khiến cho ông thở phào nhẹ nhõm...

- - Đường phân cách - - điểm dần nên quynon.

“Chết tiệt, Tiểu Bảo Bối được gả cho Kiều Trác Phàm! Chuyện này, sao trước đó con lại không nói cho mẹ biết tiếng nào?”

Từ cuộc tụ họp của nhà họ Tiểu đi ra, sau khi Tiểu Vi lên xe, thì lại khiển trách Tiểu Huyền ngồi cùng ghế sau với mình như vậy.

Bà ta trách móc như vậy, ngay cả Quý Xuyên ngồi ở ghế lái không hiểu sao cũng có chút phiền lòng.

Nếu như không phải nể tình bà ta là bậc bề trên, Quý Xuyên thật sự muốn quăng bà ta xuống dưới đường lớn, để một mình bà ta la hét cho đã.

“Mẹ, con định nói trước với mẹ! Nhưng con lại cảm thấy chuyện này chưa chắc chắn, cho nên con không nói...” Những lời này của Tiểu Huyền, cũng không có chút nào là nói dối. điểm dần nên quỳnhdon.

Từ buổi hôn lễ trở về, rồi tới ngày cô ta phát hiện thời gian mà Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối gọi là đi hưởng tuần trăng mật, thật ra thì cũng không hề rời khỏi thành phố này, cô ta bắt đầu nghi ngờ tính chân thực của cuộc hôn nhân này của bọn họ.

Cô ta vốn định đợi điều tra ra manh mối.

Nhưng mà ai có thể ngờ được, hôm nay trong cuộc tụ họp của gia đình Tiểu Bảo Bối lại có thể đưa Kiều Trác Phàm tới. Đây không phải là gián tiếp thừa nhận người đàn ông này sao?

Mà biểu hiện của mẹ mình trong cuộc tụ họp gia đình, đã khiến cho Tiểu Huyền cảm thấy đau đầu. Kiều Trác Phàm là một nhân vật tồn tại một cách thần bí, đến bây giờ bọn họ cũng không biết được thân phận thật sự của anh.

Dưới tình huống như vậy mà lại đối nghịch với người đàn ông này, thì quả thật không phải là một hành động sáng suốt.

“Cái con bé này, bình thường không phải vẫn luôn khen con thông minh, sao tới thời điểm quan trọng con lại trở nên mơ hồ như vậy?” Ánh mắt của Tiểu Vi lạnh lẽo liếc nhìn Quý Xuyên đang lái xe ở phía trước.

Ánh mắt kia như muốn nói, có người đàn ông như Kiều Trác Phàm, tại sao con lại chọn loại người như Quý Xuyên? Dựa theo cách nhìn của Tiểu Vi, người đàn ông như Kiều Trác Phàm, thì chỉ xứng đôi với người như Tiểu Huyền nhà bọn họ thôi.

Nếu như lôi kéo được Kiều Trác Phàm, bọn họ không những bớt đi kẻ địch, mà còn có thêm người trợ giúp! Đây đúng là một công đôi việc.

Thật ra Tiểu Vi cũng không thể nào để mắt tới Quý Xuyên, nếu như không phải anh ta nhận được lời khen ngợi từ Tiểu Đằng, thì căn bản bà ta cũng không thêm để mắt tới.

Trước mắt, nếu so sánh với Kiều Trác Phàm, Tiểu Vi không thích Quý Xuyên nên cũng không hề che giấu chút nào.

Dọc trên đường đi, bà ta ngẫm mĩ mai Quý Xuyên không bằng được Kiều Trác Phàm.

Mà Quý Xuyên cũng không phải là người ngu.

Sao anh ta lại không nhìn ra, vừa mới bắt đầu Tiểu Vi đã không thích anh ta? Bây giờ lại vì Kiều Trác Phàm, mà lại sinh lòng chán ghét đối với Quý Xuyên?

Nếu không phải bây giờ đang là thời điểm quan trọng, không thể vạch mặt được, thì Quý Xuyên cũng không muốn nhịn xuống như vậy.

Suốt trên đường đi, nghe bà già này chán ghét mình như vậy, tay lái của Quý Xuyên không ngừng nắm chặt lại, xương khớp tay cũng trắng bệch ra, còn kèm theo những tiếng kêu của xương cốt nữa.

“Huyền Huyền, không phải mẹ nói con. Người đàn ông sợ nhất là đi sai đường, còn phụ nữ sợ nhất là giả nhằm chồng! Nhân dịp bây giờ con vẫn còn trẻ, hãy suy nghĩ lại một chút xem sao?”

Tiểu Vi còn tận tình khuyên bảo.

Nhưng mà lời nói của bà ta, ở bên trong chiếc xe nhỏ hẹp này nghe rất chói tai.

Trên trán của Quý Xuyên, gân xanh cũng đã nổi lên. Cảm giác kia, giống như đã chạm tới danh giới cuối cùng chuẩn bị nứt toác ra.

Tiểu huyền chú ý tới điểm này, nên vội vàng mở miệng: “Mẹ! Đủ rồi, đừng nói thêm lời nào nữa hết!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Giấy Hôn Thú Là Thật, Cố Mà Nhịn Cho Qua Thôi...

"Tiểu Bảo Bối, có lời gì muốn nói em cứ nói đi." Ở trên đường trở về, Kiều Trác Phàm nhìn lướt qua Tiểu Bảo Bối đang ngồi trên ghế phụ, mở miệng.

"Làm sao anh biết tôi có lời muốn nói?" Tiểu Bảo Bối sửng sốt, bị giọng nói hùng hậu của Kiều Trác Phàm làm tỉnh lại.

"..." Kiều Trác Phàm chỉ ném cho cô bộ mặt như cười như không.

Anh không nói cho cô biết, nếu anh lại không nhìn ra cô có lời muốn nói, vậy thực có lỗi với cái sạt điện bị cô cắn cả buổi.

Hôm nay tới tham gia bữa tiệc của nhà họ Tiểu, Kiều Trác Phàm khá khiêm tốn đối chiếc Porsche, bề ngoài không đoạt mắt như chiếc Hummer màu vàng kim hôm đó, nhưng những thiết bị bên trong xe, vẫn toát ra ánh sáng hào quang mê người trước sau như một.

"... Kiều Trác Phàm, vừa nãy là anh nói đùa sao?" Tiểu Bảo Bối đầu tiên là yên lặng cả buổi, lúc lên tiếng lần nữa hình như đã hạ rất nhiều quyết tâm.

Còn nữa, cô còn âm thầm quan sát Kiều Trác Phàm ngồi trên ghế lái, giống như đang chờ đợi cái gì.

"Đùa cái gì?" Nhìn anh như không hiểu ý của cô, nhưng nét vui vẻ trên khóe môi đã bị lộ quá nhiều.

"Anh biết tôi đang nói cái gì mà?"

Nhìn đôi mắt nghiêm túc của cô, ánh mắt Kiều Trác Phàm có chút ảm áp.

Xem ra, cô không hề ngốc như trong suy nghĩ của mấy người kia.

"Từ trước đến nay Kiều Trác Phàm tôi không mang chuyện hôn nhân ra nói đùa." Xem cô, Kiều Trác Phàm cảm thấy mình nên thu hồi hình tượng bất cần đời như bình thường lại.

"Nhưng quyền sở kia là giả, hôn lễ của chúng ta..." Cũng là giả.

Nhưng lời này còn chưa nói hết, Kiều Trác Phàm đột nhiên phanh xe dừng lại bên đường.

Theo quán tính cùng với tiếng phanh chói tai, làm Tiểu Bảo Bối sợ hãi ôm đầu.

Đợi đến khi bình tĩnh trở lại, Tiểu Bảo Bối lại lần nữa mở hai mắt ra, phát hiện một gương mặt tuấn đạt phóng đại xuất hiện trước mặt cô. Mà trong tròng đen của anh, còn mang theo nét bồn chồn.

"Kiều Trác Phàm, anh đến gần như vậy làm gì?" Cô chưa từng tiếp xúc gần gũi với một người đàn ông như vậy, ngay cả Quý Xuyên cũng không có. Trong chiếc xe nhỏ hẹp, Tiểu Bảo Bối cảm nhận được mùi thơm nhàn nhạt trên người Kiều Trác ép thẳng vào mũi, làm tim cô đập nhanh hơn bình thường.

"Giấy chứng hôn là thật." Giờ phút này, anh ngồi lại ghế lái, khôi phục vẻ kiêu ngạo mà anh luôn biểu hiện.

Anh bình tĩnh ném ra một câu như vậy, lại làm cho cô gái ngồi bên ghế phụ khiếp sợ không thôi.

"Không thể nào, tôi cũng chưa từng đi đăng ký, như thế nào..." Làm sao có thể?

Nhìn thấy đôi mắt Kiều Trác Phàm mang ý cười, đột nhiên Tiểu Bảo Bối có chút bối rối.

Người bình thường không tự mình đến cục dân chính đăng ký, xác thực không thể nào làm được.

Nếu như đối tượng là Kiều Trác Phàm, vậy thì khó mà nói.

Ngọn bộ đáng căng thẳng của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm đã đoán được cô đang nghĩ tới điều gì.

"Tiểu Bảo Bối, ban đầu là em chủ động gọi tôi làm chú rể." Kiều Trác Phàm quyết định đánh đòn phủ đầu.

"Nhưng tôi chưa nói kết hôn thật."

"Vậy em cũng không nói kết hôn giả, phải không?"

Một câu nói của anh, liền ngăn chặn một bụng tức của cô lại.

"Nhưng mà..." Lúc ấy là do cô bị phần nộ làm cho hồ đồ.

"Bất kể như thế nào, cũng đã kết hôn. Chẳng lẽ bây giờ em muốn đi về, nói cho cha em biết hôn sự của chúng ta là giả?" Giờ phút này vẻ mặt của Kiều Trác Phàm sáng lạn.

Hắn dáng tươi cười, dường như đều như vậy như tắm gió xuân, nhưng cũng là cao như vậy sâu khó lường.

Tiểu Bảo Bối tựa hồ chìm đắm trong gương mặt tươi cười của anh, sững sờ nhìn anh.

Gió nhẹ lướt qua lọn tóc của cô, làm mái tóc dài trở nên có chút lộn xộn. Nhưng thật giống như chưa lấy lại tinh thần, liền yên tĩnh nhìn chằm chằm Kiều Trác Phàm, dường như định từ kẻ hồ kia, nhìn thấy một con người khác của anh.

Không đợi Tiểu Bảo Bối đáp lại, anh lại nói: "Nếu trái tim của cha em được đúc từ sắt thép, thì nói còn được. Nhưng mà tôi nghe nói, hình như cha em bị bệnh tim. Chắc chắc..."

Kiều Trác Phàm cũng không nói tiếp nữa, chỉ nhìn Tiểu Bảo Bối.

"..." Khi nhắc đến cha, Tiểu Bảo Bối đã phục hồi tinh thần lại. Hai tay đặt trên túi xách, vắn thành bánh quai chèo. Nhưng lúc này, lòng Tiểu Bảo Bối còn xoắn hơn của bánh quai chèo.

Kể từ khi mẹ không nói một câu mà đi mất, tim cha cũng không còn tốt nữa. Những năm này, Tiểu Bảo Bối và cha sống nương tựa lẫn nhau, mỗi lần kiểm tra sức khỏe đều có cô đi cùng. Có thể nói, cô là người hiểu rõ sức khỏe của cha mình nhất.

Bác sĩ luôn nhắc nhở không nên kích thích Tiểu Đăng. Đây cũng là lý do vì sao sau khi Tiểu Bảo Bối bị Quý Xuyên phản bội, mà lại không dám nói với Tiểu Đăng, cho đến khi không gặt được nữa mới nói ra sự thật.

Trước mắt, đúng như Kiều Trác Phàm nói, trực tiếp nói thẳng với cha, Tiểu Bảo Bối lo lắng cha sẽ...

"Nhìn em rồi rấm như vậy, tôi thấy hay là tôi tìm cha em nói ra sự thật thì tốt hơn." Tiểu Bảo Bối còn chưa nghĩ tới phải làm thế nào, liền nghe được câu nói của Kiều Trác Phàm. Ngay sau đó, anh thật sự khởi động xe.

Một khắc kia, Tiểu Bảo Bối giống như con thỏ bị hoảng sợ, nhảy lên ba thước, trực tiếp cởi dây an toàn liền nhào tới cánh tay Kiều Trác Phàm.

"Không được đi." Người thân của cô, chỉ còn lại một mình cha. Còn những người cùng họ kia, đều giống như Tiểu Huyền có thể vào thời điểm mấu chốt nhất đâm cô một nhát. Người thân như vậy, không cần cũng được. Nhưng cha cô... Cô không thể mất đi cha mình.

Kiều Trác Phàm không nghĩ tới Tiểu Bảo Bối sẽ phản ứng mạnh như thế. Nhưng nhìn hai bàn tay nhỏ bé treo trên khuỷu tay mình, cùng với nước mắt trong đôi mắt sáng lán kia, anh phát hiện nhịp tim mình dường như mất một nhịp.

"Buông ra, ngồi ch vững." Giọng nói của anh, có chút cứng nhắc.

"Không được, tôi không buông." Cô tùy hứng ôm lấy cánh tay phải mà anh đang cầm lấy, không chịu buông tay. Thậm chí bởi vì sợ Kiều Trác Phàm sẽ thoát ra được, cô ngay cả đầu cũng cọ lên trên cổ tay anh.

Nhìn cái đầu nhỏ hoàn toàn đè ở trên cánh tay mình, Kiều Trác Phàm như có chút không kiên nhẫn lại bất đắc dĩ.

"Lừa em thôi. Không tìm cha em nữa."

"Thật sao?" Đôi mắt xinh đẹp của cô chăm chú nhìn chằm chằm vào mắt anh. Cánh tay, vẫn gắt gao ôm lấy cánh tay phải của anh.

Cô làm như vậy, lại tựa hồ không ý thức được có chút ái muội.

"Thật," Cảm nhận được cô ôm chặt như vậy, bên tai anh có chút nóng. "Mau ngồi nghiêm chỉnh, tôi phải lái xe."

Sợ phải tiếp tục như vậy nữa, anh sẽ không kìm lòng được mà hóa thân thành cảm thú, nên anh chỉ có thể nói như vậy.

Muốn ôm trọn được cô, lúc này cũng không thể gấp.

Nóng lòng ăn không được đậu hũ nóng

Không, là nóng lòng ăn không được con thỏ nóng.

Bị Kiều Trác Phàm nhắc nhở, Tiểu Bảo Bối cũng ý thức được bản thân mình vừa mới ôm anh có nhiều ái muội, hoảng loạn buông tay trở lại vị trí của mình. Nhưng bởi vì cô phản ứng có chút gấp gáp, thế cho nên bỏ lỡ đôi tai đỏ của Kiều Trác Phàm..

"Kiều Trác Phàm, vậy sau này chúng ta làm sao bây giờ?" Về lại vị trí, cô lại nhặt chiếc sạc điện màu vàng kim lên, cẩn thận vuốt ve dấu răng trên bề mặt.

"Còn có thể làm sao nữa, cố mà nhìn cho qua thôi." Anh tùy tiện nói như vậy, nhưng khóe miệng kiềm không được toét ra, chứa đầy hy vọng...

Cuộc sống hôn nhân của bọn họ đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Không Trả Bằng Tiền, Vậy Thì Trả Bằng Tình!

Sáng sớm một ngày, nhìn Tiểu Bảo Bối ngồi trên bàn ăn cắn chiếc nĩa, Kiều Trác Phàm lên tiếng: “Tiểu Bảo Bối, em cắn hỏng chiếc nĩa của tôi, tôi sẽ coi em là chiếc nĩa để dùng thôi!” Kiều Trác Phàm thế, bản thân anh nói câu này ra thật ra chỉ muốn hù dọa cô một chút thôi, nhìn anh cười hiền lành và thuần khiết như thể cơ mà.

Nhưng lời này nếu như bị Đàm Duật nghe được, nhất định sẽ ối mấy ngày mấy đêm luôn. Người như Kiều Trác Phàm mà chỉ đơn thuần là nói chơi thôi, thì trên đời này sẽ không có người nào được gọi là mặt người dạ thú.

Cũng may Đàm Duật không có ở đây, nên không có người châm chọc anh. Nếu không Kiều thiếu cũng khó mà diễn vai con sói đội lốt cừu được sinh động như vậy.

“Hà...”. Tiểu Bảo Bối bị dọa sợ, vội vàng thả chiếc nĩa đang cắn ở trên miệng ra, nhưng mà rõ ràng là cái nĩa này cũng đã bị biến dạng.

Mẹ nó, chẳng lẽ cái này thật sự được chế tạo từ vàng ròng sao?

“Kiều Trác Phàm, tôi chỉ cắn một cái đã biến thành như vậy.” Tiểu Bảo Bối vô cùng uất ức, cô thật sự không ngờ cái này nhìn bên ngoài vàng rực như vậy, nhưng mà trên thực tế nó lại không chịu được sự tàn phá của cô.

“Anh sẽ không đánh tôi đấy chứ?” Người bạn thân Nhạc Dương của cô đã từng nói với cô, người có tiền am hiểu nhất là nham hiểm, vui buồn thường không lộ ra bên ngoài.

Giờ phút này trong mắt của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm trở thành người có phong cách cường hào.

“Đánh em, có thể làm cho chiếc nĩa khôi phục lại hình dạng ban đầu không?” Giọng nói của Kiều Trác Phàm cố gắng áp chế thật thấp.

Tiểu Bảo Bối bẹp bẹp cái miệng nhỏ nhắn trả lời: “Không thể!”

“Vậy em nói, tôi phải làm như thế nào mới được?” Đột nhiên anh nghiêng đầu, khuôn mặt mỉm cười khiến cho người ta sợ hãi.

Bất ngờ Tiểu Bảo Bối cảm thấy tim của mình hơi đập loạn nhịp, vội vàng thu ánh mắt của mình về.

“Nếu không, tôi bồi thường cho anh là được rồi!”

“Em xác định là em bồi thường được?” Giọng nói của anh, ngầm có ý coi thường. Không phải là coi thường vì Tiểu Bảo Bối không có tiền, chỉ là không thích thái độ bồi thường của cô. Nếu như thực sự anh cần tiền, lại càng đơn giản hơn nhiều...

“Cái này không phải là vàng thật đấy chứ?” Tiểu Bảo Bối quả thực không nghĩ ra, tại sao lại biến thái tới mức dùng vàng ròng để làm ra chiếc nĩa ăn! Món đồ chơi này thực sự rất quý, nhưng lại không thực dụng, chỉ cần một chút đã bị gãy ra rồi.

“Em cảm thấy như thế nào?” Kiều Trác Phàm chỉ nhú mày, giống như là đồng ý với sự phỏng đoán trong lòng của Tiểu Bảo Bối, anh chính là người biến thái như vậy đấy!

“Tôi đã cắn hỏng một cái răng của nó rồi. Hay là, tôi đi mua trả lại cho anh?” Thiếu một răng, bổ sung vào là được không phải sao? Hơn nữa, chỉ là một cái răng thôi, chắc là sẽ không mắc như vậy chứ.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại nói cho cô biết: “Bộ dao nĩa này là tôi đã đặc biệt đặt người ta chế tạo ra, trên thế giới này chỉ có duy nhất một bộ!”

Cũng đúng, người đặt làm bộ dao nĩa bằng vàng biến thái như vậy, trên đời này đoán chừng chỉ có một mình Kiều Trác Phàm mới làm ra hành động này.

“Em xem thiết kế đẹp như vậy, nhưng mà bây giờ bị em cắn không còn ra hình dạng gì nữa!”

Kiều Trác Phàm càn quấy nói, nhưng đôi mắt lại hiện lên sự dịu dàng như nước, làm thế nào cũng không che giấu được

“Vậy thì, anh bảo phải làm sao bây giờ?” Lâm hừ đồ của người khác, tư thế liền thấp đi ba bậc! Trước mắt, giọng điệu của cô đã yếu đi đôi chút rồi.

Vừa nhận lỗi, bàn tay của cô cũng không hề nhàn rỗi, khi có khi không đánh lên khuôn mặt của chính mình:

Này thì hư, này thì cắn lung tung! Bây giờ đã thấy hậu quả chưa?

Kiều Trác Phàm nhìn thấy cô lén la lén lút, đưa tay lên đánh chính mình thì kéo tay của cô lại, sau đó dùng ánh mắt nói cho cô biết: Đừng tưởng rằng đùn đẩy trách nhiệm cho chiếc răng nhỏ của em, thì sẽ không có chuyện gì nữa!

Lần này, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng ngừng lại. Nhưng thấy Kiều Trác Phàm mãi không chịu mở miệng, cô lại có chút đứng ngồi không yên: “Vậy thì anh hãy nói cho tôi biết đi chứ...”

Kiều Trác Phàm nhìn cô, khóe miệng mang theo nét cười. Dưới cặp lông mi dài, đôi mắt chăm chú nhìn cô, một tình cảm khác lạ, từng chút một từng

chút một khuếch tán ra ngoài.

Một đôi mắt đen láy nhìn cô chăm chăm như vậy, đôi khi khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy, bản thân mình là người phụ nữ mà anh đã yêu sâu đậm nhiều năm.

Nhưng vấn đề là, cô và Kiều Trác Phàm gặp nhau tổng cộng cũng chỉ có mấy lần thôi?

Nói là tình thì quá nhỏ bé, nói là yêu thì quá sớm!

Hơn nữa, hình như Kiều Trác Phàm không phải là tuýp người như vậy, anh sẽ yêu, sẽ hiểu tình yêu là gì sao?

Nghĩ tới những tên công tử trắng hoa mà cô biết kia, Tiểu Bảo Bối bất đắc dĩ lắc lắc đầu, gạt tất cả những tình cảm không nên có ra khỏi đầu óc của mình, sau đó mới trấn định lại.

Vào lúc này Kiều Trác Phàm lại mở miệng, lời nói kia chấn động tới mức màng nhĩ của Tiểu Bảo Bối cũng muốn thủng luôn!

“Không trả bằng tiền, vậy thì hãy trả bằng tình!”

- - Đường phân cách - -

“Quý Xuyên, ngày mai kỷ niệm thành lập công ty, hãy mặc bộ này đi! Em vừa mới đi dạo các cửa hàng, nhìn thấy bộ này rất hợp với anh nên đã mua về!” Hôm nay Tiểu Huyền về tương đối muộn, vừa vào cửa đã nhìn thấy Quý Xuyên ngồi trên ghế sofa.

Tiểu Huyền vội vàng lấy bộ quần áo vest mới mua hôm nay, mở ra trước mặt của Quý Xuyên. Lúc này, trên mặt của cô ta vẫn nở một nụ cười trước sau như một. Trong bầu không khí như vậy, bên trong nụ cười của cô ta còn mang theo ý nịnh nọt anh ta.

Nhưng người đàn ông bên cạnh lại không hề động đậy, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Tiểu Huyền.

“Quý Xuyên, anh làm sao thế?”

“Không sao...” Anh ta tùy ý nhích người xích sâu vào trong ghế sofa, sau đó lại hút thêm một điếu thuốc.

“Quý Xuyên, anh tức giận mẹ em sao? Nếu như đúng là như vậy, thì em thay bà ấy nhận lỗi với anh! Bà ấy chính là người như vậy, anh...” Anh không cần đề ở trong lòng.

Từ cuộc tụ họp nhà họ Tiểu về, sắc mặt Quý Xuyên thường xuyên không được tốt. Đối với cô ta, cũng vô cùng xa cách!

Phụ nữ rất nhạy cảm, nhất là người nhạy bén như Tiểu Huyền!

Đây cũng là nguyên nhân ngày hôm nay cô ta đi dạo các cửa hàng, để mua quần áo cho Quý Xuyên.

Mặc dù cô ta hiểu một bộ quần áo không thể nào xóa đi những tổn thương mà mẹ cô ta đã làm đối với Quý Xuyên, nhưng ít nhất cũng khiến cho Quý Xuyên thấy được thái độ của cô ta.

Quả nhiên, sau khi Quý Xuyên nghe thấy lời nói của cô ta xong, gương mặt cũng dịu hơn một chút. Mặc dù vẫn không hề nở nụ cười, nhưng mà cũng không còn căng thẳng như trước nữa.

“Thay quần áo thử xem...”

Mặc dù Quý Xuyên vẫn còn khó chịu, nhưng mà cũng không chịu nổi hành động làm nũng của người phụ nữ ở bên cạnh, cho nên chỉ có thể cầm quần áo đi vào phòng tắm thay đồ.

Chờ Quý Xuyên một lần nữa đi từ bên trong nhà tắm đi ra, cả người mặc bộ vest màu đen, phối với áo sơ mi trắng. Mặc dù không phải là một màu sắc mới lạ gì, nhưng mà lại khiến cho anh ta nhìn có vẻ chừng chặc hơn.

“Em thấy, bộ quần áo này mặc vào ngày kỷ niệm thành lập công ty, rất hợp!” Tiểu Huyền tiến lên, giống như cô vợ nhỏ dịu dàng đi lại bên cạnh Quý Xuyên, sửa sang lại quần áo cho anh ta.

Đường như Quý Xuyên cũng rất thích hưởng thụ sự ân cần như vậy của người phụ nữ này, hơi híp mắt lại, để cho cô ta tùy ý chỉnh sửa quần áo trên người mình.

Tiểu Huyền thấy Quý Xuyên phản ứng như vậy, đường cong trên khóe miệng cũng kéo dài thêm vài phân. Nhân tiện, bàn tay của cô ta chạy trên người của Quý Xuyên, cũng bắt đầu chạy tới những vị trí khác.

Một cảnh tượng nam nữ ân ái, sắp được kéo màn ra.

Nhưng mà đúng vào lúc này, tivi mà Quý Xuyên vừa mới mở ra, lại phát ra một tin tức: “Con trai độc nhất của tập đoàn Diệp Thị, Diệp Tử Hi sắp về nước tiếp quản toàn bộ tập đoàn Diệp Thị!”

Chương 38: Cô Ấy Sống Thế Nào, Cũng Không Liên Quan Gì Với Các Người

"Lạch cạch..." Vốn đang dán chặt ở trên người Quý Xuyên, Tiểu Huyền muốn đạt được nhiều hơn đột nhiên liền bị đẩy ra. Bởi vì thân thể mất đi thăng bằng, cô ta đụng vào ngăn tủ bên cạnh. Bức ảnh cô ta và Quý Xuyên chụp chung liền không hề có dấu hiệu báo trước liền rơi trên mặt đất. Trong phút chốc gong kính thủy tinh biến thành một đồng mảnh vụn.

"Quý Xuyên." Tiểu Huyền kêu lên, mang theo nét không vui.

Không ai trong lúc động tĩnh, bị người khác dùng phương thức như vậy cắt đứt mà tâm tình có thể tốt.

Nhìn áo sơ mi trên người Quý Xuyên sớm đã không biết rơi ở đâu, chỉ lộ ra lồng ngực tinh trắng, Tiểu Huyền lại nói: "Anh sao vậy?"

Lúc trước là vì mẹ cô ta mà tức giận, nhưng cô ta đã vì chuyện này mà vừa mua quần áo vừa cười làm lành. Chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ sao?

"Tiểu Huyền, em yên tĩnh cho anh một chút." Trên mặt Quý Xuyên không có một chút áy náy. Lúc Tiểu Huyền mở miệng, hần còn trợn mắt nhìn.

Sau đó, hần không để ý tới cô ta nữa. Lại tiếp tục ngồi trên ghế sofa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ti vi.

Theo ánh mắt của Quý Xuyên, lúc này Tiểu Huyền mới thấy được trên TV kênh tài chính và kinh tế đang đưa mẫu tin: "Được phóng viên phỏng vấn, có một người trong Diệp thị được gọi là Diệp Tử Hi – con trai độc nhất của tập đoàn Diệp thị đã lọt vào danh sách những người tài giỏi khi vừa về nước. Như vậy hướng đi tương lai của tập đoàn Diệp sẽ..."

"Làm sao Diệp Tử Hi lại đột nhiên trở về?" Tiểu Huyền rõ ràng cũng khiếp sợ khi nghe đến tin tức này. Ầm ỉ không vui với Quý Xuyên lúc này dường như cũng bị ném sang một bên.

"Mặc kệ mục đích lần này Diệp Tử Hi trở về là cái gì, chúng ta nhất định phải thu hết cổ phần vào tay trước khi hần về đến." Lúc tin tức này kết thúc, sau khi Quý Xuyên cầm lấy điều khiển từ xa tắt ti vi liền tuyên bố như thế.

- - Tuyến phân cách - -

Cùng lúc đó, Tiểu Bảo Bối đã thấy được tin tức Diệp Tử Hi sắp về nước trên ti vi.

"Oh yeah!!!"

Tiểu Bảo Bối ôm chiếc gối cừu nhỏ, nhún lên nhún xuống trên ghế sofa. Tiếng la hét này, làm Kiều Trác Phàm vừa chạy bộ trở về không nhận được nhũ này: "Điện rồi sao?"

"Anh mới điện đấy. Diệp Tử Hi sắp trở về rồi." Nói một câu như thế với Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối liền mang theo gối cừu nhỏ vừa hát vừa nhảy về phòng của mình.

Chỉ còn lại Kiều Trác Phàm mới vừa vận động xong đầu đều là mồ hôi, vẻ mặt không hiểu nhìn về phía ti vi.

Lúc này, màn hình TV vừa lúc đang giải thích về lý lịch của Diệp Tử Hi.

"Diệp Tử Hi, con trai độc nhất của Diệp Vô Kỵ thuộc tập đoàn Diệp thị, năm năm trước đến Canada học quản lý tài chính..." Người phát thanh viên nói một đồng lớn tài liệu, còn kèm theo một tấm ảnh vô cùng bắt mắt.

Đồng hồ Patek Philippe trên cổ tay, cùng với gương mặt sức quyến rũ trong bức ảnh, cũng làm cho Kiều Trác Phàm khẳng định đây chính là có ý biểu hiện ra ngoài.

"Diệp Tử Hi?" Vì sao khi anh điều tra đến những tài liệu liên quan đến Tiểu Bảo Bối, cũng không hề nhắc tới người này? Nhưng mới vừa thấy Tiểu Bảo Bối vui vẻ với tin tức hần sắp trở về, lại không giống như là giả.

"Thật muốn xem một chút, người này là từ đâu xuất hiện." Lại lần nữa nhìn lướt qua bức ảnh xuất hiện trên màn hình ti vi, ánh mắt Kiều Trác Phàm mang theo vui vẻ như cũ, chỉ tăng thêm vài tia sắc bén.

"Cậu nghe nói gì chưa? Tiểu Bảo Bối lại tới đây làm việc."

"Phải không? Tôi còn tưởng rằng sau khi cô ấy kết hôn liền ở nhà hưởng thụ mới đúng chứ. Cậu nghĩ xem, bây giờ cô ấy muốn tiền có tiền, muốn người có người, hạnh phúc biết bao nhiêu?"

"Nhưng không phải tôi nghe tiểu Vương bộ phận kế toán của công ty chúng ta nói, đột nhiên đòi chú rể trong hôn lễ của cô ấy sao?" Người đang nói đoán chừng hôm đó không có tham gia hôn lễ.

"Đúng vậy, đôi người, không phải là tổng giám đốc Quý Xuyên của chúng ta, nhưng người kia còn đẹp trai hơn tổng giám đốc của chúng ta nhiều." Nghĩ đến người đàn ông đã nhìn thấy trong hôn lễ ngày hôm đó, vẻ mặt cô gái tràn đầy ước mơ.

"Thật sự còn đẹp trai hơn tổng giám đốc của chúng ta sao?" Nói thật ra, bộ dáng của Quý Xuyên cũng không tệ, nếu không cũng sẽ không khiến Tiểu Bảo Bối mê luyến nhiều năm như vậy.

"Phải. Tuyệt đối không phải chỉ hơn một bậc. Hơn nữa, dường như còn có tiền hơn Quý tổng của chúng ta nữa." Hôn lễ ngày hôm đó, thân phận của Kiều Trác Phàm không tiết lộ bao nhiêu. Cho nên một số người, vẫn không biết thân phận của anh.

"Vậy Tiểu Bảo Bối lại đến làm để làm gì?"

"Ai biết? Chẳng qua tôi cảm thấy cô ấy trở lại đây làm cũng không tồi, ít nhất chúng ta cũng sẽ có trò hay để xem." Người tham gia hôn lễ đều biết, Quý Xuyên vậy mà qua lại với Tiểu Huyền?

Lúc trước, bọn họ cũng tham gia lễ đính hôn của Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối.

Trước mắt, quan hệ phức tạp của ba người bọn họ liền trở thành đề tài tán chuyện nóng bỏng nhất trong công ty.

Mà cô gái vừa nói câu này, thấy Tiểu Huyền vội vã đi tới, vội vàng nháy mắt với người đang nói chuyện với mình, hai người liền nhanh chóng đi khỏi phòng giải khát.

Nhưng trước khi bọn họ phát hiện ra Tiểu Huyền, cô ta đã nghe hết toàn bộ cuộc trò chuyện của bọn họ.

"Tiểu Bảo Bối còn muốn đến công ty đi làm? Chẳng lẽ cô ta vẫn không biết công ty rất nhanh sẽ phải đổi chủ rồi sao?"

Nhìn chằm chằm ly cà phê mình mới vừa pha xong đang bốc hơi nóng, Tiểu Huyền cảm thấy cần tìm Tiểu Bảo Bối ra ngoài nói chuyện một chút.

Một cuộc điện thoại liền truyền tới đi động của Tiểu Bảo Bối.

Chỉ là đầu kia điện thoại lại truyền đến một giọng nam.

"Đây là điện thoại của Tiểu Bảo Bối, có chuyện gì nói với tôi là được..." Giọng nói không chút ngập ngừng, từ trong điện thoại liền có thể nghe ra cảm giác ưu việt của anh. Bên cạnh Tiểu Bảo Bối trừ Kiều Trác Phàm có thể đạt đến mức này, quả thật Tiểu Huyền không nghĩ ra được người nào khác nữa.

Chỉ là, tại sao đi động của Tiểu Bảo Bối mà Kiều Trác Phàm lại nhận? Chẳng lẽ, quan hệ của bọn họ đã đến...

"Không định nói chuyện sao?" Người bên đầu dây kia dường như có chút không kiên nhẫn.

Làm cho Tiểu Huyền không kịp cân nhắc rõ ràng vấn đề này, chỉ có thể mở miệng trước: "Kiều thiếu, tôi là Tiểu Huyền, chị họ của Bảo Bối."

"Nói tiếp." Vẫn như cũ làm người nghe không tìm được bất cứ chút ngập ngừng nào, lại có thể làm Tiểu Huyền không tự giác bị thuần phục, làm theo lời anh.

"Là như vậy, tôi muốn tìm Bảo Bối." Cho đến khi Kiều Trác Phàm không thích quanh co lòng vòng, Tiểu Huyền liền đi thẳng vào vấn đề.

"Tìm cô ấy làm gì?" Giọng nói người đàn ông dường như có chút không quan tâm. Nhưng mỗi vấn đề anh hỏi, đều nhằm vào từ huyệt.

"Tôi là chị của Bảo Bối. Tìm nó đương nhiên là muốn xem cuộc sống gần đây của nó thế nào rồi, sẵn tiện cùng nó đi dạo phố gì gì đó." Kỳ thật cô ta còn muốn sắm vai người chị tốt của Tiểu Bảo Bối, trước khi tất cả mọi chuyện bại lộ.

Mà người đàn ông bên kia điện thoại, sau khi trầm mặc hồi lâu mới mở miệng nói: "Những chuyện trước kia, coi như xong. Bây giờ cô ấy sống thế nào, cũng không liên quan gì với các người."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Phụ Nữ Không Nên Quán Lấy Đàn Ông.

Editor: Táo đồ phổ núi

Lúc Tiểu Huyền đi tới quán cà phê đã hẹn, thì Tiểu Bảo Bối đã sớm ngồi ở bên cạnh chỗ cửa sổ.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, Tiểu Bảo Bối chỉ mặc một chiếc váy dây liền thân. Có chỗ da thịt trắng nõn lộ ra, khiến cả người của cô như sáng lấp lánh.

Mái tóc đen dài trước kia, được buộc theo kiểu đuôi ngựa, lộ ra xương quai xanh rất đẹp. Tiểu Bảo Bối như vậy, vẫn trong sáng nhưng lại có chút gợi cảm hấp dẫn.

Cũng chỉ có nửa tháng, nhưng Tiểu Huyền phát hiện Tiểu Bảo Bối giống như đã biến thành một người khác. Nếu như là trước kia, Tiểu Bảo Bối chắc chắn sẽ không mặc váy dây liền thân như vậy vào ban ngày.

Cô ta suýt chút nữa thì không nhận ra Tiểu Bảo Bối luôn!

“Bên này!” Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên phát hiện ra cô ta, vẫy vẫy tay với cô ta.

“Bảo Bối, em đã trở nên xinh đẹp hơn! Thiếu chút nữa thì chị không nhận ra em rồi!” Tiểu Huyền cũng không tiếc lời khen.

“Thật sao?” Tiểu Bảo Bối cũng không giống như những người phụ nữ khác được khen ngợi thì trở nên kiêu ngạo, mà ngược lại có chút không tự nhiên kéo kéo áo dây của mình lên, khiến cho nó cao lên một chút.

Trừ những bộ lễ phục ra, trong tủ quần áo của cô chưa bao giờ xuất hiện những loại váy như thế này. Càng không bao giờ nghĩ tới, bản thân mình giữa ban ngày ban mặt lại mặc loại váy như thế này.

Nhưng hôm nay, từ Kiều Trác Phàm cô biết được Tiểu Huyền muốn hẹn gặp cô, cô liền đứng ở trước tủ quần áo ngăn người.

Không biết tại sao nhưng mà cô không muốn thua Tiểu Huyền.

Có lẽ là do lòng đồ kị của phụ nữ trời dấy, sau khi biết được Tiểu Huyền và Quý Xuyên đã lãnh giấy hôn thú mà thân không biết quý không hay xong, Tiểu Bảo Bối bắt đầu lạng lẽ đối đầu với Tiểu Huyền.

Cũng không nhất định phải đuổi kịp hay là vượt qua Tiểu Huyền.

Mà cô chỉ muốn sau khi bị cướp Quý Xuyên đi, cô muốn cho Tiểu Huyền biết thật ra thì mình không hề kém cỏi như vậy.

Có lẽ là do cô ngây người đứng trước tủ quần áo quá lâu, lâu tới mức Kiều Trác Phàm cũng hiểu được nỗi lòng của cô. Anh kéo tay cô đi ra xe, đưa cô đi tới cửa hàng bán quần áo, tự mình chọn cho cô cái váy hai dây này.

Xét thấy đây là thành quả lao động của Kiều Trác Phàm, mặc dù Tiểu Bảo Bối có chút không vui, nhưng cuối cùng cũng miễn cưỡng mặc nó.

Nhưng mà vừa nghe thấy Tiểu Huyền khen ngợi, đột nhiên cô cảm thấy Kiều Trác Phàm cũng có chút đáng tin cậy!

“Thật sự thay đổi giống như cô gái mới mười tám tuổi vậy! Nhưng chỉ trong vòng có nửa tháng, mà em đã thay đổi nhiều như vậy sao!” Tiểu Huyền nhìn cô, cười rất có thâm ý.

“Là người thì đều phải thay đổi! Chị họ cũng đã nói rồi, đó là em của nửa tháng trước thôi!” Tiểu Bảo Bối nhẹ nhàng đáp lại.

Cô dùng chính phương thức của mình để nói cho Tiểu Huyền biết, không chỉ mỗi mình cô thay đổi mà ngay cả Tiểu Huyền cũng thay đổi.

Nếu như vài tháng trước có ai đó nói cho Tiểu Bảo Bối biết, Tiểu Huyền người đối xử với cô tốt nhất trong dòng họ, nhưng mà lại dan díu với vị hôn phu của cô, thì Tiểu Bảo Bối tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

“Bảo Bối...” Dương như Tiểu Huyền cũng hiểu được hàm ý trong lời nói của cô. Lúc cô ta đang định giải thích, thì đột nhiên Tiểu Bảo Bối mở miệng, cắt đứt lời nói của cô ta.

“Chị họ, chị gọi em ra có chuyện gì vậy?”

Câu “Bảo Bối” thân mật giống như chị em ruột vậy.

Nếu như là trước đây, nhất định Tiểu Bảo Bối sẽ ngoan ngoãn nghe hết câu nói của Tiểu Huyền.

Nhưng mà bây giờ, sẽ không còn như vậy nữa!

Mỗi lần nghe thấy xưng hô như vậy, giống như là từng giây từng phút nhắc nhở cô, Tiểu Huyền đã dùng vẻ mặt dịu dàng này để đâm một nhát dao trí mạng vào trong tim của cô!

“... À là như thế này, chị nghe nói em định quay lại công ty đi làm! Con bé ngốc này, đã gả cho Kiều Trác Phàm rồi, tại sao còn phải đi làm nữa chứ, cứ ở nhà mà làm phu nhân không phải tốt hơn sao?” Tiểu Bảo Bối cắt ngang lời của cô ta, khiến cho cô ta có chút mất hứng.

Nhưng bên ngoài, cô ta vẫn duy trì khuôn mặt dịu dàng và tươi cười, cứ như thể cô ta thực sự suy nghĩ cho Bảo Bối vậy.

Hôm nay, mục đích của cô ta thật ra là khuyên Bảo Bối dù sao cũng đã kết hôn rồi, vậy thì hãy ở nhà mà ngậm ngốc đi!

Cô ta không muốn Tiểu Bảo Bối quay trở lại công ty, một mặt là vì muốn khuông chế phòng kế hoạch của Tiểu Thị tốt hơn, mặt khác cô ta còn sợ Quý Xuyên sẽ thật sự thay lòng.

Đừng nghĩ rằng, bây giờ Quý Xuyên đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh cô ta, thì cô ta không biết tâm tư của người đàn ông này! Kể từ khi mối quan hệ của Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm trở nên tốt hơn, mỗi ngày Quý Xuyên đều tối muộn mới về nhà, mà mỗi khi về tới nhà là đi tới quầy rượu kia để uống rượu và hút thuốc một mình!

Quý Xuyên cho rằng, Tiểu Huyền cô không biết được tâm tư của anh sao?

Chẳng qua là cô nhìn rõ nhưng mà không muốn nói ra mà thôi! Bởi vì, cô vẫn còn quan tâm tới Quý Xuyên, vẫn còn quan tâm tới tờ giấy đăng ký kết hôn của bọn họ!

Nếu như đã không có cách nào thuyết phục được Quý Xuyên, vậy thì cô chỉ có thể ra tay từ phía Tiểu Bảo Bối thôi!

“Không phải chị họ đã dùng hành động thực tế để nói cho em biết, phụ nữ cần phải có sự nghiệp của chính mình, không nên quán lấy đàn ông sao?” Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy lời nói của Tiểu Huyền, đột nhiên bật cười.

Đôi mắt kia mặc dù không lớn, khi cười thì giống như trăng hình lưỡi liềm, nhưng rất xinh đẹp.

Nhưng mà, Tiểu Huyền không hề biết là, nụ cười này của Tiểu Bảo Bối là phát ra từ trong nội tâm!

Lời nói này của Tiểu Bảo Bối, không phải thật sự khen ngợi cô ta, mà là đâm một dao vào xương sống của cô ta.

Cái gì mà dùng hành động thực tế nói cho cô biết phụ nữ nên có sự nghiệp của chính mình, không nên quán lấy đàn ông? Không phải nói bây giờ bản thân Tiểu Huyền chính là một tấm gương tốt, vào làm trong Tiểu Thị, đi theo bên cạnh Quý Xuyên sao? Muốn Tiểu Bảo Bối không làm việc nữa, trừ phi tự mình Tiểu Huyền lui ra ngoài trước!

Thực sự Tiểu Huyền không ngờ được, chỉ nửa tháng ngắn ngủi thôi, nhưng mà sao Tiểu Bảo Bối càng ngày càng trở nên nhanh nhẹn nhanh miệng?

Chẳng lẽ là do người đàn ông kia đã dạy hư?

Tiểu Huyền không ngừng lấy sự thay đổi của Tiểu Bảo Bối đẩy lên trên người của Kiều Trác Phàm, vì cô ta đã quên mất, thật ra thì Tiểu Bảo Bối cũng có răng nanh!, Chẳng qua là đã có giấc mộng đẹp là Quý Xuyên, nên Tiểu Bảo Bối đã thu hồi răng nanh của mình lại. Răng nanh che giấu trong người đã lâu, lâu tới mức suýt chút nữa thì cô cũng quên mất là mình vốn có!

Hiện tại, bọn họ đã dùng phương thức cực đoan nhất, xé nát đi giấc mộng đẹp đẻ của Tiểu Bảo Bối. Vào giây phút tỉnh mộng kia, cô đã mất hết niềm tin, ngay cả suy nghĩ kết thúc bản thân mình cũng đã xuất hiện ở trong đầu!

Nhưng mà Kiều Trác Phàm đã nói cho cô biết, bây giờ cô không kiên cường, thì ai có thể kiên cường thay cô?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Kinh Diễm Trong Mắt Của Hấn

"Chị họ, không có việc gì để nói thì em đi trước đây. Ngày mai phải đến công ty nên còn nhiều thứ phải chuẩn bị." Uống hết giọt cà phê cuối cùng, Tiểu Bảo Bối đứng lên.

Không phải Tiểu Huyền nói hôm nay mời cô ra để uống cà phê sao? Bây giờ, cô đã uống cà phê xong, cũng liền có thể đi rồi chứ?

Nhưng rõ ràng Tiểu Huyền không có ý định để cô đi: "Tiểu Bảo Bối, em chờ một chút."

"Chị họ còn có chuyện gì sao?" Tiểu Bảo Bối nghe gọi nhìn về phía Tiểu Huyền, tóc đuôi ngựa hoạt bát đung đưa ở phía sau.

"Là như vậy. Quý Xuyên cũng sắp tan ca, anh ấy hẹn chị cùng nhau đi ăn cơm. Không bằng như vậy đi, dẫn đàn lê quý đôn ba người chúng ta cùng nhau

ăn nhé?" Tiểu Huyền cười vẫn động lòng người như trước, nhưng nụ cười kia trong mắt Tiểu Bảo Bối, tựa như một chiếc lưỡi hái.

Cô ta biết rõ Tiểu Bảo Bối đã từng rất si mê Quý Xuyên.

Cho dù cô có gả cho người khác, cũng không thể nào chỉ trong nửa tháng có thể hoàn toàn gạt bỏ hình bóng của người đàn ông này ra khỏi tim cô được.

Nhưng Tiểu Huyền vẫn nhấc tới trước mặt cô, thậm chí còn muốn kéo hắn đến khoe khoang trước mặt Tiểu Bảo Bối.

Chẳng lẽ, cô ta muốn cô moi tìm ra cho bọn họ xem mới cam tâm?

Tiểu Bảo Bối theo bản năng muốn từ chối. Nhưng miệng vừa động, Tiểu Huyền đã đoạt trước một bước, nói là đã gọi điện thoại cho Quý Xuyên rồi.

Quý Xuyên cũng tới cực kỳ nhanh, trên tay còn cầm cặp công văn màu đen, nhìn bộ dáng liền biết là từ công ty chạy đến.

Cũng đúng, đây là nhà hàng gần Tiểu thị.

Tiểu Bảo Bối vẫn cảm thấy, hai người kia hẳn là đã hẹn từ trước.

Chẳng qua, khi Quý Xuyên thấy cô, ngược lại có chút bất ngờ, sau đó có chút không hiểu nhìn về phía Tiểu Huyền.

"Bảo Bối nói ba người chúng ta rất lâu rồi cũng chưa cùng nhau ăn cơm, cho nên em liền hẹn anh cùng tới đây." Tiểu Huyền giải thích như vậy trước ánh mắt khó hiểu của Quý Xuyên.

Một khác kia, Tiểu Bảo Bối cười.

Hóa ra, khả năng đổi trắng thay đen thật sự đúng là có di truyền.

Không phải là ăn một bữa cơm thôi sao?

Cô ăn, còn không được sao?

"Thật sao..." Quý Xuyên mang nghi hoặc, lúc chuyển ánh mắt từ trên mặt Tiểu Huyền đến Tiểu Bảo Bối liền thay đổi.

Trừ vẻ nghi vấn, muốn tìm tòi nghiên cứu dụng ý của Tiểu Bảo Bối gọi bọn họ cùng nhau ăn cơm ra, còn có kinh diêm.

Ở trong ấn tượng của hắn, hình tượng của Tiểu Bảo Bối vẫn luôn là canh suông mì sợi khô khan. Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, diễn đàn lễ quý đôn một ngày nào đó Tiểu Bảo Bối cũng sẽ mặc váy mát mẻ thế này, phô da thịt trắng nõn ra trước mặt người khác.

Nhất là cánh tay kia bình thường che chắn rất kỹ, bây giờ để lộ ra ngoài làm người ta nhìn không được muốn nhéo một cái.

"Xuyên, hai ngày nay dạ dày anh không được tốt, mau ăn đi?" Tiểu Huyền hết sức nhấn mạnh âm điệu, kéo tâm trí của hắn đang tạm thời bị Tiểu Bảo Bối câu đi.

"Khụ khụ... Ừ." Quý Xuyên cuống quýt ho khan để che giấu luồng cuống của mình. "Bảo Bối, em cũng gọi món đi. Anh nhớ em thích ăn bò bít tết rượu vang, thịt phải mềm."

Thấy hắn tự dừng đề tâm đến mình, đột nhiên Tiểu Bảo Bối ý thức được, rốt cuộc bản thân mình cũng có tư chất làm Quý Xuyên thất thần.

Gậy ông đập lưng ông như vậy, thấy thế nào?

Tiểu Bảo Bối biết suy nghĩ của mình có chút tà ác, nhưng cách làm hôm nay của Tiểu Huyền quả thật làm cô rất bức mình nên cô không lo được nhiều như vậy.

"Cám ơn." Cô dịu dàng nói, liền nhận lấy thực đơn mà Quý Xuyên ân cần đưa tới cho mình.

"Cám ơn cái gì chứ, quan hệ của hai chúng ta là gì mà phải nói như vậy?" Đường như tâm tình của Quý Xuyên không tệ. Bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ hòa bình ở cùng nhau kể từ sau khi Tiểu Bảo Bối ném giấy hôn thú của hắn và Tiểu Huyền đến trước mặt hắn.

"..." Nếu như dựa theo tính tình của mình, giờ khắc này Tiểu Bảo Bối thật muốn đập mấy món đồ mà mình bắt được lên đầu Quý Xuyên.

Cũng đã kết hôn với người phụ nữ khác, còn nói tới quan hệ với Tiểu Bảo Bối cô sao?

Bây giờ bọn họ dù một xu quan hệ cũng không có.

Nhưng nhìn thấy tức giận trong mắt Tiểu Huyền, Tiểu Bảo Bối mới cố gắng kiềm nén cơn tức của mình, ngẩng đầu lên bày một nụ cười đáng yêu với Quý Xuyên.

Thấy hai người mất đi mây lại không xem ai ra gì, đột nhiên Tiểu Huyền cảm thấy hôm nay mình hạ sai nước cờ.

Tại sao phải kéo Quý Xuyên đến để hai người bọn họ liếc mắt đưa tình ở trước mặt mình? Chính là sợ người khác không biết hai người đã từng yêu nhau sao?

Từ đó trở đi, Tiểu Huyền yên tĩnh ăn cơm. Nhưng Quý Xuyên vừa được Tiểu Bảo Bối đáp lại, diễn đàn lễ quý đôn giống như đứa trẻ được cho kẹo. Trừ Kiều Trác Phàm ra, hẳn liền hỏi thăm đến cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của Tiểu Bảo Bối, lại xem người vợ bên cạnh như người vô hình.

- - Tuyến phân cách - -

"Ăn no rồi. Quý Xuyên, không phải anh còn muốn về công ty sao? Chúng ta cùng đi đi." Nhìn thấy Quý Xuyên cuối cùng cũng để dao xuống, Tiểu Huyền lập tức mở miệng.

"Gấp cái gì? Nếu không thì chúng ta uống ly cà phê đi?" Ba chữ trước, là Quý Xuyên ném cho Tiểu Huyền, giọng nói kia không khác gì hừ lạnh. Câu nói còn lại là nhìn về phía Tiểu Bảo Bối, đáy mắt hẳn còn chứa vui vẻ.

Thái độ trước sau khác biệt, làm Tiểu Huyền không có cách nào che dấu lửa giận trong mắt.

"Thôi đi. Hôm nay ăn no quá rồi, uống cà phê không nổi nữa. Hơn nữa, em đã ăn không một bữa cơm lớn của hai người rồi, nếu còn uống cà phê nữa đoán chừng chị họ sẽ rủa chết em đấy." Giọng nói của Tiểu Bảo Bối rất nhẹ, nửa chế nhạo nửa đùa nhìn về phía Tiểu Huyền.

Chỉ thấy sau khi Quý Xuyên nghe đến lời nói của Tiểu Bảo Bối cũng nhìn về phía Tiểu Huyền.

Tiểu Huyền chưa kịp che giấu vẻ mặt tức giận của mình, cứ như vậy bại lộ ở trước mặt Quý Xuyên. Chọc cho người đàn ông này lập tức vút cho cô một vẻ mặt chán ghét.

Mắt thấy đôi gian phu dâm phụ đang lườm nhau, Tiểu Bảo Bối cảm thấy mình nên toàn thân mà lui: "Được rồi, diễn đàn lễ quý đôn em còn có chút việc, đi trước đây. Lần tới có cơ hội, ba người chúng ta lại gặp mặt ăn cơm." Nếu như, không sợ bị cô làm cho tức chết, thì có thể lại cùng nhau ăn cơm thử xem.

Bỏ lại lời này, Tiểu Bảo Bối liền vỗ vỗ cái mông nhỏ đi khỏi. Để lại Quý Xuyên mê mẩn nhìn theo bóng lưng của Tiểu Bảo Bối, cùng với Tiểu Huyền mặt mũi tràn đầy oán giận...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Anh Thích Cô Ấy, Thì Trước Đây Không Nên Tới Trêu Chọc Tôi

Lúc đi ra khỏi nhà hàng Tây, Tiểu Bảo Bối xoa xoa cái bụng no tròn của mình, ợ một cái. Thậm chí cô còn nở một nụ cười tươi tắn, vô cùng hài lòng với biểu hiện hôm nay của mình.

"Xem ra, mới vừa rồi ở bên trong rất tốt!" Ngay lúc cô đón ánh nắng mặt trời nở ra một nụ cười thỏa mãn, thì một giọng nói thờ ơ của người đàn ông nào đó vang lên.

Tiểu Bảo Bối nghiêng đầu mới phát hiện, Kiều Trác Phàm dựa vào bên cạnh chiếc xe BMW lúc này mới đưa cô tới. Chiếc quần thoải mái màu trắng phối hợp với chiếc áo T-shirt màu xanh ngọc, đôi mũ lưỡi trai màu trắng. Không phải màu sắc quá đặc sắc nhưng mặc trên người anh lại rất hài hòa. So với thường ngày lúc nào cũng mặc đồ vest đi giày da, thì hôm nay Kiều Trác Phàm nhìn trẻ ra không ít.

Nhất là đôi đồng tử màu đen kìa, bên trong ánh mắt cười cũng hiện lên tia sáng. Anh cười một tiếng, toàn thể giới như vì vẻ quyến rũ của anh mà dừng lại.

"Kiều Trác Phàm, tại sao anh lại ở đây?" Nhìn thấy Kiều Trác Phàm, dường như Tiểu Bảo Bối rất vui vẻ. Nhảy cẫng lên rồi nhanh chóng đi lại trước mặt của Kiều Trác Phàm. Mái tóc đuôi ngựa ở sau ót, liên tục đưa sang trái sang phải theo người của cô, nhìn rất hoạt bát đáng yêu!

Tiểu Bảo Bối hoạt bát đáng yêu như vậy, ngay cả Kiều Trác Phàm cũng bị lây nhiễm cảm giác này từ cô.

Cánh tay bị bàn tay thon dài của cô nắm lấy, Kiều Trác Phàm híp mắt lại vô cùng hưởng thụ.

"Kiều Trác Phàm, tôi nói cho anh nghe, hôm nay biểu hiện của tôi rất tốt!" Cô nóng lòng muốn chia sẻ niềm vui với anh. Lại nhìn thấy cánh tay của anh bị đỏ lên dưới ánh nắng mặt trời chói chang, cô hỏi: "Kiều Trác Phàm, không phải từ sáng tới giờ anh chưa đi khỏi đây đấy chứ?"

"Trẻ con dễ dạy!" Kiều Trác Phàm cũng không tìm chỗ nào để đi. Từ lúc anh đưa cô tới đây, thì liên tục đứng chờ ở ngoài cửa của nhà hàng tây này.

“Tại sao anh lại ngốc như vậy? Cũng đã quá giờ cơm rồi!” Tiểu Bảo Bối giờ tay lên xem đồng hồ, kim đồng hồ đã chỉ một giờ rưỡi. Cô nhìn thấy, anh đã có chút hỗn hển.

Nhưng Kiều Trác Phàm cũng không cảm thấy buồn bực chút nào. Anh chỉ đưa tay lên xoa xoa đầu của Tiểu Bảo Bối, khoe môi cong lên giống như lưu manh: “Tôi ở đây không phải vì sợ người nào đó đơn thân độc đấu bị thua, khóc chạy về thì phải làm sao?”

Anh ghé sát, khiến cho mùi thơm đặc biệt trên người anh tỏa ra.

Ý của anh muốn nói, anh lo lắng cô bị bắt nạt, cho nên mới không rời đi sao?

Mặc dù Kiều Trác Phàm nở nụ cười như tên lưu manh, mức độ tin cậy của câu nói này rất thấp, nhưng không hiểu vì sao, tim của Tiểu Bảo Bối lại đập mạnh và nhanh đến vậy.

"Kiều Trác Phàm..." Cô cắn chặt môi dưới, bộ dạng có chút luống cuống.

“Được rồi, còn đứng đây làm chim cánh cụt làm gì nữa? Tôi sắp chết đói rồi!” Kiều Trác Phàm đúng là lão luyện. Ánh mắt anh nhìn một lúc, đã hiểu ra người phụ nữ này đang bối rối. Một lần nữa lên tiếng, anh đã xóa đi sự lúng túng giữa hai người một cách đơn giản.

Trong lúc nhất thời, Tiểu Bảo Bối cũng khôi phục lại trạng thái hoạt bát như trước: “Được rồi, chúng ta đi ăn cơm. Để sau này, tôi sẽ nói biểu hiện của mình ngày hôm nay cho anh nghe!”

“Vậy được! Nhưng mà hôm nay em trả tiền cơm.”

"Kiều Trác Phàm, anh thật keo kiệt!"

“Không còn cách nào, ai bảo tôi nghèo?” Một người lái xe BMW, bên trong đều được trang trí bằng vàng, than khóc như vậy ai tin?

Tiểu Bảo Bối không tin, cho nên cô đuổi theo Kiều Trác Phàm đòi đánh đòi giết.

Mà một màn này, đúng lúc bị Tiểu Huyền và Quý Xuyên đi từ trong nhà hàng tây đi ra bắt gặp.

Dưới ánh mặt trời, tóc đuôi ngựa của Tiểu Bảo Bối đang đưa theo thân thể, bộ dạng thì tươi cười ngọt ngào.

Nhất là cái váy dây kia, bị gió thổi tới, tung bay như bướm bướm rất đẹp.

Một giây này, hầu kết của Quý Xuyên không tự chủ trượt lên trượt xuống.

Nhưng khi ánh mắt của anh ta nhìn thấy Kiều Trác Phàm ở phía trước của Tiểu Bảo Bối, chợt biến sắc. Diện mạo Kê quyu đang

Đúng vậy, từ lúc mà anh ta lãnh giấy hôn thú cùng với Tiểu Huyền, cho tới bây giờ anh ta cũng chưa từng nghĩ tới có một ngày Tiểu Bảo Bối sẽ rời bỏ anh ta, để đi tìm hạnh phúc của chính mình.

Không, có nghĩ tới là sớm muộn gì cô cũng sẽ rời đi. Nhưng mà anh ta không ngờ được là, trong một thời gian ngắn ngủi như thế mà Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm đã ở chung một chỗ. Hơn nữa, nhìn mối quan hệ của bọn họ hình như cũng không tệ...

Tất cả những chuyện này, dường như khiến Quý Xuyên không thể tiếp nhận được.

Sự đổ kỵ và không cam lòng bắt đầu xâm chiếm trong lòng của anh ta.

Thân thể của anh ta, gần như rơi vào trạng thái lo lắng và hoảng hốt...

Mà suốt cả quá trình này, Tiểu Huyền đều nhìn vào mắt. Đương nhiên, kể cả một màn hạnh phúc của Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm nữa.

Nhưng mà Quý Xuyên, bây giờ anh đang ghen có phải không?

Tiểu Bảo Bối đã biến thành một người không hề liên quan tới anh, anh còn ghen cái nỗi gì?

"Quý Xuyên, chúng ta..." Chúng ta trở về đi!

Tiểu Huyền muốn mở miệng, nói cái gì đó.

Nhưng mà cô ta vừa mới mở miệng, thì đã bị Quý Xuyên quát lên: “Câm miệng!”

"Quý Xuyên, em quấy rầy anh nhìn Tiểu Bảo Bối sao?" Lặp đi lặp lại nhiều lần, ở trước mặt cô mà lộ ra vẻ háo sắc với Tiểu Bảo Bối, anh thật sự cho rằng trái tim của Tiểu Huyền cô làm bằng gỗ sao, không hề có cảm giác gì sao?

“Cô nói bậy nói bạ cái gì đó?” Bị vạch trần tâm tư, vẻ mặt Quý Xuyên có chút ảo não, có chút không kiên nhẫn duy chỉ không hề có sự áy náy.

Nhìn tất cả nét mặt của người đàn ông này, đột nhiên Tiểu Huyền cảm thấy hết sức buồn cười: “Tôi nói vậy? Trong lòng của anh hiểu rõ nhất, rốt cuộc thì tôi có nói vậy hay không!”

Cô vẫn cảm thấy, Quý Xuyên rời bỏ Tiểu Bảo Bối để tìm đến mình, thì chắc hẳn là yêu cô.

Mà cô, cũng vô cùng hưởng thụ tình yêu này.

Có một lần cô còn cho rằng, Quý Xuyên yêu cô nên mới có thể nổi điên được như vậy. Kết hôn với một người đàn ông như vậy, thì chắc chắn chỉ có hạnh phúc mà thôi.

Nhưng giấy hôn thú đã nhận, hạnh phúc đâu rồi?

Kể từ khi nhận giấy hôn thú xong, cô phát hiện ra càng ngày Quý Xuyên cách cô càng xa!

Cho dù mỗi ngày đều nhìn thấy mặt, nhưng số lần nói chuyện càng ngày càng ít.

Ngay cả buổi tối, trước kia điên cuồng ân ái, giờ cũng ít đi.

Dần dần Tiểu Huyền có cảm giác, thời gian kết hôn này không ngọt ngào như đã tưởng tượng. Thậm chí càng lúc càng giống như gong xieng, ép cô tới mức không thở nổi.

Mà người đàn ông ở trước mắt này, người mà cô xem là người yêu người thân nhất, cũng đã thay đổi càng ngày càng trở nên xa lạ.

Nhất là mỗi lúc Quý Xuyên gặp Tiểu Bảo Bối, thì vẻ mặt tham lam của anh lại hiện lên, giống như là một lưỡi dao sắc bén, lăng trì cô từng chút từng chút một...

“Nếu như anh thích cô ấy như vậy, lúc trước anh không nên bỏ cô ấy mà tới trêu chọc tôi!” Cô ta tức giận đẩy tay của Quý Xuyên, khóc lóc chạy về xe của mình, rồi nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Cỏ Khôn Không Để Ngựa Ăn Lăn Nữa

"Kiều Trác Phàm, sao anh không ăn nhiều một chút? Tôi thấy anh cũng chưa ăn được bao nhiêu mà." Dùng com cùng Kiều Trác Phàm, anh chỉ ăn vài miếng liền để nữa xuống, Tiểu Bảo Bối chống cằm, nghi hoặc.

"Em cho rằng tôi là em, cũng giống như heo sao? Ăn một lần liền nhất định phải nhồi vào cho căng bụng lên?" Kiều Trác Phàm giống như một tác phẩm nghệ thuật. Giờ tay nhắc chân rất ưu nhã, người khác không thể bắt chước được.

Tựa như bây giờ, anh cầm lấy khăn tay bên cạnh lau khóe môi.

Cùng là một động tác, như người bình thường đi ra từ quán ăn bên đường. Nhưng Kiều Trác Phàm có thể biểu đạt rất ưu nhã tựa như quý tộc Châu Âu.

"Anh mới giống heo." Tiểu Bảo Bối phản bác theo bản năng.

"Em là heo."

"Anh mới là heo."

"..."

Trên đường về nhà, hai người vẫn tiếp tục cuộc đối thoại không có chút dinh dưỡng nào.

Mà trừ đại thẩm bày tỏ hết sức ủy khuất: Nằm cũng trúng đạn.

"Kiều Trác Phàm, anh không thấy được vừa rồi tôi có bao nhiêu ngẫu dẫu. Quý Xuyên cứ nhìn tôi, tôi đoán rằng hẳn cũng đã bị tôi mê hoặc. Chị họ tôi hình như cũng cảm nhận được sức uy hiếp mạnh mẽ của tôi, hắc hắc..." Tiến vào ngôi nhà chiếm diện tích khoảng mấy ngàn m², Tiểu Bảo Bối liền đổi đề tài. Nói tới chỗ hào hứng, Tiểu Bảo Bối còn mạnh bạo cười ha ha.

Nhưng cô cười hơn nửa ngày, Kiều Trác Phàm dường như cũng không có phản ứng.

"Kiều Trác Phàm, anh làm sao vậy? Có phải biểu hiện của tôi vẫn chưa được tốt lắm phải không?" Phục hồi tinh thần lại, liền nhìn đến Kiều Trác Phàm đang từ trên cao nhìn xuống cô.

Trong đôi mắt đen mê hoặc kia, có hình bóng rõ ràng của cô. Còn có chút sâu thẳm mơ hồ, Tiểu Bảo Bối nhìn không thấu.

"Kiều Trác Phàm?" Tiểu Bảo Bối bị nhìn như vậy có chút lúng túng, theo bản năng muốn đưa tay kéo cánh tay Kiều Trác Phàm, để anh phục hồi tinh thần lại.

Khi cô đưa tay còn chưa chạm đến anh, cô nghe được giọng nói trầm thấp khàn khàn của anh: "Tiểu Bảo Bối, diễn đàn lễ quý đôn nếu như Quý Xuyên bây giờ nói với em hẳn hối hận khi kết hôn cùng người khác, em sẽ làm thế nào?"

Chẳng biết tại sao, Tiểu Bảo Bối cảm thấy, giờ khắc này giọng nói của Kiều Trác Phàm có chút khàn khàn không rõ. Vấn đề của anh cũng có chút kỳ lạ. Hình tượng này, cùng bộ dáng cả lợ phát phờ du côn lưu manh của anh lúc trước thật sự có khác biệt rất lớn.

Nhưng Tiểu Bảo Bối lại nhìn thấy sự nghiêm túc trong đôi đồng tử của anh.

"Tôi có thể như thế nào?" Cô không hiểu, Kiều Trác Phàm vì sao đột nhiên hỏi cô những thứ này.

Nhưng Kiều Trác Phàm từng bước ép sát: "Có thể lại đi cùng hẳn, một lần nữa tiếp nhận hẳn hay không?"

"Sẽ không." Mặc dù cô không hiểu nổi Kiều Trác Phàm vì sao sẽ nghiêm túc hỏi cô mấy vấn đề như vậy, nhưng Tiểu Bảo Bối vẫn cứng rắn trả lời.

"Chẳng lẽ hẳn trở về tìm em, em cũng không mềm lòng sao?" Không biết hôm nay có phải Kiều Trác Phàm ăn trúng thuốc nổ hay không, khẩu khí cũng có chút nóng nảy. "Nói cho tôi biết."

Điều này làm Tiểu Bảo Bối thoáng giật mình, hốc mắt có chút hồng. Cô không hiểu, mới vừa rồi cùng nhau trở về Kiều Trác Phàm vẫn vui vẻ, như thế nào đột nhiên bây giờ giống như đang tra hỏi tù nhân.

"Kiều Trác Phàm, mặc kệ anh nghĩ như thế nào, cho dù hẳn trở về tìm tôi, tôi cũng sẽ không trở lại bên cạnh hẳn. Nếu hẳn có thể bỏ chị họ đã lãnh giấy kết hôn cùng hẳn, vậy sau này hẳn cũng có thể làm như vậy với tôi. Một lần bất trung trăm lần bất dụng, đạo lý này tôi vẫn hiểu rõ."

Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn cô vẫn chưa quên những năm tháng mà bọn họ ở bên nhau, nhưng hiện tại cô thật sự chưa bao giờ nghĩ tới sẽ trở lại bên cạnh hẳn.

Nhưng Tiểu Bảo Bối không nghĩ tới, một câu nói của mình, làm Kiều Trác Phàm thay đổi lớn.

Vốn Kiều Trác Phàm đang mím môi, giống như đang thủ oán ai đó, giờ phút này khóe miệng sắp chạm tới đuôi mắt. Ngay cả nếp nhăn trên mặt khi cười, cũng hiện ra rất rõ.

"Tiểu Bảo Bối, nhớ kỹ lời nói ngày hôm nay của em. Cô khôn không để ngựa ăn lần nữa, có biết không?" Anh đưa bàn tay ra, xoa đỉnh đầu cô, nụ cười tỏa nắng đang xác minh rằng những điều mà Tiểu Bảo Bối đang thấy không phải giả.

Ngựa khôn không quay đầu ăn cỏ cũ, mọi người đều nói như vậy.

Nhưng Kiều Trác Phàm lại nói là cô khôn không để ngựa ăn lần nữa?

Tiểu Bảo Bối vẫn không hỏi tiếp, đôi đồng tử như nhìn thấu được toàn bộ của Kiều Trác Phàm chỉ lướt qua trên mặt cô, giống như đọc hiểu được thất sắc của cô: "An phận làm cô của em đi. Em không có bản lĩnh làm con ngựa."

"Kiều Trác Phàm"

Anh mới là cô, cả nhà của anh đều là người ngu ngốc.

Tiểu Bảo Bối muốn tiến lên tranh cãi ầm ĩ một trận với Kiều Trác Phàm, nhưng sau khi gọi tên anh, lại bị cánh môi của anh chặn lại...

Hồi lâu sau, dường như Tiểu Bảo Bối cũng không bài xích anh, tay cô vòng lên eo của Kiều Trác Phàm.

Một khắc kia, Kiều Trác Phàm nhìn vào đôi mắt không lớn kia, lại trong đôi mắt vô cùng xinh đẹp phản chiếu ra gương mặt phóng đại của mình, hài lòng nhắm mắt lại.

Đây có thể nói là nụ hôn cam tâm tình nguyện lần đầu tiên giữa bọn họ...

- - Tuyển phân cách - -

"Nhạc Dương, chuyện tôi nhờ cô làm xong chưa?"

"Quý Xuyên? Chuyện kia đã xử lý không sai biệt lắm. Chỉ có điều cổ phần trên tay Bảo Bối chỉ có 15%, trên hiệp nghị nói là chờ sau khi Tiểu Bảo Bối kết hôn, cổ phần 35% trên tay bác Tiểu mới có thể thuộc về tên của Tiểu Bảo Bối. Bởi như vậy, anh muốn chuyển những cổ phần này, nhất định phải có

giấy kết hôn của anh và Tiểu Bảo Bối mới được." Nhạc Dương hình như đang ở nơi làm việc, có chút ồn ào.

"..." Nghe được lời nói của Nhạc Dương, lúc này tay Quý Xuyên đang cầm tách cà phê run lên. Cà phê mới vừa pha xong, có vài giọt văng lên mu bàn tay hắn. Có mấy đốm nhỏ trên tay đã phiem hồng. Nếu xử lý chậm, chỉ sợ sẽ thành bọng nước.

Nhưng sau khi Quý Xuyên nghe mấy câu kia của Nhạc Dương, ngay cả tay mình cũng chẳng thêm quan tâm. Đường như, chỗ mới bị phỏng không phải là tay hắn.

"Nhạc Dương, cô xem có thể giúp tôi nghĩ biện pháp khác hay không?"

"Quý Xuyên, đây là luật pháp quy định, không phải tôi nghĩ biện pháp là được. Hơn nữa, bây giờ không phải anh đã kết hôn với Tiểu Bảo Bối rồi sao? Đến lúc đó anh đưa giấy kết hôn của hai người cho tôi là được rồi. Anh gấp cái gì chứ?" Tính cách của Nhạc Dương ngay thẳng, có lời gì cũng sẽ không giấu ở trong lòng.

"Tôi biết rồi." Sợ mình nói thêm gì nữa, sẽ làm cho cô gái này hoài nghi, Quý Xuyên chỉ có thể tạm thời dừng lại.

"Anh cũng không cần lo lắng. Bây giờ tôi phải xử lý vài thủ tục, chắc vài ngày sau liền về nước. Những chuyện kia, chờ tôi về nước sẽ giúp anh xử lý ổn thỏa."

"Cô sắp về nước?" Tin tức này, làm Quý Xuyên có chút bất ngờ. Nhưng vì che dấu hoảng loạn của mình, hắn lại vội vàng bổ sung một câu: "Như vậy đi, ngày cô về nước nhớ gọi điện thoại cho tôi, đến lúc đó tôi dắt Bảo Bối đến đón cô."

Sợ mình nhiều lời sẽ tiết lộ nhiều tâm tình hơn, Quý Xuyên vội vàng cúp điện thoại.

Lúc này, vừa thấy Tiểu Huyền cầm văn kiện đi đến.

"Quý tổng, văn kiện anh cần liền đặt ở đây, tôi đi ra ngoài trước." Thái độ lúc này của Tiểu Huyền có thể nói là lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tiểu Huyền Đổ Kỵ

Editor: Táo đồ phổ núi

"Đợi chút!" Vào lúc Tiểu Huyền sắp đi ra khỏi cánh cửa kia, Quý Xuyên lên tiếng.

"Quý tổng còn điều gì dặn dò?" Tiểu Huyền không quay đầu lại, chỉ hỏi như vậy.

Trong giọng nói của cô ta rõ ràng hiện lên sự lạnh lùng, một chút cũng không giống như một đôi vợ chồng mới cưới.

"Huyền huyền, em làm sao vậy?" Quý Xuyên rõ ràng đã biết nhưng còn cố hỏi.

Cô làm sao vậy?

Nếu như không phải anh ở trước mặt Tiểu Bảo Bối biểu hiện sự lấy lòng rõ ràng như vậy, sao cô lại biến thành như vậy?

Nhưng ngay cả khi cô thể hiện sự ghen tuông rõ ràng đến như vậy, nhưng người đàn ông này cả hai ngày nay cũng không để ý đến cô.

Cùng ở dưới một mái nhà, cùng ngủ trên một giường, nhưng người đàn ông này còn lạnh nhạt hơn cả người xa lạ.

Bây giờ, cùng lắm thì cô và anh người tám lạnh kẻ nửa cân.

Anh có tư cách gì mà nói cô?

"Không có gì, chỉ là không muốn làm phiền Quý tổng đang làm việc thôi!"

Bỏ lại một câu nói kia, cô ta định rời đi.

Lại không nghĩ tới, ngay giây phút cô ta nhắc chân đi ra, thì Quý Xuyên đã đi tới sau lưng của cô ta, ôm chặt lấy eo của cô ta.

Cô đã không còn nhớ, bọn họ đã bao lâu rồi không còn thân mật dựa sát vào nhau như thế này nữa rồi. Chóp mũi, không hiểu sao bắt đầu cảm thấy chua xót ...

Mặc dù cô ta đứng đưa lưng lại, nhưng Quý Xuyên biết rõ, hành động của mình đã có hiệu quả.

Bởi vì anh ta có thể cảm nhận được hai vai của người phụ nữ này run lên.

“Huyền Huyền... Xin lỗi! Ngày đó, là anh đã không đứng, anh nói lời xin lỗi với em.....”

Giống như là được cổ vũ, người đàn ông tiếp tục ghé sát vào bên tai của cô ta thì thầm.

Bả vai của Tiểu Huyền, càng lúc càng run rẩy nhiều hơn.

"Huyền huyền, tha thứ cho anh được không?" Vào lúc cô ta dao động không biết làm sao, thì anh ta gia tăng lực ở trên eo của cô ta.

Một giây này, tất cả sự đề phòng của người phụ nữ, trong nháy mắt đều đã bị sụp đổ.

“Quý Xuyên, đồng ý với em, sau này đừng như vậy nữa được không? Mỗi ngày nay, em thực sự rất khó chịu...” Cô ta không giãy giụa nữa, và từ từ chui vào trong lòng của Quý Xuyên, dùng nước mắt để thể hiện sự lo lắng của cô ta mấy ngày nay.

“Anh biết anh sai rồi, sau này sẽ không tái phạm nữa! Huyền Huyền, đừng tức giận với anh nữa, được không?”

“Vâng!”

Kỳ thật, phụ nữ đều rất ngu ngốc, giằng giăng lâu như vậy, nhưng khi Quý Xuyên nói có mấy câu, thì đã bỏ hết tất cả sự phòng bị xuống.

Mà Tiểu Huyền mặc dù rất nhạy bén, thấu hiểu rất nhiều chuyện, nhưng mà cô ta cũng không thoát khỏi căn bệnh chung của phụ nữ.

Kể từ đó, vốn bọn họ sẽ phải mỗi người đi một đường, giờ lại đi cùng với nhau.

Nhưng lúc này, đứng ở trong lòng của Quý Xuyên, hưởng thụ sự dịu dàng của người đàn ông này, Tiểu Huyền không hề biết rằng, lúc cô ra vùi mặt vào trong lòng của Quý Xuyên, thì trong nháy mắt này trên mặt người đàn ông này đang hiện lên sự khinh thường...

- - Đường phân cách - -

Hôm nay, Tiểu Bảo Bối quay lại làm ở tập đoàn Tiểu Thi

Gặp Tiểu Bảo Bối ở phòng giải khát, các đồng nghiệp đều rất quan tâm tới cuộc sống tân hôn của cô, hơn nữa bọn họ còn không ngừng tán thưởng hôm nay cô còn ăn mặc rất xinh đẹp.

Thật ra, bộ quần áo này là sáng sớm nay được người ta đưa tới nhà. Hơn nữa còn đưa tới rất nhiều quần áo. Kiều Trác Phàm nói, bắt đầu từ hôm nay, cô chỉ có thể mặc những bộ quần áo này! Nếu không anh sẽ lột hết của cô!

Tiểu Bảo Bối biết rõ, người đàn ông này chẳng qua là muốn mượn cơ hội để hành hung cô thôi. Kể từ hôm bọn họ anh tình tới nguyện hôn môi xong, thỉnh thoảng Kiều Trác Phàm sẽ hôn cô một cái. Thậm chí có thời điểm móng vuốt của anh còn quanh quẩn ở trước ngực của cô...

Tiểu Bảo Bối biết rõ, anh nhất định đã lên kế hoạch về phương diện nào đó rồi! Nhưng mà cô thực sự có thể cùng Kiều Trác Phàm phát triển đến bước đó sao?

Nghĩ tới mỗi buổi tối Kiều Trác Phàm luôn ở cửa phòng ngủ của cô lưu lại ánh mắt như lang như hổ kia, tim của Tiểu Bảo Bối như thót lên cổ họng.

“Tiểu Bảo Bối, một mình đứng đó ngây ngốc làm gì? Không thấy những người khác bắt đầu vào làm việc rồi sao?” Giọng nói của Tiểu Huyền truyền tới, Tiểu Bảo Bối mới ý thức được vừa rồi mình đã suy nghĩ lung tung.

Tiểu Bảo Bối đỏ mặt tới mang tai nhìn quanh một lượt, phát hiện sau khi Tiểu Huyền đi vào, những người ở trong phòng giải khát đều đã đi hết. Chỉ còn lại mình cô đứng ngẩn người nên bị Tiểu Huyền bắt quả tang.

“Biết rồi, em đi làm việc ngay đây!” Tiểu Bảo Bối cũng không muốn đứng đây dây dưa với cô ta, để những lời này lại sau đó muốn rời đi.

Nhưng Tiểu Huyền lại ngăn ở cửa, không cho cô đi!

“Bảo Bối, đừng cảm thấy chị họ cay nghiệt. Chị chỉ muốn nói cho em biết, dù sao thì đây cũng là Tiểu Thi, em là con gái nhà họ Tiểu, đại diện cho mặt mũi nhà họ Tiểu. Em đừng ở chỗ này ba ngày câu cá hai bữa thì giăng lưới, những nhân viên phía dưới thấy được noi theo gương em thì làm sao bây giờ?”

Lời nói của cô ta rất hợp tình hợp lý, giống như cô ta thực sự suy nghĩ cho công ty. Nhưng trên thực tế, rõ ràng cô ta chỉ muốn lấy lại công đạo cho bản thân vì quá tức hôm đó.

“Còn nữa, quần áo trên người em là cái gì đây?” Ánh mắt Tiểu Huyền rơi trên chiếc váy của Tiểu Bảo Bối. Chiếc váy màu xám qua đầu gối, lộ ra bắp chân mịn màng. Nửa người trên là chiếc áo khoác màu chiffon màu hồng phấn, lộ ra bả vai tròn mịn. Mái tóc màu đen, được cô cột kiểu đuôi ngựa ở

đăng sau.

Sáng chói như ánh mặt trời, nhưng lại không mất đi sự hoạt bát!

Mà Tiểu Huyền không thể không thừa nhận, Tiểu Bảo Bối như vậy vô cùng có sức sống, bản thân mình không thể nào so sánh được.

“Đây là công ty là nơi để làm việc, chứ không phải nơi đi dạo phố! Em ăn mặc như vậy, để làm cái gì?” Trên mặt của Tiểu Huyền ngoại trừ sự bất mãn, còn viết hai chữ “đồ kỳ”.

Cô ta cũng không quên, lần trước chính Tiểu Bảo Bối đã ăn mặc quyến rũ như vậy, khiến cho Quý Xuyên bị thất thần.

Nếu như bây giờ cô còn ông ọ làm dáng trước mặt của Quý Xuyên, không biết sẽ như thế nào nữa.

“Chị họ, có phải chị đã quản quá nhiều chuyện rồi không? Trong công ty rõ ràng đã không có văn bản nào quy định, chúng ta phải ăn mặc như thế nào?” Dựa theo lời giải thích của Kiều Trác Phàm, cô mặc bộ quần áo công sở tối, đó chính là không hợp với cơ thể!

Trước kia, cô cảm thấy người đàn ông như Quý Xuyên, sẽ thích sự nữ tính nơi công sở, mới có thể cố gắng ăn mặc như vậy. Mà bây giờ, những thứ đó đã trở thành quá khứ, vậy thì cô cần gì phải quan tâm tới cách nhìn của anh ta?

Vậy thì hãy để những bộ đồ cũ kỹ kia, và cả những ký ức về Quý Xuyên, để chúng bị thời gian vùi lấp đi!

“Hơn nữa, em mặc bộ quần áo dạo phố, cũng tốt hơn so với những người khác mặc bộ quần áo đi làm mà như đi tới hộp đêm!” Lúc Tiểu Bảo Bối nói lời này, ánh mắt như có như không lướt qua chiếc áo sơ mi cổ thấp hình chữ V của Tiểu Huyền. Điều này khiến vẻ mặt của Tiểu Huyền cứng đờ lại...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Quý Xuyên, Anh Là Người Mù Sao?

Không thể nghi ngờ, cái nhìn vừa rồi của Tiểu Bảo Bối, chính là đang nói Tiểu Huyền.

Không đúng sao?

Lúc làm việc, mặc áo cổ thấp như vậy làm cái gì?

Chỉ hơi cúi người, không phải mọi thứ bên trong liền bị người ta nhìn thấy rõ ràng hết hay sao?

Cái đó có gì khác với tiểu thư sô pha (gái bán hoa) đang tranh nhau giành khách trong hộp đêm chứ?

"Tiểu Bảo Bối, cô thật không có phép tắc? Cũng dám nói đến trên đầu tôi như vậy? Thật đúng là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Sở dĩ cô và Kiều Trác Phàm nhanh như vậy liền cùng một chỗ, chỉ e là từ trước đã có gian tình với nhau rồi? Chắc chắn, hôm nay tôi liền thay cha cô, dạy lại đứa con gái hư hỏng không được mẹ dạy này." Hiển nhiên, Tiểu Huyền cảm thấy bị người vũ nhục. Dưới cơn nóng giận, ngay cả nét mặt hòa nhã mà cô ta đã cố gắng duy trì ở trước mặt Tiểu Bảo Bối và nhân viên trong công ty cũng không để ý nữa.

Cô ta nói thẳng đến người mẹ mà Tiểu Bảo Bối đề ý nhất. Thậm chí, cô ta còn đưa tay muốn tát một cái lên khuôn mặt hoạt bát của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng cuối cùng chỉ chớp mắt một cái liền bị Tiểu Bảo Bối nhanh tay nắm chặt.

"Chị họ, có phải chị đã hiểu lầm cái gì rồi không? Vừa rồi em cũng không chỉ tên nói họ của chị. Chị liền nói em như vậy, khó tránh có chút quá phận. Hơn nữa, chuyện này có liên quan gì tới mẹ em chứ? Là ai cho chị tư cách thay mẹ em giảng đạo lý?" Tiểu Bảo Bối vừa chặn lấy cánh tay của cô ta, vừa mang vẻ cảnh cáo trên mặt.

Có thể trước đó Tiểu Huyền đóng vai người chị quá tốt, nên quên mất giới hạn của Tiểu Bảo Bối.

Cô có thể cho phép người khác nói cô không tốt, thậm chí nói cô lăng lơ, có gian tình với Kiều Trác Phàm. Nhưng cô tuyệt đối không cho phép người khác nói đến mẹ cô như vậy.

Giống như vừa rồi, Tiểu Huyền vừa chạm đến mẹ cô, dường như Tiểu Bảo Bối lập tức thay đổi thành một người khác.

Tiểu Bảo Bối như vậy, không giống với cô gái lòng không mang tạp niệm như bình thường, lại giống như con thiêu thân lao vào lửa. Ngay cả lực nắm lấy cánh tay của Tiểu Huyền cũng lớn lên không ít.

Đến bây giờ, cổ tay của Tiểu Huyền cũng đau lên từng trận.

"Con nhóc này, học cái này từ Kiều Trác Phàm sao?" Có lẽ vì ý thức được lúc này cô ta đánh không lại Tiểu Bảo Bối, Tiểu Huyền đổi hướng khác, hết sức nhẫn nhịn.

Tiếng ồn ào như vậy, hấp dẫn đến không ít đồng nghiệp ghé mắt.

Quý Xuyên cũng xuất hiện vào lúc này.

"Đều ở trong đây làm gì vậy?" Một câu nói của Quý Xuyên, làm những người vốn đang vây quanh trước cửa phòng giải khát đều nhanh chóng trở lại chỗ làm việc của mình, duy chỉ còn lại hai người bên trong..

"Các người đang làm gì vậy?" Quý Xuyên vừa vào cửa, lạnh lùng nhìn lướt qua hai người. Ánh mắt cuối cùng dừng ở trên người Tiểu Bảo Bối..

Hắn phát hiện, cô gái này từ sau khi rời khỏi hắn, càng ngày càng đẹp. Nhất là cách ăn mặc cùng thần thái hoạt bát, đều làm hắn có chút không dời mắt được.

Quý Xuyên thất thần, Tiểu Huyền là người đầu tiên phát hiện.

Từ sau lần Quý Xuyên biểu hiện ân cần quá rõ ràng ở trước mặt Tiểu Bảo Bối, Tiểu Huyền liền rất đề ý đến ánh mắt mà hắn nhìn Tiểu Bảo Bối rất lâu.

Vừa rời hắn đi đến, Tiểu Huyền liền bắt đầu chú ý đến hắn.

Không ngoài dự liệu, lại lần nữa bắt được sự quan tâm từ trên mặt Quý Xuyên, trong đôi mắt phong tình của cô ta thoáng hiện lửa giận.

Thế nhưng tất cả tức giận, đều trong khoảnh khắc hóa thành ủy khuất: "Xuyên, em chỉ muốn để Bảo Bối làm việc nghiêm túc một chút, không nghĩ tới em ấy vậy mà..."

Tiểu Huyền bỗng chốc nhào vào trong ngực Quý Xuyên, trong mắt ngấn nước. Tựa như vừa rồi Tiểu Bảo Bối làm cho cô ta chịu rất nhiều ủy khuất.

Nhìn một màn này, Tiểu Bảo Bối rất muốn cười to.

Vừa ăn cướp vừa la làng sao?

Không thể không thừa nhận, Tiểu Huyền ngoại trừ có tư chất giả tạo ra, còn có kỹ thuật diễn kịch rất cao.

Diễn thế này, cô ta thật đúng là mất rất nhiều công phu, diễn giống như đúc. Dường như cô ta thật sự bị Tiểu Bảo Bối bắt nạt.

"Tiểu Huyền, chị không cảm thấy buồn nôn sao? Mới vừa rồi không phải là chị muốn đánh tôi sao? Như thế nào bây giờ lại như một đóa sen trắng thuần khiết thế này?" Tiểu Bảo Bối không có cách nào bắt chước như Tiểu Huyền, có khả năng thay đổi sắc mặt như làm ảo thuật.

Một giây trước, còn đang giảng lý lẽ cho cô.

Bây giờ nghĩ lại, đây có lẽ là nguyên nhân lúc trước Quý Xuyên lựa chọn Tiểu Huyền mà không chọn cô.

Nhưng biết làm sao được, Tiểu Bảo Bối cô chính là Tiểu Bảo Bối, không có cách nào đối trả được như vậy.

"Bảo Bối, chị biết em bởi vì Quý Xuyên chọn chị nên em có chút không cam lòng. Nhưng em cũng không thể vũ nhục chị như vậy, tối thiểu nhất chị vẫn là chị họ của em.."

Tiểu Huyền hóa thân thành đóa sen trắng thuần khiết giống như đúc, than thở khóc lóc.

"Chị họ? Ha ha... Lúc này, ngược lại chị còn nhớ chị vẫn là chị họ của tôi sao?"

Khi chiếm lấy vị hôn phu của Tiểu Bảo Bối cô, thông đồng cùng một chỗ, vì sao cô ta không nhớ cô ta vẫn là chị họ của cô?

Hơn nữa, vừa rồi vũ nhục cô không có mẹ dạy, như thế nào cô ta liền không nhớ Tiểu Bảo Bối cô vẫn là em họ của cô ta chứ?

Nước mắt của Tiểu Huyền, không thể làm Tiểu Bảo Bối mềm lòng. Ngược lại với một người nào đó, rất có hiệu quả.

Người này chính là Quý Xuyên.

Nhìn thấy bộ dạng khóc lóc của Tiểu Huyền, đầu tiên là hắn dịu dàng vì người phụ nữ này mà lau đi giọt nước mắt trên khóe mắt, sau đó lại quát Tiểu Bảo Bối: "Bảo Bối, lúc trước chúng tôi có lỗi với em. Chẳng qua bây giờ mọi chuyện cũng đã kết thúc, em không cần phải buồn mớ những thứ này trút giận lên trên người Huyền Huyền được. Dù nói thế nào, cô ấy cũng là chị họ của em.."

Không trách được, người khác đều nói vũ khí tốt nhất của phụ nữ chính là nước mắt.

Nhìn bây giờ liền biết Tiểu Huyền đang tận dụng vũ khí này không phải rất tốt đó sao? Quý Xuyên rất nhanh liền tin theo lời cô ta nói, bắt đầu đứng

chung một chiến tuyến với cô ta, chỉ trích Tiểu Bảo Bối cô.

Nhìn Quý Xuyên, Tiểu Bảo Bối cảm thấy có lẽ cô cũng nên nặn ra hai giọt nước mắt, không chừng liền chuyển bại thành thắng.

Nhưng không có cách nào, kể từ sau khi mẹ rời khỏi, cô đã thật lâu chưa từng khóc trước mặt người khác. Trong lúc nhất thời muốn nặn ra vài giọt nước mắt, vẫn rất khó khăn.

Nhưng chớp mũi chưa xốt, lại chứng minh tâm tình của cô đang lan tràn.

Ánh mắt rơi vào trên gương mặt của Quý Xuyên, Tiểu Bảo Bối đột nhiên cười: "Quý Xuyên, anh là người mù sao?"

Một câu nói, làm hai người vốn đang rúc vào nhau, sấm vai một đôi số khổ nhất thời có chút không hiểu nhìn về phía Tiểu Bảo Bối.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Đàn Ông Không Xấu, Phụ Nữ Không Yêu

Editor: Táo đồ phổ nưi

Tiểu Huyền và Quý Xuyên đều đang nhìn Tiểu Bảo Bối.

Người trước thì phần nộ. Người còn lại thì nghi hoặc.

Bởi vì lời nói của Tiểu Bảo Bối, hình như không phải là cùng đề tài mà bọn họ đang nói chuyện.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không thêm đề ý về khó hiểu trong ánh mắt của bọn họ, mà chỉ cười lạnh.

Nếu như anh ta không mù, tại sao anh ta lại dễ dàng tin lời nói của Tiểu Huyền như vậy? Chẳng lẽ người mà Tiểu Bảo Bối làm bạn ở bên cạnh nhiều năm như vậy, lại chính là một người không phân biệt được đúng sai sao?

Mà Quý Xuyên nhìn Tiểu Bảo Bối, trán cũng nhăn lại thành những đường nếp gấp.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối đứng ở trước mặt anh ta. Nhưng không hiểu tại sao, Quý Xuyên lại có cảm giác vô cùng xa xôi.

Loại cảm giác này, khiến anh ta cảm thấy bất an.

Giống như, nếu như lúc này anh ta không giữ chặt được Tiểu Bảo Bối, thì cả đời này bọn họ có thể gần nhau trong gang tấc, nhưng lại cách xa nhau cả bầu trời!

Vì muốn xua đi cảm giác xa lạ này, Quý Xuyên đẩy Tiểu Huyền ra, muốn đưa tay ra kéo Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà tay của anh ta còn chưa chạm tới Tiểu Bảo Bối, thì cô vốn đang cười lạnh, đột nhiên theo bản năng muốn né tránh bàn tay đang đưa ra của anh ta, khiến cho tay của anh ta giờ ra cũng vô ích.

Cô lại nói tiếp: "Nhưng mà nhìn đi cũng phải nhìn lại, người mù chính là Tiểu Bảo Bối tôi!"

Nói đến đây, khóe miệng của Tiểu Bảo Bối hiện lên sự khổ sở!

Nếu như không phải bị mù, thì một người đàn ông không biết phân biệt phải trái như vậy, sao cô lại có thể si mê anh ta lâu như vậy?

Nếu không phải bị mù, bên cạnh cô có một diễn viên xuất sắc như vậy tại sao cô lại không nhìn ra?

"Bảo Bối..." Quý Xuyên giống như có lời gì muốn nói với cô.

Nhưng mà anh ta mới gọi tên của cô, cô đã xoay người rồi đi, trên mặt mang theo sự khổ sở và bất đắc dĩ, lặng lẽ biến mất khỏi tầm mắt của hai người bọn họ.

Quý Xuyên bị bỏ lại, ngoại trừ khó hiểu, còn cảm thấy vô cùng lo lắng. Nếu người bên cạnh không phải là Tiểu Huyền, sợ rằng anh ta đã sớm đuổi theo.

Mà những phản ứng của Quý Xuyên đều lọt vào trong mắt của Tiểu Huyền, cô ta khẽ cười trong lòng, tuyên bố thắng lợi của mình.

- - Đường phân cách - -

“Cô Tiểu à, tại sao lại lâu như vậy mới nghe điện thoại? Để cho anh phải chờ tới nửa phút, không được rồi!” Tới gần trưa, Tiểu Bảo Bối nhận được cuộc gọi của Kiều Trác Phàm.

Lúc này, cảm xúc của Tiểu Bảo Bối cũng không vui vẻ gì. Hay nói cách khác, buổi sáng bị màn biểu diễn kia của Tiểu Huyền, khiến cho Tiểu Bảo Bối nghiễm nhiên trở thành người phụ nữ độc ác trong miệng của đồng nghiệp!

Sau khi đính hôn xong, bên ngoài dan díu với Kiều Trác Phàm không nói, còn khiến cho Quý Xuyên chỉ có thể ở cùng một chỗ với Tiểu Huyền. Mà bây giờ, khi cô nhìn thấy Quý Xuyên và Tiểu Huyền ở cùng một chỗ, lại tìm mọi cách gây khó dễ, hãm hại Tiểu Huyền!

Ở bên ngoài cửa toilet nghe thấy tin đồn về mình như vậy, Tiểu Bảo Bối bị sự hung hãn của bản thân mình trong tin đồn truyền thuyết đó làm cho hết hồn.

Nếu cô có thể làm được như vậy, thì bây giờ cũng không cần hồn bay phách lạc nữa rồi.

“Làm sao thế, sao mãi không thấy nói gì?” Không thấy Tiểu Bảo Bối trả lời lại, Kiều Trác Phàm nhận ra có chút gì đó không đúng.

“Không có gì, chẳng qua là không có tinh thần thôi! Chắc là do thời gian nghỉ phép dài quá, bây giờ mọi người đều trở nên xa cách hơn.” Không muốn làm Kiều Trác Phàm lo lắng, nên cô đã nói một câu như vậy.

Nhưng mà Kiều đại gia lại vô cùng tự tin nhận vơ về mình: “Anh thấy chắc là em đang nhớ người chồng đẹp trai anh tuần này rồi, nhớ tới mức không làm được việc gì đúng không?”

“Đúng đúng đúng...” Lười phải thanh minh với anh, Tiểu Bảo Bối chỉ muốn nhanh chóng cúp điện thoại.

Nhưng Tiểu Bảo Bối không ngờ được rằng, chính một câu thừa nhận này của cô, đã khiến cho cái đuôi của Kiều Trác Phàm vênh lên tận trời.

“Nhìn thấy em nhớ nhưng anh như vậy, bốn đại gia đại từ đại bi cho em thời gian mười phút, đi xuống dưới lầu đi!”

"Kiều Trác Phàm, anh đang ở Tiểu Thị?"

“Tự mình xuống xem không phải sẽ biết hay sao? Chờ em mười phút, quá hạn không chờ nữa!” Kiều Trác Phàm vênh vênh vào vào cúp điện thoại.

Tiểu Bảo Bối không thể ngờ được, Kiều Trác Phàm bận rộn như vậy mà lại thực sự tới Tiểu Thị.

Cô nhanh chóng chạy như bay về phía thang máy, chỉ vì để xác minh sự thật. Lại quên mất, lúc cô mong đợi được nhìn thấy Kiều Trác Phàm, khoe miệng của cô không tự giác cong lên.

Hai đầu lông mày, những buồn bực vì Tiểu Huyền ngày hôm nay, cũng bị quét sạch.

Mà Tiểu Bảo Bối cũng không hề hay biết, lúc cô cúp điện thoại và chạy về hướng thang máy, thì Quý Xuyên đang đứng gần chỗ cô.

Hôm nay, tất cả những chuyện phát sinh ở trong phòng giải khát, mặc dù trong công ty lưu truyền ra rất nhiều phiên bản. Nhưng mà, rõ ràng là xã hội này lại đồng tình kẻ yếu, nước mắt của Tiểu Huyền, đã khiến cô ta được đồng tình rất nhiều. Trước mắt, những phiên bản lưu truyền ra bên ngoài, đều nói Tiểu Bảo Bối khi dễ Tiểu Huyền.

Có thể coi là như vậy, Quý Xuyên không không chế nổi mình nên tới tìm Tiểu Bảo Bối...

Nhưng mà anh ta vừa đi vào bộ phận của Tiểu Bảo Bối, thì nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đang gọi điện thoại. Cũng nhìn thấy lúc cô cúp điện thoại trong nháy mắt khoe miệng đã nở một nụ cười ngọt ngào.

Anh ta không biết, cô đang nói chuyện điện thoại với anh. Nhưng mà, chết tiệt anh ta lại cảm thấy đồ kị với người đang điện thoại với cô, có thể có được nụ cười ngọt ngào như vậy của cô!

Nhìn thấy cô chạy như bay về hướng thang máy, bàn tay thả hai bên của anh ta chợt nắm chặt lại thành quyền. Xương khớp tay, cũng trở nên trắng bệch vì dùng quá sức. Thậm chí anh ta còn nghe được những tiếng kêu răng rắc phát ra từ tay của mình. Điều này chứng minh, anh ta đang vô cùng khắc chế tâm tình nào đó đang lan ra.

Anh ta vẫn luôn không muốn thừa nhận, nhưng mà tất cả những chuyện trước mắt đều chứng minh một điều!

Anh ta chết tiệt vô cùng để ý tới Tiểu Bảo Bối!

“Đến muộn một phút, dựa theo quy định, em sẽ bị anh lột sạch nhìn một phút!” Lúc Tiểu Bảo Bối vội vã chạy xuống dưới lầu, thì nhìn thấy một vị đại gia nào đó tay đang cầm một túi đồ, lười biếng dựa vào trước đại sảnh.

Nhất là cái miệng nói ra những lời thô tục, khiến anh không khác gì những tên lưu manh.

Hết lần này tới lần khác, trên người anh toát ra vẻ tôn quý không gì sánh bằng. Ngay cả khi lưu manh, anh cũng vẫn hiện ra đôi chút tôn quý.

Còn nữa, trên miệng anh lúc nào cũng hiện ra một nụ cười của những phần tử hư hỏng.

Khiến cho những người ở xung quanh, kể cả những nhân viên tiếp tân ở đại sảnh hay là những nhân viên đi qua đi lại của Tiểu Thi, đều không tự giác mà nhìn về phía anh.

"Bại hoại!"

Cái gì mà tới muộn một phút, anh sẽ lột hết đồ nhìn một phút?

Làm gì có quy định nào có nội dung gớm ghiếc như vậy?

Đây không phải là tuyên bố chủ quyền cường hào ác bá hay sao?

"Đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu! Tiểu Bảo Bối, anh không tin em cũng không yêu anh như vậy..." Xung quanh có không ít ánh nhìn nể trọng và khâm phục, nhưng Kiều Trác Phàm chỉ nhìn thấy cô. Về mặt chuyên tâm như thế, khiến cho Tiểu Bảo Bối đỏ mặt lên, tim cũng đập rộn lên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Xin Em, Đừng Ở Chung Với Hấn

Cuồng vọng của Kiều Trác Phàm, làm Tiểu Bảo Bối có chút không tiếp nhận được. Nhưng Tiểu Bảo Bối không thể không thừa nhận là, Kiều Trác Phàm rất chuyên tâm, so với Quý Xuyên mỗi lần ở bên cạnh cô, cũng chưa từng chuyên tâm nhìn cô như thế, làm cho cô động tâm không ít...

"Tại sao lại không nói? Có phải chờ tôi đến ép em hay không?" Sau khi hôn mỗi ngày đó, Kiều Trác Phàm mặc kệ là khi nào nói chuyện với cô cũng mang theo một chút đùa giỡn.

Nhất là trước mắt, anh nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, tia lửa nóng làm Tiểu Bảo Bối có chút chịu không nổi. Nếu ánh mắt có thể cường một người, vậy không biết Kiều Trác Phàm trước mắt này đã OX cô bao nhiêu lần rồi cũng không biết.

"Kiều Trác Phàm, nhanh nói rõ cuộc anh tới tìm tôi làm gì?" Tiểu Bảo Bối bị anh đùa giỡn mặt đỏ tới mang tai.

Nhưng cô biết, nếu không cắt đứt sự tùy ý của anh Kiều Trác Phàm sẽ càng làm hơn thế nữa, chắc chắn càng nói càng không yên lòng. Nếu không cô thật muốn che mặt, đi càng xa càng tốt.

Trước mặt mọi người, vậy mà trêu ghẹo phụ nữ, có phải quá mất mặt hay không.

"Còn không phải là sợ cô gái ngọc nào đó ngày đầu tiên trở lại đi làm luống cuống tay chân, ngay cả cơm trưa cũng quên ăn sao?" Nói rồi, Kiều Trác Phàm đưa cái túi to trên tay cho cô.

Tiểu Bảo Bối nhìn thấy, trên cái túi to kia in nhãn hiệu của khách sạn nổi tiếng nhất thành phố A.

Chạm đến cái túi, Tiểu Bảo Bối còn có thể cảm nhận được hơi nóng. Hiển nhiên, thức ăn mới được làm xong, anh liền vội vã chạy đến, vì muốn cô ăn được một bữa cơm nóng.

Lúc này, nói cô không cảm động, là giả.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, trên cái thế giới này trừ cha ra, còn có một người quan tâm cô như vậy. Đặc biệt là từ sau khi bị Quý Xuyên cùng Tiểu Huyền phản bội, cô liền không ôm bất cứ hy vọng nào đối với xã hội này.

Nhưng trước mắt, Kiều Trác Phàm làm hết thấy, dường như lại để cho trái tim nguội lạnh của cô lại cháy lên.

"Được rồi, mau mang lên ăn đi. Không nên dùng thời gian quý báu của bốn đại thiếu ở chỗ này ngăn người cùng em." Lúc đôi mắt phiếm hồng của Tiểu Bảo Bối nhìn anh chăm chăm, bàn tay Kiều Trác Phàm đột nhiên đưa đến,捏 cái mũi nhỏ của cô, kéo thần trí đã bay xa của cô về.

"Anh không ăn sao?"

"Không rảnh để ăn. Tôi chính là tổng giám đốc trăm công nghìn việc của tập đoàn Đế Phàm." Kiều Trác Phàm chỉnh sửa áo tây trang màu xanh ngọc, trong nháy mắt lại khôi phục bản chất tự kỷ đến biến thái kia.

"Nhưng..." Tiểu Bảo Bối còn muốn nói gì đó. Nhưng Kiều Trác Phàm chỉ cười.

Đường cong không rõ ý tứ như vậy làm Tiểu Bảo Bối không hiểu. Chỉ là cô có chỗ không biết, khi cô cúi xuống, Kiều Trác Phàm thấy được Quý Xuyên

đi ra từ cửa thang máy.

Một khắc kia, anh vui vẻ lại dày đặc hơn chút ít.

"Không có nhưng gì hết. Tiểu Bảo Bối, tôi đếm đến ba. nếu em đi khỏi đây muộn một giây, đêm nay sẽ phải cỏi hết cho tôi nhìn một tiếng đồng hồ."

Mấy chữ sau, Kiều Trác Phàm thậm chí còn nhún giọng.

Đương nhiên, cũng không phải là găm thét để mọi người đều biết. Âm điệu của anh chỉ vừa đủ để truyền đến trong tai Quý Xuyên đang ở phía sau.

Một câu nói đơn giản, liền làm sắc mặt Quý Xuyên trở nên có chút kỳ lạ.

Mà Tiểu Bảo Bối thì sao?

Khi nghe Kiều Trác Phàm muốn nhìn cô một tiếng, hồn sớm đã bị dọa bay.

Lập tức, cô làm sao còn lo lắng cái khác, xoay chân liền chạy tới cửa thang máy. Ngay cả khi lướt qua Quý Xuyên, cũng không phát giác được.

Phản ứng như thế, đúng là điều mà Kiều Trác Phàm muốn thấy.

Khi nhìn bóng dáng của Tiểu Bảo Bối biến mất ở đại sảnh, Kiều Trác Phàm có chút hài lòng thu hồi ánh mắt lại. Chống lại Quý Xuyên, anh nhú mày, mặt mũi tràn đầy ý cười rồi đi...

- - Tuyến phân cách - -

"Thiệt là. Như thế nào lại nói mấy lời lộ liễu như vậy ở trước mặt người khác chứ?" Mãi cho đến chạy vào thang máy, Tiểu Bảo Bối vẫn trách mắng Kiều Trác Phàm.

Nhưng giữa lòng mày có nét vui vẻ, lại không lừa được bất kỳ ai. Kể cả Quý Xuyên giờ phút này đang chen vào thang máy...

"Bảo Bối." Quý Xuyên lúc này có chút thờ ơ.

Dễ nhận thấy, chỉ trong thời gian ngắn như thế đuổi theo Tiểu Bảo Bối, cũng chạy vào thang máy, hần mất rất nhiều sức lực.

"Quý Xuyên?" Tiểu Bảo Bối cũng có chút bất ngờ, vào lúc này sẽ gặp Quý Xuyên trong thang máy.

Đây còn không phải là bởi vì, buổi sáng khi cô bị người khác bàn tán ở sau không có cách nào liền trốn vào trong phòng rửa tay, trong lúc vô tình nghe thấy Tiểu Huyền còn khoe khoang cùng người khác là buổi chiều cô ta muốn cùng với Quý Xuyên đi ăn cơm sao?

Nhưng bây giờ, đã đến thời gian ăn cơm, Quý Xuyên lại xuất hiện trong thang máy...

Khi Tiểu Bảo Bối có chút kinh ngạc, tóc Quý Xuyên bình thường được chải chuốt ngay ngắn, giờ phút này đã mất trật tự, cửa thang máy vừa đóng kín, đi lên tầng trên.

"Bảo Bối, em và Kiều Trác Phàm thật sự ở cùng nhau sao?" Khi mở miệng, Quý Xuyên phát hiện giọng nói của mình vậy mà ghen không giống như là hắn.

Trước mắt, tim Quý Xuyên như kim châm, không chỉ là phồng bị trong mắt Tiểu Bảo Bối, mà còn có giọng nói lạnh lùng của cô: "Anh hỏi cái này làm gì?"

Không lâu trước đây, cô gái này lúc nào cũng lủi rủ đi theo sau lưng hắn. Mặc kệ hắn dùng lời nói tổn thương cô thế nào, trên mặt cô lúc nào cũng mang theo nụ cười không tìm không phôi.

Bây giờ nghĩ đến, dường như đã trôi qua cả nghìn thập kỷ...

Lần đầu tiên, Quý Xuyên phát hiện thật không ngờ mình lại hoài niệm Tiểu Bảo Bối lúc trước lúc nào cũng u mê đi sau lưng hắn.

"Anh chỉ muốn biết."

Thang máy vẫn đi lên đều đều như cũ, Tiểu Bảo Bối đứng ở góc trong, Quý Xuyên đứng ở một chỗ khác.

Khi là người yêu của hắn, Tiểu Bảo Bối cảm thấy chỉ cần có thể đứng gần hắn một cm, không khí cũng ngọt. Nhưng chẳng biết tại sao, bây giờ đứng chung trong thang máy với Quý Xuyên, cô chỉ cảm thấy ngọt ngào.

Là vì thân phận của Quý Xuyên thay đổi? Hay là bởi vì tim cô, không còn yêu nữa?

Tiểu Bảo Bối không biết, cô chỉ im lặng không lên tiếng, chỉ chờ thang máy đến tầng trên, sau đó tránh né sự ngọt ngào làm người ta hít thở không thông này.

Nhưng khi thang máy sắp đến, vốn Quý Xuyên đang đứng ở chỗ kia, đột nhiên tiến lên, giữ chặt tay Tiểu Bảo Bối nói: "Bảo Bối, xin em.. Cầu xin em đừng ở chung với hắn."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Anh Có Tư Cách Gì Mà Nói Những Lời Này Với Tôi?

Cầu xin?

Tiểu Bảo Bối chưa bao giờ nghĩ tới, Quý Xuyên sẽ dùng từ này đối với cô.

Không lâu trước đó, cô vẫn luôn đi theo phía sau của người đàn ông này, yêu cầu anh ta quay đầu lại nhìn cô nhiều hơn một lần không phải cũng là điều vô cùng xa xỉ sao? Khi đó Quý Xuyên luôn luôn cao cao tại thượng. Ngay cả trực tiếp gặp mặt nhau, anh ta cũng chưa từng liếc nhìn cô lấy một cái. Như vậy thì, anh ta sao có thể tốn công tốn sức quay đầu lại nhìn cô?

Nhưng mà ngày hôm nay, Quý Xuyên lại có thể dùng hai chữ “Cầu xin” đối với cô.

Nhưng mà yêu cầu này của anh ta, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút dở khóc dở cười.

Cầu xin cô không nên ở cùng một chỗ với Kiều Trác Phàm?

Chuyện này, chắc là chuyện buồn cười nhất của năm!

Tiểu Bảo Bối không muốn tiếp tục nói chuyện về đề tài này với anh ta nữa, vừa đúng lúc thang máy dừng lại. Cô không chút suy nghĩ liền cầm theo những thứ đưa tới cho Kiều Trác Phàm, định rời khỏi thang máy, cũng cách xa người đàn ông có chút điên khùng này ra.

“Ting...” Cửa thang máy mở ra.

Tầng này, vừa đúng là tầng của phòng kế hoạch và phòng quản lý của Tiểu Thị.

Mà lúc này, lại đúng giờ cao điểm nghỉ trưa!

Rất nhiều nhân viên đều thu dọn đồ đạc xong, chuẩn bị đi ăn cơm.

Lúc cửa thang máy mở ra, có thể nhìn thấy bên ngoài thang máy có rất nhiều người đang đứng.

Tiểu Huyền, là một trong những người đó.

Tiểu Huyền ăn mặc xinh đẹp, nhân duyên trong công ty cũng không tệ lắm. Nhưng mà, chỉ giới hạn ở những đồng nghiệp nam thôi.

Cô ta đứng trước thang máy, đúng lúc cũng có vài đồng nghiệp nam cũng muốn đi thang máy. Người ta nói người đẹp thì được quan tâm, những lời này quả là không sai. Tiểu Huyền muốn đi xuống dưới lầu, có vài đồng nghiệp nam muốn nhấn thang máy giúp cô ta, thỉnh thoảng còn có người pha trò, cười đùa vui vẻ với cô ta.

Còn Tiểu Huyền, dường như cũng quen được đám đông đông đúc như vậy rồi. Suốt cả quá trình, cô ta chỉ thoáng hiện ra vẻ mặt tươi cười, để cho những người đàn ông kia vui vẻ, hớn hờ hầu hạ cô ta.

Những người đàn ông vây xung quanh, Tiểu Huyền nở nụ cười xinh đẹp quyến rũ. Nhưng đây là khi cô ta chưa nhìn thấy hai người ở trong thang máy.

Lúc cô ta nhìn cửa thang máy mở ra, trong nháy mắt lúc cô ta nhìn thấy Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối ở trong thang máy, thì nụ cười của cô ta lập tức trở nên cứng ngắc.

“Các người...” Dường như Tiểu Huyền muốn chất vấn cái gì đó.

Tiểu Bảo Bối không muốn dây dưa với hai người này, cũng cảm thấy, mình không cần phải giải thích bất cứ điều gì. Cho nên, cô nhấc chân lên, định đi ra khỏi thang máy.

Nhưng ngay lúc Tiểu Bảo Bối sắp bước chân ra khỏi cửa thang máy, thì ở sau lưng có một lực đã kéo cô lại.

Vốn là cô sắp đi ra khỏi thang máy, một lần nữa lại bị lôi trở lại thang máy.

Một cảnh này, khiến cho những người đứng chờ bên ngoài thang máy, đều sợ ngấy người!

Nhất là Tiểu Huyền, vẻ mặt đều viết chữ không thể tin được.

Nhưng mà ngay cả liếc nhìn cô ta một cái Quý Xuyên cũng không thèm, mà nói với những người ở bên ngoài: “Thang máy này này quá tải rồi, các người chờ lượt sau đi!”

Nói xong những lời này, Quý Xuyên cầm chặt cổ tay của Tiểu Bảo Bối, nhấn nút đóng cửa thang máy lại, thang máy từ chỗ tầng cao nhất, lại một lần nữa từ từ đi xuống tầng thấp nhất!

Những đồng nghiệp nam kia, cũng biết thân phận của Quý Xuyên. Nếu anh ta đã nói như vậy, thì rõ ràng là không muốn cho bọn họ đi vào thang máy. Nên bọn họ cũng thành thật ngấy ngốc đứng ngoài chờ.

Mãi cho tới khi thang máy đóng kín lại, thì Tiểu Huyền mới hồi phục lại tinh thần.

Một giây này, cô ta không còn quan tâm tới việc phải duy trì hình tượng ôn tồn nho nhã trước mặt những đồng nghiệp nam này nữa, mà chạy tới đập đập vào cửa thang máy bằng sắt kia: “Quý Xuyên...”

"Quý Xuyên, anh mau ra đây nói cho rõ ràng đi!"

Nhưng mà mặc cho cô ta kêu gào như thế nào, thang máy đã đưa hai người đi xuống phía dưới, không thể nghe thấy được.

- - Đường phân cách - -

“Quý Xuyên, đến cùng thì anh muốn làm gì vậy?” Lúc cửa thang máy đóng kín lại một lần nữa, Tiểu Bảo Bối có chút hoảng hốt và không hiểu.

Bởi vì, cô chưa bao giờ thấy Quý Xuyên mất khống chế như thế.

Mái tóc đen hơi rối, đáy mắt anh ta đỏ ngầu, khiến cho Tiểu Bảo Bối hơi sợ hãi.

Sợ Quý Xuyên làm ra những chuyện khác người, Tiểu Bảo Bối vội vàng nhắc nhở anh ta: “Vừa nãy chị họ đang ở bên ngoài, chẳng lẽ anh không sợ chị ấy nhìn thấy sao?”

Nhưng mà cô không thể ngờ được, Quý Xuyên lại trả lời như vậy: “Tôi không sợ! Tôi và cô ấy, ngoại trừ tờ giấy đăng ký kết hôn kia, thì không có cái gì hết!”

Nếu như lúc này Tiểu Huyền nghe thấy câu này, sợ là sẽ tức giận tới mức trào máu ra?

Chị ấy vì người đàn ông này mà dốc hết tất cả, đến cuối cùng chỉ đổi lại được một câu như vậy?

Giấy đăng ký kết hôn cũng đã nhận rồi, mà còn nói không có cái gì hết?

Nhưng mà lúc này Tiểu Huyền đang ở tầng trên cùng, cô ta không nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ!

“Nhưng chị ấy là vợ chưa cưới của anh!”

“Tôi mặc kệ!” Anh ta hét lên, tiếng hét có chút đỉnh tai nhức óc.

Lúc thang máy dừng lại ở tầng dưới cùng, người đàn ông này lại ý vào việc mình có tay dài chân dài, một lần nữa đóng cửa thang máy rồi cho đi lên tầng cao nhất.

“Quý Xuyên, cuối cùng thì anh muốn làm gì vậy!” Nhìn thấy cửa thang máy đóng kín lại lần nữa, cô lại bỏ mất một cơ hội được tự do, Tiểu Bảo Bối cũng nổi giận.

Từ lúc anh ta bắt đầu đăng ký kết hôn với người khác, thì coi như anh ta đã phụ lòng rồi, Tiểu Bảo Bối cô cũng không thèm dây dưa nữa. Nhưng bây giờ người đàn ông này, lại âm ỉ cái gì?

"Tiểu Bảo Bối, tôi muốn em không được ở cùng một chỗ với Kiều Trác Phàm!" Quý Xuyên nói như chém đinh chặt sắt.

Nhưng Tiểu Bảo Bối nghe những lời này xong, đột nhiên cười thành tiếng.

Giọng cười như vậy, vang dội ở trong thang máy. Tiếng cười, cũng rất êm tai dễ nghe.

Cũng không biết có phải do nguyên nhân tiếng cười bị vọng lại hay không, tiếng cười như vậy giống như thật sự thiếu đi chút nhiệt độ. Giống như miếng thủy tinh vỡ phát ra tia sáng, tia sáng này chỉ có thể nhìn, nhưng không thể chạm tới.

Mà Quý Xuyên nhìn thấy Tiểu Bảo Bối như vậy, thì có chút không hiểu.

Bàn tay vốn đang nắm lấy cổ tay của Tiểu Bảo Bối, cũng vì điều này mà do dự buông lỏng ra một chút.

Nhân lúc nói lỏng như vậy, Tiểu Bảo Bối muốn tránh thoát ra.

Nhưng mà cũng bỏ gia một cái giá khá cao.

Đó chính là, những món đồ ăn trong hộp lớn hộp nhỏ mang tới cho Kiều Trác Phàm, vì giấy giụa mà rơi hết xuống dưới thang máy.

Mùi thức ăn, chỉ một lát thôi đã bay khắp trong thang máy.

Nhìn thức ăn rơi vãi đầy đất, nụ cười của Tiểu Bảo Bối cũng thu lại.

“Ban đầu là cầu xin, bây giờ là trực tiếp ra lệnh? Nhưng mà Quý Xuyên, rốt cục thì anh có tư cách gì mà nói với tôi những lời này?” Lúc nói ra những lời này, ánh mắt của cô nhìn chằm chằm vào những món đồ ăn đồ dưới đất dơ dáy không chịu nổi kia.

Lúc này, cô khiến cho người ta có cảm giác, ở trong mắt cô, Quý Xuyên còn không bằng cả đồng rác rưởi này nữa!!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Cô Hỏi Chồng Cô Sẽ Tốt Hơn

"Bảo Bối..."

Quý Xuyên kéo dài âm điệu, mang theo vẻ hết sức lấy lòng.

Hắn lúc này, cực kỳ giống với người cha hiền, đang dụ dỗ đứa con gái tùy hứng của mình.

Nhưng cô gái, không cảm kích.

"Thứ nhất, bây giờ anh là chồng hợp pháp của Tiểu Huyền. Thứ hai, tôi đã gả cho Kiều Trác Phàm, tôi là vợ được Kiều Trác Phàm cưới hỏi堂堂 hoàng. Anh có tư cách gì, bảo tôi không được ở chung với Kiều Trác Phàm?"

Tiểu Bảo Bối vẫn đang nhìn đồng thức ăn rơi đầy trên nền nhà, trong ánh mắt mang theo tiếc hận.

Mà Quý Xuyên bị Tiểu Bảo Bối hỏi ngược lại như vậy, trong lúc nhất thời cũng có chút không còn gì để nói.

Một khắc kia, không khí trầm mặc vô hình bao phủ chung quanh bọn họ, đè nén làm người ta có chút thở không thông.

Cho đến khi Quý Xuyên phá vỡ cục diện bế tắc này: "Bảo Bối, chỉ cần em không ở bên cạnh Kiều Trác Phàm, toàn bộ đều không là vấn đề. Tiểu Huyền cũng được, Kiều Trác Phàm cũng được, ai cũng không thể ngăn cản chúng ta ở bên nhau."

Ý hắn là chỉ cần hắn ly hôn với Tiểu Huyền, cô ly hôn với Kiều Trác Phàm, giữa bọn họ hoàn toàn sẽ không tồn tại những vấn đề khác.

Mà một câu như vậy, cuối cùng làm tâm mắt của Tiểu Bảo Bối từ trên đồng thức ăn dời đi, rơi vào trên mặt hắn.

Trước kia, cô cảm thấy người đàn ông này tựa như một tia sáng.

Bất luận là khi nào nhìn hắn, cô luôn cảm thấy hắn đang tỏa sáng. Trong đám người, chỉ một ánh mắt cô liền có thể phát hiện ra hắn. Có đôi khi, cô thậm chí còn cảm thấy vàng sáng mà hắn bắn ra có chút mê loạn.

Nhưng bây giờ nhìn hắn, cô thực cảm thấy mình vô cùng ngây thơ. Nếu không, như thế nào lại coi trọng một người cận kề như vậy, còn móc tim móc phổi mà yêu hắn?

Loại cảm giác này rất kỳ quái, dường như là lần đầu tiên cô nhìn thấu Quý Xuyên.

Tâm tư xấu xa, lại ác độc.

Khi bên cô lại thông đồng với Tiểu Huyền. Bây giờ bên Tiểu Huyền lại muốn thông đồng với cô.

Hắn làm như toàn thế giới, cũng chỉ có một mình hắn là đàn ông sao?

Nhưng thật xin lỗi, cho dù bây giờ toàn thế giới chỉ còn lại một người đàn ông cận kề như hắn, cô thà rằng cô đơn cả đời cũng sẽ không chọn hắn.

"Quý Xuyên, anh suy nghĩ nhiều quá rồi. Anh lại không phải là mặt trời, đừng tưởng rằng tất cả phụ nữ trên đời này đều phải như những hành tinh khác xoay quanh anh."

Hắn đứng ở trước mặt cô, giống như một tên đầu gối.

Bởi vì, như thế nào Quý Xuyên cũng không ngờ tới sẽ có một ngày, cô gái si mê mình đến điên cuồng vậy mà sẽ nói những câu như vậy với hắn.

Nhưng nói như vậy, dường như còn chưa đủ để phát tiết hết nỗi niềm trong lòng. Nhìn hắn đã sưng sờ thành đầu gối, cô lại nói: "Lần đầu tiên bị người như anh lừa gạt tình cảm, là tôi đơn thuần! Nhưng sai lầm như vậy tôi lại tái phạm một lần nữa, vậy tôi chính là ngu xuẩn."

Lúc này, vừa đứng lúc thang máy đi đến tầng cao nhất.

Đình một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Vốn Tiểu Huyền đang chờ thang máy để đi xuống lại một lần nữa thấy được hai người trong thang máy, cùng với thức ăn rơi đầy nền trong thang máy.

Mặt đất bừa bộn, không khó để người ta liên tưởng đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Huyền dường như chứa nghi vấn đầy bụng, đặc biệt là Quý Xuyên vừa rồi kéo Tiểu Bảo Bối lại để cho thang máy đi tới đi lui một lần.

Rốt cuộc là bọn họ có chuyện gì, không thể nói trước mặt cô sao?

Có lẽ là nghi vấn quá nhiều, Tiểu Huyền nóng lòng tìm kiếm một lời giải thích.

Cho nên, cô ta bắt chập xung quanh còn nhiều đồng nghiệp đang ở đây, chạy vào thang máy.

"Tiểu Bảo Bối, rốt cuộc là cô muốn làm gì?" Tiểu Huyền vừa đi đến, liền trực tiếp hỏi.

Hôm nay ba nhân vật chính trong scandal của Tiểu thị đều tề tụ trong thang máy.

Người gây sự là Tiểu Huyền, cùng với hai người khác im lặng không lên tiếng trong thang máy, khiến người khác cũng do dự có nên xông vào vỡ kịch cuộc tình tay ba này hay không.

Mà Tiểu Bảo Bối nghiêm nhiên cũng không muốn tiếp tục trở thành kẻ đứng đầu đề tài ngày mai của Tiểu thị, khi Tiểu Huyền tiếp tục muốn truy vấn gì gì đó, cô sai bước đi tới cửa thang máy.

"Tiểu Bảo Bối, cô đứng lại đó." Mắt thấy Tiểu Bảo Bối sắp đi khỏi, cửa thang máy lại sắp đóng lại, Tiểu Huyền hơi giận.

Theo ý của cô ta, có lẽ chỉ có Tiểu Bảo Bối chủ động quyến rũ Quý Xuyên, mới có thể làm hắn giống như biến thành một người khác như vậy.

Nhưng Tiểu Bảo Bối ngay cả quay đầu lại cũng không có, chỉ ném ra một câu nói: "Có lời gì, hay là chị hỏi chồng chị sẽ tốt hơn."

Những lời bản thủ kia cô nói không nên lời.

Còn về phía người đàn ông kia, để tự hắn giải thích với bà xã của hắn thì thích hợp hơn.

Nói xong lời này, Tiểu Bảo Bối đã biến mất ở trước mặt bọn họ.

Mà ngay sau đó, chỉ còn lại Tiểu Huyền và Quý Xuyên trong thang máy, những người khác cũng chen lấn đi vào.

Vì có những người khác ở đây, Tiểu Huyền nhin không hỏi tới Quý Xuyên vừa rồi rốt cuộc đã làm gì với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng sắc mặt của cô ta, thật không tốt chút nào.

Cũng đúng.

Chồng mới cưới của cô ta kéo bạn gái trước chạy đi trước mặt đồng nghiệp. Loại chuyện như vậy, xảy ra với ai cũng không mấy dễ chịu.

Nhìn đến khi cửa thang máy mở ra, các nhân viên trong công ty rồi rít rời đi, Tiểu Huyền mới dự định mở miệng.

Nhưng lời nói của cô ta còn chưa thốt ra, Quý Xuyên định đi ra khỏi thang máy.

Tiểu Huyền không phục, đưa tay kéo hắn lại.

"Quý Xuyên, chẳng lẽ anh không muốn giải thích một chút sao?" Tiểu Huyền cảm thấy cô làm vợ đã làm đến tận như vậy, đã đủ không dễ dàng.

Ai nhìn thấy chồng và bạn gái trước cùng một chỗ, tâm tình có thể tốt? Đặc biệt là, Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối đều đã định hôn.

Nhưng cô ta suy tính đến mặt mũi của hai người, vẫn luôn không hoàn toàn bộc phát.

"Bây giờ anh cái gì cũng không muốn nói, buông tay." Quý Xuyên cũng không biết nên nói cái gì, vừa rồi Tiểu Huyền cũng đã thấy được, hẳn biết nói cái gì, Tiểu Huyền cũng sẽ không tin tưởng.

Còn nữa, Tiểu Bảo Bối nói vừa rồi cũng làm cho hắn tâm phiền ý loạn: Chẳng lẽ bọn họ bây giờ ngay cả một chút xíu khả năng cũng không có?

Lúc vấn đề của cả hai người đều hiện trong đầu, Quý Xuyên cảm thấy đầu mình cũng sắp nổ tung.

Lại nhìn thấy Tiểu Huyền luôn truy vấn muốn giải thích, hắn bắt đầu trở nên không nhịn được.

Sức mạnh của phụ nữ luôn không phải là đối thủ của đàn ông.

Hắn vung tay một cái, Tiểu Huyền liền ngã ngồi dưới đất.

Nhưng hắn ngay cả liếc mắt cũng không có, liền sai bước đi đến bãi đậu xe.

Nhìn theo bóng lưng vô tình của người đàn ông này, Tiểu Huyền ngã ngồi dưới đất đã không biết đây là lần thứ mấy hoài nghi: Đây mới thật là cuộc hôn nhân mà cô từng nghĩ đến sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Nhạc Dương Về Nước!

Editor: Táo đồ phổ núi

"Cô Tiểu à, cô có cảm thấy cuộc sống tân hôn của chúng ta có chút đơn điệu và nhàm chán không?"

Sau khi ăn cơm tối xong, Tiểu Bảo Bối lại ôm lấy chiếc gối ôm, lười biếng nằm trên ghế sofa xem ti vi, sau đó thì nghe thấy sau lưng mình vang lên một giọng nói buồn chán như vậy.

"Không biết nữa..."

Có lẽ là do hôm nay ở công ty phát sinh quá nhiều chuyện, khiến cho Tiểu Bảo Bối không có chút tinh thần nào.

Bây giờ còn chưa tới chín giờ, mà cô đã bắt đầu buồn ngủ, mí mắt nặng trĩu xuống.

Nếu không phải lời nói của Kiều Trác Phàm đã phá đám cô, thì đoán chừng lúc này cô đang ngủ gà ngủ gật.

"Không có sao? Tại sao anh lại cảm thấy buồn chán như vậy?" Kiều Trác Phàm từ phía sau ghế sofa bắt đầu nhảy dựng lên, ngồi xuống một bên ghế sofa.

Nhìn một người to lớn nhảy lên ghế sofa như một con khỉ, Tiểu Bảo Bối bị lắc lư đến mức tỉnh ngủ hẳn.

"Em cảm thấy, cuộc sống này vẫn còn rất tươi đẹp!" Đối với Tiểu Bảo Bối mà nói, tan làm về không phải làm gì chỉ việc ăn, còn có thể xem bất cứ bộ phim nào mà mình muốn xem ở trên ti vi màn hình rộng bằng internet, lại không cần phải khổ sở kiếm từng đồng tiền một, không có chuyện gì khiến cho cô vui vẻ hơn những điều này!

"Đúng là rất tươi đẹp. Nhưng mà em không cảm thấy thiếu thiếu chút gì đó sao?" Kiều Trác Phàm vừa nói, bàn tay bắt đầu sờ soạng vào eo của Tiểu Bảo Bối.

Ừ, cái bụng nhỏ tròn vo!

Nhưng mà, anh không đề ý!

Kết quả là, anh quyết định sờ thêm một chút!

Nhưng mà cái móng vuốt của anh bắt đầu tiến công xung quanh cái bụng tròn vo của Tiểu Bảo Bối, thì bị bàn tay của cô đánh bay, ý muốn nói: Anh không đề ý, nhưng em đề ý!

Trộm tình không thành, Kiều thiếu cũng không giận.

“Tiểu Bảo Bối buồn chán quá đi! Có muốn cùng chơi một trò chơi không?” Kiều đại gia hỏi vô cùng chân thành.

Đúng lúc bộ phim truyền hình trên ti vi hết, cô tạm thời không có bộ phim nào hay để xem, cũng có chút nhàm chán. Tiểu Bảo Bối nói: “Được, chơi trò gì nào?”

Kiều đại gia vừa nghe thấy Tiểu Bảo Bối đồng ý, nụ cười kia muốn đẹp bao nhiêu thì đẹp bấy nhiêu: “Vậy chơi trò chơi em cưỡng bức anh đi!”

Vừa nói xong những lời này, anh liền vội vàng cởi bỏ nút áo sơ mi màu đen của mình ra.

Theo đó những cơ ngực bắt đầu xuất hiện trước mặt của Tiểu Bảo Bối, cô vô tình nuốt nước miếng một cái, nhân tiện nói: “Trò chơi này không dễ chơi, đòi hỏi khác đi!”

Kiều Trác Phàm coi cô là đứa ngốc sao?

Chơi như vậy, người chiếm lợi không phải là anh sao?

Cô không phải là kẻ ngốc đâu...

“Không thì anh cưỡng bức em?” Vẻ mặt của Kiều thiếu rất bình thản, giống như là anh đang nói chuyện của người khác vậy.

Nhưng ánh mắt, không ngừng quét khắp người của Tiểu Bảo Bối.

“Thôi đi! Em thêm vào!” Tiểu Bảo Bối ném gối ôm về phía anh.

“Hay là anh dẫn em đi gặp anh em của anh?” Kiều đại gia lại xích lại vài phân. Hơi thở sạch sẽ và mạnh mẽ, trong trẻo và rõ ràng, khiến cho người ta không thể không tin tưởng.

“Gặp Đàm Duật sao?” Anh em của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối nhớ ngay tới Đàm Duật. Nhưng mà cho tới bây giờ, dường như cô và anh ta chưa từng chính thức gặp mặt.

Kiều Trác Phàm nghe xong lời nói của Tiểu Bảo Bối, nở nụ cười ngả ngón.

"Không không không, xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt!"

"Cái gì?"

Tiểu Bảo Bối cảm thấy khó hiểu, lúc Kiều Trác Phàm đưa tay xuống, cởi dây lưng của mình ra.

“Em không thêm gặp đâu!” Túm lấy cái gối ôm ở bên cạnh về, Tiểu Bảo Bối chạy trốn giống như chó bị cắn đuôi. Trước khi đóng kín cửa phòng của mình lại, cô còn thè lưỡi một cái với Kiều Trác Phàm đang ngồi ở ghế salon, sau đó đóng chặt cửa lại.

Nhìn bộ dạng Tiểu Bảo Bối khôi phục lại sự nhanh nhẹn và vui vẻ như thường ngày, Kiều Trác Phàm mới lộ ra nụ cười vui vẻ thoải mái nhất đêm nay.

Nghĩ hôm nay cô có chút khác thường, anh cảm thấy nhất định phải trừng trị người nào đó một chút rồi.

Cuối cùng ánh mắt của anh nhìn xuống phía dưới dây lưng.

“Người anh em, xem ra chưa tới lúc mày gạt hái rồi! Chỉ có thể tiếp tục nuôi quân, nuôi nhuệ khí, tích lũy đạn dược rồi...”

Sau đó, ánh mắt của Kiều Trác Phàm lại nhìn về phía cửa phòng ngủ đóng chặt của Tiểu Bảo Bối. Ánh mắt kia khiến cho người ta cảm thấy sâu không lường được

- - Đường phân cách - -

Ngược lại với cuộc sống tân hôn ngọt ngào của người khác, Tiểu Huyền cả đêm không ngủ được.

Bởi vì Quý Xuyên đi cả đêm không về nhà.

Cô chờ cả một buổi tối, muốn nghe một câu giả thích từ anh. Nhưng anh thì hay rồi, cả đêm cũng không thêm về nhà. Thậm chí, còn tắt nguồn điện thoại, khiến cho cô không thể nào tìm được anh.

Cứ như vậy, chờ tới buổi sáng hôm sau, Tiểu Huyền vẫn giống như mọi ngày ngồi trước gương để trang điểm, dặm phấn.

Nhưng hôm nay trang điểm đậm hơn, vì muốn che giấu đi sự tiều tụy trên gương mặt.

Sau khi trang điểm xong, Tiểu Huyền cầm túi xách định đi ra khỏi nhà, thì nhìn thấy Quý Xuyên vội vàng vàng chạy về.

"Tôi qua đi đâu vậy?" Nhìn thấy anh vừa bước vào cửa, cô ta dứt khoát để túi xách xuống, chất vấn.

"..." Người đàn ông cũng không trả lời lại, chỉ vội vàng cởi áo khoác của mình ra, cầm lấy bộ quần áo khác đi vào phòng tắm.

Phản ứng như vậy, khiến cho người phụ nữ không nghi ngờ cũng khó.

Cô ta bắt đầu ngồi xổm xuống dưới đất, nhìn đi nhìn lại quần áo mà anh ta mới thay ra, không thấy dấu vết khả nghi nào.

Mà đúng lúc này, tiếng nước chảy trong phòng tắm dừng lại, rồi người đàn ông nhanh chóng kéo cửa phòng tắm ra, nhìn thấy cảnh tượng Tiểu Huyền đang ngồi xổm dưới đất xem xét quần áo của anh ta.

Anh ta làm như không nhìn thấy gì, đứng ở trước gương sửa sang lại bộ quần áo vừa mới thay này. Nhưng mà trong mắt của anh ta chợt lóe lên sự chán ghét, vì hành động của người nào đó.

"Quý Xuyên!" Bị người khác xem như không khí, không ai có thể có tâm trạng thoải mái được. Giống như Tiểu Huyền lúc này, tâm trạng vô cùng tồi tệ. Khiến cho cô phải chờ cả đêm, đến bây giờ ngay cả một câu giải thích cũng không có, còn coi cô như không khí, đến cùng thì người làm sai là ai?

"Bây giờ tôi đang có chuyện, đừng làm phiền tôi." Người phụ nữ ở sau lưng, dường như muốn hỏi mọi chuyện cho rõ ràng. Sau khi thất cầ vạt xong, Quý Xuyên ném ra một câu nói như vậy.

Sau đó, anh ta nhìn lại quần áo trên người mình một chút, rồi chuẩn bị rời đi.

"Rốt cục thì anh có chuyện gì? Ăn mặc chỉnh tề như vậy, không phải là muốn đi gặp Tiểu Bảo Bối đấy chứ?" Tiểu Huyền đuổi theo, cố hết sức túm người đàn ông đã đi ra đến cửa lại!

"Quý Xuyên, lúc trước là anh tới trêu chọc tôi, rồi anh và tôi đi đăng ký kết hôn. Nhìn thấy mọi chuyện sắp xong xuôi rồi, bây giờ anh muốn vứt bỏ tôi sao? Tôi nói cho anh biết, không có dễ như vậy đâu!" Không có mấy người phụ nữ, bằng lòng giống như người điên gào thét vào mặt chồng của mình.

Tiểu Huyền cũng giống như vậy.

Nhưng mà cách làm của Quý Xuyên, quả thật là khiến cho người ta không thể nhịn được nữa!

Không biết có phải bị Tiểu Huyền nói trúng cái gì hay không, mà vẻ mặt của Quý Xuyên cứng ngắc lại.

Nhưng mà, vẻ mặt như vậy chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Bởi vì ngay sau đó, vẻ mặt của Quý Xuyên được thay bằng sự nghiêm túc, anh ta nói với Tiểu Huyền: "Đừng làm rộn, Nhạc Dương về nước rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Hôm Nay, Tôi Sẽ Vô Lại Đến Cùng

Sân bay quốc tế

"Nhạc Dương, đã lâu không gặp."

Quý Xuyên một thân tây trang màu xám bạc, tiến lên đón.

Tây trang được làm theo số đo, càng làm cho thân hình của hắn càng thêm thon dài. Giày in logo của một nhãn hiệu xa xỉ nào đó, nhìn qua cuộc sống hắn bây giờ của hắn rất tốt.

"Ồ, Quý Xuyên? Xem ra con rể nhà vàng chính là không giống như vậy." Nhạc Dương đầy hành lý, vừa thấy được Quý Xuyên liền đánh tới một câu như vậy.

Nói ra lời như vậy, đương nhiên làm Quý Xuyên có chút không thích.

Người bạn thân này của Tiểu Bảo Bối, dường như không thích hắn lắm. Mỗi lần nhìn thấy hắn, cũng đều vạch lá tìm sâu.

Điểm này, Quý Xuyên rất rõ ràng.

Chẳng qua, Quý Xuyên cũng rõ ràng mình không phải là nhân dân tệ, không thể ai cũng thích. Hơn nữa, con bé ú Nhạc Dương này, hắn cũng không thích lắm.

Thời đại này, trừ nhìn mặt, thì là nhìn dáng người.

Diện mạo Nhạc Dương còn được, nhưng vóc người này...

Đàn ông đều hy vọng người xuất hiện bên cạnh mình đều là mỹ nữ, đứng chung một chỗ với con bé ú này rõ ràng kéo xuống thương thức của mình.

Nếu không phải thấy Nhạc Dương có chỗ cần dùng, ai sẽ cho rằng Quý Xuyên hẳn sẽ đến đây đón cô, còn phải dùng tới khuôn mặt tươi cười khi cô chế nhạo hẳn?

"Xin lỗi Quý Xuyên, anh cũng biết tôi là người nói chuyện không suy nghĩ thấu đáo. Chẳng qua nói thật là, anh thật đúng là nên cảm ơn Bảo Bối, không có cô ấy cũng không có Quý Xuyên ngày hôm nay. Chỉ có điều Bảo Bối nhà tôi hôm nay như thế nào lại không tới đón tiếp tôi?" Sau khi Nhạc Dương nhìn lướt qua Quý Xuyên có chút cười gượng, lại bổ sung một câu như vậy. Sau đó, cô lại dùng đôi mắt bởi vì qua béo mà trở nên có chút sưng vu quét mắt nhìn phía sau Quý Xuyên.

"Không cần nói xin lỗi, giống như em nói, tôi nên cảm ơn Bảo Bối." Mặt Quý Xuyên không chút thay đổi tiếp một câu như vậy. "Hôm nay Bảo Bối còn phải đi làm, nói là chờ cuối tuần này sẽ hẹn em cùng đi ra ngoài ăn cơm thật ngon."

Trên thực tế, ngay cả tim cô trở về Tiểu Bảo Bối cũng không biết.

Điểm này, là Quý Xuyên phát hiện.

Nếu Tiểu Bảo Bối biết Nhạc Dương hôm nay trở về, cho dù đi làm cũng sẽ xin nghỉ. Bởi vì Nhạc Dương đối với Tiểu Bảo Bối, chính là người qua trọng nhất trên thế giới này trừ cha cô ra.

Nhưng hôm nay Tiểu Bảo Bối không xin nghỉ, cái này liền chứng minh, Tiểu Bảo Bối hoàn toàn không biết tin Nhạc Dương trở về.

Nhưng điểm này, Quý Xuyên sẽ không nói cho Nhạc Dương.

Bởi vì trước khi Tiểu Bảo Bối và Nhạc Dương gặp mặt, hẳn còn có chút việc muốn làm xong.

Thấy miệng Nhạc Dương động động, rất sợ lại nghe được lời nói làm tổn thương lòng tự trọng của đàn ông mà mình không muốn nghe từ trong miệng cô, Quý Xuyên lập tức thay đổi đề tài: "Được rồi, chúng ta đi trước đi. Tôi thấy, em nên về nhà trước đi, hình như thấy em hơi gầy, rất tiêu tụy."

"Phải không? Vậy tôi về nghỉ trước vậy."

Mập mập thích nhất nghe được người khác nói mình gầy. Nhạc Dương cũng không ngoại lệ.

Mặc dù cô vẫn luôn cảm thấy mình hơi mập, nhưng thế giới này đối với con gái thực tàn nhẫn quá đáng. Cô chỉ mập hơn Tiểu Bảo Bối mấy cân, mặt tròn một chút, tất cả người vừa thấy cô cũng sẽ gọi cô là "Con bé ú". Ngay cả Diệp Từ Hi cô luôn thích cũng gọi như vậy. Điều này làm Nhạc Dương rất mất mặt.

Hôm nay khó nghe được có người nói cô gầy, Nhạc Dương rất cao hứng.

Vốn còn muốn làm chiến sĩ, trực tiếp giết đến chỗ Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương chỉ có thể giả vờ giả vịt làm cô gái yếu đuối.

"Đúng rồi, anh đưa tôi về đến nhà, còn phải nhớ mang vài thứ này cho tôi."

Nói dứt lời, Nhạc Dương liền đẩy hành lý lên phía trước, khoe miệng Quý Xuyên dẫn ra đường cong thẳng lợi.

- - Tuyển phân cách - -

Lúc Quý Xuyên trở lại Tiểu thị, tay trái cầm một cái túi da, tay phải mang theo một cái túi lớn.

Hắn có chút vật vãi, xem ra đồ vật trong này không ít.

Những thứ này đều là từ chỗ Nhạc Dương, nói là lần này ra nước ngoài, mang quà về cho Tiểu Bảo Bối.

Không cần mở ra xem, Quý Xuyên cũng đoán ra bên trong đều là thức ăn. Đồ mà con bé ú Nhạc Dương kia đưa, chỉ có thể là như vậy.

Vốn khi Quý Xuyên đưa cô đến nhà liền định ném những thứ này đi.

Nhưng hẳn vừa nghĩ tới Tiểu Bảo Bối, tay đang định ném ra ngoài liền ngừng lại.

Đi vào Tiểu Thị, hắn liền thấy được Tiểu Bảo Bối hẳn vừa mới định đi tìm, hắn cười dự định đón cô.

Nhưng khi ánh mắt hắn rơi vào khuôn mặt tuấn đạt đi bên cạnh Tiểu Bảo Bối bước chân của hắn liền cứng rắn dừng lại.

Kiều Trác Phàm tại sao lại ở chỗ này?

Đường đường là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, như thế nào lại nhàn nhã xuất hiện ở nơi này?

"Tiểu Bảo Bối, em lại để tôi đợi lâu ba phút. Theo quy định mà nói, em hẳn là bị tôi cời hết nhìn ba phút." Kiêu Trác Phàm lại ở trước mặt nhiều người như vậy, trêu chọc cô.

Sau mấy lần nghe như vậy, mặt Tiểu Bảo Bối vẫn còn có chút đỏ bừng, nhưng cũng sẽ không vừa mới bắt đầu như vậy liền bị sợ chạy đi.

Nhìn gương mặt đỏ bừng của Tiểu Bảo Bối, khoe miệng Kiêu Trác Phàm vui vẻ càng đậm: "Đừng tưởng rằng tôi đang cười giỡn, em nợ tôi những thứ kia, tôi đều viết hết vào sổ rồi."

Tiểu Bảo Bối cho rằng Kiêu Trác Phàm chỉ là nói giỡn, cũng không để ý nhiều. Chờ sau khi cô nhìn thấy trong quyển sổ trong tủ đầu giường của Kiêu Trác Phàm chép đầy một dãy sổ, liền không cho là như vậy nữa.

"Đáng ghét. Tôi phải lên rồi, anh nhanh trở về đi." Lại nói những vấn đề này với Kiêu Trác Phàm cô sợ mặt mình sẽ đỏ chết mất. Cô tự biết rõ, ở phương diện này cô thật đúng là không phải đối thủ của Kiêu Trác Phàm.

"Đuổi tôi trở về?" Kiêu Trác Phàm nhướn mày, có chút không vui. Rất nhiều phụ nữ muốn đến gần anh, nhưng người nào đó lại hạ lệnh đuổi khách?

Khi ánh mắt anh rơi vào trên người Tiểu Bảo Bối, những buồn bực trong mắt liền biến mất: "Hôn tôi một cái, tôi liền đi."

Kiều Trác Phàm anh cũng có ranh giới cuối cùng.

Nhưng những thứ này khi đứng trước mặt cô, đều không tồn tại. Bởi vì, cô là Tiểu Bảo Bối.

"Không được, người rất nhiều." Khi ở nhà, Kiêu Trác Phàm cũng sẽ chơi xỏ lá giống như bây giờ, muốn cô hôn.

Tỷ như là đoạt áo choàng tắm của cô, hoặc là lấy khăn lông, ý vào tay dài chân dài, lại kiễng chân lên, làm cho người thấp hơn anh một đoạn như Tiểu Bảo Bối như thế nào cũng với không tới, trừ phi cô hôn anh một cái mới trả cho cô.

Nhiều khi, trong một vài trường hợp bức bách Tiểu Bảo Bối cũng sẽ hôn anh một cái.

Nhưng bây giờ đang ở công ty, người qua lại nhiều như vậy. Tiểu Bảo Bối cảm thấy có chút xấu hổ.

"Vậy thì thật phiền toái, em không hôn tôi tôi cũng sẽ không đi." Kiêu Trác Phàm bắt đắc dĩ nhún vai, trên gương mặt tuấn đạt hết lần này tới lần khác mang theo nụ cười lưu manh, rất có ý tứ hôm nay tôi sẽ vô lại đến cùng.

Sorry mọi người vì mấy hôm nay mạng nhà bị gì ý nên không thể onl được nên làm trễ này, mong mọi người thông cảm, nhân tiện thì sắp đến tết rồi nên mình ko thường onl được vì phải chuẩn bị nhiều thứ, mong mọi người thông cảm lần hai, qua tết mình sẽ chăm chỉ hơn nè.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Nhón Chân Lên Hôn

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nhìn thấy Kiêu Trác Phàm đưa mặt của mình lại gần, khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối cũng đỏ bừng lên, cô cúi đầu nhìn mũi giày của mình, trốn tránh giống như đã điều vậy.

"Kiêu Trác Phàm, anh đừng gây rối nữa..."

"Anh không hề gây rối! Nhanh lên, nếu không thì về nhà sẽ lột quần áo của em ra!" Trên miệng anh nở nụ cười khế, đôi mắt anh hiện lên sự dụ dỗ. Khiến cho người phụ nữ có cảm giác mình được cưng chiều, và muốn thật lòng giao phó bản thân mình cho anh.

Tất cả những điều này, Quý Xuyên đều nhìn ra, người đàn ông này đúng là lão luyện.

Lão luyện đến mức, ngay cả Quý Xuyên cũng không thể biết được ranh giới cuối cùng là ở đâu.

Trước mặt mọi người trêu chọc Tiểu Bảo Bối không nói, bây giờ lại còn muốn dùng những lời lẽ cợt nhả đối với Tiểu Bảo Bối, Quý Xuyên thấy khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên thì không khỏi tức giận!

“Tổng giám đốc Kiều, chỗ này là nơi công cộng. Đùa giỡn nhân viên nữ ở chỗ này, có chút không thích hợp đúng không?” Đột nhiên Quý Xuyên xuất hiện, đã phá vỡ cục diện bế tắc của hai người. Cũng khiến cho ánh mắt của Kiều Trác Phàm chuyển sang người của Quý Xuyên. Môi khẽ nhếch lên, chỉ một lát sau nhếch thành một đường thẳng. Ánh mắt kia có chút khắc nghiệt, và không có tình người.

Kiều Trác Phàm như thế này, là đối xử với những người xa lạ tầm thường. So với bộ dạng người chồng dịu dàng ở trước mặt Tiểu Bảo Bối mới vừa rồi, thì khác xa nhau cả vạn dặm.

Đây cũng là lần đầu tiên Quý Xuyên chứng kiến, có một loại người, có thể thể hiện ra sự dịu dàng và tàn nhẫn cùng một lúc mà lại nhuần nhuyễn như vậy.

Không thể nghi ngờ, lúc Kiều Trác Phàm lộ ra sắc mặt như vậy, thì những người ở chung quanh đại sảnh đều có thể nhìn thấy được.

Nhưng mà ngoài dự đoán của mọi người, người đàn ông này không trực tiếp nổi giận, mà chỉ nở một nụ cười khẽ.

Trong khoảnh khắc này, đôi mắt kia như toát ra sự quyến rũ, khiến cho tim của những người phụ nữ ở xung quanh đập thình thịch.

Mà Kiều Trác Phàm còn nói: “Ồ hay, những lời nói này của tổng giám đốc Quý tôi không thích nghe chút nào! Đùa giỡn nhân viên nữ? Tiểu Bảo Bối là người vợ mà tôi cười hỏi đường hoàng, tôi nói chuyện với vợ của mình, khi nào thì tôi loại người vợ vẫn như anh xen miệng vào?”

Nụ cười của anh vẫn không hề giảm, nhưng những lời nói ra khỏi miệng lại khiến cho Quý Xuyên nhăn mày lại.

Đây là Kiều Trác Phàm đang tuyên bố độc chiếm Tiểu Bảo Bối đối với anh ta! Mà hai chữ “vợ vẫn”, lại biểu hiện sự khinh thường của anh đối với Quý Xuyên.

Nhưng trên mặt anh lại hiện lên bộ dạng tươi cười, khiến cho mọi người đều tưởng rằng anh đang chào hỏi với Quý Xuyên.

Kiều Trác Phàm tươi cười như vậy, so với trực tiếp động thủ cùng với Quý Xuyên, thì lại càng khó đối phó hơn!

Nhưng ý lại vào sự thiên vị của Tiểu Bảo Bối, nên Quý Xuyên không phục mà vẫn mạnh miệng: “Nhưng anh không nghe thấy sao, Bảo Bối nói là cô ấy không thích?”

Quý Xuyên cũng không biết tại sao mình lại phản cảm khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Lại càng bất chấp hơn khi nhìn thấy Tiểu Bảo Bối cúi đầu.

Bị cơn tức giận xâm chiếm, anh ta cũng không kịp suy nghĩ quá nhiều!

“Bảo Bối? Gọi mọi thân mật làm sao!” Giờ phút này, Kiều Trác Phàm đứng nghiêng người lại. Nửa người của anh bị che khuất, khiến cho Tiểu Bảo Bối không thể nhìn thấy rõ nét mặt của anh.

Nhưng giọng điệu lạnh lẽo kia, lại vang lên bên tai của Tiểu Bảo Bối rất rõ ràng. Một giây này, cô có cảm giác mát mát, xâm chiếm toàn thân của cô, khiến cho lòng của cô trở nên rối loạn.

“Quý Xuyên, anh đủ rồi đấy!” Một thoáng này, cô không hề do dự mà lựa chọn mở miệng, hừ lạnh Quý Xuyên.

Nói thật ra, Tiểu Bảo Bối cũng không biết là mình đang làm gì.

Cô chỉ biết là, cô không muốn Kiều Trác Phàm hiểu lầm. Còn về phần anh hiểu lầm sẽ có hậu quả gì, thật ra thì cô không hề nghĩ tới.

“Bảo Bối, tôi chỉ muốn tốt cho em thôi!” Trong suy nghĩ của Quý Xuyên có chút phức tạp giống như hiện nay vậy. Một bên anh ta vừa muốn mượn danh nghĩa của Tiểu Bảo Bối để trộm lấy cô phân, còn một bên lại muốn lấy đồ tới để nịnh nọt lấy lòng cô.

“Vi muốn tốt cho tôi? Đã đính hôn rồi mà trước khi tổ chức hôn lễ lại ở sau lưng tôi đi đăng ký kết hôn với người khác, khiến cho tôi trở thành trò cười của mọi người, đây là điều anh nói anh muốn tốt cho tôi? Bây giờ, tôi đã kết hôn, anh lại có ý đồ phá huỷ mối quan hệ của vợ chồng tôi, đây cũng là lời anh nói anh muốn tốt cho tôi sao?”

Anh ta có từng nghĩ tới, nếu như cô biết chuyện anh và Tiểu Huyền thông đồng ở cùng một chỗ với nhau, cô sẽ có tâm trạng như thế nào không?

Cha của cô vì chuẩn bị phòng cưới cho cô, không giống như những người khác treo lên những tấm ảnh cưới thật đẹp. Mà theo yêu cầu của Quý Xuyên, treo tấm ảnh bọn họ chụp chung với Tiểu Huyền.

Cô đã từng cho rằng, Quý Xuyên thích khuôn mặt tươi cười tự nhiên của cô trên tấm ảnh kia. Bây giờ nghĩ lại, thì ra cô mới là đứa vô cùng ngu ngốc.

Người đàn ông này đối xử với Tiểu Huyền vô cùng tốt, biểu hiện ra rất rõ ràng. Có lẽ trong mắt của anh ta, chỉ có Tiểu Huyền mới là người có tư cách làm cô dâu của Quý Xuyên. Còn cô, thì vẫn luôn không nhận ra.

Bây giờ nghĩ tới, cô mới phát hiện ra cô là người ngốc nhất thế gian này...

Trong nháy mắt bị Quý Xuyên làm cho nhớ lại những hồi ức kia, khiến cho cô hỗn loạn tới mức không chịu nổi. Càng khiến cho cô muốn gây sự một chút.

“Bảo Bối, ý của tôi không phải ý đó! Tôi cảm thấy yêu cầu của anh ta có chút quá đáng...” Quý Xuyên nhìn thấy cô đỏ viền mắt lên, không hiểu sao lại cảm thấy đau lòng.

Anh ta hận không thể kéo cô vào trong lòng, ôm chặt lấy cô. Nhưng anh ta biết rõ, Tiểu Bảo Bối là một người phụ nữ truyền thống. Quan hệ tình dục trước hôn nhân, tuyệt đối không thể được. Thân mật trước mặt của mọi người, cũng không thể được.

Mà kêu Tiểu Bảo Bối hôn Kiều Trác Phàm trước mặt nhiều người như vậy, đây không phải là quá đáng thì là cái gì?

Kiều Trác Phàm cũng vì lời nói của Tiểu Bảo Bối, mà rất hứng thú xem chồng chưa cưới và vợ chưa cưới trước náo loạn như thế nào ở trước mặt mọi người.

Nói Kiều Trác Phàm anh là người có phẩm chất xấu xa cũng được, nói anh có lòng đồ kị quá mạnh cũng được, tóm lại anh không muốn mối quan hệ của hai người này trở nên tốt đẹp.

Bây giờ, hai người này vỡ lẽ ra trước mặt mọi người, đối với anh mà nói không thể nào tốt hơn được nữa. Mất mặt một chút cũng không sao cả, mặt mũi này cũng không thể bán lấy tiền được. Chỉ cần bọn họ vĩnh viễn không thể tái hợp lại là đủ rồi...

Lúc đoạn đối thoại của hai người khiến cho những nhân viên của Tiểu Thị bàn tán xôn xao, thì khóe miệng của Kiều Trác Phàm lại cong lên thành một nụ cười thỏa mãn ở góc độ không ai nhìn thấy.

“Anh ấy quá đáng?” Tiểu Bảo Bối vẫn tiếp tục giằng co với Quý Xuyên.

Lúc Quý Xuyên mượn danh nghĩa của cô nói những lời này, đột nhiên Tiểu Bảo Bối nhướn mày lộ vẻ không vui.

Về mặt này, khiến cho Quý Xuyên nhìn mà không hiểu. Nhưng điều khiến cho anh ta không hiểu hơn, chính là chuyện phát sinh tiếp theo.

Tiểu Bảo Bối đang giằng co với anh ta, đột nhiên quay người lại, nhón chân lên, hôn lên môi của Kiều Trác Phàm, trước mặt của mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chậc Chậc, Anh Thật Là Mất Mặt

Trong khoảnh khắc, bạn có thể nghe được người chung quanh đều không tự giác hít vào một ngụm khí, thật không thể tin. Đặc biệt là Quý Xuyên, khi thấy một màn như vậy, da thịt toàn thân hắn đều căng thẳng, vận sức chờ phát động giống như mãnh thú.

Chỉ có phản ứng của Kiều Trác Phàm là khác với mọi người, Tiểu Bảo Bối thấy trong đôi mắt phóng đại của anh ban đầu là kinh ngạc, một giây sau liền biến thành ý cười.

Luôn nhếch môi, cũng đột nhiên buông lỏng, một bộ dáng rất hưởng thụ.

Chỉ là Kiều Trác Phàm vẫn chưa hưởng thụ bị cưỡng hôn xong, môi Tiểu Bảo Bối đã rời đi.

Giờ khắc này, hốc mắt ửng đỏ của cô lại đối mặt với ánh mắt đầy lửa giận của Quý Xuyên, đôi đồng tử giống như hận không thể thiêu đốt toàn bộ.

"Tôi cảm thấy anh ấy một chút cũng không quá đáng. Đây là điều đương nhiên, là quyền lợi mà chồng của tôi nên có."

Cô ngước đầu lên, chiếc cổ trắng ngần lộ ra. Mới vừa hôn xong nên có một chút hồng hồng.

Bộ dạng không đếm xỉa tới như vậy, giống như là đang nói cho Quý Xuyên biết nụ hôn vừa rồi kia, thuộc về Kiều Trác Phàm chồng cô...

"Em..." Quý Xuyên cảm thấy như có cái gì đó哽 ở ngực mình, nặng trĩu.

Hắn muốn nói với Tiểu Bảo Bối rằng bản thân hắn bất mãn không cam lòng cùng không muốn. Lại phát hiện những lời kia đều bị ngăn lại ở cổ họng.

Mà lúc hắn nói không ra lời, Tiểu Bảo Bối quay người liền đi tới cửa thang máy. Hiên nhiên, cô không muốn ở lại chỗ này, làm đề tài cho những người khác nói chuyện phiếm.

Còn những người khác, đã tản đi khi Tiểu Bảo Bối đi khỏi.

Người trong cuộc đều đi hết, bọn họ cảm thấy ở lại cũng không có trò hay để xem.

Chỉ có Kiều Trác Phàm, còn đứng ở bên cạnh hắn.

Anh rất cao, chặn hết ánh sáng trên đỉnh đầu lại. Quý Xuyên nhìn anh, phần lớn mặt anh đều ẩn trong bóng tối.

Dù vậy, khí thế mạnh mẽ trên người anh cũng làm cho Quý Xuyên cảm giác được sức uy hiếp. Người đàn ông như thế, tuyệt không phải chỉ là người có tiền bình thường.

Lạnh nhạt quét mắt nhìn Quý Xuyên một cái, Kiều Trác Phàm nói: "Chắc chắn, anh thật là mắt mặt."

Về mặt ghét bỏ kia, cũng yêu nghiệt hồn xiêu phách lạc.

Bộ dáng nghiêm nghị, đôi môi kiêu ngạo, nhưng lại làm người ta hoài nghi, vừa rồi những câu nói bỏ đá xuống giếng kia phải chăng cũng nhảy ra từ trong miệng anh.

Anh nói xong, liền muốn đi khỏi.

Nhưng lúc này Quý Xuyên gọi anh lại: "Kiêu thiếu, chờ một chút."

Quý Xuyên còn dùng kính ngữ với anh, hiển nhiên vẫn không muốn vạch mặt với Kiều Trác Phàm.

Không, phải nói là hẳn không muốn vạch mặt trước với Kiều Trác Phàm.

Người đối trá như vậy, làm Kiều Trác Phàm ngay cả một nụ cười lạnh cũng khinh thường cho hắn.

"Có phải tôi từng đắc tội với anh không?"

Lời nói của Quý Xuyên, làm đôi mày kiếm của anh nhíu lên: "Kiêu mỗ không biết đã làm gì, làm cho anh có suy nghĩ như vậy."

"Nếu không phải tôi từng đắc tội với anh, ah cũng không đến mức tập trung mục tiêu về phía Bảo Bối." Giọng nói của Quý Xuyên đột nhiên mang theo kiên định. Dừng lại một chút, hắn lại tiếp tục nói: "Nếu thật sự tôi từng đắc tội với anh, vẫn xin anh nhắm về phía tôi là được. Bảo Bối chuyện gì cũng không biết, tôi xin anh giờ cao đánh khẽ..."

Trong trí nhớ, cô gái kia luôn cười ngọt ngào với hắn.

Nếu không phải do hắn quay đầu lại nhìn, hẳn cũng chưa từng phát giác, hắn cùng với cô đã từng có một khoảng thời gian tốt đẹp như thế.

Đến cùng, còn là hắn phản bội cô.

Cho nên, Quý Xuyên cũng hy vọng bản thân mình đàn ông một chút, bảo vệ Tiểu Bảo Bối không bị thương tổn.

"Nhắm về anh? Ha ha..." Kiều Trác Phàm vừa cười. Chẳng qua nụ cười này rõ ràng khác với lúc trước. Bởi vì bạn có thể nhìn thấy, trong mắt anh còn mang theo vài phần bồn chồn.

Chỉ là mấy giây sau, anh thu vui vẻ lại. Ngay cả vài phần bồn chồn trong mắt kia cũng bị che đi. Trong nháy mắt, anh lại ung dung tác phong tao nhã.

"Quý Xuyên, anh cũng quá đề cao mình rồi."

Chỉ một tên Quý Xuyên, Kiều Trác Phàm anh ngay cả ra tay cũng lười.

Từ giọng nói khinh thường này của Kiều Trác Phàm, mặc dù Quý Xuyên có chút không cam lòng, nhưng lại thở phào nhẹ nhõm.

Bị người khác xem thường, không có ai là vui vẻ. Nhưng Quý Xuyên lại may mắn, mình không phải là đối thủ của người đàn ông xuất sắc như Kiều Trác Phàm. Nếu không, hẳn ngay cả xương cốt bị Kiều Trác Phàm nuốt khi nào cũng không biết.

"Nếu đã không phải, vậy vì sao anh làm như vậy với Bảo Bối?" Phần đặc thù mà Kiều Trác Phàm dành cho Tiểu Bảo Bối, ngay cả Quý Xuyên cũng đã nhận ra.

Chỉ là Quý Xuyên không hiểu, xã hội nhiều cô gái như vậy, vì sao lại là Tiểu Bảo Bối?

Trừ khả năng hắn vừa nói, Kiều Trác Phàm là vì trả thù hắn ra, Quý Xuyên hoàn toàn không nghĩ ra lý do nào khác.

Đối với vấn đề của hắn, Kiều Trác Phàm rất lâu cũng không trả lời.

Lúc này, anh nghiêng người. Ánh mặt trời bên ngoài vừa vặn chiếu qua cửa chính, rơi vào trên người Kiều Trác Phàm. Một bên người, ẩn trong bóng tối. Kiều Trác Phàm như vậy, làm Quý Xuyên không có cách nào thấy rõ.

Hắn chỉ nghe được, tiếng Kiều Trác Phàm cười khẽ.

"Quý tổng, có một điểm ngược lại anh nói đúng. Kiêu mỗ rất chán ghét anh, trừ anh tự cho mình là đúng ra, còn có..." Còn có anh làm tôi hối hận.

Nhưng Kiều Trác Phàm không nói tiếp, anh cảm thấy câu nói phía sau này, Quý Xuyên vẫn chưa đủ tư cách biết.

Nói xong lời này, Kiều Trác Phàm cảm thấy nói chuyện với Quý Xuyên có chút lãng phí thời gian.

Ánh mắt nhìn về hướng Tiểu Bảo Bối vừa mới rời đi. Sau đó, đầu ngón tay anh đặt lên môi mình, khoe môi quyến rũ ra một đường cong.

Đây là lần đầu tiên Kiều Trác Phàm bị cường hôn, bị động cảm giác, không phải rất tốt. Chỉ có điều trong trí nhớ, cánh môi của Tiểu Bảo Bối rất mềm mại, lại làm cho anh có chút hường thụ.

Vốn anh còn muốn hưởng thụ nụ hôn kia sâu hơn một chút. Ai biết, sau khi cô nhóc kia cường hôn anh liền chạy. Làm anh chuẩn bị đối bị động thành chủ động đây ngập nhiệt huyết, cổ đại lan tràn.

Kiều Trác Phàm cảm thấy nhất định phải nói cho Tiểu Bảo Bối biết, cô cường hôn anh, sau đó vỗ vỗ cái mông nhỏ liền đi, hành vi ác liệt như thế, hậu quả rất nghiêm trọng.

Không biết có phải nghĩ tới cách xử phạt gì thú vị hay không, Kiều Trác Phàm cười khế rồi đi.

Mà Quý Xuyên nhìn bóng lưng đã đi xa của Kiều Trác Phàm đột nhiên có một loại bất an không rõ.

Luôn cảm thấy, Kiều Trác Phàm rời đi như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thân thành con mãnh thú trong dòng nước lũ, nuốt lấy hắn...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tôi Biết Chứ, Cô Là Tiểu Bảo Bối!

Editor: Táo đỏ phở nủi

"Tiểu Bảo Bối, đoán xem mình là ai!" Buổi tối, Tiểu Bảo Bối nhận được một cuộc điện thoại gọi đến.

Thật ra, tên người gọi tới đã hiển thị trên màn hình. Nhưng mà nghe thấy đầu bên kia điện thoại đang giả giọng của Lâm Chí Linh, thì Tiểu Bảo Bối không nhận được mà phụ họa theo: "Là ai ta? Hơn nửa đêm còn quấy rầy giấc ngủ của người khác, thất đức quá mà!"

"Nha đầu xấu xa kia, mình mới đi có một chút à, đã quên mất giọng nói của mình rồi?"

Không ngoài dự liệu, cô gái ở đầu bên kia điện thoại nhanh chóng nổi đóa lên.

"Nhạc Dương, con nhỏ láo toét không biết xấu hổ hay sao mà còn nói! Vừa đi một cái là đi hết nửa năm, cậu có biết mình nhớ cậu nhiều như thế nào không?"

Trên đời này có một dạng người rất đặc biệt.

Mặc dù không phải người thân trong nhà, nhưng lại thân hơn người nhà.

Có những chuyện không thể mở miệng nói với cha mẹ, hoặc là đối với người nhà không dám thể hiện ra vẻ mặt khác của mình, nhưng mà trước mặt người này lại thể hiện ra hết.

Đối với Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương chính là một người đặc biệt như vậy. Quãng thời gian mà cô ấy chưa đi, dường như mỗi ngày Tiểu Bảo Bối đều quần quít ở cùng một chỗ với cô ấy. Có cái gì không vừa lòng, Tiểu Bảo Bối đều có thể trút ra trước mặt của cô ấy một cách thoải mái.

Có thể nói là Nhạc Dương chính là thùng rác tình cảm của cô.

Cho nên, trong khoảng thời gian Nhạc Dương rời đi, đối với Tiểu Bảo Bối mà nói rất là đau khổ và tối tăm.

Bây giờ lại một lần nữa nghe thấy giọng nói quen thuộc ở bên kia đại dương, sao Tiểu Bảo Bối có thể không vui được chứ?

"Cái con nhỏ xấu xa không biết xấu hổ này còn dám nói nhớ mình nữa sao? Mấy ngày trước mình đã gọi cho cậu biết bao nhiêu cuộc điện thoại, nhưng mà đồ xấu xa nhà cậu không hề nghe cuộc nào!" Bằng không, Nhạc Dương cũng sẽ không nói Quý Xuyên đi đón cô!

"Cậu gọi điện thoại cho mình?" Lúc này Tiểu Bảo Bối mới nhớ tới, kể từ lúc lên máy bay sau hôn lễ, Kiều Trác Phàm lấy lý do là không thể gọi điện thoại, đã thu điện thoại của cô.

Sau đó, cô giống y như người nguyên thủy, phương tiện giải trí duy nhất là xem ti vi.

Nếu như không phải cô quay lại đi làm ở Tiểu Thị, đoán chừng là điện thoại di động vẫn bị Kiều Trác Phàm thu giữ.

“À, mình nhớ ra rồi. Thời gian gần đây mình không mang theo điện thoại di động...” Tiểu Bảo Bối một lần nữa cho rằng, dựa theo tính cách của Nhạc Dương thì cô phải tốn nước miếng giải thích một phen.

Ngồi đầu, hôm nay Nhạc Dương vô cùng hiểu chuyện.

“Biết rồi, biết rồi, cậu tân hôn đúng không! Mấy ngày liền ngay cả điện thoại cũng không thèm quan tâm tới, điều này cũng rất tốt!” Cô gái nào đó đang cười bí ối, thông qua tân sóng vô tuyến truyền vào trong tai của Tiểu Bảo Bối. Có thể nghĩ được, trong đầu óc của cô gái mập mạp nào đó bây giờ đang trình diễn cái gì.

“Nhạc Dương, cậu biết sao?” Tiểu Bảo Bối muốn hỏi chuyện chú rể của cô là người khác!

Nhưng Nhạc Dương lại cho rằng, Tiểu Bảo Bối hỏi cô về chuyện kết hôn, liền cười hi hi trả lời: “Biết chứ, biết chứ! Mình sẽ không trách cậu chuyện cậu không cho mình biết, ai bảo mình đầu óc bị động kinh đuổi theo Diệp Tử Hi làm gì...”

Nhạc Dương thích Diệp Tử Hi, mọi người đều biết.

Mỗi này, cô đều thổ lộ. Nhưng mà cũng giống như vậy, mỗi ngày cô cũng đều bị từ chối.

Bao nhiêu năm nay, ngày nào cũng như vậy!

Từ lâu, Tiểu Bảo Bối cũng vô cùng không hiểu, đến cùng thì Nhạc Dương dựa vào cái gì mà kiên trì cho tới bây giờ vẫn không chịu buông tay.

Nhưng ngay cả Nhạc Dương cũng nói, thật ra ngay cả cô ấy cũng không biết là vì cái gì.

Chắc là, đời trước cô ấy nợ Diệp Tử Hi. Cho nên cả đời này, nhất định là người đuổi theo anh.

Không biết có phải nói tới chuyện đau lòng hay không, mà giọng nói của Nhạc Dương cũng không được vui vẻ như trước nữa.

Nhưng mà rất nhanh chóng, cô ấy lại nói bằng giọng điệu cợt nhả đối với Tiểu Bảo Bối: “Nhưng mà bây giờ mình đã trở về, có phải nên bổ sung rượu mừng không?”

“Cái gì, cậu đã về rồi?” Chuyện này đối với Tiểu Bảo Bối là chuyện vô cùng tốt.

“Mình cũng đã về được hai ngày. Con nhóc này cũng không hề quan tâm tới mình nữa! May mà Quý...” Quý Xuyên còn nhớ đi đón mình!

Nhạc Dương muốn nói như vậy.

Nhưng mà đầu bên kia điện thoại lại vang lên tiếng chuông cửa.

“Chuông cửa vang lên, mình đi xem ai tới trước đã nhé. Ngày mai chị đây sẽ đi tìm cậu, đến lúc đó chúng ta sẽ đi đón gió tấy trần cho mình!” Nhạc Dương vội vã đi ra mở cửa, cũng không nói hết câu tiếp theo.

“Vây cũng được, cậu đi mở cửa đi. Ngày mai mình sẵn lòng chờ đại luật sư hạ cố tới chơi!” Lúc Tiểu Bảo Bối cúp điện thoại, thì chuông cửa trong nhà cũng vang lên.

Ngay sau đó, còn truyền tới tiếng đập cửa rầm rầm.

“Ai thế?” Hôn nửa đêm còn có tiếng đập cửa, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút sợ hãi: “Kiều Trác Phàm, là anh sao?”

Không có người trả lời, nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn cả gan mở cửa ra.

Cửa vừa mở ra, thì mùi rượu nồng nặc xông vào mũi.

Kiều Trác Phàm tựa vào một bên khung cửa, có lẽ là do nguyên nhân đã uống nhiều rượu, đôi mắt khẽ nhắm lên, nhìn rất quyến rũ.

Cửa bên kia, còn có một người đàn ông khác nữa.

Người đàn ông này so với Kiều Trác Phàm thì cao hơn một chút xíu. Cùng có bề ngoại xuất sắc, nhưng đôi mắt kia của anh ta khiến cho người ta có ấn tượng giống như chim ưng.

“Tiểu Bảo Bối, anh nhớ em muốn chết rồi!” Lời dạo đầu của Kiều Trác Phàm, quả thực khiến cho hai người đứng tại chỗ lau mồ hôi lạnh. Nhất là Tiểu Bảo Bối, lại còn bị Kiều Trác Phàm bổ nhào vào người một cái, suýt nữa thì bị té ngã.

Nếu như không phải người đàn ông ở phía sau kéo Kiều Trác Phàm về phía sau, thì hai người đã ngã nhào xuống đất rồi.

“Cậu nhớ thì nhớ, nhưng mà né đề hồng rồi, đến lúc đó chỉ có nước hối hận thôi!” Người kia đưa cánh tay dài ra, sao đó nhẹ nhàng ném Kiều Trác Phàm vào chiếc ghế sa lon ở bên cạnh.

Không biết là say tới mức không biết gì nữa, hay là cảm thấy lời nói của người kia có lý, sau khi Kiều Trác Phàm bị quăng lên ghế sa lon, chỉ hừ hừ vài cái rồi yên lặng không có hành động nào khác nữa.

“Cái đó...” Đột ngột với cảnh tượng bất ngờ như vậy, Tiểu Bảo Bối cũng không biết nên nói gì mới phải.

“Tôi là Đàm Duật, là bạn từ nhỏ của Kiều!” Đàm Duật thấy cô có chút nom nớp lo sợ, nên dứt khoát mở miệng giới thiệu trước.

Đàm Duật? !

Thì ra, đây chính là người anh em tốt mà Kiều Trác Phàm thường xuyên nhắc tới.

“Chào anh, tôi thường xuyên nghe Kiều Trác Phàm nhắc tới anh. Tôi là...” Tiểu Bảo Bối định tự giới thiệu mình.

Nhưng người kia lại mở miệng trước một bước: “Tôi biết chứ, cô là Tiểu Bảo Bối!”

Đôi mắt như chim ưng của anh ta hiện lên chút vui vẻ, nhưng mà chưa đạt tới đáy mắt.

Cô không không tự giới thiệu mình trước, sao anh ta lại biết tên của cô?

Nhưng mà cũng đúng, dù sao thì anh ta cũng là bạn thân từ nhỏ của Kiều Trác Phàm.

Nghe thấy Kiều Trác Phàm nhắc tới cô, cũng hợp lý!

Lúc này Tiểu Bảo Bối nghĩ như vậy.

Nhưng đợi tới khi cô biết càng nhiều người bên cạnh của Kiều Trác Phàm, thì cô mới phát hiện thì ra không phải như vậy!

Anh ở bên cạnh ai, cũng có thể nhắc tới tên của cô.

Quen thân cũng vậy, mà không quen cũng vậy...

“Bí bô bí bô...” Thời gian không ủng hộ Tiểu Bảo Bối, không đợi cô kịp hỏi gì đó, thì điện thoại di động của Đàm Duật đã vang lên.

“Ông xã...” Cho dù không cần loa phát thanh, giọng nói ngọt ngào như vậy cũng tự nhiên khuếch đại lên.

Nhưng Đàm Duật vừa nghe thấy, vẻ mặt lập tức đen lại.

“Cô chủ, đừng đùa!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Cục Cưng, Giúp Anh!

Editor: Táo đỏ phổ núi

"Đừng nói nhiều nữa, tôi đã bắt cóc con chó cái của nhà anh rồi! Trong vòng nửa tiếng đồng hồ mà anh không tới chỗ của tôi, thì tôi sẽ thịt chúng. . ."
Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói đều đều của người phụ nữ, khiến cho mặt của Duật Tiểu Gia biến sắc ngay lập tức.

"Cô chủ nhỏ à, tôi sai rồi có được chưa? Hôm nay tôi không nên thả bỏ câu của cô, đừng làm hại cục cưng Miêu Miêu nhỏ bé của tôi được không?"
Người biết rõ Duật Tiểu Gia đều biết là Duật Tiểu Gia yêu chó thành si.

Kể từ sau khi con chó Nhị Hoàng nhà bọn họ chết, mỗi lần anh nhìn thấy con chó nào có chút gì đó giống với Nhị Hoàng, thì đều dẫn về nhà nuôi.

Cứ như vậy, chỉ mấy năm, hậu viện của nhà anh đều trở thành nơi vui chơi của chó con. Vừa mở cửa ra, thì đã có mười mấy con chó nhào tới.

Hơn nữa, cả thành phố A không người nào không biết, không người nào không hiểu Lăng Nhị gia - nhân vật số một tại thành phố S có một cô công chúa giống như viên ngọc quý ở trên tay, si mê Đàm Duật thành cuồng.

Từ nhiều năm trước tới bây giờ, Lăng công chúa đều rêu rao rùm beng rằng mình là cháu dâu trưởng của nhà họ Đàm. Lại càng mang thù với những sinh vật giống cái ở gần Duật Tiểu Gia trong phạm vi ba thước. Đây cũng là nguyên nhân cô chỉ bắt những con chó cái.

Duật Tiểu gia thì sao?

Từ trước tới giờ anh luôn bảo trì một khoảng cách nhất định với vị công chúa nhỏ này. Bình thường anh vẫn luôn bị gọi tới. Ngay cả khi cô bị đau bụng kinh, anh cũng canh giữ ở bên cạnh người của cô, một tắc cũng không rời.

Có thể nói anh với công chúa nhà họ Lăng đã vượt qua mức tình yêu nam nữ, nhưng lại có chút quá.

Bởi vì mỗi ngày lễ tình nhân, thì anh đều không xuất hiện. Cho dù vị công chúa nhà họ Lăng đã hẹn với anh trước đó rồi, nhưng mà anh vẫn cứ lơ hện.

Điều này cũng khiến cho mối quan hệ này có chút khó phân biệt rõ ràng.

"Đã muộn rồi. Bây giờ tôi bắt đầu đếm ngược, anh còn thời gian là hai mươi chín phút bốn mươi sáu giây!" Đầu bên kia điện thoại, cô gái dứt khoát cúp điện thoại.

Lần này tới lượt Duật Tiểu Gia nôn nóng, "Cái bà điên này, làm chuyện tốt không làm? Lại đi ra tay với mấy con chó nhà mình, để xem ông đây quay về có giết chết cô không..."

Phục hồi tinh thần lại, anh lại ý thức bên cạnh mình còn có một người đang ngáy ngốc ở bên cạnh, nên chỉ có thể ho hẹ một tiếng.

"Tôi đi về trước. Ở đây giao lại cho cô. . ." Dặn dò đơn giản mấy câu xong, Duật Tiểu Gia hùng hù hỏ hỏ rồi đi.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Kiều Trác Phàm còn nằm ỉ ra ở trên ghế sofa, Tiểu Bảo Bối đứng ở bên cạnh anh có chút không biết phải làm sao.

Thử nói xem, Kiều Trác Phàm cao lớn như vậy, ném trên ghế salon một đêm, ngày mai không tàn tật thì cũng bị tàn phế.

Nếu là người khác, khẳng định không cần phải nói hai lời Tiểu Bảo Bối sẽ lập tức chuồn đi. Nhưng mà người này lại là Kiều Trác Phàm. . .

Tiểu Bảo Bối phát hiện, cô không có cách nào đối xử với anh nhẫn tâm như với những người khác được.

Thứ nhất, vào lúc cô bị vứt bỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành trò cười của thiên hạ thì Kiều Trác Phàm đã đưa tay ra giúp cô. Thứ hai, cô cũng không biết rõ tình cảm của mình đối với anh là dạng tình cảm gì nữa.

Rối rắm một lát, cuối cùng cô quyết định kéo Kiều Trác Phàm đi tới phòng ngủ.

"Kiều Trác Phàm, tôi dẫn anh về phòng ngủ. . ."

Không thấy trả lời lại, lúc này Kiều Trác Phàm vẫn nhắm mắt dựa vào ghế sofa như trước.

Ánh đèn chiếu xuống, cặp lông mi dài của anh tạo thành một cái bóng chỗ mí mắt. Ban ngày nhìn cao ngạo và lạnh lùng, nhưng vào lúc này lại không hề còn chút dấu vết nào nữa. Giờ phút này, anh giống như một thiên sứ, một thiên sứ lương thiện và tốt đẹp.

Không có được câu trả lời của anh, nhưng Tiểu Bảo Bối vẫn hành động.

Kéo Kiều Trác Phàm dậy, cho anh tì lên đầu vai của mình, Tiểu Bảo Bối dùng sức một cái, Kiều Trác Phàm đã rời khỏi ghế sofa. Nhưng mà bị kịch nhanh chóng phát sinh, bởi vì Kiều Trác Phàm dựa vào bả vai của Tiểu Bảo Bối, thì đôi chân mảnh khảnh của cô nhanh chóng mất thăng bằng. Hai người cũng ngã nhào lên chiếc thảm dưới sàn nhà. . .

May mắn là thảm dưới sàn rất mềm mại. Người vốn đang nhắm mắt ngủ say, lúc này lại thân nhiên mở hai mắt ra.

Không biết là do vẫn còn say, hay là do nguyên nhân nào khác, mà chân mày của anh nhìn quẩn rữ hơn, đầu tóc thì rối tung. Thoạt nhìn, chính là sự kết hợp giữa sự cao quý và cuồng dã.

"Kiều Trác Phàm, anh đã tỉnh rồi sao? Mau tỉnh nhanh lên một chút, tự mình đi về phòng ngủ đi." Bởi vì tư thế ngã của hai người lúc này rất vô tình là Tiểu Bảo Bối hoàn toàn bị Kiều Trác Phàm áp chế ở dưới người của anh.

Cái này vẫn chưa là gì.

Điều quan trọng là, cô cảm thấy cả người Kiều Trác Phàm đang đè lên người của cô, dần dần trở nên nóng hơn. Mà tay của anh thì đang ôm eo của cô, cằm tì lên trên lồng ngực của cô.

Tiểu Bảo Bối muốn đẩy anh ra, không ngờ anh lại giống như một đứa trẻ vậy, vùi mặt vào trong lòng của cô.

Chỉ đơn giản là hơi thở mang theo mùi rượu của anh, nhưng mà lại trêu chọc tới thần kinh của cô. . .

“Không.” Anh cúi đầu, giọng nói có chút rầu rĩ. “Tiểu Bảo Bối, anh đối xử với em rất tốt, đúng không?” Tiểu Bảo Bối có thể cảm nhận được, hơi thở của Kiều Trác Phàm lúc này rất nóng.

“Ừ!”

Anh nhìn cô chăm chăm, nhìn vẻ mặt của anh chờ đợi câu trả lời, tự nhiên toát ra sự quyền rũ mê người, so với sự cao quý công tử toát ra từ người của Diệp Từ Hi đẹp hơn không biết bao nhiêu lần.

Kiều Trác Phàm như thế này, khiến cho Tiểu Bảo Bối gật đầu không chút suy nghĩ nào.

“Cục cưng, em giúp anh được không?” Câu nói tiếp theo của Kiều Trác Phàm khiến cho Tiểu Bảo Bối sững sốt.

“Hả?” Cục cưng? Cách xưng hô như thế này khiến cho Tiểu Bảo Bối bỗng sững sờ người ra.

Cho dù là cha của cô, đặt tên cô là Bảo Bối, thì trong giọng nói cũng không thể hiện ra sự cưng chiều giống như Kiều Trác Phàm thể hiện ra giống như lúc này.

Nhưng mà sự cưng chiều này, Tiểu Bảo Bối còn chưa kịp tiêu hóa kịp, thì đã bị lời nói tiếp theo của Kiều Trác Phàm làm cho hồn bay phách lạc: “Tên Đàm Duyệt chết tiệt kia bỏ thuốc anh, khiến cho toàn thân anh bây giờ rất khó chịu. . .”

“Anh không. . .”

Ánh mắt của Kiều Trác Phàm có chút mê man, những thứ tiểu thuyết não tàn mà Nhạc Dương đã đưa cho Tiểu Bảo Bối xem lúc này cũng đã phát huy công dụng. Trong giây phút này, Tiểu Bảo Bối nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của Kiều Trác Phàm.

“Kiều Trác Phàm, bất cứ cái gì tôi cũng không giúp anh được!”

Gào thét, giúp cái đầu nhà anh!

Chuyện như vậy, cô không thèm giúp đâu!

Nếu như giúp, không phải là xong rồi sao?

Tiểu Bảo Bối không chút suy nghĩ mà từ chối ngay, cho dù sự cưng chiều của hai từ “Cục cưng” được thể hiện mãnh liệt như thế nào, cũng không khiến cô thỏa hiệp chuyện này!

Không ngờ, Kiều Trác Phàm liền trả lời lại là: “Cục cưng, hôm nay không giúp cũng phải giúp!”

Lúc này, Kiều Trác Phàm trở nên có chút không giống như là anh thường ngày.

Anh liếc mắt nhìn, gương mặt anh tuấn của anh không còn sự dịu dàng tao nhã nữa, mà đã có thêm phần cuồng dã.

Sự bá đạo của anh, khiến cho Tiểu Bảo Bối rụt cổ một cái, muốn chạy trốn nhưng đã không kịp nữa. Bởi vì một giây sau, môi của anh đã đặt lên. . .

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, em ở đâu rồi?”

Sáng ngày thứ hai, Kiều Trác Phàm tỉnh dậy đã không tìm thấy Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà lúc anh vén chăn đệm lên, nhìn thấy bàn thân không có một mảnh vải trên người, thì anh có chút hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Gặp Dị Thì Chơi

Sáng sớm đi làm, Tiểu Bảo Bối mặc kín mít không một khe hở. Ngay cả trên cổ, cô cũng buộc một cái khăn lụa màu hồng phấn.

“Bảo Bối, em bị bệnh hả?” Tiểu Huyền đi cùng với Tiểu Vi cùng một đoàn “Hoàng thân quốc thích” tới Tiểu Thị, nhìn thấy Tiểu Bảo Bối giống như chiếc bánh chưng, thì sắc mặt có chút khó coi.

“Không có gì ạ.”

“Không có gì sao? Trời nóng như vậy, mà em còn buộc khăn lụa lên, mà còn nói không có việc gì?” Tiểu Huyền truy hỏi tới cùng.

Trong lúc nhất thời, Tiểu Bảo Bối có chút bối rối sờ lên chiếc khăn lụa trên cổ của mình, bộ dạng kia giống như đang vô cùng lo lắng bị người khác phát hiện ra chuyện gì đó.

Thật ra, cho tới nay trong nhà họ Tiểu thì Tiểu Huyền cũng được coi là người đối xử với Tiểu Bảo Bối tốt nhất. Ít nhất, khi cô ta nhìn thấy Tiểu Bảo Bối ngã bệnh thì cũng ân cần hỏi thăm vài câu.

Ngược lại với Tiểu Huyền, mẹ của cô ta là Tiểu Vi đối xử với Tiểu Bảo Bối bạc tình tới mức không còn gì để nói.

“Huyền Huyền, con quan tâm cái loại ma ốm đó làm gì? Cho rằng ở bên cây đại thụ thì có thể được hóng gió mát, bây giờ đoán chừng là bị cây đại thụ đè bẹp rồi!” Sự khinh thường của Tiểu Vi đối với Tiểu Bảo Bối từ trước tới giờ đều thể hiện ra mặt.

Ngại vì ở đây còn có mặt của toàn bộ nhân viên của Tiểu Thị, nên giọng nói của bà ta mới nhỏ nhẹ hơn một chút.

Mà Tiểu Bảo Bối cũng hiểu rằng, đây không phải là người cô này suy nghĩ cho mình. Chẳng qua là bà ta muốn bảo vệ hình tượng cao quý của mình ở trước mặt mọi người mà thôi.

“Được rồi, các người đừng đứng đây lè mề nữa, đi trước chuẩn bị cho cuộc họp đi!”

Tiểu Vi lại ném cho Tiểu Bảo Bối một ánh mắt khinh thường, sau đó xoay người đi vào.

Lúc này Tiểu Bảo Bối mới nhớ lại, vài ngày nữa là tới đại hội cổ đông hàng năm của Tiểu Thị. Mặc dù Tiểu Vi là thành viên trong ban giám đốc, nhưng trên cơ bản bà ta rất ít khi xuất hiện ở Tiểu Thị. Chỉ có vào thời gian mở đại hội cổ đông, thì bà ta mới dẫn đầu một đoàn người tới Tiểu Thị để xoi mói.

Mục đích, đương nhiên là tìm cơ hội hắt cẳng cha của cô đi.

Nghĩ tới chuyện hàng năm cha của cô phải đối mặt với loạn trong giặc ngoài, Tiểu Bảo Bối lại có chút đau lòng.

Cô rất hy vọng, một ngày nào đó mình có thể gánh vác một chút giúp cha của mình.

Cả ngày, Tiểu Bảo Bối đều ở trong cảm giác lo lắng và buồn bực.

Tối gần trưa, Tiểu Bảo Bối nhận được tin nhắn của Kiều Trác Phàm gửi tới.

“Nghe điện thoại!”

Tin nhắn, chỉ có ba chữ như vậy.

Tiểu Bảo Bối trượt trượt màn hình, cuối cùng cài đặt im lặng, sau đó ném vào ngăn kéo.

Tên khốn kiếp! Tối qua gặp cả người cô như vậy, bây giờ cho rằng nói vài câu qua điện thoại là có thể làm cô nguôi giận?

Kiều Trác Phàm, nằm mơ giữa ban ngày cũng không có chuyện đó đâu!

Cô vừa chọc chọc vào thức ăn, vừa nguyên rủa Kiều Trác Phàm ở trong lòng. Tiểu Bảo Bối coi miếng thịt thành Kiều Trác Phàm, bỏ vào trong miệng, cắn răng nghiền lợi nhai nhai!

Một ly nước nóng màu nâu đang bốc hơi, đột nhiên đưa tới trước mặt của cô.

Tiểu Bảo Bối nhìn theo xương bàn tay rõ ràng đang cầm cái ly kia nhìn lên, thì nhìn thấy vẻ mặt ân cần của Quý Xuyên.

Quý Xuyên như vậy, không khỏi khiến cho Tiểu Bảo Bối nhớ lại.

Lúc cô và Quý Xuyên còn ở cùng một chỗ, từ trước tới giờ không nói chuyện yêu đương, lại chưa đạt tới tiêu chuẩn bạn trai. Đại đa số thời gian bọn họ gặp mặt, đều là ở công ty. Có đôi khi, Tiểu Bảo Bối cũng sẽ hoài nghi, có phải người đàn ông này không thích cô hay không?

Nhưng mà mỗi lần cô bị cảm mạo, thì người đàn ông này sẽ giống như bây giờ, sẽ đưa tới một ly nước giải cảm do chính tay anh ta pha cho mình uống.

Mỗi lần cảm nhận được vị thuốc giải cảm mạo ấm áp này, Tiểu Bảo Bối lại suy nghĩ, chắc hẳn là Quý Xuyên có yêu mình? Nếu không, người bị công việc đè đầu như vậy, tại sao có thể tranh thủ lúc rảnh rỗi đi pha nước này cho cô uống được chứ?

Cũng là những hành động đó, đã khiến cho Tiểu Bảo Bối duy trì được nhiều năm như vậy.

Nếu không phải là Tiểu Huyền đưa giấy hôn thú tới trước mặt của cô, thì Tiểu Bảo Bối cũng không biết mình còn chìm đắm trong đó bao lâu nữa...

“Uống nhanh đi, buổi sáng tôi thấy em mặc rất dày, chắc là bị cảm rồi!” Giống như trong trí nhớ vậy, trên mặt Quý Xuyên nở nụ cười mà bình thường hiếm có.

Nhưng mà anh ta không hề biết, kể từ khi sự thật được vạch trần, sự kiên trì bị phá hủy, trong lòng của Tiểu Bảo Bối đã tan nát. Lại một lần nữa nhìn ly nước giải cảm ở trước mặt, trong lòng Tiểu Bảo Bối chua xót không nói nên lời.

“Không cần, tôi không sao!” Cô thu hồi lại ánh mắt, định tiếp tục ăn cơm.

“Bảo Bối, đừng nổi giận. Em gặt được người khác, nhưng sao gặt tôi được? Trước kia, mỗi lần bị cảm em đều mặc thành cái bánh trưng như vậy, bắt kẻ là xuân hạ thu đông.” Không biết là nhớ lại những ký ức ngọt ngào, hay là có nguyên nhân nào khác, đường cong trên khóe miệng của Quý Xuyên không hề giảm.

“Quý Xuyên, anh cũng biết đó là lúc trước. Cho nên, sau này anh không cần phải làm những chuyện như vậy nữa.”

Mỗi lần, đột nhiên phát hiện thấy anh ta thể hiện ra chút dịu dàng đều khiến cho cô mềm lòng, tiện đó càng tiếp thêm động lực để cô tiếp tục theo đuổi anh ta.

Cô sợ tiếp tục cảm nhận được sự dịu dàng của anh ta, thì lại một lần nữa chìm đắm vào trong cơn bão dịu dàng này, không thể thoát ra ngoài được.

“Bảo Bối, tôi chỉ quan tâm em một chút thôi. Chẳng lẽ, giữa chúng ta ngay cả chuyện nhỏ này cũng không thể làm được sao?”

Quý Xuyên thu tay lại, có chút lúng túng bỏ vào trong túi quần.

Thật ra lúc buổi trưa anh ta quay trở lại công ty, lúc đi ngang qua phòng làm việc mới nhìn thấy cô mặc giống như cái bánh trưng.

Dường như không hề suy nghĩ chút nào, anh ta vừa về tới phòng làm việc, thì liền đi pha một ly nước giải cảm.

Lúc pha xong, anh ta cũng bắt đầu do dự có nên đưa cho cô hay không.

Cũng chính vào lúc này, Quý Xuyên mới biết được, thì ra Tiểu Bảo Bối trong mắt của anh ta nhiều năm qua, thì ra không chỉ đơn giản là một quân cờ mà thôi.

Những thứ kia nhìn giống như chủ đích khiến cho cô rung động, nhưng mà cũng có vài phần thật lòng của anh ta, mà bây giờ anh ta mới phát hiện ra.

Cuối cùng, anh ta thuận theo lòng mình, đưa ly nước giải cảm này tới cho cô.

“Lần trước, chuyện trong thang máy anh đã quên rồi sao? Nhưng mà tôi tin là, chị họ cũng không thích chồng của mình chân trong chân ngoài như vậy. Quý xuyên, nếu như có lòng như vậy, tôi hy vọng anh sẽ dùng nó trên người của chị họ tôi. Không có người phụ nữ nào hy vọng chồng của mình đi quan tâm tới người phụ nữ khác nhiều như vậy...”

Thật ra, bây giờ tình cảm của Tiểu Bảo Bối đối với Quý Xuyên có chút phức tạp.

Đúng vậy.

Lúc Tiểu Huyền mang giấy đăng ký kết hôn tới cho cô xem, thì cô rất hận người đàn ông này. Nhưng mà bởi vì tình yên chân thành đã qua, và bởi vì ly thuốc giải cảm này, cô biết tất cả giữa bọn họ cũng không phải nói một câu cho qua là sẽ xóa đi hết được.

Tiểu Bảo Bối cũng không biết, bây giờ tình cảm của cô đối với Quý Xuyên là như thế nào. Nhưng mà điều duy nhất cô hiểu được đó chính là bọn họ không thể trở lại giống như trước đây được nữa.

Cho nên, cô cũng chỉ có thể hy vọng từ đáy lòng rằng người đàn ông này sẽ được hạnh phúc. Là chị họ cũng được, hay là người khác cũng được, chỉ có thể đi cùng với anh ta là được.

Nhưng mà, hình như người khác lại hiểu lầm ý của cô.

Hôm nay cô chân thành cười mở với nhau, nhưng lại nhận được một ánh mắt gần như tức giận nhìn chằm chằm vào cô.

Tiểu Bảo Bối có chút bối rối.

Đây là thế nào?

Chẳng qua cô chỉ làm lễ truy điệu cho đoạn tình cảm chết non kia, nhân tiện khai thông tương lai của anh ta một chút mà thôi. Sao Quý Xuyên lại dùng ánh mắt giống như gã kẻ thù để nhìn cô như vậy?

“Tiểu Bảo Bối, thì ra sự si tình lúc trước của em đối với tôi, chẳng qua là gặp dịp thì chơi mà thôi!” Đột nhiên Quý Xuyên nở nụ cười, lạnh lẽo và chói tai như bão tuyết vậy.

Càng khó nghe hơn khi trong giọng nói của anh ta hiện lên chút mỉa mai.

Anh ta cảm thấy may mắn, vì bàn tay để trong túi quần Tiểu Bảo Bối không nhìn thấy được. Bởi vì lúc này, bàn tay của anh ta không biết vì không cam lòng hay vì phần nộ, mà nắm chặt lại thành quyền.

Bởi vì, rốt cuộc anh ta cũng biết vì sao hôm nay Tiểu Bảo Bối lại mặc kín mít như vậy, lại còn quấn khăn lụa vào mùa này nữa chứ.

Nhìn theo tầm mắt sắc lạnh giống như dao của Quý Xuyên, Tiểu Bảo Bối nhìn thấy khăn lụa của mình không biết bị tuột ra từ khi nào. Dấu vết đỏ đỏ tím tím kia, đang điều vô dương oai ở trên cổ của cô. Giống như chủ nhân của nó, đang tùy tiện phơi bày ra.

Nhìn thấy những dấu vết lấm tẩm kia, Tiểu Bảo Bối vội vàng quấn khăn lụa lại một lần nữa.

Lúc phục hồi lại tinh thần, thì Quý Xuyên đã rời đi. Chỉ để lại ly nước giải cảm, cũng giống như tình cảm của bọn họ, không còn chút nhiệt độ nào nữa...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Bé Ú Đầu Tiểu Tam Vs Kiều Đến

“Kiều, buổi tối đi ra ngoài không?” Tầng trên cùng của Đê Phàm, điện thoại cá nhân của Kiều Trác Phàm vang lên, anh luống cuống tay chân cầm lấy. Vốn tưởng là của người phụ nữ nào đó gọi tới, không ngờ lại thấy hiện lên chữ ‘Duật’, cảm giác chờ mong dưới đáy mắt chợt tan biến.

Lúc này, anh thu lại sự vui vẻ vì tiếng chuông điện thoại vang lên, khôi phục lại sự ung dung quý phái thường có của anh.

“Không. Tôi muốn đi bắt người!” Vốn tưởng rằng chờ thời gian trôi qua, nha đầu kia sẽ chủ động gọi điện thoại cho anh. Không ngờ chờ lâu như vậy, người nên gọi điện thoại tới thì không gọi tới. Lúc này Kiều Trác Phàm mới ý thức được, người kia vẫn luôn ở ngoài sự khống chế của anh.

Nếu không qua tìm cô, anh thực sự có chút lo lắng cô sẽ trốn đi mất.

“Kiều, cậu không cần phải lo lắng. Đứa ngốc nhà cậu trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của cậu đâu, cậu nên bớt chút thời gian lo lắng cho thằng em này của cậu một chút. . .”

“Làm sao?” Nghe giọng nói của Đàm Duật, Kiều Trác Phàm không khỏi cười khẽ. Tiếng cười, giống như con gió nhẹ, thấm vào ruột gan.

“Hôm nay là sinh nhật của cô chủ nhỏ nhà họ Lăng, nếu cậu không đi theo giúp mình, thì mình chính là dê đưa vào miệng cọp!”

Nghe bên kia giả thành giọng điệu đáng thương, cánh môi của Kiều Trác Phàm bĩu một cái: “Ồ, là hồng môn yến à?”

“Cũng không phải như vậy!”

“Vậy thì đơn giản thôi. Cậu đi theo cô ấy đi, dù gì thì cô ấy cũng gọi cậu là chồng mấy chục năm rồi. Nếu như cậu không chấp nhận cô ấy, thì con gái nhà người ta sao có thể gả cho người khác được?” Trong tiếng cười, chân mày của anh nhíu lên. Bộ dạng một bên mặt hoàn mỹ, khiến cho người ta có cảm giác thoải mái không dính chút bụi trần.

“Đừng mà, Kiều, sao cậu lại có thể nhẫn tâm. . .” Đầu bên kia vang lên tiếng gào khóc như quỷ.

Kiều Trác Phàm đưa tay xem đồng hồ một chút, rồi nhân tiện nói: “Tự giải quyết cho tốt đi. Xem như không cần phải theo đuổi cô nương nhà người ta không phải tốt sao? Đáng về này tôi. . .”

Phía sau nói một tràng, Kiều Trác Phàm chưa kịp nói xong, đã trực tiếp cúp máy. Sau đó người đàn ông cầm lấy áo khoác tây trang lên, rồi vội vã ra khỏi phòng làm việc.

“Tổng giám đốc Kiều, buổi chiều không phải vẫn còn hai cuộc họp nữa sao? Bây giờ ngài đã muốn đi ra ngoài?” Trợ lý nhìn thấy anh cầm áo khoác, thì vội vã đuổi theo.

“Cuộc họp hãy lùi lại hết.”

Áo khoác vắt lên khuỷu tay trái, phía trên áo sơ mi màu lam, cà vạt đã được nói lỏng ra, tay áo cũng bị bén lên tới khuỷu tay. Mặc dù không có nhiều trang sức, nhưng mà vẫn rất thu hút ánh nhìn.

“Nhưng mà đây là dự án đầu tư mà chúng ta đã lăn lộn vất vả cả một tháng, cuộc họp này là nói chuyện hợp tác đầu tư. . .” Nếu đột nhiên đơn phương hủy bỏ cuộc họp này, chỉ sợ là lần hợp tác này lại thất bại.

Trợ lý có lòng tốt nhắc nhở.

“Tôi nói, đẩy lùi lại!” Trợ lý ở bên cạnh nói cả buổi, anh cũng không thèm liếc mắt lấy một cái, bỏ lại một câu như vậy rồi đi thẳng vào thang máy.

Nhìn cửa thang máy nhanh chóng khép lại, trợ lý bắt đầu đi sờ sờ chớp mũi của chính mình.

Kiểu Trác Phàm này, quả thật giống như lời đồn trong truyền thuyết, toàn bộ đều dựa vào tâm tình để làm việc.

Ngay cả hạng mục họp tác mười mấy triệu, nói không cần là không cần luôn!

Nhìn Kiểu Trác Phàm ung dung rời đi, trợ lý chỉ nghĩ tới một câu nói để hình dung Kiểu Trác Phàm: “Có tiền, thật tùy hứng!”

“Bảo Bối, mau tới đây, ở bên này, bên này!” Cùng một thời gian đó, Tiểu Bảo Bối đi vào một quán ăn Trung Quốc được gọi là ‘Vân Các’.

Con bé béo ú Nhạc Dương đã tới trước. Hơn nửa năm không gặp, bản chất của Nhạc Dương vẫn như vậy, cho dù cô không mở miệng, Tiểu Bảo Bối cũng dễ dàng nhận ra cô.

“Tiểu Bảo Bối, mình nhớ cậu muốn chết!” Lúc này Tiểu Bảo Bối vừa bước tới, đã bị ôm một cái thật chặt. Lồng ngực rắn chắc của Nhạc Dương, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút sắp không thở được.

Nhiều lần gãy giữa, cô cũng không có cách nào thoát khỏi lồng ngực của Nhạc Dương.

“Nhạc Dương, nếu cậu không buông ra thì mình liền mất mạng!”

Vừa nói xong lời này, thì cuối cùng Nhạc Dương cũng buông lỏng tay. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên, cô có chút thẹn thùng gãi gãi đầu.

“Bảo Bối, đã hơn nửa năm không gặp, tại sao cậu vẫn gầy như vậy?” Nhìn cánh tay của Tiểu Bảo Bối chỉ bằng ba ngón tay của cô cộng lại, Nhạc Dương không khỏi oán trách.

“Hơn nửa năm không gặp, Nhạc Dương cậu vẫn . . .” Tiểu Bảo Bối vừa định cãi lại theo bản năng, rồi ý thức được đây là tâm bệnh của Nhạc Dương, cuối cùng không dám nói tiếp.

Nhưng mà Nhạc Dương thì ngược lại, tự mình tiếp lời: “Vẫn béo ú như vậy đúng không? Không còn cách nào, đồ ăn ngoại quốc lượng calo cao, cho dù mình ăn ít đi một chút, cũng không có tác dụng!”

“Xin lỗi, Nhạc Dương!”

“Không sao đâu, mình béo ú như vậy, cũng không phải là một hai năm!”

“Nào, hôm nay mình mời khách! Chúng ta xem thực đơn mới này, tất cả đều gọi hết lên.” Tự biết miệng của mình vừa mới gây chuyện, Tiểu Bảo Bối vội vàng bù đắp lại.

Mà Nhạc Dương vừa nghe tới có món ăn mới, thì mới biết được trong khoảng thời gian mình rời đi này, đã bỏ lỡ biết bao nhiêu là chuyện tốt.

Cao hứng một cái, cô lại không cẩn thận mở rộng cái bao tử của mình ra, hoàn toàn quét sạch những món ăn ngon ở trên bàn vào trong bụng hết.

Nếu hỏi cô ấy ăn như vậy không sợ trở thành béo phì sao?

Cô ấy sẽ trả lời lại rằng: Ăn no mới có sức lực để giảm cân!

Vừa mới nghĩ thấy mùi đồ ăn của nhà hàng, Nhạc Dương sẽ không có cách nào tập trung được. Cho đến khi đã no say rồi, ánh mắt của Nhạc Dương mới chú ý tới dấu vết kỳ lạ trên cổ của Tiểu Bảo Bối.

“Bảo Bối, quả nhiên người phụ nữ đã kết hôn có khác. Rất phóng khoáng?” Bởi vì hơi béo một chút, nên làn da của Nhạc Dương đặc biệt mềm mại. Lúc nói những lời này với Tiểu Bảo Bối, cô còn cố ý nheo mắt.

Về mặt và ánh mắt kia, so với những nhân vật sấm vai tú bà trên tivi không có gì khác biệt.

“Khụ khụ . . .” Tiểu Bảo Bối vốn đang ăn thịt, lại nghe thấy cô ấy nói câu nói kia, thì bị nghẹn tới mức ho sặc sụa.

“Ôi trời ơi, tiểu tổ tông của tôi, cậu kiểm chế một chút giùm mình. Nếu như cậu bị sơ suất gì, đợi tí nữa Quý Xuyên nhà cậu không phải sẽ tìm mình tính sổ hay sao?”

Nhạc Dương nhìn Tiểu Bảo Bối ho khan, bàn tay mập mạp rất lưu loát giúp Tiểu Bảo Bối nhuận khí. Nhưng mà lại dùng sức không thích hợp, thiếu chút nữa khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng một nửa cô của Tiểu Bảo Bối chôn ở trong chén cơm.

“Nhạc Dương. . .” Vất vả lắm mới ổn định lại được, cuối cùng cũng bắt được bàn tay của Nhạc Dương đang chà hời trên lưng của cô, lúc này Tiểu Bảo

Bối mới nghiêm mặt lại nói: “Nhạc Dương, cậu biết mình kết hôn?”

Mới vừa rồi Quý Xuyên rời khỏi phòng làm việc, Tiểu Bảo Bối nhân lúc trong văn phòng không có người nào khác, cời ra để cho cổ được hít thở không khí, để cho khỏi bị bí quá mà bị mọc rôm sảy.

Nhạc Dương lại gọi điện thoại tới đúng thời điểm đó. Bởi vì hơi bất ngờ, nên Tiểu Bảo Bối đã quên khăn lụa ở trên bàn làm việc.

Trước mắt, đã bị Nhạc Dương thấy cái gì đó ở trên cổ của mình, Tiểu Bảo Bối có chút ngại ngùng.

Nhưng mà không có khăn lụa, cô lại không có cái gì để che lại, nên dứt khoát không thèm để ý đến.

Mà điều quan trọng nhất là, Tiểu Bảo Bối lại nghe được cái tên Quý Xuyên ở trong miệng của Nhạc Dương.

Hôm qua lúc Nhạc Dương gọi điện thoại tới, Tiểu Bảo Bối cho rằng cô ấy đã biết chuyện cô và Quý Xuyên không thành. Vốn là, Tiểu Bảo Bối còn muốn lợi dụng chiều nay, thổ lộ hết mọi chuyện với Nhạc Dương.

Nhưng bây giờ nghe ra, Nhạc Dương cũng không biết gì về chuyện cô và Quý Xuyên.

“Đúng vậy!” Nếu không phải là kết hôn, Quý Xuyên có thể đem tất cả các tài liệu quyền cổ phiếu fax cho cô xem, để cô làm thủ tục sang nhượng vượt quốc gia hay sao?

Đương nhiên, đây là cái nhìn của Nhạc Dương.

Bởi vì cô không thể tưởng tượng được, lại có một loại người không biết xấu hổ như vậy. Chưa kết hôn, đã nói vợ chưa cưới đưa hết những tài liệu giấy tờ quan trọng cho anh ta, nói cho oai là để anh ta bảo quản!

Mà Quý Xuyên, chính là loại người không biết xấu hổ đó!

“Trước kia Quý Xuyên còn gửi hình các cậu đính hôn cho mình xem mà! Ngược lại cậu đó đồ xấu xa, ngay cả chuyện lớn như đính hôn và kết hôn cũng không thèm nói với mình. Nếu không phải Quý Xuyên nói các cậu đã kết hôn, thì mình còn chưa biết gì đâu!” Nhạc Dương vẫn còn thao thao bất tuyệt cái gì đó, mà Tiểu Bảo Bối thì không khỏi buồn bực.

“Nhạc Dương, gần đây cậu vẫn liên lạc với Quý Xuyên?” Nếu như là có liên lạc, thì cô ấy phải sớm biết chuyện hôn sự không thành của cô và Quý Xuyên mới đúng.

Nhưng mà câu trả lời của Nhạc Dương lại khiến cho Tiểu Bảo Bối không ngờ tới.

“Đương nhiên là có rồi, nếu không làm sao mình biết chuyện các cậu đã kết hôn? Lần này, là do Quý Xuyên ra sân bay đón mình!”

Nhân dịp Tiểu Bảo Bối vẫn còn chưa phản ứng kịp, Nhạc Dương lại nói: “Mình đã nói, Quý Xuyên trở thành con rể của người có tiền thì nhìn thay đổi liền. Thay đổi cách ăn mặc không nói, ngay cả con người cũng thay đổi!”

Cũng không phải là Nhạc Dương xem thường Quý Xuyên.

Nhưng mà nhìn thái độ của anh ta đối với Tiểu Bảo Bối, cũng khiến cho Nhạc Dương vui không nổi.

Nhưng mà cuối cùng anh ta đã kết hôn với Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương cũng sẽ chân thành chúc phúc cho hai người bọn họ.

Đây mới chính là Nhạc Dương. Có hơi độc mồm độc miệng một chút, nhưng lòng dạ lại rất lương thiện.

“Bảo Bối, cậu đã kết hôn với Quý Xuyên, mình sẽ thu hồi lại những lời nói trước kia!”

Có một thời gian, Nhạc Dương vô cùng thành kiến với Quý Xuyên.

Nguyên nhân đơn giản là do thái độ của Quý Xuyên đối với Tiểu Bảo Bối rất không tốt.

Khi đó Nhạc Dương liền nói với Tiểu Bảo Bối: “Bảo Bối, mình không ủng hộ chuyện cậu và Quý Xuyên!”

Nhưng trước mắt, Tiểu Bảo Bối cũng đã kết hôn với Quý Xuyên. Nhạc Dương cũng không hy vọng, bản thân mình khiến cho người bạn tốt nhất đau lòng.

Còn nữa, trong thời gian xuất ngoại này, Quý Xuyên liên lạc với cô còn ân cần hơn cả Tiểu Bảo Bối.

Điều này cũng khiến cho cách nhìn của Nhạc Dương đối với Tiểu Bảo Bối có chút thay đổi.

Nhưng Nhạc Dương tuyệt đối không thể tưởng tượng được, thật ra Quý Xuyên làm như vậy là vì muốn loại bỏ đi những phòng bị của cô đối với anh ta.

“Nhạc Dương, cậu không cần nói những lời xin lỗi này với mình. Bởi vì những lời nói trước kia của cậu, không hề sai . . .” Trong đầu, hiện lên hình ảnh

mà Tiểu Huyền đặc ý đưa cho cô xem tờ giấy màu hồng mà cô đã cất giấu thật sâu trong trí nhớ, khoe miệng của Tiểu Bảo Bối tràn đầy khổ sở.

Điều này, khiến cho Nhạc Dương vô cùng kinh ngạc.

“Chuyện này là thế nào? Cậu nói cho mình biết, có phải là tên khốn nạn kia đã bắt nạt cậu không?” Tính tình của Nhạc Dương, cũng giống như cân nặng của cô. Một khi tăng vọt, thì không thể nào khống chế được.

“Nhạc Dương, Quý Xuyên đi tới sân bay đón cậu, chẳng lẽ không nói cho cậu biết, người lãnh giấy hôn thú với anh ta, là người khác.”

Đinh hôn, kết hôn, ngay cả chuyện đi thử áo cưới, bọn họ đều làm cùng nhau.

Nhưng cuối cùng, anh lại lãnh giấy đăng ký kết hôn với người khác.

Cho tới bây giờ, Tiểu Bảo Bối nhớ lại không hiểu sao cảm thấy buồn cười.

“Cái gì? Tên khốn kia lãnh giấy đăng ký kết hôn với ai?”

Nhạc Dương cho rằng, Tiểu Bảo Bối đang nói đùa với cô.

Cho đến khi, cô nghe được từ miệng Tiểu Bảo Bối tên của một người khác.

“Tiểu Huyền!”

“Thật sự là cái con đề tiện đó sao? Tám trăm năm trước mình đã sớm nhìn ra rồi, hai người này lúc nào cũng mất đi mây lại ở trước mặt của cậu!” Nếu không, lấy việc cô bao bọc Tiểu Bảo Bối như vậy, thì cô sẽ không nói ra những lời như ‘Mình không ủng hộ cậu và Quý Xuyên’.

Nhạc Dương đã nhiều lần, bắt gặp thấy Tiểu Huyền và Quý Xuyên ở riêng một chỗ. Chụp hình, gọi điện để thông báo cho Tiểu Bảo Bối chuyện này, cô đã làm vô số lần.

Nhưng đến cuối cùng, người bạn tốt của cô là Tiểu Bảo Bối lại dùng hai chữ ‘Công việc’ để giải vây cho đôi gian phu dâm phụ kia. Nhưng mà Nhạc Dương vẫn có cảm giác, giữa hai người này không đơn giản.

Nếu không phải gần đây, số lần Quý Xuyên liên lạc với cô còn nhiều hơn Tiểu Bảo Bối, thì cô sẽ không cho rằng anh ta thật lòng đối xử tốt với Tiểu Bảo Bối.

Mà lúc nghĩ tới đây, Nhạc Dương đột nhiên khựng lại.

Bởi vì cô ý thức được, trong quá trình này mình đã sắm vai nhân vật gì rồi!

“Bảo Bối, mình có chút việc phải đi trước! Chuyện sau này, chờ lát nữa mình sẽ nói rõ với cậu!”

Bây giờ Nhạc Dương vội vàng đi tìm Quý Xuyên.

Chất vấn lương tâm của anh ta để đầu mất rồi, đồng thời cũng muốn anh ta hoàn trả lại đồ cho Tiểu Bảo Bối!

“Chuyện đó . . . Được rồi!” Tiểu Bảo Bối mặc dù không nỡ xa Nhạc Dương, nhưng mà hình như nhìn cô ấy có chuyện gì thực sự rất gấp, nên cuối cùng cũng đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Béo Ú Đầu Tiểu Tam Vs Kiều Đến 2

Editor: Táo đỏ phở núi

“Quý Xuyên, nếu anh không bận gì thì đưa mẹ em về đi!” Buổi sáng, Tiểu Vi đi một vòng Tiểu Thị, gây phiền phức cũng đủ rồi. Phần còn lại, để tới đại hội cổ đông.

Sau khi đi một vòng, Tiểu Huyền mời bà đi ăn ở gần đó, bây giờ cũng đã tới thời gian trở về rồi.

Lúc này Tiểu Huyền gọi Quý Xuyên tới, nhưng mà mục đích là muốn anh biểu hiện ở trước mặt mẹ mình tốt một chút.

Người ta vẫn thường nói mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thuận mắt!

Nhưng mà tại sao câu nói này ở nhà bọn họ, lại không hề có chút hiệu quả nào?

Đã kết hôn hơn một tháng, thái độ của mẹ cô vẫn không hề ôn hòa hơn trước kia.

Điều này cũng khiến Tiểu Huyền khó xử, suốt ngày tìm cơ hội để cho Quý Xuyên biểu hiện tốt trước mặt mẹ mình.

Nhưng mà, hiệu quả lại không được như cô ta mong muốn.

Tiểu Vi nhìn Quý Xuyên đang định đi lấy xe tới, trên mặt mang một nụ cười mỉa mai.

“Huyền Huyền, tìm đàn ông như vậy là tốt, đi theo làm người hầu bất cứ khi nào cần dùng thì chỉ nói một câu là được!” Có vài người lại thích như vậy, vừa có mấy đồng tiền dơ bẩn, thì bắt đầu sai bảo người khác giống như là sai bảo nô tài nhà bọn họ vậy.

Mà Tiểu Vi, nghiêm nhiên là một người như vậy. Ngoài miệng nói rất hay, nhưng mà trong lời nói lúc nào cũng đâm chọc người khác.

Rõ ràng Quý Xuyên đã bị những lời nói này chọc trúng, cho nên sắc mặt vô cùng khó coi.

Bởi vì anh ta chưa thể thuận lợi nắm được những cổ phần kia của Tiểu Bảo Bối mà thôi. Nếu như không phải như vậy thì sao anh ta phải ở chỗ này khom lưng cúi đầu để cho Tiểu Vi nhục mạ như vậy?

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa!” Tiểu Huyền cũng hết sức lúng túng.

Bây giờ quan hệ của cô và Quý Xuyên như đi trên một lớp băng mỏng.

Mỗi buổi tối về nhà, dường như không hề nói chuyện. Chuyện giường chiếu, lại càng không phải nói tới.

Bất hòa với Quý Xuyên, Tiểu Huyền còn muốn tìm cơ hội để làm tiêu tan đi hiềm khích lúc trước. Giống như hôm nay, cô ta cố gắng hết sức để sắp xếp cho Quý Xuyên tới trước mặt mẹ mình, muốn cho anh một cơ hội để thể hiện, đồng thời muốn mượn cơ hội này để hòa giải.

Nhưng mà hiển nhiên, cô ta đã tìm nhầm cơ hội rồi.

Lời nói của mẹ cô ta, khiến cho sắc mặt của Quý Xuyên càng trở nên khó coi hơn.

“Mẹ cũng không nói cái gì sai mà!” Tiểu Vi cường điệu.

“...”

Quý Xuyên nghe hai mẹ con nhà này nói thầm với nhau, bàn tay nắm chìa khóa càng xiết chặt lại.

May mắn là, lúc này vừa mới ăn xong. Công nhân viên Tiểu Thị vẫn chưa về. Cho nên bộ dạng bị mẹ vợ nhục nhã của anh ta, cũng không có bao nhiêu người chứng kiến.

Nhưng mà Quý Xuyên không hề biết rằng, ở bên kia có một chiếc xe đua màu xám bạc đang dừng, có một người lặng lẽ ngồi ở trong xe, thu hết tất cả cảnh tượng vừa rồi vào trong máy ảnh.

Quý Xuyên, đây là cuộc sống mà anh mong muốn sau khi vứt bỏ vị hôn thê?

Nhưng mà, ngược lại Kiều Trác Phàm vô cùng hài lòng với kết quả này.

Có bao nhiêu hài lòng? Nhìn anh dựa vào xe, cười nham nhở tới mức nào thì sẽ biết.

Thời gian trước anh có bao nhiêu hối hận, thì bây giờ lại vui vẻ bấy nhiêu khi nhìn thấy bộ dạng của Quý Xuyên càng lúc càng trở nên thảm hại.

Nhưng Kiều Trác Phàm cũng không nghĩ tới, hôm nay ông trời lại đối xử với anh nhân từ như vậy.

Anh cũng chỉ thoáng nghĩ ở trong lòng muốn thấy Quý Xuyên thảm hại một chút, thì vừa lúc đó có một chiếc taxi dừng lại ở trước tập đoàn Tiểu Thị. Từ trên xe có một cô gái béo ú đi xuống chạy lại chỗ Quý Xuyên đang đứng cạnh hai người Tiểu Huyền và Tiểu Vi, tát lên mặt của Quý Xuyên một tát tay!

Một cái tát này, tuyệt đối là dùng hết toàn lực. Nếu không, tiếng tát tay kia sẽ không khiến cho Kiều Trác Phàm ở cách cả một con đường cũng có thể nghe thấy được. Còn nữa, vóc người của Quý Xuyên cao lớn như vậy, cũng sẽ không bị đánh tới mức lui về sau mấy bước.

“Đây là có chuyện gì xảy ra?” Hiển nhiên là Tiểu Vi cũng bị giật mình, nhưng mà chuyện ý thế hiếp người này, bà ta đều là nhìn người mà làm. Cô gái béo ú xông lên ở trước mặt này, tuyệt đối không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Nếu như thực sự rước họa vào thân, bà ta còn lo lắng lỡ như mình cũng bị một cái tát tay giống như Quý Xuyên!

“Đừng có lại. Nếu không cẩn thận tay của tôi tát nhầm người đấy!” Nhạc Dương trừng mắt nhìn Tiểu Vi một cái, xoa tay đi lại muốn phân cao thấp với

Quý Xuyên.

“Nhạc Dương, cô bị điên rồi sao?” Khác với Tiểu Vi bị khiển trách thì liền thức thối lui ra, Tiểu Huyền lúc này lại bước tới. Dù nói thế nào đi nữa, người bị đánh cũng là chồng của cô ta, vào lúc này sao cô ta có thể ngồi nhìn mà mặc kệ được!

Mà Nhạc Dương vừa nghe thấy lời này, lập tức chuyển mũi nhọn về phía Tiểu Huyền.

“Thì ra là loại đàn bà đề tiện này sao! Tôi vốn định tính sổ với anh ta xong, thì sẽ tìm tới cô! Thì ra cô cũng đang ở đây, cũng đỡ mất công tôi phải đi tìm cô lần nữa!” Lúc vừa mới xuống xe, Nhạc Dương chỉ chú ý tới một người khiến cho cô nổi giận là Quý Xuyên.

“Nhạc Dương, cô ăn nói đàng hoàng một chút cho tôi. Tôi chọc tới cô khi nào?” Tiểu Huyền vô cùng bất mãn với việc Nhạc Dương mở miệng ra là bôi nhọ cô ta.

Đôi chân mày anh kia nhíu lại, giống như cô ta mới là người chính nghĩa.

Lúc này Nhạc Dương bước tới, một tay giữ lấy cằm của Tiểu Huyền.

Tiểu Huyền muốn tránh thoát, nhưng mà Nhạc Dương là người đáng người mập mập to lớn mà sức lực cũng lớn, cho dù điểm nào, cô ta đều không phải là đối thủ của Nhạc Dương.

Dưới tình huống như thế, cô ta chỉ có thể để mặc cho Nhạc Dương bóp cằm của cô ta và quan sát cô ta.

“Cô làm cái gì vậy? Cái con nhỏ béo ú này, mau buông tay ra!” Vào lúc Quý Xuyên bị đánh Tiểu Vi có thể khoanh tay đứng nhìn. Nhưng mà người phụ nữ điên ở trước mặt này lại chìa mũi nhọn về phía con gái mình, cho dù như thế nào đi nữa bà ta cũng không thể trơ mắt nhìn con gái mình bị đánh.

Lúc này, cuối cùng bà ta cũng nổi lên dũng khí xông lại.

Cũng chính vào lúc này, Nhạc Dương buông lỏng tay ra.

Đương nhiên, lúc này Kiều Trác Phàm nhìn tới, thì thấy là do cô gái béo ú kia cố ý. Mục đích là muốn Tiểu Vi che chở cho Tiểu Huyền, rồi tự mình làm con gái bị ngã.

Nhìn hai mẹ con bọn họ nhếch nhác ngã xuống một chỗ, Nhạc Dương phui phui tay.

“Tiểu Huyền, cô còn dám nói cô không trêu chọc tôi? Cô nhân lúc tôi không có ở đây, thông đồng ở cùng một chỗ với chồng chưa cưới của Bảo Bối, lại còn không biết xấu hổ lãnh giấy đăng ký kết hôn, lúc làm như vậy thì phải biết sẽ có một ngày như vậy chứ!” Lúc này, đã gần tới giờ làm việc, công nhân viên của Tiểu Thị lúc này đã com nước xong, từng tốp từng tốp đi vào công ty.

Bắt gặp một màn như vậy, dĩ nhiên là vây tới xem. Vỡ kịch hay miễn phí không xem, như vậy làm sao được?

Còn nữa, thật ra thì tất cả công nhân viên của Tiểu Thị đều hiếu kỳ, vì cái gì mà lúc trước Tiểu Bảo Bối đính hôn với Quý Xuyên, mà tới ngày kết hôn thì chú rể lại là người khác. Máy bữa nay, trong công ty đều đồn rằng, là Tiểu Bảo Bối trật đường ray.

Nhưng mà, hôm nay bọn họ vừa nghe được, thì lúc này bọn họ mới ý thức được cái gì.

Thì ra không phải Tiểu Bảo Bối quyến rũ lên giường với đàn ông khác mới khiến cho cuộc hôn nhân không thành. Mà là Tiểu Huyền phá hư nhân duyên của người ta, mới biến thành cục diện như thế này?

“Thì ra là như vậy sao?”

“Thật sự không ngờ được!”

"..."

Mọi người vây xem xì xào bàn tán.

Khiến cho Tiểu Huyền và Tiểu Vi vô cùng nhếch nhác.

Loại người như bọn họ, mặt mũi còn lớn hơn cả trời.

Lúc này khiến cho hai người bọn họ mất mặt trước nhiều người như vậy, thì đó chính là tội ác tày trời.

“Nhạc Dương, cô không cần phải ngậm máu phun người!” Tiểu Huyền thấy người vây xem càng lúc càng nhiều, thì muốn ngụy biện.

Nhưng mà Nhạc Dương là ai chứ?

Cô là luật sư nổi tiếng. Muốn cùng cô tranh luận sao, không có cửa đâu!

“Tiểu Huyền, có gan làm mà không có gan nhận sao! Cô dám nói, trước đây cô không phải ở sau lưng của Tiểu Bảo Bối thông đồng ở cùng một chỗ với Quý Xuyên?”

“Nhạc Dương, cô đủ rồi đấy!” Quý Xuyên trì hoãn nãy giờ, cuối cùng cũng đi tới.

Đương nhiên, anh ta không chỉ đơn thuần là vì bảo vệ Tiểu Huyền. Chẳng qua là anh ta cảm thấy, trước mắt sắp mở đại hội cổ đông. Lúc này để Nhạc Dương phá hư hình tượng, đối với anh và cả Tiểu Huyền đều không ai có lợi.

Nhưng mà Quý Xuyên không biết rằng, ngay trước mặt Nhạc Dương mà bảo vệ Tiểu Huyền, thì cũng như đánh vào mặt Nhạc Dương.

Thấy Quý Xuyên cũng đi tới, Nhạc Dương không chút suy nghĩ vung một tay khác lên mặt của Quý Xuyên!

“Nhạc Dương, cái người đàn bà điên này!” Bị người ta cho ăn hai cái bạt tai, là ai thì cũng sẽ tức giận. Quý Xuyên căm tức nhìn Nhạc Dương, rất muốn vì hai dấu vết sưng đỏ trên mặt mình mà báo thù rửa hận.

Nhưng mà tất cả, trong mắt của Nhạc Dương, không coi ra cái gì cả.

“Đúng vậy, tôi là kẻ điên. Nếu không phải là kẻ điên, thì tại sao lại bị anh lừa gạt cổ phần mang danh nghĩa của Bảo Bối?” Nhạc Dương căm tức nhìn Quý Xuyên: “Quý Xuyên, làm người nếu có chút lương tâm, thì sẽ không làm giống như anh. Anh thật thất đức . . .”

“Không, anh không phải là thất đức!” Nhạc Dương đột nhiên sửa lời, cười lạnh: “Lương tâm của anh bị chó tha rồi. Phản bội Bảo Bối không nói, bây giờ còn muốn nuốt trọn công ty nhà bọn họ!”

“Ồ, thì ra tổng giám đốc Quý là người như vậy!”

“Tôi vẫn luôn cho rằng anh ta là người nhã nhặn, lại rất cố gắng . . .”

“Hiểu không? Đây là biết người biết mặt nhưng không biết lòng!”

"..." Công nhân viên Tiểu Thị nhỏ giọng bàn tán.

“Nhạc Dương, có lời gì thì chúng ta tới văn phòng nói chuyện!” Bị vạch trần hành vi xấu xa ở trước mặt mọi người, Quý Xuyên cũng cảm thấy có chút xấu hổ, Anh ta bước tới, muốn kéo Nhạc Dương vào công ty.

Tiểu rằng, sức lực của Nhạc Dương béo ú này rất lớn.

Quý Xuyên chớp lấy, nhưng mà một lát đã bị cô tránh thoát ra.

“Cút! Ai muốn đi tới văn phòng nói chuyện với anh? Đừng có con mẹ nó tự dát vàng lên mặt mình!” Nhạc Dương sửa sang lại quần áo có chút xộc xệch của mình, sau đó lại nói: “Quý Xuyên, làm người thì không thể không có lương tâm. Bảo Bối quen anh nhiều năm như vậy, cô ấy có chỗ nào có lỗi với anh? Anh cho rằng anh không có Bảo Bối, bây giờ có thể bỏ tới vị trí này sao?”

Năm đó lúc Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối bắt đầu yêu nhau, thì anh ta cũng chỉ là một nhân viên bình thường.

Mấy năm nay một đường thẳng tiến. Trừ sự xuất sắc và tài giỏi của anh ta ra, cũng không thể bỏ qua công lao của Tiểu Bảo Bối.

Điểm này, ai cũng nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng mà hình như người trong cuộc đã bị lợi ích che mờ đôi mắt.

“Nếu như anh còn một chút lương tri, thì xin hãy trả lại những gì mà ngày đó tôi đã giao cho anh!”

Chính là giấy chứng nhận quyền sở hữu cổ phần!

Chỉ có lấy lại những thứ đó, Nhạc Dương mới có mặt mũi gặp mặt Tiểu Bảo Bối.

Nhạc Dương . . .” Diễng đáng ele quý don. Quý Xuyên không vội trả lời, hiển nhiên chính là không muốn giao thứ kia ra.

Đối với đáp án này, dường như Nhạc Dương cũng đã sớm dự đoán được từ trước.

Người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà vong!

Bây giờ, những thứ này đã nằm trong tay của Quý Xuyên, muốn anh ta giao ra trên cơ bản là không thể nào.

“Anh thật sự không chịu giao ra, vậy được rồi chúng ta gặp nhau trên tòa án!” Nếu vật này từ trên tay cô bị lấy đi, Nhạc Dương có cảm giác mình có nghĩa vụ đem nó trả lại cho Tiểu Bảo Bối.

Đương nhiên, cho tới bây giờ Nhạc Dương sẽ không để cho mình rời sân một cách vô vị.

Vào lúc bọn họ cho rằng cô muốn rời đi, thì đột nhiên cô hướng tới đầu gối của Tiểu Huyền đá một cước.

Tiểu Huyền chỉ mặc một đôi tất chân màu da, làm sao có thể là đối thủ của Nhạc Dương đi đôi giày cao gót da trâu?

Một cái đá kia, khiến cho Tiểu Huyền đau tới mức ngồi bệt xuống dưới đất.

“Cô . . .” Tiểu Vi rất tức giận.

Có thể không tức giận được sao?

Người phụ nữ này đánh con gái của bà ta ở trước mặt bà ta!

Nhưng mà bà ta còn chưa kịp nói gì thì đã bị lời nói của cô chặn họng: “Trùng cái gì mà trùng? Còn trùng một cái nữa, có tin là tôi sẽ tấn cho bà một trận giống như con mụ đàn bà dê tiện kia không?”

Sẽ bị tấn, rất mất mặt!

Ý tưởng này, khiến cho Tiểu Vi chỉ có thể im lặng đứng tại chỗ!

Mà Nhạc Dương thì ngênh ngang rời đi dưới ánh mắt căm tức của đám người này.

“Thật sự rất hứng thú!” Kiều Trác Phàm ở trên xe đua ở đối diện bên đường, bị nhiều người che mắt tầm nhìn. . Cũng cố ý xuống xe, lên phía trước vậy xem

Lúc Nhạc Dương đi gần tới chỗ của anh, Kiều Trác Phàm không chút keo kiệt tán thưởng: “Cô bé mập, tính cách không tệ, tôi thích!”

Giọng nói này, giống như một con gió mùa hè thoáng thổi qua ruộng lúa thấm vào ruột gan. Lúc này mới hấp dẫn ánh mắt của Nhạc Dương.

Tướng mạo của người đàn ông này không tệ, đôi mắt mỉm cười, ngũ quan xuất chúng. Trên người không mang theo những logo quần áo xa hoa đắt tiền giống như Quý Xuyên, nhưng mà lại thể hiện ra khí chất tao nhã. Khẽ cười một tiếng, đã bỏ xa Quý Xuyên cả mấy con phố lớn.

Không, không chỉ là Quý Xuyên.

Ngay cả Nhạc Dương vẫn luôn cảm thấy Diệp Từ Hi cực kỳ anh tuấn, thì cũng không cùng đẳng cấp với anh.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Dương và Kiều Trác Phàm gặp mặt.

Ấn tượng của anh đối với Nhạc Dương không tệ, nếu như không phải trong lòng đã ngưỡng mộ Diệp Từ Hi lâu rồi, thì cô sẽ theo đuổi anh.

Cũng chính vì nghĩ tới Diệp Từ Hi, Nhạc Dương lạnh lùng bỏ lại một câu như vậy:SSdienng dandlew quy9on. “Anh đẹp trai, mặc dù anh nhìn cũng không tệ, nhưng mà tôi cũng không cho phép anh tùy tiện thích tôi! Bởi vì, tôi đã có người trong lòng!”

Bởi vì cả đời này cô đã nhận định đó là tình cảm chân thành, cho nên cho tới bây giờ Nhạc Dương không hề lãng phí một chút thời gian nào trên người những người đàn ông khác.

Giống như vậy, cô cũng không cho phép những người đàn ông khác lãng phí thời gian ở trên người của cô.

Đây chính là Nhạc Dương.

Một khi yêu người nào đó, sẽ dừng cảm tiến tới, tuyệt đối không nhìn xung quanh!

Bỏ lại một câu nói như vậy, Nhạc Dương chặn một chiếc taxi rồi rời đi, để lại vẻ mặt tán thưởng của Kiều Trác Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Béo Ú Đầu Tiểu Tam Vs Kiều Đến 3

Tiểu Bảo Bối ở cúi gằm đầu xuống, chuẩn bị trở về đi làm ở Tiểu Thị, thì đụng phải một dáng người cao lớn.

“Xin lỗi . . .” Cô sờ sờ cái mũi có chút đau của mình, nói xin lỗi theo thói quen, nhưng lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc ở bên tai.

“Tiểu Bảo Bối, em còn muốn trốn đi đâu nữa!”

“Kiều . . . Kiều Trác Phàm!” Vừa ngừng đầu lên, thì Kiều Trác Phàm đã ở gần trong gang tấc.

Anh không giận, không hề tức giận một chút nào, chỉ bình tĩnh nhìn cô. Một đôi mắt, không chút gợn sóng . . .

Cũng đúng thôi, người làm sai vốn không phải là cô mà. Cho dù có muốn phát hỏa, thì chỉ có thể là cô mới đúng.

“Tiểu Bảo Bối, em có biết là anh đã tìm em khắp nơi cả ngày nay không?” Giọng nói của anh, tràn đầy từ tính và dịu dàng. Mà kèm theo đó, còn có một chút lo lắng.

Một giọng nói đàn ông như vậy, khiến cho Tiểu Bảo Bối có một loại cảm giác rất quái lạ. Giống như cô là cục cưng mà Kiều Trác Phàm đã bảo vệ nâng niu từ nhiều năm, không cho phép có bất kỳ sơ suất nào vậy.

Cảm giác kỳ lạ như vậy, khiến cho tim của Tiểu Bảo Bối đập loạn xạ. Lòng của cô cũng bối rối, muốn trốn chạy.

Nhưng một giây sau, có một đôi tay đã vây hãm cô lại. Tiếp theo, cô đã bị kéo vào trong một vòng tay ôm ấp.

Kiều Trác Phàm không phải là người vô cùng khỏe mạnh, nhưng lồng ngực của anh và trên người của anh có mùi bạc hà nhàn nhạt thom ngát, khiến cho cảm giác bối rối và bất an của Tiểu Bảo Bối từ từ ổn định lại.

“Cục cưng, đồng ý với anh từ nay về sau có dù có giận đối anh chuyện gì, cũng không được trốn tránh anh, không được không nhận điện thoại của anh!” Anh cầm hận cảm giác mờ mịt không liên lạc được với cô từ sáng tới giờ.

Cục cưng?

Lại là xưng hô này!

Tối qua, Tiểu Bảo Bối cho rằng Kiều Trác Phàm bị say rượu nên mới xưng hô lung tung như vậy, nhưng mà hôm nay lại nghe được hai từ xưng hô tràn đầy cưng chiều này từ trong miệng của anh, điều này khiến cho Bảo Bối có một loại ảo giác. Giống như cô chính là một cô gái mà Kiều Trác Phàm theo đuổi nhiều năm nhưng không chiếm được. Nếu không, tại sao trong giọng nói của anh lại mang theo sự quyến luyến như vậy.

Nói đi cũng phải nói lại, tới bây giờ bọn họ mới quen biết được bao lâu?

“Tôi . . .” Kiều Trác Phàm cho cô một cảm giác thực sự rất kỳ lạ. Không chỉ là cách xưng hô của anh đối với cô ngày hôm nay, mà còn có đôi khi anh hết sức bá đạo, bắt buộc cô phải chọn lựa, là thỏa hiệp. Nhưng mà đối với cô, lại vô cùng dịu dàng.

Anh dung hợp hai loại tâm tình mâu thuẫn này rất tốt, tạo thành một Kiều Trác Phàm có phong cách đặc biệt. Khiến cho Tiểu Bảo Bối mê mang đồng thời không hiểu sao lại có cảm giác rất an tâm.

“Có nghe hay không? Nếu không anh sẽ không buông tay ra!” Táo đỏ le^e quỳ do^nn. Không hổ là Kiều Trác Phàm, những lời uy hiếp ngây thơ như thế mà anh lại có thể nói ra khỏi miệng.

“Biết rồi, biết rồi!” Cũng sắp tới thời gian quẹt thẻ vào làm rồi, nếu như anh vẫn không chịu buông ra thì sẽ bị muộn mất.

“Coi như em thức thôi!” Một tiếng cười khê, tràn ra khỏi môi mỏng của anh.

Kiều Trác Phàm với vẻ bề ngoài cao quý sang trọng, cùng với nụ cười tươi rói trên mặt, lại trở thành một cảnh đẹp hấp dẫn mắt nhìn vào một buổi chiều như thế này.

Xung quanh có không ít người đi ngang qua, đều vô thức dừng chân lại để ngắm nhìn.

Chỉ tiếc là, trong mắt của anh chỉ phản chiếu duy nhất hình ảnh của Tiểu Bảo Bối.

Đầu ngón tay của anh hơi lạnh, chạm vào cổ của Tiểu Bảo Bối, nhẹ nhàng vuốt ve điểm nào đó.

Ánh mắt kia có chút trì hoãn, khiến cho phụ nữ phải chìm đắm.

Tiểu Bảo Bối nhìn theo ánh mắt của anh, liền phát hiện vết đỏ ở trên cổ của mình, đó là dấu vết mà tối qua anh lưu lại.

Làn da của cô rất mỏng, chỉ ấn nhẹ một cái cũng có thể lưu lại một dấu tay hồng hồng. Cô như vậy, đêm qua làm sao chống chọi lại anh say rượu cường bức chiếm đoạt?

Cũng không biết là bàn tay của Kiều Trác Phàm có ma pháp, hay là ánh mắt của anh quá mức nóng bỏng, mà ngay lúc này Tiểu Bảo Bối cảm giác được có một luồng nhiệt rất lớn đang xuyên thấu da thịt của cô . . .

“Cục cưng, em bị sao thế?”

“Kiều Trác Phàm, vì sao anh lại gọi tôi như vậy?” Ở trong mắt trường bối nhà họ Tiểu ngoại trừ cha cô ra, cô là người đàn ông, lại càng không có vẻ ngoài xinh đẹp như Tiểu Huyền.

Cô không cảm thấy, mình có thể trở thành bảo bối của người đàn ông này! Trong khi anh lại xuất sắc như vậy.

“Hả?” Lúc Kiều Trác Phàm đang lắng nghe lời nói của cô, trong phút chốc giật mình kinh ngạc.

Nhất là đôi mắt mắt kia, Tiểu Bảo Bối nhìn thấy được sự bối rối và né tránh.

Loại cảm giác này giống như một đũa nhỏ làm sai bị bắt tại trận vậy, không biết đáp lời như thế nào. Táo đồ le^e quy do^m.

“Người khác đều gọi em là Bảo Bối, nếu như anh cũng gọi em như vậy, không phải sẽ giống như những người khác sao? Bây giờ anh là chồng của em, đã nắm giữ cương vị của mình! Đương nhiên không muốn có đũa ngo giống những người khác . . .” Không biết có phải là do ảo giác của cô hay không, nhưng mà cô có cảm giác, lúc Kiều Trác Phàm nói những lời này, giọng điệu có chút không lưu loát.

“Nếu như em cảm thấy không công bằng, thì em có thể gọi anh là Phàm Phàm, hoặc là Trác Trác đều được!” Anh quay mặt đi, trên tai rõ ràng đã đỏ ửng lên.

Đàn ông xấu hổ, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút kinh ngạc.

“Đi thôi!”

Vào lúc Tiểu Bảo Bối còn chưa hoàn hồn, thì Kiều Trác Phàm đã mở cửa trước của xe anh ra.

Vàng son lộng lẫy của những thiết bị ở bên trong đều lộ ra.

“Tôi còn phải làm việc nữa!”

"Xin nghỉ!"

“Không được, buổi chiều có cuộc họp! Tất cả cấp bậc quản lý đều phải tham gia!” Vì sắp đại hội cổ đông.

“Cuộc họp này đã bị hoãn sang ngày mai rồi!” Đột nhiên Kiều Trác Phàm khẳng định.

“Sao anh biết? Anh không làm việc ở Tiểu Thị mà!”

“Tóm lại, anh nói là cuộc họp đã bị hoãn sang ngày mai là được rồi! Em lại không tin anh?” Mặt của Quý Xuyên đã bị cho cô gái mập ú tên là Nhạc Dương đó đánh cho sưng lên giống như cái bánh mì loại lớn rồi! Anh cũng không tin, với cái dung mạo như vậy, anh ta lại dám vác tới cuộc họp cấp cao như vậy!

Cho dù Quý Xuyên chịu đi nữa, thì cái thể lực nhà mẹ vợ kia cũng sẽ không chịu!

“Cái đó . . . Thôi được rồi!” Tuy rằng mới chung sống với anh một thời gian, nhưng không hiểu sao Tiểu Bảo Bối lại rất tin tưởng lời nói của anh.

“Đi thôi!” Nhét Tiểu Bảo Bối vào trong xe, sói đuôi dài Kiều nghênh ngang chờ cô đi mất.

Trong xe, Tiểu Bảo Bối trước sau như một cứ bắt được cái gì màu vàng, đều đưa lên miệng cắn một cái.

Mà Kiều Trác Phàm vừa lái xe, vừa cẩn thận nhìn lên khuôn mặt của người phụ nữ ở bên cạnh.

Trong đôi mắt đen như mực kia, thâm tình tựa như biển.

Thì ra, cái gì đó ẩn núp quá lâu, đã không còn khống chế nổi. Càng muốn che giấu, thì thứ đó càng giãy giụa kịch liệt hơn.

Nếu đã như vậy, vậy thì anh cũng không định trói buộc thêm nữa.

Chỉ là không biết cục cưng của anh, đã chuẩn bị xong chưa?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Béo Ú Đầu Tiểu Tam Vs Kiều Đến 4

Editor: Táo đồ phở núi

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Bảo Bối tỉnh lại vì nghe thấy một tiếng cười có chút bị đè nén.

Trong nháy mắt mở mắt ra đó, Tiểu Bảo Bối nhìn thấy gương mặt phóng đại của Kiều Trác Phàm.

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh lại ở trong phòng của tôi!” Cô còn nhớ, tối qua trước khi đi ngủ, cô đã khóa cửa lại rồi!

Mà lúc này Kiều Trác Phàm mặc bộ quần áo ở nhà nằm nghiêng người ở bên cạnh cô.

Trên gương mặt tuấn tú phi phạm, râu ria mọc lởm chởm ra.

Nhưng mà điều này chẳng những không ảnh hưởng gì tới người đàn ông này, mà còn khiến cho người ta có cảm giác nhìn anh có thêm đôi chút hoang dã.

Kiều Trác Phàm như vậy, không cần như những công tử nhà giàu khác, không cần phải cố gắng ra vẻ, giá trị bề ngoài của anh đã vô cùng bùng nổ rồi!

“Nhìn kỹ lại một chút xem, đây là phòng của ai?” Trên mặt của anh vẫn mang theo nét cười vui vẻ, giọng nói hơi khàn khàn. Ánh mắt của anh, tĩnh lặng và chăm chú. Giống như là trao cho một cái gì đó thần bí và cao quý, khiến cho tiểu nha đầu như Tiểu Bảo Bối, thiếu chút nữa không nhận được mà nhào tới.

Ngắm nhìn bốn phía, Tiểu Bảo Bối hét lên một tiếng sợ hãi: “Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tôi lại ở phòng của anh?”

“Là tối qua em cố sống cố chết đòi ngủ trên giường của anh, chẳng lẽ em đã quên?” Kiều Trác Phàm từ trên giường ngồi dậy, không chút để ý lấy chiếc đồng hồ trên tủ đầu giường để chuẩn bị đeo vào tay.

Nhờ lời nhắc nhở của Kiều Trác Phàm, đột nhiên Tiểu Bảo Bối nhớ lại ngày hôm qua, lúc bọn họ trở về từ Tiểu Thị, Kiều Trác Phàm liền đặt một bàn đồ ăn từ khách sạn. . Hơn nữa, còn mở một chai rượu đỏ, nói là để ăn mừng.

Tiểu Bảo Bối trái hỏi phải hỏi, nhưng mà cuối cùng cũng không hỏi ra được là ăn mừng cái gì! Chẳng qua cô cảm thấy, chai rượu đỏ mà Kiều Trác Phàm khui ra kia rất ngọt, nên uống nhiều hơn hai ngụm.

Nhưng cô lại quên mất, chỉ một ly là cô đã đồ gục.

Nhất là rượu đỏ, mỗi lần sau khi uống rượu xong thì cô đề giống như con lười vậy, nhất định rất dính người.

Căn bệnh này của cô, chỉ có cha của cô, Nhạc Dương và một người nữa là Diệp Tử Hi là biết rõ.

Cũng chính vì vậy, ở bên ngoài cho tới bây giờ Tiểu Bảo Bối đều không dám uống nhiều.

Nhưng mà tối qua rượu có chút ngọt, khiến cho cô quên mất đi đó là thứ mà cô không được chạm tới.

Đoán chừng tối qua, Kiều Trác Phàm đã bị cô lấn qua lấn lại tới phát điên luôn.

Hiểu rõ tật xấu của mình, lúc này ánh mắt Tiểu Bảo Bối nhìn Kiều Trác Phàm, lại thêm tia đồng tình.

Cô uống rượu vào, lại cực kỳ bám người. Ngay cả khi người kia đi nhà cầu, cô cũng không chịu buông tay.

Ngày cô tốt nghiệp trung học, cha cô mở một chai rượu đỏ cho cô và Nhạc Dương.

Kết quả là ngày đó, cha của cô bị quần quít tới mức mệt chết đi được, ngay cả đi vệ sinh cũng không được yên. Từ đó về sau, có đánh chết cha cô cũng không cho cô uống rượu.

Chắc là tối qua Kiều Trác Phàm cũng bị làm cho mệt mỏi, nếu không, phía dưới mí mắt của anh, tại sao lại có màu đen sậm như vậy được?

Nhưng mà rất nhanh, sự áy náy của Tiểu Bảo Bối đối với Kiều Trác Phàm bị cái đồng hồ trên tay anh làm cho tan biến!

Cái đồng hồ này nhìn không ra bất kỳ ký hiệu gì, điều duy nhất khiến cho Tiểu Bảo Bối nghi hoặc là, đồng hồ này nhìn có chút quen thuộc.

“Em cũng có một cái như vậy kiểu nữ, đừng nhìn chằm chằm!” Kiều Trác Phàm không nhìn cô, mà rất tự nhiên lấy đồng hồ đeo vào cổ tay.

Đúng rồi.

Bị Kiều Trác Phàm nhắc nhở một câu như vậy, Tiểu Bảo Bối nhớ ra quả thật mình cũng có một cái đồng hồ như vậy!

Nhưng mà cái đồng hồ kia, là một món quà thần bí mà cô nhận được lúc tốt nghiệp đại học.

Vốn là, Tiểu Bảo Bối nhất định không chấp nhận món quà không rõ lai lịch đó.

Nhưng mà đối với cái đồng hồ này, cô lại vừa nhìn thấy đã yêu thích.

Cũng chính vì thế, cô đã dùng cái đồng hồ kia, hơn nữa còn dùng tới bây giờ.

Nhưng mà sao Kiều Trác Phàm lại biết cô có một cái đồng hồ đeo tay như vậy?

“Cục cụng, chuyện anh biết còn rất nhiều!” Sau khi Kiều Trác Phàm đeo đồng hồ xong, nghiêng đầu nhìn về phía cô.

Đôi mắt mang theo nét cười kia giống như nhìn thấu tâm tư của Tiểu Bảo Bối, khoe môi khê xẹt qua một đường cong.

“Mau dậy đi. Sửa sang chuẩn bị một chút đi, hôm nay còn có việc phải làm!” Anh hối thúc Tiểu Bảo Bối, sau đó chỉnh đốn lại ánh mắt nóng bỏng kia.

Anh là Kiều Trác Phàm, nhưng đồng thời cũng là một người đàn ông bình thường.

Sáng sớm lại cùng anh đắp một cái chăn, anh sợ không kim được bản thân mình.

Không dám lưu lại quá lâu ở trên giường cùng với cô, sợ bản thân mình không khống chế nổi mà làm tổn thương cô, nên anh rút lui kịp thời. Die enda anlequ uyd onn .

Nhưng mà cục cụng, thời gian anh cho em suy nghĩ sẽ không còn nhiều nữa!

Tiểu Bảo Bối nghe thấy lời nói của Kiều Trác Phàm, thì như lọt vào trong sương mù.

Tóm lại, cô bị chuyện đồng hồ đeo tay ở trước mắt, nên đã quên mất chuyện tối hôm qua bọn họ cùng giường chung gối quên mất.

Nhưng mà, khi cô nhìn lướt qua cái đồng hồ báo thức, thì vội vội vàng vàng chạy về phòng của mình, lúc định thay một bộ quần áo để tới Tiểu Thị đi làm, thì lại phát hiện một sự thật đau lòng!

“Kiều Trác Phàm, giường của tôi đâu?”

Được rồi, kể từ khi gả cho Kiều Trác Phàm thì hai người bọn họ vẫn luôn trong sạch!

Cho dù Kiều Trác Phàm không ngừng có những hành động nhỏ nhặt đầy ái muội, nhưng mà bọn họ vẫn duy trì mối quan hệ ngủ hai giường.

Không phải chỉ mỗi tối qua cô không quay trở về phòng ngủ của mình thôi sao, tại sao giường của cô lại không thấy tăm hơi đâu nữa?

Cả căn phòng, trống rỗng!

Ngay cả tủ quần áo cũng không có!

Đây là giường có chân, chính mình đi hay là bị thổ phỉ bắt cóc rồi hả?

Hiển nhiên là về sau!

Lúc này, Kiều Trác Phàm đã đội mũ màu trắng, thay chiếc áo polo tay ngắn màu lam nhạt, quần dài màu trắng đứng ở cửa giải đáp cho cô: “Anh thấy tối qua em ngủ ở bên cạnh anh ngủ rất ngon giấc! Cái giường đó, về sau không cần dùng tới nữa. Cho nên tối qua tiện thể anh đã đóng gói, quăng đi rồi. . .”

Anh nói thoải mái như thế, khiến cho Tiểu Bảo Bối kinh ngạc tới mức không khép miệng lại được.

Quăng rồi?

Quăng cái em gái anh!

Đêm hôm khuya khoắt, làm sao anh lại siêng như vậy?

Bây giờ quăng giường đi rồi, sau này cô ngủ ở đâu?

Kiều Trác Phàm đứng ở cửa một lúc, cứ yên lặng nhìn cô ngẩn người như vậy.

Anh rất cao, đứng ở cửa đã chặn lại không ít ánh sáng từ bên ngoài cửa.

Đứng từ góc độ này, phần lớn khuôn mặt của anh đều ẩn giấu phía trong bóng tối.

Mà khoe môi của anh, cũng ở góc độ mà Tiểu Bảo Bối không nhìn thấy, từ từ cong lên thành hình vòng cung.

Thời gian dành cho em đã đủ nhiều rồi.

Em vẫn còn do dự không chịu đưa ra quyết định, vậy thì chỉ có thể để đích thân Kiều Trác Phàm anh ra tay thôi!

“Được rồi, nhanh đi ra ngoài đi. Anh đưa em đi làm, sau đó còn phải đi đánh golf nữa!” . Lúc mở miệng, Kiều Trác Phàm đã thu lại hết bộ dạng tươi cười của mình.

Quả nhiên là người có tiền.

Ngay cả khi người khác làm việc bận rộn nhất, cũng có thể chơi môn thể thao mà bản thân mình yêu thích nhất.

Đi theo Kiều Trác Phàm ra cửa, Tiểu Bảo Bối ngoại trừ vô cùng đổ kỵ với người nào đó trong giờ làm việc còn được đi hoạt động thể thao, thì còn hăm sâu vào cảm giác đau thương khi chiếc giường của mình bị quăng đi!

Sau khi đưa Tiểu Bảo Bối tới Tiểu Thị, để vào giỏ xách của cô ngoài cái bánh sandwich, còn có một chai trà sữa xong, Kiều Trác Phàm trực tiếp đuổi người xuống.

Sau khi bị đuổi xuống khỏi xe, rõ ràng Tiểu Bảo Bối còn có chuyện muốn nói với anh, nhưng lại vì thời gian sắp không kịp nên chỉ có thể vội vàng chạy vào bên trong Tiểu Thị, những tia sáng mệnh mông trong ánh mắt của Kiều Trác Phàm, tất cả đều thu hồi lại . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Béo Ú Đầu Tiểu Tam Vs Kiều Đến 5

Editor: Táo đồ phổ núi

“Quý Xuyên, cuộc họp cũng sắp bắt đầu rồi. Anh chuẩn bị sao rồi?” Tiểu Huyền đi vào phòng làm việc.

Hôm nay, cô ta mặc một bộ đồ vest quần dài. So với trước kia, có chút khác biệt.

Thoạt nhìn có chút chừng chặc, nhưng cũng không làm giảm đi sự gọi cảm chút nào. điễn dàn nên quýndon.

Trước kia, cô ta thích nhất thể hiện ra đôi chân dài lại rất cân xứng của cô ta ở trước mặt mọi người. Cho nên, lúc kết hợp đồ đi làm, cô ta luôn chọn váy ngắn.

Nhưng hôm qua, một cước kia của Nhạc Dương đã khiến đầu gối của cô ta bị không những bị trầy xước, mà phía trên còn có vết máu ứ đọng. Buổi sáng lúc cô ta vừa rời giường, đã nổi điên lên! Bởi vậy, nên mấy ngày tới đây, cô ta đều không có cách nào mặc váy được.

“Xong rồi!” Quý Xuyên lên tiếng.

Nhưng mà bình thường trước mỗi cuộc họp anh ta vốn nên vội vàng chuẩn bị tài liệu, bây giờ lại vội cầm lấy cái gương nhỏ bên cạnh của Tiểu Huyền, để nhìn mặt mình.

Mặc dù đã trôi qua một ngày để nghỉ ngơi và phục hồi, đã không còn sưng to giống như hôm qua nữa, nhưng trên mặt của anh ta vẫn còn dấu vết hằn rất rõ. Kết hợp với bộ dạng tây trang nghiêm chỉnh, nhìn có chút mặc cười.

“Có muốn bôi thuốc thêm lần nữa không?” Tiểu Huyền hỏi.

Cô ta biết rõ người đàn ông này rất sĩ diện.

Nếu không, lúc trước sẽ không đá Tiểu Bảo Bối đi để lựa chọn Tiểu Huyền cô.

Đoán chừng là anh cảm thấy, Tiểu Huyền cô sẽ trợ giúp cho anh được nhiều hơn so với Tiểu Bảo Bối.

Hôm qua, bị Nhạc Dương đánh ở trước mặt nhiều người trong công ty như vậy, anh liền tạm thời hủy cuộc họp. Còn không phải là vì mặt mũi của bản thân anh.

Thật ra, đã nhìn thấu lòng của người đàn ông này, Tiểu Huyền cũng có cảm giác lúc trước mình đã bước lên thuyền giặc.

Nhưng mà thân thể và trái tim của phụ nữ không thể phân ra.

Bây giờ, cô và Quý Xuyên đã thực sự trở thành vợ chồng, khiến cho cô không bỏ được anh.

Còn nữa, cô đã đem tất cả đặt lên người của Quý Xuyên. Bây giờ cô đã không có đường lui, chỉ có thể dũng cảm tiến tới.

“Thôi.” Cũng không biết là bởi vì vết sẹo trên mặt mình mà tâm phiền ý loạn, hay là do không muốn tiếp nhận thuốc mỡ, tóm lại giờ phút này Quý Xuyên đẩy cô ta đang dựa sát vào mình ra.

Sự từ chối của anh ta, khiến cho trái tim của Tiểu Huyền trở nên lạnh lẽo hơn bất kỳ lúc nào.

Cảm giác này, bắt đầu kể từ khi bọn họ lãnh giấy chứng nhận kết hôn xong . . .

Không, không phải là từ lúc lãnh chứng nhận kết hôn.

Mà là sau khi Kiều Trác Phàm xuất hiện, rõ ràng là Quý Xuyên liền thay đổi. Anh không còn đối xử với cô đầy dụng tâm như trước nữa, ngay cả buổi tối nhiệt tình của anh cũng giảm đi không ít. Điều khiến Tiểu Huyền sợ hãi là, kể từ khi đó, sự chú ý của Quý Xuyên lên trên người của Tiểu Bảo Bối đã nhiều hơn, người mà trước kia anh chưa từng để ý tới.

Là vì Kiều Trác Phàm, nên anh có chút không cam lòng đối với Tiểu Bảo Bối? Hay là vì Kiều Trác Phàm xuất hiện, nên anh đã nhận ra chính mình thật lòng?

Bất kể là về trước hay là về sau, thì đều khiến cho Tiểu Huyền cảm thấy bất an.

Nếu để cho tình huống này tiếp tục kéo dài nữa, Tiểu Huyền thực sự lo lắng cuộc hôn nhân của mình sẽ biến thành phần mộ.

Quý Xuyên đang đứng trước cửa sổ sát đất, không biết là nhìn cái gì đó, Tiểu Huyền tiến lên.

Chỉ nhìn thấy ở phía dưới tòa nhà Tiểu Thị người đến kẻ đi.

Mà trong dòng xe cộ này, có một chiếc xe rất là nổi bật. Là chiếc xe Hummer màu vàng kim mà Kiều Trác Phàm dùng để đón dâu dừng lại ở dưới lầu, Tiểu Bảo Bối từ trên xe bước xuống. Chẳng biết tại sao, đoạn đường Tiểu Bảo Bối đi vào bên trong Tiểu Thị, mỗi bước đi đều cẩn thận.

Mà người lái chiếc xe Hummer màu vàng kia cũng vô cùng kiên nhẫn. Đợi tới khi Tiểu Bảo Bối đi vào trong Tiểu Thị xong rồi, anh mới lái xe rời đi.

Cả quá trình, Tiểu Bảo Bối cũng không ngẩng đầu lên nhìn về phía này. Tiểu Huyền không hiểu, cái này có cái gì thú vị để nhìn.

Dù thế nào, Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối cũng đã tổ chức hôn lễ rồi. Chồng đưa vợ đi làm, điều đó vô cùng hợp lý mà.

Nhưng Tiểu Huyền không biết là, Quý Xuyên đã đọc được sự khiêu khích rất nặng nề từ chiếc Hummer màu vàng kim kia.

Mặc dù Kiều Trác Phàm không lộ diện, nhưng Quý Xuyên vẫn có thể nhìn thấu lớp kính thủy tinh màu trà kia, phát hiện ra được ánh mắt rất sắc bén.

Thành thật mà nói, ở trước mặt một người đàn ông như vậy, một điểm ưu việt Quý Xuyên cũng không có. Nhưng mà anh ta không hiểu, hình như Kiều Trác Phàm hình như có địch ý rất sâu nặng đối với anh ta.

Giống như bây giờ, Quý Xuyên có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén như dao của anh ta.

Chẳng lẽ, địch ý của Kiều Trác Phàm đối với anh, thực sự đơn giản chỉ là chán ghét Quý Xuyên anh như vậy thôi sao?

Quý Xuyên không nghĩ ra.

Người phía sau, cũng không cho anh chút thời gian để suy nghĩ kỹ càng lại.

Vào lúc mà chiếc xe Hummer màu vàng kim kia còn chưa rời đi, eo thon của anh ta đã cón một bàn tay mảnh mai không xương đặt lên.

Khi lấy lại tinh thần, Quý Xuyên mới ý thức được, Tiểu Huyền đã dính ở sau lưng anh.

“Cô làm cái gì vậy?” Mắt nhìn thấy chiếc xe Hummer rời đi khi nhìn thấy hai người ôm ấp ngả ngón, Quý Xuyên giống như là đánh một hồi mà bại trận nên bất mãn. Táo độ le^e quyy do^mn.

Người phụ nữ ở sau lưng, rõ ràng đã phát hiện được sự bất mãn của anh ta, nhưng mà vẫn quấn chặt eo của anh ta.

“Xuyên, đừng đối xử với em như vậy có được không? Chẳng lẽ anh đã quên, lúc trước chúng ta đã vui vẻ hạnh phúc như thế nào rồi sao?” Giọng nói của cô ta, khàn khàn hơn so với bình thường.

“ . . .” Người đàn ông chưa trả lời, nhưng mà sống lưng liên tục căng thẳng.

Bởi vì cô ta đứng ở sau lưng anh ta, cho nên căn bản cô ta không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của anh ta.

Lúc này cô ta chỉ có thể xiết chặt hai tay của mình theo bản năng.

Bất đắc dĩ, lúc này cho dù thân thể hai người có dính sát vào nhau, thì Tiểu Huyền vẫn cảm giác được khoảng cách giữa hai người.

Cảm giác như khoảng cách kia càng lúc càng không thể vượt qua được, đang mỗi lúc càng trở nên sâu hơn rộng hơn.

Mà cảm giác như thế, chỉ có những người trải qua mới có thể thực sự nhận thức được.

Sau đó, bọn họ ai cũng không mở miệng nữa.

Mà Tiểu Huyền thì lại ôm chặt eo của anh ta, âm mưu dùng hành động này, để kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Béo Ú Đầu Tiểu Tam Vs Kiều Đến 6

Trong sân golf ánh nắng rất rực rỡ.

Kiều Trác Phàm mặc bộ quần áo thoải mái, tiêu sái quơ gậy đánh golf.

Dưới vành nón, đôi mắt đen khê nhếch lên, thần thái bay bổng.

Kiều Trác Phàm như vậy, nhìn qua vừa trẻ tuổi vừa đẹp trai.

So với những công tử của thành phố A này, hơn tất cả về mọi mặt.

Mặc một chiếc áo vận động màu trắng, phía dưới phỏ hợp cùng với một cái váy ngắn, mái tóc màu vàng kim được buộc giống như đuôi ngựa, Anna lộ ra vẻ xinh đẹp hoạt bát, ngồi che nắng dưới một cái ô, bên cạnh còn có chai nước uống có ga, ngồi một bên xem người đàn ông này quơ gậy đánh golf với tư thế hiên ngang và oai hùng.

Một trái bóng đã vào lỗ, Kiều Trác Phàm có chút hài lòng cong môi.

Anh cười một tiếng, đôi mắt toát lên vẻ phong tình, khiến cho những người đàn ông khác đều quay đầu sang nhìn.

Thành thật mà nói, cùng làm việc với Kiều Trác Phàm như vậy, rất ít người không bị anh mê muội.

Nhưng trong mắt của Anna chỉ có sự thờ ơ thờ ơ, không có quyến luyến.

Trong cuộc đời này, nếu gặp một phong cảnh nào đẹp nhất, chỉ nhìn qua một cái, liền vĩnh viễn khắc sâu vào trong đầu óc, sau này không có gì lọt vào mắt được nữa.

Anna đã từng gặp một phong cảnh như vậy. Cho nên những người khác đối với cô mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Toàn bộ sân bóng, đoán chừng chắc chỉ có mình người trợ lý như cô mới có thể tùy ý ngồi che nắng dưới ô, nhàn nhã nhìn ông chủ chơi bóng.

Cho nên, nhìn Anna vô cùng hồ hởi như vậy, đã khiến người ta hết sức đổ kỵ.

Bao nhiêu người nhìn thấy cảnh tượng này, đều cho rằng cô và Kiều Trác Phàm có cái gì đó.

Nhưng Anna cũng không thèm để ý, bởi vì cô biết rõ, cho dù tất cả người trong thiên hạ có hiểu lầm cô đi chăng nữa, thì Kiều Trác Phàm cũng sẽ không hiểu lầm.

Bởi vì, anh giống cô, đã tìm thấy phong cảnh đẹp nhất của mình rồi!

Điện thoại di động của Kiều Trác Phàm, lúc này lại đột nhiên vang lên. Anna nhận lấy nghe một lúc, sau đó hướng về phía Kiều Trác Phàm đang tiếp tục vung gậy lên hô: “Kiều, điện thoại của anh út!”

“Khuyên?” Kiều Trác Phàm đang quơ gậy golf cuối cùng cũng dừng lại. Bỏ cái mũ xuống, trên trán mồ hôi đã ướt đầm.

“Ừ, được. Tiếp tục thu vào.” Nhận điện thoại từ tay của cô gái, Kiều Trác Phàm nghe điện thoại.

“Đúng rồi, nhớ kỹ là tất cả đều là cô phiếu lẻ, đừng để cho người ta biết là tôi hay cậu làm!” “Ừ, cứ như vậy đi!”

Anna chen vào lúc anh đã ngắt điện thoại.

“Anh út và anh đang có âm mưu bí mật gì vậy?” Anna nhận lấy điện thoại di động, hỏi.

Cái kính râm rất lớn đã che giấu đi nửa khuôn mặt xinh đẹp của cô, tuy vậy nhưng cô vẫn xinh đẹp lạ thường. Ai bảo cô ghen tỵ, có một người ba đẹp như mỹ nhân.

“Nếu không nói với tôi, tôi sẽ đi mách bà bà!” Sự tò mò trong lòng cô, cũng giống như sự xinh đẹp của cô, tuyệt không phải là hư danh chỉ nói chơi.

Kiều Trác Phàm cũng biết, tính tình đánh đá của cô ấy là được di truyền từ mẹ cô ấy. Nếu lúc này không nói thật với cô ấy, đến lúc đó nhất định cô ấy sẽ khiến cho Cố Niệm Hề của SH quốc tế cũng chính là ‘bà bà’ trong miệng của cô ấy ra tay.

Nghĩ muốn lừa được Cố Niệm Hề này, đơn giản!

Anh đã lăn lộn ở quán bar nhiều như vậy, chút chuyện nhỏ này cũng không làm khó được anh.

Nhưng mà muốn lừa được Cố Niệm Hề bên cạnh Đàm Dật Trạch, vậy thì khó. Người đàn ông kia, cũng không phải vật trong ao.

Nhớ ngày đó, lúc anh còn đang ở địa ngục xếp hàng chờ đầu thai, thì người đàn ông này đã làm mưa làm gió trên phố Wall rồi.

Muốn giấu giếm được Đàm Dật Trạch, trên cơ bản là không thể nào. Mà người đàn ông này đối với bà vợ Cố Niệm Hề thì trên cơ bản là nói gì nghe nấy. Mà danh tiếng là người cưng chiều vợ nhiều nhất cả nước nhiều năm qua, cũng không phải chỉ là nói chơi.

Đến lúc đó chỉ cần một lời nói của Cố Niệm Hề, thì Kiều Trác Phàm anh ngay cả quần cộc cũng sẽ bị cởi sạch sẽ!

Nhưng mà không thể đối đầu chính diện với nha đầu này, thì cũng không có nghĩa là Kiều Trác Phàm anh hết cách với cô!

Khê động khoe môi, Kiều Trác Phàm lại khôi phục lại bộ dạng ương ngạnh ngang ngược. Về lưu manh ngang ngược cùng với vẻ bề ngoài xuất sắc, tạo thành một hỗn hợp rất thu hút mắt nhìn.

“Đây không phải là chuyện mà nha đầu như cô nên quan tâm tới. Cô nên quản cho tốt Duật Tiểu Gia nhà cô, theo tôi được biết gần đây Đàm Duật nhà cô vô cùng thân thiết với Chu Tiểu Tiểu nhà họ Chu!” Hậu viện bốc cháy, thử xem Anna còn có thời gian rảnh nhúng tay vào chuyện của Kiều Trác Phàm anh không?

Vốn đang vô cùng tò mò chuyện của Kiều Trác Phàm, bỗng chốc Anna thay đổi sắc mặt!

Nhưng kinh hoàng chỉ trong một chớp lát, phong cách nữ vương mới là vai diễn xuất sắc của đại tiểu thư này.

“Tiểu Tiểu? Nha đầu thú vị này, dám quấy rầy người đàn ông của tôi! Không được, đêm nay tôi phải dẫn anh út tới vậy bắt cô ta mới được!”

Một lời vừa nói xong, cô đã bắt đầu vội vàng gọi điện cho Đàm Khuynh rồi!

Từ nhỏ tới lớn, chuyện cô cần phải làm, lúc nào Đàm Khuynh cũng tuân theo vô điều kiện.

Đoán chừng, đêm nay Chu Tiểu Tiểu của nhà họ Chu lại có chút phiền toái rồi.

Nhưng đây cũng không phải là chuyện của Kiều Trác Phàm

Hôm nay anh đưa ra tin tức quan trọng như vậy để trao đổi với tiểu công chúa, trong khoảng thời gian ngắn cô sẽ không rảnh để gây sự với anh.

Về phần Đàm Khuynh bên kia, anh ta sẽ xử lý tốt chuyện anh giao phó và chuyện của tiểu công chúa, anh ta tuyệt đối có thể xử lý ổn thỏa. Ai bảo, bây giờ anh ta là rảnh rồi quá làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Béo Ú Đầu Tiểu Tam Vs Kiều Đến 7

Editor: Táo đồ phổ núi

“Bảo Bối, có thể đi ra ngoài không?” Nhận điện thoại của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối có chút kinh ngạc.

“Nhạc Dương, cậu bị làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe à?” Giọng nói của Nhạc Dương, nghe không có chút sức lực nào.

So với Nhạc Dương lúc bình thường, giống như là hai người khác nhau.

“Mình không sao.”

“Không sao thì sao giọng nói lại nghe mệt mỏi như vậy?”

“Trước tiên cậu cứ đi ra ngoài trước đi đã rồi lại nói tiếp!” Nhạc Dương nhanh chóng cúp điện thoại, tránh né những điều mà Tiểu Bảo Bối sắp nói tiếp.

Chạy tới quán đồ ăn ngọt mà trước kia hay hẹn gặp Nhạc Dương, thì Nhạc Dương đang cầu vẻo cái bánh cho hả giận.

“Nhạc Dương, lại bị Diệp Tử Hi từ chối à?”

Nhạc Dương là một người hoạt bát hướng ngoại.

Dựa theo lời nói của cô, cho dù có là một người béo ú, thì cũng phải là một người béo ú vui vẻ!

Quen biết Nhạc Dương nhiều năm như vậy, cô ấy vẫn luôn tích cực tiến tới. Mặc dù trong cuộc sống gặp bao nhiêu khó khăn, thì vẫn luôn nở nụ cười với người khác.

Chỉ có mỗi khi bị Diệp Tử Hi từ chối, thì lúc đó cô ấy mới xuất hiện gương mặt như người chết.

“Ừ, đúng là có nguyên nhân này!” Nhạc Dương cúi gầm đầu, rồi lại nhét vào miệng mấy miếng bánh ngọt. *Dieinn damn leie quyýdon.*

“Lần này lấy nguyên nhân gì để từ chối cậu?”

Nhạc Dương thích Diệp Tử Hi, vài chục năm cũng như một ngày.

Từ lúc bắt đầu biết Diệp Tử Hi, mỗi tháng Nhạc Dương đều thổ lộ! Đồng thời, mỗi tháng cô đều bị từ chối.

“Anh ấy nói mình và anh ấy không cùng phong cảnh!” Nhạc Dương vẫn còn vô cùng buồn bực. Trục tiếp nhét hết miếng bánh còn dư lại vào miệng.

Mỗi lần bị từ chối, cô sẽ giống như bây giờ, ăn uống rượu chè quá độ trong một hai ngày, sau đó thì cân nặng lại tăng lên nữa. Lại nổi lên dũng khí, lại thổ lộ, lại bị từ chối, lại ăn uống rượu chè quá độ, lại tăng cân . . .

Cứ tuần hoàn như thế, mỗi năm đều trình diễn rất nhiều lần.

Có thể nói, thể trọng của Nhạc Dương bây giờ, là do Diệp Tử Hi tạo thành.

“Cũng đúng. Anh ấy là một công tử ca có danh tiếng bậc nhất tại thành phố A, tương mạo cũng không tệ, nếu đứng cùng một người thô lỗ như mình thì quá là không phù hợp!” Nhạc Dương an ủi mình: “Thật ra cũng không có gì, cũng đã nhiều năm rồi.” Nhạc Dương trở lại bình thường, cười một tiếng đối với Tiểu Bảo Bối.

Mặc dù cô đang cười, nhưng bên trong nụ cười kia mang theo sự ướt át và u ám.

Nhìn Nhạc Dương như vậy, Tiểu Bảo Bối muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại không biết nói gì.

Thực sự là cái gì cũng không có, nếu không Nhạc Dương cũng đã không đau khổ nhiều năm như vậy.

Mỗi lần tỏ tình bị từ chối, cô đều một mình như vậy rồi dựa vào đồ ngọt để liếm láp vết thương. Có nhiều lần cô đã từng thề với Tiểu Bảo Bối, cả đời sẽ không dây dưa với người gọi là Diệp Tử Hi nữa.

Nhưng khi vừa nhìn thấy anh ta, thì tất cả những thứ không dây dưa không yêu thích kia, trong một giây đã khôi phục lại.

Nói chung, điều này chính là sự bi ai của Nhạc Dương.

“Bảo Bối, đừng nhìn mình chằm chằm như vậy, mình sẽ xấu hổ!” Nhạc Dương lại gọi một phần điểm tâm tới.

Trong nháy mắt sự bi thương và thông cảm vì tình yêu không có kết quả đối với Nhạc Dương vì câu nói này của cô ấy mà đều tan thành mây khói.

Dùng lời nói của Diệp Tử Hi là: Nếu Nhạc Dương biết thẹn thùng, thì heo mẹ cũng có thể leo cây.

“Bảo Bối, cậu muốn ăn cái gì thì tự mình gọi món đi, sau đó mình sẽ trình bày một chuyện, có thể sẽ khiến cho cậu một ngày ăn mất ngon.”

“Chuyện gì? Nghiêm túc vậy cơ à!” Tiểu Bảo Bối có chút tò mò. Có thể khiến cho cô gái lạc quan như Nhạc Dương lộ ra tâm tình phức tạp như vậy, trừ Diệp Tử Hi ra, thì Tiểu Bảo Bối không nghĩ ra được gì khác.

“Ăn trước đi, ăn xong mình sẽ nói cho cậu biết!” Mặc dù về mặt tình yêu Nhạc Dương lùn tịt, nhưng mà cô tuyệt đối không phải là loại người hèn nhát. Nếu như bản thân mình đã phạm sai lầm, thì cô sẽ nói cho rõ ràng với Tiểu Bảo Bối.

“Tiểu Bảo Bối, mình có lỗi với cậu . . .” Một cái bánh đậu chui xuống bụng rồi, đột nhiên Nhạc Dương rơi nước mắt, khiến cho Tiểu Bảo Bối trở tay không kịp.

“Xảy ra chuyện gì? Nhạc Dương, cậu đừng như vậy, từ từ rồi nói.” Quen biết Nhạc Dương nhiều năm như vậy, Tiểu Bảo Bối thật sự chưa từng nhìn thấy Nhạc Dương khóc thành như vậy. Kể cả bị Diệp Tử Hi từ chối vô số lần, cô ấy cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt nào.

Bây giờ cô ấy khóc sụt sùi như vậy, quả thật đã khiến cho Tiểu Bảo Bối sợ hết hồn.

“Bảo Bối, ngày hôm qua mình đi tới công ty của bọn cậu, để đánh Quý Xuyên! Hơn nữa, đánh cũng không hề nhẹ.” Dưới sự an ủi của Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương bình tĩnh lại, từ từ nói.

Nghe điều này, Tiểu Bảo Bối lộ ra ánh mắt kinh ngạc. Không trách được, đột nhiên cuộc họp ngày hôm qua lại bị hủy bỏ. Hơn nữa, hôm nay lúc Tiểu Bảo Bối thấy Quý Xuyên xuất hiện, không hiểu sao trên mặt lại có hai dấu vết vẫn còn mờ nhạt như có như không trên mặt.

Cô còn tưởng rằng, do cô nhìn lầm. Không ngờ, đúng là Quý Xuyên bị đánh thật.

“Bảo Bối, tên khốn kiếp như vậy, cậu cũng không cần phải lo lắng cho anh ta. Người đàn ông giống như vậy, nên lóc từng miếng thịt! Vì loại đàn ông này mà đau lòng, không đáng chút nào!” Nhạc Dương nhìn về mặt của cô, thì cho rằng Tiểu Bảo Bối vẫn còn lo lắng cho người đàn ông kia.

Cũng đúng, kể từ khi Tiểu Bảo Bối và Quý Xuyên ở cùng một chỗ, thì số lần Nhạc Dương và Quý Xuyên đấu đá cũng không ít. Mỗi một lần, đều là vì Nhạc Dương nhìn thấy Quý Xuyên đối xử lạnh nhạt với Tiểu Bảo Bối thì lại không chịu được.

Nhưng cuối cùng, lần nào cũng vậy ánh mắt của Tiểu Bảo Bối luôn luôn lo lắng cho người đàn ông kia.

Nhìn Tiểu Bảo Bối như vậy, Nhạc Dương cũng cho rằng nhà đầu ngu ngốc này vẫn còn lo lắng cho anh ta. Hình như người ta là người vứt bỏ cô ấy, lúc này lại đánh chủ ý lên công ty của cha cô ấy nữa!

“Minh. . .” Thật ra, Tiểu Bảo Bối cũng cho là mình sẽ đau lòng vì Quý Xuyên. Dù sao, cô đã quanh quẩn bên anh ta nhiều năm như vậy.

Muốn cắt đứt hết những gì mà bọn họ đã từng, trên cơ bản là không thể nào.

Nhưng mà ngoài dự liệu của Tiểu Bảo Bối, cô cũng không hề đau khổ giống như là cô đã tưởng tượng.

Vì vậy lúc này, không hiểu sao đầu óc của cô lại xuất hiện gương mặt của Kiều Trác Phàm.

Nhân tiện, cô lại nghĩ tới tên bại hoại kia đã lấy đi mất cái giường thân thương của cô! Bây giờ ngay cả sofa cũng đã không đủ cho một người ngủ.

Điều bộ này, không phải là ép buộc cô đêm nay phải ngủ cùng một giường với anh hay sao?

Chẳng qua nghĩ tới đây, tim của Tiểu Bảo Bối không ngừng đập loạn lên.

Chuyện này phải làm sao mới tốt đây!

Buổi sáng cô tùy ý đánh giá bộ quần áo mà Kiều Trác Phàm mặc ở nhà, hình như đáng người của anh rất đẹp.

“Tiểu Bảo Bối?” Vào lúc trong đầu của Tiểu Bảo Bối tràn đầy hình ảnh của Kiều Trác Phàm, thì giọng nói của Nhạc Dương đã vang lên kéo tâm trí của cô đang bay xa quay trở về.

“Mình đang nói chuyện nghiêm chỉnh với cậu, cậu còn ngây người ra đó làm gì?” Nhạc Dương với với bộ dạng ngây người ra của cô, chỉ tiếc không rèn sắt thành thép.

“Hả? Minh . . . Minh không sao.” Giống như là bị người khác nắm được bím tóc vậy, Tiểu Bảo Bối có chút lúng túng xoa mặt mình một chút.

Nhạc Dương người ta đang nói chuyện hăng say, vì cái gì mà trong đầu của cô chỉ toàn là bóng dáng của Kiều Trác Phàm?

Hơn nữa, lại còn suy nghĩ lung tung lộn xộn cái gì không biết nữa, lại còn ảo tưởng nghĩ tới thân thể của Kiều Trác Phàm?

“Không sao là tốt rồi. Nhưng mà những lời tiếp theo của mình, cậu cần phải nghe cho cẩn thận . . .”

Tiếp sau đó, Nhạc Dương kể lại khoảng thời gian cô ở nước ngoài, tên tiểu nhân hèn hạ Quý Xuyên đã liên lạc với cô như thế nào, sau đó lại lừa gạt cô như ra làm sao, để giúp anh ta lừa gạt quyền sở hữu cổ phiếu trên danh nghĩa của Tiểu Bảo Bối sang cho anh ta! SSdienng dānlew quy9on.

Còn nữa, Nhạc Dương còn thề thốt đủ kiểu, nói là không quan tâm dùng cách gì, cô nhất định sẽ cầm về những thứ đang ở trên tay Quý Xuyên!

“Bảo Bối, xin cậu đừng giận mình có được không? Mình biết mình là người bạn tệ hại nhất! Vào lúc cậu bị người ta vứt bỏ, vào lúc toàn thân đều là vết thương, thì mình lại đi nổi giận cho giặc, đâm cậu thêm một dao nữa!” Xem ra, Quý Xuyên lấy đi những thứ kia, thực sự đã chọc giận Nhạc Dương.

Những lời nói thô tục, thỉnh thoảng lại được thốt ra từ miệng của Nhạc Dương.

“Nhạc Dương, cậu cũng không phải là cố tình! SSdienng dânlew quy9on. Chỉ trách, lúc trước mình không nghe lời khuyên của cậu. Rõ ràng là anh ta nhắm vào cổ phần của Tiểu Thị ở trong tay mình nên mới dính hôn với mình, vậy mà mình còn ngu ngốc đem những giấy tờ quan trọng đó đặt ở chỗ anh ta!”

Bây giờ nghĩ tới Quý Xuyên, trong lòng của Tiểu Bảo Bối cũng coi như nguội lạnh.

Đã từng, cô đã dâng tấm chân tình của mình đặt trước mặt của người đàn ông này.

Nhưng mà ngay cả một chút quý trọng anh ta cũng không có, bây giờ anh ta còn tự tay đập nát nó.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, cũng coi như anh ta cho Tiểu Bảo Bối cô có một cơ hội nhìn thấu triệt để con người anh ta.

Nếu không, cô vẫn sẽ luôn nhớ mãi không quên quá khứ của bọn họ.

Bây giờ, tin tức mà Nhạc Dương mang tới, cũng khiến cho những thứ mà cô nhớ mãi không quên, phai nhạt, tan thành mây khói . . .

Tiếng lòng chết lặng, dường như chỉ cần dùng tai là Tiểu Bảo Bối có thể nghe thấy được.

Quý Xuyên, tôi đối xử với anh không tệ, nhưng anh lại khiến tôi tổn thương tới tận xương tủy?

Tại sao anh lại có thể nhẫn tâm như vậy?

“Nhạc Dương, cậu thật sự có thể lấy lại những thứ cổ phiếu kia về giúp mình sao? Ba mình đã phán đấu cả đời vì Tiểu Thị, bây giờ đã một đồng tuổi rồi, nếu như Tiểu Thị bị Quý Xuyên cướp đi, mình lo lắng . . .”

Chết vì nỗi bi thương quá lớn.

Bây giờ Tiểu Bảo Bối đã cảm nhận được ý nghĩa của lời nói này.

Mà Quý Xuyên cũng không biết, cách làm này của anh ta, đã đẩy anh và Tiểu Bảo Bối vào tình thế triệt để không thể挽 hồi.

Chờ lúc anh ta phát hiện ra tất cả, thì đã trễ.

“Bảo Bối, cậu không cần phải lo lắng! Đồ từ tay mình bị lọt ra ngoài, thì tất nhiên mình sẽ không trốn tránh trách nhiệm mà sẽ giành về. Cho dù hủy đi thế luật sư của mình, thì mình cũng sẽ giành lại những thứ đó!” Lúc Nhạc Dương nói tới đây, lại bổ xung thêm một câu: “Nhưng mà thời gian có chút gấp, chỉ sợ trước đại hội cổ đông, mình . . .”

Thời gian triệu tập đại hội cổ đông, chỉ còn hai ngày nữa.

Trừ phi là thần trộm, nếu không thì không ai có thể thay đổi được kết cục này.

“Cái này trước hết để mình nghĩ cách đã . . .”

Không thể nghi ngờ, lần này gặp lại nhau, khiến cho chị em đầy vẻ buồn rầu u ám.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Béo Ú Đấu Tiểu Tam Vs Kiều Đến 8

“Bảo Bối, tan làm chưa?”

Trên đường về nhà, Tiểu Bảo Bối nhận được điện thoại của cha mình.

Âm thanh bên kia đầu điện thoại rất yên tĩnh, còn có thể nghe được thấy tiếng lật giấy loạt xoạt.

Nghĩ lại, chắc bây giờ ông vẫn còn đang ở Tiểu Thị.

Đại hội cổ đông hàng năm, chính là thời gian mà Tiểu Đằng bận rộn nhất.

Trước kia mỗi khi tới thời gian này, Tiểu Đằng đều không thể về nhà ăn một bữa cơm nóng hổi với cô được.

Dường như, vào lúc cha của cô bận rộn, cô vĩnh viễn đều không thể giúp gì được.

Bây giờ, cô còn làm trở ngại hơn nữa.

“Con tan làm rồi ạ. Cha, cha vẫn chưa về nhà hay sao?”

“Cũng bình thường mà. Nhưng mà giọng nói của con, sao lại khác lạ như vậy? Có chỗ nào không khỏe hay sao?” Cha của cô, vĩnh viễn là một người quan tâm cô nhất. Cho dù cô không xuất sắc giống như con nhà người ta, nhưng mà trong thế giới của cha cô, vĩnh viễn là bảo bối được bảo vệ trong lòng bàn tay.

Sự ân cần của ông, khiến cho chớp mũi của Tiểu Bảo Bối bất ngờ dâng lên sự chua xót.

“Không có, chỉ là bị cát bay vào mắt, có chút khó chịu.” Cô cố cạy chày cạy cối, nước mắt sớm đã ướt nhoe đôi mắt.

“Vậy đừng có dụi mắt. Mau đi tìm một chỗ để rửa mặt, có muốn gọi Trác Phàm đưa con đi bệnh viện không. Để ba xem, con nói là con đang ở đâu, để cha dẫn con đi bệnh viện kiểm tra một chút!” Từ nhỏ, cô chính là búp bê trong mắt của cha cô.

Chỉ cần cô không thoái mái ở đâu, mặc kệ cho ông bận rộn tới cỡ nào cũng sẽ ở bên cạnh chăm sóc cho cô.

Giống như lúc này, rõ ràng ông đang rất bận rộn, nhưng mà chỉ nghe thấy cô bị cát rơi vào mắt thôi đã rối lên rồi.

Cha, cha của cô . . .

“Không sao đâu cha. Trác Phàm đã trở về, con sẽ nói anh ấy kiểm tra mắt cho con một chút.” Cô nói dối, vội vàng cúp điện thoại.

Nhưng mà khi đặt điện thoại xuống, nước mắt đã lan tràn giống như cỏ dại.

Cha, thật xin lỗi.

Là con không tốt, không biết nhìn người, mới có thể hại cha . . .

Lúc này Tiểu Bảo Bối giống như là một đứa trẻ bị lạc đường. Đứng ở trước cổng vào nhà, đôi mắt đắm lệ mông lung.

Mà ngay vào lúc này, một bàn tay áp áp rơi vào gáy của cô, kéo cô vào một cái ôm ấm áp quen thuộc. DiễendàanLêeQuýyĐoôn

“Kiều Trác Phàm . . .” Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên, mông lung nhìn gương mặt của Kiều Trác Phàm đang phóng đại ở trước mặt mình.

Anh đã tới bên cạnh cô lúc nào?

Cô cũng không biết rõ.

Nhưng mà cô cảm thấy, cái ôm lúc này của Kiều Trác Phàm, ấm áp hơn bất cứ lúc nào. Khiến cho đôi tay của cô, vô thức ôm lấy hông của anh.

“Cục cưng, muốn khóc thì cứ khóc ở trong lòng anh đi.” Nhưng, chỉ có lúc này thôi, anh cho phép em khóc vì người khác.

Nhưng mà câu nói phía sau, anh không nói ra.

Chỉ có đôi mắt sáng như ngọc lưu ly kia, khẽ lóe lên tia sáng ngoan độc. Nói thay cho câu nói phía sau kia của anh.

Sau đó, Tiểu bảo Bối cũng không thèm quan tâm nước mắt nước mũi của mình được lau vào chỗ nào nữa, cô chỉ biết là cô chôn chặt khuôn mặt của mình vào trong lòng của Kiều Trác Phàm, bởi vì cô rất cần sự ấm áp ở trên người anh . . .

- - Đường phân cách - -

Hai ngày!

Suốt cả thời gian hai ngày, Quý Xuyên không hề nhìn thấy Tiểu Bảo Bối ở Tiểu Thị.

Bởi vì không nhìn thấy được, nên có một cảm giác rất kỳ lạ lan tràn khắp trong người anh ta.

Giống như là trong người có vô số con sâu, đang gặm nhấm linh hồn của anh ta, kêu gọi muốn gặp Tiểu Bảo Bối.

Thực sự, cảm giác này rất kỳ quái.

Nhớ ngày đó, lúc Tiểu Bảo Bối còn là vợ chưa cưới của anh ta, cả tháng anh ta không nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, cũng chưa từng cảm thấy nhớ chút nào.

Nhưng hôm nay, mỗi ngày nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, đối với anh ta mà nói giống như là một người nghiện hút thuốc phiện.

Một ngày không gặp, thì thấy xương cốt đều đau.

Cho dù hôm đó, Tiểu Bảo Bối đã thể hiện rõ thái độ của cô, cô đã buông xuống mối quan hệ của bọn họ.

Quý Xuyên cũng không biết, tại sao mình lại trở thành người không buông tay được trong mối quan hệ của bọn họ.

“Quý Xuyên, anh vẫn ở đây ngăn người cái gì? Đại hội cổ đông cũng sắp bắt đầu rồi, anh còn định ngồi đây bao lâu nữa?” Tiểu Huyền xuất hiện, đứng lúc cắt đứt suy nghĩ của anh ta.

Lúc này, trên tay anh ta còn cầm bức hình mà ba người chụp chung.

Đúng vậy, đây là bức hình ba người chụp chung mà anh ta cố chấp muốn Tiểu Bảo Bối treo ở trong phòng cưới.

Trong hình, Tiểu Huyền đứng ở giữa, khoác tay lên hai người bọn họ.

Không ai biết rằng, thật ra bắt đầu từ khi đó, anh ta đã sớm ở cùng một chỗ với Tiểu Huyền.

Lúc chụp tấm hình kia, Quý Xuyên không hề thích chút nào.

Nhưng mà vì Tiểu Huyền kiên trì, nên anh ta mới miễn cưỡng đứng chụp hình cùng với Tiểu Bảo Bối.

Bây giờ nghĩ lại, lúc trước quả thực anh ta vô cùng có lỗi với Tiểu Bảo Bối.

Qua lại nhiều năm như vậy, nhưng mà đó là tấm hình chụp chung duy nhất của bọn họ.

Lại còn có mặt của người ngoài là Tiểu Huyền nữa.

Đã từng, Quý Xuyên hy vọng dùng tấm hình này, để nhớ nhung Tiểu Huyền.

Nhưng chưa bao giờ anh ta nghĩ tới, một ngày nào đó anh ta cũng dùng tấm hình này, nhưng mà lại dùng để nhớ nhung một người phụ nữ khác.

Thu hồi lại ngón tay cái đang đặt trên mặt của Tiểu Bảo Bối trong tấm hình, Quý Xuyên không chút hoang mang đặt tấm hình đó vào trong ngăn kéo của mình.

Động tác này, tất nhiên là Tiểu Huyền đã nhìn thấy.

Cô ta cũng biết rõ, đó là vật phẩm riêng tư duy nhất trong phòng làm việc này của Quý Xuyên.

Trước kia khi mối quan hệ của bọn họ còn tốt đẹp, người đàn ông này nói rằng anh cầm ảnh này để an ủi bản thân mình một chút lúc không nhìn thấy cô.

Mà bây giờ Tiểu Huyền đang đứng ở trước mặt anh.

Anh lấy tấm hình này ra, vừa nhìn là biết ngay người mà anh đang đắm chiều nhớ nhung.

Về mặt của Tiểu Huyền, tức giận và lo lắng cùng xuất hiện chung một chỗ, thể hiện trên khuôn mặt tươi tắn.

“Em đi tới phòng họp trước đi, anh còn chỉnh sửa lại một tài liệu.” Gần đây Tiểu Huyền khiến cho anh ta có cảm giác ngọt ngào, hô hấp cũng không được thoải mái.

Lời này của anh, rõ ràng là không muốn cùng đi với cô.

Nghe giọng điệu của anh ta, Tiểu Huyền cố gắng thể hiện ra một khuôn mặt tươi cười, nhưng trong nháy mắt trở nên cứng nhắc.

Như thế nào?

Nhìn thấy cô không phải là Tiểu Bảo Bối, nên ngay cả việc đi cùng cô ra khỏi phòng làm việc cũng không muốn sao?

“Người anh mong nhớ, bây giờ đang ở trong phòng hội nghị!” Trầm ngâm một lát, giống như là muốn thử dò xét Quý Xuyên, cô ta mở miệng.

Một câu nói, khiến cho Quý Xuyên ngay cả ngừng đầu lên liếc nhìn cô ta một cái cũng lười, giờ đang nhìn chăm chăm vào cô ta, giống như là muốn chứng thực điều gì.

Quý Xuyên biết rõ, bản thân mình không nên biểu hiện rõ ràng như thế.

Ít nhất thì bây giờ Tiểu Huyền đang mang danh nghĩa là vợ của anh ta, đồng thời cũng là đồng minh của anh ta.

Trước mắt, tất cả Tiểu Thị đều sắp tới tay rồi. Lúc này mà chọc giận Tiểu Huyền, là hành vi cực kỳ không sáng suốt.

Nhưng mà Quý Xuyên không khống chế được lòng mình.

Ngay cả anh ta cũng không hiểu được, gần đây bản thân mình bị làm sao vậy?

Vì sao mà người phụ nữ trước đây mình không thêm quan tâm đến, thì bây giờ lại có thể tác động đến anh ta nhiều như vậy?

Nhất là trong thời gian cô biến mất hai ngày kia, mỗi ngày anh ta đều giống như là bị mê muội, luôn vô ý hoặc cố tình đi qua phòng làm việc của cô, hỏi thăm tin tức liên quan tới cô.

Nhất là sáng sớm hôm nay, sau khi tới Tiểu Thị, anh ta phát hiện chỗ ngồi của cô vẫn trống không, trong lòng anh ta giống như có vô số móng vuốt mèo cào, kêu gọi anh ta đi tìm Tiểu Bảo Bối.

Không phải là anh ta không gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối. Mà là mỗi lần anh ta gọi qua, thì đều có âm thanh báo bận nhắc nhở

Chẳng lẽ, Tiểu Bảo Bối cho anh vào danh sách đen?

Quý Xuyên không nhìn thấy cô, cảm giác như sắp bị chết đuối.

Thờ không được, cố gắng hết sức để tìm những tin tức có liên quan tới cô, để cố gắng giữ cho bản thân sống sót.

Cuối cùng, anh ta cũng biết được tin tức của cô từ trong miệng của Tiểu Huyền.

Anh ta không kích động cũng không được.

“Quý Xuyên, đừng đem tâm tình của mình biểu hiện ra rõ ràng như vậy có được không? Bây giờ em là vợ của anh, em còn chưa có chết!”

Tiểu Huyền muốn dùng những lời lẽ dịu dàng khéo hiểu lòng người để níu kéo của người đàn ông này.

Nhưng mà anh ta lại nhiều lần thể hiện ra sự quan tâm đặc biệt đối với người phụ nữ khác trước mặt cô ta, điều này bảo cô ta phải nhin như thế nào?

Cho dù cô ta có thông minh đi nữa, thì vẫn là phụ nữ mà thôi.

Nhưng cô ta cũng rất rõ ràng, đại hội cổ đông này sẽ là thời điểm quyết định thắng bại cuối cùng.

Nếu hội nghị tiến hành xong rồi tới hôn lễ, nhà bọn họ sẽ thay thế một nhà của Tiểu Bảo Bối, trở thành người lèo lái Tiểu Thị.

Mà sau cuộc họp này, Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối sẽ có một khoảng cách không thể vượt qua.

Bây giờ Quý Xuyên muốn ở cùng một chỗ với Tiểu Bảo Bối, nằm mơ đi!

Phần hận bỏ lại một câu nói như vậy, Tiểu Huyền nhắc đôi giày cao gót đi ra.

Mà Quý Xuyên mặc dù bị lời nói kia của Tiểu Huyền làm cho sững sờ một chút. Nhưng mà rất nhanh, anh ta cũng thu dọn những giấy tờ cần thiết cho cuộc họp, rồi vội vã đi ra khỏi phòng làm việc. Bởi vì, anh ta không thể chờ đợi được muốn gặp Tiểu Bảo Bối ngay. . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Bé Ú Đầu Tiểu Tam Vs Kiều Đến 9

Editor: Táo đồ phở núi

Lúc Quý Xuyên đi tới phòng họp, thì nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đã hai ngày không gặp kia đang đang chống một tay lên cái cằm nhỏ nhắn xinh xắn, ngồi bên cạnh của Tiểu Đằng.

Cặp lông mi cong vút, đôi mắt xinh đẹp vẫn không chút để tâm như trước kia. . Cô cầm lấy tài liệu của Tiểu Đằng, không biết đang nói gì với ông.

Ánh mắt chuyên tâm kia, Quý Xuyên chưa bao giờ nhìn thấy trên người của cô.

Trước kia, Quý Xuyên cảm thấy, Tiểu Bảo Bối chỉ là một nha đầu không giúp ích được gì cho nhà họ Tiểu.

Người như vậy lấy về làm vợ, chỉ biết ăn tiêu hoang phí.

Nhưng hôm nay, gặp lại Tiểu Bảo Bối, anh ta phát hiện ra trước đây mình đã nhìn sai rồi.

Hơn nữa khi Tiểu Bảo Bối chăm chú như vậy, giống như là có một loại ma lực, khiến cho anh ta không thể rời mắt được.

Ánh mắt của Quý Xuyên, liên tục tham lam rơi vào trên khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối.

“Khụ khụ . . .” Tiếng ho khan của Tiểu Huyền, đúng lúc này thì vang lên.

Có lẽ, Tiểu Huyền đã chú ý thấy anh ta thất thần. Bây giờ cô ta đang cố gắng dùng cách này để nhắc nhở Quý Xuyên, đừng thể hiện mọi thứ rõ ràng ra như vậy.

Nghe thấy tiếng ho khan của Tiểu Huyền, Quý Xuyên vội vàng thu hồi ánh mắt của bản thân. Đúng vào lúc này, lại chạm phải ánh mắt của Tiểu Bảo Bối.

“Em . . .” Quý Xuyên muốn chào hỏi với Tiểu Bảo Bối, bất kể là đã từng có tình cảm với nhau, hay là giờ này phút này sự nhớ nhung ở trong lòng anh ta, đều khiến anh ta muốn làm điều này.

Nhưng trong tích tắc Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt của anh ta, ánh mắt cô khẽ gọn sóng. . Sững sờ một lát, sau đó đột nhiên ánh mắt của cô mang theo chút oán hận.

Sau đó, cô lại cúi đầu xuống không biết đang thảo luận với Tiểu Đằng vấn đề gì.

Hành động này, thật ra cũng rất đơn giản để giải thích.

Mấy hôm trước, chuyện anh ta và Tiểu Bảo Bối đính hôn đã được đồn thổi ra, thêm mắm dặm muối. Thậm chí, còn có người nói thẳng ra chuyện hôm đó anh ta bị Nhạc Dương đánh, còn đồn rằng anh ta đã nắm được quyền cổ đông của Tiểu Thị.

Mặc dù những tin đồn này có chút phóng đại sự thật lên, nhưng mà Quý Xuyên không thể không thừa nhận trong đó có một phần là thật.

Nói như vậy, hẳn là Tiểu Bảo Bối đã biết tất cả những điều anh ta làm.

Nếu không, mấy hôm trước còn nói thật lòng chúc phúc cho anh, sao đột nhiên lại trở mặt?

Thành thật mà nói, bây giờ Quý Xuyên rất buồn bực.

Bởi vì, anh ta không thích Tiểu Bảo Bối dùng ánh mắt nhìn vậy để nhìn mình.

Nhưng mà trước khi anh ta làm những việc này, rõ ràng anh ta đã tính toán đến hậu quả như thế nào. Vì sao khi tiếp xúc với ánh mắt đầy oán hận của Tiểu Bảo Bối, anh ta vẫn có chút hối hận và tự trách?

“Bây giờ, hầu như mọi người đã tới đông đủ rồi. Đại hội cổ đông mỗi năm một lần, chính thức bắt đầu đi!” Sau khi Tiểu Vi vào cửa, nhìn lướt qua những người ngồi bên trong phòng họp, tuyên bố như vậy.

Vừa nói ra những lời như vậy, có chút giống như giọng khách át giọng chủ.

Nhưng mà theo ý của Tiểu Vi, như vậy mới chính xác.

Đáng ra, người thừa kế Tiểu Thị, là mấy anh em ruột nhà họ Tiểu bọn họ. Nhưng mà không biết đầu óc của ông già kia bị làm sao, mà lại truyền cơ ngơi này cho đứa con nuôi là Tiểu Đằng.

Mấy chục năm nay, mấy anh em nhà họ Tiểu đều oán giận không ít câu. Cũng không chỉ một người, có ý định kéo Tiểu Đằng xuống khỏi vị trí kia để ngồi lên.

Mà hôm nay, Tiểu Vi đã có điều kiện như vậy, nên không khỏi ra oai một chút!

Sau ngày hôm nay, bà ta sẽ là vị chủ nhân mới của Tiểu Thị.

Bây giờ, quả thật bà ta không để Tiểu Đằng vào trong mắt.

Vừa vào cửa, bà ta đã tự nhiên tuyên bố.

Hơn nữa, bà ta cũng không giống như bình thường, ngồi ở một vị trí bên cạnh của Tiểu Đằng.

Mà ngược lại, đi đến đầu bên kia của bàn hội nghị, ngồi ở vị trí đối diện với Tiểu Đằng.

Bà ta mặc sườn xám màu đỏ sậm, phía trên thêu phượng màu vàng nhìn rất sống động, đồng thời bản thân cũng giả vờ thành vô cùng tao nhã, giống như là muốn ám chỉ điều gì đó.

Tiểu Đằng không cần nhìn trạng thái lớn lối của Tiểu Vi, thì cũng biết cả nhà bọn họ hôm nay tới đây với mục đích gì.

Nhìn vẻ mặt con gái ở bên cạnh hiện lên vẻ bi thương, Tiểu Đằng vỗ vỗ lên lưng của cô, rồi đứng lên.

“Hôm nay, trước khi bắt đầu hội nghị, tôi đã mời một người tới!” Hôm nay dù Tiểu Vi có hấp dẫn ánh nhìn như thế nào đi nữa, cũng không thể sánh được một câu nói của Tiểu Đằng. Trong tích tắc, tất cả ánh mắt vốn đang tập trung trên người của Tiểu Vi, lập tức chuyển sang nhìn Tiểu Đằng.

Dù sao thì bây giờ, toàn bộ Tiểu Thị vẫn đang nằm ở trong tay của ông.

“Ài?” Tiểu Vi cười lạnh, ánh mắt kia giống như đang chờ xem trò cười của Tiểu Đằng.

Bởi vì bà ta cảm thấy, thời điểm mấu chốt này, cho dù kêu ai tới, thì cũng phí công mà thôi.

“Kiều Trác Phàm! Tổng giám đốc của tập đoàn Đế Phàm, cũng là con rể của Tiểu Đằng tôi!” Khi nói hai chữ ‘con rể’, ánh mắt của Tiểu Đằng rơi vào trên người của Quý Xuyên.

Ánh mắt kia như đang muốn nhắc nhở Quý Xuyên, đừng đặt ánh mắt lên người con gái của ông.

Đừng tưởng rằng mới vừa rồi ông đang bận thảo luận công việc, nhưng ánh mắt của Quý Xuyên đã hấp dẫn sự chú ý của ông.

Nếu như đã lựa chọn phản bội con gái của ông trước hôn nhân, thì bây giờ Quý Xuyên còn mặt mũi nào mà thể hiện ra sự si tình đối với Tiểu Bảo Bối ở trước mặt Tiểu Đằng ông?

Quý Xuyên bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Tiểu Đằng, sắc mặt có chút không tốt.

Nhưng cuối cùng, anh ta cũng không nói gì được.

“Tôi phản đối!” Tiểu Vi nghe thấy như thế, thì bỗng chốc liền đứng lên.

“Tiểu Vi, nói cho tôi biết lý do bà phản đối là gì?” Tiểu Đằng cũng không vội.

“Tiểu Đằng, đây là công ty của nhà họ Tiểu chúng ta, tại sao lại cho những người không liên quan vào?” Thật ra điều quan trọng hơn chính là Tiểu Vi đã nhiều lần phải ăn quả đắng trước mặt của Kiều Trác Phàm! Để cho Kiều Trác Phàm tiến vào Tiểu Thị, chẳng phải là khiến cho Tiểu Đằng có nhiều cơ hội thắng hơn hay sao?

Bà mới không ngu ngốc như vậy đâu!

“Kiều Trác Phàm là con rể của tôi, cũng coi như là một nửa con trai! Thằng bé, không tính là người ngoài chứ?” Ánh mắt của Tiểu Đằng rơi vào người của Quý Xuyên, ý kia giống như muốn nói cho Tiểu Vi. Nếu như Kiều Trác Phàm là người ngoài, thì Quý Xuyên kia cũng là người ngoài. Bà ta không cho Kiều Trác Phàm vào, vậy thì ông cũng khiến cho Quý Xuyên có cùng một loại đãi ngộ!

“Cho dù cậu ta không phải là người ngoài, thì tôi cũng có tư cách phản đối!” Nếu như hôm nay muốn trở mặt, thì Tiểu Vi cũng lười tiếp tục giả mù sa mưa nữa. “Năm đó lúc cha qua đời, tôi được thừa kế mười phần trăm cổ phần, chồng của tôi năm phần trăm cổ phần. Bây giờ trong tay con rể của tôi có mười lăm phần trăm cổ phần. Bằng với cổ phần của Tiểu Đằng ông, cả nhà chúng tôi đều là cổ đông lớn nhất trong công ty này! Chỉ dựa vào điều này, tôi nghĩ tôi tuyệt đối có quyền phản đối bất cứ người nào tới tham gia đại hội cổ đông!”

Tiểu Vi cười cười lấy ra bản photo chứng minh có mười lăm phần trăm cổ phần mà hôm nay Quý Xuyên đưa cho bà ta, trên mặt mang theo nụ cười thắng lợi.

Mà tin tức này vừa công bố, thì tất cả những cổ đông ở đây đều xôn xao hết cả lên.

Chẳng ai ngờ rằng, Quý Xuyên vậy mà lại có thể giữ mười lăm phần trăm cổ phần.

Nhưng mà cần thận suy nghĩ lại, lúc trước Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối từng đính hôn, Tiểu Bảo Bối lại là đứa cháu gái mà năm đó ông cụ Tiểu thích nhất, chỉ một mình cô đã được thừa kế mười lăm phần trăm cổ phần của Tiểu Thị. Ngay cả con gái ruột của cụ Tiểu, cũng không bằng được cô.

Mà sau khi hủy hôn mới nắm giữ được mười lăm phần trăm cổ phần này, nhất thời tất cả mọi người ở đây đều lộ ra vẻ mặt đã hiểu.

Nhưng mà, thắng làm vua thua làm giặc.

Những người đi trên con đường này, tối thiểu vẫn hiểu được điều này.

Nếu cổ phần của Tiểu Bảo Bối đã nằm trong tay của Quý Xuyên rồi, thì bây giờ bọn họ bắt đầu do dự không biết đứng ở bên nào.

Mà khi tất cả mọi người ở đây đều bận rộn xi xào bàn tán, thì ánh mắt của Quý Xuyên lại một lần nữa lạnh lẽo rơi trên người của Tiểu Bảo Bối.

Hôm nay, tất cả những điều anh ta làm đều bị phơi ra ngoài ánh sáng.

Thật ra anh ta cũng biết, bây giờ cho dù anh ta có giải thích với Tiểu Bảo Bối như thế nào, thì cô cũng sẽ không thông cảm cho anh ta.

Nhưng mà trong lòng của anh ta luôn có một âm thanh đang kêu gào, anh ta chỉ hy vọng Tiểu Bảo Bối đối xử với mình giống như trước đây là được rồi.

Nhưng mà ngoài dự liệu của anh ta, suốt trong thời gian mọi người xì xào bàn tán, thì Tiểu Bảo Bối ngay cả liếc nhìn anh ta một cái cũng không có,

Loại cảm giác này giống như là, Quý Xuyên anh ở trong thế giới của Tiểu Bảo Bối đã được diệt trừ tận gốc.

“Bà . . .” Tiểu Đăng không ngờ được, Tiểu Vi lại có thể nói chuyện này ra như vậy.

Ông vẫn luôn xem bọn họ như người một nhà, cho dù mấy người anh em bọn họ có làm quá đáng đi nữa, thì ông cũng không hề tức giận.

Nhưng hôm nay . . .

“Tiểu Đăng, tôi cảm ơn ông nhiều năm qua đã tận tâm tận lực đối với nhà họ Tiểu chúng tôi. Nhưng mà bây giờ, tuổi của ông cũng đã lớn rồi, đã tới lúc nên nghỉ ngơi chăm sóc sức khỏe rồi.” Dừng lại một chút, Tiểu Vi khẽ động khốe mọi nhân tiện nói: “Tôi thấy, bắt đầu từ hôm nay, vị trí tổng giám đốc của Tiểu Thị . . .”

Đúng vào giây phút Tiểu Vi giống như nữ vương tuyên bố thắng lợi của mình, thì đột nhiên của chính của phòng họp được đẩy ra từ bên ngoài.

“Từ từ đã!” Từ bên ngoài đẩy cửa mở ra, lúc này bên cạnh mọi người là mấy người đàn ông mặc bộ tây trang màu đen. Mà bên tai bọn họ có gắn một cái tai nghe, chắc là đảm nhiệm chức vụ vệ sĩ.

Mà đứng ở giữa những người đàn ông kia, là nhân vật chính vừa mới tranh cãi rất náo nhiệt lúc nãy Kiều Trác Phàm. Mặc bộ áo vest màu đỏ sậm, bên trong mặc chiếc áo ghi lê sọc. Cũng không tính là nhiều màu sắc, nhưng mà bởi vì người này trời sinh đã như vậy rồi, cho dù mặc quần áo gì đi chăng nữa, đều rất thu hút ánh mắt của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Xong Rồi, Cậu Đã Bị Lừa Gạt Lấy Chồng Rồi!

Mà từ lúc Kiều Trác Phàm bước vào, ánh mắt nhìn lướt qua một lượt những người đang ngồi ở trong phòng họp.

Về cơ bản, những người bị ánh mắt của anh nhìn lướt qua, đều không tự chủ mà thu hồi lại ánh mắt đang nhìn về phía người đàn ông này.

Kỳ thật, đó là một loại cảm giác hết sức kỳ lạ.

Đôi mắt của người đàn ông này, đẹp giống như ngọc đen. Nhưng đồng thời lại lạnh lẽo khiến cho người ta phải hoảng hốt. Giống như Tu La giáng xuống vào ban đêm, lộ diện để sát hại con người.

Cảm giác như cái chết sắp đến gần, khiến cho những người tiếp xúc ánh mắt với anh, không hiểu sao đều run rẩy.

Nhất là Quý Xuyên, anh ta cảm nhận được sát ý, đang hướng về phía mình một cách rất rõ ràng.

Mà sau khi quét mắt nhìn tất cả mọi người ở trong phòng hội nghị, cuối cùng ánh mắt của anh dừng lại trên người của Tiểu Bảo Bối. Khóe miệng nở ra một nụ cười khê, trong nháy mắt giống như trăm hoa đua nở, đẹp tới mức khiến cho người hít thở không thông.

Cùng với bộ mặt giống như Tu La vừa nãy, giống như là một người hoàn toàn khác.

Mà Tiểu Bảo Bối cũng bị nụ cười khó hiểu này của Kiều Trác Phàm làm cho thần hồn điên đảo.

Không cười khuynh thành, mà cười khuynh quốc.

Đây chắc là lời giải thích tốt nhất đối với Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối có chút không hiểu, ý nghĩa của nụ cười tươi rói này của Kiều Trác Phàm.

Kể từ sau khi bị Kiều Trác Phàm đưa về nhà, cô ở nhà ngầy ngầy ngô ngồ trốn tránh hai ngày. Kiều Trác Phàm nói cho cô biết, tất cả đã có anh.

Hôm nay, cô mới có chút dũng khí, đi ra khỏi nhà, tham dự cuộc họp đại hội cổ đông này.

Cô biết rõ, mặc kệ cô làm chuyện gì thì cha của cô cũng sẽ không trách tội cô. Nhưng mà, cô không thoát khỏi được cảm giác tội lỗi.

Đến bây giờ thần kinh của cô vẫn còn căng thẳng.

Nhưng có một loại cảm giác rất kỳ lạ, chính là vào khoảnh khắc Kiều Trác Phàm xuất hiện . . .

Tất cả những thấp thỏm lo lắng ở trong lòng, khi nhìn thấy ánh mắt vui vẻ ở đuôi mày của anh, đều biến mất hầu như không còn sót lại chút gì.

Loại cảm giác này, hết sức huyền diệu. Những người không trải qua, thì sẽ không thể cảm nhận được.

Chính bởi vì cảm giác yên tâm một cách lạ kỳ này, nên Tiểu Bảo Bối không chút keo kiệt cười một tiếng với Kiều Trác Phàm. Trong nụ cười này mang đầy đủ sự cảm kích của cô đối với anh.

“Lúc này còn cười được sao, một lát nữa mày chỉ có thể ngồi đó mà khóc thôi.” Tiểu Huyền ngồi ở bên cạnh của Quý Xuyên, để ý thấy một màn này, nhỏ giọng nói thầm.

Trong giọng điệu kia, vừa có sự khinh bỉ nhưng đồng thời cũng mang theo sự đố kỵ rất nồng đậm.

Thật ra, phụ nữ đều có một hy vọng rất giản đơn, có được một tình yêu say đắm chỉ thuộc về bản thân mình.

Tiểu Huyền là phụ nữ, cho nên cô ta cũng không thoát khỏi căn bệnh chung của phụ nữ.

Cô ta vốn cho rằng, Quý Xuyên đối xử thật lòng với cô ta. Đây cũng chính là nguyên nhân mà trước đây cô ta liều lĩnh gả cho anh ta.

Nhưng bây giờ, cô ta dần phát hiện ra, Quý Xuyên cũng không phải thật lòng với cô ta, lý tưởng và thực tế quá khác biệt khiến cho cô ta có một cảm giác vô cùng cô độc.

Cho nên, mới vừa rồi cô ta nhìn thấy Kiều Trác Phàm nhìn Tiểu Bảo Bối chăm chú như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác đố kỵ.

Quý Xuyên nhìn tập tài liệu ở trên tay, lặp lại một lần những lời nói mà lát nữa anh ta định phát biểu ở trong đại hội cổ đông. Thành thật mà nói, trong công việc Quý Xuyên cũng được xem là một người có năng lực không tồi. Có năng lực lại có lòng cầu tiến, chỉ cần chăm chỉ một thời gian, sớm muộn gì anh ta cũng tìm được một vị trí mà anh ta mong muốn.

Nhưng mà anh ta lại ghét con đường vừa dài dằng dặc lại vừa cực khổ này, muốn đi đường tắt, nên mới có ngày hôm nay.

Cuộc họp này, anh ta đã chuẩn bị một thời gian, vì muốn có biểu hiện xuất sắc vào ngày hôm nay. Kiều Trác Phàm xuất hiện, có chút ngoài ý muốn.

Nhưng anh ta cũng muốn thông qua cơ hội lần này, để khiến cho Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối thấy anh ta không giống như vậy. Anh ta cũng không biết vì sao mình lại có loại xúc động như vậy, nhưng trong đầu của anh ta có một suy nghĩ khiến cho anh ta phải làm như vậy.

Bởi vì nghe thấy lời lầm bầm đầy bất mãn của Tiểu Huyền, khiến cho ánh mắt của anh ta chú ý tới Tiểu Bảo Bối.

Quả thực, Tiểu Bảo Bối còn đang cười. Cho dù cô biết anh đã hèn hạ lấy đi cổ phiếu trong tay cô, mà cô vẫn còn cười vui vẻ như vậy.

Mà đối tượng mà cô nở nụ cười tươi tắn như vậy, là Kiều Trác Phàm vừa mới đi vào.

Cái loại cảm giác này, giống như bây giờ trong mắt của Tiểu Bảo Bối, xung quanh đều biến mất, chỉ còn lại cô và Kiều Trác Phàm!

“Bốp . . .” Đau lòng, giống như con mẫn thú đột nhiên bị dòng nước lũ đột nhiên kéo tới cuốn đi, bàn tay của Quý Xuyên đột nhiên giống như bị rút đi tất cả sức lực. . Tài liệu cầm trong tay, trong khoảnh khắc rơi tứ tung xuống đất.

Cũng vì như vậy, nên tầm mắt của mọi người lại một lần nữa tập trung ở trên người anh ta.

Ngay cả Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm đang nhìn nhau chăm chú cũng quay qua nhìn anh ta.

“Xin lỗi, mới vừa rồi không cẩn thận bị lỡ tay . . .” Quý Xuyên giải thích như vậy. Sau đó, ánh mắt của anh ta tham luyến rơi vào trên người của Tiểu Bảo Bối.

Chỉ thấy, Kiều Trác Phàm mới vừa rồi về mặt vẫn còn tràn đầy ý cười nhìn Tiểu Bảo Bối, trong khoảnh khắc, anh đã thu lại tất cả sự vui vẻ lại. Đối mặt với anh ta, trong đôi mắt đẹp kia, là sự lạnh lùng giống như muốn đóng băng người khác. Quý Xuyên có loại ảo giác, căn phòng này chợt lạnh đi một chút, mang theo cảm giác lạnh thấu xương.

“Tôi còn tưởng rằng, từ trước tới giờ Quý tổng không bao giờ lỡ tay chứ!” Kiều Trác Phàm mở miệng, phá vỡ bầu không khí yên lặng trong căn phòng.

Kiều Trác Phàm đối diện với Quý Xuyên, khỏe miệng khề cong. Mà đầy mắt, chợt lóe lên một tia sát khí.

Điều này khiến cho câu nói vừa rồi anh mới nói, có một hàm nghĩa khác.

Giống như đang cười nhạo anh ta, về hành vi dùng hết tâm cơ để lừa đi phần cổ phần từ trong tay của Tiểu Bảo Bối.

Quý Xuyên bị nhục, tức tối nhìn Kiêu Trác Phàm.

Sau đó, anh lại không chút để ý thốt ra một câu: “Ok! Đừng trừng mắt lên nhìn tôi, cẩn thận tôi sẽ móc đôi mắt của anh . . .”

Lời nói của anh, giống như là lời nói đùa lúc uống trà chiều. Nhưng bối cảnh đầy bí ẩn của anh, hơn nữa những lời đồn về anh, khiến cho mọi người đang ngồi ở đây đều cảm thấy, đó không giống như là một câu nói giỡn.

Giờ phút này, Quý Xuyên có tức giận, cũng không dám tùy tiện bùng phát.

Vào lúc không rõ ràng về thực lực của Kiêu Trác Phàm, anh ta biết rõ cứng đối cứng là điều không thích hợp.

Nhưng mà, hôm nay đã dự định vạch mặt với Tiểu Đằng, nên Tiểu Vi không nghĩ như vậy.

Hôm nay là đại cổ đông, theo như bà ta thì chính là vì bà ta nên mới được triệu tập.

Vào lúc này, bà ta cần khiến cho những vị cổ đông ngồi đây nhìn thấy thực lực của một nhà bọn họ, sau đó đem quyền quản lý Tiểu Thị giao vào trong tay của nhà bọn họ.

Mà biểu hiện của Quý Xuyên ở trước mặt Kiêu Trác Phàm mới vừa rồi, giống như là một người rất nhu nhược. Đây là điều mà Tiểu Vi cực kỳ xem thường.

“Kiêu thiếu, xin chú ý tới lời ăn tiếng nói của mình. Hôm nay chúng tôi tới đây là triệu tập đại hội cổ đông, các vị đang ngồi ở đây đều là đại cổ đông của Tiểu Thị chúng tôi. Tôi không hiểu, Kiêu thiếu dựa vào cái gì mà cũng đứng ở chỗ này!”

Lạnh lùng nhìn Quý Xuyên một cái, Tiểu Vi chậm rãi bước tới bên cạnh của Kiêu Trác Phàm.

“Hà? Vấn đề này quả thật hơi rất hay!” Kiêu Trác Phàm bỏ một tay vào trong túi quần, tay kia thông thả đưa về phía người đàn ông đứng bên trái của anh.

Một tập tài liệu, vào lúc này được đưa tới tay của Kiêu Trác Phàm.

“Tiểu . . . Xem trí nhớ của tôi này, lúc này cũng không nhớ được bà là ai!” Kiêu Trác Phàm không thèm quan tâm tới, vào giây phút này trong không khí có loại cảm giác anh không thèm để Tiểu Vi vào trong mắt.

Nhưng mà anh cũng không cho Tiểu Vi có cơ hội mở miệng nói bất cứ câu gì, liền nói tiếp: “Cũng được, có nhớ hay không nhớ bà là ai cũng không sao cả! Hôm nay tôi tới đây, chính là vì cái này.”

Kiêu Trác Phàm giơ cao tập tài liệu ở trong tay mình, anh háng giọng một cái: “Ồ đây là hai mươi phần trăm cổ phần của Tiểu Thị! Như vậy xin hỏi bây giờ tôi đã có quyền lên tiếng chưa?”

Kiêu Trác Phàm nhướn mày nhìn về phía Tiểu Vi, ánh mắt khinh thường kia khiến cho Tiểu Vi có cảm giác mình là một con rối đang nhảy nhót trong vở kịch của Kiêu Trác Phàm.

“Không. . . Điều này sao có thể xảy ra được?” Dường như Tiểu Vi không có cách nào tiếp nhận được sự thật này, lời nói thốt ra khỏi miệng cũng hùng hồn đầy lý lẽ.

Nếu như dễ dàng lấy được hai mươi phần trăm cổ phần của Tiểu Thị như vậy, thì bà ta đã không phải chờ đợi nhiều năm như vậy để trở thành người cầm quyền của Tiểu Thị.

Mặc dù mấy năm nay lợi nhuận của Tiểu Thị không được tốt lắm, nhưng cũng không bị thiệt thòi. Những người kia cũng là cáo già, chết sống cũng không chịu nhượng lại cổ phần.

Nếu như không phải Quý Xuyên dùng mảnh khỏe hèn hạ ở bên cạnh lừa gạt Tiểu Bảo Bối mười lăm phần trăm cổ phần, thì không biết tới bao giờ bọn họ mới có thể hãnh diện.

Vậy thì Kiêu Trác Phàm làm sao lại có được hai mươi phần trăm cổ phần được?

Theo lý mà nói, anh mới đến thành phố này cùng lắm là một năm, anh làm sao lại làm được?

“Không tin? Không tin thì tự mình hãy xem đi.” Kiêu Trác Phàm vô cùng hào phóng đưa tập tài liệu ở trong tay cho Tiểu Vi. “Đây chỉ là bản sao thôi, nếu như bà xé đi cũng không sao. Dù sao thì chúng tôi cũng sao chép ra rất nhiều!”

Kiều Trác Phàm phát tay một cái, thì những nhân viên bảo an đã đi tới trên tay mỗi người là một đồng giấy tờ, phát tới tận tay mỗi cổ đông ở đây một xấp.

“Chuyện là do người làm, lão phu nhân!” Khẽ cười gian một tiếng, Kiều Trác Phàm lại thốt ra một câu như vậy.

Lời này, khiến cho mặt của Tiểu Vi biến sắc: “Cậu . . . “

So với Kiều Trác Phàm, tuổi của bà ta hơi lớn hơn một chút.

Nhưng ít ra, tóc của bà ta vẫn chưa hề bạc trắng mà, không phải sao?

Lúc này lại gọi bà ta là lão phu nhân, khiến cho Tiểu Vi cảm thấy nhục nhã tới cực điểm.

Mà điều Kiều Trác Phàm muốn, chính là muốn cho bà ta phải tức điên lên.

Ai bảo cả nhà bọn họ, lại chèn ép cực cung nhà anh tới mức phải về nhà trốn hai ngày?

Nếu anh không đứng ra, có phải bọn họ lại muốn được voi đòi tiên hay không?

“Đừng có cậu cậu tôi tôi nữa, mọi người đều rất bận rộn! Như vậy đi, lời ít mà ý nhiều, tôi chỉ muốn nói mấy câu.” Kiều Trác Phàm thừa dịp Tiểu Vi không chú ý, ngồi vào vị trí mà bà ta vừa mới chiếm kia.

“Là như vậy, các người cũng thấy rồi đấy, trên tay của Kiều Trác Phàm tôi có hai mươi phần trăm cổ phần của Tiểu Thi, cộng thêm số cổ phần trong tay của cha vợ tôi, cả nhà chúng tôi hoàn toàn chiếm ưu thế tuyệt đối!” Về mặt anh vẫn không chút để ý trước sau như một, giống như trước mặt anh là những người khác vậy.

Ngay cả một biểu cảm dư thừa Kiều Trác Phàm cũng không thềm để lộ ra, mặc dù ngồi cùng những người có vị trí cao như vậy. Nhưng ánh mắt kia, lại khiến cho người ta có cảm giác anh đang ngồi từ trên cao nhìn xuống.

“Cổ đông lớn nhất vẫn có quyền nhận hoặc đuổi người, cho nên cái vị trí tổng giám đốc này, vẫn là của cha vợ tôi . . .” Nói tới đây, cuối cùng ánh mắt của Kiều Trác Phàm cũng đã rơi vào cả nhà bọn Tiểu Vi ở trong góc.

“Mà cả nhà các người . . .”

“Kiều Trác Phàm, cậu không có quyền cất chức của chúng tôi. Trên tay của chúng tôi, còn có cổ phiếu của Tiểu Thi!” Kiều Trác Phàm còn chưa nói hết lời, Tiểu Vi đã kích động cất ngang lời nói của anh.

“Đúng là bà cũng có chút hiểu biết!” Nghe giọng điệu luống cuống của Tiểu Vi, Kiều Trác Phàm cười nhẹ.

Quả thực là anh muốn đuổi cả nhà chường mắt này ra khỏi nơi đây. Đỡ mắt công anh mỗi lần tới đây tìm cục cung lại bị ảnh hưởng thị giác.

Nhưng mà Tiểu Vi nói cũng đúng, bây giờ bọn họ vẫn còn là đại cổ đông, theo lý thuyết thì Kiều Trác Phàm không có quyền miễn đi chức vụ và quyền lợi của bọn họ.

“Bây giờ tôi không cho các người xuống đài, cũng không có nghĩa là dung túng cho các người tiếp tục ở lại đây. Chờ xem . . .” Giống như tất cả sự kiên nhẫn đã bị Tiểu Vi làm mất hết, lúc này Kiều Trác Phàm đứng dậy, chậm rãi đi về phía cửa lớn.

“Những chuyện khác, các người cứ nghe theo lời của cha vợ tôi. Tôi còn có chút việc, đi trước!”

Anh sai bước đi về phía trước, lúc đi ngang qua chỗ Quý Xuyên, không biết là không cẩn thận hay là cố ý, đôi chân đột nhiên đá vào ghế ngồi của Quý Xuyên.

Nhưng từ trình độ dùng sức của Kiều Trác Phàm, chiếc ghế vững chắc như vậy bây giờ lại thiếu mất một chân, hẳn là sau đó, cái mông của Quý Xuyên sẽ tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Đá người ta ngã xuống dưới đất, ngay cả một chút áy náy Kiều Trác Phàm cũng không hề có, anh giống như là đang cười cợt nhìn Quý Xuyên.

“Ô? Ngã à?” Trong giọng nói của anh, như có như không có chút vui vẻ. Giống như để mình chứng cho sự thật nào đó.

“Quên nói cho cậu biết, cậu đã cút ra khỏi danh sách người của Tiểu Thi!”

Kiều Trác Phàm xưa nay rất phách lối.

Một khi đã chọc giận anh, anh không giống như những người khác phải kiêng nể nhiều như vậy. Liều mạng phá hủy, đó mới là bản tính của anh.

Mà trước mắt, xem ra Quý Xuyên đã bức bản tính này của anh phải bộc lộ.

Sửa sang lại quần áo của mình. Kiều Trác Phàm sai bước đi về phía cửa chính của phòng họp.

Cả quá trình, Tiểu Bảo Bối đều nhìn thấy hết.

Cô không hiểu Kiều Trác Phàm làm sao để có được những cổ phần kia, cũng không biết lúc trước anh đã nói chuyện với cha cô như thế nào, càng không biết biểu hiện hôm nay của Kiều Trác Phàm sẽ tạo thành hậu quả gì. Điều duy nhất mà cô hiểu, chính là ánh mắt tán thưởng trong mắt cha mình.

Tầm mắt lại lần nữa dời sang bóng lưng của Kiều Trác Phàm, tự dưng Tiểu Bảo Bối có loại cảm giác mất mát. Giống như có món đồ nào đó, đang chết đi theo từng bước chân của anh.

Từ lúc mới bước vào phòng họp tới bây giờ, một câu Kiều Trác Phàm cũng chưa từng nói với cô. Cảm giác này, thực sự không dễ chịu.

Cô cũng không biết vì sao lại có cảm giác như vậy. Trước kia ở cùng một chỗ với Quý Xuyên, anh ta thường xuyên một hai ngày cũng không thèm nói với cô câu nào. Khi đó, cô cũng không có cảm giác không vui như bây giờ.

Nhưng bây giờ, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, Kiều Trác Phàm không để ý tới cô, cô lại giống như một con mèo con không có chút kiên nhẫn, muốn được vuốt ve gần gũi.

Móng vuốt của Tiểu Bảo Bối bắt đầu không an phận, cầm lấy tập tài liệu bắt đầu sử dụng ma chảo.

Đúng vào lúc này, lại nghe thấy một giọng nói vô cùng dịu dàng: “Cục cưng, anh không quen với chỗ này lắm. Còn không mau ra dẫn đường cho anh đi?”

Lúc nói những lời nói này về mặt của Kiều Trác Phàm vô cùng nghiêm túc, khiến cho vẻ mặt của hai vệ sĩ bên cạnh anh đang run rẩy, tạo thành sự đối lập rất rõ ràng.

Cũng không biết là mới vừa rồi ai giống như ngựa quen đường cũ đi thẳng tới phòng họp này, lúc này lại nói anh chưa quen thuộc nơi này, điều này bảo những vệ sỹ đi theo bảo vệ anh có thể không cười được sao?

Nhưng ông chủ lớn liếc nhìn bọn họ một cái, giống như gió thu vô tình quét rụng lá khô, nói cho bọn họ biết: Ông đây trêu chọc bà xã, các người dám cười sao? Nếu như thấy buồn cười, cứ cười thoải mái đi. Khi về sẽ may mắn của các người lại, sau này sẽ không còn cơ hội để cười nữa.

Cuối cùng, đương nhiên là ai cũng không dám cười. Ai cũng không muốn vì cười nhạo một người, mà đánh cược với chính cái miệng của mình.

Đương nhiên, từ nay về sau bọn họ đều rất ăn ý hiểu rằng, vào lúc ông chủ trêu chọc bà chủ, thì hãy làm như không thấy!

“Được!” Tiểu Bảo Bối vốn còn đang cảm thấy buồn bực, lúc này nghe thấy những lời nói này của Kiều Trác Phàm, lập tức nở nụ cười.

Ánh mắt cong như trăng lưỡi liềm, sáng lấp lánh, quét sạch đi những mây mù lúc trước.

Vừa dứt lời, cô đã vui vẻ đi tới bên cạnh của Kiều Trác Phàm.

Kiều Trác Phàm nắm lấy tay của cô, rồi giấu vào trong túi. Sau đó hai người nhìn nhau cười một tiếng, cứ như vậy đi khỏi tầm mắt của mọi người.

Cả quá trình, Tiểu Đẳng đều nhìn vào trong mắt.

Lúc này, trong mắt ông đối với Kiều Trác Phàm không còn có sự lo lắng như lúc trước nữa.

Hai người trai xinh gái đẹp đi ra khỏi phòng họp, có thể nói là đã khiến cho những người trong phòng họp không khỏi hâm mộ.

Chỉ có Quý Xuyên, đối với cảnh tượng vừa rồi chỉ có thể dùng ánh mắt không thể nào tin được.

Đại khái, Quý Xuyên không thể tưởng tượng ra được, Tiểu Bảo Bối đã từng dùng ánh mắt si mê đó để nhìn anh ta, mà trong hai tháng ngắn ngủi lại chuyển sang một người khác.

Mà anh ta lại càng không thể ngờ được, ánh mắt khinh thường mà anh ta vẫn thường dùng, lúc này lại trở thành đồ kỵ như vậy. . .

Cũng chính cảm giác kỳ lạ này, khiến cho Quý Xuyên quyết định làm một chuyện . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Xong Rồi, Cậu Đã Bị Lừa Gạt Lấy Chồng Rồi! 2

“Tiểu Bảo Bối?”

Kiều Trác Phàm đưa Tiểu Bảo Bối từ trong tòa nhà của Tiểu Thị đi ra, muốn đưa cô tới nhà hàng Tây ở gần đó ăn món gì đó.

Hai ngày nay, kể từ lúc Quý Xuyên lừa gạt số cổ phần trong tay cô, mỗi ngày Tiểu Bảo Bối đều lo lắng và sợ hãi, đồ ăn cũng không ăn ngon miệng.

Chỉ trong hai ngày, mà cái cằm kia như nhọn ra rất nhiều.

Bên ngoài Kiều Trác Phàm không nói gì, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt của cô, không khỏi cảm thấy đau lòng.

Ngày hôm nay, cuối cùng Kiều Trác Phàm đã khiến cho tình hình của Tiểu Thị ổn định lại, Tiểu Bảo Bối cũng đã lộ ra khuôn mặt tươi cười và thoải mái nhất trong hai ngày nay.

Kiều Trác Phàm muốn nhân cơ hội này, mang cô đi ăn món gì đó, muốn bồi bổ dinh dưỡng đã thiếu hụt hai ngày nay.

Nhưng ai ngờ đâu, vừa mới đi ra khỏi tòa nhà Tiểu Thị, thì đã đụng mặt với một người.

Diệp Từ Hi vội vàng tới, suýt nữa thì bỏ qua Tiểu Bảo Bối.

Thật ra, vừa rồi Diệp Từ Hi không nhận ra Tiểu Bảo Bối, một mặt là vì anh ta tới thật sự có chút gấp gáp, còn phương diện khác nữa là ngoại trừ Quý Xuyên, anh ta chưa từng thấy Tiểu Bảo Bối thân mật với người nào như vậy.

“Diệp Từ Hi?” Tiểu Bảo Bối dừng bước, nhìn vị công tử ca đi giày tây mặc đồ vest, mái tóc đen bóng được chải hất ngược lên rất cẩn thận và tỉ mỉ.

Nói thật, nếu chưa gặp được Kiều Trác Phàm, thì Diệp Từ Hi được xem là một người có tiền nhất trong đám bọn họ. Nhất là hai năm gần đây, nhà họ Diệp có hợp tác một hạng mục với SH quốc tế, khiến cho nhà họ Diệp phát lên ngút trời.

Nhìn một chút, trên người của Diệp Từ Hi toàn là những logo nhãn hiệu xa xỉ, giày đen bóng loáng, muốn không biết nhà anh ta có tiền cũng không được!

Khi so sánh với Kiều Trác Phàm, thì Diệp Từ Hi này giống như là cố ý khoác hàng hiệu lên người để đi ra ngoài. điễnn dần nên quýndon.

Tối thiểu nhất, trên người của Kiều Trác Phàm không có những logo xa xỉ rõ ràng như vậy, đầu tóc cũng không hề xử lý cứng nhắc giống như Diệp Từ Hi.

“Một thời gian không gặp, Tiểu Bảo Bối gần đây cô cũng tiến bộ rồi nhỉ?” Không hổ danh là công tử ca, há miệng ra là nói câu nào nghiền ngẫm câu đó.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại nghe ra trong giọng điệu của anh ta, có chút khinh thường đối với Tiểu Bảo Bối.

Cũng đúng!

Tiểu Bảo Bối chơi với Nhạc Dương, thì trong mắt của Diệp Từ Hi đều là cùng một loại người. Người trước thì mê mẩn một người đầy dã tâm như Quý Xuyên, cuối cùng lại bị bỏ rơi. Người sau thì lại theo đuổi Diệp Từ Hi nhiều năm như vậy.

Nhưng mà ngày hôm nay nhìn thấy bên cạnh Tiểu Bảo Bối là một khuôn mặt lạ lẫm, khiến cho Diệp Từ Hi có chút ngoài ý muốn.

Đoán chừng đó chính là hai chữ ‘Tiền bộ’ trong lời nói của anh ta.

Mà dường như Diệp Từ Hi cũng nhận ra được sự ảnh hưởng của cái được gọi là ‘Vòng luẩn quẩn’ của bọn họ, nhìn người cho tới bây giờ không bao giờ nhìn mặt và tính cách, mà là coi trọng cách ăn mặc.

Giống như lúc này, Kiều Trác Phàm đứng trước mặt anh ta, anh ta liền nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá bên trong bên ngoài của Kiều Trác Phàm một lần.

“Tiểu Bảo Bối, ánh mắt của cô đúng là quá kém!” Thật ra theo như suy nghĩ của Diệp Từ Hi, lấy điều kiện của nhà họ Tiểu, Tiểu Bảo Bối muốn tìm người môn đăng hộ đối cũng không khó.

Nhưng nhìn một chút xem, người mà Tiểu Bảo Bối tìm như thế nào?

Trước đây là Quý Xuyên, chính là một thư sinh bần cùng khốn khổ. Nếu không phải tập đoàn Tiểu Thị cho anh ta một nơi sinh sống yên ổn, nói không chừng bây giờ anh ta còn bôn ba đi phỏng vấn xin việc khắp các tập đoàn.

Nhưng mà Quý Xuyên ngay cả một chút tự giác cũng không có, bây giờ lại bỏ rơi Tiểu Bảo Bối, dự định trèo lên cành cây cao. điễnn dần nên quýndon.

Thật ra, Diệp Từ Hi biết Tiểu Bảo Bối rất nhiều năm rồi, cô có thể vào thời điểm mấu chốt này nhìn thấu con người của Quý Xuyên, đối với cô mà nói cũng là một chuyện rất tốt.

Vừa về nước đã nghe nói Tiểu Bảo Bối đã độc thân, Diệp Từ Hi đã vui mừng hơn hờ mặt báo với một người.

Ai biết, vừa tới lầu dưới của Tiểu Thị đã bắt gặp Tiểu Bảo Bối ở cùng một chỗ với người đàn ông khác.

Nhưng mà nhìn bộ dạng của người đàn ông này, ánh mắt của Diệp Từ Hi rõ ràng có chút khinh thường.

Quần áo của người đàn ông này nhìn qua thì cũng không tệ, nhưng bàn về nhãn hiệu, thì quả thật là kém xa với đồ trên người của Diệp Từ Hi anh.

Trong cái ‘Vòng lẩn quẩn’ kia, bọn họ chú trọng nhất chính là nhãn hiệu trên người.

Nếu như Diệp Từ Hi anh và người này giống nhau, cũng ăn mặc tùy tiện tiện như vậy, thì đám người kia nhất định sẽ cười nhạo trước mặt bọn họ.

Diệp Từ Hi bị lây nhiễm những thói quen không tốt này, chỉ cảm thấy khuôn mặt của Kiều Trác Phàm không tệ. Nhưng mà chỉ tiếc quần áo không theo kịp trào lưu.

Sợ là cùng một loại người với Quý Xuyên!

“Diệp Từ Hi, tại sao anh lại tới Tiểu Thị?” Tiểu Bảo Bối không để ý tới giọng điệu của Diệp Từ Hi, nhìn xung quanh. Đáng đáng ele quý don.

Thứ nhất, cô và Diệp Từ Hi đã quen biết rất nhiều năm, đối với giọng điệu miệt thị này của anh ta cũng đã thành thói quen. Thứ hai, cô đang tìm Nhạc Dương. Theo lý thuyết, chỉ cần chỗ Diệp Từ Hi tới, thì có thể nhìn thấy bóng dáng của Nhạc Dương.

“Không có gì, chỉ là Nhạc Dương cầu xin tôi tới xem một chút, xem có thể tạm thời ngăn chặn nguy cơ của Tiểu Thị không!” Lúc Diệp Từ Hi nói đến đây, lại nhắc cô áo của mình lên, để lộ ra một logo xa xỉ nào đó rất rõ ràng.

Anh ta nhìn thoáng qua chiếc áo khoác của Kiều Trác Phàm, không nói gì. Nhưng ánh mắt kia lại thể hiện ra sự châm chọc, khiến cho người ta tổn thương hơn so với bất cứ ngôn ngữ nào.

Kiều Trác Phàm không ưa nhất, chính là loại người như Diệp Từ Hi, cho rằng có chút tiền vênh vào như nhị ngũ bát vạn (một thế cờ tốt trong mặt chược). Loại đức hạnh kia, nhìn người giống như người bề trên vậy.

Không phải anh ta xem thường quần áo trên người của Kiều Trác Phàm nhìn không ra nhãn hiệu sao?

Nhưng mà loại này đoán chừng anh ta không biết, đến giai đoạn người có tiền như Kiều Trác Phàm, thì trên cơ bản không còn khoe khoang quần áo nữa.

Những quần áo trên người của anh sở dĩ không nhìn ra được nhãn hiệu, là vì bọn họ đặt theo yêu cầu. Cho nên, đã kêu người ta cất bỏ nhãn hiệu đi rồi.

“Không cần, vừa rồi đã giải quyết chuyện này xong rồi. . .” Tiểu Bảo Bối đang định nói cái gì đó, thì Kiều Trác Phàm ở bên cạnh đột nhiên giữ tay của cô lại, ý bảo cô dừng lại.

Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu, chớp đôi mắt to nhìn Kiều Trác Phàm, thể hiện sự khó hiểu.

Sau đó, nhìn lướt qua chỗ Diệp Từ Hi, không mở miệng.

“Tiểu Bảo Bối, đây là . . .” Đáng đáng ele quý don. Diệp Từ Hi phát hiện ra hai người trao đổi ánh mắt, đột nhiên mở miệng.

Ánh mắt này của anh ta, rơi vào trên người của Kiều Trác Phàm.

“Đây là . . .” Tiểu Bảo Bối định thuận theo ý của Diệp Từ Hi, giới thiệu Kiều Trác Phàm một chút.

Tập đoàn Đế Phàm cùng hợp tác với nhà họ Diệp mà nói, bọn họ chắc chắn là cầu còn không được.

Nào biết, Diệp Từ Hi này vào lúc Tiểu Bảo Bối sắp mở miệng giới thiệu thì lại nói: “Thôi, lần sau có cơ hội thì rủ các người cùng đi chung! Tôi mời khách . . .”

Ba chữ cuối cùng, khóe miệng của Diệp Từ Hi cười cười khinh miệt.

Dĩ nhiên, anh ta không để Kiều Trác Phàm vào trong mắt.

Có lẽ theo ý anh ta, trên người của Kiều Trác Phàm không hề có bất cứ món đồ hàng hiệu nào, so với Quý Xuyên có thể dựa vào tiền lương để mua một cái cả vật hàng hiệu còn không bằng. SSdienng dânlew quy9on.

Người như vậy, căn bản không xứng để cho Diệp Từ Hi anh quen biết!

Bỏ lại những lời này, Diệp Từ Hi liền xoay người đi mất.

Bây giờ nghe được nguy cơ của Tiểu Thị đã được giải quyết, tự nhiên anh ta không cần thiết phải đi vào trong Tiểu Thị.

Vốn là, lúc Nhạc Dương cầu xin anh ta thì anh ta đã có chút không tình nguyện. Bây giờ không phải đi vào, vậy thì càng hay.

Diệp Tử Hi đi, cùng vội vội vàng vàng như lúc anh ta xuất hiện.

Đến cửa của Tiểu Thi, lúc đi ngang qua bên cạnh của nhân viên bảo vệ, anh ta còn móc ra một khoản tiền lớn, kín đáo đưa cho bảo vệ.

Sau đó, công tử ca nhà họ Diệp ngênh ngang lên xe.

Một loạt hành động này, đều khiến cho những người xung quanh phải thờ dài.

“Kiều Trác Phàm, anh bỏ qua cho! Diệp Tử Hi chính là như vậy. . .”

Kỳ thật, có đôi khi Diệp Tử Hi khiến cho người ta vô cùng chán ghét.

Cô cũng không biết, đến cùng thì Nhạc Dương thích anh ta ở điểm nào?

Làm cho Tiểu Bảo Bối nhìn bóng lưng rời đi mất chỗ nhìn người thấp của Diệp Tử Hi, Kiều Trác Phàm cũng nhìn chăm chăm vào chiếc xe đang rời đi kia của Diệp Tử Hi. SSdienng dandlew quy9on.

BMW?

BMW bánh bao?

Vừa nhìn thấy như vậy, Kiều Trác Phàm lập tức vui vẻ.

Diệp Tử Hi đúng không?

Cái tên này, anh nhớ kỹ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Xong Rồi, Cậu Đã Bị Lừa Gạt Lấy Chồng Rồi! 3

“Quý Xuyên, sau khi kết thúc cuộc họp, cha của Tiểu Bảo Bối đã nói gì với cậu vậy?”

Buổi tối lúc Quý Xuyên về nhà, thì nhìn thấy Tiểu Vi đang ở trong căn hộ của anh ta và Tiểu Huyền.

Tiểu Vi mặc một thân quần áo hoa lệ, so với những đồ trang trí đơn giản trong căn nhà này, có chút không phù hợp.

Đương nhiên, không chỉ quần áo của Tiểu Vi không phù hợp, mà còn có cả ánh mắt ghét bỏ của bà ta nữa.

Thật ra, nếu như bà ta biết Tiểu Huyền muốn đi lãnh giấy đăng ký kết hôn với Quý Xuyên, bà ta nhất định sẽ ngăn cản.

Theo ý của bà ta, Quý Xuyên không hề xứng với Huyền Huyền nhà bọn họ, một chút cũng không xứng.

Nhưng mà trước mắt Quý Xuyên đang có mười lăm phần trăm cổ phần Tiểu Thi, nên Tiểu Vi mới không trực tiếp chia rẽ hai người bọn họ.

“Mẹ, mẹ không có chuyện gì làm hay sao mà quần cả chuyện này? Thu dọn một chút, chúng ta mở ra thôi!” Tiểu Huyền nhìn lướt qua Quý Xuyên vừa mới bước vào cửa, thấy anh không có ý định mở miệng, liền vội vàng khuyên mẹ của mình.

Cô ta biết rõ, mẹ mình không thích Quý Xuyên.

Nhưng mà cũng không sao, không phải mẹ mình muốn làm thân với Quý Xuyên sao?

“Huyền Huyền, con nhìn lại mình một chút xem con đang làm gì? Lúc con ở nhà, những chuyện như thế này mẹ đã từng bắt con làm bao giờ chưa?” Quả thật Tiểu Vi cũng nhìn ra được, vừa rồi Tiểu Huyền đã giải vây cho Quý Xuyên, cho nên con tức kia càng tăng lên.

Nếu như không phải muốn hỏi thăm xem Tiểu Đằng đã nói gì với cậu ta, tại sao bà lại phải lặn lội đi tới cái phòng trọ bé xíu này chứ?

Nhìn đứa con gái bảo bối của mình ở trong căn phòng nhỏ như vậy, quả thực Tiểu Vi cảm thấy không đáng giá thay cho con gái.

“Mẹ, mẹ vào đây con có vài lời muốn nói với mẹ. . .” Tiểu Huyền nhìn thấy Tiểu Vi sắp giận dữ, dứt khoát lôi bà ta đi vào trong phòng ngủ.

Rất nhanh, trong phòng ngủ vang lên đoạn đối thoại.

“Mẹ, mẹ đừng như vậy có được không?”

“Mẹ làm sao?”

“Con cầu xin mẹ đừng nói những chuyện không nên nói!”

“Mẹ đâu có nói chuyện không nên nói đâu? Huyền Huyền, con là đứa nhỏ mà mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn, con lại chọn lấy một người như vậy?”

“Mẹ, Quý Xuyên có điểm nào không tốt?”

“Huyền Huyền, cậu ta có điểm nào tốt đây? Muốn tiền không có tiền, muốn quyền không có quyền!” Tiểu Vi rất tức giận, con gái bảo bối của bà ta sáng chói hơn Tiểu Bảo Bối. Vì sao Tiểu Bảo Bối có thể tìm được con rùa vàng là Kiều Trác Phàm làm chú rể. Mà Tiểu Huyền lại muốn gả cho loại người như Quý Xuyên?

Tiểu Vi không phải là không hiểu, lúc trước Quý Xuyên có thể đối xử tàn nhẫn với Tiểu Bảo Bối như vậy, thì sẽ có một ngày nào đó nó cũng có thể đối xử với con gái của bà như vậy!

“Huyền Huyền, con nhớ kỹ cho mẹ! Lúc ngủ cùng với cậu ta, con phải dùng biện pháp tránh thai thật cẩn thận cho mẹ!”

Tiểu Vi nói xong câu đó, liền vội vàng đi ra khỏi phòng ngủ.

Chờ lúc Tiểu Huyền đuổi theo thì mới phát hiện mẹ của cô ta đã rời đi. Mà Quý Xuyên, cũng đã sớm biến mất khỏi căn phòng này.

Cả bàn thức ăn nóng hổi, dần dần nguội lạnh . . .

Cùng thời gian đó, tại một quán cà phê trong trung tâm thành phố - -

“Tiểu Bảo Bối, mình nghe Diệp Tử Hi nói sáng nay nguy cơ của Tiểu Thị đã được giải quyết?” Lúc Nhạc Dương vừa nghe thấy tin tức này, có chút lưu luyến.

Bởi vì cô không biết là, tên khốn Quý Xuyên kia sao lại bỏ qua cơ hội đoạt quyền tốt như vậy. Còn cả đám thân thích nhà họ Tiểu kia nữa, không có một người nào là người tốt.

Muốn thoát thân khỏi đám người này, trên cơ bản là không thể nào. Cho nên ngày đó, cô mới phải đi cầu xin Diệp Tử Hi, hy vọng anh có mặt trong đại hội cổ đông của Tiểu Thị.

Có người thừa kế nhà họ Diệp làm chỗ dựa lưng cho Tiểu Đăng, Nhạc Dương cảm thấy phần thắng sẽ lớn hơn một chút.

Nào ngờ, Diệp Tử Hi trở về liền gọi điện thoại cho cô, nói là không cần anh xuất hiện thì nguy cơ đã được giải quyết hết. Khiến cho Nhạc Dương kinh ngạc không thôi.

“Đều không sao cả rồi!” Nghĩ tới biểu hiện lúc đó của Kiều Trác Phàm, khoe miệng của Tiểu Bảo Bối không tự giác mà cong lên thoáng hiện ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ.

Quả thật cô không nghĩ tới, trong khoảng thời gian ngắn mà Kiều Trác Phàm lại có thể giải quyết giúp cô vấn đề lớn như vậy.

“Nhạc Dương, cậu nói xem có người giúp cậu vượt qua cửa ải khó khăn một cách vô điều kiện, cậu cảm thấy là vì cái gì?”

Tiểu Bảo Bối nghĩ tới tất cả những việc mà hôm nay Kiều Trác Phàm đã làm, đột nhiên hỏi Nhạc Dương

“Còn có thể là vì cái gì được nữa? Chắc chắn là bởi vì tình yêu rồi!” Nói tới chỗ này, giống như là Nhạc Dương đột nhiên hiểu ra cái gì, nhìn Tiểu Bảo Bối, đôi mắt nhìn ngang nhìn dọc, vẻ mặt bí ối: “Cậu mau thành thật khai báo, cửa ải khó khăn của Tiểu Thị ngày hôm nay, có phải có người giúp cậu không?”

“Ừ. . .” Tiểu Bảo Bối không do dự, gật gật đầu. Nhưng mà không hiểu tại sao, bị Nhạc Dương nhìn như vậy, khuôn mặt cô có chút nóng bừng lên, cảm giác giống như bị lửa thiêu đốt vậy.

“Oa! Thoạt nhìn cậu giống như đầu gỗ không ngờ cũng đào hoa ghê!” Thật ra, Nhạc Dương rất ít khi nhìn thấy Tiểu Bảo Bối lộ ra vẻ mặt xấu hổ như vậy.

Cho nên, cô nghe thấy những lời này của cô ấy liền đưa ra suy đoán.

Ai ngờ, vừa nghe cô nói như vậy, mặt của Tiểu Bảo Bối lại càng đỏ hơn.

Cảnh tượng này lọt vào mắt của Nhạc Dương, liền trở thành: “Gián tình bắn ra bốn phía nha!”

“Tiểu Bảo Bối, còn không mau thành thật khai báo! Người giúp cậu, có nói cậu lấy thân báo đáp các kiểu hay không!”

Nhạc Dương bắt đầu đùa giỡn, thì tuyệt đối nghiêm túc.

“Hay là, cậu đã lén lút trộm khăn tắm lẫn qua lộn lại với người ta rồi?”

Càng nói thì càng nhắc tới đề tài nóng bỏng, khiến cho mặt của Tiểu Bảo Bối lập tức trở thành gan heo.

“Cậu đang nói đi đâu vậy!”

“Minh không có nói lung tung. Minh đang hỏi các cậu có cùng đắp một chiếc chăn, trần truồng nói chuyện phiếm không!” Nhạc Dương ép hỏi quả thật là toàn chủ đề nóng bỏng.

Thời đại này rồi, làm gì có chuyện đắp chăn rồi nói chuyện phiếm đơn thuần nữa chứ?

Ý của cô, đương nhiên là muốn hỏi tiến triển của người kia và Tiểu Bảo Bối rồi.

“Cậu . . .”

“Được rồi, không đùa cậu nữa! Thằng thần thừa nhận sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!” Móng vuốt múp múp của Nhạc Dương vỗ vỗ lên ngực của Tiểu Bảo Bối, sức lực kia khiến cho Tiểu Bảo Bối thiếu chút nữa thì không thở nổi.

“Thật ra, anh ấy chính là . . .” Chính là Kiều Trác Phàm, cũng chính là người mà hôm hôn lễ của cô và Quý Xuyên không thành đã kéo anh tới làm chú rể thay thế.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn còn chưa nói hết, thì điện thoại của cô đã reo lên ầm ĩ. ~~Điện thoại~~ ~~Lê Quý~~ ~~Đông~~

“A lô? Kiều Trác Phàm?”

“Cục cưng, bây giờ có rảnh không? Hãy tới ‘Dạ Yến’ đi!” Trong điện thoại, giọng nói của người đàn ông rõ ràng mang theo sự trêu chọc. Trong giọng nói, mang theo sự dịu dàng, giống như chỉ một giây sau tan chảy thành nước.

Có thể nói, giọng nói như vậy không mấy phụ nữ có thể ngăn cản được ma lực của nó. Tiểu Bảo Bối cũng là một người trong đó. Nghe giọng nói của Kiều Trác Phàm, khóe miệng của cô không tự chủ được mà cong lên.

Điều này khiến cho Nhạc Dương ngồi ở bên cạnh nhìn vào càng kiên định cho rằng: Gian tình, chỗ nào cũng có!

Kết quả là, Nhạc Dương rất tò mò vội vàng ghé đầu lên phía trước, muốn nghe cho rõ ràng một chút, đến cùng là ai có thể khiến cho đầu gối toàn cơ bắp nhà bọn họ có thể ngưng ngừng như vậy.

Tiểu Bảo Bối bị Nhạc Dương ghé đầu lên nghe lỏm, khuôn mặt rõ ràng đỏ ửng lên.

Cô biết rõ, Nhạc Dương đã phát hiện ra điều gì rồi.

“Có chuyện gì à?” Miễn cưỡng đẩy khuôn mặt béo ú của Nhạc Dương ra một chút, Tiểu Bảo Bối hỏi. ~~Điện thoại~~ ~~Lê Quý~~ ~~Đông~~

“Dù sao trong vòng hai mươi phút phải tới đó là được rồi!” Kiều Trác Phàm dịu dàng, lúc nào cũng thể hiện ra sự bá đạo và kiên quyết. Anh như vậy, khiến cho người ta không biết ranh giới cuối cùng của anh là ở chỗ nào.

“Nhưng mà . . .”

Tiểu Bảo Bối tính toán một chút. Bây giờ cô và Nhạc Dương đang ở quán cà phê, cách ‘Dạ yến’ khoảng mười lăm phút đi xe.

Bây giờ chạy đi, cộng thêm với thời gian lấy xe, cô không biết có bị trễ hay không.

“Bây giờ tôi có khả năng không tới được.”

“Anh mặc kệ. Tóm lại trong hai mươi phút mà em không chạy tới, đêm nay anh sẽ phải . . .”

Kiều Trác Phàm không tiếp tục nói hết câu, nhưng mà những lời này đã hù dọa Tiểu Bảo Bối không nhẹ.

“Tôi sẽ lập tức đi qua!” Nghĩ tới đêm đó Kiều Trác Phàm áp chế ở trên người, làm làm cắn khắp nơi trên người của cô, Tiểu Bảo Bối liền vừa thẹn vừa cáu.

Cô cũng không muốn phải trải qua một lần như vậy nữa, cho nên cúp điện thoại cô lập tức đứng dậy.

“Tiểu Bảo Bối, không phải bây giờ cậu định nói với mình, cậu định phui mông chạy lấy người đấy chứ?” Móng vuốt béo múp của Nhạc Dương đặt lên

đầu vai của Tiểu Bảo Bối, ngăn cản cô không cho đi.

“Bà cô già của tôi à, mình đảm bảo lần sau nhất định sẽ nói rõ ràng từng chi tiết cho cậu nghe, có được không? Bây giờ mình có chút việc gấp!” Nếu không chạy tới đó, đêm nay đừng nghĩ tới được ngủ yên thân.

“Thôi, nhìn cậu còn có chút hối cải, hôm nay mình sẽ tha cho cậu một mạng! Lần tới, nhớ đưa cả đối tượng gian tình của cậu theo, để cho mình xem xét! Nói cách khác . . .”

“Biết rồi, biết rồi! Bà cô già của tôi, nếu còn chưa đi nữa mình thực sự không kịp đâu!”

“Chuẩn tầu!” Nhạc Dương nhìn bộ dạng gấp gấp đầy lo lắng của Tiểu Bảo Bối, cuối cùng cũng cho đi . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Xong Rồi, Cậu Đã Bị Lừa Gạt Lấy Chồng Rồi! (4)

Editor: Táo đỏ phở núi

Bên kia Tiểu Bảo Bối bỏ lại Nhạc Dương, chạy muốn sống muốn chết tới, thì bên này Duật Tiểu Gia cười gập cả lưng.

“Cục cưng?! Cậu đúng là có thể nói ra khỏi miệng được, không sợ ngáy tới mức rụng răng sao?” Nhìn Kiều Trác Phàm nghe điện thoại xong, bộ dạng vẫn còn có chút lưu luyến, Duật Tiểu Gia cười không ra hơi.

Những người khác ở trong phòng, cũng bị Duật Tiểu Gia kéo theo, không nhịn được mà khẽ cười theo. điểnn dần nên quýndon.

Đối với cục diện như thế, ngay cả chút ngưng ngừng vì bị giễu cợt Kiều Trác Phàm cũng không hề có. Tư thế vẫn vững như bàn thạch, khiến cho người ta cho rằng, những nội dung vừa bàn luận kia, không có chút quan hệ nào tới Kiều Trác Phàm anh.

Rót đầy một ly rượu cho mình, khoe môi của Kiều Trác Phàm tạo thành một đường cong: “Duật, cậu nói xem lúc mẹ cậu gọi cậu, có phải cũng ngáy tới mức rụng răng hay không?”

Không hổ là Kiều Trác Phàm, ngay cả ánh mắt dư thừa cũng không có, đã khiến cho Duật Tiểu Gia lập tức á khẩu không trả lời được.

Vừa rồi, đó là cảm giác mà Kiều Trác Phàm mang tới cho người khác. Cái loại cảm giác đó là từ trong xương, vĩnh viễn chiếm giữ vị trí thượng phong, chi hiểu mà không thể diễn đạt bằng lời.

Đây chính là Kiều Trác Phàm. Có đôi khi, ngay cả ghen tở như Duật Tiểu Gia, cũng không phải là đối thủ của anh.

Còn nữa, Duật Tiểu Gia càng không có cách nào phản đối, chính là cách xưng hô ‘Cục cưng’ kia.

Dường như người nào từng tới nhà họ Đàm đều biết, Duật Tiểu Gia cũng đã mấy chục tuổi rồi, nhưng mà mỗi lần mẹ anh gọi anh, thì đều là một câu ‘Cục cưng’ hai câu ‘Cục cưng’.

Đương nhiên, Duật Tiểu Gia vô cùng bất mãn với cách xưng hô này.

Anh đã vô số lần kháng nghị với cách xưng hô này.

Nhưng cuối cùng đều bị cha của anh phản bác hết!

Cha của Đàm Dật Trạch nói: Mẹ con, là thủ lĩnh đứng đầu nhà họ Đàm! Lời bà ấy nói, ai cũng không thể phản đối! Nếu không, cha sẽ trừng trị người đó!

Kết quả là, mặc dù Duật Tiểu Gia chán muốn chết muốn sống với cách xưng hô này, nhưng chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Thật ra anh cũng hiểu rằng, mẹ anh cũng không phải là thủ lĩnh đứng đầu gì cả.

Già trẻ nhà bọn họ, bây giờ thêm Đàm Dật Trạch. Mẹ anh trở thành thủ lĩnh đứng đầu, đều là bị cha Đàm Dật Trạch anh sủng mà thành.

Đúng lúc Duật Tiểu Gia có chút buồn bực, thì Tiểu Bảo Bối đến.

Cô tới có chút gấp gấp, đẩy cửa phòng bao ra, vẫn còn thở hổn hển.

Trong phòng, nam nữ đủ cả.

Lúc nhìn thấy người phụ nữ đi vào, tất cả đều không tự chủ mà đưa mắt nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối tham gia vào vòng luẩn quẩn của Kiều Trác Phàm.

Mặc dù trong phòng ánh sáng hơi tối một chút, nhưng Tiểu Bảo Bối có thể nhìn ra được các kiểu người ở đây, trên người bọn họ đều có cảm giác hết sức ưu việt.

Loại cảm giác ưu việt thể hiện ở chỗ, những người này lúc nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, ánh mắt cũng chỉ thoáng qua, chứ không nhìn cô chăm chăm.

Mà điều này, đối với Tiểu Bảo Bối mà nói là một thế giới thần kỳ.

Trước kia lúc chơi đùa cùng với Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối căn bản không rõ ràng về cảm giác đẳng cấp như thế. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on

Nhưng khi vừa bước vào căn phòng này, Tiểu Bảo Bối liền có cảm giác mình và những người này có chút không hợp nhau.

Mấu chốt là, khi so sánh với những người này, không hiểu sao cô lại có cảm giác hèn mọn. Đây là một cảm giác hết sức kỳ lạ, cũng không phải bởi vì y phục trên người khác biệt với bọn họ bao nhiêu, mà là chênh lệch về tư thái.

Một giây này, Tiểu Bảo Bối có xúc động muốn chạy trốn chết.

Nhưng một giây sau, giọng nói tràn đầy từ tính của vị chủ nhân của phòng bao từ bên trong kia đã vang lên: “Cục cưng, lại đây!”

Có thể nói, giọng nói của Kiều Trác Phàm âm lượng vừa đủ, khiến cho người ta có cảm giác được chiều chuộng. Nhất là các cô gái, lúc nghe được giọng nói này, đều không tự giác nhìn về phía Kiều Trác Phàm.

Kiều Trác Phàm là thần thoại trong cái vòng luẩn quẩn nhỏ hẹp này. Mặc dù số tuổi của anh không nhiều, nhưng mà giá trị con người của anh tuyệt đối còn giàu hơn vài lần so với nhà giàu số một trong nước. Không người nào biết, nguồn gốc của Kiều Trác Phàm ở tại đâu. Cũng không ai biết được, thân phận chân thật của người đàn ông này.

Nhiều tiền như vậy lại có một đồng bí ẩn, người đàn ông vừa trẻ tuổi lại đẹp trai, tự nhiên trở thành đối tượng hâm mộ của phụ nữ.

Từ khi Kiều Trác Phàm bắt đầu thể hiện tài năng của mình ở cái thành phố này, thì có vô số phụ nữ giống như tre già măng mọc.

Không giống như Duật Tiểu Gia bị công chúa nhà họ Lăng chiếm giữ, theo đuổi người đàn ông này cơ bản sẽ không nguy hiểm tới tính mạng của mình. Một cách tự nhiên, có vô số phụ nữ muốn biểu đạt tình cảm, và cầu xin tình một đêm cũng nhiều.

Nhưng đã lâu như vậy, cũng không hề thấy Kiều Trác Phàm để tâm tới người nào.

Dần dà, trong cái vòng luẩn quẩn này có một lời đồn rằng.

Kiều Trác Phàm bị GAY, người yêu là...

Tất nhiên là hai anh em nhà họ Đàm rồi.

Ai bảo Kiều Trác Phàm và hai người này thân thiết như vậy?

Nếu như đêm nay Tiểu Bảo Bối xuất hiện, đoán chừng sẽ phá vỡ cái tin vệt này.

Nếu Kiều Trác Phàm không phải là GAY, thì những người phụ nữ kia có cơ hội rồi! Di ien n#d ang# lle e#q quiq on

“Kiều Trác Phàm, tôi không có tới trễ!” Tiểu Bảo Bối ngồi ở bên cạnh anh, vẫn còn đang thờ hồng hộc, nhưng cái miệng nhỏ của cô đã lái nhải giải thích.

“Được rồi, hãy uống ngụm nước trước đã! Xem cái miệng của em nè, đã thành cái dạng gì rồi.” Kiều Trác Phàm ôm cô gái nhỏ vội vàng chạy tới vào trong ngực, rồi khẽ cười.

Ánh mắt yêu thương kia, liên tục ngậy ngốc dính lên khuôn mặt tươi tắn của Tiểu Bảo Bối. Gạt hết những ánh mắt kính trọng ao ước kia sang một bên.

Anh nói xong, rồi lấy ly nước ấm đã sớm sai người chuẩn bị đưa tới bên miệng của Tiểu Bảo Bối, trực tiếp đút cho cô uống.

Nhìn cảnh tượng này, đột nhiên Duật Tiểu Gia cũng hiểu ra, mới vừa rồi Kiều Trác Phàm dặn dò nhân viên đưa nước ấm tới để làm gì.

Anh còn tưởng rằng, từ khi nào thì Kiều Trác Phàm lại biết yêu quý thân thể mình như vậy. Bây giờ nhìn lại, thì ra cậu ta yêu quý thân thể của một người khác. Diex dandfKê quyu dong.

“Kiều Trác Phàm, anh uống rượu sao?” Tiểu Bảo Bối uống xong ly nước ấm, bị anh ôm vào trong lòng. Bởi vì ở khoảng cách gần, nên Tiểu Bảo Bối ngửi thấy mùi rượu trên người của anh.

“Ừ, có uống một chút.” Kiều Trác Phàm khoa tay múa chân.

Bên kia, Duật Tiểu Gia lại cười lạc cả giọng.

Đã uống hết hơn nửa bình rượu tây, mà kêu uống chỉ một chút?

Kiều Trác Phàm, cũng một câu nói ra khỏi miệng!

“Duật, mình cảm thấy nên gọi Anna qua đây!” Tất nhiên Kiều Trác Phàm hiểu được hàm nghĩa trong nụ cười của Duật Tiểu Gia. Nhưng mà câu nói này của anh vừa dứt lời, Duật Tiểu Gia lập tức thức thối im lặng, ôm cô gái bên cạnh tiếp tục nói chuyện phiếm.

Trong thiên hạ, ngoài mẹ của cậu ta có thể trị được Duật Tiểu Gia ra, không phải công chúa nhà họ Lăng thì còn ai vào đây!

Đạt tới hiệu quả như mình mong muốn, Kiều Trác Phàm lại tiếp tục vui đùa với bà xã của mình.

“Cục cưng, em lo lắng cho anh à?”

Ngày hôm nay tâm tình của anh không tệ, nụ cười tươi rói giống như tâm tình nhộn nhạo của anh. Ánh sáng mờ mờ chiếu xuống, anh nghiêng mặt nhìn chăm chăm vào cô, hình dáng nửa khuôn mặt khiến cho tim người ta đập thình thịch.

“Không có...” Thấy mặt của Kiều Trác Phàm càng lúc càng ghé lại gần, Tiểu Bảo Bối vươn tay định đẩy anh ra, nhưng lại phát hiện sức lực của cô căn bản không phải đối thủ của anh, nên chỉ có thể đỏ bừng mặt nhỏ giọng nói: “Kiều Trác Phàm, đừng uống nhiều như vậy...” Dienx dandf Kê quyu dong

Nếu như lại giống như ngày đó, đem cô lột sạch rồi găm cán khắp nơi, thì phải làm sao bây giờ?

Nghĩ tới chuyện đó cảm giác vừa thẹn vừa cău, khuôn mặt Tiểu Bảo Bối nóng như sắp cháy.

“Yên tâm, một chút đó không làm anh say được!”

Đầu anh càng lúc càng ghé lại gần hơn, lúc này đã đề chuẩn xác không sai lệch một chút nào lên cánh môi của Tiểu Bảo Bối.

Trước mặt nhiều người như vậy, Tiểu Bảo Bối vừa vội vừa tức, muốn mở miệng lại bị Kiều Trác Phàm chớp lấy cơ hội, công chiếm thành trì.

Đồng thời, có Duật Tiểu Gia cầm đầu, tiếng huýt sáo không ngừng vang lên trong phòng bao...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Xong Rồi, Cậu Đã Bị Lừa Gạt Lấy Chồng Rồi! (5)

“Kiều Trác Phàm thiệt là!”

Trong phòng rửa tay, Tiểu Bảo Bối dùng nước lạnh vỗ vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, để khiến mình tỉnh táo hơn.

Không biết là do vừa rồi trong miệng của Kiều Trác Phàm mang theo mùi rượu hay là do nguyên nhân nào khác, sau khi nụ hôn kia chấm dứt, thì Tiểu Bảo Bối cảm thấy mình có chút choáng váng, bước chân có chút không vững.

Nhân lúc Kiều Trác Phàm và Đàm Duật nói chuyện gì đó, cô lấy cớ đi vào toilet, để cho tỉnh táo lại.

Nhưng mà vào lúc cô đang vốc nước được một nửa, thì bị cúp điện.

Đột nhiên tối đen lại, khiến cho Tiểu Bảo Bối ngồi xổm trong phòng toilet khóc lên, ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Chứng sợ hãi giam cầm, đây là chứng bệnh cô mắc phải vào năm mẹ cô rời đi.

Bác sĩ nói, vì mẹ cô rời đi, vì tự trách bản thân nên một năm sau khi mẹ cô rời đi thì cô bị mắc bệnh này.

Có một lần, trong nhà bị cúp điện. Cha của cô còn đang trên đường tan làm trở về nhà.

Mà lúc ấy cô liền núp trong phòng mình, khóc đến phát run. Đợi đến khi cha của cô về nhà phát hiện ra cô, thì cô đã ngất đi.

Từ lần đó về sau, Tiểu Đăng lại sợ phát sinh tình huống giống như vậy nữa, nên đã lắp đặt bộ tích điện, cho dù những chỗ khác bị mất điện, thì nhà bọn

họ vẫn có nguồn điện dự trữ. Để phòng ngừa Tiểu Bảo Bối phát sinh chuyện ngoài ý muốn

Nhưng Tiểu Bảo Bối không nghĩ tới, hôm nay lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn này.

Lúc này, toàn thân cô đang phát run, rất khó thở.

“Cứu mạng...”

Cô ôm ngực, vừa khóc vừa la lên.

“Cha à... Cứu Bảo Bối!” Tiểu Bảo Bối có thể cảm nhận được rõ ràng, lý trí đang từng chút từng chút rời xa thân thể.

Nhưng vào lúc cô sắp tuyệt vọng thì ở cửa phòng truyền tới tiếng gọi âm ỉ đầy lo lắng: “Cục cưng...”

“Cục cưng, em ở chỗ nào? Nghe thấy, trả lời lại anh một tiếng.”

“Cục cưng?”

Trong bóng tối anh vô cùng lo lắng và sốt ruột.

“Kiều Trác Phàm, tôi ở chỗ này!” Nghe được giọng nói của anh, Tiểu Bảo Bối giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng, liều mạng hô to.

“Cục cưng! Cục cưng, anh ở đây rồi!” Từng có một thời gian, Kiều Trác Phàm ở trong đội ngũ tiếp nhận huấn luyện bí mật của Đàm Dật Trạch. Cho nên, thị lực trong bóng tối của anh so với người thường cao hơn gấp bội.

Lúc này, anh tìm theo tiếng nói phát ra, có thể thấy rõ ràng Tiểu Bảo Bối đang nằm co thành một đống ở dưới đất, cả người đang run rẩy.

Một giây này, anh cảm giác như tim mình bị kim châm. Không có vết thương, nhưng lại đau đớn không chịu được.

“Cục cưng...” Anh bất chấp ôm cô vào trong lòng mình.

“Kiều Trác Phàm, tôi rất sợ!” Cho dù cô không nói, thì anh cũng có thể cảm nhận được rõ ràng. Cho dù toàn thân được anh ôm rồi, nhưng mà cô vẫn run rẩy.

“Anh biết! Không sao nữa rồi, có anh ở đây rồi.” Cô có chứng bệnh sợ hãi giam cầm, bệnh trạng tương đối mãnh liệt. Điểm này, Kiều Trác Phàm biết rõ. Nhưng anh không nghĩ tới, hôm nay đưa cô đến đây chơi, để thả lỏng tâm tình, ai ngờ tự dưng lại mất điện. Xem ra, sau này muốn dẫn Tiểu Bảo Bối đi chỗ nào, nhất thiết phải kiểm tra qua thiết bị điện ở đó mới được!

“Cục cưng, không sao rồi. Kiều ở chỗ này, sẽ không xảy ra chuyện gì nữa, không có người nào có thể gây tổn thương hoặc làm hại em được!” Trong bóng tối, giọng nói của anh như mang theo một ma lực, khiến cho người ta tin tưởng.

Nằm ở trong lòng của anh, lắng nghe nhịp tim đập của anh. Tiểu Bảo Bối mới phát hiện được, bệnh của cô đã đỡ hơn không ít. Nhưng vẫn nắm chặt lấy tay áo sơ mi của Kiều Trác Phàm, nhất định không chịu buông ra.

“Bóp...”

Một lúc lâu sau, đã có điện lại.

Nhưng tay của Tiểu Bảo Bối vẫn còn hơi run, cũng không chịu buông Kiều Trác Phàm ra. Rơi vào đường cùng, người đàn ông chỉ có thể ôm cô vào trong lòng, đi ra khỏi toilet nữ.

Mà lúc Kiều Trác Phàm ôm Tiểu Bảo Bối rời khỏi toilet kia, một người phụ nữ đi từ trong toilet đi ra.

Nhìn chăm chăm vào bóng dáng hai người đã đi xa kia, vẻ mặt Tiểu Vi chợt lóe lên sự lạnh lùng..

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, anh đừng đi!” Bởi vì cảm xúc của Tiểu Bảo Bối cho chút không ổn định, Kiều Trác Phàm cũng không nán lại quán bar nữa.

Trực tiếp đưa Tiểu Bảo Bối trở về nhà của bọn họ.

Vừa về đến nhà, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn còn vương nước mắt, Kiều Trác Phàm định đi tìm cái khăn ướt để giúp cô lau mặt. Nhưng tay của anh mới vừa buông Tiểu Bảo Bối ra, thì tay nhỏ bé xanh xao của cô đã ôm chặt lấy thất lưng của anh.

“Cục cưng, anh chỉ đi lấy khăn ướt để lau mặt cho em!”

“Tôi không cần!”

Cô cố chấp không chịu buông tay, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn chặt ở sống lưng của Kiều Trác Phàm.

“Được, được, anh không đi nữa... Tới nay cứ ôm như vậy có được không?”

Mọi người đều biết, Kiều Trác Phàm là một người không dễ lừa gạt.

Ở trong gia tộc kia, nếu như ai nói cái gì anh cũng nghe lời, thì anh đã sớm bị người ta nuốt cả xương cốt vào bụng rồi.

Điều này cũng luyện thành hành vi nghiêm khắc của anh!

Nhưng tất cả mọi thứ kia, lúc đối mặt với Tiểu Bảo Bối, đều không có tác dụng.

“Ừ...” Anh dụ dỗ, vốn tưởng rằng cô sẽ từ chối. Ai ngờ, vào lúc anh xoay người, thì lại chủ động ôm lấy anh.

Đối với cái bộ dạng ôm chăm chăm này, Kiều Trác Phàm sững sờ một lúc, rồi đột từ bị động thành chủ động, ôm lấy đầu vai của Tiểu Bảo Bối, rồi nằm làm ỏ trong chăn.

“Cục cưng, em nói chúng ta hơn nửa đêm rồi còn ở chỗ này đắp chăn nói chuyện phiếm, chuyện này có phải có chút trái với lễ thường không?” Ôn hương nhuyển ngọc ở trong lòng, về mặt Kiều Trác Phàm hết sức nghiêm túc, giống như những lời kia của anh là một chuyện vô cùng chính nghĩa.

Nhưng trên thực tế, tay của anh...

“Kiều Trác Phàm, tay của anh có phải đặt nhầm chỗ rồi không?”

Một lúc lâu sau, Tiểu Bảo Bối mới hậu tri hậu giác phát hiện có một cái móng vuốt đang bầu vịu trên ngọn đồi của cô.

“Không đặt sai đâu!” Người nào đó thu hồi lại móng vuốt của mình, rồi rất tự nhiên ấn lên lại.

“Anh...”

“Anh đang giúp em mát xa một chút!” Lại tới nữa.

Thiên hạ này, có thể làm thành hành vi phóng dăng như vậy, mà lại biểu đạt uyển chuyển không biết xấu hổ như thế này, đoán chừng chỉ có mỗi đại thiếu gia Kiều ở trước mặt này thôi.

“Tôi không cần.”

“Chỉ mát xa một cái! Mời quý khách vui lòng nhận cho...”

Móng vuốt của người nào đó dường như không để yên được mà xoa xoa bên ngoài lớp quần áo. Anh cười đối với Tiểu Bảo Bối, đuôi lông mày không còn bén nhọn như đối với những người khác, mà chỉ có sự dịu dàng.

“Kiều Trác Phàm, anh có thể dừng động nữa được không để tôi ngủ một giấc thật ngon?” Lại một lần nữa giữ lại cái móng vuốt đang cử động kia, Tiểu Bảo Bối nháy mắt một cái với anh. diện ddn lie qiu doon

Vốn tưởng rằng, Kiều Trác Phàm thích làm theo ý mình, căn bản sẽ không nghe theo lời nói của cô. Thậm chí Tiểu Bảo Bối đã chuẩn bị để kháng chiến lâu dài với Kiều Trác Phàm. Ai ngờ, sau khi cô nói những lời này xong, móng vuốt vốn đang làm điều ác trên người của Tiểu Bảo Bối, lập tức dừng lại.

Chờ lúc Tiểu Bảo Bối quan sát Kiều Trác Phàm lần nữa, thì thấy người đàn ông này nở một nụ cười bất đắc dĩ.

“Thật là hết cách với em...” Anh mỉm cười, thỏa đáng. Vừa hay, thể hiện được sự mát mát và bất đắc dĩ của anh, và cũng thể hiện được sự cung chiêu đặc biệt đối với Tiểu Bảo Bối.

Không thể nghi ngờ, Kiều Trác Phàm thỏa hiệp khiến cho Tiểu Bảo Bối sững sờ.

Nhưng chỉ ngủ ngợ một thời gian ngắn ngủi, móng vuốt nhỏ bé của Tiểu Bảo Bối rơi vào thắt lưng của Kiều Trác Phàm, ôm chặt hơn.

Cô biết rõ đây là Kiều Trác Phàm có lòng dạ độc ác mà thiên hạ đồn ngoài kia.

Nhưng không biết tại sao, cô nguyện ý tin tưởng anh sẽ không tổn thương mình, cho dù vào lúc cô yếu ớt nhất, cũng sẽ không...

Một đêm này, Tiểu Bảo Bối ngủ cực kỳ ngon và ngọt ngào.

Mỗi lần phát bệnh xong, mấy ngày sau cô đều sẽ bị những cơn ác mộng quấy nhiễu. Nhưng lúc này đây, không biết là do tác dụng của mùi thơm đặc biệt trên người của Kiều Trác Phàm, hay là do cái ôm áp thoải mái của anh. Tóm lại, Tiểu Bảo Bối ngủ rất say sưa. diện ddn lie qiu doon

Sau đó, cô hết sức vô sỉ còn ngáy o o.

Nhưng Tiểu Bảo Bối được thoải mái, còn Kiều Trác Phàm thì nóng lòng muốn chết.

Ôn hương nhuyễn ngọc ở trong lòng, mà anh thì không phải là Liễu Hạ Huệ!

Nhất là Tiểu Bảo Bối vừa ngủ ngáy khò khò, lại còn vừa cọ cọ người vào người của Kiều Trác Phàm, cảm giác kia khiến cho cả người anh như chạm tới giới hạn.

Muốn bắt chấp phát tiết lên người của Tiểu Bảo Bối, nhưng mà lại ngại đã đáp ứng cô những thứ kia, lúc này không biết phải làm sao.

Muốn ngăn chặn lửa nóng đang văng ra khắp nơi kia, thì cần phải đi tắm nước lạnh. Nhưng mà anh vừa động, muốn đi xuống giường. Thì móng vuốt nhỏ nhắn đang đặt ở thắt lưng anh lại xiết chặt thêm vài phân. Giống như là sợ anh đi rồi, sẽ không trở lại nữa.

Cuối cùng, Kiều Trác Phàm lựa chọn ở lại.

Nhưng chờ đợi anh, là sự hành hạ của cả đêm khuya dài đằng đẵng...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Xong Rồi, Cậu Đã Bị Lừa Gạt Lấy Chồng Rồi! (6)

“Kiều thiếu, tối qua ngủ không ngon à?” Ngày hôm sau, Kiều Trác Phàm tới tầng trên cùng của Đế Phàm, Anna liền đem những tài liệu cần phải xử lý đi vào.

Lúc nhìn tới gương mặt đẹp trai của Kiều Trác Phàm, thì rõ ràng Anna đã bị dọa hết hồn.

Cô và Kiều Trác Phàm đã quen biết nhiều năm, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng tiêu tụy như thế này của Kiều Trác Phàm.

Nhớ ngày đó, lúc anh đi theo Duật Tiểu Gia đến nói với bác trai xin huấn luyện ma quỷ kia. Vài ngày liên tục không ngủ, Anna cũng chưa từng thấy Kiều Trác Phàm biến thành bộ dạng như thế này!

Nhưng mà hôm nay, Kiều Trác Phàm như thế này là sao?

Tại sao nhìn giống như bị ép khô vậy?

“Mau pha cho tôi ly cà phê đi!” Kiều Trác Phàm khẽ xoa đầu, lẩm bẩm một tiếng.

“Cà phê của anh đây!” Hiệu suất làm việc của Anna rất cao.

Chỉ một lát sau, một ly cà phê nóng hổi đã ở trước mặt của Kiều Trác Phàm.

“Kiều thiếu, nói nhanh một tiếng, có phải là tối qua anh bị ép khô hay không?”

Thành thật mà nói, Anna được di truyền tất cả cái đẹp của Lăng Nhị Gia. Không cần phải giả bộ, đã thực sự là một nữ thần đứng nghĩa.

Nhưng mà đồng thời, cô cũng di truyền cả sự nhiệt tình bi ối kia của mẹ mình.

Bây giờ, một cô gái chưa lấy chồng, lại có thể nói chuyện với một người đàn ông đã có vợ chuyện vợ chồng nhà người ta?

Hơn nữa, vẻ mặt lại còn tươi cười bi ối như vậy, là vì cái gì?

“Này, cô đừng có nói lung tung!” Kiều đại gia cũng chưa luyện được da mặt dày như Anna.

Đừng tưởng rằng, da mặt ai cũng dày như bà cô Anna kia, trải qua biết bao nhiêu lễ rửa tội, không đao thương nào xâm phạm được?

Hơn nữa, Kiều Trác Phàm anh dù lớn như vậy rồi, nhưng mà chỉ mới đùa giỡn lưu manh với Tiểu Bảo Bối có một lần.

Còn những chuyện khác, anh thật sự chưa từng làm qua.

So với Anna, người này mỗi ngày đều chấm mút trên người của Duật Tiểu gia, thì làm sao anh so được? “Tôi cảm thấy tôi nói không sai một chút nào cả! Anh xem anh kia, mặt đỏ giống y như mông khi vậy!”

Không hổ là con gái một cửa của Lăng Nhị Gia, dù tướng mạo là con gái, nhưng mở miệng đóng miệng đều là những lời mạnh mẽ khắc sâu vào tâm trí

người ta.

“Mặt tôi làm gì mà đỏ như mông khi được?” Kiều Thiếu đánh chết cũng không chịu thừa nhận.

“Điều này anh không cần ngại biện. Đúng rồi, vừa rồi tôi định vào đây để nói với anh một chuyện, vào tuần sau, bên Tiểu Thị có tổ chức bữa tiệc rượu hàng năm. Anh thân là tổng giám đốc của tập đoàn Đế Phàm, nên được mời!” Anna đưa lên một tấm thiệp mời, còn thuận tiện đưa cái gương nhỏ mà cô mang theo ra.

“Cái này...”

“Tôi muốn cho anh xem một chút mông khi nó như thế nào!” Bỏ lại lời này xong, đại tiểu thư Anna bỏ chạy.

“Cô...” Kiều đại thiếu vốn muốn ném cái gương nhỏ này đi, nhưng cuối cùng lại thu tay lại.

Không phải bởi vì thương tiếc cho Anna, người phụ nữ này có cái gì tốt mà thương tiếc?

Nguyên nhân mà Kiều Trác Phàm thu tay lại, đơn giản là chỉ muốn chứng minh mình không có đồ mặt.

Nhưng chính vì anh cầm lấy cái gương nhỏ của Anna nên mới phát hiện, mặt của mình đúng là không khác gì so với mông khi.

Tiểu Bảo Bối ơi là Tiểu Bảo Bối, đến cùng thì em có ma lực gì đây?

Có thể làm cho bản thiếu đây không hề làm chuyện gì, lại lộ ra vẻ mặt giống như chuyện gì cũng đều làm cả rồi?

“Mặt ứng hồng như hoa đào, đôi mắt mang theo sự xấu hổ! Thành thật khai báo, tối qua có phải đi ra ngoài ăn chơi phóng đảng không hả?”

Nhạc Dương rất thích nhiều chuyện, đó là bản chất của cô ấy.

Tiểu Bảo Bối luôn hiểu rõ điều này.

Nhưng Tiểu Bảo Bối không ngờ được, bản lãnh nhiều chuyện gần đây lại phát triển tới mức độ này.

Ngày đó nhiều chuyện không thành, ngày hôm nay trực tiếp đuổi tới phòng làm việc của cô.

“Làm gì có ăn chơi phóng đảng!” Tiểu Bảo Bối muốn thanh minh chút gì đó, nhưng vừa nghĩ tới chuyện sáng nay lúc rời giường sớm, không cẩn thận nhìn thấy bộ dạng nhô cao như cái lều của Kiều Trác Phàm, vẻ mặt cô liền mất tự nhiên.

“Còn nói không phải ăn chơi trác táng? Về mặt phóng đảng như thế này, lừa gạt được ai chứ?”

Nhạc Dương giống như xã hội đen, trực tiếp đẩy Tiểu Bảo Bối ngồi xuống ghế, rồi khí thế hiên ngang ngồi xuống. Rất có tư thái nghiêm hình bức cung đối với Tiểu Bảo Bối.

“...” Tiểu Bảo Bối quyết định không trả lời. Thanh minh với một người có bằng vàng luật sư, chính là tự tìm khổ vào người! Điểm này, Tiểu Bảo Bối vẫn có chút tự hiểu.

“Được rồi, không hỏi cậu nữa là được chứ gì! Hôm nay mình tới tìm cậu là muốn phân hiệp nghị ủy thác, sau đó muốn nói một chuyện với cậu.”

Nhạc Dương lấy ra một phần tài liệu viết chằng chịt văn tự gì đó, phía trên cùng còn ghi ba chữ ‘Thư ủy thác’.

Cái này vừa nhìn thì Tiểu Bảo Bối cũng biết, cái này mấy ngày trước Nhạc Dương đã nói qua với cô, muốn bảo cô ký tên lên đó.

Nghe nói có vật như vậy, thì Nhạc Dương liền có thể giúp cô lấy lại những cổ phần mà Quý Xuyên đã lừa đảo chiếm đoạt đi.

Quá trình cụ thể, Tiểu Bảo Bối không hiểu.

Nhưng cô biết rõ, Nhạc Dương sẽ không lừa gạt mình.

Nhận lấy tập tài liệu, Tiểu Bảo Bối cũng không thèm nhìn, liền trực tiếp ký tên của mình lên.

“Còn có chuyện gì nữa?” Đưa lại tài liệu đã ký tên cho Nhạc Dương xong, Tiểu Bảo Bối lại hỏi.

“Tiểu Bảo Bối, mình muốn hỏi cậu một chút, cậu và Quý Xuyên đã không thành, vậy Diêm Soái...”

Lúc Nhạc Dương nhắc tới cái tên này, khiến cho cả người của Tiểu Bảo Bối cứng ngắc lại.

Diêm Soái...

Cái tên này, đã thoát ly khỏi cuộc sống của Tiểu Bảo Bối được ba năm.

Trên thực tế, Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương cùng với Diêm Soái và Diệp Tử Hi, mấy người bọn họ đều là bạn chơi với nhau từ nhỏ đến lớn.

Khi đó, bọn họ còn đi học chung một trường.

Diêm Soái và Diệp Tử Hi thì học cùng một lớp. Tiểu Bảo Bối và Nhạc Dương học sau bọn họ hai lớp.

Nhưng khi đó, mặc kệ nhà trường tổ chức hoạt động gì, thì mấy người bọn họ sẽ ở cùng với nhau.

Năm tháng thanh xuân, bốn người bọn họ luôn cùng trải qua với nhau.

Một quãng thời gian kia, Tiểu Bảo Bối đã cho rằng đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, Diêm Soái trở thành người cầm ky của mấy người bọn họ.

Có lẽ, là từ lần Diêm Soái say rượu kia, cũng có lẽ là từ lần Diêm Soái phát hiện ra Tiểu Bảo Bối có cảm tình với Quý Xuyên...

Có lẽ phát hiện ra bọn Tiểu Bảo Bối đề phòng với anh, nên Diêm Soái ra đi.

Năm đó, là vào thời điểm Tiểu Bảo Bối đang học đại học năm hai.

Diêm Soái lấy lý do là trong nhà muốn đưa anh đi du học, đi triệt để, sạch sẽ luôn.

Ngay cả cơ hội nói lời từ biệt, cũng chưa từng lưu lại cho Tiểu Bảo Bối.

Có thể vì muốn trốn tránh, cũng có thể là vì tức giận, từ đó về sau Tiểu Bảo Bối cũng không nhắc tới cái tên này nữa.

Cho nên, lúc Nhạc Dương nhắc tới tên của anh, Tiểu Bảo Bối mới có thể đánh đổ ly cà phê.

Thực ra, Nhạc Dương chỉ nghĩ, nếu như Tiểu Bảo Bối và Quý Xuyên đã chia tay rồi, thì Diêm Soái kia có phải là có cơ hội hay không?

Dù sao thì những năm kia Nhạc Dương cũng thấy được Diêm Soái rất nghiêm túc đối với Tiểu Bảo Bối.

Đã có lần cô còn cho rằng, Diêm Soái và Tiểu Bảo Bối sẽ đi đến cuối cùng.

Quý Xuyên đối tốt với Tiểu Bảo Bối, còn không bằng một phần ngàn của Diêm Soái?

Nhưng mà Nhạc Dương chưa từng nghĩ tới kết quả là Diêm Soái bỏ đi không thèm nói tiếng nào.

Mà bắt đầu từ ngày đó, Tiểu Bảo Bối cũng không hề nhắc tới tên của người này nữa. die,n; da. nlze.qu; ydo /nn.

Giống như bây giờ...

“Nhạc Dương, người kia đã đi rồi.”

“Bảo Bối...” Nhạc Dương không ngờ được, một lần nữa nhắc tới Diêm Soái, thì phản ứng của Tiểu Bảo Bối lại như thế này.

“Nhạc Dương, mình đã kết hôn!”

“Mình biết chứ! Nhưng không phải cậu đã nói, Quý Xuyên phản bội, ở sau lưng cậu bí mật lãnh giấy đăng ký kết hôn với Tiểu Huyền bí ới kia rồi sao!”

Lúc Nhạc Dương tức giận nói ra những điều này, đột nhiên Tiểu Bảo Bối ý thức được, hình như Nhạc Dương không biết chú rể đã được đổi tại hiện trường hôn lễ.

“Tiểu Bảo Bối, Quý Xuyên là loại người hèn hạ, không đáng để cậu để tâm vì anh ta như vậy!” Nhạc Dương không còn cợt nhả giống như bình thường nữa, mà là chăm chú nhìn Tiểu Bảo Bối.

Mặc dù cô biết rõ, lúc trước Tiểu Bảo Bối đối với Quý Xuyên là nghiêm túc, cũng giống như cô liều mạng yêu thích Diệp Tử Hi vậy.

Nhưng cô vẫn khuyên Tiểu Bảo Bối hãy vứt bỏ Quý Xuyên, bởi vì người ngoài cuộc như cô đã nhìn thấu Quý Xuyên đã gây nên bao nhiêu tổn thương cho Tiểu Bảo Bối.

Nhạc Dương thật lòng hy vọng người bạn thân của mình có thể có được hạnh phúc, nhưng lại quên mất bản thân mình đã hăm sâu vào một người như thế nào.

Nhiều năm như vậy, đã có biết bao nhiêu người khuyên bảo cô, Diệp Tử Hi không thích hợp với cô.

Nhưng có lần nào cô nghe lọt tai?

Nhưng mà, Nhạc Dương không ngờ được, lúc này đây Tiểu Bảo Bối đã thực sự thoát khỏi vũng bùn.

Bởi vì Tiểu Bảo Bối nói với cô: “Nhạc Dương, mình thực sự đã kết hôn! Nhưng đối tượng, không phải là Quý Xuyên!”

Nhìn bộ dạng Nhạc Dương vì quá kinh ngạc mà không khép miệng lại được, Tiểu Bảo Bối đem tất cả mọi chuyện đã xảy ra với mình trong khoảng thời gian này nói ra với Nhạc Dương, trong lúc cấp bách cô đã cầu xin Kiều Trác Phàm giúp mình, trở thành chú rể trong buổi hôn lễ, đến cuối cùng lại phát hiện hai người cầm giấy đăng ký kết hôn thật.

Xét thấy bản thân mình còn chưa hiểu rõ Kiều Trác Phàm, cũng chưa biết nội tình của Kiều Trác Phàm, nên đối với chuyện này Tiểu Bảo Bối cũng không nói chi tiết.

“Tiểu Bảo Bối, không phải cậu lại muốn nói giỡn với mình chứ?”

Cho tới khi nghe Tiểu Bảo Bối kể hết một lượt xong, Nhạc Dương vẫn ở trạng thái không thể tin được.

Móng vuốt béo múp múp của Nhạc Dương hung hăng nhéo lên mặt của Tiểu Bảo Bối, khiến cho Tiểu Bảo Bối đau tới mức trợn mắt nhe răng ra.

“Đau không?”

“Vậy cậu để cho mình nhéo thử xem có đau không!” Tiểu Bảo Bối xoa xoa khuôn mặt đỏ ửng của mình, vẻ mặt bất bình nhìn chằm chằm Nhạc Dương.

“Ôi mẹ nó, là thật không phải nằm mơ!”

“Người ta không hề lừa cậu!” Khuôn mặt nhỏ nhắn bị đau, Tiểu Bảo Bối cảm thấy bức mình. Nếu là Kiều Trác Phàm, chắc chắn sẽ không nhéo cô. Người đàn ông kia, chỉ uy hiếp muốn lột hết đồ của cô. Nghĩ tới đây, một lần nữa không hiểu sao Tiểu Bảo Bối lại cảm thấy ngượng ngùng.

“Nhưng Tiểu Bảo Bối, cậu có biết cậu đem bán bản thân như vậy, vô cùng không đáng không?” Nhạc Dương nói.

“Như thế nào gọi là đem bán?” Lúc bắt đầu hôn lễ Tiểu Bảo Bối cũng hơi nghi ngờ, nhưng mà kết quả không sai mà.

Nhạc Dương nhìn vẻ mặt mơ hồ của con nhỏ ngốc nghếch kia, đột nhiên ôm trán nói: “Vậy cậu nói đi, anh ta đưa cho cậu bao nhiêu sính lễ?”

Bây giờ nam nữ kết hôn, không phải bình thường đều muốn nhà muốn xe sao?

Tiểu Bảo Bối bị Nhạc Dương hỏi như vậy, nhất thời ngẩn người ra.

Đúng nhỉ!

Cô và Kiều Trác Phàm kết hôn, hình như không hề có sính lễ gì cả!

“Xong rồi, con nhóc này khẳng định là bị lừa cưới rồi!” Nhạc Dương cũng mặc kệ ‘Kiều Trác Phàm’ trong miệng của Tiểu Bảo Bối, có phải là cùng một người với tổng giám đốc ‘Kiều Trác Phàm’ của tập đoàn Đế Phàm nổi danh hay không. Chỉ bằng việc hoàn toàn không có sính lễ, Nhạc Dương liền có ấn tượng cực kỳ không tốt với người đàn ông này.

“Hình như là như vậy...” Đối với tâm tình oán giận của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối gãi gãi đầu, bộ dạng có chút đần độn.

Điều này khiến cho Nhạc Dương làm ra bộ dạng vô lực muốn hỏi ông trời

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Người Của Anh Đều Là Của Em!

“Ai vậy?” Tầng trên cùng của tòa nhà Đế Phàm, lúc anh đang mở cuộc họp, điện thoại di động của anh đã vang lên mấy tiếng. Lúc tiếp thông điện thoại, sắc mặt của Kiều Trác Phàm không được tốt.

Dựa theo thông lệ thường ngày, lúc mở cuộc họp như vậy là không chấp nhận cho bất kỳ kẻ nào quấy rầy.

Đặc biệt là, trong tập đoàn Đế Phàm còn có một lời đồn đãi như vậy.

Có một lần Kiều Trác Phàm triệu tập một cuộc hội nghị khẩn cấp. Thì có một vị tổng giám đốc công ty hợp tác với tập đoàn Đế Phàm xông tới, làm cho cuộc họp của Kiều Trác Phàm bị gián đoạn. Nghe nói là ông ta có việc gấp muốn tìm Kiều Trác Phàm. d

Một lần đó, Kiều Trác Phàm tức giận, hon nữa tuyên bố khiến cho người này biến mất. Cũng rất kỳ lạ, mấy ngày sau không hề thấy bóng dáng của người kia nữa. Hon nữa, công ty của ông ta cũng nhanh chóng mai danh ả tích ở thành phố A.

Từ đó về sau, ai cũng không dám ngăn cản chuyện Kiều thiếu muốn làm nữa. Nhất là tại thời điểm vị này đang họp, người nào cũng không dám mở miệng cắt ngang.

Mà bây giờ, lúc mọi người thấy Kiều Trác Phàm nói thông điện thoại, nhìn thấy vẻ mặt anh u ám như vậy thì đã bắt đầu yên lặng cầu nguyện cho người gọi điện thoại tới.

Theo như bọn họ dự đoán, ngày chết của người gọi điện thoại kia đã tới rồi.

Cũng không biết là người ở đầu bên kia điện thoại nói gì đó, vốn là tất cả mọi người đang nín thở, chờ đợi một màn mà mọi người đang lo sợ xảy ra, nhưng lại phát hiện ra mây mù trên khuôn mặt của người đàn ông này đã bị quét sạch.

Thay vào đó, là sự cung chiều nồng đậm ở đuôi chân mày.

“Cục cưng, tại sao lại gọi điện thoại cho anh vào lúc này?”

Một giọng đàn ông mang theo ý cười vang vọng, giọng nói trầm thấp uyển chuyển, cực kỳ êm tai.

Khiến cho mọi người trong phòng họp này, có một cảm giác không thể tin được.

Lời đồn bên ngoài, lại thêm tận mắt chứng kiến, bọn họ đều tin tưởng Kiều Trác Phàm là một người có lòng dạ độc ác.

Ai mà ngờ được, người đàn ông này cũng có một mặt dịu dàng như vậy.

Chắc hẳn, người ở đầu bên kia điện thoại là một người tương đối quan trọng đối với Kiều Trác Phàm rồi!

Nhưng mà cho dù có quan trọng như thế nào, cũng sẽ không thể vượt qua được cuộc họp khẩn cấp ngày hôm nay với mục đích bàn bạc mấy cái dự án đầu tư mấy chục tỷ chứ?

Bọn họ đều nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm, hy vọng anh sẽ kết thúc cuộc họp này trong sáng nay.

Nhưng người đàn ông này lại không quan tâm tới ánh mắt của bọn họ, chỉ chuyên tâm trả lời điện thoại với cô gái kia: “Em muốn sinh lễ?”

Một câu này của Kiều Trác Phàm, không thể nghi ngờ lại đưa tới các loại dự đoán.

Đầu bên kia điện thoại, đến cùng là ai đây?

Có thể đề cập hai chữ ‘Sinh lễ’ với Kiều Trác Phàm, có phải là vị hôn thê của anh không?

Mặc dù hôm đó, hôn lễ của Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối được tổ chức ở công viên quốc tế SH. Nhưng bởi vì anh đã an bài rất kỹ lưỡng, nên dường như thông tin về hôn lễ của anh không bị truyền ra ngoài.

Thế cho nên, những vị quản lý cấp cao ở tập đoàn Đế Phàm, đều chẳng hay biết gì.

Nếu không, lúc bọn họ nghe thấy Kiều Trác Phàm nói một câu này với người khác qua điện thoại, cũng không giật mình như vậy được.

“Được, việc này chờ anh tính toán kỹ một chút.” Hai mắt hàm chứa đầy ý cười, nói với đầu bên kia điện thoại một câu như vậy xong, Kiều Trác Phàm dùng ánh mắt lưu luyến rồi mới cúp điện thoại khiến cho người ở đây đều cực kỳ kinh ngạc và sợ hãi.

Chờ lúc anh cất điện thoại xong, lúc dự định tiếp tục cuộc họp, mới phát hiện ra mọi người trong cuộc họp đều nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm anh.

“Nhìn cái gì chứ, cuộc họp tiếp tục!” Xem ra, vừa rồi mình đã lộ ra về mặt quá nhiều.

Nhưng lúc này đây trở lại thành phố A, không phải mục đích của anh chính là như vậy sao?

Nghĩ tới, bây giờ anh cũng không cần phải lo ngại quá nhiều!

Kiều Trác Phàm ra lệnh một tiếng, cuộc họp lại tiến hành như bình thường.

Nhưng mà mấy ngày sao ở tập đoàn Đế Phàm lại xuất hiện lời đồn đãi.

Đó chính là Kiều thiếu có một vị hôn thê thần bí, có tên gọi là: ‘Cục cưng’!

- - Đường phân cách - -

“Muốn sinh lễ như thế nào?” Tiểu Bảo Bối về đến nhà, liền bận rộn công việc ở trong bếp.

Không phải cô đang nấu cơm, mà là đang làm một ly ca cao nóng.

Muốn giống như trong phim truyền hình, người đàn ông tam lâm vừa về đến nhà thì nhìn thấy người phụ nữ đang bận rộn ở trong bếp nấu cơm và làm mấy việc vặt linh tinh, đối với những người khác thì là một chuyện vô cùng dễ dàng. Nhưng đối với Kiều Trác Phàm, đoán chừng là phải chờ tới kiếp sau.

Nhưng mà, điều này cũng không ảnh hưởng gì, anh vừa vào cửa, liền đi tới phía sau ôm lấy Tiểu Bảo Bối đang ngây ngốc trong phòng bếp.

Tiểu Bảo Bối bị ôm như vậy, ban đầu cả người có chút cứng ngắc.

Nhưng chờ nghe được giọng nói của Kiều Trác Phàm xong, cô lại khôi phục như bình thường.

Cảm nhận rõ ràng được sự biến hóa này, nụ cười trên môi của Kiều Trác Phàm càng sâu hơn.

“Chuyện này em cũng chưa nghĩ kỹ!” Nhìn ly ca cao nóng mà chính mình quấy, ở giữa giống như biến thành một cái tổ, Tiểu Bảo Bối trả lời như vậy.

“Vậy trước tiên anh hỏi em, tại sao em lại muốn hỏi anh sinh lễ?” Khỏe miệng của Kiều Trác Phàm nồng đậm sự cứng chiều.

Dựa theo sự hiểu biết của anh về Tiểu Bảo Bối, nha đầu ngốc nghếch này sẽ không nghĩ tới những thứ như vậy.

“Nhạc Dương nói người khác gả đi cũng sẽ có nhà có xe, em giống như là bị lừa gạt đi lấy chồng vậy!” Lúc nói đến đây, Tiểu Bảo Bối có chút buồn bực đầu môi lên.

Hôm nay Nhạc Dương nói tới, đúng là cô có cảm giác mình có chút đau thương.

“Nhạc Dương?” Chắc là con bé béo ú kia rồi!

Kiều Trác Phàm trầm nghĩ trong lòng.

“Cô ấy là bạn thân của em, chờ lần sau giới thiệu cho anh biết!” Tiểu Bảo Bối cũng không biết chuyện lần trước xảy ra ở Tiểu Thị.

“Được . . .” Kiều Trác Phàm đặt cảm lên đầu vai của Tiểu Bảo Bối, mặt cọ cọ vào cổ của cô.

Xuống dưới như vậy, anh vừa mới, hơi thở nam tính của anh liền như có như không trên choker thần kinh của Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy, tai của mình có chút giống như ngứa lại có chút không giống. Muốn trốn, lại bị Kiều Trác Phàm ôm chặt.

Mà xuống như vậy, Tiểu Bảo Bối có thể cảm giác được một chỗ trên người của Kiều Trác Phàm, nóng đến sợ.

Ôm cô chặt như vậy, khiến cho cô không tự chủ được mà cảm thấy thẹn thùng.

“Kiều Trác Phàm, anh còn chưa nói đưa cho em sinh lễ gì đâu!” Vì muốn trốn tránh động tác khiến cho người ta xấu hổ này, Tiểu Bảo Bối lại lòi lại đề tài mới nói vừa nãy.

Chỉ nghe thấy, sau khi cô nói những lời này, thì bên tai truyền tới tiếng cười khàn khàn của Kiều Trác Phàm.

“Người của anh đều là của em, này không phải là sinh lễ tốt nhất sao?”

Rõ ràng, Kiều Trác Phàm đang nhạo báng cô.

Nhưng Tiểu Bảo Bối vẫn không cảm thấy bởi vì nghe thấy những lời này của anh, toàn thân cứng đờ lại . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Người Của Anh Đều Là Của Em! (2)

Sáng sớm tinh mơ ngày cuối tuần, Tiểu Bảo Bối liền bị Nhạc Dương lôi đi leo núi cùng với cô ấy.

Đương nhiên, cái gọi là leo núi đối với Nhạc Dương thích nhiều chuyện thì đều là mây bay.

Mới đi được vài bước, Nhạc Dương liền kéo Tiểu Bảo Bối đi lại ngồi xuống chiếc ghế dài ở ven núi.

“Nói nghe một chút! Đã nhận được sính lễ gì rồi?” Nhạc Dương giống như một đứa trẻ lộ ra vẻ mặt hung dữ, dường như muốn nói nếu như Tiểu Bảo Bối cậu mà không chịu nói thật, để xem mình lột da cậu như thế nào!

“...” Đối với việc Nhạc Dương đang áp dụng ‘Nghiêm hình tra khảo’ đối với mình, Tiểu Bảo Bối thẹn thùng cúi gầm đầu xuống.

Cũng không phải cô không muốn thẳng thắn với Nhạc Dương để được khoan hồng, mà là do những lời nói kia của Kiều Trác Phàm vô cùng buồn nôn. Vì buồn nôn như vậy nên cô khó mà nói ra khỏi miệng được.

“Đến cùng là như thế nào? Mau thành thật khai báo nhanh lên!”

Từ ngày được nghe kể lại ‘Quá trình yêu đương’ của Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm, bà tám Nhạc liền quảng cáo rùm beng bản thân và muốn làm quân sư tình yêu cho Tiểu Bảo Bối, để trối lại cái gọi là toàn bộ trái tim đàn ông của Kiều Trác Phàm.

Nhìn thấy bộ dạng áp úng của Tiểu Bảo Bối, bà tám Nhạc không khỏi sốt ruột.

“Cậu đừng nói với mình là vật gì cậu cũng không nhận được đó nha!”

Nếu thực sự là như vậy, thì hoặc là người đàn ông kia quá keo kiệt, hoặc là sức hấp dẫn của Tiểu Bảo Bối không đủ mạnh!

Bà tám Nhạc tự làm nhảm ở trong lòng, cô cũng không hy vọng là cả hai cái đều đúng!

“Cũng không phải là không nhận được vật gì!” Tiểu Bảo Bối áp úng mở miệng.

“Vậy cậu đã nhận được sính lễ gì rồi, mau mau kể cho mình nghe đi!” Không thể nghỉ ngơi, bà tám Nhạc đã rất nhập vai, thực sự coi mình là quân sư tối cao của Tiểu Bảo Bối.

“Kiều Trác Phàm nói cả người anh ấy đều là của mình! Đây chính là sính lễ tốt nhất...” Tiểu Bảo Bối càng nói, mặt càng đỏ lên, đầu càng cúi xuống. Giống như cô không muốn giấu gương mặt đỏ bừng vì thẹn thùng của mình đi.

Nói xong chữ cuối cùng, cả mặt cô đều muốn chôn vào giữa hai chân, lại bị Nhạc Dương kéo lên.

“Người đàn ông kia thực sự nói như vậy sao?” Nhạc Dương không ngờ được, người đàn ông này sẽ nói những lời như vậy.

Cô cho rằng, là đàn ông thì đều sẽ nói tới nhà hoặc xe.

“Ừm...” Nghĩ tới lúc Kiều Trác Phàm nói xong những lời này, liền xoay người của cô lại, sau đó cúi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, Tiểu Bảo Bối không nhận được lại cảm thấy ngượng ngùng.

Dường như gần đây mối quan hệ của cô và Kiều Trác Phàm càng ngày càng thân mật.

Buổi tối ngủ cùng một cái giường lớn không nói, mỗi lần vào lúc hai người ở riêng, lúc nào Kiều Trác Phàm hôn nhẹ chỗ này, đụng chạm chỗ kia.

Tất cả đều là những cảm xúc xa lạ, Tiểu Bảo Bối cũng không thể nói được đó là cảm giác gì.

Cô chỉ biết là lúc Kiều Trác Phàm hôn cô cũng không bài xích. Thậm chí cô còn có một chút mong đợi...

“Này, cái con nhỏ ngốc nghếch này đầu óc lại nghĩ đi đâu vậy? Mình đang bày mưu tính kế giúp cậu đấy! Cậu tốt nhất, đừng có ngăn người cho mình...” Tiểu Bảo Bối bị ngôn ngữ của Nhạc Dương chọc chọc vào sau óc mới phục hồi tinh thần lại.

Đối diện với ánh mắt tức giận của Nhạc Dương, cô mới ý thức được bản thân mình vừa rồi đã thất thần.

Hơn nữa đối tượng mà cô thất thần, lại còn là Kiều Trác Phàm.

“Vậy cậu thử nói một chút xem, mình nên làm cái gì bây giờ đây!” Đối với Kiều Trác Phàm, trên danh nghĩa chính là chồng của cô, bây giờ Tiểu Bảo Bối cũng đoán không biết làm sao.

“Theo mình thấy, người này cũng khó đối phó! Mà một người ngốc như cậu tuyệt đối không phải là đối thủ của anh ta!”

Người đàn ông đó khiến cho Nhạc Dương có cảm giác, anh giống như một người đàn ông đang yêu như tất cả mọi người ở ngoài kia.

Nếu không, thì tại sao anh lại cho Tiểu Bảo Bối một câu trả lời thuyết phục tới mức không thể nào từ chối được!

“Người ta không phục, cậu đang xem thường mình!” Ngay cả Kiều Trác Phàm cũng chưa gặp, mà Nhạc Dương đã kết luận cô không phải là đối thủ của Kiều Trác Phàm. Điều này bảo Tiểu Bảo Bối tiếp nhận như thế nào đây?

“Không phục cái rắm ấy! Cậu cứ như vậy, nói không chừng sẽ lập tức bị anh ta ăn đến xương cũng không còn!”

Lúc này cùng lắm là Nhạc Dương chỉ nói cho sướng miệng, nhưng cô tuyệt đối không ngờ được lời nói của mình chính là một lời tiên đoán. Rất nhanh, những lời nói trong miệng của cô, vài ngày sau sẽ được thực hiện.

Đường phân cách - -

Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối nhà anh đã trở về rồi! Mau ra tiếp đón...” Cùng với Nhạc Dương ở dưới chân núi nói cho oai là: Vận động giảm cân, trên thực tế là ngồi hết nửa ngày, sau đó Tiểu Bảo Bối đưa Nhạc Dương trở về nhà.

Hôm nay là chủ nhật, dựa theo lệ thường thì Kiều Trác Phàm cũng sẽ ở nhà. Không phải đang xem tivi, thì chính là ngồi máy vi tính xem thị trường chứng khoán mà cô không hiểu gì hết.

Đá gậy roi xuống, Tiểu Bảo Bối đi khắp nơi một vòng, để tìm kiếm tung tích của Kiều Trác Phàm.

Lúc vào trong phòng ngủ của Kiều Trác Phàm thì cô nhìn thấy người đàn ông này.

Nhưng mà, trong phòng ngủ không chỉ có một mình Kiều Trác Phàm.

“Ồ, đây là?”

Xuất hiện trong phòng ngủ của Kiều Trác Phàm, lại là phụ nữ. Mặc một bộ đồ công sở, khiến cho người phụ nữ này nhìn sơ qua thì là một người phụ nữ vô cùng giỏi giang. Khuôn mặt, cũng thuộc dạng giản dị chất phác. Không hề trang điểm đậm, cũng không phải là dung mạo quá xuất sắc.

Nhưng mà so sánh với gương mặt này của cô, thì khuôn mặt kia của cô ta khiến cho người ta rất dễ dàng chú ý đến. Trước sau lời lơ mơ rõ ràng không nói, chất liệu chiếc áo sơ mi màu trắng bên trong bộ đồ công sở màu lam nhạt dường như cũng không phải là chất liệu quá tốt.

Nhìn mà xem, cổ áo thấp tới mức không cần nằm xuống đã có thể miêu tả được hai quả cầu kia rất sinh động rồi!

Nhìn thấy điều này, Tiểu Bảo Bối vội vàng nhìn nhìn Kiều Trác Phàm, người đã ngủ với cô trên cùng một chiếc giường hai ngày nay.

Ừ, coi như quần áo vẫn còn chỉnh tề.

Đoán chừng, vẫn chưa phát sinh chuyện gì!

“Cục cung, qua đây thất cả vật giúp anh!” Vào lúc này Kiều Trác Phàm vẫy vẫy tay với cô.

Thật ra, Tiểu Bảo Bối rất muốn từ chối.

Cô cũng không phải là con chó con, mà người ta vẫy tay một cái cô liền chạy qua chứ?

Nhưng giọng nói vô cùng ngọt ngào kia của Kiều Trác Phàm lại khiến cho cô không đành lòng từ chối.

Chẳng lẽ thật sự giống như Nhạc Dương đã nói sao?

Cô căn bản không phải là đối thủ của Kiều Trác Phàm?

Bất kể như thế nào thì Tiểu Bảo Bối cũng đã bước lên phía trước rồi.

Nhưng mà đối với việc thất cả vật thì lại không phải sở trường của Tiểu Bảo Bối.

Cô cũng không phải là đàn ông, biết thất cả vật thì có tác dụng gì.

Lúc ở bên cạnh cha của cô, thì ông lại không nhớ để cô phải đụng chân đụng tay.

Cho nên vấn đề thất cả vật cho Kiều Trác Phàm ở trước mắt bây giờ lại là vấn đề rất lớn đối với Tiểu Bảo Bối.

Đứng ở bên cạnh Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối nhìn chăm chăm vào chiếc cà vạt sọc đỏ đen một lúc lâu, nhưng mãi vẫn không có hành động tiếp theo.

Mà Kiều Trác Phàm cũng vô cùng kiên nhẫn.

Lúc Tiểu Bảo Bối không có hành động gì, thì anh vẫn liên tục án binh bất động, vẻ mặt luôn mỉm cười nhìn cô.

Giữa bọn họ, đang lan tràn ra một bầu không khí khác thường. Từ đầu tới giờ, người phụ nữ kia liên tục bị coi thành không khí, giống như là đang làm nền cho cảnh tượng này.

Đuôi chân mày của người đàn ông hiện lên sự vui vẻ, vẻ mặt vô cùng mong đợi.

Điều này, Tiểu Bảo Bối đang cúi gằm đầu nên không nhìn thấy, cũng không có nghĩa là người phụ nữ đứng ở phía sau lưng không nhìn thấy.

Người phụ nữ từng trải vô số đàn ông, sớm đã biết nhìn sắc mặt mà nói chuyện.

Vào lúc Tiểu Bảo Bối chậm chạp không có hành động tiếp theo, thì người phụ nữ này nhấc chân lên, đi về phía bên cạnh của Kiều Trác Phàm.

“Không phải ngay cả cà vạt cô cũng không biết thắt đấy chứ?” Người phụ nữ đi tới bên cạnh Tiểu Bảo Bối, mặc dù hành động không rõ ràng, nhưng ý vào chiều cao và khổ người đều hơn Tiểu Bảo Bối, liền mạnh mẽ đẩy Tiểu Bảo Bối ra.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối bị chen lấn đẩy ra, ánh mắt của Kiều Trác Phàm chợt lóe lên lửa giận.

Nhưng mà vì muốn thử dò xét xem Tiểu Bảo Bối có trở mặt nhìn người phụ nữ khác động vào Kiều Trác Phàm anh không, anh chỉ có thể án binh bất động.

Nhưng lúc này, hai bàn tay đặt ở hai bên đùi, đang khấn trương mà nắm lại thành quyền.

Nếu không làm như vậy, Kiều Trác Phàm cũng không biết mình có khống chế được tâm trạng lúc này hay không.

“...” Bị người phụ nữ này nói như vậy, Tiểu Bảo Bối chép miệng một cái. Nhưng cuối cùng cô cũng không nói gì.

Sự thật chính là như vậy. Cô đúng là không biết làm cái gì, ngay cả chuyện đơn giản là thắt cà vạt giúp chồng, cô cũng không làm được.

“Đề tôi dạy cô cho...” Người phụ nữ giống như một người chị gái thân thiết vậy, đứng ở bên cạnh của Tiểu Bảo Bối, bộ dạng khoa tay múa chân: “Ồ chỗ này quấn vài vòng giống như thế này, sau đó từ chỗ này luôn qua! Cô xem, có phải rất đơn giản không...”

Từ đằng xa nhìn động tác của người phụ nữ này, có khả năng bạn sẽ cho rằng người phụ nữ này đang thật sự dạy Tiểu Bảo Bối thắt cà vạt.

Nhưng trên thực tế, từ góc độ của Kiều Trác Phàm, thì không phải là như vậy.

Người phụ nữ này đang lợi dụng cơ hội này, để lộ ra bộ ngực đầy đặn trước mặt Kiều Trác Phàm anh!

Mà Tiểu Bảo Bối thì sao? Mặc dù vẫn luôn cúi gầm đầu xuống, nhưng ánh mắt kia vẫn luôn cảnh giác nhìn bên này.

Được rồi, thật ra Tiểu Bảo Bối đang chờ đợi người phụ nữ này ‘gọi thú’ xong. Nhưng ai mà biết được, người phụ nữ này lại tận dụng triệt để vai ác.

Vừa rồi trình diễn xong, không thấy ai ngăn cản cô ta lại. Cô ta cho rằng, người phụ nữ này và Kiều Trác Phàm không có quan hệ gì cả, nếu không thì tại sao vẫn đứng đắn ra đó, trở mặt nhìn người phụ nữ khác quyền rũ Kiều Trác Phàm?

Mà Kiều Trác Phàm sợ là đang rất hưởng thụ ấy chứ?

Nếu không, tại sao anh lại không lên tiếng ngăn lại chứ? Còn nữa, bây giờ nhịp thở của anh cũng nặng nề hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Người Của Anh Đều Là Của Em! 3

Nhưng mà, người phụ nữ này dường như vẫn chưa hiểu, nhịp thở của người đàn ông nặng nề hơn, ngoại trừ vì gọi lên hứng thú, thì vẫn còn có một khả năng nữa, đó chính là điểm báo sắp nổi giận!

Chính vì không hiểu được điều này, nên sau khi thắt cà vạt xong, người phụ nữ này lại nhanh chóng cởi cà vạt ra, nhân tiện nói: “Thật ra, cà vạt còn có mấy cách thắt. Nhân dịp hôm nay có thời gian, để tôi dạy cô hết luôn cho!”

Một người đàn ông độc thân hoàng kim giống như Kiều Trác Phàm, từ khi tới thành phố A thì đã khiến cho người ta chú ý tới rồi.

Đặc biệt là một đám phụ nữ chen chúc vỡ đầu muốn gả vào nhà giàu.

Giống như người phụ nữ ở trước mặt này, chính là một người trong số đó.

Nhưng mà trở ngại lớn nhất là những người phụ nữ trước kia được đưa tới bên cạnh Kiều Trác Phàm phản hồi lại hình như người đàn ông này không có hứng thú với phụ nữ.

Trước mắt, cô ta có thể tự mình trải nghiệm, người phụ nữ này cảm thấy những tin vệt kia nhất định không đáng tin chút nào.

Trước mắt bây giờ, cô ta cảm thấy người đàn ông này đang hào hứng, đúng là rất tốt.

Cũng đúng!

Đàn ông ấy mà, làm gì có chuyện thấy phụ nữ có dáng người nóng bỏng, lại không động lòng chứ? Nghĩ tới đây, người phụ nữ lại tiến thêm một bước đi lên đụng vào người của Kiều Trác Phàm.

“Lại đây, còn có cách này nữa!” Cô ta chỉ lo ông ẹo làm dáng trước mặt của Kiều Trác Phàm, lại quên mất không nhìn thấy đôi mắt của người đàn ông này rõ ràng đã đóng băng rồi. Lúc người phụ nữ này hoàn toàn đem hai cục thịt dính lên người của Kiều Trác Phàm, thì cuối cùng nắm đấm đặt một bên của Kiều Trác Phàm cũng nhúc nhích. Tao do leé quý đđono.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại phản ứng trước Kiều Trác Phàm một bước.

“Không cần. Anh ấy không cần thất cả vật!” Ngay vào lúc Kiều Trác Phàm định đẩy người phụ nữ này ra, cả người của Tiểu Bảo Bối nhào tới, bỗng chốc đã tách hai người này ra.

Mà hai cục thịt kia của người phụ nữ, liền dựa vào đầu vai của Tiểu Bảo Bối!

“Cái con bé này, bị cái gì vậy? Đêm nay Kiều thiếu muốn tham gia dạ tiệc do Cố Tổng của SH quốc tế tổ chức, đây chính là một dịp rất quan trọng! Sao có thể không thất cả vật được.”

Có lẽ bị Tiểu Bảo Bối quấy rầy đến, cũng có lẽ cảm giác mục đích của mình sắp thành công, đột nhiên lại bị con nhóc này phá hỏng, giờ phút này người phụ nữ kia có chút tức giận.

“Tôi nói không thất thì không thất!” Tiểu Bảo Bối cũng không biết mình bị làm sao nữa!

Thật ra, người phụ nữ này cùng lắm cũng chỉ đang thất cả vật giúp cho Kiều Trác Phàm mà thôi, cũng không có tiếp xúc nào khác.

Nhưng mà cô nhìn thấy, trong đầu liền buồn bực.

Chẳng qua dù bị cô phá hư, người phụ nữ này cũng chưa từ bỏ ý định.

Lúc này, cô ta nhìn lướt qua Kiều Trác Phàm anh tuấn trẻ tuổi, rồi nói: “Cái con bé này, đúng là không nói lý gì cả! Thôi, tôi cũng không thèm so đo với một đứa trẻ như cô. Kiều thiếu, tôi giúp ngài chuẩn bị thật tốt!”

Hai câu trước, giọng điệu của người phụ nữ này không tốt chút nào.

Nhất là lúc nói ba chữ ‘con bé này’, ánh mắt của cô ta rơi vào ngực của Tiểu Bảo Bối. leé quý đđon9.

Hàm ý kia, rất rõ ràng.

Rồi một câu tiếp sau đó, cô ta nói với Kiều Trác Phàm.

Lúc này, cô ta vừa mở miệng, cười xinh đẹp tới mức câu hồn. Bàn tay thon dài như ngọc, định đến gần người của Kiều Trác Phàm.

“Cô . . .” Tiểu Bảo Bối chưa từng thấy người phụ nữ nào không biết xấu hổ như vậy, nhìn cô ta lại gần người của Kiều Trác Phàm, cô tức giận tới mức sắp khóc lên.

Mà người đàn ông từ nãy tới giờ không có hành động gì, cuối cùng cũng có động tác.

Ngay lập tức, anh cầm lấy chiếc cà vạt ở trên cô kéo xuống, ném vào thùng rác ở bên cạnh.

Chỉ một hành động đơn giản như vậy, nhưng lại khiến cho hai người phụ nữ cùng ngậy người ra.

Nhất là Tiểu Bảo Bối, giờ phút này nhìn chằm chằm vào Kiều Trác Phàm quên cả khép miệng lại.

“Kiều Trác Phàm . . .”

“Không phải em đã nói đêm nay không thể thất cả vật sao? Nếu cục cung đã nói như vậy rồi, thì làm sao anh có thể không nghe lời được chứ!”

Vừa dứt lời, cánh tay dài của người đàn ông vươn ra nhắm vào Tiểu Bảo Bối. Một giây sau, Tiểu Bảo Bối rơi vào trong lòng của anh.

“Anh thực sự không thất cả vật sao?” Cô chớp chớp mắt, đôi môi khề bữu lại, giống như là vẫn chưa tin lời nói vừa rồi của anh.

“Không thất! Muốn thất, cũng phải chờ em học được rồi thất cho anh!”

Thật ra, lúc vừa rồi nhìn thấy cô lỗ mãng xông tới để ngăn cản anh và người phụ nữ kia, Kiều Trác Phàm vô cùng vui vẻ. leé quý đđon9.

Đương nhiên anh muốn cho niềm vui này càng khuếch tán lớn hơn một chút nữa. Nhìn khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối nhăn nhó lại, anh đứng ngoài quan sát nên đột nhiên thay đổi chủ ý này.

Đơn giản là vì anh không muốn nhìn bộ dạng mất hứng của cô!

“...” Tiểu Bảo Bối nhận được câu trả lời của cô, trong nháy mắt hiện lên ý cười. Mà chỗ đuôi chân mày của cô, cũng tràn đầy sự ngọt ngào mà ngay cả bản thân cô cũng không hề biết.

“Kiểu thiếu, đây là yến hội do chủ tịch của SH quốc tế tổ chức. Quần áo của ngài không đủ sang trọng, sợ là sẽ không được hay lắm?”

Không biết là thực sự không nhìn ra sắc mặt của người khác, hay là bởi vì cô ta không nỡ bỏ qua cơ hội duy nhất với Kiều Trác Phàm, mà lúc Kiều Trác Phàm ném cái cà vạt cô ta đã chạm qua vào thùng rác, người phụ nữ này vẫn không chịu rời đi.

Giờ phút này, cô ta lại lấy SH quốc tế ra để nhắc nhở, cũng chính là lấy chuyện Đàm thiếu sủng ái vợ nhất thành phố S ra để nói chuyện.

“Lạ thật, Kiều Trác Phàm là chồng của tôi, cũng không phải là chồng của cô. Quần áo của anh ấy không đủ sang trọng, có liên quan gì tới cô!” Tiểu Bảo Bối lần nữa nghe thấy người phụ nữ này lên tiếng, cực kỳ không thích.

Bây giờ cô cãi lại, mang theo vài phần khiêu khích. Ddienn damn leie quyýdon.

Mà lúc Kiều Trác Phàm nghe thấy chính miệng cô nói một câu ‘Kiều Trác Phàm là chồng của tôi, cũng không phải là chồng của cô’, thì khóe miệng của anh không nhin được mà tạo thành một đường cong.

Thì ra, cô bé này cũng sẽ tuyên bố độc chiếm chính mình sao?

“Cô...” Người phụ nữ kia giống như đang định nói gì đó.

Giờ phút này, Kiều Trác Phàm chỉ cảm thấy người phụ nữ này vô cùng chướng mắt.

Anh vốn dự định tự mình trực tiếp đá cô ta đi, đột nhiên lại thay đổi chủ ý.

“Nơi này không còn chuyện của cô nữa, nhân lúc tâm tình của tôi đang tốt, rút nhanh lên!” Xem như hôm nay cô ta đã có công kích thích tiềm năng của cục cưng nhà anh, anh nguyện ý để cho cô ta một con đường sống.

Mà người phụ nữ đang nhao nhao muốn thử, vốn cho là mình có một cơ hội, lúc này ngẩng đầu lên mới phát hiện, ánh mắt của người đàn ông này vẫn chăm chú rơi vào người phụ nữ ở trong lòng anh.

Người đàn ông như vậy, làm sao có thời cơ để lợi dụng?

Cuối cùng, người phụ nữ kia bất mãn một trận, chậm rãi rời bước đi.

Mà Tiểu Bảo Bối thì cọ cọ mũi và mặt, sau khi người phụ nữ kia rời đi thì hung hăng đóng sầm cửa lại, giống như là đang phòng ngừa cô ta lại chạy vào một lần nữa.

“Cục cưng...” Nghĩ tới bộ dạng cô vừa làm mặt quỷ với bóng lưng rời đi của người phụ nữ kia, đường cong trên khóe miệng của Kiều Trác Phàm không hề mất đi.

Lúc này, anh lại có loại xúc động muốn nhào nặn cô nhóc đáng yêu này tiến vào trong xương của mình.

Ai ngờ, cô nhóc vừa rời biểu hiện vô cùng thân mật ở trước mặt người phụ nữ kia, thế nhưng giờ lại đẩy người anh ra.

“Đây là thế nào? Không phải anh nói là không muốn cô ta thất cà vạt cho rồi sao!” Kiều Trác Phàm duy trì tư thế ôm chồm chăm chăm kia, sự vui vẻ trên khóe miệng không hề giảm đi chút nào.

“Nhưng anh đã để cho cô ta chạm vào. Đừng dùng những thứ bị cái móng heo của cô ta đã chạm vào để chạm vào người tôi!”

Hừ hừ! Ddienn damn leie quyýdon.

Để cho người phụ nữ khác sờ tới sờ lui, bây giờ lại muốn ôm Tiểu Bảo Bối cô?

Không có cửa đâu!

Tiểu Bảo Bối định dùng hành động thực tế của mình để nói cho người đàn ông này biết, cô cũng không phải là một người phụ nữ tùy tiện.

Nhìn bộ dạng người phụ nữ hai tay nắm lại thành quyền, môi thì mím lại kia, vẻ mặt giống như đang rất tức giận, Kiều Trác Phàm cũng sờ.

Sức ghen này, rất lớn!

“Vậy anh nên làm gì bây giờ? Anh cũng không phải cam tâm tình nguyện mà . . . Cục cưng, em xem có thể châm chước hay không?” Kiều Trác Phàm cười một tiếng, đôi mắt đen nhánh chợt lóe lên một tia xảo trá.

Anh định nhân lúc Tiểu Bảo Bối không chú ý, ôm trọn cô vào trong lòng.

Ai ngờ đâu, cô nhóc này lại có thể nhận ra suy nghĩ trong đầu của anh.

Vào lúc cánh tay dài của anh sắp chạm tới người của cô, thì cô lại trốn ra phía sau ghế salon.

“Kiều Trác Phàm, không được chơi xỏ lá.”

“Haiz . . .” Lần này không bắt được, Kiều Trác Phàm có chút ảo não, cũng có chút tự trách.

Nhất là nhìn thấy Tiểu Bảo Bối núp ở sau ghế salon, dùng vẻ mặt phòng bị để nhìn anh, đột nhiên anh cảm thấy vừa rồi thả người phụ nữ kia đi là một hành động không sáng suốt.

Nếu từ nay về sau Tiểu Bảo Bối không cho anh ôm, vậy anh phải sống làm sao đây?

“Nhưng anh muốn ôm em thì phải làm sao bây giờ?” Mặc dù anh và Tiểu Bảo Bối ôm tới ôm lui, cũng chỉ vài ngày, nhưng mà rõ ràng anh đã rất yêu thích cảm giác này.

Thấy cô ở ngay cạnh bên mình, một phút không được ôm cô liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

Kiều Trác Phàm nhìn chăm chăm vào Tiểu Bảo Bối, hai đầu lông mày khẽ sở, thể hiện rõ ràng giờ phút này anh rất bất đắc dĩ và chờ mong.

Tiểu Bảo Bối đã từng cho rằng, mình sẽ kiên quyết giống như khi nhìn thấy Quý Xuyên và Tiểu Huyền nhận giấy đăng ký kết hôn, nhất định sẽ không cho Kiều Trác Phàm đụng vào bản thân lần nữa.

Nhưng ai ngờ, sau khi cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen láy của Kiều Trác Phàm mấy giây, không tự giác đã nói ra một đáp án: “Kiều Trác Phàm, vậy anh hãy đi tắm rửa. Nhớ là, phải dùng sữa tắm, hãy tẩy sạch mùi trên người của mình, rồi mới được tới ôm tôi!”

Sau khi nói xong những lời này, Tiểu Bảo Bối cũng sợ hết hồn khi nghe thấy những lời nói này được thốt ra từ miệng của mình.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Sau khi nghe xong những lời nói kia của Tiểu Bảo Bối, thì giống như là nhận được lệnh đặc xá.

Ngay lập tức, anh hô to lên: “Tuân lệnh, anh đảm bảo sẽ dùng sữa tắm cọ cả người sáng bóng rồi tới ôm em!”

Vừa dứt lời, người đàn ông đã chạy đi vào phòng tắm.

Nhìn bóng lưng của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối lại sững sờ.

Cô cũng không nghĩ tới, người đàn ông kia chỉ vì một câu nói của mình mà lại cảm thấy buồn rầu, mà cảm thấy hưng phấn.

Nhưng cô càng không nghĩ tới là, chung đụng với Kiều Trác Phàm hai tháng rồi, hình như cô càng ngày càng mê đắm cái ôm áp của người đàn ông này.

Nếu không, vừa rồi cô sẽ không dễ dàng thay lời như vậy . . .

Tách ra khỏi Quý Xuyên, cô cảm thấy đời này mình sẽ không động lòng nữa.

Nhưng giờ phút này nghe tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền ra, Tiểu Bảo Bối phát hiện ra trong lòng mình có một thứ gì đó, đang gặm thét muốn tuôn ra . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Người Của Anh Đều Là Của Em! (4)

Dạ tiệc của SH quốc tế được tổ chức ở khách sạn Kỳ Hạ.

Theo như lời của Đàm Duật, thì hàng năm mẹ của anh sẽ tổ chức một buổi dạ tiệc như vậy, nhưng trên cơ bản không phải là để phục vụ cho việc kinh doanh, mà chỉ là để cho công nhân viên được giải trí, phát triển bầu không khí mà thôi.

Nhưng mà chỉ một cái thiệp nhỏ bé của buổi tiệc này, đã khiến cho già trẻ lớn bé bất kể nam hay nữ tranh nhau tới mức sứt đầu mẻ trán. Bởi vì có người thì muốn tới đây để mở mang thêm kiến thức, có người thì lại muốn nhân cơ hội này để mở rộng mối quan hệ, có người thì muốn lợi dụng cơ hội này để kiếm được chẳng rế rũa vàng, thậm chí có người còn lợi dụng cơ hội này để móc nối quan hệ với nhà họ Đàm.

Tóm lại, những người tới tham gia yến hội này, có thể nói là đều muốn đạt được mục đích riêng.

Ngày hôm nay, lần đầu tiên Kiều Trác Phàm tham gia buổi dạ tiệc này với mục đích mở rộng kiến thức, quả thật đúng là như thế.

Nhưng mà ngay ngốc tại nhà họ Kiều đã quen, loại tình cảnh thấy nhưng không thể trách.

Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh anh dường như có chút khấn trương, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay áo của anh, không chịu thả lỏng chút nào.

Giống như là chỉ cần cô thả lỏng ra một chút, thì anh sẽ ném cô lại ở chỗ này vậy.

“Căng thẳng sao?” Anh nghiêng người hỏi. Bộ dạng giống như được điều khiển ra kia, khiến cho không ít phụ nữ đi qua phải hâm mộ.

“Sao anh lại biết?” Tiểu Bảo Bối nhỏ giọng hỏi lại. Gia đình nhà cô cũng đã tổ chức không ít yến hội. Nhưng mà cũng chưa từng có yến hội nào giống như yến hội hôm nay, khiến cho cô rất căng thẳng.

Bởi vì cô có thể cảm nhận được rõ ràng, người tới tham gia yến hội hôm nay không phú thì quý!

“Tay áo của anh bị em vô nhân nhúm như lá rau ròi!” Lời nói của Kiều Trác Phàm khiến cho cô tưởng anh đang nói đùa. Nhưng khi nhìn theo ánh mắt của anh, thì Tiểu Bảo Bối phát hiện ra tay áo của anh đã xuất hiện nhiều nếp nhăn.

“...” Cô chép chép cái miệng nhỏ, ánh mắt có chút không cam tâm dự định buông tay ra.

Nhưng vào lúc này Kiều Trác Phàm lại chủ động nắm lấy bàn tay đang định buông ra của cô.

“Hử?” Cô sửng sốt, theo bản năng ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy trong ánh mắt của người đàn ông này tràn đầy vui vẻ.

“Nắm tay như thế này, anh sẽ không phải lo lắng lỡ để lạc mất em...” Anh cong môi, cười xấu xa. Cúi đầu một cái, anh liền hôn lên gò má của Tiểu Bảo Bối.

Một nụ hôn này, đẹp tới mức giống như không khí xung quang đều như dừng lại mấy giây.

“Đáng ghét, nhiều người như vậy!” Nụ hôn kết thúc, Tiểu Bảo Bối có chút thẹn thùng đánh vào lồng ngực của Kiều Trác Phàm, nhưng không biết tại sao, trong lòng của cô lại cảm thấy ngọt ngào còn hơn cả đường mật.

Kiều Trác Phàm mặc kệ cho cô đánh, nhất định không chịu buông ra.

Thật ra, ngay cả Kiều Trác Phàm cũng không hiểu, Anh cũng đã một mớ tuổi rồi, tại sao lại làm ầu với cô nhóc này trước mặt nhiều người như vậy chứ?

Có lẽ, đơn giản là vì cô là Tiểu Bảo Bối thôi!

“Kiều, ban ngày ban mặt, cậu lại làm ra chuyện đùa giỡn phụ nữ đáng hoàng sao?” Lúc bọn họ đang vui đùa ầm ĩ, thì bất chợt có một giọng nói đàn ông vang lên.

Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối dừng đùa giỡn lại, nhìn về phía người mới đến.

Mặc một bộ quần áo tây trang được cắt may thủ công màu đen rất chỉnh tề. Nhưng trên đầu vai lại đeo hai món trang sức bằng da rất cá tính và khoe khoang.

Thật ra Tiểu Bảo Bối cảm thấy người này không cần phải ăn mặc nhiều, chỉ bằng thân hình và dung mạo của anh ta, cũng đã rất hấp dẫn ánh mắt rồi.

Người này chính là Đàm Duật.

Kiều Trác Phàm đã nói qua với cô, yến hội đêm nay là do nhà anh ta tổ chức.

Kiều Trác Phàm còn nói, hiện tại tài sản nhà anh ta nhiều không đếm xuể! Theo lý thuyết, anh ta được xem như là một phú nhị đại chân chính.

Thật là, trên người của người này, không hề cảm giác được cảm giác phú nhị đại mà trong tiểu thuyết hoặc trong phim truyền hình đã miêu tả chút nào.

Trên người của anh ta, thảnh thơi cũng khiến cho người ta có cảm giác uy hiếp giống như Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà tất cả những thứ này, đều thu lại hết khi gặp người quen.

“Xin chào, Tiểu Bảo Bối! Lần trước chúng ta đã gặp nhau rồi . . .” Đàm Duật không thềm để ý tới ánh mắt bất thiện của Kiều Trác Phàm, nhân tiện chào hỏi với Tiểu Bảo Bối. Đàm Duật như vậy, cực kỳ thân thiết. So với những lời miêu tả về phú nhị đại, hoàn toàn không giống.

“Chào anh . . .”

“Duật, cậu nên đi chào hỏi khách đi!” Vừa nhìn thấy Đàm Duật muốn nắm tay với Tiểu Bảo Bối, chuông báo động của Kiều Trác Phàm vang lên mãnh liệt. Nhất là khi nhìn thấy tay của Đàm Duật chuẩn bị đưa lên để nắm tay của Tiểu Bảo Bối, anh đã trực tiếp giữ tay của Tiểu Bảo Bối lại, nói: “Cực kỳ, không cần để ý tới cậu ta. Đêm nay cậu ta sẽ là một người rất bận rộn.”

“Kiều, cách xưng hô này của cậu quá . . . ngấy!”

Chỉ cuối cùng kia, Đàm Duật mang theo đôi chút chế nhạo. Lúc đám người bọn họ tụ tập chung một chỗ, trên cơ bản sẽ không giống như những gì trong tiểu thuyết miêu tả, đốt tiền khắp nơi. Ngược lại bọn họ cũng giống như những người bình thường khác, cũng đùa giỡn các kiểu. Giống như hiện tại Đàm Duật đang làm vậy.

Bị Đàm Duật trêu chọc như vậy, thân là người trong cuộc, quả thật Tiểu Bảo Bối xấu hổ tới mức muốn chui xuống đất. Nếu không phải Kiều Trác Phàm kéo cô, không chừng cô đã trực tiếp đào một cái hố, vùi mình xuống đó.

“Không sao, không sao hết. Có người còn ngấy hơn khối ấy chứ!” Kiều Trác Phàm vừa an ủi Tiểu Bảo Bối, ánh mắt vừa nhìn người khôi xướng là Đàm Duật kia.

Duật Tiểu Gia chỉ cảm thấy, ánh mắt này của Kiều Trác Phàm ẩn chứa quá nhiều oán hận.

Cảm giác này, giống như là Kiều Trác Phàm đang muốn trả thù anh ta vậy.

Cho nên Duật Tiểu Gia nghĩ mình nên đi thôi. Nếu không, không biết Kiều Đại gia sẽ làm ra chuyện gì để hành hạ anh nữa.

Vừa nghĩ như vậy, Duật Tiểu Gia đã nhấc chân đi.

Nhưng đúng lúc đó, đột nhiên giọng nói của Kiều Trác Phàm vang lên: “Bác gái, đã lâu không gặp!”

Vừa nghe thấy câu nói này, rõ ràng sống lưng của Duật Tiểu Gia đã cứng đờ.

Tiếp sau đó, bước chân của anh ta giống như không bước đi nổi nữa.

Mà ngay sau đó, anh ta liền dự cảm sẽ phát sinh chuyện không hay.

Giọng nói của mẹ anh ta, vang lên ngay sau giọng của Kiều Trác Phàm!

“Kiều, đã lâu không gặp! Gần đây sao không tới nhà chúng ta chơi vậy?” Cố Niệm Hề nghe thấy giọng nói của Kiều Trác Phàm, thì nhìn sang. Ngay sau đó, bà nhấc chân lên, chậm rãi đi về chỗ bọn họ ở bên này.

Đây là một người phụ nữ hào hoa phong nhã tuyệt thế, trên người của bà mặc bộ váy đuôi cá màu cánh sen, trang điểm khiến cho đáng người của bà còn trẻ đẹp hơn cả một cô gái hai mươi tuổi.

Có thể nói năm tháng vô cùng ưu đãi bà.

Lúc bà đứng bên cạnh của Kiều Trác Phàm, thì mọi người sẽ nghĩ bà hơn Kiều Trác Phàm mấy tuổi mà thôi. Căn bản không thể nào ngờ được, con trai của cô gái này so với Kiều Trác Phàm không xê xích bao nhiêu tuổi.

Mà người phụ nữ như vậy, nhất định khiến cho mọi người phải chú ý.

Bà vừa xuất hiện, thì xung quanh ồn ào hẳn lên.

Có một dạng phụ nữ, có bản chất giống như yêu nghiệt. Trong lúc lơ đãng khiến cho mọi người phải mê hoặc. Bà chỉ cần cười một cái, đã có thể khiến cho mọi người chìm đắm vào trong đó.

Tiểu Bảo Bối đã từng cho là những thứ kia cùng lắm chỉ có trong sách vở, phim ảnh, mục đích là khiến cho người xem trầm mê trong đó. Nhưng lúc này khi nhìn thấy Cố Niệm Hề, cô mới nhận ra rằng thì ra điều này là có thật, quả thật là có loại phụ nữ như vậy ở trên thế gian này.

“Ngán người cái gì vậy? Mau chào hỏi một tiếng với bác gái đi! Bác gái chính là kỳ tài buôn bán hàng đầu đấy . . .” Vào lúc này Kiều Trác Phàm mở miệng nói, kéo thần chí của Tiểu Bảo Bối ở xa trở lại.

“Kiều, con cứ hay nói đùa. Đúng rồi, cô bé này chính là Tiểu Bảo Bối đúng không!” Cố Niệm Hề vừa mở miệng, liền khiến cho người ta cảm thấy thành công của bà không phải là ngẫu nhiên.

Cho dù có gia tài bạc triệu, nhưng giọng điệu của bà vẫn cực kỳ dịu dàng.

Giọng nói mềm mại kia, muốn người khác lưu lại ấn tượng xấu, quả là rất khó.

Nhưng mà điều khiến cho Tiểu Bảo Bối ngoài ý muốn chính là, một nhân vật như vậy lại biết tên của cô?

“Bác gái, chào bác. Con là Tiểu Bảo Bối . . .”

“Cứ thoải mái đi, đêm nay chỉ là một buổi gặp gỡ ngắn ngủi. Đợi chút nữa có trái cây và điểm tâm, hãy chơi thật tốt biết không?” Cố Niệm Hề cầm tay của Tiểu Bảo Bối, lòng bàn tay mềm mại kia ngay cả Tiểu Bảo Bối cũng có chút say mê trong đó.

Tất cả mọi thứ, tới bây giờ coi như đã tiến hành rất thuận lợi.

Nhưng ngay sau đó, Cố Niệm Hề nói một câu khiến cho Duật Tiểu Gia vốn đang yên lặng không tiếng động chuồn êm đi thì trở nên cứng đờ một lần nữa.

“Kiều, con có nhìn thấy cục cưng của chúng ta đâu không?”

Cục cưng?

Tiểu Bảo Bối buồn bực, đây không phải là cách xưng hô mà Kiều Trác Phàm gọi mình sao?

Mới vừa rồi còn khiến cho Duật Tiểu Gia cười nhạo một trận!

Ngược lại Tiểu Bảo Bối muốn nhìn một chút, ai cũng được dùng cách xưng hô ngọt ngào như vậy.

Lúc Tiểu Bảo Bối đang nhìn bốn phía ở xung quanh, thì Kiều Trác Phàm lại mở miệng: “Bác gái, Duật ở bên kia!”

Theo ‘ý tốt’ nhắc nhở của Kiều Trác Phàm, Cố Niệm Hề nhìn thấy Duật Tiểu Gia đang bước từng bước nhỏ chuẩn bị trốn khỏi hiện trường.

“Cục cưng, con đang làm gì ở bên đó thế? Mẹ ở bên này tìm con một lúc lâu rồi đó!” Cố Niệm Hề đi lại bên cạnh của Duật Tiểu Gia, lúc nắm lấy cánh tay của anh ta, thì Duật Tiểu Gia hoàn toàn hóa đá.

Kể cả vẻ mặt chế nhạo Kiều Trác Phàm mới vừa rồi, nhất thời cũng trở nên cứng ngắc.

Không trách được mọi người vẫn thường nói: gieo nhân nào gặt quả nấy!

Nhìn lại một chút mà xem, vừa rồi cùng lắm thì Duật Tiểu Gia anh chỉ cười nhạo vợ chồng son Kiều Trác Phàm ngấy một cái, không ngờ báo ứng lại tới nhanh như vậy!

Hơn nữa, chiêu thức này lại do mẹ của anh ta làm nữa chứ!

Ngay cả phản bác lại mẹ anh ta một câu anh ta cũng không dám.

Bởi vì, mẹ anh ta chính là nguyên tắc lớn nhất trong nhà.

Đây là quy định được Đàm Đại Gia đặt ra hai mươi mấy năm trước. Trên cơ bản, trong gia đình của bọn họ không người nào dám làm trái nguyên tắc này.

Duật Tiểu Gia cũng không dám, bởi vì nếu làm vậy sẽ bị cha đánh.

“Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì? Còn nữa con cũng đã một đồng tuổi rồi, mẹ cũng nên sửa miệng lại rồi . . .” Duật Tiểu Gia ôm bà mẹ của mình nói những lời này. Ánh mắt còn lặng lẽ quan sát Kiều Trác Phàm ở bên cạnh.

Quả nhiên, vợ chồng son bên kia, đã không phụ sự mong đợi của mọi người đang cười nhạo anh.

“Con cũng biết mẹ đã gọi nhiều năm như vậy rồi, không thay đổi được đâu! Được rồi ngoan đi, hãy đi cùng mẹ đi tìm mẹ nuôi nào.”

Mặc dù Duật Tiểu Gia rất muốn ở trước mặt anh em của mình triệt để thay đổi, nhưng mà anh ta lại không có cách nào từ chối yêu cầu của mẹ anh ta, nếu không về nhà sẽ chết rất thê thảm!

Bộ dạng không chút tình nguyện, Duật Tiểu Gia bị Cố Niệm Hề mang đi.

“Hết giận chưa?” Nhìn Tiểu Bảo Bối cười khanh khách, Kiều Trác Phàm cũng sờ.

“Đúng là đã hết giận. Nhưng mà Kiều Trác Phàm, mẹ của Đàm Duật giống như tiên nữ vậy!” Nhất là cảm giác mà bà mang lại cho người khác, Tiểu Bảo Bối quả thực cực kỳ hâm mộ.

Chương 75: Người Của Anh Đều Là Của Em! 5

Sau khi Cố Niệm Hề rời đi, Tiểu Bảo Bối vẫn ngơ ngẩn nhìn chăm chăm bóng lưng của bà, Kiều Trác Phàm hiểu, kể từ sau khi mẹ của Tiểu Bảo Bối ra đi, cô vẫn luôn khao khát có được tình thương của mẹ.

Sự dịu dàng của Cố Niệm Hề, có lẽ khiến cho cô cảm nhận được tình thương của mẹ từ rất lâu rồi?

Nhìn bộ dạng ngây ngẩn của cô, tim của Kiều Trác Phàm khẽ nhói đau . . .

“Cục cưng có phải muốn mẹ không?” Tiểu Bảo Bối không thể ngờ được, lúc này Kiều Trác Phàm lại đặt câu hỏi như thế.

Mẹ cô đã ra đi vài chục năm rồi.

Trong vài chục năm này, cô luôn luôn tỏ ra vô cùng kiên cường, bộ dạng không hề cần có mẹ.

Ngay cả cha của cô, cũng đều bị cô lừa gạt như vậy.

Nhưng trên thực tế, nếu như cô thực sự không cần mẹ như vậy, thì cô đã không mắc chứng sợ hãi giam cầm.

Mà Tiểu Bảo Bối càng không ngờ được, cùng lắm mới chỉ hai tháng vậy mà Kiều Trác Phàm lại có thể nhìn thấu cô . . .

Bị người nhìn thấu nội tâm, Tiểu Bảo Bối cũng không biết phải làm sao.

Nước mắt, không hề báo trước đã chực trào ra.

Nhưng mà nước mắt của Tiểu Bảo Bối còn chưa kịp lan tràn ra như cô đại, thì đột nhiên cô lại nghe thấy Kiều Trác Phàm nói như vậy với cô: “Cục cưng, nếu như em thực sự muốn mẹ, anh không để ý em coi anh thành mẹ của em . . .”

Lần này, cô vốn đang muốn khóc liền nín khóc mỉm cười.

“Đáng ghét, anh là một người đàn ông làm sao lại trở thành mẹ em được?”

“Tại sao lại không thể trở thành? Nào, đêm nay trở về để mẹ Kiều dỗ con ngủ!” Kiều Trác Phàm lại ghé sát hơn vài phân, hơi thở nam tính mạnh mẽ khiến cho mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên.

“Đây không phải là Kiều thiếu sao?” Vào lúc hai người bọn họ đang chàng chàng thiếp thiếp, thì có một giọng nói chen ngang.

Đó là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, cái bụng bia ưỡn ra, rất giống như người phụ nữ mang bầu mười tháng. Ông ta có một hàm răng trắng không tương xứng, mái tóc thì đen nhánh.

Mà Kiều Trác Phàm vừa nhìn thấy người đàn ông này thì nhướn mày.

“Ông là?” Hiển nhiên Kiều Trác Phàm không biết người này.

“Tôi là chủ tịch của công ty quảng cáo Lai Mỹ, thời gian trước tôi và tập đoàn Đế Phàm có chút hợp tác về công việc. Đây là danh thiếp của tôi. . . “ Người này nhìn không hiểu là Kiều Trác Phàm không vui, lời danh thiếp của mình ra.

Phía trên, ngoại trừ chức danh là chủ tịch của công ty Lai Mỹ, thì còn có chức danh cái gì mà tổng giám đốc kế hoạch, cái gì mà quản lý hiệp hội . . . Tóm lại, một tấm danh thiếp không còn chỗ trống nào, tất cả đều ghi các chức danh chi chít lên đó.

Có một số người chính là như vậy, có vài đồng tiền liền bắt đầu quảng cáo bản thân rùm beng lên. Gắn vài cái danh hiệu, liều mạng lấy ra khoe khoang, liền cho rằng mình được nâng lên một đẳng cấp mới.

Mà người trước mắt này, hẳn là thuộc về loại người này.

Nhìn lướt qua Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh của Kiều Trác Phàm được bao bởi một lớp trang phục thật dày, người kia tỏ vẻ khinh thường.

Có lẽ theo ý của ông ta, những người có mặt mũi đều nên mặc những bộ trang phục dạ tiệc xa hoa mới đúng.

Mặc bao thành như vậy, đoán chừng chỉ là tình nhân nhỏ ở bên cạnh của Kiều Trác Phàm.

“Có chuyện gì?”

“Kiều tổng là như thế này, lần trước lúc gặp gỡ không phải tôi đã từng nói với ngài, hy vọng Kiều tổng sẽ sắp xếp cho con gái của tôi vào một chức vụ nào đó? Đúng rồi, hôm nay tôi có đưa con gái của tôi tới cùng!”

Đối lập với sự xa cách của Kiều Trác Phàm, thì chủ tịch béo ú này rất nhiệt tình.

Vừa mới nói xong những lời này, cũng không biết người này lôi kéo từ chỗ nào ra một cô gái mặc bộ quần áo xuyên thấu tới trước mặt của bọn họ.

Người phụ nữ trang điểm rất đậm, đôi mắt nhìn là biết gắn lòng mi giả. Đôi mắt như vậy, chớp lên chớp xuống nhìn giống y như búp bê.

“Mau chào hỏi Kiều thiếu đi.” Chủ tịch béo ú chỉ huy.

“Xin chào Kiều thiếu! Em là Vương Liên Liên.” Đây là giọng nữ mềm mại, giọng nói mới vừa rồi của Cố Niệm Hề thuộc về dạng hồn nhiên trời sinh. Mà bây giờ của vị này lại khiến cho Tiểu Bảo Bối có cảm giác có đôi chút làm đáng kệt cỡm.

“...” Kiều Trác Phàm giống như không thích sự xuất hiện của hai cha con nhà này, cho dù cô gái kia tự giới thiệu mình xong, anh cũng không có bao nhiêu phản ứng.

Kỳ thật, người mà Kiều Trác Phàm quan tâm, chỉ có người phụ nữ ở bên cạnh thôi.

Anh đang suy nghĩ, buổi chiều người phụ nữ đưa lễ phục tới, cùng lắm chỉ chạm vào cái cà vạt của anh mà thôi, đã khiến cho cô gái nhỏ này làm âm ỉ rất lâu, không chịu để cho anh ôm một cái. Nếu một người phụ nữ nữa lại tới, chẳng phải lại làm cho cô xù lông hay sao?

Nhưng hai cha con này thấy hai người không có động tác kế tiếp, còn tưởng rằng Kiều Trác Phàm bị vướng mắc người phụ nữ dư thừa ở bên cạnh, nên ngài mở miệng.

Lập tức, chủ tịch béo ú có động tác tiếp theo.

Nhân dịp Kiều Trác Phàm còn chưa hoàn hồn, ông ta dùng thân thể đồ sộ của mình đẩy Tiểu Bảo Bối ra.

Lập tức, trước mặt Kiều Trác Phàm chỉ còn lại hai cha con bọn họ.

“Kiều thiếu, ngài xem nên sắp xếp cho Liên Liên nhà chúng tôi chức vụ gì thì tốt đây?” Chủ tịch béo ú cười sáng lạn, bộ dạng giống như sẽ gả con gái đi vậy.

Xem ra, bọn họ muốn nhờ Kiều Trác Phàm sắp xếp chức vụ cho con gái trong tập đoàn Đế Phàm là giả, muốn nhân cơ hội này gả con gái cho Kiều Trác Phàm, thành công chen lấn gia nhập vào xã hội thượng lưu mới là thật?

Nhìn người cha này, Tiểu Bảo Bối hơi giận.

Một người cha tốt không làm, tại sao ông ta lại muốn bán con gái để cầu vinh như vậy? So với Tiểu Đằng, đúng là không đủ tư cách để làm cha.

Nhìn người đàn ông trung niên tai to mặt lớn này, Tiểu Bảo Bối lộ vẻ mặt không vui.

Cô mới là vợ của Kiều Trác Phàm, bán con gái cầu vinh cũng không tới mức làm ngay ở trước mặt vợ của anh chứ?

Tiểu Bảo Bối vốn còn ôm một tia hy vọng. Dù sao thì không có mấy người sẽ vui vẻ khi bị ép buộc đưa cho người đàn ông xa lạ. Cho nên giờ phút này Tiểu Bảo Bối nhìn về phía cô gái gọi là Liên Liên kia, hy vọng sẽ nhìn thấy cô ta từ chối.

Ai biết đâu vừa ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Bảo Bối mới phát hiện, đôi mắt của người phụ nữ này nhìn Kiều Trác Phàm rõ ràng đã hiện lên hình trái tim. Một bộ dạng hận không thể trực tiếp nhào lên ôm ấp Kiều Trác Phàm!

Mẹ kiếp!

Thật sự không biết ngượng!

Tiểu Bảo Bối thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng mà, đáp án này cũng không nhiều người cảm thấy ngoài ý muốn. Dù sao thì Kiều Trác Phàm xuất sắc như vậy, còn trẻ tuổi đã là một nhà kinh doanh lớn không nói, ngoại hình cũng đứng số một số hai.

Đối với những người luôn ra sức muốn chen vào xã hội thượng lưu, tưởng là chỉ có thể gả cho những người đàn ông béo ú, thì đúng là một kết cục không thể tốt hơn.

Nhưng...

Chẳng lẽ vì hai người này, mà Tiểu Bảo Bối cô phải trơ mắt nhìn Kiều Trác Phàm bị người khác chiếm hữu?

Không!

Cũng không phải là chiếm hữu.

Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy, nhìn cảnh tượng vị chủ tịch béo ú kia đang dốc hết sức lực tác hợp, khiến cho đôi nam nữ trẻ tuổi này ở cùng một chỗ, cô cực kỳ không vừa mắt.

Trong lòng ghen một hồi, nửa vui, cực kỳ khó chịu. Nhu cầu cấp bách cần tìm một chỗ để phát tiết một cái.

Nhưng giờ phút này, Tiểu Bảo Bối lại bị một cảm giác phức tạp quấy nhiễu, căn bản không hề nghĩ tới vì sao lúc cô và Quý Xuyên ở cùng một chỗ, nhiều lần cô đã nhìn thấy Quý Xuyên và Tiểu Huyền có những hành động thân mật quá đáng, cô lại chưa từng có cảm giác phẫn nộ mạnh mẽ như lúc này.

“Kiều thiếu, em thấy ở đây có rất nhiều người, có muốn kiếm một chỗ thật tốt để chúng ta tán gẫu không, nhân tiện hai bên hiểu biết lẫn nhau?” Liên Liên còn đang nói thì bước chân đã nhẹ nhàng bước từng bước ghé sát vào bên người của Kiều Trác Phàm.

Tư thế kia, khiến cho Tiểu Bảo Bối hiểu rõ cái gì gọi là hai bên hiểu biết lẫn nhau, chẳng qua là muốn tìm một phòng khách sạn, cởi hết quần áo của hai bên, trần truồng gặp nhau mà thôi!

Một giây kia, Tiểu Bảo Bối không kiềm chế được nữa.

“Kiều Trác Phàm, anh tới đây cho em!”

Mặc kệ xung quanh có bao nhiêu người, giọng nói của cô kéo dài cao vút.

Nhất là những người ở gần đó, giờ phút này đều dùng ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm cô. Nhưng Tiểu Bảo Bối cũng không cần biết nhiều như vậy.

Chỉ cần nghĩ tới Kiều Trác Phàm và người phụ nữ kia trần truồng gặp nhau, cô liền không chịu được!

Kiều Trác Phàm bận rộn ứng phó với sự quần quít của hai cha con này, rõ ràng đã bị tiếng hét của Tiểu Bảo Bối hù dọa.

Giờ phút này, anh cũng ngẩng đầu lên nhìn qua Tiểu Bảo Bối, trong mắt rõ ràng còn mang theo sự kinh ngạc.

“Còn không mau tới! Nếu không tới, em sẽ tức giận đó!” Cô tức giận giậm chân một cái thật mạnh, bộ dạng đáng yêu như vậy khiến cho Kiều Trác Phàm hận không thể mang cô nhét vào trong xương của mình.

Nhưng anh vừa nhắc chân lên, hai cha con nhà kia vừa rồi còn xum xoe trước mặt anh liền bắt mắt.

Cô gái này vốn bị bọn họ cưỡng chế rồi đi, vậy Kiều Trác Phàm liền giống như vật trong túi của bọn họ.

Dường như bọn họ đã nhìn thấy rất nhiều tiền mặt đang vẫy vẫy đôi cánh nhào về phía bọn họ.

Ai ngờ đâu người phụ nữ này lại đánh trở lại.

Trơ mắt nhìn người đàn ông này bị người khác cướp đi, không phải là phong cách của bọn họ.

Chủ tịch béo ú mở miệng trước: “Cô bé, không thấy người lớn đang nói chuyện phiếm sao? Tự mình chơi ở bên cạnh đi!”

Mà Liên Liên thấy cha của cô ta đã mở miệng nói như vậy, thì vội vàng nói một câu phụ họa: “Không hiểu chuyện như vậy, sau này ai cưới cô về người đó thật xúi quẩy!”

Vừa dứt lời, cô ta liền xoay người muốn giả vờ ngã, thuận tiện cả người bổ nhào lên người của Kiều Trác Phàm.

Ai ngờ, Kiều Trác Phàm giống như có thêm một đôi mắt vậy, lúc cô ta sắp ngã người về phía anh, thì anh bước lên phía trước hai bước.

Người phụ nữ kia vốn muốn dựa vào, trong nháy mắt bị vồ hụt.

Mà cả người cô ta hôm nay đi đôi giày cao gót mười phân. Nghiêng người một cái, cả cơ thể liền mất thăng bằng. Vốn là định giả vờ ngã, trong nháy mắt trở thành ngã thật.

Hơn nữa cú ngã này cũng không hề nhẹ, nhìn cô ta quỳ rạp dưới đất không động đậy là biết rồi.

Chủ tịch béo ú không ngờ con gái lại xảy ra chuyện mất mặt như vậy.

Ông ta vội vàng chạy lại đỡ cô ta dậy.

Nhưng mà, cô con gái ở trong lòng ông ta cũng không có địa vị quan trọng bằng tiền tài. Nhìn mà xem, sau khi ông ta kéo con gái của ông ta đứng dậy, thì ngay cả một ánh mắt ông ta cũng không nhìn tới, liền vội vã đi về phía Kiều Trác Phàm, giống như vội vàng muốn giải thích gì đó.

“Kiều thiếu...”

“Đủ rồi!” Ngay lúc chủ tịch béo ú kia lại đỡ con gái bảo bối của ông ta đứng dậy, Kiều Trác Phàm đã hừ lạnh một câu, khiến cho ông ta phải dừng bước chân lại.

Bởi vì ông ta cũng nhìn ra, giờ phút này sắc mặt của Kiều Trác Phàm không tốt.

“Kiều thiếu, ngài bị làm sao vậy?” Theo lý mà nói từ nãy tới giờ, tâm tình của Kiều thiếu dường như không tệ lắm. Ít nhất cũng không giống như những lời đồn đãi ngoài kia, nói trò mặt liên trời mặt.

Chính vì điểm này, hai cha con bọn họ mới cho rằng, Kiều Trác Phàm là miếng thịt trên thớt của bọn họ.

Nhưng ai có thể ngờ được, chỉ chớp mắt một cái, Kiều Trác Phàm liền thay đổi sắc mặt.

Trước mắt, ánh mắt của anh nhìn bọn họ, đen như mực. Loại màu sắc này, giống như sắp nổi lên gió tanh mưa máu gì đó vậy.

“Cục cung, lại đây!” Kiều Trác Phàm giống như không nhìn thấy bọn họ đang nóm nóp lo sợ vậy. Quay người lại, anh liền ngoắc với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng Tiểu Bảo Bối tức giận, quay mặt không để ý tới!

Hừ hừ . . .

Anh kêu một tiếng, cô nhất định phải lon ton chạy lại, ngoe nguẩy vẫy đuôi với anh?

Cô không phải là chó đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Dừng Chối Đuổi Người!

Vừa rồi Tiểu Bảo Bối gọi Kiều Trác Phàm, anh cũng không hề đi lại!

Bây giờ Kiều Trác Phàm gọi cô đi lại, thì cô cũng không đi!

Đối với cái nhìn nghiêng của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối thể hiện lúc này cô đang tức giận, nên không thèm để ý tới anh.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, đều buồn bực cho rằng tính tình của cô bé này rất ngang ngược! Ngay cả chút mặt mũi cũng không cho Kiều thiếu sao?

Xem ra đây cũng chính là một người tự tìm đường chết!

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi thủ đoạn ngoan độc trong truyền thuyết của Kiều Trác Phàm, để xem anh xử lý cô bé này như thế nào, lại không ngờ được rằng, người đàn ông này không thấy cô gái kia đáp lại, thì đột nhiên lại cười lên.

Nụ cười kia, không tàn nhẫn thâm độc như đối với những người khác, ngược lại có cảm giác dung túng không biết làm sao.

Điều mà người ta không thể tưởng tượng được chính là Kiều Trác Phàm không nghe thấy câu trả lời, thì ngay cả tức giận cũng không hề có, ngược lại bản thân mình lại tự đi lên phía trước với vẻ mặt nịnh nọt.

“Được rồi, ngoan nào!” Anh bước lên trước, thân mật ôm cô vào trong lòng.

Rồi dùng giọng điệu chỉ có hai người bọn họ mới nghe thấy được để dụ dỗ Tiểu Bảo Bối.

Cuối cùng, Tiểu Bảo Bối liên tục hất cái móng vuốt của anh ra, hai lần đều hất ra không được, mới lộ ra vẻ mặt ‘không có cách nào với người đàn ông này nữa’, ngoan ngoãn đứng ở trong lòng của người đàn ông này.

Ôm Tiểu Bảo Bối cố định ở trong lòng mình xong, lúc này Kiều Trác Phàm mới xoay người lại nhìn cha con hai người kia.

Thì thấy, ánh mắt của hai người này đang nhìn Tiểu Bảo Bối, lúc đầu dùng ánh mắt khinh thường để nhìn cô, bây giờ chuyển thành ánh mắt không biết làm

sao.

Nhưng đây không phải là kết quả mà Kiều Trác Phàm muốn.

Nhìn chăm chăm vào hai cha con kia, đột nhiên Kiều Trác Phàm mở miệng hỏi: “Vừa rồi trong hai người, ai đã nói người nào cưới cục cưng của tôi sẽ bị xúi quẩy?”

Không còn vẻ dịu dàng khi vành tóc mai chạm vào nhau cùng với Tiểu Bảo Bối nữa, giờ phút này Kiều Trác Phàm mở miệng, đôi mắt đen của anh đảo qua, giống như làn gió thu vô tình quét rơi rụng lá khô.

Bởi vì động tĩnh này rất lớn, cho nên lúc này có không ít người đang đứng vây lại xem.

Lúc nhìn tới người trong cuộc là Kiều Trác Phàm, không ít người toát mồ hôi hột thay cho chủ tịch béo ú.

Mà vị chủ tịch béo ú kia, cũng không biết nên nói gì mới tốt đây.

“Chuyện này . . .”

Giờ phút này, ông ta lại nhìn con gái mình bằng ánh mắt oán hận.

Dường như có ý muốn nói cho Kiều Trác Phàm biết, lời này là do con gái của ông ta nói, không hề có chút liên quan nào tới ông ta.

Nhưng con gái của ông ta cũng chỉ biết ai oán. Cô ta cùng lắm chỉ muốn diễn hòa theo cha của mình mà thôi. Ai có thể ngờ được, sẽ chọc tới cái mầm tai họa như vậy chứ.

Xem ra, cô gái không chút thu hút kia chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Giờ phút này Liên Liên cũng không biết nói gì để trốn tránh trách nhiệm.

“Kiều thiếu, vừa rồi em thật sự không có ý kia!”

“Không phải ý kia? Đó là cục cưng mà tôi đã cưới về nhà, cho nên ý là tôi chính là người đàn ông xúi quẩy đó đúng không?”

Kiều Trác Phàm hỏi một câu như vậy, lại khiến cho tất cả mọi người ở xung quanh không ngừng thôn thức.

Có lẽ, bọn họ ai cũng không thể ngờ được, Kiều Trác Phàm là người đàn ông muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, vậy mà lại lấy một cô gái nhìn ngốc như vậy!

Mà giết mình nhất, không ai bằng hai cha con vừa trình diễn màn ‘bán con gái cầu vinh’ kia.

Bọn họ chỉ muốn thông qua việc gả con gái, để thay đổi cuộc sống. Ai ngờ được, cuộc sống còn không thay đổi, ngược lại lại trở thành người châm ngòi mỗi quan hệ vợ chồng của người ta?

“Không . . . Kiều thiếu, chúng tôi thật sự không có ý này!”

“Kiều thiếu, em . . .”

Hai cha con bọn họ, đều nóng lòng muốn giải thích gì đó.

“Không có ý này?” Kiều Trác Phàm nhướn mày, quét mắt nhìn hai người này một lượt, đột nhiên nói: “Cũng được, nếu là như vậy, các người có thể đi!”

“Thực sự có thể đi?” Đường như bọn họ không nghĩ tới, Kiều Trác Phàm lại dễ dàng buông tha bọn họ như vậy.

“Ừ, có thể đi! Nhưng mà từ nay về sau, các người đừng lớn vồn ở cái thành phố này nữa!” Làm nhục cục cưng của anh, người như vậy lưu lại để làm gì?

Vừa rồi bọn họ đẩy cục cưng của anh đi một cách thô bạo như vậy, anh cảm thấy khiến cho bọn họ chết một trăm lần cũng không tiếc.

“Cái gì . . . Không, Kiều thiếu ngài hãy nghe tôi nói . . .” Chủ tịch béo kia còn muốn nói gì nữa.

Nhưng Kiều Trác Phàm đột nhiên vỗ tay một tiếng, trong đám người bất ngờ xuất hiện hai người mặc tây trang màu đen, nhanh chóng bước về phía bên này. Vào lúc bọn họ chưa kịp phản ứng, thì mỗi người đã túm một người bọn họ đi.

“Đừng đối xử với chúng tôi như vậy . . .” Người phụ nữ kia còn muốn nói điều gì, nhưng mà người đàn ông áo đen đã móc một vật máu trắng trong túi của mình ra, trực tiếp nhét vào miệng của cô ta.

Rất nhanh chóng, người đã bị mang đi hết.

Mà khu vực nhỏ này, đã khôi phục lại như bình thường.

Bắt đầu từ hôm nay trở đi, những người nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi ai cũng biết, Kiều Trác Phàm đã có người trong lòng, gọi là cục cưng.

Trêu chọc cô, so với trực tiếp trêu chọc Kiều Trác Phàm còn nguy hiểm hơn . . .

- - Đường phân cách - -

“Cục cưng, lại đây!” Ban đêm, Kiều Trác Phàm tắm rửa xong xuôi, ngồi ở trên giường.

Tiểu Bảo Bối từ trong phòng tắm đi ra, liền nhìn thấy một màn như vậy.

Dưới ánh sáng mờ mờ, Kiều Trác Phàm mặc một bộ quần áo ở nhà màu tối xám, đầu dựa vào đầu giường. Trên tay của anh, còn có cặp giấy tờ màu vàng.

Không biết bên trong có nội dung gì, Kiều Trác Phàm xem cực kỳ nghiêm túc.

Thấy cô từ trong phòng tắm đi ra, anh liền đặt tài liệu sang một bên, vẫy vẫy cô ngồi vào vị trí bên cạnh.

Một giường lớn, cô nam quả nữ!

Tiểu Bảo Bối cũng hiểu được, lúc này ở bên cạnh người đàn ông này, có chút nguy hiểm.

Cũng không biết là vì nụ cười của Kiều Trác Phàm quá đối diệu dàng, hay là bởi vì không khí đêm nay rất tốt, bước chân của Tiểu Bảo Bối không tự giác đi lại gần anh.

Lúc gần tới chỗ Kiều Trác Phàm, cô vốn định dừng bước lại. Ai ngờ, đột nhiên người đàn ông giơ tay ra, rồi giữ cô lại. Một giây sau, cô bị ôm vào trong lòng của người đàn ông, nhân tiện ngồi lên trên đùi của anh.

Tư thế thân mật như vậy, khiến cho khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối bỗng chốc đỏ bừng lên.

Cô giấy giụa muốn đứng lên, nhưng mà Kiều Trác Phàm nhân cơ hội đó càng ôm cô chặt hơn.

Cô mặc đồ ngủ, mặt trước là hình con cừu đang chảy nước miếng, trên đầu còn vẽ hình đồng phân và bãi nước tiểu. Kiều Trác Phàm nhìn mà buồn bực, con cừu xấu như vậy, tại sao Tiểu Bảo Bối lại thích chứ?

Anh vẫn luôn cảm thấy, phụ nữ nên mặc đồ ngủ thật gợi cảm, như vậy mới đẹp.

Nhưng bây giờ, Tiểu Bảo Bối mặc bộ đồ ngủ in hình hoạt họa mà anh ghét nhất, nhưng lúc ở trong lòng của anh, anh lại cảm thấy rất xinh đẹp.

Nhất là mùi vị trên người của cô, khiến cho Kiều Trác Phàm không tự chủ mà càng ghé vào sát hơn.

Nhìn thấy mặt của Kiều Trác sắp dán vào ngực của cô, Tiểu Bảo Bối vội vàng đưa tay ngăn cản anh lại.

“Không được.” Giọng nói của cô, mềm mại, dịu dàng. Nghe, liền khiến cho anh muốn cắn một cái.

“Tại sao lại không được?” Khóe miệng của anh luôn mang theo ý cười, nhìn không ra chút dấu hiệu muốn tức giận.

Nhất là giọng nói uyển chuyển, khiến cho người khác có chút không nỡ từ chối.

“Chúng ta còn chưa đến mức độ này . . .” Mặc dù bây giờ mối quan hệ của bọn họ đã không tệ rồi nhưng mà phát triển nhanh tới mức độ đó, thì dường như Tiểu Bảo Bối vẫn có chút chưa tiếp nhận được.

“Giấy đăng ký cũng đã nhận rồi, hôn lễ cũng đã tổ chức rồi, anh thấy mọi thứ đã có đầy đủ hết rồi. Cục cưng, cho anh được không?”

Anh hạ giọng xuống, điệu bộ nhún nhường.

Kiều Trác Phàm lúc này, đã không còn lạnh lùng vô tình giống như lúc xử lý công việc nữa. Anh như vậy, khiến cho người ta cảm thấy anh đang vô cùng nịnh nọt Tiểu Bảo Bối.

Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc kia, khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Bảo Bối nghĩ tới câu trả lời nào đó lại càng càng trở nên sinh động hơn.

“Cục cưng, anh cũng là một người đàn ông bình thường. Còn như vậy nữa, anh sẽ không nhận được mà nổi điên lên!”

Kiều Trác Phàm không đợi được câu trả lời của Tiểu Bảo Bối, đầu anh dựa vào trong lòng của Tiểu Bảo Bối, cọ sát lung tung.

Vốn mái tóc đen của anh vẫn còn vào nếp nghiêm chỉnh, bây giờ đã trở nên rối loạn.

Tiểu Bảo Bối vừa cảm thấy xấu hổ vừa lúng túng, chỉ có thể giấy giụa muốn đứng lên.

Không biết là do Tiểu Bảo Bối giầy giũa khiến cho anh bất mãn, hay là vì nguyên nhân gì khác, mà đột nhiên bàn tay của Kiều Trác Phàm buông lỏng ra

Nhìn bàn tay vốn đang ôm eo của mình, giờ phút này lại đặt ở một bên giường, đột nhiên Tiểu Bảo Bối cảm thấy sinh mệnh của mình giống như bị thiếu đi một cái gì đó.

“Kiều Trác Phàm, cho em thêm một chút thời gian được không?”

Thật ra, mùa này cũng không phải là rất lạnh.

Đặc biệt là khi cô vừa mới tắm nước nóng xong.

Nhưng khi bàn tay của Kiều Trác Phàm vừa rời khỏi eo thon của cô, thì cảm giác ấm áp đó bỗng nhiên biến mất không còn gì nữa. Cô có chút không thích ứng được, bắt đầu có chút run rẩy.

Mà lúc này Kiều Trác Phàm cũng không giống như trước đây, tiến lên ôm lấy cô. Ngược lại, để tùy ý cô một mình thất thần ở một bên.

Thật ra, cũng không có gì.

Trước kia, khi còn yêu Quý Xuyên, rất nhiều lúc anh ta cũng không thêm đề ý tới cô.

Nhưng khi đó, một mình Tiểu Bảo Bối cũng có thể tự tìm vui cho mình.

Giống như giờ phút này, cô cố gắng nói với bản thân mình, không sao hết. Quý Xuyên nhiều lần không đề ý tới cô, cô cũng tự mình vượt qua được đó thôi?

Cho nên, lúc Kiều Trác Phàm buông tay ra, cô cũng ngoan ngoãn rời khỏi người anh, rồi nằm xuống một bên giường.

Tiểu Bảo Bối dự định là nếu như Kiều Trác Phàm không đề ý tới cô, thì cô sẽ ngoan ngoãn nằm yên ở một bên, ngây ngốc một lúc, rồi sẽ nhanh chóng ngủ thiếp đi

Trước kia, lúc Quý Xuyên không đề ý tới cô, cô cũng tự mình tìm vui như vậy.

Hơn nữa, Kiều Trác Phàm đã lấy đi một cái giường ở đây rồi, chiếc ghế sofa vốn đang rộng rãi đủ cho một người nằm giờ cũng đổi thành một chiếc ghế nhỏ không đủ chỗ cho một người nằm. Như vậy thì cho dù cô có muốn chuyển ra khỏi phòng này cũng khó.

Nhưng Tiểu Bảo Bối không ngờ được là, khi cô nằm xuống một bên giường, thì Kiều Trác Phàm vốn đang ngồi trên giường đột nhiên lại nhảy xuống giường, sau đó đi về phía cửa lớn.

Một lúc lâu sau, ngoài cửa chính truyền tới tiếng động.

Kiều Trác Phàm đã đi rồi.

Cô biết rõ, anh tức giận . . .

Bởi vì cô không cho anh, nên anh tức giận.

Tiểu Bảo Bối không biết làm như thế nào mới phải, chỉ biết một mình ngây người ở trong căn phòng rộng lớn, vô cùng trống trải.

Bỗng nhiên, cô cũng đi xuống giường, một lúc sau cô mặc một chiếc áo khoác.

Thật ra, trẻ thế này rồi Tiểu Bảo Bối cũng không biết mình nên đi đâu.

Nhưng mà cô chỉ đơn thuần là không muốn ở một mình trong căn phòng rộng lớn và trống trải đó.

Bên ngoài căn nhà, một mảng đen tối.

Đó là màu sắc mà Tiểu Bảo Bối ghét nhất.

Hòa vào màn đêm, gió có chút hơi lạnh.

Khiến cho Tiểu Bảo Bối chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng trên người không nhận được rứt cổ một cái.

Cuối cùng, cô cũng không quay đầu lại mà nhấc chân bước vào màn đêm đen tối . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Dừng Chỗ Đuổi Người! 2

Dạ Yên, vốn là chỗ ăn chơi xa hoa nhất.

Nghe nói, đây là nơi khởi đầu của Kiều Trác Phàm, Đàm Duật và mấy công tử nhà giàu kia.

Nhưng mà những lúc bình thường, căn bản sẽ không nhìn thấy mấy người bọn họ ở đây.

Chỉ khi nào vào thời gian nghỉ ngơi, mới có thể ngẫu nhiên gặp phải bọn họ một hoặc hai lần.

Nam nữ thanh niên tới chỗ này, phần lớn đều là những người sùng bái những nhân vật như bọn họ.

Nhưng mà trên cơ bản, cho dù canh chừng ở đây cả năm đi chăng nữa, thì cơ hội gặp được bọn họ cũng khó như lên trời.

Nhưng mà ngày hôm nay lại rất may mắn.

Phía trước Duật Tiểu Gia vừa đến, thì Kiều Trác Phàm cũng đi theo sau bước vào.

Mà bọn họ vừa vào đến vừa, quản lý liền quen đường quen lối dẫn bọn họ tới một gian phòng ở bên trong.

Nghe nói, gian phòng này được xây lên chỉ dành riêng cho bọn họ.

Những người khác cho dù bỏ ra rất nhiều tiền, cũng không thể thuê được.

“Kiều, hôm nay cậu bị làm sao thế? Sao từ lúc bước chân vào tới giờ, gương mặt luôn giống như Cương Thi vậy!” Hiển nhiên là Duật Tiểu Gia đã ngồi bên cạnh một lúc lâu, bên người còn có một cô gái trẻ tiếp khách.

Nhưng mà người này cũng không phải vị công chúa nhỏ nổi tiếng đánh đá kia.

Duật Tiểu Gia ngồi ở chính giữa, hưởng thụ sự hầu hạ giống như hoàng đế vậy.

Đầu tiên cô gái kia đưa miếng hồ đào đã được bóc vỏ sạch sẽ, sau đó lại dâng rượu ngon lên. Sau khi Duật Tiểu Gia ăn xong liền hôn lên gương mặt của cô ta một cái, khiến cho những trong phòng không ngừng lên tiếng huýt sáo.

Nhưng kể từ khi Kiều Trác Phàm đi vào, thì luôn yên lặng ngồi ở một góc. Thỉnh thoảng, còn ngửa cổ uống một ngụm rượu lớn.

Về mặt buồn bực kia, có thể nhìn ra được tâm trạng đêm nay không được tốt lắm.

“Không phải chuyện của cậu!” Anh lạnh lùng nói một câu như vậy đối với Duật Tiểu Gia, mọi người càng xác định tâm tình của người này ngày hôm nay vô cùng không tốt.

Cũng vào lúc đó, Duật Tiểu Gia đẩy cô gái xinh đẹp ở bên cạnh mình một cái, nói: “Đi nào, đi phục vụ cho Kiều đại thiếu đi! Để anh nói cho em biết, Kiều đại thiếu nhiều tiền hơn anh rất nhiều đó!”

Lời nói này, chọc cho người đẹp cười khanh khách.

Người thành phố A đều biết, mẹ của Duật Tiểu Gia cũng chính là Cố Niệm Hề, tiền thu nhập một năm cả nhà dùng không hết, tiêu không cạn!

Hơn nữa, nhà bọn họ còn có tập đoàn xuyên quốc gia Tam Gia!

Người nhiều tiền hơn so với Duật Tiểu Gia ở trong nước này chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Cho nên người phụ nữ này cũng không nói gì nữa, mà trực tiếp đi lại bên cạnh của Kiều Trác Phàm, đồng thời ngồi xuống bên cạnh anh, càng thuần thực hơn đi rót rượu cho Kiều Trác Phàm.

“Kiều thiếu, em kính anh một ly!” Ngón tay của người phụ nữ thon gọn như ngọc, đưa một ly chất lỏng màu nâu sẫm sánh đầy màu sắc tới trước mặt của Kiều Trác Phàm.

“Duật, mau đưa cô gái này đi đi! Một lát nữa là Anna tới rồi, đừng chờ tới lúc đó mà ném mùi đau khổ!” Kiều Trác Phàm không nhận ly rượu ngon trên tay của cô gái này, ngược lại đôi mắt tối đi, nhìn về phía Đàm Duật.

“Không sao hết! Dù sao trong tình cảnh như thế này, không phải là cô ấy chưa từng thấy bao giờ! Hơn nữa, trên đời này cũng không phải chỉ có một mình cô ấy là phụ nữ, mình cũng không phải không thể không có cô ấy.” Nói xong những lời này, liền bắt đầu rót rượu cho chính mình.

Bên trong ánh sáng mờ mờ, phần lớn khuôn mặt của anh ta được che giấu trong bóng tối.

Giờ phút này, ai cũng không nhìn thấu được Duật Tiểu Gia đang suy nghĩ điều gì.

“Sao vậy? Cậu sợ Tiểu Bảo Bối tới, sẽ nhìn thấy à? Kiều, không phải cậu thực sự để bản thân chờ Tiểu Bảo Bối chờ tới mức giống như con thỏ nhỏ liêu liêu mình đâm vào gốc cây mà chết đó chứ?”

Trong lời nói của Duật Tiểu Gia có ba phần là đùa, bảy phần là châm chọc.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vừa nghe thấy những lời này, đột nhiên nhớ tới vừa rồi Tiểu Bảo Bối đã từ chối mình.

Con tức vẫn chưa hoàn toàn dập tắt, đột nhiên lại bùng cháy lên.

Vì phòng ngủ ngọn lửa giận này bùng cháy lung tung khiến cho những người khác bị thương, đột nhiên anh nhận lấy ly rượu trên tay của người phụ nữ kia.

Không, phải nói là giành lấy chứ.

Nhìn hành động thô lỗ của Kiều Trác Phàm, thiếu chút nữa thì khiến cho ly rượu kia bị đổ. Ở đây phải dùng từ “giật” để hình dung, so sánh rất chuẩn xác.

Mà ly rượu kia bị anh giật lấy, ngửa đầu lên giống như là rót vào trong bụng của mình.

Cảm giác kia, giống như là anh cố ý dùng ly rượu này để dập tắt lửa giận đang bùng cháy trong lòng mình.

Nhưng mà ai cũng biết đó không phải là nước, mà chính là rượu cồn.

Kiều Trác Phàm sao có thể dùng rượu này thay nước để dập tắt một bụng tức giận của mình được chứ?

“Kiều, uống chậm một chút. Không phải còn có mỹ nữ tiếp khách hay sao?” Duật Tiểu Gia nhìn hành động này của Kiều Trác Phàm, có ý tốt khuyên.

Thành thật mà nói, ở đây dưới ánh đèn nê ông, nhìn qua Duật Tiểu Gia so với một công tử ăn chơi bất cần đời vô cùng từng trải tình trường không có gì khác nhau.

Trên thực tế, anh ta như vậy sao?

Kỳ thật, một năm trước trên cơ bản Duật Tiểu Gia căn bản sẽ không xuất hiện ở những quán bar như vậy.

Có thể nói kể từ lần tụ hội ở nhà họ Lăng một năm trước, anh ta liền thay đổi giống như một người khác vậy. Ngoại trừ thường xuyên ra vào những nơi như vậy, thì còn gặp gỡ diễn trò với phụ nữ ở bên ngoài, anh còn có thể dùng giọng điệu không chút để ý kia để nói người khác.

Duật Tiểu Gia như vậy, khiến cho người khác càng không nhìn thấu.

Nói theo xu hướng chính là, anh càng lúc càng giống Đàm đại gia nhà bọn họ rồi!

Nhưng một năm trước rốt cục đã xảy ra chuyện gì, mà khiến cho Đàm Duật thay đổi lớn như vậy, không có ai muốn biết điều này hơn so với vị công chúa nhà họ Lăng.

Nhưng cho tới bây giờ, Lăng công chúa vẫn không điều tra được gì, thì lại càng không cần nói tới những người khác.

“Kiều thiếu, Lăng công chúa đến!” Vào lúc bọn họ đã uống rất hăng say, thì quản lý vừa vào cửa báo cáo.

Thật ra, trước kia Lăng công chúa cũng không phải là khách quen ở đây.

Nhưng kể từ khi Duật Tiểu Gia bắt đầu vào đây nhiều lần, thì bên này cũng nghiễm nhiên trở thành một nơi quen thuộc của Lăng công chúa.

Trên cơ bản, phần lớn thời gian sau khi tan tâm, cô đều tới chỗ này.

Đơn giản là vì, ở đây có thể gặp Duật Tiểu Gia.

“Em gái, lại ngồi bên cạnh tiểu gia anh đây! Kiều đại thiếu của em, sợ là không cần em nữa rồi.” Nghe quản lý nói những lời này, Duật Tiểu Gia phất tay ý bảo anh ta đi ra.

Sau đó, Duật Tiểu Gia lại dùng ánh mắt không chút quan tâm nhìn về phía người phụ nữ mới vừa rồi được anh gọi lên để hầu hạ Kiều Trác Phàm, mở miệng ra nói như vậy.

Cô gái kia giống như là sớm biết Duật Tiểu Gia sẽ làm như vậy rồi, mím môi cười một tiếng rồi trở về ngồi bên cạnh anh ta.

Chờ tới khi Lăng công chúa đi vào, liền nhìn thấy những mỹ nhân xinh đẹp vây xung quanh Duật Tiểu Gia, đang chuyện trò vô cùng vui vẻ.

Chỉ thấy, kể từ lúc cô bước vào cửa kia, luôn dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm cô gái kia.

Vốn dĩ, cô gái kia nhìn thấy ánh mắt của cô thì muốn rời khỏi. Nhưng không biết Duật Tiểu Gia thì thào vào bên tai cô ta nói cái gì đó, mà cô gái kia vừa cười cười vừa ngồi vững ở vị trí đó.

“Anna, đến bên này ngồi đi!”

Nhìn thấy cảnh tượng này, Kiều Trác Phàm có chút đau lòng cho Lăng công chúa.

Nhưng mà đau lòng này, không giống như loại đau lòng mà của người đàn dành cho người phụ nữ của mình, mà giống như một người anh trai đau lòng em gái của mình.

“Đạ!” Lăng công chúa không nói gì nữa, chỉ từ từ bước lại bên cạnh Kiều Trác Phàm.

Mặc một bộ váy bó sát liền thân, khiến cho cả người cô lồi lõm rõ ràng nhìn vô cùng hấp dẫn. Làn váy chỉ tới bắp đùi, phía dưới đi đôi ủng quá gối.

Ăn mặc nóng bỏng như vậy, tuyệt đối trở thành người đẹp hấp dẫn nhất của quán bar tối nay.

Có thể tưởng tượng ra, từ khi Lăng công chúa bước vào quán bar này, đã có bao nhiêu người nhìn thấy cô như vậy rồi.

“Sao cô ăn mặc thành bộ dạng này mà có thể bước ra khỏi cửa được?” Lúc Duật Tiểu Gia thấy Lăng công chúa ngồi bên cạnh của Kiều Trác Phàm, mới phát hiện cô ăn mặc trang điểm thành bộ dạng đáng giận như vậy.

Vừa nhìn tới, thì thấy ấn đường của Duật Tiểu Gia nhăn thành một đống. Ngay cả đôi mắt cũng đen không thấy đáy.

Bộ dạng này, rõ ràng đã nói với bất kể một ai rằng, Tiểu Gia tôi đang tức giận!

Nhưng mà hết lần này tới lần khác, tay của anh vẫn còn ôm người phụ nữ khác. Bộ dạng kia, thực sự khiến cho người ta không hiểu.

“Em cảm thấy rất đẹp nên mặc thôi!” Lăng công chúa không để ý đến anh ta, trực tiếp vén tóc lên, rồi cầm lấy ly rượu mà Kiều Trác Phàm đã rót cho cô lên.

Đúng là cô cũng chưa từng ăn mặc như thế này ở tiệc đêm.

Bộ này, chẳng qua là hôm nay cô kéo anh út đi dạo phố đã nhìn thấy.

Sau khi mua vào tay, đột nhiên cô lại muốn mặc đi tới chỗ này.

Lăng công chúa có tính cách mạnh mẽ giống như mẹ của cô vậy, cho tới bây giờ đều không làm việc theo lẽ thường.

Giống như lời nói bây giờ của cô vậy, cô thấy đẹp thì mặc thôi. Không có gì là không thích hợp cả!

“Cha mẹ của cô cũng để cho cô đi ra khỏi cửa khi ăn mặc như vậy mà không đánh gãy chân cô sao?” Duật Tiểu Gia vẫn còn đang nói.

Nhưng bởi vì trong lòng anh ta vẫn còn đang ôm một người phụ nữ khác, khiến cho vẻ mặt không vui của anh ta có chút kỳ lạ.

“Không có. Cha của em chỉ cần là chuyện em muốn làm thì sẽ ủng hộ, anh yên tâm đi!” Về phần nhóm người Tô lão nữ, cô tùy tiện nói vài câu là có thể che giấu được rồi.

“Bộ quần áo này là vừa rồi em và anh út đi dạo phố mua được! Có đẹp không?” Thật ra, có thể thấp sáng thế giới của Lăng công chúa, chỉ có ánh mắt của Đàm Duật.

Giống như vừa rồi, lúc cô vừa bước vào cửa, nhìn thấy trong lòng của Đàm Duật có người phụ nữ khác, vẻ mặt của cô liền ảm đạm. Mà bây giờ, cảm nhận được bộ quần áo của mình có thể khiến cho Đàm Duật nhìn mình một lần, cô liền cười như nở hoa vậy.

Vui buồn yêu hận của Lăng công chúa, chỉ vì một người tên là Đàm Duật kia!

Một ánh mắt của anh ta, có thể khiến cho cô vui vẻ một ngày. Anh ta không vui, lại có thể khiến cho cô buồn bã vài ngày.

“Này còn hỏi đẹp không? Khó coi chết đi được! Không biết ánh mắt để đi đường nào nữa!”

Duật Tiểu Gia nhìn lướt qua Lăng công chúa ngồi xuống, làn váy sắp không che được cái mông, lời nói ra khỏi miệng đều kèm theo mùi thuốc súng.

Mà Lăng công chúa tâm tình vốn đang tốt, cũng bởi vì câu nói này của Đàm Duật mà biến mất không còn.

“Em và anh út đã chọc giận anh sao? Đúng là không thể nói lý được mà!”

Dưới con nóng giận, cô đem ly rượu vừa rồi mới nhấp một ngụm nhỏ, ngửa đầu lên đổ vào trong miệng.

Vị cay nồng kia, kích thích cô một lúc lâu cũng không mở miệng nói gì. Đợi tới khi cô mở mắt một lần nữa, thì ánh mắt của cô trở nên trong suốt long lanh. Cô cố gắng nói với bản thân mình, đó không phải là nước mắt của cô.

Đó chẳng qua là vì rượu quá cay, mới bị như vậy.

“Này, cô uống nhanh như vậy làm gì chứ? Lát nữa uống say đi, tôi sẽ mặc kệ cô!” Duật Tiểu Gia vốn quay mặt đi, nhưng mà một lúc lâu vẫn không nghe thấy cô nói chuyện, nên không nhìn được quay lại nhìn cô.

Lúc này nhìn thấy cô đã uống hết cả một ly rượu, anh ta mới lăm nhăm nói cô như vậy.

“Anh đi chết đi! Em không cần anh quan tâm!” Tính tình của Lăng công chúa cũng không tốt, dưới con nóng giận đã ném ly rượu về phía Duật Tiểu Gia.

May mắn, năng lực phản ứng gia truyền của Duật Tiểu Gia cũng không phải đồ bỏ đi. Anh ta dễ dàng tránh được ‘ám khí’ bất ngờ này.

Nhưng cô gái bên cạnh anh ta, lại không được may mắn như vậy.

Bởi vì Duật Tiểu Gia né đi, nên cái trán của cô gái kia bị trúng một cái.

Mặc dù không đến nỗi mặt mày bị phá hỏng, nhưng trên trán của cô ta bị một vết bầm.

“Tôi đã nói tính tình này của cô có đổi đi không? Đừng động một chút là đã thương người khác! Sau này ai cưới cô, khẳng định là vô cùng xui xẻo!” Không biết là vì bất bình cho người phụ nữ bên cạnh, hay là vì nguyên nhân gì khác, giờ phút này những lời mà Duật Tiểu Gia thốt ra, ngay cả Kiều Trác Phàm cũng có chút không nghe nổi.

“Tính tình của em cứ như vậy đấy! Gã cho ai, cũng không cần anh phải qua tâm!”

Cô là hòn ngọc quý trên tay của Lăng Nhị Gia.

Từ nhỏ đến lớn, ai cũng không dám khiến cô phải tức giận.

Tính tình của cô, sớm đã thành cận bã.

Nếu không phải vì anh, cần gì cô phải uất ức bản thân mình?

Nhìn thấy hai người sắp rút đao ra với nhau, Kiều Trác Phàm mở miệng, “Anna, chúng ta đi ra ngoài khiêu vũ!”

Kể từ khi cô tới bên này, cho tới bây giờ đều không rời khỏi Duật Tiểu Gia một bước, chỉ sợ cô vừa đi khỏi, anh sẽ bị người khác chiếm tiện nghi, lần đầu tiên Lăng công chúa giận chân rời đi.

Đơn giản là vì hôm nay cô thực sự bị tổn thương.

Mà nhìn thấy bóng lưng Kiều Trác Phàm và người phụ nữ kia rời đi, đột nhiên tay của Duật Tiểu Gia nắm chặt lại thành quyền. . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Dùng Chối Đuổi Người! 3

Bên trong sân nhảy náo nhiệt, có hai người nhảy không ra làm sao.

Một người thì quay tới quay lui trong đám người, còn một người thì đứng ngây ngốc ra.

“Muốn khóc à?” Từ lúc rời khỏi phòng bao, Kiều Trác Phàm liên tục để ý phản ứng của Lăng công chúa.

Nhưng cô liên tục cúi mặt xuống, tóc mái cũng che đi gương mặt của cô, nên không nhìn ra được nét mặt của cô.

“Không có! Tôi sẽ không khóc vì chút chuyện nhỏ này.” Lăng công chúa hít mũi một cái, vén mái tóc dài lên, rồi cười cười với Kiều Trác Phàm.

Nhưng cô không biết là, lúc cô không muốn cười nhưng lại cố gắng tỏ ra tươi cười thì nhìn còn khó coi hơn cả khóc.

“...” Nghe cô nói như vậy, Kiều Trác Phàm cũng gật gật đầu, không vạch trần cô.

Cho dù cô thực sự muốn khóc đi nữa, thì tối đa Kiều Trác Phàm cũng chỉ có thể nói: “Nín đi!”

Không có cách nào khác, thế giới này chính là thực tế như vậy.

Bởi vì cô không phải là người kia trong lòng của anh, cho nên anh cũng sẽ không có nhiều kiên nhẫn dành cho cô.

“Có đôi khi, thực sự muốn buông tha cho...” Sau khi nở một nụ cười với Kiều Trác Phàm, Lăng công chúa đột nhiên nhìn chằm chằm về phía phòng bao kia, nói như vậy.

Dưới ánh đèn nê ông, trên gương mặt xinh đẹp của cô, hiện lên một chút đau thương.

“Vậy tại sao lại không buông tha?” Thật ra, Kiều Trác Phàm cũng rất tò mò câu trả lời này.

Theo đuổi Duệ Tiểu Gia nhiều năm như vậy, Lăng công chúa cũng bị cậu ta làm tổn thương vô số lần, không thể kể hết được.

Nhưng mà nhiều năm như vậy, cô cũng không buông tha.

Nên Kiều Trác Phàm tự nhiên sẽ cảm thấy tò mò, đến cùng là cái gì đã khiến cho cô duy trì tới bây giờ. Dđienn damn leie quyydon.

Nhưng mà câu trả lời của cô công chúa nhỏ, khiến cho anh có chút ngoài ý muốn: “Nếu như có thể buông tha được, thì đã sớm buông rồi! Hơn nữa, bà đây hao tổn nhiều tâm tư và tuổi xuân trên người của anh ta như vậy, nếu không ngược lại anh ta, không phải là làm ăn lỗ vốn hay sao?”

Quả nhiên là con gái của hai nhân vật hung hãn như Tô Du Du và Lăng Nhị Gia. Ngay cả suy nghĩ, cũng đều mạnh mẽ như vậy.

“Cô không lo lắng, không lấy được vốn hay sao?” Kiều Trác Phàm quả nhiên là nhà tư bản.

Ngay cả về mặt tình yêu, cũng phải có qua có lại.

Mà một câu nói của Lăng công chúa, cũng chặn lại lời của anh: “Kiều, vậy anh kiên trì nhiều năm như vậy, anh không lo lắng sao?”

Đúng vậy, đều kiên trì nhiều năm như vậy.

Không phải lại chờ nhiều thêm một chút nữa sao?

Đột nhiên, Kiều Trác Phàm có chút hối hận về hành vi của mình ngày hôm nay.

Không đợi Kiều Trác Phàm trả lời, Lăng công chúa lại nói: “Yên tâm đi. Tôi nhất định phải ghi tên mình vào hộ khẩu nhà bọn họ!”

Nhìn ánh mắt bị đá kích vừa rồi của Lăng công chúa, đã biến mất sạch sẽ. Bây giờ lại tràn đầy lòng tin, Kiều Trác Phàm cười. Dđienn damn leie quyydon.

Đúng vậy, anh và Lăng công chúa giống nhau, đều đã kiên trì nhiều năm như vậy...

Rất nhiều người khuyên anh, trên đời này còn rất nhiều phụ nữ mà. Cần gì phải treo trên người của một con thỏ ngọc chứ?

Nhưng bọn họ đâu hiểu được, thiên hạ đầy phụ nữ, nhưng mà chỉ có một người như vậy!

Người ở xung quanh dù có giỏi hơn, nhưng bọn họ đều không phải là người kia...

“Kiều, đột nhiên tôi nghĩ tới, tôi có nên chuốc cho anh ta say mèm, rồi cưỡng hiếp anh ta không?”

Lăng công chúa lại lẩm bẩm.

Thật ra, ý nghĩ này không chỉ một lần lóe lên ở trong đầu của cô.

Nhưng mà mỗi một lần, đều bị thực tế ngăn cản lại.

Kiều Trác Phàm chỉ nghĩ đơn giản là vừa rồi cô bị một trận như vậy, nên không suy nghĩ được thông suốt, tất cả đều tùy cơ ứng biến.

Giờ phút này, Kiều Trác Phàm cũng lộ ra một nụ cười thoải mái nhất trong tối nay: “Ý tưởng này cũng không tệ!”

Đúng ra, Kiều Trác Phàm chỉ muốn biểu đạt sự tán thưởng đối với lời nói của Lăng công chúa.

Nhưng mà anh lại quên mất lời nói phía trước mà Lăng công chúa nói với anh.

“Anh cũng cảm thấy như vậy sao?” Lăng công chúa cho rằng nhận được một lời khẳng định, đột nhiên hai mắt lóe sáng như sao.

“Ừ!” Về mặt anh đầy khẳng định. Bởi vì, lời nói của rồi của cô khiến cho anh hiểu ra.

Nhưng Kiều Trác Phàm không hề biết là, Lăng công chúa cho rằng anh đang khẳng định ý tưởng của cô. Lại càng không biết, vừa rồi anh gật đầu theo bản năng, lại tạo thành tất cả mọi chuyện sau này của Lăng công chúa và Duật Tiểu Gia . . .

“Ừ. Vậy tôi đi trước chuẩn bị một chút . . .” Nói xong lời này, Lăng công chúa đã nhanh chóng bước tới phòng bao kia. “Kiều, còn không mau đi lại?”

“Không được. Tôi nghĩ, tôi nên trở về thì tốt hơn!”

Đột nhiên, anh vô cùng nhớ nhung cái giường mà cô và anh nằm chung kia.

Nghĩ như vậy, Kiều Trác Phàm quay người rời khỏi không chút do dự.

Mà sau đó Lăng công chúa cũng đưa tay lấy điện thoại ra, bấm một dãy số quen thuộc nào đó: “Anh út, em cần một ít đồ. . . “

Bóng đêm càng dày đặc, cuộc sống đô thị vẫn cứ tiếp diễn.

“Cục cưng, Kiều đại gia của em đã trở về! Còn không mau bung trà rót nước . . .” Kiều Trác Phàm vừa về tới căn phòng nhỏ của anh và Tiểu Bảo Bối, vừa đá giày rơi xuống liền nói với vào bên trong.

Đã nói, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng!

Lời này, đúng là không sai chút nào.

Lúc này mới ở cùng với Tiểu Bảo Bối có hai tháng, mà thói quen của cô đã nhiễm lên người của anh rồi.

Giống như lúc này về nhà anh nhất định phải hét lớn vào trong nhà, gần đây anh cũng thường làm chuyện này.

Hơn nữa, anh cũng không hề cảm thấy hành động này có chút ngây thơ và không thích hợp.

“Cục cưng? Em đi đâu rồi?”

Đá giày rơi xuống xong, Kiều Trác Phàm lại tiếp tục nói lớn tiếng về phía phòng ngủ.

Nhưng mà bên trong lại không có chút động tĩnh nào.

Khiến cho Kiều Trác Phàm cảm thấy buồn bực.

Chẳng lẽ, cô đã ngủ?

Nghĩ vậy, Kiều Trác Phàm nhấc chân lên, đi vào bên trong.

Trong phòng ngủ mọi thứ vẫn đều như trước.

Chăn mềm, bởi vì vừa rồi anh rời đi nên có chút lộn xộn.

Kiều Trác Phàm còn cho rằng, Tiểu Bảo Bối vẫn đang nằm vui trong chăn.

Bởi vì anh biết rõ, lúc Tiểu Bảo Bối vui mình trong chăn cả người của cô nhìn rất nhỏ, vô cùng nhỏ. Có đôi khi anh sợ mình sẽ nằm đè hồng người của cô.

“Cục cưng, bị anh bắt được rồi, đêm nay phải để anh lột hết quần áo trên người rồi hôn hai cái!”

Kiều Trác Phàm làm nên tiếng động rất lớn trong phòng ngủ, thật ra là muốn đề cho Tiểu Bảo Bối chủ động chạy đến.

Nhưng mà gọi một lúc lâu, mà bên trong vẫn rất yên tĩnh.

Chờ lúc anh vén chăn lên mới phát hiện ra, thì ra từ đầu tới giờ ở đây thực sự không có người.

Hơn nữa, bên trong chăn không hề có chút độ ẩm nào.

Điều này chứng minh, bên trong chăn đã không có người một thời gian dài rồi.

Hơn nữa đêm không nằm trong chăn, Tiểu Bảo Bối đã đi chỗ nào?

Suy nghĩ này, khiến cho tim của Kiều Trác Phàm đập lồi mấy nhịp.

“Cục cụng, chúng ta không đùa nữa! Em đi ra đi, anh đảm bảo sẽ không lột hết quần áo của em!” Bước chân của Kiều Trác Phàm có chút lộn xộn, nhưng lời lẽ trên miệng thì vẫn vô cùng hùng hồn.

Nhưng mặc kệ anh nói như thế nào đi nữa, Tiểu Bảo Bối đều giống như là đã bốc hơi khỏi căn phòng này.

Cho tới khi tìm hết cả căn phòng cuối cùng, Kiều Trác Phàm mới thực sự luống cuống, bởi vì Tiểu Bảo Bối thực sự không có trong phòng.

Đã thế này, cuối cùng thì cô đã đi đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Dừng Chỗ Đuổi Người!(4)

“Xuyên, chúng ta tới cửa hàng lễ phục đi. Tiệc hàng năm của Tiểu Thị không phải sắp tổ chức rồi sao? Nhân dịp tối nay đang rảnh, chúng ta đi một chuyến đi!”

Đêm nay, có thể nói là đêm vui nhất của Tiểu Huyền trong khoảng thời gian gần đây.

Trong thời gian này, hôm nay là lần đầu tiên Quý Xuyên về nhà sớm, lần đầu tiên ăn cơm tối do cô ta làm, cũng là lần đầu tiên sau khi cơm nước xong nói muốn đi tản bộ.

Điều này khiến cho Tiểu Huyền cảm thấy, bọn họ trở lại thời gian trước khi kết hôn, cũng chính là quãng thời gian bọn họ lén lút yêu đương mà không bị Tiểu Bảo Bối phát hiện.

Khi đó, Quý Xuyên cũng thường xuyên gặp mặt cô, cơm nước xong thì đi tản bộ. Tản bộ xong, bọn họ sẽ đi tới một khách sạn ở xa xa để thuê phòng.

Mặc dù lúc đó, Tiểu Huyền đau khổ vì không thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ với Quý Xuyên. Nhưng mà nhớ lại mỗi đêm ở trong khách sạn khi đó, đều là ngọt ngào và kích thích.

Không giống như khi bọn họ kết hôn xong, mỗi đêm đều đưa lưng về phía đối phương, ngay cả nói chuyện cũng rất ít, lại càng không nói tới tiếp xúc thân thể.

Chính vì bầu không khí đêm nay rất tốt, nên Tiểu Huyền cũng có chút mong đợi.

Cô ta cũng là một người phụ nữ bình thường, nên cũng có nhu cầu về phương diện kia.

Cô ta dự định, sau khi đi mua lễ phục với Quý Xuyên xong, thì sẽ đi tới một khách sạn gần đó, một lần nữa ôn lại, tìm về cảm giác vui vẻ lúc trước của bọn họ.

Đương nhiên, hôm nay Quý Xuyên cũng không biết ý nghĩ kia.

Đối với yêu cầu của Tiểu Huyền, đều đáp ứng.

“Được.” Đối với việc Tiểu Huyền chủ động ôm lấy cánh tay của anh ta, anh ta cũng không từ chối.

Phản ứng này, khiến cho khóe miệng của Tiểu Huyền càng cong lên.

“Xuyên, anh nói lần này anh muốn mặc lễ phục màu gì? Em cảm thấy màu xám bạc cũng không tệ đâu!” Tiểu Huyền kéo Quý Xuyên, đến một dãy phố buôn bán.

Nơi này, có mấy cửa hàng mặt tiền tương đối lớn. Cũng chính là cửa hàng mà mấy người tầng lớp như bọn họ thường xuyên tới mua lễ phục.

Tiểu Huyền vừa xem lễ phục nam giới ở trong tủ vừa nói.

“Vậy thì nghe theo em, chọn màu xám bạc!” Quý Xuyên nhìn lướt qua bộ lễ phục màu xám bạc theo như lời nói của Tiểu Huyền, liền nói như vậy.

Kỳ thật anh ta cũng muốn mua một bộ lễ phục thật tốt, để đi tham gia dạ tiệc hàng năm của Tiểu Thị.

Bởi vì anh ta biết rõ, đến buổi dạ tiệc này, Tiểu Bảo Bối nhất định sẽ tham gia.

Trước đây, Tiểu Bảo Bối cũng mặt dày nhất định lôi kéo anh ta cùng khiêu vũ.

Nhưng mà lúc đó, Quý Xuyên căn bản không coi chuyện này có gì to tát cả.

Mỗi lần anh ta đều nhảy qua loa đối phó với Tiểu Bảo Bối xong, sẽ đích thân đi mời Tiểu Huyền nhảy.

Khi đó, Quý Xuyên không thể nào ngờ được người mà anh ta chẳng thèm ngó tới, bây giờ lại trở thành người mà anh ta hết sức mong mỏi.

Nhìn lướt qua bộ lễ phục màu xám bạc kia, anh ta cảm thấy đứng bên cạnh Tiểu Bảo Bối cũng không tệ lắm, nên nói: “Bộ này đi!”

“Quý Xuyên, anh thích à? Đi dạo phố với anh nhiều lần như vậy rồi, đúng là chưa từng thấy anh chủ động chọn quần áo!” Lúc Tiểu Huyền nói những lời này, thì đang đánh giá bộ quần áo mà Quý Xuyên vừa mới chỉ.

Từ hình thức màu sắc, cho đến chất liệu của bộ quần áo này, cô ta đều nghiên cứu rất cẩn thận.

Chính bởi vì lúc này Tiểu Huyền đang nghiên cứu rất cẩn thận, cho nên cô ta cũng không nhìn thấy, lúc cô ta nói những lời này, thì trên mặt Quý Xuyên thoáng qua một chút mất tự nhiên.

“Bộ y phục này đúng là không tệ, vậy lấy bộ này đi. Anh đi thử một chút...”

Tiểu Huyền cho rằng, Quý Xuyên sẽ từ chối cô ta.

Theo như hiểu biết của cô ta về Quý Xuyên, bình thường Quý Xuyên sẽ không thích mặc thử quần áo ở bên ngoài.

Nhưng mà ngoài dự liệu của cô ta, Quý Xuyên lại thực sự nghe lời nói của cô ta, cầm lấy quần áo đi vào trong phòng thử.

“....” Nhìn Quý Xuyên bước vào phòng thay quần áo, Tiểu Huyền có cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp. Chẳng biết tại sao, cô ta có cảm giác, giống như hôm nay Quý Xuyên có chuyện gì lừa gạt cô ta vậy...

Nhưng mà vừa nghĩ tới những cảm giác ngọt ngào mà trước kia cô ta và Quý Xuyên đã trải qua, cô ta lại cảm thấy không có gì. Bởi vì lúc trước, Quý Xuyên cũng đối xử với cô ta giống như thế này.

Chắc là gần đây phát sinh quá nhiều chuyện khiến cho người ta trở tay không kịp, nên Quý Xuyên mới biến thành như vậy?

Tiểu Huyền suy nghĩ ở trong lòng.

Mà đúng vào lúc này, Tiểu Huyền nhìn thấy một bóng người lắc lư ở trước cửa của cửa hàng giống như một bóng ma...

“Tiểu Bảo Bối?”

Lúc đầu, Tiểu Huyền còn tưởng rằng mình đã nhìn nhầm.

Cô ta biết rõ, Tiểu Bảo Bối không thích màn đêm. Cho nên bình thường sẽ không ra ngoài một mình vào ban đêm.

Nhưng hôm nay...

Tiểu Huyền cẩn thận so sánh, phát hiện bóng người lắc lư ở trước cửa của cửa hàng thật sự là Tiểu Bảo Bối!

Mà trên người của cô đang mặc một bộ đồ ngủ có in hình hoạt hình đáng yêu, bên ngoài khoác một cái áo khoác bóng chày mỏng màu hồng phấn. Dưới chân, thì đi một đôi dép lê.

Bởi vì bàn chân quá nhỏ, nên bàn chân của cô tuột hết ra đằng trước.

Đây là có chuyện gì xảy ra?

Tại sao nửa đêm Tiểu Bảo Bối lại xuất hiện ở chỗ này?

Chẳng lẽ, hơn nửa đêm cô bị Kiều Trác Phàm đuổi ra khỏi nhà?

Nếu là đáp án này, thì đối với Tiểu Huyền không gì là tốt hơn.

Chỉ cần Kiều Trác Phàm không đứng bên cạnh của Tiểu Bảo Bối kia, thì Tiểu Huyền không tin cái loại ngu ngốc toàn là cơ bắp kia sẽ là đối thủ của cô ta và mẹ của cô ta

Nhưng mà, trước mặt Tiểu Bảo Bối bị Kiều Trác Phàm đuổi ra ngoài cũng được, mà không phải cũng được, đều không phải là điều mà Tiểu Huyền để ý

nhất.

Đêm nay, khó khăn lắm Quý Xuyên mới khôi phục lại thái độ giống như trước kia, trước mắt cuộc sống của bọn họ chuẩn bị đi vào quỹ đạo giống như vợ chồng bình thường. *Dienn damn leie quydon.*

Theo bản năng Tiểu Huyền cảm thấy, lúc này không nên để cho Tiểu Bảo Bối xuất hiện trước mặt của Quý Xuyên.

Nhưng mà bây giờ, Tiểu Bảo Bối lại cứ đứng ở bên ngoài.

Một lát nữa Quý Xuyên từ trong phòng thay đồ đi ra, nhất định sẽ nhìn thấy cô ấy!

Nhưng mà nghĩ tới gần đây chỉ cần có chuyện liên quan tới Tiểu Bảo Bối là có thể khiến cho Quý Xuyên thất thần một lúc lâu, không hiểu sao Tiểu Huyền cảm thấy nôn nóng.

“Người đẹp, bên ngoài có một người cứ đi qua đi lại ở cửa. Cô cảm thấy, có phải là người điên hay không?”

Suy nghĩ một lúc, Tiểu Huyền đã có chủ ý. Lúc này cô ta gọi nhân viên phục vụ tới, nói với cô ta như vậy.

“Người điên?” Nhân viên phục vụ vừa nghe thấy, cũng có chút khần trương nhìn về phía ngoài cửa.

Quả nhiên, nhìn theo hướng Tiểu Huyền chỉ, đúng là cô ta nhìn thấy một người phụ nữ như bóng ma ở ngoài kia, mặc một bộ đồ ngủ và đi đôi dép lê đi qua đi lại ở ngoài cửa hàng của bọn họ.

Không biết có phải vì đêm nay gió hơi lớn hay không, mà đầu tóc của Tiểu Bảo Bối bị gió thổi rối tung lên, chột nhìn đúng là không khác gì một bà điên.

Nhìn thấy như vậy, nhân viên phục vụ cảm thấy giống như không có chuyện gì.

“Cô mặc kệ không quan tâm tới?” Tiểu Huyền vừa thúc giục vừa lặng lẽ nhìn về phía phòng thay đồ của Quý Xuyên. *Dienn damn leie quydon.*

“Quan tâm như thế nào đây?” Nhân viên phục vụ không có ý kiến.

“Dùng cây chổi đuổi đi! Cô nghĩ xem, để cho cô ta đi tới đi lui trước cửa cửa hàng của các cô, ảnh hưởng tới làm ăn của người khác là không tốt!”

Tiểu Huyền giống như một người thầy thông minh, liên tục ở bên cạnh bày mưu tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Người Phụ Nữ Già Miệng

“Cũng đúng!” Cô nhân viên phục vụ cảm thấy câu nói này rất có lý. Bọn họ trông coi cửa hàng, bình thường ông chủ chỉ nhìn vào doanh số.

Nhiệm vụ tháng này của cô ta, vẫn chưa đạt tiêu chuẩn. Trước mắt, thời gian chỉ còn lại vài ngày.

Người phụ nữ này nếu vẫn cứ quanh quẩn ở trước cửa hàng của bọn họ, khẳng định là không thể tăng doanh số lên được.

Hơn nữa, bây giờ trong cửa hàng còn có người. Nhân lúc này đuổi đi, nếu như người điên này làm nên chuyện gì điên rồ còn có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Nếu như chờ bọn họ đi khỏi, đến lúc đó người điên này gây nên chuyện gì, thì không dễ đối phó.

Nghĩ tới đây, nhân viên phục vụ kia quả thật đã cầm cây chổi lên, đi ra phía bên ngoài. Táo đồ le^e quy do^nn.

“Cô, lén lút lút lút ở trước cửa hàng của chúng tôi để làm gì?”

Bên ngoài cửa hàng, nhân viên phục vụ cầm cây chổi khua khua về phía Tiểu Bảo Bối.

Bộ dạng hung hãn kia, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút sợ hãi.

“Tôi thấy cửa hàng của cô sáng đèn nhất, nên tôi tới trước cửa hàng đứng chờ một chút, được không?” Cả dãy phố buôn bán này, ở đây đèn sáng nhất. Tiểu Bảo Bối sợ tới, nên muốn nán lại ở đây một chút.

“Không được. Cô mau rời khỏi chỗ này cho tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí . . .” Mặc dù người này có thể nói chuyện, nhưng không biết có phải vừa rồi Tiểu Huyền mới nói với cô ta vài chuyện mà những người điên có thể đã thương người khác, khiến cho trong lòng nhân viên phục vụ này

có chút sợ hãi hay là vì nguyên nhân gì khác, tóm lại nhân viên phục vụ này cảm thấy bây giờ không thể để cho người phụ nữ này nán lại ở trước cửa hàng được.

“Tại sao cô lại có thể làm như vậy được!” Tiểu Bảo Bối không ngờ được, người này sao có thể keo kiệt như vậy?

Không phải chỉ đứng bên ngoài cửa hàng của bọn họ hay sao? Cũng không phải đứng ở bên trong cửa hàng, nhân viên cửa hàng liền muốn đuổi người.

“Tôi cứ làm như vậy, thì đã sao? Nếu như cô không đi, tôi sẽ khiến cho cô nếm sự lợi hại của cây chổi này!”

Người kia nói, rồi thật sự giơ cây chổi đánh về phía Tiểu Bảo Bối.

Tư thế hung hãn như vậy, khiến cho Tiểu Bảo Bối mím môi lại, cuối cùng đành phải xoay người rời đi.

Không rời đi còn có thể làm thế nào được nữa?

Cô lại không có vũ khí, khẳng định sẽ không đánh lại người ta!

Tiểu Bảo Bối không giống như những người đàn bà chanh chua khác mở miệng ta chửi đồng người ta, nhưng mà lòng dạ cô cũng rất hẹp hòi ghi nhớ lại tên của cửa hàng này ‘MJ’.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối bị người ta cưỡng chế rời đi, lòng thấp thỏm của Tiểu Huyền cuối cùng cũng ổn định lại.

Chờ lúc Quý Xuyên đi ra, nhân viên phục vụ cũng đã quay vào trong cửa hàng.

Tất cả lại như cũ.

Nhưng mà Tiểu Huyền vừa quan sát quần áo của Quý Xuyên, đồng thời đuôi mắt thỉnh thoảng cũng quan sát bên ngoài cửa hàng, nhìn xem Tiểu Bảo Bối có quay trở lại đây hay không. Táo đồ le^e quy do^nn.

Chẳng qua, chắc là Tiểu Bảo Bối đã bị nhân viên của cửa hàng hù cho sợ. Rốt cuộc cô cũng không quay trở lại.

“Lấy bộ này phải không.”

Quý Xuyên sáng khoái thanh toán, rồi đưa Tiểu Huyền rời đi.

Đến lúc này, xem như buôn bán hết sức thuận lợi.

Nhất là nhân viên cửa hàng, hai người này vừa đến liền mua bộ quần áo được trích phần trăm cao nhất kia.

Cô ta lập tức vô cùng vui mừng.

Nhưng cô ta chỉ nghĩ tới mở đầu, không ngờ tới kết cục.

Vấn đề nằm ở chỗ cô ta đã dùng cây chổi đuổi người phụ nữ kia đi. . . .

- - Đường phân cách - -

“Hu hu . . .”

Tiểu Bảo Bối cảm thấy uất ức và tức giận.

Không phải chỉ là chỗ sáng một chút nên cô mới đứng một lát hay sao?

Ai ngờ được, còn bị người ta hung dữ đuổi đi.

Vừa bị tổn thương lòng tự trọng, lại bị hoảng sợ, khiến cho cô cúi đầu xuống, đi được vài bước liền bắt đầu khóc.

Từ nhỏ đến lớn, Tiểu Đằng đã cho cô một cuộc sống mặc dù không không giàu sang biến thái như Kiều Trác Phàm, ngay cả dao nĩa ăn cơm cũng làm bằng vàng. Nhưng ít ra, không phải lo cơm áo, càng không khiến cho cô phải chịu cảm giác uất ức như vừa rồi.

Càng nghĩ cô càng cảm thấy tức giận, càng đi càng khóc lớn hơn.

Cuối cùng, cô dứt khoát ngồi xổm xuống ven đường, òa khóc thật lớn.

Được rồi, ngoại trừ bị nhân viên hung dữ kia dùng cây chổi đuổi cô khỏi cửa hàng ra, đêm nay cô còn bị Kiều Trác Phàm xa cách. Táo đồ le^e quy do^nn. Tất cả những điều này khiến cho trong lòng của Tiểu Bảo Bối như có một hòn đá đè nặng, vô cùng khó chịu.

Bây giờ, nhu cầu cấp bách của cô là khóc một trận thật to, mới có thể giảm bớt chất chứa ở trong lòng.

Mà đúng ngay lúc này, có một người nhìn thấy cô ngồi xổm khóc vô cùng thương tâm ở ven đường, thì dừng bước lại.

“Tại sao cô lại khóc?” Tiểu Bảo Bối vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi có mái tóc nhuộm đủ màu, trên cánh tay còn có hình xăm của một cái đầu mèo hay đầu hổ gì đó.

“Hu hu . . .” Vừa nhìn thấy hình xăm này, nước mắt của Tiểu Bảo Bối càng rơi nhiều hơn.

Bởi vì cha của cô đã từng nói với cô: Người có hình xăm, tốt nhất là không nên dây vào!

Nhìn người đàn ông trẻ tuổi có cái hình xăm đầu mèo lớn như vậy, Tiểu Bảo Bối cảm thấy mình thực sự bị bắt nạt.

Không phải như vậy sao?

Vừa rồi không phải người nhân viên nhìn điếm đấm đáng yêu kia cũng đã cầm chổi muốn đánh cô sao. Bây giờ người có hình xăm này lại đến đây, Tiểu Bảo Bối không có cảm giác là mình sẽ không bị đánh.

Mà người đàn ông trẻ tuổi kia nhìn thấy Tiểu Bảo Bối khóc tới mức sắp không thở nổi, thì có chút buồn bực.

“Cô làm gì mà khóc thành như vậy, có chuyện gì không vui à? Khóc không phải là cách để giải quyết vấn đề đâu!”

Người kia còn đang khuyên bảo Tiểu Bảo Bối.

Thì ra, trên đời này thật sự có một loại người như vậy. Bọn họ nhuộm tóc, bọn họ xăm hình, nhưng mà những thứ kia chỉ là một kiểu tự vệ. Bọn họ sợ bị tổn thương, nên mới nguy trang thành như vậy.

Thật ra, bọn họ mới là những thiên sứ lương thiện nhất trên đời này.

Và bây giờ Tiểu Bảo Bối đã hiểu được điều này.

Nhưng đêm nay, cô cảm giác như mình bị toàn thể giới từ bỏ.

Ai ngờ được, người mang hình xăm này, cô còn cho rằng người ta là người xấu thì lại quan tâm tới mình.

Tiểu Bảo Bối cảm thấy mũi của mình chưa xót. Nước mắt căn bản cũng không dừng lại được.

“Không sao. Cho dù có chuyện gì đi nữa thì cũng sẽ qua thôi, cô đừng nghĩ quá ở trong lòng . . .”

Bởi vì bên cạnh chỗ Tiểu Bảo Bối ngồi khóc, vừa hay lại là một dòng suối nhỏ.

Có lẽ người này suy đoán là cô muốn nhảy suối.

Cho nên một người nguy trang thành người xấu như anh ta, mới liều mạng đi qua khuyên như vậy.

Chẳng ai ngờ được rằng, đúng lúc này Kiều Trác Phàm lại tìm đến.

Ở nhà không tìm thấy bóng dáng của Tiểu Bảo Bối đâu, anh mở cửa ra đi lang thang không có mục đích để tìm kiếm Tiểu Bảo Bối.

Lúc nhìn thấy một người ngồi co thành một cục nhỏ màu hồng phấn ở bên đường, Kiều Trác Phàm chỉ cảm thấy có chút quen thuộc.

Bởi vì anh nhìn thấy, trên chiếc áo bóng chày màu hồng phấn kia có in hình hoạt hình mà anh quen thuộc và cũng ghét nhất, chính là một con cừu nhỏ bên trên có in hình một đồng phân và một bãi nước tiểu.

Kiều Trác Phàm còn nhớ, cục cưng nhà bọn họ cũng có một bộ quần áo như vậy, liền nhìn người này nhiều thêm một chút.

Vừa nhìn lại, thì anh phát hiện ra mình đã tìm được Tiểu Bảo Bối rồi.

Một giây này, sự lo lắng của anh cuối cùng cũng biến mất.

Nhưng chờ tới lúc anh nhìn thấy rõ khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối, thì Kiều Trác Phàm lại nổi giận.

Bởi vì, giờ phút này, trên khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối giàn giụa nước mắt. Đôi má đáng yêu như trái táo, bởi vì khóc thút thít mà đỏ bừng lên.

Bộ dạng kia rất là đáng thương.

Ai đã bắt nạt cô?

Kiều Trác Phàm tức giận trong lòng.

Dừng xe lại, Kiều Trác Phàm liền sai bước đi về phía của Tiểu Bảo Bối.

Lúc này, anh cũng phát hiện ra đang có một người đàn ông trẻ tuổi đầu nhuộm đủ màu sắc, trên người thì còn có hình xăm đang ngồi cạnh Tiểu Bảo Bối ở bên dòng suối.

Giờ phút này, Kiều Trác Phàm tự động chìa mũi nhọn vào người đàn ông này.

Nhìn một chút mà xem, bốn phía cũng không có người nào khác.

Khiến Tiểu Bảo Bối khóc, không phải người này thì là ai?

“Hu hu . . .” Càng đến gần, Kiều Trác Phàm lại càng nghe được tiếng khóc của cô khiến cho con tức của anh càng bùng lên.

Đến cùng thì người kia đã làm gì với cô, mới khiến cô khóc thành như vậy?

“Cục cụng!”

“Hu hu . . .” Tiểu Bảo Bối khóc khóc, hình như nghe được giọng nói của Kiều Trác Phàm. Vừa ngẩng đầu lên, trong朦胧 hình như Tiểu Bảo Bối thực sự nhìn thấy bóng dáng của Kiều Trác Phàm.

Cô sững sờ một lát, còn không biết phản ứng như thế nào, liền nhìn thấy Kiều Trác Phàm đột nhiên túm lấy người thanh niên ngồi xôm bên cạnh cô khuyên cô đừng phí hoài bản thân mình kia đứng đây, sau đó liền giáng một quả đấm vào người này khiến cho anh ta văng ra mấy mét.

“Thằng nhóc này, mày chán sống có phải không? Vợ của Kiều Trác Phàm tao mày cũng dám bắt nạt?” Người của Kiều Trác Phàm anh, bản thân anh bắt nạt sao cũng được. Nhưng người khác muốn bắt nạt, cho dù là chỉ đụng vào một sợi tóc của cô, anh cũng muốn lột đi một lớp da của người đó.

“Tôi không có . . . Tôi nhìn thấy cô ấy . . .” Người kia tự dưng bị đánh một đòn, cũng vô cùng kinh ngạc. Anh ta cố gắng giải thích điều gì đó, lại phát hiện sắc mặt của Kiều Trác Phàm đang vô cùng tức giận.

“Còn muốn biện minh? Hôm nay ông đây không đánh cho mày một trận, mày sẽ không biết được tại sao hoa nhài lại hồng như vậy!” Kiều đại gia bùng nổ, ngay cả những lời nói ra cũng nghệ thuật như vậy.

Người kia nhìn thấy người đàn ông giống như tử thần đang từng bước lại gần phía mình, trực giác muốn xoay người bỏ chạy. Không thể trêu vào, anh ta chỉ có thể chạy trốn.

Nhưng anh ta không nhìn rõ tại sao Kiều Trác Phàm lại làm được như vậy. Một giây trước còn ở cách anh ta vài mét, một giây sau đã đi tới trước mặt của anh ta, nắm lấy cổ áo của anh ta lại đánh một quyền nữa.

Đau tới mức nhe răng trợn mắt.

Lại bị đánh nằm bẹp xuống dưới đất, vội vàng nhìn về phía Tiểu Bảo Bối đang ngồi cách đó khá xa, hét lên: “Bà cô à, cô mau giải thích một tiếng đi chứ! Không nhìn thấy tôi bị đánh thành cái dạng gì rồi à?”

Dạo này làm người tốt quả thật không dễ mà!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Có Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Người Phụ Nữ Già Miệng 2

Nhìn thấy một cô gái định phí hoài cuộc sống của mình, muốn khuyên cô hãy quý trọng mạng sống, không thể làm người tốt coi như xong đi, bây giờ lại còn bị đánh một trận nữa.

“Mày còn trách móc cái gì nữa hả?” Kiều Trác Phàm lại khoa tay múa chân giờ nắm đấm lên, chuẩn bị tiếp tục đánh xuống.

Lần này, người phụ nữ khóc giàn giụa nước mắt cuối cùng cũng khôi phục lại tinh thần.

“Kiều Trác Phàm, anh lại nổi điên cái gì!”

Quả nhiên, dù vũ khí có tốt như thế nào đi nữa, cũng không bằng với tiếng hét của người phụ nữ này.

Kiều Trác Phàm vốn đang tiếp tục giờ nắm đấm lên, lúc nghe thấy giọng nói của cô, cuối cùng cũng dừng lại.

“Anh nổi điên cái gì? Không phải anh đang thay em dạy dỗ cho anh ta một trận hay sao?”

“Dạy dỗ anh ta làm cái gì? Vừa rồi anh ta không làm gì em cả!”

“Nếu như nói là không làm gì em, vậy tại sao em lại khóc đau lòng như vậy?”

“Chuyện này không mắc mớ gì tới anh, cũng không liên quan gì tới anh ta!” Câu nói này của Tiểu Bảo Bối, cuối cùng cũng khiến cho Kiều Trác Phàm thu hồi lại năm đảm.

Người đàn ông vốn đang nằm dưới đất, nhớ lại năm đảm kia của Kiều Trác Phàm, vội vàng đứng dậy chạy đi mất.

Mà lúc này Kiều Trác Phàm cũng nhanh chóng đi lại, nửa ngồi nửa quỳ kiểm tra tỉ mỉ trên người phụ nữ của mình một lần. Nhìn thấy trên người cô rõ ràng không có vết thương gì lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ thì Kiều Trác Phàm bắt đầu tin là người đàn ông vừa rồi thật sự không làm tổn thương Tiểu Bảo Bối.

Như vậy mấy quả đảm vừa rồi của anh, người đàn ông kia thật là đáng thương.

Nhưng mà người này mang theo hình xăm, có thể làm được chuyện gì tốt? Hơn nữa hơn nữa đêm, lại ngồi xổm bên cạnh vợ của Kiều Trác Phàm anh?

Cho dù muốn an ủi, muốn làm anh hùng gì đó, cũng không tới lượt anh ta!

Nghĩ tới vào lúc máu chốt lưu lại ấn tượng tốt với vợ của anh lại không phải là Kiều Trác Phàm anh, thì anh lại cảm thấy vừa rồi đúng là quá lợi cho tên nhóc thú kia mà.

Sớm biết như vậy vừa rồi phải đánh thêm một trận nữa mới đúng!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, bây giờ cô vẫn ngồi khóc, hình như có chút dấu hiệu giận anh thì phải. Nếu không tại sao cô nhóc này một lúc lâu như vậy rồi mà vẫn không thêm liếc mắt nhìn anh một cái?

“Cục cưng em giận à?” Kiều Trác Phàm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Nhưng lúc Tiểu Bảo Bối nhìn thấy móng vuốt của anh đưa tới, thì né sang một bên như muốn bày tỏ: Cô mới không cho Kiều Trác Phàm nắm lấy tay của cô đâu!

Muốn cô liền sáp lại ôm lấy cô, lúc không cần thì bỏ cô lại một mình!

Tiểu Bảo Bối cảm thấy, bản thân mình cần phải thể hiện mình có lòng tự tôn!

“Cục cưng, tức giận cái mặt giống như bánh bao sẽ không đẹp đâu!” Không nắm được bàn tay nhỏ bé của cô, Kiều đại gia có chút buồn bực.

“Mặt anh mới là bánh bao!” Cả nhà anh đều mặt bánh bao!

“Đừng tức giận, vốn đã không dễ nhìn rồi, nếu tức giận sẽ không ai muốn nữa!” Bầu không khí có chút nghiêm túc, cô vợ nhỏ của anh không cho anh nắm tay, lại không chịu về nhà cùng anh, chẳng lẽ hai người cứ ngồi xổm ở đây nói mất nhau?

“Có gì mà phải sợ, dù gì thì em cũng đã già đi rồi! Hàng đã xuất đi, không cho đổi trả!” Tiểu Bảo Bối vừa bị anh nói như vậy, thuận miệng cãi lại, thật không ngờ lời nói này lại khiến cho Kiều Trác Phàm bật cười.

Cũng đúng!

Người này đã là người của Kiều Trác Phàm anh, nên cơ hội trả lại hàng sẽ không có.

Vậy anh còn so cao thấp với cô cái rắm à?

“Được, được, được, cho dù em lớn lên có xấu đi nữa, anh cũng sẽ không trả hàng! Cục cưng, về nhà cùng anh được không?”

Lời nói của Kiều Trác Phàm không êm tai nhưng cũng không biết câu nói này có ma lực gì, mà khiến cho Tiểu Bảo Bối đang khóc đến mức không thở nổi đột nhiên nín lại.

Có lẽ là lúc anh nói tới hai chữ ‘Về nhà’, trong đôi mắt đen hiện lên sự ấm áp!

Đây là thứ mà Tiểu Bảo Bối lang thang cả đêm ở bên ngoài đang cần có nhất.

“Được . . .”

Tiểu Bảo Bối hít cái mũi nhỏ, gật gật đầu.

Cuối cùng cũng đỡ được cô vợ nhỏ của mình rồi, Kiều Trác Phàm cảm thấy còn mệt mỏi hơn cả đánh một trận như lúc vừa rồi.

“Vậy bây giờ chúng ta đi về nhà thôi.” Kiều Trác Phàm đứng lên, đợi Tiểu Bảo Bối đứng dậy thì kéo cô cùng về nhà.

Ài ngờ, Tiểu Bảo Bối không đứng lên, mà liên tục cúi mặt xuống đất nói nhỏ: “Kiều Trác Phàm, anh cống em đi!”

“Làm sao vậy?” Đối với hành động này, Kiều Trác Phàm vô cùng không hiểu. Không phải vừa rồi cô nói không có việc gì sao? Bây giờ lại bị thế nào?

“Chân em bị lạnh! Không đi được!”

“...” Nghe lời này của người phụ nữ, Kiều Trác Phàm cảm thấy có một đám quạ bay qua đầu của mình.

Nhìn cô đi đôi dép lê lộ đôi chân trần ra bên ngoài, toàn bộ bị lạnh cóng đỏ ửng lên. Đôi chân nhỏ nhắn dưới ánh mắt của anh không tự giác rụt rụt vào trong, bộ dạng rất đáng yêu, trong lòng Kiều Trác Phàm không nhìn được mà mềm mại đi.

Người đàn ông vốn muốn nói lời châm chọc, cuối cùng chỉ có thể ngồi chồm hỏm xuống, chỉ chỉ vào lưng của mình, nói: “Đi lên, nhân lúc anh còn chưa đôi ý!”

Từ nhỏ đến lớn, trên lưng của Kiều Trác Phàm còn chưa từng cồng qua người nào, càng không vì ai mà cúi cái đầu cao quý xuống quá lâu. Nhưng anh kiên trì, lần nào cũng phá lệ vì người phụ nữ già miệng này.

Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy anh muốn cồng mình, liền nhấc chân lên treo lên lưng của Kiều Trác Phàm.

Người của Tiểu Bảo Bối cũng không nặng, nhưng trong nháy mắt này anh lại cảm thấy cô rất nặng. Cảm giác, như đây là toàn bộ thế giới của Kiều Trác Phàm anh.

Một giây kia, khoe miệng của Kiều Trác Phàm nâng lên tạo thành một đường cong, ngay cả chính anh cũng chưa từng phát hiện ra sự ngọt ngào này.

Nhưng mà, bầu không khí ngọt ngào không duy trì được mấy giây, liền xuất hiện một đoạn đối thoại.

“Tiểu Bảo Bối, bây giờ em không cho anh! Vậy em định khi nào thì mới cho anh đây?”

Kiều Trác Phàm cảm thấy, vấn đề này phải nhanh chóng tìm ra câu trả lời thỏa đáng mới được.

Anh có thể nhịn nhường Tiểu Bảo Bối, cũng không có nghĩa là cô dung túng cho cô một thời gian dài được.

Đây cũng chính là tính cách của Kiều Trác Phàm anh.

Tiểu Bảo Bối cũng không nghĩ tới Kiều Trác Phàm sẽ hỏi tới vấn đề đó trong lúc này, nên nhất thời có chút lúng túng.

Dù sao, bây giờ cả người cô đều ở trong tay của Kiều Trác Phàm.

Nếu như câu trả lời này, không khiến cho Kiều đại gia hài lòng, cái mộng của cô có phải sẽ trở thành bốn cánh hoa?

Sau lưng, cẩn thận xoa bóp cái mộng của mình, Tiểu Bảo Bối nói thầm: “Một năm?”

“Tiểu Bảo Bối, em nên lo vì sẽ bị anh nghiền xương thành tro!” Đều ngủ trên cùng một cái giường với anh, còn muốn anh chờ một năm? Cái người phụ nữ già miệng này, bây giờ anh hận không thể trực tiếp găm hết cả xương cốt của cô.

“Vậy thì nửa năm?”

Nghiền xương thành tro nghĩa là cả người đều không còn, còn muốn cái mộng? Tiểu Bảo Bối cảm thấy thật là khủng khiếp.

“Nửa cái rằm! Nửa năm còn không bằng anh trực tiếp kéo em nhảy xuống sông!” Lúc nói lời này, Kiều Trác Phàm ngẩng đầu nhìn tới chiếc cầu cách đó không xa. Dưới cầu, nước sông chảy xiết.

Đang là đêm cuối thu, nhảy xuống không biết có bị chết đuối không, nhưng Tiểu Bảo Bối biết rõ là nhất định sẽ bị chết cóng.

Cô vẫn còn rất trẻ, cô không muốn cứ như vậy kết thúc sinh mạng của mình cùng với Kiều Trác Phàm.

“Một tháng có được hay không?” Tiểu Bảo Bối lại tiếp tục cò kè mặc cả.

“Không được, nhiều nhất là một tuần lễ!”

Đoán chừng là người phụ nữ già miệng này không hề biết, gần đây mỗi đêm Kiều Trác Phàm anh gian nan như thế nào.

Mặc dù mỗi ngày nhân lúc cô vừa tắm rửa xong thì tranh thủ vừa ôm vừa hôn, nhưng cuối cùng không phải là bản thân anh chịu khổ hay sao? Một lần

đó, không phải anh hết ôm hết hôn xong, còn phải đi vào trong phòng tắm dội nước lạnh hay sao? le quý d0n9.

Hơn nữa, người phụ nữ này còn không biết thu liễm lại.

Mặc dù cô không phải là một người phụ nữ thành thực, nhưng tất cả phần cứng đều đạt tiêu chuẩn. Nhưng dù nói thế nào đi nữa, dù gì cũng là phụ nữ? Nhưng khi cô ngủ, sẽ không tự giác mình là phụ nữ.

Thỉnh thoảng cô lộ lưng hở ngực ra với anh không nói, có đôi khi còn gác chân lên bụng của Kiều Trác Phàm anh, cái miệng nhỏ còn đối diện với vị trí bụng dưới của anh. le quý d0n9. Nhiều lần Kiều Trác Phàm đều muốn gạt chân của cô bỏ ra khỏi người của mình, nhưng mà một khi nha đầu xấu xa này gác chân lên bụng của anh rồi, sẽ không chịu bỏ xuống. Anh càng đẩy cô, thì cô càng ra sức ôm. Bởi vì như vậy, nên Kiều Trác Phàm đều nhiều lần trợn mắt tối sáng.

Nếu như nói phải chờ một tháng như vậy nữa, Kiều Trác Phàm cảm thấy mình không chết thì cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Cho nên không được, nhất định không được!

“Kiều Trác Phàm, vậy thì quá nhanh rồi!” Tiểu Bảo Bối hoảng hốt la lên.

“Vậy mà còn nói quá nhanh? Vậy tối nay về nhà anh liền bắt đầu ăn!” Đi vài bước, lúc này đúng chỗ có rất ít người. Hơn nữa, còn rất tối không có chút ánh sáng nào, Kiều Trác Phàm nói xong lời này, lặng lẽ néo cái mông của Tiểu Bảo Bối một cái.

Hành động này, khiến cho Tiểu Bảo Bối vừa xấu hổ vừa lúng túng!

“Kiều Trác Phàm, anh xấu tính!” Cô che lấy cái mông bị néo đau của mình, vẻ mặt buồn bực. Tao do le quý đđono.

Mặc dù từ góc độ này Kiều Trác Phàm không thể nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Bảo Bối, nhưng nghe giọng điệu của cô, anh liền có thể tưởng tượng ra, giờ phút này khẳng định cô đang bĩu môi ở trên lưng của anh, dùng cái này để thể hiện sự bất mãn của mình.

“Còn có thể xấu hơn nữa! Em có muốn xem không?” Không để ý tới kháng nghị của người phụ nữ này, Kiều Trác Phàm nhân tiện nói.

“...” Lần này, Tiểu Bảo Bối không lên tiếng.

Bởi vì cô biết rõ, bên ngoài đồn đãi rằng Kiều Trác Phàm lòng dạ độc ác, tuyệt đối không có chuyện gì là không xử lý được.

Nhưng mà cô kè mặc cả bản thân qua đêm với Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp.

Cô không lên tiếng, không phải bởi vì cam chịu. Mà là cô cảm thấy, hai người bọn họ quyết định kết hôn nhanh như vậy, bây giờ ngay cả việc kia cũng muốn qua loa như vậy?

Mà Kiều Trác Phàm thấy cô mãi vẫn không mở miệng nói chuyện, cho rằng người phụ nữ này hẳn đã đồng ý với quan điểm của mình. Cho nên, lúc này anh nói: “Được rồi, một tuần không nhiều không ít. Kết luận như vậy là được rồi!”

Người đàn ông nào đó giải quyết dứt khoát, sau đó anh liền cười nhộn nhạo trong đêm cuối thu.

Mà Tiểu Bảo Bối cảm thấy, đây không phải là cô kè mặc cả ngoài chợ, mà giống như đang ép mua ép bán hơn!

Nhưng mà điều này cũng không liên quan!

Dù sao thì cô vẫn còn thời gian là một tuần, trong khoảng thời gian này cô có thể làm rất nhiều chuyện.

Hơn nữa, đến lúc đó cô lâm trận bỏ chạy, không phải Kiều Trác Phàm cũng không có cách nào sao!

Người phụ nữ quyết định chủ ý này, phải cẩn thận tính toán đường chạy trốn sau một tuần.

Kiều Trác Phàm thì sao?

Nụ cười trên khuôn mặt anh không hề giảm.

Anh thực sự không biết âm mưu của Tiểu Bảo Bối sao?

Làm gì có! Tao do le quý đđono.

Tiểu Bảo Bối muốn lâm trận bỏ chạy, vậy thì Kiều Trác Phàm anh phải làm như thế nào để có sách lược vẹn toàn?

Tóm lại, vào một đêm cuối thu này, một người đàn ông cồng một người phụ nữ. Khoảng cách của hai người gần như vậy, nhưng trong lòng mỗi người đều có mục đích.

Nhưng mà, vì nhiệt độ của hai người truyền cho nhau, nên đêm cuối thu này cũng không còn lạnh nữa.

Chương 82: Người Phụ Nữ Già Miệng 3

Rạng sáng ngày thứ hai, bởi vì kể từ sau khi kết hôn, chỗ ở của bọn họ hơi xa Tiểu Thi, bình thường đều là Kiều Trác Phàm tự mình lái xe đưa Tiểu Bảo Bối đi làm.

Thời gian có vội vàng, cũng không cần lo lắng.

Vì ngoại trừ Kiều Trác Phàm có một chiếc xe rất tốt, thì kỹ thuật lái xe của anh cũng rất đáng tin cậy.

Cho nên gần đây lúc ở bên này, bình thường Tiểu Bảo Bối sẽ ngủ nướng, đợi tới khi Kiều Trác Phàm túm lấy cô gào lên ‘Còn ngủ tiếp thì em cũng không cần phải đi làm nữa’, lúc này mới rời giường.

Nhưng hôm nay, còn chưa tới thời gian đó, Kiều Trác Phàm đã bắt đầu ầm ĩ.

“Nhanh lên một chút!”

“Để làm gì? Còn chưa tới thời gian đi làm mà!”

“Hôm nay không có xe! Chúng ta chỉ có thể bắt taxi đi!”

Lời này, khiến cho Tiểu Bảo Bối đang buồn ngủ mơ mơ màng màng có chút không hiểu.

Theo những gì cô biết về Kiều Trác Phàm, thì người đàn ông này có rất nhiều xe mà. Chỉ những chiếc xe cô nhìn thấy, đã vài chiếc rồi. Tại sao hôm nay lại không có xe đi làm?

Chẳng lẽ, tôi qua xe đã bị trộm?

“Xe bị trộm?” Tiểu Bảo Bối khẽ vuốt mái tóc rối bời của mình, chui từ trong chăn ra.

Vội vàng như vậy chẳng qua là cô muốn xem trong danh sách bị mất trộm kia, có món gối ôm Dương Dương bảo bối mà cô quý nhất hay không.

Nhưng câu trả lời của Kiều Trác Phàm lại ngoài dự liệu của cô: “Không phải! Tôi qua công em về nhà, nên xe vẫn đỗ ở bên đó!”

“...” Trong nháy mắt Tiểu Bảo Bối cảm thấy hết chỗ nói, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Kiều Trác Phàm.

“Nhìn cái gì vậy?” Kiều đại gia kéo cổ áo sơ mi, bộ dạng phong thái hiên ngang: “Chưa từng nhìn thấy người nào đẹp trai như vậy à?”

Nếu như tự kỷ có thể phân đẳng cấp, thì Kiều Trác Phàm hoàn toàn xứng đáng vị trí đầu bảng.

“Anh có lái xe tới? Vậy thì tại sao anh lại công em về chứ?” Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối vô cùng không hiểu.

Liếc cô một cái, Kiều Trác Phàm cười khế. Giờ phút này, khóe miệng của anh tạo thành một đường cong, so với một đóa hoa nhìn còn tươi hơn.

“Em đoán xem!”

Bỏ lại một câu như vậy, Kiều Trác Phàm ngênh ngang bước đi.

Nhìn bóng lưng của người đàn ông này đi xa, Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy hết sức bất đắc dĩ.

Cô có thể đoán được gì chứ?

Kiều Trác Phàm đối với mọi người mà nói, giống như là một điều bí ẩn.

Cho tới bây giờ, không ai biết được nội tâm của người đàn ông này như thế nào.

Một nhân vật ngay cả nhiều người như vậy mà còn đoán không ra, thì Tiểu Bảo Bối cô làm sao mà hiểu được?

Đối với bóng lưng của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối chỉ biết bất đắc dĩ gãi đầu của mình, điểm dần nên quynhdon.

Mà vào lúc này, Kiều Trác Phàm đã đi xa được mấy bước lại quay lại ngoắc ngoắc cô: “Còn không mau đuổi theo . . .”

- - Đường phân cách - -

Lúc đi gần tới lầu dưới của Tiểu Thị, Kiều Trác Phàm ngồi ở trên ghế sửa sang lại cổ áo của chính mình.

Mà Tiểu Bảo Bối cùng ngồi ở trên ghế, thì cũng giống như bình thường. Cứ nắm được vật gì, là đưa lên miệng, cắn một cái.

Không vì sao cả!

Đơn giản là vì ở bên trong chiếc xe này, cũng giống như chiếc xe của Kiều Trác Phàm, đều toàn là một màu vàng hấp dẫn mắt nhìn.

Tiểu Bảo Bối chỉ muốn xem thử một chút, xem những thứ này có phải là vàng thật hay không.

Sau khi Kiều Trác Phàm sửa sang lại tây trang của mình, vừa quay lại thì nhìn thấy Tiểu Bảo Bối lại đang tùy tiện cắn loạn vật gì đó ở trên xe.

Anh liền đưa tay ra, túm lấy cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Bảo Bối.

“Đừng cắn loạn! Không muốn hàm răng này nữa sao? Đây là xe taxi, cắn hỏng anh không có tiền bồi thường cho người ta đâu! Đến lúc đó, anh sẽ gán nợ em cho người ta để chào hàng cho người ta.”

Kiều Trác Phàm thốt ra những lời này, khiến cho khóe miệng của lái xe ngồi phía trước co giật.

Nếu như Tiểu Bảo Bối nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, thật ra người này và người hôm trước đưa Kiều Trác Phàm tới Tiểu Thị giống nhau như đúc.

Nhưng mà, ngày hôm nay người này không mặc tây trang, mà đổi lại là một bộ đồng phục làm việc.

Được rồi, chiếc xe này gọi là ‘Xe taxi’ thì thật ra cũng chuyên dành cho ông chủ ngồi.

Chiếc xe này vỏ ngoài của nó vốn là BMW bảnh bao.

Nhưng hơn nửa đêm tối qua, ông chủ lớn đột nhiên lại nảy ra ý tưởng, gọi điện thoại cho bọn họ nói muốn cùng với vợ đi làm bằng xe taxi, nhưng nếu như ngồi xe taxi bên ngoài, Kiều đại gia cảm thấy không thoải mái. Kết quả là, vào lúc tất cả mọi người đang mê man ngủ, thì mấy người bọn họ lại khổ sở bị Kiều đại gia bắt thay hình đổi dạng chiếc xe BMW này, sau đó bảo bọn họ đứng chờ ngoài cửa.

Nếu không thì ở một vùng ngoại ô như bọn họ, làm sao có thể dễ dàng bắt taxi được đây?

Ai cũng không ngờ được, Kiều đại gia vì muốn ném thử cảm giác đi taxi cùng với vợ của mình mà làm ra một trận lớn như vậy.

Nhất là kiểu nói vừa rồi của Kiều đại gia, nói cái gì mà anh không có tiền để bồi thường, muốn để vợ lại để gán nợ các loại, toàn là những lời bịa đặt lung tung.

Nếu như Kiều Trác Phàm không có tiền, anh có thể vì muốn ném thử cảm giác ngồi taxi cùng với Tiểu Bảo Bối mà lại tốn công tốn sức tới mức cải tạo lại chiếc xe BMW của mình hay sao?

Hơn nữa, nếu thực sự muốn gán nợ vợ của mình ở lại chỗ này, người không hài lòng nhất không phải chính là Kiều Trác Phàm anh hay sao.

Có thể do lần trước đã được dạy dỗ ở đại hội cổ đông của Tiểu Thị, nên bọn họ không dám giễu cợt Kiều Trác Phàm trên chộc vợ nữa.

“Kiều Trác Phàm, là vàng thật đó!” Sau khi Tiểu Bảo Bối túm cái miệng nhỏ lại vẫn không chịu thu liễm. Lúc này, cô lại ngạc nhiên khi chiếc nút trên dây cài an toàn bị cô cắn lõm vào một miếng, vui cười hơn hờ nói.

“Suyt! Đừng để phát hiện, đến lúc đó em sẽ phải ở lại!” Kiều Trác Phàm nhìn cô chơi vô cùng vui vẻ, nhân cơ hội ôm cô nhóc vào trong lòng, đầu của anh dụi vào gáy của cô, nhạo báng.

“Há? Nhưng mà đã bị cắn lõm xuống một lỗ rồi, làm sao bây giờ?” Chiếc xe này chỗ nào cũng bằng vàng, vừa nhìn là biết giá trị xa xỉ cỡ nào. Tiểu Bảo Bối chép miệng một cái, nhìn về phía Kiều Trác Phàm.

“Còn có thể làm sao được nữa? Mau giấu khuôn mặt nhỏ bé của em đi, để cho anh ta không thể nhận ra được!” Không biết có phải ảo giác của Tiểu Bảo Bối hay không, nhưng cô có cảm giác, lúc Kiều Trác Phàm nói những lời này, trong giọng nói tràn đầy từ tính của anh mang theo chút vui vẻ.

Cảm giác này khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy kỳ lạ, nhưng mà cô cũng rất ngoan ngoãn nghe lời giấu cả khuôn mặt của mình ở trong lòng của Kiều Trác Phàm. Cô cũng không có nhiều tiền để bồi thường cho người ta, điều duy nhất có thể làm đó là giấu mặt đi để cho người ta không nhận ra mình. Đương nhiên, nếu như người kia có thể nhận ra Kiều Trác Phàm, thì đó là chuyện của Kiều Trác Phàm.

Tiểu Bảo Bối lạch cạch tính toán ở trong đầu.

Mà lúc cả khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối vùi ở trong lòng của Kiều Trác Phàm thì cô không hề biết rằng, ngay lúc cô chủ động chui đầu vào trong lòng của

Kiều Trác Phàm, thì khỏe miệng của người nào đó cong lên vui vẻ vì đã thực hiện được âm mưu. . .

Đồng thời, nhìn thấy ông chủ lớn cười giống như một con sói xám như vậy, thì nhân viên lái xe cũng nhin cười rất vất vả!

Lúc đến lầu dưới của Tiểu Thi, nụ cười của người này nhanh chóng thu lại.

“Cục cụng, em đến rồi nè!” Tiểu Bảo Bối rất biết nghe lời liên tục cúi đầu giấu ở trong lòng của Kiều Trác Phàm, mãi cho tới khi giọng nói của Kiều Trác Phàm vang lên như vậy ở trên đầu.

“Đến rồi à?” Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên, nhìn bốn phía xung quanh một chút. Quả thật, đã đến lầu dưới của Tiểu Thi.

“Xuống xe!” Kiều Trác Phàm ra lệnh một tiếng, người đàn ông mới vừa rồi còn ngồi trên ghế lái, giờ phút này vội vàng hấp tấp nhảy xuống xe, rồi đi vòng qua bên kia mở cửa xe cho Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối cũng không xuống xe ngay lập tức, mà chớp mắt nhìn chằm chằm cảnh tượng này.

Được rồi, cô vẫn chưa từng nhìn thấy cảnh tượng tài xế taxi phục vụ nhiệt tình như vậy.

“Làm sao vậy? Còn không mau xuống xe?” Kiều Trác Phàm nhắc nhở, khiến cho Tiểu Bảo Bối xuống xe.

Mà người đàn ông vừa rồi mở cửa xe giúp cho Tiểu Bảo Bối, lại nhanh chóng đi qua bên kia, mở cửa xe giúp Kiều Trác Phàm.

“Kiều Trác Phàm, anh cũng xuống xe ở đây? Vậy anh . . .”

“Hôm nay chỉ đủ tiền đưa em đi thôi, anh chỉ có thể chạy bộ tới Đế Phàm!” Kiều Trác Phàm đi tới trước mặt của cô, cười cười.

Lời này, lập tức khiến cho hai người khác cảm thấy xấu hổ.

Kiều đại gia này, đúng là cái gì cũng dám nói!

Đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Đế Phàm, tại sao cả tiền đi taxi cũng không có chứ?

“Vậy anh . . .” Đối với biểu hiện kìm nén ngày hôm nay của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối có cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp.

Nhưng cô còn chưa kịp nói gì, thì đã nghe thấy ở đằng sau bọn họ vang lên một giọng nói: “Tiểu Bảo Bối!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Người Phụ Nữ Già Miệng 4

Quay đầu lại, Tiểu Bảo Bối liền nhìn thấy Diệp Tử Hi đang đứng ở sau lưng của mình.

Diệp Tử Hi vẫn y như lần trước, ăn mặc giống như một công tử ca. Ngay cả đầu tóc cũng chải keo bóng loáng.

Nhưng mà tại sao Diệp Tử Hi lại có mặt ở đây?

“Diệp Tử Hi, tại sao anh lại tới đây?”

“Vừa rồi Nhạc Dương tới tìm tôi, nói tôi giao thứ này cho cô.” Lúc Diệp Tử Hi nói tới đây, cũng đưa cặp tài liệu ở trong tay cho Tiểu Bảo Bối.

Thật ra, trong cặp tài liệu có thứ gì, Tiểu Bảo Bối cảm thấy không phải là điều quan trọng.

Điều quan trọng chính là Nhạc Dương kêu Diệp Tử Hi đưa tới.

Dù thế nào cô cũng sẽ nhận lấy.

Bởi vì Tiểu Bảo Bối biết rõ, Nhạc Dương đã thích Diệp Tử Hi này mấy năm rồi. Chỉ cần có cơ hội, cô ấy sẽ đích thân đi tìm Diệp Tử Hi. Cho dù không có cơ hội, cô ấy cũng sẽ tạo ra cơ hội, giống như bây giờ.

Diệp Tử Hi thì sao?

Nhạc Dương bảo anh ta làm chuyện gì, trên cơ bản anh ta cũng sẽ làm theo. Mặc dù ngoài mặt ra vẻ hết sức bất đắc dĩ, nhưng mà anh ta vẫn sẽ làm.

Nhắc tới Diệp Từ Hi thì không phải anh ta không có chút tình cảm nào với Nhạc Dương. Nói cho cùng, thật ra thì sự thật lòng của Nhạc Dương cũng đã khiến cho Diệp Từ Hi động lòng, nhưng mà ngại vì Nhạc Dương là một người béo ú, nên anh ta mãi không dám tiếp nhận.

“Cặp tài liệu đã đưa rồi, vậy tôi có thể đi rồi!” Lúc nói tới đây, Diệp Từ Hi lại quét mắt nhìn Kiều Trác Phàm bên cạnh Tiểu Bảo Bối một cái.

Không thể không thừa nhận, tướng mạo của người đàn ông này thực sự rất tốt. Đương nhiên, ở trong lòng Diệp Từ Hi, người đàn ông này so với anh ta hình như đẹp trai hơn một chút.

Diệp Từ Hi cảm thấy, khẳng định là quần áo phối hợp trên người của người này đẹp hơn của anh ta.

Tây trang màu đỏ sậm, phối hợp với chiếc áo sơ mi màu đen ở bên trong. Ông tay áo sơ mi không biết làm bằng vật liệu gì, mà lại sáng chói hấp dẫn mắt nhìn.

Bởi vì bộ quần áo này thực sự là nhìn rất đẹp, cuối cùng Diệp Từ Hi vẫn không nhận được mà mở miệng hỏi.

“Anh bạn, quần áo trên người của anh mua ở đâu? Chất lượng của bộ quần áo này, thật sự không tệ. Chỉ tiếc, bộ quần áo trên người Diệp Từ Hi anh, không có hàng hiệu nào như vậy.

“Quần áo này? Người khác đưa cho!” Kiều Trác Phàm cũng không để ý.

Kiều Trác Phàm anh muốn quần áo, đều là nói kích thích, rồi kêu nhà thiết kế đưa tới.

Cho nên từ ‘đưa cho’ của anh là ý như vậy.

Nhưng mà lời nói này lọt vào tai của Diệp Từ Hi, lại trở thành một ý nghĩa khác.

Theo Diệp Từ Hi, không thể mặc một bộ quần áo hàng hiệu ở trên người, thì đều là người nghèo.

Mà người ở trước mặt này, đoán chừng là một người vô cùng nghèo.

Ngay cả quần áo, cũng là người khác đưa cho!

Trong tích tắc, ánh mắt của Diệp Từ Hi nhìn Kiều Trác Phàm, lại càng khinh bỉ thêm.

“Không ngờ lại là người khác đưa cho . . . Ha ha!”

“Ha ha!” Kiều Trác Phàm cũng cười khan hai tiếng, chẳng qua là cảm thấy nói chuyện với người này không có ý nghĩa gì nữa. Nếu không phải vì thấy anh ta có chút quen biết với Tiểu Bảo Bối, đoán chừng lúc này không biết chừng đã kéo anh ta đi phan thầu rồi.

“Tiểu Bảo Bối, cô thật sự rất đáng sợ! Gã cho một người đàn ông mà ngay cả quần áo cũng là người khác đưa cho! Tôi thấy ánh mắt nhìn người của cô, nhiều năm rồi mà vẫn không thay đổi.” Diệp Từ Hi nói những lời này, thật ra là bất bình thay cho một người khác.

Người kia thích Tiểu Bảo Bối bao nhiêu năm rồi?

Vì cô, mà đi xa tha hương.

Nhiều năm như vậy, đều không quay trở về lấy một lần.

Nhưng Tiểu Bảo Bối thì sao, trước kia là có mắt không trông đi thích Quý Xuyên, làm hại nhà họ Tiểu thiếu chút nữa thì táng gia bại sản không nói làm gì, bây giờ thì hay rồi lại đi ở cùng với một người đàn ông ngay cả quần áo cũng không mua nổi.

Nếu nói cho người kia biết, Diệp Từ Hi cũng không biết cậu ta sẽ có tâm tình như thế nào!

Nhưng Diệp Từ Hi không hề biết, những lời nói của anh ta lọt vào tai của Kiều Trác Phàm, thì chói tai như thế nào!

Kiều Trác Phàm anh từ khi nào lại nghèo tới mức không mua nổi quần áo?

“Diệp Từ Hi, hôm nay anh tới đây là để gây chuyện? Người đàn ông của tôi đã làm gì anh à? Anh cần gì phải nói anh ấy như vậy!” Tiểu Bảo Bối cũng cảm thấy tức giận.

Vốn là vội vàng đi làm, ai ngờ lại gặp phải một người không có việc gì làm như vậy!

Còn nữa, Tiểu Bảo Bối cũng nhìn thấy vừa rồi Kiều Trác Phàm lộ ra vẻ mặt không vui.

Nhìn anh nhăn trán lại, không hiểu sao Tiểu Bảo Bối lại cảm thấy khó chịu.

Nói thật ra, Kiều Trác Phàm giúp cô nhiều như vậy, ngay cả tối qua cô bị lạnh cóng chân Kiều Trác Phàm cũng công cô về nhà.

Tiểu Bảo Bối cảm thấy cô cần phải làm một chút chuyện cho người đàn ông này. Hơn nữa, Tiểu Bảo Bối cũng khó chịu khi nhìn thấy Diệp Từ Hi coi trọng tiền bạc và bề ngoài như vậy, cân nhắc có nên lui tới với một người như vậy không.

Cho nên một giây kia, giọng nói của Tiểu Bảo Bối có chút cứng rắn.

Nhất là thân thể nhỏ bé của cô, đi lên đứng chắn ở trước mặt Diệp Từ Hi, bảo vệ Kiều Trác Phàm ở phía sau lưng mình, bộ dạng giống như gà mẹ bảo vệ gà con.

Kiều Trác Phàm vốn có chút tức giận đối với lời nói của tên họ ‘Diệp’ kia, nhưng khi thấy từ miệng của Tiểu Bảo Bối thốt ra mấy chữ ‘người đàn ông của tôi’, thì đột nhiên trong thế giới của anh mặt trời lại trở nên rực rỡ!

“Người đàn ông của cô? Người đàn ông của cô ngay cả xe cũng không có? Còn đưa cô đi làm bằng xe taxi?” Diệp Từ Hi liếc mắt nhìn Kiều Trác Phàm

Thật ra, Diệp Từ Hi đã đi tới đây từ trước.

Đơn giản là vì lười không muốn đi lên trên Tiểu Thị một chuyến, nên anh ta định đứng ở dưới đây gọi điện bảo Tiểu Bảo Bối đi xuống dưới này lấy tài liệu.

Ai ngờ, vừa mới lấy điện thoại ra, thì nhìn thấy Tiểu Bảo Bối và người đàn ông này từ trên taxi đi xuống.

Đây chính là nguồn gốc câu nói vừa rồi của anh ta.

Còn nữa, vừa rồi anh ta nhìn Kiều Trác Phàm một cái, lại phát hiện ra anh đang cười!

Điều này khiến cho Diệp Từ Hi cảm thấy người đàn ông này là kẻ bất lực.

Nghĩ lại mà xem, bây giờ Diệp Từ Hi anh đang nói ở trước mặt anh ta, nếu như người này có chút chí khí thì nên đứng ra phản bác mới đúng. Nhưng người đàn ông này lại đứng ở một bên cười ngây ngô, đây không phải là ngốc, thì chính là loại người ăn cơm chùa!

/gsdienndnle,qu.y don sg

“Anh . . .” Kiều Trác Phàm vẫn đứng đó, nhưng ngược lại người ‘Tài xế taxi’ lúc nghe thấy Diệp Từ Hi nói những lời này, muốn tiến lên nói lý lẽ với anh ta một phen.

Nhưng mà trước khi anh ta nói ra lời, đã bị bàn tay của Kiều Trác Phàm giữ ra phía trước cản lại, anh ta liền thức thời lui qua một bên.

“Chúng tôi thích đi xe taxi, thì đã làm sao? Chuyện này liên quan gì tới anh!” Cái miệng nhỏ Tiểu Bảo Bối dứt khoát, đầu cũng hất lên, thể hiện mình không muốn tiếp tục nói chuyện với Diệp Từ Hi!

“Chuyện này thực sự không liên quan gì tới tôi!” Đối với câu nói vừa rồi của Tiểu Bảo Bối, Diệp Từ Hi cũng gật gật đầu.

Dù sao thì đây cũng là lựa chọn của Tiểu Bảo Bối, anh ta không có quyền can thiệp.

Diệp Từ Hi chỉ lo lắng khi người kia trở về, sẽ oán giận anh ta không ngăn cản Tiểu Bảo Bối. Ngày hôm nay cũng coi như Diệp Từ Hi đã ngăn cản rồi, sau này người kia cũng không oán giận anh ta được nữa.

“Thôi. Tôi cũng lười không muốn nói với cô những chuyện này.” Diệp Từ Hi giơ tay lên, nhìn đồng hồ một chút, nhân tiện nói: “Tôi còn có chút việc! Tài xế vừa rồi đưa tôi đi đã đi lấy giúp tôi một chút đồ, đoán chừng là bây giờ sẽ không tới kịp. Thôi, tôi cũng muốn thử cảm giác đi taxi một chút xem sao!”

Diệp Từ Hi nói với về mặt miễn cưỡng.

Sau đó, ánh mắt của anh ta rơi vào chiếc taxi mà Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm vừa mới bước xuống kia.

Không thể không nói, loại hình taxi như vậy, là lần đầu tiên Diệp Từ Hi nhìn thấy.

Cảm giác như chiếc xe taxi này có chút khác biệt với những chiếc taxi khác.

Nhưng mà khác nhau ở chỗ nào, thì Diệp Từ Hi không nói lên được. Dù sao, anh ta cũng không phải là một người bán xe chuyên nghiệp.

Anh ta nhìn lướt nhãn hiệu ở đằng sau xe, thì phát hiện ra nhãn hiệu đã bị người ta gỡ xuống rồi.

Cả chiếc xe trơn bóng, không nhìn ra được đến cùng là thương hiệu gì. Chỉ có cách bài trí ở bên trong xe, khiến cho Diệp Từ Hi có cảm giác cực kỳ mới lạ.

Đây cũng là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy, bên trong xe lại biến thành một chiếc xe taxi với màu vàng rực rỡ.

Không!

Không chỉ là xe taxi.

Ngay cả một chiếc xe riêng bình thường, nhìn cũng không giống như thế này.

“Anh chính là tài xế xe taxi đúng không. Đưa tôi tới lầu dưới của Diệp Thị đi, tiền boa cho anh sẽ không ít đâu!” Diệp Tử Hi vừa nói ra khỏi miệng, liền dùng tiền để nói chuyện.

Dường như vì bọn họ ở trong cái ‘vòng’ kia nên đây chính là thói quen của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Bằng Anh Ta? Cũng Xứng?

“Xin lỗi, tạm thời không buôn bán!” “Tài xế taxi” đứng sau lưng của Kiều Trác Phàm kia, ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên.

Không vì cái gì, anh ta chỉ nghe lệnh của Kiều Trác Phàm.

Còn những người khác, đến từ chỗ nào, thì hãy về chỗ đó đi!

“Ồ, đúng là một tài xế vênh váo!” Có lẽ Diệp Tử Hi chưa từng bị người khác từ chối thẳng mặt như vậy.

Không, phải nói là tiền của anh ta chưa từng bị người khác từ chối như vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Không phải vênh váo, mà chính là lười!” Lái xe câu có câu không tiếp lời.

Nói thật ra, chính là anh ta rất khó chịu khi nhìn thấy thái độ mà Diệp Tử Hi đối xử với ông chủ của anh ta.

Nhóm người của bọn họ, đều xem Kiều Trác Phàm như một vị thần. Người ông chủ này của bọn họ, mấy năm gần đây đều trở thành vị thần tài của các lục địa, ngay cả ngài ấy cũng không biết con người của mình có giá trị bao nhiêu!

Diệp Tử Hi không phải chỉ có mấy đồng tiền lẻ thôi sao, lại dám khoe khoang trước mặt của ông chủ như vậy. Đoán chừng là Diệp Tử Hi không biết, một thủ hạ của Kiều Trác Phàm, cũng có thể so sánh với Diệp Tử Hi rồi.

Không nói tới người khác, chính vị cosplay hôm nay sắm vai tài xế taxi đẹp trai này, cũng đã có tiền giống như Diệp Tử Hi rồi!

Nhưng loại người này, thế nhưng còn muốn ngồi lên chiếc xe taxi phiên bản đặc biệt của bọn họ?

Đây là chiếc xe BMW mới mà Kiều Trác Phàm điều từ bãi giữ xe ra, sau khi cải tạo thành chiếc xe taxi xong. Kiều Trác Phàm đã nói, chiếc xe này từ nay về sau chỉ có anh và cục cưng có thể ngồi.

Cái người tên là Diệp Tử Hi này, khẳng định là nằm trong danh sách bị từ chối!

Lái xe từ chối Diệp Tử Hi, đồng thời cũng thể hiện sự bất bình thay cho Kiều Trác Phàm!

Nhưng Diệp Tử Hi bị từ chối, thì ngược lại rất muốn phân cao thấp: “Như vậy đi, anh đưa tôi tới lầu dưới của Tiểu Thị, giá cả tùy anh đưa ra!”

Theo như suy nghĩ của Diệp Tử Hi, trên đời này sẽ không có ai vượt qua được sự căm dỗ của đồng tiền.

Lúc nói những lời này, khóe miệng của anh ta còn cười khinh miệt liếc mắt nhìn một cái.

“Xin lỗi, hôm nay tôi thực sự rất lười!” Người lái xe ngay cả nhìn cũng lười, nói một câu như vậy.

“Tôi đã nói là giá tiền tùy anh đưa ra mà! Anh không thử nghĩ lại xem, chỉ đi một đoạn đường không tới hai trăm thước, số tiền mà anh nhận được đã bằng lợi nhuận của cả mấy tháng anh lăn lộn mà vẫn không kiếm được!”

Không biết có phải vì bị từ chối cảm thấy có chút mất mặt hay không, mà giọng nói của Diệp Tử Hi có đôi chút tức giận.

“Vậy tôi muốn toàn bộ tài sản của anh thì sao?” Anh chàng lái xe đẹp trai nhìn Diệp Tử Hi một cái, vẻ mặt không đồ tìm không đập nói một câu như vậy.

Lời nói này quả nhiên khiến cho Diệp Tử Hi còn đang lăm bắm nhất thời ngẩn người ra.

Mà Kiều Trác Phàm nhìn thấy một màn này, trong lòng rất vui vẻ.

Không hổ là người của Kiều Trác Phàm anh, chỉ một câu nói đơn giản đã khiến cho Diệp Từ Hi phải sững sờ.

“Anh . . .”

“Anh cái rắm à! Điều này dạy anh từ nay về sau không nên tùy tiện nói người khác tự ra giá lung tung! Không có bản lĩnh đó, thì không nên tùy tiện nói ra những lời như vậy!”

Tài xế lái xe lạnh lùng nói một câu như vậy, sau đó xoay người đi về phía xe của mình.

“Anh, tôi đưa anh đi làm!” Sau khi đi tới bên cạnh xe, tài xế kia đột nhiên dừng lại, xoay người nói một câu như vậy.

Mà câu nói này, rõ ràng là đang nói với Kiều Trác Phàm, bởi vì ánh mắt của anh ta đang nhìn chằm chằm về phía Kiều Trác Phàm.

Ái chà, vừa rồi hô to gọi nhỏ với Diệp Từ Hi đến nghiệm rồi sao?

Ngay cả Kiều Trác Phàm anh mà cũng hô to gọi nhỏ như vậy?

Kiều Trác Phàm nhướn mày, mơ hồ có chút không vui.

Nhưng mà, đối với diễn xuất xuất sắc của người anh em này ngày hôm nay, anh vẫn có chút hài lòng.

Cho nên Kiều Trác Phàm bày tỏ, mình tuyệt đối không so đo với cách đối xử không lễ phép lúc này của anh ta. Tao do le quý đđono

Còn nữa, hôm nay anh còn là người đàn ông của Tiểu Bảo Bối nhà anh, lúc này sao có thể nổi giận ở trước mặt cô được chứ?

Sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới hình tượng, đúng không?

Cho nên Kiều Trác Phàm quyết định, trước tiên cứ đi theo đã. Chờ lát nữa đi tới chỗ mà người khác không nhìn thấy, sẽ giải quyết người này bằng cách đập cho cậu ta một trận!

Vì vậy, Kiều đại thiếu gửi một nụ hôn gió cho Tiểu Bảo Bối, sau đó đi về phía chiếc xe.

Bị bỏ lại, ngoài Tiểu Bảo Bối bị nụ hôn gió của Kiều Trác Phàm làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, thì còn có Diệp Từ Hi với vẻ mặt không thể tin được.Đienn damm leic quyyđon.

Được rồi, Diệp Từ Hi thật sự không nghĩ ra, có người lại từ chối tiền của mình, để chờ một người không có tiền.

Nhưng mà chờ một người không có tiền thì có ích gì chứ?

Đến lúc đó không phải là công dã tràng sao?

Hơn nữa, vừa rồi lúc Kiều Trác Phàm rời đi đã gửi một nụ hôn gió ngả ngón, Diệp Từ Hi càng khẳng định là dạng người ăn com chùa. Nếu không sao anh ta lại biết được những hành động lừa gạt phụ nữ như vậy?

Nhưng mà hai người bị bỏ lại cũng không hề biết là, chiếc ‘xe taxi’ kia vừa mới rời đi, lúc dừng lại tại một đèn xanh đèn đỏ nào đó, thì ngay sau đó bên trong xe truyền ra một tiếng kêu cứu thấu trời!

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, thành thật khai ra người đàn ông mà cậu gả kia có phải là dạng ăn com chùa hay không?”

Lúc Tiểu Bảo Bối đang làm việc được một nửa, thì nhận được điện thoại của Nhạc Dương gọi tới.

“Ai nói với cậu? Diệp Từ Hi?”

“Cậu đoán đúng rồi!” Ở bên kia đầu dây điện thoại Nhạc Dương ca tụng trí thông minh của Tiểu Bảo Bối bằng một đồng thanh ngữ, nhưng Tiểu Bảo Bối thì lại liếc mắt khinh bỉ nhìn điện thoại.

Bạn nghĩ đi, Nhạc Dương và Diệp Từ là mối quan hệ như thế nào?

Có thể nhiều chuyện nhanh như vậy, cũng chỉ có hai người này.

“Tiểu Bảo Bối, cậu nói anh ta thật sự không phải là người ăn com chùa? Vậy cậu nói đi, đến cùng thì anh ta làm công việc gì?”

Lần này Nhạc Dương vô cùng tò mò.

“Mình cũng không biết nói làm sao cho cậu hiểu cả!”

Được rồi, hiện tại nghề nghiệp của Kiều Trác Phàm vẫn còn là bí mật đối với Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối chỉ biết là, hiện tại Kiều Trác Phàm đang là Tổng giám đốc của tập đoàn Đế Phàm, và còn là đại cổ đông của Tiểu Thị.

Nhưng cô có cảm giác, Kiều Trác Phàm còn có một thân phận khác.

Nếu không, bạn cảm thấy một tổng giám đốc bình thường của một tập đoàn, mà trong nhà lại có nhiều xe thể thao phiên bản cao cấp như vậy sao?

“Đúng rồi, Nhạc Dương sao nghe giọng của cậu mệt mỏi như vậy?” Tiểu Bảo Bối không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, liền hỏi một câu như vậy.

“Haiz, đừng nói nữa. Bà đây thổ lộ lại bị từ chối!”

Nhạc Dương ở bên kia đầu điện thoại, có chút ủ rũ nói.

“Lại là Diệp Tử Hi?”

“Từ anh ấy ra, còn có thể là ai nữa?”

Cô thích Diệp Tử Hi nhiều năm như vậy, bây giờ ngoại trừ thích anh, cô cũng không biết nên làm như thế nào nữa.

“Lần này nguyên nhân từ chối là cái gì?”

“Nói hình dáng của mình không cao . . .”

“ . . .”

Hình dáng không cao?

Nhạc Dương là người, chứ không phải máy móc!

Nhưng Tiểu Bảo Bối hiểu rõ, Diệp Tử Hi đang nói là Nhạc Dương không đủ xinh đẹp.

Thích nhiều năm như vậy, bây giờ ngay cả bề ngoài cũng bắt đầu chỉ trích.

Không trách được, tâm trạng của Nhạc Dương hôm nay lại chán nản như vậy.

Tiểu Bảo Bối đang định nói chút gì đó an ủi Nhạc Dương, thì lại nghe thấy một giọng nói ngọt ngào vang lên ở cách đó không xa: “Bảo Bối!”

Tiểu Bảo Bối vừa ngẩng đầu, thì nhìn thấy Tiểu Huyền đứng cách chỗ cô không xa. Diene ndk dan/le eequh ydo mnn.

“Nhạc Dương, đợi lát nữa tan làm mình gọi điện lại cho cậu, bây giờ mình đang có chút việc! Cúp máy trước nha!” Không đợi Nhạc Dương ở bên kia đáp lại, Tiểu Bảo Bối đã cúp điện thoại trước.

Trực giác nói cho cô biết, lúc này Tiểu Huyền tìm cô khẳng định là không có chuyện gì tốt.

“Chuyện gì?”

“Bây giờ đang là thời gian làm việc, em dùng thời gian này để gọi điện được sao? Mặc dù có thể nói bây giờ công ty này trên danh nghĩa là của cha em, nhưng em cũng phải suy nghĩ cho toàn bộ mọi người trong nhà họ Tiểu chứ?” Tiểu Huyền bắt đầu nhắc tới những chuyện cũ rích.

“Đủ rồi, nếu chị họ tìm em chỉ để nói những chuyện này, vậy thì không cần phải nói nữa! Em vẫn làm rất tốt chức trách của mình, ngoài nghe điện thoại ra, em cũng không làm gì trái quy định! Còn nữa, đây cũng không phải là chuyện mà chị họ có thể quản lý, em cảm thấy dường như chị không có tư cách nói những thứ này!” Mấy chuyện cũ rích này, ai nghe cũng đều cảm thấy khó chịu.

Tiểu Bảo Bối chỉ muốn đôi tai của mình được thanh tịnh một chút!

“Em . . .”

Ngược lại Tiểu Huyền không ngờ được lần này Tiểu Bảo Bối lại thẳng thừng từ chối mình.

Nhưng mà vẻ mặt không vui của cô ta chỉ một giây sau đó được cô ta che giấu rất tốt.

“Bảo Bối, thật ra chị cũng có chuyện muốn nói!” Lúc nói tới chỗ này, đột nhiên cô ta lại thay đổi giọng: “Chị muốn hỏi em một chút, cuộc sống gần đây của em như thế nào?”

Được rồi, Tiểu Huyền thừa nhận, tối hôm qua nhìn thấy Tiểu Bảo Bối mặc áo ngủ giữa đêm khuya lao đảo đi tới đi lui ở bên ngoài có một mình như vậy, trong lòng cô ta liền bắt đầu mong một ngày nào đó cô bị Kiều Trác Phàm đuổi ra ngoài.

Cô ta cảm thấy, tất cả những ánh hào quang trên người của Tiểu Bảo Bối lúc này, đều là do Kiều Trác Phàm cho.

Nếu như không có người đàn ông này giúp đỡ, thì Tiểu Bảo Bối sẽ khôi phục lại bộ dạng vô tích sự như trước kia.

Đến lúc đó Quý Xuyên đâu thèm nhìn tới Tiểu Bảo Bối nữa?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Bằng Anh Ta? Cũng Xứng? 2

Ngày hôm nay, Tiểu Huyền chính là muốn tới để thăm dò một chút, xem tình cảm của Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm là như thế nào.

Nếu như thật sự không tốt, cô ta sẽ bỏ đá xuống giếng.

Mục đích của cô ta đúng là một lần nữa phá hủy Tiểu Bảo Bối.

Để xem tới lúc đó, cô ta còn có thể nhảy nhót như thế nào ở trước mặt của Quý Xuyên.

Tiểu Huyền cũng biết, bản thân mình làm như vậy có chút tàn nhẫn đối với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng không còn cách nào, ai bảo gần đây Quý Xuyên cứ thích để tâm tới Tiểu Bảo Bối như vậy?

Nếu như không diệt trừ Tiểu Bảo Bối một cách triệt để, Tiểu Huyền cảm thấy cuộc hôn nhân của mình tràn ngập nguy cơ.

“Cuộc sống gần đây của tôi như thế nào sao?” Tiểu Bảo Bối lặp lại câu hỏi của Tiểu Huyền, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Đúng vậy, cuộc sống gần đây của em sao rồi? Sống cùng với Kiều thiếu, không có vấn đề gì đúng không!” Lúc Tiểu Huyền hỏi ra những lời này, cố gắng hết sức không chế sắc mặt của mình, khiến cho mình nhìn thân thiết dễ gần một chút. Mục đích đương nhiên là muốn lừa cho Tiểu Bảo Bối nói thật lòng mình ra.

“Chị hỏi chuyện này để làm gì?” Tiểu Bảo Bối không biết tại sao bây giờ Tiểu Huyền lại quan tâm tới cuộc sống của mình.

“Chị chỉ muốn quan tâm tới em thôi! Chị họ quan tâm em họ, có gì không ổn à?” Thật ra, Tiểu Huyền muốn biết tới qua đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà cô ta không ngờ được, Tiểu Bảo Bối lại khôi phục lại sự ương ngạnh: “Không có gì là không ổn. Nhưng mà chị họ quan tâm, đã khiến cho tôi mất đi một người chồng chưa cưới, tôi không muốn vì chị họ quan tâm, lại mất đi một người chồng!”

“Em . . .” Sắc mặt của Tiểu Huyền bỗng chốc liền thay đổi.

Ai có thể đoán được, Tiểu Bảo Bối lại có thể ở trước mặt nhiều đồng nghiệp như vậy, nói ra những lời này?

Đây không phải giống như đem tất cả những chuyện mà trước đây Tiểu Huyền cô làm, nói cho cả thiên hạ biết sao?

Tiểu Huyền lập tức nhìn lướt qua những người khác đang làm việc trong văn phòng này.

Thì thấy, lúc này bọn họ đều đang làm việc. Giống như là không hề nghe thấy được câu nói vừa rồi của Tiểu Bảo Bối vậy.

Nhưng không biết là có phải có tật giật mình hay không, bây giờ Tiểu Huyền nhìn chăm chăm vào những người này, cứ có cảm giác như những người này đang đứng ở sau lưng quan sát cô ta.

Mà Tiểu Bảo Bối nhìn thấy bộ dạng nom nớp lo sợ kia của Tiểu Huyền, lập tức hiểu ra bây giờ Tiểu Huyền đang lo sợ điều gì!

Tiểu Huyền cho rằng, cô vẫn còn là Tiểu Bảo Bối giống như trước đây, để mặc cho người ta vo tròn bóp méo hay sao?

Cho dù vị hôn phu bị cướp đi, cô phiếu bị bọn họ lừa lấy, còn muốn tùy ý bỏ đá xuống giếng nữa sao?

Không. . .

Những uất ức kia, Tiểu Bảo Bối đã nhận đủ rồi.

Bây giờ, cô chỉ muốn những tổn thương mà trước kia bọn họ đã làm với cô, sẽ được trả lại toàn bộ trên người của bọn họ!

“Bảo Bối, em nói bây cái gì vậy. Chị chỉ muốn quan tâm em một chút, em không cần thiết phải giống như con nhím vậy đâu!”

Tiểu Huyền cũng là người thông minh, lúc này không nói lại, không phải là đã thừa nhận chuyện vừa rồi mà Tiểu Bảo Bối nói hay sao?

Không!

Cô ta sẽ không ngốc như vậy.

“Tôi có thực sự nói vậy hay không, không phải người chị họ như chị là rõ ràng nhất hay sao? Còn nếu nói là quan tâm, vậy thì không cần. Sử dụng lại câu nói của chị, bây giờ đang là giờ làm việc, ở công ty mà thảo luận về chuyện riêng của chúng ta, thì đúng là không được hay lắm!”

Tiểu Bảo Bối quét mắt nhìn Tiểu Huyền một cái, nở nụ cười lạnh.

Nhanh như vậy, Tiểu Huyền liền đã quên những việc mà chị ta đã làm với cô trước đây sao? điểnn dần nên quýndon.

Còn trẻ như vậy mà mắc chứng hay quên cũng không hay, phải chữa trị thật tốt.

“Tiểu Bảo Bối!” Tiểu Huyền cũng không ngờ được, quá trình lột xác của Tiểu Bảo Bối lại nhanh như vậy. Mới mấy ngày hôm trước còn là một đứa nhóc dễ tùy cho bọn họ xoay chuyển, mà hôm nay không ngờ lại nhanh mẽ nhanh miệng như vậy.

Cô vừa mới cãi lại.

Mà những ánh mắt của những người trong phòng làm việc này, càng khiến cho cô ta như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

“Các người nhìn cái gì vậy?”

Có vài người đang ở sau lưng quan sát Tiểu Huyền, lại bị cô ta hét lên như vậy, lập tức thu mắt lại.

Thật ra, bọn họ cũng cảm thấy Tiểu Huyền này nhìn dịu dàng xinh đẹp động lòng người, thực sự giống như lời nói của Tiểu Bảo Bối, làm ra nhiều chuyện ác độc như vậy sao?

Nhưng khi bọn họ tận mắt nhìn thấy lúc Tiểu Huyền nổi đóa là bộ dạng kinh khủng như vậy, thì bọn họ lại cảm thấy rất có khả năng này!

“Chị họ, bọn họ đều đang làm việc mà! Nếu như chị quá rảnh rồi, thì mới chị đi chỗ khác. Ở lại chỗ này sẽ ảnh hưởng tới công việc của nhân viên Tiểu Thị, như vậy sẽ không tốt!”

Tiểu Bảo Bối nhìn thấy Tiểu Huyền phát huy hết tính tình của mình, hài lòng thu hồi lại ánh mắt của mình.

Cô đã từng có lần cho rằng, Tiểu Huyền sẽ thực sự dùng gương mặt dịu dàng như vậy duy trì mãi.

Nhưng bây giờ, nhìn lửa giận trên gương mặt xinh đẹp kia, Tiểu Bảo Bối cảm thấy thì ra chị ta cũng không phải vạn năng, điểnn dần nên quýndon.

“ . . . ” Tiểu Huyền nhấp nháy môi lại, còn muốn nói gì. Nhưng nhìn thấy những người khác ở trong phòng làm việc này giống như đang cười nhạo cô ta.

Cuối cùng, cô ta chỉ có thể cắn răng giậm chân một cái rồi rời đi.

Nhưng mà mối thù này, cô ta nhớ kỹ.

Tao cũng sẽ khiến cho một lúc nào đó mày cũng phải khóc!

Mà lúc Tiểu Bảo Bối nhìn bóng lưng giận dữ rời đi của Tiểu Huyền, trong lòng khẽ làm ra động tác chữ ‘V’!

Nhưng mà Tiểu Huyền à, đây vẫn chưa phải là tất cả!

Sớm muộn cũng sẽ có một ngày, tôi sẽ khiến cho những gì chị và Quý Xuyên lấy đi trên người tôi sẽ phải trả lại toàn bộ!

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, đây là đang làm cái gì?”

Hôm nay tan làm về, Tiểu Bảo Bối liền bị Kiều Trác Phàm dẫn tới một cửa hàng lớn đa dạng về các dịch vụ và hàng hóa.

Đây là nhãn hiệu xa hoa nhất dưới trướng của Lăng Thị, giá cả thì không cần phải nói rồi.

Cho dù Tiểu Bảo Bối là người của nhà họ Tiểu, cũng chưa từng đi tới một nơi xa hoa như thế này.

Dù sao thì bên trong này đều là những nhân hiệu cao cấp trên thế giới. Những người giống như bọn họ, đều không có tư cách mua đồ ở chỗ này.

“Không phải bọn em muốn tham dự dạ tiệc của Tiểu Thị sao? Chúng ta cũng nên chuẩn bị một bộ quần áo!” Đúng ra Kiều Trác Phàm muốn bà xã của mình ăn diện thật xinh đẹp. Vấn đề mấu chốt là, không thể để lộ quá nhiều da thịt.

Nếu không, anh cũng không cần tự mình đưa Tiểu Bảo Bối tới những chỗ như thế này.

“Nhưng mà . . . Quần áo ở đây rất đắt!”

“Em . . .”

Em muốn gì cũng đều có thể, anh thanh toán!

Kiều Trác Phàm chính là muốn nói câu này ra khỏi miệng, đúng lúc đó có một giọng nói vang lên cắt ngang lời nói kia của Kiều Trác Phàm.

“Tiểu Bảo Bối! Tại sao cô cũng ở đây vậy?”

“Diệp Tử Hi?” Tiểu Bảo Bối vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Diệp Tử Hi ở cách đó không xa.

Nhưng mà, bên cạnh Diệp Tử Hi ngày hôm nay, còn có một người đẹp nữa.

Dáng người của cô gái kia có lỗi có lờm

Khuôn mặt, cũng thuộc dạng không tệ.

Nhưng mà người đẹp này, bộ dạng giống như được phẫu thuật thẩm mỹ vậy nhìn rất giống một kiểu mẫu đại trà rất nhiều người có.

Nhìn ở trên đường lớn, trên cơ bản bạn sẽ không phân biệt được những người này.

Nhưng mà tay của người đẹp này lại khoắc khuỷu tay của Diệp Tử Hi, nhìn qua thì vô cùng thân mật.

Xem ra, quan hệ của bọn họ cũng không tầm thường.

Tiểu Bảo Bối nhìn bộ dạng của hai người này, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt.

Cuối cùng, ánh mắt dừng lại chỗ hai tay giao nhau của bọn họ.

Còn người phụ nữ kia giống như là biết rõ định ý của Tiểu Bảo Bối, vào lúc cô quan sát bọn họ, thì người phụ nữ này còn dựa vào người của Diệp Tử Hi, giống như là muốn dùng hành động này để tuyên bố quyền chiếm hữu tuyệt đối của cô ta.

Tất cả những hành động của người phụ nữ này, Diệp Tử Hi hẳn là biết rõ.

Có thể nhìn ra Diệp Tử Hi vẫn còn duy trì vẻ mặt tươi cười ở bên ngoài, để cho người phụ nữ này tùy ý dựa vào đầu vai của anh, Tiểu Bảo Bối không khỏi tức giận.

“Diệp Tử Hi, người kia là ai?”

“Là bạn gái của tôi, Đồng Tình!” Không biết có phải là phát hiện ra lừa gạt của Tiểu Bảo Bối hay không, lúc Diệp Tử Hi nói xong lời này còn xoay người nói với người phụ nữ ở bên cạnh: “Đây là Tiểu Bảo Bối, lần trước đã nói với em rồi đó!” Lúc nói lời này, Diệp Tử Hi còn hôn một cái lên trán của người phụ nữ này, nhân tiện nói: “Chào hỏi đi!”

“Ha ha . . .” Người phụ nữ được gọi là Đồng Tình, nghe được lời nói của Diệp Tử Hi liền cười ha ha một trận.

Không biết rõ rốt cục thì lần trước Diệp Tử Hi đã nói với cô ta chuyện gì, nhưng Tiểu Bảo Bối cảm thấy những lời kia cũng không phải là lời nói tử tế gì, nếu không tại sao người phụ nữ này lại cười tới mức vui vẻ như vậy?

“Chào cô, tôi là Đồng Tình bạn gái của Hi!” Người phụ nữ kia cười cười, sau đó chào hỏi với Tiểu Bảo Bối.

“Diệp Tử Hi, anh có suy nghĩ tới cảm nhận của Nhạc Dương không?” Tiểu Bảo Bối không để ý tới người phụ nữ kia.

Cô biết rõ, từ nãy tới giờ, người phụ nữ này đều dùng bộ dạng thắng lợi để nhìn Tiểu Bảo Bối cô. Có lẽ, sau khi chiếm đoạt được thế giới của Diệp Tử Hi, cô ta liền không xem bất cứ thứ gì vào mắt.

Thật ra, người khác nhìn Tiểu Bảo Bối cô như thế nào, đều không có vấn đề gì.

Nhìn thấy người phụ nữ này, Tiểu Bảo Bối đột nhiên nghĩ tới Nhạc Dương.

Cô ấy thích Diệp Tử Hi nhiều năm như vậy, nếu như cô ấy nhìn thấy cảnh tượng này, Tiểu Bảo Bối không biết cô ấy sẽ có cảm nghĩ như thế nào.

“Tiểu Bảo Bối, chẳng lẽ chỉ vì Nhạc Dương yêu tôi, mà cả đời tôi phải chịu cô đơn?” Diệp Tử Hi cười cười.

Trong nụ cười đó có chút khinh bỉ tình cảm của Nhạc Dương, và hơn hết là sự bất cần đời của một công tử ca.

“Tôi cũng không có ý này! Tôi chỉ cảm thấy, nếu như anh không thích Nhạc Dương, thì anh không cần khiến cho cô ấy thêm hy vọng ở trong lòng!”

“Tôi cũng không hề khiến cho cô ấy có thêm hy vọng, cô không thấy sao, mỗi lần cô ấy tỏ lộ tôi vẫn luôn từ chối? Là bản thân cô ấy không chịu từ bỏ, tôi còn có cách nào nữa!” Lúc Diệp Tử Hi nói những lời này, còn có ý quay đầu nhìn người phụ nữ ở bên cạnh.

Cái nhìn kia, chỉ khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy vô cùng khoe khoang.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Bằng Anh Ta? Cũng Xứng? (3)

Đúng vậy, bởi vì có một người phụ nữ yêu Diệp Tử Hi nhiều năm như vậy, còn có thể liều chết liều sống vì anh ta, thì quả thật anh ta có tư cách để khoe khoang.

Nhưng Diệp Tử Hi không hề biết rằng, anh ta làm như vậy cũng có nghĩa là anh ta đã chà đạp tình cảm chân thành của Nhạc Dương ở dưới chân.

“Đúng vậy, Nhạc Dương thích anh, cũng là chuyện của cô ấy. Nhưng mà anh không nên sau mỗi lần từ chối còn chơi trò mập mờ với cô ấy!”

Trên đời này, Tiểu Bảo Bối xem thường nhất đó chính là những người rõ ràng là không yêu mà còn chơi trò mập mờ!

Nếu như không yêu thì nên từ chối một cách rõ ràng, có thể trốn thì trốn. Nếu như không yêu thì không nên tiếp tục lãng phí thời gian của hai bên.

Nhưng cách làm của Diệp Tử Hi, hết lần này đến lần khác khiến cho tim của Nhạc Dương tàn lụi rồi lại nhen nhóm bùng cháy, cũng vì thế mà càng ngày càng lún sâu.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho Nhạc Dương liên tục khuyên Nhạc Dương từ bỏ Diệp Tử Hi.

“Cô...”

Diệp Tử Hi không ngờ được, hôm nay Tiểu Bảo Bối lại dùng giọng điệu ngang ngạnh như vậy. Lại còn ở trước mặt bạn gái của anh ta, vạch trần hành động mà anh ta đã làm nhiều năm rồi.

Một giây kia, sắc mặt của anh ta có chút không vui.

“Đây cũng là chuyện của tôi và Nhạc Dương. Còn cô đó, lúc trước chúng tôi đều nói là Quý Xuyên không đáng tin, không phải cô cũng không thêm nghe bất cứ ai khuyên ngăn, khẳng khái muốn ở cùng một chỗ với anh ta? Còn nữa, bây giờ cô lại chọn thứ rác rưởi gì đây? Không có tiền, cũng bày đặt bắt chước người ta đi dạo trong trung tâm thương mại của nhà họ Lăng!”

Tại thành phố A này, người có thể mua một bộ quần áo tại trung tâm thương mại này của nhà họ Lăng thì chính là những người thượng lưu.

Diệp Tử Hi cũng vì muốn khiến cho người phụ nữ này khâm phục mình, nên hôm nay mới có thể đưa cô ta tới chỗ này để hoang phí tiền.

Nói thật ra, nếu mua một bộ quần áo ở đây cho người phụ nữ này thì phải mất nguyên một tháng tiền lương của anh ta. Anh ta cũng không tin, Tiểu Bảo Bối và tên ăn com chùa kia, cũng có thể mua được quần áo ở đây.

Lúc này, ánh mắt đầy châm chọc và mỉa mai của Diệp Tử Hi kia lại rơi trên người của Kiều Trác Phàm.

Mà rất trùng hợp, ánh mắt của bạn gái anh ta cũng đang nhìn Kiều Trác Phàm.

Nhưng người phụ nữ này, mới vừa rồi về mặt còn có chút khinh thường, sau khi nhìn thấy Kiều Trác Phàm thì đôi mắt của cô ta biến thành trái tim.

Lông mày rậm, đôi mắt đen như mực, đôi môi mỏng khêu gợi....

Xuất sắc nhất chính là khuôn mặt góc cạnh rõ ràng kia.

Ngũ quan của người đàn ông này đều rất xuất sắc.

Kết hợp cùng một chỗ, nhìn lại càng xuất sắc hơn, vô cùng đẹp trai.

Quả thật so với diễn viên mới nổi của nước H, không biết cấp bậc cao hơn bao nhiêu lần.

Chỉ nhìn như vậy thôi, cô ta đã rục rịch rồi.

Diệp Tử Hi cũng nhanh chóng nhận ra phản ứng của bạn gái ở bên cạnh.

Bàn tay kia vốn đang khoác lên khuỷu tay của anh ta lúc này lại buông lỏng ra, giống như muốn nhanh chóng phủi sạch quan hệ vậy, anh ta có thể không nhận ra được sao?

“Em nhìn cái gì vậy? Loại ăn com chùa kia, có gì hay đâu mà nhìn?”

Thật ra trên đời này, thứ để đàn ông so tài với nhau có rất nhiều, ví dụ như phụ nữ và xe.

Nếu như không có những thứ này, thì lợi thế cạnh tranh cũng ít hơn rất nhiều.

“Chuyện này... haiz!” Người phụ nữ này vừa nhìn cũng biết đó là dạng người thực dụng.

Mới đầu nhìn thấy Kiều Trác Phàm thì vẻ mặt đầy ham muốn, giờ phút này lại trở thành sự tiếc nuối.

Về bề ngoài đẹp trai như vậy, tại sao lại là người ăn com chùa chứ?

Cảnh tượng này, tất cả mọi người đều nhìn vào mắt.

“Diệp Tử Hi, anh ấy không phải là người ăn com chùa!” Trong lòng Tiểu Bảo Bối bùng lên một cơn tức giận.

Thật ra, cô đã bị Diệp Tử Hi xem thường rất nhiều lần rồi.

Giống như lần này cô bị người mà cô thích nhiều năm là Quý Xuyên vứt bỏ, Diệp Tử Hi kia không phải mỗi lần gặp mặt đều châm chọc khiêu khích cô hay sao?

Những thứ kia, đều không là gì đối với Tiểu Bảo Bối. Bởi vì cô cảm thấy không cần phải so đo nhiều như vậy.

Nhưng chuyện này khi rơi vào Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối lập tức vô cùng tức giận.

Có lẽ, theo ý của cô thì Kiều Trác Phàm không đáng bị người ta đối xử như vậy!

“Không phải là ăn com chùa, chẳng lẽ làm trai bao?” Lời nói của Diệp Tử Hi, tràn đầy khinh thường.

Nhưng khi vừa tiếp xúc với ánh mắt của Kiều Trác Phàm, thì vẻ mặt của Diệp Tử Hi rõ ràng đã có sự thay đổi.

Bởi vì anh ta có cảm giác, lúc này trên người của anh tản ra một loại khí thế mà anh ta cố gắng bắt chước rất nhiều mà không được.

Học hỏi nhiều năm như vậy mà anh ta mãi không học được, khiến cho anh ta có cảm giác không với tới sự quyền quý.

Vì sao người đàn ông này không cần học bất cứ thứ gì, chỉ là một ánh mắt, lại có thể khiến cho người ta có cảm giác như thế?

Không, đây nhất định là ảo giác của mình. Đây cũng lắm chỉ là loại người dựa vào bề ngoài để ăn com chùa, làm sao có thể có được tư thế của người ở địa vị cao được chứ?

Diệp Tử Hi tự an ủi mình như vậy.

“Diệp Tử Hi, nếu bây giờ anh không nói xin lỗi với anh ấy ngay lập tức, sau này anh sẽ phải khóc!” Thật ra Tiểu Bảo Bối cũng vì nóng giận nên mới nói ra những lời nói hù dọa người khác như vậy.

Vì ngay cả cô cũng không biết, tập đoàn Đế Phàm so với Diệp Thị cuối cùng là thắng hay thua.

Cô chỉ đơn giản không muốn Kiều Trác Phàm bị Diệp Tử Hi chế nhạo và xem thường như vậy.

Cô không biết, hôm nay Kiều Trác Phàm bị làm sao mà vẫn luôn im lặng đứng ở sau lưng của cô.

“Tôi phải khóc? Tiểu Bảo Bối, quả thật giọng điệu của cô rất lớn!” Diệp Tử Hi nghe thấy những lời này của Tiểu Bảo Bối thì cười lạnh.

Mặc dù tư thế của người đàn ông này không tồi, nhưng mà cố gắng giả vờ thì có thể đe dọa được người khác sao?

Chỉ bằng một người đàn ông ăn cơm chùa như vậy, còn muốn khiến cho Diệp Tử Hi anh phải nói lời xin lỗi sao?

Nằm mơ đi!

“Anh thực sự không chịu xin lỗi?” Tiểu Bảo Bối muốn xông lên cào mặt của Diệp Tử Hi, nhưng mà móng vuốt kia lại bị Kiều Trác Phàm túm lại, chỉ có thể ngây ra tại chỗ.

“Bằng anh ta? Cũng xứng sao?” Diệp Tử Hi lại quan sát từ trên xuống dưới Kiều Trác Phàm một lượt.

Trên người của Kiều Trác Phàm, vẫn giống như trước đây không hề có món hàng hiệu nào.

Mặc dù quần áo phối hợp lại, so với cả người đầy hàng hiệu như anh ta nhìn đẹp mắt hơn nhiều. Nhưng mà từ đáy lòng Diệp Tử Hi vẫn xem thường bộ quần áo này của anh.

“Diệp Tử Hi, anh không xin lỗi sẽ chết rất khó coi!”

“Vậy tôi mới chờ mong...” Diệp Tử Hi căn bản không thèm để những lời nói của Tiểu Bảo Bối ở trong lòng.

Nói xong những lời này, tay của anh ta lại nắm lấy eo thon của người phụ nữ ở bên cạnh, cười cười nói: “Được rồi, chúng ta tiếp tục đi dạo phố đi. Không quấy rầy hai người bọn họ đi xem chung quanh đây nữa!”

Hiển nhiên, Diệp Tử Hi cho là bọn họ đi xem ở đây để giết thời gian thôi!

Nhìn anh ta khoe khoang ra vẻ con nhà giàu, Kiều Trác Phàm cười lạnh.

Một bộ quần áo của Lăng Thị Kiều Trác Phàm anh không mua nổi sao?

Thiên kim nhà họ Lăng bây giờ còn đang làm trong công ty của Kiều Trác Phàm anh. Chỉ bằng điểm này thôi, cho dù Kiều Trác Phàm anh muốn cái gì, thì Lăng thị gia sẽ cho, chỉ cần không khiến cho công chúa bảo bối nhà bọn họ phải mệt nhọc là được.

Nhưng người này lại không biết sống chết, dám ở trước mặt của Kiều Trác Phàm anh khoe khoang như vậy.

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh bị người ta mắng cũng không biết đường nói lại? Chẳng lẽ anh thích bị người ta xem thường như vậy?” Sau khi Diệp Tử Hi đi khỏi, Tiểu Bảo Bối thấy bức mình.

“Ừ, cũng được!” Kiều Trác Phàm trả lời, khiến cho Tiểu Bảo Bối hận không thể vật đầu của anh xuống để nhìn xem, đến cùng thì bên trong đó chứa cái gì.

“Cũng được cái cọng lông ấy!”

Tiểu Bảo Bối giận dữ, gạt bàn tay của Kiều Trác Phàm qua một bên, sau đó xoay người đi ra phía bên ngoài. “Không thèm quan tâm nữa, ngày hôm nay không có tâm trạng đi dạo phố!”

“Không đi dạo thì về nhà lăn lộn trên giường đi!” Kiều đại gia lắc lắc cái đuôi chó sói, vội vàng chạy về phía trước.

Lúc này một tay của anh ôm lấy eo nhỏ của Tiểu Bảo Bối, một tay nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Về tươi cười nịnh nọt kia, khiến cho anh nhìn không khác gì một con sói cả.

“Cút!” Bây giờ Tiểu Bảo Bối vẫn còn vô cùng tức giận. Ai ngờ Kiều đại gia lại có tố chất tâm lý tốt như vậy, bị người ta giễu cợt như vậy mà vẫn còn có thể cười cợt nhả được nữa!

Nếu như cảnh tượng này bị thuộc hạ của Kiều đại gia nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không buồn bực giống như Tiểu Bảo Bối.

Bởi vì bọn họ biết rằng, Kiều đại gia mới là cao thủ dùng tâm kế.

Ngoài mặt cười cười, nhưng mà sau lưng lại chính chết người ta!

Bây giờ Kiều đại gia bị Diệp Tử Hi nói thành như vậy, so với lời nói vừa nãy Tiểu Bảo Bối đe dọa cũng không xa lắm.

Nhưng bởi vì Tiểu Bảo Bối không biết thủ đoạn của Kiều Trác Phàm, nên lúc này cô mới cảm thấy bất bình vì anh.

Không nhận được chút phản ứng nào của Kiều đại gia, nên cô mới lo lắng như vậy.

Cô nói một chữ ‘Cút’, chẳng qua muốn thể hiện sự tức giận trong lòng mình.

Nhưng ai ngờ được, Kiều đại gia lại không biết xấu hổ hiểu nó thành một hàm nghĩa khác.

Lúc nghe Tiểu Bảo Bối nói những lời này, Kiều đại gia vui mừng tới mức thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên: “Anh biết là cục cưng sẽ đáp ứng yêu cầu này của anh mà! Đi, chúng ta về nhà lẩn lộn trên giường!”

Lời nói này vừa dứt, cả người của Tiểu Bảo Bối giống như bay lơ lửng trên không.

Chỉ một lát sau, trước cửa trung tâm thương mại của Lăng Thị xảy ra một cảnh tượng như vậy.

Một người đàn ông nào đó vội vàng vàng bé một người phụ nữ đi lại xe...

Mà trên miệng của người phụ nữ kia thì liên tục gào lên: “Kiều Trác Phàm, anh là một tên lừa đảo. Nói thì hay lắm, gì mà sẽ đợi một tuần nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Bằng Anh Ta? Cũng Xứng? (4)

Editor: Táo đỏ phở núi

“Tiểu Bảo Bối, tại sao mặt của cậu lại đỏ như vậy?” Bên trong văn phòng luật sư, Nhạc Dương vừa nhìn thấy Tiểu Bảo Bối thì ngạc nhiên hỏi.

“Làm gì có?” Tiểu Bảo Bối vội chối, sau đó che khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đi.

Nhưng lúc bàn tay của cô vừa chạm vào khuôn mặt của mình, thì mới biết được nhiệt độ trên mặt mình sắp chiến trúng gà được rồi.

Đây đều là do hành động tác oai tác quái của tên Kiều Trác Phàm bại hoại kia!

Anh nói phải về nhà lẩn lộn trên giường, Tiểu Bảo Bối chỉ nói một câu là ‘Cút!’ thôi. Ý nghĩa của từ này, mọi người đều hiểu. Đó chính là đây không hài lòng.

Nhưng mà hình như Kiều đại gia sống ở nước ngoài đã lâu, ngay cả ý nghĩa của câu nói này cũng không hiểu.

Ngay lập tức anh bế bồng cô lên trên xe.

Tiểu Bảo Bối lúc ấy ở trên xe đã căn cứ vào đạo lý để bảo vệ quyền lợi của bản thân mình: “Đã nói là sẽ chờ một tuần rồi cơ mà?”

Kiều đại gia nói: “Là em đã đồng ý với anh lẩn lộn ngay bây giờ, anh cùng lắm chỉ là phụng mệnh mà làm việc thôi!”

Cuối cùng Kiều đại gia còn dùng một danh nghĩa không biết xấu hổ như vậy.

Nói đúng ra là Tiểu Bảo Bối liên tục quyến rũ anh, khiến cho anh không thể không chế được bản thân mình, cho nên mới quyết định xử lý yêu nghiệt Tiểu Bảo Bối ở trên xe. Táo đỏ le^e quy do^nn.

Cái gì gọi là cô quyến rũ anh?

Không phải là anh cứ liên tục gặm cắn ở càn cổ của cô, cô chỉ có thể trốn tránh. Khiến cho khoảng cách của hai người càng ngày càng thu hẹp lại sao?

Mà gần đây Kiều đại gia càng ngày càng vô liêm sỉ, căn bản mặc kệ Tiểu Bảo Bối nói gì thì nói.

Ở trên xe, không biết anh nhấn vào nút gì, mà trên cửa sổ liền tối đen lại. Ở bên trong không thể nhìn thấy bên ngoài được.

Sau đó anh bắt đầu gặm nhấm.

Tiểu Bảo Bối ở trong xe liên tục cầu xin anh rồi la hét lên, nhưng tới cuối cùng cô cũng không biết có chuyện gì xảy ra, trong đầu liên tục có một giọng nói vang lên: “Cho anh!”

Nếu không phải là điện thoại của Nhạc Dương gọi tới, thì Tiểu Bảo Bối cảm thấy hôm nay cô thật sự sẽ bị Kiều Trác Phàm ăn tới mức xương cũng không còn nữa.

Mãi cho tới khi đi tới trước cửa văn phòng luật sư của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối mới được cầm quần áo lên mặc vào như ý muốn.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho gương mặt của cô đỏ bừng như bây giờ.

“Còn nói không có? Nhìn khuôn mặt của cậu đỏ như sắp chảy máu rồi!” Nhạc Dương nói xong, đột nhiên cười bí ối một tiếng: “Đi n~đ@n.B,quý.d0n
“Thành thật khai báo, có phải mới vừa rồi tình chàng ý thiếp hay không?”

“Minh...”

“Vừa nhìn là biết ngay mà! Thành thật khai báo mau, cảm giác đó như thế nào?”

Nhạc Dương vô cùng nhiều chuyện, liên tục gặng hỏi.

“Biến, biến đi, mình không có làm gì hết! Nói nhanh lên xem nào, gọi mình đến là có chuyện gì!”

Tiểu Bảo Bối sẽ không nói với Nhạc Dương nhiều chuyện về chuyện của mình và Kiều Trác Phàm đâu!

Nếu như chuyện này truyền đi, cô ở trên xe bị Kiều Trác Phàm coi sạch sẽ không mặc gì cả, thì cô sao ngẩng đầu làm người được?

Hừ hừ...

Nói đi nói lại đều tại Kiều Trác Phàm

Để xem cô về nhà, sẽ xử lý Kiều Trác Phàm như thế nào!

Nghĩ tới đây Tiểu Bảo Bối âm thầm gờ nắm đấm lên trong bóng tối!

“Ký tên của cậu lên trên tài liệu này.” Nhạc Dương lấy tập tài liệu ở trong ngăn bàn đưa tới.

“Sao vậy? Khiếu nại lần trước bị bác bỏ à?” Nhìn tiêu đề của tập tài liệu, Tiểu Bảo Bối hỏi.

Cô vẫn còn nhớ, tập tài liệu này lần trước cô đã ký tên một lần.

“Ừ, chắc là Quý Xuyên tìm người trợ giúp, nên lần trước bị bác bỏ rồi! Nhưng mà không vấn đề gì, chỉ cần bà đây vẫn làm nghề này, thì cũng sẽ liều cả cái mạng già này để lấy lại được những thứ kia!” Nhạc Dương quyết tâm.

Điểm này, Tiểu Bảo Bối cũng rất tin tưởng cô.

Quen biết với Nhạc Dương nhiều năm như vậy, Tiểu Bảo Bối còn không biết tính tình của Nhạc Dương hay sao.

Nếu không phải lúc trước Quý Xuyên lừa đảo Nhạc Dương như vậy, có đánh chết cô ấy cũng không làm ra chuyện như vậy.

Mà bây giờ cô ấy lại vì muốn đòi lại cổ phần của Tiểu Bảo Bối cô, mà bện lên bện xuống. Nhạc Dương như vậy, khiến cho Tiểu Bảo Bối vô cùng đau lòng.

Đặc biệt là lúc nghĩ tới chuyện Diệp Từ Hi.

“Nhạc Dương, gần đây cậu có gặp Diệp Từ Hi không?”

“Có gặp chứ, mới gặp tối qua. Sao thế?” Nhạc Dương nhận lấy tập tài liệu mà Tiểu Bảo Bối đã ký tên xong, tỉ mỉ kiểm tra lại một lần nữa, rồi mới gấp lại thả vào trong ngăn kéo.

Sau đó, cô vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Tiểu Bảo Bối.

“Cậu muốn nói chuyện gì à?” Nhạc Dương biết rõ tính tình của Tiểu Bảo Bối, nhìn cô ấy như vậy khẳng định là có chuyện muốn nói.

Nhưng đột nhiên Tiểu Bảo Bối lại chối: “Không có!”

“Thật sự không có?”

“Không có...” Tiểu Bảo Bối muốn nói một câu khẳng định ra khỏi miệng, nhưng mà lúc nhìn vào ánh mắt của Nhạc Dương thì lại có chút dao động: “Nhạc Dương, cậu đã gặp...”

Đã gặp người bên cạnh của Diệp Từ Hi chưa? Tiểu Bảo Bối muốn hỏi như vậy.

Thật ra cô cảm thấy, nếu như Nhạc Dương không biết, thì cô sẽ nói cho Nhạc Dương nghe. Để cho Nhạc Dương biết được Diệp Từ Hi là người như thế nào. Không nên tiếp tục chìm đắm như vậy nữa.

Nhưng mà cô còn chưa nói hết lời, thì đột nhiên Nhạc Dương mở miệng: “Có phải cậu muốn hỏi mình đã gặp người phụ nữ tên Đồng Tình bên cạnh Diệp Từ Hi chưa phải không?”

Nghe thấy lời này của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối sững sờ.

Lúc cô ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Dương, thì phát hiện khóe mắt của cô ấy còn mang theo một nụ cười.

Nhưng mà nụ cười kia, nhìn qua tưởng rất ngọt ngào. Nhưng thực tế thì lại tràn đầy đau khổ.

“Cậu biết?” Tiểu Bảo Bối không làm sao ngờ được Nhạc Dương cũng đã biết chuyện này.

Chẳng lẽ là tôi qua cô ấy đã đụng mặt với bọn họ sao?

“Đúng vậy, đương nhiên là biết rồi!” Nhạc Dương cúi đầu xuống, bắt đầu sửa soạn lại những tài liệu ở trên bàn làm việc.

Nhìn sơ qua thì thấy cô bề bộn nhiều việc, không có vẻ gì là không vui.

Nhưng Tiểu Bảo Bối lại hiểu trong cái bận rộn của Nhạc Dương, có một chút bất đắc dĩ.

Cô ấy chỉ mượn danh bận rộn công việc, để làm cho thần kinh của mình tê dại đi, để cho bản thân mình nhìn không thể thâm nữa.

“Nhạc Dương, nếu như chuyện gì cậu cũng biết vì sao lại còn...” Còn thích anh ta?

Lúc này, ngay cả Tiểu Bảo Bối cũng không thể hiểu được, đến cùng thì trong lòng Nhạc Dương là như thế nào.

Vẫn thường nói tình cảm là thế giới của hai người, không chấp nhận người thứ ba.

Nhưng tại sao ở trên người Nhạc Dương thì cô ấy lại cố chấp như vậy?

“Năm trước là Hiểu Nhã, năm ngoài là Minh Mỹ, năm nay là Đồng Tình...” Không trả lời vấn đề của Tiểu Bảo Bối, mà Nhạc Dương nói tiếp.

Lúc đầu Tiểu Bảo Bối nghe không hiểu gì hết.

Nhưng lúc nghe được hai chữ cuối cùng ‘Đồng Tình’, thì đột nhiên cô hiểu ra rằng Nhạc Dương đang nói cho cô biết những người phụ nữ đã từng hẹn hò với Diệp Tử Hi.

Thì ra trong vài năm nay Diệp Tử Hi không hề cô đơn một mình.

Mỗi lần chia tay một người phụ nữ, thì rất nhanh chóng lại hẹn hò với một người khác.

Bây giờ, bọn họ chỉ biết có bấy nhiêu, chứ không biết thực tế còn có bao nhiêu nữa.

“Nhạc Dương, đừng chìm đắm trong đó nữa được không? Anh ta căn bản không xứng đáng để cậu phải bỏ ra nhiều công sức như thế!”

“Bảo Bối, mình cũng không biết mình bị làm sao nữa! Thật ra, mình cũng không chỉ một lần nói với chính mình, đừng tiếp tục thích người này nữa. Nhưng mà vừa nhìn thấy anh ấy, tất cả những kiên trì và nguyên tắc mà mình cố gắng định ra đều không có tác dụng nữa.”

Nhạc Dương buồn rầu ôm đầu nói.

Bộ dạng ưu thương kia, so với cô trước đó thì giống như là hai người khác nhau.

“Nhạc Dương...” Trong lúc nhất thời, Tiểu Bảo Bối cũng không biết nên nói gì để an ủi Nhạc Dương.

“Được rồi, đừng nghĩ tới những chuyện buồn bã này nữa. Chúng ta đi ăn điểm tâm ngọt đi, ăn nhiều một chút, sẽ vui vẻ ngay thôi!” Đối với một người tham ăn, không gì vui bằng ăn.

“Nhưng mà Nhạc Dương à, mình nhớ là mấy ngày trước cậu đã nói là cậu muốn...” Cậu muốn giảm cân mà!

Lúc ấy, Nhạc Dương còn thề độc ở trước mặt của cô, nói là lần này hoặc là chết hoặc là gầy đi.

Nếu như bây giờ đi tới cửa hàng bánh ngọt, vậy không phải có nghĩa là...

Tiểu Bảo Bối không tiếp tục nói hết câu, mà chỉ rất có hàm ý nhìn xuống cái bụng tròn vo kia của Nhạc Dương.

“Chuyện đó... Ăn no mới có sức để giảm cân chứ sao! Nhanh lên nào, nhân dịp ngày hôm nay tâm trạng của chị không tốt, mời cậu đi ăn một lần! Cơ hội không nhiều đâu, chỉ có duy nhất một lần này thôi!”

Nhạc Dương nói lời thể son sắt.

Cuối cùng, tất nhiên là bọn họ đi tới cửa hàng bánh ngọt. Nhưng mà tiếp sau đó, hơn nửa tháng sau con nhóc béo ú kia lại gào khóc muốn giảm cân...

- - Đường phân cách - -

"Kiều Trác Phàm..."

"Kiều Trác Phàm anh chưa về sao?"

Tối chập tối, lúc Tiểu Bảo Bối về nhà thì không đi thẳng vào cửa, mà lại ngó dáo dác ở bên ngoài.

Bộ dạng kia, giống như đã làm việc gì đó trái với lương tâm nên không dám vào nhà.

"Kiều Trác Phàm?"

Tiểu Bảo Bối hét lên mấy tiếng, vẫn không ai trả lời lại thì vỗ vỗ ngực, tính đẩy cửa ra chui vào trong.

Nhưng ngay lúc cô vừa chui người vào thì liền có một móng vuốt nắm lấy cái eo nhỏ của cô mang cô đi tới chỗ nào đó.

"Ai..."

"Hu hu... Đừng đánh tôi! Tôi cũng có võ đấy!"

"Hu hu, ông sờ tôi nữa, đợi chút nữa tôi sẽ tìm Kiều Trác Phàm tới xử lý ông!"

Sau một lúc chống cự, Tiểu Bảo Bối phát hiện ra mình không phải là đối thủ của người này, thì bắt đầu khóc.

Mà đúng vào lúc này, một giọng nói tà ác vang lên bên tai của cô: "Cục cưng, anh cũng muốn cùng với em nghiên cứu một chút, xem hôm nay chúng ta có nên tiếp tục làm nốt chuyện kia không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Người Đàn Ông Bên Trong Chiếc Xe Hummer Vàng

Editor: Táo đỏ phở nui

"Em còn muốn tìm ai tới để xử lý anh?"

Giọng nói trêu chọc của Kiều Trác Phàm vang lên bên tai của Tiểu Bảo Bối. Nhân đó, hơi thở nóng hổi kia của anh nhanh chóng đoạt đi ý chí của cô.

Hơi thở phả vào tai của cô, khiến nó trở nên tê dại và có chút ngứa.

Tiểu Bảo Bối không kịp thích ứng cảm giác đột ngột này nên có chút tránh né.

"Kiều Trác Phàm, đừng như vậy! Chúng ta đã thỏa thuận rồi mà, sau một tuần nữa!"

Bị anh ôm lấy eo nhỏ, Tiểu Bảo Bối chỉ cảm nhận thấy nhiệt độ của anh rất nóng.

"Một tuần nữa? Quá lâu, hình như anh không đợi được nữa rồi!" Kiều Trác Phàm cọ cọ vào cổ của cô, giọng nói ồ ồ.

Thành thật mà nói, anh đã tới gianh giới sắp bị sụp đổ rồi.

Còn nữa, Kiều Trác Phàm cảm thấy bản thân mình làm được như vậy, quả thật là không dễ dàng gì.

Bạn thử nghĩ mà xem, người không phải là Liễu Hạ Huệ, lại bị ép trở thành Liễu Hạ Huệ nhiều ngày như vậy, anh không chết thì cũng mất nửa cái mạng.

"Kiều Trác Phàm, anh không thể nói mà không giữ lời như vậy!" Tiểu Bảo Bối cố gắng dùng sức đẩy người đàn ông đang ức hiếp mình ra.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm nặng quá, bất kể cô đẩy như thế nào đi nữa, anh vẫn cố định một chỗ giống như một tảng đá vậy.

Nhất là bộ dạng lúc này của Kiều Trác Phàm hung hãn ném cô lên giường, khiến cho cô cảm thấy có chút đáng sợ.

"Cục cưng, ngoan ngoãn nghe lời đi nào!"

"Em không nghe!"

“Không nghe cũng không được... Cục cưng của anh!”

Anh nôn nao muốn thử.

Nhưng vào lúc mấu chốt nhất, đột nhiên Tiểu Bảo Bối lại chủ động ôm lấy eo của anh.

Một giây kia, Kiều Trác Phàm muốn triệt để tiến hành theo kế hoạch của mình, thì đột nhiên lại dừng lại.

"Kiều Trác Phàm..."

"Kiều Trác Phàm, đừng như vậy. Em sợ..."

Tiểu Bảo Bối chỉ muốn thể hiện cảm xúc chân thật của cô lúc này, rồi cả người rụt rè nhào lên người của anh. Trong khoảnh khắc, Kiều Trác Phàm bị cả người cô treo lên.

Động tác như vậy, nhìn có chút buồn cười.

Nhưng Kiều Trác Phàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên ở trong lòng, lại có chút rung động.

Cuối cùng, đôi mắt đỏ ngầu kia bắt đầu dần dần nhắm lại...

Đợi tới khi mở ra một lần nữa, thì con tức giận trước đó đã biến mất không còn gì nữa.

Giờ phút này, anh lại là một Kiều Trác Phàm cực kỳ dịu dàng đối với Tiểu Bảo Bối.

“Cục cưng...”

“Dạ!”

“Vậy chúng ta ngoéo tay, một tuần lễ sau sẽ làm có được không?” Ôm cô vào trong lòng, tiếng thở dốc của anh vẫn còn lớn như vậy.

“Dạ...”

Đêm hôm đó, cuối cùng thì Kiều Trác Phàm không hoàn thành được chuyện gì cả.

Anh chỉ biết là cuối cùng anh bị Tiểu Bảo Bối ôm chặt như một con bạch tuộc lớn, và trợn mắt thức tới sáng..

- - Đường phân cách - -

“A...” Ngày hôm đó, có một tiếng thét kinh hãi vang lên bên trong một khách sạn nhỏ nào đó.

Nghe giọng nói ồm ồm như vậy thì có thể nghe ra được đây là một người đàn ông.

Và căn cứ theo độ cao của tiếng hét này, có thể nhận ra người này bị hoảng sợ không ít.

“Rốt cuộc đây là thế nào?”

“Ai con mẹ nó đã lợi dụng ông đây!”

Sau khi hét lên một tiếng ở bên trong căn phòng trong một khách sạn nhỏ, người kia liên tục lảo đảo.

Đi sang bên này, nhìn thấy áo sơ mi của bản thân, người kia liền mặc lên.

Đi sang bên kia nhìn thấy quần lót nhỏ, anh ta nhặt lên phát hiện không phải của mình liền ghét bỏ ném qua một bên.

Tóm lại, trong căn phòng này rơi vãi đủ các loại quần áo.

Anh ta tìm kiếm một lúc lâu ở trong đó, mới tìm được quần áo của bản thân.

Rất lâu sau, anh ta mới chấp nôi đầy đủ quần áo lên trên người.

Nhưng mà dây lưng của anh ta thì lại không có.

Mẹ kiếp!

Đến cùng thì là tên hái hoa tặc nào, đã chiếm tiện nghi của anh còn không nói, lại còn muốn mượn gió bẻ măng?

Nếu như anh biết được là ai, sẽ đánh người đó tan xương nát thịt!

“Reng reng reng...” Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Giờ phút này tâm trạng của người này thật sự không được tốt, nhìn lướt qua điện thoại, định bấm nút từ chối.

Nhưng khi nhìn thấy cái tên hiển thị trên điện thoại, cuối cùng anh ta vẫn phải bấm nút nhận điện thoại.

“Ông xã, anh đang ở đâu vậy?” Bên kia đầu điện thoại, là một giọng nữ ngọt ngào khiến cho người ta có chút ngẩn người.

Mà giọng nói này cũng khiến cho người đàn ông nghe điện thoại một lúc lâu sau cũng không có phản ứng.

Anh thất thần không phải vì giọng nói ngọt ngào này, mà là sau khi nghe thấy giọng nói này xong, cả người anh chợt trở nên cứng ngắc, không biết nên làm thế nào.

“Ông xã, tại sao anh không nói gì?” Người phụ nữ đầu bên kia điện thoại, đợi một lúc lâu vẫn không thấy anh trả lời, liền có chút lo lắng nên hỏi.

Mà câu nói này, đã kéo tâm trí của người này quay trở về.

“Tôi... Tôi ở chỗ của Kiều chứ đâu!” Gãi mái tóc húi cua của mình, anh ta đá một cước lên giường cho hả giận, rồi mới nói như vậy.

“Ở chỗ của Kiều? Anh ở chỗ của Kiều làm cái gì chứ?”

“Cậu ta nói muốn bàn bạc với tôi một chút, về dạ yến!” Người này áp ứng.

“Dạ yến? Vậy cũng hay! Anh bận thì làm tiếp đi, buổi tối em tới nhà tìm anh!”

“Vậy cũng được!” Sau khi dằn dò một lúc, người bên kia mới cúp điện thoại.

Mà người bên này thì lại một lần nữa điên cuồng muốn nhớ lại mọi chuyện xảy ra trong phòng thuê này.

Về những chuyện đã phát sinh tối hôm qua, anh ta căn bản không có chút ấn tượng nào.

Tại sao sáng hôm nay, anh ta lại ở bên trong phòng của khách sạn nhỏ này chứ?

Hon nữa lại còn trần trướng!

Chuyện này nếu để cho người phụ nữ mới vừa gọi điện thoại kia biết, thì không biết phải làm sao mới tốt? SSdienng danlew quy9on.

Hon nữa, còn có mẹ anh và mẹ nuôi nữa, hai người này cũng không phải là những nhân vật đơn giản.

Nếu như anh thực sự làm ra chuyện như vậy, thì ngày mai không chết cũng sẽ bị lột đi một lớp da!

“Reng reng reng...” Điện thoại lại vang lên một lần nữa.

“Có chuyện gì mau nói!” Lần nữa bấm nút nhận điện thoại, giọng nói của người này không được thân thiện lắm.

“Duật, hôn nay cậu ăn phải thuốc nổ hả? Đúng rồi, vừa rồi bà chủ nhỏ nhà cậu vừa mới gọi điện thoại hỏi tôi ở cùng cậu làm cái gì, có giám sát cậu ăn sáng hay không kia!”

Người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại, giọng nói có chút không thèm quan tâm tới.

Nếu như cẩn thận lắng nghe một chút, có thể phát hiện ra được giọng của người kia hình như có chút không vui.

Nhưng mà lúc này người đàn ông này đang nổi nóng, làm sao anh ta có thể suy nghĩ được nhiều như vậy?

“Kiều, vậy cậu trả lời như thế nào?” Mặc dù bây giờ đang rất tức giận, nhưng mà anh ta vẫn còn chỗ phải tính toán.

Đúng vậy, anh ta chính là Duật Tiêu Gia.

Đêm qua, mẹ của anh ta gọi anh ta về nhà lớn ăn cơm, anh ta vẫn còn nhớ rõ anh ta ăn cơm xong thì ra ngoài sân chơi đùa cùng với mấy con chó con mèo, sau đó lại đi vào nhà uống nước trái cây.

Nhưng mà những chuyện sau đó, anh ta đều quên hết.

Đặc biệt là chuyện làm thế nào mà mình lại xuất hiện ở trong phòng của khách sạn nhỏ này, một chút ấn tượng anh ta cũng không hề có.

Trước mắt Duật Tiêu Gia không có chút đầu mối nào.

Càng không biết phải đối mặt với người phụ nữ vừa mới gọi điện thoại như thế nào.

Anh ta vô cùng lo lắng, chỉ muốn che giấu cô chuyện này.

Nhưng một khi để anh tra ra được ai là người đã lấn lộn với mình tối qua, để xem Duật Tiểu Gia anh chơi đùa với người kia như thế nào!

“Đương nhiên mình trả lời lại là mình sẽ trông chừng giúp cho cô ấy! Như thế nào, tối qua lại lấn lộn trên giường với em gái xinh đẹp nào sao?”

Kiều Trác Phàm mĩa mai.

“Cái rắm, nếu ông đây biết là ai, để xem ông có giết chết cô ta không!”

“Chuyện này là sao đây? Chẳng lẽ tối qua cường gian không thành bị...”

“Kiều, cầm cái miệng của cậu lại. Bây giờ tôi không muốn nói bất cứ chuyện gì hết!” Die~nn ddan le Quy ido nn.

“Được, được, được, đợi lát nữa mình sẽ qua bên đó tìm cậu...” Một lúc sau, cuối cùng người bên kia cũng cúp điện thoại.

Mà lúc Duật Tiểu Gia ném điện thoại lên trên giường, thì trùng hợp lại phát hiện ra một cái quần lót của phụ nữ đang giẫm vỡ dương oai trước mặt của anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Người Đàn Ông Bên Trong Chiếc Xe Hummer Vàng (2)

Editor: Táo đỏ phở núi

Phụ nữ đứng không?

Chờ ông tìm được mày, để xem ông xử lý mày như thế nào?

Túm lấy chiếc quần lót nhỏ kia, Duật Tiểu Gia lộ ra ánh mắt hung ác.

Mà trong lúc Duật Tiểu Gia đập phá một trận ở trong căn phòng trong khách sạn nhỏ kia thì trong nhà lớn của nhà họ Lăng lại diễn ra một cảnh tượng như vậy.

Trên giường của công chúa nhà họ Lăng, một nam một nữ đang lấn lộn rất vui vẻ. Người đàn ông và người phụ nữ kia đều có khuôn mặt xinh đẹp hiếm có. Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt của bọn họ, tạo thành một vầng sáng nhàn nhạt.

Giờ phút này, trên mặt của hai người này, vẫn còn đang rất vui vẻ.

Nhưng mà, bọn họ vui vẻ không phải vì lấn lộn trên giường mà là...

“Ha ha ha... Em buồn cười chết mất!”

“Ày da, lúc này em nên trêu cậu ta nhiều thêm một chút nữa. Đùa giỡn thật vui vào, một cơ hội chơi đùa vui như vậy lại bỏ qua, em không cảm thấy đáng tiếc à?”

“Đáng tiếc cái gì? Mới vừa rồi nếu như em không cúp điện thoại sớm một chút, đoán chừng là em sẽ không nhìn được mà bật cười rồi. Đến lúc đó khẳng định là anh Duật sẽ phát hiện ra.”

Người đàn ông kia cũng rất phối hợp cả hai người cười đến run rẩy cả người.

“Con nhóc em đó, làm ra chuyện như vậy dù cậu ta có phát hiện ra cũng sẽ không sao mà. Dù sao thì cậu ta cũng không làm gì được em! Còn người anh trai như anh thì đời này đã thua ở trong tay em rồi!” Người đàn ông đẹp trai kia, cướp lấy chiếc gối ôm ở trên tay của cô gái, cầm lấy vuốt ve.

“Anh út, anh nói cái gì đó!” Người phụ nữ bị trêu chọc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Đột nhiên, lại vột vàng cướp lại chiếc gối ôm hình trái tim ở trên tay anh ta.

Đây chính là đồ mà Duật Tiểu Gia đưa, mỗi tối cô sẽ ôm nó vào trong lòng ngủ.

“Nói cái gì, trong đầu bọn em hiểu là được! Được rồi, anh còn có chút việc, phải đi trước, nếu không mẹ nuôi qua đây mà nhìn thấy anh đang ở trên giường của em nhất định sẽ bị dọa chết...”

“Mẹ em vui còn không kịp...” Nghĩ đến mẹ mình mỗi lần đều chảy nước miếng với những tấm hình của anh út, công chúa nhỏ không nhìn được mà cảm thấy xấu hổ.

Được rồi, thật ra thì người con rể mà mẹ cô thích nhất đoán chừng chính là anh út.

Nhưng mà cô và anh út không không hề tóe tia lửa điện với nhau.

Nhiều năm như vậy, bọn họ thân thiết nhưng cũng không yêu nhau. Nếu không, anh út ở trên giường của cô lâu như vậy, tại sao bọn họ lại không phóng được dù chỉ là một chút lửa điện nào với nhau?

“Mẹ nuôi là muốn anh làm nam chính GV mà bà ấy làm đạo diễn thôi...” Đối với lần này, người đàn ông lộ ra loại vẻ mặt bất đắc dĩ. “Anh vẫn nên đi nhanh thì hơn, đỡ phải đến lúc đó bị phát hiện, mẹ nuôi lại bắt đầu mơ tưởng viễn vông!”

Rất nhanh, người đàn ông nhảy ra tới cửa sổ.

“Cho dù như thế nào, chuyện tối qua cũng phải cảm ơn anh. Lần này nếu có thể thành, em chắc chắn sẽ mời anh một bữa tiệc lớn!

Cô gái ôm gối trái tim, đi tới bên cửa sổ để tiễn.

Nhìn ra được, bọn họ đưa tiễn nhau như vậy không phải là lần đầu tiên.

Mà người đàn ông, đối với địa hình bên này cũng hiểu rõ như lòng bàn tay.

“Được rồi, vẫn nên chờ tới lúc chuyện của em thành rồi hãy nói với anh những điều này. Những lời này của em hai mươi năm nay anh nghe sắp chai cả lỗ tai rồi!”

Người đàn ông móc móc lỗ tai, bộ dạng khinh thường.

Từ góc độ này nhìn về phía người đàn ông, quả thật rất là đẹp trai.

Nhưng mà cô gái này hiểu rõ, người đàn ông này đã bao nhiêu tuổi rồi, nhưng mà vẫn chưa từng để tâm tới một cô gái nào.

Lăng công chúa cũng rất tò mò, sau này người như thế nào sẽ thu phục được người đàn ông yêu nghiệt này?

Nhưng mà người đàn ông này cũng không nói gì nữa, mà trực tiếp nhảy từ cửa sổ xuống, biến mất khỏi tầm mắt của cô...

Cho tới khi người đàn ông đã biến mất khỏi tầm mắt của mình, Lăng công chúa ngồi ôm gối trái tim, bóp bóp eo nhỏ của mình rồi đi lên giường của mình.

Tối qua quần tới quần lui cả đêm, cô cũng mệt sắp chết rồi.

Nhân lúc này cô phải tranh thủ ngủ bù mới được...

Ngáp một cái, người phụ nữ nào đó chui vào trong chăn, hơi thở đều đặn nhanh chóng vang lên...

- - Đường phản cách - -

“Tổng giám đốc Kiều, cậu Duật tới!” Lúc này Kiều Trác Phàm vừa mới vào Đế Phàm, thì trợ lý liền báo cáo.

Hôm nay Anna xin nghỉ, mọi chuyện lớn nhỏ của Kiều đại gia đều do anh ta phụ trách.

“Sớm như vậy sao?” Kiều Trác Phàm nghe được tin tức này, đuôi mày khẽ nhướn lên.

Một sự cuốn hút tự nhiên được lan tỏa ra một cách tự nhiên từ trên người của anh.

Ngay cả trợ lý Trần Khải cũng bị thần thái này làm cho thần hồn điên đảo.

Có đôi khi Trần Khải có một suy nghĩ, kiếp trước có lẽ người đàn ông này là Cửu vĩ hồ thì phải.

Chỉ có người như vậy, mới có thể thể hiện được thần thái như vậy, khiến cho nam nữ già trẻ tre già măng mọc.

“Vâng. Tối đây từ lúc sớm, từ lúc đến tối giờ vẫn luôn chờ ngài ở trong phòng làm việc.” Lúc nói đến đây, trợ lý Trần Khải còn nhỏ giọng ra ám hiệu với Kiều Trác Phàm. “Hình như tâm trạng của cậu Duật không được tốt...”

“Tôi biết rồi, cậu có thể đi làm việc của mình rồi!” Kiều đại gia nghe vậy, khóe miệng khẽ cong lên.

Chẳng lẽ, kẻ đầy ngả của Anna đã thành công rồi?

Nếu là như vậy thì rượu mừng không còn xa nữa!

Nghĩ tới đây, lúc này Kiều đại gia mới đẩy cửa vào.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Đế Phàm nằm trên tầng cao nhất của tòa nhà này. Bốn phía đều được làm từ thủy tinh công nghiệp tạo thành cửa sổ sát đất. Ánh mặt trời có thể chiếu vào cả phòng làm việc.

Mà lúc này, Duật Tiểu gia đang nhắm mắt dưỡng thần trong phòng làm việc tràn ngập ánh mặt trời như vậy.

Anh ta tùy ý ngồi ở vị trí của Kiều Trác Phàm, trước bàn làm việc thì quăng lung tung một tập tài liệu của Kiều Trác Phàm. Bên cạnh còn có một ly cà phê đang bốc hơi nóng. Xem ra chắc là trợ lý vừa mới đưa tới để cho cậu ta tỉnh táo.

Nhưng mà hình như ly cà phê này không phát huy được hiệu quả, Duật Tiểu Gia còn đang nhắm mắt lại.

Bên cạnh, áo khoác của Duật Tiểu Gia thì ném bừa lên ghế sofa. Trên chiếc áo khoác màu nhạt kia, rõ ràng vẫn còn dấu vết của dấu son rất đỏ.

Màu sắc và hình dạng đều rất đẹp.

Không biết là lần đầu tiên Duật Tiểu Gia nhìn thấy vết son môi này thì có tâm trạng như thế nào.

“Ồ, hôm qua đúng là đã chơi đùa không tệ nhỉ, còn muốn mang theo chiến công tới chỗ này để khoe khoang với tôi nữa à!”

Vị trí của mình bị chiếm, Kiều Trác Phàm liền ngồi xuống ghế salon trong phòng làm việc.

Cầm lấy chiếc áo khoác mà Duật Tiểu Gia ném bừa lên ghế kia, trong giọng nói trầm thấp của anh có mang theo đôi chút vui vẻ.

“Mẹ kiếp! Ngay cả cậu cũng cười tôi như vậy, không sống nổi nữa!” Duật Tiểu Gia đang buồn bực sắp không chịu nổi nữa. Giờ phút này, thân hình cao lớn của anh ta nhảy dựng lên, chạy tới bên cạnh Kiều Trác Phàm giật lấy cái áo khoác của anh ta đang ở trên tay của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà, Duật Tiểu Gia vốn định giật lấy áo khoác sau đó đẩy cửa sổ ra, muốn ném cái áo khoác này ra ngoài. Nhưng khi nhìn thấy dấu son môi đỏ mọng kia thì lập tức dừng động tác lại.

Đôi mắt như chim ưng nhìn chăm chăm như có điều gì suy nghĩ.

“Sao thế, nghĩ tới chuyện tới qua?” Kiều Trác Phàm phát hiện thấy Duật Tiểu Gia khựng người lại, khóe miệng của anh chỗ khó nhìn thấy nhất khẽ cong lên.

Nếu như Duật Tiểu Gia biết rõ chủ ý này là của Kiều Trác Phàm đưa ra, không biết Duật Tiểu Gia có bấm anh thành tám mảnh không?

“Để cho ông đây biết ai đã cướp đi đời trai của tôi, tôi nhất định sẽ giết chết cô ta!” Nói xong mấy chữ cuối cùng thì trong đôi mắt của Duật Tiểu Gia dường như nổi lên phong ba cuộn cuộn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Có Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Người Đàn Ông Bên Trong Chiếc Xe Hummer Vàng (3)

Editor: Táo đỏ phổ nui

“Để cho ông đây biết ai đã cướp đi đời trai của ông, ông nhất định sẽ giết chết cô ta!” Nói xong mấy chữ cuối cùng thì trong đôi mắt của Duật Tiểu Gia dường như nổi lên phong ba cuộn cuộn.

Ánh mặt trời vốn chiếu khắp cả phòng làm việc, đột nhiên lại tối đi.

“Ồ, cậu vẫn còn là xử nam?” Đôi mắt của Kiều đại gia, bởi vì câu nói kia của Duật Tiểu Gia mà âm thầm đảo loạn lên.

Một năm nay, trên cơ bản mỗi lần Đàm Duật xuất hiện, thì đều mang theo một người phụ nữ.

Hôn môi, vuốt ve, không một động tác trên giường nào không làm.

Trên cơ bản ai cũng cho rằng người mà cậu ta đưa tới kia, mỗi buổi tối khẳng định là hai người sẽ lên giường với nhau. Cơ thể của cậu ta khẳng định đã tiếp xúc rất nhiều với phụ nữ rồi.

Ngay cả Anna chắc cũng sẽ cho là như vậy thôi!

Nếu không, Lăng công chúa xinh đẹp tuyệt trần kia, cũng sẽ không trốn khóc thút thít ở trong góc phòng như vậy.

Không nói đến người khác, ngay cả Kiều Trác Phàm cũng vẫn luôn cho là như vậy.

Dù sao khoảng thời gian này thì quả thật là Duật Tiểu Gia cũng quá điên cuồng.

Ngay cả người anh em như anh, cũng đều cứ tưởng rằng cậu ta đã...

Bị hỏi vấn đề này Duật Tiểu Gia có đôi chút xấu hổ.

Làn da trắng của anh ta dưới ánh mặt trời cũng bắt đầu ửng hồng lên.

Đáng yêu nhất chính là hai vành tai của anh ta cũng đỏ ửng lên luôn. Dưới tình huống này, Duật Tiểu Gia có chút không được tự nhiên nhìn Kiều Trác Phàm một cái sau đó nói: “Không phải là cậu vẫn hay nói với tôi rằng, lần đầu tiên phải dành cho người mình thích nhất hay sao?”

Câu nói này, khiến cho Kiều Trác Phàm sững sờ.

Đúng vậy vào khoảng mười năm trước lúc mà mấy người anh em bọn họ đi hộp đêm, lúc đó có người đã đề nghị dẫn mấy cô gái đi thuê phòng, Kiều Trác Phàm không nói một lời liền bỏ đi. Duật Tiểu Gia nhanh chóng đuổi kịp.

Duật Tiểu Gia vô cùng hiếu kỳ tại sao trước đó vẫn còn rất hăng hái mà lại rời đi, nên lúc đó đã hỏi Kiều Trác Phàm. Mà Kiều Trác Phàm lúc đó đã trả lời lại anh chính mà mấy lời kia.

Không ngờ được, mười năm đã trôi qua, mà Duật Tiểu Gia vẫn còn nhớ rõ.

“Cậu nhìn tôi như vậy làm gì? Tôi ngại lắm!” Bị Kiều Trác Phàm nhìn chăm chăm nên Duật Tiểu Gia có chút xấu hổ, dứt khoát hét lên: “Cậu đừng có cười tôi. Lần đầu tiên của cậu không phải cũng chờ Tiểu Bảo Bối...”

Duật Tiểu Gia vốn muốn nhanh chóng nói sang chuyện khác, để cho Kiều Trác Phàm khỏi nhìn anh ta chăm chăm như vậy, rất xấu hổ. Giống như lời mẹ nuôi vẫn hay nói, xấu hổ tới mức sắp chui vào bên trong quần cộc luôn rồi.

Nhưng mà Duật Tiểu Gia không ngờ được, một câu nói kia của mình lại có thể khiến cho Kiều Trác Phàm cũng đỏ mặt theo.

Chẳng lẽ...

Trong nháy mắt, Duật Tiểu Gia bắt đầu đắc ý.

“Kiều, cậu đừng nói với tôi là cậu và Tiểu Bảo Bối kết hôn đã hai tháng nhưng mà gạo vẫn chưa nấu thành cơm đó chứ?”

“Khụ khụ...” Kiều Trác Phàm đang uống cà phê bị câu nói này của Duật Tiểu Gia làm cho ho sặc sụa.

“Ồ, phản ứng lớn như vậy, xem ra đúng là không thành công thật rồi!”

Nói tới đây, Duật Tiểu Gia vội vàng ngồi xuống bên cạnh người của Kiều Trác Phàm, một bộ dạng dạy đời: “Nào, nói cho anh biết, có phải có phương diện kia cậu có bệnh không tiện nói ra hay không? Yên tâm, cứ nói đi anh đây sẽ không cười cậu đâu!”

Ngoài miệng thì Duật Tiểu Gia nói như vậy, nhưng mà bên trong thì cười co cụm lại, không phải đang cười nhạo thì là cái gì?

“Cậu biến đi.” Kiều đại gia có chút mất tự nhiên đẩy Duật Tiểu Gia ở bên cạnh đang cười đến lệch miệng ra, sau đó đứng dậy.

“Xem ra, đã bị anh đây nói ra chân tướng rồi!” Duật Tiểu Gia sờ sờ cằm của mình, bộ dạng giống như Sherlock Holmes.

“Cậu thì biết cái gì, phụ nữ thì phải ăn từ từ mới có hương vị chứ. Giống như cậu vậy, lăn lộn với người phụ nữ xa lạ một đêm, có hương vị gì không?”

Kiều đại gia không nói thì thôi, vừa nói thì có thể khiến cho người ta bị nghẹn chết.

Giống như bây giờ, Duật Tiểu Gia đang bị nghẹn chết.

Anh vừa nói dứt lời, Duật Tiểu Gia vốn đang cười run rẩy cả người, trong nháy mắt bị đôi mắt của anh ta như bị khối bụi bao phủ.

“Kiều, cậu nói xem nếu như người phụ nữ tôi thích biết tôi không còn là xử nam nữa, thì có còn thích tôi nữa hay không?” Lúc này, Duật Tiểu Gia có chút ưu thương nhìn ra bầu trời xanh lam bên ngoài cửa sổ.

Nửa người của anh ta, bị che khuất.

Từ góc độ của Kiều Trác Phàm, nhìn không thấy vẻ mặt của Duật Tiểu Gia đang là vẻ mặt như thế nào.

Nhưng nhìn bóng lưng của anh ta, Kiều Trác Phàm bắt đầu do dự lời nói vừa rồi của mình có phải hơi nặng lời rồi hay không.

“... Không nhất định, lỡ đâu cô ấy thích người có kinh nghiệm thì sao?” Suy đi nghĩ lại, Kiều Trác Phàm nói một câu như vậy.

Nhưng cuối cùng, lời này cũng không thể nào khiến cho Duật Tiểu Gia thoát khỏi sự ưu thương.

“Nếu không, chúng ta đi đưa xe?” Duật Tiểu gia vẫn chăm chú nhìn bầu trời, không biết đang suy nghĩ điều gì, thì đột nhiên Kiều Trác Phàm nói một câu như vậy.

Đối với lời đề nghị này của anh, Duật Tiểu Gia cũng có chút động tâm. Nhưng mà nghĩ tới lúc sáng sớm nay vừa tới, anh ta đã hỏi hành trình của Kiều Trác Phàm, anh ta nói: “Không phải trợ lý của cậu đã nói là hôm nay cậu có một cuộc họp quan trọng hay sao?”

“Mấy ông già kia, làm sao quan trọng được bằng người anh em của tôi?”

“Vậy còn chờ gì nữa? Đi...” Nhận được câu trả lời hài lòng, cuối cùng Duật Tiểu Gia cũng hồi phục lại, gương mặt trở nên dễ nhìn hơn rất nhiều.

Hai người nhanh chóng kê vai sát cánh đi ra khỏi tòa nhà Đế Phàm, đối với người đi sát theo sau lưng là trợ lý Trần Khải liên tục nhắc Kiều Trác Phàm rằng hôm nay có một cuộc họp quan trọng thì bọn họ làm như không nhìn thấy.

Trên đường lớn chiếc xe Hummer được lắp ráp lại thành màu vàng cùng chiếc xem Audi R8V10 Spyder đã được cải tạo đồng loạt công diễn, trong nháy mắt đã trở thành một cảnh tượng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nhất là chiếc xem Hummer màu vàng, ở thành phố này chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Về bề ngoài chói sáng như thế kia, cũng đủ để chứng minh chủ nhân của nó có rất nhiều tiền. Khiến cho không ít đàn ông và phụ nữ đi qua không khỏi sợ hãi hèn lên.

Mà chiếc xe này giống như là rất hồn nhiên không hề biết rằng có rất nhiều người đang sợ hãi than thán, mà chỉ lo liệu mạng với tốc độ và kỹ xảo lái xe.

Tiếng động cơ gầm rú, và cả những động tác di chuyển ngay những khúc cua, đã khiến cho không ít người yêu thích đua xe đã lấy điện thoại di động ra, ghi lại những cảnh tượng và động tác phản kích này lại.

Mà Diệp Từ Hi, lại là một trong những người này.

Ngày hôm nay, sau khi chấm dứt buổi trình diễn sản phẩm mới ở Diệp Thị, anh ta cũng có chút thời gian rảnh rỗi.

Kết quả là, công tử ca Diệp đã đưa bạn gái đi ra ngoài hóng gió. Đương nhiên, cái mà gọi là hóng gió chỉ là giả, tình chàng ý thiếp mới là thật.

Hai người dừng xe ở một chỗ bên ven đường, liền bắt đầu sờ soạng, quên cả vị trí và hoàn cảnh xung quanh.

“Đồng Tình, mau ôm chặt...”

Dường như bọn họ đã tiến hành tới thời điểm mấu chốt, thì cách đó không xa đã vang lên những tiếng động cơ.

Những tiếng động này, đối với phụ nữ mà nói thì không hề có chút hấp dẫn nào.

Cho nên người phụ nữ gọi là Đồng Tình kia, vẫn tiếp tục hành động trước đó.

Nhưng tiếng động cơ này đối với một người yêu thích xe thể thao như Diệp Từ Hi mà nói, thì rất hiếm có.

Diệp Từ Vi vốn đang ở trạng thái tiến vào, lúc nghe thấy tiếng động cơ này thì đột nhiên đẩy người phụ nữ ở trên người ra.

Tay vừa rảnh, Diệp Từ Hi vội vàng hạ cửa kính xe xuống, dựa vào cửa kính xe, cẩn thận nghe ngóng. SSdienng dânlew quy9on.

Tiếng động cơ kia, từ xa đến gần.

Hình như sắp đi lại gần đây.

Nhưng mà nghe thấy hai tiếng động cơ này, cả người của Diệp Từ Hi nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng mà nhiệt huyết này, không phải sôi trào vì người phụ nữ trần truồng bên cạnh, mà sôi trào vì tiếng động cơ kia.

Chương 91: Người Đàn Ông Bên Trong Chiếc Xe Hummer Vàng (4)

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Động cơ cao cấp nhất!” Diệp Từ Hi chuẩn bị đẩy cửa xe ra, nhưng mà nghe tiếng động cơ kia, chắc là đang đi về phía này.

Mà Diệp Từ Hi đã không thể chờ đợi được nữa muốn được tận mắt chứng kiến hai chiếc xe có động cơ cao cấp nhất kia.

“Từ Hi, anh làm sao vậy?”

Người phụ nữ bị đẩy ra vào lúc mẩu chốt, thì cảm thấy khó hiểu.

Lúc này lại thấy Diệp Từ Hi định đẩy cửa bước ra, hai tay của cô ta nhanh chóng ôm lấy eo của Diệp Từ Hi.

Được rồi, có thể tìm được kiểu người như Diệp Từ Hi, loại công tử ca chịu chi tiền cho phụ nữ, mấy người chị em kia cực kỳ hâm mộ Đồng Tình. Táo đỏ le^e quyỵ do^nn.

Trong khoảng thời gian này, Đồng Tình xem như cũng được phát lên.

Cho dù Diệp Từ Hi đưa cô ta đi tới chỗ nào, cũng sẽ đưa cô đi dạo các cửa hàng một lát. Mà cô ta cũng hết sức tận dụng thời cơ để chọn những món đồ xa hoa nhất.

Những món đồ này, sau này bán lấy tiền mặt cũng được không ít.

Nhưng mà, mục đích của Đồng Tình không phải chỉ vì một khoản tiền đơn giản như vậy.

Cô ta muốn trở thành thiếu phu nhân nhà họ Diệp, để trải qua những ngày tháng không phải lo ăn lo mặc.

Cho nên, trong khoảng thời gian này, lúc ở bên cạnh của Diệp Từ Hi, cô ta đều cố gắng hết sức. Giống như ngày hôm nay vậy, cô ta đã dùng tất cả vốn liếng của mình để quyến rũ Diệp Từ Hi.

Dưới sự cố gắng không ngừng của cô ta, thì Diệp Từ Hi cũng bắt đầu chìm đắm vào những chiêu thức dịu dàng của cô ta. Nhìn tình hình trước mắt tất cả sẽ nước chảy thành sông.

Đồng Tình còn muốn nếu như lần này có thể mang thai được đứa bé thì là tốt nhất.

Đến lúc đó mẹ vinh nhờ con, gả vào nhà giàu cũng là chuyện dễ dàng.

Nhưng ai có thể ngờ được, trong lúc mẩu chốt, thì công tử ca Diệp lại đột nhiên đổi ý.

Thấy anh ta muốn xuống xe, Đồng Tình còn tưởng rằng người đàn ông này ghét bỏ mình.

Cô ta đuổi theo ôm chặt lấy eo của anh ta, hy vọng anh ta có thể quay đầu lại nhìn bản thân mình.

Ai ngờ được, cái ôm áp của cô đã kích thích chỗ nào của vị đại thiếu gia này. Đột nhiên anh ta gạt tay của cô ta ra, rồi mở cửa xe ra.

Hành động này, khiến cho Đồng Tình rất bất ngờ.

Dù gì bây giờ cũng đang ở trên đường, cả người cô ta trần truồng ngay người ở trong xe, nếu như người đi đường đi ngang qua nhìn thấy thì sao đây?

Nghĩ tới đây, Đồng Tình vội vàng nhặt quần áo vừa cởi ra ở bên cạnh lên, rồi vội vàng mặc lên trên người.

Ngược lại với Đồng Tình, Diệp Từ Hi vì để nhìn thấy tư thế oai hùng của chiếc xe thể thao kia, nên lúc này nửa người trên chỉ mặc một chiếc áo cũng chẳng quan tâm, mà vội vàng chen lấn vào giữa đám người.

“Tới đây tới đây!” Cách đó không xa có người reo hò.

Người bên này cũng bắt đầu sôi trào.

Diệp Từ Hi nhìn ra được, phần lớn những người ở đây đều giống như mình, đều là những người yêu thích xe thể thao.

Ở đây nghe thấy tiếng động cơ, đã có vô số người lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị chụp hình lại chiếc xe.

Lúc này, Diệp Từ Hi cũng vội vàng vàng móc điện thoại trong túi của mình ra, lấy điện thoại di động ra quay chụp.

Rất nhanh tiếng động cơ gầm rú đến đỉnh điểm.

Hai chiếc xe đua cao cấp vừa xuất hiện, liền khiến cho những người ở đây liên tục huyết sáo.

“Ồ, xe vàng!

"Audi R8V10 Spyder!"

Trong những người này, có người chú ý chiếc xe Audi, có người lại chú ý cái khác. “Xe Hummer màu vàng!” Trong chớp mắt lúc Diệp Từ Hi nhìn thấy hai chiếc xe thì đôi mắt sáng lên.

Chiếc xe này, trong khoảng thời gian anh ta ở nước ngoài đã được nghe nói tới. Nghe nói, chiếc xe này được trực tiếp đặt chế tạo tại xưởng, chi phí chế tạo đã hơn mười con số. Còn nữa, theo như thông tin được biết thì vỏ ngoài của chiếc xe này được làm bằng vàng ròng. Nội thất bên trong, cũng là vàng ròng.

Có thể nói, chiếc xe này chính là một khối vàng di động.

Cũng chính vì điều này, từ khi sản xuất chiếc xe này đã là mục tiêu chú ý của thế giới.

Từ khi đó Diệp Từ Hi vẫn luôn hiếu kỳ, là người nào nhiều tiền tới mức bỏ ra để chế tạo một chiếc xe như vậy.

Đã có lần anh ta cho rằng, người có được chiếc xe này chắc là một người nước ngoài.

Nhưng nào ngờ, khi anh ta ở trong nước thì lại tận mắt chứng kiến chiếc xe này.

Nhất thời, máu trong người của anh ta sôi trào tới cực hạn.

Vì muốn ghi lại khoảnh khắc đặc sắc này, Diệp Từ Hi vội vàng chỉnh lại camera trên điện thoại di động, nhắm ngay chiếc xe Hummer mà anh ta thích nhất. Anh ta chỉ chờ chiếc xe Hummer màu vàng đi lại bên cạnh anh ta, để ghi lại tất cả những khoảnh khắc đáng nhớ này. Đến lúc đó, anh ta còn có thể gửi cho những người bạn ở nước ngoài kia để khoe khoang với bọn họ một chút.

Khi chiếc xe hummer màu vàng chạy tới vị trí cách Diệp Từ Hi một khoảng cách rất gần, thì Diệp Từ Hi nhìn qua cửa kính chiếc xe Hummer màu vàng thì thấy một người nhìn hơi quen mắt.

Người này, hình như đã gặp ở đâu rồi!

Nhưng mà lúc lại tất cả trí nhớ, Diệp Từ Hi cũng không nghĩ ra bên cạnh mình có một người nào mà có khả năng mua được một chiếc xe bằng vàng ròng như vậy!

Cũng chính vì Diệp Từ Hi chân chừ một lát như vậy, nên hai chiếc xe đã đi lướt qua người của anh ta.

Chờ lúc anh ta hồi phục tinh thần lại, lúc muốn chụp lại hình ảnh của hai chiếc xe kia, thì phát hiện ra hai chiếc xe đó đã đi xa và biến mất ở góc cuối đường.

Những người vây xem vẫn đang bàn tán chưa chịu rời đi.

Mà Diệp Từ Hi thì nhìn về hướng hai chiếc xe kia biến mất, như có điều suy nghĩ..

- - Đường phân cách - -

Cùng đua xe với Duật Tiểu Gia rất vui vẻ, Kiều Trác Phàm vừa về đến nhà thì nhìn thấy cô vợ nhỏ của mình đang bận việc xoay vòng ở trong nhà bếp.

Nhìn thấy cảnh tượng kia, trong lòng Kiều Trác Phàm cảm thấy ấm áp.

Rất nhiều năm trước, anh luôn mong mỗi sẽ có một lúc nào đó sẽ được như vậy. Lúc đi làm về nhà, vợ thì ở trong phòng bếp chuẩn bị thức ăn nóng hổi cho mình.

diemdnle,qu.y don Vốn tưởng rằng, những ký ức này đã quên mất. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, Kiều Trác Phàm mới phát hiện, thì ra những kế hoạch mà anh đã phác họa ra, không hề phai nhạt đi.

Nhìn thấy như vậy, Kiều Trác Phàm không nhận được muốn đi lại gần.

Túm lấy cô vợ nhỏ đang bận túi bụi ở trong phòng bếp, sau đó ôm chặt cô vào trong lòng mình, cúi đầu đặt cằm của mình ở bên đầu vai của cô.

Từ góc độ này anh có thể ngửi thấy mùi sữa tắm trên người của cô và hơi thở thơm mát của cô, mùi vị này khiến cho sự mệt mỏi cả ngày hôm nay của anh đều bị quét sạch.

Mà khi Tiểu Bảo Bối phát hiện ra Kiều Trác Phàm đang ôm chầm cô từ phía sau, thì cũng ngoan ngoãn đứng yên ở trong lòng người đàn ông này.

“Đang làm gì à?” Trong giọng nói của Kiều Trác Phàm, tràn ngập sự dịu dàng.

Cảm giác này thật sự rất kỳ lạ.

Trước kia cha của cô rất thương cô, mỗi lần về nhà cũng sẽ gọi tên cô. Nhưng mà cũng không có lần nào giống như Kiều Trác Phàm khiến cho tim của cô đập nhanh như vậy. Ngay cả không khí ở xung quanh cũng trở nên ngọt ngào hơn.

“Đang làm cơm tối cho anh chứ sao!” Giọng nói của Tiểu Bảo Bối dịu dàng, nũng nịu. Cảm giác kia giống như một nụ hoa chớm nở, khiến cho tim của Kiều thiếu xao động bất an.

Nhân lúc cô không chú ý, anh hôn một cái lên gò má của Tiểu Bảo Bối, trong lòng khẽ lặng lẽ đếm: Còn năm ngày nữa!

Một nụ hôn của anh, khiến cho mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên, vô cùng xấu hổ ngại ngùng, hận không thể giấu mặt vào bên trong nồi cơm.

Thấy mặt của cô sắp đỏ thành màu đỏ thắm, Kiều Trác Phàm mới dừng trên chộc cô. Nếu không lẽ chộc quá, thì bữa cơm tình yêu này sẽ không có cho anh ăn nữa. dienndnle,qu.y don

“Cơm tối chuẩn bị cho anh ăn cái gì đây!”

Lúc hỏi ra câu hỏi này, bạn có thể dễ dàng phát hiện ra thâm tình của Kiều thiếu đang rất tốt.

Được rồi, từ lúc kết hôn đến bây giờ, thì đây là lần đầu tiên Kiều thiếu được ăn cơm tối do chính cô vợ nhỏ của mình làm, có thể không vui được sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 92: Người Đàn Ông Bên Trong Chiếc Xe Hummer Vàng (5)

Bình thường, đồ ăn của bọn họ nếu không phải là kêu người của khách sạn đưa tới thì chính là anh đưa cô đi ăn ở bên ngoài.

Cô vợ nhỏ xuống bếp giống như ngày hôm nay, đây là lần đầu tiên!

Trước mắt, Kiều Trác Phàm không nhận được mà có chút chờ mong.

Thậm chí anh còn lên kế hoạch, đợi lát nữa ăn cơm anh nhất định sẽ ăn sạch hết đồ ăn mà cô vợ nhỏ của anh làm ra, bất kể là thứ gì!

“Anh nhìn không phải sẽ biết sao!” Tiểu Bảo Bối bị hỏi, xấu hổ chỉ vào cái nồi lớn trên bếp.

Vừa nghe thấy món ăn tình yêu của mình, Kiều Trác Phàm lập tức mở nắp nồi ra.

Nhưng mà món gì ở trong nồi khiến cho khẩu vị đang tốt của Kiều Trác Phàm trong nháy mắt biến mất không còn nữa.

Đặc biệt là ý nghĩ lời thề son sắt muốn ăn sạch tất cả những gì mà cô vợ nhỏ của anh nấu, anh cảm thấy vô cùng buồn cười.

Bởi vì lúc này ở trong nồi là một vài quả cà chua, còn có hai trái trứng, và hai cái xúc xích trắng bệch. die,n; da. nlze.qu; ydo /m.

Không biết là tài nấu nướng của Tiểu Bảo Bối ‘Quá xuất sắc’ hay là do cà chua và trứng gà quá mức ngoan cường, mà chúng đều duy trì bộ dạng lúc đầu. Nhìn cả nồi đều rất thanh đạm, ngay cả một chút dầu cũng không có.

“Sao thế? Có được không!”

Cô vợ nhỏ ở bên cạnh hỏi.

Kiều Trác Phàm quay người lại nhìn đôi mắt to tròn vô cùng xinh đẹp đang tràn đầy mong đợi của cô.

Bộ dạng kiều ngạo kia giống như muốn nói với Kiều Trác Phàm: Mau khen em nhanh lên! Em đã không dễ dàng gì rồi...

“Đây là...” Kiều Trác Phàm thật sự không biết gọi tên của món ăn này là gì nữa. Cà chua trứng gà luộc?

Nhưng mà hai cái xúc xích dư thừa kia, lại là thế nào?

“Đây là canh cà chua! Em sợ không có thịt, anh ăn không đủ no, nên đã thả hai cái xúc xích vào...”

“Cái này...” Khóe miệng của Kiều Trác Phàm càng lúc càng co rút mạnh.

Thì ra hai cái xúc xích nấu trắng bạch kia là bữa tối của anh?

“Kiều Trác Phàm, có phải anh không thích món ăn do em làm hay không...”

Tiểu Bảo Bối vẫn ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Kiều Trác Phàm, chờ anh trả lời.

Có thể do nhìn thấy anh vẫn luôn nhìn chăm chăm vào nồi canh cà chua trứng gà kia mà không nói bất cứ câu nào, nên đột nhiên cô cảm thấy có chút mất mát.

Cho nên vừa mới hỏi ra lời này, thì chớp mũi của cô liền cảm thấy chua xót.

Thế giới của cô, cũng trở nên mơ hồ.

Cô không muốn khóc.

Die enda anl eequ uyd onn.

Bạn thử nghĩ xem, trước kia lúc cô và Quý Xuyên còn ở cùng một chỗ, đã không được Quý Xuyên tán thưởng mấy lần rồi.

Có đôi khi Quý Xuyên còn trực tiếp mắng cô trước mặt của Tiểu Huyền.

Nhưng khi đó cô cũng không cảm thấy gì.

Nhiều lắm thì chỉ cần một mình đi karaoke gào thét cả một buổi trưa thì đều qua hết.

Nhưng bây giờ, chỉ cần không nhận được sự tán thưởng của Kiều Trác Phàm, thì không hiểu sao lòng của cô lại hoảng hốt.

Tiểu Bảo Bối cũng không biết mình bị làm sao.

Nhưng mà cô cũng không khống chế được sự chua xót tràn ra ở chớp mũi...

Cô sợ Kiều Trác Phàm phát hiện ra nước mắt ở hốc mắt của mình, sợ anh cảm thấy mình hết sức già mồm, nên cúi đầu xuống, để cho mái tóc che hết nửa khuôn mặt của mình.

Nhưng vừa đúng lúc này, bên cạnh lại truyền tới một giọng nói: “Cục cưng, cái này em làm như thế nào?”

Trong giọng nói kia, không có chút trách cứ nào.

Ngược lại còn có một chút vui vẻ. Khiến cho Tiểu Bảo Bối đang cúi gằm đầu xuống, có chút tò mò ngẩng đầu lên.

“Hả?”

“Anh hỏi em cái này làm như thế nào, em làm rất tốt!”

Tâm trạng của cô vợ nhỏ đột nhiên sa sút, tự nhiên Kiều Trác Phàm sẽ phát hiện ra.

Mặc dù những lời này có chút trái với lương tâm của mình, nhưng mà chỉ cần có thể làm cho cô vợ nhỏ của anh có thể vui vẻ trở lại, thì bảo anh nói bậy nói bạ như thế nào cũng được.

“Em thả toàn bộ mấy thứ này vào nồi, sau đó đổ nước vào là xong!” Lúc Tiểu Bảo Bối nói đến đây, còn quét mắt nhìn những thứ ở trong nồi một chút, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên: “Kiều Trác Phàm, em thấy mình chuẩn bị đúng như tài liệu, nhưng mà hình như không giống với những gì mà cha em làm!”

Lúc ở cùng với cha mặc dù trong nhà chỉ có hai người. Nhưng mà cha của cô luôn không để cho cô xuống bếp. Die enda anl eequ uyd onn.

Cho dù có lúc cô đòi xuống bếp phụ giúp, cuối cùng đều bị cha cô đuổi ra ngoài.

Chính vì vậy, từ nhỏ Tiểu Bảo Bối đã không phải động tay động chân gì.

“Khụ khụ...” Vừa nghe thấy những lời kia của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm mãnh liệt ho khan. Kiều Trác Phàm muốn nói là thì ra em cũng phát hiện ra chúng không giống nhau à?

Nhìn vẻ mặt tràn đầy mong đợi của cô vợ nhỏ nhà mình, cuối cùng anh cũng không dám nói ra.

“Điều đó chứng minh năng lực của em mạnh hơn cha em! Nhìn một chút xem, rất có tính nghệ thuật...”

Tuyệt đối sẽ không có ai mà không đánh trứng và thả nguyên cả quả cả chua vào nồi nước rồi nấu lên.

Mùi vị này, đại khái Kiều Trác Phàm có thể đoán trước được.

Nhưng vì muốn tạo niềm vui cho vợ mình, anh chỉ có thể cười ha hả bổ sung: “Em thích là được rồi. Để anh đi lấy chén cho em, chúng ta ăn cơm thôi!”

Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy Kiều Trác Phàm thích ăn, thì vui vẻ còn hơn cả Columbus phát hiện ra châu lục mới.

Ngay lập tức cô vội vàng vàng đi lấy bát đũa. Còn Kiều Trác Phàm thì nhìn nồi canh sùng kia, lặng lẽ nuốt nước mắt vào lòng...

- - Đường phân cách - -

Ban đêm, bên trong nhà họ Diệp...

Diệp Tử Hi lên trên mạng tìm được tấm hình đẹp nhất chụp chiếc Audi và chiếc Hummer màu vàng trên đường lớn ngày hôm nay.

Quả nhiên chỉ một buổi chiều, tấm hình này đã được chia sẻ hơn mười triệu lần.

Xem ra, sức hấp dẫn của chiếc xe hummer vàng này rất lớn.

Diệp Tử Hi cẩn thận nghiêm cứu bóng dáng của người ngồi trên chiếc xe Hummer vàng kia.

Thật ra, hôm nay Diệp Tử Hi cảm thấy người ngồi trên chiếc xe Hummer kia không hiểu sao nhìn rất quen, anh ta về nhà liền lên mạng tìm ảnh để nhìn lại dung mạo của người kia một chút, xem bản thân có thể nghĩ ra được chút gì đó hay không.

Nhưng mà tìm một lúc lâu, có thể tìm được những tấm hình chụp rất rõ toàn thân của chiếc xe Hummer màu vàng, nhưng gương mặt của người ngồi trên xe thì có vẻ rất mờ hồ. Die nda qđ da nl e q uydo n.

“Reng reng reng...” Tiếng chuông điện thoại vang lên, Diệp Tử Hi không tìm được tấm hình mà mình muốn, nên dứt khoát ném máy tính bảng sang một bên.

“Chuyện gì mà khiến cho một người bận rộn như cậu lại tìm tới tôi?” Giọng điệu của Diệp Tử Hi không hề lên xuống. Có thể nhìn ra được, bên kia đầu điện thoại chính là anh em, hoặc là người thân.

Nếu không Diệp Tử Hi tuyệt đối sẽ không dùng bộ dạng nửa sống nửa chết như vậy.

“Không có. Chỉ muốn hỏi thăm xem dạo này cuộc sống của cậu như thế nào thôi!” Diệp Tử Hi ấn chế độ rảnh tay, giọng nói chất phác của người đàn ông bên kia điện thoại vang dội trong căn phòng.

Đêm càng lúc càng khuya, cho nên toàn bộ nhà họ Diệp, đều vô cùng yên tĩnh.

Đầu điện thoại bên kia cũng có thể nghe được tiếng hít thở của anh ta.

“Cậu cứ đi. Không có việc gì mà ân cần thì không phải gian trá chính là trộm cắp!” Diệp Tử Hi cười cười. Sau đó đột nhiên nghĩ tới cái gì đó: “Cô ta kết hôn rồi. Nhưng mà đối tượng không phải là Quý Xuyên!”

Lời nói vừa dứt lời, đầu bên kia điện thoại rất lâu không trả lời lại.

Dường như Diệp Tử Hi cũng dự đoán được sẽ có phản ứng như vậy, nên một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Tiểu Bảo Bối ở trong mắt của Quý Xuyên có lẽ cũng không quan trọng như vậy. Nhưng mà ở trong mắt người khác, lại là sự tồn tại hơn tất cả mọi thứ. Có đôi khi Diệp Tử Hi nghĩ, lúc trước nếu như Tiểu Bảo Bối không chấp nhất đối với Quý Xuyên, thì bây giờ sẽ như thế nào. Die nda qđ da nl e q uydo n.

Mãi cho tới khi người đàn ông đầu bên kia điện thoại giống như là đã trải qua một cuộc đấu tranh tư tưởng sau khi phục hồi tinh thần lại, nói: “Là dạng người như thế nào?”

“Là dạng người như thế nào...” Diệp Tử Hi giống như đang buồn rầu nên hình dung người mà Tiểu Bảo Bối gả cho là người như thế nào để nói cho

người đầu bên kia điện thoại. Thì trong đầu lại nhớ lại người đàn ông kia hôm đó ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối, rồi lại đột nhiên nhớ tới người đàn ông bên trong chiếc xe Hummer vàng chiều nay có khuôn mặt giống vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Ông Chồng Không Biết Xấu hổ Và Cô Vợ Cũng Không Biết Xấu hổ

Editor: Táo đỏ phở nủi

Hai khuôn mặt lần lượt hiện lên trong đầu của Diệp Từ Hi, khiến cho tim của anh ta bị đập lờ mảy nhịp.

Anh ta có chút luống cuống cảm lấy mấy tính bảng vừa rồi mới quăng sang một bên cố gắng phóng lớn tấm hình mà anh ta mới tìm kiếm được lên.

Nhưng mà rất bất đắc dĩ, chất lượng của tấm hình này quá kém. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n.

Trừ chụp được hình dáng bên ngoài, căn bản không chụp được cái gì khác . . .

Giờ phút này, Diệp Từ Hi không ngừng an ủi bản thân, chắc chắn là không phải!

Người mà Tiểu Bảo Bối gả cho là một kẻ nghèo rớt, làm sao có thể là người đàn ông thần bí có chiếc xe Hummer vàng kia chứ?

Hơn nữa nếu như người kia thật sự là chủ nhân của chiếc xe Hummer vàng kia, thì làm sao anh ta có thể đưa vợ của mình đi làm bằng taxi được chứ?

Như thế là một hành vi rất mất mặt, Diệp đại thiếu gia có cảm giác đánh chết mình cũng không làm. Huống chi là người đàn ông có chiếc xe Hummer vàng giá trị hơn mười con số đó chứ.

“Hi, cậu còn nghe điện thoại không?” Diệp Từ Hi im lặng rất lâu, khiến cho người đàn ông đầu bên kia điện thoại nhận ra điều khác thường.

“Tôi vẫn còn nghe đây!” Không biết là sau khi an ủi mình lần thứ mấy, cuối cùng Diệp Từ Hi cũng hồi phục lại tinh thần.

“Đó là người như thế nào?”

Người bên kia, giống như rất cố chấp với vấn đề này.

Cũng như mấy năm nay, anh ta rất cố chấp đối với Tiểu Bảo Bối.

Biết rõ là cô và Quý Xuyên đang yêu nhau, từ trong miệng của người khác nghe được nhiều tin tức về cô, cũng là một cách hành hạ đối với bản thân. Nhưng mà người kia lại nhất định không buông nổi.

Thường thì cứ cách một khoảng thời gian anh ta sẽ từ một nơi bất kỳ trên thế giới, gọi một cuộc điện thoại với người bạn thân nhất là Diệp Từ Hi hỏi về Tiểu Bảo Bối.

Mỗi lần bọn họ nói chuyện điện thoại, từ trước tới giờ đều không nói những chuyện khác, chỉ nói về Tiểu Bảo Bối.

Có thể nói, mấy năm nay, thậm chí Diệp Từ Hi còn biết rõ những gì mà Tiểu Bảo Bối trải qua hơn cả bản thân cô.

Đơn giản là vì anh ta cần biết những gì mà Tiểu Bảo Bối trải qua, để có thể kể lại chi tiết cho một người khác.

Nhưng mà tất cả những điều này, Tiểu Bảo Bối sẽ không biết, cũng sẽ không có người nào nói cho cô biết.

“Người kia . . . Thật ra tôi cũng không biết rõ lắm.” Về người đàn ông kia, quả thật là Diệp Từ Hi vẫn không hiểu rõ.

Từ lúc mới bắt đầu, anh ta đã nhận định đó chính là một kẻ nghèo hèn, cho nên không hề coi trọng anh.

Nhưng mà bắt đầu từ ngày hôm nay, Diệp Từ Hi cảm thấy mình nên điều tra người kia kỹ càng một chút.

Lời nói của Diệp Từ Hi vừa dứt, thì bên kia điện thoại lại yên lặng.

Trong không khí yên lặng này, thật sự rất đáng sợ.

Giống như là một người bị rút đi linh hồn, đang lạc lõng ở một không gian thứ ba.

Không khí tĩnh lặng quý dị kia, khiến cho Diệp Tử Hi do dự mình có nên mở miệng trước cắt đứt bầu không khí này hay không.

Nhưng mà vào lúc này, người bên kia điện thoại giống như được giải thoát vậy, than nhẹ một tiếng: “Thật ra, chỉ cần không phải là Quý Xuyên, thì ai cũng không quan trọng! Chỉ cần, anh ta đối xử tốt với Bảo Bối là được . . .”

Nói xong câu nói này, thì bên kia điện thoại lại yên lặng một lúc lâu.

Bầu không khí lại trở nên tĩnh lặng một lần nữa, giống như độc dược trí mạng. Có thể làm cho con người ta vào lúc không phát hiện ra, bị cướp đi mất tính mạng. Die^n dan\ & le^ê quy/y do^nn .

Lúc người đàn ông kia không lên tiếng lần nữa, Diệp Tử Hi có cảm giác sinh mạng của người kia cũng lặng lẽ trôi qua. Một giây kia, anh ta đột nhiên làm ra một hành động mà ngay chính bản thân anh ta cũng cảm thấy kinh ngạc; “Diêm Soái, cậu hãy trở về đi!

“Trở về? Tôi trở về làm gì?”

Người trong lòng đã là vợ của người khác!

Trước kia lúc cô chưa là của người khác, anh ta không trở về! Bây giờ cô đã thuộc về một người khác, anh ta trở về để làm gì . . .

- - Đường phân cách - -

“Ục ục ục . . .” Hôm nay vẫn còn chưa tan làm, bụng của Tiểu Bảo Bối đã bắt đầu réo ầm ĩ.

“Có biết xấu hổ không? Buổi sáng ăn nhiều như vậy mà vẫn còn đói sao?” Tiểu Bảo Bối giờ nắm đấm lên quơ quơ trước cái bụng sôi ùng ục của mình.

Sáng sớm hôm nay, Kiều Trác Phàm gọi người đưa tới một đồng đồ ăn. Trong đó, đều là mấy món sủi cảo hấp mà cô thích ăn nhất.

Tiểu Bảo Bối ăn vô cùng vui vẻ, nhưng mà Kiều Trác Phàm thì một miếng cũng không ăn.

Cũng đúng, người đàn ông vô lại này tối qua đã ăn hết mấy món ăn tình yêu của cô, ngay cả một chút canh cũng không chừa lại cho cô, cuối cùng Tiểu Bảo Bối chỉ có thể ăn vài miếng cơm cho no bụng. Đoán chừng là người đàn ông này sáng nay gọi đồ ăn sáng nhiều như vậy là muốn đền bù cho cô vì tối qua cô không được ăn những thứ kia.

Nói thật ra, sự chăm sóc của Kiều Trác Phàm khiến cho cô cảm thấy cảm giác ấm áp đã lâu không có.

Nhìn thấy anh thích những món ăn mà cô làm như vậy, Tiểu Bảo Bối quyết định tối nay tan làm về cô sẽ làm cho anh một bữa cơm tối thật ngon!

“Con dê vui vẻ, con dê xinh đẹp, con dê lười biếng . . .” . Lúc Tiểu Bảo Bối quyết đưa ra quyết định chuyện này, đang cảm thấy mình thật vĩ đại, thì điện thoại di động của cô lại kêu lên.

Vừa nhìn thấy người gọi đến là Kiều Trác Phàm, cô không chút suy nghĩ mà nhận điện thoại rồi nói luôn với người bên kia điện thoại: “Kiều Trác Phàm, em rất hâm mộ anh!”

“Ồ? Hâm mộ anh chuyện gì? Vì anh đẹp trai, hay là đáng người anh rất chuẩn? Nếu không thì vì anh có nhiều tiền hả?” Kiều Trác Phàm vừa nghe thấy giọng nói của người phụ nữ bên kia điện thoại, thì tâm tình cũng trở nên tốt hơn.

“Không phải như vậy. Em hâm mộ anh vì anh có một người vợ đảm đang!” Người phụ nữ nào đó lên mặt trả lời lại.

“. . .” Lời kia, khiến cho Kiều Trác Phàm một lúc lâu cũng không trả lời lại được.

Nếu Tiểu Bảo Bối thật sự là một người vợ đảm đang, thì ngày hôm nay Kiều Trác Phàm anh cũng không cần tới phòng làm việc mà phải mang theo hai cuộn giấy.

Thật sự không biết cô đã làm như thế nào, mà mỗi quả cà chua và trứng gà luộc đều hiệu quả hơn cả thuốc xổ.

dfien ddn lie qiu doon

Bắt đầu từ nửa đêm hôm qua, Kiều Trác Phàm đã phải nhiều lần vào ngồi bồn cầu. Đến bây giờ, anh cảm giác như người mình sắp rỗng đi rồi.

“Sao vậy? Anh không thừa nhận em là người vợ đảm đang sao?” Bên kia điện thoại chờ một lúc lâu vẫn không thấy trả lời lại, Tiểu Bảo Bối có cảm giác có gì đó không đúng.

“Không có, trên đời này làm gì có người nào đảm đang hơn em chứ!” Kiều Trác Phàm lại mở miệng nói những lời trái với lương tâm, nhìn khoe miệng của anh lúc này đang giật giật như thế nào thì sẽ biết.

“Dạ, cho nên mới nói anh đã cưới đúng người rồi!” Người bên kia điện thoại vô cùng đắc chí.

Đã từng thấy người mặt dày, nhưng mà chưa từng thấy người nào mặt dày như tường thành thế này, người nào đó bên này điện thoại mịa mai ở trong lòng.

“Vậy thì vợ đảm đang à, bây giờ em dự định làm gì?” Thật ra thì Kiều Trác Phàm muốn đưa cô đi ra ngoài ăn com, đỡ mắt công cô lại nhất thời nảy sinh lòng tham muốn nấu com cho anh ăn.

Bây giờ chỉ cần nghĩ đến bộ dạng Tiểu Bảo Bối đi vào bếp vùng vằng lên, thì dù một chút hạnh phúc nhỏ nhoi Kiều Trác Phàm cũng không cảm nhận được mà chỉ cảm thấy cục hoa của mình căng thẳng thôi.

Nhưng mà sợ cái gì thì cái đó tới. điện thoại lại gọi.

Tiểu Bảo Bối ở bên kia điện thoại nói: “Người vợ đảm đang của anh định đi chợ bán thực phẩm một chuyến!”

“... Em đi chợ bán thực phẩm? Để làm cái gì?” Kiều Trác Phàm chỉ nghe thấy như thế, trong lòng đã lạnh lẽo.

“Nấu com cho anh ăn chứ sao. Nhìn anh hôm qua ăn ngon như vậy, em quyết định hôm nay làm nhiều thêm một chút!” Người phụ nữ bên kia điện thoại, đang rất hào hứng và vui vẻ.

Không phải chứ, đầu óc anh cả đêm còn chưa đủ, bây giờ còn muốn đợt thứ hai nữa sao!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Ông Chồng Không Biết Xấu hổ Và Cô Vợ Cũng Không Biết Xấu hổ (2)

Editor: Táo đỏ phở nui

Nghĩ tới hôm nay đã dùng hết cả một cuộn giấy vệ sinh, sắc mặt của Kiều Trác Phàm trở nên tái xanh.

“Chuyện đó... Vợ à, em còn phải làm việc rất vất vả! Hay là như vậy đi, hôm nay chúng ta đi ra ngoài ăn đi!”

Mẫu chốt là anh đã đi cả một đêm rồi, rất vất vả.

“Vất vả cái gì chứ! Kiều Trác Phàm, chỉ cần nhìn thấy anh ăn com em nấu, thì em không cảm thấy vất vả gì hết! Được rồi, cứ như vậy đi. Em cúp điện thoại trước, thu dọn một chút là tan làm rồi!” Diễm đáng ele quý don.

Người phụ nữ lẩm bẩm, rồi cúp điện thoại trước.

Tới đây, Kiều Trác Phàm có chút khóc không ra nước mắt.

Em không vất vả nhưng cục hoa của anh vất vả đó!

Nếu đi cả đêm nữa thì giấy vệ sinh cũng không còn.

Nghe thấy cô sẽ nấu com, Kiều Trác Phàm cảm thấy bây giờ phải kêu trợ lý đi mua hai cuộn giấy vệ sinh để về nhà dùng mới được!

“Kiều thiếu, người vợ đảm đang của anh hả?” Lúc này Anna đứng ở bên cạnh.

Vừa rồi, cô bước vào để đưa lịch trình ngày mai của Kiều Trác Phàm cho anh xem qua.

Không ngờ vừa đúng lúc bắt gặp cảnh anh gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà nghe đoạn đối thoại kia, Anna thiếu chút nữa đã cười bò ra đất.

“Ôi, là cô vợ nhỏ không biết xấu hổ!”

Kiều Trác Phàm thờ dài một tiếng, cũng giống như tâm tình lúc này của anh vậy, rất lạnh vô cùng lạnh.

Anna nghe thấy câu nói này của Kiều đại gia, thì trừng mắt nhìn anh: Ông chồng như anh mới không biết xấu hổ!

Ai vừa mới tự nhận mình rất đẹp trai, dáng người rất chuẩn, còn nói mình là người có nhiều tiền?

Tóm lại, hai người này đúng là không biết xấu hổ rất xứng đôi!

Không trách được, mọi người đều nói không phải người một nhà thì không vào một cửa!

Anna vẫn cho là cô đã che giấu nụ cười của mình rất tốt rồi.

Ai ngờ được cô vẫn bị Kiều Trác Phàm phát hiện. Diễng đáng ele quíy don.

“Anna, cô mà còn cười nữa thì tôi sẽ nói những chuyện mà hôm qua cô đã làm cho Duật nghe!”

Không hổ là Kiều Trác Phàm, mỗi lần uy hiếp đều rất thỏa đáng!

Anna vốn đang cười rất tươi, lập tức chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nhìn đi chỗ khác.

Không vì cái gì!

Ai bảo hôm qua cô đã làm ra chuyện kia chứ?

Khi Kiều Trác Phàm thuận lợi giải quyết xong chuyện Anna ‘cười nhạo’, thì anh lại không thể không lo lắng cho bản thân mình.

Còn Tiểu Bảo Bối ở bên này sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Kiều Trác Phàm, thì điện thoại di động của cô lại vang lên. SSdienng dānlew quy9on.

“Con dê vui vẻ, con dê xinh đẹp, con dê lười biếng...”

Vốn cho rằng Kiều Trác Phàm còn có chuyện gì muốn dận dò mình, nhưng khi Tiểu Bảo Bối móc điện thoại của mình ra, thì nụ cười trên khuôn mặt của cô lập tức biến mất không còn chút gì nữa.

Đơn giản là vì trên màn hình điện thoại liên tiếp nhấp nháy hai chữ ‘Tiểu Huyền’.

Bây giờ cũng đã sắp tới giờ tan tầm, đột nhiên Tiểu Huyền gọi điện thoại cho cô là muốn làm gì?

“Chào chị, tôi là Tiểu Bảo Bối!” Lúc tiếp thông điện thoại, Tiểu Bảo Bối đã thu dọn bàn làm việc xong xuôi.

“Bảo Bối, đến phòng làm việc của chị một lát.” Trong giọng nói của Tiểu Huyền mang theo sự ngọt ngào đầy nữ tính đặc biệt nghe rất dễ thương.

Nếu là đàn ông, chắc chắn sẽ bị giọng nói như vậy mê hoặc cho thần hồn điên đảo.

Chỉ tiếc người nghe điện thoại lại là Tiểu Bảo Bối.

Nghe thấy giọng của người phụ nữ này, ngoại trừ có cảm giác không vui ra cô không có cảm xúc đặc biệt gì khác. SSdienng dānlew quy9on.

“Đã tới thời gian tan tầm. Có chuyện gì thì để sau hãy nói đi!”

Cô không thích tiếp xúc nhiều với Tiểu Huyền.

Nhất là sau khi bị cô ta cướp đi Quý Xuyên, mỗi lần nhìn thấy Tiểu Huyền, cô đều sẽ nghĩ tới sự phản bội của hai người này...

Trước kia cô còn có thể cố thu lại tính tình một chút, vì niệm tình bọn họ là người một nhà.

Nhưng từ hôm đại hội cổ đông kia, đã khiến cho Tiểu Bảo Bối ý thức được, cô coi bọn họ là người một nhà, nhưng mà người ta lại không coi cô là người một nhà.

Bọn họ chỉ biết bất cứ lúc nào cũng có thể ép cô và cha của cô đi vào đường cùng. Ddienn damn leie quyýdon.

Trước kia là Tiểu Vi và Tiểu Huyền, bây giờ thì có thêm một người nữa là Quý Xuyên.

Cả nhà bọn họ liên hợp lại, mục đích là muốn hạ bệ cha cô xuống. Những lúc như vậy, nếu như cô không hăng hái phản kháng lại, chẳng lẽ lại tro mắt để cho mấy người này chèn ép cha mình sao?

Từ khi trên đại hội cổ đông chứng kiến hết tất cả, Tiểu Bảo Bối liền không muốn tiếp tục chịu đựng mấy người này nữa.

“Bảo Bối, chị nghĩ em đã hiểu lầm rồi! Lần này mặc dù tìm em là vì công việc, nhưng mà đây cũng coi như là bổn phận của em. Em còn nhớ thời gian trước em đã phụ trách thiết kế dự án kia không? Trong đó có chút vấn đề xảy ra, bây giờ chúng ta cần phải bàn lại một chút, để làm thế nào nói rõ ràng chuyện này với bên đối tác!”

Tiểu Huyền nói tới đây, khiến cho Tiểu Bảo Bối nhớ lại sau khi về công ty cô có phụ trách một dự án thiết kế độc lập.

Nghe nói, đây là sản phẩm mới mà Tiểu Thị muốn khai thác trong thời gian này.

Tiểu Bảo Bối thiết kế dự án này, hình như bên đối tác cũng rất hài lòng.

Tiểu Bảo Bối đã có lần cho rằng, chờ khi làm hàng mẫu ra thì điều chỉnh lại một chút thì chuyện này coi như giải quyết xong.

Nhưng dựa theo những gì Tiểu Huyền nói, thì dường như bên đối tác kia có xảy ra chút vấn đề gì đó!

“Bảo Bối, chị biết là trước kia chúng ta có chút đụng chạm. Nhưng mà công ty này, dù sao cũng là của nhà họ Tiểu, em cũng họ Tiểu, chị cũng họ Tiểu, vào thời điểm mấu chốt chúng ta cần phải đoàn kết một lòng mới được! Khi có chuyện xảy ra, thì chúng ta cần phải gác chuyện riêng sang một bên.”

Tiểu Huyền nói chuyện cũng có lý, điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối không khỏi sững sờ.

“Được, bây giờ tôi qua tìm chị!” Nói xong, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể bước chân đi về phía phòng làm việc của Tiểu Huyền.

- - Đường phân cách - -

“Bảo Bối, đây là bản kế hoạch của em, những chỗ bôi đỏ ở bên trong, chính là chỗ mà bên đối tác hợp tác với chúng ta cảm thấy không hài lòng.”
Die~nn ddan lê Quy ido nn.

Lúc này Tiểu Bảo Bối vừa bước vào phòng làm việc của Tiểu Huyền, Tiểu Huyền liền lấy ra một tập tài liệu đưa tới trước mặt của Tiểu Bảo Bối.

Nhìn tập tài liệu này, quả thật có không ít chỗ bôi đỏ.

“Nhưng trước đó không phải bọn họ nói là rất tốt sao?” Tiểu Bảo Bối có chút bán tín bán nghi mở tập tài liệu kia ra nhìn nhìn.

“Mấy ông chủ lớn đều giống như nhau, không có việc gì làm thì thích bắt bẻ này kia!” Nhìn sơ qua hôm nay Tiểu Huyền cũng rất bình thường.

Dường như bọn họ cũng đã rất lâu rồi không nói chuyện hòa bình như ngày hôm nay.

“VẬY CHỊ HỌ, TÀI LIỆU NÀY TÔI CẢM VỀ NHÀ ĐỂ XEM LẠI MỘT CHÚT, CÓ ĐƯỢC KHÔNG?” Tiểu Bảo Bối cảm thấy, trên đó thật sự có rất nhiều chỗ cần phải sửa lại. Nhưng mà đêm nay cô đã đồng ý với Kiều Trác Phàm là làm cơm tối cho anh, nếu như cô không trở về nấu cơm được, hẳn là anh sẽ rất thất vọng đúng không?

“Chuyện này cũng không có gì to tát cả! Chị đã đặt một bàn tiệc đến lúc đó chúng ta cùng đi, rồi đem những chuyện cần nói nói rõ ràng rành mạch trước mặt đối tác là được, sau này đỡ phải mỗi một lần lại kêu sửa đi sửa lại!” Lúc Tiểu Huyền nói những lời này, cũng bắt đầu thu dọn lại tài liệu và bàn làm việc của mình.

“Nhưng mà chị họ...”

Tiểu Bảo Bối không thích tiệc tùng gì đó.

Đặc biệt là lại còn tham gia cùng với Tiểu Huyền.

Hơn nữa nếu như cô đi ra ngoài ăn, vậy thì ai sẽ làm cơm tối cho Kiều Trác Phàm?

Nhưng mà cô còn chưa nói ra khỏi miệng, thì Tiểu Huyền đã mở miệng trước: “Bảo Bối, cũng chỉ bỏ thời gian ăn một bữa cơm thôi cũng không được sao? Em thử nghĩ lại xem, nếu như ngay cả việc đơn giản nhất này cũng bỏ lơ, sợ là...” Sợ là ngày Tiểu Thị đóng cửa, Tiểu Đăng bị hạ bệ cũng không còn xa.

Nhưng những lời này, Tiểu Huyền còn chưa nói hết, chỉ nhìn về phía Tiểu Bảo Bối.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ con của cô cúi đầu xuống suy nghĩ một lúc lâu cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nói với cô ta: “Tôi biết rồi. Vậy chị họ, tôi đi ra trước gọi một cuộc điện thoại!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Ông Chồng Không Biết Xấu hổ Và Cô Vợ Cũng Không Biết Xấu hổ

Nói xong thì cô đã nhấc chân đi ra khỏi phòng làm việc.

“Kiều Trác Phàm?”

Lúc gọi điện thoại cho Kiều Trác Phàm, cô nghe thấy trong điện thoại còn có cả tiếng còi vang lên, điện thoại dần dần ngưng.

Xem ra Kiều Trác Phàm đang ở bên ngoài.

“Sao thế? Đã mua thức ăn xong rồi hả? Vậy chờ anh một chút, anh vẫn còn đang trên đường, lập tức đến ngay!” Kể từ khi cưới Tiểu Bảo Bối, mỗi ngày sau khi tan làm Kiều Trác Phàm đều tới bên này đón cô, sau đó đưa cô về nhà.

Như vậy cuộc sống chỉ có ba đường thẳng, dường như cũng đã thành thói quen.

“Kiều Trác Phàm, có một tin không vui muốn báo cho anh biết!”

“Tin không vui gì?” Nghe thấy giọng điệu của Tiểu Bảo Bối ở bên kia, Kiều Trác Phàm nhíu mày một cái.

Cũng đúng lúc này Kiều Trác Phàm nhìn thấy hình ảnh mình đang nhíu mày qua kính chiếu hậu.

Ở trong hoàn cảnh cá lớn nuốt cá bé của nhà họ Kiều, từ nhỏ Kiều Trác Phàm đã học rất tốt cách che giấu cảm xúc của mình. Điều này, trên thương trường nhất định phải có.

Vui buồn không được lộ ra, đây mới là kiểu mẫu thành công nhất.

Trước đây, điều này Kiều Trác Phàm vẫn luôn làm rất tốt.

Mới vừa rồi từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy bản thân mình dễ dàng nhíu mày lại như vậy, anh cũng bị sợ hết hồn.

Ngày trước, đối mặt với sự xa lánh và đấu đá của người thân, anh cũng chưa từng dễ dàng nhíu mày lại dù chỉ một chút, nhưng mà bây giờ vì một câu nói của Tiểu Bảo Bối anh lại thay đổi sắc mặt.

Kiều Trác Phàm tự nhiên hiểu rõ, tình huống này gây bất lợi cho mình.

Nếu như mình quá dễ dàng thể hiện cảm xúc của mình qua lời nói, thì rất nhanh sẽ bị người khác phát hiện ra nhược điểm của mình. Mà Kiều Trác Phàm không thích người khác phát hiện ra nhược điểm của mình.

Trong lúc này anh có chút không vui.

“Tối nay cô vợ đảm đang của anh phải ở lại tăng ca! Nói cách khác, bữa cơm tình yêu tối nay của anh cũng bị bay đi mất luôn!”

Giọng nói của Tiểu Bảo Bối có chút ai oán, cộng thêm cái đầu của cô lúc này đang lắc như trống bỏi, nhìn đáng yêu miễn bàn luận. Điện thoại dần dần ngưng.

Bên này điện thoại mặc dù Kiều Trác Phàm không nhìn thấy bộ dạng lắc lắc cái đầu của cô, nhưng mà khi nghe thấy giọng nói ai oán của cô, khóe môi của anh không tự chủ cong lên.

“Không sao cả, không ăn được cũng không sao!” Máu chốt là cúc hoa không cần phải chịu tội nữa!

“Lúc em làm thêm giờ cẩn thận một chút, đợi lúc nào sắp về gọi điện thoại cho anh, anh qua đó đón em!”

“Vậy chờ tối mai em lại làm cho anh một bữa cơm thật thịnh soạn nha!” Xuất phát từ áy náy, Tiểu Bảo Bối nói ra lời thề son sắt.

“Ừ, anh chờ!”

Tối mai, cái miệng của anh lại phải chịu tội rồi!

Mặc dù biết điều này, nhưng mà trong lòng của Kiều Trác Phàm vẫn tràn đầy vui vẻ mà đồng ý. Bởi vì, sẽ đổi lại được một tiếng cười của người bên kia.

“Bảo Bối, chúng ta xuất phát thôi!” Lúc hai người bọn họ đang trò chuyện qua điện thoại, thì Tiểu Huyền từ bên trong phòng làm việc đi ra, nói.

“Cục cưng, em muốn đi đâu?” Kiều Trác Phàm cũng nghe được giọng nói của Tiểu Huyền truyền qua điện thoại.

Từ kính chiếu hậu phản chiếu ra lông mày của anh nháy lên.

Người phụ nữ này không phải là người đơn giản.

Cục cưng ngày thơ nhà bọn họ cuối cùng cũng không phải là đối thủ của cô ta.

Khi Kiều Trác Phàm nghe được giọng nói của Tiểu Huyền, thì có chút mất bình tĩnh, sau đó Tiểu Bảo Bối nói với anh: “Kiều Trác Phàm, em phải đi rồi. Đợi lát nữa về, em sẽ nói cho anh biết.” Ngay sau đó cô cúp điện thoại.

- - Đường phân cách - -

Bên trong khách sạn cao cấp nào đó, chiếc khăn trải bàn màu vàng đặc biệt bắt mắt.

Mà trên mặt bàn được đặt nhiều nhất chính là ly rượu.

Trên đỉnh đầu của bọn họ, còn treo một chiếc đèn chùm bằng thạch anh.

Tia sáng kia, khúc xạ ra khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút không mở mắt ra được.

So với Tiểu Bảo Bối hoàn toàn xa lạ với hoàn cảnh như vậy, thì Tiểu Huyền ngược lại có vẻ như hoàn toàn không có một chút xa lạ nào với không khí như thế này.

“Chủ tịch Dương, tôi là Tiểu Huyền, là phó tổng giám đốc của Tập đoàn Tiểu Thị.”

Một bộ váy công sở màu đen, khiến cho Tiểu Huyền vốn lung linh lại càng trở nên hấp dẫn hơn. Nhất là một lớp ren mỏng ở trước ngực kia có thể bóng thoáng nhìn thấy một gò tuyết trắng.

Khiến cho đôi mắt của đối tác được gọi là chủ tịch Dương kia vẫn nhìn chăm chăm. Nắm lấy đôi tay nhỏ bé của Tiểu Huyền, chậm chạp không chịu buông ra.

“Vẫn nghe nói Phó tổng giám đốc Tiểu là người khéo léo, hôm nay vừa gặp quả nhiên là danh bất hư truyền!” Chủ tịch Dương cũng không chút keo kiệt mà tán dương Tiểu Huyền.

Nếu như cánh tay của ông ta không nắm chặt lấy tay của Tiểu Huyền, ánh mắt của ông ta thì không trần trụi nhìn vào cổ áo của Tiểu Huyền, thì có lẽ những lời nói này của ông ta sẽ có hiệu quả tốt hơn.

Chỉ nhìn vào cảnh tượng này, Tiểu Bảo Bối đã muốn toát mồ hôi hột thay cho Tiểu Huyền.

Nhưng mà bộ dạng của Tiểu Huyền rất nhuần nhuyễn.

“Phó tổng giám đốc Lý, chào ngài tôi là Tiểu Huyền!” Cô ta thốt ra lời này, dù cho chủ tịch Dương không nở như thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể buông tay của cô ta ra, để cho cô ta bắt tay của phó tổng giám đốc của bọn họ.

“Chào cô!”

“Đây là người chịu trách nhiệm về thiết kế của dự án hợp tác lần này của chúng ta, Tiểu Bảo Bối!”

Sau đó Tiểu Huyền lại giới thiệu Tiểu Bảo Bối.

Đến một hoàn cảnh xa lạ, Tiểu Bảo Bối trở nên tương đối khôn khéo. Tiểu Huyền nói cô chào hỏi, cô liền vội vàng nói mấy câu chào hỏi.

“Là như vậy, lần này chúng tôi đến là muốn nói chi tiết về chuyện hợp tác với chủ tịch Dương một chút . . .” Tiểu Huyền ngồi xuống, liền bắt đầu giải thích.

Nhưng mà chủ tịch Dương dường như không muốn lãng phí thời gian trong công việc như vậy.

Vào lúc Tiểu Huyền nói chuyện, ông ta đã gọi người đưa lên một chai rượu đỏ, nhân tiện chủ động rót rượu cho Tiểu Huyền và Tiểu Bảo Bối.

“Khi nào trăng lại tròn, nâng cốc hỏi trời xanh! Ngày hôm nay khó có dịp gặp được các người đẹp, chúng ta uống chút rượu, cùng nhau vui vẻ! Còn chuyện công việc, đợi lát nữa lại nói sau cũng được!”

Chủ tịch Dương nói xong đã chủ động nâng ly rượu lên, cụng ly với Tiểu Huyền một cái. Sau đó lại cụng vào ly của Tiểu Bảo Bối.

“Tôi mời nên cụng ly trước, hai người đẹp thì tùy ý!” Nói xong, chủ tịch Dương hơi ngửa đầu, liền uống hết một ly rượu đỏ.

Chủ tịch người ta đã nói đến như thế, tự nhiên bọn họ cũng không thể để cho người ta mất thể diện được.

Từ lượng của Tiểu Huyền tốt, vài ly rượu đỏ đối với cô ta mà nói cũng không có gì.

Cho nên cô ta cũng hơi ngửa đầu lên uống một ly rượu đỏ.

Còn thừa lại mỗi Tiểu Bảo Bối đang cầm hơn ly rượu đỏ ngậy người ra.

Thành thật mà nói, một ly rượu này của cô, nếu như cô uống hết thật thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Mà Tiểu Huyền và chủ tịch Dương sau khi uống xong thì vẫn nhìn chăm chăm vào Tiểu Bảo Bối.

Nhất là Tiểu Huyền, lúc này cô ta còn khuyên: “Bảo Bối, chủ tịch Dương mời rượu kia! Mau uống đi chứ . . .”

“Tôi . . .” Nếu có thể uống, đương nhiên cô cũng một ngụm uống hết rồi.

Lúc Tiểu Bảo Bối không biết nên làm thế nào, thì vị chủ tịch Dương kia lại nói: “Không sao không sao hết, cô gái nhỏ không biết uống thì chỉ cần nhấp một ngụm là được!”

Cũng không biết là câu nói này của chủ tịch Dương có vài phần giả có vài phần thật hay không, mà quả thật Tiểu Bảo Bối đã nhấp một ngụm thật.

Nhưng mà rượu đỏ này không có ngọt như chai ở nhà của Kiều Trác Phàm. Tiểu Bảo Bối nhấp một ngụm, liền nhăn mày lại.

Không biết vì bộ dạng này rất khó coi hay là không hài lòng với cách làm này của cô, mà sau khi Tiểu Bảo Bối uống hết một ngụm này xong, thì liền nhận được một cái khinh khinh từ Tiểu Huyền.

Sau đó, mấy người đều ngăm hiểu lẫn nhau bắt đầu ăn uống.

Bữa cơm này vừa ăn, Tiểu Huyền mấy lần đều muốn nói chuyện hợp tác cùng với chủ tịch Dương, nhưng mà người đàn ông này lại luôn lẩn tránh.

Mỗi lần nhắc tới, thì lại uống một ly rượu.

Cứ như vậy, Tiểu Huyền cũng đã uống ba bốn ly.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Ông Chồng Không Biết Xấu hổ Và Cô Vợ Cũng Không Biết Xấu hổ (4)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Mà Tiểu Bảo Bối ở bên này, mặc dù mỗi lần chỉ nhấp một ngụm, nhưng vài ngụm thì đầu óc của cô cũng bắt đầu choáng váng.

Vị phó tổng giám đốc ở bên cạnh, hình như cũng trở thành mấy người.

“Bảo Bối, còn không mau mời rượu chủ tịch Dương đi!”

Tiểu Huyền vẫn còn đang cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười.

Nói thật ra, mặc dù cô ta thông minh, nhưng mà cũng không thể nào chịu được phương pháp mọi người thay phiên mời rượu.

Trước mắt, cô ta cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa rồi, vội vàng kéo Tiểu Bảo Bối vào làm thế thân.

“Không uống được, tôi muốn về nhà!” Tiểu Bảo Bối chu cái miệng nhỏ lên, bộ dạng như muốn khóc lên.

Nói thật ra, vừa rồi lúc các cô đi vào, Tiểu Bảo Bối với bộ dạng như sợi mì suông, nên không được ai chú ý tới. Die^n dan & le^ê quy/y do^nn .

Nhưng mà sau khi uống rượu xong, thì lại không giống như vậy nữa.

Lúc này đây, cả khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ ửng lên.

Nhìn vào đôi mắt xinh đẹp kia, lại càng khiến cho đàn ông thêm mê muội chìm đắm vào trong đó.

“Tiểu thư Tiểu Bảo Bối, tên của cô đúng là rất đặc thù! Như vậy đi, một ly này tôi kính cô!” Lần này chủ tịch Dương cũng chú ý tới khuôn mặt hồng hào đáng yêu của Tiểu Bảo Bối. Nhất là cánh môi vênh lên như cánh hoa kia, nhìn vô cùng ngon miệng.

Lần này, cuối cùng ông ta cũng buông lỏng bàn tay của Tiểu Huyền ra, và nhân đó bàn tay của ông ta đã đặt lên mu bàn tay của Tiểu Bảo Bối.

Bàn tay nhỏ bé kia, non mềm mịn màng, cảm còn khiến cho người ta thoải mái hơn so với bàn tay của Tiểu Huyền. Die6n da29n le6 quy1 d9o^nn.

“Không uống!” Tiểu Bảo Bối cảm thấy rượu kia cực kỳ khó uống, cho nên cho dù chủ tịch Dương đưa lên tận miệng của cô thì cô vẫn lắc đầu như thường.

“Bảo Bối nghe lời nào, chỉ uống hai ngụm thôi!” Tiểu Huyền ở bên cạnh khuyên.

Thực sự Tiểu Huyền cũng xuất phát từ sự bất đắc dĩ.

Cô ta thực sự không ngờ được, vị chủ tịch Dương này lại khó dây dưa như vậy.

Bạn thử nhìn mà xem, một ly rồi lại một ly, uống mãi mà vẫn chưa kết thúc được. Mà chuyện quan trọng, thì không biết khi nào mới nói được.

Độ cồn của loại rượu này cũng không hề nhẹ, đầu của cô ta cũng bắt đầu choáng váng.

Lúc này lôi kéo Tiểu Bảo Bối lên, Tiểu Huyền còn đang suy nghĩ có nên gọi điện thoại cho Quý Xuyên, kêu anh tới đón hai người bọn họ hay không.

Nhưng mà nhìn vị chủ tịch Dương này, sợ là đã để mất tới bọn họ rồi.

Lúc Tiểu Huyền vừa chạm tới điện thoại di động của mình, thì đột nhiên cô ta ngây ra.

Lúc này thông báo cho Quý Xuyên, anh nhất định sẽ tới. Nhưng mà vấn đề là cô thật sự có thể để cho Tiểu Bảo Bối trở về cùng bọn họ hay không?

Quý Xuyên được tiếp cận Tiểu Bảo Bối, sợ là rất vui vẻ đi.

Nhưng mà bây giờ Tiểu Bảo Bối uống rượu vào, lại thay đổi giống như một người khác vậy. Tia sáng bên trong đôi mắt kia, có bao nhiêu hút hồn khỏi phải bàn tới. Die6n da29n le6 quy1 d9o^o^.

Lúc này đây, ngay cả vị chủ tịch Dương chơi bởi trong cả ngàn bụi hoa, cũng đã bị cô làm cho mê mẩn cả người.

Nếu như để cho Quý Xuyên nhìn thấy Tiểu Bảo Bối như vậy, thì phải làm như thế nào mới được?

Nghĩ tới gần đây khó khăn lắm mới quan hệ của mình với Quý Xuyên mới tốt lên được một chút, nếu như vừa nhìn thấy Tiểu Bảo Bối lại sợ là...

Bỗng nhiên, Tiểu Huyền có một ý tưởng độc ác.

Hay là để Tiểu Bảo Bối say rượu ở lại chỗ này?

Nghĩ tới đây, Tiểu Huyền nhìn về phía hai người đang uống rượu.

“Tiểu Bảo Bối, uống một hớp đi!”

“Không uống!”

“Ngoan nào, hãy uống một ngụm thôi. Nghe lời của anh trai nào, rồi em muốn gì anh trai cũng cho em hết!” Bây giờ, vị chủ tịch Dương bốn năm mươi tuổi đã tự động hạ thấp thân phận.

Nhưng mà khi nghe thấy ông ta tự nhận mình là ‘anh trai’, thì Tiểu Huyền không khỏi cảm thấy chán ghét. Nhất là khi ánh mắt của cô ta dừng lại trên quả đầu địa trung hải bóng loáng cả một mảng kia của vị chủ tịch Dương kia, vẻ mặt của Tiểu Huyền lại càng thối hơn. Táo đồ le^e quy do^mn.

Người như vậy, chạm vào cô ta một cái cô ta cũng không muốn.

Nghĩ lại tối nay bản thân mình đã bị người đàn ông này nắm tay xoa nắn một lúc lâu, Tiểu Huyền quyết định tối nay trước khi trở về phải dùng xà bông ngâm mấy giờ mới được!

Nhưng mà nếu như lão già này chạm vào Tiểu Bảo Bối thì sao?

Tiểu Huyền nhìn thấy lúc này Tiểu Bảo Bối đang cực lực muốn thoát khỏi lại bị người kia nắm chặt trong lòng bàn tay...

Nếu như Tiểu Bảo Bối bị một lão già như vậy chà đạp, thì về sau tâm tư của Quý Xuyên sẽ không còn tập trung ở trên người của người phụ nữ này nữa rồi!

Trong khoảnh khắc, một suy nghĩ độc ác chợt lóe lên trong đầu của Tiểu Huyền - - để Tiểu Bảo Bối ở lại, để cho lão già kia muốn làm gì thì làm!

“Sao thế này? Sao phó tổng giám đốc Tiểu lại không ăn nữa?” Vị nữ phó tổng giám đốc và chủ tịch Dương đưa tới ở bên cạnh, nhìn thấy Tiểu Huyền vẫn nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ mà không có hành động tiếp theo, thì cảnh giác hỏi.

“Tôi muốn đi toi let, chính là hơi ngại ở trước mặt chủ tịch Dương...” Lúc Tiểu Huyền nói những lời này, thì đá lông nheo với chủ tịch Dương.

Và vị chủ tịch Dương kia đang đặt tất cả tâm tư lên trên người của Tiểu Bảo Bối, cho nên trong một lúc cũng không thể ứng phó được với nhiều phụ nữ

như vậy.

Nghe thấy Tiểu Huyền muốn đi toi let, ông ta vội vàng tươi cười hơn hờ nói: “Cứ đi thoải mái thôi, không có gì phải ngại hết!” Táo đồ le^e quyỵ do^nn.

“Vậy thì tôi sẽ đi trước một chút!” Nói xong, Tiểu Huyền cầm theo túi xách đi ra.

Thấy như vậy, khiến cho vị nữ phó tổng giám đốc kia có chút buồn bực.

Người phụ nữ này, cũng chỉ toi let thôi, tại sao phải xách túi xách đi theo.

Nhưng mà nghĩ tới khuôn mặt được trang điểm đậm như vậy, sợ là lại muốn đi vào toi let trang điểm lại đúng không?

Mà khi nữ phó tổng giám đốc nhìn bóng lưng của Tiểu Huyền rời đi, thì cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối lại bị cái ly rượu dâng lên tận miệng.

Một ông chú có quả đầu địa trung hải, liên tục dùng giọng điệu chán ghét nói: “Tiểu Bảo Bối, hãy uống một ngụm đi! Sau khi uống xong sẽ thoải mái một chút...”

Thật ra ông ta muốn nhân cơ hội này chuốc cho cô say khướt đi, đến lúc đó chuyện gì cũng có thể, muốn làm chuyện gì thì làm.

Nữ phó tổng giám đốc kia cũng nhìn ra được ý tưởng của người đàn ông này.

Nhưng mà cũng không có cách nào, nhiều năm nay ông ta cũng đã chuốc say cho không biết bao nhiêu người, cũng nhân cơ hội đã chiếm tiện nghi không biết bao nhiêu người rồi.

Nhưng chuyện này, cô ta cũng không có cách nào ngăn cản được. Dù sao cô ta cũng cần phải dựa vào người đàn ông này để kiếm com.

“Uống một ngụm nào. Nhanh một chút!” Một lúc lâu mà cũng không đổ rượu được vào trong miệng của Tiểu Bảo Bối, chủ tịch Dương có chút nôn nóng.

Cánh tay thô của ông ta nhấc lên, dự định đưa cô bé này vào trong lòng mình để dụ dỗ cho thật tốt. Di3n~đ@n.l3,quý.d0n.

Mà Tiểu Bảo Bối cảm thấy một cảm giác xa lạ xâm nhập, liền đưa tay đẩy ra phía trước.

Người đàn ông vốn sắp được áp sát lại gần, bị đẩy như vậy, đột nhiên cả người liền bị ngã xiêu vẹo đi.

Ngã về phía cái ghế ở bên cạnh, cả cơ thể mập mạp của ông ta liền bị lăn xuống đất!

Một cú ngã này, đoán chừng là không hề nhẹ.

Ông ta bị đau tới mức nhe răng trợn mắt lên!

“Cái con tiện nhân này, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!” Di3n~đ@n.l3,quý.d0n.

Ông ta đứng lên xoa xoa cái eo của mình, trên khuôn mặt lúc trước vẫn luôn treo một bộ dạng tươi cười dối trá lúc này đã không còn sót lại chút gì nữa.

“Hu hu đầu tôi rất choáng váng!” Đường như Tiểu Bảo Bối không nghe được lời nói của ông ta, lúc này vẫn rất tự nhiên ngồi trên ghế của mình khóc nức nở.

Kể từ sau khi say rượu ở nhà, cha của cô liền không cho phép cô uống rượu ở bên ngoài.

Vừa rồi cô cũng không dám uống nhiều. Nhưng mà cũng không chống cự lại được việc lão già này thay phiên mời rượu.

Cứ mấy vòng như vậy, cô uống một ngụm rồi lại một ngụm, dù ít cũng thành nhiều. Đầu óc cũng đã choáng váng lộn xộn thành một nùi lộn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Ông Chồng Không Biết Xấu Hổ Và Cô Vợ Cũng Không Biết Xấu Hổ (5)

Editor: Táo đồ phổ núi

Nghe thấy phía trước có tiếng động truyền tới, Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên lên nhìn thấy có rất nhiều người đang đi về phía cô.

“Có rất nhiều tên béo!” Cô hét lên một tiếng sợ hãi, khiến cho mặt mũi của vị chủ tịch Dương này không còn sót lại chút gì.

Ông ta ở trên thương trường nhiều năm như vậy, nhưng vẫn chưa có người nào dám chế nhạo ở trước mặt ông ta như vậy.

Cho nên, ông ta nhận định cô gái này chắc chắn là giả vờ.

“Được, cô cứ tiếp tục giả vờ đi! Xem đêm nay ông sẽ thu thập cô như thế nào!” Lúc nói những lời này, ông ta liền kéo Tiểu Bảo Bối đứng dậy, đi ra phía cửa. Vừa đi ông ta còn dặn dò người bên cạnh: “Tổng giám đốc Lý, cô đợi tí nữa rồi thanh toán hết chỗ này. Nói cho phó tổng giám đốc Tiểu là tôi và nhân viên nữ này có chút chuyện riêng cần giải quyết!” die,n; da. nlze.q; ydo /nn.

Ném lại những lời này xong, ông ta dẫn Tiểu Bảo Bối rời khỏi.

“Tránh ra! Tôi không cần ông ôm!”

“Đừng nói chuyện nữa, nếu không cẩn thận một lát nữa tôi sẽ không tha cho cô!”

“Hu hu... Tôi sợ...” Tiểu Bảo Bối uống chút rượu, nên đầu óc cũng có chút không được rõ ràng lắm.

Vừa thấy chuyện không thuận theo ý của mình, cô liền bắt đầu khóc nức nở.

Nhưng mà lão già kia đâu có quản được nhiều chuyện như vậy?

Hơn nữa, cho dù cái miệng của Tiểu Bảo Bối có khóc lên, nhưng mà lại không tránh thoát khỏi tay của ông ta. Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn.

Cho nên ông ta lại càng khẳng định, đây chính là chiêu thức lạt mềm buộc chặt của cô gái này.

Nếu đúng là như vậy, vậy thì đêm nay ông ta sẽ thuận theo ý của cô.

“Đi nhanh một chút...” Nói xong mấy chữ này, chủ tịch Dương liền nửa ôm nửa khiêng Tiểu Bảo Bối rời đi.

Mà nữ phó tổng giám đốc kia cũng chính là tổng giám đốc Lý, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi thì bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Xem ra, lại có thêm một cô gái tốt bị chà đạp...

- - Đường phân cách - -

“A lô, chào cô!” Tiểu Huyền mới từ bên ngoài về, lập tức móc điện thoại ra, bấm một dãy số gọi đi.

“A lô, chào cô phó tổng giám đốc Lý, tôi là Tiểu Huyền! Là như vậy, vừa rồi tôi có chút không thoải mái, nên đã lái xe về nhà trước! Chỗ của chủ tịch Dương, ngài nói với ông ấy một tiếng giúp tôi có được không?”

“Tôi biết rồi!”

Giọng nói của phó tổng giám đốc Lý ở bên kia, có chút yên tĩnh một cách kỳ lạ. Điều này khiến cho Tiểu Huyền không khỏi hỏi thêm một câu: “Không phải là chủ tịch Dương tức giận đấy chứ?”

“Không có, vừa rồi chủ tịch Dương đã đi về trước rồi!”

Lời này khiến cho Tiểu Huyền có chút sững sờ, bàn tay cầm điện thoại cũng xiết chặt lại. Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn.

Các đốt ngón tay trắng bệch kia đã giải thích rõ sự bối rối của cô ta.

“Chủ tịch Dương đã đi về trước rồi sao?” Vậy thì Tiểu Bảo Bối đâu?

“Đúng vậy. Chủ tịch Dương nói ông ấy và tiểu thư Tiểu có chút vấn đề riêng cần giải quyết.”

Lời này đã ám chỉ rất rõ điều gì đó.

“Chuyện này...”

Thật ra Tiểu Huyền nghe được điều này đúng theo điều mà cô ta đã dự tính, đáng lẽ cô ta nên cảm thấy vui vẻ.

Nhưng mà cô ta cũng không hiểu tại sao khi mình nghe được điều này thì lại có chút đau lòng.

Cũng đúng.

Nếu như không có Quý Xuyên, thì cô ta và Tiểu Bảo Bối không có bất kỳ định ý nào.

Hơn nữa, Tiểu Bảo Bối nhỏ hơn cô ta mấy tuổi. Mới trước đây, cô ta thích nhất là Tiểu Bảo Bối đi theo đuôi mình mở miệng gọi một tiếng ‘Chị Huyền Huyền’.

Khi đó quan hệ của bọn họ rất tốt.

Có món ăn gì ngon, thì Tiểu Bảo Bối cũng sẽ để dành cho cô ta.

Nghĩ tới bộ dạng tươi cười đáng yêu kia của Tiểu Bảo Bối, đột nhiên Tiểu Huyền có chút không đành lòng.

“Phó tổng giám đốc Lý, chủ tịch Dương...” Chủ tịch Dương đã đưa Tiểu Bảo Bối đi tới chỗ nào rồi! đi@en*dyan(lee^qu.donn). Lúc này Tiểu Huyền muốn hỏi như vậy.

Thậm chí cô ta còn có suy nghĩ có nên nhân lúc còn chưa phát sinh chuyện gì, chạy tới cứu Tiểu Bảo Bối ra không.

Nhưng vừa lúc đó, đột nhiên giọng nói của Quý Xuyên ở bên cạnh truyền tới: “Huyền Huyền, em đang nói chuyện điện thoại với ai thế?”

Lời này khiến cho Tiểu Huyền cứng đờ người lại.

Quý Xuyên ở đây từ khi nào?

Những gì cô ta vừa mới nói, Quý Xuyên có nghe được không?

Nhưng mà cẩn thận nhớ lại một chút, Tiểu Huyền phát hiện vừa rồi mình cũng không hề nói điều gì khả nghi cả.

“Phó tổng giám đốc Tiểu, còn có chuyện gì sao?” Người bên kia điện thoại thấy cô đang nói, nhưng lại không nói tiếp, liền mở miệng hỏi.

Mà nghe thấy giọng nói vang lên trong điện thoại, Tiểu Huyền lại cảnh giác nhìn người đứng trước mặt mình, Quý Xuyên mặc bộ quần áo ở nhà một tay đang cầm một ly cà phê, một tay đút trong túi quần.

“Không có chuyện gì, tôi chỉ muốn nói lần sau chúng ta gặp lại!”

“Được rồi! Lần sau gặp...”

“Bái bai!”

Tiểu Huyền nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện, sau khi cúp điện thoại ánh mắt của cô ta vẫn có chút bất an.

“Em làm sao vậy?” Quý Xuyên uống hai ngụm cà phê xong, liếc cô ta một cái, phát hiện ra cô ta có chút khác thường.

“Em... Em không có gì. Chỉ là vừa rồi uống rượu với bạn có hơi nhiều một chút, dạ dày hơi khó chịu!”

Tiểu Huyền sợ Quý Xuyên biết chân tướng sự việc, lại càng sợ anh biết rõ cô ác độc giao Tiểu Bảo Bối cho một lão già, liền thuận miệng nói dối đi@en*dyan(lee^qu.donn).

“Không phải em nói buổi tối có đi gặp mặt khách hàng sao?” Quý Xuyên đặt ly cà phê xuống, rồi ngồi lên trên ghế sofa. Anh ta không hề biết là anh ta chỉ thuận miệng hỏi câu này thôi nhưng khiến cho mười đầu ngón tay của Tiểu Huyền bám sâu vào trong túi xách hàng hiệu mà cô ta yêu thích.

Móng tay kia bám vào túi xách, nhìn tới có tổn hại một chút. Nếu như là bình thường, thì nhất định Tiểu Huyền sẽ sợ hãi kêu lên.

Nhưng hôm nay, Tiểu Huyền chỉ liên tục nắm chặt túi xách. Giống như là chỉ có hành động như vậy thì cô ta mới có thể bình ổn lại cảm giác bất an ở trong lòng.

Sau một thời gian sững sờ ngẩn ngui, Tiểu Huyền lại vội vàng mở miệng tiếp tục nói dối: “Dạ, là muốn đi gặp khách hàng. Nhưng mà kết thúc hơi sớm, em lại vô tình chạm mặt bạn cũ, nên uống một chút rượu! Chính là người mà lần trước chúng ta đã gặp ở khách sạn Bồng Lai đó... Không tin, anh có thể gọi điện hỏi cô ấy!”

Lúc nói ra câu này, ngón tay của Tiểu Huyền lại bám sâu vào trong túi xách.

Làm sao cô dám để cho Quý Xuyên đi xác nhận chuyện này thật chứ? Vừa rồi rõ ràng là cô trực tiếp từ bàn rượu đi về, lại càng không gặp người bạn nào!

Sở dĩ cô nói như vậy là vì không muốn cho Quý Xuyên tiếp tục truy hỏi nữa.

Mà Quý Xuyên nghe giọng điệu của cô ta cũng có chút khó chịu.

“Được rồi, vừa rồi anh cũng không nói là không tin em!” Quý Xuyên nói xong liền cầm lấy mấy tập tài liệu mà anh ta đưa ở công ty về, bắt đầu vừa uống

cả phê vừa xem tài liệu. điện ddn lie qiu doon

Mà Tiểu Huyền nhìn thấy như vậy, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. “Em đi tắm rửa đã.”

“Được rồi!”

Thấy Quý Xuyên đáp lại, Tiểu Huyền thả túi xách xuống, liền vội vã đi vào phòng tắm.

Nhưng lúc này, trên tay của cô ta vẫn còn cầm điện thoại di động.

Cô ta đang do dự có nên cứu Tiểu Bảo Bối hay không!

Nhưng mà bây giờ Quý Xuyên đang ở nhà.

Mà lúc này nếu hành động một mình, chỉ sợ vị chủ tịch Dương kia không dễ đối phó.

Nếu là gọi Quý Xuyên, chẳng khác nào chưa đánh đã khai.

Còn nữa, cho dù có cứu được Tiểu Bảo Bối ra, vậy thì thế nào? Đến lúc đó Tiểu Bảo Bối nhìn mình như thế nào là một chuyện, còn Quý Xuyên thì chỉ sợ là có miệng cũng khó nói rõ. điện ddn lie qiu doon

Nghĩ tới đây cuối cùng Tiểu Huyền cũng thả điện thoại mà bản thân vừa mới vội vàng đem vào phòng tắm xuống..

Tiểu Bảo Bối, thật xin lỗi. Hôn nhân của tôi mặc dù bất hạnh, nhưng mà tôi thực sự không muốn mất đi.

Chuyện đêm nay, cũng chỉ có thể như vậy...

Giây phút đặt điện thoại di động xuống, khóe mắt của Tiểu Huyền khẽ rơi xuống một giọt nước trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Kiều Trác Phàm, Em Sợ! (1)

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Kiều, cậu mau tới đây đi!”

Nhận được cuộc gọi của Đàm Duật, Kiều Trác Phàm vẫn còn nằm trên giường.

Tối qua về nhà ăn một bữa tối tình yêu của Tiểu Bảo Bối xong, Kiều Trác Phàm đã đi không biết bao nhiêu lần. Lúc này, cuối cùng trận tiêu chảy cũng đã ngừng lại. Nhưng cả người anh dường như bị rút hết đi hết tất cả sức lực vậy.

Chập tối định đi đón Tiểu Bảo Bối tan tầm, thì người phụ nữ kia lại nói cô phải làm thêm giờ.

Cuối cùng, Kiều Trác Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ về nhà một mình.

Bụng rỗng, nhưng mà anh không muốn ăn gì cả.

Anh chỉ muốn nghỉ ngơi một chút cho khỏe, đợi lát nữa có sức để đi đón Tiểu Bảo Bối về nhà.

Điện thoại của Đàm Duật, chắc lại gọi anh đi chơi tiệc đêm.

Bình thường thì có lẽ anh sẽ nhận lời. Dù sao thì Tiểu Bảo Bối cũng không có ở nhà, ở nhà một mình cũng buồn chán. Nhưng đêm nay trong người anh có chút khó chịu, nghĩ lại hay là thôi đi.

“Duật, đêm nay tôi không ra khỏi cửa.” Láy chặn trùm kín đầu, giọng nói của Kiều Trác Phàm có chút buồn rầu.

Nhưng mà thấy Kiều Trác Phàm như vậy, Duật Tiểu Gia ở đầu bên kia điện thoại vô cùng lo lắng: “Kiều Trác Phàm, tôi nói cho cậu biết, đêm nay nếu như cậu không tới đây, đảm bảo cậu sẽ hối hận cả đời!”

“Trời cũng không sập được, đợi ngày mai lại xử lý đi!” Bây giờ anh chỉ muốn nghỉ ngơi cho thật tốt.

Ôm chân mền, Kiều Trác Phàm lật người một cái, mí mắt cũng nặng trĩu xuống.

Nhưng mà Duật Tiểu Gia bên kia điện thoại vẫn còn đang gầm thét: “Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối và người đàn ông khác đi thuê phòng, cậu cũng có thể đợi tới ngày mai giải quyết hay sao?”

“Cậu nói cái gì?” Câu nói kia của Duật Tiểu Gia, khiến cho Kiều Trác Phàm đang chồm chần kín đầu liền ngồi bật dậy.

“Tôi nói, Tiểu Bảo Bối muốn gao nấu thành com cùng với người đàn ông khác! Cậu còn ở nhà được sao? Có phải cậu cảm thấy tóc đen của mình rất khó coi muốn biến thành màu xanh lục hết thì mới hài lòng sao!” (Chắc ai cũng biết màu xanh lục đại diện cho cái gì rồi chứ ạ? Vâng, có nghĩa là bị vợ cắm sừng!)

Duật Tiểu Gia nói liên tục, nhưng Kiều Trác Phàm chỉ bắt được một trọng điểm: “Tiểu Bảo Bối thuê phòng cùng với người đàn ông khác?”

Chỉ một lát sau, chiếc xe Hummer vàng liền chạy ở trên đường như bay.

Dù đã ban đêm, nhưng mà màu sắc của chiếc xe khi đi trên đường vẫn rất thu hút ánh mắt của người đi đường.

Nhất là đến khu náo nhiệt, ở đây đèn xanh đèn đỏ rất nhiều.

Chiếc xe này dừng lại thì có rất nhiều người đứng xem vây quanh.

“Chiếc xe Hummer vàng! Thật sự là hiếm thấy...”

“Tôi cũng cảm thấy chiếc xe Hummer này rất hiếm có!”

“...”

Liên tiếp hai trạm dừng đèn xanh đèn đỏ, Kiều Trác Phàm trực tiếp nhấn xuống cái loa, rồi chạy như bay ở trong khu náo nhiệt này.

Dọc theo con đường này, anh cũng không biết mình đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ.

Tóm lại, lúc anh chạy tới khách sạn trong lời nói của Đàm Duật, thì không tới mười phút.

“Tiểu Bảo Bối ở phòng nào?”

Vội vàng xuống xe, Kiều Trác Phàm chạy tới trước mặt của Đàm Duật, mái tóc đen cũng dựng ngược hết lên.

Vẻ mặt kia tràn đầy hung hãn và không cam lòng, giống như vẻ mặt của một người chồng ghen tuông.

“Nhân viên khách sạn nói không biết!”

Trở ngại đặc thù thân phận, nên Đàm Duật không dám làm quá mức ở thành phố này.

Nếu không, người đầu tiên không bỏ qua cho anh ta, khẳng định là ông ba của anh ta.

Mà lúc này, Kiều Trác Phàm lộ ra sắc mặt lạnh lùng, ngay cả Đàm Duật là anh em vào sinh ra tử cùng anh mà còn cảm thấy có chút sợ hãi.

Kiều Trác Phàm như vậy, so với bình thường còn ác độc hơn.

Trong đôi mắt kia tia sáng chạy tán loạn, vô cùng lạnh lùng, có thể dễ dàng cướp đi tính mạng của một con người.

“Lại không biết?” Giọng nói của anh, mạnh mẽ như tiếng sấm từ gầm thét.

Khiến cho mặt đất của khách sạn này, có chút rung động nhỏ.

Nhưng mà lửa giận của Kiều Trác Phàm, Đàm Duật có thể lý giải được.

Dù sao cũng là người phụ nữ của mình, lại còn là người vợ kết tóc của mình, nhưng mà lại đi thuê phòng cùng với người đàn ông khác, điều này bảo sao cậu ấy có thể chịu đựng được?

Kết cục của việc khiến cho Kiều Trác Phàm khó chịu, thì tương đối đáng sợ.

Hậu quả, có thể cả tòa nhà này đều bị anh san thành bình địa.

Nhớ ngày đó, khi ở nước ngoài đã có một lần xảy ra chuyện như thế này.

Nhưng trước mắt, đây là trong nước, lại còn là khu vực nằm trong sự quản lý của ba anh ta, Duật Tiểu Gia cảm thấy mình có trách nhiệm ngăn cản Kiều Trác Phàm đang điên cuồng.

“Kiều, tôi cảm thấy bọn họ đã dùng thẻ căn cước của người khác để đăng ký!” Duật Tiểu Gia ở bên cạnh nói.

Nếu như có thể, lúc anh vừa mới phát hiện Tiểu Bảo Bối, thì sẽ trực tiếp chặn cô lại.

Nhưng mà Duật Tiểu Gia sau khi com nước xong từ trên lầu đi xuống, lúc đang chờ ở cửa thấy phụ nữ mất đưa mày lại với mình, thì nghe được một tiếng nói khẽ: “Kiều Trác Phàm..”

Cũng chính vì câu nói này, khiến cho Duật Tiểu Gia lấy lại tinh thần.

Anh ta vốn tưởng là người anh em tốt của mình đến.

Nhưng ai ngờ được, anh ta lại nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đi cùng với một lão già.

Tư thế kia, cực kỳ ái muội.

Cả người của Tiểu Bảo Bối đều dựa vào đầu vai của người đàn ông kia!

Thấy một màn như vậy, Duật Tiểu Gia gào thét.

Vội vã chạy lại thì ai ngờ hai người kia đã đi vào thang máy.

Đây là hội sở nổi danh cao cấp, tầng cao nhất đều là phòng khách cho thuê.

Đến chỗ này, để làm chuyện gì, Duật Tiểu Gia cũng rất rõ ràng.

Chính bởi vì rõ ràng nên Duật Tiểu Gia mới vội vội vàng vàng thông báo cho Kiều Trác Phàm đến.

Thật ra trước khi Kiều Trác Phàm tới, Duật Tiểu Gia cũng muốn hỗ trợ điều tra rõ ràng cụ thể xem Tiểu Bảo Bối ở phòng nào.

Nhưng ai mà biết được, nhân viên phục vụ ở đây lại cẩn thận, không chịu nói ra.

Nhưng mà cũng khó trách, nơi này cũng nổi tiếng là bảo mật thông tin khách hàng rất tốt. Nếu không, thì chỗ này cũng không trở thành thánh địa vụng trộm yêu đương rồi. Có rất nhiều phụ nữ có chồng, đàn ông có vợ, cũng thích lựa chọn tới đây.

Nhưng ở đây canh chừng quá nghiêm ngặt có ưu điểm nhưng cũng có nhược điểm.

Như lúc này đây, bọn họ chạy đến bất gian, liền đụng phải nhược điểm.

So với bộ dạng vô cùng lo lắng này của Kiều Trác Phàm thì rất nhanh chóng ngay cả nóc phòng bọn họ cũng phải mở ra.

Duật Tiểu Gia cũng tin tưởng, nếu như bây giờ những người này không chịu nói ra, thì cho dù là chuyện gì Kiều Trác Phàm cũng có thể làm ra được.

Nên Duật Tiểu Gia đang tự hỏi dùng phương thức uyển chuyển như thế nào để khiến cho nhân viên phục vụ ở quầy tiếp tân nói ra tung tích của Tiểu Bảo Bối, để khỏi phải phát sinh một màn khiến cho Duật Tiểu Gia kinh hãi.

Trước mặt nhiều người như vậy, Kiều Trác Phàm đưa thứ gì đó đen thui kê lên đầu của người kia.

Tao do lê quý đđono.

Bên trong đôi mắt đen kia, ngoại trừ sát ý làm gì còn phong tình vạn chủng như trước?

“Đến cùng thì có nói hay không?”

Đó là súng, một khẩu súng đen.

Hạng súng, đang kê lên đầu của người kia.

Mà miệng súng Kiều Trác Phàm đang cầm đã kéo chốt an toàn lên.

Điều này giống như đang muốn nói cho người kia biết, bất cứ lúc nào anh cũng có thể nổ súng.

“A...” Người kia muốn nói là phải dựa theo quy định, mới có thể nói ra tung tích của Tiểu Bảo Bối, giờ phút này rốt cuộc Kiều Trác Phàm muốn cô ta nói cái gì cô ta cũng không biết nữa.

Nhưng mà khi nhìn vào hạng súng đen thui kia, cô ta chỉ biết sợ hãi kêu lên.

Mà những người xung quanh sau khi nhìn thấy món đồ chơi này, thì cũng chạy tán loạn bốn phía.

“Kiều, sao cậu lại mang theo món đồ chơi này tới?” Duật Tiểu Gia căn bản không nghĩ tới Kiều Trác Phàm đi ra khỏi nhà còn mang theo đồ chơi này đi.

Nếu như cảnh tượng này truyền ra ngoài, khẳng định là khi Duật Tiểu Gia anh về nhà sẽ không thể không bị đánh một trận. Tao do le quý dđono.

“Duật, ở đây không có chuyện của cậu, cậu mau tránh ra đi!” Từ lúc Duật Tiểu Gia nói cho anh biết Tiểu Bảo Bối đi thuê phòng cùng với người khác, thì Kiều Trác Phàm không hề có ý định buông tha cho bất cứ kẻ nào.

Mà ý định của anh, mang theo cây súng này là để giải quyết ‘gian phu’!

Không ngờ được, nhân viên tiếp tân ở đại sảnh này lại không hiểu được cái gì gọi là tùy cơ ứng biến, ngược lại lại đi đâm vào họng súng của anh.

“Kiều...” Đột nhiên Duật Tiểu Gia không biết nên nói cái gì.

Giờ phút này, anh giống như là một cây thuốc phiện nở rộ. Xinh đẹp nhưng lại mang theo độc được trí mạng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Kiều Trác Phàm, Em Sợ! (2)

Editor: Táo đồ phổ núi

Nếu như anh ta bỏ lại anh một mình ở chỗ này, thì đảm bảo nơi này không có một người nào có thể sống sót đi ra được.

Nhưng Kiều Trác Phàm, cậu quyết định kết hôn cùng với Tiểu Bảo Bối, bắt đầu quyết định cấm rở ở cái thành phố này, không phải đã nói là sẽ không đưa gió tanh mưa máu đến thành phố này rồi hay sao?

Mà bây giờ cậu lại như vậy, là vì sao?

“Nhanh lên gọi người phụ trách của các cô tới đây!”

Lúc lấy cây súng gì vào đầu của một người, một người khác ở bên cạnh ngây ngẩn cả người. Chỉ lo ôm lấy đầu trốn ở phía dưới, cho rằng như vậy thì có thể tránh thoát được tên tu la lấy mạng người này.

Nhưng mà cô ta lại không hề biết rằng, chỉ cần Kiều Trác Phàm muốn, bất cứ người nào cũng đều không thể tránh được.

Nhìn Kiều Trác Phàm rõ ràng đã không có kiên nhẫn chờ đợi nữa rồi, đã định nổ súng, thì Đàm Duật lập tức hét lên với một người khác.

Sau đó, người được Đàm Duật nhắc nhở vội vàng rời đi.

Cô gái kia đoán chừng là vô cùng sợ hãi. Không đầy một lát, người phụ trách của bọn họ thực sự tìm tới.

“Trước tiên... tiền sinh, có gì thì chúng ta hãy nói chuyện là được!”

“Bây giờ tôi muốn biết tung tích của Tiểu Bảo Bối! Không nói, một phút chết một người!” Kiều Trác Phàm biểu lộ rất rõ ràng như chém đinh chặt sắt, chuyện này ngay cả một chút thương lượng cũng không hề có.

Lần này, người phụ trách cũng run run.

“Chuyện này... Chúng tôi cũng không biết ai là Tiểu Bảo Bối. Như vậy đi, để tôi sai người nhanh chóng điều tra lại camera trong khoảng thời gian này, để tìm vợ anh...” Người kia vẫn chưa nói hết, cả người của Duật Tiểu Gia chợt lóe lên.

“Đừng...” Tiếng súng vang lên, đồng thời tiếng kêu cứu tê tâm liệt phế cũng vang lên.

Quả thật Kiều Trác Phàm đã nổ súng.

Nhưng mà vì được Duật Tiểu Gia ngăn cản, nên viên đạn không rơi vào óc của người kia là rơi vào cánh tay của cô ta. đfien dđn lie qiu doon

Một màu đỏ tươi hiện lên trên đồng phục màu trắng, đặc biệt bắt mắt.

Tất cả mọi người đều bị một màn này làm cho sợ hãi.

“Còn không mau hành động nhanh lên!” Vào lúc này Duật Tiểu Gia lên tiếng nhắc nhở.

Lần này bọn họ hành động rất nhanh chóng, một chút cũng không dám thất lễ.

Bởi vì bọn họ rõ ràng, người đàn ông này thật sự sẽ giết người.

“Đây là camera quản lý của chúng tôi trong khoảng thời gian này, đối với mỗi người chúng tôi đều làm nhận diện mặt, mời ngài xem!”

Người phụ trách nom nớp lo sợ đưa máy tính xách tay tới trước mặt của Kiều Trác Phàm.

Lúc này trên màn hình máy tính mở ra nhiều khung hình, xem ra đều là ghi chép trong khoảng thời gian này.

Ở khung hình thứ nhất, Kiều Trác Phàm không phát hiện ra bóng dáng của Tiểu Bảo Bối. Mà khung hình thứ hai cuối cùng anh cũng nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, người phụ nữ này dựa vào đầu vai của một người đàn ông mập mạp.

Chẳng qua một màn như vậy, khiến cho bàn tay của Kiều Trác Phàm nắm chặt lại tạo thành tiếng vang.

Không biết là, đợi tí nữa nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, thì Kiều Trác Phàm sẽ làm ra chuyện điên cuồng như thế nào.

Lúc này Duật Tiểu Gia vẫn đang nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm, trong lòng không nhịn được mà càng lo lắng.

Anh ta thật sự rất lo lắng, có khi nào Kiều Trác Phàm dưới cơn nóng giận đem Tiểu Bảo Bối..

Kiều Trác Phàm vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, giống như hận không thể ngay lập tức đập chết hai người đang ở trong máy tính. đến đến li qiu doon

Mà Duật Tiểu Gia cũng thuận theo ánh mắt của anh nhìn thấy một màn như vậy, anh ta có cảm giác Tiểu Bảo Bối ở trên màn hình có chút quái dị.

Không đợi Duật Tiểu Gia suy nghĩ chút gì đó, Kiều Trác Phàm đã mở miệng.

“Chính là người này. Số phòng...”

Súng của Kiều Trác Phàm lần này chỉ về phía người phụ trách.

“2035!” Quả nhiên có áp lực thì sẽ có động lực.

Vốn vẫn luôn miệng kêu khẩu hiệu khách sạn của bọn họ là khách sạn xa hoa có chế độ bảo mật bậc nhất, bị súng của Kiều Trác Phàm hù dọa, cái gì cũng nói ra hết.

“Tôi biết rồi!”

Bỏ lại lời này, Kiều Trác Phàm mang theo súng của anh đi lên trên lầu.

Duật Tiểu Gia biết rõ bỏ mặc Kiều Trác Phàm đi lên, có khả năng anh sẽ làm ra chuyện mà ngay cả bản thân anh cũng sẽ hối hận.

Suy đi nghĩ lại hết lần này đến lần khác, cuối cùng Duật Tiểu Gia vẫn đi theo ở phía sau.

- - Đường phân cách - -

“Kiều, không nên như vậy. Đây là ở trong nước, nếu như bị người chụp ảnh được thì coi như xong rồi!”

“Kiều, bình tĩnh một chút! Chân trời thiếu gì cỏ thơm, cần gì phải yêu đơn phương một cành hoa! Mà lại nói, Tiểu Bảo Bối cũng không phải là hoa, cùng lắm chỉ là một cọng cỏ đuôi chó thôi!”

“Kiều, cậu không cần thiết vì một cọng cỏ đuôi chó mà làm mất đi tương lai của mình!”

Duật Tiểu Gia liên tục thao thao bất tuyệt.

Nhưng mà dường như Kiều Trác Phàm không nghe được lời nói của anh ta, thang máy dừng lại liền đi ra ngoài.

“Kiều...”

Bước chân của Kiều Trác Phàm dừng lại trước phòng 2035.

Duật Tiểu Gia thử muốn giữ chặt anh, nhưng cũng không biết sao đột nhiên sức lực của Kiều Trác Phàm lại lớn như vậy.

Bỗng nhiên anh liền đem Duật Tiểu Gia bỏ rơi lại cách xa nhiều mét.

“Reng reng reng!”

Kiều Trác Phàm bấm chuông cửa vài lần, cuối cùng bên trong cũng truyền ra một giọng nói: “Ai vậy?”

“Phục vụ phòng!” Mấy chữ, mang theo mùi máu tanh. Nếu như người bên trong thông minh, hẳn là sẽ không mở cửa. Táo đồ phổ núi klieenx đàn lee quý đôi.

“Không phải bên ngoài tôi đã treo mấy chữ không được quấy rầy sao?” Người bên trong lầm bầm tức giận.

Mà chính bởi vì câu nói kia, đã khiến cho tất cả kiên nhẫn của Kiều Trác Phàm mất sạch.

Đột nhiên, anh đập một cước về hướng tay cầm cửa.

Một tiếng động thanh thúy vang lên, khiến cho người ở bên trong sững sờ.

“Không phải tôi đã nói là không cần sao?” Người bên trong còn đang tức giận, Kiều Trác Phàm đã đập một đập nữa.

Lúc này mới phát hiện người đàn ông bên ngoài thực sự có mục đích, lập tức có chút bối rối.

Mặc dù ông ta không biết người đến là ai, nhưng dựa theo kinh nghiệm trước đây, mở cửa tuyệt đối không có đồ ngon để ăn.

Cho nên, vị chủ tịch Dương mập mạp kia định dùng thân thể mập mạp của mình để chặn cửa lại.

Nhưng ông ta không ngờ được sức lực của người đàn ông bên ngoài lại mạnh mẽ như vậy.

Một cước cuối cùng, đã khiến cho người đàn ông mập mạp cùng với cánh cửa kiên cố kia ngã đổ rầm xuống đất không nói, còn đá văng ông ta ra xa vài mét.

Trên người của chủ tịch Dương chỉ mặc chiếc áo choàng tắm ngủ chổng vó lên.

“Mày biết ông là ai không? Chỗ này cũng không phải chỗ cho loại người như mày...” giương oai đâu!

Chủ tịch Dương muốn nói như vậy.

Nhưng khi một vật lạnh như băng đặt lên ót của ông ta, trong nháy mắt lời nói của ông ta lập tức im bật.

Khi ánh mắt nhìn thấy có một khẩu súng gí vào ót của mình đã khiến cho ông ta bị dọa toàn thân run rẩy.

“Mày...”

“Mày là ai, tao với mày không thù không oán, mày...”

“...”

Chủ tịch Dương liên tục run rẩy lên, không biết đang nói cái gì nữa.

“Cô ấy đâu?” Trong giọng nói mang theo mùi thuốc súng, khiến cho người ta khiếp vía. Nhưng đồng thời, giọng điệu như vậy cũng khiến cho người người tê dại. die,n; da. nlze.qu; ydo /mn.

Nó giống như rắn rết, hơn nữa lại là rắn rết độc, khiến cho sống lưng của người ta trở lên lạnh lẽo.

“Ai!” Chủ tịch Dương chỉ cảm thấy người đàn ông này thật khủng khiếp, cái mông dịch chuyển từng bước về phía sau. Ông ta sợ súng, lại càng sợ người kia nổ súng muốn mạng của ông ta.

“Tôi hỏi ông cô ấy đâu?” Đôi mắt sắc của người này biến đổi, chốt an toàn đã mở ra.

“Cô ấy?” Lần này, cuối cùng chủ tịch Dương cũng đã hiểu rõ. Người này sợ là muốn tới tìm người phụ nữ tên Tiểu Bảo Bối kia rồi.

Bà cô à, cô có bối cảnh lớn như vậy, cô nên nói sớm một chút mới đúng chứ?

Nếu như sớm nói, có đánh chết ông ta cũng sẽ không trêu chọc vào người phụ nữ kia!

Hơn nữa, đưa người phụ nữ kia tới chỗ này, thứ tốt nhất ông ta vẫn còn chưa được ném đâu!

Mà còn phải chịu tội không biết mấy lần rồi!

Bây giờ lại còn có người cầm súng chĩa vào đầu ...

“Không phải cô ấy nằm ở trên giường sao. Tôi cũng chỉ...” Chủ tịch Dương còn muốn căn nhắc nói cái gì đó.

Nhưng mà tiếng súng đã vang lên, những lời nói cuối cùng của ông ta đều bị nghẹn ở giữa cổ họng.

Lúc Duật Tiểu Gia chạy tới, thì ở bụng của chủ tịch Dương có một lỗ thủng, đang nằm ở dưới đất ngay cả một tiếng kêu cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Kiều Trác Phàm, Em Sợ! (3)

Editor: Táo đồ phổ núi

Không thể không thừa nhận, kỹ thuật bắn súng của Kiều Trác Phàm vô cùng tốt.

Một phát trúng mục tiêu không nói, ngay cả máu cũng không bắn tung tóe ra ngoài. Đây chính là yêu cầu mà trước kia thầy giáo đã đặt ra cho bọn họ.

Một phát súng này, nếu như để cho thầy nhìn thấy, đoán chừng ông ấy sẽ vô cùng vui vẻ.

Lúc trước một nhóm người của bọn họ, không một người nào có thể làm được như thế.

Nhưng trước mắt, nhìn kỹ thuật bắn súng này của Kiều Trác Phàm, Duật Tiểu Gia cũng không thể nào vui nổi.

Lúc này, Kiều Trác Phàm mang theo cây súng của anh, từng bước từng bước đi về chiếc giường kia.

Từ góc độ này của Duật Tiểu Gia, vừa đứng nhìn thấy Tiểu Bảo Bối bị lộ sạch, đang nằm ở giữa giường. Trừ cái đó ra, trên người của cô còn có rất nhiều vết xanh tím chẳng chịt...

Cho dù không có kinh nghiệm thực tế đi nữa, thì Duật Tiểu Gia cũng đoán được chút gì đó.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Cảnh tượng này sợ là khiến cho trái tim của cậu ta tan nát ra thành từng mảnh nhỏ?

Anh giống như một người điên vậy, đột nhiên chạy lại bên cạnh giường.

Duật Tiểu Gia phát hiện có gì đó không đúng, vội vàng chạy lại ngăn cản.

“Kiều... Kiều, cậu đừng như vậy!”

“Tránh ra! Hôm nay nếu như tôi không xả được con tức này, tôi không phải là Kiều Trác Phàm...”

Một tay anh nắm chặt súng, không để ý tới sự ngăn cản của Duật Tiểu Gia mà đi về phía trước.

Căn phòng này, là phòng xếp.

Chỗ chủ tịch Dương đang nằm, là phòng khách.

Mà chỗ của Tiểu Bảo Bối lại là phòng ngủ.

“Kiều Trác Phàm, cậu quên câu nói mà nhiều năm trước cậu đã nói rồi sao?”

“Kiều...”

Duật Tiểu Gia ra sức ngăn lại, nhưng mà cuối cùng anh vẫn bị Kiều Trác Phàm đẩy đi một lần nữa.

Mà lần này Kiều Trác Phàm hết sức thông minh, sau khi đi vào trong phòng ngủ, anh liền nhanh chóng khóa trái phòng ngủ lại.

“Kiều, đừng làm chuyện điên rồ. Cậu và Tiểu Bảo Bối vất vả lắm mới...”

Duật Tiểu Gia chưa nói được hết câu, Kiều Trác Phàm đã nói: “Duật, tôi hiểu ý của cậu! Vì một người như vậy, không cần thiết phải làm bản tay của mình!”

“Duật, cậu hãy xử lý chuyện bên ngoài giúp tôi đi! Còn nữa, mạng của người kia giữ lại cho tôi, chờ tôi nghĩ kỹ xem phải xử lý như thế nào lại nói sau. Còn bây giờ, tôi chỉ muốn đòi lại những gì mà trước đó cô ấy đã thiếu tôi!”

Ném ra mấy câu như vậy, sau đó giọng nói của Kiều Trác Phàm mất hút sau cánh cửa.

Mà Duật Tiểu Gia sau khi nghe những lời này xong, mặc dù còn rất nhiều điều muốn nói. Nhưng mà vừa rồi có một câu nói kia của Kiều Trác Phàm, cuối cùng anh ta chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ.

Xoa xoa mắt cá chân của mình vừa bị Kiều Trác Phàm đá một cái, Duật Tiểu Gia đau nhe răng trợn mắt.

Tên Kiều Trác Phàm này, tại sao có thể ra tay độc ác như vậy chứ?

Vết thương này về nhà để cho mẹ anh ta nhìn thấy, vậy thì phải ăn nói như thế nào mới được?

Nhưng mà trước mắt không phải là lúc cảm râm. Sau khi xoa nhẹ mắt cá chân bị đau xong, Duật Tiểu Gia liền nắm lấy một chân của chủ tịch Dương, kéo cả cơ thể mập mạp của ông ta đi.

- - Đường phân cách - -

"Cục cưng, em đã đồng ý với anh, hết một tuần liền cho anh!"

“Kiều Trác Phàm, còn chưa hết một tuần đâu!”

“Chưa tới một tuần sao? Tại sao anh có cảm giác như vài thế kỷ trôi qua rồi nhì...”

“Kiều Trác Phàm, anh thật ngốc!”

“Anh cứ ngốc như vậy đây, cho nên sau một tuần em nhất định phải cho anh, không được chơi xỏ lá! Nếu không anh sẽ cắt nát quần áo của em, rồi lấy hình khỏa thân của em dán khắp phố lớn ngõ nhỏ!”

“Người xấu, anh thật là bá đạo...”

“Vậy em nói, một tuần nữa liền cho anh...”

“Được được được...”

Trong trí nhớ, đây mới là chuyện phát sinh ngày hôm qua.

Chuyện này xảy ra ngày hôm qua trước khi đi ngủ, Kiều Trác Phàm lại không nhận được mà ôm cô gặm cắn. Lúc ấy anh không kháng cự được liền muốn ấn cô ở trên giường. Die6n da29n le6 quy1 d9o^h.

Nhưng cuối cùng, bộ dạng đáng thương như một con chó con của cô cuối cùng anh cũng phải thỏa hiệp.

Lúc đó muốn cô không thành, Kiều Trác Phàm cũng không hề cảm thấy đáng tiếc một chút nào. Ngược lại anh vô cùng trân trọng cô, thương tiếc thân thể bé nhỏ của cô.

Anh muốn đem những gì tốt nhất trao cho cô. Cho nên, cho dù cô liên tục từ chối mình, thì anh vẫn yêu thương chiều chuộng nhường nhịn cô.

Bị từ chối như tối hôm qua, trong khoảng thời gian này không biết đã phát sinh bao nhiêu lần.

Nhưng mà mỗi lần không thành, Kiều Trác Phàm vẫn ôm cô cùng với những lời những bất mãn đi vào giấc ngủ. Nhưng trong lòng thì lại vô cùng ngọt ngào.

Nhưng khi nhìn thấy cả người của cô trần truồng nằm trên giường như vậy, thì khoảnh khắc anh cảm thấy ngọt ngào chìm vào giấc ngủ kia, Kiều Trác Phàm lại cảm thấy mình mới đáng thương làm sao.

Người phụ nữ này, hình như chỉ thật trọng như vậy đối với một mình anh.

Đối với người khác...

Nghĩ tới người đàn ông mập mạp ngoài kia, Kiều Trác Phàm chỉ cảm thấy chán ghét.

Tiểu Bảo Bối, em lại có thể lấy sự thật lòng của Kiều Trác Phàm tôi ra để chà đạp, vậy thì em phải biết hậu quả của việc này là gì!

Một người xấu xí như vậy em cũng có thể tiếp nhận, vậy thì tôi đối xử với em như thế nào chắc là cũng không sao đúng không?

Nghĩ tới đây, Kiều Trác Phàm ném súng qua một bên, nhân tiện đi về phía Tiểu Bảo Bối.

“Ưm! Đáng ghét...” Trong giấc mơ, cô cảm thấy bị xâm nhập, hừ hừ một cái.

Nhìn bộ dạng ngây thơ như thế của cô, anh hạ quyết tâm, nhân tiện hung hăng cắn lên cổ cô một cái...

“Đau!”

Tiểu Bảo Bối lẩm bẩm, biểu hiện sự bất mãn của mình.

Thậm chí, cô còn quơ quơ bàn tay nhỏ bé, muốn xua đuổi đi cái gì đó làm mình đau. Mà tay của cô vừa quơ một cái, lập tức bị Kiều Trác Phàm đè xuống: “Em cũng biết đau sao? Nhưng mà Tiểu Bảo Bối, em có biết bây giờ tim tôi đau như thế nào không?”

Có lẽ là do sức lực của tay, khiến cho Tiểu Bảo Bối ý thức được cái gì.

Cô mơ hồ mở mắt đôi mắt mông lung ra.

Đến khi nhìn rõ tất cả quang cảnh ở đây cô lập tức tỉnh táo lại.

Không chỉ tỉnh người mà còn tỉnh rượu luôn.

“Kiều... Kiều Trác Phàm!” Quá mức kinh ngạc, nên miệng cô nói hơi lắp bắp không rõ.

Mà phản ứng này, lọt vào mắt của Kiều Trác Phàm thì trở thành có tật giật mình.

“Kiều Trác Phàm, chúng ta làm sao...” Cô cũng muốn hỏi làm sao bọn họ lại ở cùng nhau, mà lại dùng động tác xấu hổ như vậy.

Nhưng cô còn chưa nói ra khỏi miệng, thì Kiều Trác Phàm đã cười cười một tiếng.

Nụ cười kia, khiến cho Tiểu Bảo Bối cứng đờ tại chỗ.

Bởi vì trong nụ cười của Kiều Trác Phàm, cô không nhìn thấy bất cứ chút tình nồng ý mật nào như trước kia.

Mà trong đôi mắt của anh, chỉ có sự hung ác và chém giết.

Một giây kia, đầu óc của cô lại hiện lên một cảnh rồi lại một cảnh nào đó, giống như là một đoạn băng liên hoàn. Tất cả những thứ đó, khiến cho cô mơ màng nhớ lại mình bị chủ tịch Dương dẫn tới chỗ này...

Sẽ không phải người kia đối với cô...

Tiểu Bảo Bối không dám nghĩ tiếp.

Nhưng suy nghĩ vừa rồi mới chỉ lóe lên, đã khiến cho mặt mũi của cô tái nhợt đi.

“Tiểu Bảo Bối, bây giờ em có gì để giải thích không?”

Lúc hỏi ra câu hỏi kia, Kiều Trác Phàm phát hiện mình thực sự vô cùng đáng thương.

Cho dù đến giờ phút này, anh vẫn còn yêu cầu xa vời đối với người phụ nữ này vì hành động của mình giải thích một chút.

Nếu như cô nói tất cả đây đều là hiểu lầm, anh sợ là mình vẫn có thể ngây ngô mà lừa dối bản thân.

“Kiều Trác Phàm, em...” Cô thật sự không biết đây là thế nào.

Cô chỉ nhớ rõ, cô và Tiểu Huyền đi nói chuyện với chủ tịch Dương. Về sau thì không thấy Tiểu Huyền nữa, còn chủ tịch Dương thì không hiểu sao lại đưa cô tới chỗ này, Tiểu Bảo Bối cũng chỉ có một chút xấu hổ ảm đạm.

Nhưng mà kêu cô giải thích cái gì, thì thứ cho cái đầu nhỏ của cô không theo kịp được tiết tấu, nghĩ không ra.

“Em không biết nên giải thích như thế nào!”

“Ngay cả một lời giải thích cũng không có? Tiểu Bảo Bối, coi như tôi đã nhìn nhầm em!”

Dường như chuyện này người đàn ông này không thể tha thứ được, tiếng gầm của anh chấn động tới mức tai của cô cũng ù đi.

Mà chuyện tiếp theo mà Kiều Trác Phàm làm ra càng khiến cho cô bất ngờ hơn.

Đột nhiên, người đàn ông này liền cởi quần áo trên người mình ra.

Nhìn quần áo của Kiều Trác Phàm đang cởi từng cái từng cái ra, cho đến cái cuối cùng cũng không chừa lại, Tiểu Bảo Bối cũng ý thức được sẽ phát

sinh chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Kiều Trác Phàm, Em Sợ! (4)

Editor: Táo đồ phở núi

Nhìn quần áo của Kiều Trác Phàm đang cởi từng cái từng cái ra, cho đến cái cuối cùng cũng không chừa lại, Tiểu Bảo Bối cũng ý thức được sẽ phát sinh chuyện gì.

“Kiều Trác Phàm, đừng như vậy em sợ...” Gần đây bọn họ không ngừng lén lút thân mật, ‘thăng thấn đối mặt’ giống như lúc này cũng là lần đầu tiên.

“Sợ sao? Chỉ như vậy đã sợ? Vậy lúc em phản bội tôi, tại sao lại không cảm thấy sợ hãi?” Anh vẫn còn đang thét lên. Lừa giận, khiến cho lí trí của anh mất hết. Lúc này người ở bên cạnh anh, cũng không còn là người phụ nữ mà Kiều Trác Phàm anh cưng chiều nhất nữa, mà giống như là kẻ thù giết cha vậy.

Tiểu Bảo Bối chỉ nhớ là, đêm đó Kiều Trác Phàm thay đổi giống như là một người khác vậy.

Một đêm này, Tiểu Bảo Bối bị giam cầm nguyên cả một đêm.

Kiều Trác Phàm liên tục chèn ép cô.

Nhưng như vậy, hai người bọn họ không có người nào cảm thấy vui vẻ.

Cho tới khi mặt trời mọc, Kiều Trác Phàm mới rời khỏi người của cô, mặc quần áo tử tế rồi đi ra ngoài.

Nhìn thấy dưới chiếc chăn đơn kia có một đóa hoa hồng vẫn chưa khô hoàn toàn, Kiều Trác Phàm sững sờ. Nhưng cuối cùng, bước chân của anh cũng không hề dừng lại..

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, cậu đúng là người bận rộn.”

Trong cửa hàng bánh ngọt, Nhạc Dương nhìn thấy Tiểu Bảo Bối chạy tới thì lăm bằm.

“Cậu mới là người bận rộn, không phải mình chỉ tới hơi trễ một tí thôi sao?” Tiểu Bảo Bối thả túi xách xuống, liền gọi nhân viên phục vụ tới, gọi cho mình một ly ca cao nóng.

“Không phải là mình nói cậu, cậu chỉ là một chủ nhiệm nho nhỏ được bao nhiêu tiền lương đâu mà bán mạng khắp nơi như vậy?”

Thời gian Nhạc Dương hẹn Tiểu Bảo Bối đã qua hai ba tiếng rồi, lúc này Tiểu Bảo Bối mới xuất hiện, bây giờ cô không phát hỏa mới là lạ.

“Mới vừa rồi thật sự là mình có chút chuyện!” Tiểu Bảo Bối nói.

Nhưng mà, Tiểu Bảo Bối cũng biết mình để cho Nhạc Dương chờ lâu như vậy, thì không đúng! Cho nên, lúc nói những lời này cô liên tục cúi gằm đầu xuống.

“Có chuyện? Có chuyện gì chứ...” Nhạc Dương đã giải quyết xong cái bánh ngọt thứ ba trong ngày hôm nay, mở miệng hỏi.

Lúc nói câu này, Nhạc Dương chú ý tới vẻ mặt của Tiểu Bảo Bối có chút tái nhợt. Hơn nữa, đầu tóc của Tiểu Bảo Bối, hình như hơi rối.

“Tiểu Bảo Bối, sao đầu tóc của cậu giống như cái chuồng gà vậy? Không phải cậu đi làm cũng là cái bộ dạng này đấy chứ?”

Nhạc Dương nói những lời này, khiến cho Tiểu Bảo Bối đang nhấp ngụm ca cao mà nhân viên phục vụ vừa đưa tới thì đột nhiên bị sặc.

"Khụ khụ khụ..."

“Nhìn cậu kia, uống một chút ca cao nóng thôi mà cũng như vậy? Từ từ thôi, mình cũng không thèm tranh với cậu mà!” Nhìn cô bị sặc tới mức không kịp tò, Nhạc Dương chỉ có thể để nĩa xuống đĩa, đi lại bên cạnh vỗ lên lưng cho cô nhuận khí.

Bên cạnh đó, cô còn có thể xử lý lại mái tóc rối tung của Tiểu Bảo Bối.

Mẹ của Tiểu Bảo Bối đã mất lúc cô còn rất nhỏ. Cho nên sau đó cha của cô vừa làm cha lại kiêm làm mẹ..

Nhưng có một số việc, lúc nào người cha cũng không thay thế được mẹ.

Giống như Tiểu Bảo Bối thích tóc dài, cha của cô dù có cố gắng như thế nào cũng không thể xử lý thật tốt giúp cô được.

Khi đó, Tiểu Bảo Bối thường xuyên đều là bộ dạng đầu bù tóc rối đi học. Tiểu Đăng nhiều lần khuyên Tiểu Bảo Bối, cắt ngắn mái tóc này đi. Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không chịu nghe, cô thà rằng để mái tóc dài bị rối cũng không chịu để một mái tóc ngắn chỉnh tề.

Cũng khi đó Nhạc Dương quen Tiểu Bảo Bối. Thấy mái tóc dài của cô liên tục bị rối, cô liền đảm đương chức vụ ‘Nhà tạo mẫu tóc’ cho Tiểu Bảo Bối! Nhưng mà một cô nhóc thì có thể biết được bao nhiêu, cũng lắm thì chỉ chải mái tóc của Tiểu Bảo Bối cho gọn gàng hơn thôi.

Nhưng mà đã nhiều năm như vậy, Nhạc Dương cũng đã luyện thành ‘tính nết’!

Chỉ cần nhìn thấy mái tóc của Tiểu Bảo Bối hơi rối một chút là tay của Nhạc Dương lại ngứa ngáy muốn giúp cô chỉnh sửa lại ngay.

Lúc này đây, Nhạc Dương lại giống như trước đây móc cái lược từ trong túi xách của mình ra, sau đó bắt đầu chải lại mái tóc rối cho Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà, lúc gạt mấy sợi tóc ở trong áo khoác trên bờ vai của Tiểu bảo Bối, thì Nhạc Dương ngạc nhiên phát hiện ra.

“Tiểu Bảo Bối, cà ri gà!” Nhạc Dương hét to, khiến cho mọi người trong cửa hàng đồ ngọt chú ý tới.

“Cái gì mà cà ri gà?”

Nhất thời Tiểu Bảo Bối cũng không hiểu là Nhạc Dương đang nói đến cái gì.

“Chỗ này nè!” Theo như hiểu biết của Nhạc Dương, cô căn bản chưa từng đụng phải chuyện như thế này nên cô sẽ không hiểu.

Cho nên Nhạc Dương rất hào phóng móc chiếc gương nhỏ của mình ra, đưa cho Tiểu Bảo Bối.

Sau đó cô lại vô cùng ‘săn sóc’ giúp đỡ Tiểu Bảo Bối chỉ về phía cái cổ của cô ấy.

Đương nhiên, nếu như bỏ qua về mặt bị ôi cùng mấy lời bà tám kia của Nhạc Dương, thì lúc này quả thực cô đang rất quan tâm Tiểu Bảo Bối.

Lúc này về mặt Tiểu Bảo Bối cũng không thay đổi nhiều.

Mãi cho đến khi cô nhìn thấy vết đỏ không nên xuất hiện trên cổ của mình, thì trong mắt của cô ngoài trừ sự khiếp sợ ra thì còn có nước mắt.

Dấu vết kia, giống như đang nhắc nhở cô những thứ không chịu nổi và đáng sợ đêm qua. Khiến cho bàn tay nắm cái gương nhỏ của cô run lên... “Bốp...” Trong khoảnh khắc, chiếc gương nguyên vẹn đã biến thành một đồng thủy tinh vỡ vụn.

Một màn này khiến cho ấn đường của Nhạc Dương nhú lại một cái.

Mà Tiểu Bảo Bối thì sưng sờ một lát, rồi vội vàng cúi đầu nhặt cái gương nhỏ rơi dưới mặt đất: “Nhạc Dương, xin lỗi...”

Động tác nhặt của cô, hơi chậm chạp.

Cả quá trình cô liên tục cúi đầu.

Mái tóc vừa vắn che hết nửa khuôn mặt của cô.

Khiến cho người khác không nhìn thấy vẻ mặt của cô lúc này.

Mà điều này, đúng là hiệu quả mà Tiểu Bảo Bối mong muốn.

Bởi vì lúc này, khóe mắt của cô đã chứa đầy một màu trong suốt.

“Bảo Bối, không sao hết. Đây cũng lắm chỉ là một cái gương nhỏ thôi, đã bị vỡ rồi thì còn nhặt làm gì?” Nhạc Dương thấy Tiểu Bảo Bối cúi xuống nhặt từng mảnh vụn của chiếc gương, còn tưởng rằng Tiểu Bảo Bối cho rằng mình tức giận, vội vàng cũng ngồi xổm xuống, nhặt giúp.

Vừa nhặt vừa lên tiếng an ủi Tiểu Bảo Bối.

“...” Nhưng mà hình như Tiểu Bảo Bối không nghe được lời khuyên của cô, vẫn cố chấp ngồi nhặt.

“Bảo Bối, cậu nghe thấy mình nói cái gì không?”

“Bảo Bối, nhanh lên một chút!”

Nhạc Dương nói hai câu mà Tiểu Bảo Bối vẫn không nói gì.

Trực giác nói cho Nhạc Dương biết, hình như Tiểu Bảo Bối có chuyện gì không vui. Suy đoán này, khiến cho Nhạc Dương đột nhiên đưa tay ra, kéo Tiểu Bảo Bối đang ngồi xổm dưới đất đứng lên.

“Bảo Bối, nói cho mình biết cậu bị làm sao vậy?” Nhạc Dương biết rõ, hàng ngày Tiểu Bảo Bối vẫn luôn ngốc nghếch như vậy. Gặp chuyện thì Tiểu Bảo Bối đều đều xấu che tốt khoe.

Đơn giản là vì, từ nhỏ Tiểu Bảo Bối đã không có mẹ ở bên cạnh, có nhiều chuyện cô chỉ có thể nói với cha mình.

Mà tuổi còn nhỏ nhưng cô cũng biết, cha cô có nhiều việc phải làm, cho nên cô cũng không dám nói những chuyện không vui cho cha nghe,

Tiểu Bảo Bối như vậy, khiến cho Nhạc Dương đau lòng.

Cho nên, Nhạc Dương cô mới có thể đối xử với Tiểu Bảo Bối giống như chị em ruột của mình.

“Nhạc Dương, mình không sao!” Bị Nhạc Dương hỏi, Tiểu bảo Bối chỉ buồn bã nói.

“Nếu không có việc gì thì tại sao cậu lại khóc?” Lúc Nhạc Dương nói những lời này, đột nhiên liền nâng cằm của Tiểu Bảo Bối lên, khiến cho cô ấy không thể không nhìn thẳng vào mình.

Thì thấy lúc này đôi mắt của Tiểu Bảo Bối hơi đỏ, nhưng không có bất kỳ giọt nước mắt nào.

“Nhìn đi, mình đã nói là mình không có khóc! Vừa rồi mình bị sặc...”

Tiểu Bảo Bối vừa nói vừa cười cười trêu đùa Nhạc Dương.

Thật ra thì cô nói dối.

Vừa rồi quả thật là cô đã khóc.

Nhưng nước mắt, lúc cô ngồi nhặt mấy miếng gương nhỏ, đã bị mu bàn tay của cô lau đi.

Tốc độ bốc hơi của giọt nước mắt kia cực nhanh, chỉ một lát thôi đã vô ảnh vô tung.

Hiệu quả này chính là điều cô muốn.

“Không có việc gì là tốt rồi. Nhưng mà cái cổ cà ri gà này là thế nào? Sẽ không phải là cùng với người đàn ông của cậu...” Nhạc Dương rất thích nhiều chuyện về đề tài này. Dienx dandf Kê quyu dong.

Mấy ngày hôm trước, cô nhìn thấy trên cổ của một nam luật sư trong phòng luật sư cũng có dấu vết như vậy, liền tám chuyện với Tiểu Bảo Bối rất lâu.

Không ngờ được, hôm nay dấu vết này lại có trên người của Tiểu Bảo Bối. Xem ra, cô cũng phải tám về chuyện này một chút!

Nhưng đối với điều này, Tiểu Bảo Bối không hề có chút tâm tình nào.

“Nhạc Dương, mình tới giờ làm việc rồi! Nếu như mình không đi, sợ là sẽ đến muộn.” Cô vừa nói ra khỏi miệng thì bắt đầu nói lảng sang chuyện khác.

“Tại sao còn chưa ngồi ấm chỗ đã phải đi rồi? Hơn nữa, hôm nay là cuối tuần mà! Ở Tiểu Thị các cậu không phải cuối tuần đều được nghỉ hay sao?” Nhạc Dương nói ra thắc mắc của mình.

“Cuối tuần đúng là được nghỉ, nhưng mà hôm nay phải làm thêm giờ. Cậu cũng biết rồi, hai ngày nữa công ty mình sẽ mở một buổi tiệc, mấy ngày nay cha mình kêu mình chịu trách nhiệm chuyện hội trường!” Cô lại nói dối.

Cha cô thương cô như vậy, làm sao có thể để cho cô làm việc mệt nhọc như vậy được chứ?

Nhưng trước mắt, cô sợ mình không rời đi, chỉ sợ sẽ rơi nước mắt trước mặt của Nhạc Dương.

“Vây cũng được! Vây cậu đi đi, nhưng mà lần sau, phải đi cùng mình cả ngày đấy!” Mặc dù Nhạc Dương rất muốn tán gẫu với Tiểu Bảo Bối nguyên cả buổi chiều, nhưng mà thấy cô bận rộn như vậy, còn tưởng cô thật sự có chuyện gì gấp gáp, chỉ có thể để cho cô rời đi.

Tiểu Bảo Bối cười với Nhạc Dương nói: “Được!”

Nhưng chớp mắt xoay người một cái, nước mắt của Tiểu Bảo Bối liền rơi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 102: Kiều Trác Phàm, Em Sợ! (5)

Editor: Táo đồ phổ núi

Duật Tiểu Gia sau khi dừng xe Audi của mình lại, thì nhìn ngó xung quanh cổng lớn của nhà họ Đàm.

Một lúc lâu, sau khi xác nhận hình như ba của anh ta không có ở nhà thì mới bắt đầu rón rén bước vào.

Nhưng vừa mới vào cửa, Duật Tiểu Gia liền bị kéo lỗ tai đi vào trong nhà.

“Được lắm, cục cưng thôi nhà anh, lại dám đi qua đêm hai hôm không về nhà ngủ?”

Một giọng nữ nhẹ nhàng, cùng với động tác kéo tai này cực kỳ không phù hợp.

Nhưng mà nói thật, mặc dù động tác của người phụ nữ này hung hãn nhưng mà không hề khiến anh bị thương chút nào.

Trong thiên hạ, có thể kết hợp giữa sự dịu dàng và hung dữ hoàn mỹ như thế, trừ mẹ của Duật Tiểu Gia anh ra còn có thể là ai? diennnle,qu.y don

Không quay đầu nhìn, Duật Tiểu Gia liền bắt đầu xin tha.

“Mẹ, ngài nhỏ giọng một chút. Ba con có ở nhà không?” Vừa rồi Duật Tiểu Gia nhìn sơ qua Land Rover của ba anh hình như không có ở nhà!

Nếu không, anh mới không dám bước vào cửa đâu.

“Ba con đang ăn điểm tâm, hai em trai của con cũng đều ở đây, đang chờ con kìa!”

Lời này khiến cho tim của Duật Tiểu Gia đập loạn lên.

Không hay rồi, ba đang ở nhà!

Sớm biết như vậy, mình không nên tự chui đầu vào lưới mới đúng!

“Hề Hề, nhanh lên đi ăn cơm thôi. Đừng phí sức với thằng nhóc lêu lổng đó, cứ giao cho anh là được!” Duật Tiểu Gia đang định nhân lúc ba của anh ta chưa phát hiện ra anh ta về nhà thì định chuẩn đi sớm, nhưng mà một giọng nam trầm thấp đã vang lên.

Giọng nói này, khiến cho Duật Tiểu Gia đang định lén lút chạy thực mạng bỗng cứng đờ người lại.

Mà nghe thấy lời nói này, thì người phụ nữ mặc bộ váy liền thân ở nhà liền thu tay lại. Rất nhanh, bà liền bị người đàn ông kia ôm vào trong lòng.

“Ông xã, anh phải giúp em dạy dỗ thật tốt tên nhóc thú này!” Người phụ nữ chu cái miệng nhỏ lên.

Nói thật ra, ở cái tuổi này mà còn có thể làm ra cái hành động có chút dễ thương của những cô gái mới lớn như vậy, ngay cả Duật Tiểu Gia cũng không thể không cúi đầu bái phục bà mẹ nhà mình.

“Biết rồi. Em hãy ăn cơm nhanh đi, nếu không sẽ bị người mất!” Nói đến đây người đàn ông buông lỏng người phụ nữ trong lòng ra. Nhân tiện, đôi mắt đen sắc như chim ưng hướng về phía Duật Tiểu Gia. Rõ ràng đã một đồng tuổi rồi, nhưng mà năm tháng chưa từng lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên người của người đàn ông này. Ông ấy, nhìn còn có chút đẹp trai hơn Duật Tiểu Gia. Đây là Duật Tiểu Gia tự cho là như thế! d,0dy1q.d

Người này chính là Đàm Dật Trạch. Là người đứng đầu khu S, là nhân vật mà cả thế giới đều phải kiêng kỵ.

Nhưng đồng thời người kiêng kỵ Đàm Dật Trạch cũng hiểu rõ ràng, ngàn vạn lần đừng đắc tội vợ của người này. Bởi vì so với đắc tội bản thân Đàm Dật Trạch còn đáng sợ hơn. Bởi vì người đàn ông này, đã sùng vợ mình vào tận xương.

“Con đi theo ta!” Giọng điệu này, hoàn toàn không dịu dàng giống như trước mặt mẹ của anh ta. Duật Tiểu Gia bĩu môi, lại xúi quẩy!

“Nói đi, tiếng súng ở khách sạn X tới qua, là các con làm?” Đàm Dật Trạch mặc một bộ quần áo màu ô liu nhìn lướt qua Cố Niệm Hề đã trở lại bàn ăn một cái, sau đó trừng mắt nhìn Duật Tiểu Gia!

“Ba, đó chính là tiếng pháo nổ!” Không phải trên báo chí cũng nói như vậy sao? Mặc dù tin tức này chính là ‘khẩu dụ’ của Duật Tiểu Gia.

“Còn bướng bỉnh? Con muốn mẹ con biết hay sao?” Người đàn ông lên tiếng lần nữa.

Quả nhiên lời này khiến cho Duật Tiểu Gia lại bĩu môi một lần nữa.

Được rồi, nhìn thấy thằng nhóc này có động tác y chang như người phụ nữ mà ông cưng chiều hết mực, giọng nói của Đàm Dật Trạch mới đỡ cứng nhắc hơn một chút.

“Thằng thần được khoan hồng!”

Lời này khiến cho Duật Tiểu Gia sững sờ.

Quả nhiên, chuyện bọn họ làm một chút cũng không thể lừa gạt được ba của Duật Tiểu Gia!

Ôi, gừng càng già càng cay!

“Ba, thật ra thì ông ta ngủ với vợ của Kiều! Kiều...” Lần này, Duật Tiểu Gia đem đầu đuôi câu chuyện kể lại.

Kể cả chuyện Kiều Trác Phàm ở khách sạn bắn hai phát súng, còn có cả lời nói của Kiều Trác Phàm là giữ lại nửa tính mạng của chủ tịch Dương, để chờ Kiều Trác Phàm ăn tươi nuốt sống.

Cũng đúng, dựa theo tính cách của Kiều Trác Phàm, nếu như giết vị chủ tịch Dương này thì đúng là quá tiện nghi cho ông ta.

Chuyện này nếu theo như bình thường, thì bọn họ cũng sẽ không nói cho người trong nhà biết. d,0dylq.d

Nhưng mà không còn cách nào khác, Duật Tiểu Gia biết mình cũng không thể gạt được ông ba già nhà mình.

Chi bằng bây giờ anh ta thẳng thắn để được khoan hồng.

Nếu không để mẹ của anh ta biết, thì cũng không còn là cách thức xử phạt của đàn ông trong nhà nữa.

Đến lúc đó, lại là nước mất nước mũi của mẹ già nhà anh ta, thì ba của anh ta không phải sẽ giết chết Duật Tiểu Gia hay sao?

“Thật ra họ Dương này, cũng không phải là cái loại tốt lành gì. Mấy năm trước, buôn lậu thuốc phiện với người khác nên mới phát lên... Còn nữa, gần đây những lời đồn về ông ta không được tốt lắm. Nghe nói mỗi lần họp tác với người ta, thì nhất định sẽ chuốc rượu cho người ta say, rồi tận dụng làm chuyện bẩn thỉu!”

Mấy năm trước?

Duật Tiểu Gia nghe giọng điệu của ba già nhà mình, lập tức vui lên. Ý tứ trong lời nói này của Đàm đại gia chính là đã sớm để ý họ Dương kia rồi?

Chẳng qua là vẫn luôn không tìm được cơ hội để xử lý?

Vậy thì chuyện mà Duật Tiểu Gia làm lần này, có phải có thể khiến cho Đàm đại gia khen ngợi một câu hay không? DiễẽđầnlêeQuýýĐôn

“Ba, vậy thái độ này của ba là gì?” Duật Tiểu Gia cọ cọ vào người của ông, bên trong đôi mắt lộ ra sự vui vẻ giống y như đúc Đàm Dật Trạch.

Mới trước đây Duật Tiểu Gia và Đàm thiếu có quan hệ thân thiết nhất. Trưởng thành, vẫn luôn như vậy. Trong ba anh em nhà bọn họ, cũng chỉ có anh ta là thân thiết với Đàm Dật Trạch nhất.

Trên cơ bản, anh ta có chuyện gì cũng đều nói với ông. Ngay cả Cố Niệm Hề cũng đổ kị với quan hệ của hai người bọn họ.

Nhưng mà Cố Niệm Hề không hề biết, sở dĩ quan hệ của bọn họ thân thiết như vậy, ngoại trừ bởi vì Duật Tiểu Gia thích đi theo sau lưng ông ra, còn không phải vì anh ta biết Đàm Dật Trạch lo lắng Cố Niệm Hề biết nhiều chuyện thì sẽ quan tâm một cách mù quáng. Vì để cho người phụ nữ mà bọn họ yêu thương nhất không phải quan tâm một cách mù quáng, bọn họ liền có chung một nhận thức như vậy.

“Xử lý sạch sẽ một tí đi!” Đàm Dật Trạch vuốt vuốt cái đầu của quả dưa của người kia, cười cười.

“Hắc hắc, cảm ơn ba!” Người này lại giống như trước đây, khiến cho Đàm Dật Trạch vui vẻ.

“Hai người đang nói nhỏ chuyện gì?” Cố Niệm Hề com nước xong, cũng lại tham gia náo nhiệt.

Nhìn thấy người phụ nữ này vừa đi tới Đàm Dật Trạch liền nháy nháy con mắt với Duật Tiểu Gia, hai người liền không tiếp tục nói về đề tài trước đó nữa.

“Được rồi, đi ăn cơm đi. Mẹ con lo lắng hai ngày nay con đi sớm về trễ không ăn uống tử tế, nên mới sáng sớm liền làm rất nhiều đồ ăn. Nếu như con không ăn hết những đồ ăn kia...” DiễẽđầnlêeQuýýĐôn

Đàm Dật Trạch mới chỉ nói tới chỗ này, Duật Tiểu Gia đã thức thòi làm nghi lễ: “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

“Hừ! Hai người các anh đều là người xấu, có chuyện gì vui đều không nói với em một tiếng...”

Cố Niệm Hề lên tiếng oán thán, cả căn phòng đều vang lên tiếng cười hạnh phúc bao quanh người phụ nữ này...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Kiều Trác Phàm Đến! (1)

Editor: Táo đồ phở núi

“Tổng giám đốc Kiều, đây là lịch trình ngày hôm nay, mời ngài...” Trên tầng trên cùng của Tập đoàn Đế Phàm, trợ lý Trần Khải ôm một đồng tài liệu đi tới.

Anh ta vốn còn muốn báo cáo gì đó với Kiều Trác Phàm.

Nhưng khi nhìn tình hình trong phòng làm việc, anh ta liền ngậm miệng lại theo bản năng.

Bởi vì Kiều Trác Phàm lúc này, giống như một vũng bùn nằm ở trên ghế salon. Ở trên người của anh còn ngổn ngang mấy vỏ chai rượu tây.

Cả phòng làm việc tràn ngập mùi rượu, mà người đàn ông nằm trên ghế salon lại hồn nhiên không biết gì, tiếp tục uống rượu của anh.

Một màn này khiến cho Trần Khải không biết nên tiến hay nên lùi.

Đi theo bên cạnh Kiều Trác Phàm cũng khá lâu rồi, dường như anh ta chưa từng nhìn thấy người đàn ông này chán nản như lúc này.

Nhưng ngày hôm nay, người đàn ông này định để cho bản thân uống say chết ở đây luôn thì phải.

Trừ những vỏ rượu ngoại rỗng rỗng, bên này còn đặt một số chai rượu chưa khai.

“Nhìn cái gì vậy?” Vào lúc Trần Khải còn đang do dự, thì người đàn ông chìm đắm trong bình rượu, cuối cùng cũng mở miệng.

“Ông đây chỉ uống một lần! Một lần là được rồi!” Kiều Trác Phàm lại tiếp tục đổ rượu vào miệng của mình.

Những lời này, không biết là anh đang tự nói với mình, hay là nói với Trần Khải, hoặc là nói với một người khác nữa.

Ban ngày ban mặt lại đi uống rượu, điều này cũng không tốt, đặc biệt đây lại là phòng làm việc của mình.

Nhưng bây giờ, chỉ có ở chỗ này, thì anh mới có cảm giác sẽ không khiến cho người khác phát hiện ra sự thảm hại của anh.

Mà lúc này đầu lười và giác quan của anh, đã bị chai rượu kia kích thích, có chút tê dại. Nhưng vì sao rượu chỉ có thể khiến cho đầu lười của anh tê dại mà không thể làm tê dại sự đau đớn trong lòng của anh?

Kiều Trác Phàm lúc này, cả người nằm trên ghế sofa. Chiếc áo sơ mi mặc trên người chính là cái áo hôm qua anh mặc rồi khỏi phòng làm việc. Không biết có phải đêm qua anh mặc áo sơ mi này đi ngủ hay không, mà giờ này chiếc áo này nhăn nhum còn hơn lá dưa muối.

Nút áo còn bị rơi mấy cái.

Vị trí trên cổ áo, không có bất cứ thứ gì giữ lại.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ vừa vắn chiếu vào khuôn mặt tuấn tú của anh, khiến cho khuôn mặt người đàn ông nhìn đầy râu ria, nhìn vào ngoại trừ rất mệt mỏi ra, thì còn có mấy phần chán chường.

Trần Khải cũng không biết, rốt cuộc người đàn ông này đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng anh ta biết rõ, bây giờ người đàn ông này đang vô cùng đau khổ, nên mới như thế này.

Anh ta đi theo bên cạnh Kiều Trác Phàm nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng thấy anh say rượu giữa ban ngày như thế này bao giờ.

Cùng là đàn ông với nhau, nhưng anh ta cũng không biết nên an ủi anh như thế nào, chỉ có thể yên lặng một lát, sau đó mở miệng nói: “Tổng giám đốc Kiều, uống ít một chút.”

“Tôi không sao, cậu đi ra ngoài đi!” Kiều Trác Phàm không quay đầu lại, mà tiếp tục đưa chai rượu lên miệng uống tiếp.

Trần Khải nhìn anh một lát, cuối cùng cũng vẫn thả đồng tài liệu ở trên tay lên bàn làm việc, rồi xoay người đi ra ngoài.

Trong chớp mắt cánh cửa đóng kín lại, trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình Kiều Trác Phàm.

Nhìn mặt trời rực rỡ chiếu sáng cả bầu trời, đáy mắt anh chỉ có bi ai.

Bên ngoài mặt trời chói chang như vậy, vì sao anh lại có cảm giác trong lòng đang mưa?

- - Đường phân cách - -

"Bảo Bối, sao con lại trở về?" Tiểu Đằng vừa về tới nhà, thì nhìn thấy thân thể nhỏ bé của con gái đang ở trên ghế sofa, nên có chút ngây ngẩn cả người.

Kể từ sau khi Tiểu Bảo Bối xuất giá, ông cũng không giống như bình thường nữa, hết giờ làm thì tan tâm đi về.

Bởi vì, trước kia còn có cô nhóc lúc nào cũng cần ông phải quan tâm, thì bây giờ không có cô ở nhà nữa. Trong nhà cũng không có gì phải bận lòng. Cho nên bây giờ phần lớn thời gian sau khi tan tầm xong, Tiểu Đằng sẽ ở trong phòng làm việc ngây ngốc một lúc để xem tài liệu hay gì gì đó.

Cho nên mới dẫn tới hôm nay ông tan làm về muộn như vậy.

Nhưng lúc vừa bước chân vào nhà, lại nhìn thấy trên ghế sofa có người, Tiểu Đằng cứ tưởng bản thân mình bị hoa mắt.

"Cha à, sao bây giờ cha mới về nhà!" Không biết có phải vì vừa mới tỉnh ngủ hay không, mà hốc mắt của Tiểu Bảo Bối hơi đỏ.

Nhìn thấy Tiểu Đằng đi vào, cô hừ hừ.

"Tại sao con đến mà cũng không thèm nói với cha một tiếng!" Sớm biết được con gái Bảo Bối về nhà, thì ông đã không lãng phí thời gian ở bên ngoài nhiều như vậy rồi.

Ông chậm rãi bước lên, định giang tay ôm chầm lấy Tiểu Bảo Bối.

Ông cũng chỉ có duy nhất một đứa con gái này, quả thực coi là hòn ngọc quý trên tay. Đột nhiên lại gả cô ra ngoài, ông thực sự cảm thấy không quen.

Thật khó khăn lắm mới thấy cô về nhà, Tiểu Đằng vô cùng kích động.

Nhưng Tiểu Đằng không ngờ tới, ông còn chưa giang tay ra thì đã bị con nhóc kia nhào tới ôm rồi.

Lần này Tiểu Bảo Bối nhào tới như một con trâu rừng, suýt chút nữa thì khiến cho Tiểu Đằng bị ngã. May mà Tiểu Đằng đủ cao lớn, có thể vững vàng đón được cô.

Nhìn con gái chôn trọn khuôn mặt ở trong lòng mình, trong lòng Tiểu Đằng chua xót không nói được thành lời.

"Sao thế Bảo Bối? Có phải ở bên ngoài chịu uất ức hay không? Có phải tên tiểu tử Kiều Trác Phàm kia bắt nạt con hay không?" Ôm cô vào lòng chặt hơn một chút, Tiểu Đằng hỏi.

Giọng điệu rất thận trọng giống như chỉ sợ mình không cẩn thận sẽ làm tổn thương cô.

"Cha à, cha nghĩ cái gì đâu không vậy! Nếu như anh ấy dám bắt nạt con, để xem con có đánh anh ấy không!"

Ở trước mặt của Tiểu Đằng, Tiểu Bảo Bối vẫn luôn tỏ vẻ khỏe xấu che.

Dường như sợ cha của mình không tin tưởng, cô còn quơ quơ nắm đấm nhỏ ở trước mặt của Tiểu Đằng.

Nhìn cô lúc này, trên khuôn mặt đều hiện lên sự nhẹ nhàng vui vẻ. giống như chuyện không vui với Kiều Trác Phàm đêm qua, tất cả đã quên rồi.

"Vậy thì tốt rồi. Con muốn ăn món gì không, để cha làm cho con!" Con gái đã lâu không về nhà, Tiểu Đằng rất nhớ. Lúc này ông vô cùng nhớ cảm giác con gái ngồi trước bàn ăn ăn món ăn mà ông làm cho.

"Thật sao? Con muốn ăn cái gì cha đều làm cho?"

"Thật! Nói đi..."

Nhìn đôi mắt xinh đẹp kia của cô, Tiểu Đằng nhìn xuyên qua cô hình như nhìn thấy được thứ gì đó, đáy mắt lại càng trở nên dịu dàng hơn.

"Hay quá, con muốn ăn gà xé cay, thịt sườn kho tàu..." Cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối không ngừng lẩm bẩm. Die nd da nl e q uuydo n.

"Đều tùy con... May là trong nhà đều có những nguyên liệu này, trước tiên con hãy ăn mấy món ăn vặt lót dạ đi đã, cha làm nhanh thôi!" Nói xong, Tiểu Đằng xoa xoa mái tóc của Tiểu Bảo Bối, sau đó cầm lấy tạp dề đi thẳng vào phòng bếp.

Bởi vì ông vội vàng muốn nấu cho con gái một bữa thức ăn mà cô thích cho nên Tiểu Đằng không phát hiện ra, vào lúc ông xoay người đi kia, thì hai hàng

nước mắt của Tiểu Bảo Bối lặng lẽ rơi xuống...

“Bảo Bối, ăn nhiều một chút! Nhìn con mà xem thời gian này đã gầy thành dạng gì rồi!” Sau khi Tiểu Đằng làm cơm tối xong, liền không ngừng gấp vào chén của Tiểu Bảo Bối.

Kỳ thật, Tiểu Bảo Bối rất rõ ràng, trong khoảng thời gian này mình không hề gầy đi. Mỗi ngày Kiều Trác Phàm đều thích mua đồ ăn cho cô, không vui liền đưa cô ra ngoài đi dạo, trên cơ bản mỗi ngày đều nuôi cô béo lên, làm sao mà gầy đi được? Có lẽ ở trong mắt của cha, cho dù cô như thế nào cũng đều gầy đi đúng không?

Mà cũng bởi vì như vậy, nên ông mới có thể thuận lý thành chương nhét đầy đồ ăn lên bát của cô.

Nhìn bát của mình được chất cao một đồng đồ ăn như núi, Tiểu Bảo Bối mím môi cười một tiếng.

Cha của cô vẫn giống như trước đây, thích nhất là làm nhiều đồ ăn ngon cho cô.

“Cha à, cha cũng ăn đi, thức ăn cũng sắp nguội cả rồi!” Nhìn ông bận rộn xoay quanh, chỉ lo gấp thức ăn vào chén của cô, Tiểu Bảo Bối cười cười.

“Được rồi...” Nghe thấy con gái cũng biết quan tâm mình, Tiểu Đằng cũng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Kiều Trác Phàm Đến! (2)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nhưng mà lúc ăn được một nửa, Tiểu Đằng hỏi tới Kiều Trác Phàm “Bảo Bối, tại sao Trác Phàm không cùng đến?”

Bọn họ là đôi vợ chồng tân hôn, lần đầu tiên về nhà cần phải đi cùng với nhau mới đúng chứ!

Lại nhìn cách Kiều thiếu đối xử với Tiểu Bảo Bối như vậy, Tiểu Đằng cho là anh sẽ không cho Tiểu Bảo Bối về nhà một mình mới đúng.

“Anh... Anh ấy có chút việc. Con nhớ nhà, nên con về trước!”

Rất lâu chưa được ăn đồ ăn do cha mình làm, Tiểu Bảo Bối ăn như lang như hổ.

Nhưng mới ăn vào được một nửa, lại nghe thấy cha mình hỏi Kiều Trác Phàm, vốn đang gấp đồ ăn bỏ vào miệng đột nhiên Tiểu Bảo Bối cứng ngắc lại.

Một lúc lâu sau cô mới mở miệng trả lời như vậy.
điên điên lie qiu doon

Tiểu Đằng còn nói: “Vậy con có muốn gọi điện thoại cho thằng bé, kêu thằng bé qua đây cùng ăn cơm hay không?”

Thật ra, Tiểu Đằng và Kiều Trác Phàm cũng không tiếp xúc nhiều lắm, nên cũng không biết tính tình của anh.

Ông nghĩ rằng, nếu không bảo bọn chúng thường tới dùng cơm, thì ông có thể tận mắt thấy được cách thằng nhóc này đối xử với con gái của ông.

“Không cần!” Tiểu Bảo Bối ngay cả nghĩ cũng không hề nghĩ liền trả lời như vậy.

Một mặt là bởi vì bây giờ cô không muốn gặp mặt Kiều Trác Phàm, còn mặt khác, là cô cảm thấy có thể Kiều Trác Phàm cũng cảm thấy giống như cô, cũng không muốn gặp mặt mình chút nào.

Nếu không, vì sao từ sáng sau khi rời đi tới giờ, lại không hề gọi một cuộc điện thoại nào cho cô?

Với lại muộn như vậy cô chưa trở về, sao Kiều Trác Phàm cũng không điện thoại cho cô?
điên điên lie qiu doon

Nghĩ tới lúc sáng nay Kiều Trác Phàm rời khỏi gian phòng đó kiên quyết như vậy, cô cảm thấy đời này cô và Kiều Trác Phàm khó có thể hòa hợp được?

Nhưng mà rõ ràng cô đã bị oan uổng.

Cô căn bản không biết, vì sao chủ tịch Dương lại đưa cô tới khách sạn. Cô cũng không hề biết vì sao lúc Kiều Trác Phàm xuất hiện, cả người của cô lại trần truồng!

Có lẽ là Kiều Trác Phàm biết là cô và chủ tịch Dương kia đã...

Bây giờ nghĩ lại, lúc này Kiều Trác Phàm không để ý tới cô cũng đúng đi! Anh là người như vậy, một người có địa vị có thân phận, làm sao cho thể cho phép vợ của mình bị người khác làm bẩn được chứ?

“Con bé ngốc nghếch này làm sao vậy? Dù sao cũng làm cả bàn đồ ăn, hai người chúng ta cũng không ăn hết được!” Tiểu Đằng lại gấp vào trong chén của Tiểu Bảo Bối hai miếng sườn kho tàu mà cô thích nhất rồi nói.

Đây cũng chính là mục đích quan trọng mà ông đã bận rộn thật lâu.

Nhưng nhìn sắc mặt của Tiểu Bảo Bối có chút mất tự nhiên, ông lại hỏi: “Có phải hai người các con lại gây gỗ với nhau không?”

Nếu như không phải gây gỗ, thì vì sao Kiều Trác Phàm lại bỏ mặc cho Tiểu Bảo Bối về nhà một mình?

“Cha à, con không có gây gỗ! Con chỉ không muốn có người khác tới quấy rầy thế giới của hai người chúng ta... Hôm nay, con chỉ muốn hai cha con chúng ta ở cùng với nhau!” Tiểu Bảo Bối sợ Tiểu Đằng nhìn ra bản thân khác thường, vội vàng buông bát đĩa xuống đi lại cọ cọ vào người của ông.

Nhìn cái đầu nhỏ chôn trong lòng mình, cuối cùng khóe miệng của Tiểu Đằng cũng bắt đầu cong lên: “Được, được, được, hôm nay chính là thế giới của hai người chúng ta!”

di@en*dyan(lee^qu.domn).

Lúc này, Tiểu Đằng vui vẻ vì con gái ở gần mình, dường như cũng không hề phát hiện ra vừa rồi Tiểu Bảo Bối dùng từ để hình dung Kiều Trác Phàm, đã dùng hai chữ ‘người khác’.

Sợ là từ khi Kiều Trác Phàm nhìn thấy cô và chủ tịch Dương đơn độc ở trong một căn phòng, ý tưởng ly hôn đã sớm mọc rễ ở trong đầu của anh rồi ấy chứ?

Nghĩ đến một tờ thỏa thuận ly hôn đang chờ mình ở bên kia, khóe miệng của Tiểu Bảo Bối ở chỗ Tiểu Đằng không nhìn thấy đã rung rung lên một cách khổ sở...

“Ăn đi. Những món này đều là món con thích ăn nhất...”

Tiểu Đằng lại bắt đầu không ngừng gấp thức ăn vào trong chén của Tiểu bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối thì nhìn như đang vui vẻ ăn uống.

Nhưng mà bây giờ ăn những món này đối với cô mà nói, giống như đang nhai sáp nến.- - Đường phân cách - -

“Bảo Bối, đây là kế hoạch hợp tác với tập đoàn Đế Phàm mà lần trước chúng ta đã ký được! Em hãy xem trước đi, có đề nghị gì hay thì nói với chị một chút!”

Thứ hai, ngày đầu tuần đi làm, Tiểu Bảo Bối liền bị Tiểu Huyền gọi lên phòng làm việc của cô ta.

Tiểu Huyền lấy tập tài liệu bên trên có in thiếp vàng rất rõ ràng dòng chữ ‘Đế Phàm’ để ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối.

Thật ra, kế hoạch hợp tác này là thời gian trước bên tập đoàn Đế Phàm cho người tới nói.

Nếu như là lúc trước, Tiểu Huyền nhất định sẽ ôm lấy một hợp đồng như vậy, đến lúc đó thành tích có được thì Tiểu Huyền cô chính là công thần.

Nhưng lần này, Tiểu Huyền lại không như vậy.

Bởi vì, đây là hợp tác với tập đoàn Đế Phàm.

Ngày đó tới tòa nhà Tiểu Thị, Kiều Trác Phàm đã nói, anh muốn đuổi cả nhà Tiểu Huyền ra khỏi Tiểu Thị.

Cho nên, lần hợp tác này theo Tiểu Huyền, thì so với củ khoai lang nóng phỏng tay không có gì khác nhau.

di@en*dyan(lee^qu.domn). Nói không chừng, đây chính là cái bẫy rập mà Kiều Trác Phàm dùng để đá cả nhà Tiểu Huyền ra khỏi Tiểu Thị?

Cho nên, Tiểu Huyền không hề suy nghĩ mà đem phương án này đưa tới trước mặt của Tiểu Bảo Bối.

Nếu như Tiểu Bảo Bối ra mặt, thì Kiều Trác Phàm cũng phải nể tình một chút đúng không?

Đương nhiên Tiểu Huyền tốn công tốn sức kêu Tiểu Bảo Bối lên trên này, ngoại trừ việc muốn nhanh chóng giải quyết ‘củ khoai lang bỏng tay’ này ra, thì còn muốn hỏi Tiểu Bảo Bối một chút, về chuyện ngày đó chủ tịch Dương đưa cô trở về...

Thật ra, cuối tuần này Tiểu Huyền trải qua cũng không vui vẻ gì.

Ngày đó khiến cho Tiểu Bảo Bối bị chủ tịch Dương mang đi xông, mỗi đêm cô ta đều nằm mơ thấy ác mộng. Diền ndk dan/le eequh ydo nnn.

Không phải cô ta không muốn trực tiếp gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối, nhưng mà cô ta cảm thấy nếu làm như vậy thì có chút biết rõ mà còn có hời. Đến lúc đó, nhất định Tiểu Bảo Bối sẽ nghi ngờ tới trên người của cô ta.

Mà bên phía chủ tịch Dương kia, thật sự Tiểu Huyền cũng có hỏi thăm qua.

Nhưng mà điện thoại của chủ tịch Dương hai ngày nay đều không gọi được, Ngay cả Phó tổng giám đốc Lý của công ty bọn họ cũng tìm ông ta khắp nơi.

Điều này khiến cho Tiểu Huyền buồn bực, chủ tịch Dương là một người to lớn như vậy, làm sau lại có thể biến mất như không khí được chứ?

Cuối cùng, Tiểu Huyền chỉ có thể trực tiếp tìm tới Tiểu Bảo Bối.

“Chuyện này... Tôi có thể không nhận hay không?” Nhìn thấy hai chữ thiệp vàng ‘Đề Phàm’ kia, trong đầu của Tiểu Bảo Bối liền hiện lên khuôn mặt của Kiều Trác Phàm.

Nếu nhận lấy tài liệu này, có nghĩa là sẽ phải gặp mặt anh đúng không?

Mặc dù cô biết đây chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng Tiểu Bảo Bối vẫn muốn tránh né theo bản năng.

Nhìn thấy phản ứng này của Tiểu Bảo Bối, Tiểu Huyền sững sờ.

Tiểu Bảo Bối lại có thể từ chối tập đoàn Đề Phàm củ khoai lang nóng bỏng tay này?

Theo như thời gian trước, mối quan hệ của cô ấy và Kiều Trác Phàm rất tốt, thì bây giờ Tiểu Bảo Bối không thể nào không nhận được. Nếu làm tốt, thăng chức tăng lương gì đó nhất định sẽ có. Cho dù làm không tốt, không phải sẽ có Kiều Trác Phàm nâng đỡ cho cô ấy hay sao?

Một nhiệm vụ dễ dàng như vậy, theo lý thuyết hẳn là Tiểu Bảo Bối phải vô cùng vui vẻ nhận lấy mới đúng. Diền ndk dan/le eequh ydo nnn.

Tại sao hôm nay lại...

Chẳng lẽ, buổi tối hôm kia, chủ tịch Dương thật sự đối với cô ấy...

Cho nên mối quan hệ của Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm cũng trở nên căng thẳng. Vì thế Tiểu Bảo Bối mới không chịu nhận lấy nhiệm vụ này?

“Nếu không thì em liền nhận lấy vụ của chủ tịch Dương bên kia là được!” Đột nhiên Tiểu Huyền lại mở miệng nói như vậy.

Mà lúc nói ra một câu như vậy, Tiểu Huyền liên tục nhìn chằm chằm vào Tiểu Bảo Bối. Ngay cả chớp mắt một cái cũng không dám, giống như là sợ lỡ mất một nét mặt nào đó thoáng hiện lên trên khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Kiều Trác Phàm Đến! (3)

Editor: Táo đồ phổ núi

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Tiểu Huyền, lúc cô ta đề cập tới mấy chữ ‘chủ tịch Dương’ này, thì khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối trở nên tái nhợt đi.

Thậm chí ngay cả hai bàn tay đặt trên đùi của cô cũng khấn trương nắm chặt lại thành quyền.

Phản ứng này, so với vừa rồi nhắc tới Kiều Trác Phàm còn mãnh liệt hơn nhiều.

Phản ứng này của Tiểu Bảo Bối, cũng đã phản nào khẳng định một chút suy đoán ở trong đầu của Tiểu Huyền.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của cô cũng không được tốt như vậy nữa.

“Được rồi, nhìn bộ dạng khó xử như vậy của em, em hãy đi ra ngoài trước đi. Đợi lát nữa chị xem có tìm được người nào thích hợp hơn em để nhận vụ này không.” Tiểu Huyền chân chừ một thời gian ngắn xong, liền nói như vậy.

Thành thật mà nói, hôm nay Tiểu Huyền có chút ‘thấu tình đạt lý’ như vậy có chút hơi lạ.

Nhưng mà lúc này bởi vì không cần phải nhận vụ của Dương Thị, và không cần phải đối mặt với lão già chết tiệt kia, nên Tiểu Bảo Bối thờ phào nhẹ nhõm một hồi, vội vàng chạy trốn chết ra khỏi phòng làm việc. Nhân tiện, cô cũng đã bỏ lỡ về mặt ấy này kia của Tiểu Huyền...

“Huyền Huyền, con đang suy nghĩ gì đấy!”

Lúc Tiểu Huyền phục hồi lại tinh thần, thì phát hiện Tiểu Vi đang đứng ở trước mặt mình.

“Mẹ, tại sao ngài đến mà không nói với con tiếng nào thế!” Tiểu Huyền đứng lên, kêu thư ký ở bên ngoài đưa cà phê vào.

“Mẹ đã đứng ở chỗ này rất lâu rồi, kêu con mấy tiếng mà con vẫn không hoàn hồn! Cái con bé này, ban ngày mà ngơ ngẩn cái gì!” Mới vừa rồi Tiểu Vi đi ngang qua công ty này, nhân tiện tới thăm Tiểu Huyền một chút, hỏi cô ta có muốn ra ngoài đi dạo phố không.

Không ngờ được, lúc vừa bước vào Tiểu Huyền vẫn luôn nhìn chăm chăm ra bên ngoài, bà ta la to lên mấy câu mà cô ta vẫn không có phản ứng gì.

“Con không sao!” Lúc Tiểu Huyền trả lời, vẻ mặt vô cùng mất tự nhiên.

Thật sự, cô ta không muốn hại Tiểu Bảo Bối.

Sau khi về đến nhà, nếu như không phải có Quý Xuyên ở nhà, sợ là cô đã quay trở lại khách sạn giải cứu Tiểu Bảo Bối rồi.

Nhưng lại bất đắc dĩ, lúc ấy Quý Xuyên ở nhà. Nếu như lúc đó cô nói tình hình thực tế ra, sợ là Dienx dandf Kê quyu dong...

Không ngờ, cô lại thực sự hại Tiểu Bảo Bối.

Vừa rồi đọc được những điều này trên mặt của Tiểu Bảo Bối, Tiểu Huyền thực sự rất hối hận. Bây giờ cô cũng không nghĩ ra được biện pháp gì, có thể đền bù được cho Tiểu Bảo Bối.

“Cái con bé này lại có tâm sự phải không?” Hiểu con không ai bằng mẹ!

Vừa nhìn vẻ mặt của Tiểu Huyền liền biết có chút mất tự nhiên, nên Tiểu Vi hiểu rằng cô ta có vấn đề gì đó.

“Nói cho mẹ nghe một chút, có phải lại giận dữ gì với Quý Xuyên không? Mẹ đã sớm nói với con rồi, một người không môn đăng hộ đối như vậy, con ở cùng một chỗ với cậu ta là rất mù quáng! Nếu như thật sự không thích hợp, thì hãy nhanh chóng tách khỏi cậu ta đi!” Tiểu Vi chính là không ưa Quý Xuyên, vừa nghĩ tới người đàn ông kia còn khiến cho con gái bảo bối của bà ta bị khinh thường, bà ta lại càng bất mãn.

Tóm lại, bây giờ Quý Xuyên không có điểm nào khiến cho bà ta nhìn thấy thuận mắt cả.

Càng nói càng tức giận, Tiểu Vi lại lao thẳng ra khỏi cửa phòng làm việc: “Mẹ đi tìm cậu ta nói lý!”

Nhìn thấy Tiểu Vi muốn rời khỏi phòng làm việc đi tìm Quý Xuyên, Tiểu Huyền vội vàng chạy lại kéo bà ta lại: “Mẹ ơi, không có liên quan gì tới anh ấy!”

“Không có liên quan gì? Không có liên quan gì tại sao con lại thành ra như vậy?” Tiểu Vi kiên trì.

“Mẹ, thật sự không phải là anh ấy. Mà là... Bảo Bối!”

Tiểu Huyền biết rõ, lúc này nếu như cô không nói rõ ra, thì khẳng định sau đó Tiểu Vi sẽ đi tìm Quý Xuyên.

“Tiểu Bảo Bối? Con vì chuyện của cô ta mà phiền não?” Tiểu Vi vừa nghe đến tên của Tiểu Bảo Bối, thì khóe miệng không tự giác lộ ra sự khinh bỉ.

Có lẽ theo ý của bà ta, Tiểu Bảo Bối căn bản không phải là người có huyết thống thuần khiết của nhà họ Tiểu. Một đứa trẻ như vậy, căn bản không có tư cách để cho bất cứ người nào trong bọn họ phải quan tâm tới.

“Cái con bé ngốc này, vì sao phải lo lắng cho cái con nha đầu kia chứ?”

“Mẹ, con đã làm chuyện có lỗi với Bảo Bối!” Nghĩ tới chuyện đêm đó Tiểu Bảo Bối gặp phải, hốc mắt của Tiểu Huyền đỏ lên.

Nếu như có thể quay trở lại buổi tối ngày hôm đó, cô thà rằng kéo Tiểu Bảo Bối cùng nhau rời đi, cũng không để cho một lão già kia giữ lại chà đạp! Nhưng vấn đề là mọi chuyện đã trôi qua rồi. Cho dù cô có hối hận như thế nào cũng không làm nên chuyện gì.

“Con đã làm gì?” Đối với lần này, dường như Tiểu Vi rất quan tâm.

“Mẹ, đêm hôm đó con đưa Bảo Bối đi nói chuyện với bên Dương Thị...” Có lẽ là nỗi khổ không có người nào chia sẻ bí mật nội tâm, nên cuối cùng Tiểu Huyền không nhịn được mà kể hết toàn bộ với Tiểu Vi. Kể cả chuyện ngày đó cô ta đã để một mình Tiểu Bảo Bối ở lại giữa bữa tiệc, phải đối mặt với loại người háo sắc bại hoại như chủ tịch Dương, còn có cả chuyện cô ta từ phó tổng giám đốc Lý biết được Tiểu Bảo Bối được chủ tịch Dương mang đi.

Lúc nói đến chuyện này, Tiểu Huyền còn khóc lóc than thở.

Nhưng sau khi Tiểu Vi nghe xong, lại cười lạnh ra tiếng.

“Con bé ngọc này, có cái gì phải lo lắng chứ? Loại chuyện giống như vậy, chỉ cần con không nói, mẹ không nói, thì sẽ không có người nào biết!”

Trong khoảng thời gian này, Tiểu Bảo Bối vì có Kiều Trác Phàm che chở, nên hàng ngày đều vui vẻ sung sướng. Và cũng theo đó, Tiểu Đằng và Tiểu Thi cũng càng ngày càng tốt.

Tiểu Vi nhìn thấy ở trong mắt, đau nhức ở trong lòng. Diên x dandf Kê quyu dong.

Bà ta đã ước gì nhìn thấy Tiểu Bảo Bối sớm ngã từ trên cao xuống.

Không có Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối xem như xong rồi!

“Nhưng mà mẹ, trong lòng con không dễ chịu chút nào!” Nhìn Tiểu Bảo Bối còn nhỏ tuổi mà đã phải gánh chịu nhiều như vậy, trong lòng Tiểu Huyền cảm thấy áy náy.

“Có cái gì mà không dễ chịu? Mẹ nói cho con biết, đây mới là chuyện đáng ra con phải làm từ sớm! Bởi vì chỉ như vậy, thì con tiện nhân kia với Kiều Trác Phàm coi như xong rồi!” Tiểu Vi nói, trong giọng nói tràn đầy vui vẻ.

Dường như, tin tức mà bà ta vừa nghe được, là một tin tức vô cùng tốt lành.

“Đúng rồi, Huyền Huyền đột nhiên mẹ nghĩ tới một điều thú vị rất quan trọng!” Tiểu Vi trầm ngâm một lát, tiện đà nói.

“Điều thú vị quan trọng gì?”

“Để cho Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm gặp mặt, để cho bọn họ quyết liệt dứt khoát với nhau!” Tiểu vi nghe vừa rồi Tiểu Huyền nói căn cứ theo phản ứng của Tiểu Bảo Bối thì có thể đoán được đại khái, bây giờ mối quan hệ của hai người bọn họ hẳn là hết sức căng thẳng.

Nếu như lúc này, bọn họ chỉ ra chuyện Tiểu Bảo Bối phản bội Kiều Trác Phàm ở trước mặt mọi người...

Người như Kiều Trác Phàm, quen ngồi ở vị trí trên cao, hẳn là sẽ không chịu nổi chuyện mất hết mặt mũi như vậy.

Đến lúc đó, Tiểu Bảo Bối bị đuổi ra khỏi nhà là chuyện sớm hay muộn thôi.

Và như vậy, thì Tiểu Đằng cũng thua cả ván bài.

Trước mắt, Tiểu Vi đã đem Kiều Trác Phàm trở thành con cờ tốt nhất ở trong tay...

“Mẹ, làm như vậy không tốt! Nếu như để cho người khác biết chuyện này, bọn họ sẽ nhìn chúng ta như thế nào?” Tiểu Huyền vừa nghe thấy lời của mẹ mình, mặt trầm xuống.

“Con bé ngọc này, trời biết đất biết, mẹ biết con biết! Nếu chúng ta không nói ra, thì ai biết được! Được rồi, đừng nói mấy lời ỉu rĩ đó nữa, bây giờ chúng ta phải nghiên cứu một chút xem làm như thế nào để Kiều Trác Phàm và Kiều Bảo Bối chạm mặt nhau!”

Nói xong Tiểu Vi bắt đầu kéo Tiểu Huyền vào trong phòng làm việc bắt đầu ‘nghiên cứu’.

Nhưng mà Tiểu Vi đã dự liệu sai lầm.

Trên đời này có một số việc muốn trời biết đất biết tôi biết anh biết rất khó!

Giống như chuyện bây giờ bà ta và Tiểu Huyền đang bận rộn thảo luận chuyện làm thế nào chia rẽ được Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối, thì bên ngoài cửa phòng làm việc có một người đang đứng.

Vốn người kia dự định đi tìm Tiểu Huyền thương lượng một số chuyện.

Ái ngờ, anh ta vừa đi lên thì vừa đúng lúc nhìn thấy Tiểu Vi ở trong phòng làm việc của Tiểu Huyền.

Mà những điều mà bọn họ vừa mới nói, anh ta cũng nghe được bảy tám phần!

Nhất là chuyện Tiểu Huyền nói cô làm như thế nào để Tiểu Bảo Bối ở lại một mình trên bữa tiệc, khiến cho Tiểu Bảo Bối một thân một mình lại say rượu đối phó với chủ tịch Dương, và cũng vì thế bị người đàn ông bản thiêu kia đưa đi khách sạn...

Chỉ là sau khi nghe những thứ này, người kia đứng ở cửa nắm chặt quả đấm lại!

Tiểu Huyền, thì ra người độc ác nhất trên đời, là cô...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 106: 65.4: Kiều Trác Phàm Đến!

“Bảo Bối, con vẫn còn ở nhà à!” Sau khi tam tảm Tiểu Đằng về nhà, lúc đẩy cửa bước vào thì nhìn thấy một bóng dáng ở trên ghế sofa, đột nhiên sững sờ.

“Cha à, con không thể ở nhà được sao?” Tiểu Bảo Bối đang ôm một đồng hồ ăn vặt, vừa nhai nhồm nhoàm, vừa dùng giọng nói không rõ ràng hỏi lại.

“Không phải là không thể ở nhà được, ba chỉ nghĩ con đó, dù sao thì cũng đã kết hôn với đứa nhỏ Kiều Trác Phàm kia rồi. Mà con cứ suốt ngày về nhà mẹ đẻ, không có vấn đề gì chứ?” Dđienn damn leie quyýdon.

Thấy cô ở nhà, đương nhiên là Tiểu Đằng vui vẻ rồi.

Cũng chính vì mong muốn cô ở nhà, để có thể làm cả một đồng hồ ăn cho cô, nên Tiểu Đằng mới có thể tan làm đúng giờ.

Nhưng mà sau khi nhìn Tiểu Bảo Bối, ông lại cảm thấy là lạ.

Đúng vậy, mặc dù hai ngày nay Tiểu Bảo Bối cũng giống như trước đây, thích ở trước mặt ông luôn giả vờ ngoan ngoãn, nhưng mà lúc có một mình, lúc nào cô cũng ngẩng người rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng mà bộ dạng này, Tiểu Đằng cũng đã bắt gặp nhiều lần rồi.

Trực giác nói cho ông biết, lần này Tiểu Bảo Bối trở về có khả năng có liên quan tới Kiều Trác Phàm.

Lại nói vài ngày nay lúc Tiểu Bảo Bối ở nhà, ngay cả đến một lần Kiều Trác Phàm cũng không có. Đừng nói là nhìn thấy Kiều Trác Phàm, tên tiểu tử kia ngay cả một cuộc điện thoại cũng không hề gọi.

Tình hình như vậy, một đôi vợ chồng mới cưới nên có sao?

Chính vì lo lắng, cho nên Tiểu Đằng mới mượn cơ hội để hỏi như vậy.

Nhưng Tiểu Bảo Bối lại nói: “Không thành vấn đề, ngài cứ yên tâm đi lo cho cái dạ dày đi ạ. Dù có chuyện lớn hơn nữa, đã có Tiểu Bảo Bối của ngài lo rồi!”

Nói thật ra, quả đầu tròn tròn của Tiểu Bảo Bối, lại thêm bộ dạng vô ngực, thật sự rất đáng yêu.

Chọc cho Tiểu Đằng cũng bật cười lên.

“Con nhóc con này, cũng chỉ biết dỗ cha vui vẻ! Được rồi, cha đi làm cơm, con mau thu dọn mấy thứ này lại, hôm nay ăn nhiều đồ ăn vặt như thế đủ rồi!”

Tiểu Đằng cung chiêu Tiểu Bảo Bối. Nhưng mà có một điểm, đó là các loại đồ ăn vặt gì đó, ông sẽ không cho cô ăn nhiều.

Bởi vì ông cảm thấy, những món đồ ăn vặt này không có lợi mà chỉ có hại cho thân thể! Dđienn damn leie quyýdon.

Thấy Tiểu Bảo Bối ngoan ngoãn thu dọn đồ ăn vặt sang một bên, lúc này Tiểu Đằng mới xoay người đi vào phòng bếp.

“Bảo Bối, con nói xem đêm nay chúng ta ăn miễn xào và canh cá thái lát, thấy được không?”

Tiểu Đằng ở trong bếp bận rộn nấu ăn.

Vội vàng như vậy, chính là vì muốn con gái của mình được ăn uống đầy đủ đúng giờ.

Lại một lần nữa nhìn bóng dáng cha mình bận rộn ở trong bếp, Tiểu Bảo Bối cố gắng ngẩng đầu lên, đem nước mắt nuốt vào trong bụng mình.

Cha à, tất cả rồi sẽ qua đi có đúng không?

Lúc mẹ rời đi, cha cũng luôn nói với con như vậy. Cho dù đau lòng như thế nào đi nữa, thì cũng sẽ biến mất theo thời gian thôi.

Nhưng mà cha à, vì sao con vẫn cảm thấy nhói đau như vậy?

Chỉ cần có người nhắc tới tên của anh, thì tim của con đau đớn như bị kim châm vậy! Kiều Trác Phàm. . .

Cái tên này, giống như là đã in dấu lên trên đầu tim của cô rồi.

Bây giờ muốn xóa bỏ cái tên này ra khỏi quỹ đạo cuộc sống của cô, triệt để loại bỏ nó ra khỏi nội tâm của cô khiến cho cô sắp không chịu nổi. . .

Cảm giác này, so với lúc trước khi Tiểu Huyền mang giấy hôn thú của cô ta và Quý Xuyên tới trước mặt cô còn khó chịu hơn hàng ngàn hàng vạn lần.

Tiểu Bảo Bối cũng không hiểu vì sao lại như vậy! Rõ ràng, Quý Xuyên và cô đã quen biết nhiều năm. Nhưng Kiều Trác Phàm và cô thì chỉ mới quen biết nhau hơn hai tháng.

Thời gian ngắn ngủi như thế, tình cảm của cô đối với anh sao lại sâu như thế?

Có lẽ là do mỗi đêm khi chìm vào giấc ngủ, anh đều dịu dàng hôn một nụ hôn lên trán của cô . . .

Cũng có lẽ là do mỗi lần cô gặp chuyện gì khó khăn thì anh đều ra tay giúp đỡ.

Cũng có lẽ là do vào những lúc cô buồn rầu ủ rũ thì anh lại thì thầm to nhỏ khích lệ. . .

Tóm lại, người đàn ông này đã lưu lại dấu ấn vào trong sinh mệnh của cô không có cách nào xóa bỏ được. Cho nên vào lúc cô không có anh ở bên cạnh làm bạn, thì mới khổ sở như thế.

Kiều Trác Phàm, nếu như cuối cùng anh muốn vứt bỏ em mà đi, vì sao lúc trước anh lại đối xử với em tốt như thế?

Chập tối ngày hôm đó ở nhà họ Tiểu, ngoại trừ tiếng lạo xạo phát ra từ trong phòng bếp lúc xào nấu đồ ăn, thì còn có tiếng khóc thút thít cố gắng đè nén lại . . .

- - Đường phân cách - -

“Quý Xuyên, anh nhìn giúp em xem bộ y phục này như thế nào?”

Tiểu Huyền vô cùng thích đẹp.

Cũng đúng. Tao do lê quý đđono.

Hai mươi lăm tuổi, đúng là thời điểm hào hoa phong nhã.

Phụ nữ lúc này, ngoại trừ việc bắt đầu thoát khỏi sự ngây thơ, thì còn có một sự thành thực, chính chắn toát ra từ trên người.

Mà Tiểu Huyền cũng nắm bắt rất tốt những điều này.

Mỗi lần ăn mặc vào, cô ta đều cố gắng thể hiện ra những điểm xinh đẹp quyến rũ nhất của mình.

Ví dụ như đêm nay, trên người mặc một chiếc váy màu đen lộ vai, khi mặc trên người cô ta, khiến cho cô ta nhìn qua bề ngoài thì đoán chính chừng chạc, chỗ đầu vai lộ ra thì khéo léo đưa đẩy lộ ra vẻ quyến rũ.

Mà mái tóc đen dài của cô ta thì tùy ý xõa ở trên đầu vai của mình, khiến cho những chỗ lộ nhiều da thịt tạm thời được che lại. Điều này tạo thành hiệu quả ‘Giống như ôm tỷ bà che nửa mặt’.

Có thể nói, đêm nay mặc bộ váy này, thực sự Tiểu Huyền đã đem tất cả những ưu điểm của mình làm nổi bật lên.

Ngay cả Quý Xuyên nhìn bộ trang phục như vậy, trong mắt của anh ta cũng thoáng hiện lên sự kinh diễm.

Nhưng mà nhìn Tiểu Huyền như vậy, không biết Quý Xuyên lại nghĩ tới điều gì. Sự kinh diễm ở trong mắt chỉ thoáng qua, Thay vào đó lại là ánh mắt trống rỗng mà gần đây hay xuất hiện trong ánh mắt của anh ta.

Điều này khiến cho Tiểu Huyền vốn hao hết tâm tư vào cách ăn mặc này không khỏi có chút mất mát. “Khó coi lắm sao?” Cô ta quần lấy Quý Xuyên hỏi.

“Cũng không tệ lắm!” Quý Xuyên nói. Nhân tiện ánh mắt của anh ta lại rơi vào tập tài liệu ở bên cạnh.

Trong khoảng thời gian này, Quý Xuyên thường xuyên mang công việc chưa làm xong về nhà làm tiếp. Tao do lê quý đđono.

Mỗi ngày bận rộn tới mức ngay cả thời gian vợ chồng thân mật cũng không có.

Nhưng Tiểu Huyền cũng làm việc ở Tiểu Thị.

Cô ta nhìn qua những thứ mà Quý Xuyên mang về, những tài liệu kia căn bản không cần phải xử lý gấp gáp.

Có lẽ, đây chỉ là thủ đoạn mà Quý Xuyên dùng để trốn tránh cô ta.

Nhưng mà cô ta không hiểu, mấy ngày hôm trước không phải đã tốt hơn một chút rồi sao?

Vì sao hai ngày nay, anh lại biến thành như vậy?

Đương nhiên, Tiểu Huyền cũng biết lúc này không phải là thời điểm dây dưa điều này.

Trước mắt, cô ta còn có chuyện quan trọng hơn phải xử lý!

“Cũng không tệ lắm là được! Đêm nay em có một buổi tiệc quan trọng phải đi tham sự, đoán chừng phải trễ một chút mới trở về!” Tiểu Huyền lại một lần nữa đứng ở trước gương, vừa soi gương vừa kéo lại mái tóc, kéo lại trang phục.

Sau khi kéo một lúc, cô ta mới lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Biết rồi!” Đối với chuyện này Quý Xuyên chưa từng can thiệp.

Nhưng mà phản ứng lạnh lùng này của anh, khiến cho Tiểu Huyền nhũn mảy lại một cái.

Cô cũng đã nghe những người bạn đã kết hôn lâu rồi nói qua, khi kết hôn lâu rồi, thì nhiệt tình giữa hai vợ chồng sẽ giảm đi.

Điểm này, Tiểu Huyền cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

Nhưng mà cô thật sự chưa từng nghe nói, đôi vợ chồng kết hôn chưa được một năm thì lại lạnh lùng như vậy.

Thậm chí, ngay cả tối nay cô gặp ai, muốn làm gì cũng không thêm hỏi tới!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Kiều Trác Phàm Đến! (5)

Editor: Táo đồ phổ núi

Đối với lần này Tiểu Huyền có chút tức giận.

Mà hình như Quý Xuyên cũng cảm nhận được ánh mắt của cô ta ngay lúc này, nên đột nhiên ngẩng đầu lên.

Hai tầm mắt tiếp xúc nhau, trong nháy mắt đó Tiểu Huyền vô thức sững sờ.

Bởi vì, cô thoáng nhìn thấy sự chán ghét không nên xuất hiện trong ánh mắt của Quý Xuyên!

Loại cảm giác này, giống như là Quý Xuyên chán ghét cô ta đến tận xương tận tủy vậy!

Nhưng ánh mắt đó, chỉ chợt lóe lên.

Rất nhanh, lúc cô ta muốn xác định xem cảm giác này có phải thực sự tồn tại hay không, thì lại không nhìn thấy gì nữa!

“Nhìn cái gì? Không phải em đã nói cần phải đi sao?”

Vào lúc mà Tiểu Huyền đang nhìn mình chằm chằm, thì Quý Xuyên lại mở miệng.

Vừa mở miệng ra, chính là thúc giục cô ta rời đi!

Tiểu Huyền mím môi lại, sau đó lại nói: “Em đi bây giờ đây. Đứng rồi, trước lúc anh đi ngủ thì anh đừng tắt hết đèn, chờ lúc em về sẽ sợ...”

“Tôi biết rồi!” Vào lúc cô ta còn chưa nói xong, Quý Xuyên đã mở miệng trước, cắt đứt những lời mà cô ta định nói ra khỏi miệng.

Vội vàng như thế, giống như là hận không thể làm cho cô ta biến mất khỏi căn phòng này vậy.

Đối với lần này, Tiểu Huyền có rất nhiều bất mãn.

Nhưng suy tính đến đêm nay còn có chuyện phải làm, cuối cùng cô ta cũng vẫn xoay người rời khỏi.

Mà sau khi Tiểu Huyền rời đi, lúc cửa chính của căn phòng trọ này vang lên, thì Quý Xuyên vốn đang vui đầu vào tập tài liệu đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về góc lúc này Tiểu Huyền vừa mới đứng.

Điều khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi là, anh ta lại cười...

- - Đường phân cách - -

“Bảo Bối, con muốn đi đâu?” Tiểu Đằng vừa mới thu dọn bát đĩa ở bên trong xong, lúc lấy trái cây ra thì nhìn thấy Tiểu Bảo Bối mặc quần áo vào rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

“Chị họ đang ở quán karaoke, bảo con đi qua đó một chút.” Tinh thần của Tiểu Bảo Bối có chút uể oải.

Nói thật ra, nhóm người của Tiểu Huyền kia căn bản cô không có giao tình gì nhiều. Bình thường, thỉnh thoảng Tiểu Huyền đi chơi ở bên ngoài cũng sẽ gọi Tiểu Bảo Bối ra. Nhưng mà Tiểu Bảo Bối rất ít khi đi. Đến tận lúc này...

Nhưng mà hôm nay, Tiểu Huyền vừa hỏi, Tiểu Bảo Bối liền đồng ý.

Không phải là cô muốn gặp Tiểu Huyền, mà Tiểu Bảo Bối cảm thấy, chính mình nên đi ra ngoài nhiều một chút.

Nếu như không đi ra ngoài dạo chơi, cô sợ cảm xúc của mình sẽ ngày càng phức tạp.

Đương nhiên, lúc này đi karaoke, Tiểu Bảo Bối cũng chỉ muốn mượn cơ hội này để giải tỏa tâm tình của mình, nhân tiện để xem có thể xua tan được sự nhớ nhung ở trong lòng mình được không.

“Karaoke? Vậy cũng tốt, nhưng đừng chơi đùa quá muộn!” Đối với cuộc sống giải trí của Tiểu Bảo Bối, từ trước tới giờ Tiểu Đằng luôn ủng hộ.

“Vâng!”

Không chần chừ thêm chút nào nữa, cô xoay người lại liền lao vào trong bóng đêm.

Vội vàng như vậy, cô chỉ sợ mình nán lại trước mặt của cha già thêm một giây nữa, thì nụ cười trên mặt sẽ cứng ngắc, và sẽ không nhìn được mà khóc lớn lên...

“Chị họ, bọn chị đang ở chỗ nào trong đó?”

Đến lầu dưới của quán Karaoke đã hẹn, Tiểu Bảo Bối gọi vào điện thoại di động của Tiểu Huyền.

“Bảo Bối, em đã tới chưa? Bọn chị đang ở phòng 302 trên lầu ba. Em đi nhanh lên một chút đi, mọi người đều đến cả rồi, đang đợi em đó!” Lúc Tiểu Huyền nghe điện thoại của Tiểu Bảo Bối thì đang ngồi ở trong phòng bao.

Đây là phòng riêng của quán Karaoke này, có thể nói là phòng riêng xa hoa nhất ở trong này.

Phòng riêng này cũng đủ để dung nạp năm mươi người trong phòng.

Nhưng lúc này ở bên trong phòng riêng này chỉ có bốn người.

Trừ Tiểu Huyền và hai trợ lý ra còn có một người nữa là Tiểu Vi. Nghe thấy Tiểu Bảo Bối đến, khóe miệng của Tiểu Vi lặng lẽ cong lên.

Vừa rồi lúc bà ta cố gắng kêu Tiểu Huyền gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối để hẹn cô tới quán Karaoke, thì Tiểu Huyền liên tục từ chối.

Đến cuối cùng, cô ta bị Tiểu Vi khuyên không còn cách nào khác nữa, chỉ có thể gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối. Nhưng mà trước khi gọi điện thoại, cô ta còn nói cô ta không thể đảm bảo nhất định sẽ gọi được Tiểu Bảo Bối đến đây.

Tiểu Vi còn tưởng rằng kế hoạch đêm nay của bọn họ sẽ bị thất bại hoàn toàn rồi. Đến tận lúc này...

Không ngờ được thực sự Tiểu Bảo Bối đã đến.

Trước mắt chỉ còn thiếu một người.

Thì diễn xuất này, có thể bắt đầu diễn được rồi!

Tiểu Bảo Bối đến rất nhanh.

Lúc tiến vào phòng bao của quán Karaoke này, lúc nhìn tới diện tích và mấy người rải rác thì rõ ràng rất đối lập, trong lòng cô có chút bất an.

Nhưng sau khi rót xuống một ly bia, thì tất cả các tâm tình lúc trước đều bị quét sạch.

Giờ phút này, cô cảm giác như mình đang đi trên bông, toàn thân mềm mại.

Mặc dù rất khổ sở, nhưng mà trong lòng của cô không còn đau đớn như vậy nữa.

Biết rõ cô uống rượu ở những chỗ như thế này rất nguy hiểm. Nhưng mà cô không quản được nhiều như vậy.

Lại nói, bây giờ thân thể của cô đã bị người đàn ông kia chà đạp rồi, hơn nữa còn bị Kiều Trác Phàm thấy được.

Bây giờ, đã không còn chuyện gì tệ hại hơn chuyện này nữa đúng không?

Nếu đã như vậy, thì cô liền bình nứt không sợ vỡ nữa...

“Chị họ, các người không hát sao?” Nhìn thấy không ai cầm micro hát, Tiểu Bảo Bối nhao nhao muốn thử.

“Bọn chị chờ một lát nữa mới hát. Em muốn hát, thì hãy hát đi!”

Thật ra Tiểu Huyền còn đang tính kế xem Kiều Trác Phàm có đến hay không, cho nên trước mắt bọn họ không có tâm tư rảnh rỗi để bận tâm tới chuyện ca hát này kia.

Còn nữa, kêu Tiểu Bảo Bối tới chỗ này để đợi Kiều Trác Phàm tới, nên cũng phải để cho cô có chút việc để làm. Nếu không, ai có thể ở chỗ này ngày ngo cả buổi tối chứ.

“Vậy em sẽ hát!” Tiểu Bảo Bối bởi vì uống chút rượu nên khuôn mặt hơi đỏ lên, cười ngây ngô một tiếng với Tiểu Huyền.

Nụ cười kia, khiến cho Tiểu Huyền không khỏi nhớ tới hôm đó cô ta đã nhét Tiểu Bảo Bối tới trước mặt của chủ tịch Dương kia...

Đột nhiên, Tiểu Huyền bắt đầu do dự, có phải cô nên đưa Tiểu Bảo Bối rời khỏi chỗ thị phi này hay không.

“Một đôi trên phố này, cũng giống như chúng ta. Đèn hoa rực rỡ của thành phố vừa lên, hai người vừa chia tay...”

Ở bên cạnh, Tiểu Bảo Bối bắt đầu ca hát rồi.

Bài hát mà Tiểu Bảo Bối hát là của Trương Tịnh Đình – Nếu như tiếp tục yêu.

Thành thật mà nói, tiếng hát của Tiểu Bảo Bối cũng không động lòng người. Nhưng mà bên trong ca khúc, thì đặc biệt thương cảm, còn có cả nước mắt trong suốt ở đuôi mắt của Tiểu Bảo Bối, tất cả giống như là một đôi tay vô hình, bóp cổ của Tiểu Huyền.

“Trước đây rất lâu nếu như chúng ta tiếp tục yêu thì sẽ như thế nào, một lần cuối cùng tin tưởng dài lâu, nằm trong bàn tay ấm áp của anh, không cần tưởng tượng...”

Lúc Tiểu Bảo Bối khóc hát lên câu này, thì đột nhiên Tiểu Huyền xông lên, kéo lấy tay của cô. Lúc này đây, cô ta thật sự không muốn Tiểu Bảo Bối xảy ra bi kịch này.

Nhưng mà, đúng là đã quá muộn.

Bởi vì, vào lúc Tiểu Huyền kéo Tiểu Bảo Bối không biết chuyện gì định lao ra khỏi gian phòng này, thì cửa phòng đẩy ra.

Mà người tiến vào, mặc bộ tây trang màu đen dùng sợi chỉ màu đỏ sậm để thêu hình con rồng và trắng. Trang phục ngang ngược như vậy thể gian hiểm có người có thể thể hiện được sự ngang ngược của nó rõ ràng như vậy.

Nhưng mà người này, lại có thể mặc bộ quần áo này rất hài hòa.

Mà sau lưng anh, vẫn như cũ có một mấy người đàn ông mặc trang phục màu đen đi theo phía sau.

Đoàn người như thế vội vã tìm đến, trong nháy mắt như mây đen phủ lên đỉnh núi, khiến cho người ta cảm nhận được điềm không may!

Phô trương thanh thế lớn như vậy, nhưng mà cũng không thể xem nhẹ được khí chất trong đó, trừ Kiều Trác Phàm ra, còn có thể là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Sự Thật Tới Muộn (1)

Editor: Táo đồ phổ núi

“Kiều thiếu, cuối cùng cậu cũng tới rồi!” Kể từ khi Tiểu Bảo Bối bước vào trong phòng thì Tiểu Vi vẫn luôn trừng mắt nhìn cô, nhưng khi nhìn thấy Kiều Trác Phàm cuối cùng cũng nở nụ cười.

Nhưng mà nói như thế nào được nhỉ?

Nụ cười này của Tiểu Vi, không biết có phải là do ánh sáng hay là vì nguyên nhân nào khác, nói tóm lại nụ cười này của bà ta vô cùng chói mắt.

“Mau vào ngồi đi, tôi đã cho người chuẩn bị loại rượu ngon nhất rồi!” Lúc này Tiểu Vi đối xử với Kiều Trác Phàm rất nhiệt tình, hoàn toàn đối lập với sự hà khắc lúc bình thường.

Tiểu Vi ra lệnh một tiếng, vài bình rượu tây mà Tiểu Bảo Bối đọc không hiểu được đưa lên.

Kiều Trác Phàm quét mắt nhìn mấy bình rượu kia một cái, trong đôi mắt đen láy kia vào lúc không ai phát hiện ra chợt lóe lên một chút.

Thực ra lúc anh bắt đầu bước chân vào trong căn phòng này, thì anh đã chú ý tới Tiểu Bảo Bối.

Nhiều năm như vậy cũng đã thành thói quen, khiến cho anh có thể chỉ cần nhìn một cái là phát hiện ra sự tồn tại của cô ở trong biển người. Lại càng không phải nói tới trong một căn phòng nhỏ như thế này.

Nhưng khi phát hiện ra cô thì đồng thời anh cũng cảm thấy hết sức giận dữ.

Vì sao cô làm ra chuyện phản bội anh như vậy, nhưng mà anh lại không thể từ bỏ cô được?

“Ngồi đi!” Vào một khắc kia khi Tiểu Huyền nhìn thấy Kiều Trác Phàm thì cả người liền cứng đờ lại.

Vốn dĩ, tay của cô ta đang giữ chặt tay của Tiểu Bảo Bối, thì đột nhiên lại buông lỏng ra.

Xin lỗi Tiểu Bảo Bối.

Cuối cùng, chị vẫn không kịp dẫn em đi...

"..."

Ngay cả giọng mũi Kiều Trác Phàm cũng không hề phát ra, thậm chí ngay cả nụ cười khách khí đơn giản nhất anh cũng không hề có, cứ như vậy ngồi xuống vị trí chủ vị. Mà đám hộ vệ ở sau lưng anh, lúc này cũng xếp thành một hàng, đứng ở phía sau ghế ngồi của anh.

Rõ ràng, người chủ trì buổi tụ họp ngày hôm nay chính là Tiểu Vi. Nhưng khi Kiều Trác Phàm vừa đến, thì bà ta liền bị đổi từ chủ thành khách.

Từ trước tới giờ Tiểu Vi luôn tự xem mình là trung tâm, giờ bị cảm giác như vậy thì vô cùng không thích. Nhưng mà có một điểm mà bà ta không thừa nhận cũng không được, đó là Kiều Trác Phàm ngồi lên vị trí chủ vị đó giống như là một chuyện đương nhiên, giống như anh nên được bọn họ tôn thờ, được bọn họ kính ngưỡng như vậy....

“Nói đi! Có chuyện gì...” Sau khi Kiều Trác Phàm ngồi xuống, anh chỉ khoa chân múa tay một cái, phía sau đã có người nhanh chóng đưa xi gà lên. Người còn lại thì châm lửa giúp anh.

Khi khói thuốc phả ra trong căn phòng này, Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy chớp mũi của mình càng lúc càng chua xót.

Anh thực sự không thích cô!

Nếu không thì vì sao kể từ khi bước chân vào trong căn phòng này, người đàn ông này ngay cả liếc mắt nhìn cô một cái cũng không có.

Tiểu Bảo Bối không biết bây giờ mình phải làm như thế nào, thì mới có thể hóa giải được lửa giận trong lòng người đàn ông này. Cho nên cô chỉ có thể nhìn chằm chằm xuống mũi giày của mình.

“Kiều thiếu, nhìn kìa sao ngài lại khách khí như vậy? Ngài là chồng của Tiểu Bảo Bối nhà chúng tôi, còn tôi là cô của Tiểu Bảo Bối, cho nên cũng coi như chúng ta là người một nhà!” Tiểu Vi nhìn thấy kể từ lúc Kiều Trác Phàm đi vào gian phòng này, thì anh và Tiểu Bảo Bối không hề nói với nhau câu nào, trong lòng bà ta rất hồi hộp.

Thấy Kiều Trác Phàm không hề có bất kỳ lời phản bác nào với lời nói của bà ta, thì bà ta lại tiếp tục cười nói: “Nếu như chúng ta đã là người một nhà, thì cũng không cần phải nói hai lời! Hôm nay tôi hẹn ngài ra đây, là để bồi dưỡng tình cảm để thân thiết hơn, đỡ cho người ngoài nói chúng ta quá xa lạ!”

Tiểu Vi nói như vậy, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng hiểu được ý nghĩa của từ ‘tụ tập’ của ngày hôm nay,

Lúc Tiểu Huyền hẹn cô, chỉ nói là mấy người trẻ tụ tập lại, nên cô mới đến. Thật ra sau khi tới đây, nhìn thấy Tiểu Vi cũng ở chỗ này, Tiểu Bảo Bối cũng đã sinh nghi ở trong lòng.

Mà bây giờ, Kiều Trác Phàm cũng đi tới đây, Tiểu Bảo Bối lại có cảm giác mình giống như một miếng thịt nằm trên thớt...

Đối với những lời này của Tiểu Vi, Kiều Trác Phàm không trả lời lại, cũng không từ chối.

Anh tự nhiên ngồi tại vị trí của mình, mở một chai rượu ngon mà Tiểu Vi nói, sau đó liền tự rót uống một mình. Thành thật mà nói, Kiều Trác Phàm như vậy khiến cho người ta không nắm bắt được đến cùng thì anh đang suy nghĩ điều gì.

Nhưng thái độ mập mờ không rõ ràng, đã cổ vũ cho thái độ kiêu căng của Tiểu Vi.

Theo suy nghĩ của bà ta, có lẽ Kiều Trác Phàm đã chấp nhận cuộc gặp mặt lần này của bà ta.

Lập tức Tiểu Vi lại bắt đầu nịnh nọt đưa cho Kiều Trác Phàm các loại điểm tâm, về mặt vô cùng đặc ý.

Ánh mắt của Tiểu Huyền liên tục nhìn qua nhìn lại ở trên người của Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm, cũng không biết là đang nghĩ điều gì.

Mà trợ lý của cô ta cũng đi theo mẹ của cô ta, đều hầu hạ Kiều Trác Phàm ăn nhậu.

Tóm lại, một cảnh tượng này nhìn qua rất vui vẻ hòa thuận, ngoại trừ Tiểu Bảo Bối ra.

Đột nhiên cô cảm thấy, bản thân mình thật dư thừa trước cảnh tượng này.

Suy nghĩ như vậy, cô cảm thấy mình nên rời khỏi đây.

Vào lúc mọi người đang bận rộn làm chuyện của mình, thì Tiểu Bảo Bối lặng lẽ nhắc chân đi.

Cô cho rằng bản thân mình đi đã rất nhẹ nhàng, mấy người bọn Tiểu Vi cũng sẽ không phát hiện ra.

Nhưng ai ngờ, vào lúc chân của cô vừa đi tới cửa thì giọng nói của Tiểu Vi truyền tới: “Bảo Bối, con muốn đi đâu?”

Bà ta xưng hô thân mật như vậy khiến cho cả người của Tiểu Bảo Bối nổi da gà hết lên.

Sự thật là cho dù là khi ở nhà đi chẳng nữa, thì cho tới bây giờ Tiểu Vi cũng chưa từng gọi Tiểu Bảo Bối thân mật như vậy bao giờ.

Thậm chí, khi lần đầu tiên Kiều Trác Phàm tham gia cuộc họp nhà họ Tiểu, lúc đó Tiểu Vi cũng vẫn luôn gọi cô là ‘Tiểu Bảo Bối’.

Nhưng trong quán Karaoke, Tiểu Vi biểu hiện thân mật một cách khác thường, thậm chí trên mặt của bà ta cũng hiện lên bộ dạng cười hiền hòa mà Tiểu Bảo Bối chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng đối diện với vẻ mặt tươi cười kia của Tiểu Vi, Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy cả người mình lạnh như băng.

Tiểu Vi là cô của cô, nhưng mà bà ta chưa từng làm chuyện mà một người cô nên làm.

Thân mật như vậy sợ là có mục đích khác.

Nhìn lướt qua Kiều Trác Phàm đang mím môi uống rượu...

Lúc này, ly rượu của anh đã cạn sạch. Người đàn ông đứng ở phía sau anh, lập tức tiến lên, giúp anh rót đầy ly rượu.

Bàn tay của anh, lại một lần nữa chạm vào ly rượu. Cả quá trình này, Tiểu Bảo Bối đều nhìn chăm chú.

Cô tin rằng, cô đang nhìn anh, điều này Kiều Trác Phàm chắc chắn biết rõ.

Ở trong căn phòng nhỏ của bọn họ, chỉ cần cô vừa nhìn về hướng Kiều Trác Phàm, thì anh lập tức phát hiện ra. Sau đó anh giống như quái thú vậy, đột nhiên bỏ nhào về phía của cô. Nhân tiện anh sẽ áp đặt mấy tội danh quái dị lên trên người của cô.

Giống như cái gì mà cô nhìn anh thì khẳng định là có ý đối với anh, nên cho phép cô hôn các kiểu.

Nếu không thì lại nói khẳng định là cô có nhu cầu sinh lý, anh có thể hào phóng để cho cô XXOO.

Tóm lại, mỗi lần Kiều Trác Phàm đều có thể bịa ra hàng nghìn lý do đủ các kiểu với mục đích duy nhất là muốn thân mật với cô.

Hơn nữa mặc kệ cô có đồng ý hay không thì cuối cùng người đàn ông này cũng sẽ ôm hôn một một lúc lâu...

Mặc dù mới ở cùng một chỗ với Kiều Trác Phàm hơn hai tháng nhưng mà xem ra những kỷ niệm giữa bọn họ lại nhiều hơn so với khi ở cùng Quý Xuyên.

Nhất là những ký ức thân mật như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 109: 66.2: Sự Thật Tới Muộn

Lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối ý thức được, thì ra Kiều Trác Phàm lại mang lại cho cô sự thân mật và vui vẻ nhiều như vậy, thì ra trong khoảng thời gian hai tháng bọn họ sống cùng nhau, những thứ này đã sớm in dấu vào trong đầu của cô, trở thành một bộ phận không thể thiếu trong cuộc sống sinh hoạt của cô, càng lúc càng khiến cho cô không nở rời xa và cũng không thể thoát ra được. . .

Nhưng hôm nay, Kiều Trác Phàm lại không thích cô. Những kỷ niệm kia, giống như đã bị xóa sạch khỏi đầu óc của anh. Cho nên anh mới có thể uống rượu một cách thoải mái như vậy?

Nhưng Kiều Trác Phàm, trong chốc lát anh có thể xóa đi tất cả những ký ức kia, nhưng em thì không thể . . .

Em không làm được, cho nên bây giờ em đang rất đau khổ . . .

“Bảo Bối, lại ngồi bên cạnh cậu Kiều đi. Nói như thế nào đi nữa thì hai người cũng là vợ chồng mà!”

Tiểu Vi nhìn thấy Tiểu Bảo Bối vẫn nhìn chằm chằm vào Kiều Trác Phàm, sau đó ngay cả ngẩng đầu lên cũng không có. Điều này đã chứng minh được suy đoán kia ở trong lòng của bà ta.

Ngay lập tức, bà ta càng cảm thấy vui vẻ.

Hai chữ ‘vợ chồng’ cuối cùng kia, bà ta hơi nâng cao giọng lên, cố ý nhắc nhở chuyện đã phát sinh giữa hai người.

Mà sau khi Tiểu Vi nói hết lời kia, thì khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối càng tái nhợt hơn.

Về mặt của Kiều Trác Phàm mặc dù biến hóa không rõ ràng lắm, nhưng mà cũng có thể nhìn ra được tốc độ uống rượu của anh càng lúc càng nhanh.

Ly rượu của anh lại một lần nữa cạn sạch!

Nhìn thấy phản ứng kỳ lạ như vậy của hai người, Tiểu Vi lại hỏi: “Sao thế, Bảo Bối? Con và Kiều Trác Phàm có phải . . .?”

Tiểu Vi hết sức thông minh, nói đến chỗ này thì dừng lại, mà không tiếp tục nói hết câu.

Nhưng mà, tất cả những điều này đều là bởi vì con gái của bà ta ở đối diện không ngừng nháy mắt.

Tiểu Huyền biết rõ, nếu như lúc này mẹ của cô ta nhiệt tình xúi giục, với sự thông minh và tài trí của Kiều Trác Phàm thì anh sẽ nhanh chóng liên tưởng ra chuyện này có liên quan tới mẹ con bọn họ.

Đến lúc đó, hai người bọn họ bị Kiều Trác Phàm điều tra ra, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Mà sau khi Tiểu Vi nói như vậy, thì dường như Tiểu Bảo Bối cũng sợ mọi người phát hiện ra điều gì đó, nên chậm rãi đi lại ngồi xuống bên cạnh Kiều Trác Phàm.

Không, không nên nói là đi, động tác của Tiểu Bảo Bối lại càng giống như là rùa bò.

Đi lại bên cạnh của Kiều Trác Phàm, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng ngồi xuống.

Nhưng mà, đối với hành động này Kiều Trác Phàm cũng không có phản ứng rõ ràng, điều này khiến cho lòng của Tiểu Bảo Bối thoáng buông lỏng một chút.

May mắn, anh không trực tiếp đẩy cô ra.

Phản ứng này cũng khiến cho Tiểu Vi bất ngờ.

Bà ta thật sự không ngờ được, Kiều Trác Phàm lại dễ dàng tha thứ cho chuyện người phụ nữ của mình lên giường cùng với người đàn ông khác, vẫn đồng ý để cho cô ngồi ở bên cạnh anh.

Mặc dù phản ứng này có chút kỳ lạ, nhưng mà Tiểu Vi vẫn không chịu dừng tay lại.

Nếu hai người bọn họ đang cùng cố gắng né tránh phát sinh tất cả mọi chuyện, vậy thì bà ta không ngại nhắc nhở bọn họ một chút.

“Bảo Bối, mau rót rượu giúp cho cậu Kiều đi, thất thần cái gì chứ?”

“Bảo Bối, con xem đoán chừng là cậu Kiều dễ bụng đói uống rượu rồi. Con bé này, còn không mau lấy điểm tâm cho cậu ấy ăn đi?”

“Bảo Bối, cậu Kiều ngồi có một mình như vậy hẳn là rất buồn chán? Con có muốn lên hát một bài để cho cậu Kiều vui vẻ hơn không . . .”

Tóm lại, chỉ cần việc gì có thể bảo Tiểu Bảo Bối làm, thì Tiểu Vi đều sẽ lên tiếng.

Câu nói cuối cùng kia, Tiểu Vi còn trực tiếp đưa micro cho Tiểu Bảo Bối.

“Một đôi trên phố này, cũng giống như chúng ta. Đèn hoa rực rỡ của thành phố vừa lên, hai người vừa chia tay . . .”

Biết rõ lúc trước Tiểu Bảo Bối hát bài ‘Nếu như tiếp tục yêu’ của Trương Tịnh Đình. Trước khi đưa micro cho Tiểu Bảo Bối, Tiểu Vi đã sai người bấm chọn bài này.

Tiểu Bảo Bối cầm lấy micro, không chút do dự liền hát bài này.

Nhưng mà cũng không sao, cứ mượn luôn cơ hội này hát một bài hát cho Kiều Trác Phàm nghe vậy!

Sau này, đoán chừng sẽ không có cơ hội hát cho anh nghe như vậy nữa rồi.

“Trước đây rất lâu nếu như chúng ta tiếp tục yêu thì sẽ như thế nào, một lần cuối cùng tin tưởng dài lâu, nằm trong bàn tay ấm áp của anh, không cần tưởng tượng. . .”

Giọng hát của Tiểu Bảo Bối vẫn còn đang vang lên.

Chỉ cất tiếng hát thôi, nhưng hốc mắt của cô đã đỏ lên rồi.

Vốn đang là một giọng nữ trong sáng rõ ràng, lại có chút khàn khàn, nghe vào tai có thêm một chút bi thương.

“Nếu như trước đây chúng ta vẫn tiếp tục yêu thì sẽ như thế nào, không chút nghi ngờ coi tình yêu như một tín ngưỡng. Nhưng mà cuộc sống luôn luôn đổi thay, em vĩnh viễn không học được cách kiên cường. . .”

Một câu cuối cùng, dường như giọng hát của Tiểu Bảo Bối trở nên nghẹn ngào.

Trước kia khi vẫn còn yêu Quý Xuyên, cô không hề biết rằng nói chuyện yêu đương lại là một chuyện ngọt ngào như vậy.

Cô ngốc nghếch, thậm chí còn chưa ý thức được trái tim của mình giống như một cán cân, đã từ hướng của Quý Xuyên dần dần nghiêng về một hướng khác, nghiêng về hướng của Kiều Trác Phàm . .

Chính vì cô không ý thức được điều này, cho nên cô mới không quý trọng tình cảm này của bọn họ.

Nhưng lúc này đây khi phát sinh những chuyện này, thì khiến cho đầu óc u mê của Tiểu Bảo Bối đột nhiên ý thức được, thì ra tình yêu của cô đối với Kiều Trác Phàm đã sớm đâm chồi mọc rễ ở trong lòng của cô . . .

Cô rất muốn quý trọng đoạn tình cảm này, và duy trì nó thật tốt. Nhưng mà dường như ông trời đang có ý định thu hồi lại ân huệ đã dành cho cô này. . .

Mối tình còn chưa kịp bắt đầu đã phải kết thúc, một mối tình đáng quý cũng là mối tình đau khổ khắc sâu trong lòng.

Tiểu Bảo Bối chưa từng trải qua chuyện như thế này, trong lòng đau đớn. Cô không biết làm thế nào để quên được, chỉ có thể lấy nước mắt để rửa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

Nghe một bài hát, lại nhìn thấy Tiểu Bảo Bối khóc sụt sùi như vậy, trong tim Kiều Trác Phàm khó chịu cứ như bị ai đâm một quyền vậy, đau đớn tới mức không thở nổi.

Anh không biết mình nên làm thế nào, mới có thể khiến cho trái tim mình không còn đau đớn nữa.

Nhưng anh biết rõ, nếu để cho Tiểu Bảo Bối tiếp tục khóc lóc trước mặt anh nữa, thì nhất định anh sẽ nổ tung!

“Một đôi ở trên phố, cũng giống như chúng ta. Buông cái ôm này ra thì mỗi người mỗi phương. . .”

Vào lúc Tiểu Bảo Bối hát câu hát cuối cùng này, thì đột nhiên Kiều Trác Phàm gầm lên: “Đây mà hát hò cái gì, giống như đang khóc tang thì có!”

Câu nói này khiến cho Tiểu Bảo Bối đang khóc đỏ hoe mắt, nước mắt của cô lại càng tràn ra như vỡ đê.

Cô sợ tiếp tục ở lại chỗ này nữa, sẽ không nhịn được mà gào khóc lên. Vì vậy, Tiểu Bảo Bối quăng micro sang một bên, sau đó nhấc chân chạy ra ngoài . . .

Bởi vì chạy hơi gấp, cho nên chiếc túi xách in hình con dê đáng yêu cũng không cầm theo. Mà bên trong đó còn có chiếc điện thoại di động của cô . . .

Vốn bầu không khí ở trong phòng riêng cũng được xem như hài hòa, nhưng bởi vì tiếng rống giận của Kiều Trác Phàm, và cả việc đột nhiên Tiểu Bảo Bối bỏ chạy khiến cho bầu không khí trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Ngay cả không khí, giống như cũng có chút bị đông cứng lại.

Tiểu Vi cũng không biết phải ứng phó như thế nào mới ổn thỏa. Mặc dù bà ta đã chuẩn bị để cho bọn họ trở mặt với nhau, nhưng bà ta lại không nghĩ tới chuyện đường lui hợp lý cho mình . . .

Lúc này, Tiểu Vi do dự có nên mở miệng nói cái gì đó không. Nhưng mà miệng lưỡi của bà ta mới cử động một cái, thì Tiểu Huyền đang ngồi bên cạnh bà ta vội vàng đưa tay ra kéo kéo tay của bà ta một cái, nhắc nhở bà ta tốt nhất lúc này không nên nói gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: 66.3: Sự Thật Tới Muộn

"Bốp bốp. . ." Vào lúc tất cả mọi người đang nín thở, chờ đợi phản ứng của người đàn ông này, thì có một tiếng động giòn giã vang lên.

Nhìn lại chỗ phát ra tiếng động, Tiểu Vi nhìn thấy ly rượu mà Kiều Trác Phàm đang cầm trong tay, lúc này đã biến thành một đồng mảnh vụn.

Chất lỏng màu nâu ở bên trong chiếc ly, hòa vào từng giọt máu tươi đang chảy từ trên tay của Kiều Trác Phàm xuống dưới . . .

Cảnh tượng này khiến cho những người ngồi ở đây đều phải hít một ngụm khí lạnh.

"Cậu Kiều, cậu bị thương rồi. Có muốn tôi gọi bác sĩ tới không?" Tiểu Vi trầm ngâm một lát, cuối cùng quyết định mở miệng.

Nhưng mà sau khi bà ta nói ra một câu nói này, thì cũng không nhận được phản ứng gì.

Bởi vì ánh mắt của Kiều Trác Phàm, ngoại trừ gắt gao nhìn về phía Tiểu Bảo Bối vừa mới rời đi ở phía cửa chính, thì không hề để ý những thứ khác . . .

- - Đường phân cách - -

Trên đường cao tốc, Kiều Trác Phàm dẫm mạnh lên chân ga của chiếc xe Hummer vàng.

Tốc độ như vậy khiến cho người đi lại trên đường đều cố gắng tránh né.

Phía sau, ngồi trong mấy chiếc xe nổi tiếng kia chính mà mấy người vệ sĩ chạy theo Kiều Trác Phàm đi khắp nơi, bọn họ cũng tăng tốc độ lên tối đa, hy vọng kịp đuổi theo người đàn ông ở phía trước.

Nhưng những người đó mặc dù đã sớm hiểu được thói quen của Kiều Trác Phàm, nhưng mà với tốc độ của bọn họ thì vẫn có chút lực bất tòng tâm.

Chính bởi vì như thế, nên bọn họ cũng đoán được vừa rồi lúc ở trong phòng riêng, Tiểu Bảo Bối bị ông chủ của bọn họ làm cho phải bỏ chạy ra ngoài, khẳng định là có vị trí hết sức quan trọng ở trong lòng của ông chủ bọn họ.

Nếu không, vì sao ông chủ của bọn họ từ trước tới giờ luôn âm hiểm và xảo trá, vì sao đêm nay lại có thể vì người phụ nữ này mà liên tục mất khống chế như vậy?

Bây giờ, ngay cả vết thương ở trên tay cũng không hề băng bó, mà trực tiếp lái xe chạy ở trên đường, hơn nữa lại còn trong tình huống uống rượu nữa.

Với tình hình này, muốn gặp chuyện không may thì rất đơn giản.

Nghĩ tới đây, đám người kia vội vàng đạp chân ga tăng tốc độ lên, nhanh chóng đi về phía trước.

Mà Kiều Trác Phàm đang ở bên trong chiếc xe màu vàng thì đột nhiên điện thoại của anh không ngừng vang lên.

"Reng reng reng . . ."

Kiều Trác Phàm vốn không có ý định nghe máy. Lúc này, anh chỉ muốn yên tĩnh một mình.

Nhưng người gọi điện thoại kia, lại vô cùng kiên nhẫn khiến cho anh cũng phải khuất phục.

Cuối cùng Kiều Trác Phàm chỉ có thể bốc điện thoại lên nghe.

“A lô, có chuyện mau nói, có rắc rối mau thả!”

Quả nhiên là phong cách tức giận của Kiều thiếu, người nào muốn sống chớ lại gần!

“Kiều, hôm nay anh ăn thuốc nổ à? Tôi chỉ muốn hỏi anh một chút có muốn uống một chén không!” Trong điện thoại, giọng nói ngọt ngào của phụ nữ dưới tác dụng của gió đêm làm cho người ta trở nên tê dại đi. Đây chính là vũ khí mạnh mẽ để đối phó với đàn ông?

Chỉ tiếc, đối với giọng nữ như vậy, người đàn ông này quả nhiên giống như đã thành thói quen.

Cho dù có nghe vào lúc nửa đêm đi chăng nữa, cũng không thể khiến cho anh có một chút pháp phòng nào. Dàic enda anl eequ uyd onn .a

“Không có hứng thú uống cùng cô!” Lạnh lùng bỏ lại câu nói này, người đàn ông này tính cúp điện thoại.

“Không chỉ có mình tôi đâu, còn có anh út nữa! Anh út nói là anh ấy còn có chút việc muốn nói với anh!”

Người phụ nữ còn chưa từ bỏ ý định, vẫn tiếp tục nói.

“Khuyên Dã? Các người đang làm gì?” Nghe thấy tên của một người đàn ông khác trong miệng của người phụ nữ, nên không thể không hỏi ra một câu như vậy.

“Không làm gì cả. Chỉ ăn mừng một chút, chuyện kế hoạch lần trước mà chúng tôi áp dụng thành công! Đến bây giờ anh Duật vẫn còn đang rất sốt ruột đi tìm người phụ nữ đêm đó!” Trong lời nói của người phụ nữ, mang theo một chút đắc ý nho nhỏ.

“Kiều, anh nhanh tới đây đi. Tiền rượu đêm nay, do bốn tiểu thư thanh toán!” Người phụ nữ lại nhấn mạnh lợi thế.

Quả nhiên, lúc nghe được chữ ‘Rượu’ thì đồng tử của người đàn ông có một cảm xúc khác thường xẹt qua.

Bây giờ, quả thực là anh đang rất cần được rượu an ủi một chút.

“Các người chờ chút, tôi lập tức đi qua đó!” Nói xong câu này, Kiều Trác Phàm cúp điện thoại.

Đang định nhấn ga, quay đầu đi về một hướng khác, thì điện thoại vốn đang yên tĩnh lại kêu âm ỉ lên một lần nữa.

“Các người rảnh quá phải không? Tôi đã nói rồi, bây giờ tôi sẽ qua đó. Đừng có gọi điện thoại cho tôi nữa!”

Kiều Trác Phàm tưởng rằng Anna còn lời nào chưa kịp nói kết, nên không chút suy nghĩ liền nhấn nút kết nối.

Điện thoại vừa kết nối xong, Kiều đại gia liền gầm thét lên. Đơn giản là vì bây giờ tâm tình của anh đang rất khó chịu. Nhưng người này lại nhiều lần âm ỉ, quả thực khiến cho Kiều Trác Phàm hận không thể trực tiếp giết người.

“Kiều, cậu nói cái gì vậy? Cái gì mà qua với không qua? Cậu hẹn với ai vậy?” Ngay vào lúc Kiều Trác Phàm đang định cúp điện thoại, thì đầu bên kia truyền tới giọng nói của Duật Tiểu Gia.

Giọng nói này khiến cho Kiều Trác Phàm sửng sốt.

Tại sao Đàm Duật lại gọi điện thoại cho anh vào lúc này?

Không phải anh đã dặn dò Đàm Duật, tốt nhất là hay đem tên đầu heo mập mập kia ngược toi rồi mới liên lạc với anh sao?

Chẳng lẽ, tên đầu heo kia đã chết rồi?

Chỉ nghĩ tới hôm đó khi mình đẩy cửa bước vào, trên người của Tiểu Bảo Bối dơ bẩn không chịu nổi, Kiều Trác Phàm lại cảm thấy tên đầu heo kia dù có chết cũng khó giải được mối hận ở trong lòng anh.

Anh bảo vệ thứ đó lâu như vậy, lại để cho tên nghiệp chướng kia được hưởng!

Điều này bảo anh làm sao chịu được chứ? Khuyên có chút việc nên bảo tôi qua đó một chuyến. Tại sao lúc này cậu lại gọi điện thoại cho tôi?” Ngụ ý của Kiều Trác Phàm chính là tên đầu heo kia chết chưa?

Không hổ là bạn thân nhiều năm. Duật Tiểu Gia vừa nghe thì cũng biết được đại khái suy nghĩ của Kiều đại gia: “Người kia vẫn chưa chết, tôi vẫn còn đang thăm vấn đây!”

“Thăm vấn? Vậy cậu tiếp tục đi! Chờ tới khi nào lấy được thông tin, thì đưa người lại cho tôi là được!” Duật Tiểu Gia được cha Văn của anh ta chân truyền, thủ đoạn hành hạ người khác có vô số kẻ. Đây chính là lý do vì sao Kiều đại gia lại giao người cho anh ta.

Đề người này trong tay của Duật Tiểu Gia, khẳng định sẽ gặp phải vô số phương pháp không thể tưởng tượng nổi so với đề ở trong tay của Kiều Trác Phàm anh.

Hơn nữa, Duật Tiểu Gia hành hạ người khác còn có một sân bãi đặc thù.

Mà chỗ kia, người của cả thành phố A đều không biết.

Không, phải nói là ngay cả ra đa của cán bộ địa phương cũng không tìm được chỗ này!

Có một chỗ thần bí như vậy, giam cầm một người, cho dù có chấp cánh cũng không thể bay được.

“Không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy trước đây!” Để người kia ở bên cạnh của Duật Tiểu Gia, Kiều Trác Phàm hết sức yên tâm.

“Kiều, cậu chờ một chút!”

“Còn có chuyện gì?” Ở đầu bên kia điện thoại, dường như Duật Tiểu Gia có chút muốn nói rồi lại thôi.

“Kiều, lúc tôi thăm vấn người này, cảm thấy tình hình có một chút kỳ lạ!” Chính bởi vì như thế, tên Duật Tiểu Gia mới tốn công tốn sức chạy từ chỗ giam cầm chủ tịch Dương ra để gọi cuộc điện thoại này.

Ở bên trong, ngay cả chút tín hiệu cũng không hề có!

“Kỳ lạ chỗ nào? Nếu như ông ta nói bậy nói bạ, thì cậu hãy súc ruột cho ông ta.”

Vừa rồi, lúc ở trong phòng bao Tiểu Vi đã nhiều lần mời rượu khiến cho bây giờ đã phát huy tác dụng, đầu óc của Kiều Trác Phàm có chút hỗn loạn.

Anh muốn nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện, để tiếp tục đi uống rượu thì sẽ tốt hơn.

Nhưng vừa lúc đó, Duật Tiểu Gia nói thẳng ra khiến cho Kiều Trác Phàm đang định tắt máy lập tức dừng tất cả động tác lại.

“Không phải nói bậy nói bạ. Kiều, người kia nói ông ta không quen biết Tiểu Bảo Bối, sờ đi ông ta đưa Tiểu Bảo Bối tới khách sạn, là bởi vì người đưa Tiểu Bảo Bối tới giữa chừng đã rời đi. Ông ta liền cho rằng, ngụ ý của người đó chính là để Tiểu Bảo Bối lại cho ông ta chơi, cho nên ông ta mới. . .”

Bên kia đầu điện thoại, Duật Tiểu Gia còn chưa nói hết lời, thì Kiều Trác Phàm đã kinh ngạc hô lên: “Cái gì?”

“Tôi đã hỏi nhiều lần, đều là câu trả lời như vậy. Cậu có muốn tự mình tới không?” Ở góc độ chuyện này, Duật Tiểu Gia cũng không nên tự mình làm chủ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Sự Thật Tới Muộn (4)

Dù sao, anh ta cũng không phải là người trong cuộc, không thể đại diện cho Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối được.

“Bây giờ cậu hãy nhấn cho tôi bản đồ định vị vị trí của cậu đi, tôi lập tức qua đó!”

Anh hiểu rõ, nơi giam giữ chủ tịch Dương nhất định là một vị trí đặc thù.

Nếu không, lúc này người nhà của chủ tịch Dương đã báo án. Mọi người dường như đang tìm kiếm tung tích của chủ tịch Dương.

Nhưng mà cũng không có người nào có thể tìm ra.

“Ok. Cậu chờ một chút, tôi lập tức gửi bản đồ định vị qua cho cậu!” Duật Tiểu Gia lạnh lùng nhấn nút kết thúc, sau đó bắt đầu dùng điện thoại di động của mình gửi bản đồ định vị qua.

Đây chính là điện thoại mà được người của cha Văn thiết kế riêng cho anh ta.

Trên cơ bản không có người nào có thể xâm phạm vào điện thoại di động của anh ta được.

Ngay cả tín hiệu điện thoại di động, tất cả mọi người cũng không có cách nào truy tìm được.

Sau khi làm vài tư thế kiêu ngạo với điện thoại di động, lúc này Duật Tiểu Gia mới gửi hình ảnh đi.

Đồng thời, trên chiếc xem Hummer vàng, Kiều Trác Phàm đang chờ nhận hình ảnh, lông mày vẫn luôn nhíu chặt lại.

Lúc này, cửa kính xe màu cà phê đã được hạ xuống.

Gió lạnh từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, không ngừng thổi bay mấy sợi tóc của anh. Điều này khiến cho anh được tỉnh táo hơn không ít.

Cũng chính vì điều này, Kiều Trác Phàm đột nhiên tỉnh táo lại sau mấy ngày chưa từng tỉnh táo.

Tiểu Bảo Bối và lão già chết tiệt kia không quen biết...

Đúng rồi, ngày hôm đó Tiểu Bảo Bối còn nói, phải đi về để nấu bữa tối cho anh.

Nếu không phải sau đó, cô nói cần phải làm thêm giờ, thì sợ là buổi tối hôm đó bọn họ vẫn dính chung một chỗ...

Lúc đó, anh cũng bối vì bữa tối ngày hôm trước mà Tiểu Bảo Bối nấu cho anh anh khiến cho bụng của anh gặp họa một trận, vì để tránh cho cô khỏi trở về làm một bữa ăn khiến cho bụng của anh lại chịu một trận hành hạ nữa, nên anh mới không hỏi cô đi đâu.

Cũng chính vì như vậy nên dường như anh đã bỏ lỡ một thông tin vô cùng quan trọng.

Về phần đó là cái gì, thì tạm thời Kiều Trác Phàm vẫn không biết rõ ràng. Nhưng mà vẫn cảm giác được, có chỗ nào đó không được thích hợp.

“Tĩnh tĩnh tĩnh...” Vừa lúc đó tiếng bản đồ định vị truyền tới.

Nhìn lướt qua tấm bản đồ được mở ra kia, đôi mắt đen của Kiều Trác Phàm đột nhiên hòa cùng một màu với màu sắc ở bên ngoài.

Mặc dù anh không biết đến cùng thì mình đã bỏ qua cái gì, nhưng trước mắt anh biết rõ, chỉ cần anh đi tới chỗ này, thì anh sẽ biết tất cả...

- - Đường phân cách - -

“Kiều, cậu đứng là nhanh thật!” Duật Tiểu Gia đứng ở phía trước xe Audi của anh ta, chỉ chờ một lát, thì đã nghe được tiếng động cơ truyền tới từ chỗ cách đó không xa.

Chiếc xe Hummer vàng đang xông tới.

Mà phía sau của chiếc xe Hummer vàng, còn có hai chiếc xe nổi tiếng là Ferrari, Rolls Royce đi theo.

Đối với lần này, Duật Tiểu Gia cũng không cảm thấy kinh ngạc một chút nào.

Bởi vì anh ta cũng đã sớm quen với chuyện Kiều đại gia phô trương rồi!

“Người đang ở đâu?” Hiển nhiên là Kiều Trác Phàm không muốn lãng phí thời gian một chút nào, vừa đẩy cửa ra đã vội vàng hỏi.

“Đi theo tôi! Nhưng mà Kiều, trước tiên cậu hãy nghe tôi nói. Tất cả mọi chuyện còn chưa tra ra manh mối, cậu ngàn lần không được hành hạ người kia! Cha Văn đã giao cho tôi, muốn thí nghiệm gì đó ở trên cơ thể của ông ta, tôi đã dứt cho ông ta ăn. Đang đợi quan sát kết quả để viết báo cáo!”

Thường thì cách một khoảng thời gian thì cha Văn sẽ đột nhiên xuất hiện, sau đó đưa cho anh ta một món đồ.

Có đôi khi là một khẩu súng được lắp ráp lại, có đôi khi là một loại thuốc thần kỳ, có đôi khi lại là ‘độc dược’ cần bản thân anh ta thử nghiệm thực tế.

Giống như lần này thử trên người của chủ tịch dương chính là một trong những loại ‘độc dược’ như vậy.

Nhưng mà cha Văn cũng chưa nói cho anh ta biết, đến cùng thì thuốc này có hiệu quả gì. Ông nói, muốn để cho Duật Tiểu Gia tự mình phát hiện ra.

Cha Văn cũng đã nói, uống thuốc này vào cũng không bị chết người.

Cho nên, Duật Tiểu Gia rất an tâm mà dứt cho chủ tịch Dương uống.

“Biết rồi!”

Có lời hứa hẹn của Kiều Trác Phàm, Duật Tiểu Gia dẫn đầu mở đường, Kiều Trác Phàm cùng với đám vệ sĩ đặc thù của anh, đều đi ở phía sau anh ta.

Chỗ mà Duật Tiểu Gia đưa đoàn người bọn họ tới là một nơi ở trong tầng ngầm.

Nhưng mà chỗ này so với chỗ tầng hầm bình thường, mọi phương tiện cũng tốt hơn không ít. Diene ndk dan/le eequh ydo mn.

Mỗi gian phòng, ánh sáng đều rất đầy đủ. Không biết tại sao, nơi này bình thường không có người ở, lại càng không có khả năng có người quét dọn. Nhưng mà ở chỗ này, lại không có hạt bụi nào.

Đi vào chỗ này, các thiết bị sinh hoạt cũng có đầy đủ.

Nề không phải lúc ở cửa ra vào có chút đặc thù, đoán chừng bọn họ sẽ cho đây là một khách sạn xa hoa.

Mà Duật Tiểu Gia dẫn một đoàn người như vậy, bước thấp bước cao dẫn bọn họ đi tới một phòng ở trong cùng.

Cũng giống như những gian phòng trước đó, đều lát một lớp gạch men màu trắng.

Nhưng mà ánh sáng bên trong, hình như sáng hơn những gian phòng kia một chút.

Ánh sáng kia, phản xạ lên vách tường gạch trắng xóa kia, càng thêm chói mắt.

Vừa đi vào chỗ này, ánh mắt của mọi người hầu như cần phải có mấy phút mới thích ứng được.

Mà ở trong căn phòng này, bọn họ liền nhìn thấy người đàn ông mập mạp kia, bây giờ đã bị hành hạ tới mức mơ màng không biết gì. Lúc trước ông ta bị Kiều Trác Phàm bắn phát súng kia, chỗ đó đã được xử lý đơn giản. Nhưng mà vị trí đó vẫn mơ hồ nhìn thấy một vết máu.

Đến cùng thì Duật Tiểu Gia đã dùng thủ đoạn gì, bọn họ cũng không biết.

Điều duy nhất mà bọn họ biết chính là khi người này nhìn thấy Duật Tiểu Gia đi tới, lập tức trốn tránh về phía sau.

“Trốn cái gì mà trốn? Bây giờ ông đây vẫn chưa muốn đập chết ông đâu. Còn không mau quay đầu lại..

Duật Tiểu Gia cười cười, sáng chói như ánh mặt trời. So với hình tượng ác ma mà mấy tiểu thuyết kia miêu tả, cách xa cả vạn dặm.

Nếu như không thật sự tự mình trải qua sự hành hạ của người đàn ông này, chủ tịch Dương tuyệt đối sẽ không liên tưởng người đàn ông này với ác ma được.

“Van xin ngài, tôi thực sự không nghĩ tới cô bé kia lại có lai lịch lớn như vậy. Nếu như tôi biết rõ, đánh chết tôi cũng không dám xuống tay đối với cô ấy!”

Trải qua hai ngày nay, bị người ta hành hạ tới mức người không ra người, quỷ không ra quỷ, chủ tịch Dương cũng bắt đầu ý thức được, tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ cô bé bị mình mang đi kia.

“Hơn nữa, trước khi các người đến tôi chỉ mới hôn cô ta mấy cái, chuyện gì cũng chưa làm được mà! Cầu xin các người, bỏ qua cho tôi đi. Trên tôi còn có mẹ già, dưới còn có con thơ, nếu như tôi cứ như vậy không nói một lời nào vậy thì mẹ già con thơ của tôi phải làm như thế nào bây giờ?”

Chủ tịch Dương khóc lóc chảy nước mắt nước mũi đầm dề, so với bộ dạng bình thường lúc ông ta vênh mặt nâng cao cái bụng bia ra oai với người khác thì chênh lệch khá xa.

“Đi đi. Người mà ông nên giải thích không phải là tôi!”

Lúc nói những lời này, Duật Tiểu Gia nhắc chân lên, liến đá bàn tay mà ông ta đang ôm bấp đùi mình về phía Kiều Trác Phàm.

Từ nhỏ tới lớn, Duật Tiểu Gia không thích bị người lạ đụng chạm.

Bây giờ, bấp đùi của anh còn bị người này sờ soạng, trong nháy mắt cả người Duật Tiểu Gia nổi da gà hết lên.

Chủ tịch Dương bị Duật Tiểu Gia đá, đột nhiên liền ngênh đón một bàn tay.

Mà bàn tay kia lại rơi vào trên cổ áo sơ mi của ông ta, sau đó lời ông ta từ dưới mặt đất đứng dậy.

"Hảo hán tha mạng..."

Đôi mắt với đôi mắt đen kia, trong đầu của chủ tịch Dương lại tái hiện lại cảnh đêm đó ông ta bị trúng đạn.

Giờ phút này, ông ta bị dọa sợ tới mức quần cũng ướt.

‘Bịch’ một cái, chủ tịch Dương trực tiếp quỵ gối xuống trước mặt của Kiều Trác Phàm. Tôn nghiêm cái gì chứ, mặt mũi cái gì chứ, bây giờ đều không còn quan trọng nữa rồi, chỉ cần có thể sống sót, không cần để cho người đàn ông này bắn thêm một phát đạn nào nữa là được rồi!

“Nói, ngày đó ông đã làm gì với Tiểu Bảo Bối rồi?” Trong đôi mắt của người đàn ông, không vì ông ta quỵ xuống mà thay đổi bất kỳ sắc thái nào.

Chủ tịch Dương chỉ cảm thấy, đây không phải là đôi mắt của một con người.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Sự Thật Tới Muộn (5)

Editor: Táo đồ phổ núi

“Tôi.. Tôi thực sự chưa làm xong chuyện gì đối với cô Tiểu hết! Ngày đó tôi cũng uống hơi nhiều một chút...”

‘Đừng...’ Lại một tiếng súng vang lên.

Ai ở đây cũng không biết tại sao Kiều Trác Phàm lại làm được.

Lúc tới đây tay anh vốn trống không, không ai nhìn thấy được anh đã lấy súng ra từ khi nào. Nhưng mà bọn họ đều tận mắt chứng kiến, một phát súng này đã bắn vào đùi của chủ tịch Dương.

Trong nháy mắt chân của ông ta đã có thêm một lỗ thủng lớn.

Màu đỏ tươi từ chân của ông ta phun ra giống như một hệ thống vòi phun nước. Những viên gạch trắng tinh nhanh chóng nhiễm không ít vết máu.

“Á...” Chủ tịch Dương gào thét.

Sợ hãi và lo lắng khiến cho ông ta nhìn chằm chằm vào Kiều Trác Phàm và cây súng ở trên tay của anh. Ông ta sợ hãi vào lúc ông ta còn chưa kịp chuẩn bị anh lại cho ông ta thêm một phát súng.

“Đến lúc này, tôi không muốn nghe ông lấy cớ nữa! Hãy nói tất cả ra khỏi miệng cho tôi, nếu như không...”

Kiều Trác Phàm lại mở chốt an toàn lên.

Một tiếng thanh thúy vang lên, cũng là lời cảnh cáo với chủ tịch Dương, nếu như ông ta không làm theo lời của anh, thì một phát súng nữa lại rơi vào trên người của ông ta. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ⁿ.

Dương nhiên, lúc này thì vị trí sẽ không nhất định là chân của ông ta nữa...

“Được, được, được, tôi nói, tôi sẽ nói! Ngày hôm đó là tôi nổi cơn háo sắc. Tôi cảm thấy cô Tiểu mới uống một chút rượu, khuôn mặt đã đỏ bừng lên khiến cho người ta yêu mến, liền không nhịn được!”

“Cô ấy uống rượu?” Kiều Trác Phàm nắm được tin tức quan trọng.

“Đúng vậy, mặc dù uống không nhiều lắm, nhưng mà hình như cô ấy bị say, cũng bắt đầu nói nhảm! Tôi cảm thấy là cô ấy cố ý giả say, cho nên tôi mới sờ mó cô ấy hai cái. Nhưng mà tính tình của cô ấy hết sức bướng bỉnh, bị tôi sờ một chút liền đẩy tôi ngã, còn giả khóc, nói là muốn tìm cái gì Phàm tới đánh tôi, tôi cho đây là chiêu lạt mềm buộc chặt của những cô gái làm quan hệ xã hội, nên đã không khống chế được chính mình.”

Bởi vì có phát súng kia uy hiếp, nên chủ tịch Dương chỉ có thể đem đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện kể ra.

Mà lúc nghe được điều này, tim của Kiều Trác Phàm như có ai nứu chặt lại.

Dường như những điều mà chủ tịch Dương nói, Kiều Trác Phàm cũng đã từng trải qua.

Đúng rồi, đó là sau khi kết hôn, anh không biết rõ tư lượng của Tiểu Bảo Bối là chỉ được một ly, cho nên đã để cho cô uống hai ly rượu đỏ.

Kết quả đêm hôm đó, Tiểu Bảo Bối liền bám người như một con sâu vậy, luôn dựa vào vai của anh.

Nhưng anh không kháng cự được nên mò mẫm cô vài cái, cô nhóc này liền tức giận nói muốn tìm cha của cô đến đánh người.

Mà vừa rồi chủ tịch Dương nói, cô khóc muốn tìm cái gì Phàm tới để đánh ông ta, có phải người mà Tiểu Bảo Bối muốn tìm chính là Kiều Trác Phàm anh không?

Giả thiết này, khiến cho nhịp tim của Kiều Trác Phàm đập nhanh hơn mấy nhịp.

Nhưng mà, lời nói tiếp theo của chủ tịch Dương đã cắt đứt mạch suy nghĩ của anh. Die^ⁿ dan & le^ê quy/y do^^mn .

“Sau đó, vị phó tổng mang theo cô Tiểu Kia đã bỏ đi giữa chừng. Mãi mà tôi không thấy cô ta trở lại, nên càng cảm thấy đây là ‘lẽ vật’ mà Tiểu Thị muốn dâng lên để hợp tác với Dương Thị của chúng tôi. Tiếp sau đó, tôi liền dặn dò phó tổng của chúng tôi nói với cô ta một tiếng, rồi đưa cô Tiểu rời khỏi đó!”

Đúng vậy, tình huống mà chủ tịch Dương nói tới, Kiều Trác Phàm cũng đã từng gặp rồi.

Có một số công ty muốn lôi kéo để hợp tác với đối phương, thì liền tìm một vài cô gái xinh đẹp làm quan hệ xã hội, đến để tiếp rượu.

Sợ người ta sẽ từ chối, nên một số người làm quan hệ xã hội sẽ trực tiếp giả say, sau đó sẽ nhờ vào đó mà hợp tác với đối phương. Chuyện giữa nam và nữ, thật ra chính là vì sự ỡm ờ mà tạo thành.

Còn nữa, Kiều Trác Phàm đoán chừng là lúc này chủ tịch Dương cũng không có lá gan để lừa dối anh.

“Sau đó thì thế nào?” Duật Tiểu Gia ở bên cạnh, hỏi giúp Kiều Trác Phàm.

Chỉ sợ chậm trễ thêm một chút nữa, thì có khả năng Kiều Trác Phàm sẽ muốn mạng của người đàn ông này.

Đương nhiên, theo ý của Duật Tiểu Gia thì người đàn ông này chết không có gì đáng tiếc. Vấn đề là cha Văn đã giao phó cho anh ta làm thí nghiệm kia, anh ta vẫn còn chưa hoàn thành đó!

Nếu như bây giờ đem người này giết chết đi, vậy thì không phải là thí nghiệm kia của anh ta sẽ không hoàn thành được sao?

“Sau đó, tôi đã đưa cô Tiểu đi khách sạn. Nhưng mà người phụ nữ này thực sự rất khó đối phó, cứ khóc rồi làm ầm ĩ lên. Tôi thấy cô ấy cũng không khác biệt gì so với con gái của tôi, cho nên chỉ có thể dỗ dành, nhường nhịn, ai ngờ mới hôn được mấy cái, cô ấy liền bắt đầu ới ra. Khiến cho quần áo trên người tôi trở nên hôi hám, tôi không có cách nào chỉ có thể đi vào toilet tắm rửa...” Die^n dan & le^ê quy/y do^nn .

Lúc nói tới đây, hình như chủ tịch Dương còn sợ Kiều Trác Phàm không tin tưởng, lại nói tiếp: “Tôi thật sự không làm gì đối với cô ấy. Nếu như anh không tin có thể tới khách sạn tìm thử bộ quần áo vừa dơ vừa thúi của tôi, bây giờ vẫn còn ở bên đó. Lại nói, thật ra thì tôi có một tật xấu. Tôi thích ghi lại thời khắc lúc tôi thân mật với phụ nữ. Đợi đến khi họ không muốn chơi cùng với tôi nữa, thì tôi sẽ uy hiếp một chút, để cho bọn họ chủ động leo lên giường của tôi.”

“Ngày hôm đó lúc ở cùng với cô Tiểu, tôi cũng mở máy quay lên. Nhưng mà trong quá trình đó tôi bị lên người nên đã không tiếp tục quay nữa! Tôi nghĩ, tìm được cái điện thoại kia, thì sẽ chứng minh được lời nói lúc này của tôi!”

Lúc ông ta nói tới chỗ này, thì Duật Tiểu Gia ở bên cạnh cũng nhanh chóng có phản ứng.

“Kiều, điện thoại di động của ông ta ở đây...”

Ngày đó, lúc Kiều Trác Phàm ở trong phòng ‘bận việc’, thì đồng thời Duật Tiểu Gia cũng không được rảnh rỗi một giây phút nào.

Đầu tiên đưa người đàn ông mập mập này tới chỗ này, sau đó anh ta còn tới chỗ của ông ta để thu dọn mọi thứ thật sạch sẽ.

Đương nhiên mấy thứ như là điện thoại di động của ông ta thì có khả năng sẽ tiết lộ hành tung của lão già mập mập này, nên Duật Tiểu Gia phải giấu giếm thật kỹ.

Nhưng Duật Tiểu Gia cũng không ngờ được, thứ đồ chơi này bây giờ đã phát huy được tác dụng.

Chủ tịch Dương cũng coi như là người có tiền, dùng điện thoại đương nhiên cũng sẽ không phải là loại thấp kém. Lúc Duật Tiểu Gia nói những lời kia liền lấy điện thoại di động của ông ta ra. Điện thoại để chế độ bay cũng không tắt, vẫn còn một chút pin. Xem ra, anh ta phải tìm cơ hội nói với cha Văn một tiếng, mở chiếc điện thoại này ra, nghiên cứu chế độ máy bay của chiếc điện thoại này một chút, nhân tiện cải thiện điện thoại di động nội bộ của bọn họ một chút.

Duật Tiểu Gia nhanh chóng mở được mã khóa của ông ta, ngay sau đó cũng nhanh chóng mở đoạn video theo lời của ông ta.

“Kiều Trác Phàm.. Kiều Trác Phàm, cứu em!”

“Cô bé, đừng gọi nữa. Người kia sẽ không tới cứu cô đâu...”

“Kiều Trác Phàm, hu hu! Kiều Trác Phàm, có người xấu muốn bắt nạt Bảo Bối, anh mau tới cứu em đi...”

“Gọi cái gì mà gọi chứ? Sao cô cứ như một cuộn băng vậy, cho dù cô có lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, thì cũng vô dụng thôi! Cô hãy ngoan ngoãn chút, tôi lập tức cho cô nếm chút ngon ngọt!”

Hình ảnh, thật ra Kiều Trác Phàm vẫn chưa kịp nhìn thấy.

Nhưng khi Duật Tiểu Gia mở video lên, thì giọng nói quen thuộc của Tiểu Bảo Bối đã vang lên.

Mà trên miệng của cô không ngừng ni non gọi tên của Kiều Trác Phàm anh.

Khiến cho tim của Kiều Trác Phàm trở nên mềm mại, giọng nói của cô rõ ràng còn mang theo một chút thút thít. Rõ ràng khi đó cô đã ý thức được nguy hiểm tới. Nhưng mà với thân thể gầy yếu của cô, căn bản không thể là đối thủ của lão già mập mập kia được. Điện thoại di động của ông ta.

Cô chỉ có thể nức nở, hy vọng Kiều Trác Phàm anh có thể nhanh chóng xuất hiện, nhanh chóng giải cứu cô...

Một giây kia, Kiều Trác Phàm không hề muốn xem nội dung của đoạn video này nữa, mà trực tiếp tìm đường đi dựa theo trí nhớ, chạy ra khỏi căn phòng dưới lòng đất này.

Lúc này trong đầu của anh chỉ có một ý niệm, tìm được Tiểu Bảo Bối!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Em Đừng Có Hy Vọng, Kiều Trác Phàm Anh Sẽ Không Ly Hôn (1)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Điện thoại di động, bị Kiều Trác Phàm tức giận ném sang ghế lái phụ.

Từ sau khi đi ra khỏi tầng hầm của Duật Tiểu Gia, thì anh liên tục gọi vào số điện thoại di động của Tiểu Bảo Bối giống như người điên.

Nhưng mà đầu bên kia luôn luôn trả lời lại bằng một câu nói: “Xin lỗi quý khách, số điện thoại bạn gọi tạm thời không có người nghe máy!”

Lúc này đột nhiên Kiều Trác Phàm nhớ lại, vừa rồi lúc ở quán Karaoke, Tiểu Bảo Bối vừa khóc vừa chạy đi.

Chiếc túi xách in hình con dê quái dị kia, hình như vẫn còn đặt ở bên đó.

Mà khi đó bản thân anh lúc rời đi theo bản năng cũng muốn cầm chiếc túi xách kia đi. Nhưng khi anh nhìn thấy chiếc túi xách in hình con dê kia, thì nó lại thời khắc nhắc nhở anh về mối quan hệ của anh và Tiểu Bảo Bối.

Mà điều này, chính là chuyện mà mấy ngày nay Kiều Trác Phàm luôn muốn trốn tránh.

Cho nên, cuối cùng thì Kiều Trác Phàm cũng không cầm túi xách kia đi, mà trực tiếp nhắc chân đi ra luôn.

Bây giờ chiếc túi xách đó có lẽ vẫn còn đang nằm ở trong quán Karaoke kia.

Nghĩ tới cô gái ngọc kia, bình thường cũng sẽ để một ít tiền ở trong túi xách. Lúc này, túi xách và tiền đều không có trong người, cô phải làm sao bây giờ?

Nhớ tới chỗ mà cô vừa chạy đi, xung quanh đó đều là *, về mặt Kiều Trác Phàm lập tức cứng đờ...

Một giây kia, ngay cả một chút chán chừ anh cũng không hề có, lập tức đạp chân ga, khiến cho chiếc xe lao vào màn đêm giống như một mũi tên rời cung.

- - Đường phân cách - -

“Diệp Từ Hi...” Lúc Nhạc Dương tìm được Diệp Từ Hi, thì anh ta đang vui vẻ hưởng lạc ở trong quán bar.

Bên cạnh anh ta còn có một người bạn gái chính quy trong truyền thuyết là Đồng Tình, ngoài ra còn có hai cô gái xinh đẹp với dáng người có thể so với minh tinh điện ảnh.

Đương nhiên, trừ mấy người phụ nữ này ra, còn có mấy người bạn ăn chơi lêu lổng của anh ta.

Đối với những điều này, Nhạc Dương nhìn thấy nhưng mà cũng không thể trách.

Mấy người bạn họ đều là những người có gia thế không tệ, bình thường thì thường xuyên tụ tập cùng một chỗ như vậy, sau đó lại mua vui hưởng lạc cùng với phụ nữ.

Có lẽ ở trong mắt những người này, đây mới thực sự là cuộc sống thượng lưu.

Đương nhiên, lúc chưa nhìn thấy cuộc sống cá nhân của mấy người Kiều Trác Phàm, thì Nhạc Dương cũng cho là như vậy.

Nhìn mấy người bạn họ ngày nào cũng chìm đắm trầm mê trong thế giới vàng son như vậy, Nhạc Dương cũng không có nói nhiều. Sau khi đi tới chỗ này, Nhạc Dương tùy tiện tìm một chỗ gần Diệp Từ Hi, sau đó liền ngồi xuống.

Mấy người công tử ăn chơi này, dường như bọn họ cũng quen với việc cứ mỗi lần tụ tập, thì sẽ có một cô gái mập mạp như vậy tới trình diện.

“Diệp thiếu, vệ sĩ kiêm người hầu đến rồi kia!”

Sau khi Nhạc Dương tới trình diện, thì trong đám người có mấy người cười cợt thành tiếng.

Không phải là cười cợt công khai, mà là cười trộm hoặc là cười chế giễu với người bên cạnh.

Cũng có người sẽ trực tiếp nói thẳng.

Mà Diệp Tử Hi đang uống rượu, sau khi nghe bọn họ trêu đùa như vậy, thì cũng coi như không nghe thấy.

Tất nhiên Nhạc Dương cũng sẽ hiểu được, Diệp Tử Hi thật sự ghét bỏ đáng người của cô.

Cô quá béo, nếu như thật sự trở thành bạn gái của anh, sẽ khiến cho anh mất mặt trước những người bạn của anh.

Mà Đồng Tinh bên cạnh ông ta cũng rất có tâm cơ.

Mặc dù mặc chiếc áo lông màu trắng không có vấn đề gì, nhưng mà chỗ ngực của bộ quần áo cô ta mặc, lại có thêm một chỗ hở.

Bởi như vậy, nên nửa bộ ngực như hai quả cầu của cô ta cũng theo đó mà lộ ra.

Thành thật mà nói, phía trước của Đồng Tinh không hề thua kém ai. Nhất là khi so sánh với một cô gái như Nhạc Dương.

Nhưng mà điều xuất sắc của cô ta lại ở sự dũng cảm.

Giống như ở trong quán bar này, chỉ cần có thể lộ ra là cô ta sẽ lộ ra thật nhiều.

Nhất là lúc này, ở phía dưới của chiếc áo lông màu trắng, cô ta để lộ ra chỗ vô cùng mê người.

Bởi vì như vậy, nên cô ta liền trở thành tiêu điểm của cả quán bar.

Mà đêm nay dường như Diệp Tử Hi cũng rất thích bộ quần áo này của cô ta. Đoán chừng là do bộ quần áo này khiến cho tư thế kiêu ngạo được lộ ra, khiến cho Diệp Tử Hi được nở mày nở mặt trước mấy công tử ăn chơi!

“Anh uống ít một chút!” Nhìn thấy đêm nay Diệp Tử Hi uống rất nhiều, Nhạc Dương muốn khuyên.

Nhưng mà tay của cô còn chưa chạm vào tay của Diệp Tử Hi, thì đã bị anh ta né tránh.

Bàn tay của anh ta buông ly rượu ra, lúc này đang đặt trên eo nhỏ của Đồng Tinh.

Tên của Đồng Tinh, rất phù hợp.

Cô ta thực sự rất hiểu phong tình!

Diệp Tử Hi vừa đặt tay lên eo của cô ta một cái, cô ta liền trực tiếp ngồi lên đùi của Diệp Tử Hi.

Động tác của bọn họ, hết sức thân mật. Đồng Tinh nâng ly rượu lên cho Diệp Tử Hi uống, sau khi Diệp Tử Hi uống xong, liền trực tiếp dùng miệng mớm vào trong miệng của Đồng Tinh.

Động tác trêu đùa này, khiến cho mấy công tử ăn chơi kia huyết sáo một trận.

Nhạc Dương nhìn thấy trong mắt, đau xót ở trong lòng.

Diệp Tử Hi, anh không thể quay đầu lại nhìn em một chút sao? So với cô ta thì em béo, nhưng mà em thật sự thích anh. Cô ta gầy, nhưng mà cô ta lại nhìn trúng tiền của anh!

Nhạc Dương tức giận ở trong lòng.

“Diệp thiếu thật trâu bò! Trái ôm phải áp không nói, bên cạnh còn có một sứ giả bảo vệ nữa!” Nhóm công tử kia còn bàn tán trên trời dưới biển.

Nhạc Dương phát hiện lúc bọn họ bàn tán về điều này, đáy mắt của Diệp Tử Hi khẽ lóe lên.

Diệp Tử Hi vô cùng nở mặt.

Anh ta thích mình có hết tất cả, được tất cả mọi người hâm mộ.

Mà lúc này, anh ta tùy tiện sử dụng tâm ý của Nhạc Dương với anh ta, để nâng cao mặt mũi của mình trước mặt mọi người.

“Diệp Tử Hi, anh không thể quay đầu lại để nhìn em sao?” Cuối cùng Nhạc Dương cũng cất lời nỉ non.

Diệp Tử Hi vẫn luôn chú ý tới Nhạc Dương ở bên này.

Giọng nói của Nhạc Dương rất nhỏ, nhưng mà anh ta vẫn có thể nghe thấy.

“Nhìn xong rồi thì như thế nào?” Lúc này Nhạc Dương ngẩng đầu lên đối diện với Nhạc Dương.

Mà trên đùi của anh còn có Đồng Tình.

Một câu nói của anh ta lập tức khiến cho Nhạc Dương không thể trả lời lại được.

Đúng vậy, cho dù anh có nhìn cô một chút, thì như thế nào đây?

Nhạc Dương nhìn anh ta, đôi mắt tràn đầy đau buồn.

Cô vô cùng hy vọng, lúc này Diệp Tử Hi có thể nói với cô một câu an ủi.

Cho dù là một chữ cũng được.

Nhưng Diệp Tử Hi chỉ trầm ngâm một lát, sau đó ở trước mặt nhiều người và trước mặt của Đồng Tình, nói năm chữ: “Nhạc Dương, tôi không mù!”

Lời nói ngắn gọn, khiến cho những người ở đây đều cười chế nhạo.

Chế nhạo Nhạc Dương béo, chế cười cô không biết tự lượng sức...

Một giây kia, mặt của Nhạc Dương trở nên tái nhợt nhưng người ta khó có thể phát hiện ra dưới ánh đèn neon.

Cuối cùng, cô cũng thức thối cảm lấy túi xách, rút lui khỏi cuộc tụ tập của mấy công tử ăn chơi này.

“Diệp thiếu, cậu nói cô béo kia như vậy, chẳng lẽ không lo lắng sau này cô ta sẽ không thích cậu nữa sao?” Sau khi Nhạc Dương đứng dậy, những công tử ăn chơi kia lại bắt đầu bàn tán về bọn họ.

“Đúng vậy, Diệp thiếu, vừa rồi cậu đã quá đáng rồi!”

“Anh không lo lắng, nói như vậy đã tổn thương trái tim vệ sĩ của anh sao?” Cuối cùng là một giọng nữ.

Thật ra khi bọn họ bàn luận tới điều này, thì Nhạc Dương vẫn chưa đi xa.

Lúc này, đoạn đối thoại của bọn họ Nhạc Dương đều nghe vào tai hết. Giọng nữ cuối cùng kia, chính là giọng của người phụ nữ tên là Đồng Tình ngồi ở trên đùi của Diệp Tử Hi.

Nhạc Dương nhận ra giọng nói của cô ta, cũng chỉ có cô ta mới có thể nói ra được một giọng nói ghê tởm giống như Lâm Chí Linh đó thôi.

Đương nhiên Nhạc Dương cũng biết người phụ nữ này cũng không phải thực sự quan tâm cô.

Đồng Tình hỏi như vậy, không phải là muốn xem cô thành trò cười hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Em Đừng Có Hy Vọng, Kiều Trác Phàm Anh Sẽ Không Ly Hôn (2)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nhưng mãi cho tới lúc này, Nhạc Dương vẫn còn ngây ngốc mong đợi, để xem đến cùng thì người đàn ông kia sẽ trả lời như thế nào.

“Có sao đâu? Các người không phải không biết, tôi đã bị cô ta làm phiền nhiều năm rồi, đã rất mệt mỏi! Nếu như có thể khiến cho cô ta buông tha, tôi ước còn không được!”

Diệp Tử Hi nói như vậy khiến cho những người ở đây cười ầm lên.

Đồng thời cũng khiến cho một giọt nước mắt trong suốt ở khóe mắt của Nhạc Dương rơi xuống...

“Reng reng reng...”

Nhạc Dương rất muốn tìm một chỗ nào đó để khóc lớn một trận.

Nhưng mà sau khi cô đi ra khỏi quán bar, thì có một cuộc điện thoại lạ gọi tới khiến cho cô không thể không ngừng khóc được.

“Xin chào, tôi là Nhạc Dương!” Hít thở sâu một cái, để cho giọng nói của mình bình thường một chút, Nhạc Dương mới mở miệng.

“Chào cô, tôi là Kiều Trác Phàm. Xin hỏi, bây giờ Tiểu Bảo Bối có ở chỗ của cô không?” Một giọng đàn ông xa lạ vang lên trong điện thoại của Nhạc Dương.

Thành thật mà nói, giọng nói này vô cùng êm tai, trầm thấp êm ái có thể so với tiếng đàn violon. Dĩn~đ@n.Ỉ3,quý.d0n.

“Kiều Trác Phàm? Không biết!” Vừa rồi trái tim của Nhạc Dương vừa bị đá kích rất lớn. Bây giờ cô chỉ muốn tìm một chỗ nào đó để ăn đồ ngọt, an ủi thật tốt trái tim bé nhỏ của mình.

Còn về Kiều Trác Phàm hay là Lộ Trác Phàm gì đó cô đều không muốn nghĩ tới.

“Tôi không cần cô biết tôi! Tôi chỉ muốn hỏi Tiểu Bảo Bối có ở bên cạnh cô hay không thôi?” Đầu điện thoại bên kia, giọng nói của Kiều Trác Phàm rất gấp gáp.

“Tiểu Bảo Bối? Không có!” Nhạc Dương nhìn ngấm bốn phía, không nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà, những lời này của Kiều Trác Phàm đã nhắc nhở Nhạc Dương.

“Anh hỏi Tiểu Bảo Bối để làm gì? Chẳng lẽ anh chính là người đàn ông của Tiểu Bảo Bối?” Lúc này Nhạc Dương mới ý thức được điều gì đó, vội vàng truy hỏi.

“Bây giờ tôi không rảnh để nói với cô những thứ này. Dù sao thì chỉ cần cô có tin tức của Tiểu Bảo Bối thì hãy báo với tôi một tiếng, hay gọi theo số điện thoại này!” Nói đến đây người đàn ông đã ngắt điện thoại.

“A lô?”

“A lô? Họ Kiều kia, anh và Tiểu Bảo Bối làm sao vậy?”

“A lô?”

Nói mấy câu, nhưng không thấy Kiều Trác Phàm trả lời lại, lúc này cô mới cúp điện thoại trong khó hiểu.

Nhưng mà sau một hồi như vậy, những thứ đau lòng mới ở trong đầu kia, giống như đã biến mất không còn bóng dáng...

- - Đường phân cách - -

“Hu hu... Kiều Trác Phàm, bị lão già mập mạp đó làm nhục không phải là do em tình nguyện mà!” Tiểu Bảo Bối vừa đi vừa khóc.

Không biết nước mắt đã thấm ướt gương mặt của cô mấy lần, rồi lại bị gió thổi khô mấy lần.

Tóm lại trên mặt cô rất căng thẳng khản trương, và cũng vô cùng khó chịu.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối cũng chẳng quan tâm những thứ này, chỉ bước đi dưới ánh trăng với đôi mắt mờ mịt nước mắt.

Bây giờ cô không thể về nhà được.

Nếu như để cho cha cô biết cô khóc thành bộ dạng này thì chắc chắn là ông sẽ rất lo lắng.

Hơn nữa, khẳng định là cha cô sẽ không để mặc cô bị người khác bắt nạt.

Lúc đó chắc chắn là cha cô sẽ đi tìm Kiều Trác Phàm để tính sổ.

Vốn dĩ với thực lực của Kiều Trác Phàm thì cha của cô không phải là đối thủ của anh.

Điều này, Tiểu Bảo Bối biết rất rõ.

Cho nên chuyện lúc này không thể để cho cha cô biết được.

Bởi vì cô lo lắng cha cô sẽ vì cô mà làm ra chuyện điên cuồng nào đó.

Nhà không thể về, bên chỗ của Kiều Trác Phàm cũng không thể đi.

Đột nhiên, Tiểu Bảo Bối đau lòng phát hiện, bản thân mình không còn chỗ nào để đi. [Dien_dan l3_quy1don^](#).

Một mình lẻ loi lao đảo đi trên đường.

Bên cạnh có vô số đôi nam nữ sóng vai đi qua.

Bọn họ cười hoặc đùa giỡn, rất vui vẻ.

Chỉ có một mình cô, lẻ loi đơn chiếc.

“Tên trướng thôi! Muốn ly hôn thì cứ nói thẳng đi! Tại sao phải làm xấu mặt tôi trước những người kia như vậy?”

Cô không muốn bị mất mặt.

Từ trước tới giờ Tiểu Huyền và Tiểu Vi chưa từng tôn trọng cô.

Mà Tiểu Bảo Bối lại càng hy vọng cô không bị xấu mặt trước hai người bọn họ.

“Hu hu...”

Gió rất lớn, thổi vào mặt khiến cho cô đau rất.

“Bíp bíp bíp...”

Chiếc xe ở bên cạnh không hiểu sao lại kêu ầm ầm lên.

Đoán chừng là do đường đông quá nên không đi qua được?

Tiểu Bảo Bối như rồng đường qua một bên theo bản năng, chỉ hy vọng chiếc xe này dừng ầm ầm tới cô nữa.

Nhưng mà dường như chiếc xe này lại muốn đối nghịch với cô, liên tục đi theo bên cạnh cô, còn bấm còi ầm ầm lên.

Lúc người ta bị xui xẻo, thì uống nước lạnh cũng sẽ bị mắc kễ răng!

Lời này, hôm nay Tiểu Bảo Bối mới thực sự trải nghiệm.

Ngắm lại mà xem, hai này nay đầu tiên là cô bị cưỡng hiếp, sau đó lại bị Kiều Trác Phàm vứt bỏ. Bây giờ ngay cả một chiếc xe con cũng làm ầm ầm lên với cô.

“Bóp còi cái gì! Đường lớn như vậy, có thể đi qua bình thường được mà, tại sao phải làm ầm ầm lên như vậy!”

Sự tức giận chất chứa ở trong lòng, cuối cùng khiến cho cô không nhịn được nữa mà hét to lên.

Đối với chiếc xe ở bên cạnh kia, đột nhiên Tiểu Bảo Bối giơ chân lên, đạp mấy cái lên trên thân xe. [Dien_dan l3_quy1don^](#).

“Này thì kêu! Cho mày kêu nè...”

Cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng không biết là mình đã đạp bao nhiêu cái, đợi tới khi cô mệt tới mức thở hồng hộc không thể không ngừng lại, nhìn tới chiếc xe thì trên chỗ mà cô đạp đã hiện lên mấy vết lõm xuống.

Lần này Tiểu Bảo Bối lại bức mình.

Sức lực của cô cũng không phải là rất lớn.

Vì sao bỗng nhiên chiếc xe này lại xuất hiện nhiều vết lõm như vậy?

Là do lửa giận kích thích tiềm năng của cô, hay là do chất lượng của chiếc xe này quá kém?

Nhìn thấy chiếc xe này đã biến thành hình dạng này, theo bản năng Tiểu Bảo Bối muốn trốn đi.

Nhưng mà cuối cùng cô vẫn muợn một bước.

Bởi vì lúc cô sắp chạy đi thì có người nắm lấy mũ của chiếc áo khoác của cô, khiến cho cô không thể không dừng lại.

“Cô có bị bệnh không, tại sao lại biến xe của tôi thành như thế này?”

Bước xuống xe là một người phụ nữ khoảng ba mươi mấy tuổi.

Trên người đeo dây chuyền vàng, và khoác một chiếc khăn choàng với họa tiết sắc sỡ.

Nhìn qua rất tao nhã văn nghệ.

Nhưng mà sức lực của cô ta rất lớn, Tiểu Bảo Bối không tránh thoát được, chỉ có thể mấp máy miệng nói khẽ: “Thực sự xin lỗi...”

“Cô cho rằng chỉ một câu xin lỗi của cô là có thể xong được sao? Đây là chiếc xe mà tôi vừa mới mua, tại sao cô lại có thể đá khiến cho nó biến thành hình dạng như thế này?” Người phụ nữ kia chỉ chỉ vào chỗ mà Tiểu Bảo Bối đá lồm vào, con tức giận rất lớn. d,0dylq.d.

Cũng đúng, chỉ cần nhìn một chút là biết ngay đây là chiếc xe mới mua.

Bề ngoài không một chút bụi nào không nói, còn chưa gấn biển số.

Người này cũng biết là xe mới.

Cho nên mới vừa rồi ở trên đường cô ta mới ầm ĩ lên như vậy.

“Thực sự xin lỗi...” Tiểu Bảo Bối không ngừng xin lỗi.

“Cái con bé này có phải đầu óc có vấn đề hay không vậy? Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, không cần phải nói xin lỗi!” Ý của người phụ nữ này là muốn bồi thường.

Ý này, Tiểu Bảo Bối cũng nghe ra.

“Bây giờ trên người của tôi không có tiền. Hay là cô để lại phương thức liên lạc cho tôi, đợi chút nữa tôi về nhà để lấy tiền!” Lời này của cô là thật lòng.

Vừa rồi lúc chạy từ quán karaoke đi ra, Tiểu Bảo Bối liền muốn bắt taxi để đi.

Nhưng khi đã vẫy xe taxi dừng lại được rồi, Tiểu Bảo Bối sờ túi, mới phát hiện trong túi trống không, cuối cùng chỉ có thể để cho xe taxi chạy đi. d,0dylq.d.

Bây giờ muốn bồi thường, vậy thì không thể nào làm được.

“Cô cho tôi là đứa trẻ ba tuổi sao? Bây giờ cô không bồi thường cho tôi, tôi thả cô đi về nhà cô còn có thể bồi thường cho tôi được sao?”

Người phụ nữ nắm chặt lấy Tiểu Bảo Bối, nhất định không chịu buông tay.

“Muốn tôi cung cấp địa chỉ chỗ làm việc của tôi cho cô không! Cô không tìm được tôi thì có thể tới chỗ đó nhất định có thể tìm được tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Em Đừng Có Hy Vọng, Kiều Trác Phàm Anh Sẽ Không Ly Hôn (3)

Editor: Táo đỏ phở núi

Người phụ nữ nắm chặt lấy Tiểu Bảo Bối, nhất định không chịu buông tay.

“Muốn tôi cung cấp địa chỉ chỗ làm việc của tôi cho cô không! Cô không tìm được tôi thì có thể tới chỗ đó nhất định có thể tìm được tôi!”

. Ai bảo cô đã làm sai chứ?

Nên phải bồi thường, Tiểu Bảo Bối nhất định sẽ làm.

“Nếu như cô viết địa chỉ chỗ làm việc giả thì sao?” Người này không tin bất cứ điều gì cả.

“Tôi...”

Lần này, Tiểu Bảo Bối thực sự không biết phải nói gì nữa.

“Nếu không thì cô bảo tôi phải làm gì bây giờ?”

Lúc này trở về tìm cha cô sao?

Tiểu Bảo Bối lo lắng sẽ dọa cha của cô bị sợ.

Tim của ông ấy vốn không được khỏe mạnh rồi, nếu như bị dọa thì phải làm sao?

Hơn nữa, người phụ nữ này có thả cho cô về nhà không còn là một chuyện.

“Hoặc là cô gọi người đưa tiền đến, hoặc là đi tới cục cảnh sát!”

“Tôi không mang theo điện thoại di động, cũng không biết số điện thoại của người trong nhà!” Nếu như được chọn, đương nhiên là cô sẽ lựa chọn về trước.

Nhưng mà thời gian qua đầu óc của cô rất mơ hồ, những con số ngồn ngang kia căn bản cô không thể nào nhớ được.

Những dãy số đó, chỉ lưu ở trong điện thoại di động của cô mà thôi.

Rời khỏi điện thoại di động, số điện thoại của ai cô cũng không thể nào nhớ được.

“Vậy thì chỉ có thể đi tới cục cảnh sát!” Lúc người phụ nữ kia nói những lời này, thì đã bắt đầu kéo mũ của Tiểu Bảo Bối, đi về phía xe của cô ta.

“Cầu xin cô, đừng làm vậy có được không?” Tiểu Bảo Bối không thích đi tới cục cảnh sát, rất sợ phải đi tới cục cảnh sát.

Cô ôm lấy cửa xe không muốn đi vào.

“Trên đời này làm gì có chuyện nào tốt như vậy? Đạp hư xe của người khác, không bồi thường cũng không muốn ngồi tù! Cô nghĩ hay quá nhỉ!” Nói xong người phụ nữ không ngừng kéo Tiểu Bảo Bối.

Nhưng vừa lúc đó một giọng đàn ông vang lên.

“Cô muốn bao nhiêu tiền cứ việc nói ra. Sau đó thì buông cô ấy ra...”

Giọng nói kia, Tiểu Bảo Bối cảm thấy có chút quen thuộc.

Chờ tới khi Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên nhìn, thì người kia đã đứng ở trước mặt của bọn họ.

“Ồ? Anh biết cô này! Vậy thì tốt quá, cô ấy đã đạp hư xe của tôi, mau bồi thường đi!”

Lúc người phụ nữ kia nghe thấy có người muốn giải quyết chuyện này thì cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra, xe này cô ta vừa mới mua.

Gần đây cô ta mới học lái xe, vừa mới lấy được bằng lái.

Hôm nay cũng là ngày đầu tiên cô ta lái xe đi trên đường.

Vốn cô ta còn lo lắng kỹ thuật lái của mình không tốt sẽ đụng hư xe. Cho nên ở những chỗ nhiều người liền bấm còi ầm ĩ lên, lo lắng người khác đụng vào mình hoặc là mình đụng họ.

Không ngờ là cô ta còn đụng phải người phá hoại như Tiểu Bảo Bối.

Nhìn thấy bộ dạng khóc lóc đầy nước mắt nước mũi của Tiểu Bảo Bối, cô ta thật sự có chút lo lắng xe mình sẽ bị người ta đạp hư oan uổng như vậy. Bây giờ có người đồng ý bồi thường, không cần phải làm ầm ĩ tới cục cảnh sát là chuyện rất tốt.

“Bao nhiêu tiền, cô nói đi!”

“Ít nhất cũng phải năm sáu vạn mới đủ!” Thật ra giá xe của cô ta cũng khoảng tầm đó.

Sở dĩ cô ta đưa ra giá đó, cũng bởi vì cô ta cảm thấy người đàn ông này nhìn sơ qua có vẻ là người có tiền.

Nếu như anh ta không đồng ý vậy thì chút nữa cô ta sẽ nói ít hơn một chút.

Người phụ nữ tính toán như vậy ở trong lòng.

Nhưng ai ngờ, lời này vừa mới nói ra khỏi miệng thì người đàn ông cầm một tờ giấy viết cái gì ở trên đó, sau đó đưa tờ giấy kia cho người phụ nữ ở bên cạnh.

“Chỗ này là chi phiếu mười vạn đồng, bây giờ cô có thể cầm tới ngân hàng đổi! Nếu như không đổi được, trực tiếp tới chỗ này tìm tôi! Bây giờ cô có thể buông cô ấy ra được rồi.” Nói xong câu này, người đàn ông còn trực tiếp móc ra danh thiếp, đưa cho người phụ nữ kia.

Mượn ánh đèn đường lơ mờ, người phụ nữ kia nhìn thấy rõ ràng trên danh thiếp có dòng chữ: “Quý Xuyên Tổng giám đốc của tập đoàn Tiểu Thị?”

Tiểu Thị này, người phụ nữ này biết rõ.

Hình như thời gian trước, chồng của cô ta có mua cổ phiếu của bên này, đã kiếm được một khoản bộn.

Bởi vậy, người này sẽ không nói dối.

“Được rồi, nhìn thấy anh đã cầu xin cho cô ta, vậy thì trước tiên cứ như vậy đi đã.” Người phụ nữ kia hắng giọng, nhân tiện nói.

Nhưng khi quay người lại người phụ nữ kia vừa hôn vừa sờ sờ tấm chi phiếu, giống như đã nhặt được bảo bối vậy.

Cũng đúng, mười vạn đồng này có thể mua được hai chiếc xe ô tô kia của cô ta.

Bởi như vậy, cô vừa lấy lại được chiếc xe, lại còn dư ra được năm vạn đồng..

Người phụ nữ kia vừa lòng thỏa mãn rồi đi, để lại hai người bên này bắt đầu tranh cãi.

“Quý Xuyên, anh bị điên rồi sao? Chiếc xe kia cũng không đáng giá mười vạn đồng!” Mặc dù Tiểu Bảo Bối khóc đến ngạt ngào, nhưng mà cũng không phải cái gì cũng không nhìn rõ.

“Chỉ cần có thể cứu em, cái gì cũng được!” Quý Xuyên nói những lời này, nghe vào tai rất hào phóng.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy, ngay cả cười cũng lười không thèm mở miệng ra. Die6n da29n

Đúng vậy.

Vừa rồi Quý Xuyên đột nhiên xuất hiện, đã cứu cô một phen.

Nhưng mà cô cũng sẽ không vì như vậy mà cảm ơn Quý Xuyên.

Bởi vì cho đến giờ phút này, tất cả sự đau khổ của Tiểu Bảo Bối đều là do anh ta mang tới.

Nếu không phải lúc đó anh ta và Tiểu Huyền đi đăng ký kết hôn, thì cô ta sẽ không tìm Kiều Trác Phàm làm chủ rể thay thế.

Bây giờ, cô nảy sinh tình cảm với Kiều Trác Phàm thì lại đối mặt với chuyện ly hôn.

“Quý Xuyên, mười vạn đồng kia tôi sẽ không trả lại cho anh!”

Tiểu Bảo Bối sẽ không giống như những nữ chính trong phim thần tượng kia, tức giận muốn dùng tất cả tài sản và tính mạng để trả lại tiền cho anh ta.

Còn nữa, Quý Xuyên đã trộm đi 15% cổ phần của cô, con số kia không chỉ đáng giá có bao nhiêu đó!

.

Cho nên Tiểu Bảo Bối cảm thấy một chút cô cũng không cần phải trả lại số tiền này.

“Những thứ này vốn là anh đã nợ tôi. Đương nhiên những thứ mà anh nợ tôi còn nhiều hơn số này rất nhiều, có cơ hội tôi sẽ đòi lại! Nhưng lần sau chắc chắn sẽ không dùng loại phương thức như thế này nữa!”

Phương thức mất mặt như vậy, một lần là được rồi!

Bỏ lại những lời này Tiểu Bảo Bối chột xoay người.

Chuyện cho tới bây giờ, cô đối mặt với Quý Xuyên không có lời nào để nói.

Cô tin là Quý Xuyên cũng cảm thấy như vậy.

Nhưng vào giây phút cô xoay người rồi đi kia, thì Quý Xuyên ở sau lưng lại lên tiếng gọi: “Bảo Bối...”

Không biết có phải là do gió đêm lạnh hay không, mà giọng nói của Quý Xuyên dường như nhiễm thêm một chút thê lương.

Nhất định là do gió đêm có chút lạnh, nếu không thì sao người đàn ông này lại thương cảm vì cô như vậy chứ?

Phải biết rằng người đẩy cô vào trong hố lửa chính là anh ta!

“Anh còn có chuyện gì sao?” Cô quay đầu, mặt hướng về phía Quý Xuyên.

Gió đêm, thổi vào gương mặt có chút ươn ướt của cô khiến cho cô hơi đau rát.

Mấy sợi tóc rũ xuống bờ vai của cô, bị gió thổi dính vào trên mặt trên cổ của cô.

Quý Xuyên bước lên, muốn giúp cô sửa sang lại khuôn mặt nhỏ nhắn..

Nhưng mà khi tay của anh ta vừa giơ lên, thì Tiểu Bảo Bối lập tức lùi lại phía sau theo bản năng.

Động tác này, giống như một phản ứng bản năng.

Nhưng mà Quý Xuyên không thể không thừa nhận, hành động này của Tiểu Bảo Bối khiến cho anh ta đau lòng.

Khẳng định là Tiểu Bảo Bối không hề biết rằng, thật ra từ lúc cô chạy ra khỏi quán bar thì anh ta vẫn luôn đi theo đằng sau cô.

Không..

Phải nói là từ khi Tiểu Huyền đi tới chỗ này, thì anh ta đã đứng chờ ở đầu đường rồi.

Nhìn cô đi vào bên trong quán bar, rồi lại nhìn thấy cô chạy ra như bay, anh vẫn luôn đi theo phía sau cô.

Thật ra ngày đó lúc đứng ở cửa phòng làm việc của Tiểu Huyền, Quý Xuyên đã nghe thấy chuyện mà Tiểu Huyền đã làm đêm đó.

Quý Xuyên hết sức tức giận, thân là chị họ vậy mà lại hại Tiểu Bảo Bối.

Đồng thời, Quý Xuyên cũng biết được hành động đêm nay của hai mẹ con bọn họ.

Quý Xuyên định nói cho Tiểu Bảo Bối biết, nhưng cuối cùng anh ta lại ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Em Đừng Có Hy Vọng, Kiều Trác Phàm Anh Sẽ Không Ly Hôn (4)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Kiều Trác Phàm đã vô cùng lớn mạnh rồi.

Nếu như anh ta đấu cùng với Quý Xuyên anh, vậy thì Quý Xuyên không nắm chắc được sẽ thắng.

Không!

Đoán chừng là anh còn chưa kịp ra tay thì Kiều Trác Phàm đã hạ gục được anh rồi.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì người đàn ông này xuất hiện rất nhiều lần ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối, nên Quý Xuyên cố ý sai người đi điều tra người đàn ông này.

Nhưng tất cả những gì mà người đi điều tra tra ra được đều là một tờ giấy trắng.

Ngay cả tập đoàn Đế Phàm là sở hữu của anh ta, cũng không điều tra ra.

Vấn đề này không phải là những người trinh thám mà anh thuê không có năng lực, mà là thực lực của Kiều Trác Phàm quả thực rất mạnh. Mạnh tới mức những người kia không thể nào động chạm được tới bối cảnh của anh ta.

Mà điều này cũng khiến cho Quý Xuyên lần đầu tiên ý thức được, thực lực của anh và Kiều Trác Phàm cách nhau rất xa.

Bây giờ anh đang rất hối hận, nếu như muốn Tiểu Bảo Bối trở lại bên cạnh anh, thì nhất định Kiều Trác Phàm sẽ trở thành trở ngại lớn nhất.

Cho nên Quý Xuyên có một suy nghĩ hèn hạ, tận dụng cơ hội lúc mẹ con Tiểu Vi và Tiểu Huyền đang tính kế để ly gián Kiều Trác Phàm.

Bởi vì như vậy thì Tiểu Bảo Bối sẽ bơ vơ, vậy thì Quý Xuyên có thể nhanh chóng ôm được người đẹp về.

Sở dĩ Quý Xuyên có thể khẳng định như vậy, còn không phải bởi vì anh ta cảm thấy Tiểu Bảo Bối đã từng si mê anh ta như vậy. Cái cảm giác quyền uy đó, sợ là sẽ không thể nào mất đi trong một thời gian ngắn.

Mặc dù Tiểu Bảo Bối từ chối đụng chạm khiến cho anh ta có chút đau lòng. Nhưng nghĩ lại trước đó mình đã từng làm cô bị tổn thương, thì Quý Xuyên cũng nhẫn nhịn lại nói: “Bảo Bối, trời hơi lạnh. Có muốn tìm một quán cà phê, chúng ta uống cho nóng người không?”

Anh ta nhìn cô, cái mũi nhỏ bị lạnh đã đỏ ửng lên rồi.

Tiểu Bảo Bối như vậy, khiến cho anh ta xót xa.

“Không cần!” Vào quán cà phê uống nước với anh ta? Tiểu Bảo Bối lo lắng bản thân mình sẽ trực tiếp nôn đồ uống ra!

“Hay là trước tiên em hãy về nhà trọ của anh đã? Anh nhìn em như vậy, sợ là về nhà sẽ khiến cho Tổng giám đốc Tiểu rất lo lắng!” Quý Xuyên đã che giấu tâm tư của anh ta vô cùng tốt, muốn lôi kéo Tiểu Bảo Bối trở về phòng trọ của mình, anh ta còn nghĩ tới chuyện lôi cả Tiểu Đăng vào.

Quý Xuyên cho rằng mình nói đã đủ chân thành, chắc chắn có thể cảm động được Tiểu Bảo Bối.

Nhưng dường như anh ta đã quên mất, Tiểu Bảo Bối thuộc dạng người ‘Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng’.

Anh ta đã từng làm ra những chuyện tàn nhẫn như vậy với cô, bạn cảm thấy cô vẫn có thể giống như trước kia vô tư tiếp nhận Quý Xuyên hay sao?

Chỉ nghe thôi, Tiểu Bảo Bối cảm thấy vô cùng buồn cười.

“Tổng giám đốc Quý, chuyện của tôi không cần anh phải lo lắng!” Cô lại lùi lại một bước, kéo giãn khoảng cách với Quý Xuyên.

Nhưng Quý Xuyên lại bất mãn với khoảng cách như vậy, lại một lần nữa bước lên hai bước.

“Bảo Bối, anh chỉ muốn quan tâm em!” Đèn đường mờ mờ, khiến cho bóng của anh ta kéo ra thật dài.

Cái bóng kia khiến cho anh ta nhìn có chút cô đơn.

Nếu như anh ta chưa từng làm ra những chuyện bẩn thỉu kia, cho dù anh ta nói với cô những lời này dù chỉ một lần, thì Tiểu Bảo Bối đều sẽ tha thứ cho anh ta.

Nhưng mà sau khi anh ta làm nhiều chuyện như vậy...

Đột nhiên, Tiểu Bảo Bối nhớ lại ngày đó lúc mình và chủ tịch Dương ở trong phòng riêng uống rượu, lúc này Tiểu Huyền cũng ở trong đó.

Ngay từ đầu, mục tiêu của chủ tịch Dương kia chính là Tiểu Huyền.

Nhưng sau khi uống một lúc, Tiểu Huyền đã đi đâu?

Lần này lúc cô say rượu bị chủ tịch Dương đưa đi khách sạn, thì Tiểu Huyền đã sắm vai gì?

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Tiểu Bảo Bối liền thay đổi.

“Muốn quan tâm tôi? Lấy thân phận gì đây, là vị hôn phu tiền nhiệm, hay là anh rể họ đương nhiệm?”

Trong lời nói của Tiểu Bảo Bối có kẹp dao đeo súng.

Nhưng điều khiến cho Quý Xuyên đau lòng nhất, chính sự châm chọc trên khóe miệng của cô.

Quý Xuyên không thích Tiểu Bảo Bối lộ ra vẻ mặt như thế, nhất là đối với anh ta.

Anh ta thử bước lên, muốn kéo Tiểu Bảo Bối lại để giải thích với cô.

“Bảo Bối...”

Anh ta vừa bước lên một bước, ánh mắt của Tiểu Bảo Bối liền thay đổi.

“Hai vợ chồng các người, một người thì đưa tôi tới cho một lão già cường hiếp, còn một người thì lại muốn tôi đi bán mình cho ai nữa à?”

Không lui lại phía sau, mà đột nhiên Tiểu Bảo Bối bước lên phía trước.

Không biết là bị hành động của Tiểu Bảo Bối hù dọa hay sao nữa, mà Quý Xuyên có chút sợ hãi một Tiểu Bảo Bối như vậy.

Thấy cô tiến lên, Quý Xuyên lùi lại phía sau theo bản năng.

Nhưng mà động tác của anh ta, cuối cùng cũng chậm một bước.

“Bốp...” Một tiếng tát tay thanh thúy vang lên trong gió đêm, dẫn tới sự chú ý của rất nhiều người.

Một cái tát này, đánh khiến cho Quý Xuyên ngây dại ra.

“Bảo Bối, tại sao em lại...” tại sao em lại đánh tôi?

Tiểu Huyền dẫn cô đi tới chỗ của chủ tịch Dương mập ú kia, làm hại cô bị...

Còn có chuyện tôi hai nay mẹ con Tiểu Vi hẹn Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm tới cùng một chỗ.

Quý Xuyên thừa nhận, Tiểu Huyền làm những việc này anh ta đều biết. Nhưng mà quả thật anh ta không tham gia vào trong đó. Anh ta không hiểu tại sao Tiểu Bảo Bối lại quy hết mọi sai lầm lên trên người của anh ta.

“Quý Xuyên, anh hãy đi đi. Đừng bao giờ xuất hiện ở trước mặt tôi nữa, vừa nhìn thấy anh, tôi đã cảm thấy ghê tởm rồi!”

Đây có lẽ là câu nói nặng nhất là Tiểu Bảo Bối nói với Quý Xuyên.

So với trước kia lúc Tiểu Bảo Bối biết anh ta và Tiểu Huyền đi đăng ký kết hôn ở sau lưng của cô, thì còn nặng lời hơn nhiều lần.

Thậm chí, lúc này Quý Xuyên còn có thể nhìn thấy được sự chán ghét rất rõ ràng ở trong mắt của Tiểu Bảo Bối.

Một giây này cả người Quý Xuyên phát run lên.

Loại run rẩy này không liên quan gì tới rét lạnh của thời tiết.

Mà là sự rét lạnh từ trong tim

“Bảo Bối, chuyện này không liên quan gì tới anh. Đó là do Tiểu Huyền làm!” Anh ta nóng lòng thanh minh, trong lúc vô tình lại tiết lộ một chút sự thật.

“Tiểu Huyền làm? Thì ra anh vẫn luôn biết rồi! Nhưng mà anh lại chưa từng nói cho tôi biết...”

Nếu như anh ta nhắc nhở cô một câu, cho dù không gọi điện thoại thì chỉ cần nhắn một tin nhắn thôi cũng được mà, vậy thì cô có thể tránh thoát khỏi buổi tối ám ảnh kia.

Quý Xuyên không hề biết rằng, sau khi chuyện kia xảy ra, nhiều ngày rồi mà mỗi ngày vẫn thường xuyên giật mình tỉnh giấc từ trong cơn ác mộng đó.

Chuyện này đã tạo thành một đá kích trước giờ chưa từng có đối với cô.

Vậy mà sau khi Quý Xuyên biết những chuyện này xong, thì ngay cả một câu nhắc nhở cho cô biết cũng không hề có...

“Bảo Bối, không phải như thế. Anh chỉ...” Sau này anh mới biết được!

Đây là sự thật.

Nếu như sớm biết, Tiểu Huyền sẽ đem cô để lại cho một ông già mập ú như vậy, đánh chết anh cũng sẽ trực tiếp chạy tới đó để cứu Tiểu Bảo Bối. Mặc kệ Tiểu Huyền có ý kiến gì với anh, anh cũng sẽ cứu.

Nhưng mà bây giờ thì Tiểu Bảo Bối đã hoàn toàn hiểu lầm.

Lúc anh ta còn chưa nói hết lời, Tiểu Bảo Bối lại cho anh ta một cái tát: “Quý Xuyên, chúng ta đã từng có một thời gian qua lại với nhau, tôi chưa bao giờ để anh chịu thiệt thòi dù chỉ là một chút, đúng không? Nhưng tại sao anh lại có thể đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy... Tôi thực sự đã nhìn lầm anh rồi!”

Giờ phút này, Tiểu Bảo Bối cảm thấy chán ghét Tiểu Huyền và Quý Xuyên vô cùng.

Xoay người, Tiểu Bảo Bối không muốn ở lại chỗ này thêm một chút nào nữa.

Tiếp tục đối mặt với Quý Xuyên, cô thực sự lo lắng mình sẽ nôn ra.

Mà Quý Xuyên nhìn thấy Tiểu Bảo Bối tức giận bỏ đi như vậy, trực giác cảm thấy không hay rồi.

Loại cảm giác này giống như nếu như giờ phút này anh ta không giữ lại Tiểu Bảo Bối, thì khoảng cách giữa bọn họ sẽ ngày càng xa. Xa tới mức vĩnh viễn anh ta không bao giờ chạm tới được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Em Đừng Có Hy Vọng, Kiều Trác Phàm Anh Sẽ Không Ly Hôn

Editor: Táo đồ phổ núi

Bởi vì loại cảm giác bất an kỳ lạ này, nên Quý Xuyên lập tức đuổi theo.

Hai người này, một người thì chạy, một người đuổi theo, rất là chuyên tâm.

Thế nên hai người bọn họ cũng không hề chú ý tới có một chiếc xe Hummer vàng xuất hiện.

Lúc Kiều Trác Phàm lái xe tới gần đây, thì bị đám người tụ tập ở đây hấp dẫn.

Quét mắt nhìn chỗ đó một cái, Kiều Trác Phàm không có hứng thú xem, anh chỉ nghĩ phải nhanh chóng tìm được Tiểu Bảo Bối sớm một chút.

Đêm nay lúc ra khỏi nhà cô nhóc kia cũng không mặc bao nhiêu quần áo. Lúc này nhiệt độ hạ thấp xuống, nếu như không sớm tìm được cô, sợ là cô sẽ bị cảm.

Nhưng ngay khi Kiều Trác Phàm đang định xoay đi hướng khác để tìm kiếm tung tích của Tiểu Bảo Bối, thì anh nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên ở giữa đám người: “Tiểu Huyền làm? Thì ra anh vẫn luôn biết rõ! Nhưng mà anh lại chưa từng nói cho tôi biết...”

“Quý Xuyên, chúng ta đã từng có một thời gian qua lại với nhau, tôi chưa bao giờ để anh chịu thiệt thòi dù chỉ là một chút, đúng không? Nhưng tại sao anh lại có thể đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy.... Tôi thực sự đã nhìn lầm anh rồi!”

Đó là giọng nói của Tiểu Bảo Bối!

Tiểu Huyền?

Đúng rồi, hôm đó lúc anh nói chuyện điện thoại với Tiểu Bảo Bối, đã nghe được giọng nói của Tiểu Huyền.

Tất cả những chuyện này, khẳng định là không thoát khỏi liên quan tới người phụ nữ kia.

Kiều Trác Phàm cảm thấy, Tiểu Bảo Bối đi ngoại tình. Trong chuyện này, anh là người bị hại. Cho nên mấy ngày nay, anh sống một cuộc sống người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Nhưng bây giờ nghe được đoạn đối thoại này, đột nhiên Kiều Trác Phàm phát hiện ra, trong chuyện này cục cựa của anh mới là người phải chịu thiệt thòi nhiều nhất.

Vậy mà anh còn làm vậy với cô...

Nghĩ tới sự bất lực và bất an của cô, nghĩ đến bóng lưng vừa khóc vừa chạy đi của cô vừa rồi, Kiều Trác Phàm như bị sét đánh trúng.

Một giây này, Kiều Trác Phàm vội vàng dừng xe lại, sai bước đi tới chỗ phát ra giọng nói...

- - Đường phân cách - -

“Bảo Bối, em hãy nghe anh nói!”

Dường như Quý Xuyên vẫn còn cố gắng muốn giải thích, Tiểu Bảo Bối chạy ở phía trước, anh ta chạy đuổi theo ở phía sau.

Cuối cùng anh ta đuổi kịp Tiểu Bảo Bối, dùng sức kéo tay cô lại.

Vốn tưởng rằng, đuổi kịp Tiểu Bảo Bối, anh ta sẽ có thể nói ra hết những điều mà mình muốn nói. Ai ngờ đầu lúc này lại vang lên giọng nói của Kiều Trác Phàm

“Anh Quý, hình như tay của anh đã đặt ở chỗ không nên đặt rồi!”

Giọng nói của Kiều Trác Phàm còn lạnh lẽo hơn cả gió đêm.

Điều này khiến cho Quý Xuyên đang bận rộn lôi kéo Tiểu Bảo Bối đột nhiên khựng lại.

Lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy Kiều Trác Phàm, anh ta cảm thấy trong ánh mắt của người đàn ông này có mang dao.

Mà bây giờ, anh mắt kia của Kiều Trác Phàm đang dừng lại trên chỗ tay của anh đang kéo Tiểu Bảo Bối. .

Mà cái nhìn kia, giống như một con dao nhỏ sắc bén, lảng tránh từng nhát từng nhát trên tay của anh ta. Khiến cho Quý Xuyên chỉ muốn nắm lấy tay của Tiểu Bảo Bối nhưng cuối cùng dưới ánh mắt bức bách của anh, không thể không buông tay của Tiểu Bảo Bối ra.

Tiểu Bảo Bối cũng không thể ngờ được Kiều Trác Phàm sẽ xuất hiện vào lúc này.

Trong lúc nhất thời cô cũng sững sờ tại chỗ.

Từ trong quán Karaoke chạy ra, Tiểu Bảo Bối chưa từng nghĩ tới lần nữa đụng phải Kiều Trác Phàm thì phải nói gì.

Trong nháy mắt đối mặt với anh, không hiểu vì sao đột nhiên Tiểu Bảo Bối cảm thấy luống cuống, lập tức cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm vào mũi giày, giống như là đang cố gắng sám hối điều gì đó.

Nhìn cô đột nhiên cúi cái đầu nhỏ xuống và cả ánh mắt lảng tránh kia, tim của Kiều Trác Phàm nhói đau.

Anh vất vả lắm với khiến cho Tiểu Bảo Bối bỏ đi sự phòng bị đối với anh, vất vả lắm mới làm cho mối quan hệ của anh và Tiểu Bảo Bối tốt lên được một chút.

Không ngờ được, tất cả những điều anh vất vả lắm mới làm được, lại bị những việc làm của Tiểu Huyền làm cho không còn gì nữa!

“Tôi về nhà đây!” Kiều Trác Phàm đang do dự không biết phải thể hiện về mặt nhấn nhó của mình như thế nào để cho dịu dàng một chút, mới không hù dọa Tiểu Bảo Bối sợ. Cũng không chờ anh rồi rấm chỉnh sửa lại về mặt nhấn nhó của mình xong, liền nghe thấy Tiểu Bảo Bối nói thầm một câu như vậy, sau đó liền cúi đầu quay lưng về phía bọn họ chạy đi.

"Bảo Bối!"

Quý Xuyên nhìn thấy Tiểu Bảo Bối chạy đi, lại định chạy theo.

Nhưng mà lúc này Kiều Trác Phàm lại trực tiếp chặn anh ta lại.

“Anh Quý, đây không có chuyện của anh!” Ngụ ý của anh là, Quý Xuyên anh ở đâu liên lần về đó đi.

“Tổng giám đốc Kiều, nhưng mà tôi lo lắng cho Tiểu Bảo Bối! Bảo Bối cô ấy không làm gì sai, anh không được đối xử với cô ấy...” Đêm nay đứng ở bên ngoài quán Karaoke, Quý Xuyên nhìn thấy Tiểu Bảo Bối vừa khóc vừa chạy từ trong ra, cũng biết là chắc chắn đã bị Kiều Trác Phàm bắt nạt.

Bây giờ, nhìn thấy Kiều Trác Phàm lại đuổi theo Tiểu Bảo Bối, anh ta cảm thấy Kiều Trác Phàm lại muốn bắt nạt cô nữa.

Lập tức anh ta trở nên dừng cảm hơn. Chỉ hy vọng có thể giống như lời của Tiểu Bảo Bối nói, đứng ở góc độ của cô vì cô một lần.

“Quý Xuyên, lo cho tốt chuyện của mình, tôi và Tiểu Bảo Bối như thế nào, cũng không tới lượt anh nhúng tay vào!” Nói xong, Kiều Trác Phàm xoay người, dự định chạy về phía mà Tiểu Bảo Bối chạy đi. Nhưng quay đầu đi, hình như anh lại nghĩ tới điều gì, dừng lại nói: “Còn nữa, chuyện này từ từ tôi sẽ tính sổ với anh!”

Bỏ lại lời này, Kiều Trác Phàm quyết đoán chạy thẳng về phía Tiểu Bảo Bối.

Chẳng bao lâu, Kiều Trác Phàm y vào chân tay mình dài, đã bắt được Tiểu Bảo Bối.

“Kiều Trác Phàm, anh thả tôi ra, tôi không muốn làm chướng mắt anh!”

“Cục cựa, đi theo anh!”

"Không đi!"

"Không đi cũng không được!"

Tiểu Bảo Bối giãy giụa mấy cái, liền bị Kiều Trác Phàm bế lên luôn.

Những người qua đường vốn vây lại xem người phụ nữ tức giận tát người đàn ông kia, cuối cùng người phụ nữ bỏ đi nên cũng tản ra.

Mà Quý Xuyên bị bỏ lại, ôm lấy chỗ mà mới vừa rồi bị Tiểu Bảo Bối tát, không biết đang suy nghĩ điều gì...

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, tôi muốn xuống xe.” Chiếc xe Hummer vàng rực rỡ, khiến cho Tiểu Bảo Bối cực kỳ không thoải mái.

Không thoải mái không phải bởi vì màu sắc xa hoa này, mà là do ngồi bên cạnh người kia khiến cho Tiểu Bảo Bối có cảm giác vô cùng ảm ức.

Nhất là nghĩ tới chuyện đêm nay anh đã gào thét lên với cô, chóp mũi của Tiểu Bảo Bối liền chua xót.

Nhưng mà cái công tắc khởi động xe ở chỗ nào, cho tới lúc này Tiểu Bảo Bối vẫn chưa tìm ra được. .

Nhìn thấy người đàn ông ở bên cạnh vẫn không có phản ứng gì, Tiểu Bảo Bối lại nói: “Kiều Trác Phàm, tôi biết là tôi thấp hèn, là tôi đã lạc lối, là tôi không tốt. Nhưng mà cũng không phải là tôi cố ý...”

“Kiều Trác Phàm, anh muốn ly hôn thì ly hôn đi. Chuyện này là do tôi sai, chuyện phân chia tài sản đều do anh quyết định. Nhưng anh không thể không để lại cho tôi xu nào, tiền của tôi dạo này đã đưa cho Nhạc Dương hết rồi, cho nên ít nhất anh cũng phải cho tôi mấy trăm đồng, để tôi sống đủ hết tuần sau...” Tuần sau, Tiểu Thị sẽ phát tiền lương rồi!

Tóm lại, người phụ nữ này lắm bầm một lúc lâu.

Nhưng mà điều duy nhất mà Kiều Trác Phàm chú ý, chính là hai chữ ‘ly hôn’ được thốt ra từ trong miệng của cô.

Chỉ nghe thấy từ này, chiếc xe vàng Hummer đang đi vững vàng ở trên đường, đột nhiên thảng gập lại.

Bị chấn mạnh một cái, khiến Tiểu Bảo Bối sợ hãi kêu lên.

“Kiều Trác Phàm, anh bị điên à?”

Cho đến khi xe dừng lại hẳn, Tiểu Bảo Bối đã bị dọa tới mức đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Giờ phút này, thực sự cô không còn quan tâm tới chuyện trước đó bọn họ đã âm ỉ không vui nữa, mà gằm lên với Kiều Trác Phàm. .

“Kiều Trác Phàm, anh muốn như thế nào?”

Nhưng ngay cả khi cô nói nhiều như vậy, thì một chút xíu phản ứng Kiều Trác Phàm cũng không có, lông mày của Tiểu Bảo Bối nhăn lại.

Thì thấy, lúc này đột nhiên Kiều Trác Phàm quay đầu lại, ánh mắt sáng như đuốc.

Ánh mắt này, khiến cho Tiểu Bảo Bối khó hiểu.

"Kiều Trác Phàm..."

“Em đừng có hy vọng, Kiều Trác Phàm anh dù chết cũng sẽ không ly hôn!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Cục Cứng, Xin Lỗi

Editor: Táo đỏ phở núi

Sau khi gào lên một câu như vậy, Kiều Trác Phàm liền yên lặng lại.

Anh đã thể hiện lập trường của mình, cũng cảm thấy Tiểu Bảo Bối phải hiểu ra mới đúng chứ.

Nhưng cuối cùng anh phát hiện mình đã đánh giá cao chỉ số thông minh của Tiểu Bảo Bối.

Lúc anh vừa nói xong mấy lời đó, thì Tiểu Bảo Bối chỉ đang khóc thút thút đột nhiên gào khóc lớn lên.

“Tôi đã nói là ly hôn cũng được rồi, anh còn muốn như thế nào? Nếu như anh không nỡ bỏ mấy trăm đồng kia, vậy thì tôi sẽ không cần nữa! Ngay cả cho tôi mấy trăm đồng tiền thôi mà cũng không nỡ, anh đúng là quý keo kiệt!”

Kiều Trác Phàm đột nhiên bị chữ thì sững sờ người.

Khá lắm đại gia xxoo!

Anh đã nói là sẽ không ly hôn, tại sao lại biến thành quỷ keo kiệt?

“Tôi biết rồi, đồ biến thái nhà anh nhất định cảm thấy cứ buông tha cho tôi như vậy thì lời cho tôi quá chứ gì. Có phải anh còn muốn nhốt tôi lại, để hành hạ cho đã khiến cho tôi mang thai, sau đó lại bắt tôi phá thai, sau đó mới chịu ly hôn với tôi? Kiều Trác Phàm, chuyện này là do tôi không tốt, là do tôi ngu ngốc, là do tôi đần độn, bị người ta bán còn giúp người ta đếm tiền. Nhưng mà anh phải biết rằng trẻ con là vô tội. Vì sao anh lại phải đối xử với tôi như vậy?”

Trời đêm cuối thu, bên trong chiếc xe Hummer vàng ở đầu đường, Tiểu Bảo Bối nước mắt nước mũi tèm lem trách móc Kiều Trác Phàm một thôi một hồi.

Đối với chuyện này, Kiều đại gia bày tỏ hết sức vô lực.

Nếu như mà anh thực sự làm ra nhiều chuyện bẩn thỉu giống như trong lời nói của cô, thì khẳng định anh sẽ không thể phản bác. Nhưng vấn đề là những chuyện này Kiều Trác Phàm anh không hề làm mà!

Anh thật sự không biết, bên trong cái đầu quả dưa kia của Tiểu Bảo Bối chứa cái gì nữa. Tại sao đột nhiên lại biến Kiều Trác Phàm anh thành một kẻ bạc tình ở trong tiểu thuyết rồi?

“Kiều Trác Phàm, anh là tên bại hoại, anh quá tàn nhẫn rồi, tôi liều mạng với anh...” Đoán chừng đã thực sự nhập tâm, lúc này Tiểu Bảo Bối đã cời dây an toàn ra, rồi nhào về hướng Kiều Trác Phàm. Không hề chuẩn bị trước, nên Kiều Trác Phàm đã liên tục hứng chịu mấy quả đấm nhỏ.

Chuyện bị đánh này anh có chút không hiểu, một lúc lâu mới không chế được cơn điên của cô. .

Sau khi bắt được nắm đấm liên tục hướng về phía mình, Kiều Trác Phàm gầm lên: “Anh nói muốn làm mấy chuyện này lúc nào chứ?” Đều tại trí tưởng tượng xa vời của cô, không thể trách anh được!

“Hu hu, vậy nhất định là anh muốn làm ra chuyện còn biến thái hơn thế nữa! Tôi phải làm sao mới được đây?” Lần này Tiểu Bảo Bối khóc đến mức sắp không thở được.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khóc tới mức đỏ bừng lên, đột nhiên Kiều Trác Phàm vô lực thở dài một cái, sau đó khẽ gọi: “Cục cưng...”

Trong gió thu, hai chữ này từ trong miệng của anh truyền ra, có hơi khàn khàn. Không biết là do gió thu quá lạnh hay là tai của Tiểu Bảo Bối đã nghe nhầm, mà cô có thể nghe được trong giọng nói của Kiều Trác Phàm có một chút thỏa hiệp, một chút bất đắc dĩ và một chút dung túng của anh..

Một giây kia, Tiểu Bảo Bối cũng quên cả khóc, chỉ ngây ngốc ngẩng đầu lên nhìn Kiều Trác Phàm.

Đôi mắt kia không lớn, nhưng mà lại là đôi mắt rất trong sáng, cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm, không hề chớp mắt. Giống như, cô không muốn bỏ qua một nét mặt dù là nhỏ nhất của Kiều Trác Phàm.

Cục cưng...

Cách xưng hô vô cùng thân mật kia, đó là cách gọi thân mật mà Kiều Trác Phàm từng chiều gọi cô.

Hơn hai tháng qua chung sống thân mật, khiến cho Tiểu Bảo Bối bắt đầu tiếp nhận sự cưng chiều của anh, tiếp nhận sự thân mật của anh.

Nhưng mà sự cưng chiều này, kể từ khi cơn ác mộng kia xuất hiện thì nó đã biến mất rồi.

Đêm hôm đó, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng hiểu ra, sự cưng chiều của Kiều Trác Phàm có điều kiện tiên quyết. Nếu như chọc cho anh không vui, thì những gì mà anh đã cung cấp cho cô, sẽ bị anh thu hồi toàn bộ. Cho đến lúc này, Tiểu Bảo Bối cũng không biết nên làm gì mới phải.

Ngay cả vài ngày nay, Tiểu Bảo Bối cũng không hề nghe thấy cách xưng hô thân mật này từ trong miệng của người đàn ông này.

Không, không chỉ không nghe thấy, mà mấy ngày nay lần duy nhất mà bọn họ gặp mặt chính là ở trong quán karaoke vừa rồi.

Ở bên trong đó, Kiều Trác Phàm đối xử với cô không hề có sự ân cần, mà chỉ có nhục nhã.

Nhưng bây giờ chỉ xoay người một cái, Kiều Trác Phàm lại trở nên như vậy?

Trở thành một người đàn ông đối xử vô cùng dịu dàng đối với Tiểu Bảo Bối?

“Kiều Trác Phàm, anh có uống lộn thuốc hay không vậy?” Tiểu Bảo Bối quên cả khóc, chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm vào anh, hỏi như vậy. Vẫn trong giọng nói còn mang theo đôi chút ngây thơ, nhưng vì khóc nhiều mà trở nên hơi khàn khàn.

Trên hàng lông mi dài của cô còn mang theo một chút nước mắt. Bộ dạng này của cô, khiến cho người ta yêu thương. .

Kiều Trác Phàm không kìm được, liền kéo cô vào trong lòng mình...

Lại một lần nữa rơi vào trong cái ôm quen thuộc và ấm áp, lần nữa cô ngửi thấy hơi thở nam tính quen thuộc của anh, chóp mũi của Tiểu Bảo Bối lại chua xót.

Một chút lòng không hiểu sao cũng bắt đầu lớn vồn ở trong hốc mắt của cô.

Nhưng mà cô lại mím chặt cái miệng nhỏ lại, cố chấp không để cho nước mắt rơi xuống.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Giờ phút này, anh cũng không hề thoải mái chút nào.

Lúc ôm cô vào trong lòng một lần nữa, anh mới phát hiện ra, nhớ nhưng cái ôm ấm áp này, đâu chỉ có một mình Tiểu Bảo Bối?

Chung đụng sớm chiều hơn hai tháng qua, anh cũng mê luyến mùi vị trên người của cô.

Mấy ngày nay, anh tức giận, cố ý không thèm để ý đến cô, cũng không chủ động chú ý tới tin tức gì của cô. Đã có lần anh cho rằng, cứ như vậy liền có thể hoàn toàn loại bỏ được bóng dáng của Tiểu Bảo Bối ra khỏi cuộc sống của mình.

Cho đến khi ôm cô vào lòng, Kiều Trác Phàm mới phát hiện, suy nghĩ ban đầu của mình mới buồn cười làm sao...

Không biết cái ôm này kéo dài bao lâu, giọng nói khàn khàn kia của Kiều Trác Phàm lại vang lên một lần nữa: “Cục cưng, thực sự xin lỗi...”

Một câu xin lỗi rất đơn giản nhưng mà sức nặng của nó rất lớn.

Kiều ngao như Kiều Trác Phàm, cho dù có làm sai, tuyệt đối cũng sẽ không cúi đầu nhận lỗi.

Nhưng mà ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối, lúc nào anh cũng không thể kiêu chể được như vậy.

Mà Tiểu Bảo Bối vốn đang cố chấp nhất định không cho nước mắt rơi xuống, nhưng khi nghe tiếng xin lỗi của người đàn ông thì nước mắt cũng chậm rãi rơi xuống..

Gió đêm cuối thu, thổi vào hai bóng dáng đang ôm chặt lấy nhau, nhưng mà vẫn hiện lên một cảm giác ấm áp khác...

- - Đường phân cách - -

“Huyền Huyền, ngày mai chúng ta yêu cầu triệu tập cuộc họp ban giám đốc thì sao?” Cùng thời gian đó, sau khi đoàn người Kiều Trác Phàm rời khỏi, những người khác cũng ra về theo. Trong quán karaoke xa hoa chỉ còn lại hai mẹ con Tiểu Vi và Tiểu Huyền.

Tiểu Vi rót đầy hai ly rượu đỏ cho hai người nhân tiện nói như vậy.

“Mẹ, chuyện này không được hay lắm đâu!” Đến giờ phút này, Tiểu Huyền vẫn cảm thấy chuyện vừa rồi bọn họ làm với Tiểu Bảo Bối thực sự quá tàn nhẫn.

Mà bây giờ, vậy mà mẹ của cô lại còn đề nghị triệu tập cuộc họp ban giám đốc vào lúc này.

Tất nhiên Tiểu Huyền cũng hiểu, lúc này nếu như bọn họ đưa ra đề nghị bỏ phiếu thay đổi chủ tịch mới loại bỏ Tiểu Đăng, Kiều Trác Phàm cũng sẽ không nhúng tay.

Nhưng bọn họ làm như vậy, thực sự là ổn chứ?

“Tại sao lại không hay? Con không thấy vẻ mặt vừa rồi của Kiều Trác Phàm sao, thực sự là vô cùng đặc sắc mà!”

Lúc nói đến đây, Tiểu Vi vui vẻ cầm lấy ly rượu mới được rót ra lúc này, uống một hơi cạn sạch,

“Người ta vẫn nói rèn sắt khi còn nóng! Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất!” Sau khi uống một ly rượu vào bụng, Tiểu Vi hắng giọng một cái rồi nói.

Đã từ rất lâu rồi, Tiểu Vi luôn muốn kéo Tiểu Đăng xuống, bây giờ thấy kế hoạch sắp thành công rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Cục Cưng, Xin Lỗi (2)

Editor: Táo đồ phở núi

“Nhưng chúng ta làm như vậy đối với Tiểu Bảo Bối là quá tàn nhẫn! Mẹ... Hay là chờ một chút xem sao?”

Hai ngày trước, Tiểu Bảo Bối mới gặp phải một chuyện đáng sợ như vậy mà. Tiểu Huyền thật sự lo lắng, nếu như liên tục gặp phải đã kích như vậy, có khi nào Tiểu Bảo Bối làm ra chuyện điên rồ gì không.

Đĩ nhiên, bây giờ căn bản Tiểu Huyền còn chưa biết, vào lúc mấu chốt khi Tiểu Bảo Bối gặp nguy hiểm, Duật Tiểu Gia đã phát hiện ra cô. Hơn nữa, anh ta còn gọi Kiều Trác Phàm tới, thuận lợi cứu được Tiểu Bảo Bối ra.

Bởi vì chuyện này, Duật Tiểu Gia cũng đưa ra ‘khẩu dụ’ để cho tất cả những người trong quán rượu đều giữ kín miệng như bưng.

Người nào vi phạm chính là muốn đối nghịch với Duật Tiểu Gia!

“Huyền Huyền, con là một đứa ngốc! Nhân từ đối với kẻ địch chính là tàn nhẫn đối với bản thân mình. Lúc này không nhân cơ hội lúc Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm đang rạn vỡ hất căng Tiểu Đằng đi, vậy thì sau này chúng ta sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa rồi!”

Hai mẹ con bọn họ sau khi giải quyết xong một bình rượu thì ai về nhà nấy, Tiểu Vi cũng không biết là Tiểu Huyền có nghe lọt tai những lời nói của bà hay không.

“Quý Xuyên?” Lúc Tiểu Huyền về tới nhà, phát hiện ra đèn điện trong nhà vẫn đang sáng, nhưng trong nhà lại không có một bóng người.

“Quý Xuyên, anh có ở nhà không?” Sau khi đi kiểm khắp nơi một vòng, Tiểu Huyền vẫn không tìm được bóng dáng của Quý Xuyên. Cô ta đưa tay lên nhìn đồng hồ ở trên tay một chút, kim đồng hồ đã chỉ tới số ‘1’ rồi. *Die~nn ddamn leie quýydon.*

Trời cũng sắp sáng rồi mà Quý Xuyên còn đi đâu?

Cô ta vẫn còn nhớ rõ, trước khi cô ta đi ra khỏi cửa cô ta có hỏi Quý Xuyên, nhưng mà anh nói anh không dự định đi ra ngoài.

Tiểu Huyền không chút do dự, gọi vào số điện thoại di động của anh.

“Reng reng reng...”

Điện thoại đã được kết nối, nhưng mà mãi không có người nhấc máy.

Tiểu Huyền chờ một lúc lâu lại gọi điện thoại cho anh một lần nữa, nhưng bên kia đã chuyển thành tắt máy.

Đã có chuyện gì?

Điện thoại di động của Quý Xuyên đã hết pin, hay là...

Tóm lại, giờ phút này Tiểu Huyền nhú chặt mày lại.

Thời gian trước đó, mối quan hệ của cô ta và Quý Xuyên đã âm ỉ hết sức căng thẳng. Nhưng mà thời gian gần đây, đã cải thiện hơn một chút rồi.

Nhất là hai ngày nay, mỗi ngày sau khi tan làm Quý Xuyên sẽ về rất đúng giờ, ngay cả quán bar cũng không đi nữa.

Nhưng hôm nay anh bị làm sao vậy?

Vốn vừa ở quán karaoke ra, lại dưới tác dụng của rượu cồn, Tiểu Huyền đã mệt mỏi lại còn buồn ngủ nữa. *Die~nn ddamn le Quy ido nn.*

Nhưng khi đối mặt với căn nhà vắng lặng và lạnh lẽo này, tất cả sự mệt mỏi và buồn ngủ của cô ta đều tan thành mây khói.

Cô ta vốn không buồn ngủ nữa nên quyết định ngồi xuống ghé sofa.

Cô ta thực sự muốn nhìn một chút xem đến cùng thì khi nào Quý Xuyên mới trở về.

Cô ta mở ti vi ra, lúc nhàm chán như vậy có thể giết thời gian.

Nhưng mà trên ti vi đưa tin gì, nói cái gì cô ta không hề nghe lọt tai một chút nào.

Tất cả sự chú ý của cô ta đều tập trung vào động tĩnh của cánh cửa ngoài kia.

Cuối cùng, vào lúc kim đồng hồ chỉ vào con số ‘3’, thì ở cửa chính cũng truyền tới tiếng động.

Rồi cánh cửa nhanh chóng được đẩy ra.

Người đàn ông đi có chút xiêu vẹo chân thấp chân cao bước vào nhà.

Vừa bước vào cửa, thì mùi rượu nồng nặc trên người của người đàn ông xông tới khiến cho Tiểu Huyền muốn nôn mửa.

Đêm nay, thật ra cô ta cũng uống không ít rượu.

Nhưng mà mùi rượu trên người của cô ta cũng không nồng bằng Quý Xuyên.

Rốt cục là anh đi uống rượu hay là đi ngâm binh trong hầm rượu?

Đối với lần này, Tiểu Huyền vô cùng hoài nghi.

Tiểu Huyền vốn không muốn để ý tới Quý Xuyên, để xem người đàn ông này sẽ giải thích chuyện này như thế nào.

Ai ngờ sau khi người đàn ông này đi vào, ngay cả cửa chính anh cũng không đóng kín. Điều này khiến cho Tiểu Huyền không thể không đứng lên đi lại đóng kỹ cửa lại giúp anh. Die~nn ddan le Quy ido nn.

“Ồ, còn chưa ngủ sao?” Đây là lời dạo đầu của Quý Xuyên.

Anh đứng ở trước mặt của Tiểu Huyền, bước chân không vững.

Cũng chính lúc này, Tiểu Huyền thấy được sự khác thường của anh.

Hàng năm đều bận công việc. Lúc làm việc phần lớn thời gian Quý Xuyên đều ở trong tòa nhà Tiểu Thị, nên làn da của người đàn ông này trắng trẻo hơn những người đàn ông bình thường.

Cũng chính vì điều này, nên đêm nay khi Tiểu Bảo Bối thưởng cho anh ta hai cái bạt tai, thì nó đã hiện lên rất rõ trên khuôn mặt của người đàn ông này.

Hơn nữa, anh ta còn uống rượu vào, rượu khiến cho vết hằn trên mặt của anh ta càng thêm rõ ràng.

Vừa rồi khi vào cửa, Tiểu Huyền vì tức giận nên không nhìn mặt của anh ta.

Nhưng lúc này, Tiểu Huyền và anh ta đang mặt đối mặt với nhau, nếu như Tiểu Huyền vẫn không nhìn thấy vết đỏ in hình năm ngón tay ở trên mặt của anh ta thì chính là mất bị mù.

“Quý Xuyên, anh bị làm sao vậy?”

Tiểu Huyền giữ chặt Quý Xuyên, vội vàng hỏi. Bởi vì cô ta có thể nhìn ra được, người tát lên mặt của Quý Xuyên, có thể nói là đã dùng toàn lực. Nếu không tại sao trên mặt của anh in hình bàn tay kia, tại sao lại có thể nhìn thấy vết máu tịt?

Tiểu Huyền hỏi dồn khiến cho Quý Xuyên có cảm giác đau nhói như bị kim châm.

Anh ta vốn đang rất tốt, vậy mà sau khi gạt tay của Tiểu Huyền đang níu kéo, đột nhiên anh ta cười ha hả: “Làm sao ư? Tôi bị làm sao ư? Ha ha...”

Tiếng cười kia mang theo một chút thâm lương, vang lên giữa đêm khuya nghe có chút kinh khủng.

“Quý Xuyên, anh đừng cười nữa. Rốt cục thì bị làm sao, anh hãy nói đi chứ!”

Nói như thế nào đi nữa, Quý Xuyên cũng là chồng của cô ta, sao cô ta có thể ngồi yên không để ý được chứ?

Cô ta vội vàng tìm thuốc sát trùng và thuốc mỡ tót, định khử trùng sau đó bôi thuốc cho anh ta.

Đương nhiên, bây giờ cô ta làm những chuyện này ngoại trừ vì lo lắng cho Quý Xuyên còn có mục đích khác, Tiểu Huyền cũng lo lắng ngày mai lúc đi làm, trên mặt của Quý Xuyên mang theo vết sưng đỏ như vậy, sợ là mọi người trong công ty lại đồn đãi ầm lên. SSdienng danielw quy9on.

Trước đó, Nhạc Dương đã trình diễn màn kịch kia ở dưới đại sảnh của Tiểu Thị, đã khiến cho hai người bọn họ trở thành đề tài bàn tán chính của nhân viên Tiểu Thị rồi.

Cuối cùng hai người bọn họ bị bàn tán tới mức nào, Tiểu Huyền cũng không rõ. Nhưng mà gần đây mỗi một nhân viên nhìn thấy cô ta, đều không tự giác lộ ra vẻ mặt quái dị, Tiểu Huyền cũng có thể đoán được đại khái.

Lúc này nếu để cho Quý Xuyên lại xuất hiện với khuôn mặt như vậy, thì sợ rằng những lời đồn đãi kia lại càng thêm ‘đặc sắc’.

Lời đồn càng nhiều thì càng bất lợi cho tương lai của bọn họ.

Điều này, Tiểu Huyền hiểu rất rõ.

Nhưng mà ý tốt của cô ta, lại không khiến cho Quý Xuyên cảm động.

Lúc cô ta lấy bông có nước sát trùng định bôi lên trên mặt của anh ta, thì đột nhiên Quý Xuyên lại đưa tay lên, chặn tay của cô ta lại.

Miếng bông có tẩm thuốc sát trùng vốn phải rơi lên trên mặt của Quý Xuyên thì lại bị hất văng ra xa.

“Tránh ra, đừng phiền tới tôi. Cô cũng đừng hỏi tôi bị làm sao vậy, tôi như thế này tất cả đều do cô làm ra...”

Quý Xuyên vừa nổi giận vừa cào cào mái tóc đen của mình.

Bộ dạng kia nhìn qua thấy vô cùng khó chịu.

Mặc dù anh ta say, nhưng mà anh ta vẫn còn nhớ rất rõ ánh mắt đầy hận ý mới vừa rồi của Tiểu Bảo Bối đối với anh ta.

Cảm giác kia, từng giây từng phút nhắc nhở anh ta, đời này đoán chừng là không thể nào quay lại với Tiểu Bảo Bối được nữa.

Nếu như chuyện hãm hại cô là do Quý Xuyên anh làm, vậy thì anh sẽ chấp nhận. Nhưng vấn đề là những chuyện này không phải do anh làm, tại sao Tiểu Bảo Bối lại hận anh đến như vậy? SSdienng dānlew quy9on.

“Quý Xuyên, anh làm sao vậy? Chuyện gì mà do em làm ra chứ?”

Ý tốt của Tiểu Huyền, cũng giống như miếng bông gòn bị hất văng xuống dưới đất vậy. Bây giờ có nhặt lên, cũng không làm nên chuyện gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Cục Cưng, Xin Lỗi (3)

Editor: Táo đỏ phở núi

“Cô còn có mặt mũi hỏi tôi những thứ này sao?” Mặc dù là đang say, nhưng mà lúc này ánh mắt của Quý Xuyên đối với cô ta là chán ghét, ánh mắt đó in sâu vào trong đầu của Tiểu Huyền hơn nữa còn giống như chiếc kim châm đâm vào mắt của cô ta.

Không đợi cô ta phản ứng lại, Quý Xuyên đã để nguyên quần áo như vậy lên giường nằm luôn. Trước khi chìm vào giấc ngủ, anh ta còn nhắc nhở: “Tóm lại, đừng đụng vào tôi.”

Sau đó, dưới tác dụng của rượu, người đàn ông chìm vào giấc ngủ.

Mà Tiểu Huyền thì cả đêm không chợp mắt được.

- - Đường phân cách - -

Lại một ngày làm việc mới, trên mặt của mỗi người đều hiện lên sự mệt mỏi.

Mà hôm nay trên mặt của Tiểu Vi lại hiện lên vẻ hào hứng khác thường.

Từ lúc bước chân vào cửa Tiểu Thị, bà ta đều thân thiết chào hỏi mọi người.

Bình thường bà ta vẫn luôn duy trì hình tượng một quý bà tao nhã, vào lúc này đã thể hiện ra không sót chút gì.

Nhưng mà sau khi bà ta bước chân vào trong thán máy, vẫn có không ít nhân viên của Tiểu Thị bàn tán sau lưng của bà ta, thảo luận xem hôm nay Tiểu Vi lại tới đây để làm gì.

Nên biết, mặc dù Tiểu Vi là đại cô đồng của Tiểu Thị. Nhưng mà mấy năm qua ngoại trừ cái chức vụ này ra, trên cơ bản ngay cả lúc họp thường kỳ bà ta cũng đều không tham gia.

Chỉ có mỗi lần Tiểu Thị tổ chức đại hội cổ đông thì bà ta mới tới trình diện.

Chẳng lẽ, hôm nay lại muốn triệu tập đại hội cổ đông?

Những công nhân viên ở tầng dưới cùng bắt đầu xì xào bàn tán.

Mà Tiểu Vi cũng không bị phản ứng của mọi người ảnh hưởng tới, trực tiếp đi thẳng vào phòng làm việc của Tiểu Huyền.

“Huyền Huyền, tài liệu của hội nghị đã chuẩn bị xong chưa?”

Vừa bước chân vào cửa, Tiểu Vi liền hỏi.

Nhưng đợi tới khi bà ta nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Huyền đang ngồi trên ghế làm việc, thì nụ cười và bộ dạng tao nhã mà bà ta cố gắng duy trì từ lúc xuống xe tới giờ đã biến mất không còn sót lại chút gì.

“Huyền Huyền, con bị làm sao vậy? Trong người không khỏe hay là...”

Tiểu Vi đi qua, một tay đặt lên trên trán của Tiểu Huyền.

Nhìn theo ánh mắt của Tiểu Vi thì có thể nhìn thấy cả khuôn mặt tái nhợt không bình thường của Tiểu Huyền, mà đôi mắt bình thường mang theo sự quẫn rũ bây giờ đã thâm quầng trũng sâu xuống.

Bà vẫn còn nhớ, đêm qua lúc ra về, Tiểu Huyền vẫn còn rất ổn mà. Vậy thì một đêm này, đến cùng là con bé đã phát sinh chuyện gì?

“Mẹ, con không sao!” Tiểu Huyền lấy cánh tay của bà ta đang đặt trên trán mình xuống, sau đó vô lực xoa xoa thái dương của mình. l

Suốt cả đêm không ngủ, nên tinh thần không được tốt.

“Không sao mà lại như vậy à?” Tiểu Vi hỏi.

Không có chuyện gì làm sao mà người lại biến thành như vậy?

Ngoại trừ sắc mặt tái nhợt ra, thậm chí Tiểu Vi còn cảm nhận được mái tóc của Tiểu Huyền đã mất đi sự bóng bẩy.

“Có phải con và Quý Xuyên...”

Không biết Tiểu Vi nghĩ tới điều gì, đột nhiên mở miệng hỏi.

Nhưng mà bà ta còn chưa nói hết lời, thì lại nhìn về phía Tiểu Huyền theo bản năng.

Không ngờ lời này của Tiểu Vi lại chạm vào vết thương của Tiểu Huyền, cả người cô ta cứng đờ lại.

“Mẹ, con thật sự không có chuyện gì, cũng không liên quan tới anh ấy!” Tiểu Huyền sợ Tiểu Vi lo lắng cho cô ta nên cố gắng giải thích.

Nhưng mà cô ta không biết rằng, vẻ mặt của cô ta đã để lộ quá nhiều.

“Cái gì mà chuyện này không liên quan tới cậu ta? Con đừng tưởng mẹ con là người ngốc, nhìn không hiểu! Nếu không hai người hãy ly hôn luôn đi. Nhân lúc con còn trẻ kiếm lấy một người tốt!” Đối với Quý Xuyên ngay cả thể hiện ra cảm xúc của mình Tiểu Vi cũng cảm thấy khinh thường.

Bởi vì bà ta là người từng trải, cho nên bà ta hiểu rõ, lúc trước Quý Xuyên có thể đối xử với Tiểu Bảo Bối như vậy, thì tương lai cũng có thể tàn nhẫn như vậy đối với Tiểu Huyền.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà bà ta liên tục khuyên Tiểu Huyền chia tay Quý Xuyên.

“Mẹ, con đã nói là chuyện này không liên quan tới anh ấy. Sao mẹ lại nhắc tới chuyện ly hôn?” Cuộc hôn nhân này, là do Tiểu Huyền vất vả mới giành giật được.

“Tại sao mẹ lại nhắc tới chuyện ly hôn, con còn dám hỏi mẹ? Thật ra không phải cái gì mẹ cũng không biết, người đàn ông này có cái gì tốt, có đáng giá để cho con làm tất cả vì cậu ta không?”

“Mẹ, bây giờ con không muốn nói tới vấn đề này. Bây giờ mẹ hãy xem qua một chút tài liệu con chuẩn bị cho hội nghị...” Tiểu Huyền chuyển đề tài.

Trùng mắt nhìn Tiểu Huyền một cái, Tiểu Vi vô cùng tức giận với con gái.

Nhưng mà nghĩ tới tầm quan trọng của chuyện ngày hôm nay, Tiểu Vi chỉ có thể tạm thời gác lại những chuyện này, rồi nhân đó làm theo lời nói của Tiểu Huyền, nghiêm túc nghiên cứu những tài liệu mà bọn họ đã chuẩn bị tốt cho ngày hôm nay.

- - Đường phân cách - -

Lúc hai mẹ con Tiểu Vi đang khua chiêng gõ trống lên ‘kế hoạch soạn vị’ ở Tiểu Thị, thì trong căn phòng màu trắng, Tiểu Bảo Bối cũng đang vội vàng nhét thức ăn vào trong miệng.

Tối qua lúc bị Kiều Trác Phàm đưa về thì đã hơn mười hai giờ cũng rạng sáng rồi. Lúc ấy Tiểu Bảo Bối căn bản không kịp hỏi Kiều Trác Phàm xem đến cùng là muốn như thế nào đã nằm lăn lên gối ngủ thiếp đi.

Mà sau khi ngủ liền giống như là bị ngắt đi. Đôi khi cô tỉnh lại, thì đã qua giờ làm việc.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối đang định giải quyết xong bữa sáng thì lập tức đi tới công ty.

Sau khi cắn mấy miếng bánh mì nướng, Tiểu Bảo Bối gặp phải bi kịch, cổ họng của cô hoàn toàn bị nghẹn.

Cái loại cảm giác này, nhờ ra không được mà nuốt thì không xuống, vô cùng khó chịu.

Mà ngay vào lúc này một ly sữa nóng được đưa tới trước mặt của cô.

“Ăn từ từ thôi, anh cũng không giành ăn với em mà!”

Sáng sớm, ánh mắt của Kiều Trác Phàm vô cùng dịu dàng, giống như ao nước trong.

“Ừm...” Tiểu Bảo Bối sững sờ nhìn anh, ngay cả cảm giác khó chịu ở cổ họng cũng quên mất.

“Uống một hớp đi.” Hình như người đàn ông bị chú ý như vậy nhưng mà không hề cảm thấy không được tự nhiên, giống như anh sinh ra đã được chú ý như vậy rồi. Dưới tình huống như thế, anh cầm lấy ly sữa của mình đưa tới bên môi của cô, dụ dỗ.

Giọng nói này của anh vô cùng dịu dàng, khiến cho Tiểu Bảo Bối không thể nhớ được mình đã uống sữa và nuốt bánh mì như thế nào nữa.

Sau khi dứt xong bữa sáng cho Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm lại tự mình lái xe hộ tống cô đi làm.

Những chuyện này trong hai tháng rồi anh vẫn thường xuyên làm.

Nếu không phải lần này đột nhiên Tiểu Bảo Bối rời đi, có lẽ anh cũng sẽ không phát hiện ra, thì ra những việc này không ngờ lại khiến cho anh rất vui vẻ.

Lúc được Kiều Trác Phàm dùng chiếc xe Hummer vàng đưa tới công ty, Tiểu Bảo Bối vừa xuống xe, thì Kiều Trác Phàm cũng xuống đi theo phía sau của cô.

Cô đi nhanh thì người đàn ông này cũng bước chân nhanh hơn. Cô đi chậm, anh cũng đi chậm theo.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối trước giờ không có thói quen bị người khác đi theo rất buồn bực.

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh vẫn còn không đi làm?” Đi theo đuôi cô làm gì, đến Tiểu Thị để làm gì?

Hôm qua, cô còn nghĩ có thể cô và Kiều Trác Phàm sẽ chia tay kia! Trong quán karaoke, thậm chí cô còn sợ hãi vì bị anh găm lên.

Tại sao sáng sớm hôm nay, Kiều Trác Phàm lại giống như biến thành một người khác vậy?

Chẳng lẽ anh thực sự không để ý chuyện xảy ra ngày hôm đó?

“Không đi!” Để Phàm là do Kiều Trác Phàm anh lập ra, anh muốn đi làm thì đi, không muốn đi làm thì nghỉ.

Mặc dù trước đó, Anna đã nhiều lần gọi điện thoại tới, nói với anh là hôm nay có bao nhiêu cuộc họp quan trọng, bảo anh nhất định phải nhanh chóng chạy tới tòa nhà Để Phàm.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm cũng không thèm trả lời lại, mà trực tiếp cúp điện thoại. Đối với anh mà nói, không có chuyện gì quan trọng hơn so với Tiểu Bảo Bối. T

“Anh không đi làm, anh không sợ công ty đóng cửa hay sao?” Tiểu Bảo Bối không có thói quen có người lẻo đẻo đi theo bên cạnh, đặc biệt là nhan sắc của người này lại xuất sắc như vậy. Khiến cho cô đi cùng anh ở trên đường gặp biết bao nhiêu ánh mắt xem thường.

“Đóng cửa càng hay, em nuôi anh!” Phía sau là giọng điệu trêu chọc của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Cục Cưng, Xin Lỗi (4)

Editor: Táo đỏ phở núi

“Anh không đi làm, anh không sợ công ty đóng cửa hay sao?” Tiểu Bảo Bối không có thói quen có người lơ đãng đi theo bên cạnh, đặc biệt là nhan sắc của người này lại xuất sắc như vậy. Khiến cho cô đi cùng anh ở trên đường gặp biết bao nhiêu ánh mắt xem thường.

“Đóng cửa càng hay, em nuôi anh!” Phía sau là giọng điệu trêu chọc của anh.

“Anh muốn làm tiểu bạch kiểm?” Cô giận dữ, quay đầu lại hét lên.

Thành thật mà nói, quả thật là cô rất xem thường tiểu bạch kiểm.

“Ừ, ý tưởng này cũng không tệ!” Người đàn ông nào đó sờ cằm, bộ dạng vui vẻ thoải mái.

“Anh đúng là không thể nói lý mà!” Nói xong lời này, Tiểu Bảo Bối xoay người, không có ý định cãi lý với người không biết xấu hổ này.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm ở phía sau vẫn luôn đi theo sát cô.

Thật ra Kiều Trác Phàm cũng biết tính tình mình không tốt.

Cô gái đi ở phía trước, anh đi theo sát phía sau, thỉnh thoảng còn nín thở trêu chọc cô.

Hành động này, quả thực ngứa thớ như những đứa trẻ mẫu giáo trêu chọc bạn.

Nhưng mà anh vẫn rất thích thú.

“Quý Tổng, hôm nay có cuộc họp đại hội cổ đông?” Vào lúc Tiểu Bảo Bối cố gắng muốn thoát khỏi người đàn ông muốn làm tiểu bạch kiểm kia, thì cách đó không xa vang lên một giọng nói như vậy.

“Đại hội cổ đông? Mới thời gian trước không phải đã mở cuộc họp rồi sao?” Lúc này cũng là thời gian Quý Xuyên đi tới công ty.

Đêm qua say rượu, khiến cho đầu óc của anh ta choáng váng.

Cũng khiến cho sáng sớm nay anh ta không thể không nán lại trên giường thêm một lát.

Đau đầu nhưng hôm nay không phải là cuối tuần nên Quý Xuyên chỉ có thể đứng dậy.

Chạy tới công ty, lúc này lại được thông báo hôm nay có cuộc họp đại hội cổ đông?

“Là như vậy. Tôi qua phó tổng giám đốc Tiểu Huyền thông báo, cụ thể như thế nào thì tôi cũng không biết. Nhưng mà dường như những cổ đông lớn đều đã đến rồi, đang ngồi chờ ở phòng họp!”

Đi bên cạnh của Quý Xuyên là trợ lý của anh ta.

Thấy Quý Xuyên đi làm anh ta liền thông báo cho Quý Xuyên lịch trình công việc ngày hôm nay, đó là công việc cần thiết hàng ngày của anh ta.

“Tiểu Huyền?” Nghe được cái tên này, Quý Xuyên lập tức hiểu ra dự định của hai mẹ con Tiểu Huyền. Ngay lập tức ánh mắt của anh ta tối đi.

Đầu tiên là chăm ngời ly gián mối quan hệ giữa Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm, lúc này lại muốn rèn sắt khi còn nóng định kéo Tiểu Đằng xuống sao?

Quý Xuyên không thể không thừa nhận, Tiểu Vi thật sự đã đi một nước cờ rất tốt.

“Đại hội cổ đông?”

Lúc Tiểu Bảo Bối nghe thấy mấy từ này, cũng bị sợ hết hồn.

Đại hội cổ đông hàng năm đều là lúc Tiểu Vi khiêu chiến với Tiểu Đằng. Chuyện này giống như trở thành truyền thống từ trước tới giờ.

Mà mỗi lần triệu tập cuộc họp đại hội cổ đông kia, chính là thời gian mà Tiểu Bảo Bối lo lắng nhất.

Không phải là cô không nở buồng quyền thế và tiền tài kia, mà là cô lo lắng cho sức khỏe của cha cô.

Tiểu Thị này mặc dù nói là thừa kế từ ông nội, nhưng mà mấy chục năm nay cũng là do công sức của cha cô bỏ ra, trong tay của ông nó mới càng phát triển. Có thể nói, Tiểu Thị ở trong mắt của cha cô, giống như là một đứa con khác của ông vậy.

Nếu như Tiểu Vi cứ như vậy mà cướp nó đi, làm sao cha cô chịu được?

“Tại sao lại muốn triệu tập cuộc họp đại hội cổ đông?” Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy mấy chữ như vậy thì cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhăn nhó lại.

“Bảo Bối?” Quý Xuyên nghe thấy giọng nói của cô, liền xoay người lại.

Đúng như mong đợi của anh ta, liền nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đứng ở chỗ không xa, khỏe mỗi của Quý Xuyên lạng lẽ cong lên. Nhưng khi nhìn thấy còn có một người bên cạnh Tiểu Bảo Bối là Kiều Trác Phàm thì đường cong trên khỏe miệng của anh ta từ từ thu lại.

Tiểu Bảo Bối nhìn Quý Xuyên, như muốn từ trong mắt của anh ta đọc được một chút gì đó.

Lúc này, chỗ Quý Xuyên bị đánh ngày hôm qua, vẫn còn loáng thoáng nhìn thấy một chút dấu vết.

Hai người nhìn nhau một lát, Kiều đại gia trực tiếp đi lên dùng thân mình ngăn cách giữa bọn họ.

“Nhìn cái gì vậy, nếu như còn nhìn nữa ông móc mắt con mắt của anh ra làm câu đá bây giờ!”

Xưa nay Kiều Trác Phàm vốn rất khoe khoang.

Làm sao anh có thể chấp nhận Quý Xuyên quan sát Tiểu Bảo Bối kỹ như vậy?

Kiều Trác Phàm chia cắt ánh mắt của đôi người yêu cũ, ngay cả một chút áy náy cũng không hề có, tiện đó còn chỉ tay về phía người trợ lý đứng bên cạnh Quý Xuyên: “Cậu... Lại đây cho tôi!”

Không hổ là Kiều Trác Phàm, trên người của anh tỏa ra khí thế đặc biệt có sức uy hiếp hơn người, khiến cho bất cứ người nào cũng không thể không phục tùng.

Lập tức trợ lý của Quý Xuyên liền đi tới bên này.

“Anh Kiều, có chuyện gì sao?” Thời gian trước, chuyện của Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối, đã đồn ầm lên ở Tiểu Thị. Cho nên, vị trợ lý này cũng nhận ra Kiều Trác Phàm.

“Các người đang nói cái gì mà đại hội cổ đông của Tiểu Thị?”

Vừa rồi anh chỉ lo gây rối với Tiểu Bảo Bối, thực sự không nghe thấy rõ bọn họ đang nói tới chuyện gì.

Nếu không phải là Tiểu Bảo Bối chú ý tới những thứ này, thì căn bản Kiều Trác Phàm cũng không để tâm.

“Đây là thông báo của phó tổng giám đốc Tiểu, nghe nói hôm nay nhóm cổ đông lớn sẽ tới tham gia, bảo tôi thông báo cho tổng giám đốc Quý tới tham gia! Nhưng nội dung cụ thể, thì tôi cũng không biết rõ lắm!” Người kia thành thực bẩm báo.

Nhưng Kiều Trác Phàm vừa nghe những thứ này, thì lông mày lập tức nhíu lại.

“Nhóm cổ đông lớn cũng sẽ tới? Tại sao lại không có người nào thông báo cho tôi biết?” Điều này quả thực là không tương tượng nổi.

Nhưng mà Quý Xuyên lại hiểu rất rõ, đây cũng chính là mục đích của hai mẹ con Tiểu Vi và Tiểu Huyền.

Làm cho mối quan hệ của Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối căng thẳng lên, sau đó thì chuyện của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm sẽ không thêm để ý tới.

Nếu như vậy thì cho dù bọn họ có làm ầm ĩ như thế nào ở Tiểu Thị đi chăng nữa, thì Kiều Trác Phàm cũng sẽ không biết.

Nhưng cuộc họp lần này, bọn họ căn bản không ngờ tới Kiều Trác Phàm sẽ tham gia!

“Điều này tôi cũng không biết!” Trợ lý lẩm bẩm.

“Hỏi cái gì cũng không biết, đúng là ngu ngốc!” Người như vậy, nếu như ở Đế Phàm đã sớm bị anh đuổi cổ đi rồi.

Ở phía sau Tiểu Bảo Bối không ngừng cử động.

Thật ra cô rất muốn đi qua Kiều Trác Phàm để đi tới phòng làm việc.

Ai ngờ này người đàn ông này cho rằng cô muốn gặp mặt Quý Xuyên, liền tục ngăn cản cô.

Tiểu Bảo Bối buồn bực, có phải sau gáy của người đàn ông này có mắt hay không vậy?

Nếu không thì tại sao cô tránh sang một bên anh cũng đi sang ngăn cản lại?

Anh ý vào mình có chân tay dài, ngăn cản trước mặt của cô, mặc kệ cô dùng móng vuốt cào cấu như thế nào, đều không thể tránh đi được.

“Kiều Trác Phàm, anh đi về trước đi!”

Roi vào đường cùng, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể ra lệnh đuổi khách.

Ai ngờ Kiều đại gia vẫn giữ bộ dạng duy ngã độc tôn.

“Chuyện này là không thể được rồi. Em không nghe thấy họ nói hôm nay sẽ triệu tập cuộc họp cổ đông hay sao? Anh lại nắm giữ hai mươi phần trăm cổ phần của Tiểu Thị, số cổ phiếu này, cũng khá lớn đúng không!”

Nói xong lời này, Kiều Trác Phàm thấy cô không trả lời, lập tức ôm lấy eo của cô, ghé mặt lại gần cô, ép hỏi: “Có lớn không?”

Được rồi, lúc này trên gương mặt của Kiều Trác Phàm còn mang theo một nụ cười tà ác, hơn nữa lúc anh ép hỏi Tiểu Bảo Bối, môi của anh còn ghé sát vào bên tai của Tiểu Bảo Bối.

Động tác mập mờ như vậy, không giống như Kiều Trác Phàm đang ép hỏi xem cổ phần của anh ở Tiểu Thị có lớn hay không, mà giống như anh đang ép hỏi Tiểu Bảo Bối một nội dung có chút đen tối...

Cảnh tượng này khiến cho vị trợ lý kia nhìn thấy có chút xấu hổ đỏ mặt. Anh ta vẫn còn là một thanh niên lớn tuổi chưa lập gia đình, cảnh tượng này đã nhắc nhở anh ta độc thân mới đáng buồn làm sao.

Giống như vậy, Quý Xuyên nhìn thấy như vậy cũng liên tưởng tới thứ gì đó. Nhưng mà anh ta không giống như trợ lý của anh ta, không hề có chút xấu hổ nào. Lúc này trong mắt của anh ta ngoại trừ đồ kỳ ra thì còn có chút không hiểu.

Dựa theo những gì Tiểu Huyền nói, Tiểu Bảo Bối không phải là đã bị...

Hơn nữa, chuyện này Kiều Trác Phàm cũng biết rõ.

Vì sao nhìn Kiều Trác Phàm lúc này lại giống như không hề để ý tới chuyện đó một chút nào?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Cục Cứng, Xin Lỗi (5)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Lúc Quý Xuyên còn rối rắm tự hỏi thì bên cạnh đó Tiểu Bảo Bối bị ép hỏi chỉ có thể bất lực trả lời lại: “Biết rồi biết rồi, anh là lớn nhất được chưa!”

Bây giờ, Tiểu Bảo Bối chỉ muốn thỏa mãn cái người không biết xấu hổ là Kiều Trác Phàm kia.

Nhưng mà lời này của cô vừa nói ra, thì người đàn ông nào đó cũng cười tươi như hoa, tay buông lỏng cô ra còn nhăn nhăn nhỏ nhỏ nói: “Thật là, của anh lớn thì em bí mật nói cho anh biết là được rồi. Nói như vậy trước mặt nhiều người, ngại lắm!”

Nhưng mà Kiều đại gia à, nếu như ngài thật sự ngại giống như lời ngài nói, thì mời ngài nói vì sao trên mặt của ngài còn cười lớn tiếng như vậy?

Mà nhìn bộ dạng cười khoe khoang đắc ý của Kiều Trác Phàm, lúc này Tiểu Bảo Bối mới hiểu ra được ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Kiều đại gia...

Ngay lập tức người phụ nữ nào đó lấy tay che mặt lại, rồi chạy đi. Táo đỏ le^e quyỵ do^mn.

“Nhìn cô nhóc không biết xấu hổ kia kìa, nói xong liền chạy, không chịu trách nhiệm gì hết! Thật đau lòng, đau lòng quá đi mà!” Ngoài miệng thì Kiều đại gia nói như vậy, nhưng mà trong mắt thì vô cùng vui vẻ.

Nhìn hướng đi của Tiểu Bảo Bối, thì đúng là cô đi tới phòng làm việc của mình, Kiều đại gia cũng không vội vàng đi theo.

Anh nói xong câu kia, cũng nhắc chân bước tới.

Lúc đi tới bên cạnh Quý Xuyên, chút vui vẻ trên khóe miệng của anh biến mất sạch sẽ.

Ánh mắt của anh rất sắc, là loại ánh mắt sắc nhìn không có điểm cuối. Giống như là được lắng đọng qua năm tháng, khiến cho người ta không thể nhìn thấu.

Mặc dù lúc này trên gương mặt của Kiều Trác Phàm không thể hiện cảm xúc gì. Nhưng mà Quý Xuyên đối mặt với một Kiều Trác Phàm như vậy thì có một loại ảo giác. Giống như chỉ trong tích tắc nhiệt độ ở nơi này đã được hạ xuống, một cảm giác lạnh thấu xương tràn ra khiến cho toàn thân anh ta nổi da gà hết lên.

Quý Xuyên cho rằng Kiều Trác Phàm đang muốn động thủ với anh ta.

Thậm chí anh ta còn làm xong công tác chuẩn bị đánh một trận với Kiều Trác Phàm. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ⁿ.

Mặc dù anh ta chưa từng đánh nhau với người khác, cũng chưa từng được huấn luyện về mặt này, nhưng mà cuộc chiến đánh cược lòng tự tôn của đàn ông, Quý Xuyên cảm thấy mình không thất bại.

Nhưng mà dù thế nào đi nữa Quý Xuyên cũng không ngờ được rằng ánh mắt của Kiều Trác Phàm chỉ xẹt qua người anh ta, cuối cùng đôi môi mỏng khẽ nhấp máy, bỏ lại năm chữ: “Một thằng hề làm trò”!

Sau đó, người đàn ông này lại một lần nữa nhắc đôi chân thon dài bước đi, hướng về phía phòng làm việc của Tiểu Bảo Bối.

Cho đến giờ phút này, người đàn ông này vẫn chưa làm chuyện gì thực sự tổn thương tới Quý Xuyên.

Nhưng lúc người đàn ông này rời đi, thì Quý Xuyên thở phì phò hít từng ngụm từng ngụm. Trên trán cũng sớm toát hết mồ hôi!

“Tổng giám đốc Quý, ngài không sao chứ?”

Trợ lý phát hiện ra anh ta có chút khác thường, liền chạy lại hỏi.

“Không sao không sao...”

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng mà sắc mặt của Quý Xuyên cũng không được tốt.

Anh ta không xác định được vừa rồi trợ lý có nghe được năm chữ mà Kiều Trác Phàm bỏ lại trước khi rời đi hay không, nhưng mà anh ta cảm thấy mặt của mình nóng bừng lên. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ⁿ.

Lúc này đây Quý Xuyên không thừa nhận cũng không được, bất kể là chơi chiến thuật thực tế hay chiến thuật tâm lý, thì anh ta đều không phải là đối thủ của người đàn ông này.

Giống như mới vừa rồi, anh ta vẫn lập lời thề son sắt muốn thắng Kiều Trác Phàm nhưng cuối cùng..

Giờ phút này, Quý Xuyên chỉ có thể nhìn bóng lưng đang dần đi xa của Kiều Trác Phàm với vẻ mặt không cam lòng..

- - Đường phân cách - -

“Quý Xuyên, anh đến rồi à? Cuộc họp sắp bắt đầu rồi, anh cũng mau vào trong đi!” Ở cửa phòng làm việc Quý Xuyên gặp Tiểu Huyền.

Tiểu Huyền nhìn thấy anh ta thì ngẩn người. Nhưng mà rất nhanh sau đó, cô ta liền bày ra nụ cười dịu dàng đúng tiêu chuẩn của mình.

Nhìn đường cong trên khuôn mặt của Tiểu Huyền, ánh mắt của Quý Xuyên biến đổi.

Mặc dù đêm qua anh ta uống hơi nhiều, nhưng mà tất cả những chuyện sau khi về nhà anh ta đều nhớ hết.

Mặc dù anh ta không chỉ thắng ra những chuyện bản thủ mà Tiểu Huyền làm, nhưng mà anh ta biết rõ Tiểu Huyền có thể đoán ra được. Nếu không tại sao buổi sáng anh ta tỉnh lại có thể nhìn thấy cô ta ngồi trên ghế sofa cả đêm không ngủ. Die^ⁿ dan & le^ê quy/y do^^mn .

Nhưng khi đến công ty thì Tiểu Huyền lại làm như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Thực sự phải thừa nhận, điểm này Tiểu Huyền thực sự vô cùng thông minh.

Chuyện không vui nói đi nói lại sẽ chỉ làm âm ỉ khiến cho bọn họ không vui thôi. Nếu đổi lại là người khác, sẽ rất vui vẻ tiếp nhận cách làm này của cô ta.

Nhưng Quý Xuyên không làm được.

Nhất là sau khi phát hiện, Tiểu Huyền vậy mà lại làm ra những chuyện tổn thương tới Tiểu Bảo Bối nhiều như vậy...

“Đúng rồi, cái này cho anh!” Quý Xuyên định lướt qua cô ta, đi vào bên trong phòng làm việc. Lúc này đột nhiên Tiểu Huyền lại gọi anh ta lại.

“Còn có chuyện gì?” Giọng nói của anh ta rõ ràng lộ ra một chút không kiên nhẫn.

Anh ta tin là Tiểu Huyền nghe cũng có thể hiểu được.

Lúc này, mặt của Tiểu Huyền lại càng tái nhợt hơn, đây chính là minh chứng tốt nhất.

Nhưng mà sau mấy giây thất thần ngẩn ngui, Tiểu Huyền lại vội vàng móc một chai sữa từ trong giỏ xách của mình, nhét vào trong tay của anh, rồi nói: “Không có chuyện gì, em chỉ muốn đưa cái này cho anh!” Die^ⁿ dan & le^ê quy/y do^^mn .

Bởi vì con giận đêm qua, nên sáng nay Tiểu Huyền cũng không làm bữa sáng.

Nhưng khi đến công ty, mẹ cô ta tuyên bố muốn cho hai người bọn họ ly hôn, thì Tiểu Huyền hỏi lại bản thân mình, cô có muốn ly hôn với Quý Xuyên không?

Đáp án chắc chắn là không rồi.

Nếu như cô đã không muốn ly hôn với Quý Xuyên, vậy thì bây giờ cô và anh cãi nhau làm gì? Chuyện này càng khiến cho bọn họ càng xa cách nhau thôi!

Nghĩ thông điểm này nên khi Tiểu Huyền mua cho mình hộp sữa lót bụng thì mua thêm cho anh ta một phần nữa. *điên điên lie qiu doon*

Thật ra cô ta cũng muốn nói với Quý Xuyên, chúng ta uống chung đi.

Nhưng nhìn thấy sắc mặt bức bối của Quý Xuyên, thì cô ta chỉ có thể hoảng hốt bỏ chạy. Nếu không cô ta thực sự lo lắng mình sẽ rơi nước mắt trước mặt anh ta...

Mà Tiểu Huyền không hề biết rằng, cô ta vốn còn có chút mong đợi hộp sữa có thể khiến cho mối quan hệ của bọn họ hòa hoãn hơn một chút, nhưng sau khi cô ta bước chân vào phòng họp, thì hộp sữa kia liền bị quăng vào thùng rác...

- - Đường phân cách - -

“Hôm nay tôi mời mọi người đến đây là vì có một đề nghị!” Quý Xuyên vừa vào phòng họp mới phát hiện thì ra cuộc họp đã sớm bắt đầu. Tiểu Vi ngồi ở trên, nói nước miếng tung bay. Nhìn thấy Quý Xuyên vào, bà ta lạnh lùng trừng mắt liếc anh ta một cái, rồi bà ta lại bắt đầu diễn thuyết.

Anh ta áy náy gật đầu một cái, sau đó lập tức ngồi vào bàn họp.

“Xét các loại tình huống ở trên, tôi cảm thấy Tiểu Đằng đã không thích hợp đảm nhiệm chức vụ quan trọng như chức chủ tịch của tập đoàn Tiểu Thị nữa! Tôi đề nghị thu hồi lại chức chủ tịch của Tiểu Đằng... Đương nhiên tôi hiểu rằng tôi đơn phương đưa ra quyết định này là không công bằng đối với Tiểu Đằng! Cho nên chúng ta quyết định bằng cách bỏ phiếu. Đồng ý với đề nghị của tôi tức là tán thành. Nếu không đồng chính là phản đối...”

Bởi vì lúc trên đường đến Tiểu Thị, Tiểu Vi đã chào hỏi mấy vị cổ đông lớn, nói ra ý định của bà ta. Có vài người rõ ràng đã bày tỏ thái độ ủng hộ bà ta, lúc này trên mặt của Tiểu Vi đã mang nụ cười thắng lợi.

Mà sau khi Tiểu Vi đưa ra đề nghị, quả thực có mấy người cũng bày tỏ đồng ý.

Bởi vì trước khi Tiểu Huyền triệu tập cuộc họp này, đã đồng ý là sẽ cho bọn họ lợi ích sau khi chuyện này thành công. *điên điên lie qiu doon*

Tất cả đều phát triển theo dự đoán của Tiểu Vi. Đường cong trên khóe miệng của Tiểu Vi cũng càng rõ ràng hơn.

Nhưng không ai ngờ được vừa đứng vào lúc này lại vang lên hai giọng nam.

“Tôi phản đối!”

“Tôi phản đối!”

Giọng nói đầu tiên là giọng của Quý Xuyên mới vừa rồi tới muộn. Còn giọng nói sau chính là Kiều Trác Phàm lúc này vừa mới đẩy cửa phòng họp ra...

Vì ánh hào quang vạn trượng của Kiều Trác Phàm, cho nên trên cơ bản tất cả ánh mắt của những người ở đây đều tập trung trên người của anh. Còn Quý Xuyên đã bị ánh hào quang kia che kín hết không sót lại chút gì.

Thật sự giống như không ai phát hiện ra mới vừa rồi anh đã mở miệng. Trừ một người..

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Con Yêu Cô Ấy, Suốt Mười Năm Rồi! (1)

Editor: Táo đồ phổ nui

“Kiều.. Kiều Trác Phàm?” Đứng ở vị trí đối diện với vị trí chủ vị của Tiểu Đằng, Tiểu Vi đang nói văng nước miếng, nhìn về phía giọng nói vang lên kia, khi nhìn thấy bóng dáng của Kiều Trác Phàm, trong nháy mắt Tiểu Vi cứng đờ người lại.

Là Kiều Trác Phàm?

Nhưng mà cuộc họp này bọn họ không hề thông báo cho Kiều Trác Phàm biết mà, tại sao cậu ta lại tới đây?

Chẳng lẽ Tiểu Đằng sợ bị bọn họ đá văng đi, cho nên mới gọi Kiều Trác Phàm tới sao? dii@een*dyan(lee^qu.donn).

Không..

Lúc này không phải là lúc bà nên sợ hãi.

Nghĩ lại một chút, bây giờ mối quan hệ Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối không phải đang rạn nứt hay sao?

Người đàn ông này cũng không phải người ngu!

Bây giờ Tiểu Bảo Bối đã bị bắn rồi, nếu tiếp tục hao phí tiền tài và thời gian ở trên người của người phụ nữ này, không phải là mất cả gốc lẫn lãi hay sao?

Dựa theo phong cách của nhà tư bản như Kiều Trác Phàm, tuyệt đối sẽ không làm những chuyện lỗ vốn như vậy!

Cho nên lúc này bà tuyệt đối không thể sợ hãi được.

Chẳng qua Kiều Trác Phàm chỉ tới đây đi dạo mà thôi, cũng không ai quy định cậu ta tới chỗ này nhất định sẽ giúp đỡ Tiểu Đằng, đúng không?

Tiểu Vi vừa an ủi bản thân mình như vậy ở trong lòng, thì ánh mắt của bà ta lại lơ đãng nhìn thấy tay của Kiều Trác Phàm dường như đang nắm tay của một người nữa.

Ánh mắt của Tiểu Vi nhìn vào chỗ hai cánh tay giao nhau, nhìn lên theo cánh tay mảnh khảnh kia, lúc này Tiểu Vi mới phát hiện sau lưng của Kiều Trác Phàm đúng là còn có một người nữa.

Mà tay của người này bị Kiều Trác Phàm cầm lấy, nhưng sống chết không chịu từ sau lưng anh đi ra.

“Không cần, em không cần anh nắm tay!” Mặc dù không nhìn thấy người, nhưng mà tất cả mọi người trong phòng họp này đều có thể nghe thấy một giọng nữ vang lên.

Lúc nghe thấy giọng nói này, mọi người trong phòng họp đều sững sờ.

Dường như ai cũng biết, Kiều Trác Phàm là một nhân vật có thủ đoạn tàn nhẫn trong truyền thuyết, rất ít người dám nói như vậy với anh.

Bởi vì người bình thường không nghe theo lời chỉ đạo của anh, thì đều biến mất khỏi thế giới này.

Còn hàm nghĩa của hai từ ‘biến mất’ trong truyền thuyết kia, nhìn mỗi lần Kiều Trác Phàm xuất hiện lại có một đám vệ sĩ đi theo phía sau kia là có thể hiểu.

Lập tức tất cả mọi người đều toát mồ hôi hột thay cho người cô gái nhỏ ngoa miệng kia.

Nhưng ai ngờ, người đàn ông không biết thương hương tiếc ngọc trong truyền thuyết kia đột nhiên lại hạ giọng nói nhỏ nhẹ.

“Cục cung, giờ phải đi họp! Có chuyện gì đợi lát nữa về nhà chúng ta đóng cửa lại nói chuyện với nhau!”

Lời này khiến cho những người ở trong phòng họp này đều dùng ánh mắt khó tin để nhìn anh. Die enda anl eequ uyd om.

Mà sau khi Kiều Trác Phàm nói một câu như vậy xong, thì cô gái nhỏ ở phía sau kia cũng trở nên ngoan ngoãn hơn.

Bị Kiều Trác Phàm kéo đi, xem như cô cũng ngoan ngoãn đi theo vào.

Lúc Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm kẻ vai sát cánh đi vào trong phòng họp, đã khiến cho một số người ở đây chấn động không nhỏ.

“Không..Tại sao lại có thể như vậy?” Tiểu Vi nhìn một màn này, thì không có cách nào tiếp nhận nỗi sự thật này, đột nhiên tức giận.

Không phải nói là Tiểu Bảo Bối bị người khác làm nhục sao? Tại sao Kiều Trác Phàm còn nâng niu như bảo bối vậy, còn đưa cô tới đây nữa?

Bởi vì quá kinh ngạc và hoảng hốt, thậm chí Tiểu Vi còn làm đổ ly nước ở trước mặt của bà ta.

Tiếng lạch cạch vang lên, khiến cho những người ở xung quanh bà ta rối thành một nùi.

Mà bà ta, chỉ ngây ngốc nhìn chăm chăm vào hai người kia, giống như chuyện quần áo của bà ta bị ướt không có chút liên quan nào tới bà ta vậy.

Đương nhiên đối với chuyện này Tiểu Huyền cũng vô cùng khiếp sợ. Nhất là sau khi trải qua chuyện tối hôm qua ở quán karaoke, bọn họ đều cho rằng Kiều Trác Phàm đã biết chuyện Tiểu Bảo Bối không còn sạch sẽ, cũng nhận định bây giờ anh sẽ mặc kệ chuyện ở Tiểu Thị. Cho nên bọn họ mới lên kế hoạch cho cuộc họp ngày hôm nay.

Nhưng ai ngờ được, cùng lắm chỉ là một đêm, sao tất cả mọi chuyện đều thay đổi nghiêng trời lệch đất như thế này?

Nhưng mà rất may, mặc dù Tiểu Huyền có chút khiếp sợ nhưng mà không thể hiện ra rõ ràng như Tiểu Vi.

Mà Quý Xuyên ở bên cạnh thì trấn định không ít.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm tay nắm tay như vậy, trong lòng anh ta có thực sự tỉnh táo giống như vẻ bề ngoài không?

Không ai biết được. Die enda anl eequ uyd onn.

Cả phòng họp bởi vì sự xuất hiện của Kiều Trác Phàm mà luống cuống tay chân, Kiều Trác Phàm hừ lạnh: “Bà Tiểu, trò troi ly gián của bà, đã chơi rất xuất sắc! Món nợ này, từ từ tôi sẽ tính sổ với bà!”

Tiểu Vi nghe được câu nói kia, thì trong đầu giống như có một tiếng nổ ầm vang lên. Một giây kia, trong đầu của bà ta chỉ còn lại một suy nghĩ: Xong rồi, Kiều Trác Phàm biết rồi!

Tóm lại cái gọi là ban giám đốc tạm thời, lại một lần nữa bị thất bại.

- - Đường phân cách - -

“Huyền Huyền, con xác định là Tiểu Bảo Bối thực sự bị chủ tịch Dương kia làm nhục?”

Sau khi kết thúc cuộc họp, Tiểu Vi vội vàng kéo Tiểu Huyền vào phòng làm việc của cô ta rồi hỏi.

Đây là điều mà ở trong cuộc họp bà ta muốn biết nhất.

“Bây giờ con cũng không rõ ràng lắm. Hai ngày trước con liên lạc với phó giám đốc Lý, thì cô ấy nói là cho tới bây giờ vẫn chưa tìm được chủ tịch Dương!”

Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục xong, mấy ngày nay Tiểu Huyền mơ hồ cảm thấy lo lắng.

Mà vừa rồi Kiều Trác Phàm xuất hiện, dường như cũng đã xác minh được một chút suy nghĩ của cô.

“Chẳng lẽ, chủ tịch Dương đã bị Kiều Trác Phàm...” Đột nhiên Tiểu Vi tròn to mắt lên, nhìn chăm chăm vào Tiểu Huyền nói. Nhưng mà mấy chữ cuối cùng kia, bà ta không dám nói ra khỏi miệng.

“Xong rồi xong rồi. Chuyện này thật sự là Kiều Trác Phàm làm rồi, vậy chẳng phải chúng ta cũng sắp gặp nạn theo hay sao?”

Nhìn ánh mắt kia của Kiều Trác Phàm, da đầu của Tiểu Vi cũng trở nên tê dại.

Cho tới bây giờ bà ta vẫn chưa từng nhìn thấy ai có ánh mắt khủng bố giống như Kiều Trác Phàm.

“Mẹ, mẹ không cần phải quan tâm quá nhiều! Con sẽ nghĩ cách!”

Chuyện đã tới nước này, Tiểu Huyền cũng chỉ có thể kiên trì tiếp tục gánh vác.

“Con biết phải làm như thế nào sao?” Tiểu Vi hỏi theo bản năng.

“Cái này mẹ không cần phải quan tâm, con sẽ xem tình hình rồi làm!” Quay lưng về phía cửa sổ sát đất, trong ánh mắt ngượng ngùng của Tiểu Huyền lại thoáng hiện lên một chút kiên định.

Mà trong lúc hai mẹ con bọn họ đang lo lắng cho tương lai của mình, thì Kiều Trác Phàm đi theo Tiểu Bảo Bối trở về phòng làm việc của cô.

Trong phòng làm việc có rất nhiều người, nhưng mà người đàn ông này nhất định không chịu buông tay cô ra. Die nd da nl e q uyudo n.

Tiểu Bảo Bối có cảm giác, sống lưng của cô sắp bị những ánh mắt đói khát như lang như hổ kia xuyên thủng rồi, móng vuốt nhỏ của cô liều mạng cào cào Kiều Trác Phàm, hy vọng anh sớm buông ra.

Nhưng Kiều Trác Phàm không sợ một chút nào, ngược lại còn cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, tùy ý đóng đưa, sau đó lấy tay của cô làm tạo thành đủ các loại hình dáng.

“Kiều Trác Phàm, em còn phải đi làm!” Trên bàn làm việc còn có một đồng công việc ngày hôm qua chưa hoàn thành.

Mà người đàn ông nào đó đã ngồi xuống ghế làm việc của cô, thân thể cao lớn của anh ngồi lên chiếc ghế nhỏ bé của cô.

Cái ghế này là do chính cô đặt mua.

Những chiếc ghế mà Tiểu Thị trang bị, đều quá lớn.

Mỗi lần Tiểu Bảo Bối ngồi xuống, rất không thoải mái. Cho nên cô chỉ có thể tự bỏ tiền túi ra mua một chiếc ghế như vậy.

Nhưng mà, chiếc ghế nhỏ nên trọng lượng cũng không được nhiều.

Bị Kiều Trác Phàm ngồi lên như vậy, Tiểu Bảo Bối có thể nghe được tiếng kêu kẹt vang lên. Die nd da nl e q uuydo n.

Tiểu Bảo Bối hết sức đau lòng, cảm giác như Kiều Trác Phàm ngồi lên khiến cho chiếc ghế của cô sắp hư luôn rồi.

Nhưng người đàn ông nào đó lại nhủ mi, biểu đạt sự bất mãn đối với sự không thoải mái của chiếc ghế này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Con Yêu Cô Ấy, Suốt Mười Năm Rồi! (2)

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Em muốn làm việc thì làm việc đi, vừa rồi anh cũng không hề ngăn cản em mà!”

Kiều đại gia nói năng rất hùng hồn và đầy lý lẽ. Nhưng mà dường như anh đã quên mất, anh đã chiếm đi cái ghế duy nhất của Tiểu Bảo Bối lại còn chiếm mất cái bàn của cô. Và điều mấu chốt là, tay của cô đều bị anh nắm lấy, như vậy còn có thể làm việc được sao?

Nhưng mà nhìn Kiều đại gia thể hiện ra tư thái duy ngã độc tôn, Tiểu Bảo Bối cũng biết là sẽ không nói cho anh thông suốt được.

Cho nên cô chỉ có thể đổi đề tài nói chuyện: “Kiều Trác Phàm, đại hội cổ đông đã kết thúc rồi. Có phải anh cũng nên trở về làm việc rồi không?”

Những vị tổng giám đốc ở trên phim truyền hình không phải đều bị công việc làm cho bận tới mất ngủ lại hay sao?

Còn nữa, công việc của cha cô cũng khiến cho Tiểu Bảo Bối có một nhận thức như vậy.

Tại sao đến lượt Kiều Trác Phàm, thì lại nhàn nhã còn hơn cả một chủ nhiệm nhỏ như cô vậy?

“Quay trở lại làm việc, chẳng phải sẽ không nhìn thấy em nữa hay sao?” Vào lúc Tiểu Bảo Bối vội tới mức muốn cào tường, thì Kiều Trác Phàm vẫn duy trì hành động của anh. Anh vừa đùa nghịch ngón tay út của Tiểu Bảo Bối vừa ngẩng đầu quan sát vẻ mặt của cô.

Trong đôi mắt thâm thúy của anh, có quyến luyến, có mừng thầm, còn có sự chân thành mà Tiểu Bảo Bối nhìn không hiểu. Nhưng mà duy nhất không có chính là sự không kiên nhẫn...

“Hình như cũng đúng nhỉ!” Ý kiến như vậy, Tiểu Bảo Bối phủ nhận cũng không xong. Nhưng đợi khi cô cúi đầu xuống, thì bắt gặp đường cong trên khoe miệng mà Kiều Trác Phàm chưa kịp thu lại, cùng với ánh mắt giống như muốn xuyên thấu cô của anh, Tiểu Bảo Bối mới ý thức được mình lại bị Kiều Trác Phàm xoay vòng vòng.

“Kiều Trác Phàm, anh đi làm việc với chuyện không nhìn thấy tôi thì có liên quan gì tới nhau?” Tới qua cô vẫn còn nhớ anh ở trước mặt mấy người Tiểu Vĩ, không phải còn cảm thấy ghét bỏ cô hay sao?

Tại sao đến hôm nay, anh giống như là nhìn cô không đủ vậy?

Mà câu trả lời của Kiều Trác Phàm, vừa hay đã chứng minh cho suy nghĩ của cô: “Nhóc con không biết xấu hổ, em thật sự muốn anh phải nói ra hay sao, chẳng lẽ em không biết là anh sẽ xấu hổ hay sao?”

Kiều đại gia nói ra những lời này ra mà tim không đập nhanh, mặt không đỏ. Lời này của anh giống như đang lạng lẽ chứng minh: Người không biết xấu hổ là cô.

“Không nhìn thấy em, anh sẽ không chuyên tâm làm việc được, như vậy thì công việc sẽ không hoàn thành, lợi nhuận của công ty cũng sẽ trượt dốc trên phạm vi lớn. Vì vậy, Để Phàm sẽ sớm đóng cửa, anh cũng sẽ sớm trở thành người thất nghiệp!”

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối vẫn nhìn anh chằm chằm với vẻ mặt không hiểu gì, Kiều đại gia hết sức kiên nhẫn giải đáp thắc mắc giúp cô.

“Nếu kết quả đã là như vậy thì chi bằng anh cứ chỗ này nhìn em thôi!”

Sau khi Kiều Trác Phàm nói xong những lời này, lại bắt đầu vuốt ve bàn tay của Tiểu Bảo Bối.

Thành thật mà nói, đến giờ phút này cảm tay của Tiểu Bảo Bối rồi nhưng mà trong lòng anh vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Vất vả lắm anh mới gỡ bỏ được tầng tầng lớp lớp phòng bị trên người của cô, lừa gạt cô ghi tên vào trong hộ khẩu nhà mình.

Không ngờ tới, lại có một đám người không có mắt nhìn kia đã hại anh đã làm hỏng chuyện, thậm chí còn khiến anh làm tổn thương cô.

Có lẽ cũng chính vì anh quá để ý tới cô, cho nên chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay anh đã không chịu nổi.

Mà bây giờ, Kiều Trác Phàm vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nếu như Đàm Duật không ép hỏi chủ tịch Dương những chuyện kia giúp anh, vậy thì anh và Tiểu Bảo Bối sẽ biến thành cái dạng gì?

Mặc dù anh sẽ không dễ dàng ly hôn với Tiểu Bảo Bối, nhưng mà nhất định sẽ làm ra những chuyện khiến cho Tiểu Bảo Bối bị tổn thương.

Mà những chuyện này tất nhiên sẽ khiến cho anh và Tiểu Bảo Bối sẽ ngày càng xa cách.

Nhưng mà may mắn là những chuyện đó bây giờ vẫn còn có thể cứu vãn được.

Ít nhất lúc này thì bàn tay của Tiểu Bảo Bối vẫn được anh nắm ở trong tay. Đêm hôm đó anh đã làm tổn thương cô, có thể vẫn cần một chút thời gian mới hồi phục lại được. Nhưng mà Kiều Trác Phàm thề, mặc kệ mất bao lâu, anh cũng sẽ kiên nhẫn chờ đợi Tiểu Bảo Bối.

Chỉ cần cô chịu ở lại bên cạnh anh, anh nhất định sẽ chờ!

Nhưng mà cảm giác mất đi lại có được, khiến cho từ đêm hôm qua tới giờ Kiều Trác Phàm không dám chìm vào giấc ngủ.

Anh sợ sau khi mình ngủ thiếp đi, thì Tiểu Bảo Bối sẽ biến mất không còn ở bên cạnh anh nữa, thì phải làm sao đây?

Chỉ biết là bây giờ phải nắm chặt lấy tay của Tiểu Bảo Bối, thấy cô ở bên cạnh mình, thì Kiều Trác Phàm mới yên tâm.

“Nhìn em dễ làm gì? Không phải cũng chỉ hai lỗ mũi, một đôi mắt một cái miệng thôi sao?” Những thứ này không phải anh cũng có hay sao? Hơn nữa còn đẹp hơn cả em!

Bị Kiều Trác Phàm nói như vậy, gương mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ ửng lên. Nhìn lướt qua những đồng nghiệp khác ở trong phòng, sau đó cô mới nhỏ giọng nói thầm. Diene ndk dan/le eequh ydo nnn.

Chuyện này tuyệt đối không phải là do cô nhất gan sợ phiền phức, mà cô không thích trở thành đề tài để cho người khác bàn tán.

“Ừ, anh chỉ thích nhìn vào khuôn mặt không xinh đẹp chút nào này thôi!” Kiều đại gia luôn luôn tự luyện, nói xong còn quăng cho Tiểu Bảo Bối một ánh mắt khăng định!

Câu nói kia của Kiều Trác Phàm khiến cho móng vuốt của Tiểu Bảo Bối rục rịch.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm đã sớm có sự phòng bị, vào lúc cô giờ nắm đầm lên thì đã thỏa hiệp.

“Cục cưng, anh có một đề nghị toàn vẹn cả đôi đường!”

Tiếp nhận lấy nắm đầm của Tiểu Bảo Bối, khoe môi tình xảo của Kiều Trác Phàm đột nhiên thoáng hiện lên một nụ cười.

“Đề nghị gì?” Đối với việc Kiều Trác Phàm sử dụng mỹ nam kế, quả thực là Tiểu Bảo Bối không có chút năng lực chống đỡ nào, chỉ có thể thuận theo lời nói của anh.

“Một đề nghị hoàn hảo khiến em có thể tiếp tục đi làm, còn anh thì có thể tới Đế Phàm để làm việc!”

Không thể nghi ngờ, điều kiện mà Kiều Trác Phàm nói ra lúc này đúng là điều mà Tiểu Bảo Bối động lòng nhất.

Bây giờ trong đầu của cô chỉ có duy nhất một suy nghĩ, chính là khiến cho Kiều Trác Phàm mau rời khỏi phòng làm việc này của cô, đỡ phải biến cô thành tiêu điểm chú ý, ảnh hưởng tới sự phát triển của công ty.

"Nói nhanh một chút!"

“Cục cưng, em hãy đến Đế Phàm làm việc đi! Nếu làm như vậy, thì anh có thể nhìn thấy em, còn em cũng có thể đi làm!”

Thực ra, Kiều Trác Phàm vẫn luôn có suy nghĩ này.

Kể từ một lần nữa đoàn tụ với Tiểu Bảo Bối, thì suy nghĩ này vẫn luôn hiện hữu ở trong đầu của anh. Anh muốn nhốt Tiểu Bảo Bối ở trong thế giới của bản thân, chỉ có Kiều Trác Phàm anh có thể nhìn được.

Nhưng mà mỗi lần nhìn thấy Tiểu Bảo Bối để ý tới công việc của Tiểu Thị như vậy, thì anh lại không nhẫn tâm.

Mà lần này, Tiểu Huyền và Tiểu Vi đã làm ra những chuyện này, khiến cho Kiều Trác Phàm ý thức được rằng để Tiểu Bảo Bối ở lại Tiểu Thị là vô cùng nguy hiểm.

Nếu đã như vậy thì thà rằng anh đem Tiểu Bảo Bối giam cầm vào trong thế giới của bản thân. Chỉ cần không để cho cô gặp nguy hiểm gì, chỉ cần khiến cho cô có thể cười vui về những thứ khác đều không quan trọng!

Sau khi Kiều Trác Phàm nói ra một câu như vậy thì vẫn luôn chờ Tiểu Bảo Bối trả lời lại.

Bên trong đôi mắt đen láy của anh tràn ngập mong đợi.

Mà sau khi Tiểu Bảo Bối nghe thấy đề nghị này của anh, thì cũng sờ một lúc lâu.

Thật ra, cô cũng không hiểu tại sao Kiều Trác Phàm lại đột nhiên có suy nghĩ như vậy!

Còn nữa cô cũng không hiểu rõ ràng Kiều Trác Phàm biết rõ là cô đã bị lão già kia làm nhục...

Vì sao anh còn đối xử với cô tốt như vậy?

“Kiều Trác Phàm, em không muốn đi!”

Suy nghĩ thật lâu cuối cùng Tiểu Bảo Bối bĩu môi nói.

Lời này khiến cho đôi mắt tràn đầy mong đợi của Kiều Trác Phàm, trong nháy mắt không còn chút ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Chương 69.3

Editor: Táo đỏ phổ núi

Mà lúc này lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối ý thức được, cảm xúc của con người lại có thể thay đổi nhanh như vậy!

“Vì sao . . .”

“Em đang làm việc ở đây rất tốt, đột nhiên thay đổi chỗ làm việc sẽ không quen! Hơn nữa, em cũng không biết có công việc nào bên chỗ của anh phù hợp với năng lực của em hay không!”

Đề Phàm mặc dù là một công ty mới thành lập được một năm ngắn ngủi nhưng mà đang rất được săn đón ở ngoài thị trường, phát triển còn tốt hơn cả Tiểu Thị nhà bọn họ, những người ở Đề Phàm chắc chắn đều là những nhân tài đúng không?

Tiểu Bảo Bối tự nhận là năng lực của mình còn chưa đủ giỏi, đến bên đó đoán chừng là sẽ làm cản chân người khác, mà đây lại là điều cô không thích nhất!

“Anh nói có là có! Em không cần phải lo những chuyện này!” Anh là tổng giám đốc của Đề Phàm, một câu nói của anh thì ai còn dám nói gì nữa?

Đương nhiên, nếu như thật sự có người dám nói gì đó với cục cưng của anh, vậy thì những người này cũng không cần phải tới công ty làm việc nữa.

“Bây giờ đi theo anh?” Kiều Trác Phàm vừa nói xong, lập tức hào hứng lên.

Ngay lập tức anh đứng lên muốn kéo Tiểu Bảo Bối rời đi.

“Em không đi. . .” Tiểu Bảo Bối giống như một con thỏ nhỏ, khua khua mấy cái ở trong lòng Kiều Trác Phàm.

Sự kiên nhẫn của Kiều Trác Phàm đối với cô nhiều hơn người khác rất nhiều.

Lúc này anh cũng dừng bước, nhìn cô ở trong lòng: “Là trong lúc nhất thời không thể đưa ra quyết định được hay sao?”

“Em cũng không biết nữa.” Đưa tay lên gỡ gỡ đầu, Tiểu Bảo Bối có chút bối rối.

Hai tháng nay cô đã có một sự thay đổi rất lớn.

Đầu tiên là ngây ngốc gả cho Kiều Trác Phàm, bây giờ lại ngây ngốc muốn thay đổi công việc, hơn nữa lại còn tới tập đoàn Đế Phàm làm việc?

Điều này khiến cho cô có chút không tiếp nhận nổi.

Nhìn bộ dạng cúi gằm xuống của cô, Kiều Trác Phàm đưa tay chỉnh sửa lại mái tóc bị bàn tay của cô cào rối lên, sau đó nói: “Cho em mấy ngày suy nghĩ lại. Đến lúc đó anh trực tiếp đưa em tới Đế Phàm đi làm!”

Câu nói này của anh khiến cho Tiểu Bảo Bối rất tán thành, ít nhất còn cho cô vài ngày để suy nghĩ. Nhưng mà sau khi nghe câu nói phía sau, Tiểu Bảo Bối suy nghĩ thì ngã quỵ xuống.

Cái gì gọi là trực tiếp đưa cô tới đó làm?

Nói cho cùng, đây còn không phải là Kiều Trác Phàm đã quyết định chuyện công việc của cô ở Đế Phàm rồi hay sao?

Cho cô thời gian suy nghĩ với không cho cô thời gian suy nghĩ, có gì khác nhau sao?

Trong lòng Tiểu Bảo Bối giống như có mấy vạn con thảo nê mã chạy qua, đang chuẩn bị đưa ra ý kiến với Kiều Trác Phàm, thì mới phát hiện ra sau khi bỏ lại những lời này người đàn ông kia đã sớm rời đi. . .

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, tôi qua cậu đã đi chỗ nào?” Sau khi tan làm, Tiểu Bảo Bối cầm túi xách lên, đang định vui vẻ ra về, thì lại bị Nhạc Dương vội vàng chạy tới ngăn lại ở lầu dưới của Tiểu Thị.

“Nhạc Dương, làm sao vậy?” Nhạc Dương chạy đến vào lúc này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút ngoài dự liệu.

Phải biết là gần đây hình như Nhạc Dương có nhận mấy vụ lớn xuyên quốc gia. Mỗi ngày đều chìm đắm trong công việc. Ngay cả số lần đi tìm Diệp Từ Hi cũng ít hơn rất nhiều.

“Cậu còn hỏi mình làm sao vậy? Mau thành thật khai báo, tôi qua cậu đã đi đâu vậy?” Hình như hôm nay tâm trạng của Nhạc Dương không được tốt lắm, nếu không thì bàn tay đặt trên vai của Tiểu Bảo Bối sao lại dùng nhiều sức lực như vậy.

Với lực tay này của Nhạc Dương khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút nghi ngờ có phải vai của mình sẽ bị người này bóp nát hay không.

“Cũng không có đi đâu mà!” Đầu tiên là bị mấy người Tiểu Huyền gọi đi tới quán karaoke gặp phải Kiều Trác Phàm. Sau đó cô lại bị Kiều Trác Phàm găm lên, lại chạy ra. Trên đường kích động tát Quý Xuyên hai cái, sau cùng lại bị Kiều Trác Phàm mang về nhà.

Nhưng mà ngọn ngành của chuyện này, đúng là không phải một hai câu nói là có thể nói rõ ràng.

Còn nữa, Tiểu Bảo Bối cũng lo lắng Nhạc Dương sẽ vì cô mà lại đi gây sự với Quý Xuyên.

Mặc dù rất muốn nhìn thấy báo ứng của Quý Xuyên, nhưng mà đồng thời Tiểu Bảo Bối lại không hy vọng Nhạc Dương sẽ bị thương.

“Không đi đâu sao? Vậy tại sao người đàn ông nhà cậu lại gọi điện thoại cho mình để tìm cậu?” Nhạc Dương buồn bực nói.

Sau đó, Nhạc Dương đã gọi điện vào số điện thoại của Tiểu Bảo Bối vô số lần.

Nhưng mà khi đó điện thoại của Tiểu Bảo Bối để ở trong quán karaoke, cho nên sẽ không có ai nghe điện thoại.

Mà điều này cũng khiến cho Nhạc Dương lo lắng rất nhiều.

“Người đàn ông nhà mình?” Xung hô như vậy, trong lúc nhất thời Tiểu Bảo Bối cũng không phản ứng kịp, vậy rốt cuộc là đang chỉ ai.

Biết rõ ràng não trong đầu của Tiểu Bảo Bối rất chậm tiêu nên Nhạc Dương đành nói thẳng ra: “Kiều Trác Phàm đó!”

Tôi qua anh gọi điện thoại cho cô, hình như đã giới thiệu chính mình như vậy mà!

“Hả, tôi qua Kiều Trác Phàm gọi điện thoại tìm mình?” Tiểu Bảo Bối có chút khó tin.

Cô vốn tưởng rằng hẳn là Kiều Trác Phàm nhìn thấy cô và Quý Xuyên gây gổ ở trên đường, sợ cô tiếp tục bị mất mặt ở ngoài đường nên mới dẫn cô về nhà.

Không ngờ được, anh còn gọi điện thoại cho Nhạc Dương để tìm kiếm tung tích của cô.

Như vậy xem ra, Tiểu Bảo Bối cô không phải không có chút vị trí nào trong lòng Kiều Trác Phàm thì đúng không. . .

Quả thật suy nghĩ này có chút hoang đường, bởi vì không được chính miệng của Kiều Trác Phàm khẳng định. Nhưng mà không hiểu sao trong lòng Tiểu Bảo Bối vẫn cảm thấy âm ỉ.

“Đúng vậy. Còn tìm rất cấp bách, mình còn tưởng cậu đã xảy ra chuyện gì rồi chứ!” Lúc Nhạc Dương nói tới đây, còn có chút hỗn hển thúc cùi trỏ vào trước người của Tiểu Bảo Bối một cái: “Nha đầu chết tiết kia, nhìn thấy cậu không có việc gì, cuối cùng mình cũng thở phào nhẹ nhõm được rồi!”

Được rồi, sức lực cú huých này của cô gái mập mạp Nhạc Dương cũng không nhỏ.

Bị Nhạc Dương huých một cái như vậy, Tiểu Bảo Bối khẽ rên lên vì đau.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối cũng biết tất cả đều vì Nhạc Dương quan tâm tới cô. Nếu như không phải Nhạc Dương quan tâm tới cô, thì tại sao dưới tình huống bận tới mất tới mũi lại còn bỏ ra chút thời gian đến tìm cô, hơn nữa lại còn đánh cô vì không liên lạc được với cô?

“Được rồi, nếu cậu đã không có chuyện gì, thì mình đi trước đây! Bên chỗ của mình còn có cả đồng công việc cần phải xử lý.”

“Được, được, được, cậu đi trước đi, người bận rộn!” Kiều Trác Phàm nói hôm nay sẽ đi qua đón cô. Nhưng mà vừa rồi trước khi đi ra khỏi phòng làm việc, anh lại gọi điện thoại nói tạm thời anh còn có chút việc chưa đi qua được, bảo cô chờ thêm mấy phút nữa! .

“Được, mình đi trước! Có chuyện gì thì hãy gọi điện thoại cho mình!”

“Biết rồi, bà Nhạc!”

“Biến đi nha đầu chết tiết . . .”

Sau khi Nhạc Dương nói đùa với cô một lúc, liền nhanh chóng chui vào trong xe rồi đi.

Có thể nhìn ra được gần đây nha đầu kia đúng là rất bận rộn.

Nếu không thì lúc này gặp được Tiểu Bảo Bối cô, nhất định cô ấy sẽ đưa cô đi tới tiệm bánh ngọt để ăn món điểm tâm ngọt và nói chuyện.

Sau khi tiễn Nhạc Dương đi, Tiểu Bảo Bối đang lo lắng có nên lấy điện thoại ra để giết thời gian không thì liền nghe được một giọng nói vang lên cách đó không xa.

“Tiểu Bảo Bối?” điện thoại liên tục vang lên

“Diệp Tử Hi? Tại sao anh lại tới đây?” Tiểu Bảo Bối phát hiện, gần đây số lần cô gặp Diệp Tử Hi ở Tiểu Thị đã tăng lên rất nhiều.

Nhưng mà hai lần trước là Nhạc Dương bảo Diệp Tử Hi tới xem một chút.

Nhưng mà bây giờ là như thế nào đây?

Vừa rồi, Nhạc Dương vừa mới rời đi.

Chẳng lẽ, vừa rồi Nhạc Dương lại nhờ Diệp Tử Hi tới xem có có phải đang rất tốt thật hay không? điện thoại liên tục vang lên

Nghĩ tới khả năng này, không đợi Diệp Tử Hi mở miệng, Tiểu Bảo Bối đã nói: “Tôi không sao, tôi vẫn rất tốt! Anh có thể yên tâm trở về rồi!”

Mặc dù biết Diệp Tử Hi không phải thật sự quan tâm tới mình, nhưng mà vào thời điểm mấu chốt như vậy có vài người đến thăm hỏi an ủi mình, Tiểu Bảo Bối vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Chương 69.4

Mặc dù biết Diệp Tử Hi không phải thật sự quan tâm tới mình, nhưng mà vào thời điểm mấu chốt như vậy có vài người đến thăm hỏi an ủi mình, Tiểu Bảo Bối vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

“Có ý gì?” Đường như Diệp Tử Hi không hiểu đến cùng thì Tiểu Bảo Bối đang nói cái gì.

“Tôi nói là, có phải Nhạc Dương đã nhờ anh tới xem tôi như thế nào không? Bây giờ tôi rất tốt. Vừa rồi Nhạc Dương đã tự mình tới gặp tôi rồi!”

Tiểu Bảo Bối không có nhiều âm mưu gian xảo như người khác, trực tiếp nói thẳng ra.

Mà Diệp Tử Hi nghe nói như vậy, thì trong đôi mắt màu xám lộ ra một chút u buồn mà Tiểu Bảo Bối không nhìn ra.

“Cô nói là Nhạc Dương vừa mới tới?”

“Đúng vậy. Cô ấy vừa mới tới, chẳng lẽ không phải cô ấy nhờ anh tới gặp tôi hay sao?” Tiểu Bảo Bối nhìn Diệp Tử Hi nhủ mày, lập tức nghĩ tới điều gì.

“Không phải, hình như cô ấy đang rất bận, một ngày rồi không liên lạc với tôi.” Chính xác mà nói kể từ lúc anh và một đám bạn cá mè một lứa kia chế nhạo Nhạc Dương, khiến cho Nhạc Dương sau khi đi khỏi đó thì không liên lạc với anh nữa!

Thực ra, trước kia Diệp Tử Hi cũng cảm thấy, bên cạnh lúc nào cũng có một cô nhóc béo ú đi theo như vậy, thì làm chuyện gì cũng rất bất tiện.

Thậm chí, anh còn nghĩ tới phải làm chuyện gì đó khiến cho cô nhóc béo ú này bị tổn thương, để cho cô từ bỏ ý định đi theo anh.

Đến khi anh làm ra chuyện tổn thương Nhạc Dương thật, khiến cho cô cả ngày không gọi cho anh một cuộc điện thoại hay một tin nhắn nào, anh lại bắt đầu lo lắng và sợ hãi. Còn nữa, ngay cả điện thoại của Nhạc Dương anh cũng không gọi được, dường đây liên tục báo bận!

Chẳng lẽ, cô giận thật sao, rồi kéo anh vào sổ đen?

Ý nghĩ này khiến cho Diệp Tử Hi càng khổ sở hơn.

Cuối cùng, anh ta tự mình tìm tới chỗ này của Tiểu Bảo Bối, để xem có tin tức gì của cô nhóc béo ú kia không.

“Mới không liên lạc một ngày, anh đã như vậy?” Tiểu Bảo Bối giống như nhìn rõ điều gì, bây giờ đang chớp chớp đôi mắt ngây thơ nhìn anh ta.

Ánh mắt này, khiến cho Diệp Tử Hi có cảm giác như mình sẽ bị nhìn thấu liền cuống quýt tránh né.

Nhưng mà thực tế là lời nói của Tiểu Bảo Bối giống như đang nhắc nhở anh ta điều gì đó.

Nhạc Dương mới chỉ không liên lạc với anh ta có một ngày, chính xác mà nói là chưa tới 24 tiếng đồng hồ. Anh đã căng thẳng thành như vậy?

Chẳng lẽ, trong lòng của anh, Nhạc Dương đã sớm vượt qua giới hạn từ lâu?

“Tiểu Bảo Bối, chuyện này thì mắc mớ gì tới cô!” Sau khi tránh né Tiểu Bảo Bối, Diệp Tử Hi nói.

Cho dù trong lòng vừa lộp bộp vang lên một ý nghĩ nào đó, Diệp Tử Hi vẫn rất mạnh mẽ không chịu thừa nhận.

“Chuyện không liên quan đến tôi thì không liên quan tới tôi. Làm cái gì mà anh hét vào mặt tôi như vậy chứ!” Tiểu Bảo Bối bĩu môi, bày tỏ thái độ tức giận của mình đối với Diệp Tử Hi.

Hành động nhỏ này, Diệp Tử Hi cũng nhìn ra được.

Sau khi đụng vai phải vào người Tiểu Bảo Bối một cái, Diệp Tử Hi nói: “Được rồi, là giọng điệu của tôi không được tốt lắm, tôi xin lỗi! Nhưng mà vừa rồi cô mới nói Nhạc Dương tới đây thật sao?”

Anh có chút bận tâm, có phải hôm nay cô bị ốm hay không.

Nghe thấy cô còn có thể đi ra ngoài như vậy, Diệp Tử Hi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà sau khi biết được thân thể của cô vẫn khỏe thì đồng thời Diệp Tử Hi cũng cảm thấy buồn vì cả ngày hôm nay cô không đi tìm mình.

Nhưng mà anh vẫn còn không ngừng tự nói với mình, đó tuyệt đối không phải là sức hấp dẫn của cô nhóc béo kia.

Mà đó là vì cô nhóc béo này thường xuyên xuất hiện ở trước mặt anh, khiến cho anh cũng muốn gặp cô theo thói quen. Tuyệt đối không phải vì trong lòng của anh có cô!

Tuyệt đối không phải như vậy!

Diệp Tử Hi nhấn mạnh ở trong lòng.

“Ừ, gần đây cô ấy rất bận.”

Tiểu Bảo Bối lại nói tiếp: “Thời gian này cô ấy nhận mấy vụ lớn, mỗi ngày đều bận không thoát ra được!”

“Nếu như anh muốn gặp cô ấy, có muốn tôi gọi điện thoại cho cô ấy không?” Tiểu Bảo Bối nhìn thấy sắc mặt của Diệp Tử Hi có chút lạ, hỏi tiếp.

“Không cần, không cần đâu. Tôi chỉ đi ngang qua . . .” Diệp Tử Hi nghe thấy Tiểu Bảo Bối nói những lời này, lại vội vàng nói.

“Nếu như anh muốn tìm Nhạc Dương, bây giờ hãy gọi điện thoại tới văn phòng luật của cô ấy, là có thể gặp được cô ấy!”

“Tôi đã nói là không cần mà. Tôi còn có chút việc, đi trước đây!” Không biết là lời nói của Tiểu Bảo Bối đã chạm vào chỗ nào trong trái tim bằng thủy tinh của Diệp Tử Hi, anh ta vội vàng xoay người chui vào trong xe, khởi động động cơ.

Sau khi rời khỏi Tiểu Thị, trong đầu của Diệp Tử Hi có chút hoảng loạn.

Cùng lắm thì Nhạc Dương mới không liên lạc với anh có một ngày, mà trong lòng của anh lại giống như thiếu thứ gì đó vậy.

Ngay cả người đẹp Đồng Tinh rủ tối nay cùng đi ăn tối, về mặt còn vui vẻ ra ám hiệu với anh: Tất cả thời gian đêm nay em đều là của anh!

Theo lý thì khi nghe thấy mấy cái này, lại thêm không bị Nhạc Dương quấy rầy nữa, đáng lẽ ra lúc này anh ta phải vui mừng đồng ý tới Đồng Tinh mới đúng chứ.

Nhưng hôm nay anh lại không có chút hào hứng nào, cuối cùng vẫn từ chối lời mời của Đồng Tinh.

Tất cả những điều này, đến cùng là như thế nào đây, Diệp Tử Hi hết sức buồn rầu.

Trên đường đi, đầu óc của anh ta đều bị những suy nghĩ rối bời này chiếm giữ.

Rồi nhanh chóng những suy nghĩ này đều bị anh ta ném sang một bên.

Bởi vì sau khi Diệp Tử Hi vừa lái xe khỏi Tiểu Thị một đoạn, liền nhìn thấy một chiếc xe Hummer vàng đi tới nhanh như tia chớp.

Một lát sau liền đi ngang qua chỗ anh ta.

Chấn động và hưng phấn, khiến cho thị giác của Diệp Tử Hi có cảm giác hưng phấn trước nay chưa từng có.

Cho tới khi chiếc xe hummer vàng kia biến mất khỏi kính chiếu hậu, Diệp Tử Hi vẫn có chút chưa được mãn nhãn.

“Gần đây, tần suất xuất hiện của chiếc xem hummer vàng này đúng là rất cao!”

Anh chỉ ở chỗ này đã gặp được nhiều lần rồi.

Đến cùng là ai đang sở hữu chiếc xem hummer vàng dã thú kia?

Vấn đề này đã chiếm giữ đầu óc của Diệp Tử Hi rất lâu.

Bởi vì có chút tò mò nên đột nhiên Diệp Tử Hi bẻ tay lái, chạy về hướng mà chiếc xe Hummer kia vừa mới đi tới.

Mặc dù anh ta biết rõ trên đường này nếu như đột nhiên đổi chiều sẽ bị trừ điểm. Nhưng mà vì muốn thỏa mãn sự tò mò của mình, anh ta quyết định tùy hứng một chút.

Lại một lần nữa phát hiện ra chỗ mà Hummer dừng lại, là lầu dưới của tòa nhà Tiểu Thị.

Một chiếc hummer hấp dẫn mắt nhìn tự dưng xuất hiện ở chỗ này, nên đã khiến cho nhiều người vây lại xem và chụp hình.

Lúc này, Diệp Tử Hi cũng móc điện thoại ra.

Chụp hình chiếc xe lại, nhân tiện còn cố chụp chụp cả cái biển số xe: ‘A8888’!

Sau khi chụp hình xe lại rồi, Diệp Tử Hi bắt đầu hiếu kỳ xem đến cùng ai là người đang ngồi trên xe.

Diệp Tử Hi quyết đoán xuống xe, đi tới phía trước của chiếc xe Hummer.

Chỉ tiếc là không nhìn xuyên thấu được qua lớp kính xe để nhìn vào bên trong, Diệp Tử Hi đứng ở bên ngoài rất lâu, cũng không nắm được tung tích gì.

Lúc Diệp Tử Hi đi tới bánh xe sau để ngắm nhìn, thì không biết có phải chủ nhân của chiếc xe Hummer vàng này có mối thù gì với anh ta hay không mà đột nhiên lúc này lại khởi động xe.

Diệp Tử Hi ở phía sau vừa đúng lúc hứng hết cả làn khói đen được thải ra khi chiếc xe khởi động.

Mà hôm nay Diệp Tử Hi lại mặc một bộ vest màu trắng.

Ổng khói xe thải ra, phả hết lên quần áo của anh ta, khiến cho bộ vest màu trắng của anh ta trở thành một bộ quần áo nhiều màu sắc.

“Mẹ kiếp, bộ quần áo hàng hiệu của tôi!”

Bị làm cho cả người bần thủ, Diệp Tử Hi chửi thề muốn xông lên để tranh cãi.

Nhưng mà lúc anh ta lại sát chiếc xe Hummer vàng thì đột nhiên nó liền lăn bánh chạy đi.

Dưới ánh mắt tán thưởng của tất cả mọi người, chiếc xe hummer biến mất ở nơi góc đường. Để lại Diệp Từ Hi với cả người bản thủ đang tức giận thờ hồng học . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Chương 69.5

Editor: Táo đồ phổ núi

“Kiều Trác Phàm, rốt cục thì anh đang cười cái gì vậy?”

Trên xe, Tiểu Bảo Bối đang cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Nhạc Dương, nói cho Nhạc Dương biết chuyện mới vừa rồi Diệp Từ Hi đã tới tìm mình. Nhưng mà mới nhắn tin được một nửa, thì lại bị giọng cười của Kiều Trác Phàm hấp dẫn.

Vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang liên tục vỗ ngực cười sằng sặc. Dienx dandf Kê quyu dong.

Tiểu Bảo Bối buồn bực, vừa rồi cô đã làm chuyện gì à, nên mới chọc cho Kiều Trác Phàm cười vui vẻ như vậy?

“Không phải chuyện của em!” Kiều Trác Phàm cười to một trận cuối cùng sau khi nín cười mới trả lời Tiểu Bảo Bối như vậy.

Vừa rồi qua kính chiếu hậu anh nhìn thấy Diệp Từ Hi tò mò vây xem cùng với những người kia, còn cầm điện thoại di động chụp hình chiếc xe của anh một lúc.

Thành thật mà nói, chiếc xe của mình có thể khiến cho những người khác hâm mộ như vậy, đối với đàn ông mà nói cực kỳ oách.

Nhưng mà mỗi lúc nhìn thấy anh ta đứng ở trước mặt Kiều Trác Phàm khoe khoang đồ hiệu để thể hiện cảm giác ưu việt của mình, anh liền muốn chinh cho anh ta một trận. Nếu như không phải anh ta còn có chút liên quan tới Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm đã sớm ra tay rồi.

Rất may khi đó Tiểu Bảo Bối đang chơi điện thoại, cũng nhìn thấy gì cả. Mà vừa hay lúc đó Diệp Từ Hi đứng ở chỗ thoát khí ở phía sau xe của anh, Kiều Trác Phàm liền cho Diệp Từ Hi một đòn ‘phủ đầu ra oai’.

Nhìn anh ta bị phun khí tới mức thành một con mèo hoa, tâm tình của Kiều Trác Phàm rất vui vẻ.

“Nói cho em biết anh cười cái gì đi!”

“Em không hiểu đâu!”

“Thấy ghét!” Tò mò mà không được thỏa mãn, Tiểu Bảo Bối nhìn xung quanh bên ngoài cửa xe.

Nhưng mà vừa nhìn thì Tiểu Bảo Bối mới biết đây không phải là đường về nhà của bọn họ đang ở.

“Kiều Trác Phàm, bây giờ chúng ta đang đi đâu?” Nhìn con đường này, Tiểu Bảo Bối không khỏi nhú mày lại.

Thật ra bây giờ cô đang nghĩ tới có phải người đàn ông này vẫn chưa nguôi giận hay không.

Không muốn đưa cô về nhà đúng không?

Chỉ nghĩ tới điều này thôi chớp mũi của Tiểu Bảo Bối liền đỏ lên.

“Đi tới nhà em! Sáng nay cha em có nói, tối nay anh đến đó ăn cơm!” Mà sau khi nói lời này xong, Kiều Trác Phàm liền quay đầu lại nhìn Tiểu Bảo Bối đang cúi đầu xuống.

Một giây này, đôi mắt kia của anh giống như nhìn thấu điều gì, khóe môi khẽ cong lên, một tay vươn ra xoa xoa lên đầu của Tiểu Bảo Bối: “Em đang nghĩ cái gì đó?”

“Không có. . . Em còn tưởng rằng. . .”

Lúc này rõ ràng hốc mắt của cô đã hơi đỏ lên.

“Còn tưởng rằng anh sẽ đem em bỏ lại ở nhà họ Tiểu?” Nhìn Tiểu Bảo Bối như vậy, Kiều Trác Phàm vừa tức giận vừa có chút bất lực giải thích: “Ngốc

a, cho dù em có tự bỏ bản thân mình, thì anh cũng sẽ không bao giờ bỏ em đâu!”

Quả thực, anh đã rất hối hận về hành động đêm đó.

Nhất là bây giờ nhìn thấy Tiểu Bảo Bối trở nên bất an như vậy, anh thực sự hận bản thân mình đã làm ra hành động như vậy.

Đương nhiên, tất cả những người đã khởi xướng ra chuyện này, Kiều Trác Phàm nhất định sẽ không bỏ qua.

“Vậy thì tốt quá . . .” Hít hít cái mũi nhỏ, Tiểu Bảo Bối thờ phào nhẹ nhõm một cái . . .

- - Đường phân cách - -

“Cha ơi, cha ơi, Tiểu Bảo Bối xinh đẹp đáng yêu nhất của cha đã về rồi nè!”

Tới cửa nhà họ Tiểu, Tiểu Bảo Bối liền cởi đôi giày của mình bỏ ở ngoài cửa, rồi chạy vào bên trong. Bởi vì cô ngửi thấy được mùi thịt kho tàu mà cô thích nhất.

Kiều Trác Phàm đi ở phía sau, về mặt bắt đắc dĩ nhặt lại đôi giày mà cô quăng bên này một chiếc, bên kia một chiếc, sau đó đặt lên trên kệ.

Mà lúc này Tiểu Đằng đi từ bên trong ra, đứng lúc nhìn thấy cảnh tượng này thì có chút sững sờ.

Bởi vì ông nhìn thấy trên mặt của Kiều Trác Phàm lúc nhặt và xếp lại ngay ngắn đôi giày của Tiểu Bảo Bối ngoại trừ vẻ bắt đắc dĩ, còn có chút vui vẻ.

Về mặt kia gần giống như hương vị của sự cưng chiều . . .

Nhưng mà, lúc này Tiểu Đằng không thể thu lại ánh mắt từ trên người của Kiều Trác Phàm, bởi vì có một đũa nhóc nào đó vừa xông vào bếp đã bắt đầu ăn vụng rồi.

“Ôi, thịt kho tàu ăn ngon quá!” Tiểu Bảo Bối cầm lấy một miếng thịt kho tàu cho vào miệng của mình, bị nóng tới mức không khỏi kêu lên.

“Con bé hư hỏng này, Trác Phàm đến nhà, con không mau mời cậu ấy ngồi xuống mà chỉ lo ăn vụng thôi!”

Tiểu Đằng có chút vô lực lẩm bẩm.

Đũa nhỏ này, hình như đã bị ông cưng chiều đến hư rồi.

Ngay cả khi đưa chồng về nhà mình mà lại chỉ lo ăn thôi!

Mà lúc này, Kiều Trác Phàm chủ động đi tới. “Cha, không sao đâu ạ! Cô ấy thích ăn món này, cứ để cho cô ấy ăn đi ạ!”

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối vì nhét cả miếng thịt vào trong miệng mà khuôn mặt đang phùng mang tròn má lên, Kiều Trác Phàm rót cho cô một ly nước ấm, đưa lên trên cái miệng nhỏ của cô.

“Uống một ngụm đi, không lại bị nghẹn bây giờ!” Lúc Kiều Trác Phàm nói lời này còn đưa ngón trỏ ra chọc vào khuôn mặt tròn trịa của Tiểu Bảo Bối, chọc cho cô đánh anh mấy cái. Nhưng mà cuối cùng cô vẫn nghe lời của Kiều Trác Phàm, uống mấy ngụm nước.

Điều khiến cho Tiểu Đằng kinh ngạc chính là sau khi Tiểu Bảo Bối uống nước xong thì vẫn tiếp tục ăn hết miếng thịt kho tàu này đến miếng khác. Mà Kiều Trác Phàm thì vẫn đi theo phía sau cô, nhìn cô ăn, thỉnh thoảng lại đưa nước tới cho cô. Điều dễ nhìn thấy nhất chính là ánh mắt và khóe miệng đầy cưng chiều của anh. Mà Tiểu Bảo Bối thì hình như cũng đã quen với sự hậu hỷ này của Kiều Trác Phàm, không hề có chút không tự nhiên nào.

Xem ra, khi hai đứa ở nhà, chắc là cũng đã chung sống như vậy?

Kể từ đó, Tiểu Đằng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Ông đã từng nghi ngờ, những lời mà Kiều Trác Phàm nói khi tổ chức hôn lễ đều là giả. Sau khi tổ chức hôn lễ xong, Tiểu Đằng cũng không yên tâm, muốn bảo Tiểu Bảo Bối đưa anh trở về nhà, để nhìn xem tính cách của Kiều Trác Phàm như thế nào. Nhưng mà sau khi Kiều Trác Phàm đưa Tiểu Bảo Bối đi, thì không lúc nào ông tìm được người cả. Còn nữa, mấy ngày gần đây Tiểu Bảo Bối đều ở nhà ngày người ra, mà Kiều Trác Phàm không xuất hiện một lần nào. Tất cả những chuyện này khiến cho Tiểu Đằng cảm thấy lo lắng. d,0dyqlq.d.

Bảo Kiều Trác Phàm tới dùng cơm, cũng chính là vì nguyên nhân này.

Vốn là Tiểu Đằng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi anh. Nhưng bây giờ nhìn cách đó không xa . . .

Lúc này Tiểu Bảo Bối đã giải quyết xong không biết bao nhiêu miếng thịt kho tàu, cuối cùng cũng phát hiện được Kiều Trác Phàm vẫn đứng ở bên cạnh mình, vì vậy cô liền đưa một miếng tới trước mặt của Kiều Trác Phàm: “Kiều Trác Phàm, cái này cho anh ăn!”

“Anh không ăn mấy thứ dầu mỡ.” Đây là thói quen ăn uống của Kiều Trác Phàm. Trên cơ bản anh đều không ăn những thứ gì có dầu mỡ, bởi vì dạ dày của anh không được tốt lắm.

Nhưng Tiểu Bảo Bối không đồng ý, tiếp tục quán lấy anh: “Không sao. Anh chưa từng ăn miếng nào, sao biết là không ăn được thứ này chứ? Tới đây, ăn một miếng thôi!”

Thật ra Tiểu Đăng cũng phát hiện ra, hình như Kiều Trác Phàm thực sự không thích những thứ dầu mỡ.

Chỉ nhìn thấy miếng thịt kho tàu mà Tiểu Bảo Bối đưa tới trước mặt, chân mày của anh đã nhíu chặt lại.

Nhưng mà nhìn về mặt mong đợi của Tiểu Bảo Bối, cuối cùng anh cũng vẫn thỏa hiệp: “Được được, nghe lời em . . .”

Sau đó, với vẻ mặt bất đắc dĩ, anh đã ngậm miếng thịt kho tàu vào trong miệng. d,0dy!q.d.

Mà nhìn màn này, khiến cho Tiểu Đăng có cảm giác. Cảm giác kia giống như là cho dù lúc này Tiểu Bảo Bối đưa cho anh thuốc độc, thì anh cũng sẽ một hơi uống cạn sạch. . .

Một giây này, Tiểu Đăng cũng bắt đầu tin tưởng, tin tưởng lời nói của Kiều Trác Phàm nói với ông trước hôn lễ: “Con yêu cô ấy, suốt mười năm rồi! Trên đời này, không có người nào yêu Tiểu Bảo Bối hơn con. .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Từ Rất Lâu Rồi, Đã Có Một Người Con Trai Thích Em

Editor: Táo đỏ phở núi

“Đêm nay các con đừng về nữa!” Sau khi ăn cơm tối xong, Tiểu Đăng mở miệng.

Lời này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút mê mang nhìn về phía Kiều Trác Phàm.

Kể từ khi bọn họ kết hôn, đây là lần đầu tiên Kiều Trác Phàm qua bên này ăn cơm. .

Ngủ lại đây, đối với Tiểu Bảo Bối tất nhiên là không có vấn đề gì rồi, nơi này là nhà của cô, không có chỗ nào cô quen thuộc bằng ở đây.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Căn cứ vào hiểu biết của Tiểu Bảo Bối đối với Kiều Trác Phàm trong khoảng thời gian này, thì người này có chút yêu cầu hơi cao đối với cuộc sống cá nhân của mình.

Ví dụ như phòng tắm của anh, thì yêu cầu tới mức không được dính một hạt bụi nào. Giường ngủ cũng vậy, mỗi sáng sớm người làm phải quét dọn sạch sẽ một lần, anh vô cùng ghét sự không sạch sẽ. Cho dù nửa đêm cũng có thể gọi người làm vệ sinh tới, dùng máy hút bụi dọn giường lại một lần.

Người như vậy, anh có chịu ở lại chỗ này không?

“Em nhìn anh làm gì? Còn không mau đi thu dọn đồ đạc, sáng mai còn đi làm nữa đấy!” Vào lúc Tiểu Bảo Bối đang nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm, thì Kiều Trác Phàm đưa tay lại gần cô, nhân lúc cô không kịp phản ứng, anh liền dùng ngón tay trở vuốt chóp mũi cô một cái.

Động tác hết sức thân mật này, trong ấn tượng trước đây, Tiểu Đăng cũng thường xuyên làm như vậy đối với cô. . .

Khi đó mẹ cô còn sống, cha cô cũng cười rất nhiều.

Nhưng vài năm sau, mẹ cô ra đi. Nụ cười trên khuôn mặt của cha cô cũng càng ngày càng ít đi. .

Mặc dù, cha cô vẫn coi cô là bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay giống như trước đây, nhưng mà thời gian ba ở bên cạnh cô, càng ngày càng ít. Những hành động thân mật như vậy cũng không còn. . .

Mà hành động đơn giản này của Kiều Trác Phàm, đột nhiên lại khơi gợi lên bao nhiêu kỷ niệm trong cô, khiến cho cô liên tục nghĩ người ra nhớ lại.

“Không đi sao? Không phải muốn anh ôm em lên phòng đấy chứ?” Ấn ý của Kiều Trác Phàm: Em đúng là cô nhóc không biết xấu hổ!

Giọng nói như tấm gió xuân, giống như một làn gió nhẹ khẽ lướt qua, thấm vào ruột gan.

Mà giọng nói như vậy, cũng đúng lúc kéo thần chí của Tiểu Bảo Bối quay trở lại.

Vốn đang đột nhiên nhớ lại những thứ bị thương kia, lúc này bởi vì những lời trêu chọc này của anh mà xấu hổ đỏ mặt lên.

“Đáng ghét!” Bây giờ cha vẫn còn đứng ở đó đấy!

Quay người lại dẫn đi đầu, Tiểu Bảo Bối chạy tới căn phòng nhỏ của mình ở trên lầu, để lại Kiều Trác Phàm với đường cong trên khóe miệng vì thực hiện được âm mưu.

“Cha, chúng con lên lầu nghỉ ngơi trước. Ngài cũng nên đi ngủ sớm một chút đi ạ, để sáng mai còn đi làm!”

Không thừa nhận cũng phải thừa nhận, lúc Kiều Trác Phàm ở nhà họ Tiểu, một chút khí thế ở bên ngoài cũng không hề có.

Giọng điệu nhẹ nhàng đơn giản, khiến cho anh giống như một người đàn ông bình thường lúc ở nhà.

Nhưng Tiểu Đăng hiểu, sự tử dù dịu dàng như thế nào thì cũng vẫn là sự tử, tuyệt đối sẽ không vì một chút dịu dàng ngẫu nhiên đó mà biến thành con mèo nhỏ được.

Kiều Trác Phàm vẫn là một vương giả người cao cao tại thượng, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa người khác vào chỗ chết.

Bây giờ anh thể hiện ra sự dịu dàng này, đoán chừng cũng chỉ vì Tiểu Bảo Bối nhà bọn họ mà thôi . . .

Kiều Trác Phàm như vậy, Tiểu Đăng thấy rằng đã tới lúc mình nên cảm thấy yên tâm rồi.

“Được, các con cũng đi nghỉ ngơi sớm đi!”

Kiều Trác Phàm gật đầu với ông, rồi cũng đi lên trên lầu.

Trước kia Tiểu Đăng còn cảm thấy phòng ốc nhà bọn họ rất rộng rãi, sửa chữa cũng còn rất tốt. Nhưng ngày hôm nay sau khi Kiều Trác Phàm đến, khiến cho Tiểu Đăng đột nhiên cảm thấy rằng trần nhà của bọn họ quá thấp.

Nhìn đi, chỗ bậc thang kia, Kiều Trác Phàm đều sắp phải cúi đầu xuống. Còn nữa, cầu thang này còn bị tróc một ít sơn, so sánh điều này với hình tượng xa hoa của Kiều Trác Phàm nhìn có chút không hợp nhau. .

Nhìn bóng dáng Kiều Trác Phàm biến mất ở góc hành lang, Tiểu Đăng suy nghĩ: Hay là hai ngày nữa tìm người sửa sang lại phòng ốc một lần nữa?

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, cái này cho anh thay nè!”

Kiều Trác Phàm vừa bước chân vào cửa liền có cái gì đó đen thui bay vào mặt.

May mà anh phản ứng nhanh.

Nếu không sợ là cái thứ màu đen kia đã trực tiếp ném thẳng vào mặt anh rồi.

Chờ sau khi Kiều Trác Phàm bắt được thứ kia, giơ lên nhìn mới phát hiện ra, đó là một chiếc quần lót màu đen của đàn ông!

Nắm chặt cái quần lót kia, trên mặt Kiều Trác Phàm xuất hiện nhiều vạch đen chạy thẳng xuống dưới. Lập tức anh cảm thấy may mắn vì vừa rồi mình đã rất nhanh nhẹn, nếu không sẽ bị món đồ chơi này ném lên đầu, vậy thì thật sự là rất mất mặt . . .

Đội một chút . . .

Trong phòng riêng của Tiểu Bảo Bối, tại sao lại có quần lót của đàn ông?

“Tiểu Bảo Bối, cái món đồ chơi này của em là từ đâu ra?”

Kiều Trác Phàm xiết chặt chiếc quần lót màu đen ở trong lòng bàn tay, hai mắt tròn to lên. .

Bộ dạng kia, giống như hận không thể đem Tiểu Bảo Bối ra ăn tươi nuốt sống ngay lập tức vậy.

“Cái này . . . Trước kia không phải định kết hôn với Quý Xuyên sao? Khi đó mua cái này, định đợi khi nào kết hôn xong thì đưa cho anh ta. Nhưng mà cuối cùng hôn lễ không thành, quần lót vẫn còn ở đây . . .” Lời nói còn chưa dứt, như có một trận cuồng phong kéo Tiểu Bảo Bối vào trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Ngoại trừ đối diện với đôi mắt màu đỏ tươi cuồng ghen của Kiều Trác Phàm ra, bên cạnh cái mũi nhỏ của Tiểu Bảo Bối còn có một cái quần lót nhỏ màu đen.

Cảm giác này, thực sự rất huyền ảo.

Tiểu Bảo Bối muốn giãy giụa theo bản năng, nhưng sau khi bị Kiều Trác Phàm phát hiện ra, liền nằm chặt lấy eo nhỏ của cô.

“Tiểu Bảo Bối, gan của em càng ngày càng lớn nhì! Dám đem cái thứ mà Quý Xuyên bỏ lại, để cho ông đây mặc nó?” Kiều Trác Phàm rất tức giận nói.

Cảm giác kia giống như anh xài lại chiếc giày rách của Quý Xuyên vậy.

“Cái đó . . . Không phải là em muốn để lại mà! Lúc trước sau khi chúng ta cử hành hôn lễ xong, anh liền dẫn em đi luôn! Em cũng không có thời gian thu dọn quần áo . . .”

Cho nên thứ này vẫn còn ở đây.

Hơn nữa, mấy ngày nay cô về nhà ở, tâm tình cũng không được tốt. Cho nên cũng không có tâm trạng thu dọn lại đồ đạc trong phòng.

“Được, cho dù thứ này em không cần thận mà để lại đây. Vậy sao em còn dám bảo anh mặc nó?”

Kiều Trác Phàm anh mới không cần mặc quần lót của Quý Xuyên!

Cho dù còn mới tinh, chỉ cần nó mang danh nghĩa là của Quý Xuyên, anh đều khinh thường. Diên x dandf Kê quyu dong.

“Tại vì anh không có quần áo ở đây, chẳng lẽ để cho anh cời trần chạy khắp phòng hay sao? Thứ này anh ta cũng chưa từng mặc, vẫn còn sạch sẽ . . .” Tiểu Bảo Bối như đang cố giải thích điều gì, cố gắng cạy tay của Kiều Trác Phàm ra, giải cứu chiếc quần lót kia.

“Sạch sẽ anh cũng không cần, anh thà rằng để trần truồng chạy khắp phòng! Chỉ cần thứ gì của Quý Xuyên, anh cũng đều không muốn!” Chỉ cần nghĩ đến Quý Xuyên, Kiều Trác Phàm liền xù lông.

Khí thế hung hăng của Kiều đại gia không hiểu sao khiến cho Tiểu Bảo Bối nhớ tới một đoạn ngắn của đêm hôm đó.

Khi đó đôi mắt của Kiều Trác Phàm hình như cũng đỏ ngầu lên như vậy, hận không thể thiêu hủy hết.

Không biết là vì không chịu nổi cảm giác đêm hôm đó, hay là bởi vì khí thế vừa rồi của Kiều Trác Phàm quá dọa người, chớp mũi của Tiểu Bảo Bối trở nên chua xót.

“Chỉ cần thứ gì liên quan tới Quý Xuyên anh đều không muốn, vậy thì anh cũng dứt khoát không cần em luôn cho rồi!” Cô đã từng ở bên cạnh của Quý Xuyên, lại còn là vị hôn thê trên danh nghĩa của anh ta nữa kia! Diên x dandf Kê quyu dong.

Như thế nào, bây giờ Kiều Trác Phàm đang nhắc nhở cô những thứ này sao?

Nghe được câu lầm bầm này của Tiểu Bảo Bối, đột nhiên Kiều Trác Phàm sững sờ.

Cái gì gọi là người nói vô tâm, người nghe có ý?

Lúc này xem như Kiều Trác Phàm đã hiểu được rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Từ Rất Lâu Rồi, Đã Có Một Người Con Trai Thích Em (2)

Cùng lắm anh chỉ không muốn mặc quần lót của Quý Xuyên mà thôi, không ngờ khi lời nói ra lại khiến cho Tiểu Bảo Bối bị tổn thương?

Trong đôi mắt của Tiểu Bảo Bối hiện lên sương mù, khiến cho ánh mắt của cô trở nên mê ly, nhìn cô đáng thương như một con chó nhỏ vậy.

Nhìn cô như vậy, cơn tức giận của Kiều Trác Phàm đã tan biến thành mây khói. Tiếp sau đó, đôi mắt đỏ cũng biến mất gần như không còn.

“Cục cưng, anh không có ý đó...” Lời này, anh cố ý kéo dài ra, hạ giọng xuống. Rõ ràng là đang muốn nịnh nọt người phụ nữ này.

Nhưng mà cô vẫn không ngẩng đầu lên nhìn anh, ngay cả cái móng vuốt ở trên ngực của anh cũng không động đậy chút nào. Tất cả điều này khiến cho Kiều Trác Phàm có chút hốt hoảng.

“Cục cụng, đừng giận anh mà! Nào, cười một cái...” Chiếc quần lót đen mà anh vốn đang xiết chặt trên tay, vứt xuống dưới đất gần chỗ chân của Tiểu Bảo Bối, sau đó lại còn đạp lên mấy cái. Quần lót của Quý Xuyên gì gì đó, đều đi chết hết đi!

Vào lúc mấy chót còn để cho cái quần lót làm nhiễu loạn tình hình!

Lần sau gặp được Quý Xuyên, Kiều Trác Phàm thề nhất định sẽ cho anh ta biết tay. Để xem những thứ này về sau còn dám làm loạn ở trước mặt Kiều Trác Phàm anh hay không.

“...” Đối với lời nói của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối vẫn không thèm trả lời lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn xì ra. .

Nhìn sơ qua hình như có vẻ vẫn còn tức giận.

Bộ dạng như vậy khiến cho Kiều Trác Phàm có chút luống cuống.

Suy nghĩ một chút, đột nhiên anh nhắm ngay chỗ nhột của Tiểu Bảo Bối, tấn công!

Chỉ một lát sau, khuôn mặt đang xì ra của Tiểu Bảo Bối đột nhiên tươi cười.

“Kiều Trác Phàm, anh làm cái gì vậy... Ha ha ha!”

Hốc mắt của Tiểu Bảo Bối vốn đang trong suốt, nhưng mà vẫn không nhìn được mà bật cười.

Nhưng mà cười như vậy không liên quan gì tới chuyện vui vẻ hay không vui vẻ.

“Đã nói em là cười với Kiều đại gia anh một cái rồi, em lại rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt!” Tay của Kiều Trác Phàm vẫn không rời khỏi chỗ nhột của cô, ngược lại còn ra sức gãi.

“A ha ha ha, không chơi nữa!” Tiểu Bảo Bối cầu xin tha thứ rất lâu, cuối cùng mới làm cho người đàn ông này dừng tay.

Nhưng mà sau khi đùa giỡn như vậy, chuyện không vui lúc trước dường như đều quên đi hết. .

Đối với người khác, có lẽ sẽ không như vậy. Nhưng mà đối một người ngốc nghếch như Tiểu Bảo Bối mà nói, quả thật cô đã quên sạch.

Những chuyện âm ỉ không vui vừa nãy, đã bị Tiểu Bảo Bối cho qua hết.

Ai ngờ, sau khi Kiều Trác Phàm buông lỏng cô ra, trước khi đi vào trong phòng tắm, không quên đâm vào tim của Tiểu Bảo Bối một nhát dao: “Cục cụng, em cười lên rất xấu!”

“...” Nếu như ánh mắt có thể giết chết một người được, Tiểu Bảo Bối tin tưởng rằng giờ này Kiều Trác Phàm đang bị đóng đinh trên tường, máu chảy cho tới khi chết.

Mà vị đại gia nào đó còn không hề biết rằng, vừa rồi anh đã bị ánh mắt này của cô giết chết bao nhiêu lần, vẫn nghênh ngang đi vào trong phòng tắm.

Mười mấy phút sau có một người đàn ông từ trong phòng tắm bước ra, toàn thân chỉ quấn mỗi một chiếc khăn lông lớn.

Mặc quần áo vào nhìn có vẻ gầy, điều này thì Kiều Trác Phàm chính là một ví dụ chứng minh tốt nhất.

Mỗi lần Kiều Trác Phàm xuất hiện trước mọi người, Tiểu Bảo Bối đều cảm thấy anh có chút gầy.

Nhưng mà khi anh vừa cởi quần áo ra, thì lại là một cảnh tượng khác.

Thế nhưng cũng không thể nói là anh béo được

Trên người của anh, không có một chút thịt thừa. So với dạng đàn ông tiểu thụ mảnh khảnh, thì bản chất rất khác nhau. Trên người của Kiều Trác Phàm giống như là tràn đầy năng lượng. Thuộc về loại đẹp kết hợp giữa thể lực khỏe và hình thể đẹp.

“Cục cụng, em nhìn cái gì vậy?” Ngay lúc Tiểu Bảo Bối nhìn Kiều Trác Phàm đến sững sờ cả người, thì lúc này giọng nói của Kiều Trác Phàm vang lên kéo thần chí cô quay trở về.

Cảm giác kia giống như bị người ta phát hiện ra mình đang làm chuyện xấu, nên Tiểu Bảo Bối có chút luống cuống.

“Chuyện đó... Anh thực sự không cần tìm bộ quần áo để mặc vào hay sao?” Thành thật mà nói, lúc ở nhà, cho dù có không ngừng lén lút thân mật đi nữa, thì Kiều Trác Phàm vẫn rất ít khi lộ ra nhiều như vậy.

Hơn nữa, bây giờ trên người anh chỉ có duy nhất một chiếc khăn tắm. Ở phía dưới đều trống không. Nếu như chiếc khăn tắm này đột nhiên rơi xuống, vậy rất không tốt đúng không?

Hơn nữa, trên chiếc khăn lông này lại in hình con cừu, là chiếc khăn tắm mà cô thường dùng để lau người sau khi tắm xong. Bị Kiều Trác Phàm cầm lấy quần quanh người như vậy, Tiểu Bảo Bối cảm giác có chút quá mập mờ rồi.

“Anh không cần quần lót của Quý Xuyên!” Hỏi như vậy, Kiều đại gia lại có chút cố chấp một cách mãnh liệt. .

Bộ dạng kia giống như hận không thể đem Quý Xuyên trở thành một cái bánh đưa lên rán.

“Em lấy của cha em?” Tiểu Bảo Bối cũng không nghĩ là sẽ đưa quần lót của mình ra. Nhưng mà nếu như Kiều Trác Phàm chịu mặc quần lót của cha cô, vậy thì cô rất sẵn lòng đưa cho anh.

“Anh không quen mặc đồ của người khác!” Quần áo của Kiều Trác Phàm anh, nhất định phải là nhãn hiệu mà anh hay dùng.

“Vậy...” Tiểu Bảo Bối cũng bối rối. Nhìn xem, đại thiếu gia Kiều thật sự không uống công những lời đồn về anh, đúng là nổi tiếng khó hầu hạ.

“Lần sau đến, thuận tiện mang theo một ít quần áo tới là được! Hôm nay, tạm thời cứ như vậy đã ...” Nghĩ đến cái đồ vớ vẩn của con rùa Quý Xuyên còn có một chỗ trong phòng riêng của Tiểu Bảo Bối, vậy mà Kiều Trác Phàm anh lại không có gì cả, lập tức có chút tức tối. Anh so với con rùa kia, còn không bằng hay sao?

Không, chỉ trong vòng hai ngày, Kiều Trác Phàm anh sẽ đưa một đồng quần áo tới. Chiếm lĩnh một phần quan trọng trong phòng riêng của Tiểu Bảo Bối!

Lúc này, Kiều Trác Phàm đối với cách ăn mặc này của mình rất hài lòng.

Mặc dù trên chiếc khăn lông kia có hình một đồng phân và một con cừu nhỏ nhìn có chút xấu xí, nhưng mà trên khăn lông có hương vị thơm mát của Tiểu Bảo Bối...

Vừa rồi lúc ở trong phòng tắm, anh vừa ngửi thấy hương vị này thì lập tức có phản ứng ngay.

Thành thật mà nói, bởi vì lão già mập kia, nên lần đầu tiên của anh và Tiểu Bảo Bối cũng không có gì gọi là tốt đẹp. .

Nhưng bây giờ nhớ lại mùi vị trên người của Tiểu Bảo Bối, cả người của Kiều Trác Phàm bắt đầu nóng lên.

Chỉ tiếc là lần đó anh đã để lại ấn tượng không tốt đẹp gì đối với Tiểu Bảo Bối! Nếu như bây giờ cưỡng bức cô, vậy thì thực sự nha đầu kia sẽ chán ghét anh!

Nghĩ như vậy nên Kiều Trác Phàm mới tắm nước lạnh ở trong phòng tắm thật lâu.

Nếu không anh cũng không kéo dài thời gian như vậy.

Nhưng bây giờ vừa ra khỏi phòng tắm, anh lại nhìn thấy Tiểu Bảo Bối nhìn chằm chằm vào khăn tắm của anh.

Trong lúc bất chợt, khí nóng mà anh vừa mới áp chế xuống, lại lập tức xông lên trong đầu của anh.

Đối với lần này, Kiều đại gia có chút lực bất tòng tâm. .

Thấy ánh mắt của Tiểu Bảo Bối thỉnh thoảng còn nhìn về phía khăn tắm của anh, tâm trí của Kiều Trác Phàm gần như bị ép đi vào ngõ cụt.

“Cục cưng không biết xấu hổ, muốn nhìn sao?” Không biết có phải là do phản ứng quá mức kịch liệt hay là vì nguyên nhân nào khác, giờ phút này đột nhiên Kiều Trác Phàm hất mặt lên với Tiểu Bảo Bối.

Dưới ánh sáng bên trong căn phòng nhỏ, Kiều Trác Phàm với môi hồng răng trắng, nhìn vô cùng yêu dã.

Tiểu Bảo Bối chưa bao giờ được thấy hương vị say đắm như vậy, trong đầu giống như có con hươu nhỏ chạy loạn vậy.

“Không có... Mới không có!” Giờ phút này bàn tay của Kiều Trác Phàm để ở vị trí chiếc khăn lông đang quần. .

Mà nụ cười xinh đẹp kia của anh như muốn nói cho Tiểu Bảo Bối biết, nếu như giờ phút này cô nói ra một câu trả lời khẳng định, Kiều Trác Phàm sẽ lập tức kéo khăn lông kia xuống, để cho Tiểu Bảo Bối nhìn thấy toàn bộ.

Suy nghĩ này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Từ Rất Lâu Rồi, Đã Có Một Người Con Trai Thích Em (3)

Editor: Táo đỏ phở núi

Mặc dù đêm hôm đó, cô và Kiều Trác Phàm đã làm chuyện đó. Nhưng mà lúc làm chuyện đó mọi chuyện đang rất hỗn loạn, Tiểu Bảo Bối căn bản không nhìn thấy bất cứ vật gì, chỉ lo khóc lóc cầu xin tha thứ. Cho nên, cô không có cơ hội nhìn thấy cái gì. leê quý d0n9.

Bây giờ cô có cảm giác, vừa hiếu kỳ lại vừa thấp thỏm lo lắng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên, ngây người đứng nghiêm tại chỗ như một chú chim cánh cụt, không biết nên đi chỗ nào.

Nhưng lúc này Kiều Trác Phàm lại nói cho cô biết: “Muốn nhìn cũng không có cửa đâu!”

Rồi sau đó người đàn ông này xoay người đi vào trong phòng tắm.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối vốn tưởng rằng Kiều Trác Phàm sẽ vô si kéo khăn lông xuống lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng không biết tại sao, đồng thời trong lòng của cô cũng có một cảm giác mát mát.

Nhưng mà bây giờ Tiểu Bảo Bối cũng không có thời gian để tìm hiểu xem cảm giác mát mát này từ đâu mà có, mà lại buồn bực thắc mắc tại sao Kiều Trác Phàm lại đi vào trong phòng tắm lần nữa?

Không phải là vừa rồi anh mới tắm xong đi ra hay sao, lúc này lại đi vào không phải là lại tắm rửa lại nữa chứ?

Một ngày mà tắm nhiều lần như vậy, có ổn không?

Nhưng mà, trả lời lại Tiểu Bảo Bối, chỉ có tiếng nước chảy ào ào vọng ra lúc Kiều Trác Phàm đang tắm..

- - Đường phân cách - -

“Cục cung, cái giường này của em không phải quá nhỏ sao?” Sau khi Kiều Trác Phàm tắm xong lần thứ hai đi ra, thì quần lấy cái khăn của Tiểu Bảo Bối leo thẳng lên cái giường nhỏ của cô.

Nhưng mà vừa mới nằm xuống, lông mày của Kiều Trác Phàm lập tức nhăn lại.

Chiếc giường nhỏ của Tiểu Bảo Bối có chút mềm mại, còn có mùi thơm đặc biệt trên người của cô. Đối với điều này, Kiều Trác Phàm rất là hài lòng. Nhưng vấn đề là cái giường này cũng quá nhỏ rồi?

Kiều Trác Phàm vừa trèo lên, chân của anh còn thừa ra cả một khúc không biết để đâu. leê quý d0n9.

Cánh tay dài cũng không thể giang rộng ở trên chiếc giường nhỏ này!

“Không biết nữa, đối với em mà nói chiếc giường này rất vừa rồi!” Tiểu Bảo Bối vì chứng minh là mình không có nói dối, cũng vội vàng leo lên giường.

Đúng như lời nói của cô, cô vừa nằm xuống, thì chiều dài vẫn còn dư ra một chút, chiều rộng cũng đủ để cho cô lăn lộn.

Cũng chính vì như vậy, cho nên Tiểu Bảo Bối chưa từng phát hiện ra chiếc giường của mình cũng hơi nhỏ.

Nhưng mà hôm nay Kiều Trác Phàm cũng nằm ở đây, chiếc giường vốn đã nhỏ cũng trở nên chật chội hơn không ít.

Chỉ cần bọn họ thoáng cựa mình một chút, liền đụng vào nhau.

Đúng lúc Tiểu Bảo Bối đang vội vàng chứng minh cho Kiều Trác Phàm biết cô có thể lăn qua lăn lại trên chiếc giường, cô vừa lăn một vòng thì trực tiếp lăn vào trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Lúc đụng phải cơ ngực của anh, Tiểu Bảo Bối sờ sờ cái mũi bị đau của mình định lui ra ngoài thì lại bị Kiều Trác Phàm ôm ngang lấy. Tao do leê quý dđono.

“Xem ra, giường nhỏ cũng có chỗ tốt của giường nhỏ!”

Ở trong nhà anh có chiếc giường kingsize, có đôi khi Kiều Trác Phàm anh muốn ôm cô, cũng phải mất rất nhiều công sức.

Mà trên chiếc giường nhỏ này, anh không cần phải động. Giơ cánh tay dài ra thì cô đã rơi vào trong lòng của anh rồi.

Cảm giác không làm mà được hưởng khiến cho Kiều Trác Phàm đột nhiên nảy sinh một ý tưởng: Hay là đổi chiếc giường ở nhà thành chiếc giường giống

như thế này?

Nhưng mà người ở trong ngực lại bắt đầu giãy giụa.

“Kiều Trác Phàm, anh không nên làm như vậy.” Kiều Trác Phàm ôm cô còn không nói, anh còn lấy một tay chế trụ gáy của cô, để cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vùi ở trong lòng của anh.

Cảm giác này, giống như hận không thể ấn đầu của cô vào sâu trong thân thể của anh vậy.

Mà điều khiến cho Tiểu Bảo Bối phát điên lên chính là anh nhấn tới mức khiến cho cái mũi nhỏ của cô sắp hư luôn rồi.

“Không được, đêm nay anh sẽ ôm như vậy đi ngủ!” Đại gia Kiều Trác Phàm tuyên bố như vậy, bày tỏ ngay cả một chút thương lượng về vấn đề này cũng không được.

Tiền đó anh còn đặt hai tay của mình lên trên đầu của Tiểu Bảo Bối.

“Kiều Trác Phàm hay là anh hãy kể chuyện cổ tích cho em nghe đi!” Bị anh gắt gao ấn chặt vào trong lòng, đột nhiên Tiểu Bảo Bối nói một câu như vậy.

Điều này khiến cho khóe miệng của Kiều Trác Phàm khẽ run rẩy: “Tiểu Bảo Bối, em thật sự coi mình là một đứa trẻ hay sao?” Tao ồ ồ le quý đờn.

“Kiều Trác Phàm, anh để cho em trở thành một đứa trẻ một lúc không được hay sao? Từ khi em lên tiểu học, những đứa trẻ khác đều nói, ba mẹ của bọn họ sẽ kể chuyện cổ tích cho bọn họ trước khi đi ngủ! Nhưng mà cha em bế bọn nhiều việc, khi đó căn bản ông không quan tâm tới em..”

Tiểu Bảo Bối không nhắc tới mẹ của cô, sợ là khi đó mẹ của cô đã ra đi rồi!

Lúc này, bởi vì đầu của cô vùi ở trong lòng của anh, cho nên Kiều Trác Phàm không thể nào nhìn thấy vẻ mặt của cô được.

Nhưng mà anh vẫn có thể nghe thấy rõ, lúc Tiểu Bảo Bối nhắc tới những ngày tháng kia, giọng nói của cô hơi khàn khàn.

Kiều Trác Phàm vốn đang muốn lý luận tới cùng với Tiểu Bối, nhưng mà nét run rẩy trên khóe miệng của anh đã chuyển thành một đường cong dịu dàng.

“Em muốn nghe kể chuyện gì?” Anh lặng lẽ thờ dài, giống như sự thương yêu đối với Tiểu Bảo Bối đã sớm chuyển thành sự cung chiều vô hạn.

“Cũng không đặc biệt muốn nghe chuyện gì.” Thật ra cô cũng muốn cảm nhận cảm giác có người ôm vào trong lòng rồi kể chuyện cổ tích cho nghe.

Nhưng mà cô cũng hiểu rõ, Kiều Trác Phàm người này cũng chưa từng làm cha của người khác bao giờ. Đột nhiên bảo anh kể chuyện cổ tích cho cô nghe, Tiểu Bảo Bối cũng hiểu chuyện này cũng gây khó khăn cho anh. Cho nên, cô đề nghị: “Hay là em đi lấy cuốn truyện cổ tích, anh đọc cho em nghe là được?”

Nói xong, Tiểu Bảo Bối định thoát ra khỏi cái ôm của Kiều Trác Phàm đi lấy cuốn truyện cổ tích. Dđienn damn leie quýydon.

Nhưng vào lúc này Kiều Trác Phàm lại ấn đầu của cô trở lại trong lòng anh.

“Quên đi. Anh tự nghĩ rồi kể cho em nghe!” Một giọng nói khàn khàn vang lên ở trên đầu của Tiểu Bảo Bối.

Lúc này đôi mắt đen của Kiều Trác Phàm nhìn vào chiếc đèn ngủ hình quả quýt ở đầu giường, khúc xạ ra một ánh sáng khó hiểu.

Ánh sáng kia giống như xuyên thấu qua chỗ này để quay về những năm tháng xa xăm..

“Có một người con trai rất thích một bé gái!”

“Không đúng, anh phải nói ngày xưa ngày xưa!” Tiểu Bảo Bối ở trong lòng anh đưa ra ý kiến, liền bị nhéo lên cái mặt béo ú.

“Lúc người con trai gặp bé gái kia, thì cậu ta mười tám tuổi, bé gái kia mới mười hai tuổi!”

“Kiều Trác Phàm, đó là yêu sớm! Cục giám sát internet không cho phép!”

“Mẹ nó, em không muốn nghe kể chuyện nữa phải không?” Lại bị cắt ngang lần nữa nên Kiều Trác Phàm có chút xù lông lên, anh khẽ nhéo một cái lên khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối.

“...” Tiểu Bảo Bối xoa xoa lên khuôn mặt bị nhéo đau, buồn bực mím miệng lại. Được rồi, cô vẫn còn muốn nghe nên không thể đưa ra ý kiến được nữa.

Sau khi thu thập Tiểu Bảo Bối để cho cô giữ yên lặng, Kiều Trác Phàm mới mở miệng một lần nữa. Giọng nói so với bình thường có cao giọng hơn đôi chút: “Khi đó, cô bé kia vừa khóc vừa chạy theo một chiếc xe. Sau lưng của cô còn có một con chó đi theo. Phía sau có một chiếc xe hơi chạy với tốc độ rất nhanh. Nhưng cô bé kia chỉ chăm chú đuổi theo chiếc xe phía trước, không chú ý tới chiếc xe phía sau. Cứ như vậy cô bé kia và con chó của cô bị chiếc xe kia đụng phải...” Dđienn damn leie quýydon.

“Cậu con trai kia nhìn thấy một màn như vậy, thật ra thì tâm địa của cậu ta cũng không tốt lắm. Nhưng nhìn cô khóc đỏ bừng mặt lên, cậu ta vẫn chạy lên cứu cô bé kia. Ngay cả con chó và người cũng đều đưa tới bệnh viện.”

“Vậy về sau thì thế nào? Kết quả là cô bé chết, hay là cả nhà đoàn tụ?” Có lẽ, chuyện cổ tích trong đầu cậu Tiểu Bảo Bối chỉ có hai loại kết cục đơn giản như vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Chương 70.4

Nhưng chẳng biết tại sao, chuyện cổ tích này lại khiến cho cô có cảm giác quen thuộc như vậy.

“Nếu như chết, thì trên đời này sẽ không xuất hiện một người chuyên gây họa như thế này nữa!” Kiều Trác Phàm đột nhiên đưa ngón trỏ ra chọc chọc lên đầu của cô.

“Đừng có chọc em như vậy, cha em nói làm vậy sẽ bị ngốc!” Cô xoa xoa chỗ mà Kiều Trác Phàm chọc đau. die,n; da. nlze.qu; ydo /nn .

“Dù sao cũng đã ngốc rồi, ngốc thêm một chút nữa cũng không có gì khác nhau!”

Lúc nói ra lời này, ngực của Kiều Trác Phàm bị đám hai cái.

“Không được nói em ngốc!”

“Em vốn ngốc mà!” Kiều Trác Phàm cười cười, đáy mắt có một loại chân tình bất đắc dĩ chọt lóe lên.

“...” Tiểu Bảo Bối không phục, trừng to mắt lên, bày tỏ muốn quyết chiến một trận với Kiều Trác Phàm!

Nhìn bộ dạng ngang ngược kia của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm lại nhấn đầu của cô vào trong lòng mình, lại bắt đầu nhớ lại: “Hết sức kỳ tích, cô bé kia bị đụng xe nhưng mà không bị chết, chỉ bị trầy da một số chỗ. Con chó của cô bé cũng rất tốt. Nhưng mà cậu con trai kia lại bị dị ứng với lông động vật, nên bệnh suyễn lại phát tác...”

“Thực ra, bệnh suyễn của cậu con trai này rất nghiêm trọng, mới trước đây thiếu một chút nữa đã chết rồi. Mà lần bị phát bệnh suyễn đó, thiếu chút nữa đã khiến cho cậu ta bị mất mạng! Quảng thời gian đó cậu ta liên tục phải nhập viện để điều trị.”

“Chờ tới lúc cậu ta tỉnh lại, muốn đi thăm cô bé kia. Nhưng khi cậu bé kia cầm hoa đi tới trường học của bé gái kia, mới phát hiện ra có một bé trai khác đã xuất hiện ở bên cạnh cô...”

Kể chuyện tới chỗ này, Kiều Trác Phàm muốn nhìn phản ứng của Tiểu Bảo Bối một chút.

Nhưng mà khi thấy Tiểu Bảo Bối xích ra, anh mới phát hiện người trong ngực đã ngáy khò khò từ lâu rồi.

Về phần ‘chuyện cổ tích’ mà anh vừa mới kể, đến cùng cô có nghe được hay không, Kiều Trác Phàm cũng không biết được.

Anh nhìn bộ dạng lúc ngủ say của cô, rất muốn đánh thức cô dậy để tiếp tục kể hết chuyện cổ tích kia. die,n; da. nlze.qu; ydo /nn .

Nhưng cuối cùng nhìn bộ dạng ngủ say kia của cô, cuối cùng anh cũng không nỡ đánh thức cô.

Cuối cùng anh ôm chặt người đang ngáy khò khò kia vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng của cô.

“Ngủ đi, chuyện cổ tích có nghe hay không cũng không sao cả, dù sao cũng lâu quá rồi...” Ôm cô, giọng của anh dịu dàng như nước.

Không biết có phải do ánh sáng phản chiếu ra hay là do lông mi của Kiều Trác Phàm rất dài, mà khi anh ôm Tiểu Bảo Bối vào lúc rồi nhắm mắt lại, ở đuôi lông mày của anh như có thứ gì đó rơi xuống...

- - Đường phân cách - -

“Nhạc Dương, hôm nay tâm trạng của cậu không tệ nhì!” Lại một lần nữa gặp Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối phát hiện trong ánh mắt của cô ấy hiện lên sự vui vẻ.

“Cũng tạm!” Nhạc Dương lái xe, đưa Tiểu Bảo Bối đi dạo khắp thành phố này.

Bon họ lớn lên ở cái thành phố này, nhắm mắt cũng có thể biết được phải đi như thế nào. die,n; da. nlze.qu; ydo /nn .

“Có chuyện gì vui hả?” Tiểu Bảo Bối vừa nói vừa mở chiếc bánh ngọt ô mai mà Nhạc Dương đưa tới, bỏ một miếng nhỏ vào trong miệng của mình, lại dứt cho Nhạc Dương một miếng nhỏ nữa.

Nhưng mà Nhạc Dương ăn bánh mà cô đưa, rõ ràng vẫn còn cảm thấy chưa thỏa mãn. Thấy tay của Tiểu Bảo Bối không động đậy, lại chỉ chỉ vào miệng đang há to ra của mình, ý bảo Tiểu Bảo Bối tiếp tục dứt đồ ăn cho cô.

Bất đắc dĩ Tiểu Bảo Bối lại cắt một miếng lớn, nhét vào trong miệng của Nhạc Dương.

Lần này, trong miệng tràn ngập vị bơ, khiến cho cả người Nhạc Dương đều tràn đầy sức sống hơn.

Đây là cô bé mập Nhạc Dương, mỗi lần được ăn thứ gì đó có bơ, thì luôn không khống chế được cảm giác thèm ăn của chính mình.

“Cũng không có chuyện gì vui!” Sau khi nuốt miếng bánh lớn kia xuống, Nhạc Dương nói.

“Không có mới lạ! Cậu cười thành như vậy, khẳng định là có chuyện gì vui rồi!”

Tiểu Bảo Bối nhìn lướt qua Nhạc Dương, lại nói: “Thăm mền ai hả?”

“Cắt, cho tới bây giờ bà đây không thích thăm mền nữa. Muốn yêu, yêu một cách quang minh chính đại!” Cũng đúng, từ khi Nhạc Dương xác định thích Diệp Từ Hi, mỗi lần gặp Diệp Từ Hi cũng sẽ tỏ tình, trên cơ bản mỗi ngày đều gặp mặt Diệp Từ Hi. Vì như vậy nên mới sinh ra tia lửa điện.
dii@een*dyan(lee^qu.donn).

Nhạc Dương vỗ ngực nói.

Bởi vì cô quá béo nên sức của cô cũng rất sung mãn. Sau khi cô vỗ ngực xong, ngực của cô còn lắc lư rất lâu.

Nhìn một màn như vậy, Tiểu Bảo Bối lại không tự giác quét mắt nhìn ngực của mình, lập tức lấy kéo áo che kín lại.

“Chẳng lẽ, gần đây cậu và Diệp Từ Hi . . .” Nhìn tâm trạng hôm nay của Nhạc Dương không tệ, đôi mắt của Tiểu Bảo Bối chợt lóe lên một chút gian xảo.

“Mới không phải, Hôm nay kết thúc vụ án kia, mình lại tăng thêm một chiến tích nữa!” Lúc Nhạc Dương nói câu này, vẻ mặt tràn đầy sự kiêu ngạo.

Nhưng mà Nhạc Dương quả thực là có tư cách để kiêu ngạo như vậy.

Từ khi cô bắt đầu lên tòa, chiến tích đầy rẫy. Trên cơ bản vẫn chưa từng bị thua lần nào.

Cũng chính bởi vì điều này, nên ở trên phương diện này Nhạc Dương cũng có chút danh tiếng.

“Vậy thì chúc mừng cậu! Đúng rồi, đêm nay có muốn gọi Diệp Từ Hi tới, chúng ta cùng ăn mừng một bữa không?” Hôm nay lúc ra khỏi nhà, Tiểu Bảo Bối đã nói với Kiều Trác Phàm là hôm nay cô muốn đi chơi đùa cả ngày, ai mà ngăn cản cô, cô sẽ trở mặt với người đó.

Lúc đó Kiều Trác Phàm cũng không nói gì, Tiểu Bảo Bối tự động coi phản ứng của anh trở thành anh đã đồng ý. Cho nên giờ phút này, Tiểu Bảo Bối bắt đầu hưng phấn đề nghị. dii@een*dyan(lee^qu.donn).

Nếu như là trước đây, Tiểu bảo Bối đưa ra đề nghị như vậy, đảm bảo là Nhạc Dương sẽ rất vui vẻ.

Bởi vì mỗi ngày cô đều tìm cơ hội để hẹn Diệp Từ Hi ra, đây vốn là chuyện mà cô yêu thích nhất.

Nhưng mà hôm nay, thấy Nhạc Dương hiếm khi mới được vui vẻ một lần như vậy, Tiểu Bảo Bối quyết định phụ họa cho Nhạc Dương.

Ai ngờ lúc Nhạc Dương nghe cô nói những lời này, thì vẻ mặt lại trầm xuống.

Đặc biệt là ngay sau đó cô lại quăng ra một câu nói: “Thôi quên đi!”

Điều này càng khiến cho Tiểu Bảo Bối hoài nghi, đến cùng thì hôm nay Nhạc Dương bị làm sao vậy!

“Sao thế? Cậu và Diệp Từ Hi cãi nhau à?” Die enda anl eequ uyd onn . Nhạc Dương thích Diệp Từ Hi, chỉ cần là đề tài về anh ta, nặc kệ là tốt hay xấu, phản ứng của cô đều rất kịch liệt.

Đột nhiên hôm nay trở nên lạnh lùng như vậy, thật đúng là khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút không tiếp thu được.

“Cái người kia mà chịu gây gỗ với mình sao?” Nhìn qua mặc dù Nhạc Dương đang rất nghiêm túc lái xe, nhưng mà khóe miệng của cô không tự giác nổi lên cảm giác khổ sở.

Nghe được lời này của Nhạc Dương, đột nhiên Tiểu Bảo Bối cũng nhớ lại, hình như cô chưa từng nhìn thấy Diệp Từ Hi tức giận tới mức đỏ mặt với Nhạc Dương bao giờ.

Nhưng mà, đó rốt cục là yêu hay là cái gì thì Tiểu Bảo Bối không biết cũng không hiểu được.

“Thôi bỏ đi. Có đôi khi mình thực sự có cảm giác mình khiến cho người ta chán ghét!” Nếu như không phải khiến cho người ta chán ghét, vậy tại sao ở buổi tụ họp đó, Diệp Từ Hi lại nói với người khác là anh ước cô không còn dây dưa với cô nữa?

Lời kia, khiến cho Nhạc Dương có chút hoài nghi đối với đoạn tình cảm này của mình.

Mà cho tới bây giờ, sự hoài nghi này là lớn nhất từ trước tới giờ.

Lúc trước vốn là một ngày không gặp được Diệp Từ Hi, thì Nhạc Dương giống như không thể sống nổi, cho nên cô đã kiên trì ba ngày không gặp Diệp Từ Hi rồi.

Nhưng mà hai ngày qua cũng là hai ngày mà cô trôi qua bết bát nhất.

Cả ngày cô chỉ biết vui đầu vào bàn làm việc. Bởi vì sự nhớ nhung kia đã ngấm vào trong xương, cho nên chỉ có khiến cho mình bận rộn hơn mới có thể tiêu tan được nỗi nhớ kia! Die enda anl eequ uyd onn .

Mặc dù cảm giác này thật sự không dễ chịu, nhưng mà cô vẫn kiên trì. Cô cũng không biết, bản thân mình làm như vậy đến cùng là có ý nghĩa gì. Nhưng mà cô vẫn cứ muốn kiên trì một chút, xem bản thân có thể rời xa được người đàn ông kia không, có phải không có anh ta thì cô không thể sống tốt nổi không.

“Khiến cho người ta chán ghét, Diệp Từ Hi nói như vậy?” Hôm nay Nhạc Dương khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Chương 70.5

“Anh ấy chưa nói...” Nhưng mà phản ứng thì có, so với nói ra còn khiến cho người ta đau khổ hơn. Nhưng đối với thứ này, Nhạc Dương cũng không muốn chia sẻ với Tiểu Bảo Bối. Cô không muốn nhìn mình quá thảm hại ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối.

Cảm giác chột mũi của mình chợt chua xót, Nhạc Dương vội vàng ngoảnh đi ra xa, không cho Tiểu Bảo Bối phát hiện ra mình có chút khác thường.

Mà sau đó, Nhạc Dương không đợi Tiểu Bảo Bối nói gì thêm đã nói tiếp: “Hôm nay mẹ mình bảo mình đi xem mắt, mình đã đồng ý!”

“Cậu thực sự muốn đi xem mắt?” Đây không phải là điều mà trước kia Nhạc Dương hoàn toàn phản đối hay sao?

Trước kia, Nhạc Dương thích Diệp Từ Hi, nhưng mà khi cô theo đuổi rất khổ sở mà không có kết quả, Tiểu Bảo Bối cũng đã từng khuyên cô đi xem mắt.

Nhưng khi đó Nhạc Dương nói, đời này cô chỉ muốn kết hôn với người mình thích. Loại chuyện như đi xem mắt, chẳng qua là hai người không nhìn được cô đơn nữa, lại bị áp lực từ bốn phía, cho nên mới kết hợp lại để sống qua ngày.

Khi đó Nhạc Dương còn nói: “Tiểu Bảo Bối chờ mà xem, có một ngày nào đó mình sẽ khiến cho Diệp Từ Hi sẽ bước trên thảm đỏ cùng mình!”

Khi đó, Nhạc Dương đã nói ra lời thề son sắt như vậy.

So với người trước mắt bắt đầu thỏa hiệp với cuộc sống, quả thực giống như hai người khác nhau. dfien ddn lie qiu doon

“Tiểu Bảo Bối, mình cũng đã đến tuổi kết hôn rồi. Nếu không gả ra ngoài sớm, mẹ mình sắp đuổi mình ra khỏi cửa rồi!” Nhạc Dương còn nói: “Bây giờ nhân lúc này gả đi cũng hay, cắt đứt sự nhớ nhung của mình...”

“Cậu nghĩ được như vậy, đương nhiên là tốt rồi.” Nhìn Nhạc Dương mỗi ngày đều chạy theo sau lưng của Diệp Từ Hi, Tiểu Bảo Bối cũng rất lo lắng. Bây giờ có thể hiểu ra được, vậy thì rất tốt rồi. Nhưng mà cũng không biết được lần này Nhạc Dương có thể kiên trì được bao lâu...

Trước kia, cô ấy cũng vô số lần kêu gào ầm ĩ nói không cần gặp lại Diệp Từ Hi. Nhưng mà đến cuối cùng có lần nào thành công đâu?

“Mình vốn tưởng rằng Diệp Từ Hi đi tìm cậu, tìm tới cả lầu dưới của Tiểu Thi, thì các cậu phải có chút tiến triển mới đúng chứ...” Lời này của Tiểu Bảo Bối, giọng nói có hơi nhỏ một chút.

Hiển nhiên, cô cũng không muốn nói chuyện này cho Nhạc Dương biết, nhưng mà lỗi tai của Nhạc Dương rất thính nên đã nghe thấy.

Nếu như từng yêu mến một người nào đó bạn sẽ cảm nhận được, có đôi khi cũng không phải là hết sức quan tâm tới tin tức của người kia. Nhưng mà mỗi lần có người nhắc tới tên họ, thì bạn sẽ phát hiện ra trước tiên...

Mà hiển nhiên, Nhạc Dương cũng chính là người như vậy.

“Anh ta... đi tìm mình?” Tin tức này khiến cho Nhạc Dương bất ngờ.

“Nhạc Dương, cậu đừng suy nghĩ quá nhiều.”

“Không có, mình sẽ không suy nghĩ gì hết! diện dđn lie qiu doon Có lẽ, người ta là một công tử có tiền, có chút buồn bực vì không biết người vẫn hay quần lầy anh ta bây giờ đã chết ở xó nào rồi?”

Hiển nhiên lúc này Nhạc Dương đã thực sự bị tổn thương.

Nếu không thì lúc cô nghe thấy Diệp Tử Hi vì đi tìm cô mà tới tìm gặp Tiểu Bảo Bối thì cô đã vui vẻ tới mức trèo lên mui xe nhảy nhót hoan hô rồi!

“Được rồi, vậy hai người chúng ta đi ăn mừng một chút đi. Hay là kêu cả người đàn ông của cậu tới?” Hình như Nhạc Dương không muốn tiếp tục chủ đề đau buồn này nữa, liền nói.

“Người đàn ông của cậu?”

Từ này, được thốt ra từ miệng của Nhạc Dương cũng không khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối bị trêu ghẹo như vậy thì đỏ mặt lên.

“Thôi để lần sau đi. Hôm nay hình như anh ấy có cuộc quan trọng, chờ lần sau mình sẽ chính thức giới thiệu cho cậu biết?”

“Nếu như lần sau cũng không đưa tới thì làm sao bây giờ?” Nhạc Dương giống như một đứa trẻ không hài lòng với câu trả lời không chắc chắn như vậy.

Nghe nói như thế, cô lập tức dừng xe ở ven đường, nhìn chằm chằm vào Tiểu Bảo Bối với bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống!
di@en*dyan(lee^qu.donnn).

“Để mặc cho cậu xử trí!” Tiểu Bảo Bối vỗ ngực nói.

Có lẽ câu trả lời này khiến cho Nhạc Dương hài lòng, cô phát tay một cái: “Duyệt!”

Lúc khởi động lại động cơ một lần nữa, đột nhiên cô lại nghĩ tới điều gì, lại nói: “Hay là lần sau, mình cũng đưa một người đàn ông tới?”*Như vậy, rất tốt...” Nghe thấy lời này của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối như được cứu sống lại.

Sau đó hai người nói chuyện liên tục cười ầm lên.

Trong tiếng cười, tràn đầy sự mong đợi đối với tương lai...

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, cậu uống cái này!” Nhạc Dương đưa cho Tiểu Bảo Bối một ly nước trái cây, rồi lại gọi cho mình một ly bia.

“Nhạc Dương, như vậy thì không thích hợp?” Hai người đi ra ngoài ăn mừng, một người thì uống nước trái cây, một người thì uống bia?

“Không thích hợp thì không thích hợp thôi, bà đây không muốn để cho cậu uống bia sau đó còn phải kiêng cậu về nhà!” Tiểu Bảo Bối uống một ly liền say, Nhạc Dương nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt muốn có bao nhiêu khinh thường thì có bấy nhiêu khinh thường. di@en*dyan(lee^qu.donnn).

Lời nói của Nhạc Dương cũng khơi gợi lên một đoạn trí nhớ mà Tiểu Bảo Bối không chịu nổi ngày hôm đó. Lúc này sắc mặt của cô có chút tái nhợt.

Nhưng mà dưới ánh sáng đủ màu sáng này, vừa đúng lúc che giấu được sắc mặt tái nhợt của cô một cách hoàn hảo.

“Tiểu Bảo Bối, cậu đang suy nghĩ cái gì đấy? Mình có thể lý giải là cậu đang tư xuân không?”

Thấy cô vẫn nhìn chằm chằm về một hướng khác, Nhạc Dương túm lấy gò má của cô một cái.

“Làm sao... Mình đang nghĩ xem cậu sẽ tìm được đối tượng như thế nào?” Tiểu Bảo Bối xoa xoa chỗ bị捏 trên mặt của mình, vội vàng nói lảng sang chuyện khác.

Nếu không, dựa theo tính cách của Nhạc Dương, nhất định sẽ hỏi một đống vấn đề không đâu vào đâu.

“Mình sẽ tìm được đối tượng như thế nào? Chuyện này mình cũng không biết nữa! Nhưng mà mẹ mình nói, lần này tìm cho mình một nhân viên nhà nước. Nghe nói trong nhà chỉ có một cha già, hoàn toàn không có vấn đề mẹ chồng nàng dâu!”

Đây là ước mơ của Nhạc Dương cho tới bây giờ.

Cô ấy nói rằng tính tình của cô ấy không cho phép người khác khoa tay múa chân đối với mình. Nếu như tương lai có mẹ chồng, cô ấy lo lắng hai người sẽ đấu đá với nhau. Diên ndk dan/le eequh ydo nnn.

Nhưng mà vừa gặp Diệp Từ Hi, thì dường như cô ấy đều quên hết. Thậm chí ngay cả vấn đề cô ấy vẫn luôn lo lắng cũng đều quên hết không còn nhớ gì.

Bây giờ cô ấy chỉ thể hiện lại bản sắc của mình. Ngay cả vấn đề mẹ chồng nàng dâu mà cô ấy không thích nhất cũng lờ ra.

Có thể thấy được, Nhạc Dương đã khôi phục lại chỉ số thông minh của người bình thường!

Thấy cô giống như đã buông bỏ được hết tất cả, Tiểu Bảo Bối cũng rất vui vẻ, cầm lấy ly nước trái cây chạm cốc với Nhạc Dương: “Chúc cậu tìm được một người chồng như ý không có vấn đề mẹ chồng nàng dâu...”

“Cạch...” Lúc ly nước trái cây và ly bia chạm vào nhau, tạo thành một tiếng vang thanh thúy.

“Ha ha ha...” Sau khi chạm ly xong, hai người đều cười vang.

Tiếng cười liên tiếp vang lên, khiến cho một đám công tử ăn chơi ở gần đó chú ý.

“Ồ, đây không phải là hộ thảo sử giả của Diệp thiếu gia hay sao?” Có người nhận ra Nhạc Dương.

Cũng đúng, Nhạc Dương rất dễ nhận ra. Chỉ bằng dáng người của cô muốn lẫn lộn với những người khác cũng rất khó. Ở phía trên, bàn của Nhạc Dương ở gần bàn của mấy người Diệp Từ Hi. Chỉ cần thoáng ngẩng đầu lên nhìn, bọn họ liền có thể nhìn thấy mặt của Nhạc Dương. Diên ndk dan/le eequh ydo nnn.

Diệp Từ Hi nghe nói như thế, cũng thuận theo ánh mắt của người kia nhìn qua, liền nhìn thấy lúc này Nhạc Dương và Tiểu Bảo Bối đang ngồi cùng với nhau.

Cô cười vô cùng vui vẻ, thậm chí anh còn lầm tưởng rằng vô vì nhìn thấy anh ở chỗ này nên mới cười vui vẻ như vậy.

Lúc anh ta cẩn thận lắng nghe xem bọn họ có nói chuyện về Diệp Từ Hi không, thì trong lúc vô tình lại nghe được từ trong miệng của Nhạc Dương nói ra hai chữ ‘xem mắt’.

Một giây này, trái tim của Diệp Từ Hi như có thứ gì đó ghim vào.

Có chút đau, nhưng mà anh ta cũng không biết được đau ở đâu, vì sao lại đau...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Con Cảm Thấy, Kiều Trác Phàm Có Mục Đích Khác Đối Với Tiểu Bảo Bối

Editor: Táo đồ phổ núi

“Diệp Thiếu, cậu đi đâu vậy?”

“Đương nhiên là Diệp thiếu đi tìm bảo mẫu của cậu ấy rồi!”

“Ha ha . . .”

Tiểu Bảo Bối và Nhạc Dương vẫn còn đang tiếp tục nói chuyện, rốt cục Diệp Từ Hi không nhịn được nữa. Đứng dậy, anh ta sai bước đi về phía Nhạc Dương và Tiểu Bảo Bối. Mấy công tử ăn chơi đi cùng với anh ta tới đây thì nhau trêu đùa, nhạo báng anh ta.

Nhưng mà Diệp Từ Hi không có thời gian để lo lắng những chuyện này, anh ta trực tiếp đi thẳng về phía Tiểu Bảo Bối và Nhạc Dương.

“Hi, tại sao đến mà không chào hỏi một tiếng thế.” Diệp Từ Hi bước tới, khẽ giọng ép nhếch khóe môi để cho nụ cười trên gương mặt của mình không quá cứng nhắc.

“ . . .” Giọng nói của Diệp Từ Hi vang lên, cả người Nhạc Dương cứng đờ lại.

Đột nhiên Diệp Tử Hi lại xuất hiện ở trước mặt của Nhạc Dương, lại cười cười với cô.

Nhưng mà một lúc lâu sau Nhạc Dương cũng không có trả lời anh ta, bầu không khí lại lần nữa trở nên lúng túng.

“Bọn tôi đi ăn mừng. Thật là đúng dịp lại có thể gặp được anh ở chỗ này . . .” Tiểu Bảo Bối có chút cứng ngắc trả lời lại một câu như vậy.

Cô không xác định được, bây giờ Diệp Tử Hi lại xuất hiện ở trước mặt của Nhạc Dương thì có phải sẽ làm đảo lộn hết kế hoạch lúc trước của Nhạc Dương hay không. Điềm đạm táo đồ lệ quýdon.

Phải biết là trước kia mỗi lần Nhạc Dương quyết định quên Diệp Tử Hi đi, thì Diệp Tử Hi sẽ xuất hiện và làm nhiễu loạn quyết định của Nhạc Dương.

Mà bây giờ, Diệp Tử Hi lại xuất hiện . . .

“Có chuyện gì vui sao?” Đối với sự thờ ơ của Nhạc Dương, Diệp Tử Hi cũng không cảm thấy phản cảm, anh ta tìm một chiếc ghế ở bên cạnh, rồi thoải mái ngồi xuống bên cạnh hai người bọn họ.

Ngay sau đó anh ta lại gọi một ly whisky, giống như là muốn ngồi ở chỗ này để nói chuyện lâu dài với bọn họ vậy.

“Nhạc Dương vừa thắng một vụ án lớn!” Tiểu Bảo Bối nhìn về phía Nhạc Dương.

Trước đây, nếu như Diệp Tử Hi vừa nhắc tới một chủ đề, thì Nhạc Dương đều thích thú trả lời lại.

Nhưng mà ngày hôm nay thì Nhạc Dương lại rất trầm tĩnh.

Lúc này, cô chỉ lo uống từng ngụm bia, không thêm để ý tới Diệp Tử Hi.

Tình huống này khiến cho Tiểu Bảo Bối cũng sợ một chút. Xem ra lần này Nhạc Dương đã thực sự quyết tâm rồi.

“Là như vậy sao? Nhạc Dương, chúc mừng em!”

Thật ra, lúc Tiểu Bảo Bối nói những lời này, thì Diệp Tử Hi vẫn luôn nhìn Nhạc Dương.

Mà anh ta không thừa nhận cũng không được, lúc này trong lòng anh ta mơ hồ có một chút mong đợi rằng Nhạc Dương sẽ trả lời lại anh ta.

Nhưng mà chờ đợi một lúc lâu, ngay cả nhìn anh ta Nhạc Dương cũng không thêm nhìn, trực tiếp bỏ qua động tác gơ ly lên muốn cộng ly với cô của anh ta, mà chỉ lo uống bia của chính mình.

“Nhạc Dương, em không vui à?” Liên tiếp bị Nhạc Dương xem thường, Diệp Tử Hi lại hỏi.

Lúc hỏi ra câu hỏi này, Diệp Tử Hi có thể nhìn ra được là bàn tay cầm ly bia của cô rõ ràng đã cứng đờ lại. Điềm đạm táo đồ lệ quýdon.

Không chỉ Diệp Tử Hi nhận ra, mà Tiểu Bảo Bối ngồi ở bên kia cũng đã nhận ra.

Rất rõ ràng, cho dù Nhạc Dương đã tức giận muốn gạt bỏ Diệp Tử Hi ra khỏi cuộc sống của mình, nhưng mà cô cũng không thể phủ nhận rằng giờ phút này người đàn ông này vẫn có thể ảnh hưởng rất nhiều tới cảm xúc của cô.

“ . . . ”

Nhạc Dương vẫn không trả lời lại.

Vào lúc Diệp Tử Hi cho rằng, vấn đề này sẽ một lần nữa bị Nhạc Dương phớt lờ không thêm trả lời lại giống như vừa nãy, thì anh ta lại nghe thấy Nhạc Dương thân nhiên nói: “Vui chứ, tại sao lại không vui! Mẹ em nói rằng bà ấy đã tìm được một đối tượng tốt giúp em, nếu như lần xem mắt này thuận lợi thì cuối năm sẽ kết hôn! Nào, cạn ly vì em sắp tìm được một mối tốt . . .”

Lúc Nhạc Dương nói những lời này khóe môi khẽ cong lên.

Không biết có phải là do tác dụng của ánh đèn nên ông hay là do tác dụng của rượu cồn hay không mà lúc này Diệp Tử Hi cảm thấy, khi cô bé béo ú này cười rộ lên thì còn xinh đẹp hơn cả những cô gái trẻ có dáng người xinh đẹp ở ngoài kia.

Nhưng những lời nói của cô lại khiến Diệp Tử Hi cảm thấy rất chói tai.

Bây giờ gặp mặt, cuối năm liền kết hôn?

Từ giờ tới cuối năm không phải chỉ còn lại có ba tháng thôi sao?

Ngay cả thời gian gặp mặt và tìm hiểu chẳng phải chỉ có hai tháng thôi sao?

Như vậy thì sao biết được người kia có phải là người thật sự đối xử tốt với cô hay không?

Cho tới nay, Diệp Từ Hi đều nỗ lực để thoát khỏi cô. Nhưng mà khi thật sự cô bỏ anh đi, để tìm một người đàn ông khác để kết hôn, thì trong tim của anh có cảm giác như bị mất đi thứ gì đó.

Nếu như nếu muốn bỏ rơi anh, vậy thì sao trước kia lại đeo bám anh, còn nói rằng cô thích anh?

Lúc này, cả người của Diệp Từ Hi đang tràn đầy bất mãn và tức giận.

Nhưng mà Nhạc Dương cũng không thèm nhìn anh ta, nói thẳng: “Mau cạy ly đi chứ! Sao thế, các người đều không vui vẻ khi em tìm được một người đàn ông tốt hay sao?” táo đồ phở nui đêê quý d0n9

Nhạc Dương nói lời này khiến cho Tiểu Bảo Bối sửng sò, vội vàng nâng ly lên.

Trên đời này không có ai mong Nhạc Dương tìm được người đàn ông tốt nhiều hơn so với Tiểu Bảo Bối.

Không cần có nhiều tiền, chỉ cần không giống Diệp Từ Hi, mà hãy hiểu và yêu Nhạc Dương là được!

Nhưng lúc này Tiểu Bảo Bối vừa mới nâng ly lên, còn chưa đụng vào ly bia của Nhạc Dương, thì Diệp Từ Hi đã hất đổ ly bia kia của Nhạc Dương.

Sức lực của Diệp Từ Hi hơi lớn, ngoài hất đổ ly bia của Nhạc Dương thì thiếu chút nữa đã hất đổ ly nước trái cây của Tiểu Bảo Bối.

“Diệp Từ Hi, anh nổi điên cái gì? Không phải anh đang cầu mong em đừng quán lấy anh nữa hay sao? Bây giờ em không quán lấy anh nữa, anh lại muốn như thế nào?”

Có thể là vì say, nên đột nhiên Nhạc Dương hét to lên với Diệp Từ Hi.

Thậm chí, đầu tiên cô còn khóc thút thít, lúc này cũng bắt đầu nước mắt chảy ròng ròng. Tất cả những thứ này, giống như thể hiện sự bất công mà trong khoảng thời gian này cô đã phải chịu đựng.

Đột nhiên Nhạc Dương lại rướn cổ lên, giọng nói hơi lớn. Nên không ít người ở trong quán này quay lại nhìn bọn họ chăm chú.

Thấy hành vi của hai người bọn họ khiến cho tất cả mọi người trong quán rượu này chú ý, đột nhiên Diệp Từ Hi kéo tay của Nhạc Dương: “Nhạc Dương, em đi theo tôi ra đây!”

“Anh muốn làm gì?” Đường như Nhạc Dương không muốn đi cùng với anh ta, liên tục giằng tay mình lại, muốn tránh thoát ra.

Nhưng mà sức lực của phụ nữ làm sao có thể là đối thủ của đàn ông được?

Rất nhanh Diệp Từ Hi đã chiếm thế thượng phong, chỉ một lát sau đã kéo Nhạc Dương đi theo ở phía sau. leê quý d0n9

“Diệp Từ Hi, anh muốn làm gì?” Nhìn thấy Diệp Từ Hi tức giận khác hẳn với bình thường, Tiểu Bảo Bối cũng có chút lo lắng, muốn đi theo.

Nhưng Diệp Từ Hi đã nói với Tiểu Bảo Bối: “Tiểu Bảo Bối, cô không cần đi theo. Tôi chỉ có một số lời muốn nói với Nhạc Dương thôi!”

Lời nói này khiến cho Tiểu Bảo Bối không thể không dừng bước lại được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Có Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Con Cảm Thấy, Kiều Trác Phàm Có Mục Đích Khác Đối Với Tiểu Bảo Bối

Editor: Táot đồ phở nui

“Diệp Từ Hi, anh buông tay ra!” Bị Diệp Từ Hi kéo đi ra ngoài đường, Nhạc Dương liên tục giẫy giụa.

Nghĩ tới ngày đó Đồng Tình vừa ngồi trên đùi của anh vừa cười nhạo Nhạc Dương cô, lại nghĩ tới Diệp Từ Hi ở trước mặt mấy người bạn chơi bời kia của anh, phải sạch mối quan hệ của bọn họ không còn chút gì, trong lòng Nhạc Dương cực kỳ khó chịu.

Hơn nữa cộng thêm sự tức giận của việc mấy năm qua tỏ tình luôn bị từ chối, lúc này cô giống như một người điên!

Giờ nắm đấm lên, trực tiếp đánh mạnh vào trên mặt của Diệp Từ Hi một đấm, khiến cho anh ta buông lỏng tay ra.

“Đến cùng thì anh muốn làm gì vậy?” Khóe mắt của cô có một chất lỏng ẩm áp xẹt qua, Nhạc Dương vội vàng giơ tay lên gạt đi một cái. Nước mắt nhanh chóng biến mất ở trên mu bàn tay của cô.

Bây giờ cô lại mang theo một tư thế ương ngạnh. Giống như một dũng sĩ không ai có thể đánh bại được vậy.

“Nhạc Dương . . .”

Dường như Diệp Từ Hi không dự liệu được Nhạc Dương sẽ có phản ứng lớn như vậy. Quả đấm này đánh đau tới mức khiến cho khóe miệng của anh ta rỉ máu.

“Tôi không muốn làm gì hết, tôi chỉ muốn hỏi em mấy vấn đề thôi!”

“Muốn hỏi cái gì sao không hỏi ở bên trong? Tại sao phải kéo tôi đi ra ngoài này?” điễn dần nên quýndon. Nhưng mà, so với sự nóng bức ngột ngạt ở bên trong, thì Nhạc Dương lại thích cảm giác gió đêm thổi vào như ở ngoài này hơn.

Bị cơn gió thổi vào như vậy, Nhạc Dương lập tức cảm thấy đầu óc của mình tỉnh táo hơn rất nhiều.

“Nhạc Dương, em thực sự muốn kết hôn cùng với một người không quen biết sao?” Đây là vấn đề thứ nhất mà Diệp Từ Hi muốn hỏi.

Anh ta nhìn Nhạc Dương, trong đôi mắt hiện lên sự đau đớn. Nhưng mà, không biết cái đau này hiện lên vì Nhạc Dương, hay là bởi vì quả đấm vừa rồi.

“Xem mắt rồi kết hôn, cũng không tính là kết hôn với một người không quen biết! Theo như lời nói của anh, những người xa lạ kết hôn với nhau như vậy cũng có rất nhiều!”

“Vậy em xác định, em xem mắt sau đó kết hôn, sẽ hạnh phúc sao?” Diệp Từ Hi lại hỏi.

“Chưa từng trải qua, sao biết được là sẽ không hạnh phúc?” Lúc trả lời xong vấn đề này, Nhạc Dương có chút không kiên nhẫn, “Diệp Từ Hi, nếu như anh kéo tôi ra ngoài chỉ để hỏi mấy vấn đề này, vậy thì tôi đi trước đây!” điễn dần nên quýndon.

Vấn đề như vậy không phải sẽ càng đụng vào vết thương lòng của cô hay sao?

Nếu như có thể, đương nhiên cô không muốn xem mắt xong rồi hết hôn. Loại tình huống đó, sẽ không hiểu rõ được tính tình của đối phương, lại phải kết hôn với người mình không yêu, Nhạc Dương vẫn luôn xem thường điều này.

Nhưng vấn đề là, cô lo lắng rằng nếu như mình không kết hôn, mỗi lần nhìn thấy Diệp Từ Hi thì ý chí của cô sẽ trở nên không kiên định. Đến lúc đó, lại tiếp tục đi theo phía sau anh, khiến cho anh bỏ chạy, khiến cho anh chán ghét.

Mà đó là cảm giác mà Nhạc Dương căm ghét nhất.

Vì để cho mình hạ quyết tâm, cô mới có thể đưa ra quyết định đi xem mắt rồi kết hôn như vậy.

Nhưng mà bây giờ, Diệp Từ Hi lại lượn lờ ở trước mặt cô, cô thực sự lo lắng mình sẽ bị Diệp Từ Hi làm cho tiếp tục dây dưa, làm cho dao động quyết tâm mà cô vất vả lắm mới đưa ra quyết định được.

Bỏ lại lời nói này, Nhạc Dương liền xoay người đi.

“Nhạc Dương . . .”

“Nhạc Dương, em hãy đứng lại đó cho tôi!”

“Nhạc Dương, em hãy nghe tôi nói đã!” điễn dần nên quýndon.

Sau lưng, Diệp Từ Hi vẫn còn đang cố gắng gọi cô lại, nhưng mà bước chân của Nhạc Dương cũng không vì tiếng gọi này của anh ta mà dừng lại.

Không phải là cô tuyệt tình, mà là cô lo lắng nếu như cô không đi tiếp, thì cô thực sự sẽ bị dao động quyết tâm. Rồi sao đó lại sa vào sự đau khổ và rồi rầm muốn thoát khỏi Diệp Từ Hi, nhưng mà bản thân mình lại trầm mê bên Diệp Từ Hi không thể tự thoát ra được.

Cô cảm thấy, bây giờ đi thì mới là lựa chọn tốt nhất đối với hai người.

“Nhạc Dương, tôi nói là nếu như . . .”

Ngay lúc Nhạc Dương đã đi được một đoạn thì lúc này giọng nói của Diệp Từ Hi cũng cao giọng lên một chút.

Giọng nói kia, càng lúc càng nâng cao lên hơn, giống như là sợ cô sẽ không nghe thấy được vậy. Điễn đáng ele quýy don

Khi giọng nói kia vang lên, bước chân của Nhạc Dương dần dần thay đổi đi chậm lại.

Sau đó dường như người đàn ông kia cũng phát hiện được điều này, tiện đà hỏi: “Nếu như anh đồng ý với em là chúng ta sẽ tìm hiểu nhau một chút, có phải em sẽ đồng ý với tôi là sẽ không xem mắt và kết hôn với người khác?”

Vấn đề này khiến cho Nhạc Dương bất ngờ.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày Diệp Tử Hi sẽ thực sự nói với cô: “Chúng ta tìm hiểu nhau một chút!”

Cho dù cô theo đuổi Diệp Tử Hi lâu như vậy . . .

Một giây kia, hai chân của cô giống như bị đồ chì vậy, không nhúc nhích được.

Thật ra, trước kia chỉ cần Diệp Tử Hi liếc mắt nhìn cô một chút thôi, thì Nhạc Dương đã vui vẻ muốn điên lên luôn rồi.

Mà hôm nay lực chú ý của Diệp Tử Hi dường như lại đặt hết lên trên người của cô. Thậm chí bộ dạng của anh giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ đồng ý hẹn hò với Nhạc Dương vậy, điều này có thể khiến cho Nhạc Dương không động lòng được sao?

“Nhạc Dương, tôi . . .”

Nhạc Dương dừng bước nhìn Diệp Tử Hi, hơi thở có chút dồn dập, giống như đang khảo nghiệm một cái gì rất quan trọng vậy.

“Anh . . . Anh muốn nói điều gì?” Nhạc Dương quay đầu lại nhìn anh ta, nhưng lại thấy Diệp Tử Hi vẫn cau mày lại. Đẳng đẳng ele quý don

Một lúc lâu sau, anh ta cũng không mở miệng nói chuyện, mà chỉ đầu mắt cùng với cô.

Ánh mắt kia rất sâu thẳm, vừa như nhìn Nhạc Dương, vừa lại như không phải.

Lại muốn đùa giỡn cô?

Giống như đêm hôm đó?

Trước mặt bạn bè của anh, anh hiểu hiện sự không thêm đề ý tới cô?

Có lẽ đây cũng là một loại phương thức vui đùa của mấy công tử con nhà giàu.

Nhưng mà Diệp Tử Hi, loại trò chơi như vậy tôi rất sợ!

Tôi sợ trở thành tiêu điểm cười nhạo của mọi người, cũng sợ lại bị người khác mỉa mai. táoSsdiennđồg dànlew quy9on.

Cho nên, nếu như anh vẫn muốn chơi loại trò chơi này, vậy thì tôi không theo nổi . . .

Nghĩ đến đây, khóe môi của Nhạc Dương hơi cong lên.

Sự bị thương vô hình lan tràn ra . . .

Giống như nhìn Nhạc Dương cười đau buồn như vậy lại có chút cuốn hút.

Hình tượng của cô bé béo ú trước kia, không bằng một góc của cô lúc này.

Nhưng mà Diệp Tử Hi không thừa nhận cũng phải thừa nhận, Nhạc Dương như vậy rất có phong tình. Hôn nữa còn rất có tính khiêu khích với anh . . .

Nhìn thấy Nhạc Dương đang sắp xoay người đi một lần nữa, Diệp Tử Hi không biết lấy sức lực từ đâu, đột nhiên tiến lên kéo Nhạc Dương lại.

Lúc này, mặc cho Nhạc Dương giãy giụa như thế nào đi nữa, đột nhiên anh ta cúi người hôn lên môi của Nhạc Dương.

Nụ hôn này không sâu.

Có thể nói, chỉ là hai cánh môi đụng vào nhau thôi.

Nhưng lại khiến cho Nhạc Dương trợn trừng hai mắt lên, ngây ngốc nhìn gương mặt anh tuấn phóng đại vô số lần ở trước mặt của cô.

Nhạc Dương đã từng vô số lần mơ mộng được hôn môi với Diệp Tử Hi. Vì để thực hiện giấc mơ đẹp đẽ đó, đã vài lần cô có ý định chuốc cho Diệp Tử Hi say, sau đó cô muốn làm gì thì làm. SSdiennđồg dànlew quy9on.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại khuyên can, nên cuối cùng chuyện này không được như ý nguyện.

Bởi thế cho nên Nhạc Dương đã từng cho rằng đời này xác suất cô và Diệp Tử Hi hôn nhau chính là con số không.

Vậy mà khi giấc mộng này thành hiện thực, thì Nhạc Dương lại có cảm giác như mình đang nằm mơ . . .

Nhìn qua thì không giống như những người vệ sĩ mà bình thường vẫn đi theo phía sau Kiều Trác Phàm.

Kiều Trác Phàm không để ý tới ánh mắt của cô, mà đi thẳng lại bên cạnh cô, sau đó một tay ôm lấy eo nhỏ của cô, sau đó ôm cô vào trong lòng.

“Kiều Trác Phàm, anh nhéo đau em!” Cô gái nhỏ ở trong lòng của Kiều Trác Phàm khẽ lên tiếng kháng nghị.

Không biết có phải Kiều Trác Phàm cố ý không mà vừa đi lại liền ôm lấy cô.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy không được tự nhiên, mà cái tay đang đặt ở eo của cô hình như còn không ngừng gia tăng sức lực.

“Xin lỗi . . .” Kiều Trác Phàm nghe thấy lời kháng nghị của cô, cuối cùng cũng buông lỏng ra một chút.

Nhưng mà tay của anh vẫn đặt ở trên eo của cô.

“Sao anh lại tới đây?” Ngẩng đầu lên nhìn Kiều Trác Phàm đang gần trong gang tấc, đột nhiên Tiểu Bảo Bối hỏi.

Lúc cô gọi điện thoại nói chuyện với anh, không phải trong điện thoại anh cũng không nói gì sao? DiễễđầnnLêeQuýyĐôôn

Cô còn tưởng rằng Kiều Trác Phàm đã đồng ý rồi.

“ . . .” Đối với vấn đề này, Kiều Trác Phàm cũng không trả lời. Nhưng mà bàn tay đặt ở trên eo của cô lại xiết chặt thêm một chút theo bản năng.

Quả thực là anh vốn định để cho cô ở bên ngoài vui chơi một chút.

Dù sao khi hai người kết hôn, cũng không quy định là phải ở cùng một chỗ với nhau. Mỗi người đều phải có không gian của chính mình, nếu không thì sớm muộn gì tình cảm cũng trở nên nhàm chán.

Cho nên cho dù Kiều Trác Phàm anh có muốn mỗi giây mỗi phút đều ở bên cạnh của Tiểu Bảo Bối đi chăng nữa thì anh cũng không thể không đồng ý với cô được.

Kiều Trác Phàm biết là cô không ở nhà, nên anh đã chuẩn bị để làm thêm giờ.

Nhưng khi bận rộn ở trong phòng làm việc, anh cũng không thể nào yên tâm được.

Nhất là nghĩ đến cảnh tượng Tiểu Bảo Bối uống rượu say ngày hôm đó, trong lòng của anh giống như có vô số con chuột chạy qua chạy lại.

Cuối cùng, anh vẫn không thể giữ vững lý trí của mình được, vội vàng chạy tới đây.

Sau khi đến đây, trong lòng của Kiều Trác Phàm còn đang lo lắng trùng trùng.

Bởi vì anh rất lo lắng Tiểu Bảo Bối sẽ oán hận anh ngay cả chút tự do cũng không cho cô. DiễễđầnnLêeQuýyĐôôn

Nhưng thật may mắn là ngay từ đầu Tiểu Bảo Bối không hề có chút nghi ngờ nào đối với anh, mà hình như cô lại rất hoan nghênh anh đi tới đây vậy.

“Kiều Trác Phàm, anh tới thật đúng lúc. Nhạc Dương liên tục nói muốn gặp anh!”

Lúc nói lời này cô còn có chút chờ mong nhìn Kiều Trác Phàm.

Bộ dạng kia giống như muốn hỏi anh, anh gặp mặt bạn thân của em được chứ?

“Gặp thì gặp thôi! Dù sao chỉ cần em nói là được!” Anh đưa tay lên xoa đầu của Tiểu Bảo Bối.

“Ha ha, Kiều Trác Phàm, anh thật tốt!” Tiểu Bảo Bối nhận được một câu trả lời hài lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn nở một nụ cười với biết bao nhiêu là ngọt ngào.

Sự ngọt ngào kia đi thẳng vào trong trái tim của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vẫn là Kiều Trác Phàm

Thời gian chỉ một trong tích tắc thôi, anh vốn còn đang lo lắng trùng trùng bây giờ đã lộ ra vẻ mặt hồ ly bị chiếm mất lợi ích: “Nhóc con không biết xấu hổ, anh biết rõ anh rất tốt. Nhưng mà anh không cần phải khen anh ở trước mặt nhiều người như vậy, chẳng lẽ em không biết làm như vậy anh rất xấu hổ hay sao?”

Lời này nếu để cho cấp dưới của Kiều Trác Phàm nghe được, khẳng định sẽ bị cười thúi mũi. Dienx dandfKê quyu dong.

Nếu như ngài biết xấu hổ, vậy thì trong thiên hạ sẽ không người nào gọi là không biết xấu hổ cả.

Nhưng sự thực chứng minh, độ dày da mặt của Kiều Trác Phàm quả thực không tệ.

Ngay cả khi ở trước mặt nhiều người như vậy, anh cũng có thể đem những lời nói trái với lương tâm nói được lưu loát như vậy, giống như anh thật sự là một người rất ngai ngùng.

“Lạ thật, tại sao bây giờ Nhạc Dương vẫn còn chưa trở lại? Chẳng lẽ cô ấy đã đi cùng với Diệp Tử Hi rồi?”

Tiểu Bảo Bối uống xong ly nước trái cây, vốn còn muốn uống những thứ khác, nhưng mà Kiều Trác Phàm không cho.

Nói là uống quá nhiều đồ lạnh gì đó sẽ không tốt đối với bao tử của cô.

Tiểu Bảo Bối vốn muốn ăn cái gì đó nóng nóng nhưng mà Kiều Trác Phàm lại nói ăn đồ nóng và lạnh cùng nhau sẽ bị tiêu chảy.

Tóm lại, bây giờ cô không thể uống gì nữa, chỉ có thể ngóng cổ ra ngóng Nhạc Dương quay lại. Diên x dandf Kê quyú dng.

Nhưng mà đợi một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng của Nhạc Dương và Diệp Tử Hi.

“Diệp Tử Hi?” Nghe được cái tên này, trong đầu của Kiều Trác Phàm tìm kiếm.

Rất nhanh sau đó trong đầu của anh liền hiện lên bóng dáng của một người đàn ông bị chiếc hummer vàng của anh hun cho cả người đen thui ngày hôm đó.

Người kia và Nhạc Dương ở cùng một chỗ?

“Vâng, Diệp Tử Hi nói là có lời muốn nói với Nhạc Dương, nhưng mà nói cái gì mà lâu tới mức bây giờ vẫn chưa chịu quay lại?”

“Xem ra, bọn họ không có ý định quay trở lại!” Kiều Trác Phàm khê than.

“Không thể nào, Nhạc Dương sẽ không bỏ lại em một mình đâu?”

Nhưng mà lời nói của Kiều Trác Phàm được nghiệm chứng rất nhanh chóng.

Bởi vì điện thoại di động của Tiểu Bảo Bối đã vang lên.

Là điện thoại của Nhạc Dương gọi tới, nói với Tiểu Bảo Bối là vừa rồi cô đã để lại túi xách ở đó, bảo Tiểu Bảo Bối cầm về giúp. Bây giờ cô có chút việc phải đi trước.

Sau đó Nhạc Dương liền trực tiếp ngắt điện thoại.

Cũng không thèm để ý xem Tiểu Bảo Bối hỏi với cái gì ở phía sau.

“Thật sự rất lạ, đến cùng thì bọn họ có chuyện gì gấp tới mức phải nhất định phải đi ngay bây giờ?” Di ien n#d ang# lle e#q quiq on. Tiểu Bảo Bối buồn bực.

Nhạc Dương liên tục kêu gào đòi gặp Kiều Trác Phàm.

Hôm nay khó khăn lắm mới có một cơ hội như vậy, Tiểu Bảo Bối đúng là rất muốn để cho bọn họ gặp mặt, không ngờ lại biến thành như vậy?

Lúc này Tiểu Bảo Bối rất là rối rắm, cô gọi điện thoại lại cho Nhạc Dương, nhưng mà điện thoại của Nhạc Dương đã tắt máy.

“Kiều Trác Phàm, hình như Nhạc Dương và Diệp Tử Hi đi cùng với nhau. Rốt cục thì bọn họ có chuyện gì, tại sao lại vội vàng như vậy?”

Tiểu Bảo Bối đặt điện thoại xuống, vẻ mặt có chút rối rắm.

Lần đầu tiên bị Nhạc Dương vứt bỏ ở quán bar, cảm giác này quả thật không dễ chịu chút nào.

“Theo như anh nghĩ thì là chuyện tình yêu nam nữ!”

Kiều Trác Phàm nhấp một ngụm rượu mà anh vừa gọi, hương vị cũng không có gì đặc biệt, ấn đường của anh đều nhú lại cùng một chỗ.

Mà Tiểu Bảo Bối không nhìn thấy điều này, chỉ không tìm không phải nói: “Điều này sao có khả năng? Nếu như Diệp Tử Hi và Nhạc Dương ở cùng một chỗ thì đã sớm thành rồi! Cần gì phải chờ tới bây giờ?”

“Được rồi, nếu như bọn họ không trở lại nữa, vậy thì chúng ta về nhà đi!” Sớm biết như vậy thì đêm nay anh và Tiểu Bảo Bối sẽ không cần phải mất nhiều thời gian ngồi ở chỗ này như vậy. Nếu như về nhà sớm một chút, bọn họ có thể ở trên giường bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn một chút! Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

“Vậy cũng được . . .”

Cuối cùng Tiểu Bảo Bối vẫn ngoan ngoãn đi theo phía sau Kiều Trác Phàm trở về nhà.

Nhưng mà cô cơ bản không ngờ được rằng, một câu của Kiều Trác Phàm đã nói trúng huyền cơ . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Con Cảm Thấy, Kiều Trác Phàm Có Mục Đích Khác Đối Với Tiểu Bảo Bối 4

“Cô có nghe nói gì không? Hình như Tiểu Bảo Bối bị điều tới Đế Phàm rồi!”

“Không thể nào? Tôi nghe nói, hình như bên Đế Phàm yêu cầu đối với nhân viên rất cao!”

“Thật mà. Phòng của tôi đã in quyết định ra rồi, chờ hai ngày nữa Tiểu Bảo Bối sẽ qua đó.”

“Cũng đúng, mặc kệ bây giờ cô ấy có thực lực như thế nào, người ta có một ông bố nhiều tiền, bây giờ lại có thêm một ông chồng nhiều tiền. Cô thử nghĩ xem muốn chức vụ gì mà không có?”

Trong phòng giải khát, vĩnh viễn là nơi buôn chuyện tốt nhất.

Kể từ ngày Kiều Trác Phàm xuất hiện ở trong phòng làm việc của Tiểu Bảo Bối, rồi lại nói muốn đưa cô tới bên chỗ của anh ở trước mặt nhiều người như vậy, thì những tin đồn như vậy liên lan truyền khắp nội bộ Tiểu Thị.

Mới đầu, Quý Xuyên nghe được tin đồn như vậy, cũng không để ý tới.

Bởi vì đến cùng thì anh ta cũng hiểu rõ được năng lực của Tiểu Bảo Bối có bao nhiêu.

Một người ngốc nghếch như cô, có thể tốt nghiệp trường đại học là tốt lắm rồi. Ngóng trông cô trở thành một nữ cường nhân còn không bằng chờ heo mẹ biết leo lên cây.

Đây cũng là lý do mà trước đây Quý Xuyên không lựa chọn Tiểu Bảo Bối.

Theo ý của anh, Tiểu Bảo Bối mềm yếu như vậy, không phù hợp với anh chút nào.

Nhưng mà kể từ khi Tiểu Bảo Bối gả cho Kiều Trác Phàm, thì anh dần dần phát hiện ra là anh thật lòng.

Thậm chí nếu như bây giờ bỏ hết tất cả những gì anh đang có để đổi lại được Tiểu Bảo Bối, thì khẳng định là Quý Xuyên sẽ đồng ý không chút do dự nào.

Trong khoảng thời gian này, anh cũng đã có quyết định này.

Cũng không chờ anh ta sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, thì tin đồn Tiểu Bảo Bối chuyển đi càng lúc càng nhiều.

Bây giờ, có người nói là quyết định đã được đưa xuống rồi.

“Chuyện này là thật sao?” Đột nhiên, Quý Xuyên vốn đến phòng giải khát để lấy ly nước ấm để uống thuốc cảm mạo, thấy như vậy liền xông lên.

Thậm chí anh ta còn không để ý những ánh mắt khác thường của người khác, trực tiếp kéo cổ tay của nữ nhân viên vừa mới nói là có quyết định chuyển đi kia.

Hai nữ nhân viên kia vốn đang ngồi tán gẫu rất vui vẻ ở trên ghế sofa, ai ngờ lúc này Quý Xuyên trầm mặc ít nói nhất ở công ty lại có thể xông tới cầm lấy cổ tay của cô ta.

Lúc này, nữ nhân viên kia chỉ ngây ngốc nhìn chằm chằm Quý Xuyên không biết trả lời lại như thế nào.

“Tôi hỏi cô, Tiểu Bảo Bối thực sự điều chuyển tới Đế Phàm sao?” Quý Xuyên lại hỏi lại một lần nữa.

Anh hét lên nên giọng có hơi lớn, mấy người bên ngoài của phòng giải khát cũng nghe thấy được.

Mặc dù bọn họ không có bu lại để xem nhưng mà mỗi người đều vểnh tai lên để nghe ngóng tin tức.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì chuyện Nhạc Dương hành hung Quý Xuyên nên sau đó chuyện tình tay ba của Tiểu Huyền, Quý Xuyên và Tiểu Bảo Bối liền trở thành đề tài nóng hổi của toàn bộ công ty.

Vì như vậy nên mọi người càng hiếu kỳ đến cùng thì ba người này sẽ như thế nào?

Mà bây giờ, đột nhiên Quý Xuyên lại vì Tiểu Bảo Bối bị điều chuyển đi nơi khác mà biến hóa không ngừng. Rất nhiều người đều suy đoán, vị tổng giám đốc Quý này đoán chừng là muốn quay lại với vị hôn thê!

“Quyết định điều chuyển đi nơi khác . . . Đã được dán lên bảng thông báo . . .”

Nữ nhân viên kia đã bị Quý Xuyên hù dọa không nhẹ, lời nói ra có chút cà lăm. Sợ bản thân mình diễn đạt không được rõ ràng lắm, nên còn giơ ngón tay lên chỉ về phía bảng thông báo ở bên ngoài phòng giải khát!

Quý Xuyên nhận được câu trả lời thỏa đáng, nên sẽ không còn làm khó nữ nhân viên này nữa.

Buông tay của cô ta ra, Quý Xuyên liền đi về phía bảng thông báo.

Chờ lúc đã nhìn thấy nội dung của quyết định dán trên bảng thông báo, đột nhiên anh ta xé quyết định kia xuống, vội vàng đi vào thang máy.

Một màn này khiến tất cả mọi người ở chỗ này đều xì xào bàn tán . . .

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc Quý đến!”

Vừa lúc đó, trong phòng làm việc của Tổng giám đốc ở trên cùng của tòa nhà Tiểu Thị, Tiểu Đằng vừa uống cà phê vừa xem tài liệu.

Lúc này thư ký đi vào và nói.

“Quý Xuyên? Cậu ta tới làm gì?” d,0dylq.d. Tiểu Đằng vừa nghe thấy cái tên này, ấn đường lập tức nhíu lại.

Nói thật ra, trước kia ấn tượng của ông đối với Quý Xuyên mặc dù không nói là quá tốt nhưng mà cũng không phải là xấu.

Ông nhìn ra được, trước kia Quý Xuyên cũng không yêu thích Tiểu Bảo Bối nhà mình. Nếu không vì sao những ngày nghỉ vì sao người đàn ông này lại không đưa Tiểu Bảo Bối nhà bọn họ đi chơi lấy một lần?

Mỗi khi tới ngày nghỉ, ông chỉ thấy con gái nhà mình ngồi trước ti vi, xem chương trình du lịch tình nhân ở trên ti vi đến sững sờ.

Nhưng mà thái độ trong công việc của Quý Xuyên thì lại rất nghiêm túc. Chính vì thời gian ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối cậu ta đều dùng vào công việc, nên thành tích của cậu ta ở công ty mới liên tục tăng lên. Điều này mới khiến cho Tiểu Đằng có ấn tượng không tệ đối với anh ta.

Nhưng mà kể từ khi biết được Quý Xuyên phản bội Bảo Bối, ở cùng một chỗ với Tiểu Huyền. Hơn nữa sau khi đính hôn với Tiểu Bảo Bối còn bí mật đi đăng ký kết hôn với Tiểu Huyền, thì ấn tượng của Tiểu Đằng đối với anh ta đã trở nên tệ đến mức không thể tệ hơn được nữa.

Nếu như không phải anh ta đang nắm giữ cổ phần của Tiểu Thị, Tiểu Đằng đã sớm đuổi anh ta ra khỏi công ty. Nếu như không thể phế trừ anh ta được, bây giờ Tiểu Đằng cũng không giao những hạng mục quan trọng cho anh ta nữa.

Mục đích đương nhiên là bắt đầu loại bỏ sức ảnh hưởng của Quý Xuyên đối với Tiểu Thị từ bây giờ.

“Tổng giám đốc . . .” Thư ký của Tiểu Đằng đột nhiên hô lên, khiến cho Tiểu Đằng ngẩng đầu lên khỏi tập tài liệu.

Ông vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Quý Xuyên đứng ở trước mặt của ông.

“Chào ngài . . .”

Ngược lại Quý Xuyên rất cung kính gật đầu chào hỏi Tiểu Đằng.

Động tác này khiến cho Tiểu Đằng sững sờ.

Cho dù là trước kia lúc Quý Xuyên sắp trở thành con rể nhà bọn họ, thì anh ta vẫn chưa từng làm ra một động tác cung kính như vậy với Tiểu Đằng bao giờ.

Nhưng hôm nay . . .

“Có chuyện gì?” Tiểu Đằng vừa ra hiệu bảo trợ lý của mình ra ngoài trước vừa mở miệng nói. d,0dylq.d.

“Cháu chỉ muốn hỏi, đưa Bảo Bối tới Đế Phàm là tự ngài đưa ra quyết định ạ?” Quý Xuyên hỏi.

Lúc này trong tay trái của anh ta còn có tờ quyết định điều chuyển Tiểu Bảo Bối đi nơi khác mới được xé ở bảng thông báo xuống. Không biết là do tức

giận hay do nguyên nhân nào khác mà lúc này Quý Xuyên đang vò chặt tờ giấy ở trong lòng bàn tay, ngay trước mặt của Tiểu Đằng cũng không không chế được.

Bây giờ cơ hội nhìn thấy Tiểu Bảo Bối càng ngày càng ít.

Trừ lúc ở công ty, anh cũng không có lý do gì hợp lý để gặp cô cả.

Mà cho dù anh có bí mật hẹn gặp Tiểu Bảo Bối, thì Quý Xuyên cũng hiểu được là Tiểu Bảo Bối nhất định không muốn nhìn thấy anh.

Nếu cứ như vậy để mặc cho Tiểu Bảo Bối bị điều chuyển tới Đế Phàm, Quý Xuyên có cảm giác như món đồ mà anh yêu quý bị cướp đi mất vậy.

Trừ việc lo lắng sau này sẽ không gặp được Tiểu Bảo Bối, thì anh còn lo lắng người đàn ông tên Kiều Trác Phàm kia hơn, anh ta sẽ nhanh chóng thay thế vị trí của Quý Xuyên trong lòng của Tiểu Bảo Bối.

“Đừng vậy!” Tiểu Đằng thoáng nhìn tờ giấy ở trong lòng bàn tay của Quý Xuyên, phía trên còn có mấy chữ rất rõ ràng: ‘Quyết định nhậm chức’.

“Xin ngài hãy thu hồi quyết định này!” Quý Xuyên biết rõ, bản thân mình đưa ra thỉnh cầu này có chút buồn cười.

Nhưng mà anh ta biết rõ, chỉ cần Tiểu Đằng muốn làm, thì khẳng định là ông sẽ làm được.

“Cậu có quyền gì mà hỏi đến chuyện chuyển công tác của công nhân viên Tiểu Thị?” Tiểu Đằng ngồi nguyên trên vị trí của mình, ánh mắt lạnh lùng nhìn Quý Xuyên.

Nói thật lúc này ông cũng không hiểu đến cùng thì Quý Xuyên muốn làm cái gì.

“Cháu biết là cháu không có quyền hỏi những điều này.” Quý Xuyên nắm giữ 15% cổ phần, nhưng mà lại là cổ phần lừa gạt từ tay của Tiểu Bảo Bối. Điều này anh ta biết rõ ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Chương 71.5

“Cậu có quyền gì mà hỏi đến chuyện chuyển công tác của công nhân viên Tiểu Thị?” Tiểu Đằng ngồi nguyên trên vị trí của mình, ánh mắt lạnh lùng nhìn Quý Xuyên.

Nói thật lúc này ông cũng không hiểu đến cùng thì Quý Xuyên muốn làm cái gì.

“Cháu biết là cháu không có quyền hỏi những điều này.” Quý Xuyên nắm giữ 15% cổ phần, nhưng mà lại là cổ phần lừa gạt từ tay của Tiểu Bảo Bối. Điều này anh ta biết rõ ở trong lòng.

Ở trước mặt của Tiểu Đằng, anh ta chính là người không có chút tư cách nào nhất.

“Cháu biết, cháu nói như vậy là rất vô si! Nhưng mà bây giờ cháu đã biết sai rồi. Cha . . .”

Dù sao đi nữa Tiểu Đằng cũng chưa bao giờ nghĩ tới, Quý Xuyên sau khi đính hôn không chịu đổi giọng kêu ông một tiếng ‘cha’, hôm nay lại có thể gọi ông như vậy. Die6n da29n le6 quy1 d9o^h.

Nhưng mà thời gian Tiểu Bảo Bối tổ chức hôn lễ đã qua hơn hai tháng, xưng hô như vậy dường như không còn bất cứ ý nghĩ gì đối với Tiểu Đằng nữa.

“Tổng giám đốc Quý, cậu có nhớ lộn không vậy? Người mà Bảo Bối nhà tôi lấy không phải là cậu. Người gọi tôi là cha cũng không nên là cậu!”

Tiểu Đằng cười.

Bộ dạng kia, giống như vừa rồi ông nghe được từ miệng của Quý Xuyên không phải là một câu xưng hô mà là một câu chuyện cười.

Điều này người có nhiều cảm xúc sâu sắc nhất chính là Quý Xuyên.

Nhưng mà lúc này, anh ta chỉ có thể kiên trì nói tiếp: “Cha, con thực sự biết sai rồi. Lúc đầu con không nên vì cái trước mắt, không nên đối xử với Bảo Bối như vậy. Bây giờ con đã quyết định đem 15% cổ phần trả lại cho Bảo Bối, con nghĩ . . .”

“Đó vốn là cổ phần của Bảo Bối!” Đột nhiên Tiểu Đằng mở miệng, cắt đứt lời Quý Xuyên muốn nói.

Thật ra, cho dù lúc này Quý Xuyên chưa nói hết câu, nhưng mà Tiểu Đằng cũng có thể đoán ra được đại khái người đàn ông này muốn nói cái gì.

Chỉ đơn giản là bây giờ anh ta đã ý thức được sai lầm của mình, muốn trả lại cổ phần cho Tiểu Bảo Bối, rồi sau đó khiến cho Tiểu Bảo Bối tiếp nhận anh ta một lần nữa.

Nhưng mà Quý Xuyên, đó không phải là một trò cười sao?

“Cậu thật sự cho là Tiểu Bảo Bối nhà chúng tôi không có ai thương yêu, không có cậu thì không sống được hay sao?”

Một câu nói của Tiểu Đằng khiến cho khuôn mặt của Quý Xuyên tái mét đi.

“Con không nghĩ như vậy . . .” Từ trước Quý Xuyên cũng biết Tiểu Bảo Bối không phải là không có ai thương. Cho dù không có người khác, thì phía sau lưng của cô vẫn luôn có một người tên là Diêm Soái.

Trong chuyện tình cảm Tiểu Bảo Bối rất khờ khạo, không cảm nhận được bao nhiêu cả.

Nhưng mà lúc Quý Xuyên ở bên cạnh cô, thì lúc nào anh cũng cảm nhận được dịch ý rất rõ ràng của người tên là Diêm Soái kia.

“Không nghĩ như vậy? Vậy cậu muốn giữ lại Bảo Bối để làm gì?” Tiểu Đằng lại hỏi.

Trên thực tế, lần chuyển công tác đi nơi khác này là Kiều Trác Phàm đã trực tiếp đề nghị với ông.

Nói thật ra, Tiểu Đằng cũng không nỡ để cho Tiểu Bảo Bối đi như vậy. Táo đồ le^e quy y do^nn.

Mặc dù mỗi ngày đi làm về không thể nhìn thấy cô, không thể tự mình làm đồ ăn nóng hổi cho cô, nhưng mà tối thiểu thì lúc Tiểu Bảo Bối ở công ty, Tiểu Đằng có thể mượn đủ các lý do để gặp mặt được con gái bảo bối nhà mình.

Nếu để cho Tiểu Bảo Bối chuyển luôn công việc tới chỗ của Kiều Trác Phàm, vậy thì khi nào ông mới có thể gặp mặt được con gái bảo bối nhà mình đây.

Đối với lần này, ngay từ đầu Tiểu Đằng đã không đồng ý.

Nhưng mà sau đó, Kiều Trác Phàm lại dùng điều kiện là mỗi cuối tuần hai vợ chồng son bọn họ sẽ về nhà thăm ông, Tiểu Đằng mới chịu thỏa hiệp.

Hai người bọn họ mất hơn nửa ngày mới thương lượng thành công hiệp nghị này, sao có thể chỉ vì ba câu vớ vẩn của Quý Xuyên lại có thể thay đổi?

Còn nữa, bây giờ Tiểu Đằng cũng đã nhận định, có người còn thích hợp với Tiểu Bảo Bối hơn cả Quý Xuyên, người đó chính là Kiều Trác Phàm!

“Con cảm thấy Kiều Trác Phàm có mục đích khác đối với Bảo Bối!” Lời này của Quý Xuyên cũng khiến cho ánh mắt của Tiểu Đằng khẽ lóe lên.

Quả thật đến bây giờ thỉnh thoảng Tiểu Đằng cũng có chút hoài nghi, Kiều Trác Phàm cưng chiều Tiểu Bảo Bối đến tận xương, rốt cục là có mục đích gì.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy lúc nào Kiều Trác Phàm cũng đi theo sau lưng của Tiểu Bảo Bối, giải quyết giúp cô một đồng phiền toái lớn, thì suy nghĩ này của ông đã biến mất không còn chút gì.

“Mặc kệ thằng bé có mục đích, âm mưu gì đó cũng được. Bây giờ, Tiểu Bảo Bối đã lập gia đình, tất cả những chuyện này đã không còn liên quan đến cậu nữa!” Thái độ của Tiểu Đằng, cương quyết ngoài dự đoán của Quý Xuyên.

Nhưng mà điều này khiến cho Quý Xuyên không biết nên nói gì mới được: “Cha . . .”

“Sau này đừng tùy tiện tới phòng làm việc của tôi, lại càng không được nói những chuyện không liên quan tới công việc trong thời gian làm việc! Giữa tôi và cậu, đã không còn gì để bàn bạc nữa rồi!”

Tiểu Đằng nói những lời này xong, liền xoay chiếc ghế làm việc lại, dùng cái ót để đối diện với Quý Xuyên. Táo đồ le^e quy y do^nn.

Nhìn bóng lưng kiên quyết của Tiểu Đằng, Quý Xuyên cho dù muốn nói gì cũng không nói được nữa, chỉ có thể xoay người rời đi. . .

- - Đường phân cách - -

“O, đây là con rể tới thăm mà không thành sao?” Sau khi từ trong phòng làm việc của Tiểu Đằng ra, Quý Xuyên chán chường đi trở về phòng làm việc của mình.

Vốn tưởng rằng, trốn ở chỗ này có thể ít bị chỉ trích hơn, ai ngờ vừa đẩy cửa ra, thì liền nghe thấy một giọng điệu mỉa mai trêu chọc của người phụ nữ nào đó.

Lúc này Quý Xuyên vốn đang cúi đầu liền ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu lên, anh ta liền nhìn thấy Tiểu Huyền đang ngồi trên ghế sofa tiếp khách ở trong phòng làm việc của anh ta. Mà người đối diện với cho

chính là Tiểu Vi.

Hiển nhiên lời nói cay nghiệt vừa rồi chính là do Tiểu Vi nói.

Lúc này, bà ta còn bày ra ánh mắt cay nghiệt để nhìn anh ta, bình thường còn bày ra hình tượng phu nhân phú quý ở trước mặt người khác, giờ phút này không còn sót lại chút gì nữa.

Mà lúc này, sắc mặt của Tiểu Huyền ở bên cạnh của bà ta cũng rất không tốt.

Nhất là lúc nhìn anh ta, ánh mắt sắc bén của Tiểu Huyền còn lộ ra một chút hận ý.

Quả thật, lúc này mẹ con Tiểu Vi nhìn qua thật sự rất giống nhau. Bởi vì bộ dạng đều bày ra vẻ mặt muốn trừng phạt Quý Xuyên.

Chẳng lẽ vừa rồi bọn họ đã nghe thấy hết đoạn đối thoại của anh ở trong phòng làm việc của Tiểu Đằng? Di3n-đ@n.B,quý.d0n.

Nhưng mà vừa rồi cửa phòng làm việc của Tiểu Đằng đã đóng lại rồi mà, sẽ không có khả năng này chứ?

Nhưng mà mặc kệ có khả năng này hay không, lúc này Quý Xuyên không muốn nói điều gì cả.

“Lúc tôi không có ở đây, vui lòng đừng tự tiện vào phòng làm việc của tôi!” Vì xua đuổi hai người kia, giọng nói của Quý Xuyên cũng không được tốt lắm.

“Quý Xuyên, cậu muốn tạo phản à?” Sau lưng Huyền Huyền nhà bọn họ làm nhiều chuyện bẩn thỉu như vậy không nói, bây giờ bị bọn họ bắt tại trận, người đàn ông này không những không giải thích câu nào, mà còn có thể khiêu chiến với hai mẹ con bọn họ?

Tiểu Vi nhìn thấy như vậy cho rằng người đàn ông này quả thực đã tạo phản rồi!

“...” Quý Xuyên không nói gì, chỉ ngồi xuống ghế làm việc của mình, xoa xoa cái trán của mình.

Bộ dạng kia, nhìn qua có vẻ rất đau khổ.

“Cậu đừng tưởng rằng cậu có 15 % cổ phần kia thì rất giỏi. Một ngày nào đó những thứ kia sẽ bị Tiểu Bảo Bối lấy lại, thì cậu không là cái gì cả!” Tiểu Vi còn đang kêu gào.

“Mẹ, mẹ hãy về trước đi. Con có mấy lời, muốn nói riêng với anh ấy!” Cuối cùng cô ta không đành lòng nhìn anh ta như vậy.

Tiểu Huyền mở miệng. Ánh mắt của cô ta, rơi vào trên người của Quý Xuyên. . .

- - Đường phân cách - -

“Con dê vui vẻ, con dê xinh đẹp, con dê lười biếng...” So với không khí âm ỉ trong phòng làm việc của Quý Xuyên, thì lúc này Tiểu Bảo Bối vừa mới ăn điểm tâm xong, cầm lấy túi xách đựng một giấy sau chạy nước rút tới Tiểu Thị đi làm. Nhưng mà vào lúc này, điện thoại của cô lại vang lên. Di3n-đ@n.B,quý.d0n.

Vừa mới nói thông điện thoại, thì bên kia đã truyền tới giọng nói không rõ ràng của Nhạc Dương: “A lô, a lô, Tiểu Bảo Bối yêu dấu, mình đã bị đưa phá qua (*) rồi!”

(*) đưa phá qua: đại khái là bị phá thân đó ạ ^^ Ở đây Nhạc Dương muốn khoe với Tiểu Bảo Bối là Nhạc Dương và Diệp Tử Hi đã xxoo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Em Muốn Thứ Gì, Anh Đều Có Thể Cho!

Nghe thấy đầu bên kia điện thoại hết âm lên, Tiểu Bảo Bối đưa điện thoại ra xa một chút theo bản năng, đỡ phải khiến cho lỗ tai của mình bị ù vì tiếng hét quá lớn kia.

“Nhạc Dương?” Đợi tới khi cũng yên tĩnh lại rồi, Tiểu Bảo Bối mới đưa điện thoại lại gần tai mình một lần nữa.

“Đúng vậy, chính là Nhạc Dương! Mình chính là Nhạc Dương của cậu! Tiểu Bảo Bối, cậu có nghe thấy tin tức chấn động lòng người mà mình vừa mới nói cho cậu biết không?” Cô gái đầu bên kia vẫn còn nói tíu tít không ngừng.

“Cái gì mà bị đưa phá qua?” Tiểu Bảo Bối nghe được lời này có chút không hiểu gãi gãi đầu.

“Cậu đúng là con heo ngốc, để mình nói cho cậu biết, bà đây đã có người yêu rồi!” Hình như tâm trạng hôm nay của Nhạc Dương đặc biệt vui vẻ, cho dù qua điện thoại, nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn có thể dễ dàng phát hiện ra trong lời nói kia của cô hàm chứa sự vui vẻ nồng đậm.

“Có người yêu?” Không thể không thừa nhận, lời này thật sự khiến cho Tiểu Bảo Bối bị chấn động không nhỏ.

Cô vốn đã thu dọn xong xuôi, để chuẩn bị ngồi vào trong xe của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà câu nói kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu kia của Nhạc Dương, khiến cho tay của Tiểu Bảo Bối buông lỏng ra. Túi xách đang ở trong tay của cô đột nhiên bị rơi xuống dưới đất, những thứ linh tinh ở trong túi xách rơi tứ tán dưới đất.

Tiểu Bảo Bối vội vàng nửa ngồi nửa quỳ cúi xuống nhặt đồ, ai ngờ còn có một dáng người còn nhanh hơn cả cô, đã nhanh chóng nhặt được mấy thứ ở dưới đất lên giúp cô rồi.

Định thần nhìn lại, Tiểu Bảo Bối mới phát hiện ra người đó chính là Kiều Trác Phàm lúc nãy đã đi ở phía trước cô.

Chắc là anh đợi cô một lúc lâu vẫn không thấy cô có động tĩnh gì, nên anh lại trở lại xem cô một chút.

Nhìn anh cẩn thận nhặt từng món đồ lên giúp cô, rồi lại bỏ vào trong túi xách giúp cô, trong lòng Tiểu Bảo Bối dâng lên cảm giác ấm áp.

Thành thật mà nói, lần này kể từ khi Kiều Trác Phàm đưa cô về căn nhà này, cô phát hiện ra anh còn đối xử với cô tốt hơn so với trước kia.

Trên cơ bản, việc gì mà anh có thể tự mình làm, anh đều có thể làm giúp cô. Chỉ có mỗi chuyện tắm rửa là tạm thời anh chưa được phê chuẩn làm giúp cô thôi.

Nhưng mà mỗi lần anh nhìn thấy Tiểu Bảo Bối cầm quần áo đi vào trong nhà tắm, thì anh lại làm ra bộ dạng hận không thể biến thành không khí chui vào trong đó.

“Đúng vậy. Tôi qua bà đây đã đưa phá quai!” Nhạc Dương nói với giọng nói khoe khoang, khiến cho Tiểu Bảo Bối ở bên này điện thoại thoáng sững sờ.

“Thật sao? Đối tượng là ai? Không phải chứ. Thực sự là cùng với đối tượng xem mắt của cậu sao?”

Lần trước, Nhạc Dương đã từng nói với cô là muốn đi xem mắt, Tiểu Bảo Bối vẫn luôn nhớ tới chuyện này.

“Chuyện này sao . . .” So với lúc nãy cô nói ra chuyện thầm kín kia, thì vấn đề này khiến cho Nhạc Dương có chút do dự.

Bởi vì, lúc này cô mới nhớ tới lúc rời đi người đàn ông kia đã từng nói với cô, tạm thời không cần nói chuyện này cho những người khác biết.

Lập tức Nhạc Dương cảm thấy buồn bực.

Nếu như bây giờ cô kể chuyện đó cho Tiểu Bảo Bối nghe, chẳng phải là đã phá hư ước định giữa bọn họ hay sao?

Nếu như người đàn ông kia vì một chút chuyện này, đột nhiên đổi ý không hẹn hò với cô nữa, vậy thì phải làm sao?

Lúc nghĩ tới đây, Nhạc Dương liền xoay chuyển lời nói, “Không ngờ được, Tiểu Bảo Bối cậu lại ngốc như vậy! Mình chỉ bịa chuyện một chút, cậu lại tin là thật ngay!”

“Ồ, là cậu bịa chuyện ra sao?” Tiểu Bảo Bối buồn bực, vừa rồi cô nghe trong giọng nói của Nhạc Dương, hình như không chỉ đơn giản là bịa chuyện chơi thôi đâu.

Nhưng mà tại sao chỉ trong chốc lát cô lại sửa lời như vậy?

“Đúng vậy, đúng vậy! Được rồi, mình còn có chút việc phải làm, cúp điện thoại trước!” Nói xong, không đợi Tiểu Bảo Bối trả lời, Nhạc Dương ở đầu điện thoại bên kia đã cúp điện thoại trước.

“Nhạc Dương, Nhạc Dương?”

Tiểu Bảo Bối gọi hai tiếng mà vẫn không có tiếng trả lời lại thì ngậy người ra tại chỗ.

“Làm sao vậy? Sáng sớm đã lộ ra bộ mặt giống như quả mướp đắng vậy!” Kiều Trác Phàm nhặt đồ giúp cô xong, một tay cầm túi xách của cô, một tay dắt theo cô đi về hướng xe của mình.

Mặc dù chỉ là một động tác đơn giản, nhưng không hiểu sao Tiểu Bảo Bối lại rất cảm động.

Trước kia, nhìn thấy đôi tình nhân đi trên đường, lúc bạn trai của người ta cầm túi xách giúp cho người phụ nữ của mình, Tiểu Bảo Bối luôn cảm thấy hâm mộ vô cùng.

Bởi vì mỗi lần cô và Quý Xuyên đi cùng với nhau, mặc kệ trong tay của cô có xách theo cái gì đó nặng như thế nào đi nữa, thì đều là một mình cô tự

xách lấy. Cho tới bây giờ Quý Xuyên chưa bao giờ chủ động cầm đồ giúp cô. Có đôi khi, hai người bọn họ đi mua đồ gì đó, đến cuối cùng túi to túi nhỏ đều do một mình cô xách hết.

Nhưng khi đó, Tiểu Bảo Bối còn tự an ủi bản thân mình, chuyện này có gì đâu. Không phải chỉ một chút đồ thôi sao, tại sao một chút đồ như vậy còn cần có đàn ông cầm giúp mới được? Đây không phải ra vẻ mình quá vô dụng hay sao?

Mà bây giờ, nhìn Kiều Trác Phàm sẵn sàng giúp cô cầm túi xách như vậy, Tiểu Bảo Bối mới phát hiện thì ra không phải là cô không đồ kẹ . . .

“Không có gì! Hình như Nhạc Dương nói là cô ấy bị đưa phá qua!” Bởi vì nhìn thấy bộ dạng cầm túi xách giúp cô của Kiều Trác Phàm, nên đại não của Tiểu Bảo Bối giống như hút hết.

Vừa bị Kiều Trác Phàm hỏi một câu như vậy, cô không chút suy nghĩ liền nói ra câu trả lời.

Câu này khiến cho Kiều Trác Phàm sững sờ: “Đưa phá qua? Là cái quái gì?”

“Không có. . . Không có gì! Chuyện đó, anh cứ coi là là vừa rồi em đã nói hươu nói vượn là được!” Giọng nói trầm thấp của Kiều Trác Phàm, đã kéo thần trí bay xa của Tiểu Bảo Bối quay trở về.

Lập tức lúc này Tiểu Bảo Bối mới ý thức được bản thân mình vừa rồi đã nói tới một chuyện vô cùng xấu hổ ở trước mặt của Kiều Trác Phàm.

Nhân lúc Kiều Trác Phàm vẫn không chú ý, cô vội vàng gạt tay của Kiều Trác Phàm sang một bên, sau đó sai bước chạy về phía chiếc xe ở bên kia.

Vừa chạy cô vừa vỗ vỗ lên hai má của mình: “Cho mày nói lung tung nè! Không xấu hổ, không xấu hổ . . .”

Kiều Trác Phàm nhìn thấy phản ứng của cô, hơn nữa cùng với lời nói lảm bảm của cô vừa rồi, lập tức cũng hiểu ra cái gì gọi là đưa phá qua!

Thật ra anh vốn muốn nhân cơ hội giằng cợt Tiểu Bảo Bối: Em cũng đã bị đưa phá qua rồi.

Nhưng mà vừa nghiêng đầu, Kiều Trác Phàm mới phát hiện ra Tiểu Bảo Bối đã chui vào bên trong chiếc xe Hummer vàng.

Cuối cùng Kiều Trác Phàm chỉ có thể cười bất đắc dĩ một tiếng, nhân tiện cũng nhanh chóng đuổi theo kịp.

Những lời này, vẫn nên chờ cơ hội khác, chứ lúc này nói ra lỡ cô lại tức giận lên. Vậy thì không phải lúc đó Kiều Trác Phàm anh sẽ không có quả ngon để ăn hay sao!

- - Đường phân cách - -

“Ôi trời ạ . . .” Cùng lúc đó, sau khi vừa tíu tít trò chuyện với Tiểu Bảo Bối xong, Nhạc Dương dứt khoát để điện thoại xuống, cô nhúc nhích thân thể bị êm ả của mình một chút, khẽ lảm bảm.

Sau khi quét mắt nhìn một lượt, Nhạc Dương lại cẩn thận vén chăn mền đắp trên người của mình lên.

Nhìn thấy thân thể của mình ở bên trong chăn, cô lại xấu hổ vội vàng kéo chăn đắp lên.

“Ha ha . . .”

Sau khi đắp chăn xong, cô lại nhìn sang vị trí bên cạnh không có một bóng người khẽ cười cười.

Được rồi, cô không ngờ tới tới hôm qua cô và Diệp Tử Hi sẽ biến thành như vậy.

Bây giờ nhớ lại, vẫn còn giống như đang nằm mơ.

Khẽ kêu lên một tiếng, Nhạc Dương lần tới vị trí mà đêm qua Diệp Tử Hi đã nằm.

Vươn tay ra, cô tỉ mỉ vuốt ve cái gối kia, ánh mắt vô cùng chuyên tâm.

Cuối cùng, ánh mắt của cô còn rơi vào ‘vết máu’ kiểu điểm như một đóa hoa ở trên ga giường kia.

Ở cùng một chỗ với Diệp Tử Hi, thật sự là một thể nghiệm mà trước nay cô chưa từng trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Chương 72.2

Mặc dù bây giờ, Diệp Tử Hi chỉ đồng ý thử qua lại với cô một chút xem sao, kết quả như thế nào, hai người bọn họ cũng không biết.

Nhưng Nhạc Dương tin chắc, cho dù tương lai của bọn họ có kết quả như thế nào đi nữa, thì cô cũng sẽ không hối hận chuyện hôm qua mình đã trao thân cho Diệp Tử Hi.

Sau khi lăn lộn ở trên giường một lúc, Nhạc Dương mới đứng lên.

Nhưng mà sau khi bước đi, Nhạc Dương mới ý thức được hậu quả của việc hoan lạc tối qua.

Bây giờ mỗi bước đi của cô, đều có cảm giác như là đi trên lưỡi dao, bước trong nước sôi lửa bỏng.

“Á . . . Đau quá đi mất!”

Nhạc Dương vất vả lắm mới tự mình lái xe tới văn phòng luật của mình, vừa ngồi xuống liền khiến cô khó chịu muốn chết.

“Chị Nhạc, trong người chị thấy không khỏe à?” Cô trợ lý vừa nhìn thấy Nhạc Dương sau khi ngồi xuống liền nhăn mặt nhíu mày thì lập tức hỏi thăm.

“Bị hỏi như vậy, Nhạc Dương rất là bối rối: “Không có việc gì, chị không sao . . .”

Cũng không thể nói, tối qua chị và người đàn ông của chị đã hoan lạc vui thú, nên hôm nay trong người mới có chút khó chịu như vậy?

“Nếu không sao, tại sao trên trán của chị lại ra nhiều mồ hôi như vậy?” Được rồi, lúc này cô trợ lý của cô đã đưa cho cô một ly nước ấm.

Mà lúc này khiến cho Nhạc Dương lần đầu tiên nhận ra, người khác quan tâm quá mức cũng không phải là chuyện tốt. le quý d0n9.

Nhìn thấy cô trợ lý có bộ dạng giống như là nếu như cô không nói ra được thì cô ấy sẽ báo cáo với thiên hạ, Nhạc Dương vội vàng kéo cô ấy qua một bên, khẽ nói, “Chuyện đó . . . Chị bị mắc bệnh trĩ!”

Mặc dù bệnh trĩ không có gì là hay ho, nhưng mà ít ra so với việc đau đớn vì làm chuyện kia sẽ đỡ mất mặt hơn một chút.

“Hả? Chị Nhạc, chị bị mắc bệnh trĩ sao?” Cô bé trợ lý kia rất ngạc nhiên về chuyện này.

Lúc này cô bé kia lại có chút kích động, nên giọng nói hơi lớn một chút.

Khiến cho những người khác ở trong văn phòng luật này, đều nhìn về góc của bọn họ.

Nhạc Dương vội vàng bịt miệng của cô ấy lại: “Suýt! Đừng nói ra!”

Lần này, trợ lý kia cho Nhạc Dương một ánh mắt đã hiểu, lúc này Nhạc Dương mới buông lỏng miệng của cô ấy ra.

“Chị Nhạc, trước kia mẹ em cũng nói những người bị bệnh trĩ đều không hy vọng người khác biết mình bị bệnh trĩ. Trước kia em còn không tin, bây giờ em đã tin rồi!”

“Yên tâm đi chị Nhạc, em sẽ giữ kín bí mật này giúp chị!” Trợ lý cười hề hề thần bí nói.

Cuối cùng, cô ấy còn nói phải cẩn thận từng bước đi, kiêng cử các loại, cẩn thận cái này cẩn thận cái kia rồi mới rời đi.

Cuối cùng cũng đuổi được cô bé trợ lý đi, coi như Nhạc Dương đã thở phào nhẹ nhõm được rồi.

Nhưng mà cô không ngờ được rằng, lời nói của mình ngày hôm nay lại khiến cho cô bé trợ lý mỗi ngày đều dùng ánh mắt đồng tình để nhìn mình chăm chăm.

Xử lý tốt vấn đề cá nhân, Nhạc Dương dự định bắt đầu vào công việc.

Nhưng trước khi bắt đầu công việc, cô lại móc điện thoại di động của mình ra. Tao do le quý ddono.

Thì thấy trên màn hình điện thoại di động không hề có động tĩnh gì.

“Diệp Tử Hi, phát sinh chuyện như vậy không phải bây giờ anh nên gọi cho em một cuộc điện thoại hay sao? Nếu không, thì một tin nhắn cũng được rồi!”

Nhìn chiếc di động đang yên lặng, trong ánh mắt của Nhạc Dương có biết bao nhiêu mất mát.

Suy nghĩ lại một chút, cuối cùng cô cũng bấm số điện thoại của Diệp Tử Hi.

Mặc dù cô vẫn luôn biết rõ, phụ nữ chủ động là không tốt, nhưng mà cô không thể lay chuyển được lòng nhiệt tình muốn gặp Diệp Từ Hi trong lòng của mình.

“Tút tut tut . . .”

Điện thoại nhanh chóng được nối thông.

Diệp Từ Hi đầu bên kia điện thoại, hình như anh ta đã đến làm việc ở Diệp Thị. Lúc này ngoại trừ nghe thấy tiếng hít thở của anh ta thì Nhạc Dương còn có thể nghe thấy tiếng lạch cạch của bàn phím máy vi tính.

“Diệp Từ Hi, anh đang làm gì đó?” Nhạc Dương muốn chờ cho Diệp Từ Hi mở miệng trước. Nhưng mà chờ một lúc lâu, bên kia vẫn chậm chạp không có động tĩnh gì, cuối cùng cô vẫn phải lên tiếng trước.

Dường như đây chính là hình thức chung đụng của cô và Diệp Từ Hi.

Mỗi lần đều là cô chủ động, đều là cô quan tâm anh. Nhưng mà người đàn ông kia, số lần mà anh gọi điện thoại cho cô cũng chỉ le que đếm trên đầu ngón tay. Cũng ít ỏi giống như vậy số lần mà anh lên tiếng trước vậy.

“Tôi đang làm việc! Hôm nay có mở mấy cuộc họp.” Tiếng tờ giấy lật qua lật lại sột soạt, cũng như chứng minh là anh ta đang rất bận rộn vậy.

Thật ra thì điều này cũng không khiến cho Nhạc Dương đau lòng như vậy.

Bây giờ, tất cả mọi người đều vì công việc mà dốc sức làm việc.

“Nếu không có việc gì, tôi cúp điện thoại trước!” Người đàn ông bên kia chờ thật lâu vẫn không thấy Nhạc Dương nói câu nào khác, thì anh đã nói như vậy.

“Được, vậy cứ thế đi . . .” Đây là lúc bận rộn nhất trong một ngày, Nhạc Dương cũng hiểu rõ. Nhưng mà mặc dù miệng của cô nói ra như vậy, nhưng trong lòng vẫn mơ hồ mong đợi cái gì đó. Tao do le quý đono.

Nhưng cuối cùng chuyện mà cô mong đợi không hề phát sinh.

“Ừ!”

Sau khi người đàn ông kia hừ nhẹ một tiếng, liền quyết đoán đem điện thoại đập máy.

Nghe đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng báo bận, Nhạc Dương nhẹ giọng thở dài . . .

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, đây là đâu vậy!” Lúc chiếc xe Hummer vàng vừng vàng dừng lại, Tiểu Bảo Bối liền lên tiếng hỏi.

“Đế Phàm! Không biết chữ sao?” Lúc nói những lời này, Kiều Trác Phàm đã cởi bỏ dây an toàn ở trên người, cánh tay dài của anh liền nhéo lên gò má mồm mồm của Tiểu Bảo Bối.

Khuôn mặt của cô bị nhéo có hơi đau, nên cô không vui đẩy cánh tay của Kiều Trác Phàm ra. Ngay sau đó, cô lại ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà bên ngoài cửa xe.

Cô đương nhiên biết chữ rồi, đây là tòa nhà Đế Phàm lúc trước cô cũng đã tới. Dienn damn leie quyýdon.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không hiểu, Kiều Trác Phàm nói muốn đưa cô đi làm. Vì sao lại dẫn cô đi tới chỗ này?

“Bắt đầu từ hôm nay, em sẽ làm việc ở bên này!” Kiều Trác Phàm nhìn thấy cô nhìn quanh ra bên ngoài, hình như nhìn thấu được suy nghĩ của cô.

"Cái gì?"

Tiểu Bảo Bối xoay người, vẻ mặt của cô tràn đầy kinh ngạc.

“Quyết định chuyển công tác đi nơi khác đã được đưa xuống. Bây giờ em là người phụ trách đặc biệt đảm nhiệm lần họp tác này của Đế Phàm và Tiểu Thị, nơi làm việc chính là ở Đế Phàm!” Kiều Trác Phàm đẩy cửa xe ra, rồi thản nhiên đi vào bên trong.

Sau lưng có vài chiếc xe đưa đi sát theo phía sau, có vài người mặc âu phục cũng nhanh chóng đi xuống theo sau.

Tiểu Bảo Bối còn nhớ, những người này đều là vệ sĩ của Kiều Trác Phàm.

Nhưng vấn đề là tại sao những người này mỗi ngày đều xuất hiện ở một thời điểm thích đáng?

Chẳng lẽ, những người này đều ở trên xe?

Nếu không, tại sao khi cô và Kiều Trác Phàm xuất phát, thì bất cứ lúc nào bọn họ cũng đuổi kịp được?

Lúc Tiểu Bảo Bối còn chưa hiểu rõ được vấn đề này, thì đã nghe thấy giọng nói của Kiều Trác Phàm: “Còn không mau đuổi theo?”

Thì ra, Kiều Trác Phàm đã đi được một đoạn rồi.

Thấy cô chậm chạp chưa đi tới, cố ý dừng lại đợi cô.

Mà đám vệ sĩ đi theo phía sau anh, vào lúc này cũng dừng lại.

Hình thành một trận thế khá là đồ sộ.

Tiểu Bảo Bối lo lắng mình sẽ ảnh hưởng tới đội ngũ nhân mã như vậy, nên vội vàng nhắc chân đuổi theo . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Chương 72.3

“Cục cưng, em ở lại!” Sau khi vào trong tập đoàn Đế Phàm, Tiểu Bảo Bối liền đi theo Kiều Trác Phàm lên phòng làm việc của anh.

Lúc này đám hộ vệ kia tự động rút khỏi phòng làm việc.

Nhìn đám người được huấn luyện nghiêm chỉnh kia xếp thành một hàng chuẩn bị đi ra ngoài, Tiểu Bảo Bối cũng vội vàng xếp vào cuối cùng của đội ngũ, dự định rút khỏi phòng làm việc này.

Còn việc cô đến bên này sẽ làm việc gì, ra ngoài hỏi thư ký của Kiều Trác Phàm một chút?

Nhưng ngay tại lúc Tiểu Bảo Bối cúi gằm đầu xuống, lúc chuẩn bị đi về phía cửa lớn, thì giọng nói của Kiều Trác Phàm từ phía sau truyền tới.

Lần này, Tiểu Bảo Bối vốn muốn đi ra khỏi cửa, đành phải bắt buộc dừng lại bước chân, điềm dằn nên quýndon.

Mà người vệ sĩ cuối cùng đi ra cười áy náy đối với Tiểu Bảo Bối, sau đó lại nhanh chóng đóng cửa làm việc lại.

Khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút rối rắm, bởi vì người vệ sĩ đóng cửa lại kia trước khi đi còn nhìn Tiểu Bảo Bối bằng ánh mắt ái muội khi Kiều Trác Phàm gọi Tiểu Bảo Bối quay lại.

Bây giờ, cửa phòng làm việc đã bị đóng lại.

Trai đơn gái chiếc ở trong phòng, bọn họ có nghĩ lung tung gì hay không?

“Cục cưng, nếu như em không lại mà để anh bắt được, thì anh sẽ không bỏ qua cho em đâu!” điềm dằn nên quýndon.

Lúc giọng nói của Kiều Trác Phàm vang lên một lần nữa thì Tiểu Bảo Bối vẫn đang nhắc chân lên.

Biết rõ Kiều Trác Phàm nói vậy là vừa đe dọa vừa dụ dỗ, nhưng mà cô vẫn đi qua. Bởi vì người đàn ông này chỉ cần nói ra thì sẽ làm được.

Lúc này Kiều Trác Phàm đang ngồi trên ghế xử lý công việc của mình.

Chiếc ghế kia nhìn qua rất mềm mại.

Tiểu Bảo Bối thật sự rất tò mò, ngồi ở đây sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Thấy Tiểu Bảo Bối đã đi đến bên cạnh anh, cánh tay dài của Kiều Trác Phàm liền ôm lấy eo nhỏ của cô, kéo cả người của cô lại sát bên cạnh mình.

Thật ra là anh ngồi, cô đứng.

Tiểu Bảo Bối đứng như vậy vừa bằng tới đầu anh.

Tuy là như vậy, nhưng mà nhìn thẳng vào Kiều Trác Phàm, Tiểu bảo Bối vẫn không hề có chút cảm giác chiếm thế thượng phong chút nào.

Ngược lại còn cảm thấy lúc này Kiều Trác Phàm đang từ trên cao nhìn xuống để quan sát cô. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Loại cảm giác này, rất kỳ quái.

“Làm sao vậy, cái miệng nhỏ này sắp treo được bình đầu rồi!”

Nhìn cô, Kiều Trác Phàm lại mở miệng.

Lúc này, anh giờ ngón tay trở ra, đưa tới trước cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối, chọc chọc vào cái miệng đang vênh lên cao của cô.

Cánh môi màu hồng vênh lên kia, dưới ánh mặt trời nhìn có cảm giác trong sáng đáng yêu. Thật sự không biết khi được nếm mùi vị của đôi môi kia sẽ có hương vị như thế nào nữa.

Chính bởi vì suy nghĩ như vậy, nên lúc này Kiều Trác Phàm mới nhớ lại, đã nhiều ngày rồi anh chưa từng hôn cô.

Suy nghĩ như vậy vừa xuất hiện ở trong đầu của Kiều Trác Phàm, thì anh liền nghiêng người muốn hôn lên đôi môi của cô gái nhỏ này.

Nhưng mà vào thời điểm mấu chốt này, thì một đôi tay lại đè ngực của Kiều Trác Phàm xuống, ngăn cản nụ hôn này của anh.

“Kiều Trác Phàm, đừng như vậy...”

Sau đó đôi môi của Kiều Trác Phàm rơi xuống chỗ này thì Tiểu Bảo Bối liền né sang chỗ kia. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Mấy lần như vậy, Kiều Trác Phàm đã hôn khắp cả khuôn mặt của cô, nhưng mà vẫn chưa nếm được mùi vị đôi môi của cô.

Sau một loạt hành động như vậy, Kiều Trác Phàm có một chút bị đá kích.

“Cục cung, làm sao vậy?” Đã vài ngày rồi, chẳng lẽ cô còn chưa chịu tha thứ cho anh?

Lấy tay cố định cô ở trước mặt của mình, trong đôi mắt đen của Kiều Trác Phàm không có một tia sáng.

Ngay cả ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài cửa sổ cũng không đủ thấp sáng được ánh sáng trong mắt trong thế giới của anh.

“Kiều Trác Phàm, em cũng không biết em bị làm sao nữa. Cho em thêm một chút thời gian, được không?” Cô cũng không biết gần đây cô bị làm sao.

Kiều Trác Phàm ôm cô, cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà mỗi khi môi của anh đến gần, thì cô lại bài xích theo bản năng.

Giống như là chuyện vừa rồi mới phát sinh vậy.

“Haiz...” Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Nghe lời nói của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm liên tục không lên tiếng.

Vào lúc cô cho rằng chắc hẳn là người đàn ông này đã tức giận rồi, thì lại nghe tiếng thờ dài bất đắc dĩ của anh.

“Em.. Thật sự là khắc tinh của đời anh!” Không biết là ôm cô trong bao lâu, lúc buông cô ra, liền nhéo lên mặt cô rồi nói.

Sau đó, Kiều Trác Phàm một lần nữa ngồi xuống trước bàn làm việc của anh, nhanh chóng mở máy vi tính của anh ra, lại cầm tập tài liệu màu xanh lam đặt ở bên cạnh lên.

Xem ra anh đã bắt đầu làm việc rồi.

Nhưng vấn đề là anh làm việc còn cô ở chỗ này để làm gì?

“Kiều Trác Phàm, hay là em về Tiểu Thị trước?” Cô còn nhớ là công việc của cô hôm qua vẫn chưa làm xong.

Nếu như Kiều Trác Phàm đã bận làm việc rồi thì cô cũng có thể trở lại đúng cương vị của mình mới đúng chứ.

Nhưng mà khi Tiểu Bảo Bối định đi về phía cửa chính, thì người đàn ông vốn đang ngồi làm việc ở trên ghế, không biết làm như thế nào mà đã đi tới bên cạnh của cô rồi.

Tốc độ kia khiến cho Tiểu Bảo Bối không kịp phản ứng trong giây lát.

“Trở về đâu chứ? Bây giờ chỗ làm việc của em chính là ở Đế Phàm!” Hai tay của anh nắm hai vai của cô, bóng đánh cao lớn bao phủ lấy cô.

“Nhưng mà công việc và chỗ làm việc của em thì sao?” Sau khi đến bên này, Kiều Trác Phàm cũng chưa từng nói với cô. Cô đã đứng ở đây chờ thật lâu rồi.

Chuyển công việc và chỗ làm, cái gì cũng đều không biết mà đã trực tiếp bị lừa gạt đi tới công ty hợp tác rồi, trên đời này chắc cũng chỉ có một người là

Tiểu Bảo Bối mà thôi.

“Công việc của em?” Đôi mắt đen của Kiều Trác Phàm quét một lượt phòng làm việc của mình, cuối cùng quay sải bước trở về trước bàn làm việc của mình, một tay cầm lấy điện thoại bàn nội bộ lên.

“Kêu Anna đem các loại mẫu sản phẩm mới của công ty chúng ta vào đây một chút, à đúng rồi còn nữa cầm cả mấy tờ giấy trắng vào!”

Nói xong, Kiều Trác Phàm gác điện thoại nội bộ xuống.

Không hổ là tập đoàn Đế Phàm, hiệu suất làm việc của nhân viên ở đây quả thực là nghịch thiên.

Kiều Trác Phàm vừa mới cúp điện thoại, thì bên ngoài phòng làm việc đã truyền tới tiếng gõ cửa. Dienx dandf Kê quyu dong.

“Tổng giám đốc Kiều, tôi là Anna!”

“Mời vào!” Kiều Trác Phàm nói một câu, cửa phòng làm việc liền bị đẩy vào.

Bước vào là một cô gái, dáng người nóng bỏng, cách ăn mặc cũng rất xinh đẹp.

Giày cao gót phối hợp với quần ngắn màu đen, trên người là một chiếc áo da màu đen. Một màu đen tuyền đồng thời ở giữa chiếc quần ngắn và đôi giày bó kia lộ ra một màu trắng nõn rất khiến cho người ta chú ý.

“Tổng giám đốc Kiều, đây là sản phẩm sữa chua mới nhất gần đây!” Anna vừa dứt lời, liền chú ý thấy Tiểu Bảo Bối còn đang ngây người đứng trong phòng làm việc, lập tức trong đôi mắt xinh đẹp kia liền thoáng hiện lên một chút vui vẻ.

“Ừ, để xuống bên cạnh đó đi.” Kiều Trác Phàm dặn dò, “Sau đó cô có thể đi ra ngoài được rồi!”

Phát hiện thấy ánh mắt của cô dừng lại trên người của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm còn nói.

Một câu như vậy lập tức khiến cho Đại tiểu thư Anna trợn mắt liếc anh một cái: “Kiều, anh đúng là lòng dạ hẹp hòi. Ngay cả nhìn con thỏ này một chút anh cũng không cho sao!

Nhưng mà ngại vì có Tiểu Bảo Bối ở đây, Anna không có nói thẳng ra.

Mà Kiều Trác Phàm trả lại cho cô một ánh mắt, ám chỉ: Ông đây còn có chuyện phải làm, nhanh chóng đi ra ngoài đi.

Cuối cùng, đại tiểu thư Anna vô cùng ai oán rời khỏi sân khấu.

Nhưng mà cô thề, chuyện hôm nay Kiều vì Tiểu Bảo Bối là không thềm để ý đến mặt mũi của đại tiểu thư Anna cô, cô nhất định sẽ báo lại với anh út! Đến lúc đó, để xem anh út sẽ chinh các người như thế nào!

“Được rồi. Cục cưng, em lại đây với anh...” Sau khi Anna rời khỏi, Kiều Trác Phàm vẫy vẫy tay với Tiểu Bảo Bối. Dienx dandf Kê quyu dong.

Dưới ánh mặt trời khuôn mặt của tươi cười của Kiều Trác Phàm còn đẹp và sáng chói hơn cả bầu trời xanh biếc bên ngoài cửa sổ kia.

Tiểu Bảo Bối sững sờ, hai chân đã không còn nghe lời mà đi về phía Kiều Trác Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Chương 72.4

“Nhìn thấy sữa chua ở trên bàn không?” Cô vừa tiến lên một cái, Kiều Trác Phàm đã đưa tay ôm lấy eo của cô, kéo cô vào trong lòng của mình. Sau đó, anh lại chỉ chỉ lên mấy hộp sữa chua để trên bàn.

“Nhiệm vụ ngày hôm nay của em chính là nếm thử mấy cái này, xem loại nào thì có mùi vị ngon, và ngon ở chỗ nào! Ừ, ưu khuyết điểm của từng loại đều viết hết ra!”

“Lúc Kiều Trác Phàm nói đến đây, thì đã kéo Tiểu Bảo Bối tới bộ ghế salon bằng da ở trong phòng làm việc của anh, sau đó lại đưa số sữa chua và giấy trắng mà Anna mới đưa vào tới bên cạnh.

Một màn này khiến cho Tiểu Bảo Bối không khỏi ngây người ra.

Trời ạ, đến cùng là cô tới làm việc hay là tới để hưởng phúc?

Lại còn huy động nhân lực là Kiều Trác Phàm tổng giám đốc của tập đoàn này bê sữa chua tới cho cô?

“Nhưng mà Kiều Trác Phàm, cái này hình như không có trong nội dung hợp tác với Tiểu Thị bọn em thì phải!”

Cầm mấy bình sữa chua lên tay mình, trên bao bì còn in dòng chữ ‘Đế Phàm’.

Nhưng vấn đề là, Tiểu Thị của bọn họ làm về bất động sản.

Vậy thì sữa chua này, là như thế nào đây?

“Cái này không có trong nội dung hợp tác sao? Đợi lát nữa, anh sẽ bảo thư ký thêm vào bên trong nội dung điều khoản của hợp đồng là được thôi mà!”
Lúc Kiều Trác Phàm bị Tiểu Bảo Bối nhắc nhở, mới nhớ tới chuyện nào đó. Ấn đường hơi nhú lại, sau đó người đàn ông này cười cười.

“Tóm lại, nhiệm vụ hôm nay của em chính là cái này. Hãy mau nếm thử đi, sau đó viết hết ưu khuyết điểm ra cho anh.” Die~nn ddan lê Quy ido nn.

Nhìn thấy trước mặt của cô không có bút, Kiều Trác Phàm lại vòng qua bàn làm việc của mình, lấy một cây bút máy chuyên dụng của anh đưa cho cô.

Nhìn mấy bình sữa chua xếp thành một hàng, Tiểu Bảo Bối chép chép miệng: “Vậy để em uống!”

Thành thật mà nói, món cô thích uống nhất chính là sữa chua.

Trước kia lúc đi học, tiền tiêu vặt của cô đều dùng để mua sữa chua.

Mỗi lần đi siêu thị theo cha già của cô, thì cô sẽ mua một đồng sữa chua thật lớn, để vào trong tủ lạnh. Mỗi ngày tan học thì lấy một hũ từ trong tủ lạnh ra ăn.

Khi đó, chỉ cần uống vào vị chua chua ngọt ngọt của sữa chua, thì Tiểu Bảo Bối liền cảm thấy đó là lúc hạnh phúc nhất, có thể tạm quên đi những chua xót mà người khác nói cô là đứa nhỏ không có mẹ.

Khi đó cô nằm mơ luôn muốn có một đồng sữa chua từ trên trời rơi xuống.

Không ngờ được, bây giờ còn vẫn còn có một công việc thú vị như vậy.

Nội dung công việc chính là nếm sữa chua!

Chuyện tốt như thế này chờ gặp Nhạc Dương, cô nhất định phải khoe khoang với Nhạc Dương mới được.

“Uống đi, và nhớ là phải ghi lại những ưu khuyết điểm của từng loại ra cho anh.” Kiều Trác Phàm nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đã nhanh nhẹn mở hộp sữa chua ra, uống từng ngụm từng ngụm sữa chua, trên miệng vẫn còn dính một chút, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, đôi mắt vốn đen tối một màu, trong nháy mắt giống như là bị thứ gì đó thấp sáng lên.

Tiểu Bảo Bối, có thể là em đã thực sự quên mất.

Lúc trước, anh đã nói với em, anh có rất nhiều tiền, em hỏi anh: “Anh thực sự có rất nhiều tiền? Là giống như những người uống sữa chua không cần phải liếm nắp sao?” Die~nn ddan lê Quy ido nn.

Ngày đó, anh đã cảm thấy em là người rất rất thích uống sữa chua.

Sau khi trở về, anh liền thu mua nhiều công ty sản xuất sữa chua.

Chính là vì để sau này em có thể uống cho khỏe mạnh, không cần lo sữa chua bị ô nhiễm.

Tiểu Bảo Bối, anh đồng ý với em sau này mặc kệ em muốn cái gì, anh cũng sẽ liều mạng để làm được. Giống như em muốn uống sữa chua, thì anh sẽ mua cho em công ty sữa chua vậy.

Sau này em sống với anh thật tốt, có được không?

Em không thích Kiều Trác Phàm anh cũng không sao, anh sẽ chờ em mở rộng cánh cửa để anh đi vào. SSdienng dānlew quy9on.

Thời gian, sẽ không hạn chế.

Cho dù em muốn anh chờ cả đời, thì anh cũng vẫn sẽ chờ. Chỉ cần, em hãy để cho anh ở bên cạnh em là được rồi. . .

Lúc này Tiểu Bảo Bối đang bận rộn nếm các loại sữa chua, cái miệng không ngừng chép chép. Làm sao có thể chú ý tới vẻ mặt thâm tình của người đàn ông ở cách đó không xa . . .

- - Đường phân cách - -

" Con dê vui vẻ, con dê xinh đẹp, con dê lười biếng . . ."

Lúc chạng vang, tiếng điện thoại di động của Tiểu Bảo Bối vang lên.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối đang ngủ mơ mơ màng màng, bàn tay theo thói quen quơ quơ vào chỗ nào đó.

Nhưng mà quơ một lúc lâu Tiểu Bảo Bối vẫn không vơ được cái điện thoại di động của mình.

Đây rốt cuộc là thế nào?

Tiểu Bảo Bối mở hai mắt ra mới phát hiện, chỗ mà mình đang ở lúc này là một chỗ hoàn toàn xa lạ.

Trong gian phòng đó có rèm cửa sổ, lại còn che rất kín. Hơn nữa chất lượng của rèm cửa sổ cũng không tệ lắm, cả căn phòng đều trở nên tối mù.

Tiểu Bảo Bối xoa xoa đôi mắt cho tỉnh táo, đứng lên liền kéo rèm cửa sổ ra.

Sau khi kéo rèm ra cô mới phát hiện, ngoài trời đã là hoàng hôn rồi.

Lúc này mặt trời đã xuống núi. Chỉ còn sót lại vài tia ánh sáng đỏ rực ở chân trời. SSdiemg dānlew quy9on.

Từ góc độ này có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh của thành phố A.

Phía dưới trên đường cái là một đám người tan tằm đang vội vàng vàng đi về nhà.

Lúc này, rất nhiều người vừa tan ca ra, đồng loạt ào ra đường. Toàn bộ đường phố, đều là dòng người đông đúc.

Nơi này, chắc là lầu trên của tập đoàn Đế Phàm?

Tiểu Bảo Bối nhận ra một ký hiệu kiến trúc nào đó ở bên đường đối diện.

Nhưng mà tại sao cô lại ngây ngốc ở chỗ này?

Tiểu Bảo Bối còn nhớ rõ, mới vừa rồi cô còn ở bên ngoài uống sữa chua, viết báo cáo mà!

Kiều Trác Phàm lấy được trong đồng sữa chua kia hai vị mà Tiểu Bảo Bối yêu thích nhất.

Trong đồng sữa chua mà Kiều Trác Phàm đưa tới, có hai cái cửa vị sữa chua là Tiểu Bảo Bối yêu thích nhất.

Tiểu Bảo Bối uống xong còn muốn uống nữa, nên bảo Kiều Trác Phàm lấy nhiều thêm, để mang về nhà.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại hết sức keo kiệt, mỗi bình sữa chua đều không được bao nhiêu, khiến cho cô uống tới nghiện mà không có để uống tiếp nữa.

Nhưng mà căn bản cô không biết rằng, đây là do người đàn ông nào đó nhọc lòng lo lắng cho cô, lo cô uống nhiều sữa chua quá sẽ bị tiêu chảy! Diễng đáng ele quĩy don.

Sau khi uống xong sáu loại sữa chua mà Kiều Trác Phàm đưa tới, trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm trừ Kiều Trác Phàm ra lại không có người nào khác, Tiểu Bảo Bối dứt khoát tháo giày ra nằm xuống ghế sa lon, không hề ý thức được rằng làn váy của cô đã bị trượt lên. Nhất là từ góc độ của Kiều Trác Phàm, dường như có thể nhìn thấy được phong cảnh bên dưới.

Kể từ đêm hôm đó trở đi, Tiểu Bảo Bối rất là bài xích Kiều Trác Phàm chạm vào cô.

Mấy ngày trôi qua rồi, mà Kiều Trác Phàm chỉ có thể nắm được bàn tay nhỏ của cô, hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của cô thôi.

Những suy nghĩ đè nén kia, đã sắp khiến cho anh mất hết lý trí rồi. Mà bây giờ, cô còn có những động tác trêu chọc lòng người ở trước mặt anh như vậy . . .

Được rồi, Tiểu Bảo Bối người ta cũng không biết được trong lòng của Kiều Trác Phàm đến cùng thì đang suy nghĩ điều gì. Nhưng mà Kiều Trác Phàm thì nhất định cho là Tiểu Bảo Bối có ý làm như vậy đối với anh.

Anh thật sự muốn hóa thành mãnh thú, nhào tới trực tiếp ăn luôn Tiểu Bảo Bối.

Lúc suy nghĩ này xuất hiện ở trong đầu thì Kiều Trác Phàm cũng đã bắt đầu hành động.

Đầu tiên là anh dùng điều khiển khóa trái cửa phòng làm việc lại, khiến cho người bên ngoài không thể bước vào quấy rầy anh và Tiểu Bảo Bối được, sau đó anh bước từng bước về phía Tiểu Bảo Bối. Diễng đáng ele quĩy don.

Anh đang suy nghĩ là, nếu như Tiểu Bảo Bối đã mời mọc nhiệt tình như vậy, thì anh nhất định không được phụ sự kỳ vọng của cô được.

Nhưng mà đợi tới khi anh đi tới bên cạnh của Tiểu Bảo Bối, lúc chuẩn bị lộ ra móng vuốt của mình, thì anh mới phát hiện Tiểu Bảo Bối đã ngủ thiếp ở trên ghế sa lon.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Chương 72.5

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nhìn thấy cô ngáy o o ở trên ghế, lúc này Kiều Trác Phàm mới ý thức được vừa rồi bản thân mình đã tự mình đa tình.

“Đồ ngốc!” Anh nửa ngồi ở bên cạnh của Tiểu Bảo Bối, liên tục ngáy người ra ngấm bộ mặt ngủ say của cô.

Không biết là sau bao lâu, anh mới cúi người xuống ôm cô đứng lên, bế cô thả xuống phòng nghỉ chuyên dụng của anh. Hơn nữa anh còn tự mình gọi điện thoại tới phòng thư ký, bảo bọn họ không có chuyện gì thì đừng vào đây quấy rầy.

Điều này cũng đã giải thích vì sao Tiểu Bảo Bối lại có thể ngủ một giấc lâu như vậy.

“Cốc cốc cốc . . .” Lúc Tiểu Bảo Bối gãi gãi đầu của mình, vất óc suy nghĩ xem rốt cục mình đã ngủ như thế nào thì có tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào!”

“Tiểu thư Tiểu, đây là Kiều thiếu bảo tôi đưa tới.” Hoàng hôn, ánh sáng của căn phòng đã tối hơn không ít. Lúc này Tiểu Bảo Bối không nhìn ra được hình dáng của người vừa tới là ai, duy nhất có thể ngửi thấy mùi vị của thức ăn.

Xem ra, Kiều Trác Phàm đã kêu người đưa thức ăn tới cho cô. d,0dylq.d.

Nhưng mà người đưa vào dường như không phải là người xuất hiện trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm lúc sáng là Anna.

“Kiều Trác Phàm đi đâu vậy?” Tối như vậy khiến cho cô có chút luống cuống.

Cô không thích nhất chính là bóng tối.

Điều này sẽ khiến cho chứng sợ hãi giam cầm của cô bị phát tác.

“Bây giờ Kiều thiếu còn đang họp. Hôm nay tạm thời có cuộc họp khẩn cấp!” Người kia nói xong thì cũng đặt hộp đồ ăn lên trên sofa.

“Đúng rồi, vừa rồi Kiều thiếu còn dặn là, sau khi cô ăn xong, thì hãy chờ ở đây!” Trước khi người kia đi còn dặn dò thêm một câu như vậy.

Đây đúng là phong cách làm việc của Kiều Trác Phàm.

Anh không thích cô đi lung tung khắp nơi. Bởi vì anh nói lúc tìm không thấy cô, anh sẽ rất lo lắng.

“Tôi biết rồi.” Tiểu Bảo Bối lại nhìn quanh căn phòng tối như mực.

Lúc này trời cũng đã tối hẳn. d,0dylq.d.

Chỗ cái bàn và cái giường, đều là một mảng tối đen.

Cái loại tối tăm này, giống như có một con thú lớn trốn ở bên trong, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng cô.

“Tiểu thư, đợi một chút.” Người kia để đồ xuống, rồi nói lại những lời dặn dò của Kiều Trác Phàm vốn đã xoay người rồi đi.

Nhưng mà vào lúc cửa phòng sắp đóng kín lại thì Tiểu Bảo Bối ở bên trong lại hô lớn lên. d,0dylq.d.

“Làm sao vậy?” Lúc này đây, giọng nói của cô ta rõ ràng đã không còn kiên nhẫn.

Tiểu Bảo Bối không ngốc, đương nhiên cũng nghe ra được.

Nếu như có thể, Tiểu Bảo Bối đương nhiên không muốn nhờ vả cô ta vào lúc này.

Nhưng mà trước mắt, trong căn phòng tối đen này, đã khiến cho cô không thể nào cậy mạnh được.

“Cô có thể bật đèn lên giúp tôi hay không?” Cô sợ tối, đó là một cảm giác sợ hãi đặc biệt.

Trước kia ở nhà họ Tiểu, cha già của cô đã chuẩn bị cho cô một bóng đèn nhỏ, khiến cho dù là ban đêm thì phòng của cô cũng không quá tối.

Bây giờ gả cho Kiều Trác Phàm rồi, người này tuyệt đối là một người xa xỉ. Trên cơ bản, khắp nơi trong biệt thự của bọn họ đều có những bóng đèn nhỏ. Những lúc chìm vào giấc ngủ, những ngọn đèn này lại được mở lên sáng trưng.

Nhưng Tiểu Bảo Bối biết rõ, Kiều Trác Phàm xa hoa như vậy là vì cô. Bởi vì sau lần mất điện ở quán bar kia, sau khi Kiều Trác Phàm phát hiện Tiểu Bảo Bối ở trong nhà vệ sinh khóc lóc tới mức suýt nữa thì ngất đi, về nhà anh đã sai người lắp đặt hệ thống đèn lại một lần nữa.

Nhưng mà, chứng sợ hãi giam cầm của Tiểu Bảo Bối, chỉ có cha già của cô và Kiều Trác Phàm biết rõ. Bây giờ, người nhân viên nữ vừa mới tiếp xúc này tất nhiên sẽ không biết gì về điều này. dienndnle,qu.y don

Nghe thấy Tiểu Bảo Bối gọi mình lại, cũng chỉ vì để bật đèn cho cô. Đột nhiên, cô ta liền ném cho Tiểu Bảo Bối một ánh mắt khinh thường.

Hôm nay Kiều Trác Phàm đưa Tiểu Bảo Bối tới, đã đáp ứng yêu cầu của Tiểu Bảo Bối đó là tạm thời không công khai mối quan hệ cô là vợ của anh. Anh trực tiếp nói, đây là trợ lý đặc biệt bên Tiểu Thị phải tới để hợp tác. Lúc cô xử lý công việc, thì sẽ ở trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm.

Lời này vừa nói ra, thì đã dẫn tới không ít đã kích trong nội bộ của Đế Phàm.

Nhân viên nữ mới tới, sẽ làm việc ở trong phòng làm việc của Kiều thiếu?

Nhất là nữ thư ký này, nhận được mệnh lệnh của Kiều Trác Phàm, sau khi vào phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, lại nhìn thấy Tiểu Bảo Bối ngủ trong phòng nghỉ của Kiều Trác Phàm.

Điều này bảo cô ta không nghĩ ngợi gì thì cũng rất khó.

Trước mắt, Tiểu Bảo Bối ở trong mắt cô ta, đã trở thành nữ nhân viên bán *. Những người phụ nữ như vậy, cô ta phải nhỏ ở trong lòng.

Nhưng mà bây giờ người phụ nữ này lại ra lệnh cho cô làm này làm kia?

Hiển nhiên, người phụ nữ này cho rằng dùng thân thể kiếm ché được Kiều thiếu, thì có thể thực sự trở thành Kiều phu nhân?

Nhưng mà cô ta là người thông minh, vào lúc này cô ta hiểu rõ, địa vị của mình và Tiểu Bảo Bối cách xa.

Cuối cùng, cô ta vẫn làm theo yêu cầu của Tiểu Bảo Bối, bật tất cả đèn trong căn phòng này lên.

“Được rồi, không có gì nữa thì tôi đi ra trước!”

Quét mắt nhìn Tiểu Bảo Bối ở trong góc, ánh mắt của cô ta tràn đầy khinh thường. dienndnle,qu.y don

Cũng chính lúc này, Tiểu Bảo Bối nhìn thấy rõ dung mạo của người này.

Người phụ nữ này, đoán chừng lớn hơn cô vài tuổi.

Làn da không tẻ, nhìn qua sáng sủa xinh đẹp. Dáng người cũng không đến nỗi, mặc bộ quần áo công sở trên người, cũng có lỗi có lỗm, cũng có chút đặc biệt.

“Cô . . . Nếu như không để ý, thì hãy ở lại ăn cơm cùng đi!” Kiều Trác Phàm đưa những món đồ ăn tới cho cô, trên hộp vẫn còn in chữ ‘Vân các’. Đây chính là một nhà hàng ăn uống cực kỳ nổi tiếng. Cũng chính nhà hàng thuộc công ty của nữ thần Cổ Niệm Hề mà Tiểu Bảo Bối sùng bái nhất.

Thức ăn mà Kiều Trác Phàm đưa tới có rất nhiều loại, cơm cũng nhiều nữa. Nếu một mình cô thì ăn không hết, tại sao lại không bảo cô gái này ở lại cùng nhau ăn được chứ?

Bởi vì như vậy, cô cũng sẽ không cần một mình ngây người ở bên trong căn phòng trống rỗng này.

Nhưng mà người phụ nữ kia nghe thấy lời nói của Tiểu Bảo Bối, thì khóe miệng cong lên thành một nụ cười châm chọc.

“Không cần. Những thứ này, ngài vẫn nên giữ lại tự mình ăn đi!” Theo ý của cô ta, bây giờ Tiểu Bảo Bối chính là tiểu nhân đắc chí. Vì khoe khoang ‘Công lao vĩ đại’ của mình nên mới muốn giữ cô ta ở lại?

Sau khi bỏ lại những lời này, cô ta nhanh chóng biến mất ở cửa.

Bộ dạng vội vàng kia, giống như là sợ Tiểu Bảo Bối sẽ nói thêm một câu giữ cô ta ở lại vậy.

Người kia đi rồi, trong phòng chỉ còn lại một mình Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối bấu bấu môi, cuối cùng vẫn cần lấy đôi đũa ngồi ở trong góc ăn com.

Lúc Kiều Trác Phàm đi vào, nhìn thấy một màn như vậy.

Trong phòng nghỉ rộng rãi, thân thể nhỏ bé của Tiểu Bảo Bối ngồi ở góc giường có cái bàn nhỏ. Trên bàn, để một món ăn cùng với một hộp com. Một mình cô lặng lẽ ăn com. DiễẽđầnlêLêQuýĐôn

Nhìn một màn này không hiểu sao khiến cho Kiều Trác Phàm đau lòng.

Anh vội vàng đẩy cửa ra, hướng về phía cô đi tới: “Tại sao lại chui vào chỗ này?”

“Kiều Trác Phàm...” Thấy là anh, Tiểu Bảo Bối đột nhiên buông đôi đũa xuống, chạy bỏ nhào về phía anh.

Bộ dạng kia khiến cho Kiều Trác Phàm hiểu cô lại bị sợ hãi.

Giang hai tay ra, ôm chặt bóng dáng đang chạy như bay vào trong lòng mình, Kiều Trác Phàm bắt đắc dĩ thở dài, “Đồ ngốc này . . . Em cứ như vậy bảo anh làm sao mà yên tâm được chứ?”

Vốn là cuộc họp này còn mở rất lâu. Anh có chút lo lắng một mình cô ở chỗ này, sợ cô tỉnh lại sẽ bị sợ hãi. Cuối cùng đã kết thúc cuộc họp một cách qua loa.

“Kiều Trác Phàm, người đó nói anh còn một lúc nữa mới kết thúc cuộc họp. Khẳng định là anh vẫn còn chưa ăn com, em đã để lại cho anh một chút!” Lúc nói tới đây, Tiểu Bảo Bối giống như là hiến vật quý vậy, vén chăn đệm lên.

Thì thấy bên trong đó cất giấu một cái hộp có in hai chữ ‘Vân các’ . . .

Đoán chừng là người phụ nữ nào đó không hề biết, Kiều Trác Phàm là một người có tính thích sạch sẽ một cách nghiêm trọng. DiễẽđầnlêLêQuýĐôn

Tất cả thức ăn anh đều không để cho người khác đưa vào trong phòng nghỉ. Vì cô, hôm nay là lần đầu tiên anh phá lệ.

Thật không ngờ được, cô nhóc này còn to gan giấu thức ăn ở dưới chăn nệm của anh nữa.

Lúc này, vẻ mặt của Kiều đại gia cực kỳ đặc sắc . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Kiều Trác Phàm, Là Chị Ta Đã Đưa Em Tới Bữa Tiệc Kia!

Editor: Táo đỏ phở núi

Hôm nay vừa đúng là thứ bảy, Tiểu Bảo Bối dự định ôm chăn ngủ nướng cho đã. Nhưng mà vào lúc này tiếng chuông cửa lại vang lên.

Tiểu Bảo Bối kéo chăn lên đắp vút đầu, thử xem có ngăn chặn được tiếng chuông cửa ồn ào ngoài kia được một chút nào hay không.

Nhưng mà người đang bấm chuông cửa ngoài kia, hình như có thù oán gì với Tiểu Bảo Bối thì phải.

Mặc kệ cho Tiểu Bảo Bối bịt tai như thế nào đi nữa, thì tiếng chuông cửa vẫn liên tục vang lên ở bên tai của cô. Hơn nữa, mỗi lần Tiểu Bảo Bối cho rằng tiếng chuông cửa đã dừng lại, từ đó bắt đầu thả lỏng một chút, thì tiếng động ồn ào này lại vang lên một lần nữa.

Đến cuối cùng, tinh thần của Tiểu Bảo Bối đều muốn sụp đổ luôn.

Rất cực, cô chỉ có thể lưu luyến rời khỏi ổ chăn của mình, túm tóc thành cái đuôi gà vừa đi ra cửa vừa làm bầm chùi rửa.

Đến lúc này, Tiểu Bảo Bối vẫn cho rằng người ngoài cửa hẳn là Kiều Trác Phàm vừa mới đi tập thể dục buổi sáng về.

Người đàn ông này có thói quen tập thể dục mỗi buổi sáng.

Mặc kệ là trời mưa gió hay không, anh cũng vẫn sẽ mặc quần áo thể thao đi chạy một vòng quanh đây.

Nhất là cuối tuần, anh lại có sở thích chạy khoảng hai ba tiếng đồng hồ liền.

Vừa rồi, lúc Kiều Trác Phàm đi ra cửa còn muốn kéo cô đi ra ngoài tập thể dục, nói cho oai là tăng cường sức khỏe thân thể cho Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối trốn ở trong chăn, sống chết cũng không chịu rời giường. Cuối cùng, Kiều Trác Phàm chỉ có thể đi một mình.

“Kiều Trác Phàm, anh có thấy phiền không! Ra cửa mà không mang theo chìa khóa, anh muốn ăn đòn hay sao!” Lúc Tiểu Bảo Bối nói những lời này, vừa mở cửa vừa giờ nắm đầm nhỏ lên. `đii@een*dyan(lee^qu.domn)`.

Được rồi, kể từ sau khi kết hôn bọn họ dọn vào ở trong căn biệt thự này thì trừ người bạn của Kiều Trác Phàm là Đàm Tiểu Duật đưa Kiều Trác Phàm về hôm anh uống rượu say và có một nữ thư ký tới đưa quần áo ra thì chưa có người nào tới đây.

Đặc biệt lại là vào lúc sáng sớm như thế này.

Cho nên, lúc này Tiểu Bảo Bối trực tiếp xem người liên tục ấn chuông cửa không ngừng ở ngoài kia trở thành Kiều Trác Phàm - người mà đi tập thể dục không mang theo chìa khóa.

Vừa nói, cô còn vừa giờ nắm đầm nhỏ lên, giống như là muốn dùng cái này để biểu hiện sự tức giận của mình lúc này.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vừa đẩy cánh cửa kia ra, lúc nhìn thấy người đứng ngoài cửa kia, thì cô sợ ngây người.

Thậm chí, trong lúc nhất thời cô còn quên thu hồi nắm đầm nhỏ của mình.

“Ngài là . . .”

Người phụ nữ đứng ngoài cửa, khoảng ba bốn chục tuổi. Trên mặt trang điểm cũng không nhạt. Trên tay của bà, còn kéo theo một va ly hành lý.

Mà nổi bật nhất, sợ là mái tóc đủ màu sắc trên đầu của bà!

Người phụ nữ như vậy, lại xuất hiện vào thời gian như vậy, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút không biết phải làm như thế nào.

“Nơi này là nhà của Kiều? À đúng rồi, tên tiếng Trung gọi là Kiều Trác Phàm!” Người phụ nữ kia bắt chước giọng chính tông Bắc Kinh.

“Đúng vậy . . . Nơi này chính là nhà của Kiều Trác Phàm!” Giọng nói của Tiểu Bảo Bối có chút yếu ớt.

Bên trong đôi mắt xinh đẹp kia, tràn đầy hiếu kỳ đối với người phụ nữ này.

Vậy là tôi đã tìm đúng chỗ rồi! Tôi là dì nhỏ của Kiều Trác Phàm, tên tôi là Thẩm Niệm Cẩm, nghe nói gần đây thằng bé đã về nước, nên tới thăm nó một chút!” Gương mặt của người phụ nữ này tràn đầy vui vẻ, nhìn có vẻ rất thân thiện và gần gũi. Điều này so với vẻ bề ngoài của bà, có chút không hợp với nhau.

`đii@een*dyan(lee^qu.domn)`.

“Ngài là dì nhỏ của Kiều Trác Phàm?” Dường như Tiểu Bảo Bối có chút không tin tưởng.

Mặc dù tạm thời không có cách nào xác định được lời nói thật hay giả, nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn vội vàng thu lại nắm đầm của mình.

Một màn này, lọt vào trong mắt của Thẩm Niệm Cẩm.

Bà đang cười, nhưng mà cười sau lưng Tiểu Bảo Bối!

Thẩm Niệm Cẩm nói: “Nếu như cháu không tin, tôi có thể đưa cho cháu xem bằng chứng xác thực của tôi!”

Người kia nói xong, trực tiếp móc đồ của mình ra, vừa móc đồ vừa lẩm bẩm: “Hộ chiếu của mình để ở ngay đây mà!”

“Không cần, trước tiên mời ngài vào nhà đã! Bên ngoài rất lạnh!”

Hôm nay, ngoài trời đang lâm thâm mưa phùn.

Mưa cuối thu, nên trời hơi lạnh.

Chỉ đứng ở ngoài cửa, Tiểu Bảo Bối đã cảm thấy lạnh thấu xương.

“Kiều Trác Phàm đi tập thể dục buổi sáng, ngài tạm thời ngồi đây chờ. Một lát nữa anh ấy sẽ trở về!”

Sau khi dẫn khách vào nhà, Tiểu Bảo Bối chạy vào trong bếp, rót cho Thẩm Niệm Cẩm một ly nước ấm.

“Cô gái nhỏ, cháu là Tiểu Bảo Bối phải không?”

Thẩm Niệm Cẩm không trực tiếp nhận ly nước ấm từ trong tay của Tiểu Bảo Bối, ngược lại nhìn chăm chăm vào bộ đồ ngủ in hình hoạt họa của cô, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, rồi sau đó mới đột nhiên mở miệng. Die enda anl eequ uyd onn .

Trong giọng nói kia, rõ ràng còn mang theo vài phần mừng thầm.

“Dạ? Ngài biết cháu sao?” Tiểu Bảo Bối không ngờ được, người này còn biết cả cô nữa!

Lập tức cô cũng có chút ngoài ý muốn nho nhỏ.

Nhưng mà suy nghĩ lại, Kiều Trác Phàm và cô cũng đã kết hôn rồi, người nhà bọn họ cũng cần phải biết điều này chứ!

Hơn nữa, bây giờ cô ở trong phòng của Kiều Trác Phàm, muốn đoán ra cô là ai, cũng không khó.

Tiểu Bảo Bối nghĩ như vậy.

“Có biết một chút! Không ngờ được, tên Kiều đàn độn này, thật sự là chờ được!” Thẩm Niệm Cẩm lẩm bẩm một mình.

Nhưng mà lời này này khiến cho Tiểu Bảo Bối không hiểu nổi.

“Tên Kiều đàn độn này, thật sự là chờ được!” Tại sao lời nói của người này, giống như Kiều Trác Phàm đã quen biết cô từ rất lâu vậy?

Tiểu Bảo Bối suy nghĩ, nhưng mà cô chỉ mới quen Kiều Trác Phàm cách đây hai tháng thôi mà.

Chắc là di nhỏ của Kiều Trác Phàm đã nhận nhầm người rồi.

Nhưng mà lời nói này, đã khắc sâu vào trí nhớ của Tiểu Bảo Bối.

Lúc Kiều Trác Phàm trở về, vừa mới vào cửa đã bắt đầu la hét.

“Cục cưng, đồ không biết xấu hổ nhà em vẫn còn chưa thức dậy sao?”

Một câu nói, khiến cho vị khách đang ngồi trong phòng không nhịn được mà cười lên. Die enda anl eequ uyd onn .

“Kiều Trác Phàm!” Nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của Thẩm Niệm Cẩm, gương mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên.

Cô xác định, Kiều Trác Phàm cố ý làm cho cô phải xấu hổ!

Cô gọi tên Kiều Trác Phàm, khiến cho Kiều Trác Phàm vừa mới đi vào liền sững sờ. Trong phòng khách có hai giọng nói, điều này chứng minh cục cưng của anh không phải đang ở nhà một mình!

“Sao đi lại tới đây?” Kiều Trác Phàm cầm lấy khăn lông, vừa đi vừa lau đầu tóc của mình vừa rồi bị nước mưa làm cho ướt nhẹp, lúc đi vào đại sảnh nhìn thấy người kia ngồi trên ghế sofa, trong đôi mắt đen hiện lên chút sắc bén.

Tiện đà anh nhìn về phía Tiểu Bảo Bối đang đứng ở một bên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn đang đỏ bừng lên. Giống như muốn nói lên sự bất mãn mới vừa rồi của cô đối với anh. Die nd da nl e q uydo n.

“Cái thằng nhóc thú vị này! Có vợ liền quên mẹ sao?” Giọng nói của người phụ nữ kia đột nhiên có chút cao giọng.

Nhất là tiếng quát có chút lạnh lùng nghiêm nghị kia, so với lúc dịu dàng với Tiểu Bảo Bối thì dường như là hai người khác nhau.

“Di xác định là di sinh cháu ra?” Kiều Trác Phàm lạnh lùng ném ra một câu nói như vậy rồi đi về phía Tiểu Bảo Bối, ôm khuôn mặt nhỏ đang đỏ bừng kia của cô vào trong lòng mình.

Trên người của anh, vẫn còn mang theo hơi lạnh từ bên ngoài.

Ôm Tiểu Bảo Bối như vậy, trong nháy mắt khiến cho khí lạnh ở trên người anh tràn sang người của Tiểu Bảo Bối. Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối bất giác rung mình một cái. Die nd da nl e q uydo n.

Cô đẩy Kiều Trác Phàm ra một cái, ý bảo anh đừng thân mật như vậy ở trước mặt của trưởng bối.

Nhưng mà người đàn ông này, trừ ôm chặt thêm một chút ra thì không có hành động nào khác.

Chương 144: Kiều Trác Phàm, Là Chị Ta Đã Đưa Em Tới Bữa Tiệc Kia! (2)

Thẩm Niệm Cẩm ngồi trên ghế sofa, đột nhiên có cảm giác mình bị coi là không khí, bắt đầu tức giận la hét: “Đúng vậy, không phải là di sinh ra cháu! Nếu như di sinh cháu, khẳng định là di đã nhét cháu vào bụng cái tạo lại rồi!”

“Cám ơn cái on năm đó đã không giết!” Kiều Trác Phàm cũng không thèm nhìn Thẩm Niệm Cẩm đang ngồi trên ghế salon tức giận cái nào, thông thả nói ra một câu như vậy.

Thẩm Niệm Cẩm nổi trận lôi đình!

Mà hình thức ở chung của hai người kiều ngạo và ương ngạnh này, đối với bọn họ có khả năng là đã thành thói quen rồi.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối thì là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lập tức, cô vội vàng kéo tay của Kiều Trác Phàm, ý bảo anh đừng nói nữa.

Nhưng mà, Kiều Trác Phàm lại hiểu sai ý của cô.

Anh cầm lấy tay của Tiểu Bảo Bối ở trong lòng bàn tay của mình, hỏi: “Không bị tóc đỏ yêu quái dọa sợ đấy chứ?”

Lần này, mặt của Thẩm Niệm Cẩm ngồi ở bên cạnh tràn đầy vạch đen.

“Kiều Trác Phàm, anh đừng nói chuyện như vậy với trường bối!”

Tiểu Bảo Bối thấy bầu không khí có chút là lạ, vội vàng nhỏ giọng khuyên bảo.

“Đừng lo lắng. Nếu như tóc đỏ yêu quái không chịu được đãi ngộ như vậy, thì hãy mau đem những thứ gửi ở chỗ của anh lấy về. Đến lúc đó, anh khẳng định là sẽ vô cùng hiếu thuận với bà ấy!”

Ngược lại với giọng nói thì thầm của Tiểu Bảo Bối, câu nói kia của Kiều Trác Phàm dường như là muốn nói to lên.

Như vậy, người nghe được lời này ngoại trừ Tiểu Bảo Bối ra còn có Thẩm Niệm Cẩm ở xa xa kia.

Tiểu Bảo Bối còn cho rằng, Thẩm Niệm Cẩm này sẽ phải giận dữ hơn mới đúng.

Nhưng ai ngờ sau khi nghe được những lời nói này của Kiều Trác Phàm, Thẩm Niệm Cẩm vốn đang có bộ dạng muốn quyết đấu với Kiều Trác Phàm lại nói: “Vậy thì cháu cứ tiếp tục không khách khí với di đi.”

Nói xong, Thẩm Niệm Cẩm chỉ chỉ vào cái va ly của mình: “Lần này di tới, không có đặt trước khách sạn. Hay ngày tới, di sẽ ở lại đây! Chỗ này, vẫn còn phòng trống chứ!”

“Không có. Di từ đâu tới thì mau trở về chỗ đó đi!” Kiều Trác Phàm rõ ràng là đang trợn mắt nói dối.

Căn nhà lớn như vậy, làm sao có thể không có một phòng trống nào được chứ?

Hơn nữa, bây giờ anh và Tiểu Bảo Bối ở chung trong một phòng. Những gian phòng khác đều bỏ trống. Nhưng mà đều không có giường.

“Phòng trống thì có. Nhưng mà không có giường...”

Tiểu Bảo Bối không giao hoạt như Kiều Trác Phàm, nhanh chóng nói ra tình hình thực tế.

Lúc này, Kiều Trác Phàm nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Mà Thẩm Niệm Cẩm thì cười nghiêng ngả.

“Kiều, xem ra cô gái nhỏ này thành thật hơn cháu rất nhiều!” Sau khi bày ra vẻ mặt khiêu khích với Kiều Trác Phàm, thì Thẩm Niệm Cẩm vội vàng nói với Tiểu Bảo Bối: “Không sao, di nhỏ có túi ngủ.”

“Được rồi, không nói với các cháu nữa. Di ngồi máy bay cả một ngày rồi, bây giờ đi muốn điều chỉnh chênh lệch múi giờ một chút!”

Nói xong lời này, người phụ nữ kia xách va ly của bà lên trên lầu.

“Thẩm Niệm Cẩm, có gan thì lấy thứ đó của di về đi!” Đến lúc này, dường như Kiều Trác Phàm vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nổi giận với cái bóng lưng của Thẩm Niệm Cẩm.

Nhưng mà người phụ nữ tóc đỏ này lại vuốt mái tóc dài của mình, ở trên cầu thang làm một động tác xinh đẹp và quyến rũ đối với Kiều Trác Phàm, sau đó mới mở miệng nói, “Kiều, di không có gan! Cho nên, những thứ kia tạm thời vẫn cứ gửi ở chỗ của cháu đi!”

Sau khi nói ra những lời này, người phụ nữ kia lại nhấc đôi giày xinh đẹp lên, chậm rãi đi lên lầu.

Cho đến lúc này Tiểu Bảo Bối không khỏi buồn bực. Đến cùng thì Thẩm Niệm Cẩm này đã để thứ gì ở chỗ của Kiều Trác Phàm?

Tại sao lại có thể làm cho Kiều Trác Phàm không dễ dàng nổi nóng lúc này lại xù lông lên như vậy?

Nhất là khi cảm giác được khí lực Kiều Trác Phàm đặt ở trên eo của mình vẫn luôn gia tăng, Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy lần xù lông này của Kiều Trác Phàm hơi lớn. Lần này muốn vuốt lông cho anh, đoán chừng là phải mất một thời gian nhất định...

- - Đường phân cách - -

"Bảo Bối?"

Gặp lại Tiểu Huyền, đã là nửa tháng sau.

Lúc này Tiểu Bảo Bối đang nhàm chán đi dạo một mình ở lầu dưới của tập đoàn Đế Phàm.

Có thể nói, đây chính là công việc mà mỗi ngày cô đều phải làm sau khi tới tập đoàn Đế Phàm.

Mỗi ngày, Kiều Trác Phàm sẽ cho cô ăn thử các loại sản phẩm sữa chua mới. Sau khi ăn thử xong, thì còn yêu cầu cô viết ra ưu điểm và khuyết điểm.

Làm việc như vậy, sao có thể làm được cả ngày?

Mỗi lần sau khi viết xong, cô lại trốn to mắt lên nhìn phòng làm việc, rồi nằm ở cửa sổ sát đất nhìn dòng người ở dưới lầu, Kiều Trác Phàm sẽ đại xá cho cô, để cho cô đi ra bên ngoài đi dạo một chút.

Hôm nay cũng giống như vậy, Tiểu Bảo Bối nhanh chóng làm xong bốn phần của mình, Kiều Trác Phàm nhìn đôi mắt đầy trông mong của cô đang nhìn mình, thì lên vung tay lên, cho phép! Tiểu Bảo Bối khoan khoái đi xuống dưới lầu.

Thời gian này, người đi tới tập đoàn Đế Phàm làm việc có rất nhiều.

Tiểu Huyền cũng là một người trong số đó.

Nghe nói là cô ta tới Tiểu thị để đưa tài liệu hợp tác của Tiểu Thị và Đế Phàm.

Nhưng mà đường đường là một phó tổng giám đốc, loại chuyện vặt như đưa tài liệu như thế khi nào thì tới phiên cô ta phải đi làm?

Nhưng mà nếu như cô ta đã đắc tội với những người khác, vậy thì không nhất định.

Bắt đầu kể từ khi Kiều Trác Phàm đưa Tiểu Bảo Bối ra khỏi Tiểu Thị, thì nhiệm vụ mỗi ngày của Tiểu Huyền chính là người chịu trách nhiệm trao đổi với bên tập đoàn Đế Phàm. Ngay từ đầu, Tiểu Huyền đã không đồng ý tiếp nhận nhiệm vụ này rồi.

Cô ta đường đường là phó tổng giám đốc của công ty.

Mỗi ngày lại chạy tới chạy lui, chuyện này coi sao được?

Nhưng mà sự oán hận của Tiểu Huyền, đến chỗ Kiều Trác Phàm ở bên kia, thì trực tiếp bị bỏ qua.

Kiều Trác Phàm nói, nếu như Tiểu Huyền không đồng ý nhận lấy công việc chạy qua chạy lại này, thì lần này Đế Phàm sẽ không hợp tác với Tiểu Thị nữa.

Dĩ nhiên, nguyên nhân chủ yếu mà anh đưa ra chính là, phó tổng giám đốc này của Tiểu Thị quá không chuyên nghiệp rồi!

Chính bởi lời nói này của Kiều Trác Phàm, mà nội bộ Tiểu Thị cũng gây áp lực cho Tiểu Huyền, khiến cho cô ta không thể không nhận lấy công việc này được.

Nhưng mà khi vừa nhận công việc này xong, thì Tiểu Huyền cũng bắt đầu hối hận.

Rõ ràng là Kiều Trác Phàm đang muốn chinh cô ta mà thôi?

Mỗi ngày, anh sẽ tìm một ít chuyện, khiến cho cô ta phải chạy tới chạy lui giữa Đế Phàm và Tiểu Thị. Có đôi khi chạy qua chạy lại tới cuối cùng một chút tiến triển cũng không có.

Cứ như vậy nửa tháng trôi qua, Tiểu Huyền cảm giác được rõ ràng mình đã gầy đi rất nhiều và cũng đen hơn không ít.

Ngay cả mấy bộ quần áo công sở lúc trước mặc rất vừa vặn, bây giờ đã trở nên chút lỏng lẻo rồi.

Mà cảm giác này, lúc Tiểu Bảo Bối nhìn thấy Tiểu Huyền cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Thời gian này quả thực Tiểu Huyền đã gầy đi không ít.

Mấy ngày bốn ba liên tiếp, cũng khiến cho trạng thái tinh thần của cô ta nhìn qua cũng không được tốt.

Trái lại, khoảng thời gian gần đây, Tiểu Bảo Bối dưới sự ‘nuôi nhốt’ của Kiều Trác Phàm, lại mập lên đôi chút.

Thân thể béo lên không nói, ngay cả vòng ngực cũng tăng lên.

Rất hấp dẫn ánh mắt nhìn, chính là khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, sắc mặt tốt không nói, da thịt cũng vô cùng mịn màng.

Điểm này, Tiểu Huyền vừa nhìn thấy Tiểu Bảo Bối cũng phát hiện ra.

Nhưng mà điều khiến cho cô ta buồn bực là, không phải Tiểu Bảo Bối đã bị chủ tịch Dương làm bản rồi sao? Tại sao Kiều Trác Phàm lại còn đối xử với cô tốt như vậy?

Chẳng lẽ, trong chuyện này còn có nguyên nhân nào khác sao?

“Chị họ, sao chị lại tới đây?” Đối với sự xuất hiện của Tiểu Huyền ở Đế Phàm, Tiểu Bảo Bối có chút ngoài ý muốn.

“Chị tới để đưa tài liệu hợp tác của Tiểu Thị chúng ta và Đế Phàm.” Bị đề cập tới vấn đề này, bên ngoài Tiểu Huyền cười cười nhưng trong lòng thì không cười.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Kiều Trác Phàm, Là Chị Ta Đã Đưa Em Tới Bữa Tiệc Kia! (3)

Theo ý của cô ta, Tiểu Bảo Bối đều ở Đế Phàm, lại cùng giường chung gối với Kiều Trác Phàm. Làm sao cô có thể không biết chuyện này?

Cho nên cô ta cảm thấy lúc này Tiểu Bảo Bối kinh ngạc với sự xuất hiện của cô ta, chỉ là làm dáng để cho cô ta xem chứ không hơn.

“Hả? Chị đi đưa tài liệu? Em nhớ là không phải công ty của chúng ta có người chuyên...” Tiểu Bảo Bối còn rối rắm vì sao Tiểu Huyền lại tới đây đưa tài liệu, chẳng lẽ những người khác của Tiểu Thị có vấn đề?

Mà Tiểu Huyền thì giống như bị người khác chọc trúng chỗ đau, mặt nhăn nhó lại.

"Chúng ta đừng nói tới chuyện này nữa!"

Nhân lúc Tiểu Bảo Bối còn chưa nói hết câu, Tiểu Huyền đã nhanh chóng mở miệng cắt ngang lời nói của Tiểu Bảo Bối.

Cô ta cũng biết việc này rất mất thể diện, chẳng lẽ còn muốn Tiểu Bảo Bối nhắc đi nhắc lại chuyện này hay sao?

“Khó dịp mới gặp mặt nhau, muốn ra ngoài uống ly cà phê không?”

Dường như sợ Tiểu Bảo Bối tiếp tục đề tài này nữa, Tiểu Huyền lại hỏi như vậy.

“Uống cà phê? Được!” Tiểu Bảo Bối không chút suy nghĩ, một câu liền đồng ý ngay.

Dù sao thì từ bây giờ tới lúc tan làm, cũng không có việc gì làm nữa.

Vốn cô còn buồn bực không biết đi đâu để giết thời gian.

Bây giờ Tiểu Huyền vừa đến, người ta cũng chủ động mời rồi.

“VẬY ĐI THÔI.”

“Chỉ họ, không cần phải đi ra ngoài. Bên trong này cũng có quán cà phê!”

Lúc Tiểu Bảo Bối nói những lời này, Tiểu Huyền nhú mày theo bản năng.

Trong tập đoàn Đế Phàm có một quán cà phê xa hoa tới tận cùng, ai cũng biết chuyện này.

Nhưng vấn đề là, quán cà phê này chỉ tiếp đãi Kiều Trác Phàm, ngay cả công nhân viên của bọn họ cũng không được vào đó uống!

Điểm này, ngay cả người ngoài cũng biết.

Cách làm lớn lối như vậy, trên đời này dường như chỉ có một người là Kiều Trác Phàm mới có thể làm được.

Mà bây giờ, Tiểu Bảo Bối lại đề nghị không ra ngoài mà tới quán cà phê này uống?

Chẳng lẽ cô không biết chút nào về quy củ này sao?

"Bảo Bối, quán cà phê này..." Tiểu Huyền còn ở đang nói cái gì đó.

"Đi nhanh lên nào!" Tiểu Bảo Bối dẫn đầu đi trước.

Tiểu Huyền đi theo phía sau cô, cau mày lại.

Cuối cùng, cô ta cũng đi theo.

Vừa đến quán cà phê ‘chuyên dụng của Tổng giám đốc’, mấy chữ này liền đập vào tầm mắt của Tiểu Huyền.

Nhưng mà dường như Tiểu Bảo Bối lại hồn nhiên không biết, cứ đi thẳng một mạch vào.

"Cappuccino!" Tiểu Bảo Bối vừa vào cửa, liền ngửa quen đường cũ gọi cà phê.

Tiểu Huyền nhìn vòng quanh một vòng, dường như cũng không thấy có người nào đuổi bọn họ ra ngoài, lần này mới gọi: "Lam son!"

"Bảo Bối, em thường uống cà phê ở chỗ này sao?" Sau khi Tiểu Huyền gọi xong, lại không thấy nhân viên phục vụ đáp lại, cô ta có chút lúng túng hỏi Tiểu Bảo Bối.

“Vâng, gần đây nếu không có việc gì thì sẽ đến đây uống cà phê. Nhưng mà chỗ này rất kỳ lạ, uống đồ uống mà không cần trả tiền...”

Người phụ nữ đàn độn nào đó cười.

Lần này Tiểu Huyền không nhịn được, ném cho cô một ánh mắt xem thường.

Thì ra người phụ nữ này không nhìn thấy dòng chữ ở ngoài cửa kia?

Không hổ là chỗ chuyên phục vụ cho tổng giám đốc, cà phê không đầy một lát đã được đưa đến.

Cà phê, đều được để trong một chiếc ly rất tinh xảo.

Tiểu Huyền đã từng đến rất nhiều quán cà phê, nhưng mà cũng chưa từng nhìn thấy cái ly nào như vậy.

Mà cái ly của Tiểu Bảo Bối, lại dùng kim tuyến phác họa một con phượng bay lượn...

Tiểu Huyền căn bản không biết, sau khi Kiều Trác Phàm lừa gạt Tiểu Bảo Bối tới nơi này, thì đã đặt chế tạo riêng một bộ ly cho Tiểu Bảo Bối.

Trên mỗi cái ly, đều có in một hình vẽ giống như vậy.

Chỉ cần Tiểu Bảo Bối tới chỗ này, thì mới có thể lấy ra cho cô dùng.

“Bảo Bối, gần đây em sống như thế nào?”

Đột nhiên Tiểu Huyền nói tới vấn đề này, khiến cho bàn tay đang khuấy cà phê của Tiểu Bảo Bối ngưng lại.

"Cũng không tệ lắm..."

Không biết có phải là do ảo giác của Tiểu Huyền hay không, cô ta có cảm giác, sau khi bản thân mình hỏi vấn đề này xong, thì Tiểu Bảo Bối trở nên trầm mặc hơn rất nhiều.

Bầu không khí vốn đang thoải mái trong nháy mắt trở nên lúng túng.

“Em và Kiều Trác Phàm...” Tiểu Huyền nhìn lướt qua đôi mắt bị cản trở bởi mái tóc, lại muốn hỏi điều gì đó.

Nhưng mà, lúc này cô ta còn chưa nói hết câu, thì đã bị Tiểu Bảo Bối cắt ngang. “Ngày đó, chị đã cố ý bỏ tôi lại chỗ đó!” Tiểu Bảo Bối không có nhìn cô ta, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn xuống ly cà phê như trước.

Giống như khi cô dùng cái muỗng để khuấy ly cà phê thành một vòng tròn kia vô cùng thú vị, khiến cho cô không có cách nào rời mắt đi được. *điên điên lie qi doon*

Nhưng mà lời nói kia của Tiểu Bảo Bối khiến cho tay của Tiểu Huyền run lên.

Cái muỗng cà phê vốn nắm ở trên tay, cũng vào lúc này rơi tõm xuống ly cà phê.

Cà phê văng lên, vừa văng rơi vào mu bàn tay của cô ta.

“Á...”

Nhiệt độ của ly cà phê rất cao, chất lỏng văng lên mu bàn tay khiến cho Tiểu Huyền đau đớn.

Nhưng mà bây giờ Tiểu Huyền cũng chẳng quan tâm tới việc đi lau cà phê trên mu bàn tay.

“Bảo Bối, chị...” Cô ta ngẩng đầu lên, giống như muốn vội vàng giải thích gì đó với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà lời nói kia, giống như nghẹn ở cổ họng, không nói được nên lời.

Mà vào lúc này, Tiểu Bảo Bối đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Huyền.

Trong đôi mắt xinh đẹp kia, đã không còn chút vui vẻ nào nữa.

Bên trong đó là đôi mắt đỏ đầy tơ máu.

“Tôi không hiểu, đến cùng thì mình đã làm sai điều gì, để chị phải đối xử với tôi như vậy...”

Giờ phút này, ánh mắt của Tiểu Bảo Bối nhìn chăm chăm vào Tiểu Huyền giống như một con dao sắc bén, đâm thẳng vào nội tâm của cô ta.

“Đến cùng thì tôi đã làm sai điều gì, mà chị lại đối xử với tôi như vậy? Chị muốn Quý Xuyên, tôi có tranh với chị không? Ngay cả toàn bộ người của nhà họ Tiểu, trừ cha tôi đối xử với tôi tốt nhất ra, tôi vẫn luôn nhường chị chị. Nhưng mà tại sao chị lại có thể đối xử với tôi như vậy?”

Thật ra cô vẫn luôn trốn tránh vấn đề này.

Nhưng mà nửa tháng gần đây, Kiều Trác Phàm muốn có bất cứ động tác thân mật nào, thì cũng khiến cho cô hận không thể trực tiếp đào một cái hố dưới đất.

Không phải là cô không thích Kiều Trác Phàm, mà là cô luôn có cảm giác bản thân mình rất bẩn!

Vì lẩn tránh vấn đề này, thậm chí lúc cô gặp được Tiểu Huyền, cũng vẫn vờ tỏ ra điềm nhiên như không.

Nhưng mà người phụ nữ này lại nhắc tới!

Lần này, Tiểu Bảo Bối xem như không thể nhịn được nữa.

“Bảo Bối, ngày hôm đó chị thực sự nghĩ phải đi cứu em về...” Tiểu Huyền một lần nữa thử giải thích. *điên điên lie qi doon*

Nhưng vừa lúc đó, ly Cappuccino đã được quầy đều của Tiểu Bảo Bối, đột nhiên liền gọi lên mặt của cô ta.

Một màn bất thành linh như vậy khiến cho Tiểu Huyền trở tay không kịp. Càng khiến cho công nhân viên trong quán cà phê có chút luống cuống, cuối cùng anh ta lặng lẽ ở sau lưng hai người phụ nữ này, vụng trộm gọi điện thoại cho Kiều Trác Phàm ở trên lầu.

“Cứu tôi? Tiểu Huyền, chị cho rằng chị nói như vậy thì tôi sẽ tha thứ cho chị?” Tiểu Bảo Bối cảm thấy mình gọi ly cà phê của mình xong, vẫn còn cảm thấy chưa đủ.

Đưa tay ra cô cầm lấy ly cà phê Lam Sơn ở trước mặt của Tiểu Huyền.

Vào lúc Tiểu Huyền còn chưa kịp phản ứng, thì một ly cà phê nữa lại được xối hết lên đầu của Tiểu Huyền.

“Chị thật sự cho là, sau khi chị đưa tôi vào một hoàn cảnh khó coi như vậy, thì tôi vẫn là Tiểu Bảo Bối ngốc nghếch như trước kia? Tôi vẫn sẽ nhân rồi thoái mái cùng chị đi uống cà phê? Ha ha...”

Sau khi hai ly cà phê được xối lên người của Tiểu Huyền, cô ta liền gào khóc lên kêu nóng, Tiểu Bảo Bối cười lạnh vang dội trong quán cà phê.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Chương 73.4

May mắn là quán cà phê này dùng vật liệu cách âm tốt nhất. Bởi vì, bình thường đây là chỗ giải trí tiêu khiển của Kiều Trác Phàm ở công ty. Cho nên, những tiếng ồn ào huyền ảo ở bên ngoài sẽ không lọt được vào trong này.

Cho nên, cho dù trong quán cà phê này có ồn ào hơn nữa, thì người khác cũng không thể phát hiện ra được.

Còn nữa, đây là quán cà phê chuyên dụng của Kiều Trác Phàm, cho nên cơ bản là sẽ không có camera gì cả.

Chính bởi vì rõ ràng hai điều trên, cho nên Tiểu Bảo Bối mới có thể đưa Tiểu Huyền tới chỗ này để ‘ngồi một chút’!

Cho dù vừa rồi Tiểu huyền không đề nghị tới chuyện uống cà phê, thì Tiểu Bảo Bối cũng sẽ đưa cô ta tới đây.

Từ sau ngày đó trở đi, Tiểu Bảo Bối vẫn luôn nghĩ cách để trừng trị Tiểu Huyền. Nhưng mà ngặt vì Kiều Trác Phàm đưa cô tới Đế Phàm, nên cô vẫn luôn không có thời cơ để ra tay. Dien_dan B_quy1don^.

Mà bây giờ Tiểu Huyền lại tự mình tìm tới cửa, quả thực là không thể tốt hơn.

“A . . .” Tiểu Huyền bây giờ, nói gì cũng không nghe vào được nữa.

Bởi vì hai ly cà phê mà Tiểu Bảo Bối đổ xuống, cô ta cảm giác được mặt của mình nóng như bị phỏng rồi.

Lập tức cô ta rất lo lắng cho dung nhan mỹ lệ của mình, có khi nào bị kẻ điên này hủy diệt rồi không.

"Tiểu Bảo Bối, cái con nhỏ bị điên này! Tại sao em lại có thể đối xử với chị như vậy, tại sao em lại có thể đối xử với chị như vậy . . ."

Tiểu Huyền vừa gầm lên vừa vội vàng tìm khăn giấy để lau mặt của mình.

Sau khi lau xong, cô ta cảm giác được mặt mình rất đau rát.

“Chỉ bằng việc chị đã làm mấy chuyện kia đối với tôi, tôi đối xử với chị như vậy vẫn còn từ tế với chị chán! Nói cho chị biết nha chị Tiểu Huyền, sau này tôi sẽ còn làm những chuyện quá đáng hơn . . .”

Cuối cùng thậm chí Tiểu Bảo Bối còn cầm cái ly Lam Sơn ở trên tay ném vào bên cạnh Tiểu Huyền.

Cái ly đẹp đẽ, trong nháy mắt lại biến thành một đồng mảnh vụn.

Nhân viên phục vụ kia nhìn thấy trong mắt, đau ở trong lòng.

Phải biết rằng, mỗi một cái ly ở trong quán cà phê này, đều là Kiều Trác Phàm đặt làm theo yêu cầu với số lượng hạn chế. Cái ly Lam Sơn vừa rồi của Tiểu Huyền tuy không quý giá như ly của Tiểu Bảo Bối, nhưng mà cũng có giá trị xa xỉ.

Vậy mà Tiểu Bảo Bối không thèm chớp mắt cái nào, đã đập vỡ tan tành mất rồi!

Nếu như ông chủ thấy được, chẳng phải sẽ tức chết hay sao?

Bởi vì bình thường bọn họ chỉ lỡ làm hư một cái cốc nhỏ ở đây thôi, ông chủ cũng sẽ biết mắng người . . .

Mặc dù thời gian gần đây nha đầu này được ông chủ đặc xá cho phép đến đây tùy ý uống cà phê. Nhưng mà lá gan của nha đầu này cũng quá lớn rồi?

Chẳng qua khi Kiều Trác Phàm chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thì trán của anh liền cảm thấy lồi lồi đau.

“Em . . . Dừng tới đây!” Dien_dan B_quy1don^.

Sau khi Tiểu Huyền lau mặt xong, mới phát hiện ra Tiểu Bảo Bối vừa rồi đang đứng ở bên cạnh cười cười, giờ đã cầm lấy mảnh gốm sứ vỡ đi về phía cô ta.

Thành thật mà nói, phản ứng quá khích ngày hôm nay của Tiểu Bảo Bối, là điều mà trước đây Tiểu Huyền chưa từng nhìn thấy.

Đều nói những người trung thực, nếu bị người khác kích thích bộc phát lửa giận mới là đáng sợ nhất.

Mà bây giờ, tất cả những phản ứng của Tiểu Bảo Bối đã chứng minh điều này là đúng.

“Bảo Bối, xin em đừng như vậy mà!” Tiểu Huyền bị sợ quá khóc lên.

Gần đây cô ta sắp bị Kiều Trác Phàm hành cho điên lên rồi, không ngờ được phản ứng của Tiểu Bảo Bối còn đáng sợ hơn.

Lúc này Tiểu Bảo Bối đang cầm mảnh gốm sứ vỡ đi về phía Tiểu Huyền với nụ cười dữ tợn trên gương mặt.

Trong đôi mắt đen vô cùng trong suốt kia, cũng chỉ còn lại sự oán hận nồng đậm. Di3n~đ@n.B,quý.d0n

Còn nữa, mảnh gốm sứ bị vỡ cô cầm trong tay cũng đã cứa vào tay khiến cô bị thương.

Máu tươi không ngừng chảy xuống từ khe hở.

Có một ít còn chảy dọc theo cổ tay của cô rồi nhỏ từng giọt xuống dưới mặt đất . . .

Nhưng mà tất cả điều này dường như Tiểu Bảo Bối không cảm nhận được. Cô chỉ cố chấp đi từng bước một đi về phía Tiểu Huyền . . .

“Không được, xin em đây!”

Bởi vì quá sợ hãi và lo lắng Tiểu Bảo Bối sẽ làm mình bị thương, nên chân của Tiểu Huyền mềm nhũn ra, ngã ngồi xuống dưới đất. mà Tiểu Bảo Bối thì vẫn bước từng bước một đi về phía cô ta, Tiểu Huyền chỉ có thể lùi lại phía sau để trốn theo bản năng.

Nhưng đến cuối cùng, cô ta lại bị Tiểu Bảo Bối dồn sát vào chân tường, không còn đường lui nữa.

“Tiểu Huyền, cái này mà cào vào mặt thì sẽ rất đau! Chị nói xem nếu như tôi rạch mấy nhát lên trên mặt chị thì cũng không tệ có đúng không?”

Kiều Trác Phàm nhận được điện thoại, bước nhanh chân đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy một màn như vậy - -

Cả người Tiểu Huyền thì dơ bần, ngay cả trên mặt cũng có rất nhiều vết cào xước. Đầu tóc thì rối thành một nùi. Có thể nói là so với một Tiểu Huyền lúc nào cũng ăn mặc xinh đẹp quyến rũ trước đây thì chênh lệch rất nhiều.

Mà lúc này Tiểu Bảo Bối thì đang cầm mảnh sứ vỡ, khoa tay múa chân trước mặt của Tiểu Huyền.

Mỗi một động tác của cô có thể khiến cho Tiểu Huyền sợ hãi run rẩy bầy.

Rõ ràng là Tiểu Bảo Bối đang chiếm cứ thượng phong. Di3n~đ@n.B,quý.d0n

Kiều Trác Phàm vốn có thể ngồi yên không cần đếm xỉa gì tới chuyện này . . .

Nhận được điện thoại, sợ dĩ anh vội vàng chạy tới đây như vậy còn không phải bởi vì anh lo sợ Tiểu Bảo Bối của anh sẽ bị bắt nạt hay sao?

Chạy tới đây rồi, lúc nhìn thấy Tiểu Bảo Bối không những không bị bắt nạt mà còn cầm lấy mảnh sứ vỡ điều võ dương oai, anh cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà vừa nhìn thấy tay của Tiểu Bảo Bối đang không ngừng chảy máu nhỏ giọt xuống dưới đất, thì đôi mắt sắc bén của anh lại trở nên thâm trầm.

Một giây kia, anh sải bước nhào tới, một tay không chế cầm lấy mảnh sứ vỡ trong tay của Tiểu Bảo Bối, một tay kia kéo eo nhỏ của cô vào trong lòng mình.

“Cục cưng, đừng như vậy . . .”

Không phải là Kiều Trác Phàm không muốn xem bộ dạng nhếch nhác của Tiểu Huyền, mà anh không nỡ nhìn người trong lòng của anh như vậy.

Nhìn tay cô chảy máu như vậy, anh còn tâm tư nào mà đứng ngoài cuộc được nữa?

Táo đồ le^e quyy do^nn.

Nhưng mà người phụ nữ ở trong lòng anh lại không cảm nhận được một chút ân cần nào của anh mà giống như một con thú bị vây hãm lại. Tức giận giãy giụa khóc rống lên ở trong lòng anh.

“Kiều Trác Phàm, là chị ta đã dẫn em tới bữa tiệc kia. Chính là chị ta . . .” Mặc kệ cho Kiều Trác Phàm giữ chặt cô như thế nào đi nữa, cô vẫn muốn liều mạng xông về phía Tiểu Huyền.

Sức lực kia, cũng có chút ngoài dự liệu của Kiều Trác Phàm.

“Kiều Trác Phàm, nếu như không phải chị ta chuốc cho em uống rượu say rồi bỏ em lại chỗ đó, thì sẽ không phát sinh chuyện như vậy! Em không có phản bội anh, em cũng không muốn phản bội anh . . .”

Cô vừa khóc vừa làm âm lên.

Nhưng mà giọng nói tan nát kia, khiến cho anh rất đau lòng.

“Kiều Trác Phàm, em hận chết chị ta, em hận chết chị ta! Là chị ta đã phá hủy cả đời em, em muốn chị ta phải chết . . .” Sáng nay lúc ra khỏi nhà, anh đã cột tóc đuôi ngựa giúp cô, lúc này bị lỏng ra. Nhìn Tiểu Bảo Bối như vậy, không khác gì một kẻ điên.

Nhưng Kiều Trác Phàm lại che chở cô ở trong lòng.

“Cục cưng, em đừng làm như vậy sẽ khiến bản thân bị thương!”

Anh muốn lấy đi mảnh vỡ từ trong lòng bàn tay của cô, nhưng mà lại lo sợ cảm xúc của cô bị kích động mà khiến cho miệng vết thương càng sâu hơn hoặc là tạo thành vết thương mới. Táo đồ le^e quyy do^m.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối nhất định không chịu buông ta, lại bởi vì cô gào khóc lên nên trên mu bàn tay của Kiều Trác Phàm cũng bị rạch mấy đường.

Nhưng mà lúc này anh cũng chẳng quan tâm.

Anh chỉ cố chấp ôm cô gái nhỏ bé này vào trong lòng thật chặt, cố gắng hết hết để cho cô không làm chính bản thân bị thương, “Cục cưng, tỉnh táo lại. Anh xin em . . .”

Tiểu Huyền ở bên cạnh nhìn thấy hai người ôm nhau thành một cục, thì vội vàng nhân cơ hội này lao ra khỏi quán cà phê.

@Lục tiểu thanh: truyện được chuyển qua đề cử hiện đại sủng rồi nên bạn mới ko thấy đó. Lần sau cứ vào đề cử hiện đại sủng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Chương 73.5

Editor: Táo đồ phổ nủi

Đọc trên đường, bộ dạng nhếch nhác của cô ta khiến cho không ít người chú ý, nhưng mà Tiểu Huyền cũng không thèm quan tâm, chỉ vội vàng chạy ra khỏi tập đoàn Đế Phàm.

“Kiều Trác Phàm, anh nói xem tại sao chị ta lại có thể đối xử với em tàn nhẫn như vậy? Dù nói thế nào đi nữa thì bọn em cũng là người một nhà . . . Vì sao chị ta lại đối xử với em như vậy . . .”

Tiểu Huyền rời đi từ lúc nào Kiều Trác Phàm cũng không thèm để ý tới.

Anh chỉ quan tâm tới cô gái nhỏ đang kích động ở trong lòng anh thôi.

Còn như Tiểu Huyền, bất cứ lúc nào anh muốn tính mạng của cô ta, đều có thể lấy được! DiễầđầànLêeQuýýĐôn

Cuối cùng dưới sự nỗ lực không ngừng của Kiều Trác Phàm, mảnh vỡ ở trên tay của Tiểu Bảo Bối cũng bị lấy ra.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm cũng phải bỏ ra cái giá khá cao đó là lòng bàn tay của anh cũng bị máu me be bết.

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh lại đối xử với em tốt như vậy . . .” Cô khóc rống lên, khi Kiều Trác Phàm nghe thấy cô hỏi câu hỏi này, thì anh quay người của cô lại đối mặt với mình.

Thành thật mà nói, Tiểu Bảo Bối như vậy, hai trông mắt mà lúc vừa rời bởi vì Tiểu Huyền mà xuất hiện những tơ máu đỏ giờ đã biến mất không thấy gì nữa. Đôi mắt của cô, trong sáng giống như lúc Kiều Trác Phàm mới gặp gỡ cô vậy.

Cho dù là mặt mũi tràn vô cùng bản thiêu, nhưng mà đối diện với đôi mắt thì vẫn khiến cho nhịp tim của Kiều Trác Phàm đập loạn nhịp mà không hề báo

trước.

Một khắc kia, anh đột nhiên có chút xúc động, muốn nói cho cô biết bí mật nhiều năm trong lòng mình . . .

"Cục cụng, anh . . ." Vừa lúc anh nói xong ba chữ này thì Tiểu Bảo Bối ở trong lòng đột nhiên ngã người về phía sau.

Nhiều năm về sau, Kiều Trác Phàm nhớ lại khoảnh khắc ngày hôm nay, thì anh chỉ có cảm giác hồn vía của mình như bị rút sạch.

Ngay cả sau đó anh ôm Tiểu Bảo Bối đi tới bệnh viện như thế nào, hay là anh làm sao mà vượt qua được khoảng thời gian đưa cô đi bệnh viện, anh cũng đều không nhớ rõ được.

Anh chỉ nhớ là lúc ấy anh chỉ có một lòng tin là nếu như Tiểu Bảo Bối không sống được, thì anh sẽ trực tiếp lột da Tiểu Huyền!

- - Đường phân cách - -

"Cô bé à, cháu tỉnh rồi hả?" Lúc Tiểu Bảo Bối tỉnh lại một lần nữa, thì vừa mở mắt ra là nhìn thấy một căn phòng trắng tinh. Trong không khí, có mùi nước Javel mà cô không thích nhất.

Mà Thẩm Niệm Cẩm ở cách đó không xa nhìn thấy trên giường bệnh có động tĩnh lập tức đứng lên.

"Đi nhỏ . . ." Lúc Tiểu Bảo Bối nói lên một câu như vậy, cô chỉ cảm thấy cổ họng của mình khô rát.

"Trước tiên đừng cử động gì cả. Uống nước cho nhuận họng. Nếu không thì cổ họng sẽ không chịu nổi . . ." Rất kỳ lạ, Thẩm Niệm Cẩm ở bên cạnh cô, thương yêu cô như một trường bối. d,0dylq,d.

Nhất là lúc cô muốn ngồi thẳng lên, thì bà liền để một cái gối ở sau lưng làm đệm dựa cho Tiểu Bảo Bối, cả hành động vuốt góc chăn lại cho cô, điều này không khỏi khiến cho Tiểu Bảo Bối nhớ tới mẹ của cô lúc còn ở nhà. Những thứ này, khiến cho cô càng nhớ tới mẹ của mình . . .

So với khi Thẩm Niệm Cẩm đối nghịch với Kiều Trác Phàm thì giống như là sấm sét giữa trời quang.

"Có muốn ăn món gì không?" Lúc này Thẩm Niệm Cẩm ngồi gần giường bệnh của Tiểu Bảo Bối, một tay nắm lấy bàn tay không bị thương của Tiểu Bảo Bối, nhẹ nhàng vuốt ve.

Thẩm Niệm Cẩm thương yêu như vậy, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút nghi ngờ, đến cùng thì Thẩm Niệm Cẩm này là dì nhỏ của Kiều Trác Phàm, hay là dì nhỏ của cô.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không biết là, Thẩm Niệm Cẩm đối xử với cô như vậy là có nguyên nhân.

Đã từng có một thiếu niên vì cô bé ngốc nghếch này mà xa xứ, phiêu bạt khắp nơi. Nhà họ Thẩm và nhà họ Kiều cũng bởi vì chuyện này mà chạy đôn chạy đáo cả lên.

Bây giờ, người thiếu niên đó đã trưởng thành. Khi bọn họ vẫn lo lắng người thiếu niên này sẽ phiêu bạt bên ngoài cả đời như vậy thì anh lại dứt khoát trở về vì cô bé ngốc nghếch này.

Xét về cơ bản, cho dù là nhà họ Thẩm hay là nhà họ Kiều đều phải cảm ơn cô bé này.

Lại nói, lúc Thẩm Niệm Cẩm chạy tới bệnh viện, nhìn thấy cả người Kiều Trác Phàm đều là máu me canh ở bên ngoài cửa phòng cấp cứu, nhìn ánh mắt như trời sập kia của anh. Lúc này Thẩm Niệm Cẩm mới thực sự hiểu được ý nghĩa của cô bé này đối với Kiều Trác Phàm.

Cho nên, bà không đối xử tốt với Tiểu Bảo Bối thì đối xử tốt với ai đây?

Chỉ có làm cho lòng của Tiểu Bảo Bối hướng về phía bà, thì bà còn sợ Kiều Trác Phàm không nghe lời của dì nhỏ này hay sao?

". . ." Tiểu Bảo Bối lắc lắc đầu, bây giờ cô không có cảm giác thèm ăn lắm. Nhìn căn phòng xa lạ này một lượt, cô hỏi: "Dì nhỏ, Kiều Trác Phàm đâu?"

Sau khi tỉnh lại, không hiểu sao cô lại muốn được gặp anh.

Nhưng..

Cô cũng có chút sợ hãi phải nhìn thấy anh. d,0dylq,d.

"Tay của thằng bé cũng bị thương. Dì bảo nó đi xử lý miệng vết thương rồi, nhưng mà nó phải chờ tới khi tình huống của cháu ổn định lại mới bằng lòng đi . . ." Thẩm Niệm Cẩm nhắc tới Kiều Trác Phàm thì có chút đau đầu.

Mà khi Tiểu Bảo Bối nghe thấy tin tức Kiều Trác Phàm cũng bị thương thì trong lòng lộp bộp vang lên.

Một giây này cô lại càng sợ khi phải nhìn thấy Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà người ta càng sợ hãi điều gì, thì hết lần này tới lần khác cái đó sẽ xuất hiện.

Ngay lúc Tiểu Bảo Bối nghĩ có nên trốn tránh không gặp Kiều Trác Phàm hay không, thì ở cửa chính liền vang lên tiếng động.

Ngay sau đó thì Kiều Trác Phàm đẩy cửa bước vào. . .

Lúc này trên chiếc áo sơ mi trắng của Kiều Trác Phàm vẫn còn vết máu đỏ tươi rất chói mắt.

Tay trái của anh thì bó thành một nắm.

Sau khi vào cửa, ánh mắt của anh tự nhiên nhìn về phía người nằm trên giường.

Một giây kia, Tiểu Bảo Bối muốn nói gì đó. Nhưng cuối cùng, cô lại vùi đầu mình vào trong chăn.

Cô đã làm sai diennđnle,qu.y don. . .

Nhưng mà cô không biết phải nói xin lỗi với anh như thế nào.

“Ôi trời, bộ xương già này của di không thích hợp ở lại bệnh viện này nữa. Được rồi, cháu hãy tự chăm sóc chính mình đi!” Thẩm Niệm Cẩm cũng là người tình ý. Nhìn qua bộ dạng này của hai người, biết là có lời muốn nói. Bà vội vàng tìm một cái cớ không ra sao để chạy trốn.

Trước khi ra ngoài, bà vẫn không quên nhắc nhở Kiều Trác Phàm: “Kiều, thả lỏng một chút!”

Không thấy Kiều Trác Phàm đáp lại, bà liền rời đi.

“Cục cưng, đừng vùi đầu vào trong chăn, bị ngạt thở sẽ không tốt!” Anh ngồi xuống bên cạnh Tiểu Bảo Bối, muốn đưa tay ra kéo chăn của cô. Nhưng mà tay vừa động, thì liền đau!

Bác sĩ đã nói tình huống của anh còn nghiêm trọng hơn Tiểu Bảo Bối mấy lần. Vết thương này, sợ là mấy tháng mới có thể khỏi hẳn.

Tiểu Bảo Bối trốn ở trong chăn, co người lại giống như một con tôm.

Nỗi điên lên muốn dạy dỗ Tiểu Huyền, nhưng bây giờ người bị đau lại chính là cô.

Mà cô lại còn làm liên lụy khiến cho Kiều Trác Phàm cũng bị thương. . .

Chuyện phí sức mà lại không có chút kết quả như vậy, Tiểu Bảo Bối biết là Kiều Trác Phàm sẽ cười nhạo cô.

Cô trốn ở trong chăn, không biết thò đầu ra thì sẽ như thế nào.

Sau khi Kiều Trác Phàm nói một câu xong, thì sau một thời gian dài cũng vẫn không lên tiếng, Tiểu Bảo Bối cho rằng anh đã rời khỏi rồi.

Ngay lúc cô còn do dự không biết có nên vén chăn lên nhìn xem anh còn ở đó không, thì bên ngoài lại vang lên giọng nói trêu đùa của Kiều Trác Phàm: “Vốn lớn lên đã không được xinh đẹp rồi, nếu như ngọt ngào quá biến thành bánh bao thì phải làm sao bây giờ?”

Lời này vừa vang lên, cô gái vốn đang trốn ở trong chăn đột nhiên vén chăn lên, tức giận hét với Kiều Trác Phàm: “Anh mới là bánh bao, cả nhà anh đều là bánh bao!”

Nhưng mà sau khi mắng xong thì Tiểu Bảo Bối liền hối hận.

Cô chính là không nhịn được bị trêu chọc, biết rõ là Kiều Trác Phàm chỉ trêu chọc cô, nhưng mà cô còn vén chăn lên. Lần này thì hay rồi làm sao cô đối mặt với anh được đây? diennđnle,qu.y don

Nhưng lúc Tiểu Bảo Bối do dự có nên kéo chăn lên đắp vút đầu nữa không thì đột nhiên Kiều Trác Phàm giang hai cánh tay ra, ôm cô vào trong lòng. Một màn này khiến cho Tiểu Bảo Bối sửng sốt. Mà ngay sau đó giọng nói khàn khàn không giống như bình thường của Kiều Trác Phàm vang lên ở bên tai cô, khiến cho đồng tử của cô đột nhiên phóng đại lên không ít: “Cục cưng, đều là anh không tốt. . .”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 148: Nhóc Con Không Biết Xấu Hổ, Bây Giờ Biết Xấu Hổ Rồi Sao?

Editor: Táo đồ phổ núi.

"Kiều Trác Phàm..." Trong lúc nhất thời, Tiểu Bảo Bối không biết chuyện này rốt cục là làm sao nữa.

Là cô đã cầm mảnh vỡ kia rạch lên tay của Kiều Trác Phàm, nhưng cuối cùng người xin lỗi lại là Kiều Trác Phàm..

Điều này khiến cho người khởi xướng là Tiểu Bảo Bối cô, có chút thẹn thùng và áy náy vì không chịu thừa nhận lỗi.

"Kiều Trác Phàm, anh đừng như vậy! Anh không có lỗi gì với em cả!"

Người nên xin lỗi là cô mới đúng.

Nhưng mà lúc này Kiều Trác Phàm lại buông cô ra, rồi lấy một chiếc ipad hay là cái gì đó tương tự như vậy từ trong túi ra.

Chẳng qua là phía trên của thứ đồ chơi này, không có biểu tượng cái táo cắn dở đang thịnh hành nhất hiện nay.

Nhưng mà nhìn món đồ chơi này lại rất chất lượng, hơn nữa toàn thân của nó một màu vàng kim loại rực rỡ, Tiểu Bảo Bối cũng biết giá cả của món đồ chơi này tuyệt đối sẽ không thấp hơn giá của những sản phẩm điện tử tốt nhất ngoài thị trường.

Mà lúc này, Kiều Trác Phàm đã cầm lấy thứ kia rồi thao tác ở trên đó, vừa làm vừa nói: "Cục cưng, cho em xem một thứ..."

Vì lý do một cái tay của anh đang bị thương, nên động tác của Kiều Trác Phàm thao tác ở trên vật này nhìn có chút gượng gạo.

"Kiều Trác Phàm, tay của anh giống như cái bánh bao..." Cô nhìn chăm chăm vào tay của anh, vẻ mặt tràn đầy thương yêu. Nếu như Kiều Trác Phàm không phải vì cô thì anh cũng không bị thương thành như vậy.

Nhưng mà cô cũng như anh, không biết cách thể hiện sự thương yêu qua lời nói. Cho dù vẻ mặt của cô đầy vẻ áy náy đối với anh, nhưng mà khi nói ra khỏi miệng thì lại là như vậy...

"Cô nhóc không biết xấu hổ này, em cũng không nghĩ xem anh vì ai mới biến thành bộ dạng như thế này!"

Đại gia Kiều Trác Phàm vừa nghe thấy cô nói như vậy thì liền mất hứng.

Sau khi ném ipad ở trên tay xuống, anh liền áp chế cô xuống, nóng lòng muốn ném thử đôi môi của cô.

Nhóc con không biết xấu hổ?!

Lại là cái từ này, dường như gần đây từ này được Kiều Trác Phàm xưng hô với cô rất thường xuyên.

Hình như anh còn không biết, người không biết xấu hổ rất thích hợp để hình dung bản thân anh.

Không những bọn họ vẫn còn đang ở bệnh viện mà Tiểu Bảo Bối cô còn là một bệnh nhân. Một cái tay đã bị quần băng gạc chặt cứng rồi. Vậy mà anh còn bắt nạt cô nữa. dii@een*dyan(lee^qu.donnn).

Mà cô thì muốn phản kháng cũng không phản kháng được.

Cô chỉ có một cánh tay, dùng sức đẩy lồng ngực của anh ra.

Nhưng mà dù đẩy như thế nào đi nữa, người này cũng không chịu hợp tác.

Sức lực của cánh tay kia đẩy trên người của anh, giống như là đang gãi ngứa cho anh vậy.

Một lúc lâu mà Kiều Trác Phàm vẫn còn tiếp tục bắt nạt cô.

Bây giờ, anh đã bức cho Tiểu Bảo Bối lui sát vào tận góc giường bệnh, sống lưng cũng dựa sát vào tường, không thể lui được nữa.

"Kiều Trác Phàm, anh bắt nạt người ta." Nhìn anh còn muốn tiếp tục lại gần nữa, Tiểu Bảo Bối nóng nảy.

"Anh bắt nạt em chỗ nào?" Vẻ mặt của Kiều đại gia hết sức vô tội. Nhưng mà đường cong trên khóe miệng của anh, giống như là đang che giấu một nụ cười mờ ám. Giống như là một con mãnh thú đang ẩn nấp dưới mặt nước tĩnh lặng, yên lặng chờ đợi con mồi, bất cứ lúc nào cũng có thể cho con mồi một đòn trí mạng...

"Anh bắt nạt người bị bệnh!" Cô quơ quơ bàn tay nhỏ của mình, băng gạc màu trắng cũng không nổi bật lắm trong căn phòng bệnh nhân này. Bởi vì tay bị quần chặt nên bộ dạng của bàn tay nhìn có chút mũm mĩm, rất đáng yêu.

"Cục cưng, nhưng mà chúng ta giống nhau..." Nhìn bộ dạng giả vờ đáng thương của cô, Kiều Trác Phàm cũng vội vàng giơ bàn tay trái bị thương của mình ra, giống như là đang nói với Tiểu Bảo Bối: Tình huống của bọn họ đều giống nhau nên không ai bắt nạt ai.

Đúng vậy, có đôi tình nhân nào giống như bọn họ không, tay đều bị thương giống nhau? Die enda anl eequ uyd onn.

Đôi tình nhân bị thương quán thành như vậy, sợ rằng trên thế giới này cũng chỉ có một đôi bọn họ mà thôi.

Tình nhân?

Khi hai chữ này xuất hiện trong đầu của Tiểu Bảo Bối, không hiểu trong lòng của cô có một cảm giác rất kỳ lạ.

Thành thật mà nói, cho dù sau khi kết hôn với Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối vẫn luôn không thực sự xem anh là người bạn đời. Bởi vì giấy kết hôn của bọn họ, xuất hiện có chút đột nhiên. Điều này khiến trong lòng của Tiểu Bảo Bối có chút không xác định được.

Không xác định được cô và Kiều Trác Phàm có thể đi cùng với nhau lâu dài được hay không, không xác định được hôn nhân của bọn họ có hạnh phúc hay không.

Khi hai chữ này đột nhiên xuất hiện trong đầu cô để hình dung mình và Kiều Trác Phàm, đột nhiên Tiểu Bảo Bối phát hiện thì ra ở trong lòng của cô, ý nghĩa của Kiều Trác Phàm đã không còn giống như trước nữa.

Đột nhiên cô có lòng tin, cùng Kiều Trác Phàm trải qua cuộc sống này. Nếu như không xảy ra chuyện ngày hôm đó...

Lúc suy nghĩ tới điều này, đồng tử của Tiểu Bảo Bối đột nhiên âm đạm không có tia sáng nào.

Cái loại biến hóa chán nản mất đi hết sức sống kia, khiến cho lòng của Kiều Trác Phàm như có ai hung hăng nhéo một cái. Die enda anl eequ uyd onn...

Hôm nay, khi anh tận mắt chứng kiến thấy Tiểu Bảo Bối nổi điên lên với Tiểu Huyền ở trong quán cà phê của Đế Phàm, ý tưởng bảo vệ cô cả đời không cần phải lo lắng điều gì đột nhiên mọc rễ ở trong đầu của Kiều Trác Phàm.

Tiểu Bảo Bối, anh vốn định để cho em tự mình trưởng thành, nhưng mà nhìn bộ dạng đau khổ kia của em, đột nhiên anh cảm thấy sợ hãi mất em lần nữa.

Anh tuyệt đối sẽ không để cho em phải chìm nổi chịu khổ trong biết người. Cho dù biết rõ là để trưởng thành thì cần phải trả một giá cao...

Kiều Trác Phàm vẫn nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt sâu thẳm

Loại ánh mắt sắc bén đó, Tiểu Bảo Bối chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Đôi mắt kia còn đen và sâu thẳm hơn bình thường.

Giống như là biển rộng giữa màn đêm, mờ ảo chìm nổi, khiến cho người ta không nắm bắt được.

Mà ánh mắt sắc bén như vậy, cũng khiến cho Tiểu Bảo Bối có cảm giác mình đã bị nhìn thấu tất cả.

Loại cảm giác này thật sự không tốt lắm.

Giống như là bị Kiều Trác Phàm lột đi từng lớp vỏ bọc, nhìn thẳng vào trong nội tâm.

Đột nhiên ánh mắt của cô nhìn vào cái ipad mà trước lúc đi vào Kiều Trác Phàm đã mang tới kia. Die nd da nl e q uyudo n.

Món đồ chơi này, bởi vì vừa rồi bọn họ đùa giỡn nên đã bị gạt tới tận mép giường bệnh.

Nếu như không phải không đùa giỡn nữa, thì sợ là thứ này sẽ bị rơi xuống dưới đất.

Chấn nệm lộn xộn quanh người cũng chứng minh được vừa rồi bọn họ đã quấn nhau như thế nào.

“Kiều Trác Phàm không phải anh có đồ muốn cho em xem hay sao?” Sững sờ một lát, cô đưa tay ra cầm lấy chiếc ipad sắp rơi xuống rồi nói.

“Ừ, đúng là có thứ muốn cho em xem!” Lúc nói tới đây, Kiều Trác Phàm lại một lần nữa dùng cái tay không bị thương, cầm lấy sản phẩm điện tử kia lên.

Bởi vì thao tác trước đó, nên Kiều Trác Phàm nhanh chóng mở ra một trang web chỉ định.

Nhưng mà trước khi mở ra, anh lại quét mắt nhìn Tiểu Bảo Bối một cái. Về mặt này, so với ánh mắt nhìn cô lúc vừa rồi, phải nói là rất nghiêm túc.

“Kiều Trác Phàm, anh nhìn em như vậy làm gì? Chẳng lẽ ở đây có ghi chép bằng chứng phạm tội mà không thành của em sao?” Tiểu Bảo Bối nói tới là chuyện cô gọi cả phê vào Tiểu Huyền ngày hôm nay.

Nhưng mà đó là quán cà phê chuyên dụng của Kiều Trác Phàm, theo lý thuyết hẳn là không có máy quay mới đúng chứ!

Kiều Trác Phàm chần chừ một lúc lại nói: “Trong này quả thực là ghi lại bằng chứng phạm tội. Nhưng mà...” Đây không phải là bằng chứng phạm tội của em.

Kiều Trác Phàm còn chưa nói hết câu tiếp theo, thì ánh mắt lại sâu sắc nhìn Tiểu Bảo Bối. Die nd da nl e q uydo n.

Cái loại ánh mắt sâu sắc thâm thúy đó lại một lần nữa khiến cho Tiểu Bảo Bối bối rối.

“Nhưng mà cái gì? Kiêu Trác Phàm, nếu như em bị cảnh sát bắt đi, anh có đi nộp tiền bảo lãnh cho em không?” Dường như Tiểu Bảo Bối thực sự coi nội dung trong video kia là bằng chứng gì đó, khóe miệng vốn đang nở nụ cười, giờ khuôn mặt dần dần trở nên nghiêm túc

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Chương 74.2

Editor: Táo đồ phổ núi.

“Cục cưng, bên trong này không phải là bằng chứng phạm tội của em, em không cần phải lo lắng cảnh sát sẽ đến bắt.” Cho dù cảnh sát có đến, Kiêu Trác Phàm anh ở chỗ này sẽ trợ mắt nhìn bọn họ đưa cô đi hay sao?

“...” Nhìn vào ánh mắt của Kiêu Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối đột nhiên không biết nói gì mới tốt. Cô không hiểu, nếu như đó không phải là chứng cứ phạm tội của cô, vậy thì tại sao giờ phút này Kiêu Trác Phàm lại nghiêm túc như vậy?

“Em đồng ý với anh, trước khi xem xong cái video này, em nhất định phải bình tĩnh...”

Giống như Kiêu Trác Phàm có chút do dự đối với chuyện lần này, nên dặn dò cô hết lần này tới lần khác.

Cũng chính vì điều này nên khiến cho lòng của Tiểu Bảo Bối lại càng trở nên khẩn trương.

Đến cùng thì trong video này có nội dung gì, mà có thể khiến cho người đàn ông không dễ gì lộ cảm xúc ra ngoài, người đã làm mưa làm gió trên thương trường nhiều năm như Kiêu Trác Phàm lại hết lần này đến lần khác lộ ra vẻ mặt chán chường như thế này.

“Em... Em biết rồi.” Có chút sợ hãi đối với nội dung trong đó, nhưng mà lại có chút tò mò không biết đến cùng thì nó có nội dung gì.

Đấu tranh cho tới giờ phút này, về sau lại chiếm thế thượng phong.

Vì vậy, Tiểu Bảo Bối đồng ý.

Mà sau khi Tiểu Bảo Bối gật đầu xong, thì Kiêu Trác Phàm liền mở đoạn video kia lên. diện ddn lie qiu doon

“Cô nhóc này cũng xinh đẹp quá chứ nhỉ?”

“Nhìn má lún đồng tiền này xem, đúng là khiến cho người ta muốn muốn cưng chiều từ đáy lòng!”

Mới đầu, hình ảnh có chút mờ hồ không rõ ràng. Tiểu Bảo Bối còn có chút không rõ, đến cùng thì trong này là cái gì.

Nhưng mà khi nhìn kỹ lại, thì trong video đột nhiên xuất hiện một người đàn ông mập mạp.

Lúc đối diện với gương mặt đó qua video, cả người của Tiểu Bảo Bối bắt đầu run rẩy.

Đúng vậy, xuất hiện trong video chính là lão già mập kia, cho dù ông ta có hóa thành tro thì Tiểu Bảo Bối cũng vẫn nhận ra.

Đó không phải là lão già chủ tịch Dương khôn kiếp nhân lúc cô uống rượu say đã dẫn cô đi thuê phòng buổi tối hôm đó hay sao?

Mà lúc này, lão già đó đang điều chỉnh màn hình máy quay nhắm ngay vị trí chính giữa...

Khi thấy màn hình quay về người nằm ở trên chiếc giường kia, thì Tiểu Bảo Bối giống như bị sét đánh trúng.

"Không..."

Đột nhiên cô thống khổ lấy hai tay ôm lấy đầu của mình, kêu lên.

“Kiêu Trác Phàm, hãy mau tắt cái này đi!”

Tiểu Bảo Bối không thể nào ngờ được, nữ chính trong video lại chính là mình.

Mà trong video cô, lúc đó cô đã say.

Bị ném lên chiếc giường kia, cô vừa gãi đầu vừa gọi: “Kiều Trác Phàm...”

Giọng nói ngây thơ mang theo chút khàn khàn kia, lại giống như một loại thuốc kích dục tự nhiên vậy.

Mà trong video đó lúc này chủ tịch Dương cũng nhắc chân đi về phía Tiểu Bảo Bối.

“Tiểu Bảo Bối, đừng quan tâm phàm phàm gì đó nữa! Bây giờ chỉ có tôi, hãy xem tôi yêu thương cô như thế nào. Sau này, cô cũng không cần phải nhớ tới phàm phàm gì đó nữa...”

“...” Sau đó chủ tịch Dương còn nói mấy lời gì đó nữa.

Nhưng Tiểu Bảo Bối chỉ biết là ông ta đã dùng cái miệng dơ bẩn đó, làm nhục tâm hồn của cô.

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm không hề có chút ý định muốn tắt cái video này đi, đột cô nhiên xông lên, đưa tay ra định nhấn nút khóa màn hình.

Nhưng mà khi tay của cô chuẩn bị chạm tới màn hình máy tính bảng, thì đã bị bàn tay to của Kiều Trác Phàm nắm lấy.

“Cục cưng, em đã đồng ý với anh, phải bình tĩnh xem hết video này mà!”

Trong phòng đèn tối mắt của anh cũng tràn ngập thống khổ.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không hiểu, nếu xem video này mà thống khổ như vậy, thì tại sao anh lại còn lấy ra cho bọn họ cùng xem?

Chẳng lẽ anh lại hy vọng cùng với vợ của mình xem hình ảnh dơ bẩn này?

"Kiều Trác Phàm, van anh..."

“Em không muốn xem, một chút em cũng không muốn xem!”

Chuyện đêm hôm đó, Tiểu Bảo Bối thực sự muốn xóa tất cả ký ức đó ra khỏi đầu của mình, mặc kệ dùng phương pháp nào đi nữa cũng đều được.

“Kiều Trác Phàm, xin anh hãy thương xót được không? Mặc dù trước kia em có không tốt, nhưng mà anh không thể đối xử với em như vậy được...”

Bởi vì tâm tình đang vô cùng kích động, nên ngay cả ông truyền nước biển ở trên tay của cô cũng liên tục quơ quơ. Khiến cho kim bị rơi ra, tay của cô bị chảy máu ra.

“Cục cưng, tỉnh táo lại! Em hãy xem hết đi, sẽ hiểu tại sao anh phải để cho em xem cái này!”

Nhìn bàn tay sưng lên của cô, trong phòng tối của anh đầy vẻ thương tiếc.

Nhưng mà anh vẫn nhất định không buông tha ý định để cô xem hết video này.

Bởi vì Kiều Trác Phàm rõ ràng, nếu như không khai thông được nút thắt này trong lòng của Tiểu Bảo Bối, thì sau này sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với cô, sợ là so với lúc mẹ cô rời đi còn ảnh hưởng lớn hơn.

Nếu như tình huống này còn tiếp tục nữa, sợ là...

Kiều Trác Phàm vốn dự định cả đời cũng không để cho những hình ảnh này xuất hiện ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối. Anh cũng có dự định giống như Tiểu Bảo Bối, coi như chuyện này chưa từng phát sinh.

Cho dù Kiều Trác Phàm anh có thể thực sự quên được đoạn ký ức này, nhưng mà Tiểu Bảo Bối thì sao?

Rõ ràng là cô không thể quên được.

Nếu không thì tại sao nhìn thấy cảnh tượng này một lần nữa, cô lại mất khống chế như vậy?

Nếu đã như vậy, Kiều Trác Phàm chỉ có thể làm cho cô hiểu rõ ràng rành mạch tất cả chuyện đã phát sinh đêm đó.

Ngươi ta vẫn thường nói, ngã ở đâu thì phải đứng dậy từ đó!

Bởi vì làm như vậy thì tất cả sự sợ hãi trong lòng cô mới biến mất hết được.

Tàng ngăn cách giữa hai người bọn họ mới có thể giải trừ được.

"Không cần... Em không cần. Van xin anh đó Kiều Trác Phàm, em không có vĩ đại như vậy!"

Những giọt lệ nóng hổi của Tiểu Bảo Bối nổi lên, rồi không ngừng chảy xuống đuôi mắt của cô, rơi xuống mu bàn tay của Kiều Trác Phàm, cũng trực tiếp thấm thấu vào trong tim của Kiều Trác Phàm.

Sự sợ hãi và lo lắng của cô lúc này, anh đều nhìn thấy ở trong mắt.

Nhưng mà anh lại không có cách nào gánh chịu giùm cô... Diẽn ndk dan/le eequh ydo mnn.

“Đồng ý với anh hãy xem đi, van xin em...” Bởi vì muốn ngăn cản Tiểu Bảo Bối không tắt video kia đi, Kiều Trác Phàm chỉ có thể giữ chặt cô ở trong lòng của mình.

Mặc dù tay trái của anh bị thương, nhưng mà anh còn có hai chân.

Lúc này, tứ chi to lớn của anh giống như dây leo quấn quanh người của Tiểu Bảo Bối, quấn chặt cô tới mức nhúc nhích ngón tay cũng khó.

“Kiều Trác Phàm, bọn họ đối xử với em độc ác như vậy, tại sao anh cũng đối xử với em như vậy...” Lúc này, Tiểu Bảo Bối đã gãy giữa nhiều lần, nhưng mà không có cách nào cử động được. Cuối cùng chỉ có thể bỏ qua giữa, mà khóc ở trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Về mặt nước nở nghẹn ngào của cô khiến cho người ta tan nát.

“Cục cưng, cho dù như thế nào đi nữa, thì anh vẫn luôn ở bên cạnh em! Tình táo lại đi được không?”

Mặc kệ cô gái ở trong lòng khóc lóc như thế nào đi nữa thì cánh tay đang quấn chặt lấy cô của anh cũng không chịu rời lỏng ra.

“Hu hu...” Người phụ nữ không gãy giữa nữa, nhưng mà tiếng khóc thì vẫn còn vang lên.

“Bé ngoan à, đợi lát nữa tôi sẽ khiến cho cô được thoải mái...”

“Nào, không sao cả!

"Hôn một cái..."

“Oe...”

“Ôi trời, con con nhóc chết tiệt này bị làm sao vậy?”

“Thúi quá!”

“Để xem lát nữa trở lại tôi sẽ xử lý cô như thế nào!”

Vào lúc hai người bọn họ dây dưa với nhau, Kiều Trác Phàm cũng không có tạm dừng đoạn video kia lại. Hình ảnh vẫn còn đang chạy tiếp.

Vào lúc đôi mắt của Tiểu Bảo Bối vẫn còn ngán lệ mông lung, thì tiếng nồn mưa cuối cùng kia lại khiến cho cô chú ý tới.

Tiểu Bảo Bối còn nhớ, khi đó quả thực là cô đã bị ới ra.

Quả thật, cô uống rượu rất khi ới ra. Đa phần lúc sau cô sẽ giống như con lười vậy, thích bám dính người.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Chương 74.3

Editor: Táo đồ phổ nui.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn còn nhớ, ngày đó mùi của người ở bên cạnh cô rất không thoải mái. Cho nên người kia cứ liên tục đuổi theo cô, còn cô thì cứ chạy trốn. Bởi vì như vậy nên mới khiến cho nồng độ cồn của rượu trong người cô bị kích thích. Cảm giác chán ghét kia cũng vì vậy mà xảy ra.

Nhưng mà cô không ngờ được là, cô lại ới tất cả lên người của lão già kia.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mặc dù trong lòng vẫn còn đau xót, nhưng mà cô cũng không nhịn được mà khen bản thân mình lúc đó: Ôi rất hay! Táo đồ le^e quyỵ do^nn.

Mà lúc xem tới đây, nhìn thấy người đàn ông mập mạp kia đã rời đi hình như là đi vào toilet, thì cảm xúc của Tiểu Bảo Bối dần dần bình tĩnh lại.

Sau đó, hình ảnh vẫn quay cảnh cô nằm ở trên giường.

“Kính coong kính coong . . .” Tiếng chuông cửa vang lên, chứng minh là video này vẫn đang tiếp tục quay.

“Ai . . .” Giọng nói của người đàn ông mập mạp kia vang lên.

Sau đó, người đàn ông này không còn xuất hiện trong khung hình nữa. Chỉ có tiếng cầu xin tha thứ văng vẳng vang lên, còn có cả tiếng đánh chửi từ đằng xa truyền tới.

Mà trong màn hình lại xuất hiện bóng dáng của Kiều Trác Phàm ở trong đó, rồi hình ảnh dừng lại . . .

Nhìn thấy như vậy, đồng tử của Tiểu Bảo Bối đột nhiên tròn to lên.

“Kiều . . . Kiều Trác Phàm! Ông ta không làm nhục em . . .” Không biết là do quá vui hay là quá mức khiếp sợ, lúc này Tiểu Bảo Bối lại nói lắp bắp.

Mà Kiều Trác Phàm thì không còn trói buộc thân thể của cô như trước nữa.

Giờ phút này, Tiểu Bảo Bối có thể hành động bình thường ở trong lòng anh.

Đối mặt với gương mặt của Tiểu Bảo Bối đang xoay lại nhìn anh, Kiều Trác Phàm vẫn dùng ánh mắt thâm thúy quan sát cô.

Bởi vì anh hiểu rõ, bây giờ cho dù mình có nói gì làm gì đi nữa, thì cũng không thể thay Tiểu Bảo Bối lý giải lý giải cho mình.

Nếu như cô cần một chút thời gian để hiểu được rõ ràng, vậy thì anh đồng ý cho cô chút thời gian riêng tư để suy nghĩ.

Vì thế, Kiều Trác Phàm đã chuẩn bị tốt để rút khỏi phòng bệnh này.

Nhưng vừa lúc này, Kiều Trác Phàm không ngờ được là Tiểu Bảo Bối vừa rồi còn khóc lóc náo loạn lên, trên khuôn mặt vẫn còn đầy nước mắt, giờ phút này lại bỏ nhào về phía anh, hơn nữa còn chủ động vòng tay lên cổ của Kiều Trác Phàm anh, rồi sau đó thì chôn cả khuôn mặt nhỏ nhắn của mình ở trong lòng anh. Die6n da29n le6 quy1 d9o^~n.

“Tốt quá rồi . . . Thật sự là tốt quá rồi . . .”

Sau khi nín khóc mỉm cười, Tiểu Bảo Bối liên tục lẩm bẩm một câu như vậy.

Mặc dù trong khoảng thời gian này, nhìn sơ qua thì cô vẫn ngây ngô ngốc nghếch như trước. Nhưng mà trong lòng cô có bao nhiêu khổ sở miễn bàn tới.

Trước kia lúc cô và Nhạc Dương cùng xem tiểu thuyết, có một nhân vật nữ phụ bị người xấu làm nhục. Lúc nhìn thấy tình tiết này, Nhạc Dương liền nói nhân vật nữ phụ kia và người yêu của cô ta sẽ không có kết quả. Lúc ấy, Tiểu Bảo Bối không tin. Lúc đọc tới cuối truyện, phát hiện ra nhân vật nữ phụ này đúng là vì điều này mà bị người yêu đá. Sau đó Nhạc Dương còn lên mặt nói mình chính là vua đoán trước.

Thật ra sau khi đọc hết cuốn tiểu thuyết kia xong, Tiểu Bảo Bối còn vì nhân vật nữ phụ này là cảm thấy đau lòng một trận, Nhưng mà rất nhanh lại đọc tới một cuốn tiểu thuyết khác, sau đó cô cũng nhanh chóng quên đi cuốn này.

Nhưng mà những thứ này gần đây xảy ra ở trên người của mình, khiến cho cô thường xuyên nhớ tới cuốn sách kia. Đặc biệt là chuyện sau này nữ phụ gặp phải. . .

Tiểu Bảo Bối cũng cực kỳ lo lắng, cô sẽ gặp phải chuyện giống như nữ phụ mà trong cuốn tiểu thuyết kia đã đề cập, cũng bị Kiều Trác Phàm vứt bỏ.

Ban đầu cô cũng thật sự không có bao nhiêu cảm giác đối với Kiều Trác Phàm. Cho dù mỗi ngày hôn tới hôn lui, được Kiều Trác Phàm cưng chiều, cô cũng chỉ cảm thấy hết sức ỷ lại vào anh thôi.

Nhưng sau khi phát sinh chuyện này, cô lại liên tục lo lắng và bất an rằng mình sẽ bị Kiều Trác Phàm vứt bỏ, khiến cho Tiểu Bảo Bối ý thức được rằng cô không chỉ dừng lại ở mức tiếp nhận Kiều Trác Phàm, mà đã thích anh rồi . . .

Nhưng mà bởi vì điều này, mà cô càng suy tính thiệt hơn và cảm giác càng trở nên căng thẳng hơn. Die6n da29n le6 quy1 d9o^~n.

Mà sau khi xem hết đoạn video này, thì trong lòng của Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy thật may mắn.

Cô thật sự rất may mắn vì Kiều Trác Phàm đã chạy tới kịp thời, khiến cho những chuyện đáng sợ kia không phát sinh trên người cô. Và càng may mắn hơn là, cô không bản, Kiều Trác Phàm sẽ không ghét bỏ cô . . .

Giờ phút này Tiểu Bảo Bối tận tình hưởng thụ giây phút bình yên sau nhiều ngày căng thẳng thần kinh.

Nào ngờ, khi cô đang thoải mái hưởng thụ giây phút sung sướng khó lắm mới có được này, thì người đàn ông nào đó từ đầu tới cuối đều cứng ngắt người lại.

Kiều Trác Phàm vẫn không có quên, lúc này Tiểu Bảo Bối vì không muốn xem video ở trên máy tính bảng mà khóc đến mức nước mắt nước mũi đầy mặt.

Mà cô lại quay mặt lại nhào vào trong lòng của anh, lộ ra cảm thán thoải mái nhẹ nhõm cả người. Đây cũng là điều mà Kiều Trác Phàm vẫn luôn chờ đợi!

Nhưng vấn đề là, Kiều Trác Phàm còn nhớ rõ là vừa rồi Tiểu Bảo Bối khóc thút thít, gương mặt tràn đầy nước mắt, nước mũi cũng chảy ra.

Mà vừa rồi cô vui vẻ nhào vào, mặt còn trực tiếp vui trong lòng của Kiều Trác Phàm anh, điều này có phải đã nói lên cô đã chùi nước mắt nước mũi lên ...

Điều này đối với một người đàn ông có tính sạch sẽ nghiêm trọng mà nói, so với giết anh còn khó chịu hơn.

Nhưng mà nghĩ lại, Tiểu Bảo Bối đã khó chịu giờ mới được bình tĩnh lại, anh không nổi phát hỏa với cô.

Lúc này, Kiều Trác Phàm chỉ có thể cố gắng nhìn chăm chăm lên trần nhà, không dám nhìn tới dấu vết thâm không rõ ở trên áo sơ mi của mình . . .

- - Đường phân cách - -

"Bảo Bối, đến ăn quýt nào!" Lúc Thẩm Niệm Cẩm lần nữa xuất hiện ở bệnh viện, trên tay còn cầm một ít quýt tới. Die^n dan\ & le^ê quy/y do^nn .

Sau khi ngồi xuống giường bệnh của Tiểu Bảo Bối, bà liền chủ động lột một quả cho Tiểu Bảo Bối.

"Cám ơn dì nhỏ!" Tiểu Bảo Bối rất thích ăn quýt, nhưng mà vì bao tử của cô không được tốt nên cha già nhà cô không cho cô ăn nhiều như vậy.

Mỗi lần trong nhà có quả quýt nào, thì lúc nào cha già nhà cô cũng ăn mất hai phần ba. Chỉ để lại cho cô một phần nhỏ.

Bây giờ khó khăn lắm mới có thể ăn nguyên cả quả, Tiểu Bảo Bối vội vàng tách ra thành từng múi nhỏ, nhét vào trong miệng của mình, cái miệng nhỏ không ngừng nhóp nhép.

"Ăn ngon thật . . ."

Cô ăn vô cùng vui vẻ.

Kiều Trác Phàm ngồi ở bên cạnh, nghe thấy cô nói lời này thì cũng quay lại: "Thực sự ăn ngon như vậy?"

Nhìn múi quýt còn dư lại ở trên tay của Tiểu Bảo Bối nhúm mày lại, Kiều Trác Phàm hết sức nghi hoặc.

Kiều Trác Phàm không thích loại trái cây cần phải lột vỏ này, đặc biệt anh cảm thấy mùi của trái quýt này rất khó ngửi.

Nhưng mà hôm nay nhìn vài múi quýt trên bàn tay nhỏ bé của Tiểu Bảo Bối, thì lại cảm thấy cái thứ này lại không đáng ghét giống như trước kia nữa.

"Rất ngọt, rất thơm. Cho anh ngửi thử!" Tiểu Bảo Bối chưa bao giờ được nếm trọn vẹn một quả quýt, lần này đương nhiên đặc biệt muốn được chiêm một mình.

Nhìn thử mà xem, ngay cả lời nói của cô cũng đã nói rõ lập trường rồi.

Tiểu Bảo Bối đưa múi quýt tới bên cạnh mũi cho anh ngửi một chút, sau đó lập tức lấy về.

"Rất thơm, đúng không!" Bởi vì cười, cho nên đôi mắt của Tiểu Bảo Bối cong thành hình trăng lưỡi liềm. Die^n dan\ & le^ê quy/y do^nn .

Nhưng mà tia sáng lộ ra trong đôi mắt kia, thì càng mê người hơn cả ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ kia. Nhìn thấy như vậy, Kiều Trác Phàm có chút thất thần.

Một lúc sau, anh sờ sờ mũi nói: "Chỉ ngửi một cái như vậy, sao có thể ngửi ra mùi gì được chứ?"

"Được rồi, ngửi thêm một cái nữa vậy!" Tiểu Bảo Bối lại một lần nữa đưa múi quýt lại trước mũi của Kiều Trác Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Chương 74.4

Editor: Táo đỏ phổ núi.

Nhưng mà dường như Kiều Trác Phàm nghe không hiểu được những lời này vậy, vào lúc Tiểu Bảo Bối đưa mũi quạt lại trước mũi anh một lần nữa, thì anh há miệng ra ngậm lấy mũi quạt ở trong tay của Tiểu Bảo Bối luôn!

“Ừ, hương vị cũng không tệ!” Nếu như quả quạt này không có mùi gì thì tốt rồi.

Vị đại gia nào đó ăn quạt xong còn không chút hoang mang đưa ra lời bình luận.

Tiểu Bảo Bối sững sờ một lúc lâu rồi lại nhìn mũi quạt trên tay của mình, lập tức nổi giận: “Kiều Trác Phàm, anh là cái tên đại bại hoại, mau trả mũi quạt lại cho em!” d,0dylq.d.

Nói xong cô không để ý có Thảm Niệm Cẩm đang ở đây, bay thẳng về phía Kiều Trác Phàm.

Được rồi, vì tranh cướp một miếng ăn, cô đây cũng rất liều mạng.

Dùng cánh tay không bị quán băng liên tục cạy miệng của Kiều Trác Phàm ra.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Ngay từ đầu anh đã rất vui vẻ hưởng thụ sự chủ động thân thiết hiếm có này của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không biết là sau khi cô nhào tới liền trực tiếp ngồi lên thất lưng của anh.

Động tác này, nhìn qua muốn có bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu mập mờ.

Ngay cả Thảm Niệm Cẩm ở bên cạnh, cũng bị cảnh tượng này làm cho đỏ bừng mặt lên.

Mà Kiều Trác Phàm thì ngoại trừ lợi dụng chuyện Tiểu Bảo Bối ép sát tới thì cũng có chút vương bận vì Thảm Niệm Cẩm vẫn còn ở đây, nhưng mà vẫn thoái mái hưởng thụ cảm giác hiếm có khi Tiểu Bảo Bối ngồi trên người của mình.

Cho đến khi nhai nát miếng quạt và nuốt nó xuống xong, lúc này Kiều Trác Phàm mới bắt đầu phản công.

Ngay trước mặt của Thảm Niệm Cẩm, anh đè đầu của Tiểu Bảo Bối xuống, đưa về phía miệng của mình.

Cho tới khi đôi môi sắp tiếp xúc với nhau, thì Tiểu Bảo Bối vội vàng lấy tay đẩy ra tạo khoảng cách giữa hai người.

Không khí lúc này muốn có bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu.

Thậm chí Tiểu Bảo Bối còn có thể cảm giác được, chỗ mông của mình đang ngồi lên kia, nhiệt độ cũng bắt đầu lan ra.

Điều này đã chứng minh, Kiều Trác Phàm anh . . .

“Kiều Trác Phàm, đừng như vậy . . .” Cô vội vàng muốn trượt xuống khỏi người của anh, nhưng mà đột nhiên lại bị Kiều Trác Phàm giữ chặt lấy eo nhỏ của cô, không cho cô nhúc nhích.

Cảm giác được nhiệt độ trên người của Kiều Trác Phàm ngày càng tăng cao, sắp thiêu đốt cả cái mông của cô luôn. Tiểu Bảo Bối càng lúc càng sốt ruột, lập tức vỗ vỗ ngực của Kiều Trác Phàm, đỏ mặt nổi nóng: “Đáng ghét, mau buông người ta ra!”

Mặc dù Tiểu Bảo Bối có cảm giác hành động của mình rất hung dữ, nhưng mà dưới tác dụng của khuôn mặt đỏ bừng và cảm giác nóng bỏng ở phía dưới, thì một nản lại nhìn lại giống như là cô đang nũng nịu vậy.

Lần này, dù da mặt của Thảm Niệm Cẩm có dày cỡ nào đi nữa cũng không dám ở lại để giãy vò Kiều Trác Phàm, đành bắt đắc dĩ đứng dậy: “Đi đi đây!”

“Đi thông thả, không tiễn!” Đạt được mục đích, Kiều đại gia nhanh chóng đáp lời.

“Đi nhỏ, tại sao không ngồi thêm chút nữa!” Tiểu Bảo Bối giằng co muốn đứng dậy, nhưng mà Kiều Trác Phàm giữ chặt không chịu buông ra. diemndh,qu.y don

Tiểu Bảo Bối nổi giận, lặng lẽ néo một cái ở sau lưng của Kiều Trác Phàm: Cho anh làm chuyện xấu nè!

Đáp lại hành động của cô là cái mông nhỏ của cô bị đánh một cái.

Kiều Trác Phàm nhìn lại cô: “Ngoan ngoan đừng hoảng lại cho anh!

Ác bá!

Không có nhân quyền!

Kiều Trác Phàm tiếp tục làm chuyện xấu, ngón tay nhéo lên cái mũi của cô muốn cái như muốn bày tỏ: Cái thân thể nhỏ bé này muốn nhân quyền gì?

Vào lúc này hai người này vẫn không ngừng mát đưa mây lại, Thẩm Niệm Cẩm không khỏi nổi giận: “Được, tiếp tục ở lại để nhìn trực tiếp các người biểu diễn ‘Yến tiệc nghe nhìn’?”

Thẩm Niệm Cẩm nói như vậy, mới đầu Tiểu Bảo Bối còn buồn bực suy nghĩ xem đến cùng là bà đang nói cái gì.

Nhưng khi Tiểu Bảo Bối nhìn theo ánh mắt của bà đang nhìn vào chỗ cái mũi của mình ngồi xuống, khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên, lần này cô trực tiếp vui mặt của mình vào trong lòng của Kiều Trác Phàm, mạnh mẽ giấu mặt đi.

Quá mất mặt rồi, thì ra hai người bọn họ đã sớm ngồi mập mờ như vậy rồi?

Vậy mà cô còn cho rằng không có gì?

Bây giờ Tiểu Bảo Bối có cảm giác mình không còn mặt mũi nào đi ra gặp Thẩm Niệm Cẩm nữa. Nên trực tiếp giấu mặt mình đi, muốn là đà điều!

Hưởng thụ hành động chủ động nhưng nhớ yêu thương của người nào trong lúc cô đang xấu hổ, lông mày của Kiều Trác Phàm giãn ra. Sau đó anh khẽ nhướn mày đối mặt với Thẩm Niệm Cẩm, khoe miệng tạo thành một đường cong: “Ồ lại nghe cũng không có vấn đề gì! Như vậy thì có thể cổ vũ đi sớm ngày tìm được người tình như ý!”

Đương nhiên Thẩm Niệm Cẩm biết rõ mục đích của buổi diễn tuồng này, không phải vì ngại bà vẫn còn ở chỗ này vướng tay vướng chân khiến cho anh không thể làm được những hành động lén lút khác hay sao?

Mặc dù có chút tức giận với hành động giống như người điên của Kiều Trác Phàm, nhưng mà Thẩm Niệm Cẩm cũng biết mình không phải là đối thủ của người có da mặt dày này, cuối cùng đành nói: “Không cần, cháu hãy giữ lại từ từ mà hưởng thụ đi là được!”

“Được rồi, đi thông thả không tiễn. Ra cửa nhớ để quần áo vừa mới mang tới lại, còn nữa đóng cửa lại!”

Hôm nay sở dĩ Thẩm Niệm Cẩm có thể đi vào đây còn không phải là do tính cách thích sạch sẽ của Kiều đại gia hay sao, làm sao anh có thể chịu đựng được khi toàn thân đều dính máu của Tiểu Bảo Bối, bây giờ lại còn bị cô cọ hết nước mắt nước mũi vào? Còn nữa, quần áo bệnh nhân của bệnh viện Kiều đại gia cũng không chịu thay. Bởi vì anh cảm thấy, quần áo này đã không biết bao nhiêu người mặc rồi.

Cho nên anh đã dặn dò Thẩm Niệm Cẩm mang quần áo của hai người bọn họ đến. Nhưng không ngờ được, Thẩm Niệm Cẩm vừa tới liền ngồi xuống ăn quýt, một chút ý định rời đi cũng không có. Rơi vào đường cùng, Kiều Trác Phàm chỉ có thể làm ra hạ sách này.

Thật ra, anh căn bản không có ý định để cho người khác nhìn thấy bộ dạng ngượng ngùng của Tiểu Bảo Bối.

Một đêm kia, anh muốn cô.

Mặc dù lúc ấy cơn giận của anh rất lớn, nhưng mà anh không thể không thừa nhận, lúc đó toàn thân của Tiểu Bảo Bối hồng hào như trứng tôm vậy, nhìn cực kỳ mê người.

Đẹp như vậy, kể từ lúc nhìn thấy ngày hôm đó, Kiều Trác Phàm liền không có dự định chia sẻ với bất cứ người nào, mặc kệ là nam hay nữ đi nữa.

Nếu như bây giờ Thẩm Niệm Cẩm vẫn còn mặt dày muốn ở lại, thì Kiều Trác Phàm sẽ trực tiếp đá bà ra cửa.

“Tên nhóc thú vị này, chờ khi đi trở về đi nhất định sẽ nói với mẹ con là con có vợ quên mẹ!” Thẩm Niệm Cẩm tức giận bỏ lại một câu rồi đi ra khỏi cửa.

Cho tới khi người phụ nữ này đã rời đi rồi, mà cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo Bối vẫn tiếp tục vui ở trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Nhắm mắt hưởng thụ hành động thân mật hiếm có này, Kiều Trác Phàm vẫn không ngừng lẩm bẩm trong miệng: “Nhóc con không biết xấu hổ này, bây giờ đã biết xấu hổ rồi sao? Mới vừa rồi còn làm gì?”

Mặc dù những lời này của anh giống như là đang nói nhảm, nhưng mà nhìn độ cong trên khóe miệng của anh, thì có thể thấy được giống như anh đang dung túng cho Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối vốn là muốn phản bác, nhưng lúc này mặt của cô lại bóng bừng lên. Cô lo lắng nếu như cô ngẩng đầu lên, thì sẽ mất mặt.

Cho nên cô liền dứt khoát cứ ôm Kiều Trác Phàm như vậy, để cho anh nói tùy ý đi.

Mặt trời ngả về tây, ánh nắng chiều vừa vãn chiếu vào đôi trai gái đang ôm chặt lấy nhau ở trên giường, khiến cho cảnh tượng này tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ động lòng người . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Chương 74.5

“Huyền Huyền, con về nhà hả?” Lúc chập tối, Tiểu Vi đang ở nhà xem ti vi.

Đây là một căn hộ kiểu mẫu cỡ nhỏ, Tiểu Vi đã dùng lợi nhuận cổ phiếu được chia nhiều năm để mua lại.

Nhưng mà căn nhà như vậy ba người ở cũng vẫn rất trống trải. Hơn nữa, những năm gần đây chồng của Tiểu Vi cũng thường xuyên đi công tác ở nơi khác, mà Tiểu Huyền thì gả cho Quý Xuyên, cho nên, trong căn nhà rộng rãi này chỉ còn mình Tiểu Vi ở. điểm dân nên quynon.

Hơn nữa, bởi vì tính cách của Tiểu Vi rất hiếu thắng, không chỉ là với Tiểu Đăng, mà còn với tất cả những người thân của nhà họ Tiểu đều giống như vậy. Bởi vì như vậy, nên họ hàng thân thích cũng ít đi lại với bà ta.

Cứ như vậy, căn phòng rộng rãi này của bà ta cũng không có người tới.

Cho nên, nếu như cửa chính nhà này có động tĩnh gì, thì Tiểu Vi cũng sẽ đột nhiên đi về phía này, giống như lúc này.

“Vâng, là con!” Thật sự là giọng nói của Tiểu Huyền, điều này khiến cho một người phải ở nhà cô đơn một mình nhiều ngày như Tiểu Vi, lúc này trở nên rất vui vẻ.

“Cái con bé này, cam lòng về nhà rồi sao?” Ngoài miệng mặc dù Tiểu Vi nói như vậy, nhưng mà vẻ mặt đều tràn đầy vui vẻ.

Nhưng mà ngày hôm nay không biết là Tiểu Huyền bị làm sao nữa, từ lúc đi vào liền liên tục cúi gằm đầu xuống, tâm tình hình như không được tốt lắm.

“Cái con bé này, làm sao vậy?” Tiểu Vi đã nhận ra điều khác thường, đi về phía cửa chính.

Mà sau khi Tiểu Huyền cởi giày ra xong, liền lướt qua người của bà ta, đi lên trên lầu.

“Mẹ, con không sao! Chỉ là sáng sớm hôm nay dậy hơi sớm một chút, bây giờ vô cùng buồn ngủ. Con đi lên lầu ngủ trước một lát, lát nữa sẽ xuống ăn cơm và nói chuyện với mẹ!”

Có lẽ là vì câu nói cuối cùng của Tiểu Huyền, ‘Lát nữa sẽ xuống ăn cơm và nói chuyện phiếm với mẹ.’ khiến cho Tiểu Vi đã bao lâu rồi không nhận được sự ấm áp của người trong nhà liền tạm thời quên mất tất cả. Ngay cả việc chạy theo để chất vấn nguyên nhân Tiểu Huyền về nhà cũng quên luôn.

“Được rồi, bây giờ mẹ sẽ vào bếp nấu cho con chút đồ ăn, đợi lát nữa làm xong mẹ sẽ gọi con!”

Hiếm khi mới có người về nhà ăn cơm cùng với bà ta, nên lúc này tâm trạng của Tiểu Vi rất tốt. Bà ta rất ít khi vào bếp, hôm nay lại bắt đầu vào bếp bận rộn một phen.

Mặc dù khói dầu hun cho bà ta sặc sụa, nhưng mà vì có thể cùng con gái ăn một bữa cơm, Tiểu Vi không oán hận một câu nào.

Mà Tiểu Vi đang bận rộn ở trong phòng bếp dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được, Tiểu Huyền sau khi tự mình trở về nhà mẹ đẻ thì liền núp ở trong phòng mình, móc ra một cái gương nhỏ soi mặt.

Khi cô ta giơ gương lên nhìn khuôn mặt mình trên gương, thì trên đó xuất hiện một khuôn mặt hoàn toàn ngược lại với khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp so với lúc bình thường. Trên khuôn mặt của cô ta bây giờ, ngoài trừ những vết sưng đỏ bị phỏng ra, còn có một vết phỏng rộp mọng nước ở chỗ nốt ruồi ở đuôi mắt.

Nhìn chính mình qua gương, dưới con nóng giận Tiểu Huyền liền ném cái gương nhỏ ra ngoài cửa sổ, sau đó lấy tay che mặt trốn vào góc tường òa khóc lên.

Sợ tiếng khóc của mình sẽ khiến cho mẹ ở dưới lầu nghe thấy được, Tiểu Huyền chỉ có thể đè nén tiếng khóc của mình lại.

Lặng lẽ khóc thút thít, là đau đớn nhất!

Lúc này Tiểu Huyền đã hiểu rõ điều này.

Hôm nay sau khi bị Tiểu Bảo Bối gọi và phê nóng lên đầu xong, cô liền đi bệnh viện. Mặc dù đã xử lý qua, tình huống cũng tạm thời ổn định lại. Nhưng mà bác sĩ nói, nếu như để vết thương nhiễm trùng thì có thể để lại sẹo . . .

Đặc biệt là chỗ bị rộp nước lên kia.

Mà Tiểu Huyền biết rõ, Quý Xuyên thích nhất chính là cái nốt ruồi ở đuôi mắt này của cô.

Mỗi lần lúc triền miên, Quý Xuyên đều thích hôn lên đó, gặm cắn chỗ đó.

Nếu như không có nốt ruồi này nữa, nếu như gương mặt của cô bị sẹo lồi lõm, Quý Xuyên còn có thể muốn cô nữa không?

Chính bởi vì như vậy, nên cô mới về nhà mẹ đẻ. Ngoại trừ sợ vết thương bị nhiễm trùng ra, cô còn lo lắng Quý Xuyên nhìn thấy mình như vậy . . .

Nhưng mà vết thương như vậy, không thể nào bằng phẳng mà khỏi ngay được.

Bây giờ điều Tiểu Huyền lo lắng hơn là ngày mai sao cô ta có thể đi ra ngoài gặp người được đây?

“Tiểu Bảo Bối, tao thừa nhận là tao có lỗi với mày. Nhưng mà sao mày có thể đối xử với tao tàn nhẫn như vậy chứ?” Đường như Tiểu Huyền đã quên mất, nếu như cô ta không làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy đối với Tiểu Bảo Bối, thì sao Tiểu Bảo Bối có thể đối xử với cô ta như thế này được?

Nhưng mà cho dù cô ta có oán hận như thế nào đi nữa, thì gương mặt này của cô trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể nào đi gặp người khác được . . .

- - Đường phân cách - -

Vừa rạng sáng ngày thứ hai. . .

Lúc này trong phòng bệnh VIP mà hôm qua Kiều Trác Phàm đã chỉ định, liên vang lên một đoạn đối thoại khiến cho người ta mặt đỏ tía tai.

“Tiểu Bảo Bối, em mau làm nhanh lên!” Kiều Trác Phàm vô cùng lo lắng, giống như là một người đàn ông hy vọng được giải thoát một cách gấp rút.

“Kiều Trác Phàm, anh không hét lớn như vậy thì sẽ chết à!” So sánh với anh, thì Tiểu Bảo Bối lạnh nhạt hơn rất nhiều. Nhưng mà cẩn thận nghe trong lời nói, thì bạn cũng sẽ nghe ra được trong giọng nói kia mang theo một chút xấu hổ và ngượng ngùng.

“Sẽ chết. Ai bảo em không làm nhanh lên chứ?”

“Hừ hừ . . . Sắp nghẹn chết ông rồi!” Một người đàn ông nào đó gầm gừ. Hơn nữa, giọng nói buổi sáng của người đàn ông này còn đặc biệt khàn khàn, khiến cho những y tá đi qua ở bên ngoài mơ tưởng viễn vông.

Khi hai cô y tá ngó dáo dác nhìn phòng bệnh này, bọn họ không hề biết là trong phòng bệnh này thật ra chỉ đang cời một cái áo sơ mi ra mà thôi.

Kể từ lúc áo sơ mi bị dính máu lên ngày hôm qua, Kiều Trác Phàm đại gia có bệnh thích sạch sẽ liền định chờ Tiểu Bảo Bối tỉnh lại thì sẽ thay quần áo. Nhưng mà sau đó, anh phát hiện ra ở đây không có áo bệnh nhân mặc một lần. Cuối cùng, vị đại gia này chỉ có thể cắn răng chịu đựng chờ Thẩm Niệm Cẩm đưa quần áo sạch tới. Trong quá trình này, áo sơ mi lại bị Tiểu Bảo Bối coi thành một cái rế lau, lại cọ hết nước mắt nước mũi lên. Kiều đại gia vốn đã sớm ‘ôm hận trong lòng’.

Vất vả lắm Thẩm Niệm Cẩm mới đưa quần áo tới, ai ngờ được, Tiểu Bảo Bối này lại vô lại tới mức nằm ở trên người của anh ngủ luôn.

Đối với lần này, Kiều đại gia cắn răng nghiêng lợi. Theo ý của anh, Tiểu Bảo Bối không chỉ khiến cho anh phải miễn cưỡng mặc bộ quần áo bẩn qua một đêm không nói, lại còn muốn bỏ mặc người anh em đang có khí thế bùng bùng này qua một bên.

Nhìn thấy cô ngủ thẳng như vậy, anh có thể gọi cô dậy nhưng cuối cùng lại không nỡ lòng gọi cô tỉnh lại.

Cứ mặc quần áo bẩn ngủ qua một đêm như vậy, đã là cực hạn của Kiều đại thiếu rồi.

Chờ Tiểu Bảo Bối vừa mở mắt ra, Kiều đại thiếu liền bắt đầu gầm gừ lên với cô, bảo cô nhanh chóng giúp anh thay quần áo tắm rửa. Đối với chuyện thích sạch sẽ này, từ trước tới giờ Kiều đại gia vẫn luôn nghiêm túc.

Đương nhiên, nếu như điều kiện cho phép thì Kiều đại gia rất muốn tự mình giải quyết, bởi vì như vậy thì anh có thể nhanh chóng thoát khỏi bộ quần áo bẩn này. Nhưng vấn đề là hai người bọn họ bây giờ chỉ còn lại duy nhất bàn tay phải, chuyện gì cũng cần phải có hai người phối hợp xử lý.

Giống như bây giờ, cời bỏ được một cái áo sơ mi, đã mất bao nhiêu là sức lực rồi. Kiều đại gia lại còn muốn được voi đòi tiên: “Đem phía dưới cời ra luôn đi.”

“Em không làm!” Nhìn theo ánh mắt của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối thấy Kiều Trác Phàm đang nhìn dây lưng, vội vàng giả mồm muốn lác mồm bỏ chạy.

Muốn cô hỗ trợ cời quần ra?

Đây không phải là tình tiết mà trong tiểu thuyết hay nhắc đến sao? Giống như là nam chính nào đó ở trong nhà tắm dụ dỗ đe dọa biến thái các kiểu để uy hiếp nữ chính cời quần ra giúp anh ta, sau đó hoành hành ngang ngược.

Chẳng qua ý nghĩ này chỉ chọt lóe lên, Tiểu Bảo Bối đã cảm thấy tà ác rồi.

Bây giờ cô không trốn, thì còn ở trong này chờ cái gì nữa?

Hừ hừ . . .

Người phụ nữ nào đó vỗ vỗ cái mông nhỏ, bắt đầu chuẩn bị chuồn mất.

Nhưng mà mới đi tới cửa, đã bị chặn lại.

Lúc này, nửa người trên cường tráng của Kiều Trác Phàm lộ ra, cứ như vậy ngăn cản cửa phòng vệ sinh.

Tiểu Bảo Bối muốn trốn sang bên trái, anh liền ngăn cản ở bên trái. Cô muốn chui sang khe hở bên phải, anh lại nhanh chóng nghiêng người về bên phải, tóm lại là vây cô ở trong phòng vệ sinh.

Nhìn bộ dạng của cô như hận không thể trực tiếp đào một cái hố ở dưới đất để trốn, vị đại gia nào đó nói: “Làm gì nào? Anh hầu hạ em cả ngày, bảo em giúp anh một chút việc em lại không muốn?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Kiều Trác Phàm Cưng Chiều Cô

"Nhanh lên mau côi phía dưới ra đi, sau đó sẽ không còn chuyện của em nữa." Kiều Trác Phàm thúc giục, vẻ mặt hết sức không kiên nhẫn, bộ dạng vô cùng vội vàng muốn đem cả người kỳ cộ thật sạch sẽ.

Nếu như anh có thể không chế ý cười vui vẻ ở đáy mắt, khiến cho nó không thể hiện rõ ràng ra, thì đoán chừng hiệu quả sẽ càng giống như thật hơn.

"Á . . ." Đột nhiên Tiểu Bảo Bối hét ầm lên.

"Cái gì mà hét như quỷ nhập vào người vậy?" Thành thật mà nói, Kiều Trác Phàm thích những người chừng chặc hơn.

Dường như, những vị tổng giám đốc của các công ty xí nghiệp thành công đều như vậy.

Ở công ty của anh, nếu như những người không chừng chặc thì đã bị khai trừ rồi.

Những trường hợp cá biệt, thì Kiều Trác Phàm sẽ đặt ở vị trí mà mắt không thấy tâm không phiền.

Trước mặt anh bây giờ chính là kiểu người ngu xuẩn như vậy, lúc nào cũng hành động lỗ mãng!

Nhưng mà hết lần này tới lần khác, Kiều Trác Phàm anh không có cách nào chán ghét cô được . . .

Nhìn thấy cô hét lên như vậy, đôi mắt lại tròn tròn lên, ngay cả anh cũng cảm thấy có chút khẩn trương.

Nhưng mà dưới ánh mắt chuyên tâm của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối lại giống như cô dẫu nhỏ vậy, hai tay gãi gãi bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, có chút rối rắm hỏi anh: “Kiều Trác Phàm đột nhiên em mới nhớ tới, ngày hôm qua ai đã thay quần áo giúp cho em?”

“Em nói xem còn có thể là ai?” Kiều Trác Phàm không trả lời thẳng, mà đôi môi mỏng khẽ hỏi lại một câu.

Nụ cười xinh đẹp kia còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời ngoài kia.

Thậm chí, Kiều Trác Phàm còn nháy nháy mắt ra ám hiệu đối với Tiểu Bảo Bối.

Một bộ dạng treu chọc người như vậy, ngay cả đàn ông nhìn thấy thì tim cũng phải đập thình thịch.

Nhưng mà bây giờ Tiểu Bảo Bối còn đang rối rắm ai đã thay quần áo giúp cô, nên trước mắt không có tâm tư về phương diện kia.

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm nháy mắt ra hiệu đối với cô, đột nhiên cô hỏi: “Chẳng lẽ là di nhỏ?”

Di nhỏ và cô đều là phụ nữ, để cho bà ấy nhìn thấy thì cũng không có vấn đề gì.

Tiểu Bảo Bối thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vừa nghe thấy câu trả lời như vậy thì nụ cười trở nên cứng đờ.

“Chẳng lẽ em không phát hiện ra đáp án đã rất rõ ràng rồi hay sao?” Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối vẫn còn đang định chui qua khe hở đi ra, anh tiếp tục tránh sang bên cạnh, ngăn cản đường đi của cô.

“Em biết chứ, là di nhỏ chứ còn ai nữa!”

“Di nhỏ cái đầu em đó! Là do ông đây đã thay giúp em!”

Anh lại một lần nữa đánh giá cao chỉ số thông minh của cô rồi.

Tại sao lại có thể là di nhỏ được chứ?

Chỉ cần Kiều Trác Phàm anh ở đây, thì những người khác đừng nghĩ lại gần cô. Lại càng đừng nói nhìn thấy thân thể của cô, cho dù là phụ nữ cũng đều không được!

Lúc này đây, sau khi Kiều Trác Phàm trực tiếp nói cho cô biết đáp án, còn dùng vẻ mặt em hãy mau ‘báo đáp đền ơn’ anh đi, nói cho Tiểu Bảo Bối: “Có thấy anh đã hầu hạ em nhiều như thế nào chưa, em chỉ cời quần áo ra giúp anh thôi, sẽ bị mẻ tay sứt chân gì à?”

Nhưng mà nếu như Tiểu Bảo Bối nổi tiếng ngu xuẩn có thể giác ngộ được như vậy, đoán chừng Kiều Trác Phàm sẽ phải chờ tới kiếp sau cô làm người một lần nữa thì mới có thể.

Sau khi anh bỏ lại những lời kia, Tiểu Bảo Bối lại gào khóc nói: “Sắc lang! Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hèn hạ!”

Tôm lại chỉ cần từ ngữ nào có thể dùng để mắng chửi người thì Tiểu Bảo Bối đều dùng tới.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối bị chọc cho nhảy tới nhảy lui, đột nhiên Kiều đại gia ý thức được, chỉ số thông minh của cô không cao. Phân rõ phải trái đúng sai với cô đúng là không nói rõ ràng được.

Sau đó, liền đưa tay ra ngăn lại, một bộ dạng để cho em chiếm tiện nghi đi anh nói: “Em đã cảm thấy anh thay quần áo giúp cho em là chiếm tiện nghi của em, vậy thì bây giờ em có thể thay quần áo cho anh! Muốn chiếm bao nhiêu tiện nghi anh đều để cho em tùy ý!”

Lúc này, Kiều Trác Phàm ưỡn ngực ra, bộ dạng giống như là rất rộng lượng vậy.

Đột nhiên bị Kiều Trác Phàm nói như vậy, Tiểu Bảo Bối gãi gãi đầu sau đó nói: “Hình như đúng là như vậy . . .”

Đối với câu này, sói đuôi dài Kiều khẽ vẩy vẩy đuôi ở đằng sau, giống như là đang lên mặt kế hoạch tà ác của mình đã thành công.

Nhưng vừa lúc đó, Tiểu Bảo Bối vốn lộ vẻ mặt ngốc nghếch lại nói: “Anh nghĩ rằng em sẽ nói như vậy sao? Em không có đàn như vậy đâu!”

Hừ hừ!

Dĩ nhiên là Kiều Trác Phàm muốn phản kích cô.

Nhưng mà cô rất thông minh, nhanh chóng nhận ra ngay!

Nếu như thật sự bị anh lừa gạt cời quần áo ra giúp anh, vậy thì sẽ mất mặt biết bao nhiêu?

Nhân lúc Kiều Trác Phàm bị một câu nói như vậy của cô làm cho có chút thất thần, Tiểu Bảo Bối vội vàng nhân cơ hội này, liền chui qua khe hở nhỏ bên cạnh anh. Sau đó cô vỗ vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ của mình hoảng hốt chạy thực mạng.

Để lại một người đàn ông ở trong phòng tắm vì hành động có chút không tiện là liên tục lẩm bẩm chửi rửa.

“Tiểu Bảo Bối, em là đồ nhóc con không biết xấu hổ. Uống công anh luôn đối xử tốt với em như vậy, vậy mà vào thời điểm mấu chốt em lại ném anh qua một bên cứ mặc kệ như vậy sao!”

"Tiểu Bảo Bối, chờ anh tắm rửa xong, xem anh sẽ trừng trị em như thế nào!

“ . . .” Bên trong thỉnh thoảng vang lên tiếng lẩm bẩm của người đàn ông.

Mà Tiểu Bảo Bối thì nghênh ngang đi tản bộ ở bên ngoài.

Bởi vì cô biết rõ, nếu như Kiều Trác Phàm thực sự muốn trừng trị cô, thì vừa rồi anh sẽ không để cho cô đi ra như vậy . . .

- - Đường phân cách - -

"Huyền Huyền, đây là canh hạt sen mẹ nấu cho con, con mau ăn nhân lúc còn nóng đi!”

“Cái con bé này cũng thật là, ngày hôm qua con về nhà mẹ đã làm biết bao nhiêu đồ ăn. Ai ngờ con lại ngủ thiếp đi, thật đáng tiếc . . .”

Dường như Tiểu Vi rất hào hứng và vui vẻ.

Nhất là khi nhìn thấy Tiểu Huyền từ trên lầu đi xuống, bà ta lại lo bận rộn.

“Con ở đó mè nheo cái gì chứ? Những thứ này còn nóng mau ăn đi!”

Sau khi bận rộn một lúc vòng trở lại, thì thấy Tiểu Huyền vẫn không nhúc nhích tí nào, Tiểu Vi lại thúc giục.

“Mẹ, con biết rồi!”

Sau khi chỉnh lại đầu tóc che ở trên má ôn hòa xong, lúc này Tiểu Huyền mới bung canh hạt sen lên bắt đầu uống.

Thành thật mà nói, ngày hôm qua lúc về nhà, cô ta cũng dùng phương thức này để lừa gạt mẹ mình.

Cô ta chỉ hy vọng, một chiều này ngày hôm nay vẫn sẽ phát huy hiệu quả. Sau khi ăn bữa sáng xong, có thể rời đi. Đợi buổi tối thì trở về.

Đương nhiên, ban ngày cô ta cũng không có dự định mang khuôn mặt này tới công ty để gặp Quý Xuyên và đồng nghiệp.

Từ tối hôm qua cô ta đã gọi điện thoại nói cho Quý Xuyên là hai ngày nay mẹ của cô ta không được khỏe, cô ta cần ở lại nhà để chăm sóc bà ta, rồi bảo Quý Xuyên xin nghỉ giúp cô ta.

Trong vấn đề này, Quý Xuyên đồng ý ngay với cô ta, lại không hề đề cập là muốn qua thăm mẹ của cô ta các kiểu khiến cho cô ta lo lắng lộ ra chân tướng sự thật.

Điều này khiến cho Tiểu Huyền thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại có chút mất mát.

Người phụ nữ nào mà không hy vọng mình gả cho một người chồng biết quan tâm mình?

Nhưng mà trước mắt như vậy đối với cô ta mà nói chính là kết quả tốt nhất.

Bởi vì như vậy, tối thiểu cô ta không cần phải lo lắng bản thân mình phải dùng gương mặt này để xuất hiện trước mặt của Quý Xuyên.

Nhưng mà vào lúc Tiểu Huyền uống canh hạt sen thì hình như Tiểu Vi có để ý thấy cái gì đó, chậm rãi đi về phía của cô ta.

“Mẹ à, con no bụng rồi. Con đi làm trước!” Thấy Tiểu Vi sắp đi tới bên cạnh mình, Tiểu Huyền vội vàng bỏ chén xuống, lập tức đứng dậy, chuẩn bị đi về phía cửa chính.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Chương 75.2

Nhưng vừa lúc đó, giọng nói của Tiểu Vi ở phía sau lại vang lên: “Huyền Huyền, con đứng lại đó cho mẹ!”

“Mẹ, mẹ còn có chuyện gì sao?” Sau khi nghe thấy giọng nói có chút không được tốt của mẹ, Tiểu Huyền hỏi theo bản năng.

Nhưng mà cô ta vẫn đứng quay lưng về phía mẹ mình.

Bởi vì cô lo lắng, gương mặt sưng đỏ kia của mình sẽ dọa cho mẹ cô ta sợ hãi.

“Con quay mặt lại đây cho mẹ!” Giọng nói của Tiểu Vi, rõ ràng là đã có chút tức giận.

“Mẹ . . .” Bộ dạng của Tiểu Huyền rõ ràng cũng cứng đờ lại, thậm chí còn có chút run rẩy.

Điều này khiến cho Tiểu Vi càng khẳng định, chắc chắn là con gái mình đã xảy ra chuyện gì đó!

“Quay lại đây cho mẹ!” Nói đến đây, Tiểu Vi quyết đoán đặt thứ gì đó ở trong tay qua một bên, vội vàng đi lại trước mặt của Tiểu Huyền.

Mà lúc này thì Tiểu Huyền lại thỏa hiệp.

“Mẹ, con quay lại là được mà!”

Cô ta từ từ xoay người lại ở trước mặt của Tiểu Vi.

“Trời ạ . . .” Khi thấy gương mặt bị đỏ bừng và còn có cả rộp nước, Tiểu Vi kinh ngạc và hoảng sợ sắp ngã ngồi xuống dưới đất.

May là Tiểu Huyền phát hiện ra, vội vàng đỡ bà ta dậy, lúc này mới không khiến cho Tiểu Vi không bị ngã quá chật vật.

“Con gái à, mặt mũi của con như thế này là sao?” Nhìn gương mặt đỏ của Tiểu Huyền, toàn thân của Tiểu Vi không ngừng run rẩy.

Phải biết là, phụ nữ ngoại trừ cần có một cái đầu thông minh ra, thì càng phải cần có một gương mặt xinh xắn.

Tiểu Vi vốn rất đắc ý, bởi vì con gái của bà ta có được cả hai thứ kia. Hơn nữa, nhà họ Tiểu bọn họ cũng có chút tiền. Đây cũng chính là nguyên nhân mà Tiểu Vi cảm thấy Quý Xuyên không xứng với con gái của bà ta.

Nhưng mà bây giờ ai có thể nói cho bà biết gương mặt này của Tiểu Huyền là như thế nào?

Tại sao lại đỏ giống như quan công vậy?

Còn nữa, vết rộp nước này là thế nào?

Tiểu Huyền liên tục bị hỏi những vấn đề này, liên tục mím môi không trả lời.

Bộ dạng kia, nhìn qua có chút như muốn nói lại thôi.

Lập tức khiến cho Tiểu Vi nổi giận: “Có phải là do cái thằng Quý Xuyên lưu manh kia không? Chết tiệt, thằng đó lại dám đối xử với con gái của mẹ như vậy . . .”

Tiểu Vi chỉ nói đến đây, cũng không thêm quan tâm tới bản thân mình vừa mới hoa mắt chóng mặt, liền đứng dậy đi ra cửa.

Đến cuối cùng vẫn là Tiểu Huyền can lại.

"Mẹ à, không phải là Quý Xuyên!"

"Không phải là Quý Xuyên? Không phải là Quý Xuyên thì còn ai vào đây? Tiểu Huyền mẹ nói cho con biết, con đừng vì người đàn ông này mà khinh thường bản thân mình, không đáng tí nào!"

Đã có lần Tiểu Vi cho rằng, những việc mà Tiểu Huyền làm bây giờ, đều giống như những lần trước mỗi khi bà ở trước mặt Tiểu Huyền nói về Quý Xuyên, thì Tiểu Huyền đều liều mạng thanh minh cho người đàn ông này.

“Mẹ, lần này thật sự không phải là lỗi của Quý Xuyên!” Tiểu Huyền ôm chặt lấy mẹ mình, chỉ sợ mình buông lỏng ra một chút thì mẹ sẽ thật sự tìm tới Quý Xuyên.

Mà bây giờ, Tiểu Huyền thực sự không muốn dùng khuôn mặt này để đối mặt với Quý Xuyên.

“Không phải lỗi của cậu ta? Đó là . . .” Nhìn bộ mặt đầy nước mắt nước mũi của Tiểu Huyền, Tiểu Vi lập tức mềm lòng.

Dù sao bà ta cũng là một người mẹ.

Làm gì có người mẹ nào hy vọng chuyện mà mình làm lại khiến cho con của mình phải rơi lệ?

“Mẹ, là Tiểu Bảo Bối! Là cô ta đã dùng cả phê nóng gọi lên người con, còn dùng mảnh sành ly sứ để uy hiếp con, làm hại con bị kéo dài lỡ thời gian đi tới bệnh viện!” Nếu như sớm đi tới bệnh viện một chút, bác sĩ nói sẽ không tệ hại như bây giờ.

“Cái gì? Lại có thể là cái tên súc sinh chết tiệt kia sao!” Tiểu Vi vừa nghe thấy, ánh mắt của bà ta liền trở nên dữ dằn.

“Đúng vậy, hôm trước con tới tập đoàn Đế Phàm, vừa đúng lúc nhìn thấy cô ta ở trong đó. Con vốn nghĩ muốn nói lời xin lỗi với cô ta về chuyện hôm đó. Ngay từ đầu con đã cho rằng cô ta quên những chuyện này rồi, ai ngờ cô ta lại lừa con tới quán cà phê, dùng cả phê nóng gọi lên người con . . .”

“Con gái ngọc của mẹ, mẹ đã nói là con cứ để mặc mọi chuyện đi, không cần phải xin lỗi cái thứ súc sinh kia. Tại sao con lại ngu như vậy?” Chuyện như vậy, người phụ nữ kia sao có thể chịu được? Điều này, Tiểu Vi cũng hiểu rõ.

Nhìn gương mặt đầy vết thương của con gái, Tiểu Vi vẫn đẩy hết mọi lỗi lầm lên trên người của Tiểu Bảo Bối.

“Mẹ, con cũng không ngờ được cô ta lại có phản ứng lớn như vậy . . .” Bây giờ Tiểu Huyền không thể quay về chỗ Quý Xuyên, chỉ có thể thổ lộ lòng mình với mẹ.

Mà sau khi Tiểu Vi nghe xong những lời này của cô ta thì chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu: “Bây giờ những thứ này không đề cập tới nữa! Mẹ có quen một bác sĩ, đối với lĩnh vực này rất là thành thạo. Mẹ nghĩ bây giờ chúng ta nên đi kiểm tra lại gương mặt này trước đã!” Đối với khuôn mặt này, Tiểu Vi còn lo lắng và đề ý hơn cả Tiểu Huyền.

Ở trong mắt của Tiểu Vi, người phụ nữ dù có đầu óc thông minh đi chăng nữa, cùng lắm thì cũng chỉ là thêu hoa trên gấm. Nếu như không có gương mặt, đầu óc có thông minh hơn nữa thì có lợi ích gì?

“Mấy ngày tới con đừng tới công ty, bây giờ chúng ta đi tới bệnh viện trước!” Nói đến đây, Tiểu Vi đã không còn sợ hãi như trước nữa.

“Mẹ, người bác sĩ kia của mẹ, có thật sự giỏi như vậy không?” Đối với chuyện mẹ nói, Tiểu Huyền nửa tin nửa ngờ.

Sau khi từ bệnh viện đi ra, Tiểu Huyền vẫn luôn hỏi thăm khắp nơi xem có chỗ nào có thể trị tận gốc được vết bỏng này. Nhưng mà bác sĩ nào cũng nói cho cô ta biết, vết thương này chắc là sẽ để lại sẹo, không thể tránh khỏi được.

Chính bởi cái dạng này, nên hai ngày nay cô ta mới có thể trôi qua trong tuyệt vọng.

Mà bây giờ, một câu nói của Tiểu Vi khiến cho cô ta lần nữa đẩy lên hy vọng.

“Con có biết trước kia mẹ cũng bị phỏng ở trên đùi, diện tích rất lớn. Nhưng cuối cùng không phải là không có vết sẹo nào hay sao?” Nhưng mà nguồn gốc của vết bỏng này, Tiểu Vi chưa bao giờ nói cho bất cứ kẻ nào.

Thậm chí, nếu như có thể Tiểu Vi cũng không muốn nói cho bất cứ kẻ nào chuyện mình quen biết vị bác sĩ này.

Nhưng mà bây giờ thấy tình huống của con gái, bà ta không thể không ruộng bỏ lựa chọn ban đầu của chính mình.

“Chính là bác sĩ trị liệu?” Tiểu Huyền nghe thấy như vậy, càng cảm thấy vui vẻ.

“Đúng vậy!”

“Tốt quá rồi mẹ à, mẹ mau đưa con đi đi!” Nghe thấy câu trả lời thuyết phục, khiến cho Tiểu Huyền cảm thấy cuộc sống tràn đầy hy vọng.

Mà lúc này Tiểu Vi cũng lộ ra một nụ cười.

Mặc kệ làm chuyện gì, bà ta cũng đều muốn mạnh mẽ.

Cho dù là trong chuyện của con gái, bà cũng không cho phép bản thân mình để lại bất cứ sai lầm nào! Cho nên, bà tuyệt đối không cho phép trên khuôn mặt của con gái có bất cứ vết thương nào, ảnh hưởng tới cuộc sống của con bé và phá hủy đi kế hoạch muốn cướp đi tất cả mọi thứ của Tiểu Đằng mà bà đã vạch ra.

Nghĩ tới đây, Tiểu Vi dứt khoát kéo Tiểu Huyền đang khóc sụt sùi ở dưới đất lên, sai bước đi về phía cửa lớn.

Cho đến khi sắp bước tới cửa lớn, Tiểu Vi mới cắn răng nghiêng lợi nói: “Cái con súc sinh Tiểu Bảo Bối kia, mẹ nhất định sẽ không tha cho nó!”

Cuối cùng bóng lưng của hai mẹ con bọn họ đều biến mất ở chỗ cánh cửa.

Chỉ có tiếng nói âm lãnh vừa rồi của Tiểu Vi còn vang vọng lại một lúc lâu trong căn phòng này . . .

- - Đường phân cách - -

“Kiều thiếu, đây là tài liệu cần xử lý gấp bây giờ!”

Sau giữa trưa, một người đàn ông mặc đồ tây tiến vào trong phòng bệnh.

Lúc này Kiều Trác Phàm đang ôm Tiểu Bảo Bối ngủ.

Ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rơi thẳng vào chỗ hai người bọn họ, giống như vì hai người kia mà phủ lên một tia sáng.

Nhưng mà nhìn thấy cảnh tượng hai người đang dựa sát vào nhau, người đàn ông vừa đi vào liền có chút thất thần.

“Xin lỗi Kiều thiếu, tôi không biết là hai người đang . . .” Ngủ giữa trưa!

Nếu như biết, khẳng định anh ta sẽ không lỡ mồm xông vào như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Chương 75.3

Trước đây, mấy người bọn họ đi theo bên cạnh người đàn ông này, đều không nhìn thấy người đàn ông này ngủ trưa bao giờ.

Nếu không thì mọi người cho rằng một tập đoàn tài chính khổng lồ ở sau lưng của Kiều Trác Phàm từ đâu mà có được?

Nhưng bây giờ sau khi liễu lĩnh xông vào, người đàn ông kia lại nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Nhất là chứng kiến thấy người phụ nữ kia rúc vào lòng của Kiều Trác Phàm, khoe miệng khê cong lên, một lúc lâu sau người này vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Anh ta đã đi theo bên cạnh Kiều thiếu bao nhiêu năm rồi?

Năm năm, hay là mười năm?

Ngay cả chính anh ta cũng không nhớ được là đã bao lâu.

Nhưng mà anh ta chưa bao giờ nhìn thấy Kiều thiếu cười giống như lúc này . . .

Chắc hẳn là người phụ nữ ở trong lòng anh, đối với anh mà nói nhất định là rất quan trọng đúng không?

“A Vĩ, chuyện này không liên quan tới cậu!” Thật ra từ lúc tay nắm cửa chuyển động, thì Kiều Trác Phàm đã biết ở cửa có người đến.

Sở dĩ anh nhất định giữ nguyên một tư thế như vậy, còn không phải bởi vì người ở trong lòng anh vừa mới ngủ?

Đừng thấy bình thường cô nhóc này đều ngây ngây ngốc ngốc, nhưng mà đối với giấc ngủ cũng rất là bất bẻ.

Bắt đầu từ lúc nằm viện, mỗi ngày cô đều lẩm bẩm không chịu ngủ sớm.

Ngủ thiếp tới nửa đêm, nếu như bên ngoài có động tĩnh gì, cô nhất định sẽ đứng lên nhìn khắp nơi.

Điều này không phải là điều quan trọng nhất. Nếu như có âm thanh nhỏ nào đó, thì cô nhất định cho đó là con chuột, muốn Kiều Trác Phàm cũng phải thức dậy mới được.

Xét các loại tình huống trên, đã vài ngày rồi Kiều Trác Phàm chưa từng được ngủ ngon giấc.

Roi vào đường cùng, mỗi ngày anh chỉ có thể để cho cô nhóc này ngủ trưa.

Dường như Tiểu Bảo Bối cũng không có thói quen ngủ trưa, trời mới biết muốn dụ dỗ cô ngủ, Kiều Trác Phàm đã hao tổn biết bao nhiêu công sức?

Trước khi ngủ cô còn nói muốn ăn cái này muốn ăn cái kia, anh mang đồ ăn lên cho cô. Sau khi ăn xong cô nói bụng no quá không ngủ được. Anh lại dùng khuôn mặt tươi cười cùng cô đi xuống công viên dưới lầu đi dạo bộ.

Nhưng vấn đề là sau khi đi dạo bộ xong cô lại muốn ăn thứ gì đó.

Lần đầu tiên Kiều Trác Phàm nảy sinh ý tưởng muốn gõ một cái vào cái đầu của cô.

Thật vất vả gắng co một hồi, cô ngủ thiếp đi. Mà vệ sĩ kiêm trợ lý A Vĩ của Kiều đại gia cũng vừa lúc chạy tới.

“Nếu như tỉnh lại cũng có thể ngoan ngoãn như vậy giờ, vậy thì tốt quá . . .”

Biết rõ A Vĩ đứng ở bên cạnh, nhưng mà Kiều Trác Phàm vẫn quyến luyến vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn ở bên cạnh.

Một tiếng thở dài này, đơn giản mang theo sự bất đắc dĩ và mệt mỏi. Nhưng mà tất cả đều không che giấu được sự cưng chiều vô hạn kia.

Ánh mắt trời ngoài cửa sổ quá chói mắt, khiến cho A Vĩ không nhìn thấy được vẻ mặt của người đàn ông bị khuất bóng kia.

Nhưng A Vĩ có thể khẳng định, Kiều thiếu nhất định vô cùng yêu thương người phụ nữ này.

“Kiều thiếu, hay là tôi đi ra ngoài trước?” Nhìn thấy đôi mắt của Kiều Trác Phàm vẫn còn lưu luyến, A Vĩ nói theo bản năng.

Nhờ có lời nói nhẹ nhàng như vậy, mới khiến cho cô bé mà Kiều Trác Phàm đang vô cùng quyến luyến có động tĩnh. Bàn tay của cô vốn đang đặt ở trước ngực của Kiều Trác Phàm, bây giờ giống như là muốn biểu đạt rằng mình bị làm ồn, không ngừng gãi gãi lỗ tai nhỏ của mình.

“Suyt!” Một màn này, khiến cho Kiều Trác Phàm âm thầm lo lắng vội ra hiệu cho A Vĩ đừng có hành động gì.

Sau đó, Kiều Trác Phàm mới nhẹ nhàng gạt cái tay đang gãi tai ra, đặt nó vào trong chăn. Nhìn cái tai bị gãi có chút hơi đỏ lên, Kiều Trác Phàm có chút đau lòng thối thối khí, sau đó anh mới cẩn thận xuống giường, ý bảo A Vĩ đi theo mình ra ngoài.

Đợi khi hai người ra khỏi cửa, Kiều Trác Phàm lại nhẹ nhàng khép cửa lại.

Tóm lại cả quá trình này, A Vĩ nhìn thấy như vậy có chút không chống đỡ được.

Từ khi nào Kiều thiếu của bọn họ lại biết đau lòng cho người khác như vậy?

“Có chuyện gì khẩn cấp?” Sau khi Kiều Trác Phàm đóng cửa lại, thì giọng nói mới trở lại như bình thường.

“Là hai văn kiện khẩn cấp của Đế Phàm, cần ngài ký tên vào.” Lúc nói lời này, A Vĩ đem hai văn tập văn kiện đưa tới tay Kiều Trác Phàm.

Lúc này không phải là cuối tuần cũng không phải là ngày nghỉ, Đế Phàm vẫn hoạt động như bình thường.

Nếu như chỉ có mình Kiều Trác Phàm bị thương, thì anh sẽ không ở lại chỗ này.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không giống như vậy.

Trong mắt của anh, da thịt của Tiểu Bảo Bối mềm mịn, đầu ngón tay đều có vết cắt, không ở lại bệnh viện sao được? Bác sĩ còn nói đề phòng bị nhiễm trùng.

Cho nên Kiều thiếu quyết định, đợi khi nào miệng vết thương của cô hoàn toàn khép lại thì mới xuất viện. Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại mắc chứng sợ hãi giam cầm. Bỏ mặc cô một mình ở đây, cho dù có người bảo vệ ở đây đi nữa, thì anh cũng không thể yên tâm vắng mặt được.

Cuối cùng anh vẫn cảm thấy Kiều Trác Phàm anh tự mình chăm sóc vẫn là tốt nhất.

Thật ra lúc này Kiều Trác Phàm mới phát hiện ra mình không thể yên tâm được khi đối mặt với Tiểu Bảo Bối. Chỉ cần cô có một chút gió thổi cỏ lay, thì anh đã không thể nào yên lòng được.

Tình huống như vậy thật sự không tốt chút nào.

Ở trên thương trường Kiều Trác Phàm cũng biết rằng, nếu như anh để lộ ra quá nhiều sự quan tâm đối với Tiểu Bảo Bối, chỉ sợ sẽ bị người khác nhìn thấu, nhược điểm duy nhất của anh chính là Tiểu Bảo Bối.

Một khi Tiểu Bảo Bối bị người ta bắt lấy, thì Kiều Trác Phàm anh cũng không chạy được.

Nhưng mà anh vẫn không khống chế được.

Lúc ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối, lúc nào anh cũng không còn là chính mình nữa.

Nếu đã như vậy thì Kiều Trác Phàm quyết định sẽ không khống chế tình cảm của mình đối với Tiểu Bảo Bối nữa. [điên điên lie qiu doon](#)

Mặc kệ là đúng hay sai, mặc kệ tương lai sẽ gặp phải tình huống như thế nào đi nữa, chỉ cần Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh anh, là đủ rồi!

Lúc này Kiều Trác Phàm đã mở văn kiện trên tay của A Vĩ ra, tùy ý lật xem nội dung ở đằng sau, Kiều Trác Phàm nhanh chóng lấy bút ra, ký tên của mình lên trên đó.

Mà A Vĩ vừa nhìn Kiều Trác Phàm ký tên vừa nói: “Đúng rồi, chuyện mà ngài kêu tôi điều tra, đã có manh mối.”

“Như thế nào?” Kiều Trác Phàm đã xử lý tới văn kiện thứ hai, nghe thấy A Vĩ nói những lời này, thì ngưng bút ở trên tay lại.

“Hai ngày nay Tiểu Huyền vẫn chưa trở lại căn nhà thuê cùng với Quý Xuyên mà trở về nhà mẹ đẻ! Chuyện cô ta bị thương, hình như Quý Xuyên vẫn chưa biết, vẫn đi làm bình thường!”

Lúc nói đến đây, giọng điệu của A Vĩ có chút do dự.

“Làm sao vậy?”

“Lúc tôi đang điều tra Tiểu Huyền thì phát hiện ra một chuyện! Nhưng mà không biết là có nên nói hay không.” A Vĩ gãi gãi đầu, vẻ mặt kia nhìn có chút trở nên ngốc nghếch.

Cái vẻ mặt này so với vẻ hung thần ác sát khi bọn họ đi với Kiều Trác Phàm, nhìn hơi bất đồng.

“Có chuyện gì mà không thể nói?” Trong nháy mắt, tập văn kiện thứ hai đã được Kiều Trác Phàm xử lý xong xuôi.

Sau khi nghe câu nói kia xong, A Vĩ hiếm khi mới lộ ra vẻ mặt ngốc nghếch lập tức khôi phục lại thần sắc như bình thường: “Cũng không có gì. Chỉ là vừa rồi cùng ngài nói tới chồng của Tiểu Huyền là Quý Xuyên, mấy ngày gần đây Quý Xuyên thường xuyên quanh quẩn ở bên ngoài biệt thự của ngài!”

Vốn A Vĩ cũng không phát hiện ra chuyện này. [điên điên lie qiu doon](#)

Nhưng mà hôm qua đi theo Tiểu Huyền, thấy cô ta không trở về nhà thuê cùng với Quý Xuyên, mà lại trở về nhà mẹ đẻ. Vì vậy A Vĩ trở về trước.

Khu vực gần nhà Kiều thiếu, gần đây có xây mấy căn nhà cho thuê, chính là căn nhà mà mấy người bọn họ đang thuê.

Mấy người vệ sĩ bọn họ bình thường vẫn sẽ ở bên cạnh đó. Vì vậy đương nhiên khi Kiều thiếu có chuyện gì, thì bọn họ sẽ tới trước tiên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Chương 75.4

Kỳ thật, trước kia lúc còn ở nước ngoài, bọn họ đều ở lại trong biệt thự của Kiều thiếu. Nếu như những lúc không có việc gì, mấy người bọn họ còn có thể chơi bài cùng với Kiều thiếu.

Nhưng mà sau khi về nước, Kiều thiếu nói muốn cùng cô vợ nhỏ của mình bồi dưỡng tình cảm, nên bọn họ mới không ở cùng một chỗ.

Nhưng mà Kiều đại gia vẫn vô cùng hào phóng mua một căn nhà trọ ở bên cạnh, rồi sửa sang lại các phòng giống như là phòng tổng thống vậy.

Có thể nói, bây giờ Kiều thiếu đối xử với mỗi người bọn họ đều rất tốt. Mặc dù trong công việc bọn họ là quan hệ cấp trên và cấp dưới, nhưng trong sinh hoạt hàng ngày thì bọn họ còn thân với nhau hơn cả anh em ruột.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà đám người bọn họ không chút do dự về nước theo anh.

“Kiều thiếu, tôi cảm thấy được sự tồn tại của người này là một sự uy hiếp, hay là chúng ta . . .” Lúc A Vĩ nói đến đây, làm một động tác tay ra dấu cắt cổ với Kiều Trác Phàm!

Ý kia, vô cùng rõ ràng.

Kiều Trác Phàm nhìn động tác này của A Vĩ, ánh mắt ngưng lại.

Kiều Trác Phàm cũng sẽ không tự kỷ đến mức xem hành động theo dõi đến nhà của bọn họ, rồi mỗi ngày lại quanh quẩn bên ngoài nhà của bọn họ của Quý Xuyên là tới để tìm Kiều Trác Phàm anh.

Sở dĩ mỗi ngày Quý Xuyên ân cần lượn lờ trước nhà của bọn họ, mục tiêu đương nhiên là . . .

Diệt trừ Quý Xuyên, đây là chuyện sớm muộn gì Kiều Trác Phàm cũng phải làm.

Nếu như không phải tại anh ta thì Kiều Trác Phàm anh cũng sẽ không bị trễ mất nhiều năm như vậy.

Mối hận Quý Xuyên đã sớm sinh sôi nảy nở ở trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Nhưng bây giờ đột nhiên giết Quý Xuyên, ở nước ngoài thì có thể tiến hành được! Nhưng ở trong nước, chuyện này sợ là tương đối khó giải quyết.

“Tạm thời không nên động thủ. Chờ tôi nghiên cứu một chút . . .”

Kiều Trác Phàm còn đang muốn nói cái gì nữa, nhưng mà vừa lúc đó trong phòng bệnh lại truyền tới một tiếng kêu khê.

"Kiều Trác Phàm . . ."

Giọng nói mềm mại kia, mang theo chút mê mang vừa mới tỉnh lại, rất giống như tiếng mèo kêu.

Thật ra, giọng nói như vậy có một chút đáng yêu. Nhưng mà đối với A Vĩ mà nói cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Nhưng mà ai ngờ được, một tiếng kêu khê như vậy, lại khiến cho người đàn ông đứng ở bên cạnh A Vĩ bị bắn loạn lên.

Nghe thấy tiếng kêu khê này, Kiều thiếu vốn nổi danh bình tĩnh và tỉnh táo, nhưng mà suýt chút nữa thì làm rơi văn kiện ở trong tay.

Kiều Trác Phàm nhắc chân định đi về phía cửa.

Nhưng đi được mấy bước, anh mới nhớ tới là anh đang cầm văn kiện theo, nên lại quay trở lại.

“Cậu đem văn kiện này trở về đi. Còn những chuyện khác thì chờ sau khi tôi trở về lại nói tiếp!”

Sau khi đưa văn kiện cho A Vĩ, không đợi A Vĩ trả lời, người đàn ông này lại xoay người một lần nữa, vội vàng đẩy cánh cửa kia ra, sao đó vội vàng đi lại chỗ cô nhóc vừa mới ngồi dậy kia.

“Thức dậy làm gì?” Giọng nói kia, quả thực là dịu dàng giống như là không phải từ trong miệng của Kiều Trác Phàm nói ra vậy.

A Vĩ ở bên ngoài nghe thấy cũng phải sững sờ.

Bọn họ là anh em vào sinh ra tử cùng với Kiều Trác Phàm nhiều năm như vậy, đã có người nào được nghe thấy giọng điệu dịu dàng như vậy của Kiều Trác Phàm đâu.

Nhưng mà nghĩ tới Kiều Trác Phàm dùng đôi mắt tràn đầy thâm tình đối với Tiểu Bảo Bối để nói chuyện với A Vĩ, thì cả người A Vĩ nổi da gà hết lên.

Quên đi, muốn Kiều thiếu dùng thái độ của anh đối xử với Tiểu Bảo Bối để đối xử với bọn họ. Thì đúng là anh ta cũng cảm thấy có chút không chịu nổi.

“Kiều Trác Phàm, em không tìm thấy anh đâu . . .” Ánh mắt của Tiểu Bảo Bối còn mờ mịt buồn ngủ. Bày tay nhỏ bé đưa lên dụi mắt, vừa dụi vừa nói.

Nhìn cô gái vừa ngồi dậy khỏi giường, mái tóc còn lộn xộn che ở trước mặt, bộ đồ ngủ rộng thùng thình bởi vì vừa nằm ngủ nên cũng bị xộc xệch, lệch sang một bên vai, lộ ra đầu vai nhỏ bé, đôi mắt của Kiều Trác Phàm lại một lần nữa dịu dàng hơn.

“Không phải anh đã tới rồi hay sao? Nào, lại ngủ thêm một chút nữa đi!” Anh bước lên một bước, ôm cô nhóc đang mơ màng buồn ngủ vào trong lòng của mình, ánh mắt dịu dàng giống như có thể chảy thành một dòng nước.

“Anh ngủ cùng em . . .” Tiểu Bảo Bối cuộn vào trong lòng anh, cọ cọ bên này, gãi gãi bên kia, một lúc lâu sau mới nói một câu như vậy.

Mà câu nói kia khiến cho ánh mắt của người đàn ông đang ôm cô càng tỏa ra tia dịu dàng.

Nhìn cô rúc vào trong lòng anh, giống như con mèo nhỏ làm nũng, Kiều Trác Phàm làm việc nghĩa không chùn bước nói: “Được . . .”

Cuối cùng, Kiều Trác Phàm đặt cô nhóc đang cọ cọ vào bụng mình đặt lên trên giường.

Nhưng mà cô nhóc này vừa rời khỏi anh, thì miệng lại lẩm bẩm bày tỏ sự bất mãn của mình.

Kiều Trác Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Được rồi, được rồi, tới ngay đây!” Ngay sau đó anh vội vàng nhấc chân lên chui vào trong làm ổ, cánh tay dài nhấc đầu cô lên ôm lấy đầu vai của cô.

Mà người phụ nữ sau khi nhận được cái ôm của anh, tự giác đặt bàn tay bé nhỏ của mình lên thất lưng của anh. Sau đó cô bắt đầu vui vẻ ngáy o o.

Nhìn cô ngủ say rồi, Kiều Trác Phàm bất đắc dĩ lộ ra nụ cười cưng chiều.

Nhẹ xoa cái đầu nhỏ của cô mấy cái, sau đó người đàn ông mới chú ý tới A Vĩ vừa rồi tới vẫn đứng ở cửa chưa đi, đưa tay ý bảo anh ta nhanh rời đi, đỡ phải quấy rầy người phụ nữ của anh nghỉ ngơi . . .

Nhìn một màn này, lần đầu tiên A Vĩ hiểu được một câu nói thịnh hành trên internet với hàm nghĩa: ‘Anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo. Ai đụng vào quần áo, thì chặt tay chân người đó!’

Nhưng ngại vì lực sát thương trong ánh mắt của Kiều Trác Phàm quá lớn, A Vĩ chỉ có thể buồn bực đóng cửa lại.

- - Đường phân cách - -

Bên ngoài phòng khám tội tàn kia, Tiểu Huyền đang cùng Tiểu Vĩ đi tới.

Đây là lần thứ hai tới phòng khám nhỏ này.

Tiểu Huyền vẫn còn nhớ lần đầu tiên đến phòng khám này, lòng mảy của cô nhú lại thành một đường.

Bởi vì bên ngoài phòng khám không hề có biển hiệu gì cả. Táo đồ le^e quy do^nn.

Vị trí bên ngoài kém, ngay cả điều kiện xung quanh cũng khắc nghiệt.

Thử nhìn một chút mà xem xung quanh phòng khám không có lấy một trạm xe bus nào. Điều này còn chưa tính, phòng khám thì nằm sâu trong hẻm, xe cũng không đi vào tới nơi.

Dùng xe bên ngoài đường lớn, Tiểu Huyền dưới sự chỉ đường của Tiểu Vĩ phải đi một đoạn đường xa nữa mới tới nơi.

Mà điều khiến cho Tiểu Huyền sợ hãi chính là bên ngoài phòng khám bệnh còn có một đồng rác.

Ruồi, bọ, gián, chuột trên cơ bản sẽ là khách quen của con đường nhỏ này.

Lần đầu tiên tới đây, Tiểu Huyền đã bị con chuột trong đồng rác này dọa cho sợ gần chết.

Một lần như vậy, thiếu chút nữa cô đã kéo mẹ mình quay trở về.

Cô cảm thấy, chỗ này quả thật là rất đáng sợ.

Chỗ bản thủ dơ dáy như vậy, thật sự có thể trị được vết thương trên mặt của mình sao?

Nhưng mà mẹ cô lại thật sự kéo cô đi vào.

Chỉ dùng thuốc hai ngày, mà vết sưng đỏ trên mặt của Tiểu Huyền đã không còn.

Ngay cả vết rộp mọng nước lúc đầu cũng trở nên đỡ hơn giống như một kỳ tích.

Bây giờ nếu như không nhìn kỹ, thì sẽ cho rằng một bên gò má của cô chỉ là bị muỗi đốt mà thôi.

Bởi vì như vậy nên Tiểu Huyền cũng bắt đầu tin tưởng y thuật của người này. Táo đồ le^e quy do^mn.

Lần nữa đi vào cái hẻm nhỏ này, Tiểu Huyền đã thay đổi đã kiên định hơn nhiều.

“Mẹ, ngài nói người này y thuật cao siêu như vậy, vì sao lại không tìm một chỗ tốt hơn để phát triển chứ? Nếu như vậy thì việc làm ăn của ông ấy sẽ rất tốt!”

Tiểu Huyền không nhin được mà cảm thán.

Nếu như không phải là một nơi dơ dáy bản thủ dọa cho bệnh nhân sợ, thì chỗ này khẳng định là sẽ rất đông khách.

“Cái con bé này con thì biết cái gì? Nhớ là sau khi vào trong đó đừng ăn nói lung tung! Chúng ta chỉ tập trung lo trị bệnh, rồi lập tức rời đi hiểu không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Chương 75.5

Tiểu Huyền không hiểu rốt cục thì mình đã nói sai cái gì, mà lúc đề cập tới vị bác sĩ này thì sắc mặt của mẹ mình lại không được tốt.

Hơn nữa, lần trước lúc vào trong khám bệnh mẹ cô cũng dằn dò y như vậy.

Tiểu Huyền không hiểu, vì sao lúc mẹ cô tới chỗ này, thì đều cẩn thận như vậy.

Cảm giác giống như là sợ bị người ta phát hiện ra chuyện gì đó.

“Mặt hai ngày nay đã khôi phục lại không tệ. Đây là thuốc, về nhà thì đúng hạn bôi lên là được...”

Kính doanh phòng khám này là một người đàn ông chỉ có một con mắt. Một con mắt khác của ông ta vẫn luôn bị một cái chụp màu đen che lại.

Nếu như không đeo cái chụp màu đen này, Tiểu Huyền cảm thấy dung mạo của người đàn ông này cũng không tệ chút nào.

Ít nhất thì cũng là một người đàn ông trung niên khiến cho không ít đối tượng si mê.

“Cám ơn ngài. Nếu như vết thương hoàn toàn khỏi hẳn, tôi nhất định đến để tạ ơn ngài...”

Nhận lấy số thuốc kia, Tiểu Huyền gật đầu cảm ơn.

Nói thật cô vốn tưởng rằng vết bóng kia không có thuốc nào chữa khỏi được, thậm chí còn sợ mình bị hủy dung.

Ai ngờ được, phòng khám bệnh nhỏ xíu này lại có thể khiến cho cô khôi phục nhanh như vậy chỉ trong hai ngày, nên tất nhiên Tiểu Huyền rất cảm kích.

Nhưng mà sau khi nói câu này ra khỏi miệng thì Tiểu Huyền cảm giác được cánh tay của mình bị ai kéo một cái.

Quay đầu lại Tiểu Huyền nhìn thấy mẹ của cô đang nháy nháy mắt với cô khiến cho cô không nói lời nào nữa.

Tiểu Huyền có chút không hiểu, vì sao biểu hiện của mẹ cô lại cẩn thận như vậy. Nhưng mà cô vẫn làm theo ý của mẹ mình, không lên tiếng nữa.

Mà bác sĩ nghe xong lời này của cô, sắc mặt trầm xuống.

Sau đó, con mắt duy nhất kia đột nhiên nhìn về phía mẹ cô đang đứng ở một góc.

Ánh mắt sắc bén kia ngay cả Tiểu Huyền cũng có chút sợ hãi.

Nhưng mà cuối cùng người kia cũng không nói gì, chỉ bảo bọn họ là có thể đi rồi.

Mà vào lúc này Tiểu Vi cũng kéo cô sai bước đi ra bên ngoài.

Cho đến khi đi ra khỏi phòng khám nhỏ kia, Tiểu Huyền mới cảm nhận được rõ ràng mẹ cô đang thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác này khiến cho Tiểu Huyền hết sức buồn bực.

Cô có cảm giác mẹ cô và người đàn ông trong phòng khám kia hẳn là quen biết nhau. Hơn nữa, tuyệt đối không phải là quen biết sơ sơ không thôi.

Nhưng vì sao khi hai người này gặp mặt nhau lại giả vờ không quen biết chứ?

Tiểu Huyền không hiểu, mà dường như Tiểu Vi cũng không có ý định đem chuyện này nói cho cô biết... d,0dylq.d.

- - Đường phân cách - -

Tiểu Bảo Bối nằm viện ngày thứ tư, thì vào ngày cuối tuần.

Ngoài cửa sổ chim chóc hót líu lo thì Tiểu Bảo Bối đã tỉnh.

Nhưng mà cô xoay người thì mới phát hiện ra Kiều Trác Phàm vẫn còn nằm ở bên cạnh mình.

Dường như kể từ khi cô nằm viện, mỗi lần cô tỉnh lại thì đều thấy Kiều Trác Phàm đã thức dậy rồi.

Hơn nữa, còn chuẩn bị thứ gì đó để cho cô ăn sáng.

Mà bây giờ bụng của Tiểu Bảo Bối bắt đầu sôi lên rồi..

Mấy ngày nay bởi vì miệng vết thương nên Kiều Trác Phàm kêu người đưa thức ăn tới không mang theo thức ăn mặn.

Sau vài ngày như vậy, Tiểu Bảo Bối đã cảm thấy rất thèm ăn.

Hôm qua trước khi đi ngủ, Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm đã kỳ kèo một lúc lâu, mới để cho anh đồng ý hôm nay đưa cô ra ngoài ăn sáng, hơn nữa còn phải cho cô ăn chút thịt. d,0dylq.d.

Nhưng mà vì sao lúc này Kiều Trác Phàm vẫn chưa chịu dậy?

Tiểu Bảo Bối cảm thấy anh nhất định là đang giả vờ.

Vì hôm nay không muốn đưa cô đi ra ngoài ăn đồ ăn mặn gì đó nên anh cố gắng giả vờ ngủ!

Người đàn ông này lúc ngủ luôn luôn rất thính, ban đêm chỉ cần cô đứng lên là anh sẽ biết.

Nhưng mà hôm nay cô đã lăn qua lăn lại ở trên giường, tại sao anh vẫn không chịu dậy?

Nghĩ tới đây trong đầu của Tiểu Bảo Bối nổi lên ý xấu.

Nhìn gương mặt đang ngủ rất yên bình của Kiều Trác Phàm, cô nhích người về phía anh. Chọc chọc vào lưng mấy cái, rồi lại chọc chọc vào thắt lưng của Kiều Trác Phàm.

Tiểu Bảo Bối vẫn còn nhớ, người đàn ông này cũng rất sợ nhột. Mỗi lần cô chọc vào hai chỗ này của anh thì anh đều không tự chủ được mà bật cười.

Nhưng mà hôm nay chọc anh mấy lần, Kiều Trác Phàm cũng không có động tĩnh gì.

“Giả vờ rất giống!” Cô nói thầm một mình.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối là người hoặc là không làm, còn nếu làm thì làm tới cùng! Nếu đã quyết định làm cho Kiều Trác Phàm thức dậy, thì tại sao lại bỏ dở giữa chừng được chứ?

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm không có động tĩnh gì, bàn tay của Tiểu Bảo Bối tiếp tục gãi gãi lên trên.

Cô cũng không tin là cô không làm cho Kiều Trác Phàm tỉnh lại được.

Lần này cô lấy tóc chọc chọc vào cổ của Kiều Trác Phàm. Người đàn ông vẫn luôn yên lặng cuối cùng cũng có động tĩnh.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm chỉ đưa cánh tay dài ra, ôm lấy cô nhóc đang phá phách kia vào trong lòng, sau đó lại sờ sờ chần ở bên cạnh, sau khi đắp cho cô xong, thì không có động tĩnh gì nữa.

Cả quá trình này, người đàn ông cũng không mở mắt ra chút nào.

“Kiều Trác Phàm, sáng sớm hôm nay không phải đã nói là đi ăn bánh bao thịt hay sao?” Tiểu Bảo Bối bị anh ấn vào trong lòng thì không phục lắm, mở cái miệng nhỏ ra cắn vào ngực của Kiều Trác Phàm.

Lần này cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng mở mắt ra.

“Ngủ thêm một lát nữa đi, chút nữa tỉnh lại sẽ dẫn em đi ra ngoài ăn, ngoan nào!”

Anh nói xong lại dùng chóp mũi cọ cọ vào mũi của Tiểu Bảo Bối. Hành động thân mật này khiến cho mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ ửng lên.

“Kiều Trác Phàm...” Có thể buông em ra trước rồi ngủ tiếp không?

Tiểu Bảo Bối muốn nói như vậy.

Nhưng mà bây giờ, Kiều Trác Phàm đã ôm trọn cô vào trong lòng, mũi của hai người ghé sát vào nhau không nói. Kiều Trác Phàm còn để đầu của anh lên trên eo của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà tất cả chuyện này đều không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là bởi vì cả người của Kiều Trác Phàm đều áp sát vào người của cô. Cho nên ngay cả nhiệt độ hạ thân của anh cũng cách tầng tầng lớp lớp quần áo truyền tới người của Tiểu Bảo Bối.

Mặc dù không phải là chưa từng tiếp xúc qua, nhưng mà nhiệt độ như vậy khiến cho Tiểu Bảo Bối xấu hổ đỏ mặt lên.

Lúc cô đang định kêu Kiều Trác Phàm buông cô ra, ngẩng đầu lên mới phát hiện hai mắt của Kiều Trác Phàm nhắm chặt lại. Hơn nữa tiếng hít thở đều đều của anh đã truyền ra rồi.

Xem ra, Kiều Trác Phàm thực sự muốn ngủ thêm một lát nữa.

Vấn đề là, hôm qua cô đã ngủ rất nhiều rồi.

Lúc này, bụng của cô đang sôi lên, hình như không ngủ được nữa.

Lúc không ngủ được còn nằm trên giường, đây là điều mà Tiểu Bảo Bối không thích nhất.

Nhưng vì khoảng cách ở gần nhau, nên Tiểu Bảo Bối phát hiện ra dưới mí mắt của người đàn ông này thâm quầng lại.

Cũng đúng, mấy ngày nay vết thương của anh còn nặng hơn cả cô, nhưng mà anh còn gánh vác trách nhiệm chăm sóc cô. Mỗi ngày đi sớm về tối, chắc là thực sự rất mệt mỏi rồi?

Nhìn quầng thâm dưới mắt của Kiều Trác Phàm, đột nhiên Tiểu Bảo Bối có chút đau lòng.

Lúc này nếu như cô mà cử động, khẳng định là Kiều Trác Phàm sẽ tỉnh lại đúng chứ?

Nghĩ tới đây Tiểu Bảo Bối cắn răng lại.

Không ngủ được cũng phải nằm yên ở trên giường với Kiều Trác Phàm đi.

Cũng chính bởi vì quyết định này mà cô liền an phận nằm trong lòng của Kiều Trác Phàm, ánh mắt chuyên tâm nhìn anh.

Đổi mặt ở khoảng cách gần như vậy, Tiểu Bảo Bối mới phát hiện bộ dạng người đàn ông này nhìn lại đẹp như vậy, ngay cả làn da cũng đặc biệt đẹp.

Nhìn một chút, Tiểu Bảo Bối cảm thấy mí mắt có hơi nặng một chút.

Ngửi mùi thơm dễ ngửi trên người của Kiều Trác Phàm, con buồn ngủ lại một lần nữa đột kích cô.

Cô vốn muốn lặng lẽ nhìn Kiều Trác Phàm nhiều thêm vài lần nữa, nhưng cuối cùng cô cũng không chống lại được cơn buồn ngủ đang ập tới, rúc vào trong lòng của Kiều Trác Phàm ngủ thật say...

Ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng có mấy con chim tốp năm tốp ba bay qua.

Nhưng mà lúc này không có con chim nào cam lòng dừng lại, để quấy rầy hai người đang ngủ ở trên giường bệnh kia...

Chương 158: Kiều Trác Phàm, Anh Đang Xấu Hổ Kìa! (1)

Khi Tiểu Bảo Bối tỉnh lại một lần nữa mới phát hiện ra, không biết cô đã gồng lên đùi của Kiều Trác Phàm từ khi nào.

“Tỉnh rồi? Tỉnh rồi thì mau đứng dậy, rửa mặt xong thì lấy cháo này ăn đi!” Kiều Trác Phàm đã mặc chỉnh tề, xem ra anh đã đi ra ngoài một chuyến rồi. Cháo này chắc cũng là do anh đem về.

Lúc này, trên người anh mặc một chiếc áo có mũ màu xám nhạt. Ở dưới mặc một cái quần ống rộng cùng màu.

Ăn mặc như vậy nhìn Kiều Trác Phàm chẳng những trẻ ra thêm mấy tuổi mà còn có cảm giác của một người đàn ông ở nhà.

Cực thích mắt chính là cổ áo của anh có hơi thấp một chút.

Cho dù anh có ngồi ngay ngắn đi nữa, thì từ góc độ của Tiểu Bảo Bối vẫn có thể nhìn thấy một phần lớn da thịt màu hồng bị lộ ra của anh.

Nhưng mà nhìn một Kiều Trác Phàm như vậy Tiểu Bảo Bối có chút thất thần.

“Không nghe thấy phải không?” Lúc này Kiều Trác Phàm vẫn còn đang xem văn kiện. điễn dần nên quỳnhdon.

Mặc dù là cuối tuần, nhưng mà bởi vì Tiểu Bảo Bối nằm viện vài ngày, anh cũng không hề tới Đế Phàm. Nên văn kiện bên đó tồn đọng rất nhiều, cho nên tối hôm qua anh đã kêu A Vĩ đưa một số văn kiện tới, dự định ngày hôm nay bỏ ra chút thời gian xử lý cho xong.

Vừa rồi anh đi ra ngoài mua bữa ăn sáng cho Tiểu Bảo Bối trở về, phát hiện cô vẫn đang ngủ, nên dứt khoát ngồi bên cạnh cô để xử lý văn kiện.

Mà trong khoảng thời gian gần đây, cô nhóc này đã luyện được bản lãnh mũi trở nên rất thính.

Anh vừa ngồi xuống, cô đã gồng đầu lên trên đùi của anh.

Kiều Trác Phàm lo là hàng năm vẫn chạy thể dục buổi sáng, anh lo da thịt của mình đã sớm trở nên cứng. Chân cứng như vậy, anh lo rằng Tiểu Bảo Bối gồng lên sẽ không được thoải mái, định rút chân ra, để đưa cái đầu nhỏ của cô về trên gối mềm.

Ai ngờ, cô nhóc này cảm giác được chân của anh có cử động, trực tiếp đưa tay ra ôm chặt lại.

Lập tức Kiều Trác Phàm cũng biết cái chân này của mình không thể nhúc nhích được nữa, chỉ có thể làm theo ý nguyện của cô thôi.

Mà bị cô nhóc kia lấy chân làm gối đầu nhiều giờ đồng hồ. Đợi tới khi Tiểu Bảo Bối tỉnh lại thì chân của anh đã tê cứng lại.

Nhưng mà ngại vì Tiểu Bảo Bối vẫn còn đang ở đây, Kiều Trác Phàm không có biểu hiện ra ngoài.

Anh chỉ muốn đợi tới khi cô đi vào trong toilet rửa mặt, mới làm giảm đi cảm giác tê dại ở trên chân. điễn dần nên quỳnhdon.

Mà trước mắt, anh còn phải xử lý mấy văn kiện ở trên tay trước đã.

Nhưng mà nói mấy câu rồi mà người ở trên đùi vẫn bất động.

Vừa cúi đầu nhìn, thì Kiều Trác Phàm mới phát hiện ra người đang gồng đầu lên đùi mình, đang mở to đôi mắt ra nhìn chăm chăm vào anh không biết là nghĩ người nghĩ cái gì.

Chắc là tại vì vừa mới tỉnh ngủ, nên cả khuôn mặt của cô hiện lên màu hồng phấn rất đặc biệt. Nhìn cực kỳ mê người, mà cái miệng màu hồng phấn kia đang nhích lại gần hạ thân của anh và khẽ mở ra...

Chỉ nhìn một màn này thôi máu trên người của Kiều Trác Phàm bỗng chốc như sôi trào lên.

Cô nhóc này chính là một yêu tinh trời sinh mà.

Chỉ một ánh mắt thôi đã có thể dễ dàng tước đi vũ khí của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà bây giờ Kiều Trác Phàm rất rõ ràng, tay của Tiểu Bảo Bối vẫn còn bị thương. Hơn nữa đây là bệnh viện, anh không thể cũng không muốn.

Lần đầu tiên của anh và Tiểu Bảo Bối đã không được tốt đẹp rồi.

Kiều Trác Phàm cũng không muốn lần thứ hai của anh và Tiểu Bảo Bối cũng trải qua ở một chỗ không được tốt lắm như vậy.

Nghĩ tới đây, bàn tay của anh đột nhiên vỗ lên cái mông đang vênh lên của Tiểu Bảo Bối một cái...

“Á...”

Cái mông của Tiểu Bảo Bối bị đánh một cái như vậy liền kêu lên.

“Còn không mau đứng lên. Nếu như vẫn không đứng dậy nữa thì đồ ăn sẽ nguội hết!” Không biết người đàn ông đã cố gắng và kìm nén biết bao nhiêu mới có thể khiến cho ánh mắt của mình không dừng lại trên đôi môi đang mở ra của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà cô nhóc này vẫn dùng đôi mắt trông mong và vẻ mặt mê mang để nhìn anh. “Vẫn không đứng lên, có tin là anh sẽ đánh mông em một cái nữa không?” Kiều Trác Phàm cảm giác lúc mình đôi mắt với khuôn mặt sưng sờ kia sắp nổi điên lên rồi.

Nhưng mà cô nhóc xấu xa nào đó vẫn sống chết dựa vào người anh không chịu cử động.

Nhưng mà lúc anh giơ tay lên một lần nữa, thì Tiểu Bảo Bối giống như con sâu lông đưa tay lên che lấy cái mông.

“Đứng lên thì đứng lên, tại sao lại phải đánh người!” Lúc Tiểu Bảo Bối nói những lời này, môi chu ra. Cánh môi màu hồng phấn, ánh mắt trời bên ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến cho đôi môi trở nên cực kỳ mê người.

Anh đã từng hôn Tiểu Bảo Bối rồi, đương nhiên biết rõ đôi môi này có bao nhiêu ngọt ngào. Nhìn cánh môi này, hầu kết của Kiều Trác Phàm không tự chủ mà chuyển động một cái.

Kiều Trác Phàm phát hiện, kể từ khi anh và Tiểu Bảo Bối phát sinh lần đầu tiên xong, dường như anh còn dễ dàng kích động hơn so với bình thường.

Nhất là vào lúc sáng sớm hàng ngày, chỉ cần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô là anh liền có phản ứng.

Bây giờ, nếu như anh hôn cô, thì tình huống lại trở nên khó thu xếp hơn.

Biết rõ bản thân mình có thể không khống chế được tình huống tiếp theo, nên Kiều Trác Phàm chỉ có thể giơ tay lên, nói: “Nếu như em vẫn không chịu đứng dậy, vậy thì...”

Nói đến đây, tay của Kiều Trác Phàm tiếp tục giơ lên.

Lần này Tiểu Bảo Bối biết là Kiều Trác Phàm sẽ không nói suông không thôi, nên vội vàng che mông mình lại, đáng thương kêu lên một tiếng rồi hoảng hốt bỏ chạy thực mạng...

Nhìn bóng dáng Tiểu Bảo Bối biến mất ở toilet, một lần nữa Kiều Trác Phàm lại dùng ánh mắt buồn bực của mình nhìn ở vị trí nào đó trên quần của mình.

Thật ra bây giờ Kiều Trác Phàm cũng không muốn cử động chút nào cả.

Chẳng qua anh cảm thấy, gần đây hình như người anh em của mình đã quá táo bạo, muốn trách mắng một chút.

Ai ngờ, ánh mắt của anh vừa mới nhìn xuống dưới một chút, thì trong toilet bên cạnh lại truyền tới tiếng động.

Lúc này Kiều Trác Phàm vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện Tiểu Bảo Bối lúc này vốn ôm mông bỏ chạy thực mạng bây giờ đang đứng ở cửa.

Mà lúc này, trên mặt của cô nhóc này còn nở một nụ cười xảo trá.

Ánh mắt của cô vừa vặn dừng lại vị trí nào đó ở trên quần của Kiều Trác Phàm.

“Tiểu Bảo Bối, em còn chưa rửa mặt?” Giống như là phát hiện ra điều gì, Kiều Trác Phàm có chút hỗn hển quát.

Tiếng quát lớn này có thể nói là đình tai nhức óc.

Ngay cả những đồ vật mà bọn họ trang trí ở bên trong cũng có chút lay động nhỏ.

Nếu như là ở tập đoàn Đế Phàm, thì những nhân viên kia nhất định sẽ bị lửa giận này của Kiều đại gia hù cho sợ hãi.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác, người đứng núp ở cửa phòng toilet lại là Tiểu Bảo Bối.

Bị Kiều Trác Phàm quát lên như vậy nhưng mà ngay cả một chút sợ hãi cô cũng không có.

Khi nghe thấy tiếng quát này cái mũi nhỏ của cô chỉ hơi chun lại một chút.

“Rửa mặt thì rửa mặt thôi, làm gì mà anh quát lớn như vậy!” Lúc nói đến đây, cô vốn đang nhìn chăm chăm vào chỗ người anh em của Kiều Trác Phàm cuối cùng lại bắt đầu di chuyển lên trên.

Kiều Trác Phàm thấy cô làm bộ muốn đi vào toi let cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Cũng không chờ Kiều Trác Phàm buông lỏng cảnh giác, cô nhóc ở cách đó không xa đột nhiên lại lẩm bẩm một câu như vậy: “Ha ha... Kiều Trác Phàm, anh xấu hổ kìa!”

Lần này, mặt của Kiều đại gia đỏ lên, còn lan ra tới tận mang tai. “Tiểu Bảo Bối, em ngứa da hả...”

Lớn như vậy rồi nhưng Kiều đại gia còn chưa bị người nào cười nhạo như vậy.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác, Tiểu Bảo Bối ngốc nghếch này lại luôn to gan lớn mật như vậy.

Lúc mới tiếp xúc, cô còn chưa hiểu anh, nên còn tỏ ra cẩn thận một chút. Kiều Trác Phàm còn cho rằng, cô nhóc kia là một người ngốc thật.

Nhưng mà vừa rồi kể từ lúc Tiểu Bảo Bối cười nhạo anh thì Kiều Trác Phàm mới ý thức được, cô nhóc kia ngốc ở chỗ nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Kiều Trác Phàm, Anh Đang Xấu Hổ Kìa! (2)

Cô nhóc kia cùng lắm là khoác lên người vẻ bề ngoài ngốc nghếch thôi, trên thực tế là trong bụng chứa đầy ý xấu!

“Kiều Trác Phàm, anh mới là người già đầu rồi mà không biết xấu hổ! Ban ngày ban mặt... Cảm thú!” Lúc Kiều Trác Phàm kẹp đao đeo súng găm thắt với cô thì ánh mắt của Tiểu Bảo Bối lại một lần nữa rơi vào chỗ nào đó của Kiều Trác Phàm.

Lần này, dù thế nào đi nữa thì Kiều đại gia cũng không nhịn được nữa.

Lập tức, Kiều đại gia ném tập văn kiện qua một bên, tức giận đứng lên đi về phía Tiểu Bảo Bối.

“Để xem anh sẽ xử lý em như thế nào...”

Anh vừa đi vừa hét lên.

Thấy nguy hiểm đang tới gần, Tiểu Bảo Bối vội vàng rút cái đầu nhỏ vào trong cánh cửa. Vào lúc Kiều Trác Phàm sắp đi tới bên cạnh cô, thì cô đã đóng chặt cánh cửa phòng toilet lại rồi, hơn nữa còn khóa trái lại.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Cho dù vừa rồi anh không thể kìm lòng đến cỡ nào đi nữa thì cũng đã bị ý xấu của cô nhóc này chọc cho tức giận tới mức không còn gì nữa rồi.

Một bữa điểm tâm kết thúc trong tình cảnh hỗn loạn.

Tiểu Bảo Bối ăn xong, lúc cầm lấy khăn ướt mà Kiều Trác Phàm chuẩn bị để lau miệng, thì cẩn thận rút rờ nhìn về phía người đàn ông đang cầm văn kiện ở trên salon trong phòng bệnh. Die~nn ddagn lê Quy ido nn.

Đôi mắt to tròn mở ra, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Kiều Trác Phàm xem xong một phần văn kiện, mới tranh thủ lúc rảnh rồi ngẩng đầu lên nhìn cô. Anh vốn chỉ muốn giám sát xem cô đã ăn hết những thứ đó chưa.

Sau khi cô nhóc này nằm viện, anh đều chuẩn bị cho cô những đồ ăn tương đối thanh đạm.

Nhưng đồ ăn không thịt lại không mặn không nhạt như thế này khiến cho Tiểu Bảo Bối không có chút hứng thú.

Mỗi lần Kiều Trác Phàm đều phải giám sát chặt chẽ, nếu không thì sẽ còn thừa lại một đồng lớn.

Vậy mà ngày hôm nay, ngược lại Tiểu Bảo Bối lại ăn hết sạch sẽ. Nhưng mà lúc này cô nhóc này lại vẫn luôn nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt to tròn của cô liên tục quanh quẩn trên người của anh.

“Tại sao lại nhìn anh như vậy?” Kiều Trác Phàm thấy cô vẫn luôn nhìn chăm chăm vào mình, dứt khoát để vãn kiện sang một bên, đi lại bên cạnh cô.

"Không có... Không có gì!" Kiều Trác Phàm đưa tay về phía cô, muốn ôm cô vào trong lòng.

Nhưng Tiểu Bảo Bối lại cúi đầu, muốn tránh thoát khỏi vòng tay đang đưa ra của anh.

Sau khi nói xong những lời này, cô lại lặng lẽ nhìn phía dưới của Kiều Trác Phàm một cái.

Thấy chỗ đó không còn kỳ quái giống như lúc sáng nữa, lúc này cô mới lặng lẽ vỗ vỗ ngực.

Bộ dạng kia, giống như là vừa rồi đã gặp chuyện gì đó rất đáng sợ.

Tiểu Bảo Bối cho là mình đã giữ bí mật chuyện này rất tốt rồi, sẽ không ai phát hiện ra được.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm là ai?

Nếu như không có điểm nào vượt qua người bình thường, thì làm sao anh lại có được thành tựu như ngày hôm nay?

Trong tầm mắt này trên cơ bản không có cái gì có thể qua được ánh mắt của anh. Mà tất cả những việc làm này của Tiểu Bảo Bối, trên cơ bản anh không anh đều không coi ra gì.

Anh làm sao mà có thể không phát hiện ra được chứ?

Mới đầu Kiều Trác Phàm còn buồn bực, tại sao ánh mắt của cô nhóc này lại trở nên e dè nhút nhát như vậy?

Nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt của cô thì thoáng lại liếc về chỗ nào đó của anh thì Kiều Trác Phàm đã hiểu ra được.

Một giây này, người đàn ông kia không nhìn được mà phì cười một tiếng.

Tiểu Bảo Bối nghe thấy trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười, thì vội vàng ngẩng đầu lên nhìn anh. Đôi mắt to ngập nước kia giống như là đang hỏi thăm Kiều Trác Phàm có chuyện gì vui mà cười như vậy.

“Bây giờ đã biết sợ rồi? Vừa rồi không phải là gan rất lớn hay sao?” Kiều Trác Phàm cũng không vòng vo với cô, mà đưa tay giữ lại cằm của cô, để cho cô đối mặt với ánh mắt của anh.

Giống như là bị phát hiện ra mình làm chuyện xấu, Tiểu Bảo Bối vội vàng bĩu môi lại.

“Em chỉ nhìn xem một chút... Vừa rồi cũng không làm gì với anh mà?” Cô phồng má lên, hỏi anh có bao nhiêu đáng yêu.

Mà Kiều Trác Phàm nghe thấy lời này của cô có chút dở khóc dở cười.

Dường như sau khi biết thân thể của mình không bị lão già kia làm bẩn, thì Tiểu Bảo Bối cũng không còn e dè nhút nhát giống như trước nữa.

Hơn nữa mấy ngày nay Kiều Trác Phàm dốc lòng chăm sóc, Tiểu Bảo Bối không còn sợ hãi với anh như trước nữa. Lúc này, sự tinh quái trong con người cô đã dám thể hiện ra trước mặt của Kiều Trác Phàm.

Điều này đối với Kiều Trác Phàm mà nói chính là một hiện tượng rất tốt.

Ai mà muốn người vợ của mình mỗi ngày đều đề phòng mình giống như đề phòng lang sói chứ?

Mà bây giờ Tiểu Bảo Bối đã không còn sự phòng bị đối với anh giống như trước nữa, cái này có phải có ý nghĩa là ‘cuộc sống hạnh phúc’ đã cách Kiều Trác Phàm anh không xa rồi không?

“Không làm cái gì? Nhưng sao anh lại cảm thấy em đã dùng ánh mắt của mình để đùa giỡn anh vậy nhỉ!” Cánh tay dài của Kiều Trác Phàm giơ lên, lần này Kiều Trác Phàm không cho cô có cơ hội né tránh, mà trực tiếp giữ lấy đầu vai của cô, kéo cô vào trong lòng mình. Nhìn khuôn mặt ngây thơ hồng hào kia, đột nhiên tâm tình của anh rất tốt.

Dường như tâm tình vui vẻ của anh cũng lây sang Tiểu Bảo Bối.

Nhìn người đàn ông cười rộ hơn cả ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ thì Tiểu Bảo Bối cũng sờ một lúc lâu.

“Vẫn chưa đùa giỡn đủ hay sao?” Kiều Trác Phàm lại bắt được ánh mắt có chút si mê của cô, đường cong trên khóe môi của anh cũng sắp chạm tới đuôi mắt luôn.

“Nếu như nhìn như vậy mà hiệu quả vẫn không hài lòng, có muốn hành động thực tế luôn không?” Nhìn cái miệng nhỏ hồng hào củ củ của cô, đột nhiên Kiều Trác Phàm nổi lên tà niệm.

Không ngoài dự liệu của anh, bị anh trêu chọc, Tiểu Bảo Bối liền vùi khuôn mặt đỏ bừng vào trong lòng của anh.

Cảm giác xù lông này khiến cho Kiều Trác Phàm vui vẻ tới mức không ngăn được mà cười to lên.

Thật ra từ nhỏ tới lớn số lần Kiều Trác Phàm vui vẻ cười to như vậy trên cơ bản là đếm trên đầu ngón tay.

Bởi vì sinh ra trong một gia tộc lớn, người bên trong gia tộc không phải đấu đá nhau anh sống tới chết thì cũng chính là cuộc sống đeo đao kẹp súng. Mà anh lại là thế hệ thừa kế thứ nhất của nhà họ Kiều. Có bao nhiêu người muốn kéo anh xuống, để thay thế vị trí của anh?

Lúc còn nhỏ tuổi, anh đã hiểu được nếu như không muốn trở thành vật hy sinh trong cuộc đấu tranh gia tộc, thì chỉ có thể liều mạng sống sót.

Nhưng mà mỗi một bước đi của anh đều giống như là đang đi trên lưỡi dao.

Một cuộc sống như vậy sao anh có thể vui vẻ được?

Nhưng lúc đến đất nước này, đến bên cạnh của Tiểu Bảo Bối, anh phát hiện ra mình càng lúc càng vui vẻ và cười nhiều hơn.

Nhưng mà những lúc vui vẻ và cười to như vậy, trên cơ bản cũng là lúc ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối. Bởi vì chỉ có những lúc cười đùa với cô, anh mới tạm thời quên đi tất cả, quên đi anh đang mang họ Kiều.

“Kiều Trác Phàm, nếu như anh vẫn còn cười nữa, thì sau này em sẽ không chơi với anh nữa!” Tiểu Bảo Bối bị Kiều Trác Phàm cười tới mức không dám ngóc đầu lên, chỉ có thể giấu trọn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình ở trong lòng của anh.

Bởi vì mũi vừa vọt tì chặt vào thất lưng của anh, cho nên giọng nói của Tiểu Bảo Bối có chút buồn buồn.

“Được rồi, được rồi, không cười em nữa là được chứ gì! Mau đi ra đi...”

Thấy mặt của cô đều sắp biến thành màu đỏ thắm, Kiều Trác Phàm có chút bất đắc dĩ lại có chút đau lòng.

Một Tiểu Bảo Bối như vậy khiến cho anh cảm giác được anh có yêu bao nhiêu cũng không đủ!

“Em không ra! Anh vẫn còn đang cười!”

Mặc dù Tiểu Bảo Bối không nghe thấy tiếng cười của Kiều Trác Phàm, nhưng mà lỗ tai nhỏ của cô vẫn còn nghe thấy rõ ràng trong giọng nói của Kiều Trác Phàm vẫn còn mang theo đôi chút vui vẻ.

Chính bởi vì như vậy nên mặc kệ Kiều Trác Phàm có kéo cô như thế nào đi nữa, cô cũng vẫn chôn khuôn mặt của mình ở trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Kiều Trác Phàm, Anh Đang Xấu Hổ Kìa! (3)

Ồn ào một lúc đến cuối cùng Kiều Trác Phàm cảm thấy cô sắp bị ngạt thở luôn rồi chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Tiểu Bảo Bối, nếu như em không chui ra, chuyện về nhà mẹ đẻ ngày hôm nay sẽ bị hủy bỏ!”

Quả nhiên, chính là sự mê hoặc của việc về nhà, hơn nữa còn là sự mê hoặc lớn nhất đối với Tiểu Bảo Bối.

Cái tai nhỏ của cô nghe thấy tín hiệu có thể về nhà gặp cha già nhà mình, thì cái đầu nhỏ của cô cũng rút lui ra khỏi lồng ngực của Kiều Trác Phàm.

“Anh nói là hôm nay có thể xuất viện về nhà?” Lúc này, Kiều Trác Phàm đứng còn cô thì ngồi.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, một đôi mắt đen láy sáng ngời, tràn ngập mong đợi.

Thành thật mà nói, ở bệnh viện mấy ngày. Phạm vi hoạt động của cô trừ trong cái phòng bệnh này thì chính là vườn hoa dưới lầu. Mà trong phòng bệnh này, điện thoại di động thì bị Kiều Trác Phàm thu mất, trên ti vi thì không có mấy kênh giải trí mà cô yêu thích, cô ngột ngạt sắp điên lên rồi.

Không biết cô đã cầu xin làm âm ỉ đòi về nhà Kiều Trác Phàm bao nhiêu lần rồi.

Nhưng mà Kiều đại gia nói, trừ khi miệng vết thương của cô khép lại, nếu không thì đừng nghĩ tới.

Nên Tiểu Bảo Bối đã từng cho rằng, Kiều Trác Phàm không cho cô ở lại đây mười ngày hay nửa tháng thì đảm bảo sẽ không đồng ý cho cô về nhà. Tiểu Bảo Bối vốn còn lo lắng cho mình một phen, cảm giác mình sẽ khó chịu mà chết ở chỗ này. Tao do leé quý đơno.

Không ngờ được, hôm nay Kiều Trác Phàm lại là người chủ động đưa ra đề nghị muốn dẫn cô về nhà, bây giờ trên cơ bản không có cái gì khiến cho cô vui về hơn chuyện này.

Mà ngẩng đầu lên nhìn Kiều Trác Phàm một lúc, thấy trong mắt anh không có chút giả dối nào. Tiểu Bảo Bối vui vẻ tới mức nhảy lên trong phòng bệnh: “Thật sự là tốt quá rồi, tốt quá rồi! Về nhà...”

“Kiều Trác Phàm, anh thật tốt!” Tâm tình vui vẻ, lúc này Tiểu Bảo Bối cũng bắt đầu lộ ra bản tính nịnh nọt.

Mặc dù tính chân thật của lời nói này còn chờ khảo nghiệm, nhưng mà tâm tình của Kiều đại thiếu cũng không tệ. Nhìn bộ dạng cười tươi như hoa của người phụ nữ ở bên cạnh, anh chỉ chỉ vào gò má của mình, nói: “Hôn một cái, bây giờ liền dẫn em đi làm thủ tục xuất viện, để đi về nhà mẹ đẻ!”

Có tin tức tốt là được về nhà mẹ đẻ này, bảo Tiểu Bảo Bối làm cái gì thì cô cũng đều đồng ý cả.

Lúc Kiều Trác Phàm chỉ chỉ vào gò má mình yêu cầu hôn lên, thì Tiểu Bảo Bối cũng không hề keo kiệt chút nào mà hôn lên gò má của anh một cái.

“Được, đi nào... Anh sẽ dẫn em đi làm thủ tục xuất viện ngay bây giờ!” Bởi vì đã lừa người đẹp hôn thành công, nên tâm tình của Kiều Trác Phàm như nở hoa. Sau khi chờ Tiểu Bảo Bối thay quần áo xong, Kiều đại thiếu liền dắt cô đi giải quyết thủ tục xuất viện.

Cho đến khi làm xong thủ tục xuất viện, Kiều Trác Phàm còn bất chợt vuốt ve gò má chỗ mới được Tiểu Bảo Bối hôn lúc này, sau đó lộ ra bộ dạng cười ngây ngốc...

“Xuyên, đây là mấy tập văn kiện cần xử lý gần đây, anh xem có đúng không? Xin lỗi, gần đây tình hình sức khỏe của mẹ em không được tốt, cho nên em...”

Ngược lại với cảnh tượng vui vẻ hòa thuận ở trong bệnh viện thì trong phòng làm việc của tổng giám đốc trong tòa nhà của Tiểu Thị, Tiểu Huyền ôm vài tập văn kiện đi tới.

Sau khi đưa mấy tập văn kiện tới trước mặt của Quý Xuyên xong, cô ta nói như vậy.

Đương nhiên, mấy cái văn kiện này nên xử lý như thế nào, bằng sự thông minh của Tiểu Huyền đương nhiên là sẽ biết rõ.

Nhưng mà cô ta cảm mấy tập văn kiện này tới đây để tìm Quý Xuyên, thật ra thì cô ta chỉ muốn tìm đề tài để nói chuyện.

Bởi vì do gương mặt bị phỏng, nên cô ta có xin nghỉ mấy ngày phép.

Nhưng mà cũng may là Tiểu Vi tìm được cho cô ta vị bác sĩ giỏi. Sau hai ngày dùng thuốc thì gương mặt của cô ta đã hồi phục tương đối rồi.

Ngoại trừ những vết sưng đỏ bị tiêu trừ ra thì chỗ bị bỏng rộp nước cũng biến mất. Hôm nay, ngay cả vết sưng đỏ cuối cùng ngay cả chỉ có mình Tiểu Huyền phát hiện ra cũng đã biến mất rồi.

Vốn còn đang dự định nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa, nhưng mà vào lúc xế chiều không để ý tới sự ngăn cản của mẹ mình cô dứt khoát trở lại Tiểu Thị.

Mục đích chủ yếu chính là Quý Xuyên ở trước mặt này.

Cô rất nhớ anh.

Vài ngày không gặp, cô nhớ sắp điên lên.

Cho nên mặc kệ mẹ cô ngăn cản như thế nào, cô vẫn nhân lúc bà ở trong bếp hầm canh gà thì lặng lẽ chạy đi.

Đi đến Tiểu Thị, cuối cùng cô cũng được gặp người mà trong lòng cô nhớ nhưng tới mức ăn không ngon ngủ không yên. Tao do le quý đđono.Nỗi khổ tương tư xem như đã được giải quyết.

Nhưng mà bây giờ Tiểu Huyền lại phát hiện hình như mình có chút dư thừa.

Cô đã đứng trong phòng làm việc một thời gian khá lâu.

Nhưng mà Quý Xuyên vẫn làm như không nhìn thấy cô, vẫn luôn xử lý công việc của mình.

Kỳ thực điều này khiến cho Tiểu Huyền rất là uất ức.

Dù cô thông minh như thế nào đi nữa thì cô cũng là một người phụ nữ.

Lúc bị thương rất tui thân, đương nhiên là hy vọng người đàn ông của mình có thể ở bên cạnh chăm sóc cho mình.

Nhưng hai ngày nay, cô bị thương. Ngoại trừ chuyện không thể chia sẻ được với Quý Xuyên ra thì Tiểu Huyền lại rất oán hận sự hờ hững của Quý Xuyên.

Tại sao người đàn ông này lại có thể nhẫn tâm như vậy được chứ?

Cô đã ở nhà vài ngày, vậy mà ngay cả một cú điện thoại anh cũng chưa từng gọi qua?

Mặc dù cô không nói cho Quý Xuyên biết người không khỏe chính là Tiểu Huyền cô.

Nhưng mà ít nhất thì anh cũng nên ân cần gọi điện hỏi thăm một câu, có đúng không?

Nhưng mà không hề có!

Mặc kệ cho mỗi ngày Tiểu Huyền đều đợi tới tối khuya, nhưng mà người đàn ông này cũng chưa từng gọi cho cô một cuộc điện thoại nào.

Mà bây giờ, cô đã vào phòng làm việc của anh một lúc lâu rồi. Nhưng mà người đàn ông này giống như là không nhìn thấy cô. Cái này có phải là coi Tiểu Huyền cô là không khí không? *Ddienn damn leie quyýdon.*

Cuối cùng, Tiểu Huyền chỉ có thể lấy mấy đề tài mà bản thân mình đã chuẩn bị tốt rồi ra. Mục đích là vì muốn trò chuyện với người đàn ông này.

“Tiểu Huyền, chút chuyện nhỏ này không phải tự em có thể xử lý tốt được hay sao?” Quý Xuyên nghe thấy giọng nói của cô ta, lúc này mới bớt chút thời gian nhìn lướt qua mấy văn kiện mà cô ta đưa tới.

Nhưng mà khi nhìn thấy nội dung trên văn kiện, thì anh ta lại vui đầu vào công việc của mình.

Cả quá trình thái độ của anh ta lạnh lùng gần như là tàn nhẫn.

“Quý Xuyên, vài ngày không gặp. Chẳng lẽ anh không có câu nào muốn nói với em sao?” Tiểu Huyền biết rõ, đây là ở công ty, cô ta không nên luống cuống như thế.

Nhưng mà thái độ của Quý Xuyên khiến cho cô ta nhiều lần thất vọng lặp đi lặp lại. Cuối cùng cô ta chỉ có thể tuyệt vọng hô lên như vậy.

Mà một câu này nói ra, Quý Xuyên cũng chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái. Dùng giọng điệu giải quyết công việc chung nhắc nhở cô ta: “Tiểu Huyền, đây là công ty!”

“Em đương nhiên biết đây là công ty!” Cả người Tiểu Huyền có chút run rẩy nhẹ.

Cô cứ suy nghĩ trong khoảng thời gian này cô không trở về bên cạnh Quý Xuyên, thì khi bọn họ gặp lại nhau một lần nữa thì sẽ là tình huống như thế nào.

Không phải có câu tiểu biệt thắng tân hôn hay sao?

Thậm chí cô còn có chút ngây ngốc mong đợi, tất cả những hiểu lầm trước kia của bọn họ sẽ được hóa giải. Quý Xuyên sẽ trở lại là một người giống như trước kia lúc theo đuổi cô, nhiệt tình và săn sóc.

Nhưng mà cô không ngờ được, khi gặp mặt lại một lần nữa thì thái độ của Quý Xuyên còn lạnh nhạt hơn cả trước đây. *Ddienn damn leie quyýdon.*

“Nếu đã biết là ở công ty thì em đừng có cố tình gây sự nữa!”

Không thèm để ý tới ánh mắt đầy đau khổ của Tiểu Huyền, người đàn ông kia nói từng câu từng chữ nhắc nhở cô ta!

"Quý Xuyên, tại sao anh lại có thể đối xử với em như vậy..."

Thực tế và suy nghĩ, quả thực là chênh lệch không ít.

Tiểu Huyền khóc nức nở chạy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 161: Kiều Trác Phàm, Anh Đang Xấu Hổ Kìa! (4)

Editor: Táo đồ phở núi

Lúc rời đi, cô ta đã đóng cửa phòng làm việc của anh ta thật mạnh.

Điều này khiến cho những nhân viên đang làm việc ở gần đó đều nhìn về chỗ hẻo lánh này, xì xào bàn tán.

Mà điều này khiến cho Quý Xuyên có chút thay đổi trở nên mất bình tĩnh.

Đột nhiên, anh ta đưa tay gạt đi mấy văn kiện mà vừa rồi Tiểu Huyền đặt ở trên bàn, quét tất cả xuống dưới đất. Die enda anl eequ uyd om.

Văn kiện bị quét xuống, những tờ giấy lập tức bay tứ tung.

Có thể nói cả phòng làm việc trở nên vô cùng ngổn ngang.

Nhưng mà có thứ còn ngổn ngang hơn cả phòng làm việc này chính là lòng của Quý Xuyên.

Thực sự anh ta cũng không biết mình bị làm sao.

Theo lý thuyết, Tiểu Huyền đã rời đi được mấy ngày, giữa bọn họ cũng nên tỉnh táo lại mới đúng.

Nhưng mà bởi vì mỗi ngày anh ta đều không nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, nên tính tình càng ngày càng không tốt.

Khát vọng nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, cái suy nghĩ này giống như là một hạt mầm, đâm chồi mọc rễ ở trong lòng của Quý Xuyên.

Vì muốn nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, thậm chí anh ta còn thuê thám tử tư tìm chỗ ở hiện tại của Tiểu Bảo Bối.

Mấy ngày nay, mỗi ngày sau khi tan sở anh ta đều trực tiếp lái xe đi quanh quẩn xung quanh địa chỉ mà thám tử tư đã cung cấp cho anh ta. Chỉ vì muốn gặp mặt Tiểu Bảo Bối một lần.

Nhưng mà không biết tại sao, mấy ngày nay Tiểu Bảo Bối giống như là biến mất vậy.

Mặc kệ cho anh ta tìm như thế nào đi nữa, thì cũng không gặp được cô.

Đây cũng chính là điều khó khăn nhất mà Quý Xuyên phải vượt qua.

Cho nên ngay cả chuyện ứng phó với Tiểu Huyền anh ta cũng không làm tốt được.

Nhìn giấy tờ lá tả dưới đất, Quý Xuyên thống khổ gãi gãi mái tóc mà sáng sớm nay trước khi ra khỏi nhà anh ta đã chải chuốt tỉ mỉ.

Nhưng mà tất cả những điều này dường như không thể khiến cho anh ta bớt thống khổ hơn. Điều bây giờ anh ta có thể làm đó chính là gào thét ở trong lòng: Tiểu Bảo Bối, đến cùng thì em đang ở chỗ nào...

- - Đường phân cách - -

“Cha ơi, cha ơi, mau ra đón tiếp Bảo Bối như hoa như ngọc của cha về nhà nào!”

Lần này Tiểu Bảo Bối về đến nhà, thì giống như cá được quay trở lại với nước, miễn bàn là có bao nhiêu vui vẻ.

Vẫn giống như trước đây, vừa về tới nhà thì cô liền đá hai cái, hai chiếc giày một trái một phải bay sang một bên. Die nd da nl e q uyudo n.

Nhưng mà người phụ nữ nào đó cũng không thèm quay đầu lại nhìn xem giày đã được đặt vào đúng vị trí chưa, mà vội vã chạy vào bên trong.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối cảm thấy lần này về nhà dường như có chỗ nào đó đã thay đổi.

Cụ thể là chỗ nào thì nhất thời Tiểu Bảo Bối không nói ra chính xác được!

“Trở về rồi à? Com trưa cha đã làm xong rồi.” Giọng nói của Tiểu Đăng từ trong bếp vọng ra.

Tiểu Bảo Bối cũng chẳng quan tâm đi nghiên cứu xem trong nhà có chỗ nào thay đổi, mà vội vã đi về phía cha mình ở trong bếp.

“Cha à, cha nhớ con muốn chết đúng không!” Nghe được lời này của cô, Kiều Trác Phàm đi ở phía sau không nhìn được mà cảm thấy xấu hổ.

Được rồi, nếu không phải nhìn thấy thái độ vui vẻ nhiệt tình quá mức của Tiểu Bảo Bối ở trước mặt Tiểu Đăng, thì anh cũng không biết là cô lại tự kỷ như vậy.

“Đúng vậy, đúng vậy, cái con bé này cha nhớ con sắp chết rồi đây!” So với Kiều Trác Phàm, thì phản ứng của Tiểu Đăng ngược lại lại lạnh nhạt hơn nhiều. Nhìn thấy cô nhóc này đang nhảy về phía mình, ông liền giang tay ra, vững vàng đỡ lấy cô rồi lại nói như vậy.

Đứa nhỏ này ông đã nuôi hai mươi năm rồi! Đến cùng thì tính tình của con bé như thế nào, người làm cha như ông còn có thể không hiểu hay sao?

“Cha, hôm nay cha làm món ngon gì vậy? Con thử xem có ngon không giúp cha nhé!” Sau khi bỏ nhào vào lòng của Tiểu Đăng, cô lại bắt đầu líu ríu nói.

Nghe thấy lời này của cô, Kiều Trác Phàm liền biết, mấy ngày nay ở bệnh viện sợ là đã thật sự khiến cho cô trở nên tham ăn hơn.

Vừa mới vào cửa, cô lại bắt đầu đi tìm đồ ăn khắp nơi!

“Làm món cá chép và thịt kho tàu mà con thích nhất, còn có cả măng nấu đông... Đúng rồi, con phải rửa tay đã!”

Tiểu Đằng nhìn cái miệng nhỏ đang nhai nhóp nhép của cô chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ.

Nhưng mà trong ánh mắt kia của ông tràn đầy vẻ cưng chiều.

“Ăn ngon! Ăn ngon!”

Bên này Tiểu Đằng vẫn chưa nói hết, thì Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh đã dùng tay cầm một miếng thịt kho bỏ vào trong miệng rồi, vẻ mặt còn rất hưởng thụ.

“Cái con bé này...” Die nd da nl e q uyudo n.Nhìn biểu hiện của con gái, Tiểu Đằng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó, Tiểu Đằng tiến lên chào hỏi Kiều Trác Phàm: “Trác Phàm, đến bên đó ngồi trước đi. Hai ngày nay người bên sửa nhà đã tới, ngày hôm qua mới sửa sang xong!”

“Cha, không sao đâu ạ! Chờ hai ngày nữa con lại kêu người tới quét dọn, không cần ngài phải tự mình làm đâu!” Kiều Trác Phàm và Tiểu Đằng ngồi xuống ghế sofa, hai người bắt đầu trò chuyện.

Tiểu Bảo Bối vốn đang ở trong bếp ăn đồ ăn, nhưng mà lỗ tai của cô lại nghe được một chút tin tức, trong miệng vẫn ngậm một miếng thịt liền chạy ra.

“Người bên sửa nhà đã tới? Không trách được, hôm nay con cảm thấy trong nhà mình có chỗ nào đó không giống mọi khi!” Miệng của Tiểu Bảo Bối vừa nhai đồ ăn vừa nói chuyện với bọn họ.

Bởi vì như vậy nên giọng nói của cô có chút không rõ ràng.

“Bảo Bối, con nuốt đồ ăn xong rồi hãy nói, nếu không sẽ bị nghẹn!” Tiểu Đằng nhìn thấy bộ dạng đó của cô thì dặn dò.

Dù gì thì đây cũng đang ở trước mặt con rể nhà bọn họ có phải không?

Tiểu Đằng cũng thật sự đau tim vì con gái nhà mình.

“Không sao, không sao!” Cô nói xong lại cầm lấy miếng thịt ở trên tay của mình bỏ vào trong miệng.

Nhưng mà vừa lúc đó, ánh mắt của Tiểu Đằng như nhìn thấy cái gì, một giây sau ông liền đứng lên, vội vàng đi lại phía Tiểu Bảo Bối.

Vào lúc Tiểu Bảo Bối ném miếng thịt vào trong miệng thì Tiểu Đằng đột nhiên cầm lấy bàn tay của cô.

"Đây rốt cuộc là thế nào?"

Lúc này Tiểu Đằng bắt được tay trái của Tiểu Bảo Bối.

Bởi vì ông hơi dùng sức một chút, khiến cho cổ tay của Tiểu Bảo Bối hơi đau.

Bởi như vậy nên miếng thịt mà cô cầm cũng bị rơi xuống dưới đất.

Miếng thịt sấp vào trong miệng rồi vậy mà còn bị rớt mất? Tiểu Bảo Bối nhìn chằm chằm vào miếng thịt bóng loáng rơi ở dưới đất, ánh mắt hiện lên sự tức giận.

Nhưng mà sau khi nghe thấy lời nói của Tiểu Đằng, thì Tiểu Bảo Bối không thể không thu lại ánh mắt từ trên miếng thịt kia về, rồi ánh mắt rơi trên người của Tiểu Đằng.

“Cha...” Trong chớp mắt ngẩng đầu lên, đột nhiên Tiểu Bảo Bối phát hiện trong mắt cha mình tràn đầy lửa giận, mà gân xanh trên trán ông cũng vì vậy là nhô ra. Đó là dấu hiệu báo trước sự nổi giận của Tiểu Đằng.dádf le quý d0n9.

Tại sao cha cô lại đột nhiên tức giận như vậy?

Trong lúc nhất thời Tiểu Bảo Bối cũng khó có thể hồi phục lại tinh thần.

Nhưng mà mới đầu cô còn cho rằng cha cô tức giận vì cô đã ăn trộm mấy miếng thịt, nhưng mà lúc thuận theo ánh mắt của Tiểu Đằng thấy ông đang nhìn miếng băng gạc đang quấn ở tay mình, thì mới lập tức hiểu ra đến cùng thì cha cô tức giận vì điều gì.

Trước đây, có đôi khi cha cô vì bận việc của công ty, chỉ có thể để cô ở nhà một mình, kêu bảo mẫu chăm sóc.

Khi đó, trên người của cô nếu có chỗ nào đụng bị thương một chút, thì Tiểu Đằng đều nổi giận một trận với bảo mẫu.

Chứ đừng nói chỉ lúc này bàn tay của cô quán một lớp băng gạc dày đặc như vậy.

Lúc này giọng nói của Tiểu Đằng hơi lớn một chút.

Toàn bộ căn nhà lớn của nhà họ Tiểu đều vang vọng tiếng rống giận của ông.

Mà Tiểu Bảo Bối rõ ràng, tiếng rống giận này của ông là rống lên với Kiều Trác Phàm, le quý d0n9.

Bởi vì, Tiểu Bảo Bối phát hiện ánh mắt của cha cô đang nhìn Kiều Trác Phàm. Còn nữa, cha của cô sẽ không nở lòng nào nổi giận với cô.

“Cha à, chuyện này không phải là...” Đó không phải là lỗi của Kiều Trác Phàm.

Tiểu Bảo Bối thấy cha tức giận với Kiều Trác Phàm, vội vàng muốn giải thích điều gì đó giúp cho Kiều Trác Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Kiều Trác Phàm, Anh Đang Xấu Hổ Kìa! (5)

Nhưng mà vừa lúc đó, thái độ của Kiều Trác Phàm lại ngoài dự liệu của cô.

“Thực sự xin lỗi cha, đều tại con không bảo vệ tốt cho cô ấy!”

Một câu nói này Kiều Trác Phàm nói có chút cúi mình xuống.

Mà Tiểu Bảo Bối nghe được thì có chút đau lòng.

Chuyện này rõ ràng không phải lỗi của anh, là tại vì cô uy hiếp Tiểu Huyền nên mới làm chính mình bị thương. Vì ngăn cản cô, thậm chí Kiều Trác Phàm còn bị thương luôn.

Nhưng mà anh lại nhận lỗi trước mặt của Tiểu Đằng...

Ở bên ngoài, anh khoe khoang bữa bãi, Kiều Trác Phàm cao quý chưa từng phải cúi đầu với ai, thế nhưng bởi vì cô mà anh phải cúi đầu xin lỗi ở trước mặt Tiểu Đằng.

Điều này khiến cho hóc mắt của Tiểu Bảo Bối đột nhiên đỏ hoe lên.

“Cha, đây không phải là lỗi của Kiều Trác Phàm. Là Bảo Bối, là Bảo Bối tự mình làm chuyện xấu, cầm lấy mảnh sứ vỡ làm chuyện xấu. Kiều Trác Phàm vì ngăn cản Bảo Bối mà khiến cho bản thân anh cũng bị thương. Hơn nữa niềng vết thương của anh còn sâu hơn so với Bảo Bối rất nhiều...”

Nhìn Kiều Trác Phàm, đột nhiên cô dùng giọng nói nức nở nói đầu đuôi câu chuyện lại cho cha của cô nghe.

Nhưng mà nguyên nhân chuyện này là vì Tiểu Huyền thì cô tự động bỏ qua.

Trong tiềm thức, Tiểu Bảo Bối cũng không thích cha cô biết rõ chuyện đêm hôm đó.

Bởi vì cô biết rõ chuyện kia chỉ khiến cho cha cô đau lòng hơn chứ không không có gì khác. Dieen ndk dan/le eequh ydo mnn.

“Con cầm mảnh sứ vỡ? Cái con bé này, cha đã nói với con như thế nào? Bắt đầu từ lúc mấy tuổi, cha đã nói với con là không thể cầm mảnh sứ hoặc mảnh thủy tinh vỡ để chơi rồi mà? Cái tai này của con có phải không cần dùng nữa hay không?” Nghe thấy Tiểu Bảo Bối tự mình làm chuyện xấu, sắc mặt của Tiểu Đằng tốt hơn nhiều.

Lại nhìn thấy tay của Kiều Trác Phàm quả thật cũng giống như lời Tiểu Bảo Bối nói, cũng bị băng bó bằng băng gạc còn dày hơn so với Tiểu Bảo Bối, thì lúc này lửa giận của Tiểu Đằng mới tiêu tan.

Lúc này ông nhìn thấy bàn tay bị bó thành một cục, chỉ có thể tức giận nói như vậy.

“Con cũng không còn nhỏ nữa... Cha cũng đừng có la mắng con như vậy nữa!” Lỗ tai bị Tiểu Đằng kéo, Tiểu Bảo Bối cảm thấy có chút mất mặt.

Cô cũng đã lớn như vậy rồi, mà cha cô vẫn dùng cách dạy dỗ giống như trước đây, kéo tai của cô.

Nhưng mà mỗi lần kéo tai cha cô cũng ra lực rất tốt, cũng sẽ không khiến cho cô bị đau.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối cảm thấy bị kéo tai ở trước mặt của Kiều Trác Phàm, quả thực là rất mất mặt.

Cô giãy giụa muốn thoát khỏi nanh vuốt của Tiểu Đằng, nhưng mà lúc này Tiểu Đằng lại không chịu buông lỏng ra!

“Ồ, còn nói lý? Cái con bé này, thật sự là càng lớn càng khiến cho cha tức chết mà!”

Tiểu Đằng vẫn còn đang dạy dỗ Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối vì bị kéo tai nên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng đỏ bừng lên.

Mà ngay vào lúc này Kiều Trác Phàm lại mở miệng: “Cha, thật ra đều là tại con! Nếu như con tới sớm một chút, thì cục cựa cũng sẽ không khiến cho bản thân bị thương như vậy. Cho nên, nếu như ngài muốn nhéo tai thì hãy nhéo tai con đi!”

Đương nhiên, cho tới bây giờ Kiều Trác Phàm không phải là người nói mà không làm.

Sau khi nói xong những lời này trước mặt hai cha con bọn họ, thì Kiều Trác Phàm liền đi tới trước mặt của Tiểu Đằng và Tiểu Bảo Bối, hơi cúi đầu xuống, đưa lỗi tai của mình lên.

Một màn này không chỉ Tiểu Bảo Bối sợ ngây người. Mà ngay cả Tiểu Đằng đang nhéo lỗi tai của Tiểu Bảo Bối cũng sợ ngây người.

Ông thật sự không ngờ được, Kiều Trác Phàm lại có thể vì bảo vệ Tiểu Bảo Bối, mà làm tới mức độ này?

Bàn tay vốn đang kéo tai của Tiểu Bảo Bối bởi vì có chút kinh ngạc mà buông lỏng ra. Lúc này cuối cùng thì tai của Tiểu Bảo Bối cũng được cứu, cô vội vàng chui ra sau lưng của Kiều Trác Phàm.

Kiều Trác Phàm không có ý kiến gì, chỉ để cho cô nhóc kia lấy mình làm lá chắn.

“Haiz, hai cái đứa bé này, cha cũng không biết nên nói như thế nào nữa!” Cho dù Tiểu Đằng có tức giận như thế nào đi nữa cũng không thể đi kéo tai Kiều Trác Phàm được.

Hơn nữa Kiều Trác Phàm còn vì con gái của ông nên mới bị thương. Đây cũng không phải là lỗi của Kiều Trác Phàm, ông đi kéo tai của Kiều Trác Phàm làm cái gì?

Nhưng lúc này Kiều Trác Phàm lại đứng cảm động ra, dù sao thì Tiểu Đằng cũng chỉ có thể bỏ qua thôi.

Nhìn bàn tay của hai đứa nhỏ này đều quấn băng gạc, Tiểu Đằng chỉ có thể hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào? Vết thương này đã xử lý chưa?”

“Đã vài ngày trước rồi.” Lúc này Tiểu Bảo Bối mới từ sau lưng của Kiều Trác Phàm thò cái đầu nhỏ ra nói.

“Cái con bé ngốc nghếch này, còn dám nói nữa! Chuyện đã xảy ra vài ngày rồi mà cũng không nói với cha tiếng nào.” Tiểu Đằng vừa mới làm bộ đưa tay ra bắt Tiểu Bảo Bối, thì Tiểu Bảo Bối đã dứt khoát thụt đầu về.

“Cha, đừng để cô ấy chọc tức thân thể! Vết thương này đã tới bệnh viện xử lý ổn thỏa rồi, đã nghỉ ngơi ở bệnh viện vài ngày. Hôm nay mới đưa cô ấy xuất viện!”

Ngoài miệng mặc dù Kiều Trác Phàm nói như vậy, nhưng mà sau lưng thì lại đưa tay ra kéo Tiểu Bảo Bối ra một chút, sợ tay của Tiểu Đằng lại kéo tai của cô không buông.

Nói cho cùng người đàn ông này bảo vệ con gái của ông rất tốt.

Điểm này sao Tiểu Đằng không nhìn ra được chứ?

Cuối cùng, Tiểu Đằng chỉ có thể thở dài: “Haiz, tới bệnh viện xử lý qua là được rồi!” die,n; da. nlze.q; ydo /mn.

Đại hội giáo dục gia đình chỉ có thể kết thúc tại đây.

Rất nhanh đã tới thời gian ăn cơm.

Bởi vì biết được tay của hai người đều bị thương, nên Tiểu Đằng lại nấu nồi canh cá nheo.

Nghe nói cá nheo này khiến cho miệng vết thương hồi phục tốt hơn.

Nghe được ý này, trong lòng của Kiều Trác Phàm cảm động.

Vì cảm động nên Kiều Trác Phàm cầm chén lên, múc một chén canh lớn cho Tiểu Bảo Bối.

Mà lúc này Tiểu Bảo Bối đang bận rộn gặm cánh gà mà cô thích nhất, cái miệng nhỏ bận rộn tới mức không thể tách rời ra. Đợi tới khi cô đã ăn hết cánh

gà vào trong bụng thì quay đầu lại nghiêm túc nhìn chén canh cá.

“Hà... Em không thích ăn cá nheo!” Nói thật, Tiểu Bảo Bối thật sự không thích ăn cá nheo một chút nào.

Vừa thấy chén canh cá đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, miệng của cô mất đi cảm giác thèm ăn.

“Không ăn cũng phải ăn! Không phải đã nói là rất tốt cho miệng vết thương hay sao.” Kiều đại gia nói những lời này, còn gấp mấy miếng cá trong chén ra. Rồi lấy hết xương ở trong mấy miếng cá ra, sau đó lại để vào trong chén của cô.

“Nhưng mà em không muốn ăn, phải làm sao bây giờ?”

Kiều Trác Phàm đã lọc hết xương cá ra rồi, nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn còn rối rắm. Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối vẫn không chịu cảm ơn, Kiều Trác Phàm chỉ có thể ném ra một miếng mồi lớn.

“Anh nghe nói ở bên Đông Thành có một cái chợ bán chó. Anh định là nếu như em uống hết thì chờ mấy ngày nữa khỏi hẳn, anh sẽ dẫn em đi qua đó dạo!”

Lúc nói những lời này, Kiều Trác Phàm giống như là không chút để ý.

Nhưng mà khi quan sát cẩn thận, thì sẽ phát hiện ra đuôi mắt của người đàn ông này luôn đặt trên người của Tiểu Bảo Bối.

“Thật sao?” Lời này quả thực đã khiến cho Tiểu Bảo Bối chú ý.

“Nếu như em không uống, thì chính là giả!”

Khóe môi của anh khẽ cong lên, sau đó múc một muỗng canh đưa lên miệng.

Vừa nếm xong, lông mày của Kiều Trác Phàm cũng nhăn lại thành một đường.

Thành thật mà nói, anh cũng không thích ăn cá, Đặc biệt là mùi cá này...

“Được, được, được rồi, em uống, em sẽ uống!” Nhận được sự đồng ý của Kiều Trác Phàm, lần này Tiểu Bảo Bối giống như là lấy hết dũng khí, cầm chén lên sau đó cầm cả chén canh uống vào bụng.

Mà một mản này đã hoàn toàn rơi vào mắt của Tiểu Đằng.

Bảo Bối của ông, từ nhỏ tới lớn đã mất đi sự quan tâm và yêu thương của người mẹ. Cũng chính vì điều này mà Tiểu Đằng rất yêu thương cô.

Tiểu Đằng cũng vẫn luôn lo lắng, trên đời này sẽ không có ai thương yêu Tiểu Bảo Bối giống như ông. Ông sợ là sau này ông ra đi, chỉ còn lại một mình Tiểu Bảo Bối ở trên thế giới này.

Nhưng biểu hiện của đứa nhỏ Kiều Trác Phàm này, hết lần này đến lần khác đều khiến cho ông kinh ngạc.

Nhất là hôm nay...

Bây giờ ông thực sự tin tưởng đứa nhỏ này còn thương Bảo Bối nhà bọn họ hơn cả Tiểu Đằng ông!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Kiều Trác Phàm Thiên Vị Đối Với Cô

Editor: Táo đỏ phổ núi

"Cục cưng?"

Hôm nay ăn cơm trưa ở nhà họ Tiểu, sau khi ăn cơm xong thì Kiều Trác Phàm chơi cờ với Tiểu Đằng.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối bắt đầu mệt rồi.

Mấy ngày rồi, mỗi ngày Kiều Trác Phàm đều bắt cô đi ngủ trưa.

Dần dần, Tiểu Bảo Bối cũng hình thành thói quen ngủ trưa.

Bây giờ, vừa tới thời gian ngủ trưa thì mí mắt của cô đã bắt đầu không mở ra được.

Cô đang ngồi ở giữa hai người đàn ông, nhất thời con buồn ngủ ập đến, nên cả thế giới của cô chợt nghiêng ngả.

Nhìn thấy cả người của cô bắt đầu nghiêng sang một bên.

Kiều Trác Phàm vốn đang đánh cò với Tiểu Đằng rất hăng say vội vàng lao tới.

Vào lúc Tiểu Bảo Bối sắp ngã xuống thì ôm lấy thân thể của cô.

Mà Tiểu Đằng quay đầu lại nhìn thấy một màn nguy hiểm như vậy thì cũng bị hù dọa một trận không nhẹ.

“Cái con bé này, tại sao không khiến cho người khác bớt lo được như vậy?” Nhìn cô nhóc ở trong lòng của Kiều Trác Phàm, Tiểu Đằng không nhịn được trách mắng cô.

“Cha, đừng mắng cô ấy! Để con ôm cô ấy lên lầu nghỉ ngơi là được!” Kiều Trác Phàm ôm người thiếu chút nữa ngã xuống nhưng mà vẫn hồn nhiên không biết gì, lúc này còn đang ngủ say ở trong lòng anh, sau đó đi lên lầu.

Mặc dù cả quá trình này hành động của Kiều Trác Phàm rất liên mạch dứt khoát.

Nhưng mà Tiểu Đằng vẫn không khỏi cảm thấy có chút không được tự nhiên, có phải Kiều Trác Phàm đã quá che chở cho cô nhóc nhà bọn họ rồi không?

Ngay cả một người làm cha như ông, Kiều Trác Phàm cũng không cho ông mắng Tiểu Bảo Bối nữa!

Vậy sau này còn như thế nào nữa?

Ông làm cha của Tiểu Bảo Bối nhiều năm như vậy rồi, sao ông lại không biết Tiểu Bảo Bối nhà bọn họ chính là người ý lại vào sự nuông chiều của người khác?

Trước kia thỉnh thoảng ông mới cần nhắc nhở đối với Tiểu Bảo Bối, nên cô mới là người có tính tình lơ mơ như vậy! Nếu như sau này không cho ông cần nhắc nhở con bé nữa, vậy chẳng phải con nhóc kia còn muốn lên trời hay sao?

Chỉ nghĩ tới sau này con nhóc này sẽ như vậy, Tiểu Đằng cũng có chút lo lắng, điễn dần nên quýndon.

Nhưng mà dưới ánh mắt khó hiểu của Tiểu Đằng, thì Kiều Trác Phàm đã ôm Tiểu Bảo Bối đi lên lầu . . .

- - Đường phân cách - -

‘Sân bay quốc tế Viễn Đông’ - -

“Là Diệp thiếu kìa!” Lúc bóng dáng của Diệp Tử Hi xuất hiện ở chỗ ga đến trong sân bay, thì có không ít người nhận ra anh ta.

Cũng đúng, kể từ sau khi Diệp Tử Hi về nước, thì trên màn hình tivi liên tục xuất hiện hình ảnh của anh ta, điễn dần nên quýndon.

Tần suất anh ta xuất hiện ở trên báo tạp chí còn nhiều hơn cả những minh tinh màn ảnh không biết bao nhiêu lần.

Đương nhiên, Diệp Tử Hi cũng thừa nhận, đưa chuyện này ra ánh sáng chính là anh ta hứa theo ý của những người phụ nữ hám giàu muốn theo đuổi cao phú soái, ôm giấc mộng làm phu nhân nhà giàu. Vì sau khi về nước để có thể thuận lợi tiếp nhận công ty của cha anh ta, vì thế Diệp Tử Hi đã đem bản thân trở thành người phát ngôn của tập đoàn Diệp Thị.

Dựa vào gương mặt đẹp trai cùng với vẻ bề ngoài lịch thiệp, lại thỉnh thoảng đăng một vài bức ảnh ở trên trang blog cá nhân, bây giờ Diệp Tử Hi đã trở thành một ông chủ nhỏ giàu có nổi tiếng cả nước.

Mà những câu nói liên quan tới anh ta đã trở thành tiêu điểm chú ý của cư dân mạng.

Đương nhiên, bởi vì để được mọi người chú ý tới, nên đối với bản thân Diệp Tử Hi cũng yêu cầu rất cao. Trong khoảng thời gian tiếp nhận công ty, các hạng mục làm được không tệ. Nhất là bên thị trường chứng khoán, cổ phiếu của Diệp Thị cũng phát triển không ngừng.

Cùng lúc đó, danh hiệu thiếu phu nhân tương lai của Diệp thị cũng càng lúc càng khiến cho cư dân mạng chú ý.

Mỗi một lần, trên web xuất hiện hình ảnh người nào đi cùng với Diệp Tử Hi, cho dù là nam hay nữ thì đều khiến cho người ta phải sợ hãi một trận.

Mà bây giờ dường như Diệp Tử Hi cũng rất say mê trong trò chơi đem bản thân trở thành người tình trong mộng của công chúng.

Mỗi một lần khi bị người khác nhận ra, khi đó Diệp Tử Hi sẽ tạo ra một tư thế anh tuấn, để cho những người này tự do chụp mình đăng lên mạng. Có một số bạn nữ ở trên mạng còn chủ động yêu cầu Diệp Tử Hi chụp ảnh chung. Mỗi lần như vậy Diệp Tử Hi đều rất tình nguyện phối hợp.

Có thể nói, Diệp Từ Hi là một công tử nhà giàu, bây giờ lại nghiện cảm giác trở thành minh tinh.

Mà mỗi lần những bạn nữ kia đăng ảnh công khai lên mạng, thì sẽ khiến cho người bên ngoài đưa ra những phỏng đoán. Lúc những phỏng đoán kia đến một giai đoạn nhất định thì Diệp Từ Hi lại đứng ra để bác bỏ.

Chính bởi vì điều này mới khiến cho mọi người càng chú ý tới xem người nào đoạt được giải thiếu phu nhân nhà họ Diệp.

Bị người khác dễ dàng nhận ra, bình thường vẫn có bộ dạng không sao cả, thậm chí còn làm ra mấy hành động treu đùa lại nhưng mà ngày hôm nay Diệp Từ Hi lại có chút khẩn trương.

Vì thế thậm chí anh ta còn nói với người trợ lý ở bên cạnh: “Lấy kính râm của tôi ra!”

Hiển nhiên, chuyện ngày hôm nay Diệp Từ Hi không hy vọng bị người khác phát hiện ra.

“Đây, Diệp thiếu!” Trợ lý đi bên cạnh Diệp Từ Hi nhiều năm, cho nên đối với phong cách làm việc của anh ta trong thời gian vừa qua cũng hiểu rõ. Trước kia vào lúc này, Diệp thiếu sẽ kêu anh ta nhìn xem bản thân có gì không ổn không, sợ sẽ bị ảnh hưởng tới hình tượng khi chụp hình.

Nhưng mà hôm nay Diệp thiếu lại kêu anh ta lấy kính râm ra. Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Nhưng mà dù có nghi hoặc đi nữa, nhưng mà bản thân là trợ lý nên anh ta nhanh chóng giải quyết nhu cầu cần thiết của ông chủ một cách kịp thời.

Sau khi trợ lý đưa kính râm cho Diệp Từ Hi, lại cẩn thận đánh giá lại gương mặt của Diệp Từ Hi.

“Đúng rồi, chúng ta hãy tìm một lối đi khác đi.” Diệp Từ Hi không để ý tới ánh mắt khó hiểu của anh ta, lúc này Diệp Từ Hi dẫn anh ta đi vào một đường khác để đi trong sân bay.

Con đường kia vốn đã bị người khác vây quanh một vòng rồi.

Từ lối đi đặc thù đi ra, Diệp Từ Hi thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi lấy kính râm xuống, đồng thời anh ta còn móc khăn giấy ra để lau mồ hôi trên trán mình.

“Diệp thiếu, tại sao hôm nay lại phải đi lối này?” Lúc này, cuối cùng trợ lý không nhìn được nữa mà hỏi ra khỏi miệng.

Bình thường Diệp Từ Hi thích nhất là khoe khoang.

Giống như nếu trong hoàn cảnh vừa rồi, anh ta hận không thể kêu bọn họ chụp cho anh ta thêm mấy tấm hình.

Nhưng hôm nay . . .

Mà lúc này Diệp Từ Hi bị câu hỏi này của trợ lý làm cho khó chịu.

Anh ta nhíu mày lại.

Nói thật ra, Diệp Từ Hi cũng không biết vì sao mình lại phải né tránh như vậy.

Nhưng mà ngay vào lúc này, một giọng nữ ở cách đó không xa vang lên, cắt đứt sự rối rắm của hai người.

“Từ Hi . . .”

Bên trong hai chữ đơn giản như vậy nhưng bao hàm rất nhiều niềm vui.

Mà vào lúc bọn họ còn chưa phản ứng kịp thì một bóng dáng đã nhào về phía Diệp Từ Hi.

Bóng dáng màu đen kia, khiến cho trợ lý của Diệp Từ Hi cảm thấy thân thể của người này hơi mập mạp.

Người kia nhào tới, trực tiếp nhào vào trong lòng của Diệp Từ Hi.

Nhưng mà với tốc độ và sức nặng như người khổng lồ kia đánh tới, khiến cho một người đàn ông cao một mét tám như Diệp Từ Hi cũng cảm thấy có chút không tiếp nhận được.

Cả người của anh ta bị lùi về phía sau mấy bước, may là ở phía sau có một bức tường nên đã chặn được thân thể của hai người lại, lúc này mới tránh cho hai người trực tiếp ngã xuống dưới đất.

Nhưng mà, thể trọng và sức lực như vậy nhào tới khiến cho lúc Diệp Từ Hi đụng vào mặt tường thì trên trán của người đàn ông này nhấn lại thành một đường.

Đau!

Thực sự là đau vô cùng!

Nếu như người nào nói là không đau thì cứ thử bị cái người béo ú này đụng vào tường một lần mà xem?

Lúc đụng người vào tường kia, Diệp Tử Hi cảm giác xương cốt toàn thân của mình như muốn rời ra từng mảnh.

Nhưng mà người phụ nữ ở trong lòng lại hồn nhiên không biết.

Bây giờ cô chỉ chìm đắm trong niềm vui Diệp Tử Hi trở về.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Kiều Trác Phàm Thiên Vị Đối Với Cô

Editor: Táo đồ phổ núi

“Tử Hi, cuối cùng thì anh cũng trở về! Anh có biết là em rất rất nhớ anh hay không . . .”

Cô dùng gương mặt mồm mỉm của mình cọ cọ lên đầu vai của Diệp Tử Hi, cố gắng muốn làm ra bộ dạng chìm nhỏ nép vào người.

Nhưng mà vì cơ thể của cô quá mức khổng lồ, nên những hành động kia của cô cũng chỉ khiến cho cô nhìn giống như là một người béo ú muốn đụng ngã một người đàn ông.

Hình ảnh đó nhìn muốn có bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu.

Mà trợ lý của Diệp Tử Hi cũng nhanh chóng phát hiện ra điểm này, lúc này cũng dùng ánh mắt quái dị quan sát hai người ở trước mắt.

Diệp Tử Hi bị nhìn chằm chằm như vậy thì có chút không được tự nhiên, vội vàng đẩy người phụ nữ đang áp chế ở trên người ra.

“Nhạc Dương, em lại nổi điên cái gì?”

Diệp Tử Hi hét lên, rõ ràng mang theo sự tức giận.

Mà bên trong sự tức giận đó chủ yếu là vì ý cười trong mắt của người trợ lý. Đienn damn leie quydon.

Có lẽ theo Diệp Tử Hi nghĩ, ý cười này chính là anh ta đang cười nhạo Diệp Tử Hi anh đúng không?

Bọn họ cười nhạo Diệp Tử Hi anh qua lại với một cô gái béo ú.

Nhưng mà Diệp Tử Hi cũng chưa từng phát hiện, lúc những người này nhìn anh ta thì trong ánh mắt đều thoáng qua một tia hâm mộ.

Bởi vì bọn họ đều nhìn ra được, cô gái béo ú kia thật sự rất thích Diệp Tử Hi.

Nếu không, ai lại trong nhiều năm trời không thèm liếc mắt nhìn những người đàn ông khác ở bên cạnh, mà chỉ mù quáng theo đuổi Diệp Tử Hi?

Bởi vì cảm nhận được hành động từ chối của người đàn ông này nên Nhạc Dương có chút mất mát.

Nhưng mà bàn tay múp míp của cô cũng vẫn chưa chịu buông bỏ vai của người đàn ông ra. Cô đã chờ bao lâu rồi mới nhìn thấy Diệp Tử Hi?

Được rồi, thật ra thì Diệp Tử Hi mới chỉ đi công tác được một tuần lễ.

Nhưng mà sao đối với Nhạc Dương cô mà nói một tuần này lại dài giống như là bảy thế kỷ vậy.

Thật vất vả mới gặp lại Diệp Tử Hi, sao Nhạc Dương có thể không kích động được cơ chứ? Đienn damn leie quydon.

Nhưng mà cảm giác được người đàn ông kia đẩy tay của cô ra, thì cảm xúc của Nhạc Dương vẫn bị sa sút một chút: “Tử Hi, đã nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ anh không nhớ em?”

Có một loại người, bạn sẽ vì người đó mà tâm tình phập phồng. Nếu người đó vui vẻ, bạn sẽ vui vẻ, thậm chí còn vui vẻ hơn người đó mấy lần. Nhưng mà người đó buồn bực, thì bạn cũng sẽ buồn bực theo. Thậm chí còn vì lòng mảy của người đó nhấn lại mà buồn bã vài ngày . . .

Mà đối với Nhạc Dương thì Diệp Tử Hi chính là một người như vậy.

Nhìn anh ta, đột nhiên Nhạc Dương cũng buồn.

Sau đó, trên gương mặt vốn đang vui vẻ kia thì lỗ mũi nhanh chóng hơi đỏ lên.

“Nhạc Dương, chúng ta lên xe rồi nói tiếp!”

Thành thật mà nói, nhìn Nhạc Dương như vậy không phải là Diệp Tử Hi không đau lòng.

Nếu không thì anh ta đã không vội vã kéo cô lên xe.

“Em . . .” Nhạc Dương vốn còn muốn nói điều gì nữa, nhưng cuối cùng cô vẫn bị Diệp Tử Hi lôi đi.

Đương nhiên, cả quá trình này, nếu như Nhạc Dương không muốn thì căn bản Diệp Tử Hi cũng không có cách nào đã động đến cô được.

Không nói tới sức nặng của Nhạc Dương, cô còn học qua khóa võ thuật, nên căn bản Diệp Tử Hi không phải là đối thủ của cô! Ddienn damn leie quýdon.

Nhưng bởi vì anh là người mà cô thích, cho nên mặc kệ anh làm chuyện gì thì cô cũng sẽ đồng ý hết.

Mà Diệp Tử Hi cũng chính vì ý lại vào điều này, cho nên mới không có bất kỳ kiêng kỵ nào đối với Nhạc Dương.

Cho đến một ngày nào đó, Nhạc Dương không còn là một cô gái béo ú suốt ngày vây quanh sau lưng Diệp Tử Hi nữa, thì lúc này Diệp Tử Hi mới ý thức được thì ra tất cả những quyền lợi mà Nhạc Dương cho anh ta hưởng thụ, chẳng qua là vì người mà Nhạc Dương thích tên là Diệp Tử Hi mà thôi.

Một khi người mà cô thích không còn là anh ta nữa thì anh ta cũng không có cái quyền làm tổn thương cô nữa.

Mà bây giờ, Diệp Tử Hi vẫn chưa hiểu rõ điều này, cho nên anh ta mới ý được sủng mà kiêu!

“Diệp Tử Hi, anh có lời gì . . .” Bị Diệp Tử Hi kéo lên xe, Nhạc Dương vẫn có chút đau buồn nho nhỏ.

Bởi vì thật ra cô cũng nhìn ra được, Diệp Tử Hi rất không muốn để cho trợ lý của anh ta nhìn ra được rốt cục mối quan hệ của bọn họ là như thế nào. Die~nn ddan leê Quy ido nn.

Mà điều này, ngay đêm đầu tiên phát sinh quan hệ kia, Diệp Tử Hi đã nói với cô rồi.

Lúc ấy thì Nhạc Dương không cảm thấy gì.

Cô đã thích Diệp Tử Hi bao nhiêu năm rồi?

Ngay cả bản thân cô cũng chưa từng tính qua.

Đã có lúc ngay cả nằm mơ cô cũng hy vọng mình có thể cùng đắp cùng một cái chăn với Diệp Tử Hi ở trên cùng một cái giường lớn.

Bây giờ, giấc mơ này đã thành hiện thực, cô cảm giác mình không nên rối rắm vì một chuyện nhỏ này.

Nhưng mà kể từ lúc đồng ý với Diệp Tử Hi xong, Nhạc Dương cũng bắt đầu phát hiện ra có chỗ không thích hợp.

Chỉ cần là những chỗ có nhiều người, Diệp Tử Hi liền bắt đầu không muốn nắm tay của cô.

Chỉ cần người khác nhìn bọn họ nhiều hơn một chút, thì Diệp Tử Hi sẽ kéo giãn khoảng cách giữa hai người bọn họ ra.

Có đôi khi đột nhiên anh còn hét to vào mặt cô, một bộ dạng giống như không có quan hệ gì với cô vậy, mà cô thì chỉ giống như là một người hâm mộ anh mà thôi.

Mỗi lần Diệp Tử Hi làm ra những chuyện như vậy, thì sau khi trở về anh lại thay đổi giống như một người khác vậy. Die~nn ddan leê Quy ido nn.

Anh nói, anh sợ những người hâm mộ anh ở trên mạng sẽ làm cho Nhạc Dương bị đưa ra ngoài ánh sáng. Vậy thì sau này cô sẽ không có ngày nào được bình yên. Diệp Tử Hi còn nói tất cả những việc anh làm bây giờ đều là đang bảo vệ cô.

Nhưng mà Nhạc Dương là một Luật sư có huy chương vàng, đầu óc cũng sẽ không phải là ngu ngốc. Sao cô có thể không nhìn ra được sự thực là Diệp Tử Hi sợ người khác biết anh có một người bạn gái mập ú, sợ người ta sẽ coi thường anh chứ.

Nhưng mà cuối cùng cô vẫn bị chìm đắm vào trong thế công dụ dàng của Diệp Tử Hi.

Đơn giản là vì cô yêu Diệp Tử Hi.

Cũng giống như ngày hôm nay vậy.

Trước mặt người trợ lý của anh thì biểu hiện của Diệp Tử Hi đối với cô có chút cay nghiệt, bây giờ sau khi lôi kéo cô lên xe, thì đột nhiên lại hôn lên môi của cô khiến cho những lời chưa nói hết của cô bị nghẹn lại trong cổ họng.

Cho tới khi kết thúc nụ hôn này thì toàn thân của Nhạc Dương đã mềm nhũn ra.

Diệp Tử Hi nhìn thấy trong đôi mắt bồ câu kia toát ra vẻ xinh đẹp phong tình.

Điều này trước đây Diệp Tử Hi chưa bao giờ nhìn thấy.

Một giây này, anh ta có cảm giác máu nóng toàn thân đều tuôn trào tụ về một điểm.

Cũng là lần đầu tiên anh ta biết được cô gái mập ú này chính là yêu vật trời sinh. SSdienng dànlew quy9on.

So với tất cả những người phụ nữ mà Diệp Tử Hi anh từng qua lại thì hình như còn xinh đẹp hơn.

Cho nên anh ta biết rõ đến cuối cùng mình không thể nào cưới Nhạc Dương, nhưng mà vẫn hăm sâu vào trong trò chơi này cùng với Nhạc Dương.

“Diệp Tử Hi, anh đã từng thử ở trên xe chưa?”

Vừa lúc đó, Diệp Tử Hi nghe thấy một giọng nữ khàn khàn có chút không giống với giọng của Nhạc Dương.

Lúc quay đầu lại nhìn, anh ta mới phát hiện ra Nhạc Dương đang ngồi ở ghế lái phụ, đôi mắt xấu hổ nhìn anh ta.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đen.

Chiếc áo sơ mi trắng ở bên trong trong lúc bọn họ ôm hôn đã bị bung ra mấy cái nút áo.

Cổ áo làm lộ ra một mảng lớn phong cảnh, bị mái tóc rũ xuống của cô che đi, khiến cho nó có hiệu quả giống như ôm tỷ bà che nửa mặt.

Nhưng mà cũng chính vì hiệu quả thị giác như vậy nên đã kích thích dây thần kinh giác quan của Diệp Tử Hi. SSdienng dànlew quy9on.

Nhìn Nhạc Dương như vậy, yết hầu của Diệp Tử Hi không tự chủ bắt đầu trượt lên trượt xuống.

Lại không cần phải nói lúc này Nhạc Dương còn dùng giọng nói khàn khàn hỏi anh ta một câu hỏi đầy tính ám hiệu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Chương 77.3

Ngay lập tức Diệp Tử Hi cũng không quan tâm tới đây đang ở cửa sân bay, trực tiếp kéo rèm cửa xe lại, ngay sau đó điều chỉnh chỗ ngồi thấp xuống, sau đó bồng chốc nhào lên người của Nhạc Dương.

"Diệp Tử Hi, anh đừng như vậy! Đây là sân bay . . ." Nhạc Dương nhìn như có ý tốt muốn nhắc nhở.

"Đương nhiên anh biết rõ đây là sân bay. Nhưng mà em khiến cho anh đứng ngồi không yên!" Từ lúc bắt đầu tiếp xúc với Nhạc Dương, Diệp Tử Hi liền phát hiện ra mình muốn ngừng mà không ngừng được.

Cô gái béo ú này mặc dù không có được vòng eo thon mảnh mai như những cô gái khác.

Nhưng mà cả người của cô béo đều, chứ không phải là mỗi chỗ đều lồi ra một cục thịt mỡ.

Cả người của cô sờ lên rất mềm mại, cũng không lo đụng đau chỗ này đau chỗ kia.

Cảm giác này, so với những người phụ nữ mảnh mai kia hoàn toàn khác nhau.

Đây cũng chính là nguyên nhân mà sau khi Diệp Tử Hi và cô làm lần đầu tiên xong, mỗi ngày dù có xã giao về trễ đi nữa thì anh vẫn luôn rất thích trở về bên cạnh cô.

Thậm chí Diệp Tử Hi còn phát hiện, bản thân mình chỉ cần đụng chạm vào người của Nhạc Dương thì anh lập tức có phản ứng.

Có đôi khi ở trước mặt nhiều người như vậy còn cảm thấy rất mất mặt.

Anh cũng muốn kiềm chế lại cảm xúc này của mình, nhưng mà mỗi lần những cảm xúc này tới quá đột ngột. Khiến cho Diệp Từ Hi căn bản không có cách nào kiềm chế được.

“Nhưng mà một lát nữa những người hâm mộ của anh bắt gặp thì sẽ không được hay lắm!” Nhạc Dương vẫn còn đang chơi trò chơi truy đuổi với Diệp Từ Hi ở trong xe. Diệp Từ Hi cười nhạt.

Cô thừa nhận đây chính là bệnh lòng dạ hẹp hòi của phụ nữ.

Cô đang trả thù việc lúc này Diệp Từ Hi đẩy cô ra ở trước mặt trợ lý.

Mà Diệp Từ Hi nói: “Nhạc Dương đừng đùa! Nếu như em sợ bị người khác bắt gặp thì vừa rồi đừng quyến rũ anh chứ!”

Quả nhiên, Diệp Từ Hi cũng nhìn ra dụng ý này của Nhạc Dương.

Hơn nữa, còn thẳng thắn vạch trần ở trước mặt của cô.

Giờ phút này, Nhạc Dương có chút sùng sốt.

Mà Diệp Từ Hi cũng nhân cơ hội này, lại nhào thẳng lên trên người cô một lần nữa.

Lần này Nhạc Dương đã bị anh ta bắt được.

Ngay lập tức anh ta nở nụ cười tà ác, cũng có nghĩa là chuyện gì đó cũng bắt đầu.

Mà khi hai người này đang toàn tâm toàn ý tập trung vào việc kia thì không hề biết rằng ngoài sân bay lúc này có một người đang đứng.

Người kia đeo một cái kính râm, trên tay còn cầm theo một vali hành lý.

Xem ra người này cũng vừa mới xuống máy bay.

Lúc đi ra khỏi cửa chính sân bay, người đàn ông này nhìn chăm chăm lên bầu trời của thành phố này.

Tư thế buồn bã như thế kia giống như là đang thăm hỏi một người bạn đã nhiều năm không gặp . . .

Nhưng mà bởi vì rèm cửa sổ ở trên xe đã được kéo lại kín mít nên bọn họ không nhìn thấy người này . . . Diệp Từ Hi cười nhạt.

- - Đường phân cách - -

Buổi tối, Tiểu Bảo Bối đang duỗi chân ở trên giường của mình, nghe nói động tác này có thể giảm cân. Cũng chính bởi vì điều này mà mỗi ngày Tiểu Bảo Bối đều lăn qua lăn lại ở trên giường. Mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng đang đắp cái gì đó đen thùi lùi.

Theo như lời nói của cô thì đó chính là mặt nạ bùn đen. Những thứ này đều là hàng tồn ở trong nhà họ Tiểu.

Cũng chính bởi vì hôm nay trở về nên cô mới có thời gian rảnh để đắp.

Nghe nói hai ngày trước Kiều Trác Phàm kêu người ta đến sửa sang lại một hồi. Những chỗ ít dùng tới ở trong nhà cũng trở nên sáng sủa hẳn lên. Ngay cả cái giường nhỏ của cô cũng đã được đổi thành cái giường lớn.

Cũng chính bởi vì điều này nên cô không cần phải lo lắng động tác duỗi chân lúc này của mình là quá khoa trương, mà cả người mình rơi xuống giường.

“Cục cụng . . .” Tiểu Bảo Bối đang duỗi chân cảm thấy hôm nay bản thân mình hình như đã giảm cân được một chút thì giọng nói của Kiều Trác Phàm lại vang lên ở trong buồng tắm. Lê quý dõn9.

“Muốn gì? Không có chuyện gì thì đừng gọi em, em đang bận!” Bận giảm cân cấp tốc đây nè!

Loại chuyện đòi hỏi phải có ý chí kiên định này, không hề dễ dàng đạt được mục đích một chút nào.

Cho nên Tiểu Bảo Bối cũng thật sự lo lắng, Kiều Trác Phàm sẽ làm nhiều loạn quyết tâm giảm cân của cô.

Tiểu Bảo Bối vừa lăm bắm vừa tiếp tục hành động giảm cân của mình.

Nhưng mà Kiều đại gia lại nói: “Lấy cho anh bộ đồ ngủ! Vừa rồi vào phòng tắm anh quên cầm theo!”

“Ồ đây không có đồ ngủ của anh!” Tuần trước tới đây không phải hôm đó anh đã phải dùng khăn tắm của Tiểu Bảo Bối cô để quần người hay sao?

Nghĩ tới chuyện chiếc khăn tắm con cừu lười của mình bị Kiều Trác Phàm nhúng chìm, thì sau đó mỗi lần dùng khăn tắm để lau người Tiểu Bảo Bối đều cảm thấy thẹn thùng!

“Có. Ở trong ngăn tủ đầu tiên bên cạnh em đó! Lấy ra đưa lại cho anh nhanh lên, nếu không thì một lát nữa anh để cả người trần truồng như vậy đi ra ngoài cho em bị lóa mắt luôn!” Kiều đại gia ở bên trong tức giận bắt nạt.

Ngay lập tức dù ý chí của Tiểu Bảo Bối có kiên định như thế nào đi nữa cũng chỉ có thể đứng dậy.

Cô thật sự không muốn nhìn thấy cơ thể trần truồng chói mắt của Kiều Trác Phàm đâu.

Mặc dù thứ đồ chơi kia không phải là cô chưa từng nhìn thấy, nhưng mà Nhạc Dương đã nói nhìn nhiều sẽ bị đau mắt hột.

Chỉ nghĩ tới bộ dạng trần truồng đi ra của Kiều Trác Phàm, thì Tiểu Bảo Bối có thể đoán ra được Nhạc Dương sẽ cười cợt mình như thế nào khi mình bị đau mắt hột.

Vì không muốn loại chuyện như vậy phát sinh, Tiểu Bảo Bối hạ quyết tâm tạm gác lại kế hoạch giảm cân, nhanh chóng lại tủ lấy những thứ mà Kiều Trác Phàm vừa nói. le quý d0n9.

“Tìm được chưa?” Ở trong phòng tắm lại truyền tới giọng nói không hài lòng với chất lượng phục vụ như vậy của Kiều đại gia.

“Vẫn chưa!” Tiểu Bảo Bối vừa nói xong còn nhỏ giọng lầm bầm: “Đây là phòng riêng của người ta, làm sao có thể có đồ ngủ của anh được chứ!”

Nhưng mà vừa mở ngăn tủ ra, thì Tiểu Bảo Bối sợ ngây người.

Quả thật là đúng như lời Kiều Trác Phàm nói, bên trong đó đều là đồ ngủ của đàn ông. Hơn nữa mỗi một bộ đều là loại không có nhãn mác.

Mỗi một bộ đều là loại mới tinh. Nhưng mà cũng có thể nhìn ra được, những bộ quần áo này đều đã được giặt ủi qua rồi.

Nhưng mà những thứ này, đến cùng thì Kiều Trác Phàm đã đưa tới khi nào vậy?

“Vẫn chưa tìm được sao? Em đúng là đầu óc ngu xuẩn, anh không thể nào trông cậy gì vào em được!” Kiều đại gia bắt đầu mắng chửi người.

Bộ dạng lúc này so với bộ dạng người chồng điển hình biểu hiện ở trước mặt của Tiểu Đẳng thì bản chất hoàn toàn khác nhau.

Thực ra bây giờ Kiều Trác Phàm chính là điển hình của hành động chỉ cho châu quan đốt lửa không cho dân chúng thấp đèn!

Chuyện bắt nạt Tiểu Bảo Bối, chỉ có duy nhất Kiều Trác Phàm anh mới được phép. Tao do le quý dđono.

Còn những người khác cút xa một chút.

Sau đó phòng tắm vang lên tiếng đẩy cửa ra.

Giống y như lần trước, Kiều Trác Phàm quần cái khăn tắm in hình con cừu lười của Tiểu Bảo Bối đi ra.

Quả thực là anh có chút bận tâm về cô gái ngu ngốc này, ngay cả bộ quần áo của anh cũng không tìm được.

Nhưng mà chờ lúc anh đi ra mới phát hiện được, Tiểu Bảo Bối đang yên đang lành bỗng tung hết đồ ngủ của anh ở trong tủ lên.

“Tiểu Bảo Bối, em đang làm cái gì đó?” Kiều Trác Phàm có chút hỗn hển.

Quần áo vốn đang được xếp ngay ngắn gọn gàng, bây giờ đã rơi vãi đầy đất.

Khiến cho người đàn ông nào đó mắc chứng bệnh sạch sẽ một cách cố chấp có chút không chịu được.

“Anh đưa những bộ quần áo này tới khi nào? Vẫn chưa được sự đồng ý của em mà!” Lại lấy một bộ quần áo ngủ ở trong ngăn tủ quăng ra ngoài, trên đầu của Tiểu Bảo Bối vẫn còn đeo một cái tai thỏ nhìn rất đáng yêu.

Đương nhiên ngoại trừ cái mặt nạ đen thui mà cô đang đắp ở trên mặt ra. Tao do le quý dđono.

“Quần áo này là tuần trước anh kêu quán gia đưa tới, vì sau này thường tới bên này ở lại nên anh cũng không thể nào ngày ngày quần khăn ngủ như vậy được!” Đối với lần này Kiều Trác Phàm bày tỏ hết sức rối rắm.

Tuần trước, cả đêm anh đều quần khăn tắm quanh người như vậy.

Chỉ cần cái khăn tắm này hơi buông lỏng ra một chút, thì Tiểu Bảo Bối liền kêu ầm lên. Giống như hận không thể làm ầm ĩ tới Tiểu Đẳng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 166: Kiều Trác Phàm Thiên Vị Đối Với Cô (4)

Editor: Táo đồ phổ núi

Cuối cùng Kiều đại gia chỉ có thể bất cứ lúc nào cũng phải giữ chặt khăn tắm để cho nó không rơi xuống. Khiến cho anh vốn còn mang theo ảo tưởng lưu manh nào đó khi được cùng giường chung gối với Tiểu Bảo Bối thì lúc bấy giờ cũng bị tan biến.

“Nhưng mà khi anh đem những thứ này tới, có phải cũng nên hỏi ý kiến của em một chút hay không. Dù gì thì đây cũng là nhà em, là phòng riêng của em!” Lúc Tiểu Bảo Bối nói những lời này thì giậm chân để tuyên bố chủ quyền của mình, và dùng hành động này để uy hiếp Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà không ai nói với Tiểu Bảo Bối rằng khi cô đeo cái tai thỏ kia, hành động giậm chân này của cô nhìn không có chút liên quan nào tới hai chữ uy nghiêm cả.

Muốn dựa vào hành động này để uy hiếp Kiều Trác Phàm thì quả thực là chẳng khác nào mò trăng dưới nước cả.

“Lần sau anh sẽ hỏi ý kiến của em trước!”

Nhìn bộ dáng giống như trẻ con kia của cô, Kiều Trác Phàm dứt khoát bước nhanh về phía trước, sau khi kéo cái lỗ tai thỏ của cô thì nói.

Thì ra cô nhóc này thờ phỉ phò nửa ngày như vậy chỉ vì muốn tuyên bố chủ quyền của mình?

Ngay cả một nguyện vọng nho nhỏ này, Kiều Trác Phàm cũng quyết định chiều theo ý cô.

“Được rồi, bây giờ thì mau nhắc cái chân của em lên nào.” Ánh mắt của Kiều Trác Phàm rơi vào chỗ nào đó dưới chân cô.

Mà ánh mắt này đương nhiên là Tiểu Bảo Bối đã nhận ra.

Cô biết rõ hẳn là cô đã dẫm lên bộ quần áo nào đó của anh rồi.

Vừa rồi cảm xúc dưới chân đã nói cho cô biết điều đó.

Nhưng mà vì để cho mình trở nên kiêu ngạo hơn một chút, Tiểu Bảo Bối đã không thèm đề ý tới.

“Không bỏ!”

Nghe thấy lời này của cô đột nhiên Kiều Trác Phàm tới gần hơn vài phân.

Gương mặt đẹp trai vẫn còn mang theo những giọt nước chột phóng đại trước mắt của cô. die,n; da. nlze.qu; ydo /nn.

Có lẽ là do vừa rồi vừa mới tắm rửa xong, nên khi Kiều Trác Phàm ghé sát vào như vậy thì Tiểu Bảo Bối có cảm giác ẩm ướt ngượng ngùng.

Theo bản năng cô hạ thấp đầu xuống một chút, ai ngờ Kiều Trác Phàm lại tiếp tục sát lại gần hơn.

Lúc này, khoảng cách giữa môi của Kiều Trác Phàm và cô vô cùng gần.

Khi hô hấp Tiểu Bảo Bối nghĩ thấy hơi thở mát mẻ sau khi tắm của anh.

Nhìn cánh môi khê nhúc nhích, Tiểu Bảo Bối còn cho rằng Kiều Trác Phàm muốn hôn cô.

Thành thật mà nói, thời gian gần đây tần suất Kiều Trác Phàm hôn cô rất cao.

Chỉ cần khoảng cách như thế này thì môi của anh nhất định sẽ hướng về cô.

Chính bởi vì có kinh nghiệm như vậy cho nên khi cánh môi của Kiều Trác Phàm đề sát vào thì Tiểu Bảo Bối liền nhắm mắt lại theo bản năng.

Nhưng vừa lúc đó, cô lại nghe thấy có tiếng cười vang lên ở bên tai, ngay sau đó là giọng nói mang theo sự trêu chọc của anh: “Nếu không chịu bỏ ra vậy em định giấu cái quần lót của anh làm của riêng hay sao?”

Bị Kiều Trác Phàm nói như vậy Tiểu Bảo Bối cũng ý thức được cái gì.

Đợi tới khi cúi đầu xuống nhìn thì nhìn thấy chân của mình đang giẫm lên một cái quần lót màu đen.

Cảm giác kia giống như là vừa mới tiếp xúc thân mật với Kiều Trác Phàm vậy, dòng điện chạy loạn trong người. Tiểu Bảo Bối sợ hãi kêu lên một tiếng vội vàng nhảy ra khỏi chiếc quần lót sau đó trốn qua một bên.

Bộ dạng kia giống như là cô vừa mới làm chuyện gì đó mà không thể để cho người khác nhìn thấy vậy.

Vừa lúc đó, Kiều Trác Phàm chậm rãi cúi người xuống nửa ngồi nửa quỳ xuống nhặt cái quần lót mà vừa bị cô đạp lên, quơ quơ ở trước mặt của cô.

Giống như đang muốn nói cho Tiểu Bảo Bối biết, cái quần lót này đã bị em nhúng chàm rồi.

Cuối cùng, dưới cái nhìn lén lút của Tiểu Bảo Bối, anh chậm rãi đi về phía phòng tắm.

Cảm thấy bước chân của Kiều Trác Phàm càng lúc càng xa rồi, lúc này Tiểu Bảo Bối mới thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ lạ thật, tại sao vừa nãy tim của cô lại đập nhanh như vậy?

Giống như là đang làm chuyện xấu gì đó mà bị Kiều Trác Phàm bắt được vậy!

“Này thì đập loạn lên nè, vừa rồi anh ấy cũng không làm gì mày mà!” Cho rằng Kiều Trác Phàm không nghe thấy được, Tiểu Bảo Bối nhỏ giọng nói nhỏ. Thậm chí cô còn gờ tay lên dằm lên ngực của mình.

Nhưng vừa lúc đó, Kiều Trác Phàm vốn tưởng rằng đã đi tới phòng tắm rồi chợt vòng trở lại.

Một màn này khiến cho Tiểu Bảo Bối bị giật mình sợ gần chết.

“Em cho rằng vừa rồi anh sẽ hôn em?”

Một câu nói này của anh khiến cho Tiểu Bảo Bối hận không thể đào một cái hố để chui xuống. Mặc dù vừa rồi đúng là cô đã cho là như vậy!

Nhưng mà bị Kiều Trác Phàm nói thẳng ra như vậy ở trước mặt mình thì cô vẫn cảm thấy có chút mất mặt.

Ngay lập tức Tiểu Bảo Bối đã làm ra một hành động mà ngay cả bản thân cô cũng không ngờ tới, chính là giấu mình vào trong ngăn tủ mà mới vừa rồi cô đã ném hết quần áo của Kiều Trác Phàm ra!

“Đồ ngốc!” Nhìn hành động của cô, Kiều Trác Phàm có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu, xoay người đi tới phòng tắm.

Đợi lúc sắp bước vào trong phòng tắm anh lại nói: “Nếu như vừa rồi trên mặt em không có mấy thứ quái quỷ kia thì đúng là anh đã hôn em rồi!”

Sau đó trong phòng tắm vang lên một tiếng cười rất to. Hiển nhiên là Kiều Trác Phàm đã đi vào rồi.

Mà bên ngoài, Tiểu Bảo Bối đang trốn trong tủ quần áo mới nhớ tới là vừa rồi cô đã dán mặt nạ bùn đen ngay ở trước mặt của Kiều Trác Phàm.

Sau khi cô dán xong, thì Kiều Trác Phàm bắt đầu khinh thường mấy thứ này.

Nếu nói như vậy có nghĩa là nếu vừa rồi không có cái mặt nạ bùn đen này thì Kiều Trác Phàm đã...

Nghĩ tới đây Tiểu Bảo Bối lại cảm thấy xấu hổ và lúng túng...

- - Đường phân cách - -

Hai ngày nay, hình như tập đoàn Đế Phàm có lưu truyền chuyện gì đó rất thú vị thì phải.

Mấy người phụ nữ cứ tùm năm tùm ba lại tám chuyện với nhau tới mức văng nước miếng khắp nơi. Die enda anl eequ uyd onn.

Nhìn bọn họ tám chuyện với nhau hăng say như vậy, Tiểu Bảo Bối cũng rất muốn gia nhập.

Nhưng mà cứ mỗi lần cô đi lại thì những người kia liếc nhìn cô một cái rồi tản ra tứ phía.

Cho dù cô hỏi thẳng những người kia là: “Các cô đang nói chuyện gì vậy?”

Thì những người kia cũng sẽ nói với cô: “Không có gì. Chúng tôi chỉ đang nói chuyện về công việc!”

“Nếu là nói chuyện về công việc thì vì sao lại không thể để cho tôi tham gia cùng chứ?” Nếu đã bị điều sang bên này, Tiểu Bảo Bối cũng muốn hoàn toàn hòa nhập vào hoàn cảnh sống mới ở đây.

Nếu không mỗi ngày ở chỗ này, người mà cô nói chuyện được chỉ có mỗi Kiều Trác Phàm.

Ngay cả A Vĩ đi theo bên cạnh Kiều Trác Phàm, cô cũng không có cách nào mở miệng được.

Nhưng mà những người kia lại nói với Tiểu Bảo Bối: “Chúng tôi nói về công việc chuyên môn của mình, xin hỏi cô có cùng chuyên môn với chúng tôi sao?”

Bị nói ra vấn đề này, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể biết điều ngậm miệng lại rồi đi.

Hiển nhiên cô đã bị những người ở đây gạt ra một bên.

Gãi gãi bàn tay đang quần băng gạc của mình, một mình Tiểu Bảo Bối trốn ở trong phòng trà nước, nhìn ra bầu trời trong xanh ở bên ngoài tập đoàn Đế Phàm.

Mà lúc này, Anna đi một đôi giày cao gót màu đỏ rất đẹp đi từ bên ngoài vào.

Hôm nay Anna mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đỏ thẫm, ở thắt lưng có chiếc nơ hình con bướm.

Kỳ thực màu đỏ thẫm rất kén người mặc. Nếu như mặc không hợp thì sẽ khiến cho người ta cảm thấy nhìn rất quê mùa.

Mà Anna thì lại vô cùng hợp với chiếc áo khoác bằng ni màu đỏ thẫm này. Nhất là khí chất trên người của cô, đi đến đâu là hấp dẫn ánh nhìn đến đó không có gì cản nổi.

Vốn là những người ở trong phòng trà nước này túm tụm lại thành một đám, nhưng vừa nhìn thấy Anna đến thì đã biết điều rồi đi.

“Tiểu Bảo Bối, tại sao lại trốn một mình ở chỗ này?” Sau khi Anna rót một ly trà sữa xong, thì liền bung đi tới bên cạnh của Tiểu Bảo Bối.

“Không có gì, chỉ là có chút nhàm chán!” Tiểu Bảo Bối nhìn cô, phát hiện ra Anna nhìn rất xinh đẹp cho nên cô lại nhìn thêm mấy lần nữa.

Mà ánh mắt kia của cô hết sức ngây thơ, không có bất kỳ tạp chất nào chỉ đơn thuần là thường thức. So với những người mà trước kia Anna đã tiếp xúc thì hoàn toàn khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Chương 77.5

Bởi vì mang danh hiệu là con gái độc nhất của tập đoàn Lăng thị, hơn nữa lại có một vẻ bề ngoài xinh đẹp và lộng lẫy, nên từ nhỏ tới lớn Anna đã nhận được không ít sự chú ý.

Nhưng mà những người kia lúc nhìn cô, thì cũng ít nhiều gì mang theo những tình cảm khác. Có rất nhiều người là muốn nịnh nọt cha cô, cũng có nhiều người hâm mộ vẻ bề ngoài xinh đẹp của cô.

Ánh mắt trong sạch như Tiểu Bảo Bối lúc này thật sự là lần đầu tiên cô gặp phải.

Mà điều này cũng là điều mà Anna cảm thấy đáng quý.

“Làm sao vậy? Có phải là bởi vì những người ở ngoài kia không?” Bởi vì di truyền được một chút gì đó của cha cô, cho nên tính cách của cô cũng có được thiên phú hiếm có.

Cho nên lúc vừa rồi lúc cô đang đi về phía phòng giải khát thì nghe được đoạn đối thoại kia.

Nội dung đại khái là Tiểu Bảo Bối chính là tình nhân mà Kiều Trác Phàm bao dưỡng, hơn nữa lại còn giấu ở trong tập đoàn Đế Phàm.

Cũng đúng, trên đời này làm gì có bức tường nào không lọt gió.

Hơn nữa ngày hôm đó khi Tiểu Bảo Bối bị thương, Kiều Trác Phàm đã vô cùng lo lắng ôm cô chạy ra khỏi tập đoàn Đế Phàm, đã bị không ít nhân viên ở đây tận mắt chứng kiến. Bởi vì như vậy cho nên chuyện Tiểu Bảo Bối là người phụ nữ của Kiều Trác Phàm đã lan truyền ra.

“Tôi cũng không biết vì nguyên nhân gì mà bọn họ đều không muốn nói chuyện với tôi!” Tiểu Bảo Bối có chút buồn bã. Cô cảm thấy hoàn cảnh mới ở đây dường như còn khó thích ứng hơn khi cô mới tốt nghiệp và tiến vào Tiểu Thị làm việc.

Khi đó, cô cũng được coi như là một nhân viên nhảy dù vào trong đội ngũ nhân viên của Tiểu Thị. Bởi vì là thiên kim của tổng giám đốc, cho nên cũng có không ít thì nhiều có chút xa cách đối với cô.

Nhưng mà sau đó thì mỗi lần Tiểu Bảo Bối đều tích cực tham gia các hoạt động của công ty, khiến cho cảm giác xa cách kia nhanh chóng bị phá vỡ.

Nhưng mà lần này, những nhân viên trong tập đoàn Đế Phàm dường như còn khó ứng phó hơn cả những người kia.

“Không cần phải buồn vì những người đó! Nếu như thật sự cảm thấy không vui, thì tìm Kiều thiếu kêu thái những người này là được!”

Anna vừa uống trà sữa vừa hừ nhẹ.

Giọng nói nhẹ như nước chảy mây trôi kia, giống y hệt như những nội dung mà Tiểu Bảo Bối đọc trên tạp chí ngày hôm nay.

Nhưng mà dường như cô vẫn chưa ý thức được một câu nói này thế nhưng mà quyết định công việc của rất nhiều người.

Mà Tiểu Bảo Bối nghe như vậy thì chỉ bĩu môi nói: “Làm sao có thể? Bọn họ không để ý tới tôi thì không để ý thôi, làm như vậy thì quá tàn nhẫn rồi!”

Mặc dù cô xuất thân trong một gia đình rất tốt, nhưng mà cô cũng hầu được có một số người cần phải dựa vào công việc để nuôi sống cả nhà. Cho nên, cô thực sự không hy vọng sự việc phát triển theo hướng này.

“Hon nữa, Kiều Trác Phàm sẽ không thể nào vì tôi mà làm như vậy được...” Câu nói cuối cùng này là Tiểu Bảo Bối nhỏ giọng lầm bầm.

Nhưng mà những lời nói này vẫn lọt vào trong tai của Anna.

“Tiểu Bảo Bối, cô lại không hiểu rồi. Người phạm sai lầm thì nên nhận lấy sự trừng phạt. Nếu như bọn họ không nhận lấy bài học kinh nghiệm khi ở đây mà ăn nói lung tung, thì sau này khi làm việc ở những chỗ khác bọn họ vẫn sẽ vi phạm. Bởi vậy nên trong nội bộ công ty sẽ có rất nhiều người miệng rộng. Tôi cảm thấy, để những người kia ở lại sẽ ảnh hưởng tới sự đoàn kết và ổn định của công ty chỉ bằng cứ đuổi thẳng cổ bọn họ đi, khiến cho bọn họ nhận được bài học kinh nghiệm trong chuyện này. Khiến cho công ty đoàn kết hơn, đồng thời cũng khiến cho những người này nhận ra được khuyết điểm của mình!” Những lời này, Anna nói có chút chân thành.

Mà Tiểu Bảo Bối sau khi nghe thì như lọt vào trong sương mù.

Nhưng mà điều mà khiến cho Tiểu Bảo Bối kinh ngạc nhất chính là câu nói phía sau của Anna.

"Tiểu Bảo Bối, cô thực sự có thể khiến cho Kiều Trác Phàm sa thải những người nói lung tung kia! Chưa thử qua sao cô biết là không được?"

Lúc nói xong những lời này, Anna đã bung ly trà sữa của mình chậm rãi đi ra khỏi phòng giải khát.

Thực ra thiếu chút nữa đã nói cho Tiểu Bảo Bối biết: cho dù cô có muốn hái sao trên trời, thì Kiều Trác Phàm cũng sẽ hái xuống cho cô! Cưng chiều tới mức như vậy, làm sao anh ta có thể để cho mấy người ăn nói lung tung làm ảnh hưởng tới tâm tình của cô được chứ?

Nhưng mà Anna suy nghĩ lại, chút chuyện tình yêu đương gì gì đó vẫn nên để tự Kiều thiếu nói ra thì tốt hơn.

Người đàn ông khó tính kia, nếu như biết được cô huyền thuyên ở trước mặt Tiểu Bảo Bối thì đoán chừng là cô cũng không có đồ ngon để ăn đâu.

Nghĩ tới đây Anna vội vàng rời khỏi nơi thị phi này.

Mà lúc Anna rời đi, Tiểu Bảo Bối ở lại có chút tò mò nháy mắt: Hay là thử một chút xem sao?

- - Đường phân cách - -

Một lần nữa quay trở lại phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, thấy Kiều Trác Phàm vẫn giống như trước, ngồi yên tại vị trí làm việc, giống như không có bất kỳ dấu hiệu rời đi nào. Tiểu Bảo Bối vội vàng lặng lẽ ngồi lại trên ghế sofa.

Đến làm việc tại tập đoàn Đế Phàm, cô không cần phải mặc những bộ đồng phục cứng nhắc như khi đi làm ở Tiểu Thị. Mà thỉnh thoảng Kiều Trác Phàm đều sẽ cho người đến nhà đưa một đồng quần áo. Phần lớn đều là váy liền thân.

Giống như hôm nay, cô mặc một chiếc váy trắng có in hình những bông hoa nhỏ li ti, tay áo bèo nhún. Nhưng mà váy áo xinh đẹp thì xinh đẹp nhưng mà lại không có túi!

Cho nên cô chỉ có thể mang cái túi con cáo mà lần trước cô đi dạo phố cùng với Nhạc Dương đã mua được, bên trong đó để khăn giấy và điện thoại di động.

Xét thấy chuyện cô bị thương mấy ngày hôm trước, cho nên dù cô có đi dạo một mình ở trong tập đoàn Đế Phàm thì Kiều Trác Phàm cũng yêu cầu cô mang theo điện thoại di động. Cho nên lúc cô vừa ra cửa thì còn đeo theo cái túi xách con cáo đáng yêu này.

Lúc trở lại phòng làm việc, chuyện đầu tiên mà Tiểu Bảo Bối muốn làm chính là lấy cái túi xách này xuống.

Mà ngay vào lúc này giọng nói của Kiều Trác Phàm từ phía sau vang lên.

“Cục cưng, đi chơi về rồi?”

Giọng nói của anh mang theo sự cưng chiều trước sau như một. Có lẽ là do ánh mắt trời khiến cho người ta có chút lười biếng. Lúc này trong giọng nói

của Kiều Trác Phàm cũng lộ ra một chút lười biếng. Nghe vào tai rất dễ khiến cho người ta muốn sa vào trong đó.

"Kiều Trác Phàm..." Tiểu Bảo Bối cúi cái đầu nhỏ xuống, nằm sấp ở trên ghế sofa không ngẩng đầu lên nhìn anh.

Bộ dạng nhỏ nhắn đáng thương kia, giống như một cô dâu nhỏ bị uất ức.

Chỉ nhìn thôi cũng khiến cho tim của Kiều Trác Phàm đau lòng không thôi.

"Làm sao vậy?" Lúc nói những lời này, thì Kiều Trác Phàm đã đứng lên khỏi ghế làm việc, sai bước đi về phía cô.

"Không sao... Không sao hết!" Giọng nói của cô rất nhẹ rất dịu dàng khiến cho người ta muốn cắn cô một cái.

"Không sao mà về mặt lại như thế này? Mau lên, mau nói cho anh biết bị làm sao nào? Con mẹ nó ai dám bắt nạt em?"

Anh đã đi tới bên cạnh cô, cánh tay dài nhấc cả người của cô và cái túi xách ở trên ghế salon lên, ôm vào trong lòng.

Mà cái tư thế này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút không được thoải mái.

Chỗ không thoải mái còn không phải là do hai tay của Kiều Trác Phàm ôm cái mông nhỏ của cô lên.

Động tác này khiến cho hai chân ngắn của Tiểu Bảo Bối không chạm tới đất, nhìn có chút nhếch nhác.

Vì vậy cô giãy giụa: "Thả em ra..."

Bởi vì cô có chút ngượng ngùng nên giọng nói của cô mang theo chút nước nở.

Mà điều này lại khiến cho người đàn ông ôm cô cảm thấy cô đang đau khổ tới cực điểm.

Mà lúc người đàn ông lo lắng ép hỏi xem cô gái nhỏ này đã xảy ra chuyện gì, thì đôi mắt của cô bị những sợi tóc mái rũ xuống che đi một tia giả hoạt chột lóe sáng lên trong đôi mắt của cô!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Ông Xã, Có Được Không Vậy! (1)

"Cực cực, nói cho anh biết rốt cực là bị làm sao vậy?" Nhìn cái đầu nhỏ của cô sắp gục xuống dưới đất luôn rồi, Kiều Trác Phàm chỉ có thể cố gắng ôm lấy.

Mà Tiểu Bảo Bối bị anh ôm vào trong lòng thì lại càng xấu hổ muốn né tránh.

"Thả em xuống đi nào." Nhiệt độ bàn tay của Kiều Trác Phàm rất cao. Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy nếu như anh không buông ra ngay thì cái mông của cô nóng sắp chín luôn rồi. Tối nay trên bàn ăn có thể sẽ có thêm một món mới đó chính là thịt mông kho tàu.

Nhưng Kiều Trác Phàm lại không biết là cô xấu hổ, nên vẫn cố chấp không chịu xích ra chút nào. Nhìn thấy cô không được tự nhiên, anh lại cho rằng cô nhóc này đang cáu kỉnh với mình.

"Không buông, không buông! Trừ phi em nói cho anh biết lý do tại sao!" Lần này, Kiều Trác Phàm dứt khoát ôm cô tới trước bàn làm việc, đặt thân hình nhỏ bé của cô lên trên mặt bàn.

Trên bàn làm việc mà Tiểu Bảo Bối đang ngồi kia, bên cạnh còn đặt điện thoại bàn, và cả những giấy tờ mà Kiều Trác Phàm đang xử lý.

Phía sau còn có máy tính xách tay của Kiều Trác Phàm.

Một đồng lớn những thứ quan trọng đều đặt ở xung quanh mông của cô khiến cho Tiểu Bảo Bối có cảm giác như đứng trong đồng lửa, ngồi trên đồng than.

"Thả em đi xuống đi!" Bởi vì tà váy của cô không được dài lắm, sau khi bị đặt lên trên mặt bàn xong, thì váy của cô chỉ che được một khúc ngắn ở trên đùi. Bởi vì như vậy nên cái chân không che đậy được kia liên tục lắc lắc ở mép bàn.

Nhìn hành động lén lút kia của cô, Kiều Trác Phàm cũng biết cô muốn trốn từ trên bàn xuống.

Mà anh cũng nhanh tay lẹ mắt giữ lại được.

Nên lúc Tiểu Bảo Bối định từ trên bàn nhảy xuống phía dưới thì bóng dáng của Kiều Trác Phàm chợt lóe lên.

Lúc này vốn đang đứng ở bên cạnh cô bây giờ đã đứng ở trước mặt của cô. Hơn nữa dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, cả người của anh đã chen vào giữa hai chân đang lắc lắc giữa không trung kia của cô.

Độ cao của bàn làm việc hình như đã được tính toán tỉ mỉ.

Tiểu Bảo Bối vốn đang ngồi ở trên đó cũng không cảm thấy gì, nhưng khi Kiều Trác Phàm gia nhập thì bầu không khí liền thay đổi đi.

Vì sao?

Còn không phải là vì Kiều Trác Phàm đứng như vậy thì vừa hay hai chân của Tiểu Bảo Bối nhìn giống như đang vắt ở trên thắt lưng của anh hay sao?

Bây giờ muốn từ trên bàn làm việc đi xuống dưới thì nhất định sẽ phải treo ở trên người của anh, tiếp xúc thân mật với Kiều Trác Phàm!

Tiểu Bảo Bối nhìn thấy một màn như vậy lập tức gạt bỏ đi suy nghĩ này.

Hừ hừ...

Cô sẽ không ngốc như vậy đâu!

Nhảy xuống để cho Kiều Trác Phàm chiếm được tiện nghi còn không bằng ngồi trên này.

“Không quấy nữa sao?” Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đã ngồi yên tĩnh lại, đuôi chân mày của Kiều Trác Phàm cũng đã dịu dàng hơn.

“Không quấy nữa! Nhưng mà để cho em đi xuống dưới có được không?” Tiểu Bảo Bối cũng thức thời, lúc này lấy cứng đối cứng với Kiều Trác Phàm khẳng định không có thứ gì ngon để ăn.

Ở chung với anh mấy tháng nay rồi, cô cũng tương đối hiểu tính tình của người đàn ông này.

Giọng nói của cô ngọt ngào, quả thật khiến cho sắc mặt của Kiều Trác Phàm dễ nhìn hơn không ít. Nhưng mà lúc này cả người anh không hề nhúc nhích chút nào. Hai cái chân của Tiểu Bảo Bối vẫn bị anh đè xuống.

Cảm giác này, thực sự không tốt chút nào.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối có cảm giác bất cứ lúc nào và bất cứ khi nào mình cũng có thể bị Kiều Trác Phàm ăn.

Sáng sớm hôm nay anh mặc một bộ đồ vest màu đỏ sẫm, phối với quần tây dài màu đen. Sau khi đến tập đoàn Đế Phàm xong, không biết là do cảm thấy quá nóng hay là mặc chiếc áo khoác này sẽ ảnh hưởng tới hiệu suất làm việc của anh, anh vừa mở cửa ra liền cởi áo khoác ngoài ra treo ở một bên. Trước mắt, trên người của anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu đen. Màu đen như vậy nhìn có loại cảm giác vô cùng cô đơn. Nhưng mà mặc trên người của Kiều Trác Phàm thì lại hiện ra một khí chất quý phái.

"Kiều Trác Phàm..." Thấy anh vẫn không chịu lùi nhường một bước, cô lại gọi tên anh một tiếng.

Giọng điệu này so với trước còn ngọt ngào hơn mấy phần. Mơ hồ còn có thể nghe ra được một chút nũng nịu. So với lúc con mèo đòi cung chiều thực sự là rất giống nhau.

Mà nghe thấy giọng điệu như vậy thì chỗ cổ áo chưa đóng cúc hết của Kiều Trác Phàm giống như có chút phập phồng, tim đập dồn dập. Nhất là bộ phận hầu kết kia, Tiểu Bảo Bối nhìn thấy hầu kết của anh trượt lên trượt xuống một cái rất rõ ràng!

Mặc dù Tiểu Bảo Bối không hiểu nổi phản ứng này là gì, nhưng mà cô quyết định không ngừng cố gắng tiếp.

Ở trước mặt của Kiều Trác Phàm, dứt khoát đưa bàn tay trắng nõn của mình vòng lên trên cổ của anh, sau đó lại vùi cái đầu lông xù của mình vào trong lòng của Kiều Trác Phàm, nhẹ giọng nỉ non: “Ông xã, có được hay không vậy...”

Lần này cả người của Kiều Trác Phàm cứng ngắc lại.

Nhất là lúc này anh đang nhìn về phía Tiểu Bảo Bối, đôi mắt kia giống như được phóng đại ra, có vẻ như không tiếp nhận được sự thật ở trước mắt.

Bàn tay của anh đột nhiên giữ lại đầu vai mảnh khảnh của Tiểu Bảo Bối, khiến cho cô không thể không đối mặt với anh được: “Cục cưng... Vừa rồi em mới gọi anh là cái gì?”

Thành thật mà nói, giờ phút này lực tay của Kiều Trác Phàm hơi lớn. Nắm đầu vai của cô khiến cho cô rất đau. Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút không vui nhàu mày lại.

Cô lặng lẽ quan sát Kiều Trác Phàm một lúc lâu, thấy anh không lộ ra vẻ mặt vui mừng gì, đầu của cô lại lập tức gục xuống.

Giọng nói của cô mang theo chút rầu rĩ không vui, từ dưới thân của Kiều Trác Phàm truyền ra: “Ông xã... Nếu như anh không thích em gọi anh như vậy thì em sẽ không gọi nữa!”

Tiểu Bảo Bối như vậy giống như là một chiếc bóng cao su bị xù hết hơi. Lúc này chỉ hận không thể trực tiếp ngã nhào lên trên bàn làm việc.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vừa nghe thấy lời nói của cô thì khóe miệng đột nhiên cong lên. Tròng mắt màu đen kia đột nhiên sáng lên. Giống như là những vì sao sáng chói trong bầu trời đêm..

Khiến cho người ta vừa nhìn thì cũng rất nhanh chóng phát hiện ra được tâm tình của anh đang rất vui vẻ.

“Thích chứ, tại sao lại không thích được cơ chứ?” Bàn tay vốn đang bóp hai vai của Tiểu Bảo Bối đột nhiên nhấc lên, khiến cho Tiểu Bảo Bối nằm ở trong lòng của mình, cái trán cụng vào trán của Tiểu Bảo Bối.

“Cực cưng, tại sao em lại có thể khiến cho người ta vui vẻ như vậy chứ?” Kiều Trác Phàm vừa hôn lên khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối vừa nói.

Cười Tiểu Bảo Bối, là giấc mơ cả đời của Kiều Trác Phàm anh.

Nhưng mà người nào kết hôn rồi mà không sống một cuộc sống vợ chồng thực sự?

Nhưng mà Kiều Trác Phàm anh thì kết hôn có chút oan khuất, lại sống lén lút giống như là tình nhân vậy. Trừ chuyện ngoài ý muốn đêm hôm đó ra, thì cô vợ nhỏ của anh mỗi lần anh vừa ôm vừa hôn một cái đều giống như là phải chịu bao nhiêu uất ức vậy.

Điều khiến cho Kiều Trác Phàm thống hận nhất chính là mỗi lần nhìn thấy ánh mắt giống như con thú nhỏ bị thương của cô thì anh lại không thể ra tay được nữa. Cho dù trong lòng liên tục gào thét muốn cô đi nữa nhưng cuối cùng dưới thế tấn công bằng ánh mắt của cô anh đều chỉ có thể làm qua loa.

Còn nữa vấn đề khiến cho Kiều Trác Phàm đau đầu chính là vấn đề xưng hô này.

Ở trước mặt những người khác trong tập đoàn Đế Phàm, cô nhóc này dường như hận không thể phui sạch mối quan hệ với anh, mở miệng ra là gọi anh ‘Tổng giám đốc Kiều’. Sau lưng người khác cô lại gọi cả tên lẫn họ của anh ra.

Muốn làm cho cô đổi cách xưng hô, muốn cho cô thích nghi với cuộc sống sau hôn nhân của bọn họ còn khó hơn lên trời.

Kiều Trác Phàm vẫn luôn cảm thấy cô vẫn còn nhỏ. Cứ để cho anh nuông chiều cô thêm hai năm nữa, đợi tới lúc cô cam tâm tình nguyện thay đổi cách xưng hô cũng không muộn.

Nhưng mà không nghĩ tới hôm nay đột nhiên cô nhóc này lại cho anh một niềm vui bất ngờ như vậy.

Không biết làm thế nào mà đầu óc của cô nhóc này lại thông suốt ra như vậy, lại có thể gọi anh bằng ‘Ông xã’.

Trước mắt chuyện này khiến cho Kiều Trác Phàm cảm thấy không có chuyện nào khiến cho anh vui vẻ hơn chuyện này.

Chính bởi vì dạng này nên Kiều đại thiếu mới hôn một nụ hôn nóng bỏng và nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Ông Xã, Có Được Không Vậy! (2)

Tiểu Bảo Bối bị hôn tới mức nước miếng đầy mặt, nhưng cô thực sự không biết mới vừa rồi mình đã nói gì mà khiến cho Kiều Trác Phàm vui vẻ đến như vậy. Nhưng mà nếu như Kiều Trác Phàm đã vui vẻ vậy thì cô cũng có thể đi xuống được rồi phải không.

Nghĩ tới đây, Tiểu Bảo Bối vội vàng rên sát khi còn nóng: “Anh mau thả em xuống đi, có được không?” Nếu vẫn cứ ngồi ở đây, lỡ như cửa phòng làm việc có người đẩy vào và nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì cô không thể nào giải thích rõ được!

“Không được. Trừ khi em gọi anh là ông xã một lần nữa!” Lúc này Kiều Trác Phàm lại giống như là một đứa trẻ quẩn quất người lớn đòi ăn kẹo, khóe miệng của anh cong sắp tới tận đuôi mắt luôn.

“Ông... Ông xã. Ừm...”

Tiểu Bảo Bối nghĩ cùng lắm thì làm theo lời anh nói để nhanh chóng rời khỏi bàn làm việc này, rồi khỏi tư thế giam cầm kỳ quái của Kiều Trác Phàm, ai ngờ vừa mới gọi xong một câu như vậy thì cái miệng nhỏ của cô đã hoàn toàn bị Kiều Trác Phàm chặn lại rồi.

Kỹ thuật hôn của Kiều Trác Phàm rất cao siêu, Tiểu Bảo Bối căn bản không phải là đối thủ của anh.

Mấy lần đối chọi với nhau, khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối đã nghẹn tới mức đỏ bừng lên. Nhìn bộ dạng mệt mỏi của cô, Kiều Trác Phàm chỉ có thể tạm thời buông tha cho cô.

Thuận tiện làm cho cô được như ý muốn, tự mình ôm cô từ trên bàn làm việc xuống, hơn nữa còn sửa sang lại làn váy cho cô.

Sau khi làm xong những chuyện đó, anh lại tự mình đưa cô tới ngồi ở trên sofa. Nhưng mà một tay của anh lại bá đạo chặn ở trên eo thon của cô, khiến cho cả người của cô không thể không dựa vào anh được.

“Được rồi. Bây giờ có thể nói cho anh biết mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không vui được chưa?”

Tay kia nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi của Tiểu Bảo Bối đã bị mình hôn cho có chút sưng lên, giọng nói của Kiều Trác Phàm so với bình thường khàn khàn hơn đôi chút.

Giọng nói như vậy giống như là cà độc dược* nở rộ, khiến cho người khác tiếp xúc với anh không nhận được mà muốn trầm luân trong thế giới của anh.

Cà độc dược còn gọi là mạn đà la (hoa trắng), tên khoa học là *Datura metel*, thuộc họ Cà (Solanaceae). Thân thảo, cao 1–2 m, sống quanh năm. Phần gốc của thân hoá gỗ. Thân và cành non màu xanh lục hay tím, có nhiều lông to. Lá đơn, mọc so le, phiến lá nguyên hình trứng nhọn, gốc phiến lá không đều nhau. Hoa mọc đơn độc ở nách lá. Cánh hoa màu trắng hay vàng, dính liền nhau thành hình phễu, dài 16–18 cm. Quả hình cầu, đường kính khoảng 3 cm, mặt ngoài có nhiều gai mềm, chứa nhiều hạt màu vàng. (Theo Wiki)

Mà Tiểu Bảo Bối thì cũng bởi vì mới vừa rồi bị Kiều Trác Phàm hôn cho có chút mơ màng, suýt chút nữa thì ngủ đi mất. Mà giọng nói của Kiều Trác Phàm ở bên cạnh vang lên khiến cho cô hoàn hồn lại.

“Hả?” Ngược lại cô không còn nhớ nữa vậy mà anh vẫn còn nhớ tới chuyện này.

Còn cô thì thiếu chút nữa đã bị nụ hôn vừa rồi lấy đi tất cả lý trí.

“Nói nhanh một chút. Nếu không anh sẽ...” Nói những lời này xong, môi mỏng của Kiều Trác Phàm lại đột nhiên ghé sát lại. Ý sau không nói rõ ra nhưng mà cũng đã rất rõ ràng.

Bị dọa như vậy nên Tiểu Bảo Bối vội vàng tỉnh táo lại. Nụ hôn vừa rồi đã khiến cho cô thiếu chút nữa thì té xỉu rồi.

Nếu như lại hôn một lần nữa, vậy thì sẽ như thế nào đây?

“Em nói là được mà, anh đừng ghé sát lại nữa!” Tiểu Bảo Bối vội vàng vỗ vỗ lên vòm ngực rắn chắc của Kiều Trác Phàm, ý bảo anh ngồi thẳng dậy.

Dĩ nhiên tâm tình của Kiều đại thiếu rất tốt.

Nhưng anh không để ý tới lời nói mà Tiểu Bảo Bối mới nói, mà đột nhiên cúi đầu xuống một lần nữa chặn môi của cô. Nhưng mà nụ hôn lần này chỉ là chạm vào cánh môi của cô một cái. Rồi anh nhanh chóng buông ra, hơn nữa còn nhìn Tiểu Bảo Bối bằng ánh mắt ‘coi như em biết điều’.

“Kiều Trác Phàm, anh hãy để em quay trở lại Tiểu Thị có được hay không?” Sau khi hai người đã ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh lại thì Tiểu Bảo Bối mở miệng.

Một câu nói này khiến cho tâm trạng vui vẻ vừa rồi của Kiều Trác Phàm bị đánh cho tan thành mây khói.

Nhìn thử xem, mới vừa rồi trên khuôn mặt của anh vẫn còn đang tươi cười rất vui vẻ. Lúc này lại trở nên tối sầm lại! “Tại sao đột nhiên lại có suy nghĩ như vậy?” Bên trong đôi mắt sắc bén của anh lộ ra vẻ không vui.

Kiều Trác Phàm để cho Tiểu Bảo Bối đến tập đoàn Đế Phàm làm, động cơ thật sự rất đơn giản.

Ngoài chuyện không cho phép Quý Xuyên và Tiểu Huyền không có động cơ thuần khiết với Tiểu Bảo Bối ra thì phần nhiều chính là vì muốn tranh thủ thêm thời gian để cho bản thân anh và Tiểu Bảo Bối có thể gần gũi nhau hơn. Bởi vì làm như vậy thì bọn họ có thể có thời gian bồi dưỡng tình cảm với nhau nhiều hơn.

Đừng nghĩ cách làm này của anh rất bản thủ.

Thử nhìn mà xem, cùng lắm thì Tiểu Bảo Bối mới đến tập đoàn Đế Phàm làm có một thời gian ngắn thôi, nhưng mà bây giờ cô đã chủ động đổi giọng gọi anh là ông xã, đây cũng là tiến bộ lớn nhất của Tiểu Bảo Bối trong mắt của Kiều Trác Phàm.

Tại những lúc mấu chốt như vậy, đương nhiên là Kiều Trác Phàm muốn có nhiều thời gian bám dính ở bên cạnh của Tiểu Bảo Bối, hy vọng tình cảm có thể tiến thêm một bước.

Nhưng mà lúc này Tiểu Bảo Bối lại đưa ra một yêu cầu như vậy, thử nói xem anh sao có thể vui vẻ được cơ chứ?

“Có phải có người nào đã bắt nạt em không?” Kiều Trác Phàm tiếp tục nhìn chăm chăm vào Tiểu Bảo Bối, ánh mắt khẽ lay động.

Căn cứ vào mấy ngày trước, anh cũng hiểu rõ Tiểu Bảo Bối, mỗi ngày đều để cho cô ở chỗ này, cung cấp hết trái cây tới sữa chua cho cô, đáng lý ra thì cô nhóc này phải hết sức thích công việc này mới đúng! Cho nên anh cảm thấy, bây giờ cô đưa ra yêu cầu như vậy, tuyệt đối không phải là chỉ đơn giản tùy tiện nói ra.

“Cũng không có ai bắt nạt em hết...” Nhìn thấy vẻ mặt Kiều Trác Phàm có chút nghiêm túc, Tiểu Bảo Bối khẽ chép miệng một cái.

“Không có ai bắt nạt em? Vậy thì chính là em không thích làm việc bên cạnh anh?” Lúc nói ra lời này, lòng này của Kiều Trác Phàm khẽ nhú lên, rõ ràng là anh đang không vui.

Bởi vì quá căng thẳng cho nên giọng nói của anh lúc này có chút không được tốt lắm.

Nghe vào tai lại có cảm giác giống như là đang chất vấn Tiểu Bảo Bối.

Mà Tiểu Bảo Bối nghe nói như thế thì hốc mắt bỗng chốc cũng đỏ lên.

“Thật ra thì không phải em không thích làm việc bên cạnh anh... Ở đây mỗi ngày đều được ăn sữa chua rất ngon lại còn là mùi vị mà em thích nhất nữa. Được làm công việc như vậy, tìm ở đâu ra được chứ?” Lúc nói đến chỗ này, Tiểu Bảo Bối hít hít cái mũi nhỏ, cố gắng để cho nước mắt không rơi ra khỏi hốc mắt của mình.

“Nếu đã cảm thấy công việc này tốt, vậy thì tại sao em còn muốn đi?” Bởi vì Kiều Trác Phàm có chút tức giận cho nên ánh mắt của anh đã nhìn đi chỗ khác.

Lúc này anh thực sự không hiểu nổi nếu Tiểu Bảo Bối đã thích công việc mà anh sắp xếp, vậy thì vì sao còn cố gắng muốn thoát khỏi anh! Chuyện này thật ngược với lẽ thường!

Cũng chính bởi vì cái dạng này, nên anh mới không nhìn thấy hốc mắt của Tiểu Bảo Bối đã đỏ lên.

Mà bởi vì hỏi câu này, nên Tiểu Bảo Bối mới giống như là chọc trúng chỗ đau, chớp mũi của cô cũng đỏ lên theo.

Nước mắt của cô vốn vẫn đang quanh quẩn ở trong hốc mắt, lúc này đã bắt đầu tràn ra mí mắt rồi đột nhiên chảy xuống ở chỗ đuôi mắt của cô.

“Em cũng không muốn mà. Nhưng mà Kiều Trác Phàm anh có nghĩ tới hay không, đột nhiên anh điều em tới đây, vị trí làm việc lại còn ở trong phòng làm việc của anh, những người khác có phục không? Ở chỗ này, trừ nói chuyện với anh ra, thì không còn ai nữa...”

Mỗi lần nhìn thấy người khác bàn tán xôn xao về chuyện gì đó, cô cũng muốn tham dự vào. Nhưng mà cô vừa đi tới, thì cảm giác như mỗi người đều bận việc rồi đi, cảm giác thật sự không dễ chịu.

Giống như trong lòng đang tràn đầy nhiệt huyết trong nháy mắt lại bị hắt cho một chậu nước lạnh tât ngum đi.

Lúc nói xong lời cuối cùng, dường như Tiểu Bảo Bối đã hét lên.

Con tức giận đè nén mấy ngày, đột nhiên vào lúc này lại bộc phát.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Ông Xã, Có Được Không Vậy! (3)

Phát hiện ra Tiểu Bảo Bối có điều khác thường, Kiều Trác Phàm xoay người lại liền nhìn thấy một màn như vậy.

Cô nhóc vốn đang làm âm ỉ, bây giờ lại khóc tới mức cả mặt lem luốc nước mắt. Nhìn thấy như vậy Kiều Trác Phàm vô cùng xót xa.

“Không ai nói chuyện với em thì không phải vẫn còn có anh hay sao?” Anh vội vàng đưa tay ra, ôm lấy cơ thể đang khóc tới mức run rẩy của cô vào trong lòng.

Nói thật ra, Kiều Trác Phàm cũng không thích có nhiều người nói chuyện với Tiểu Bảo Bối. Bởi vì anh không thích Tiểu Bảo Bối phân tán của nhiều sự chú ý ở trên người của người khác. Bởi vì như vậy thì lực chú ý ở trên người của Kiều Trác Phàm anh sẽ ít đi một phần.

Nhưng mà khi Tiểu Bảo Bối khóc đến mức thở không ra hơi nói ra những buồn bực ở trong lòng với anh, thì lúc này Kiều Trác Phàm mới ý thức được thì ra anh đã vây cô ở trong lồng giam, cô cũng sẽ không vui về gì...

“Mỗi ngày anh đều bận rộn công việc, làm sao có thời gian nói chuyện với em suốt được? Em cũng không biết em là ôn thần hay sao? Mà mỗi lần em đi tới thì nguyên một đám bọn họ đều quay người đi mất...” Đầu của Tiểu Bảo Bối vẫn còn vùi ở trong lòng của Kiều Trác Phàm, tiếp tục khóc.

Mà nghe những lời này, ánh mắt của Kiều Trác Phàm khẽ lóa lên một tia sắc bén.

Ở tập đoàn Đê Phàm, mỗi lần cô đi tới thì một đám người kia lại quay người đi mất?

Điều này có nghĩa là đám người kia đang cô lập cô rồi!

Thật đáng chết, anh đưa Tiểu Bảo Bối tới bên này vốn là để bảo vệ cô tốt hơn. Nhưng mà tới cuối cùng, tại sao lại giống như là đưa Tiểu Bảo Bối tới đây để cho người ta bắt nạt vậy!

Đó cũng không phải là mong muốn ban đầu của Kiều Trác Phàm anh.

Anh cảm thấy chuyện phát sinh như vậy tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.

Khẳng định là có người nào đó ở sau lưng nói gì rồi!

Lập tức, đôi mắt sắc bén của Kiều Trác Phàm khẽ rung lên.

Nhưng mà anh lo lắng ánh mắt của anh như vậy sẽ khiến cho người ở trong lòng bị tổn thương, nên anh nhanh chóng thu hồi lại tâm tình và ánh mắt của mình lại.

"Cục cựa, yên tâm đi. Những chuyện như vậy, sau này sẽ tuyệt đối không phát sinh nữa!"

Nhìn bộ dạng khóc tới đang thương của cô Kiều Trác Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ vỗ lưng giúp cho cô nhuận khí, rồi lại cố gắng hết sức để đưa khăn giấy cho cô hy vọng cô có thể khoan hồng độ lượng tha chiếc áo sơ mi màu đen của Kiều Trác Phàm anh ra.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối một khi đã khóc lên thì chính là một con thú nhỏ, một con thú nhỏ khó có thể thuần phục!

"Còn phát sinh nữa sao? Nếu như còn phát sinh thì em lập tức sẽ rời đi ngay và không trở lại nữa!" Vốn còn đang co rúc yên lặng ở trong lòng của anh, nhưng khi nghe được câu nói phía sau thì bàn tay của cô lại kéo kéo áo sơ mi của Kiều Trác Phàm, hàm răng nghiến kêu ken két rất là vang dội.

"Được, được, anh biết rồi!"

Kiều Trác Phàm chỉ có thể khích lệ.

Không biết là vỗ về bao lâu, tiếng khóc thút thít của Tiểu Bảo Bối mới nhỏ lại và ngủ thiếp đi mất.

Lấy khăn lông thấm nước ấm từ trong phòng nghỉ, sau khi nhẹ nhàng lau lau ở trên mặt và trên tay của cô xong, lúc này Kiều Trác Phàm mới đặt cô nghỉ ngơi ở trên giường nghỉ trong phòng.

Lúc làm hàng loạt các hành động này thì gương mặt của Kiều Trác Phàm dịu dàng ấm áp giống như là chỗ nào cũng có thể chảy xuống thành một dòng nước nóng.

Nhưng ngay khi anh vén lại góc chăn cho Tiểu Bảo Bối xong rồi, lúc xoay người ra khỏi phòng nghỉ thì ánh mắt của anh lại lạnh lùng tới mức khiến cho người ta chết rét.

"A Vĩ, vào đây!" Một lần nữa ngồi xuống ghế làm việc thì Kiều Trác Phàm bấm số nội bộ.

"Kiều thiếu..." A Vĩ không hổ là người hàng năm luôn đi theo bên cạnh Kiều Trác Phàm, một cú điện thoại đi gọi đi, mấy giây sau anh ta đã xuất hiện ở nơi này.

"Mấy ngày hôm trước, tôi kêu cậu theo chuyện kia, có tiến triển gì không?"

Kiều Trác Phàm bắt đầu hỏi thăm.

"Dạ. Là như vậy. Em phát hiện ra trong khoảng thời gian này, mẹ của Tiểu Huyền cũng chính là Tiểu Vĩ, tiếp xúc nhiều lần với bác sĩ của phòng khám bệnh nhỏ kia!" "Tiếp xúc với nhau nhiều lần? Là kiểu tiếp xúc như thế nào?" Kiều Trác Phàm đốt một điếu thuốc, phả ra ngay trước mặt của A Vĩ. Làn khói mờ ảo trong không khí giống như bao phủ trên khuôn mặt của người đàn ông này, vì vậy nên nhìn anh càng có thêm nhiều cảm giác thần bí.

"Khụ khụ..." Không biết có phải là vấn đề này có chút khó trả lời hay không mà đột nhiên A Vĩ ho khan một tiếng.

"Nói tiếp!" Kiều Trác Phàm ném một ánh mắt sắc bén qua, A Vĩ vội vàng ngừng ho khan.

"Dạ!" Sau khi khom lưng gạt đầu xong, A Vĩ trả lời: "Gần đây chúng ta có một nhóm anh em đi theo dõi, thì phát hiện mỗi lần Tiểu Vĩ đưa Tiểu Huyền tới phòng khám bệnh kia xong thì lại tự mình đi thêm một chuyến nữa. Sau khi vào đó thì sáng ngày hôm sau mới rời đi..."

Còn việc Tiểu Vĩ làm cái gì ở trong đó thì lại khiến cho người ta phải tưởng tượng mông lung.

Nhưng mà điều này cũng không khó đoán ra. Trai đơn gái chiếc, hai người ở chung cả một buổi tối, thì sẽ làm một số chuyện gì đó.

“Được rồi, trước tiên cứ chụp mấy tấm hình! Nếu như có thể trang bị ống nhòm để có thể nhìn rõ được bọn họ làm cái gì ở bên trong thì càng tốt hơn...”
Kiều Trác Phàm giống như là phát ra lời cảm khái.

Nhưng mà A Vĩ ở bên cạnh thì lại một mực cung kính gạt đầu: “Em biết rồi, em sẽ bảo các anh em làm theo!”

Ngay lúc A Vĩ cho rằng Kiều Trác Phàm đã biết rõ tiến độ của chuyện này xong rồi, anh ta đang định lui ra ngoài thì Kiều Trác Phàm lại gọi anh lại.

"Đứng rồi, còn có một chuyện!"

"Chuyện gì?" Hiển nhiên A Vĩ dừng bước lại, nhìn về phía Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà lúc này điều thuốc của Kiều Trác Phàm đã cháy hết.

Khói thuốc lượn lờ giống như sương mù ở bên cạnh người đàn ông này cũng đã biến mất.

Chính bởi vì như vậy nên A Vĩ mới có thể nhìn thấy rõ một vết gì đó ở trên chiếc áo sơ mi màu đen của Kiều Trác Phàm, hình như là bị ướt thì phải.

Lúc nhìn thấy điều này, A Vĩ không tự chủ mà nhú đầu lông mày lại.

Kiều thiếu có tính thích sạch sẽ nghiêm trọng, điểm này thì bất cứ anh em nào cũng biết.

Mức độ yêu cầu sạch sẽ của anh đối với quần áo có thể nói là biến thái.

Bình thường nếu như trên quần áo của anh dính chút bụi bặm gì đó, thì anh sẽ trực tiếp cời ra.

Nhưng mà hôm nay anh lại vẫn mặc bộ quần áo này ở trên người. Là anh không phát hiện ra hay là...

“Điều tra giúp tôi xem gần đây có người nào ở trong công ty này nói chuyện linh tinh gì đó ở sau lưng cục cưng hay không!” Kiều Trác Phàm trầm ngâm một lúc rồi mở miệng, diện diện liệ qiu doon

Người dám khiến cho cục cưng của anh rơi lệ, anh sẽ khiến cho người đó phải đổ máu.

Mà A Vĩ nghe như vậy thì vô thức sửng sờ người.

Không thể nào, anh đường đường là vệ sĩ nổi danh quốc tế, đi theo dõi một người phụ nữ trung niên và tình nhân của bà ta đã hết sức mất thể diện rồi! Bây giờ lại còn bắt anh đi điều tra mấy chuyện linh tinh của phụ nữ nữa. Chuyện này nếu truyền đi, thì A Vĩ anh còn có thể làm người được không?

Cho dù có làm người được thì anh nhất định cũng sẽ bị mấy người anh em của mình cười tới mức rụng răng mất.

“Sao thế, không muốn làm việc này? Vậy được, tôi tìm những người khác là được!” Thấy A Vĩ mãi không trả lời, Kiều Trác Phàm lại nói một câu như vậy.

“Không phải, không phải...” A Vĩ vội vàng nói.

Thật vất vả lắm anh mới trở hết tài năng trong đám các anh em, mới có thể được đi theo bên cạnh Kiều Trác Phàm bất cứ lúc nào. Vị trí khó khăn lắm mới có được sao có thể dễ dàng dâng lên cho người khác được?

Cho dù có mất mặt đi nữa, vậy thì đã làm sao? Về sau chờ có cơ hội thì lại đắp lên mấy lớp da mặt là được! diện diện liệ qiu doon

“Cần phải bắt được cái người tung ra tin đồn kia giúp tôi!” Kiều đại gia lạnh giọng, dường như đã định ra chuyện mà người kia sẽ gặp phải sau này.

“Dạ, em biết rồi!” Lúc trả lời câu này, A Vĩ có thể đoán ra được tình trạng thảm hại của người tung ra tin đồn nhảm kia.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 171: Ông Xã, Có Được Không Vậy! (4)

Nhưng mà A Vĩ lại không nghĩ ra, Tiểu Bảo Bối này mới đi theo bên cạnh Kiều Trác Phàm một thời gian ngắn như vậy, mà đã có thể chiếm một vị trí quan trọng như vậy trong suy nghĩ của Kiều Trác Phàm rồi?

Mà những người kia cũng thực sự là bị đui mù rồi!

Từ ngày mà Tiểu Bảo Bối bị thương kia, thì Kiều đại gia vô cùng lo lắng, giống như là hận không thể kéo toàn bộ người trên thế giới cùng xuống dưới địa ngục vậy, nhìn đó cũng có thể dễ dàng biết được địa vị của người phụ nữ kia ở trong mắt của anh. Cũng không biết tại sao những người này lại có lá gan đi trêu chọc người phụ nữ kia nữa!

Nhưng mà nếu đó đã trêu chọc rồi vậy thì đừng ghét bỏ mạng của mình quá dài. Chuyện này không thể trách người khác được! d,0dylq.d.

“Được rồi, có rảnh rồi thì cậu...”

Sau khi Kiều Trác Phàm dọn đồ xong, đang suy nghĩ muốn bàn bạc công việc. Đợi một chút nữa thì anh có thể tan làm đúng giờ, đưa Tiểu Bảo Bối về nhà.

Nhưng mà mới nói được một nửa, A Vĩ lại hỏi anh: “Cái đó... Kiều thiếu, anh có cần em đi lấy cho anh một cái áo sơ mi để thay hay không?”

Lời này khiến cho Kiều Trác Phàm nghe mà như lọt vào trong sương mù.

Nhưng mà chờ tới lúc anh nhìn theo tầm mắt của A Vĩ nhìn lại dấu vết ngưng ngừng lưu lại trên người của mình thì anh đã hiểu ý của A Vĩ.

Nghĩ tới vừa rồi cô nhóc kia đã khóc lóc ầm ĩ ở trong lòng của mình, lại còn không ngừng bôi hết nước mắt nước mũi lên trên áo sơ mi của anh, thì khoe miệng của Kiều Trác Phàm không khỏi giật giật.

Cô nhóc kia, gần đây lá gan càng ngày càng to ra, đúng là cái gì cũng dám chui lên trên người của Kiều Trác Phàm anh hết.

Nếu như là người khác thì Kiều Trác Phàm anh không biết đã cho ăn bao nhiêu quả đấm rồi.

Nhưng mà bởi vì là cô, trên thế giới này chỉ có duy nhất một người là Tiểu Bảo Bối là anh không nỡ đánh thôi.

Mà bây giờ nhìn chiếc áo sơ mi này, gương mặt của Kiều Trác Phàm nhăn nhó lại.

A Vĩ không hổ là người anh em tốt nhiều năm đi theo bên cạnh Kiều Trác Phàm, chỉ một ánh mắt cũng biết được bộ quần áo như vậy khẳng định là anh trên người mặc sẽ không thoải mái.

“Được, vậy thì hãy tìm một chiếc áo sơ mi tới cho tôi!” Nói lời này, Kiều Trác Phàm nhìn chăm chăm vào chỗ ướt át trên ngực của mình, cười khò.

Nhưng mà trong nụ cười khổ sở kia vẫn có thể mơ hồ nhìn ra được sự ngọt ngào và vui vẻ, A Vĩ lập tức biết được dấu vết kia là do ai để lại.

Nhìn xem, ngày tốt lành của Kiều thiếu nhà bọn họ chắc là không còn xa!

“Được, em lập tức đưa tới ngay!”

Sau khi nói xong câu này, A Vĩ nhanh chóng rời đi.

Mà Kiều Trác Phàm thì vẫn còn ngây ngốc nhìn chăm chăm vào chỗ ướt át ở trên ngực của mình...

- - Đường phân cách - -

"Từ Hi, chúng ta đi ăn cái gì?" Sau một ngày làm việc bận rộn, cuối cùng cũng tới thời điểm hẹn hò mà Nhạc Dương mong đợi nhất.

Sau khi tan làm, cô trực tiếp lái xe đi tới Diệp Thị đón Diệp Từ Hi tan làm về.

Ngồi trên xe khoe miệng của cô không ngừng vui vẻ.

Nhưng mà so sánh với cô thì Diệp Từ Hi hình như có chút mất hứng.

Sau khi lên xe lồng mây của anh ta liên tục nhíu lại, giống như là có chuyện gì đó không vui.

“Tìm chỗ nào đó không nhiều người, tùy tiện ăn cái gì đó cũng được!”

Ngồi bên cạnh vị trí tay lái của Nhạc Dương, anh ta nhìn lướt ra thế giới huyền ảo ở bên ngoài, mở miệng nói như vậy.

Nếu như là những đôi tình nhân khác, khi người đàn ông nói như vậy thì khẳng định người phụ nữ sẽ cảm thấy anh ấy muốn ở riêng một chỗ với mình.

Nhưng mà khi chuyện này rơi vào trên hai người bọn họ thì Nhạc Dương nhanh chóng hiểu ra rằng, thật ra thì Diệp Từ Hi sợ phải xuất hiện công khai cùng với mình ở những nơi đông người.

Mặc dù Diệp Từ Hi vẫn luôn nhấn mạnh rằng, việc làm này của anh là để bảo vệ cô, đỡ cho cô phải bị sự công kích của những fan trên mạng, cũng như là sự săn đón của bọn chó săn. Nhưng mà thông minh như Nhạc Dương, thì tại sao lại không nhìn ra được thực ra là Diệp Từ Hi sợ người ta biết được

anh có một người bạn gái mập ú chứ?

Điều này ít nhiều gì cũng khiến cho cô có chút tổn thương.

Nhưng mà chỉ cần Diệp Tử Hi nguyện ý cùng với cô, nguyện ý chỉ chung tình với một mình cô, thì Nhạc Dương cảm thấy những thứ này cô đều có thể chịu đựng được hết! “Em có biết một chỗ!”

Nhạc Dương nói xong liền lái xe thẳng tới chỗ quán ăn mà mình biết kia.

Quán ăn của nhà này, thực ra thì cũng nằm ở trong trung tâm thành phố. Nhưng mà bởi vì vị trí của nó ở sâu trong ngõ hẻm, xe hơi không thể nào đi thẳng vào trong đó được cho nên người tới quán ăn này cũng không có nhiều.

Đặc biệt là, những người tới đây đều là những người bốn năm chục tuổi, điều này rất phù hợp với mong muốn của Diệp Tử Hi.

Mà sau khi Nhạc Dương đi vào trong quán ăn này thì trực tiếp kêu ông chủ đưa bọn họ tới phòng riêng nhỏ.

Như vậy thì trừ những nhân viên phục vụ ra thì những người khác căn bản không thể thấy được bọn họ.

Sau khi ngồi xuống, lại nhìn quanh một phía thì những thứ mâu thuẫn ở đuôi chân mày của Diệp Tử Hi đã biến mất không còn thấy gì nữa.

“Nơi này sẽ không bị những người hâm mộ kia của anh nhìn thấy được!” Sau khi Nhạc Dương ngồi xuống, đầu tiên là rót cho Diệp Tử Hi một ly trà nóng, nhân tiện cũng rót cho mình một ly.

Mà một câu nói này của cô cũng khiến cho tim của Diệp Tử Hi nhói lên.

Mặc dù đây đúng là mục đích thật sự của anh ta. Nhưng mà bị Nhạc Dương nói ra như vậy thì anh ta vẫn có chút xấu hổ.

“Nói cái gì đó! Nếu như bị chụp được, cũng không có gì...”

Diệp Tử Hi thuận tay cầm ly trà nóng mà Nhạc Dương vừa mới rót cho anh ta lên uống. Lúc này anh ta thực sự đem cái danh hiệu Diệp đại thiếu tương xứng với cái tên của nó. Giống như là Nhạc Dương vốn phải hầu hạ anh ta như vậy.

“...” Đối với lời nói này của anh ta, Nhạc Dương cũng chưa trả lời.

Nếu như anh thực sự không sợ bị chụp thì vì sao vừa rồi vẻ mặt của anh lại lo lắng như vậy?

Mà bầu không khí vào lúc này cũng trở nên lạnh nhạt một cách kỳ quái. Diệp Tử Hi vội vàng lấy cớ nói là muốn đi toilet.

Nhưng mà, Diệp Tử Hi cũng thật sự đi toilet.

Ở trong nhà vệ sinh, anh ta bất ngờ gặp một bóng dáng quen thuộc.

“Diêm Soái?” Cái bóng lưng kia, khiến cho ấn tượng của Diệp Tử Hi nhú lại.

Diêm Soái đã trở về?

Nhưng mà vì sao thời gian trước anh lại không nghe thấy Diêm Soái nhắc tới chuyện này?

Sau khi nghe thấy Diệp Tử Hi gọi thì người nọ cũng quay đầu lại.

Người này thật sự đúng là Diêm Soái trong miệng của Diệp Tử Hi.

Diêm Soái, đúng là vẫn là gương mặt trước kia, không phụ cái tên ‘Soái’ mà nhà họ Diêm đã đặt cho anh.

Cho dù là trong nhà vệ sinh cũ kỹ sáng lờ mờ, thì vẫn không thể nào che giấu được phong thái trên người của người đàn ông này.

Nhưng mà so với Diêm Soái mấy năm trước, thì bây giờ anh lại không còn là một Diêm Soái gầy yếu thư sinh nữa. Táo tã le^e quỳ do^m.

Mà điều khiến cho Diệp Tử Hi càng thêm chấn động hơn nữa, không phải là thân thể cường tráng của Diêm Soái. Mà là cảm giác mà anh đưa tới cho người khác.

Dường như có chỗ nào đó không giống trước kia nữa.

“Diệp Tử Hi, đã lâu không gặp!” Sau khi nghe được giọng nói quen thuộc kia, Diêm Soái sửa sang lại bản thân mình xong liền quay đầu lại chào hỏi với Diệp Tử Hi.

“Thật sự chính là cậu. Cái thằng nhóc này, trở về tại sao lại không thông báo cho tôi một tiếng thế!” Diệp Tử Hi cũng không có nhiều kiêng kỵ như vậy, ở trong nhà vệ sinh liền hào phóng ôm chầm lấy Diêm Soái, thể hiện tình anh em nhiều năm.

“Là quyết định vội vàng, cho nên không thể kịp thời thông báo cho cậu, thật sự xin lỗi.” Biểu hiện của Diêm Soái vừa hào phóng lại vừa khéo léo.

“Nhưng mà cậu đã trở về mấy ngày rồi!” Vừa đi vừa nói với Diêm Soái, hai người đã đi ra khỏi nhà vệ sinh. Táo đỏ le^e quy do^mn.

“Ba bốn ngày!”

"Cậu về nhà hả?"

“Cậu cũng biết là nhà tôi đã di dân từ nhiều năm trước. Tòa nhà kia cũng đã lâu rồi không có người nào dọn dẹp. Hai ngày nay tôi ở trong khách sạn. Chờ dọn dẹp phòng ốc sạch sẽ thì sẽ lại đó xem một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Ông Xã, Có Được Không Vậy! (5)

Editor: Táo đỏ phở núi

Sau khi về nước biểu hiện của Diêm Soái còn chừng chặc hơn so với trước kia.

Trên cơ bản tất cả những vấn đề mà Diệp Tử Hi vừa hỏi anh đều trả lời hết.

“Ồ khách sạn cái gì chứ? Cứ trực tiếp đi tới nhà tôi đi! Bằng giao tình của hai người chúng ta, bất cứ lúc nào cánh cửa nhà tôi cũng mở rộng chào đón cậu!” Lời này của Diệp Tử Hi không hề giả dối một chút nào.

Trước khi Diêm Soái xuất ngoại, trên cơ bản mỗi ngày bọn họ đều đi học cùng nhau, cùng nhau tới trường, cùng nhau chơi bóng. Như hình với bóng, đây cũng chính là từ tốt nhất để hình dung hai người bọn họ.

“Tôi biết chứ. Nhưng mà cũng có chút không tiện, chờ mấy ngày nữa nhà tôi quét dọn xong xuôi thì qua tìm tôi chơi nhé!”

Lúc nói tới chỗ này đột nhiên Diêm Soái nhớ tới cái gì đó: “Cậu đi tới đây ăn cơm với ai thế?” Diễng đáng ele quýy don.

Nhìn quán cơm này, rất lâu đời và cũ kỹ.

Trên cơ bản bây giờ những người trẻ tuổi không ai thích tới chỗ như vậy để ăn cơm cả.

Khi còn học trung học, Diêm Soái ở gần chỗ này, lại phát hiện ra trong quán ăn này mỗi món ăn đều đặc biệt rất ngon.

Ngày đó sau khi tốt nghiệp trung học, anh liền dẫn theo một người tới đây ăn..

Khi đó cô gái kia ăn rất vui vẻ, đến bây giờ Diêm Soái vẫn còn nhớ rất rõ ràng rành mạch!

Còn Diệp Tử Hi thì đi đến đâu cũng đều muốn phô trương, rất để ý tới những chỗ có đẳng cấp, tại sao lại biết được sự tồn tại của quán cơm nhỏ này?

Chỉ nghĩ tới điều này thôi thì tim của Diêm Soái đột nhiên đập nhanh hơn rất nhiều.

Cũng chính vì phản ứng này nên khiến cho Diêm Soái ý thức được là người phụ nữ kia vẫn có thể dễ dàng tác động tới trái tim của anh.

“Tôi đi với...” Diệp Tử Hi nói tới đây chợt dừng lại.

Anh và Nhạc Dương cùng đến.

Nhưng vấn đề là anh không muốn để cho Diêm Soái biết được mối quan hệ của anh và Nhạc Dương.. điểnn dần nên quýndon.

Trong lúc nhất thời Diệp Tử Hi trở nên rối rắm, cũng có chút buồn rầu.

Đúng như Diêm Soái đã biết, nếu như anh tới một mình, vậy thì khẳng định là anh sẽ không lựa chọn một quán ăn vừa cũ kỹ và nhỏ như vậy. Điều này sẽ khiến cho anh cảm thấy mình đẳng cấp của mình bị hạ xuống.

Nhưng mà những chỗ như thế mà đi cùng với Nhạc Dương thì lại không giống như vậy nữa.

Điều này vừa có thể thỏa mãn được nguyện vọng được ăn cơm cùng với anh của Nhạc Dương, đồng thời cũng có thể thỏa mãn được mong muốn không

bị người khác bắt gặp của anh.

Nhưng mà Diệp Từ Hi thật sự không ngờ được là, ở trong một quán ăn tồi tàn như vậy lại có thể gặp được Diêm Soái mới về nước.

“Diệp Từ Hi, cái thằng nhóc nhà cậu còn có chuyện giấu giếm tôi hay sao? Không phải lên lút đưa bạn gái tới đây dùng cơm đây chứ!” Thật ra thì Diêm Soái chỉ muốn trêu chọc Diệp Từ Hi một cái, nào ngờ lời này thực sự khiến cho sắc mặt của Diệp Từ Hi thay đổi.

Giống như là đúng như lời Diêm Soái đã nói, anh thực sự dẫn bạn gái tới chỗ này ăn cơm.

Nhưng mà người bạn gái này khiến cho Diệp Từ Hi cảm thấy có chút không thể giới thiệu được.

Cũng chính bởi vì điều này nên Diệp Từ Hi cân nhắc một lúc lâu sau đó mới quyết định nói: “Cũng không phải là bạn gái gì, chính là Nhạc Dương! Cậu cũng biết mà chính là Nhạc Dương bạn thân của Tiểu Bảo Bối!”

Quả nhiên là người thân thiết nhất với bạn thì thường thường cũng chính là người biết được vết thương trí mạng nhất của bạn. điểm dần nên quynon.

Diệp Từ Hi vừa nhắc tới tên người kia thì cả người của Diêm Soái liền cứng đờ lại.

Thì ra là Nhạc Dương...

Anh còn tưởng là cô chứ...

Thậm chí anh còn mong mỏi rằng là cô nói cho Diệp Từ Hi biết ở đây có món lươn nướng ăn rất ngon. Mặc dù Diêm Soái rất không muốn thừa nhận, nhưng mà anh không có cách nào chối bỏ được, bản thân mình vừa rồi còn hoan hoan hi hi mong rằng sẽ được gặp cô ở chỗ này...

Nghe thấy Diệp Từ Hi đi tới chỗ này cùng với người khác thì trong ánh mắt của Diêm Soái ít nhiều hiện lên chút cô đơn.

“Diêm Soái, có muốn vào chào hỏi với Nhạc Dương một tiếng hay không? Mấy người chúng ta lâu rồi không ngồi ăn cơm cùng với nhau...” Đột nhiên Diệp Từ Hi đề nghị.

Nhưng mà lời đề nghị này khiến cho đôi mắt sắc của Diêm Soái một lần nữa phát sinh biến hóa.

“Thôi. Tôi ăn no rồi, đang định tính tiền đi thôi! Các cậu cứ ăn từ từ. Chờ lần sau có cơ hội, mình sẽ chủ chi mời các cậu ra ngoài ăn...”

Bởi vì là Nhạc Dương, bởi vì Diệp Từ Hi đề cập Nhạc Dương là bạn thân nhất của Tiểu Bảo Bối, cho nên ngay cả Diêm Soái cũng không dám nghĩ tới phương diện khác.

Diêm Soái vẫn luôn cho rằng, Diệp Từ Hi vì mình nên mới lui tới với Nhạc Dương.

Hẹn Nhạc Dương ăn cơm, chỉ sợ là cũng thăm dò tin tức của Tiểu Bảo Bối giúp anh!

Suy nghĩ như vậy, nên tia sáng cuối cùng trong đôi mắt sắc lẹm kia của anh cũng đột nhiên biến mất không còn bóng dáng.

“Vậy thì chỉ có thể như vậy thôi. Sau khi trở về tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu!” Nhìn bóng lưng của Diêm Soái rời đi sau khi vội vàng nói lời tạm biệt với mình, Diệp Từ Hi vỗ vỗ ngực.

May mắn là Diêm Soái nói không muốn qua ăn cơm cùng với anh.

Nếu không thì đúng là Diệp Từ Hi vô cùng lo lắng Nhạc Dương sẽ biểu hiện thân mật với anh ở trước mặt Diêm Soái. Nếu như vậy thì muốn Diêm Soái không đoán ra mối quan hệ của hai người cũng rất khó!

“Anh đi toilet mà tại sao lại lâu như vậy?” Chờ lúc Diệp Từ Hi trở lại bên trong phòng riêng thì anh ta nhìn thấy đồ ăn đã được dọn lên đầy đủ.

Nhưng mà những thức ăn kia hình như nhiều hơn so với những món ăn bày biện ở khách sạn.

Nhất là món đậu xào kia, khiến cho Diệp Từ Hi vừa nhìn đã không có khẩu vị gì hết.

Mà Nhạc Dương mặc dù nhìn qua đã muốn nếm thử nhưng mà đôi đũa vẫn được xếp rất ngay ngắn chỉnh tề.

Khiến cho con bé béo ú này đôi mắt với mỹ thực mà còn có thể thận trọng như vậy thì chỉ có duy nhất một người là Diệp Từ Hi này thôi.

Chính bởi vì suy nghĩ đến cảm xúc của Diệp Từ Hi nên cô mới không dám động đũa. Nếu như là đi ăn cùng với Tiểu Bảo Bối, thì cô đã sớm vor vét hết các món ăn này rồi, chờ Tiểu Bảo Bối trở lại thiếu chút nữa chỉ được liếm đĩa thôi.

“Không có gì, anh chỉ là nhân tiện đi dạo một vòng ở bên ngoài!” Diệp Từ Hi không có ý định nói chuyện gặp Diêm Soái ở bên ngoài ra.

“Chỗ này rất tồi tàn đúng không? Ngay từ lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối dẫn em tới chỗ này em cũng cảm thấy chỗ này rất tồi tàn cũ kỹ! Nhưng mà những món ăn ở chỗ này thì lại rất ngon. Anh mau nếm thử đi!”

Nhạc Dương vừa nói vừa lưu loát lấy thêm cơm cho Diệp Tử Hi, lại còn gấp đồ ăn thả vào trong chén của Diệp Tử Hi.

Bởi vì là Nhạc Dương gấp nên cho dù Diệp Tử Hi không có khẩu vị như thế nào cũng chỉ có thể ăn một chút.

Nhưng mà vừa nếm một cái thì anh ta cũng phát hiện ra quán ăn này rất đặc biệt.

Mùi vị này đúng là rất ngon.

Sau đó Diệp Tử Hi vốn không hào hứng với cả bàn đồ ăn này giờ lại nếm tất cả thức ăn ở trên bàn.

Quai hàm phình to ra kia chứng tỏ là người đàn ông quen sống an nhàn sung sướng này rất thích những mùi vị của món ăn ở đây.

Nhất là món khoai tây xào mới vừa rồi không chút thu hút nào, bây giờ Diệp Tử Hi ăn một lần đã hết nửa đĩa.

“Rất ngon đúng không?” Sau khi Nhạc Dương hỏi lời này lại lẩm bẩm: “Cái đồ tham ăn Bảo Bối giới thiệu thì chắc chắn sẽ không sai được!”

Nhưng mà lời này lại khiến cho Diệp Tử Hi đang ăn một cách hào hứng vô cùng vô tận chợt ngừng lại.

“Nhạc Dương, em vừa mới nói cái gì? Quán này là do Tiểu Bảo Bối dẫn em đến?” Diệp Tử Hi dùng ánh mắt đầy ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Nhạc Dương.

“Đúng vậy. Có vấn đề gì không?” Nhìn thấy phản ứng ngoài ý muốn của Diệp Tử Hi đối với đề tài này, Nhạc Dương cũng dừng đùa lại nhìn anh ta.

“Không có... Không có gì!” Mặc dù là trả lời như vậy, nhưng mà ánh mắt của Diệp Tử Hi cũng trở nên sâu hơn.

Không trách được, vừa rồi lúc Diêm Soái nhìn thấy anh ở chỗ này, lúc mới đầu thì hừng hực hào hứng, cuối cùng lại trở nên cô đơn như vậy.

Thì ra, quán ăn này thật sự là hồi ức của cậu ấy với Tiểu Bảo Bối...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Kiều Trác Phàm, Không Được Rời Khỏi Em (1)

“Dì nhỏ, dì làm đồ ăn rất ngon...”

Trong lúc Nhạc Dương và Diệp Tử Hi đang ăn ở trong quán ăn nhỏ kia thì ở trong căn biệt thự của nhà họ Kiều, Thẩm Niệm Cẩm làm cả một bàn đồ ăn.

Ở nước ngoài, trên cơ bản thì các quán ăn đều bán các món Tây ăn không quen. Mà cho dù trong quán ăn Trung Quốc, thì mỗi món ăn mà bọn họ nấu cũng không tìm được hương vị trong trí nhớ.

Chính bởi vì như vậy nên Thẩm Niệm Cẩm dù ở có một mình ở bên ngoài thì cũng vẫn sẽ nấu ăn. Ngày hôm nay bà biết là Kiều Trác Phàm sẽ dẫn Tiểu Bảo Bối về nhà, nên tâm tình của Thẩm Niệm Cẩm rất tốt, vì vậy liền làm cả một bàn đồ ăn như vậy.

“Cái miệng nhỏ này của con biết nói ngọt quá đi!” Thẩm Niệm Cẩm nhìn cả bàn đồ ăn đều được Tiểu Bảo Bối ăn rất vui vẻ tâm tình của bà cũng không tệ.

“Dì nhỏ, miệng của con không những biết nói ngọt mà còn rất biết ăn!” Tiểu Bảo Bối nói, sau đó gấp một miếng thịt xào khô lớn bỏ vào trong miệng. Sau khi từ bệnh viện trở về, Kiều Trác Phàm liền trực tiếp đưa cô trở về nhà họ Tiểu. Sau khi biết được Tiểu Bảo Bối bị thương, Tiểu Đăng liền thay cả một bàn đồ ăn thịt cá đổi thành canh cá nheo. Hai ngày sau đó, món thịt kho mà Tiểu Bảo Bối mong mỏi đã lâu lại một lần nữa triệt để biến mất khỏi bàn ăn nhưng mà món canh cá nheo thì ngày nào cũng có. Điều khiến cho Tiểu Bảo Bối không chịu được chính là mỗi lần Kiều Trác Phàm đều có thể dùng các loại phương pháp để bắt cô uống hết món canh này.

Mấy ngày trôi qua, Tiểu Bảo Bối cũng thêm ăn lắm rồi. Hôm nay khó lắm mới được nhìn thấy một bàn thức ăn toàn là thịt, đương nhiên là cô phải ăn thật nhiệt tình.

“Cái con bé này, đúng là khiến cho người ta rất thích!” Thẩm Niệm Cẩm bị bộ dạng phùng mang trợn má của cô chọc cho cười.

Kiều Trác Phàm ở bên cạnh thì vẫn không hề động đũa.

Nhưng mà chỉ nhìn bộ dạng ăn ngon lành của Tiểu Bảo Bối thì anh đã cảm thấy vui vẻ rồi.

Nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Niệm Cẩm liên tục nhìn chăm chăm vào trên người của Tiểu Bảo Bối nhà anh, người đàn ông nào đó chậm chạp nói: “Còn không nhìn xem người đó là do ai chọn!”

“Thật sự không biết xấu hổ là gì mà!” le quý d0n9. Không ưa vẻ lên mặt của Kiều Trác Phàm, Thẩm Niệm Cẩm liếc mắt lờ anh một cái.

Người kia chỉ như nhú mày lại giống như là đang cố gắng khoe khoang cái gì đó.

Nhưng mà cảm xúc qua lại giữa hai người bọn họ hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới tốc độ ăn của Tiểu Bảo Bối.

Trước mắt cô chỉ hy vọng không ai gây trở ngại đến cô, để cho cô có thể tự ôn chuyện với một bàn đồ ăn toàn thịt là thịt này là được.

Nhìn thấy khuôn mặt của cô sắp vui hân vào trong chén, hơn nữa trên mặt còn dính đầy nước tương khiến cho một người có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng như Kiều thiếu sắp không chịu nổi.

Lấy cái khăn ướt ở bên cạnh tới, anh dùng sự nhẫn nại mà Thẩm Niệm Cẩm chưa bao giờ thấy, giúp Tiểu Bảo Bối lau nước tương dính ở trên miệng của Tiểu Bảo Bối.

“Không nên làm phiền em...” Tiểu Bảo Bối vẫn đang tập trung ăn, nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang cầm cái gì đó ghé sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, thì vội vàng la ó lên.

“Lau xong lại ăn tiếp!” Không bị thái độ lớn lối hẹp hòi của Tiểu Bảo Bối đá kích tới, Kiều Trác Phàm tiếp tục kiên nhẫn dụ dỗ.

“Ăn xong lại lau!” Tiểu Bảo Bối muốn nghiêng đầu, cuối cùng vẫn bị Kiều Trác Phàm giữ cầm lại, không cho cô nhúc nhích. Sau đó anh dùng khăn ướt tỉ mỉ lại xung quanh miệng cô một lần, cho đến khi trên mặt không còn chút nước tương nào nữa thì lúc này anh mới buông cái cầm của cô ra. le quý d0n9.

Mà lúc này, Tiểu Bảo Bối bị làm trì hoãn thời gian cuối cùng cũng có thể vui vẻ ăn cơm, lại bắt đầu càn quét toàn bộ thức ăn ở trên bàn.

“Ừm, ăn rất ngon!”

“Cái này rất thơm mát...”

Nghe cô nhóc kia thỉnh thoảng lại phát ra lời khen ngợi, ánh mắt của Kiều Trác Phàm không thể nào dời khỏi người cô được.

Mà Thẩm Niệm Cẩm nhìn Kiều Trác Phàm như vậy, trong lòng cũng chỉ biết cảm thán: Tên nhóc thú vị này sợ là đời này đã hãm sâu ở trong đó không thể nào kiềm chế được rồi...

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh còn không ăn? Nếu như không ăn thì sẽ bị em ăn sạch đó!” Sau khi Tiểu Bảo Bối cơ bản đã ném hết lượt một loạt đồ ăn ở trên bàn xong, lúc này mới thả chậm tốc độ lại.

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm chỉ nhìn cô mà không hề đụng đũa tí nào. Cô dứt khoát gấp món thịt xào khô mà cô ăn thấy ngon nhất vào trong chén của anh.

“Chao ôi...” Nhìn thấy một màn này thì hình như Thẩm Niệm Cẩm muốn nói gì đó. Tao do le quý dđono

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vừa ngẩng đầu lên, tầm mắt sắc bén lập tức bao phủ lấy bà.

Thẩm Niệm Cẩm lập tức rõ ràng, đây là Kiều Trác Phàm không đồng ý cho bà mở miệng.

Nhưng mà dạ dày của tên nhóc thú vị này vốn không được tốt. Bình thường mấy món dầu mỡ gì đó ăn vào buổi tối sẽ rất khó chịu.

Những món ăn này ngày hôm nay Thẩm Niệm Cẩm làm đều là vì làm cho Tiểu Bảo Bối và mình. Còn mấy món thanh đạm ở bên cạnh mới là làm cho Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà con nhóc này lại gấp miếng thịt xào khô vào trong chén của Kiều Trác Phàm, điều này bảo Thẩm Niệm Cẩm không nóng nảy sao được?

Mặc dù bà và Kiều Trác Phàm vừa gặp đã gây gỗ, nhưng mà đến cùng thì bà cũng vẫn là di của Kiều Trác Phàm, làm sao có thể nhìn anh gây hại cho thân thể của mình được? Hơn nữa, Kiều Trác Phàm còn là con độc đinh của nhà họ Kiều, nếu như đứa nhỏ này xảy ra chuyện gì thì khẳng định là chị của bà sẽ không tha cho bà.

Nhưng mà lúc Thẩm Niệm Cẩm dự định mở miệng thì Kiều Trác Phàm ở bên cạnh lại nhìn chăm chăm vào bà. Tao do le quý dđono

Đến cuối cùng Thẩm Niệm Cẩm chỉ có thể nuốt những lời kia vào bụng.

Mà Kiều Trác Phàm sau khi cảnh cáo bà xong, lúc này xoay người sang nhìn khuôn mặt vô cùng bản thủ Tiểu Bảo Bối thì vẻ mặt lập tức trở nên dịu dàng.

Nhìn miếng thịt xào khô mà cô tự tay gấp vào chén của anh, anh lập tức vui vẻ hơn.

“Đồ không biết xấu hổ, coi như em còn có chút lương tâm!” Sau khi đưa bàn tay ra nhẹ nhàng xoa lên đầu của Tiểu Bảo Bối xong, Kiều Trác Phàm liền ở trước mặt của cô gấp miếng thịt mà cô gấp vào chén của anh bỏ vào miệng.

Tiểu Bảo Bối nhìn thấy Kiều Trác Phàm ăn đồ ăn mà cô gấp, thì cũng khoa tay múa chân rất vui vẻ. Bởi vì nhận được sự tán thưởng của Kiều Trác Phàm, nên cô cũng hóa thân thành một con ong mật chăm chỉ. Ngoại trừ chuyện chăm sóc cho cái miệng nhỏ của mình ra, thỉnh thoảng cô còn gấp vào trong chén của Kiều Trác Phàm món nào mà cô đặc biệt cảm thấy ngon.

Bởi vì như vậy nên những thứ dầu mỡ kia khẳng định là không ít.

Mà Kiều Trác Phàm nhìn những món ăn chồng chất như núi ở trong chén, cũng chậm chậm ăn. Ddienn damn leie quyýdon.

Tóm lại bữa cơm này chỉ có hai người coi như ăn rất vui vẻ.

Duy chỉ có Thẩm Niệm Cẩm ở bên cạnh thì đau xót một phen.

Quan trọng hơn bà còn toát mồ hôi dầm dề thay cho dạ dày của Kiều Trác Phàm..

- - Đường phân cách - -

“Ây da ây da, cô gái xinh đẹp không gì sánh được vừa mới tắm rửa xong, thành quả thật vĩ đại!”

Sau khi ăn cơm tối no say xong, Tiểu Bảo Bối lại đi tắm rửa, đem toàn thân cọ rửa sạch sẽ. Hôm nay tâm tình rất đặc ý, Tiểu Bảo Bối tắm rửa xong thì từ trong phòng tắm đi ra liền bắt đầu hét lớn lên. Phía trên đầu vẫn còn đội mũ cái mũ tắm màu đỏ nhìn có bao nhiêu đáng yêu miễn bàn tới.

Thật ra thì mỗi lần cô từ trong phòng tắm đi ra đều gào một câu như vậy, và sẽ đụng phải một tên sói xám lớn là Kiều Trác Phàm, nói là muốn đem cô bé quàng khăn đỏ xào quyết tới hang sói để sinh sói con. Sau đó bắt đầu điên cuồng gặm cắn đối với cô.

Đương nhiên bởi vì có những chuyện phát sinh trước kia cho nên Kiều Trác Phàm vẫn không đạt được mục đích. Ddienn damn leie quyýdon.

Mặc dù mỗi lần đều bị Kiều Trác Phàm ‘dạy dỗ’ một trận, nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn không thay đổi được thói quen này khi bước ra khỏi phòng tắm.

Ai bảo thói quen này đã kéo dài hơn hai mươi năm rồi?

Trong lúc nhất thời muốn từ bỏ, làm sao mà dễ dàng như vậy được?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Kiều Trác Phàm, Không Được Rời Khỏi Em (2+3)

Nhưng mà ngày hôm nay sau khi Tiểu Bảo Bối đi từ phòng tắm đi ra, thì thấy căn phòng này vô cùng yên tĩnh.

Con sói xám Kiều Trác Phàm cũng không thấy bóng dáng đâu.

“Lạ thật, Kiều Trác Phàm đi đâu rồi?” Đối với căn phòng trống rỗng, Tiểu Bảo Bối gãi gãi đầu.

Bởi vì biết cô có chứng sợ hãi giam cầm nên bình thường lúc cô tắm rửa thì Kiều Trác Phàm vẫn sẽ ở trong căn phòng này. Đề phòng những lúc mất điện đột xuất sẽ phát sinh chuyện gì đó không hay.

Nhưng mà ngày hôm nay tại sao người đàn ông này lại yên tâm về cô như vậy?

Hay là anh có chuyện gì gấp?

Lúc Tiểu Bảo Bối đang ôm đầu suy nghĩ ở trong phòng, thì dưới đại sảnh xuất hiện một bóng dáng thon dài.

Sau đó, ở chỗ tủ âm tường xuất hiện tiếng động kêu loạt xoạt.

“Lạ thật, mình nhớ là để ở đây mà!”

Kiều Trác Phàm đáng lẽ ra giờ này phải ở trong phòng nhưng mà lại đứng ở trong đại sảnh. Trên tay của anh còn cầm theo một cái hộp. Trên bề mặt còn có ký hiệu là một chữ thập màu đỏ.

Vừa nhìn cũng biết là hòm thuốc.

Nhưng mà người đàn ông lục lọi một lúc lâu, mà vẫn không tìm được thứ mình muốn.

Không biết là do vội vàng hay là bởi vì thân thể của anh không thoải mái, mà trên trán của anh đổ rất nhiều mồ hôi.

Mà từ sắc mặt tái nhợt của anh thì cũng nhìn ra được chính là về sau.

Cũng vào lúc này sau khi có một loạt tiếng động nho nhỏ vang lên, cuối cùng trên lầu đi xuống một người. Mà tay của người kia, đang nắm chặt lại. Hiển nhiên là trên tay của bà đang cầm thứ gì đó.

“Con đang tìm cái gì?” Giọng nói của Thẩm Niệm Cẩm vang lên, khiến cho tay của Kiều Trác Phàm đang tìm kiếm đồ chợt dừng lại.

“Hơn nửa đêm đi không ở trong phòng của mình, đừng đi ra ngoài dọa chết con!” Kiều Trác Phàm chỉ liếc nhìn bà một cái, sau đó lại vội vàng tìm kiếm trong đống chai chai lọ kia thứ mà mình muốn tìm.

“Nhìn này, đây chính là thứ con cần tìm đúng không!” Thẩm Niệm Cẩm giống như không hài lòng với thái độ của Kiều Trác Phàm, vừa nói ra khỏi miệng liền hừ lạnh một tiếng. Ngay sau đó bà đưa món đồ nhỏ ở trong tay mình ra.

Món đồ nhỏ kia được đóng gói trong cái lọ có màu trắng, dưới tác động của tay nó phát ra tiếng động nho nhỏ.

Mà tiếng động này khiến cho Kiều Trác Phàm đang tìm đồ trong hộp thuốc cuối cùng cũng ngừng đầu lên.

“Đi lấy cái này đi khi nào? Hại con tìm nó rất cực khổ!” Kiều Trác Phàm vừa nói vừa đi về phía của Thẩm Niệm Cẩm.

Lúc này gương mặt của Kiều Trác Phàm mặc dù không có thay đổi gì lớn nhưng mà Thẩm Niệm Cẩm có thể đọc ra được sự khó chịu của anh từ bước chân đi của anh.

Mặc dù hai người vẫn hay so tài với nhau, nhưng mà dù sao thì Thẩm Niệm Cẩm cũng là trưởng bối của Kiều Trác Phàm. Nhìn bộ dạng bị bệnh của anh, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ hỏi: “Rất đau sao?”

“Vâng! Nhưng mà vẫn có thể nhịn được...” Mặc dù trên trán của anh đầy mồ hôi nhưng mà trên mặt của anh vẫn không có chút khác thường nào.

Thật ra thì đứa nhỏ Kiều Trác Phàm này từ trước đến giờ vẫn rất giỏi nhịn.

Trước đây lúc bệnh suyễn hết sức nghiêm trọng, cả người của anh gầy như bộ xương khô. Nhưng mà khi đó bọn họ cũng chưa từng thấy đứa nhỏ này than vãn điều gì.

Nhìn anh như vậy đột nhiên Thẩm Niệm Cẩm cảm thấy hết sức đau đầu.

Căn bản bà không ngờ được bản thân mình nấu đồ ăn lại gây ra phiền phức lớn như vậy.

Nếu như Kiều Trác Phàm thực sự có vấn đề gì, đến lúc đó thì chị của bà chắc chắn sẽ không buông tha cho Thẩm Niệm Cẩm bà. Mặc dù tất cả những điều này không phải do bà khởi xướng mà là Tiểu Bảo Bối...

“Cái thằng nhóc thúi con đó, không có chuyện gì sao phải thể hiện bằng cách ăn mấy thứ dầu mỡ đó chứ? Cũng không phải không biết tình hình sức khỏe của bản thân, tại sao còn khiến cho người khác không yên tâm như vậy chứ?” Nhìn đôi môi mông khê nhếch của anh, giống như là đang phải chịu một nỗi đau rất lớn, Thẩm Niệm Cẩm rất tức giận. Vươn tay ra đánh một cái lên đầu vai của Kiều Trác Phàm.

“Đi có thể có bộ dạng của một người lớn một chút được không? Không thấy là con đang khó chịu hay sao mà còn đánh người?”

Kiều Trác Phàm liếc Thẩm Niệm Cẩm một cái, vẻ mặt không phục.

Thực ra, Thẩm Niệm Cẩm chính là đứa con gái nhỏ nhất của ông ngoại Kiều Trác Phàm, cũng là đứa con gái mà ông sinh khi đã già. So với Kiều Trác Phàm, cũng chỉ lớn hơn mười mấy tuổi. Ở nhà họ Thẩm bà được cưng chiều nhất. Cho nên sự nghiệp kinh doanh của đại gia tộc đều để lại cho bà thừa kế.

Nhưng mà mấy đứa con nhà họ Thẩm không có bao nhiêu ham muốn đối với xí nghiệp của gia tộc, đối với sự nghiệp kinh doanh của đại gia tộc mà Thẩm Niệm Cẩm mới thừa kế, bọn họ cũng không có nửa câu oán hận, bởi vì mỗi người bọn họ đều có sự nghiệp yêu thích của bản thân.

Mà Thẩm Niệm Cẩm thì sợ là cũng chính là người không thích xí nghiệp gia tộc nhất trong đám người kia. Cho nên kể từ khi bà phải thừa kế xí nghiệp gia tộc, bà liên tục tiếp quản những thứ này lại cho Kiều Trác Phàm.

Cũng bắt đầu từ đó hai người này vừa thấy mặt là âm ỉ. Từ nhỏ Thẩm Niệm Cẩm đã được nhà họ Thẩm bảo vệ rất kỹ, cho nên tâm lý đoán chừng còn không có chừng chặc được như Kiều Trác Phàm. Cho nên mỗi lần Kiều Trác Phàm đều cảm thấy, Thẩm Niệm Cẩm không có bộ dạng của người lớn.

“Cái thằng nhóc thúi nhà con còn dám mạnh miệng nữa?”

Thẩm Niệm Cẩm lẩm bẩm nói thầm.

Lúc Tiểu Bảo Bối từ trên lầu đi xuống thì vừa vặn bắt gặp một màn như vậy.

Đền trong đại sảnh đều bật lên, Kiều Trác Phàm và Thẩm Niệm Cẩm đang đứng ở cửa không biết âm ỉ cái gì.

Tiểu Bảo Bối vốn muốn trốn như con mèo, để nghe lén xem bọn họ có phải cãi nhau vì cô không. Nhưng mà suy nghĩ thì rất là hoàn hảo, nhưng mà thực tế lại không được như vậy.

Tiểu Bảo Bối cho rằng cô đã trốn được giống như một con mèo rồi sẽ rất khó bị người khác phát hiện ra. Không ngờ cái mông của cô nhô ra, từ góc độ của Kiều Trác Phàm nhìn sang thì thấy cái mông của cô đang nhô ra về phía bọn họ.

Nhìn thấy điều này, về mặt Kiều Trác Phàm trở nên cứng đờ.

Thẩm Niệm Cẩm cũng nhanh chóng nhận ra điều này, thuận theo ánh mắt của anh nhìn sang cũng nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Cảnh tượng như vậy cũng khiến cho Thẩm Niệm Cẩm có chút run rẩy.

Mà Tiểu Bảo Bối phát hiện thấy hai người không nói chuyện nữa mà đều yên tĩnh lại, lập tức lặng lẽ ngẩng đầu lên, định xem một chút xem tại sao phía dưới lại đột nhiên yên tĩnh lại.

Nhưng mà vừa mới ngẩng đầu lên thì Tiểu Bảo Bối mới phát hiện hai người mới vừa rồi còn đang nói chuyện thì bây giờ đang nhìn chăm chăm vào cô.

Lần này Tiểu Bảo Bối mới ý thức được, kế hoạch bí mật của mình đã bị đưa ra ánh sáng.

“Cái đó... Con chỉ muốn xuống xem Kiều Trác Phàm ở chỗ nào thôi!” Tiểu Bảo Bối áp ứng.

“Ở chỗ này, dĩ nhiên không ăn nó được! Câu trả lời như vậy có hài lòng không?” Bởi vì Tiểu Bảo Bối khiến cho Kiều Trác Phàm ăn mấy thứ dầu mỡ kia, nên thân thể mới không thoải mái, cho nên lúc này Thẩm Niệm Cẩm cũng có chút oán hận đối với Tiểu Bảo Bối.

Nghe được những lời này của Thẩm Niệm Cẩm, nhất thời Tiểu Bảo Bối có chút mê mang.

Mà lúc này Kiều Trác Phàm cũng đã vòng qua người của Thẩm Niệm Cẩm, sai bước đi tới bên cạnh của Tiểu Bảo Bối.

“Đi không nói lời nào, không ai bảo đi bị cầm đầu!” Tiếng hừ lạnh này rõ ràng là Kiều Trác Phàm dành cho Thẩm Niệm Cẩm. Cho dù bình thường Kiều Trác Phàm có la hét âm ỉ đối với Tiểu Bảo Bối, nhưng mà từ trước tới giờ anh vẫn chưa từng dùng giọng nói lạnh lùng tới mức tận cùng như vậy.

“Được, được, được, cứ cho là đi nhiều chuyện đi, được chưa?” Hiển nhiên Thẩm Niệm Cẩm cũng biết điều này, nên đã hét lên với bóng lưng của Kiều Trác Phàm. Nhưng cuối cùng, nà vẫn ở sau lưng của Tiểu Bảo Bối lặng lẽ nhét hộp thuốc đau bao tử kia vào trong tay của Kiều Trác Phàm.

Sau đó Thẩm Niệm Cẩm mới xoay người trở về phòng

Editor: Táo đỏ phổ núi

Mà Tiểu Bảo Bối thì nhìn chăm chăm vào bóng lưng Thẩm Niệm Cẩm đang thở phì phì tức giận trở về phòng, trong lúc nhất thời cũng không hiểu là mới vừa rồi mình đã làm sai chuyện gì, mà khiến cho đi nhỏ tức giận như vậy?

Nhưng mà trạng thái ngẩn người của Tiểu Bảo Bối cũng không duy trì được lâu. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Bởi vì một giây sau cái mông của cô đã bị vỗ một cái.

Chờ lúc Tiểu Bảo Bối phục hồi tinh thần lại thì nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang đứng ở bên cạnh cô. Mà bàn tay của anh, còn trực tiếp đặt ở trên cái mông của cô. Hiển nhiên, đây chính là ‘công cụ gây án’ mới vừa rồi!

“Còn đứng làm gì? Mau trở về phòng cùng anh!” Kiều đại thiếu không hề có chút cảm giác làm chuyện xấu bị người khác bắt gặp, ngược lại còn nghênh ngang nói, hơn nữa tay vẫn còn để trên mông của Tiểu Bảo Bối muốn dẫn cô lên lầu.

Cái mông lại bị tay của người khác khống chế, loại cảm giác này thật sự khiến cho người ta phải lo lắng.

Tiểu Bảo Bối gãi gãi mấy lần, cũng thử kéo bàn tay của Kiều Trác Phàm ở trên mông ra.

Nhưng mà mỗi lần kéo ra rồi thì bàn tay của Kiều Trác Phàm lại nhanh chóng đặt lên lại.

Hành động này khiến cho Tiểu Bảo Bối vừa xấu hổ vừa lúng túng.

Cuối cùng cô cũng không biết phải ứng phó như thế nào, nên chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo Kiều Trác Phàm trở về phòng.

- - Đường phân cách - -

Cũng trong khoảng thời gian này, tại một khách sạn nào đó trong trung tâm thành phố, một người đàn ông đứng ở trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn cảnh đêm của thành phố này. Căn phòng này cũng chưa bật bất kỳ bóng đèn nào lên.

Điều này khiến cho không gian tối đen ở trong phòng hoàn toàn đối lập với những ngọn đèn rực rỡ ở bên ngoài thành phố náo nhiệt kia.

Mà ở bên cạnh người đàn ông còn để một chai rượu đỏ đã mở nắp, cùng với một cái ly rượu mới uống được một nửa.

Rất nhiều năm chưa từng trở lại thành phố này, anh cũng không ngờ được nó lại có thay đổi lớn như vậy.

Ngay cả chỗ trước kia anh học trung học, cũng đã biến thành một tòa nhà văn phòng.

Tin tức này là ngày hôm qua anh lái xe đi trên con đường quen thuộc trước kia vài vòng mà vẫn không tìm được địa điểm quen thuộc. Sau đó anh hỏi một người ở gần đó mới biết được.

Lúc nghe được tin tức này, lần đầu tiên anh có cảm giác bản thân mình vô lực đối với thế giới này. Diện tích của anh không còn.

Ngay cả một chôn cũ mà anh muốn tới để nhớ lại quá khứ của bọn họ, tìm khắp nơi cũng không được nữa rồi...

Anh dự định triệt để buông thả bản thân mình, trầm mê ở trong thế giới của cơn. Từ cách này ra thì anh cũng không biết làm cách nào để ôm ấp hình bóng của cô gái trong trí nhớ nữa.

“Reng reng reng...” Trong đêm tối, tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên.

Bị cắt ngang hứng uống rượu, người đàn ông tùy ý đặt ly rượu xuống một chỗ, móc điện thoại di động đang không ngừng lóe đèn báo hiệu lên.

“Cha, có chuyện gì vậy ạ?” Lúc nhìn thấy số điện thoại gọi đến, người đàn ông không chút nghĩ ngợi nhận điện thoại.

“Chính là tập đoàn Đế Phàm sao? Con biết rồi! Ngày mai con sẽ đích thân tới đó, để gặp mặt người phụ trách của bọn họ.”

“Nếu như chờ trực tiếp ký hợp đồng, thì không thể tốt hơn được nữa.”

“Được, vậy cứ như thế đã!”

Thời gian nghe điện thoại cũng không lâu. Điện thoại dần dần yên lặng.

Sau đó người đàn ông nhanh chóng cúp điện thoại, vô lực dựa vào chiếc ghế sofa ở bên cạnh, tùy ý để cho rượu còn cọ rửa thần kinh và giác quan của anh... - - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, có phải anh không thoải mái ở đâu hay không?”

Sau khi trở lại phòng, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng trốn được khỏi bàn tay kia của Kiều Trác Phàm. Bởi vì lúc này Kiều Trác Phàm đang đứng ở bên cạnh, lấy từ bên trong chiếc hộp ra mấy viên thuốc màu trắng, sau đó dùng nước ấm đã chuẩn bị sẵn để uống thuốc.

Mà Tiểu Bảo Bối vốn đã xoay người chui vào trong chăn đệm, lúc xoay người lại nhìn thấy màn này. Nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang nghiêng người uống thuốc, bởi vì hành động này mà hầu kết trượt lên xuống. Tiểu Bảo Bối có chút tò mò, lại từ trên giường nhảy xuống.

“Không phải, chỉ là thuốc vitamin thôi!” Hiển nhiên, người đàn ông này không muốn nói cho cô biết đến cùng thì đã xảy ra chuyện gì. Sau khi phát hiện ra bóng dáng của cô đang đi lại gần mình thì Kiều Trác Phàm nhanh tay lẹ mắt nhét lọ thuốc màu trắng kia vào trong túi quần của mình.

“Thuốc vitamin?” Tiểu Bảo Bối nghiêng đầu, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Không phải là thuốc vitamin thì còn có thể là cái gì? Em có muốn không, có muốn cho em mấy viên không?” Lúc nói tới đây thậm chí Kiều Trác Phàm còn đưa tay vào móc trong túi quần của mình.

Mà Tiểu Bảo Bối nghe thấy nói như vậy thì khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhó lại.

“Không cần, anh giữ lại tự mình uống đi!” Từ nhỏ đến lớn, cô cực kỳ ghét uống thuốc. Đặc biệt là thời gian gần đây phải vào bệnh viện, mỗi ngày dưới sự giám sát của Kiều Trác Phàm phải uống cả đồng thuốc kia, khiến cho cô sợ muốn chết rồi. Bây giờ cô vừa mới nghĩ tới mấy viên thuốc kia thì toàn thân liền nổi da gà lên rồi.

“Thật sự không muốn?” Đối với lần này, Kiều đại thiếu còn bày ra bộ dạng hết sức đáng tiếc.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại không hề biết là, trong mấy ngày nằm viện kia, Kiều Trác Phàm đã sớm thăm dò ra chuyện cô không thích uống thuốc.

Bởi vì như vậy nên anh mới có thể thuận lợi loại bỏ nghi ngờ trong lòng của cô.

“Không muốn, không muốn!”

Tiểu Bảo Bối rung đùi đắc ý, phản ứng giống y hệt như dự liệu của Kiều Trác Phàm, hết sức kịch liệt.

Hài lòng vì đạt được kết quả mà mình muốn, Kiều Trác Phàm thu hồi lại bàn tay để trong túi quần, điئن dần nên quỵndon.

Mà ánh mắt của anh lại một lần nữa rơi trên người của Tiểu Bảo Bối.

Lúc này anh mới phát hiện ra Tiểu Bảo Bối nhảy xuống giường cũng không hề đi dép.

Hai bàn chân cứ đập thẳng xuống sàn nhà trơn bóng, bởi vì sàn nhà có hơi lạnh cho nên đầu ngón chân út cũng bị lạnh tới mức đỏ lên.

“Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, xuống giường thì phải đeo dép vào, đừng nói với anh là đầu óc của em lại bị chó cặp đi rồi nha!”

Được rồi, đầu ngón chân út kia khiến cho Kiều Trác Phàm vừa nhìn thấy liền muốn ngất muốn nhéo thật đã. Nhưng mà Kiều Trác Phàm vẫn vì điều này mà nhúu mày lại.

Sống cùng với Tiểu Bảo Bối gần ba tháng, anh phát hiện ra Tiểu Bảo Bối là một học sinh kém nhất trên đời này.

Trí nhớ không tốt không nói làm gì, cô lại còn thích kiểm có. Mỗi lần cô quên mất chuyện gì mà Kiều Trác Phàm dặn dò, thì lúc hỏi lại thì cô sẽ nói cái gì mà trí nhớ đã bị chó cặp đi mất, hoặc là tối qua có con chuột đã xóa đi trí nhớ của cô.

Mặc dù điểm này khiến cho Kiều Trác Phàm hết sức buồn rầu, vốn tưởng rằng nói nhiều lần thì Tiểu Bảo Bối sẽ nhớ kỹ.

Nhưng mà bây giờ đã nói không dưới mười lần rồi, mà Tiểu Bảo Bối một chút cũng không hề thay đổi.

Lần đầu tiên, Kiều Trác Phàm có chút vô lực đối với Tiểu Bảo Bối. Nhưng mà bởi vì như vậy thì mới là Tiểu Bảo Bối, trên đời này chỉ có Tiểu Bảo Bối độc nhất vô nhị, Kiều Trác Phàm cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Cho dù Tiểu Bảo Bối nghịch ngợm gây sự vậy thì như thế nào? Đây mới là Tiểu Bảo Bối của anh, anh muốn bảo vệ Tiểu Bảo Bối cả đời.

Nhưng mà xem ra đối với chuyện Tiểu Bảo Bối dạy mãi mà không sửa, vậy thì chỉ có thể lột thêm một tầng thâm dày thì mới có thể giải quyết được chuyện này. điئن dần nên quỵndon.

“Kiều Trác Phàm, làm sao anh biết là trí nhớ của em bị chó cặp đi mất vậy? Anh thật là thông minh đó...” Tiểu Bảo Bối hoàn toàn không biết được suy nghĩ của Kiều Trác Phàm, giờ phút này đang cúi đầu nhìn cái chân không của mình, rồi lại vội vàng ngẩng đầu lên cột nhà với Kiều Trác Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Kiều Trác Phàm, Không Được Rời Khỏi Em (4)

"..." Đối với loại chó ghê liêu mạng của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm đã không có ý định lên tiếng. Vừa nhìn thấy cái ngón chân nhỏ của cô bị lạnh tê cứng lại, Kiều đại gia dứt khoát ngồi xổm xuống, vác cô nhóc đang đứng ở dưới đất lên trên vai của mình, sai bước đi về phía giường.

Khí thế hùng dũng hiên ngang đầy oai vệ như thế đã thật sự khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút sợ hãi. d,0dy1q,d

Bị Kiều Trác Phàm vác lên trên vai, cô lại vịn vẹo cái hông, giãy giụa với ý định muốn trượt xuống từ trên vai của anh.

Trong phim truyền hình không phải đều diễn như vậy sao?

Lúc nam chính muốn thân mật với nữ chính, bình thường đều mờ mẫn bằng một hành động như vậy.

Vậy thì có phải là Kiều Trác Phàm cũng sẽ làm như vậy với cô...

Nhưng mà chỉ nghĩ tới đây, Tiểu Bảo Bối liền có cảm giác vừa xấu hổ vừa lúng túng. Nhưng không hiểu sao lại có một chút mong đợi.

Nhưng mà vừa bị thả xuống dưới giường, cô bị té nổ đom đóm mắt, rồi lập tức lại bị rơi vào trong một cái ôm quen thuộc.

Lúc cái mũi nhỏ của cô đụng phải cơ ngực rắn chắc của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối thiếu chút nữa thì rơi nước mắt.

Bởi vì cái mũi nhỏ bị đau nên giọng nói của Tiểu Bảo Bối cũng mềm mại ỏn ẻn: “Kiều Trác Phàm, không cho phép anh làm loạn đối với em!”

Mà lời nói này thật ra thì khiến cho Kiều Trác Phàm có chút ngoài ý muốn. Anh không ngờ được, hành động này của anh lại khiến cho Tiểu Bảo Bối nghĩ tới phương diện kia.

Cúi đầu xuống, nhìn người phụ nữ nằm ở trong lòng anh, đôi môi đỏ mọng của cô gái này đang khẽ nhếch lên, Kiều Trác Phàm có chút nhớ mong...

Nhưng mà đêm nay, tình hình sức khỏe của anh không cho phép. Từ lúc đi lên cùng với Tiểu Bảo Bối, anh đã đi lau mồ hôi ở trên trán mình một lần. Điều này khiến cho anh nguy trang được rất tốt ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà nguy trang có tốt như thế nào đi nữa thì cũng không có nghĩa là dạ dày của anh hết đau rồi... d,0dylq.d

“Đừng suy nghĩ lung tung, mau ngoan ngoãn nằm xuống ngủ cho anh!” Xoa xoa cái đầu mềm mại kia, anh bắt đầu dĩ nhiên nhớ.

“Hừ...” sau khi Tiểu Bảo Bối bị Kiều Trác Phàm quấy rối một hồi mới ý thức được là mình đã hiểu lầm, lúc này khuôn mặt của cô đỏ bừng lên, quyết định trốn ở trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Sau khi âm ỉ một trận cuối cùng cũng yên tĩnh lại. Người thấy mùi vị quen thuộc trên người của anh, Tiểu Bảo Bối nhanh chóng chìm vào trong giấc ngủ.

Mà nhìn thấy cô ngủ rồi, Kiều Trác Phàm mới bắt đầu dĩ nhiên lấy tay đặt lên chỗ đau dạ dày của mình, rồi nhắm mắt lại...

Ngủ tới nửa đêm, Tiểu Bảo Bối mới bị động tĩnh của người bên cạnh đánh thức dậy.

Cô ngủ mơ mơ màng màng cứ có cảm giác người ở bên cạnh vẫn luôn cử động.

“Ủm...” Cô tỉnh táo mở mắt ra. Vừa dụi mắt vừa nhìn sang vị trí của người bên cạnh.

Nhưng mà vừa ngẩng đầu lên thì Tiểu Bảo Bối bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ hãi.

Kiều Trác Phàm vốn cùng chìm vào giấc ngủ với cô, giờ phút này trên trán của anh toàn là mồ hôi. Mà nhìn sắc mặt của anh thì tái nhợt giống như tờ giấy.

“Kiều Trác Phàm, anh bị làm sao vậy?” Cô vội vàng bò dậy, sờ lên trên trán của anh.

Chỗ đó ngoại trừ ướt đầm ra thì còn nóng tới mức sắp bỏng tay.

Hiển nhiên anh đã nóng rần lên. d,0dylq.d

“Kiều Trác Phàm, anh tỉnh lại đi!” Tiểu Bảo Bối gọi.

Mặc kệ cô gọi như thế nào đi nữa, đôi mắt của Kiều Trác Phàm cũng không hề mở ra. Mà người của anh hình như cũng đang hơi run lên. Không trách được mới vừa rồi cô luôn cảm thấy người bên cạnh vẫn luôn động đậy. “Kiều Trác Phàm...” Ở trong ấn tượng của cô, người đàn ông này vẫn là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất. Kể từ lúc gã cho anh, chỉ cần lúc nào cô cần anh thì anh sẽ chờ ở bên cạnh của cô.

Đúng là Tiểu Bảo Bối không có ngờ được là Kiều Trác Phàm cũng sẽ ngã bệnh. Nhìn gương mặt tái nhợt khác thường của anh, cô thật sự sợ hãi.

“Kiều Trác Phàm, anh đừng dọa em!” Tiểu Bảo Bối vỗ vỗ lên mặt của anh, nhưng mà anh vẫn không có động tĩnh. Rơi vào đường cùng, Tiểu Bảo Bối nghĩ tới đi nghĩ.

Không thèm mặc áo khoác vào, cô đi chân không chạy tới phòng ngủ của Thẩm Niệm Cẩm.

“Di nhỏ, di nhỏ, di mau thức dậy đi di nhỏ!”

Ở bên ngoài, Tiểu Bảo Bối vừa gõ cửa vừa hét ầm lên giống như người bị tâm thần.

Lúc Thẩm Niệm Cẩm bị tiếng gõ cửa này đánh thức dậy, gương mặt vẫn mơ màng buồn ngủ. Vừa mở cửa ra nhìn thấy Tiểu Bảo Bối với đầu tóc bù xù, bà cũng sợ hết hồn.

“Làm sao vậy Bảo Bối? Hơn nửa đêm rồi đây là như thế nào?” Nhìn thấy bộ dạng sắp khóc lên của Tiểu Bảo Bối, Thẩm Niệm Cẩm vội vàng kéo cô lại, gạt đi mấy sợi tóc che ở trước mặt của cô.

“Di nhỏ, Kiều Trác Phàm nóng rần lên, con gọi anh ấy như thế nào anh ấy cũng không tỉnh lại, con không biết phải làm như thế nào nữa...”

Lúc nói xong lời cuối cùng, cô trực tiếp khóc òa lên.

Thời gian qua Tiểu Đăng chăm sóc cho cô rất tốt, đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy trường hợp như vậy.

Cảm giác kia giống như là bất cứ lúc nào Kiều Trác Phàm cũng có thể rời bỏ cô mà đi vậy.

“Hong rồi, chắc là do bệnh đau bao tử phát tác! Trước tiên con hãy lên trên lầu đi, đi gọi điện thoại cho bác sĩ của nó.” Thẩm Niệm Cẩm và Kiều Trác Phàm có sống cùng nhau một thời gian, nên tình huống của anh bà cũng biết đại khái. Còn nữa, bệnh suyễn của Kiều Trác Phàm nhiều năm cũng

không phát tác, nhưng mà nhà họ Kiều vì muốn bảo vệ đứa con độc đinh này mà đã sắp xếp cho một bác sĩ gia đình đi theo bên cạnh anh.

Còn như bác sĩ này đang ở đâu thì chỉ cần hỏi A Vĩ bên cạnh Kiều Trác Phàm thì sẽ biết.

Nhưng mà trước mắt muốn bảo Tiểu Bảo Bối đi tìm cái người gọi là A Vĩ kia thì nhất định sẽ bị luống cuống tay chân. Chi bằng để bà tự mình ra tay ...

“Bệnh bao tử? Được, con lập tức đi!” Mặc dù nghe thấy Thẩm Niệm Cẩm nói là Kiều Trác Phàm bị bệnh bao tử, cô có chút kinh ngạc. Nhưng mà bây giờ điều mà Tiểu Bảo Bối muốn làm chính là canh giữ ở bên cạnh Kiều Trác Phàm. Cho nên cô không có nhiều do dự mà chạy ngay đi lên trên lầu.

Trong lúc chờ đợi Thẩm Niệm Cẩm và bác sĩ gia đình tới, Tiểu Bảo Bối vẫn luôn gọi Kiều Trác Phàm đang bất tỉnh, dứt khoát kéo đầu của anh gối lên trên đùi của mình.

“Kiều Trác Phàm, hôm nay trong người của anh không khỏe, tại sao lại không nói cho em biết?”

“Em không phải là trẻ con nữa! Em cũng có thể chăm sóc tốt cho anh được. ...”

“Kiều Trác Phàm, em rất sợ hãi. Anh không được rời khỏi em, có được không...”

Kiều Trác Phàm như vậy khiến cho Tiểu Bảo Bối nhớ lại chuyện một buổi trưa nào đó.

Mẹ của cô mang theo va li hành lý đi ở phía trước, Tiểu Bảo Bối và con chó nhỏ ở trong nhà chạy đuổi theo ở phía sau.

Lúc ấy, cô cho là mình đã kêu rất lớn tiếng, cũng cho là mình chạy theo thì mẹ của cô sẽ ở lại, cho nên cô liều mạng chạy về phía trước, cũng không để ý tới xung quanh xe đang chạy như bay.

Nhưng mà mặc kệ cô có cố gắng như thế nào thì mẹ của cô cũng không hề quay đầu lại. Trong trí nhớ của cô, ngày mẹ cô rời đi kia giống như chỉ trong chớp mắt, hình ảnh dừng lại. Sau đó một khoảng thời gian dài cô đều ở trong bệnh viện. Cô hỏi cha cô, cô bị làm sao! Thì cha của cô chỉ nói cô bị thương, được người khác cứu. Cha cô vẫn thường nói với cô, người cứu cô là một cậu bé bị bệnh suyễn.

Đoạn trí nhớ kia có thể nói là đoạn trí nhớ đen tối nhất trong đầu của Tiểu Bảo Bối. Mà vào ngày xuất viện đó, cô vừa vặn bắt gặp một người xuất viện cùng mình, hơn nữa còn bị mắc bệnh suyễn, người đó chính là Quý Xuyên...

Cũng chính vì anh ta nên sau này cuộc sống của Tiểu Bảo Bối mới có nhiều thêm một phần sắc thái.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối cảm giác bây giờ Kiều Trác Phàm im hơi lặng tiếng như vậy, so với lúc mà mẹ của cô rời đi còn khiến cho cô sợ hãi hơn.

“Kiều Trác Phàm, không được rời khỏi em... Cầu xin anh, không được rời khỏi em...” Sau khi Thẩm Niệm Cẩm mang theo bác sĩ riêng là Kiều Trị bước vào vừa vặn nhìn thấy một màn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Báo Ứng Của Tiểu Huyền (1)

Editor: Táo đồ phổ nui

Bởi vì ở bên ngoài cả một đêm, cho nên khi Tiểu Bảo Bối nhào vào trong lòng anh thì mang theo cả hơi lạnh.

Nhất là bàn tay để ở trên cổ tay của Kiều Trác Phàm kia, lạnh ngắt.

Kiều Trác Phàm nhủ mảy, muốn cầm lấy bàn tay của cô đặt vào trong lòng bàn tay ấm áp của mình, nhưng mà mặc cho anh kéo như thế nào đi nữa thì cũng đều không nhúc nhích.

Mà Tiểu Bảo Bối đang vui đầu ở cổ của anh lại bắt đầu thút thít.

“Cục cưng, bị làm sao vậy...”

Thành thật mà nói, sáng sớm có thể khiến cho Tiểu Bảo Bối yêu thương nhưng nhớ, Kiều đại gia mừng rỡ còn không kịp.

Nhưng mà nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Bảo Bối, anh liền rối loạn.

“Kiều Trác Phàm, anh là đồ xấu xa! Tại sao anh lại có thể bắt nạt em như vậy...” Không trả lời vấn đề của anh, Tiểu Bảo Bối ôm lấy cái cổ của anh khóc thút thít có chút thờ không ra hơi.

Nói thật, đêm qua cô thực sự bị làm cho sợ hãi.

Lúc ngồi nhìn chăm chăm vào từng giọt nước truyền dịch chảy xuống, cô đã vô cùng sợ hãi, có khi nào anh cũng giống như mẹ cô, cứ như vậy mà bỏ cô ở lại không?

Trong một phút bối rối đó, cô không có cách nào diễn tả cho Kiều Trác Phàm hiểu được.

Cho nên cô chỉ có thể khóc lóc nhiệt tình, để biểu lộ sự bất mãn trong lòng mình cho Kiều Trác Phàm biết.

“Cục cưng, chúng ta nói chuyện rõ ràng được không? Tại sao anh lại hù chết em?” Kiều Trác Phàm vừa mới tỉnh lại, không hiểu rốt cuộc là Tiểu Bảo Bối đang nói cái gì nữa.

“Không được! Đồ xấu xa nhà anh, đều tại anh không nói anh bị bệnh đau dạ dày, lại còn ăn nhiều thịt xào khô như vậy nên cuối cùng bệnh đau dạ dày mới phát tác... Hu hu, anh có biết là em đã sợ hãi như thế nào không...”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối ôm cổ anh khóc lóc om sòm. Nước mắt nước mũi kia văng khắp nơi khiến cho Kiều đại thiếu bị bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng có chút không thích. Nhưng mà khi nghe cái miệng nhỏ kia của cô nỉ non một chút thì anh đã nhớ lại mọi chuyện xảy ra đêm qua.

“Bé ngọc, cũng chỉ là phát bệnh thôi, sẽ không chết...” Anh giơ cánh tay dài của mình ra, vỗ vỗ lên lưng của cô, muốn an ủi cô.

Nhưng mà ai ngờ một câu nói kia lại khiến cho cô nhóc kia thở phì phì. Sau đó...

“Á...” Kiều Trác Phàm bị cắn.

Người khôi xướng đương nhiên là lúc này còn đang vui cái đầu nhỏ của mình vào chỗ cổ của Kiều Trác Phàm. Cái răng sắc bén của cô vẫn không chịu nhả cái cổ của Kiều Trác Phàm ra.

“Tiểu Bảo Bối, em cầm tinh con chó à!” Kiều đại thiếu hùng hùng hổ hổ, nhưng mà cũng không dám dùng lực đẩy cô ra. Die enda anlequ uyd onn. Bởi vì anh lo lắng lỡ như không khống chế sức lực tốt sẽ khiến cho cô bị thương. Làm cho cô bị đau còn không bằng mình nhẫn nhịn một chút, để cho cô cắn một cái là xong rồi.

Nhưng mà cắt đứt một màn âm ỉ này không phải là Tiểu Bảo Bối cũng không phải là bản thân Kiều Trác Phàm anh.

Mà là Thẩm Niệm Cẩm mới sáng sớm đã nghe được tiếng hét thảm thiết kia.

“Mới sáng sớm mà hai người đã âm ỉ cái gì vậy?” Vừa đẩy cửa ra, khẩu khí của Thẩm Niệm Cẩm cũng không phải là rất tốt.

Điều này cũng khó trách.

Đêm qua vì chuyện của Kiều Trác Phàm mà bà lăn qua lăn lại tới hơn nửa đêm mới chìm vào giấc ngủ.

Mới sáng sớm ra bà còn định ngủ nướng thêm một lát nữa. Ai ngờ đã bị tiếng hét như vậy đánh thức dậy.

“Dì nhỏ...” Bởi vì Thẩm Niệm Cẩm đã vào, Tiểu Bảo Bối lo lắng mình lại chọc cho bà không vui, nên vội vàng há miệng ra. Đương nhiên, hai cái tay đang đặt ở trên người của Kiều Trác Phàm cũng rút về. Lúc này cô lại trở về ngồi ở trên cái ghế nhỏ, về mặt lưng cuống nhìn chăm chăm vào Thẩm Niệm Cẩm đang đứng ở cửa ra vào. Mà Kiều Trác Phàm chỉ là nhìn lướt qua Thẩm Niệm Cẩm, sau đó lập tức nói với Tiểu Bảo Bối: “Ngồi ở trên ghế nhỏ đó hơn nửa đêm rồi. Em còn không lên đây cho anh?”

Hiển nhiên, dù Thẩm Niệm Cẩm có quan trọng như thế nào đi nữa thì đối với Kiều Trác Phàm mà nói cũng sẽ không quan trọng bằng Tiểu Bảo Bối.

Anh nói như vậy với Tiểu Bảo Bối mà một lúc lâu cũng không thấy cô có phản ứng, nên dứt khoát đưa cánh tay dài của mình ra, nhắc cô nhóc kia từ trên ghế lên nhét vào trong chăn của anh rồi ôm chặt lấy.

Nhìn thấy một màn như vậy, Thẩm Niệm Cẩm vội vàng nói: “Người lớn như vậy rồi, còn không biết xấu hổ, không biết xấu hổ! Tôi qua vẫn còn phải truyền dịch mà sáng sớm đã bắt đầu làm âm ỉ rồi? Thôi, mắt không nhìn thấy thì tâm không phiền, quay trở về ngủ thôi! Còn con đó, chú ý bản thân mình một chút! Đừng có âm ỉ mấy thứ đó nữa...”

Sau khi lẩm bẩm một tràng, Thẩm Niệm Cẩm xoay người đi ra ngoài.

Trước khi đi ra cửa vẫn không quên khóa cửa giúp bọn họ.

Mà lúc Thẩm Niệm Cẩm khóa cửa lại, thì Tiểu Bảo Bối mới ý thức được câu nói ‘không biết xấu hổ’ trong miệng của bà là có ý gì. Thì ra vừa rồi Thẩm Niệm Cẩm cho là bọn họ vừa tỉnh lại liền...

Nghĩ tới đây khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối liền đỏ lên, vội vàng chui vào trong lòng của Kiều Trác Phàm.

“Không âm ỉ nữa?” Nhìn thấy cô nhóc này cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, Kiều Trác Phàm nhẹ nhàng vỗ lên lưng của cô giống như là trấn an cô hoặc là

trấn an chính mình.

“Vâng...” Tiểu Bảo Bối không hề chui đầu ra chỉ yên lặng ở trong lòng của anh.

Kiều Trác Phàm cũng rất hưởng thụ cảm giác chung đụng hài hòa như vậy. Ôm cô, anh sẽ không buông tay ra.

Mà tay của anh thì vẫn nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng cô theo một tiết tấu.

Tiểu Bảo Bối cảm nhận bầu không khí hiếm khi mới có được, một lúc lâu sau cô mới buồn bực nói: “Kiều Trác Phàm, đồng ý với em sau này không được ngã bệnh nữa, được không?”

Mặc dù biết muốn làm được chuyện này cũng không dễ dàng gì. Nhưng mà bởi vì là yêu cầu do cô đưa ra nên anh đã trả lời giống như là làm việc nghĩa không hề chùn bước: “Được!”

Lúc này, đúng lúc ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào. Tia nắng chiếu vào trên giường, chiếu lên hai người đang ôm chặt lấy nhau.

Ánh nắng mặt trời ấm áp kia hình như đã khiến cho thứ gì đó không giống như trước nữa...

- - Đường phân cách - - Hãy vào để cập nhật nội dung truyện nhanh nhất - -

“Chị Anna, ở dưới lầu có một người đàn ông họ Diêm muốn gặp Kiều thiếu!”

Tòa nhà Đế Phàm, buổi sáng là thời gian vô cùng bận rộn. Anna đi một đôi giày màu đỏ, đi ở trên đường giống như là người mẫu biểu diễn trên sân khấu chữ T khiến cho người ta nhìn rất thích mắt.

Trong tập đoàn phần lớn là nam giới nên rất thích vào lúc sáng sớm nhìn thấy bóng dáng của người phụ nữ này đi ngang qua như vậy.

Nhưng mà ngày hôm nay, người trong phòng kế hoạch thật có phúc. Bởi vì lúc Anna đi tới cửa của phòng kế hoạch thì bị người của bộ phận thư ký gọi lại.

“Hôm nay trong người của Kiều thiếu bị bệnh nhẹ, nên xin nghỉ!” Mặt của Anna không chút thay đổi trả lời lại.

Hôm nay tâm tình của cô hình như cũng không được vui.

“Em cũng đã nói như vậy với người kia, nhưng mà anh ta vẫn không chịu đi. Nghe nói là bên Hải ngoại quay về, muốn nhanh chóng ký tên lên hợp đồng này, rồi họ sẽ đi!” Nhìn thấy người như vậy, bọn họ cũng không làm khó. Hôm nay khẳng định là Kiều thiếu không tới công ty, mà người kia lại muốn nhanh chóng có bản hợp đồng. Kiều thiếu thì không thúc giục được, mà người kia đoán chừng cũng là nhân vật mà bọn họ không đắc tội được.

“Vậy sao?” Anna chặn chừ một lát, trước tiên cô cứ mời anh ta lên đi, tôi sẽ qua nói chuyện với anh ta!” Die nda nle q uuydo n.

“Được!” Cuối cùng cũng có thể thoái thác được phiền phức lớn này, người bộ phận thư ký nhanh chóng rời đi.

Mà sau đó, bóng dáng xinh đẹp màu đỏ của Anna cũng biến mất ở phòng kế hoạch, khiến cho vô số người thờ dài...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Báo Ứng Của Tiểu Huyền (2)

“Chào anh, chắc anh là Diêm tiên sinh đúng không?” Lúc Anna xuống, thì gặp một người đàn ông đang ngồi ở trong phòng khách.

Trên người của người đàn ông kia chỉ có một chiếc áo sơ mi màu xám, dưới thân thì phối với một chiếc quần tây dài màu đen. Thành thật mà nói, hai màu này đều không phải là màu sắc mà Anna thích, bởi vì màu sắc này hết sức bình thường.

Nhưng mà, quần áo như vậy ở dưới gương mặt đó nhìn cũng rất khá.

Đặc biệt là đôi mắt phượng lúc cong lên kia...

“Đúng vậy, tôi là Diêm Soái!” Người đàn ông đứng dậy, rất tự nhiên và thoải mái tự giới thiệu mình. Đôi môi đỏ khê nhếch khiến cho anh có thêm phần hút hồn và đẹp trai hơn.

Nhưng mà, Anna hết sức may mắn. Bởi vì từ nhỏ tới lớn, những người đẹp trai không ngừng quây ở xung quanh cô. Ngay cả cha già của cô, cũng là một nhân vật mê hoặc dân chúng. Hơn nữa còn có anh út của cô. Một ánh mắt của anh út cũng đã truyền điện khắp nơi.

Cho nên Diêm Soái này, đối với Anna mà nói cũng giống như là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn

“Chào anh, tôi là Anna, tên tiếng trung là Lăng Công Chủ! Tôi là thư ký của Kiều thiếu. Anh có lời gì, có thể nói với tôi.” Người phụ nữ hết sức tùy ý đưa tay ra bắt tay của Diêm Soái, sau đó ngồi xuống một bên salon.

Mà phản ứng này đại khái cũng có chút ngoài dự liệu của Diêm Soái.

Dung mạo của anh ở trong nước cũng là số một số hai.

Cho nên người nào nhìn thấy anh không phải điên cuồng giống như người hâm mộ nhìn thấy minh tinh thì ít ra trong ánh mắt của người đối diện cũng sẽ có chút hâm mộ không ít thì nhiều.

Nhưng mà phản ứng bình thường giống như Anna thì đúng là lần đầu tiên Diêm Soái nhìn thấy.

Nhưng mà bản thân của người phụ nữ này cũng là một người phụ nữ rất xinh đẹp. Chắc hẳn là những người vây ở xung quanh của cô hẳn cũng sẽ là những người rất đẹp trai rồi!

“Là như vậy, công ty chúng tôi phải tới đây, hy vọng sẽ nhanh chóng giải quyết hợp đồng của hạng mục công việc. Bởi vì hành trình rất gấp, cho nên tôi hy vọng...” Hy vọng có thể nhìn thấy Kiều Trác Phàm sớm một chút.

Diêm Soái cũng trực tiếp biểu lộ ý định tới đây.

“Điều này tôi biết rõ. Nhưng mà hôm nay thân thể của Kiều thiếu khó chịu, trước mắt còn chưa tới công ty.” Anna nói rõ, chuyện này không có gì có thể thương lượng.

Nếu như là chuyện mà cô có thể tự mình làm được, thì cô cũng muốn bản thân tự mình ra trận.

Nhưng mà trước mắt chuyện hợp đồng này cũng chỉ có thể tự Kiều Trác Phàm ký tên lên mới có thể có hiệu lực.

“Điều này vừa rồi tôi có nghe thư ký nói rồi. Cho nên Diêm mỗ mới hy vọng có thể thay mặt công ty của chúng tôi thuận tiện đi thăm Kiều thiếu một chuyến...”

Ý này chính là anh muốn đi tới chỗ ở của Kiều Trác Phàm, rồi nhân tiện ký bản hợp đồng này. Diên ndk dan/le eequh ydo nnn. Hiển nhiên là người này thật sự đang rất vội.

Nhưng vấn đề này, bây giờ nếu như anh ta đi tới biệt thự của Kiều đại gia, với tính tình của Kiều đại gia, đoán chừng là sẽ đánh cả người mang văn kiện tới.

Nên biết là chỉ cần những lúc anh ở một mình với Tiểu Bảo Bối, thì anh không thích người nào tới quấy rầy anh.

Gần đây ở công ty cũng vậy, chỉ cần Tiểu Bảo Bối vừa vào phòng làm việc của anh thì anh liền khóa trái cửa phòng làm việc lại.

Dần dà, người của bộ phận thư ký cũng hiểu được, chỉ cần Tiểu Bảo Bối đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc thì tốt nhất là ngay cả điện thoại bọn họ cũng không nên gọi vào.

Nếu như bây giờ Anna để lộ ra nơi ở của anh và Tiểu Bảo Bối, sợ là ngay cả cô cũng bị dính líu vào.

Nghĩ tới những điều này, Anna quyết đoán nói: “Chỉ chờ hai ngày nữa, sau khi thân thể của Kiều thiếu bình phục lại thì lại nói. Hợp đồng này, trước tiên anh có thể để lại chỗ này! Chờ Kiều thiếu đến, tôi sẽ không báo cho anh đến là được.”

“Vậy cảm ơn!” Nói đến đây, Diêm Soái cũng biết được ý tứ của đối phương.

Vừa nói xong như vậy, người đàn ông liền thu dọn đồ đạc của mình, xoay người rời khỏi phòng khách.

“Người này hình như đã gặp ở đâu rồi!” Nhìn chằm chằm vào bóng lưng rời đi của anh, Anna như có điều suy nghĩ.

- - Đường phân cách - - dien;dan"le,quy.don/com

“Xuyên, đi về nhanh lên nào. Hôm nay em tan làm sớm một chút, sau đó đi siêu thị mua một con gà. Buổi tối em sẽ nấu món gà nhân sâm hầm cách thủy cho anh.”

Nhận điện thoại của Tiểu Huyền, Quý Xuyên đang sửa sang lại mấy văn kiện ở trên bàn làm việc.

Những thứ này đều là ngày mai phải xử lý. Mà hôm nay dự định sau khi tan tầm xong, thì sẽ đi tới trước căn biệt thự.

Mấy ngày không nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, anh ta có cảm giác trong lòng như có một con chuột liên tục đục khoét ở trong lòng khiến cho anh ta ngứa ngáy.

Nhưng mà mấy ngày nay không biết là Tiểu Bảo Bối đã đi chỗ nào, anh ta canh ở cửa mấy ngày, nhưng mà cũng không hề gặp được

Nếu như lúc trước thì anh ta đã sớm buông tha.

Cũng không biết là lúc này đây anh ta bị làm sao, giống như là có cái gì đó sai bảo anh ta khiến cho anh ta không thể nào buông tha được.

Mà cú điện thoại này của Tiểu Huyền khiến cho tất cả hành động của anh ta đều bị đảo lộn hết lên.

“Không có chuyện gì làm hay sao mà nấu canh gà? Tôi không muốn ăn!”

So với canh gà, anh ta khát vọng nhìn thấy Tiểu Bảo Bối hơn.

Không thể nghỉ ngơi, câu trả lời như vậy khiến cho người phụ nữ ở đầu bên kia điện thoại không hề dễ chịu.

Có người vợ nào hài lòng khi chồng của mình ngày ngày đều không về nhà chứ?

Vì không cho Quý Xuyên như vậy, nên thậm chí cô còn nấu canh gà, chính là muốn để cho anh không ngây ngốc ở bên ngoài.

Trước lúc gà cho anh, cô là hòn ngọc quý ở trên tay của Tiểu Vi.

Việc nhà gì gì đó, từ trước đến giờ đều là Tiểu Vi làm hoặc là người giúp việc trong nhà làm. Cô được xem như là mười ngón tay không dính nước rửa.

Nhưng mà sau khi gà cho anh, biết rõ người này không thích có cảm giác có người lạ ở trong nhà, cho nên cô thà rằng không đi chơi đùa với bạn bè sau giờ tan làm mà về nhà quét dọn nhà cửa nấu cơm vì anh.

Có thể vì anh làm như vậy, nhưng mà người đàn ông này hình như không chút cảm kích...

Nhưng mà Tiểu Huyền hết sức thông minh, cô biết rõ lúc này vạch mặt với người đàn ông này, sẽ chỉ làm cho mối quan hệ của hai người càng xa cách. Cho nên, cố gắng hít sâu mấy hơi, trong giọng nói của cô lại mang theo sự vui vẻ, “Xuyên, em đặc biệt nấu canh gà cho anh mà, được không?”

Giọng nói dịu dàng yếu ớt kia, chính là chìa khóa mấu chốt mở trái tim của mỗi người đàn ông.

“Xuyên, anh xem gần đây anh đã gây thành cái dạng gì? Đừng từ chối ý tốt của em, được không?” die,n; da. nlze.qu; ydo /nn.

Sau khi nói xong, Tiểu Huyền liền yên tĩnh lại, chờ người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại trả lời lại.

Mà sau đó cuối cùng người đàn ông này cũng trả lời lại: “Đợi một lát nữa!”

Sau đó anh ta cúp điện thoại.

Mặc dù Quý Xuyên không có nói rõ ràng là anh ta sẽ trở về, nhưng mà Tiểu Huyền biết là mục đích của mình đã đạt được.

Còn lại thì...

Sau khi để điện thoại di động xuống, Tiểu Huyền nhìn về nồi canh gà đang nấu ở trên bếp, trong mắt dần hiện lên sự vui vẻ.

Nhân lúc người đàn ông này vẫn chưa về, cô ta móc một bình bột phấn màu trắng ở trong túi ra, đổ vào trong nồi.

Bột màu trắng kia sau khi đổ vào nồi, dần dần tan ra, rồi sau đó biến mất. Cuối cùng nồi canh gà lại khôi phục lại bộ dạng sôi sùng sục giống như trước.

Mà Tiểu Huyền nhìn chăm chăm vào nồi canh gà, nét vui vẻ càng tăng lên...

“Kéo kẹt...” Nửa tiếng sau, người đàn ông đẩy cửa bước vào.

Trên tay của anh ta ngoại trừ cặp công văn ra, còn mang theo những văn kiện khác. die,n; da. nlze.qu; ydo /nn.

Những thứ kia, vốn là anh ta định gác lại để ngày mai xử lý.

Nhưng mà bị Tiểu Huyền dùng các loại lý do để gọi về nhà, anh ta liền quyết định mang những thứ này về.

Đôi mắt sắc sảo của anh ta rõ ràng mang theo vẻ mệt mỏi.

Không, phải nói là sự mệt mỏi này xuất hiện sau khi anh ta bước vào cánh cửa này thì mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Báo Ứng Của Tiểu Huyền (3)

Không biết bắt đầu từ khi nào, mỗi lần trở về cái gọi là nhà này, thì anh ta lại cảm giác giống như là một cái nhà tù rộng lớn.

Mà sự tồn tại của Tiểu Huyền khiến cho anh ta có cảm giác ngay cả thờ cũng không được tự do.

“Xuyên, canh gà em đã hầm nhừ rồi.” Vào lúc này Tiểu Huyền tiến lên, trên người của cô ta vẫn còn mặc tạp dề, nhìn lại có đôi chút giống bộ dạng của vợ hiền mẹ đảm.

Nhưng mà Quý Xuyên cũng không thèm nhìn cô ta, mà trực tiếp đưa cô ta cặp công văn, sau đó liền tháo cà vạt ra.

Đi lại trước bàn ăn, anh ta mới phát hiện trên bàn ăn còn có một giá nến.

Trên đó còn có ba cây nến đang đốt được một ít rồi.

Anh ta vẫn còn nhớ, cái giá nến này là lúc trước lần đầu tiên tới chỗ Tiểu Huyền anh ta đã cố ý mua. Bởi vì anh ta biết rõ, người phụ nữ này có tư tưởng lãng mạn giống như người nước ngoài.

Lần đó, thậm chí anh ta còn vì cô ta mà xuống bếp làm hai phần thịt bò coi như là thành công. Cũng kể từ bữa tối dưới ánh nến lần đó, sau khi Tiểu Huyền uống quá nhiều rượu vào, lần đầu tiên bọn họ đã thân mật ở trên chiếc giường này.

Từ đó trở đi, anh ta cũng thường xuyên lấy danh nghĩa dùng bữa tối dưới ánh nến để hẹn Tiểu Huyền tới phòng của mình. Sau khi cơm nước no nê, thì anh ta liền bắt đầu đè lên Tiểu Huyền ở trên chiếc giường này...

Dường như cái giá nến này khiến cho bọn họ có không ít kỷ niệm.

Nhưng mà bây giờ, lúc một lần nữa nhìn thấy bữa ăn dưới ánh nến này, thì Quý Xuyên chỉ thấy có chút mỉa mai. Còn những thứ ngọt ngào kia thì anh ta hoàn toàn không cảm nhận được.

“Xuyên, ngồi đi!” Lúc Quý Xuyên nhìn chăm chăm vào ánh nến mà sững sờ, Tiểu Huyền đã cầm cặp công văn đặt lên ghế salon giúp cho anh ta, sau đó lại đi tới bên cạnh kéo ghế ra giúp anh ta.

Quý Xuyên nhìn thoáng qua Tiểu Huyền, cuối cùng vẫn ngồi xuống.

Thấy Quý Xuyên ngồi xuống, Tiểu Huyền vội vàng tháo tạp dề trên người mình xuống rồi cũng ngồi xuống theo.

Đến lúc này, Quý Xuyên mới phát hiện ra đêm nay Tiểu Huyền chỉ mặc cái quần ngủ bằng tơ tằm, đầu vai khéo đưa đẩy, dưới ánh nến nhìn có chút hấp dẫn ánh mắt.

Đột nhiên anh ta có chút không hiểu nổi Tiểu Huyền.

Bây giờ mối quan hệ của bọn họ rõ ràng rất căng thẳng. Chẳng lẽ cô ta muốn dùng những thứ này để hóa giải nó?

“Xuyên, nhân lúc còn nóng hãy ăn đi!”

Hình như Tiểu Huyền rất vui vẻ, từ lúc ngồi xuống về mặt vẫn luôn tươi cười

“...”

Quý Xuyên không trực tiếp động tay, mà nhìn chén canh gà ở trước mặt, cùng với miếng thịt bò đặt ở trên bàn.

Nếu như giờ phút này anh ta mà ngẩng đầu lên, thì sẽ phát hiện ra lúc này Tiểu Huyền đang nhìn chăm chăm vào anh ta, và có chút bối rối.

Nhưng mà bởi vì lúc này Quý Xuyên nhìn chăm chăm vào chén canh gà kia, đáy mắt tràn đầy vẻ khó hiểu, nên cũng đã bỏ lỡ vẻ mặt quái dị ở trên mặt của Tiểu Huyền.

“Có gì hay đâu mà nhìn chứ? Uống nhanh đi! Canh gà này không uống nhân lúc còn nóng thì sẽ bị tanh!” Lúc nói đến đây, Tiểu Huyền đã cúi đầu xuống uống canh.

Sau một lúc ngạc nhiên thì Quý Xuyên bắt đầu uống canh giống như cô ta.

Thật ra kể từ khi Tiểu Bảo Bối rời khỏi, thì anh ta liên tục ăn uống không ngon miệng.

Nhưng mà dường như canh gà đêm nay làm không tệ. Vừa đậm đặc lại vừa không có lớp dầu mỡ bóng loáng khiến cho người ta chán ngấy.

Sau khi uống một chén canh vào bụng, Quý Xuyên đã bắt đầu thông thả cắt miếng thịt bò.

Mà Tiểu Huyền cũng theo kịp, vội vàng ăn.

“Tiểu Huyền, hôm nay em có lời nào muốn nói với tôi thì nói đi!” Vào lúc ăn được khá khá rồi thì đột nhiên Quý Xuyên mở miệng.

Lời này khiến cho Tiểu Huyền đang ngồi ở chỗ đối diện đột nhiên dừng lại tất cả các động tác. .

“Quý Xuyên, chúng ta là vợ chồng. Em nấu cho anh một bữa cơm, chẳng lẽ phải có mục đích gì mới được hay sao?” Đột nhiên, Tiểu Huyền cảm thấy miếng thịt bò thoạt nhìn rất ngon kia cũng không còn hương vị gì nữa, thậm chí còn rất khó nuốt trôi.

Cô ta dứt khoát buông dao nĩa xuống, nhìn về phía Quý Xuyên.

“Làm sao mà tôi biết được em có thật sự coi tôi là chồng hay không!” Quý Xuyên cũng không có đặt dao nĩa xuống, hành động cắt thịt bò của anh ta vẫn ưu nhã trước sau như một.

Mà những lời nói ra khỏi miệng anh ta cũng giống như một nhát dao cắt về phía miếng thịt bò chín nằm phần kia, khiến cho máu tươi ở bên trong thịt bò đột nhiên tuôn ra.

“Quý Xuyên, tại sao anh lại có thể nói như vậy? Em đối với anh như thế nào, chẳng lẽ anh còn không rõ sao?” Toàn thân của Tiểu Huyền đầy máu, tức giận lên tiếng.

Tiểu Vi đã nói với cô không dưới trăm lần, rằng Quý Xuyên này không phải là chồng của cô. Nhưng mà cho tới bây giờ cô đều không nghe lời của mẹ mình, mà vẫn duy trì phần tình cảm này của hai người bọn họ. Cho dù bây giờ Quý Xuyên có lạnh nhạt với cô, thì cô vẫn bám chặt chết cũng không buông.

Nhưng mà cô không ngờ được, đến cùng cô chỉ đổi được một câu nói như vậy của Quý Xuyên.

“Em đối với tôi như thế nào tôi cũng không rõ ràng lắm! Nhưng mà tôi biết rõ, em có thể ra tay độc ác với em họ của em như vậy. Một người phụ nữ như em, có cái gì không làm được nữa?”

Lúc này Quý Xuyên đã đem miếng thịt bò cuối cùng ở trên bàn ăn bỏ vào trong miệng của mình, sau khi nhai kỹ nuốt chậm xong, anh ta mới chậm rãi nói ra một câu như vậy.

Mà sau khi nói xong, người đàn ông này liền ưu nhã cầm lấy miếng khăn giấy ở bên cạnh, thân nhiên lau khô môi của mình. Một màn nho nhã như vậy giống như là người nói những lời sắc bén mới vừa rồi không phải là từ miệng của anh ta truyền ra vậy.

Mà Tiểu Huyền sau khi nghe thấy những lời này của Quý Xuyên thì đột nhiên cả người run rẩy lên. Bởi vì quá run rẩy, cho nên đĩa thức ăn bày ở trước mặt của cô ta, liền giới lên mu bàn tay của cô ta. Nước tương tiêu đen kia còn văng lên mặt của cô ta. Mà cô ta thì chỉ thấp thòm lo lắng nhìn chăm chăm vào Quý Xuyên.

Tiểu Huyền như vậy, nhìn muốn có bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu.

Nhưng mà Quý Xuyên đối với cô ta lại không có một chút vui vẻ nào.

Vào lúc ánh mắt của cô ta đang thấp thòm lo lắng thì anh ta lại nói: “Sao vậy, em thực sự cho rằng trên đời này có bức tường nào không lọt gió à?”

“Quý Xuyên, ai nói cho anh biết điều này! Trước tiên anh hãy nghe em nói, sự thật không phải như thế!”

Từng câu từng chữ của người đàn ông này, giống như là đã âm thầm tính kế vậy. Mỗi một câu đều đâm thẳng vào trong nội tâm của cô.

Tối nay cô vốn định bày ra vẻ mặt khêu gợi của mình ở trước mặt anh. Vì thế cô mới mở máy sưởi ở chế độ cao, ngay cả mặc một bộ đồ ngủ ở trên người ngồi ở trước bàn ăn cũng cảm thấy có chút nóng. *điên điên lie qi doon*

Nhưng mà khi vừa nghe người đàn ông này nói những lời đó, thì đột nhiên cả người của cô chợt lạnh như băng, lạnh tới phát run.

“Những thứ này, em còn cảm thấy có người tới nói cho tôi biết? Đoạn đối thoại của em và mẹ em ở trong phòng làm việc ngày đó, tôi đã nghe thấy toàn bộ!” Lúc nói những lời này, Quý Xuyên đã đứng lên.

Mà Tiểu Huyền sau khi nghe thấy anh ta nói những lời này xong, đầu tiên là như rụng mảy. Sau đó không biết có phải cô ta vì cảm thấy vì bối rối hay là kinh hãi không mà đồng tử của cô ta trợn to ra không ít.

“Anh...” Thì ra ngày đó, Quý Xuyên đứng ở ngoài cửa?

Không trách được, gần đây cô cảm thấy Quý Xuyên thay đổi thành một người khác.

Trước đó, mối quan hệ của bọn họ vốn không tệ lắm..

Nhưng mà đến cuối cùng...

Tiểu Huyền vẫn luôn buồn bực, tại sao đột nhiên Quý Xuyên lại thay đổi?

Trong khoảng thời gian này cũng không phát sinh chuyện gì mà.

Không ngờ được thì ra anh biết rõ chuyện này.

Mà Quý Xuyên vào lúc cô ta đang cúi đầu không biết đang suy nghĩ chuyện gì thì chuẩn bị xoay người. dien ddn lie qiu doon

Hướng đó, hẳn là định đi tới ghế sofa.

Nhìn thấy anh ta định rời đi, đột nhiên Tiểu Huyền kéo tay anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Chương 80.4

Editor: Táo đồ phổ núi

Thật ra thì cô ta biết rõ, lúc này cho dù cô ta có nói cái gì đi nữa thì Quý Xuyên cũng sẽ không tin.

Nhưng mà lúc này Quý Xuyên lại khiến cho cô ta có một loại cảm giác, nếu như giờ phút này cô ta không giữ chặt lấy anh ta thì sao này bọn họ cũng chỉ có thể càng xa cách.

“Quý Xuyên, anh đã nghe được thì cũng biết là em cũng muốn cứu Bảo Bối. Em . . .”

Đối với cánh tay đột nhiên xuất hiện này, Quý Xuyên chỉ nhướn mày lên.

“Ngay từ đầu đúng là em suy nghĩ hơi xấu một chút, nhưng mà em thật sự đã định đi cứu cô ấy . . .”

“Quý Xuyên, anh hãy tha thứ cho em được không? Sau này em nhất định sẽ đối xử tốt với Bảo Bối!”

Tiểu Huyền khổ sở cầu xin.

Bởi vì trên tóc và trên mặt đều bị dính một chút nước tương có dính tiêu đen. Lúc này nhìn Tiểu Huyền nhếch nhác và bản thủ vô cùng.

Nhưng nước mắt nóng hổi tuôn ra từ đáy mắt của cô ta lại khiến cho khuôn mặt vô cùng bản thủ này của cô ta trở nên vô cùng đáng thương.

Nếu như lúc trước, đối mặt với khuôn mặt như vậy thì có khả năng Quý Xuyên sẽ dao động.

Nhưng mà bây giờ, anh ta nhìn thấy khuôn mặt này có khốc tới thể thậm chí đến mức nào đi nữa thì trong lòng của anh ta vẫn không hề mềm lòng đi một chút nào. Chỉ cần nghĩ tới việc cô ta để cho Tiểu Bảo Bối đi ngủ cùng với lão già kia, thì trong lòng của anh ta giống như có con chuột gặm cắn trái tim của anh ta.

“Quý Xuyên . . .” Dien_dan l3_quy1don^ . Đường như Tiểu Huyền đang muốn nói tiếp điều gì đó, nhưng vào lúc này người đàn ông lại đột nhiên đẩy cô ta ra.

Tiểu Huyền không ngờ được Quý Xuyên lại có thể ra tay với cô ta, cho nên khi bị anh ta đẩy ra, cô ta bị lùi lại nhiều bước, cuối cùng ngã ngồi ở bên tủ.

Bởi vì theo quán tính, nên thậm chí phần lưng của cô ta còn đụng phải góc nhọn của ngăn tủ. Góc nhọn kia, giống như làm rách da thịt của cô ta ra. Tiểu Huyền có thể cảm giác được, sự đau rất ở trên lưng . . .

Cô ta bị đau lấy tay ôm lấy chỗ đau ở trên lưng của mình, nhưng mà dường như người đàn ông kia căn bản không nhìn thấy.

“Tiểu Huyền, những lời nói nhảm này của cô tốt nhất đừng nói nữa. Cái gì mà sau đó cô còn muốn đi cứu cô ấy? Nếu như cô thực sự đi qua đó, thì những chuyện kia tuyệt đối sẽ không phát sinh! Nhưng mà cô có đi không? Không hề!”

Nghĩ tới chuyện đêm hôm đó Tiểu Bảo Bối bị làm nhục, Quý Xuyên liền hận không thể xé nát người phụ nữ này ra.

“Quý Xuyên, lưng của em bị đụng rồi, đau lắm! Bây giờ chúng ta có thể không nói tới những thứ này không, anh đưa em đi tới bệnh viện trước đã, có được không?”

Tiểu Huyền sờ thấy sau lưng của mình có chút ẩm ướt, ngón tay đặt sang bên cạnh, thì thấy trên đó có một chất lỏng sệt sệt chảy ra, khiến cho cô ta có một cảm giác sợ hãi xưa nay chưa từng có.

“Đừng có giả vờ trước mặt của tôi! Cô nghĩ là tôi không biết là cô đã bỏ vào canh gà một ít đồ hay sao? Bây giờ bảo tôi lại sát gần cô, để cho cô được như ý hay sao?” Ngay cả quay đầu lại Quý Xuyên cũng không thèm, anh ta đi tới chỗ ghế sofa ở bên cạnh. Rồi đem tập công văn và cả những văn kiện kia, tất cả đều cầm lấy hết. Sau đó anh ta còn cởi áo khoác tây trang ra, ném ở trên ghế salon. Dien_dan B_quy1 don^.

Thật ra, từ lúc ăn xong miếng thịt bò kia, anh ta đã cảm giác được người mình có chỗ không thích hợp.

Nhưng mà dù sao đi nữa thì cũng là đàn ông. Ở quán ăn đêm anh ta cũng thường thấy những thứ này.

Ăn thứ gì vào sẽ có phản ứng như vậy anh ta cũng hiểu rõ. Cho nên khi anh ta phát hiện ra cả người mình nóng ran lên, thì liền phát hiện ra đến cùng thì Tiểu Huyền đã làm gì.

Đúng là anh ta không ngờ được, Tiểu Huyền lại có thể vô si tới mức này.

Cũng chính bởi vì điều này nên anh ta mới quyết định không giữ lại mà nói hết những điều kia ra.

Mà Tiểu Huyền sau khi nghe những lời này của Quý Xuyên xong thì lập tức á khẩu không trả lời được.

Dù cô ta có thông minh đi nữa thì cũng không nghĩ tới một chút thủ đoạn của cô ta đã sớm bị Quý Xuyên phát hiện ra. Di3n~đ@n.B,quý.d0n.

Vào lúc ánh mắt của cô ta có chút tuyệt vọng thì Quý Xuyên đã thu dọn xong công văn tài liệu và một số vật dụng của mình, xoay người đi ra phía cửa.

Mà nhìn thấy Quý Xuyên sắp rời khỏi, Tiểu Huyền cố hết sức muốn đứng lên, muốn đi lại ngăn cản Quý Xuyên: “Quý Xuyên . . . Quý Xuyên . . .”

Nhưng mà vừa động một cái thì cô ta liền cảm thấy miệng vết thương ở sau lưng của mình lại một lần nữa rách ra, đau tới mức khiến cho nước mắt của cô ta không ngừng rơi xuống.

“Đau quá . . . Quý Xuyên em đau quá . . .” Nhưng mà nghe thấy tiếng cầu cứu của cô ta, Quý Xuyên vẫn vô tình bước đi.

Cánh cửa kia cũng bị anh ta sập lại vừa rung rung vừa kêu rầm một cái, giống như là muốn sụp đổ xuống vậy.

Nhưng mà Tiểu Huyền biết rõ, bây giờ cái sụp đổ xuống không phải là cánh cửa kia mà chính là sự tín nhiệm từ trước tới nay của Quý Xuyên đối với cô ta. . .

Nhìn cánh cửa đóng lại, nước mắt của Tiểu Huyền lại tràn ra như vỡ òa một lần nữa. . .

- - Đường phân cách - -

“Cục cưng, tại sao lại cúi gầm đầu xuống không có chút tinh thần nào như vậy?” Di3n~đ@n.B,quý.d0n.

Hôm nay, khó khi được ở nhà. Tiểu Bảo Bối lại ngồi người ngồi một mình trên ghế sofa với vẻ mặt rầu rĩ.

Kiều Trác Phàm vốn đang vui đầu vào trong văn kiện, khó khăn lắm mới ngẩng đầu lên liền bắt gặp một màn như vậy.

Anh vẫn đang định tiếp tục làm việc của mình, cuối cùng lại đặt văn kiện ở trên tay xuống, đi tới bên cạnh cô.

“Cũng không có gì, chỉ là có chút buồn chán mà thôi!” Tiểu Bảo Bối vừa cầm lấy cái gối ôm hình con cừu của mình, vừa chu môi lên nói.

Đây chính là ngày hôm sau Kiều Trác Phàm nghỉ bệnh.

Vốn là Kiều Trác Phàm đã khỏe lại, muốn đưa cô tới tập đoàn Đế Phàm cùng với mình.

Nhưng mà dưới mệnh lệnh và sự kiên trì của Thẩm Niệm Cẩm, đã ngăn chặn hai người bọn họ ở nhà.

Nói là bây giờ thân thể của Kiều Trác Phàm cần phải tĩnh dưỡng vài ngày.

Suy nghĩ cho thân thể của Kiều Trác Phàm, nên Tiểu Bảo Bối cũng chỉ có thể khuyên anh ở nhà nghỉ ngơi vài ngày.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại nói, trừ khi Tiểu Bảo Bối ở nhà cùng với anh, nếu không thì anh sẽ không ở nhà một mình.

Bởi vì như vậy nên Tiểu Bảo Bối cũng không cần đi làm.

Nhưng mà hai ngày ở nhà không có việc gì làm, Tiểu Bảo Bối đã vô cùng buồn chán.

Hơn nữa, hai ngày nay những nội dung mà ti vi đưa tin không có tin tức gì khiến cho cô cảm thấy hứng thú.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Cái người mà vốn nên nằm ở trên giường nghỉ ngơi thì bây giờ còn kêu A Vĩ tới tập đoàn Để Phàm mang một số văn kiện tới đây. Táo đồ le^e quyy do^n.

Bắt đầu từ sáng tới giờ, anh chỉ lo bận rộn xử lý công việc của công ty. Thẩm Niệm Cẩm còn nói hôm nay muốn tán gẫu với bạn trên mạng, cho nên cả ngày không có ai nói chuyện với Tiểu Bảo Bối.

“Vậy trước kia những lúc buồn chán thì em sẽ làm gì?” Kiều Trác Phàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trong lòng cũng không hề dễ chịu.

Anh thích nhất là khuôn mặt tươi cười của Tiểu Bảo Bối.

Thấy cô như vậy anh còn khó chịu hơn cả cô.

“Trước kia? Đương nhiên là trước đây mỗi khi buồn chán thì em sẽ tìm Nhạc Dương để đi chơi!” Trước kia mỗi khi cuối tuần, chỉ cần Nhạc Dương ở trong nước thì cô sẽ đi theo Nhạc Dương đi chơi khắp nơi. Có đôi khi là một cửa hàng đồ ngọt mới khai trương, có đôi khi lại đi dạo phố, có đôi khi lại đi khắp nơi với cô ấy để chọn quà cho Diệp Từ Hi.

Nhưng mà không biết gần đây Nhạc Dương đã xảy ra chuyện gì mà không thấy tìm cô.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho Tiểu Bảo Bối buồn chán.

“Tìm Nhạc Dương đi chơi? Vậy . . . Em đi tìm cô ấy đi!”

Dù sao thì cũng rất muốn cô ở bên cạnh của mình, nhưng mà nhìn vẻ mặt không chút vui vẻ nào của cô, Kiều Trác Phàm vẫn không đành lòng.

Nếu như là như vậy thì trước hết cứ để cho cô đi chơi. Anh cũng chuyên tâm xử lý cho xong mấy văn kiện này, đợi buổi tối có thể chơi cùng với cô rồi. Die6n da29n le6 quy1 d9o^.

“Thật sao? Anh thật sự đồng ý để cho em ra ngoài tìm Nhạc Dương đi chơi sao?” Nếu như không phải là Kiều Trác Phàm chỉ đích danh muốn cô ở nhà, thì cô đã sớm chạy ra ngoài tìm Nhạc Dương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 180: Báo Ứng Của Tiểu Huyền (5)

Editor: Táo đồ phổ núi

Vào lúc này, hẳn là Nhạc Dương đã tan làm rồi mới đúng! Nếu như lúc này đi tìm Nhạc Dương, thì bọn họ có thể đi ăn một bữa thật ngon, sau đó lại đi dạo phố, rồi lại ăn món điểm tâm nào đó.

Nghĩ tới những chuyện thú vị kia, trông mắt của Tiểu Bảo Bối sáng lên.

Mà nhìn bộ dạng đáng yêu kia của cô, khóe miệng của Kiều Trác Phàm không tự chủ cong lên.

Trên đời này luôn có một người như vậy, chỉ cần cô vui vẻ, thì thế giới của bạn cũng sẽ tươi sáng lên.

Mà Tiểu Bảo Bối chính là một sự tồn tại đặc thù như vậy đối với Kiều Trác Phàm.

Thấy khuôn mặt của cô tràn đầy vui vẻ, Kiều Trác Phàm cảm thấy lúc này cho dù cô muốn mạng của anh thì anh cũng sẽ dâng lên bằng hai tay: “Được rồi, muốn đi thì cứ đi thôi. Chỉ cần chút nữa trở về sớm chút là được!”

Xoa xoa cái đầu nhỏ của cô, giọng nói của người đàn ông rất dịu dàng.

Trước tiên để em gọi điện thoại cho Nhạc Dương đã, bảo cô ấy tới đây đón em!” Mặc dù Tiểu Bảo Bối có bằng lái xe, nhưng mà trên cơ bản cái bằng lái kia chỉ dùng để làm cảnh ở nhà. Bảo cô lái xe ở trên đường, tạm thời cô không có lá gan đó. điểnn dần nên quýndon.

“Ừ. Em gọi đi...” Biểu hiện hôm nay của Kiều đại thiếu cực kỳ rộng rãi. Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối ngoài kích động ra còn có chút cảm kích.

Vì vậy đột nhiên cô nhào về phía Kiều Trác Phàm, rồi hôn lên mặt của anh một nụ hôn...

“Kiều Trác Phàm, anh thật tốt!”

Sau khi hôn lên gò má của Kiều Trác Phàm xong, Tiểu Bảo Bối liền nhảy xuống đi lên lầu tìm điện thoại di động của mình.

Để lại Kiều Trác Phàm đang xoa xoa lên chỗ gò má mới được Tiểu Bảo Bối hôn xong, anh tự mình chìm đắm trong nụ cười ngây ngô.

- - Đường phân cách - - Nếu như có thể các bạn vui lòng bấm biểu tượng Thích, Chia sẻ ở cuối bài này giúp nha. Hihi nếu ai không tiện chia sẻ thì cũng không sao đâu nè!!! Love you!!!

“Reng reng reng...”

Tiểu Bảo Bối vẫn không ý thức được nụ hôn của mình đã khiến cho người đàn ông nào đó vẫn luôn ngây người ra cười cười, cô đi lên trên lầu, nhanh chóng bấm số điện thoại của Nhạc Dương rồi gọi đi.

“A lô, a lô, a lô, Nhạc Dương! Cậu mau đoán xem cô gái xinh đẹp nhất hành tinh đang gọi điện thoại cho cậu là ai nào?”

Khoẻo khoẻo lác lác như vậy muốn người ta không đoán ra được cô là Tiểu Bảo Bối thì cũng rất khó.

Bởi vì trong những người mà Nhạc Dương quen biết, người có thói xấu tự kỷ như vậy, ngoại trừ Diệp Tử Hi ra thì chính là Tiểu Bảo Bối. điên điên nên quyn don.

“Tiểu Bảo Bối, cậu đừng có ba hoa chích chòe như vậy nữa. Nói nhanh lên xem nào, cậu tìm mình có chuyện gì?”

Hình như là Nhạc Dương đang ở bên ngoài, tiếng ồn bên trong điện thoại của cô rất là âm ỉ.

Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy thì nhú mồm chặt lại.

“Nhạc Dương, cậu đang ở chỗ nào vậy?Ồn ào quá đi mất!” Tiểu Bảo Bối cảm thán.

“Đang ở bên ngoài, sao thế? Tìm mình có chuyện gì sao?” Không biết có phải Nhạc Dương cố tình đổi chỗ vì Tiểu Bảo Bối hay không. Nhưng mà bây giờ cô đã nghe thấy tiếng ồn đồ ầm ỉ hơn trước rồi, nhưng mà thỉnh thoảng vẫn có những vào tiếng ồn trà trộn vào.

“Nhạc Dương, cậu không nhớ mình chút nào sao? Cậu cũng không thử tính xem, đã bao lâu rồi cậu không tìm mình đi chơi rồi!” Tiểu Bảo Bối oán trách.

Khoảng thời gian trước khi mà Nhạc Dương vừa mới về nước, dường như mỗi ngày bọn họ đều gặp nhau một lần, giống y hệt như trước kia.

Nhưng mà kể từ lần gặp mặt lần trước, Nhạc Dương giống như là bốc hơi khỏi nhân gian vậy.

Nếu như không phải Tiểu Bảo Bối gọi điện thoại cho Nhạc Dương, cô thực sự nghi ngờ con nhỏ béo ú Nhạc Dương này có phải là đã đi Hàn Quốc hút mĩ rồi hay không. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

“Hôm nay mình sẽ ban cho cậu một cơ hội rất vinh hạnh. Bây giờ tới nhà mình để đón mình, sau đó chúng ta đi ăn cơm, đi xem phim rồi đi ăn khuya!” Tiểu Bảo Bối đồng dục nói.

Nhưng mà Nhạc Dương cũng biết đây chẳng qua là cách thức biểu hiện sự nhớ mong của Tiểu Bảo Bối đối với cô.

Nghĩ như vậy đột nhiên Nhạc Dương cũng nhớ lại, kể từ lúc mình và Diệp Tử Hi quen nhau, hình như là cô đã quá lãng quên Tiểu Bảo Bối.

Vì vậy nên bọn họ thực sự đã không gặp nhau một khoảng thời gian dài.

Không trách được Tiểu Bảo Bối đã tức giận.

“Bảo Bối, hôm nay có thể mình...” Đối với cuộc hẹn này ngày hôm nay, Nhạc Dương có chút chần chừ.

Nếu như là trước kia, chỉ cần Tiểu Bảo Bối hẹn cô, thì cho dù là có cuộc hẹn khác đi chăng nữa thì cô cũng sẽ từ chối.

“Nhạc Dương, cậu đừng nói với mình là sẽ không đi chơi với mình đấy nhé!” Tiểu Bảo Bối hơi tức giận một chút. Dienx dandf Kê quyu dong.

Đây có thể là vì cô đã phát hiện ra được rõ ràng là Nhạc Dương đang ở mấy chỗ ăn chơi. Nhưng mà cậu ấy thà rằng chơi với những người muốn hình muốn vẽ kia chứ không muốn chơi cùng với Tiểu Bảo Bối cô sao?

Điều này khiến bảo Tiểu Bảo Bối vốn là bạn thân nhiều năm của Nhạc Dương làm sao có thể chịu được?

“Bảo Bối, mình không có ý đó! Chỉ là hôm nay thực sự không được!”

Hôm nay trước khi tan làm, Diệp Tử Hi lại hẹn cô.

Đối với Nhạc Dương mà nói, có thể ở cùng một chỗ riêng với Diệp Tử Hi là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Cho nên cô đã không suy nghĩ chút nào mà đồng ý.

Không phải là cô không có ý nghĩ muốn đưa cả Tiểu Bảo Bối cùng tới. Nhưng mà vấn đề là trong khoảng thời gian này, mỗi lần Diệp Tử Hi ở chung với cô, thì dường như rất bực bội những người khác.

Khó khăn lắm bọn họ mới tới được với nhau, thực sự thì Nhạc Dương không hy vọng có chuyện gì phá hủy mối quan hệ của hai người bọn họ.

Còn nữa bây giờ Diệp Tử Hi đang ở bên cạnh cô.

Vào lúc cô nhận điện thoại, anh im lặng không nói gì.

Rõ ràng là Diệp Tử Hi không muốn Tiểu Bảo Bối phát hiện mối quan hệ yêu đương của hai người bọn họ.

“Tại sao lại không được? Nhạc Dương...” Tiểu Bảo Bối có chút ai oán.

Khó lắm mới được Kiều Trác Phàm thả cho đi thoải mái, đồng ý cho cô đi chơi cùng với Nhạc Dương. Vậy mà bây giờ Nhạc Dương lại không muốn đi cùng cô.

Điều này khiến cho cô vô cùng mất mát!

Tiểu Bảo Bối có cảm giác, lòng mình như chìm xuống đáy cốc. d,0dylq,d

“Bảo Bối, ngày mai mình sẽ tới tìm cậu. Hôm nay thực sự không được...” Nói tới đây, Nhạc Dương trực tiếp cúp điện thoại trước.

Ở bên này Tiểu Bảo Bối gọi vào điện thoại mấy tiếng, nhưng mà vẫn không thấy trả lời lại.

Cuối cùng cô chỉ có thể ai oán cúp điện thoại.

“Nhạc Dương thú vị, Nhạc Dương chết tiệt. Sau này mình sẽ không chơi với cậu nữa!”

Lúc Tiểu Bảo Bối đi xuống dưới lầu, thì miệng vẫn không ngừng lầm bầm chửi.

Điều này khiến cho Kiều Trác Phàm này giờ vẫn đang cười ngây ngô chột hoàn hồn lại.

“Có chuyện gì rồi?” Lúc vừa mới đi lên, không phải bộ dạng của cô rất hào hứng hay sao.

Vì thế nên cô đã hôn anh một cái.

Tại sao lúc đi xuống thì lại giống như là có người thiếu nợ cô cả trăm vạn vậy? diemndnle,qu,y don

“Kiều Trác Phàm, sau này cả đời em sẽ không chơi với người phụ nữ họ Nhạc kia nữa!”

“Sao vậy, cô ấy mắc em à?” Ánh mắt của Kiều Trác Phàm thay đổi, sau đó lại ôm Tiểu Bảo Bối vào trong lòng của mình.

“Không phải như vậy! Cái con nhỏ xấu xa kia đi chơi với người khác cũng không chịu đưa em đi cùng!”

Điều này còn khiến Tiểu Bảo Bối tổn thương hơn là từ chối thẳng.

“Không cần vì chút chuyện này mà cảm thấy không vui!” Nghe nói như vậy thì Kiều Trác Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Anh còn tưởng rằng, người phụ nữ tên Nhạc Dương kia không cho cục cưng nhà anh mặt mũi nữa chứ!

“Cái gì mà chút chuyện này chứ? Chẳng lẽ anh không biết là bởi vì như vậy nên không có ai dẫn em đi chơi sao?” Tiểu Bảo Bối bĩu môi lại.

Đôi môi của cô có màu hồng nhạt khiến cho người ta động lòng.

Lại chu ra như vậy nên có bao nhiêu mê người khỏi bàn luận.

Nhìn thấy như vậy nên Kiều Trác Phàm không nhịn được liền chạm vào.

“Đáng ghét, người ta đang bị tổn thương đây nè!” Bị bạn thân vứt bỏ, bây giờ lại bị cợt nhả, dưới cơn nóng giận Tiểu Bảo Bối liền đẩy Kiều Trác Phàm ra. diemndnle,qu,y don

Nhưng mà sau khi hôn trộm thành công, khoe miệng Kiều Trác Phàm khẽ cong lên nói: “Chuyện này thì có gì khó? Bọn họ không chơi với em, thì anh đi chơi với em. Bọn họ không đưa em ra ngoài chơi, anh dẫn em đi là được! Nào, lại đây để anh hôn một cái đã nào.”

Chương 181: Người Khác Đối Xử Với Em Như Thế Nào, Anh Sẽ Hoàn Trả Lại Bọn Họ Như Vậy! (1)

Editor: Táo đỏ phổ núi

"Kiều Trác Phàm..."

Tiểu Bảo Bối bị hôn tới mức mơ màng nên vô thức ‘um’ một tiếng.

Khi Tiểu Bảo Bối thốt lên tiếng ‘um’, thì lúc này Kiều Trác Phàm mới lưu luyến buông cô ra. *đii@een*dyan(lee^qu.donn)*.

Nhưng mà vừa nhìn thấy như vậy thì Kiều Trác Phàm mới biết được vừa rồi động tĩnh của bọn họ có hơi lớn một chút.

Thử nhìn mà xem, chiếc áo dệt kim hở cổ màu hồng đào của Tiểu Bảo Bối đã bị anh mở ra hết. Phần lớn da thịt từ cổ trở xuống đều bị lộ ra bên ngoài luôn.

Làn da trắng nõn nà kia, bây giờ đã đỏ ửng lên. Nhìn vô cùng mê người...

“Cục cụng... Đứng lên chỉnh sửa lại quần áo rồi chúng ta ra ngoài đi chơi!” Mặc dù ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng mà ánh mắt của Kiều Trác Phàm vẫn lưu luyến nhìn lên trên người của cô thêm vài lần.

Đừng nghĩ rằng Bảo Bối nhà anh chưa lớn tuổi lắm nên đáng người sẽ không đủ quyến rũ. Trên thực tế những điều nên có cô đều có. Đêm hôm đó, Kiều Trác Phàm đã biết được tất cả, cho nên bây giờ anh mới si mê như vậy... *Die enda anl eequ uyd onn*.

“Hả? Được đi chơi sao?” Tiểu Bảo Bối chớp đôi mắt to đầy hơi nước, mơ màng nhìn anh. “Em không cần phải thay quần áo...”

Vừa rồi lúc cô gọi điện cho Nhạc Dương, cô đã thay quần áo rồi.

Cho nên cô đang có chút không hiểu rốt cục Kiều Trác Phàm đang nói cái gì nữa.

Nhưng mà thuận theo ánh mắt của Kiều Trác Phàm nhìn thấy chỗ cổ của chiếc áo dệt kim đã lộ phong cảnh ra ngoài, đột nhiên gương mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên.

“Á...” Sau khi hét lên một tiếng, cô vội vàng lấy tay che lại, lẩm bầm nói: “Kiều... Kiều Trác Phàm, anh mau xoay người đi chỗ khác!”

“Cũng không phải là chưa từng nhìn thấy!” Dường như Kiều đại gia rất hưởng thụ bộ dạng thẹn thùng của Tiểu Bảo Bối. Vào lúc Tiểu Bảo Bối kêu anh xoay người qua chỗ khác, thì anh vẫn giữ vững tư thế lấy tay chống đầu như trước, dựa vào ghế sofa quan sát phong cảnh hiếm có này.

“Không được nhìn, mau quay qua chỗ khác đi!” Lúc này Tiểu Bảo Bối đã cuộn người lại giống như con tôm, khẽ hô lên.

Nhìn vẻ mặt vô cùng thống khổ của cô nhóc này, cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng chiều theo ý của cô, xoay người sang chỗ khác.

“Đúng là cô nhóc nhiều chuyện...” Cũng đã là người phụ nữ của anh rồi, mặc dù đêm hôm đó có chút không vui, nhưng mà chuyện đó là sự thật.

Bây giờ Kiều đại gia còn đang suy nghĩ, lúc nào đó lại được ăn lần nữa thì tuyệt biết mấy?

Nhưng mà nhìn bộ dạng xấu hổ kia của cô, anh vẫn không nỡ dồn ép cô.

Mà Tiểu Bảo Bối vừa nhìn thấy Kiều Trác Phàm xoay người thì vội vàng sửa sang lại quần áo của mình. *Die enda anl eequ uyd onn*.

Lạ thật, cúc áo này nhìn có vẻ rất chặt mà, tại sao vừa rồi lại có thể dễ dàng tuột ra như vậy chứ?

“Xong chưa?” Kiều đại gia sắp không nhịn nổi nữa liền bắt đầu thúc giục.

“Chỉ một chút nữa...” Áo ngực ở bên trong đã sửa lại xong rồi, nhưng mà nút áo thì vẫn chưa đóng lại được.

“Một chút là bao lâu? Không được, anh muốn quay lại!” Kiều Trác Phàm thích bộ dạng vội vàng vàng của cô nên cố ý đùa giỡn cô.

“Chỉ một chút nữa thôi!”

“Anh quay lại rồi...” Lần này Kiều Trác Phàm trực tiếp xoay người. Lúc này Tiểu Bảo Bối vẫn còn đang vội vàng vàng đóng cúc áo lại.

Bởi vì quá vội vàng cho nên cài sai hai cái cúc áo. Cho nên nhìn cái áo mặc ở trên người của cô có chút buồn cười.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại cho rằng mình đã đóng cúc áo xong hết rồi, bộ dạng giống như không có chuyện gì ngó chăm chăm lên trần nhà.

Kiều Trác Phàm biết rõ, cô nhóc kia đang xấu hổ. Cho rằng vừa rồi anh đã nhìn thấy được thân thể của cô, nên bây giờ không được tự nhiên, không dám đối diện với anh.

Nhìn bộ dạng giả vờ bình tĩnh kia của cô, cuối cùng anh chỉ có thể kéo cô vào trong lòng mình, đưa tay muốn cài hai cái cúc áo mà cô đóng sai.

“Anh... Anh định làm cái gì?”

Cô nhóc vốn đang giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, lúc này lại rất khẩn trương.

Nhất là khi chứng kiến bàn tay của Kiều Trác Phàm đang đưa về phía ngực của cô, cô lắp bắp nói, ngay cả một câu cũng không nói được hoàn chỉnh. Nhưng mà Kiều Trác Phàm cũng không thèm để ý tới cô, dưới ánh mắt hoảng loạn giống như con hươu con của cô, đưa tay lại cài hai cúc áo đóng sai, rồi một lần nữa đóng lại cho đúng giúp cô.

Vốn đang ngây người ra bây giờ mặt của cô liền đỏ ửng lên nhìn rất đáng yêu.

“Đồ ngốc, em cho rằng anh cũng giống như em sao, trong đầu toàn suy nghĩ loại chuyện như vậy?” Nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ của cô, Kiều Trác Phàm không nhịn được mà nheo lên gò má của cô một cái. Cảm xúc mềm mại ấm áp kia, khiến cho anh lưu luyến không thôi.

“A a, đau...” Tiểu Bảo Bối ý thức được vừa rồi mình đã nghĩ sai rồi nên lúc này đang gào khóc lên.

Thật ra thì Kiều Trác Phàm cũng biết cô nhóc này đang giả vờ trách móc thực ra là muốn lảng sang chuyện khác. Để anh không tiếp tục cười nhạo cô nữa mà thôi.

Nhưng mà nhìn bộ dạng đáng thương của cô đang xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình thì anh không nhịn được mà đưa tay lên xoa giúp cô: “Còn đau không?”

“Hết rồi, hết rồi. Mau dẫn em đi chơi đi!”

Lảng chuyện đã thành công, Tiểu Bảo Bối lập tức la hét đòi làm chuyện mà cô muốn làm nhất. Die nd da nl e q uydo n.

Thực sự Kiều Trác Phàm đã sớm biết cô nhóc này là đang giả vờ nhưng mà cuối cùng cũng không vạch trần cô.

Kéo cô lại, anh thuận tay bỏ chìa khóa vào trong túi quần, sau đó trốn về phía cửa chính.

Nghe thấy tiếng cửa lớn mở ra, Thẩm Niệm Cẩm vội vàng chạy ra, “Trác Phàm, cái tên nhóc thú nhà anh không ở nhà dưỡng bệnh cho tốt còn muốn đi đâu?”

“Đi nhỏ à, con khỏe hẳn rồi, đi còn bắt con dưỡng bệnh tới khi nào? Hơn nữa cho dù là bệnh nhân đi nữa thì cũng cần phải đi ra ngoài đi tản bộ chứ?” Kiều Trác Phàm nghe thấy giọng nói ở sau lưng, lăm bầm hai câu như vậy rồi bắt đầu dắt Tiểu Bảo Bối ra khỏi cửa chính, không hề quay đầu lại.

Mà Thẩm Niệm Cẩm thì sao?

Sau khi Kiều Trác Phàm nói như vậy thì đầu óc của bà vẫn luôn ở trạng thái ngáy ngẩn ra.

Vì sao?

Còn không phải vì hai chữ ‘đi nhỏ’ ở trong miệng của tên nhóc thú kia sao?

Phải biết rằng từ khi Kiều Trác Phàm sinh ra cho tới bây giờ, bởi vì tuổi không lớn hơn Kiều Trác Phàm bao nhiêu cả, cho nên trên cơ bản Kiều Trác Phàm chưa từng gọi bà là ‘đi nhỏ’ bao giờ cả!

Cho nên, hai từ ‘đi nhỏ’ của Kiều Trác Phàm lúc này mới có thể khiến cho đại não của bà trong lúc nhất thời không tiếp nhận nổi.

Nhưng mà đợi tới lúc bà hồi phục lại tinh thần, ý thức được Kiều Trác Phàm đang dùng kế ‘Điệu hổ ly sơn’, thì bên ngoài đã truyền tới tiếng động cơ đi xa của chiếc xe Hummer...

- - Đường phân cách - - diễn, đàn. lê. quý. đơn

"Kiều Trác Phàm, anh đi ra ngoài với em như vậy, có sao không?" Tiểu Bảo Bối ngồi trên chiếc xe Hummer vàng, so với những lần trước mỗi khi ngồi lên xe cô đều muốn gặm cắn những vật dụng ở trên xe thì bây giờ cảm giác đó đã không còn thú vị nữa.

“Bây giờ chơi rung xe cũng không có vấn đề gì!” Vị đại gia nào đó hiếm khi mới đi ra ngoài dạo trong thời gian làm việc nên tâm tình rất vui vẻ.

Nhưng mà khi anh lấy ví dụ như vậy, quả thật là xấu hổ muốn chết.

Tiểu Bảo Bối nghe thấy câu nói này của anh, vội vàng che mặt lại, quyết tâm ngậm miệng lại không tiếp tục chủ đề này nữa.

Nếu không cô thực sự không biết là sẽ bị Kiều Trác Phàm trêu chọc những gì nữa.

“Suy nghĩ thử xem bây giờ muốn đi đâu?” Sau khi đi tới đầu đường, Kiều Trác Phàm hỏi.

“Vẫn chưa nghĩ ra...”

“Trước kia mỗi lần em đi với Nhạc Dương thì sẽ đi chơi những đâu?” Nếu đã quyết định dẫn cô ra ngoài chơi, Kiều Trác Phàm không muốn để cho cô mất hứng mà trở về.

“Thì là đi ăn mấy món ăn vặt nào đó, sau đó lại đi dạo một vòng mấy cửa hàng gần đó!”

Tiểu Bảo Bối nói, sau đó liền nghĩ tới sự khác thường của Nhạc Dương thời gian gần đây.

Quả thực là cô không nghĩ ra, vì sao thời gian gần đây Nhạc Dương thay đổi giống như một người khác vậy?

Mỗi lần cô tìm gặp cô ấy, thì cô ấy đều giống như là đang làm chuyện xấu gì đó mà sợ cô bắt gặp vậy?

Chẳng lẽ, Nhạc Dương có bạn trai?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: Chương 81.2

Editor: Táo đồ phở núi

Nhưng mà nghĩ lại Nhạc Dương đã theo đuổi Diệp Từ Hi nhiều năm như vậy rồi, mà Diệp Từ Hi cũng nhiều năm rồi mà sống chết không chịu nhả ra, Tiểu Bảo Bối tức cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Bởi vì theo ý của cô, căn cứ theo tình hình hiện tại thì Diệp Từ Hi và Nhạc Dương căn bản sẽ không phát triển theo chiều hướng kia.

“Cục cưng, xuống xe!”

Chờ lúc Tiểu Bảo Bối nghe thấy giọng nói của Kiều Trác Phàm vang lên ở bên cạnh, thì lúc này cô mới phát hiện ra bọn họ đã tới trước cửa của một cửa hàng bán đồ ngọt.

“Kiều Trác Phàm, cái này có được không?”

Xuống xe, đi theo Kiều Trác Phàm đứng ở trước cửa của cửa hàng bán đồ ngọt, Tiểu Bảo Bối có chút do dự.

Nếu như là trước kia, Kiều Trác Phàm đưa cô tới những chỗ như thế này, thì khẳng định là cô sẽ đem những món đồ ngọt mà mình yêu thích, chia sẻ cho anh. Đương nhiên, người mời khách là cô, còn Kiều Trác Phàm móc tiền túi ra trả.

Nhưng mà bây giờ cô đã biết là dạ dày của Kiều Trác Phàm không tốt lắm. Vì thế nên đêm hôm đó Kiều Trác Phàm mới đau tới mức bất tỉnh.

Chỉ cần nghĩ tới cảm giác anh có thể rời bỏ cô bất cứ lúc nào thì Tiểu Bảo Bối lại không khỏi cảm thấy sợ hãi.

“Tại sao lại không được? Yên tâm đi, cơ thể của anh rất tốt!” Kiều Trác Phàm nói, cũng định ôm lấy cái eo nhỏ của cô đi vào bên trong cửa hàng đồ ngọt. Nhưng mà vừa lúc đó, Tiểu Bảo Bối lại nói: “Hay là thôi đi.”

Cái loại cảm giác bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể mất đi anh, cô không muốn thử qua.

“Cục cưng, em làm sao vậy?” Nhìn vẻ mặt đầy lo lắng của cô, Kiều Trác Phàm nửa ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào cô.

Mà ngay vào lúc này, Tiểu Bảo Bối lại chủ động cầm tay của anh, nói: “Kiều Trác Phàm, chúng ta đi thôi! Cho dù không ăn đồ ngọt, chúng ta cũng có thể đi dạo một vòng khắp nơi mà!”

Cuối cùng đương nhiên là Kiều Trác Phàm không lay chuyển được suy nghĩ của cô, nên để tùy ý cô kéo đi.

Chỗ mà Kiều Trác Phàm lái xe tới, chính là khu vực buôn bán ở gần chỗ ở của bọn họ.

Ở chỗ này, có thể nhìn thấy chỗ nào cũng là đôi bạn thân hoặc là đôi tình nhân ôm nhau đi ở trên đường.

Phía trước còn có một quán bán đồ ăn vặt.

Thật ra Tiểu Bảo Bối đã chuẩn bị xong, Kiều Trác Phàm không thể tùy tiện ăn bất cứ thứ gì được, để cho anh đi vào cửa hàng đồ ngọt cùng với cô quả thực chính là cực hình đối với anh.

Cho nên cô nghĩ kỹ rồi, không bằng để cho Kiều Trác Phàm đi theo cô tới quán ăn vặt này đi. Dù sao thì bằng sự thương thức của Kiều đại gia thì anh tuyệt đối sẽ không ăn mấy thứ ở quán nhỏ ven đường như thế này.

Bởi vì như vậy nên cô ăn thứ gì cũng sẽ không cần phải lo lắng Kiều Trác Phàm cũng sẽ muốn ăn.

Nắm tay Kiều Trác Phàm, cô hào hứng đi vào trong quán ăn vặt. Mà cô lại không hề biết rằng, trên khuôn mặt của người đàn ông cao lớn được cô nắm tay kéo đi ở phía sau cô đang tràn đầy vui vẻ.

Nụ cười này không biết đã khiến cho bao nhiêu người đi ngang qua phải mù mắt.

Nhưng mà dần dần nụ cười tươi rói của Kiều Trác Phàm liền thu lại. Thậm chí chân mày của anh còn nhíu lên.

Bởi vì Kiều Trác Phàm bị Tiểu Bảo Bối kéo đi về một phía, mà anh cảm thấy trong không khí càng lúc càng bốc lên một mùi rất khó chịu.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Trong lúc nhất thời Kiều Trác Phàm cũng không hiểu được.

Mà lúc này, Tiểu Bảo Bối đã kéo anh dừng lại ở trước một chỗ bán đồ ăn vặt nào đó, chỉ từng miếng đậu phụ nhìn không chút đẹp mắt nào kia rồi nói với anh: “Kiều Trác Phàm, mua cho em ăn cái này...”

Mới vừa rồi cô định móc tiền trong ví nhỏ của mình ra. Nhưng mà sau khi lẩn qua lẩn lại một trận, cô phát hiện ra mình không mang theo, cho nên cô chỉ có thể trông chờ vào Kiều Trác Phàm.

“Đây là...” Kiều đại thiếu nhìn chằm chằm vào món đồ kia khoảng ba bốn giây, sau đó lập tức nghiêng đầu: “Không được!”

Mới vừa rồi anh còn buồn bực không biết mùi hôi thối kia ở đâu ra!

Bây giờ vừa ngửi thấy mới biết được là cái mùi chán ghét kia chính là từ đây mà truyền đi!

Dựa theo hiểu biết của Kiều Trác Phàm đối với mấy món đồ ăn này, thì đây chính là mùi vị của đồ ăn đã bị biến chất.

Chỉ nhìn thôi da đầu của anh đã tê dại rồi. Bởi vì như vậy nên làm sao anh có thể để cho Tiểu Bảo Bối ăn thứ này được chứ?

“Kiều Trác Phàm, không phải anh đã nói hôm nay dẫn em đi ra ngoài ăn chơi thật vui vẻ hay sao? Tại sao chỉ mấy đồng tiền gì đó mà cũng không chịu mua cho em!”

Tiểu Bảo Bối căn bản không biết là Kiều đại gia không biết món đậu phụ thối này, chỉ cảm thấy những điều mà anh nói khi ra khỏi nhà là lừa dối cô.

“Cục cung, chẳng lẽ em không ngửi thấy mùi thối kia sao? Ăn thứ này vào nhất định sẽ bị đau bụng! Nghe lời anh, chúng ta sẽ đi ăn những thứ khác!” Nhìn cái đầu nhỏ của cô bỗng nhiên cúi thấp xuống, Kiều Trác Phàm cũng khần trương theo.

Từ trước tới giờ anh không có thói quen đi giải thích với người khác, thế nhưng ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối lại phải hạ thấp giọng, ngữ điệu nhẹ nhàng, mang theo đôi chút nịnh nọt cố gắng giải thích.

Hình tượng này nếu như để cho A Vĩ ở bên cạnh biết, tuyệt đối là sẽ bị dọa chết..

Có trời biết, trước giờ Kiều đại thiếu của bọn họ chưa từng dịu dàng với người nào như vậy.

Nhưng mà rất may, mới vừa rồi lúc ra khỏi nhà, Kiều Trác Phàm cảm thấy nếu như mang theo mấy người kia, đoán chừng có lẽ sẽ quấy rầy tới buổi hẹn hò của anh và Tiểu Bảo Bối, cho nên anh đã trực tiếp kêu bọn A Vĩ ở lại nhà trọ nghỉ ngơi.

“Kiều Trác Phàm, nếu như đậu hũ mà không thối thì không gọi là đậu hũ thối nữa rồi!” Tiểu Bảo Bối làm bầm thể hiện sự bất mãn của mình.

Sau khi nói xong những lời này, cô nhìn thấy bộ dạng tốp năm tốp ba những người vào mua xong liền bỏ vào miệng ăn, không tự chủ được nuốt một ngụm nước miếng.

Từ nhỏ tới lớn cô thích ăn đậu hũ thúi nhất.

Mỗi lần đi ra ngoài cùng với Nhạc Dương, hai người bọn họ sẽ đi thẳng tới quán bán đậu hũ thúi.

Không ngờ món đậu hũ thúi mà mình thích nhất lại bị Kiều Trác Phàm ghét bỏ.

“Vốn đã thúi rồi? Vậy thì em còn ăn loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe đó làm cái gì?” Đối với điều này Kiều đại gia rất là bất mãn, vừa nói xong liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Bảo Bối, định kéo cô đi ra khỏi nơi nặng mùi như thế này.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy lời này của anh, lập tức như nghĩ tới điều gì đó.

“Kiều Trác Phàm, không phải anh chưa từng ăn đậu hũ thúi chứ? Món đồ ăn này tuy nghe không được tốt lắm, nhưng mà ăn vào còn ngon hơn cả sầu riêng!”

Tiểu Bảo Bối căn bản không biết, Kiều Trác Phàm vẫn luôn sống ở nước ngoài, chưa từng nếm qua món đậu hũ thúi này, ngay cả tên của nó cũng chưa từng nghe tới.

“Kiều Trác Phàm, để cho em ăn món này đi! Em đảm bảo, ăn thứ này vào sẽ không xảy ra vấn đề gì!” Tiểu Bảo Bối còn lưu luyến quay đầu lại nhìn quầy bán đậu hũ thúi kia. Nhìn một mẻ đậu hũ thúi mới đưa ra kia, cô lại nuốt nước miếng một cái.

Sau đó cô lại nhìn Kiều Trác Phàm một cái.

Khi phát hiện ra vẻ mặt của anh vẫn rồi rắm như trước, cô lại vội vàng nói: “Ông xã...”

Cô vẫn còn nhớ, lần trước cô vừa gọi Kiều Trác Phàm là ‘ông xã’, thì người đàn ông này đã vô cùng vui vẻ.

Trước mắt, Tiểu Bảo Bối vì muốn ăn một miếng đậu hũ thúi, nên cô đã gọi như vậy.

Suy nghĩ của cô rất đơn giản, chỉ muốn ăn một miếng đậu hũ thúi, thuận tiện xem hai chữ này ảnh hưởng tới Kiều Trác Phàm như thế nào.

Sau khi gọi như vậy, Tiểu Bảo Bối vẫn nhìn chằm chằm vào Kiều Trác Phàm.

Một lúc lâu sau vẫn không thấy Kiều Trác Phàm có phản ứng gì, cô đã có chút thất vọng rồi.

Nhưng mà đúng ngay lúc đó, cô lại nghe thấy người đàn ông kia hỏi cô: “Thực sự... Muốn ăn như vậy sao?”

“Vâng, muốn ăn, rất muốn ăn! Muốn ăn tới mức sắp điên lên rồi...” Cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối không ngừng lái nhai.

“Cái đó... Được rồi. Nhưng mà không được ăn nhiều...” Ăn cái thứ thúi như vậy, thực sự không có vấn đề gì sao?

Hơn nữa, cái thứ đậu hũ thúi này, thực sự không phải sẽ khiến cho cái miệng nhỏ của bảo bối nhà anh thúi theo hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Người Khác Đối Xử Với Em Như Thế Nào, Anh Sẽ Hoàn Trả Lại Bọn Họ Như Vậy! (3)

Editor: Táo đỏ phở núi

Thực sự Kiều Trác Phàm lo lắng rất nhiều thứ, nhưng mà nhìn bộ dạng gật đầu như gà tòi của Tiểu Bảo Bối, cuối cùng anh vẫn thỏa hiệp với cô.

“Kiều Trác Phàm, anh tốt quá!” Bỏ lại những lời này, Tiểu Bảo Bối vội vàng chạy về phía quầy bán đậu hũ thúi, “Ông chủ, cho cháu một phầu đậu hũ thúi!”

Cách đó không xa, vang lên giọng nói dịu dàng của Tiểu Bảo Bối.

Mà Kiều Trác Phàm thì vẫn nhìn chằm chằm vào quầy chao với người đến người đi tấp nập, trong mắt vẫn còn chút ghét bỏ!

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối thì đã cầm lấy hũ đậu hũ thúi hoắc kia, khuôn mặt của cô đang phùng mang trợn má lên, hiển nhiên là mới vừa rồi không biết cô đã nhét bao nhiêu miếng đậu hũ vào trong miệng rồi, đang nhai rất hăng say.

Mà Kiều Trác Phàm nhìn khuôn mặt tròn trịa kia của cô, chỉ có thể bất đắc dĩ móc một sấp tiền ra, đưa cho chủ quán đậu hũ thúi.

“Chuyện này...” Chủ quán nhìn chằm chằm vào một sấp tiền lớn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, bày tỏ sự vô lực. Mặc dù đã gặp được những vị khách xa xỉ, nhưng mà chưa từng gặp người nào xa xỉ như vậy.

Cô gái nhỏ kia vừa rồi chỉ kêu mấy miếng đậu hũ thúi, nhưng mà người đàn ông này lại đưa cho ông số tiền còn nhiều hơn số tiền ông kiếm trong một năm.

Bây giờ, chủ quán cũng không biết làm sao.

Mà Kiều Trác Phàm nhìn bộ dạng có chút do dự của ông ta, lập tức lẩm bẩm: “Chẳng lẽ còn không đủ?”

Nói xong anh lại móc ví tiền của mình ra lấy một xấp nữa, lại một lần nữa kín đáo đưa cho vị chủ quán này: “Nhiều tiền mặt như vậy rồi, nếu nhiều hơn thì không còn nữa!”

“Kiều Trác Phàm, nhanh lên đi chứ!” Đầu kia, Tiểu Bảo Bối còn đang hối thúc.

Lần này Kiều đại thiếu không còn tâm tư đâu mà hỏi thiếu bao nhiêu nữa, mà trực tiếp bỏ lại một cái danh thiếp, rồi nói với chủ quán: “Nếu như vẫn không đủ, trực tiếp tới địa chỉ ở trên này tìm tôi là được!” Sau khi bỏ lại những lời này, Kiều đại gia nghênh ngang đuổi theo Tiểu Bảo Bối.

Bỏ lại chủ quán đang sững sờ tại chỗ với hai sấp tiền ở trên tay.

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, cái này thực sự ăn rất ngon. Anh có muốn ném một miếng nhỏ không, chỉ một miếng nhỏ thôi mà!” Thực ra bây giờ Tiểu Bảo Bối vừa muốn chia sẻ mùi vị tuyệt vời của món đậu hũ thúi này với Kiều Trác Phàm lại vừa lo lắng dạ dày của anh sẽ không chịu nổi.

Nhưng mà khi cô vừa đưa miếng đậu hũ này tới trước mặt anh thì vẻ mặt anh lại đầy sự ghét bỏ: “Em ăn đi, thúi chết được!”

Kiều Trác Phàm thề, tối nay trở về nhất định phải kêu Tiểu Bảo Bối đánh răng, hơn nữa phải đánh mười lần mới được!

“Điều này chỉ có thể xem như anh không có lộc ăn. Mấy miếng cuối cùng này, em sẽ ăn hết!” Tiểu Bảo Bối hừ hừ, sau đó cầm lấy miếng đậu hũ mà vừa rồi Kiều Trác Phàm khinh khỉnh bỏ vào trong miệng của mình.

Lập tức cái miếng nhỏ của cô lại chớp chớp nhìn vô cùng vui vẻ!

Nhưng mà khi đi ngang qua cửa hàng bán quần áo nam có tên là ‘MG’ thì Tiểu Bảo Bối dừng bước lại.

Vốn đang ăn rất vui vẻ, cái đầu nhỏ của cô ngúc ngoắc, lúc này trong lòng có chút không được thoải mái.

Đây cũng là do khi đi ngang qua chỗ này cô liền nhớ tới ngày hôm đó khi mà cô và Kiều Trác Phàm trở mặt, lúc đó cô chạy tới chỗ này, đi quanh quẩn ở trước cửa của cửa hàng này, còn khiến cho nhân viên ở cửa hàng này cầm chổi xua đuổi đi.

Nghĩ tới bộ dạng hung thần ác sát của nhân viên kia, Tiểu Bảo Bối khẽ bĩu môi một cái.

Mà Kiều Trác Phàm đi được mấy bước, mới ý thức được cô nhóc này đang tụt lùi ở phía sau không đi theo. Anh cũng chỉ có thể dừng bước lại, đi tới bên cạnh.

“Cục cưng, bị làm sao vậy?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ỉu xiu của cô, Kiều Trác Phàm có chút lo lắng không biết làm sao.

“Có chỗ nào không khỏe hả? Anh đã nói với em rồi, đừng ăn cái gì thúi thúi kia, nhưng mà em vẫn nhất định không chịu nghe lời! Bây giờ thì tốt rồi, bụng bị đau rồi đúng không?”

Kiều Trác Phàm vừa nói những lời này, thì tay cũng định cướp đi hũ đậu hũ thúi ở trên tay của Tiểu Bảo Bối.

Hiển nhiên anh đã hiểu lầm về mặt buồn bực kia của Tiểu Bảo Bối là do thứ không hợp vệ sinh này dẫn tới.

Nhưng mà khi anh định đưa tay ra cầm lấy hũ đậu hũ thúi đi, thì Tiểu Bảo Bối vội vàng giơ tay ra, giữ chặt lấy hũ đậu hũ thúi của mình.

“Kiều Trác Phàm, đừng cướp đồ ăn của em! Anh muốn ăn thì tự đi mua đi...”

“Em là đồ không có lương tâm, anh lo lắng em ăn thứ này sẽ bị đau bụng! Mau đưa nó cho anh...”

“Không đưa...” Hai người ở trước cửa hàng bán quần áo ‘MG’ bắt đầu tranh cãi ầm lên.

Mà ngay lúc này, nhân viên bên trong cửa hàng cũng nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài vội vàng đi ra.

Thật không may người này lại chính là người mà lần trước đã cầm cây chổi đuổi Tiểu Bảo Bối đi. “Các người đang làm gì ở chỗ này?” Mới đầu giọng nói của người này không thân thiện chút nào. Nhất là khi nhìn thấy hũ đậu hũ thối mà hai người này đang tranh giành, sắc mặt của cô ta càng tệ hơn.

Nếu như thứ kia bị đổ xuống ở đây, thì đoán chừng hôm nay doanh số của cửa hàng của bọn họ lại bị giảm đi. Mà bởi vì như vậy đơn hàng của cô ta sẽ không có. Đến đến liên hệ với Tiền hoa hồng tháng này cũng sẽ ít đi.

Chỉ nghĩ tới điều này thôi cô ta đã cảm thấy rất đau đầu rồi.

Vừa lúc đi ra tới cửa nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt đẹp trai của Kiều Trác Phàm, trong nháy mắt vẻ mặt khó chịu của cô ta liền biến mất không thấy tăm hơi đâu.

Thành thật mà nói, lần đầu tiên cô ta nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai như vậy.

Hơn nữa, người đàn ông này cũng rất cao to, khí chất cũng không tệ, quả thật là so với những ngôi sao Hàn Quốc còn đẹp hơn nhiều.

Mà người như vậy cũng chính là bạch mã hoàng tử trong mộng của cô ta.

Vốn đang vô cùng chán ghét hai người này, trong nháy mắt trong mắt của cô ta hiện lên vẻ si mê đối với người đàn ông.

Còn Kiều Trác Phàm ở bên này, căn bản không ý thức được người phụ nữ kia đang nhìn cái gì. Bởi vì tất cả sự chú ý của anh đều tập trung ở trên người của Tiểu Bảo Bối. Hơn nữa anh còn đang suy nghĩ xem làm sao để Tiểu Bảo Bối đồng ý bỏ đi hũ đậu hũ thối kia!

Nhưng mà ngay khi Kiều Trác Phàm đang vẫn còn suy tư về vấn đề này thì Tiểu Bảo Bối lại đột nhiên buông lỏng hũ đậu hũ thối vốn đang nắm chặt ở trong tay, sau đó vội vàng trốn ở sau lưng của Kiều Trác Phàm, đôi bàn tay nhỏ bé của cô cũng níu chặt lấy vạt áo của Kiều Trác Phàm.

“Sao thế?” Kiều Trác Phàm phát hiện ra Tiểu Bảo Bối trốn ở sau lưng anh, tuyệt đối không chỉ đơn giản là xấu hổ không thôi, bởi vì thậm chí anh còn cảm thấy bàn tay nhỏ bé của cô dường như còn đang run rẩy.

“Kiều Trác Phàm, cô ta rất đáng sợ!” Mặc dù đã qua một thời gian rồi, nhưng mà những người hung dữ với cô thì cô lại luôn có ấn tượng rất sâu sắc.

Nhìn cô ta lao ra như vậy, cô lại lo lắng có khi nào cô ta lại cầm cây chổi rồi xua đuổi cô đi giống như lần trước không?

“Đáng sợ?” Kiều Trác Phàm nghe được những lời này của Tiểu Bảo Bối thì có chút khó hiểu. Sau đó anh không thể ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ bán hàng của cửa hàng quần áo ở trước mặt. Đến đến liên hệ với Tiền hoa hồng tháng này cũng sẽ ít đi.

Sau đó người phụ nữ kia thấy Kiều Trác Phàm đang nhìn mình thì vội vàng vén mái tóc, khiến cho mình trở nên đáng yêu và xinh đẹp hơn một chút.

Nhưng mà cô ta lại không hề biết rằng, những hành động của cô ta khi lọt vào mắt của Kiều đại thiếu thì trở thành bộ dạng... Ông ọ làm dáng.

Đối với loại phụ nữ như vậy, Kiều đại thiếu đã nhìn thấy không ít rồi.

Người như vậy có gì đáng sợ sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 184: Người Khác Đối Xử Với Em Như Thế Nào, Anh Sẽ Hoàn Trả Lại Bọn Họ Như Vậy! (4)

Không thèm nhìn người phụ nữ kia thêm chút nào nữa, cánh tay dài của anh đưa về phía Tiểu Bảo Bối ở phía sau, vừa lôi cô ra vừa an ủi: “Cục cưng, không sao đâu! Đừng sợ, có anh ở đây!”

Nhưng mà cho dù anh lôi như thế nào đi nữa thì Tiểu Bảo Bối vẫn cứ nắm chặt lấy ống tay áo của anh, không chịu buông ra. Cái miệng của cô còn nói năng đầy lý lẽ: “Không được, Kiều Trác Phàm! Cô ta sẽ lấy cây chổi để xua đuổi em... Em sợ!”

Mà lời nói này khiến cho đôi mắt của Kiều Trác Phàm khẽ biến đổi.

“Cầm chổi xua đuổi em? Chuyện xảy ra khi nào?”

Dựa theo sự hiểu biết của Kiều Trác Phàm về Tiểu Bảo Bối, thì bình thường nếu như chuyện không xảy ra thì cô tuyệt đối không nói không thành có

được.

Nói như vậy thì khẳng định người này đã làm ra chuyện gì đó với bảo bối nhà anh nên mới khiến cho cô sợ hãi như vậy.

Nghĩ tới chuyện người mà Kiều Trác Phàm nâng niu ở trong lòng bàn tay vậy mà lại bị người ta bắt nạt như vậy, một lần nữa ánh mắt của Kiều Trác Phàm tối lại.

Mà Tiểu Bảo Bối núp ở sau lưng của anh vừa lúc đó cũng nức nức nở nở nói: “Ngày đó chúng ta cãi nhau, em chạy ra ngoài. Thấy ở chỗ này sáng đèn nên em muốn đứng ở chỗ này lâu hơn một chút. Nhưng mà cô ta lại cầm cây chổi, muốn đánh em...”

Nói xong câu cuối cùng kia, Tiểu Bảo Bối lại nhớ tới đêm khùng bỏ kia, nên nức nở khóc.

Mà đột nhiên Kiều Trác Phàm cũng liên tưởng tới, ngày hôm đó anh cãi nhau với Tiểu Bảo Bối là bởi vì cô không chịu cho anh.

Dưới cơn nóng giận anh liền đi ra khỏi nhà. Sau đó anh đi tìm mấy người Đàm Duật. Chờ tới khi anh tìm được Tiểu Bảo Bối, thì phát hiện ra cô đang ngồi xỏm khóc ở ven đường.

Khi đó anh còn tưởng rằng cô bị tên côn đồ kia bắt nạt, Nhưng mà bây giờ Kiều Trác Phàm nghĩ lại đầu đuôi chuyện ngày hôm đó. Thì ra, Tiểu Bảo Bối lại bị người phụ nữ này bắt nạt cho nên mới khóc thành mứt ướt như vậy?

Rất tốt!

Hôm nay ngược lại Kiều Trác Phàm anh lại muốn nhìn xem thử, lúc này anh ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối, xem có người nào dám làm cái gì với cục cưng nhà anh hay không.

Trong lúc tức giận, Kiều Trác Phàm ném hũ đậu hũ thối ở trong tay qua một bên, sau đó nổi giận đùng đùng kéo Tiểu Bảo Bối đi về phía cửa hàng.

“Kiều Trác Phàm, anh muốn làm gì vậy?” Tiểu Bảo Bối ở phía sau có chút sợ hãi.

Nhất là lúc cô đi ngang qua người phụ nữ kia, lòng tơ của cô dựng ngược hết cả lên.

“Không làm gì cả, chỉ là muốn xem mấy bộ quần áo!” Lúc nói những lời này, ánh mắt của Kiều Trác Phàm như có điều suy nghĩ khẽ nhìn lướt qua cô gái nhân viên cửa hàng kia.

Một câu nói như vậy tất nhiên là khiến cho người phụ nữ kia chú ý.

Lập tức trên mặt của cô ta là nụ cười nịnh nọt, nhìn vô cùng lãng lợ diêm dúa.

Giống như là người đàn ông có dáng dấp tốt như vậy, lại rất có khí chất, nếu như anh có thể mua quần áo trong cửa hàng của bọn họ, sau này trở thành khách quen, vậy thì cô phải là cô có thể gần gũi được ban lộc hay không?

Chỉ nghĩ tới điều này thôi, trong mắt của người phụ nữ lại tràn đầy sự vui vẻ.

“Thưa ngài, đây là sản phẩm mới nhất trong cửa hàng của chúng tôi. Xin mời ngài xem một chút...” Người phụ nữ nhìn thấy Kiều Trác Phàm đi tới, vội vàng giới thiệu mấy thứ mà cô ta cảm thấy phù hợp với Kiều Trác Phàm, rồi đi theo ở phía sau.

Còn Tiểu Bảo Bối thì có chút buồn bực.

Rốt cuộc Kiều Trác Phàm mang theo cô vào đây để làm cái gì?

Biết rõ là cô không thích nơi này mà vẫn muốn vào mua quần áo ở đây?

Chẳng lẽ người đàn ông này còn muốn giúp người phụ nữ đã bắt nạt Tiểu Bảo Bối cô kiếm được nhiều tiền hay sao?

Nhưng mà khi nghĩ tới khả năng khó có thể xảy ra này thì trong lòng của Tiểu Bảo Bối có chút chua xót.

Dưới cơn nóng giận cô đã trực tiếp gạt tay của Kiều Trác Phàm ra.

Hừ hừ...

Tiểu Bảo Bối muốn thể hiện rõ ràng lập trường của mình, nếu như muốn Tiểu Bảo Bối cô thì đừng có mà mua quần áo của người phụ nữ kia.

Mà lúc này Kiều Trác Phàm cũng xoay người lại, nhưng mà cũng không vội vàng muốn nắm tay của cô. Anh chỉ nháy nháy mắt với Tiểu Bảo Bối, ý muốn nói: Chờ xem kịch vui!

Lần này Tiểu Bảo Bối cũng sờ.

Có cái gì hay đâu mà xem?

“Thưa ngài, nếu như ngài thích, thì có thể vào bên trong để thử một chút. Ở chỗ của chúng tôi, có phòng chuyên thử đồ...” Nữ nhân viên kia hình như không hề ý thức được cái nháy mắt của Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối có ý gì, nên lại nói thêm.

Đương nhiên, vào lúc này cô gái kia đang gấp rút muốn thể hiện bản thân mình: “Đúng rồi, tôi là nhân viên của cửa hàng MG, tôi họ Trần, tên là Tiểu Tuệ! Sau này nếu như ngài có cần cái gì, hoan nghênh tìm tôi bất cứ lúc nào...” Nói xong, cô ta còn cung kính đưa danh thiếp của mình cho Kiều Trác Phàm.

“Chủ của các cô có ở đây không? Tôi có chuyện muốn trao đổi một chút!” Lúc Kiều Trác Phàm nói những lời này với cô ta thì ánh mắt lại nhìn Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối bấu môi một cái, vẻ mặt cô đầy lửa giận. Từ lúc đi vào cửa hàng này tới giờ, người phụ nữ kia vẫn một mực đi theo phía sau Kiều Trác Phàm, coi sự tồn tại của cô như không có.

Điều này không phải quá rõ ràng rồi hay sao, người ta bắt đầu mê mẩn sắc đẹp của Kiều Trác Phàm?

Điều này bảo một người làm vợ như Tiểu Bảo Bối cô làm sao có thể không tức giận được cơ chứ?

Lập tức, Tiểu Bảo Bối giống như là bị kích thích trở nên rất tức giận. Nhất là trong đôi mắt xinh đẹp kia của cô đang bùng bùng lửa giận, giống như là đang cảnh cáo Kiều Trác Phàm: “Nếu như anh dám mua quần áo ở cửa hàng của cô ta, thì anh nhất định sẽ phải chết!” Táo đồ le^e quy do^nn.

Đĩ nhiên đối với lời cảnh báo của cô nhóc này, Kiều Trác Phàm bày tỏ có chút bất đắc dĩ.

Nhưng mà màn kịch này, anh vẫn cứ muốn diễn, Đồng thời anh cũng không muốn trêu chọc cho cô nhóc này không vui.

Cho nên đối với những bộ quần áo mà nữ nhân viên kia giới thiệu, ngay cả nhìn anh cũng chưa thèm nhìn tới. Chứ nói chi là cầm lấy.

Mà phản ứng này của Kiều Trác Phàm, đã khiến cho Tiểu Bảo Bối hài lòng không ít. Và cũng vì vậy ngọn lửa giận trong đôi mắt cô cũng giảm đi một chút.

“Ông chủ của chúng tôi bây giờ không có ở đây. Nhưng mà nếu như ngài cần cái gì, cũng có thể nói với tôi!” Trần Tiểu Tuệ rất muốn thể hiện bản thân ở trước mặt Kiều Trác Phàm, cho nên đã nói như vậy để lưu lại ấn tượng sâu hơn đối với Kiều Trác Phàm.

“Chuyện này, trên cơ bản chỉ có thể nói với ông chủ của các cô thì mới được!” Nhìn lướt qua vài bộ quần áo ở trên tay của cô ta, trong đôi mắt anh khẽ hiện lên vài tia sắc bén.

“Chuyện đó... Vậy được rồi. Bây giờ tôi sẽ điện thoại cho ông chủ của chúng tôi tới được không?”

Lúc nói những lời này cô ta có chút không muốn.

Một người đẹp trai như vậy ở bên cạnh, dĩ nhiên là cô ta muốn độc chiếm.

Nếu như ông chủ tới đây, không phải là cô ta sẽ không có cơ hội được ở cùng trai đẹp nữa hay sao.

“Không cần, chỉ cần đưa số điện thoại của ông ta cho tôi là được!”

“Được, chờ một chút...”

“Điện thoại của ông chủ tôi là số 189xxxxx!” Sau khi đọc một dãy số xong, Trần Tiểu Tuệ còn đang đợi xem Kiều Trác Phàm có gọi điện cho ông chủ của cô ta không. Táo đồ le^e quy do^nn.

Ngoài dự đoán của cô ta, điện thoại của Kiều Trác Phàm là gọi cho...

“A Vĩ, là tôi! Là như vậy, tôi đang ở một cửa hàng có tên là MG. Bây giờ cậu hãy gọi điện thoại cho cái số điện thoại mà tôi vừa nhắn cho cậu.”

Lúc nói tới đây Kiều Trác Phàm lại dừng lại một chút. Ánh mắt dừng lại ở trên người của Tiểu Bảo Bối. Đầu bên kia điện thoại không biết A Vĩ nói cái gì với anh, nên anh ta mấp máy môi nói: “Nói cái gì à? Tôi nghĩ một chút đã! Nói là tôi muốn mua cái cửa hàng này...”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Chương 81.5

Editor: Táo đồ phổ núi

Nghe thấy Kiều Trác Phàm nói những lời này, ánh mắt của Trần Tiểu Tuệ chợt hiện lên sự vui mừng.

Chuyện này nếu như đổi thành một người đẹp trai như vậy làm ông chủ của cô, đối với cô chỉ có chỗ tốt chứ không có chỗ nào xấu cả.

Mà lúc này Tiểu Bảo Bối lại không có động tĩnh gì cả. Bởi vì cô đã nhận được ánh mắt của Kiều Trác Phàm ý bảo cô hãy yên tâm đừng nóng vội.

Nhưng mà người bên kia điện thoại không biết đã nói cái gì đó mà khiến cho Kiều Trác Phàm từ lúc vào tới giờ luôn căng thẳng lúc này lại nở nụ cười.

Nụ cười kia sáng chói và đẹp mắt giống như là trong khoảnh khắc pháo hoa nổ rộ lên, khiến cho người ta không thể dời mắt đi được.

Lúc mà Trần Tiểu Tuệ vẫn đang còn chìm đắm trong nụ cười của người đàn ông này, thì lại nghe thấy người đàn ông này nói: “Mua cửa hàng này cũng không để làm cái gì cả. Chỉ là nhìn thấy ngựa mất với nữ nhân viên tên là Trần Tiểu Tuệ ở đây cho nên muốn đuổi cô ta ra khỏi cửa hàng mà thôi!”

Người đẹp là rắn rết, đây là lần đầu tiên Trần Tiểu Tuệ hiểu rõ ý nghĩa của từ này.

Cô ta không thể ngờ được, một người đàn ông nhìn đẹp trai như vậy lại có thể nói ra được những lời tàn nhẫn như thế.

Trần Tiểu Tuệ chỉ biết là, từ lúc người đàn ông này bước vào cửa hàng tới giờ, cô cũng không nói thêm lời nào nữa, tại sao người đàn ông này lại cảm thấy cô ngựa mất?

Mà Tiểu Bảo Bối nghe tới đó lập tức cảm thấy sáng khoái.

Cô còn nghĩ không biết vì sao Kiều Trác Phàm lại dắt cô vào đây, thì ra là muốn xả giận giúp cô sao? Dienx dandf Kê quyu dong

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối chỉ đoán đúng phần đầu, chứ không đoán được phần sau.

“Cho cậu thời gian là năm phút, lập tức làm xong cho tôi!” Lúc nói xong những lời này, Kiều Trác Phàm cúp điện thoại.

Mà vào lúc này, Trần Tiểu Tuệ đang tức giận ngút trời.

“Tại sao? Tôi không làm điều gì có lỗi với anh, tại sao anh phải làm như vậy . . .”

“Cũng không vì cái gì, đã nói là nhìn cô thấy ngựa mất mà thôi!” Kiều đại thiếu làm việc, từ trước tới giờ đều không có thói quen giải thích mọi chuyện với người khác.

Lúc nói những lời này, ánh mắt của anh nhìn khắp một lượt xung quanh cửa hàng, không biết là đang tìm cái gì.

“Anh cho rằng anh có vài đồng tiền dơ bẩn thì giỏi lắm sao? Ông chủ của chúng tôi cũng không thiếu tiền.” Hơn nữa cô còn là nhân viên kỳ cựu ở đây.

Dưới tình huống bình thường, ông chủ tuyệt đối sẽ không tùy tiện đuổi nhân viên kỳ cựu đi đâu.

Còn nữa, cô vẫn nghĩ rằng người đàn ông này chỉ cho người đàn ông trong điện thoại thời gian có năm phút thôi.

Cho dù người kia có là thần đi nữa thì cũng không thể xử lý những thủ tục này nhanh như vậy được.

Chỉ nghĩ như vậy, trong lòng cô ta lại được an ủi biết bao nhiêu.

Mà Kiều Trác Phàm thì không thêm để ý tới sự tức giận của cô ta, mà lại đi về một hướng khác trong cửa hàng.

Vào khoảng bốn phút sau, điện thoại di động của Kiều Trác Phàm lại vang lên một lần nữa.

A Vĩ ở đầu bên kia điện thoại nói: “Đều đã làm xong!”

Kiều đại gia lộ ra bộ dạng tươi cười thoải mái, nhân tiện nói: “Vất vả cho cậu rồi!”

Nhìn bộ dạng tươi cười của người đàn ông khi nói chuyện điện thoại, trong lòng của Trần Tiểu Tuệ không khỏi có chút lo lắng.

Chẳng lẽ cửa hàng này thực sự bị anh ta mua rồi?

Cùng thời gian đó, điện thoại di động của Trần Tiểu Tuệ cũng vang lên.

Là ông chủ gọi điện thoại tới, ý tứ của ông ta đại khái như sau: “Bây giờ cửa hàng của ông ta đã bị người đàn ông đang ở trong cửa hàng mua rồi, sau này mọi chuyện không do ông ta quản lý nữa.”

Trần Tiểu Tuệ có chút không phục: “Ông chủ, tại sao đột nhiên ngài lại đem bán cửa hàng đi như vậy?” Thật ra điều mà cô ta muốn chất vấn chính là “Sau này tôi phải làm cái gì bây giờ!”

Nhưng mà chưa kịp nói hết những lời này thì đầu bên kia đã cúp điện thoại rồi, cho dù cô ta có gầm rú lên như thế nào thì cũng không ai thèm để ý tới.

Mà khi cô ta vẫn còn chưa hồi phục tinh thần lại từ trong tin tức phải nghĩ việc thì lại nhìn thấy người đàn ông đi tới góc của cửa hàng cầm lấy một cây chổi đi ra.

Lúc Tiểu Bảo Bối và Trần Tiểu Tuệ không biết là người đàn ông này rốt cục là đang làm cái gì, thì người đàn ông này đã đem cây chổi đưa cho Tiểu Bảo Bối.

“Đây là . . .” Cầm cây chổi mà Kiều Trác Phàm vừa mới đưa, Tiểu Bảo Bối có chút lưỡng cố.

Mà người đàn ông kia thì một giây sau nở một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành với cô: “Cục cưng, sau này anh cũng sẽ không khiến cho em bị ám ức nữa. Người khác đối xử với em như thế nào, thì anh sẽ hoàn trả lại cho bọn họ như thế . . .”

Lúc nói xong những lời cuối cùng, ánh mắt của Kiều Trác Phàm hướng về phía Trần Tiểu Tuệ đang không biết làm sao ở bên cạnh.

Trong tích tắc, nét tươi cười trên khuôn mặt của người đàn ông không còn sót lại chút gì. Nhưng mà điều càng khiến cho người ta sợ hãi đó chính là sự lạnh lùng trong ánh mắt của anh, so với gió thu còn vô tình hơn . . .

Cuối cùng, người nhân viên có tên là Trần Tiểu Tuệ kia, tất nhiên là không thể tiếp tục công việc ở cửa hàng bán quần áo này nữa.

Mà Tiểu Bảo Bối thì một ngày nào đó đột nhiên ý thức được, một câu nói của mình có ảnh hưởng rất lớn tới Kiều Trác Phàm . . .

- - Đường phân cách - - , d,0dy!q.d.

"Kiều thiếu, chào buổi sáng!"

"Kiều thiếu, buổi sáng tốt lành..."

"Kiều thiếu..."

Cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng đã đi làm ở tập đoàn Đế Phàm, điều này khiến cho tất cả mọi người từ trên tới dưới của tập đoàn Đế Phàm đều cảm thấy vui vẻ.

Mà cũng giống như khoảng thời gian trước, lúc Kiều Trác Phàm đi làm phía sau cũng dẫn theo một cái đuôi nhỏ.

Tiểu Bảo Bối mặc một bộ váy liền màu hồng nhạt đi ở phía sau anh, ở thắt lưng còn mang theo một cái túi xách hồ ly mà cô thích.

Mặc dù tập đoàn Đế Phàm không yêu cầu mặc một kiểu đồng phục giống như ở Tiểu Thị, nhưng mà cũng không có người nào mặc một bộ quần áo đáng yêu như Tiểu Bảo Bối.

Cho nên Tiểu Bảo Bối đi theo ở sau lưng Kiều Trác Phàm, cũng khiến cho nhiều người lặng lẽ quan sát.

Nhưng mà đối với lần này Tiểu Bảo Bối hết sức bất đắc dĩ.

Bây giờ quần áo của cô đều là do Kiều Trác Phàm chuẩn bị.

“Ồ, Kiều thiếu dẫn theo con thỏ hồng đi làm sao?” Lúc này Anna đi một đôi giày cao gót tiến vào, nhìn thấy một bóng dáng màu hồng nhạt ở trên ghế sofa, nên liền nói như vậy.

Một câu nói như vậy đã chọc cho cô nhóc đang ngồi trên ghế sofa xấu hổ không thôi.

“Dẫn theo bà xã tới làm, không có vấn đề gì chứ?” Đã đồng ý với Tiểu Bảo Bối, ở trước mặt những người khác ở trong công ty không cần phải đề cập tới mối quan hệ hôn nhân của bọn họ, đỡ phải khiến cho người ta nói ra nói vào. Nhưng mà ở trước mặt của người quen, Kiều đại thiếu cảm thấy không cần phải nói dối.

Lúc nói tới đây, trước mặt của Anna, Kiều đại thiếu còn đá lông nheo với Tiểu Bảo Bối.

Chọc cho cô đỏ mặt giống như tôm luộc chín vậy. Cái đầu nhỏ của cô cúi gằm xuống không dám ngẩng lên.

“Dạ dạ da, anh dẫn theo bà xã của anh đi làm không có vấn đề gì cả. Nhưng mà Kiều đại thiếu à, khó lắm anh mới trở lại công ty được một chuyến, có thể xử lý chuyện của công ty trước được không?” Phải biết là, mấy ngày nay Kiều Trác Phàm không tới công ty, một mình Anna phải xử lý hết bận rộn tới mức sắp điên rồi. Cũng vì điều này mà hai ngày nay cô không nhìn thấy mặt của anh Duật nhà cô rồi.

“Được rồi. Trước tiên cô hãy lấy lịch trình ngày hôm nay cho tôi xem” Kiều Trác Phàm thoáng nhìn qua cô nhóc đang xấu hổ cúi đầu xuống ở trên ghế sofa, nhún vai nói.

“Lịch trình cứ gác qua một bên đã. Hai ngày nay có một người họ Diêm vẫn luôn tìm anh. Tôi nghĩ là hôm nay anh cần phải bỏ ra chút thời gian rảnh để

xử lý hợp đồng này, tôi đã báo cho anh ta tới thẳng phòng làm việc của anh rồi . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Cả Thế Giới Cũng Biết Anh Yêu Em, Duy Chỉ Có Em Là Không Biết

Editor: Táo đỏ phổ núi

"Kiều Trác Phàm, nhìn anh có vẻ rất bận rộn!" Sau khi Anna rời khỏi, Tiểu Bảo Bối đi vòng từ ghế sofa lại trước bàn làm việc của Kiều Trác Phàm.

Lúc này cái túi xách hồ ly đáng yêu kia đã bị cô ném ở trên ghế sofa.

"Đương nhiên! Mỗi ngày anh phải xử lý rất nhiều công việc . . ." Trừ tập đoàn Đế Phàm ra, còn có cái khác nữa.

Nhưng mà những thứ đằng sau kia, tạm thời Kiều Trác Phàm không có ý định nói cho Tiểu Bảo Bối biết.

Theo ý của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối căn bản vẫn là một cô bé vẫn chưa đủ trưởng thành. Nếu như để cho cô biết quá nhiều chuyện chỉ làm bất lợi cho sự trưởng thành của cô.

"Thật sự có nhiều việc như vậy sao? Có muốn em giúp anh một chút hay không?" Nhìn thấy Kiều Trác Phàm vẫn luôn vui đùa ở trước bàn làm việc, gỡ máy tính lạch cạch.

Tốc độ đánh máy của anh rất nhanh, Tiểu Bảo Bối cảm giác được mình không thể nào theo kịp được tiết tấu của anh.

"Em xác định có thể làm được giống như anh?" Cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng dừng lại mọi động tác ở trong tay, ngẩng đầu lên nhìn cô gái đang chống hai tay lên cằm ghé đầu vào bên cạnh anh.

Thật ra câu nói này của Kiều Trác Phàm không có ý gì khác.

Anh chỉ cảm thấy, với độ tuổi này của Tiểu Bảo Bối, thì nên không có vương bận gì, không cần phải có chút tâm cơ nào chỉ cần vô tư vui đùa mới đúng.

Cho nên anh căn bản không có ý định để cho cô tiếp xúc với những chuyện lộn xộn này.

Nhưng mà khi Tiểu Bảo Bối nghe thấy những lời này, thì cô lại cảm thấy Kiều Trác Phàm đang sĩ nhục chỉ số thông minh của cô, đang xem thường cô.

"Mặc dù em không thể làm giống như anh được, nhưng mà người ta cũng sẽ cố gắng hết sức!" Nếu không sau này mỗi ngày tới đây, cô ngoại trừ ăn sữa chua ra thì cũng không có việc gì để làm nữa.

Suốt ngày trừ việc đi dạo khắp nơi bên ngoài tập đoàn Đế Phàm ra, thì chính là ở chỗ này ăn trái cây và đồ ăn vặt mà Kiều Trác Phàm sai người chuẩn bị cho.

Mới chỉ có mấy ngày thôi mà Tiểu Bảo Bối cảm giác là mình đã béo lên rất nhiều rồi.

Cô có cảm giác nếu như mình vẫn cứ tiếp tục ngây ngốc ở chỗ này như vậy thì một ngày nào đó cô sẽ trở thành một con heo.

Trừ chuyện đó ra thì cô thực sự muốn giúp đỡ cho Kiều Trác Phàm.

Mấy ngày ở trong phòng làm việc của anh, cô cũng thấy người đàn ông này bận rộn tới mức tới mất tới mũi lại.

Mỗi ngày trừ lúc ăn và uống cà phê ra thì lúc nào anh cũng chăm chăm ở trước màn hình máy vi tính, lạch cạch xử lý công việc. Chỉ nhìn anh như vậy Tiểu Bảo Bối cũng đoán ra được bệnh đau dạ dày của anh là từ đâu mà tới.

Cho nên, từ lúc bệnh của Kiều Trác Phàm tốt lên, cô liền hạ quyết tâm phải giúp đỡ anh thật nhiều.

"Anh không cần phải xem thường em, nếu như không có cơ hội bộc phát ra khả năng thì ngay cả em cũng không biết tiềm lực của mình có bao nhiêu!" Thấy Kiều Trác Phàm không có phản ứng gì, cô lại lăm bằm.

Sau khi nghe câu nói này, cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng hiểu vì sao môi của cô lại dẩu lên cao như vậy rồi.

Thì ra là cô cho là anh đang xem thường cô?

“Lại đây . . .”

Đột nhiên bàn tay của Kiều Trác Phàm dờn khỏi bàn phím, vẫy vẫy tay với cô.

Tiểu Bảo Bối nghiêng đầu, cô không thèm lại đâu!

Mới vừa rồi mới bị anh xem thường xong, bây giờ anh ngoắc tay với cô thì cô sẽ phải qua đó sao?

Để tỏ ra mình là một người có nguyên tắc, Tiểu Bảo Bối vẫn tiếp tục lắc đầu, thể hiện bây giờ cô không thèm quan tâm tới người mới vừa nãy còn xem thường cô.

Cuối cùng Kiều Trác Phàm chỉ có thể tiến lên, dắt cô lại trước ghế làm việc của mình.

Anh ôm lấy đầu vai của cô nói: “Như vậy đã cảm thấy anh xem thường em sao? Ngốc thế!”

“Chẳng lẽ không phải anh đang xem thường em hay sao?” Giọng nói của cô vẫn không tốt hơn chút nào.

“Thật ra anh cảm thấy, con gái thì không cần phải làm mấy công việc phức tạp như vậy, chỉ cần làm những việc giống như bây giờ, mỗi ngày nếm một chút sửa chữa, rồi sau đó đưa cho anh một số ý kiến, không phải là rất tốt hay sao?” Anh vừa nheo khuôn mặt giống như cái bánh bao vừa nói.

Đôi mắt xinh đẹp cong lên, nhìn rất vui vẻ.

Nhìn thấy như vậy thì bạn có thể hiểu được rằng Kiều Trác Phàm đang bày ra vẻ mặt nịnh nọt đối với cô rồi đó.

Thật ra trước kia anh cũng không bỏ được Tiểu Bảo Bối, hàng năm vào ngày sinh nhật cô thì anh sẽ trở về, lặng lẽ để ở trước cửa nhà cô một phần quà sinh nhật, sau đó lại lặng lẽ ẩn nấp vào chỗ nào đó quan sát sắc mặt của cô. Die enda anl eequ uyd onn

Nhưng mà mỗi khi sinh nhật cô lại nhìn thấy người mà Tiểu Bảo Bối mời tới là Quý Xuyên thì trong lòng anh lại vô cùng khó chịu.

Nhất là lúc biết được Tiểu Bảo Bối muốn nói chuyện yêu đương với người đàn ông kia, thì Kiều Trác Phàm cảm thấy thế giới của mình đã bị người ta cướp đi tất cả ánh sáng.

Khi đó mỗi đêm anh đều tới các quán rượu để mua say, mỗi đêm đều không say không về. Mà ban ngày thì anh lại giống như một người đeo mặt nạ lên trên khuôn mặt của mình vậy, làm như không có chuyện gì, vẫn tới công ty khiến cho mình thật bận rộn.

Cuộc sống như vậy cứ liên tục tiếp diễn. Cuối cùng mới khiến cho căn bệnh đau dạ dày của anh xuất hiện.

Nói cho cùng, căn bệnh đau dạ dày này của anh là do Tiểu Bảo Bối đưa tới. Chỉ là cô không biết gì mà thôi.

Thậm chí có một lần anh vì bệnh đau dạ dày này mà thiếu chút nữa thì bị nguy kịch.

Chuyện này, ngay cả ông cụ nhà họ Kiều cũng bị kinh động tới.

Cũng chính vì lần đó mà những người ở bên cạnh Kiều Trác Phàm đều biết đến sự tồn tại của người phụ nữ tên là Tiểu Bảo Bối.

Thậm chí ông cụ Kiều còn tức giận tới mức định trời người phụ nữ tên là Tiểu Bảo Bối kia đưa tới cho thẳng nhóc nhà họ Kiều bọn họ.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại nói, nếu như có được tình yêu một cách miễn cưỡng như vậy thì anh không cần.

Cũng chính vì điều này cho nên trên cơ bản tất cả mọi người đều biết là Kiều Trác Phàm yêu Tiểu Bảo Bối, nhưng mà chỉ có Tiểu Bảo Bối là không biết mà thôi.

Thậm chí sau khi biết được Kiều Trác Phàm mắc bệnh đau dạ dày, bọn họ đã khuyên Kiều Trác Phàm không ít lần, phụ nữ trên đời này thiếu gì, tại sao lại phải sống chết ở trên người của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà theo ý của Kiều Trác Phàm, bọn họ đâu có hiểu được rằng, phụ nữ trên đời này có rất nhiều nhưng mà anh chỉ yêu có mỗi một người là Tiểu Bảo Bối. . . Die nd da nl e q uuydo n

Nhưng mà cuối cùng anh vẫn dùng sức mạnh để ép buộc Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh mình. Mặc dù hành động này có chút đi ngược với ý nguyện ban đầu của anh, nhưng mà bây giờ cảm giác của Tiểu Bảo Bối đối với anh cũng không tệ.

Thỉnh thoảng cô còn có thể nũng nịu với anh.

Thật ra nếu như Tiểu Bảo Bối thông minh hơn một tí xíu nữa, thì cô nhất định sẽ phát hiện ra Kiều Trác Phàm thường xuyên cười ngậy ngô với cô.

Nói tóm lại, bây giờ Kiều Trác Phàm rất hài lòng đối với sự phát triển của mình và Tiểu Bảo Bối, hơn nữa còn rất là hài lòng.

“Không muốn, em chỉ muốn giúp đỡ anh thôi!” Đường như Tiểu Bảo Bối rất chấp nhất vấn đề này.

Bây giờ cho dù anh có ôm cô, đồ dành cô đi nữa thì cô vẫn tránh né.

Cuối cùng, Kiều Trác Phàm chỉ có thể bắt đắc dĩ thỏa hiệp: “Cục cưng, thực sự muốn giúp đỡ anh như vậy sao?”

“Ừ! Phụ giúp anh, thì anh có thể hoàn thành công việc một cách nhanh hơn!” Tiểu Bảo Bối trả lời không chút do dự.

Mà Kiều Trác Phàm khi nghe được những lời này của cô, trong ánh mắt của anh đột nhiên lóe sáng lên.

Cục cưng của anh hình như cũng biết quan tâm anh!

Đột nhiên Kiều Trác Phàm ôm lấy cô, tiện đà còn hôn lên môi của cô . . .

Trong nháy mắt đôi môi của anh tiếp xúc với cánh môi của cô, Tiểu Bảo Bối trừng lớn mắt lên.

Ngoài trừ vì hành động đột ngột này của Kiều Trác Phàm, thì cô còn cảm thấy tim của mình dường như đang đập loạn nhịp . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 187: Cả Thế Giới Cũng Biết Anh Yêu Em, Duy Chỉ Có Em Là Không Biết

Editor: Táo đỏ phở núi

Thật lâu sau, Kiều Trác Phàm mới lưu luyến rời khỏi môi của cô, lúc này mặt của Tiểu Bảo Bối đã đỏ bừng lên.

“Kiều Trác Phàm . . .” Tựa vào trong lòng của anh, cô đắm những quả đắm nhỏ lên ngực của anh, dùng hành động này để thể hiện sự kháng nghị của mình.

Nhưng mà mặc kệ cô làm cái gì đi nữa, thì trong mắt của Kiều Trác Phàm vẫn đều là tốt nhất. Như vậy có thể hiểu đại khái là trong mắt tình nhân chính là Tây Thi.

Sau khi cầm lấy bàn tay đang đập lên ngực của mình, đưa lên trên miệng hôn một cái, anh đột nhiên nói: “Không phải đã nói là muốn giúp anh sao?”

Bởi vì nụ hôn vừa rồi, khiến cho thân thể anh có phản ứng, nên bây giờ giọng nói của anh trở nên khàn khàn.

Nhưng mà giọng nói như vậy chẳng những không ảnh hưởng tới cảm giác của Kiều Trác Phàm tạo ra cho người ta, mà ngược lại càng khiến cho anh có thêm đôi chút cuồng dã.

“Thực sự muốn em phụ giúp sao?” Tiểu Bảo Bối nghe thấy giọng nói nỉ non kia, mặc dù khuôn mặt của cô vẫn còn nóng ran, nhưng mà lại nhanh chóng vui mừng với ý thỏa hiệp trong lời nói của Kiều Trác Phàm.

“Đương nhiên. Chỉ cần em không ghét bỏ việc tới tập đoàn Đế Phàm, thì có thể lãnh lương hai bên luôn!”

Nhìn thấy cô cười, trên mặt của anh cũng lập tức cười tươi.

Chỉ cần Tiểu Bảo Bối có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, cho dù cô có quậy như thế nào đi nữa, thì Kiều Trác Phàm anh cũng sẽ chiều cô tới cùng.

“Tổng giám đốc Kiều, cứ yên tâm giao nhiệm vụ cho tôi. Tiểu Bảo Bối tôi nhất định sẽ chịu đựng mọi vất vả để hoàn thành công việc thật tốt!” Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy lời kia của Kiều Trác Phàm, thì cô liền cung kính hành lễ với anh.

Nhìn như vậy Kiều Trác Phàm cười càng tươi hơn.

“Ừ, không tệ! Bây giờ, trước tiên hãy đưa tập văn kiện này tới phòng kế hoạch và phòng kế toán ở bên cạnh!” Xoa xoa cái đầu nhỏ đáng yêu của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm lập tức cầm lấy tập văn kiện mà mình đã xử lý xong xuôi, đưa cho Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối nhìn chằm chằm vào tập văn kiện bị đưa tới ở trên tay, lập tức cảm thấy bối rối: “Tại sao lại giống như chân chạy vật thể này?”

Cô còn tưởng rằng Kiều Trác Phàm sẽ đưa cho cô tập tài liệu với những dòng chữ dày đặc, để cho cô tha hồ mà phát huy chứ!

“Sao thế? Bây giờ lại không vui? Không biết vừa rồi là ai nói, sẽ chịu đựng mọi vất vả!” Tất nhiên Kiều đại gia hiểu rõ trong lòng của Tiểu Bảo Bối suy nghĩ cái gì.

Nhưng mà anh lo lắng, những văn kiện mà anh xử lý đều có một số từ ngữ chuyên môn.

Tiểu Bảo Bối chưa từng tiếp xúc qua lĩnh vực này, xem có thể hiểu được sao?

“Đúng là có nói như vậy, nhưng mà làm chuyện không có chút kỹ thuật mà chuyên môn nào, cảm giác như anh thật sự xem thường em!” Cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối lại một lần nữa bĩu lại.

Vốn là muốn thay Kiều Trác Phàm xử lý một đồng công việc kia, bây giờ những chuyện này lại khiến cho cô không tránh khỏi có chút bị tổn thương lòng tự trọng.

“Em cho rằng chuyện này rất nhỏ? Sau khi đưa mấy văn kiện này tới hai bộ phận kia xong, còn có chuyện khác cần phải làm nữa!” Kiều Trác Phàm nhìn về mặt có chút thất vọng của cô, thì vội nói.

“Thật sao?” Nghe nói như thế, Tiểu Bảo Bối vội vàng ngừng cái đầu vốn đang cúi thấp lên một lần nữa.

“Vây để em đi giao những tập văn kiện này đã!” Nói xong, cô liền không đợi Kiều Trác Phàm đáp lại, đã vội vàng ôm tập văn kiện trên tay đi ra phía bên ngoài. Lúc này trong miệng của cô còn khê thì thầm bài hát mà cô thích nhất: “Con dê vui vẻ, con dê xinh đẹp, con dê lười biếng . . .” Mà cái đuôi ngựa ở sau đầu của cô cũng ngoe nguẩy, chứng tỏ rằng tâm trạng lúc này của cô không tệ . . .

Nhưng mà lúc Tiểu Bảo Bối vui vẻ rời đi, không hề phát hiện ra người đàn ông vừa mới nói chuyện với cô ở phía sau, lúc này đang nhìn đồng văn kiện lộn xộn kia, có chút đau đầu. Bởi vì anh suy nghĩ, rốt cuộc mình nên tìm công việc gì, mới khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy anh không xem thường cô, đồng thời lại không cần phải lo lắng cô làm cho công ty trở nên rối loạn?

- - Đường phân cách - -

“Hay là, lấy công ty sửa chữa?” Kiều Trác Phàm suy đi nghĩ lại, cuối cùng tìm từ trong một đồng lớn giấy tờ ở trên bàn lấy ra tập tài liệu của công ty sửa chữa.

Nhớ ngày đó, mua mấy công ty này là bởi vì anh biết được Tiểu Bảo Bối thích ăn sữa chua, cho nên anh mới bảo A Vĩ thu mua nhiều công ty sửa chữa như vậy chỉ trong một đêm, chỉ để cho Tiểu Bảo Bối được vui vẻ.

Nhưng mà bây giờ anh lại cảm thấy, có thể lấy mấy công ty này ra để cho Tiểu Bảo Bối được thoải mái chơi đùa.

Đang định gọi điện thoại cho A Vĩ, khiến cho cậu ta đổi người phụ trách của công ty này thành Tiểu Bảo Bối, thì đột nhiên cửa phòng làm việc lại vang lên tiếng gõ cửa.

Kiều Trác Phàm cho rằng, người ở ngoài cửa chính là cục cưng của anh, có chút buồn bực tại sao cô nhóc này lại đi giao văn kiện nhanh như vậy.

“Cục cưng sao? Vào đi!”

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vừa dứt lời thì cánh cửa đã bị đẩy ra.

Gương mặt xuất hiện ở cửa ra vào cũng không phải là khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối mà Kiều Trác Phàm đang mong đợi.

“Tổng giám đốc Kiều, chào anh! Tôi là người đại diện được tập đoàn Diêm thị phái tới, tên tôi là Diêm Soái!” Người kia mặc một bộ đồ vest màu xám nhạt, khiến cho thân hình của anh càng trở nên hoàn mỹ. Mà gương mặt đó là loại gương mặt rất được yêu thích giống như diễn viên nổi tiếng của Hàn Quốc. Nhưng mà người đàn ông này, trên gương mặt không hề có chút son phấn nào, ngược lại nhìn còn xuất sắc hơn những diễn viên Hàn quốc kia.

Nhưng Kiều Trác Phàm nhìn chăm chăm vào gương mặt của người kia, cũng không phải vì vẻ bề ngoài của anh.

Mà anh cảm thấy cái tên ‘Diêm Soái’ này hình như đã nghe thấy ở đâu rồi.

Nhưng mà dù sao thì Kiều Trác Phàm cũng là một người rất chuyên nghiệp. Chỉ nghĩ người ra trong một thời gian ngắn ngủi, bây giờ anh đã khôi phục lại.

“Chào anh, mời ngồi!” Kiều Trác Phàm ý bảo anh ngồi xuống ghế sofa, rồi nhấn số nội bộ: “Làm phiền hãy đưa hai ly cà phê vào!”

Sau khi làm xong những thứ này, thì Kiều Trác Phàm đi về phía Diêm Soái đang ngồi và ngồi vào vị trí chủ vị.

Mà lúc này, ánh mắt của Diêm Soái đang rơi vào chiếc túi xách hồ ly ở trên chiếc ghế sofa này.

Anh cảm thấy chiếc túi xách này ngoại trừ màu trắng thì chính là màu đen, nhưng mà lại không hề phù hợp với phòng làm việc của một người đàn ông với phong cách rất nam tính, hơn nữa chiếc túi xách hồ ly này . . .

Diêm Soái vẫn còn nhớ, loài động vật mà người nào đó thích nhất chính là hồ ly.

Nhưng mà chỉ có túi xách là cô chọn loài hồ ly, còn những thứ khác đều là những hình vẽ hoạt hình. Bởi vì cô nói là, hồ ly thích hợp chạy đi khắp nơi với cô. Còn những hình hoạt hình kia thì chỉ có thể ở nhà.

Nghĩ tới bộ dạng đáng yêu của cô lúc cô thao thao bất tuyệt điều này với anh, khóe miệng Diêm Soái không nhịn được mà cong lên.

Cái đầu của cô nhóc kia giống như là một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Đột nhiên anh nhớ cô . . .

Muốn nhìn xem bây giờ bộ dạng cô nhóc này của anh sẽ như thế nào.

Muốn nhìn xem cô có còn giống như trong ký ức của anh không, tính cách vẫn ngốc nghếch và đáng yêu như trước không . . .

Mà Kiều Trác Phàm cũng phát hiện người này vừa ngồi xuống thì liền nhìn chăm chăm vào cái túi xách hồ ly mà Tiểu Bảo Bối để lại.

Cảm giác này khiến cho Kiều Trác Phàm cảm thấy không tốt chút nào.

Giống như người này vẫn luôn theo dõi Tiểu Bảo Bối của anh vậy.

Mà điều khiến cho Kiều Trác Phàm càng không thích chính là, người này không những chỉ nhìn không thôi mà bây giờ còn đang đưa tay về phía chiếc túi hồ ly của Tiểu Bảo Bối . . .

Một giây kia Kiều Trác Phàm đã nhận ra một cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Cả Thế Giới Cũng Biết Anh Yêu Em, Duy Chỉ Có Em Là Không Biết (3)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Ngay vào lúc Diêm Soái đưa tay ra, lúc sắp chạm tay vào cái túi xách, thì tay của anh lại nhanh hơn một chút, cầm cái túi xách đó đi.

Chờ lúc Diêm Soái ngẩng đầu lên, thì liền nhìn thấy cái túi hồ ly đáng yêu kia đang ở trong tay của Kiều Trác Phàm.

“Cái này...” Diêm Soái cũng ý thức được bản thân mình vừa rồi đã hơi thất lễ. Dù sao thì đây cũng là phòng làm việc của Kiều Trác Phàm.

Diêm Soái anh đi tới đây thì chính là khách. Mà đã là khách thì không nên tùy tiện đụng vào đồ của người ta mới đúng!

“Đây chính là đồ của bà xã tôi. Cô ấy hơi đoảng, lúc nào cũng để đồ đạc lung tung!” Lúc Kiều đại gia nói xong lời này, thì đã bỏ cái túi xách kia vào trong túi áo khoác của mình.

Thật ra thì Kiều Trác Phàm cũng không hề biết vì sao khi người đàn ông kia nhìn chăm chăm vào cái túi xách hồ ly của Tiểu Bảo Bối, thì trong lòng anh lại có một cảm giác vô cùng không vui.

Bà xã của anh ta?

Diêm Soái nghe thấy mấy lời này của Kiều Trác Phàm thì có chút sững sờ.

Lần này từ nước ngoài trở về, anh chưa hề nghe nói là Kiều Trác Phàm đã kết hôn rồi.

Nhưng mà, cho dù Kiều Trác Phàm đã hết hôn đi nữa thì có liên quan gì tới Diêm Soái anh đâu?

Lúc này có lẽ Diêm Soái không thể nào ngờ được, chủ nhân của cái túi xách hồ ly này thực sự là của người trong ký ức của anh.

Chờ tới khi anh biết được lúc đó mới nhận ra rằng người mà Kiều Trác Phàm kết hôn chính là người có quan hệ rất lớn đối với anh!

Kiều thiếu đã kết hôn? Chúc mừng anh...” Nhưng lúc này anh không hề biết mà còn nói chúc mừng đối với Kiều Trác Phàm.

“Cám ơn.” Không kiêu không ngạo nhận lời chúc phúc, sau đó cảm hợp đồng của Diêm Soái lên, bắt đầu xem xét.

- - Đường phân cách - -

Lúc mà Kiều Trác Phàm và Diêm Soái đang ở trong phòng làm việc thảo luận về việc hợp tác giữa hai công ty, thì Tiểu Bảo Bối đã đem văn kiện mà Kiều Trác Phàm đưa, đi tới phòng kế hoạch.

Nhưng mà hôm nay lúc đi tới chỗ này, thì Tiểu Bảo Bối lại phát hiện ra phòng kế hoạch này có rất nhiều vị trí trống.

Chuyện này so với khoảng thời gian trước khi cô tới đây, hình ảnh lúc này khác xa hình ảnh ồn ào náo nhiệt khi đó.

Chẳng lẽ những người này đều nghỉ việc hết?

Mà lúc này mấy nhân viên trong phòng kế hoạch cũng phát hiện ra cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo Bối đang lấp ló ở cửa, đôi mắt kia to tròn xinh đẹp kia đang tò mò quan sát bọn họ.

“Cô bé xinh đẹp, đang làm cái gì vậy?” Người phụ nữ này bọn họ đã gặp rồi. Mấy ngày nay, mỗi ngày Kiều thiếu đi làm đều mang theo cô, đây là chuyện mà tất cả mọi người trong tập đoàn Đế Phàm đều biết.

Nhất là ngày nào đó, lúc cô bị thương, Kiều thiếu còn tự mình đưa cô đi bệnh viện, đây cũng chính là một đoạn giai thoại. Nếu như không có những người nhiều chuyện tham dự vào.

Thật ra lúc tới đây, mặc dù Tiểu Bảo Bối phát hiện ra phòng kế hoạch này thiếu rất nhiều người, nhưng mà cô không hề phát hiện ra những người đó chính là những người đã dị nghị cô và Kiều Trác Phàm trong thời gian vừa qua.

Mà bây giờ những người ở lại phòng kỹ thuật, đều là những người không tham dự vào những chuyện linh tinh của người khác. Hơn nữa, bọn họ cũng không có thành kiến gì đối với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà những người này phần lớn đều là đàn ông.

Mà điều này thực ra là xảy ra vào khoảng thời gian mà Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối không có ở công ty, anh đều phó thác cho Anna xử lý.

Bởi vì nguyên nhân là trong phòng đột nhiên không có phụ nữ, cho nên những nhân viên nam ở đây cũng bắt đầu có chút xôn xao.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một cô bé đáng yêu như vậy, bọn họ làm sao mà không vui cho được?

“Tổng giám đốc Kiều kêu tôi đưa cái này tới?”

Tiểu Bảo Bối bị người ta gọi vào, nên vội vàng đưa văn kiện trong tay mình cho người kia. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ⁿ.

“Được. Trước tiên cứ để đây đi. Người đẹp muốn uống gì không?”

Ở chỗ này phần đông mọi người đang làm việc, thấy Tiểu Bảo Bối xuất hiện khiến cho mỗi người bọn họ đều cảm thấy vui vẻ.

Điều này không phải là vì bọn họ có ý gì đối với Tiểu Bảo Bối. Mà chỉ là giống như trong lớp vật lý, hiếm khi mới nhìn thấy được một hai bạn học nữ, tự nhiên khiến cho bọn họ vây lại xung quanh giống như những vì sao vây quanh vàng trắng. Die^ⁿ dan & le^^e quy/y do^ⁿn. “Tôi muốn uống sữa lác!” Tiểu Bảo Bối nghiêm nhiên biến chỗ này thành quán cà phê.

Nhưng mà khi nghe được lời này của cô, tất cả nam nữ ở đây đều nở nụ cười khó.

Nhưng mà cuối cùng cũng có người thật thà chạy đi mua sữa lác cho Tiểu Bảo Bối.

“Người đẹp cứ ngồi ở chỗ này đi. Sữa lác sẽ nhanh chóng được đưa tới...”

Người vừa rồi nói chuyện với Tiểu Bảo Bối, tìm vị trí cho Tiểu Bảo Bối rồi mời cô ngồi xuống.

Rất nhanh chóng tất cả nhân viên trong phòng làm việc đều đi lại vây xung quanh Tiểu Bảo Bối.

Lúc thấy nhiều đàn ông vây ở xung quanh mình như vậy, Tiểu Bảo Bối có chút lúng túng gãi gãi đầu mình.

Được rồi, cô cũng cảm thấy không khí có chút gì đó là lạ.

- - Đường phân cách - -

“Vây chờ tôi sửa lại hợp đồng rồi lại tới đây, khi đó chúng ta sẽ không cần bàn nữa!” Lúc này, trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, Diêm Soái đang sắp xếp lại mấy giấy tờ hợp đồng, chuẩn bị đi ra ngoài.

Sau khi thu dọn giấy tờ và mấy vi tính xách tay của mình xong, Diêm Soái đứng lên.

Trước khi đi, ánh mắt của anh lại như có như không nhìn xẹt qua cái túi hồ ly dễ thương mà mới vừa rồi Kiều Trác Phàm đã bỏ vào trong túi...

Mà Kiều Trác Phàm phát hiện ra điều này, đột nhiên đưa tay sờ lên túi của mình.

Bởi như vậy nên đã trực tiếp ngăn chặn tầm mắt của Diêm Soái.

Diêm Soái thấy Kiều Trác Phàm cũng phát hiện ra hành động này của anh, vội vàng gạt đầu một lần nữa, sau đó xoay người đi về phía cửa phòng làm việc.

“Đi thông thả!”

Kiều Trác Phàm chỉ nói một câu khách sáo như vậy, sau đó nhanh chóng đóng cửa phòng làm việc lại.

Vốn đang định quay trở lại bàn làm việc, rồi sửa sang lại mấy văn kiện mà mình đang xử lý dở dang, nhưng đột nhiên anh lại nhớ tới cái túi xách hồ ly mà anh bỏ vào trong túi.

Sau khi lấy cái túi xách này ra khỏi túi áo của mình, Kiều Trác Phàm nhìn chăm chăm vào cái túi xách này, mày rậm khê chau lại.

Thực sự, cái túi xách này ngoài trừ phía trên có cái mặt của con hồ ly ra, thì bên ngoài cũng không có gì đặc biệt.

Vậy tại sao cái người tên là Diêm Soái này lại nhìn chăm chăm vào cái túi xách lâu như vậy?

Hơn nữa, Kiều Trác Phàm cảm thấy cái tên này hình như anh đã từng nghe nhắc tới ở chỗ nào rồi...

Nghĩ đến đây, đột nhiên Kiều Trác Phàm lấy ra điện thoại di động của mình, gọi điện thoại cho A Vĩ cũng đang ở trong công ty: điện thoại di động của anh.

“Kiều thiếu, có gì sai bảo sao?”

“Điều tra toàn bộ những gì liên quan tới Diêm Soái một lần cho tôi! Trước khi tan sở, tôi muốn nhìn thấy kết quả!” Sau khi dặn dò sơ qua chuyện mình muốn làm xong, Kiều Trác Phàm liền cúp điện thoại.

Lấy sự thông minh và sắc bén của Kiều Trác Phàm, anh cảm giác rằng cái tên Diêm Soái nghe có chút quen thuộc tuyệt đối không phải là vô căn cứ.

Cho nên, anh cảm thấy cần phải điều tra triệt để người tên là Diêm Soái này một chút, rất cần thiết!

Sau khi cất điện thoại di động của mình xong, ánh mắt của anh lại một lần nữa rơi vào cái túi xách nhỏ ở trên tay.

Cô nhóc này không phải chỉ đi đưa mấy tập văn kiện thôi sao?

Tại sao hơn một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa trở lại?

Anh vốn muốn gọi điện thoại cho cô, nhưng mà khi anh lại thấy điện thoại di động của Tiểu Bảo Bối ở trong chiếc túi hồ ly...

“Đồ không biết xấu hổ này, ra cửa mà quên mang theo điện thoại di động?” Mặc dù miệng lẩm bẩm như vậy, bộ dạng cũng có chút oán hận. Nhưng mà đáy mắt của anh thì lại đầy vẻ cưng chiều...

Cuối cùng, Kiều Trác Phàm chỉ có thể quyết định tự mình đi ra cửa để tìm con chó nhỏ đi đưa văn kiện mà không biết có bị lạc đường không nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Cả Thế Giới Cũng Biết Anh Yêu Em, Duy Chỉ Có Em Là Không Biết (4)

“Người đẹp, cô nói xem sau này cô có thể đưa văn kiện tới chỗ chúng tôi nữa hay không?”

“Người đẹp, cô thuộc chòm sao gì? Tôi cảm thấy cô hẳn là chòm sao bò cạp, vừa thông minh vừa đáng yêu...”

“Người đẹp...”

Kiều Trác Phàm đi tới bộ phận kế toán vẫn không tìm thấy Tiểu Bảo Bối, lúc đi qua phòng kế hoạch thì nhìn thấy tất cả mọi người trong phòng kế hoạch

đều không ngồi ở vị trí của mình, mà tại tụ tập lại ở chỗ trống kia thành một nhóm, dường như đang nói về đề tài nào đó với một người, nói rất hăng say.

Mà bọn họ cứ mở miệng ra lại nói ‘người đẹp’, điều này khiến cho Kiều Trác Phàm của chúng ta có chút không vui nhướn mày lên.

Chẳng lẽ, người mà bọn họ vây ở giữa kia đúng là bảo bối nhà anh sao?

Chỉ nghĩ tới điều này, không hiểu sao Kiều Trác Phàm liền cảm thấy không vui.

“Cốc cốc cốc...”

Lần đầu tiên, có lẽ do bọn họ đang xúm lại thảo luận vấn đề kia quá hăng say, nên không có người nào chú ý tới cửa phòng làm việc đang vang lên tiếng gõ cửa.

“Cốc cốc cốc...” Hoi giận dữ lên, tiếng đập cửa của Kiều Trác Phàm có hơi lớn một chút.

Lần này bọn họ đã nghe thấy.

Nhưng mà những người này rõ ràng đã coi Kiều Trác Phàm trở thành người vừa rồi mới chạy đi mua sữa lắc.

“Người đẹp, chắc là đã mua sữa lắc về rồi! Cô chờ một chút nhé, sữa lắc nhanh chóng tới ngay!”

Những người kia còn đang vui cười hớn hở nói gì đó với Tiểu Bảo Bối.

Thuận theo đó có người muốn tranh công. Từ trong đám người chui ra, muốn đi lấy sữa lắc cho Tiểu Bảo Bối.

Nhưng không ngờ tới, lại nhìn thấy người đàn ông đứng ở cửa kia...

“Kiều... Kiều thiếu...”

Người này vừa nhìn thấy Kiều Trác Phàm, đầu lưỡi chọt cứng cả lại.

Ở tập đoàn Đế Phàm, Kiều Trác Phàm giống như là một vị thần vậy.

Đặc biệt là đối với mỗi công nhân viên làm việc ở chỗ này.

Người đàn ông này chỉ tới thành phố này trông một năm ngắn ngủi lại có thể khiến cho tập đoàn Đế Phàm phát triển lớn mạnh đứng vị trí số một số hai, đây cũng không phải là vấn đề vận may.

Nhưng mà, sự hà khắc của người đàn ông này cũng khiến cho mọi người ở đây phải sợ hãi.

Bây giờ, người đàn ông này lại có thể xuất hiện ở phòng kế hoạch, hơn nữa còn nhìn thấy cảnh tượng bọn họ đang ‘không làm việc đàng hoàng’, nghĩ tới mấy ngày trước người đàn ông này không có ở công ty, liền kêu cho Anna sa thải mấy nữ nhân viên thích tám chuyện...

Lập tức, những nhân viên này bắt đầu lo lắng cho tương lai của mình.

Mà mấy người mới vừa rồi còn cố gắng tranh thủ nói thêm với Tiểu Bảo Bối mấy câu, sau khi nghe thấy hai chữ ‘Kiều thiếu’ xong, vội vàng xoay người lại.

Vừa xoay người lại, quả thật bọn họ đã nhìn thấy Kiều Trác Phàm đứng ở chỗ không xa.

Hơn nữa, nhìn vẻ mặt đen thui kia của Kiều Trác Phàm, giống như là sắp nổi cơn giông bão...

Ngay lập tức mọi người vội vàng trở lại vị trí làm việc của mình.

Chỉ còn sót lại duy nhất Tiểu Bảo Bối mới vừa rồi bị mọi người vây lại..

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh lại tới đây?” Tiểu Bảo Bối chớp mắt một cách vô tội, vẻ mặt có chút luống cuống khi thấy Kiều Trác Phàm đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng này.

“Đi theo anh!”

Kiều Trác Phàm lại không hề nói gì, chỉ bỏ lại một câu như vậy rồi đi ra bên ngoài.

Mà Tiểu Bảo Bối thì sau khi sững sờ xong thì vội vàng đuổi theo bước chân của Kiều Trác Phàm..

Sau khi bóng dáng của hai người nhanh chóng đi khuất khỏi phòng kế hoạch, thì những người kia vừa rồi còn bày ra tư thế làm việc vô cùng nghiêm túc ở trước mặt Kiều Trác Phàm rõ ràng đã thở phào nhẹ nhõm một hơi...

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, anh chờ em một chút...” Trên đường quay trở lại phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, Kiều Trác Phàm bước chân rất nhanh, chân của Tiểu Bảo Bối ngắn nên đi theo không kịp anh.

Cô gái nhỏ đi theo hơi mệt nên bắt đầu lẩm bầm.

"..." Kiều Trác Phàm hơi giận một chút.

Nghĩ đến mình đi hết nửa tòa nhà của Đế Phàm mới tìm được bóng dáng của cô, còn lo lắng có khi nào cô bị lạc đường không, có khi nào cô sợ quá ngồi khóc ở chỗ nào đó rồi không. Mà cô thì hay rồi, ngồi ở giữa những người khác phái, lại còn trò chuyện vô cùng vui vẻ nữa! Kiều Trác Phàm có cảm giác như bản thân mình bị Tiểu Bảo Bối lạnh nhạt.

Cảm giác này khiến cho anh vô cùng không thích.

Mà Tiểu Bảo Bối thì sao?

Sau khi chạy chậm một lúc, cô phát hiện đôi chân ngắn của mình vẫn không theo kịp được Kiều Trác Phàm, dứt khoát tỏ vẻ bình nứt không sợ vỡ nữa ngồi xồm xuống giữa đường.

“Kiều Trác Phàm, em đi không được nữa!”

Hừ hừ...

Nếu như anh muốn đi, vậy thì anh tự đi một mình đi!

Tiểu Bảo Bối cô không thèm đi theo nữa!

Kiều Trác Phàm nghe nói như thế, xoay người nhìn Tiểu Bảo Bối mặc một bộ váy liền thân màu hồng nhưng lại đang ngồi xồm ở giữa đường. Hơn nữa, môi của cô còn vênh cao lên, giống như là đang chịu bao nhiêu uất ức vậy.

Bộ dạng kia, giống như là cô sống chết sẽ ngồi ở chỗ này mãi vậy!

Chứng kiến cảnh như vậy, Kiều Trác Phàm đành quay trở lại.

Thấy anh quay trở lại, Tiểu Bảo Bối có chút vui vẻ, nhưng mà trong lúc cô còn đang rất hưng phấn, thì đột nhiên cả người cô được bẻ bóng lên.

Mà người khời xương chính là người đàn ông đột nhiên quay trở lại kia. Anh bồng cô lên rồi bước vào thang máy...

“Kiều Trác Phàm, mau thả em xuống. Xấu hổ lắm...”

Tiểu Bảo Bối nằm ở trong lòng của anh, có chút lo lắng.

Lúc này người đi ra đi vào tập đoàn Đế Phàm rất nhiều.

Mặc dù bây giờ bọn họ đang đứng chờ thang máy, xung quanh cũng không có người nào. Nhưng nếu đột nhiên có người nào đi ra, nhìn thấy người đàn ông này đang ôm cô, vậy thì sẽ không hay chút nào.

Tiểu Bảo Bối vừa kêu gào lên vừa vỗ vỗ lên đầu vai của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà thái độ của Kiều Trác Phàm rất khác thường, ngay cả nói với cô cũng không thèm nói. Táo đồ le^e quy do^nn

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút uất ức.

Bởi vì cô cũng không hiểu, đột nhiên Kiều Trác Phàm lạnh mặt như vậy là có ý gì.

Tiểu Bảo Bối vốn cũng muốn lấy im lặng để đối xử với Kiều Trác Phàm, không phải là chiến tranh lạnh sao, ai sợ ai chứ...

Nhưng mà đúng lúc này cô lại nhìn thấy hình ảnh của mình phản xạ qua tấm thép ở cửa thang máy, cô lại không thể không hét lên. “Á...”

Bởi vì lúc này Kiều Trác Phàm ôm cô, khiến cho làn váy của cô lộn xộn lên. Nhưng điều quan trọng hơn là, váy của cô bị vén lên một phần, khiến cho chiếc quần lót nhỏ hình con dê của cô bị lộ ra...

“Lại gào ầm ĩ cái gì?”

Kiều Trác Phàm bị cô hét lên ở bên tai, thiếu chút nữa thì bị ù tai. Nhưng mà anh cũng chỉ có thể tức giận hỏi như vậy.

Ai bảo, cô là Tiểu Bảo Bối duy nhất ở trên thế giới này?

Ngoài cô ra, anh thực sự không biết là ở trên đời này anh còn có thể gặp được người phụ nữ nào khiến cho anh cam tâm tình nguyện trả giá nhiều như vậy nữa không...

Cho nên, cho dù cô nhóc kia có nhiều khuyết điểm hơn nữa thì anh cũng chỉ có thể bao dung mà thôi.

Có lẽ bởi vì nghĩ như vậy nên Kiều Trác Phàm đã không còn tức giận như vừa rồi nữa.

“Anh... cái đó...”

Khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ lên, ấp úng một lúc lâu, nhưng mà lại không biết biểu đạt như thế nào.

Đến cuối cùng chỉ có thể chỉ chỉ vào hình ảnh đang phản chiếu kia, sau đó vội vàng vùi cái đầu nhỏ của mình vào trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Mà nhìn về hướng Tiểu Bảo Bối chỉ, Kiều Trác Phàm thấy được cái quần lót hình con dê của Tiểu Bảo Bối đang lộ ra.

Trong lúc nhất thời Kiều Trác Phàm cảm thấy máu trên người mình như muốn sôi trào lên.

Lúc này vừa đúng lúc thang máy kêu ‘ting’ lên một tiếng, rồi mở ra.

Bởi vì là thang máy chuyên dụng nên bên trong không có người nào.

Kiều Trác Phàm quay người lại, liền ôm Tiểu Bảo Bối vào bên trong.

Sau đó anh nhanh chóng ấn nút đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Cả Thế Giới Cũng Biết Anh Yêu Em, Duy Chỉ Có Em Là Không Biết (5)

Lúc cửa thang máy đóng kín lại, thì bên trong không gian khép kín của thang máy, đột nhiên anh thả Tiểu Bảo Bối xuống.

Cả người được buông lỏng ra, Tiểu Bảo Bối còn tưởng rằng Kiều thiếu đã buông tha cô, về mặt cô trở nên vui vẻ, đang định nhận lỗi với Kiều Trác Phàm.

Mặc dù cô cũng không hiểu rốt cuộc mình đã làm sai điều gì, nhưng mà cô cũng hiểu tính cách của Kiều Trác Phàm. Mỗi lần cô làm sai điều gì, cho dù là lỗi gì đi nữa, chỉ cần cô nói một lời xin lỗi, thì anh tuyệt đối sẽ tha thứ cho cô.

Lúc này đây, cô cũng định xử lý như vậy.

Nhưng mà cô vừa mới bày ra vẻ mặt nịnh nọt định ngẩng lên, thì môi của cô đã bị chặn lại mà không có dấu hiệu báo trước nào.

Mà Kiều Trác Phàm không chỉ hôn cô không thôi, mà còn muốn cưỡng chế cô áp sát vào góc thang máy.

Nụ hôn kia, rất sâu.

Kiều Trác Phàm giống như là hận không thể nhét cô vào trong người của mình vậy, mãi không chịu buông cô ra.

Tiểu Bảo Bối bị hôn tới mức cái miệng nhỏ của cô cũng bị đau, cô chỉ hy vọng cái thang máy này mau chóng tới nơi, để Kiều đại gia khôi phục lại như bình thường.

Nhưng ai ngờ, ngay lúc cô cho rằng thang máy đã tới, cửa thang máy sẽ mở ra, thì Kiều Trác Phàm đang hôn hết sức chuyên tâm nhưng mà sau gáy của anh như có mắt vậy, nhanh chóng nhấn nút đóng cửa lại đi xuống dưới.

Vì vậy, cửa thang máy còn chưa mở ra hết lại bị đóng lại.

“Ừm...”

Tiểu Bảo Bối có chút گیج giữa, muốn tránh ra khỏi nụ hôn mãnh liệt này. Nhưng mà Kiều Trác Phàm chỉ thoáng buông lỏng một chút, níu non ở bên tai của cô: “Cục cưng, nếu như em tiếp tục không chuyên tâm thì anh sẽ ăn em ở đây luôn...”

Tiểu Bảo Bối đã sớm bị Nhạc Dương ép buộc tiếp nhận những tư tưởng dơ bẩn từ trong tiểu thuyết, nên tự nhiên cũng hiểu được ý nghĩa của từ ‘ăn’ trong lời của Kiều Trác Phàm là như thế nào.

Ngay lập tức, cô vội vàng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, bày ra bộ dạng tùy cho Kiều Trác Phàm chà đạp.

Kiều Trác Phàm biết rõ, sở dĩ cô biết điều như vậy còn không phải là bởi vì cô muốn thoát khỏi anh hay sao?

Nhưng cô lại không biết rằng, cô càng bày ra bộ dạng tùy anh chà đạp thì Kiều Trác Phàm càng cảm thấy bộ phận nào đó của mình càng cuồng dã, càng bị cô kích thích.

Thang máy, vẫn còn đang đi xuống...

Tiểu Bảo Bối cảm giác, người đàn ông đang ôm mình chặt cứng kia, hô hấp của anh càng lúc càng nặng nề.

Trong quá trình này, Kiều Trác Phàm không chỉ là hôn đơn giản như vậy nữa.

Tiểu Bảo Bối càng có chút sợ hãi, lại có chút mong đợi.

“Ting...”

Trong tích tắc cửa thang máy mở ra, lý trí của Tiểu Bảo Bối đã rời khỏi thân thể của cô.

Cô chỉ biết là, cuối cùng cô đã được Kiều Trác Phàm ôm ra khỏi thang máy, còn tiện thể bị nhét vào trong chiếc xe Hummer vàng của anh.

“Kiều Trác Phàm, anh muốn đưa em đi đâu?” Tiểu Bảo Bối có chút mơ mơ màng màng, dựa người vào trên ghế phụ của chiếc xe Hummer vàng, meo meo giống như con mèo vậy, cảm giác lười biếng này hiếm khi mới được hưởng thụ.

“Về nhà...” d,0dylq,d.

Giọng nói của Kiều Trác Phàm, cũng khàn khàn khác thường.

Nghe thấy giọng nói như vậy, Tiểu Bảo Bối vốn còn muốn trêu đùa anh.

“Kiều Trác Phàm...” Nhưng mà cô vừa mở miệng, đột nhiên Kiều Trác Phàm lại hừ lạnh một tiếng.

“Không được nói gì nữa!” Giọng điệu của anh có chút lạnh nhạt.

Bộ dạng của Kiều Trác Phàm như vậy, ít nhiều gì cũng khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút buồn bã.

Vừa rời trong thang máy không phải là hôn rất nồng nhiệt hay sao? Tại sao đi ra khỏi thang máy một cái thì Kiều Trác Phàm lại thay đổi giống như một người khác vậy chứ?

Nhưng mà lúc này Tiểu Bảo Bối đang cảm thấy ngọt ngào và uất ức thì cô lại không hề biết rằng, bây giờ Kiều đại gia người ta chỉ cần nghe giọng nói của cô liền hận không thể bóp nhào lên người của cô.

Nếu như cô tiếp tục nói chuyện nữa, Kiều Trác Phàm sợ rằng mình sẽ không kiềm chế được mà làm tổn thương cô ở trên chiếc xe Hummer vàng này.

Lần đầu tiên của bọn họ đã không được vui vẻ và thoải mái rồi, cho nên anh không muốn để lại cho cô bất kỳ ấn tượng không tốt nào nữa.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đã buộc chặt dây an toàn rồi, Kiều Trác Phàm nhấn mạnh chân ga, khiến cho chiếc xe Hummer vàng lao thẳng về nhà như bay...

- - Đường phân cách - -

“Huyền Huyền, bây giờ con như thế nào rồi?” Cũng vào thời gian đó, Tiểu Vi cầm theo túi xách, khóc sụt sùi xông vào trong phòng bệnh của Tiểu Huyền.

Vừa rồi bà ta mới nhận điện thoại của Tiểu Huyền, nói là cô ta đang bị thương, bây giờ đang ở trong bệnh viện.

Cho nên, bà ta vốn đang ở trong cái phòng khám bệnh nhỏ kia, bắt chấp tất cả mà lái xe như điên chạy tới bệnh viện này.

Khi thấy con gái với gương mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, nước mắt của Tiểu Vi không nhịn được mà chảy xuống.

Dù nói thế nào đi nữa, đây chính là con gái bảo bối lớn lên bên cạnh bà, con bé bị thương như vậy người làm mẹ như bà có thể không lo lắng được sao? d,0dylq,d.

“Mẹ, con không sao!” Sắc mặt của Tiểu Huyền tái nhợt như tờ giấy trắng, Nhưng mà khi nhìn thấy Tiểu Vi, cô ta vẫn cố gắng khế động khóe môi, lộ ra

nụ cười cũng không được xem là khó nhìn.

“Nào, để mẹ xem một chút! Đến cùng thì bị thương ở chỗ nào?” Lúc Tiểu Vi nói câu này, muốn đưa tay ra kéo cái chăn đơn của Tiểu Huyền.

Nhưng mà Tiểu Huyền lại nắm chặt lấy góc chăn đơn nhất định không chịu buông tay: “Mẹ, con đã khỏe rồi.”

“Khỏe rồi? Chuyện đó... Được rồi!” Tiểu Vi thấy cô ta vẫn rất kiên trì, bàn tay vốn đặt ở trên nệm, cuối cùng cũng thu lại.

Nhưng mà lúc đôi mắt xẹt qua gương mặt tái nhợt của Tiểu Huyền, trên khuôn mặt của Tiểu Vi chợt lóe lên tia lạnh lẽo.

“Bác sĩ, tình hình của con gái tôi sao rồi ạ?” Chăm sóc cho Tiểu Huyền cả buổi chiều, cuối cùng sau khi cô ta uống thuốc và ngủ say, lúc này Tiểu Vi mới đi ra, đi thẳng tới chỗ bác sĩ phụ trách điều trị cho Tiểu Huyền.

“Bà là gì của tiểu thư Tiểu Huyền...” Bác sĩ nhìn thấy người phụ nữ này, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

“Tôi là mẹ của cô ấy. Hôm nay mới biết tin con bé bị thương, cho nên tới đây xem một chút!”

“Thì ra là mẹ của tiểu thư Tiểu Huyền sao? Thật ra tiểu thư Tiểu Huyền đã ở bệnh viện hai ngày, vẫn luôn không có ai tới chăm sóc. Chúng tôi còn tưởng rằng, cô ấy là người vùng khác, nên không có người thân ở đây, vẫn còn đang rất lo lắng cho cô ấy...”

Sau khi bác sĩ nhìn Tiểu Vi, thì lộ ra bộ dạng tươi cười.

Thật ra những điều này đều là trách nhiệm của những người làm công tác trong bệnh viện. Nhưng mà sau khi nói chuyện với vị bác sĩ này một lúc, Tiểu Vi lại nhận được một thông tin rất quan trọng.

“Bác sĩ, vừa rồi có phải ngài đã nói là trong khoảng thời gian này không có người nào tới thăm Huyền Huyền nhà chúng tôi đúng không?” Lúc nói lời này, móng tay của Tiểu Vi đã cắm sâu vào trong những hoa văn đối xứng ở trên chiếc túi xách của bà ta.

Chiếc túi xách này rất quý giá, là chiếc túi xách đắt tiền nhất trong tất cả những túi xách kia của Tiểu Vi.

Bà ta thường xuyên mang theo cái túi xách này xuất hiện ở những nơi trọng đại, đó chính là điều mà bà ta thích khoe khoang nhất.

Bình thường chỉ cần cái túi xách này chỉ bị tổn hại một chút xíu, bà ta đã la ầm lên rồi.

Nhưng mà ngày hôm nay bà ta không còn quan tâm điều gì nữa.

Căn cứ theo lời nói của bác sĩ, Tiểu Huyền bị thương, nhưng mà suốt cả hai ngày trôi qua Quý Xuyên vẫn để cho con bé ở chỗ này có một mình?

Điều này khiến cho Tiểu Vi không thể không cảm thấy hoài nghi vết thương của Tiểu Huyền từ đâu mà đến.

Ngay lập tức trong đầu của bà ta chỉ có một suy nghĩ.

Nếu để cho Tiểu Vi bà tra ra vết thương trên người của Tiểu Huyền có liên quan tới Quý Xuyên thì bà tuyệt đối sẽ không tha cho tên súc sinh này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Bắt Gặp Một Màn! (1)

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Là như vậy, lúc bệnh nhân được đưa tới đây, thì đã mất máu vô cùng nghiêm trọng, lại rơi vào trạng thái bị sốc. Cô ấy tự mình gọi xe cứu thương, một mình đi theo xe cứu thương tới đây. Mấy ngày nay, tiểu thư Tiểu Huyền đều ở bệnh viện có một mình... Nhưng mà bây giờ thì được rồi, mẹ của cô ấy là ngài đây cũng đã tới rồi, chúng tôi tin là tiểu thư Tiểu Huyền có thể được chăm sóc tốt hơn rồi, như vậy thì bệnh tình sẽ nhanh chóng hồi phục lại!” Lúc bác sĩ nói những lời này, ngẩng đầu lên nhìn thấy sắc mặt của Tiểu Vi không được tốt lắm, nên đã bổ sung thêm mấy lời phía sau.

Cũng đúng, có người cha người mẹ nào muốn nhìn thấy con gái của mình chịu khổ như vậy? Làm cha mẹ, đều muốn cho con trai con gái của mình được trải qua những ngày tháng tốt lành.

Nên mặc kệ bác sĩ an ủi Tiểu Vi như thế nào đi nữa, thì sắc mặt của bà ta cũng vẫn không tốt lên được.

Bà ta chỉ có một ý nghĩ, trong khoảng thời gian này khẳng định là Quý Xuyên và Tiểu Huyền đã xảy ra chuyện gì rồi. Nếu không thì sao lần này Tiểu Huyền bị thương, mà Quý Xuyên lại không tới chỗ này chăm sóc?

Lúc này đây, chỗ bị thương là ở lưng, mà không phải là ở trên mặt! Chẳng lẽ, con bé còn lo lắng vết thương kia sẽ khiến cho người đàn ông đó ghét bỏ nó sao?

“Vậy vết thương kia của Huyền Huyền, bây giờ như thế nào rồi?” Sau khi suy tính xong, đợi chút nữa quay trở lại Tiểu Vi sẽ hỏi Tiểu Huyền xem tình hình như thế nào.

Bây giờ, điều mà bà ta quan tâm nhất vẫn là tình hình của Tiểu Huyền.

“Tổng cộng may hết mười ba mũi. Bây giờ, coi như đã ổn rồi. Chỉ cần sau này không để nhiễm trùng là được! Bác sĩ nhìn bệnh án của Tiểu Huyền một chút rồi nói như vậy.

“Mười ba mũi?” Nghe thấy điều này, cả người của Tiểu Vi hơi run rẩy lên.

Tiểu Huyền là miếng thịt từ trên người bà ta rớt xuống!

Mười ba mũi may ở trên người của cô, thì cũng giống như là may ở trong lòng của Tiểu Vi.

Lúc này, Tiểu Vi lại oán hận người mà khiến cho con gái bảo bối của bà ta bị thương như vậy.

“Cô ấy hết sức kiên cường, xin bà hãy yên tâm...” Bác sĩ lại an ủi bà ta như vậy.

Sau đó bác sĩ còn dặn dò Tiểu Vi mấy điều quan trọng về tình hình của Tiểu Huyền trong mấy ngày tới, rồi mới chào tạm biệt với bà ta.

Mà Tiểu Vi thì không biết là rốt cuộc mình đã đi ra khỏi phòng bác sĩ như thế nào.

Tất cả là mười ba mũi!

Vậy mà con nhóc thúi này lại nói với bà đó chỉ là một vết thương nhỏ, kêu bà không cần phải lo lắng?

Nhưng mà làm sao mà bà không lo lắng được cơ chứ?

Đó là đứa nhỏ do bà sinh ra, lại đích thân bà nuôi lớn. Trước đây chỉ cần mỗi lần cô sốt hoặc là cảm mạo, thì cả đêm bà không cần ngủ mà ôm cô.

Chính là tình yêu thương như vậy, làm sao có thể không lo lắng được?

Trước khi bước vào giường bệnh, Tiểu Vi lặng lẽ lau nước mắt của mình đi.

Lúc cánh cửa được đẩy ra lần nữa thì Tiểu Huyền đã tỉnh lại.

Nhìn thấy bà ta, Tiểu Huyền vén chăn lên định ngồi dậy.

“Con nằm xuống cho mẹ...” Nhìn thấy như vậy, Tiểu Vi vội vàng đi lên, đè người của cô ta xuống.

“Mẹ... Mẹ bị làm sao vậy?” Giọng nói lúc này của Tiểu Vi có hơi nghiêm nghị một chút. Điều này khiến cho Tiểu Huyền có chút sợ hãi, đồng thời cũng chỉ có thể để mặc cho bà ấn mình nằm xuống giường lại, rồi sau đó đắp chăn lại.

Đối với vấn đề của Tiểu Huyền, Tiểu Vi cũng không trả lời lại. Bà ta chỉ lặng lẽ vén góc chăn cho Tiểu Huyền, ánh mắt của bà ta như có như không nhìn lướt qua sống lưng của cô ta.

“Mẹ, vừa rồi mẹ đã đi đâu thế?” Tiểu Huyền thấy mẹ mình không trả lời, nên lại đổi sang một vấn đề khác. “Mẹ?”

Tiểu Vi vẫn không trả lời lại.

Người phụ nữ này đột nhiên trở nên yên lặng như thế khiến cho Tiểu Huyền cảm thấy có chút khác thường.

“Huyền Huyền, vết thương kia của con làm sao mà có?”

Cho tới khi Tiểu Huyền định đưa tay ra đẩy mẹ mình một cái, để cho bà ta phục hồi lại tinh thần trả lời câu hỏi của mình, thì lúc này đột nhiên Tiểu Vi đưa tay ra cầm lấy tay của cô ta rồi hỏi.

“Mẹ, mẹ bị làm sao vậy?” Tiểu Huyền vẫn còn nhớ rõ vừa rồi lúc mẹ cô đến phòng khám thì thái độ cũng nghiêm khắc như vậy. Nhưng mà đã nhanh chóng hồi phục lại rồi mà. Die enda anl eequ yud onn

Tại sao vừa rồi cô chỉ ngủ thiếp đi một chút thôi, thì thái độ của mẹ cô lại thay đổi giống như một người khác vậy.

“Hãy trả lời thật cho mẹ!” Vào lúc Tiểu Huyền có chút ngỡ ngàng nhìn mẹ mình chăm chăm, thì Tiểu Vi lại nắm chặt tay của cô ta không buông.

Đôi mắt kia, không hề chớp mắt tí nào chỉ nhìn chăm chăm vào Tiểu Huyền.

Bộ dạng đó không hiểu sao khiến cho Tiểu Huyền cảm thấy sợ hãi.

Cô nhớ là, bộ dạng kia của mẹ cô thường dùng để đối phó với người ngoài.

Nhưng hôm nay mẹ cô lại dùng bộ dạng nghiêm nghị như vậy để đối phó với chính mình.

Điều này khiến cho Tiểu Huyền muốn né tránh theo bản năng.

“Mẹ, mẹ đừng như vậy...” Tiểu Huyền muốn gạt tay mình ra khỏi tay của Tiểu Vi, nhưng mà người phụ nữ này nhất định không chịu buông tay.

“Huyền Huyền, con còn muốn nói dối mẹ tới khi nào nữa, tất cả là mười ba mũi khâu đó! Đừng nói với mẹ là tùy tiện té một cái mà có thể té thành như vậy!”

Lúc nói tới đây, Tiểu Vi đã có chút hổ hển. Nhất là bàn tay đang nắm chặt tay Tiểu Huyền kia, lại càng dùng sức hơn.

Sức lực kia khiến cho Tiểu Huyền không tự chủ được mà nhú mày lại.

“Mẹ, mẹ...” Đây đúng là bị té.

Nhưng mà đúng như lời Tiểu Vi nói, nếu như không bị đẩy té thì cô sẽ không bị té thành như vậy.

Nhưng mà người đẩy cô bị té lại là Quý Xuyên, điều này bảo Tiểu Huyền mở miệng như thế nào đây?

Tiểu Vi vốn đã không thích cô ở cùng với Quý Xuyên rồi.

Nếu như Tiểu Vi biết vết thương trên người của cô là do Quý Xuyên gây nên, khẳng định là tới lúc đó bà sẽ làm ầm lên khiến cho cô và Quý Xuyên không thể ly hôn thì không được.

Tiểu Huyền thừa nhận, từ sau khi kết hôn thì cô phát hiện ra Quý Xuyên lại càng quan tâm bảo vệ Tiểu Bảo Bối hơn, điều này khiến cho cô rất tức giận và ghen tị.

Nhưng mà cho tới bây giờ cô chưa từng muốn chia tay với Quý Xuyên...

“Huyền Huyền mẹ nuôi con hai mươi lăm năm! Nhưng mà con lại vì thằng nhóc thú kia mà nói dối mẹ?” Tiểu Vi tức giận là điều khó tránh khỏi.

Rõ ràng là vết thương này của Tiểu Huyền không thoát khỏi liên quan tới tên lão xược Quý Xuyên kia. Nhưng mà con bé này ngay cả mẹ của mình cũng muốn giấu giếm hay sao?

“Hi...” Bởi vì hành động lôi kéo của hai người càng lúc càng mạnh, cho nên đã đụng tới miệng vết thương của Tiểu Huyền.

Nhưng mà, khi cô vừa cô vừa kêu đau lên một tiếng, thì Tiểu Vi liền nói lỏng tay.

“Chết tiệt! Để mẹ đi gọi bác sĩ!” Cho dù như thế nào đi nữa thì Tiểu Vi vẫn đặt Tiểu Huyền lên vị trí đầu tiên. Cho dù bây giờ bà có tức giận đi nữa, nhưng mà chứng kiến thấy con gái mình bị đau tới mức nhắm mắt lại thì bà vẫn không thể không buông tay ra, xoay người muốn đi gọi bác sĩ.

Nhưng mà ngay lúc bà ta xoay người đi thì Tiểu Huyền đã đưa tay giữ bà ta lại. Die nd da nl e q uyudo n.

“Mẹ... Con thực sự xin lỗi! Là do con không tốt...”

“Cái con bé này, cuối cùng thì mẹ phải làm sao với con mới được đây?”

Quay người lại, nhìn bộ dạng của cô ta vì đau mà người đỏ đầy mồ hôi ra, Tiểu Vi chỉ có thể thờ dãi cho qua, sau đó ôm cô ta vào trong lòng...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 192: Bắt Gặp Một Màn! (2)

“Kiều Trác Phàm, rốt cục thì anh muốn dẫn người ta đi chỗ nào?” Tiểu Bảo Bối mơ mơ màng màng, không hiểu tại sao mình lại bị mang về nhà.

Hơn nữa, xe vừa mới dừng lại, thì Kiều Trác Phàm đã nhanh chóng côi dây an toàn ở trên người mình, sau đó đi sang mở cửa ghế phụ lái, ôm ngang

người Tiểu Bảo Bối xuống xe. diện dđn lie qiu doon

Có thể nói, suốt trên đường đi Tiểu Bảo Bối vẫn luôn mơ mơ màng màng.

Đến cùng là bản thân bị Kiều đại gia đưa tới chỗ này như thế nào, cô cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng mà bởi vì cả người bị nhấc lên trên không, cho nên cô chỉ có thể ôm chặt lấy người đàn ông này theo bản năng, để phòng ngừa trường hợp cô bị té xuống dưới đất, bị rơi xuống giống như cái bánh mì cỡ đại.

Nhưng mà thời gian vừa qua Kiều đại thiếu đã mắc bệnh tự kỷ rất là nghiêm trọng. Vừa thấy Tiểu Bảo Bối ôm chặt lấy mình, thì anh khẳng định hành động này của cô là muốn mình. Kết quả là anh càng nhấc chân đi nhanh về phía cửa chính nhà mình, hành động càng trở nên vội vội vàng vàng.

“Cục cụng ngoan, lập tức xong ngay...” Giọng nói của anh khàn khàn, nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại cảm thấy rất êm tai, không hề ý thức được nguy hiểm sắp tới gần. Thậm chí, lúc nghe thấy giọng nói này của Kiều Trác Phàm, bàn tay đang ở cổ của Kiều Trác Phàm không tự chủ mà còn xiết chặt thêm một chút, khiến cho cái đầu nhỏ của cô càng dán chặt vào trên người của Kiều Trác Phàm.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Nhìn thấy cái đầu tóc xù ở trong lòng của mình thì dòng máu cuồng dã trong người của anh càng sôi trào tới cực điểm.

Lúc nhấn mặt mã khóa đi vào cửa chính nhà bọn họ, Kiều Trác Phàm liên tục đè xuống, sau đó trực tiếp đá cửa đi vào.

Tiếng động vang lên rất lớn, ngay cả Thẩm Niệm Cẩm đang ngáy người ra xem phim Hàn Quốc ở trên lầu, đang rất chú ý vào cảnh chia tay lâm li bi đát đầy nước mắt của nam chính và nữ chính.

Khi nghe được tiếng động này, Thẩm Niệm Cẩm còn cho rằng trong nhà có trộm. Bà vội vàng nhấn nút tạm dừng, sau đó trực tiếp lao xuống dưới lầu.

Không ngờ bà lại bắt gặp cảnh tượng Kiều Trác Phàm ôm Tiểu Bảo Bối đi vào.

“Làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?” Vốn còn đang chìm đắm vào trong cảnh tượng sụt sướt của nữ chính trong phim Hàn Quốc, nhìn thấy một màn như vậy thì cũng bị giật mình.

Bà còn cho rằng, có phải Tiểu Bảo Bối đã bị thương ở đâu rồi hay không? Nếu không, tại sao Kiều Trác Phàm lại đưa cô về nhà giờ này chứ?

Nhìn thấy hai người vội vàng đi vào, bà cũng vội vàng chạy lại cửa phòng của bọn họ.

Nhưng mà sau khi Kiều đại thiếu mở cửa phòng ra, thì lập tức đá chân đóng cửa phòng lại, hơn nữa còn khóa trái lại.

Vất vả lắm mới đưa được Tiểu Bảo Bối về nhà, Kiều đại thiếu không muốn bị đi của mình phá hư đi hào hứng của mình đâu.

Còn nữa, anh cũng lo lắng mình không khống chế được, đến lúc đó lại trình diễn những hình ảnh cấm trước mặt người di chưa lập gia đình của mình thì sẽ không tốt. diện dđn lie qiu doon

Thẩm Niệm Cẩm không thể nào ngờ được, bà ân cần đi theo vợ chồng son bọn họ tới phòng, nhưng mà bọn họ lại để chặn đứng bà ở bên ngoài!

“Thằng nhóc thú, rốt cục là như thế nào?” Mới đầu Thẩm Niệm Cẩm vẫn còn có chút lo lắng, nên vẫn luôn đứng ở cửa không chịu rời đi.

Bà lo lắng, hai vợ chồng son này lại cãi nhau.

Mà tính tình của Kiều Trác Phàm từ trước đến giờ vẫn không được tốt. Có khi nào thằng bé sẽ đánh Tiểu Bảo Bối hay không?

“Kiều, mở cửa nhanh lên...”

“Kiều?”

“...”

Lúc Thẩm Niệm Cẩm đang ở bên ngoài hét âm lên, thì cảnh tượng trong phòng chính là - -

“Kiều Trác Phàm, di nhỏ đang gọi anh kia!”

“Bà ấy thích gọi như thế nào thì cứ để cho bà ấy gọi! Dù sao đi nữa thì bà ấy cũng không quan trọng bằng em...” Lời nói này rất đúng khẩu vị của Tiểu Bảo Bối.

Cho nên đối với cái ôm của Kiều Trác Phàm lúc này, Tiểu Bảo Bối cũng không hề né tránh.

Nhưng mà ngay sau đó, Kiều Trác Phàm lại đặt cô lên giường lớn, hơn nữa còn ngồi xổm xuống cời giày cho Tiểu Bảo Bối.

Hành động này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút nghi hoặc, tại sao hôm nay Kiều đại gia lại phục vụ nhiệt tình như vậy?

Phải biết là, bình thường ở phòng khách, cô muốn xem tivi, kêu Kiều Trác Phàm đưa giùm cái điều khiển từ xa, thì người đàn ông này còn lăm bắm cả buổi trời.

Nhưng hôm nay cô không hề mở miệng kêu Kiều Trác Phàm phục vụ cơ mà! Tại sao người đàn ông này lại nửa quỳ nửa ngồi xuống cời giày cho cô?

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh lại phải cời giày ra giúp em?” Tiểu Bảo Bối hết sức mơ hồ hỏi một câu.

“Cục cưng, em muốn anh đứng không?” Nhìn vẻ mặt mơ hồ của Tiểu Bảo Bối, đột nhiên Kiều Trác Phàm hỏi.

Mà lúc này, trong mắt anh có ngọn lửa nhiệt tình khác thường.

Nhìn thấy như vậy, thì cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng hiểu ra, Kiều Trác Phàm bây giờ là như thế nào.

Nếu không thì cô thực sự có lỗi với những thứ được gọi là ‘Kiến thức’ mà Nhạc Dương đã truyền thụ cho cô.

“Kiều Trác Phàm, anh đừng như vậy được không? Em sợ lắm!”

Nhìn thấy gương mặt của anh đang ghé sát lại, Tiểu Bảo Bối muốn né tránh ra phía sau theo bản năng.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại không hề cho cô có cơ hội trốn tránh, cánh tay dài trực tiếp ôm lấy thắt lưng của cô, cô vừa trốn thì anh lại dùng sức, kéo cô vào trong lòng của mình.

“Cục cưng, giao mình cho anh. Những chuyện khác thì không cần phải lo lắng...”

Lúc nói những lời này, tay của Kiều Trác Phàm đã vòng qua lưng của cô, một tay nắm lấy khóa váy liền của cô kéo kéo xuống.

Vì vậy trong căn phòng yên tĩnh đến lạ thường. Tiếng kéo khóa giống như là càng trở nên lớn hơn bình thường rất nhiều.

Mà trong khoảnh khắc khóa kéo rơi xuống, thì Tiểu Bảo Bối chợt cảm thấy lạnh sống lưng.

“Kiều Trác Phàm, đừng...”

Cô sợ.

Thực sự sợ!

Bảo cô tiếp nhận nụ hôn của Kiều Trác Phàm thì không có vấn đề gì.

Nhưng mà tiếp xúc thân thể, sẽ khiến cho cô nhớ lại đêm kinh khủng kia.

Bởi vì sợ, thậm chí cô còn dự định ôm lấy tay của Kiều Trác Phàm cầu xin tha thứ.

“Cục cưng, sẽ không có chuyện gì đâu. Tin tưởng anh...”

Anh ní non ở bên tai của cô.

Nụ hôn bất ngờ ập tới...

Nụ hôn nóng bỏng khiến cho từng tầng tầng lớp lớp phòng bị mà cô đã xây dựng, dần dần tan rã hết.

Tay của cô, không còn giấy giụa nữa.

Tùy ý để cho Kiều Trác Phàm đưa cô tới một thế giới xa lạ...

. Kết quả là, trận vận động này bắt đầu lại như đang ca hát, có lúc lại thút thít như đang khóc...

Mà đến lúc này, Thẩm Niệm Cẩm canh giữ ở ngoài cửa mới cảm giác được có điều không bình thường.

Hai vợ chồng son bọn họ nếu như đang đánh nhau, tại sao giọng nói của Tiểu Bảo Bối lại quỵến rũ như vậy?

Sẽ không phải là...

Nghĩ tới một khả năng nào đó, Thẩm Niệm Cẩm kinh ngạc kêu lên một tiếng, vội vàng ôm lấy mặt mình xoay người trở về trong phòng mình, tiếp tục xem bộ phim Hàn Quốc sụt mướt của bà để che giấu đi tiếng động oanh oanh liệt liệt ở tầng dưới kia...

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, lần trước mình thật sự không phải là cố ý không để ý tới cậu! Cậu nhìn thấy cuộc gọi đến của mình, dù gì cũng phải trả lời điện thoại chứ, có đúng không?”

“Tiểu Bảo Bối, mình thực sự biết sai rồi. Xin cậu đấy, đừng có không để ý đến mình như vậy có được không?”

“Tiểu Bảo Bối..”

Lúc Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm ở nhà cùng hưởng thụ niềm ngọt ngào hiếm khi có được, thì Nhạc Dương lại liên tục gọi điện thoại vào di động của Tiểu Bảo Bối hết lần này tới lần khác.

Bởi vì cô biết rõ, với tình huống ngày hôm qua, cô lại không chịu đi ra ngoài chơi cùng với Tiểu Bảo Bối, khẳng định là con nhóc kia sẽ giận cô rồi.

Cho nên, hôm nay cô đã chuẩn bị xong để làm bạn bên cạnh Tiểu Bảo Bối. Vì thế, hôm nay Diệp Tử Hi gọi điện thoại, bảo là sau khi xong việc muốn đi ăn cơm cùng với cô, lần đầu tiên Nhạc Dương từ chối anh ta.

Nhưng mà sau khi từ chối Diệp Tử Hi, cô gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối rất nhiều lần, nhưng mà lại không thấy Tiểu Bảo Bối trả lời lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Bắt Gặp Một Màn! (3)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Bởi vì Nhạc Dương không biết rằng, điện thoại di động của Tiểu Bảo Bối vẫn luôn đặt trong cái túi hồ ly của cô ấy, hơn nữa lúc vào tập đoàn Đế Phàm, cái điện thoại kia vẫn luôn mở ở chế độ im lặng. Và lúc cô ấy đi ra ngoài thì điện thoại di động vẫn để ở trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm. Sau đó bởi vì Diêm Soái tới cứ nhìn chăm chăm vào túi xách hồ ly của Tiểu Bảo Bối. Kiều Trác Phàm cảm giác thứ thuộc về anh bị người ta theo dõi, cho nên cầm lấy túi xách hồ ly của Tiểu Bảo Bối, cùng với điện thoại di động ở trong đó bỏ vào trong túi tây trang của anh.

Sau đó, Kiều Trác Phàm bởi vì bắt gặp cảnh tượng Tiểu Bảo Bối bị vây ở trong phòng kỹ thuật mà cảm thấy tức giận, trực tiếp dẫn cô về nhà bắt đầu ăn. Một cách tự nhiên, điện thoại di động của cô cũng bị Kiều Trác Phàm quên lãng ở trong túi áo của anh.

Bây giờ, bọn họ đang dây dưa kịch liệt, ai mà thêm chú ý tới hai chữ Nhạc Dương không ngừng lóe sáng ở trong chiếc điện thoại không hề kêu lên ở trong căn phòng này chứ?

“Tiểu Bảo Bối, không phải cậu thực sự giận mình chứ?” Táo đỏ le^e quỵ do^mn. Nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại di động không có ai trả lời, Nhạc Dương cũng có chút bực bội.

Trong thời gian bọn họ chơi thân với nhau, bây giờ có thể được coi là lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối chiến tranh lạnh với cô dài như vậy.

Cũng đúng, theo như ý của Nhạc Dương, cô đã gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối lâu như vậy, mà Tiểu Bảo Bối lại không nghe máy lần nào, khẳng định là đang giận cô rồi.

“Hu hu... Cuối cùng thì mình phải làm như thế nào mới tốt đây!” Sau khi nhìn di động có chút lóe sáng, nên Nhạc Dương liên tục kháng nghị.

“Ừc ừc ừc...” Được rồi đối với một người mập mà nói, thời gian ăn cơm là quan trọng nhất.

Bây giờ, bụng của Nhạc Dương cũng nhắc nhở cô sự thật này rồi.

“Haiz, lại gọi lại hai cuộc nữa, nếu như Tiểu Bảo Bối thực sự không đi ăn cơm cùng, vậy tao sẽ đưa mày đi ăn món ngon gì đó nhé...” Vỗ vỗ cái bụng đang liên tục kháng nghị của mình, Nhạc Dương lại lầm bầm.

Nhưng mà sau khi Nhạc Dương gọi hai cuộc điện thoại xong, thì điện thoại bên kia vẫn hiển thị là không có người bắt máy.

Cuối cùng, Nhạc Dương chỉ có thể bất đắc dĩ cắt điện thoại di động đi, cầm theo một cái túi xách, một mình đi tới một nhà hàng nhỏ được xem như là quán quen.

Vì sao lại nói là quán quen đây?

Bởi vì đây là nhà hàng nhỏ mà Diệp Tử Hi thích nhất.

Trước kia lúc cô còn là cái đuôi nhỏ của Diệp Tử Hi, thì Diệp Tử Hi đi tới chỗ nào đều có bóng dáng của cô.

Táo đỏ le^e quyỵ do^nn.

Một cách tự nhiên, Nhạc Dương cô cũng trở thành khách quen của nhà hàng nhỏ này.

Cô vừa đi vào, ông chủ liềm nhiệt tình chào hỏi cô: “Chào tiểu thư Nhạc, đến ăn cơm sao!”

“Vâng, cho tôi đồ ăn như cũ, và cả cơm nữa!” Nhạc Dương nói, sau đó đi lại tìm chỗ ngồi xuống.

Lúc này đúng là giờ cao điểm đi dùng cơm.

Xung quanh người đến người đi tấp nập.

Nhạc Dương liền chọn cho mình một chỗ hơi khuất rồi ngồi xuống.

“Chị Nhạc, tại sao hôm nay lại đi có một mình?” Bởi vì thường xuyên tới chỗ này ăn cơm, cho nên nhân viên trong nhà hàng này cũng rất quen với Nhạc Dương. Die6n da29n le6 quy1 d9o^nn.

Khi bụng đồ ăn lên cho Nhạc Dương, thì anh ta nói chuyện với Nhạc Dương.

“Một người không được sao?” Nhạc Dương còn tưởng rằng anh ta cho rằng một mình cô có chút cô đơn, nên mới trả lời như vậy.

“Không phải thế, em nói là không phải Diệp thiếu cũng ở chỗ này sao, tại sao chị lại không qua bàn của anh ấy ăn cùng?” Nhân viên kia hình như cũng quen biết với Diệp Từ Hi nên tùy ý hỏi.

Phải biết là, trước kia chỉ cần Diệp Từ Hi đến ăn cơm, Nhạc Dương nhất định sẽ không biết xấu hổ đi lại, đơn giản là chỉ cần ăn cùng một bàn với anh thôi.

Một cô gái béo ú, ngồi cùng với một người đàn ông anh tuấn trẻ tuổi, ở trong nhà hàng của bọn họ mọi người không ai là không biết.

Thậm chí, ai cũng có thể nhìn ra được là cô gái béo ú này vô cùng thích Diệp Từ Hi.

Nhưng mà Diệp Từ Hi lại không bị Nhạc Dương làm cảm động, thấy người khác nhìn thì rất vất vả để đuổi Nhạc Dương đi, cuối cùng đều kệ cô ngồi ở đấy.

Thấy cô đến đây, cũng chỉ có ý tốt muốn nhắc nhở cô rằng đối tượng mà cô thích đang ăn cơm ở chỗ này. Ý là, có phải cô cũng muốn dọn qua đó cùng ăn chung hay không?

Nhưng mà ngay khi Nhạc Dương nghe thấy Diệp Từ Hi cũng đang ăn cơm ở nhà hàng nhỏ này, thì lòng mày của cô đột nhiên nhú lại.

Hiển nhiên, chuyện này ngoài dự liệu của cô. Die6n da29n le6 quy1 d9o^nn.

Bởi vì vừa rồi lúc Diệp Từ Hi hẹn cô đi ăn cơm. Bởi vì liên tục không nhận được câu trả lời của Tiểu Bảo Bối, nên Nhạc Dương không có tâm tình ứng phó với anh ta, nên nói với anh ta là tối nay cô muốn tới nhà Tiểu Bảo Bối để rủ cô ấy đi chơi, kêu anh chịu khó đi ăn một mình.

Lúc ấy, Diệp Từ Hi còn nói cho cô biết, không có Nhạc Dương đi cùng, anh ta ăn cái gì cũng không sao cả. Thậm chí, Diệp Từ Hi còn nói cho cô biết, anh muốn kêu người đưa cặp lòng cơm tối, ở trong phòng làm việc ăn cơm tối là được rồi.

Ai có thể nói cho Nhạc Dương biết, nếu như Diệp Từ Hi ăn cơm ở phòng làm việc, thì giờ phút này người xuất hiện ở nhà hàng nhỏ này là ai?

“Không thể nào đâu?” Đến lúc này, Nhạc Dương vẫn không tin chuyện mà nhân viên của nhà hàng này đã nói cho cô biết.

“Tại sao lại không thể nào? Đang ở bàn bên cạnh kia kia! Chị nhìn xem, cái bàn ở giữa kia, Diệp thiếu và cô gái xinh đẹp kia không phải đang ngồi ở đó hay sao!”

Thực ra, trước đây Nhạc Dương đã gặp Diệp Từ Hi dẫn những người phụ nữ khác nhau đi ăn vô số lần. Mỗi một lần, cô đều có thể mặt dạn mày dày chạy lại chỗ bàn ăn của bọn họ. Hơn nữa, đến cuối cùng bàn ăn kia lại có nhiều thêm một người, chính là Nhạc Dương cô.

Cũng bởi vì Nhạc Dương đã chịu được nhiều khảo nghiệm như vậy, cho nên nhân viên nhà hàng này rất có lòng tin với sự nhẫn nại của cô. Cho nên bọn họ mới dám đem chuyện Diệp Từ Hi đưa người phụ nữ kia tới ăn cơm nói cho Nhạc Dương nghe.

Mà Nhạc Dương vốn đang dùng cơm của mình, cầm chiếc đũa gấp một miếng cơm tẻ thật lớn bỏ vào miệng, thuận theo hướng mà nhân viên nhà hàng chỉ, lúc cô nhìn thấy cái bàn cách đó không xa, vốn là trên tay của cô đang cầm đôi đũa với miếng cơm tẻ đang bốc hơi, trong khoảnh khắc liền rơi xuống...

Ngay cả cái miệng vốn đang nhai ngấu ngiến, trong nháy mắt cũng dừng lại mọi động tác.

Bởi vì, Nhạc Dương nhìn thấy Diệp Từ Hi, đang cùng ăn cơm với Đồng Tình...

Die^n dan & le^ê quy/y do^mn . Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, Nhạc Dương chắc chắn sẽ không tới nhà hàng này để ăn tối, thật sự...

Bởi vì nếu như vậy, có phải là cô sẽ không cần phải nhìn thấy thứ không muốn nhìn thấy, lúc Diệp Từ Hi ăn cơm cùng với Đồng Tình, trên mặt anh luôn lộ ra nụ cười. Thậm chí, cô còn nhìn thấy Diệp Từ Hi tự mình gấp rất nhiều đồ ăn vào chén của người phụ nữ kia...

Thật ra trong khoảng thời gian này, Nhạc Dương cũng thường xuyên đi ăn ở bên ngoài cùng với Diệp Từ Hi.

Nhưng mà mỗi một bữa cơm, ngoài chuyện Diệp Từ Hi muốn chọn một chỗ bí mật ra, lúc ăn cơm thỉnh thoảng còn nhìn ngó xung quanh.

Mỗi một bữa cơm, anh liên tục ở trong trạng thái thấp thòm lo âu.

Diệp Từ Hi nói là không có gì, đây là thói quen của anh!

Nhưng mà dường như Diệp Từ Hi đã quên mất rằng, Nhạc Dương không phải là ngày đầu tiên quen biết anh. Cô biết anh, đã hơn mười lăm năm. Die^n dan & le^ê quy/y do^mn . Thích anh, cũng đã hơn chục năm rồi. Mỗi ngày đều đi theo bên cạnh Diệp Từ Hi, bị tất cả mọi người công nhận là hộ thảo sứ giả của Diệp Từ Hi, làm sao có thể không hiểu được thói quen của anh chứ?

Mỗi khi ăn cơm cùng với Nhạc Dương cô, anh luôn tỏ ra vội vàng như vậy còn không phải là vì anh luôn lo lắng sẽ bị người khác nhìn thấy cảnh tượng bọn họ ăn cơm cùng nhau, cũng lo lắng chuyện hai người bọn họ yêu nhau sẽ bị người khác biết được?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Bắt Gặp Một Màn! (4)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Những thứ này có thể Nhạc Dương sẽ không so đo.

Bởi vì cô biết rõ, cô béo, cô không có thân hình chuẩn, nên khiến cho Diệp Từ Hi hết sức mất mặt!

Cho nên, Diệp Từ Hi không muốn công khai mối quan hệ của hai người bọn họ, thậm chí còn không dám nắm tay cô ở trước mặt người khác, cô không sao, thực sự là không sao cả.

Còn nữa, lúc anh và Nhạc Dương cô cùng ăn cơm, cô chưa từng nhìn thấy anh gấp món gì đó vào chén của cô.

Phần lớn đều là Nhạc Dương gấp đồ ăn vào trong chén của anh. Nhiều lần, cô đều đem những món ăn mà mình thích nhất nhường cho anh.

Cũng chính bởi vì điều này, nên những đồng nghiệp trong văn phòng luật của cô đều cảm thấy dạo thời gian gần đây Nhạc Dương cô đã gầy đi.

Người đàn ông mà khiến cho cô lúc ăn cơm không giây phút nào là không chăm lo cho anh, bây giờ ở trước mặt người phụ nữ khác lại thể hiện ra sự dịu dàng của anh, thậm chí còn tự mình gấp đồ ăn vào trong chén của người phụ nữ khác...

Nhạc Dương cố gắng tự nói với bản thân mình, chuyện này cũng không có vấn đề gì.

Bởi vì cô béo!

Diệp Từ Hi không gấp thức ăn cho cô, là vì muốn tốt cho cô, vì để cho cô có thể giảm cân!

Lý do này, mỗi lần Nhạc Dương đều tự nhủ với chính mình, nhưng mà vì sao nhìn cảnh tượng mà bọn họ ăn cơm kia, tim của cô lại đau như vậy?

Nhất là lúc Đồng Tình ăn vào còn dương dương đắc ý như vậy, còn bắt chọt nhìn Diệp Từ Hi bằng ánh mắt quyến rũ. Mà người đàn ông kia cũng cảm nhận được ý tứ trong ánh mắt của người phụ nữ này, cho nên còn cọ cón vào bắp đùi của Đồng Tình ở dưới bàn...

Một màn kia giống như là một thanh đao! Bất cứ lúc nào cũng có thể cắt đứt tất cả những giấc mộng tốt đẹp của Nhạc Dương...

“Chị Nhạc, chị không sao chứ?” Nhạc Dương cảm thấy đầu óc mình rối với. Mà người bên cạnh cô thì không ngừng lên tiếng. dienndnle,qu,y don

Là nhân viên của nhà hàng đang gọi cô.

Đợi tới lúc cô phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện ra người kia liên tục hỏi thăm cô.

Nhưng mà cô vừa rồi cũng không bị làm sao!

Trước kia, số lần mà cô bắt gặp Diệp Tử Hi ăn com với người phụ nữ khác cũng không ít, cô làm sao có thể vì chuyện nhỏ này mà cảm thấy đau lòng chứ?

Không, Nhạc Dương cô sẽ không thể đau lòng được.

Chút chuyện nhỏ này sao cô lại đau lòng..

Bây giờ cô và Diệp Tử Hi vẫn rất tốt, mỗi buổi tối đều ngủ ở trên giường của cô.

Loại kỹ nữ như Đồng Tình, cùng lắm chỉ là đi ăn tối cùng với anh một bữa mà thôi.

Cô không cần vì điều này mà khiến cho tâm tình của mình không tốt có đúng không?

Nhạc Dương vẫn tự an ủi mình, nhưng mà chất lỏng ấm áp vẫn chảy từ hốc mắt của cô chảy xuống mà không hề báo trước...

“Chị Nhạc, chị bị sao vậy?”

Hiển nhiên là nhân viên nhà hàng kia cũng không ngờ được là lần này phản ứng của Nhạc Dương lại lớn như vậy.

Nhớ ngày đó, mỗi lần Diệp Tử Hi hẹn hò, không phải là lần nào Nhạc Dương chỉ cười ha ha rồi mang thức ăn của mình đi tới hay sao?

Nhưng mà anh ta không hề hiểu được rằng, đó là trước khi Diệp Tử Hi và cô lên giường với nhau. dienndnle,qu.y don

Trước khi qua lại với nhau, Nhạc Dương cũng không hề cảm thấy rối rắm. Cho dù không phải là cô ta, thì bên cạnh của Diệp Tử Hi cũng sẽ có không ít phụ nữ xuất sắc.

Nhưng mà sau đó...

Anh khiến cho cô được thể nghiệm cảm giác thân mật nhất trên đời này, anh lại ở cùng với người phụ nữ khác ở một chỗ, đó chính là sự phản bội trắng trợn...

Đột nhiên, hình như Diệp Tử Hi cảm nhận được cái gì đó, đang định nhìn về phía góc khuất của cô.

Mà Nhạc Dương vẫn luôn chú ý hành động của Diệp Tử Hi, tất nhiên sẽ phát hiện ra trước tiên. Dien_dan B_quy1 don^.

Đột nhiên, cô bỏ lại tờ một trăm đồng cô đã chuẩn bị xong xuôi, sau đó nói với người ở bên cạnh: “Tôi no rồi. Đứng rồi, cậu đừng nói với ai chuyện nhìn thấy tôi ở chỗ này ngày hôm nay nhé...”

Nói xong những lời này, Nhạc Dương vội vội vàng vàng chạy đi.

Ngay cả túi xách của cô cũng không kịp mang theo... “Chị Nhạc...”

Lúc nhân viên nhà hàng phát hiện ra cái túi xách mà Nhạc Dương bỏ lại, muốn đuổi theo nhưng mà đã chậm mất rồi.

Bởi vì, lần đầu tiên cái cô nhóc béo ú Nhạc Dương kia chạy còn nhanh hơn thỏ.

Trong nháy mắt cô liền biến mất trong đám người.

Mà lúc Diệp Tử Hi quay người lại, thì nhìn thấy một màn như vậy.

Nhân viên phục vụ của nhà hàng đang cầm một cái túi xách, hình như đang dáo dác nhìn quanh...

Lạ thật, vừa rồi rõ ràng Diệp Tử Hi cảm giác được hình như có người nào đó đang nhìn mình.

Tại sao lúc anh quay đầu lại thì lại không phát hiện ra điều gì?

Chẳng lẽ tất cả đều là ảo giác của anh?

Lúc Diệp Tử Hi còn đang ngầy người nhìn chăm chăm một màn kia, thì Đồng Tình ở bên cạnh mở miệng hỏi: “Diệp thiếu, anh đang nhìn cái gì à?”

“Không có...” Ánh mắt của Diệp Tử Hi như có như không khẽ xẹt qua cái túi xách trên tay của nhân viên phục vụ nhà hàng.

Chẳng biết tại sao, cái túi xách kia cũng khiến cho Diệp Tử Hi có một cảm giác quen thuộc. Nhưng mà bởi vì Đồng Tình vẫn đang nhìn chăm chăm, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể phát hiện ra điều gì, cuối cùng anh ta xoay người lại, tiếp tục dùng com cùng với Đồng Tình...

- - Đường phân cách

“Nhạc Dương, em đang ở đâu?” Tới đến, lúc điện thoại của Diệp Tử Hi gọi tới, Nhạc Dương đang vùi đầu của mình vào trong chậu nước lạnh.

Lúc này, thành phố A đã vào thu.

Ở trên đường, đều phải mặc một cái áo lông và một cái áo khoác dày đặc mới không bị cảm giác lạnh.

Ngâm đầu và cả mái tóc của cô đều chìm trong nước lạnh, đây quả thực chính là tự mình chịu tội.

Nhưng mà Nhạc Dương làm không biết mệt.

Cũng chỉ có khi bị lạnh như vậy, mới khiến cho cô tạm thời không suy nghĩ được cái gì cả.

Cho tới khi điện thoại gọi tới, Nhạc Dương mới đứng lên khỏi chậu nước lạnh.

Lúc này đầu tóc cô ướt nhẹp, thỉnh thoảng còn có giọt nước lạnh chảy từ trên tóc của cô chảy xuống. Di3n-đ@n.B,quý.d0n.

Cảm giác này, thật sự không tốt. Nhưng mà thậm chí ngay cả cầm khăn lau Nhạc Dương cũng không cầm, mà cầm điện thoại lên nghe luôn.

“Chuyện gì?” Giọng nói của cô hết sức bình tĩnh, không hề giống như là vừa mới giãy giụa điên cuồng trong chậu nước lạnh một chút nào cả.

Cô như vậy khiến cho Diệp Tử Hi ở bên kia điện thoại không phát hiện ra chút khác thường nào.

“Không có gì, anh chỉ muốn hỏi một chút xem em đang ở đâu?” Bên kia điện thoại, xung quanh Diệp Tử Hi cũng yên tĩnh một cách quỷ dị.

Lúc này, anh đang ở chỗ nào?

Nhạc Dương phát hiện, bản thân mình vẫn không nhận được mà nghĩ tới Đồng Tinh.

Vẫn còn nhớ rõ, trước kia mỗi lần cô đi theo Diệp Tử Hi, mỗi lần ăn cơm cùng với phụ nữ xong Diệp Tử Hi đều đuổi cô đi ngay. Sau này, đến cùng bọn họ làm cái gì, Nhạc Dương cũng không nghiên cứu đến cùng.

Nhưng mà bây giờ, bởi vì cô và Diệp Tử Hi đang yêu nhau. Cô biết rõ sau khi ăn cơm xong, lúc nào Diệp Tử Hi cũng sẽ đưa cô tới những chỗ mua vui hưởng lạc. Có đôi khi là nhảy nhót, có đôi khi là uống chút rượu. Cuối cùng khi bầu không khí tới, thì anh liền kéo cô về nhà lên giường.

Đối với một người béo ú như Nhạc Dương, nhu cầu của Diệp Tử Hi còn cao như vậy. Nếu đổi lại là một người phụ nữ có lối có lăm như Đồng Tinh thì còn như thế nào nữa?

Sợ là bây giờ anh đã kéo Đồng Tinh đi khách sạn rồi?

Trước lúc ngủ, muốn gọi cho cô một cuộc điện thoại, kêu cô đêm nay không cần chờ anh ...

Nhưng mà điều này đúng là không ngoài dự liệu của Nhạc Dương.

Bởi vì sau đó, Diệp Tử Hi không đợi cô nói ra cô đang ở chỗ nào, mà đã nói cho cô biết: Di3n-đ@n.B,quý.d0n. “Nhạc Dương, đêm nay công ty có chút việc, cần phải làm thêm giờ! Đêm nay, anh sẽ không qua...”

Mà Nhạc Dương nghe nói như thế, thì khóe miệng lại thoáng hiện lên một nụ cười vô lực.

Anh thực sự kéo Đồng Tinh đi khách sạn sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Bắt Gặp Một Màn! (5)

Editor: Táo đồ phổ núi

“Nhạc Dương?” Không thấy Nhạc Dương trả lời, bên kia điện thoại Diệp Tử Hi có chút nôn nóng.

Thực ra, Diệp Tử Hi cũng không hiểu được rốt cuộc thì hôm nay mình đang sợ cái gì.

Lúc ở cùng với Nhạc Dương, thì lúc nào anh ta cũng lo lắng bị người khác nhìn thấy mình và một người béo ú như Nhạc Dương ở cùng một chỗ.

Còn bây giờ thì sao?

Lúc anh ta ở cùng với một người đẹp như Đồng Tình, thì anh ta lại lo lắng bị Nhạc Dương bắt gặp. *Dieinn damn leie quyýdon.*

Nhất là hôm nay sau khi ăn cơm ở nhà hàng nhỏ kia xong, sau khi Diệp Tử Hi thoáng phát hiện ra cái túi kia có chút quen thuộc, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt.

Từ trước đến nay, cho dù không thích nói ra hay là xin phép về lịch trình của bản thân với bạn gái của mình, lần đầu tiên chủ động cảm điện thoại lên, nói cho Nhạc Dương biết những điều này.

Thật ra thì, bây giờ Diệp Tử Hi cũng không hiểu nổi mình đang suy nghĩ cái gì nữa.

Không thấy cô trả lời lại, không hiểu sao trong lòng Diệp Tử Hi càng thấy nôn nóng.

“Nhạc Dương, em đang nghe điện thoại không?”

Đầu bên kia điện thoại yên tĩnh một cách lạ thường, khiến cho Diệp Tử Hi cũng có chút hoài nghi có phải Nhạc Dương đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Một giây kia, đột nhiên anh ta nảy sinh xúc động muốn trở về tìm cô.

Nhưng vừa lúc đó, đầu bên kia điện thoại lại vang lên giọng nói của Nhạc Dương, cô nói với anh ta. “Biết rồi. Vậy em đi ngủ trước...”

Sau bảy chữ ngắn gọn, Nhạc Dương liền cúp điện thoại.

Phản ứng như vậy, thực sự có chút ngoài dự liệu của Diệp Tử Hi.

Nếu như là lúc trước, anh ta nói cho Nhạc Dương biết đêm nay mình muốn ở lại công ty, cô nhất định sẽ hỏi thăm, thậm chí còn đưa ra ý kiến muốn tới công ty làm thêm giờ với anh.

Lúc mang theo Đồng Tình tới khách sạn thuê phòng, trước khi gọi cuộc điện thoại này cho Nhạc Dương, thậm chí Diệp Tử Hi còn lo lắng chuyện này.

Nhưng mà anh ta không thể ngờ được, phản ứng ngày hôm nay của Nhạc Dương lại lạnh nhạt như vậy.

Thậm chí cả một câu chúc anh ngủ ngon cũng không nói, cô đã vội vàng cúp điện thoại.

Đột nhiên, Diệp Tử Hi ý thức được hình như có thứ gì đó đã thay đổi.

Anh ta liên tục nhìn chăm chăm vào màn hình, không biết đang suy nghĩ điều gì. Cũng ngay lúc đó, một đôi bàn tay mềm mại trắng trẻo, đột nhiên ôm lấy eo của Diệp Tử Hi, ngay lập tức Diệp Tử Hi còn cảm nhận được một thân thể mềm mại không xương dán lên trên sống lưng của mình.

Thân thể kia, còn nồng nặc mùi nước hoa.

Nếu đổi lại là trước kia, khẳng định là anh ta sẽ không chút do dự ôm người phụ nữ này vào trong lòng, rồi hưng hăng tàn sát một trận.

Nhưng mà ngày hôm nay, khi cảm nhận được cái ôm từ phía sau lưng, Diệp Tử Hi chẳng những không có xúc động giống như trước đây, mà ngược lại còn cảm thấy người phía sau hoàn toàn ngược lại với Nhạc Dương. Tao o do leé quýý đđono

Phải hiểu là, Nhạc Dương sẽ không dịu dàng áp vào lưng của anh ta như vậy. Mỗi lần bọn họ thân mật, người phụ nữ kia sẽ giống như con khi, trực tiếp treo ở trên người của anh ta.

Nếu như là một người phụ nữ gầy ốm, làm hành động như vậy còn có thể.

Nhưng mà người béo ú như Nhạc Dương, mỗi lần đè lên trên người Diệp Tử Hi, đều khiến cho anh ta cảm thấy sắp ngạt thở.

Trên người của Nhạc Dương, cũng không có mùi nước hoa nồng nặc như vậy. Mặc dù cô là một người béo ú, mặc dù cũng hay ra mồ hôi, nhưng mà cô không thích dùng nước hoa.

Cô chỉ biết gia tăng tần suất tắm rửa. Mỗi lần đều dùng một loại sữa tắm đặc thù.

Tất cả những thứ này, thực sự đều không phải là thứ mà Diệp Tử Hi thích nhất.

Cũng không biết vì sao, khi anh và người phụ nữ tên là Đồng Tình này ở cùng một chỗ, không biết lý do vì sao mà trong đầu của anh lại xuất hiện bóng dáng của con nhóc béo ú kia.

“Điều thiếu...” Lúc Diệp Tử Hi cúi đầu sững sờ nhìn hai bàn tay trắng nõn kia đang ôm lấy eo của mình, thì Đồng Tình đã không an phận hôn lên anh ta.

Đồng Tình là một cô gái phong tình vô hạn. Trong loại chuyện như vậy, tất nhiên là cô ta đã trải qua không ít. Cho nên, cô ta sẽ không giống như Nhạc

Dương, mỗi lần thân mật đều giống như là phía sau có quái thú đang đuổi theo vậy. Bộ dạng lúc nào cũng giống như là hận không thể một ngụm nuốt Diệp Tử Hi vào bụng không bằng.

Lúc này, bên cạnh là một người phụ nữ rất xinh đẹp, bầu không khí lại tốt như vậy.

Hơn nữa, Diệp Tử Hi cũng đã chuẩn bị kỹ càng. Tất cả những điều này vốn nên nước chảy thành sông.

Nhưng mà vừa lúc đó, đột nhiên Diệp Tử Hi lại duỗi tay ra cầm lấy bàn tay đang ôm lấy eo của mình kia.

“Diệp thiếu, ngài đây là thế nào? Chẳng lẽ, anh không thích như vậy sao?”

Đồng tình đột nhiên bị kéo ra, vẻ mặt hết sức vô tội nhìn chăm chăm vào Diệp Tử Hi. Tao do le quý đđono

Vừa rồi lúc tới khách sạn, Đồng Tình đã chủ động đi tắm rửa.

Cô ta là một người phụ nữ thông minh, đương nhiên hiểu được người đàn ông đưa cô ta tới khách sạn thì sẽ phát sinh những chuyện gì. So với việc giả vờ giả vịt, làm ra vẻ mình không biết chuyện gì. Còn không bằng tự mình tắm rửa sạch sẽ, khiến cho người đàn ông này được sung sướng nhanh một chút, khiến cho hai bên cùng có ấn tượng tốt với nhau.

Nhưng mà người đàn ông kia lại vào lúc cực kỳ quan trọng lại có thể đẩy cô ta ra.

Hiển nhiên điều này có chút ngoài dự liệu của cô ta.

Nhưng mà Đồng Tình không phải là một cô gái bình thường.

Từ nhỏ tới lớn cô ta đã lập chí phải gả vào nhà giàu có.

Vì thế nhiều năm nay cô ta đều bu xung quanh những công tử danh môn các loại. Chỉ cần bọn họ cần, thì cô ta sẽ là người xuất hiện đầu tiên.

Người mà vừa có thể cùng nhau ăn cơm, lại còn có thể lăn lộn ở trên giường khách sạn cùng với cô ta, xem ra cũng không ít.

Nhưng trong chuyện này, người khiến cho Đồng Tình hải lòng nhất chính là công tử Diệp Tử Hi của Diệp Thị. DiễđầndanLêeQuýyĐôôn

Thứ nhất, nhà bọn họ chính là Tập đoàn Diệp Thị có thực lực hùng hậu, thứ hai là Diệp Tử Hi có khuôn mặt cũng khá đẹp trai.

Tất cả những thứ này đều khiến cho Đồng Tình mê muội không thôi.

Vì anh ta, thời gian gần đây Đồng Tình không hề hẹn hò với những người đàn ông khác, chỉ chuyên tâm đối ứng với anh ta.

Ai mà ngờ được, người đàn ông vốn đang lui tới với mình khá tốt lại đột nhiên biến mất một khoảng thời gian dài.

Không, không nên nói là biến mất. Bình thường người đàn ông này vẫn đi làm, mỗi ngày vẫn có những cuộc xã giao không lớn thì nhỏ.

Mà điều này Đồng Tình cũng biết ít nhiều, chỉ là người đàn ông này cố ý tránh cô ta.

Trong khoảng thời gian này, Đồng Tình có chút nôn nóng không yên.

Khó khăn lắm người đàn ông này mới gọi điện lại cho cô ta một lần nữa. Đương nhiên là cô ta muốn thừa dịp này phát triển mối quan hệ tốt hơn, cùng cố thêm một chút.

Nhưng cuối cùng, cô ta vẫn bị người đàn ông này đẩy ra.

Điều này khiến cho Đồng Tình đã từng tiếp xúc với vô số đàn ông, cũng ý thức được có khả năng người đàn ông này đã có đối tượng ngưỡng mộ ở trong lòng. DiễđầndanLêeQuýyĐôôn

Mà điều này đúng là điều mà bây giờ Đồng Tình lo lắng nhất.

“Diệp thiếu, chẳng lẽ anh không thích Tình Tình sao?” Cô ta phục hồi tinh thần lại, vội vàng ở trước mặt người đàn ông, đưa tay muốn cởi bỏ dây lưng của chiếc áo choàng tắm ở trên người.

Phải biết là, vì muốn làm cho người đàn ông này có một đêm trải nghiệm thật tốt, nên bên trong áo choàng tắm cô ta không mặc gì cả. d,0dyqlq.d

Nhưng ngay tại lúc Đồng Tình sắp cởi bỏ áo choàng tắm ở trên người mình xuống, thì đột nhiên người đàn ông đưa tay ra đè chặt dây lưng của cô ta lại.

“Dừng lại!”

Diệp Tử Hi nói.

"Diệp thiếu, ngài đây là..."

Đồng Tình càng có cảm giác nguy cơ. Cảm giác này giống như là hôm nay nếu như cô ta để mặc cho Diệp Từ Hi rời đi, thì có khả năng cô ta sẽ bỏ qua điều gì đó.

"Đột nhiên tôi có chút việc gấp..." Lúc nói tới đây, Diệp Từ Hi đột nhiên túm lấy cái áo khoác tây trang mà vừa rồi mình mới cởi ra, sau đó cầm lấy điện thoại di động của mình, xoay người đi ra bên ngoài.

"Diệp thiếu, không phải mới vừa rồi ngài mới nói không bận chuyện gì hay sao?" Đã sắp thành công rồi, làm sao mà Đồng Tình cam lòng buông tay và ngay lúc này? Cho nên, vào lúc Diệp Từ Hi sắp rời đi, cô ta nhanh chóng cởi áo choàng tắm ở trên người mình ra, sau đó dán lên trên người của Diệp Từ Hi.

Tuy đã làm tới mức như vậy, nhưng mà cuối cùng đáp án mà cô ta nhận được chính là: "Buông tay!"

Sau khi Diệp Từ Hi hừ lạnh, vẫn không có hiệu quả gì. Anh ta dứt khoát đưa tay ra, trực tiếp hất người phụ nữ ở sau lưng mình ngã xuống dưới đất.

Sau đó anh ta liền xoay người, không hề ngoảnh đầu lại mà rời đi luôn.

Giờ phút này trong đầu của Diệp Từ Hi chỉ có một suy nghĩ rất kỳ lạ: Anh muốn Nhạc Dương! Muốn Nhạc Dương béo ý kia...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Quan Hệ Không Đơn Giản Với Kiều Đại Gia

Editor: Táo đỏ phổ núi

Khi Tiểu Bảo Bối tỉnh lại một lần nữa thì trời đã tối rồi. Bên trong căn phòng, hình như chỉ còn lại một mình cô, trong phòng cũng chỉ thấp một ngọn đèn nhỏ.

Phát hiện ra điều này, cô bối rối ngồi dậy.

Dụi đôi mắt cho tỉnh táo, cô cố gắng tìm bóng dáng quen thuộc của Kiều Trác Phàm trong căn phòng này. Bởi vì bị mắc chứng sợ hãi giam cầm, cho nên Tiểu Bảo Bối rất sợ ở trong phòng một mình, hơn nữa lại còn trong tình huống ánh đèn không đủ sáng.

Cũng chính bởi vì quá căng thẳng, cho nên Tiểu Bảo Bối không hề phát hiện ra lúc mình ngồi dậy, chiếc chăn vốn đang che trên người bị rơi xuống. Lộ ra thân thể trơn bóng không có chút che đậy nào của cô.

Mà trên đó, còn có một số dấu vết khả nghi.

"Kiều Trác Phàm..." sau khi tìm trên dưới trong phòng một lượt, cô vẫn không tìm thấy bóng dáng quen thuộc. Đôi mắt vốn đang đầy sương mù, trong nháy mắt trở nên ướt át.

Một tiếng gọi rất khê, cũng không phải là rất rõ ràng.

Nhưng mà người đàn ông vốn còn đang tắm ở trong nhà tắm, vội vàng vàng vàng trùm khăn tắm đi ra.

"Cục cưng, đã tỉnh rồi à?" Bởi vì vừa mới tắm xong, cho nên cả người của Kiều Trác Phàm đều ướt nhẹp.

Nhưng mà lúc anh nghe thấy giọng nói của Tiểu Bảo Bối, thì liền chạy ra luôn.

Tiện thể cầm lấy cái khăn tắm ở trên tay, lúc anh ngồi xuống bên cạnh cô. Vừa dùng khăn lông lau người vừa xoa xoa khuôn mặt đang mơ màng của Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối thấy anh xuất hiện, đương nhiên là vui vẻ. Nhưng mà nhìn thấy anh chỉ quăn một cái khăn tắm mà lại ngênh ngang ngồi ở trên giường của bọn họ, đột nhiên cô có chút bị hù dọa hơi nói lắp: "Anh... Anh không biết xấu hổ, không biết xấu hổ!"

Nhìn gương mặt của cô đỏ tới mang tai, thậm chí còn vội vàng đưa tay lên che đi khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, Kiều Trác Phàm không khỏi cười khê một tiếng.

Nhưng mà khi ánh mắt của anh nhìn theo chiếc chăn đơn kia trượt xuống, chợt trở nên sâu thẳm hơn. Hầu hết cũng không tự chủ được mà trượt lên trượt xuống một cái.

“Em mới là người không biết xấu hổ đó!” *diu@een*dyan(lee^qu.donn)*. Một câu này, giọng nói của Kiều Trác Phàm đã trở nên khàn khàn hơn trước rất nhiều.

Mà Tiểu Bảo Bối cũng nhanh chóng phát hiện ra được sự thay đổi này của anh, và từ đó cũng phát hiện ra ánh mắt của anh đang chăm chú dừng lại ở bộ phận nào đó trên cơ thể của mình . . .

Thuận theo ánh mắt của Kiều Trác Phàm, lúc nhìn thấy cơ thể trần truồng của mình, Tiểu Bảo Bối hét lên một tiếng rồi trốn vào trong chăn!

“Cục cưng, bây giờ đã biết đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không?” Kiều Trác Phàm vừa nhìn thấy cô chui vào trong chăn, nụ cười tươi lại hiện lên rõ ràng ở đuôi mắt.

Nghĩ lại, vừa rồi cô nhóc này ngủ mơ mơ màng màng, đoán chừng đã quên sạch chuyện phát sinh giữa bọn họ.

Nhìn bộ dạng cô trốn vào trong chăn, Kiều Trác Phàm nhin không được đưa tay ra, trực tiếp ôm cả cô cùng với chăn vào trong lòng mình.

“Kiều Trác Phàm, em nói cho anh biết, không cho phép anh lại tiếp tục làm loạn!” Bị chao đảo một trận, Tiểu Bảo Bối chui đầu ra xem, thì phát hiện ra mình đang nằm ở trong lòng của Kiều Trác Phàm. Mà anh, thì đang dùng ánh mắt ‘u ám’ nhìn chăm chăm vào cô, giống như là ánh mắt của một con chó nhìn chăm chăm vào cục xương vậy, Tiểu Bảo Bối vội vàng quơ quơ nắm đấm lên cảnh cáo Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy bộ dạng khoa tay múa chân của cô, một lần nữa đôi mắt của Kiều Trác Phàm lại trở nên thâm sâu hơn.

Tiểu Bảo Bối nhìn lướt qua, ánh mắt của Kiều Trác Phàm lại đang dừng lại ở trên đầu vai tron bóng đang lộ ra bên ngoài của cô, cho nên cô vội vàng thu bả vai của mình vào trong chăn.

Giờ phút này, cô chỉ lộ cái đầu nhỏ ra. Đôi mắt vừa đen vừa sáng, mang theo chút phòng bị nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm. *Die enda anl eequ uyd onn* .

Bộ dạng kia, giống như là một con sâu nhỏ, nhìn rất đáng yêu.

Nhìn thấy như vậy, Kiều Trác Phàm không nhin được mà cúi đầu xuống, sau đó bắt lấy đôi môi đỏ mọng của cô.

“Kiều Trác Phàm, không cho phép . . .”

Tiểu Bảo Bối vừa nhìn thấy đôi môi của anh đang ghé sát lại, vội vàng rút cổ đi muốn trốn.

Nhưng mà cô đã quên mất, bây giờ cả người của cô đều nằm ở trong tay của Kiều Trác Phàm. Cho dù cô có trốn như thế nào đi nữa, thì làm sao có thể trốn khỏi lòng bàn tay của anh được?

Kiều Trác Phàm nắm bắt đúng lúc, vào lúc cô sắp trốn tránh thì nắm lấy eo nhỏ của cô, khiến cho cô không thể trốn đi được nữa. Cuối cùng, cô chỉ có thể chịu một đê cho anh hôn.

Cho tới khi kết thúc một nụ hôn, Tiểu Bảo Bối cảm giác giống như mình sắp ngất đi.

Đặc biệt là môi của mình, cảm giác giống như vừa mới bị lột đi một lớp da, vừa nóng lại vừa khó chịu.

Nhưng mà điều càng làm cho cô buồn bực hơn chính là, hình như nhiệt độ trên người của Kiều Trác Phàm đã nóng lên rất nhiều mà không có lý do gì.

Ngay cả khi cách một lớp chăn, cô cũng có thể phát hiện ra được.

Chẳng lẽ, Kiều Trác Phàm bị sốt rồi?

Sợ anh lại bị ngã bệnh và trở nên hôn mê giống như hôm trước, Tiểu Bảo Bối giãy giụa mấy lần muốn thoát ra khỏi lòng anh, đứng lên để xem đến cùng là anh bị làm sao.

Nhưng vừa lúc đó, người đàn ông kia lại khóa chặt cô ở trong lòng anh, sau đó anh dùng giọng nói khàn khàn nói với Tiểu Bảo Bối: “Cục cưng, ngoan ngoãn nào!”

“Kiều Trác Phàm, hình như anh đang bị sốt lên!” Cô còn muốn đưa tay ra để thăm dò nhiệt độ ở trên trán của anh.

Nhưng mà tay của cô đã bị người đàn ông giữ chặt lại rồi nhét vào trong chăn.

“Ng ngoan đừng động, nếu không thì tiếp theo phát sinh chuyện gì, em cũng không thể trách anh được . . .” Anh ôm cô, gò má dán sát lên đầu của cô.

Động tác này, vô cùng thân mật.

Mà lúc này Tiểu Bảo Bối cũng đột nhiên hiểu được lời nói vừa rồi của người đàn ông này là có ý gì.

Lần này, cô thực sự ngoan ngoãn nằm như một con sâu làm tổ, tùy ý để cho Kiều Trác Phàm ôm.

Một lúc sau, nhiệt độ trên người của Kiều Trác Phàm mới dần dần hồi phục lại như bình thường.

Ngay cả hơi thở nặng nề ở trên óc của Tiểu Bảo Bối cũng đã tốt hơn rất nhiều.

Nhưng mà khi Kiều Trác Phàm đang cảm thấy thật sự may mắn vì mình đã nhả nài được, thì anh lại nghe thấy một câu nói khiến cho người ta không thể không kinh ngạc: “Kiều Trác Phàm, có phải là . . . Phương diện kia anh bị bắt lực hay không?” Die nd da nl e q uuydo n.

“Em có ý gì?” Là một người đàn ông, lại bị người phụ nữ mình yêu nhất chất vấn chuyện này, tất nhiên là tâm trạng không thể nào vui được.

Đặc biệt là, Kiều Trác Phàm còn thích Tiểu Bảo Bối nhiều năm như vậy.

Thật vất vả mới ôm được người đẹp về, bản thân anh đã nhịn rất vất vả vậy mà lại bị Tiểu Bảo Bối chất vấn chuyện này.

“Chuyện đó . . . Trong tiểu thuyết không phải người ta vẫn nói một đêm bảy lần. Nhưng mà anh hình như . . .”

Tiểu Bảo Bối áp ứng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng lên, trực tiếp lan ra tới tận tai.

Thực ra cô cũng cảm thấy rất kìm nén.

Vốn lại chuyện như vậy không nên hỏi ra, nhưng mà cô nhìn thấy bộ dạng của Kiều Trác Phàm hình như rất khổ sở, nên cô cảm thấy không thể không hỏi được.

Nhưng mà cũng không phải là cô ghét bỏ Kiều Trác Phàm, cô chính là muốn nói cho người đàn ông này biết: Có bệnh thì phải trị.

“Tiểu Bảo Bối . . .” Kiều Trác Phàm nghe thấy những lời nói này của cô, đôi mắt của anh tròn tròn lên, bộ dạng giống như anh chỉ hận không thể nuốt cả xương cốt của cô vào trong bụng.

Lần này, Tiểu Bảo Bối buồn bực.

Nhưng mà cô đâu có biết, Kiều đại thiếu không động vào cô, không phải là không có năng lực. Mà là vì anh hiểu rõ, trần vận động vừa rồi đã tiêu hao toàn bộ sức lực của Tiểu Bảo Bối. Nếu như bây giờ lại vận động giống như lời nói của cô, anh chỉ sợ là thân thể của cô sẽ không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Chương 84.2

Editor: Táo đỏ phổ núi

Vì đỡ phải làm cô bị thương, anh không dám ở chung một cái giường với cô. Không dám tận mắt nhìn thấy bộ dạng chỉ đắp một cái chăn bông của cô.

Thậm chí anh còn lặng lẽ núp ở trong phòng tắm ngâm nước lạnh.

Nhưng mà anh đâu có biết rằng, bản thân mình đắn đo suy nghĩ, nhưng mà lại khiến cho Tiểu Bảo Bối coi anh trở thành người bắt lực?

“Kiều Trác Phàm, anh không nên nhìn em như vậy chứ? Thật sự rất đáng sợ!” Nhìn thấy Kiều Trác Phàm vẫn nhìn chăm chăm vào cô, một dạng giống như muốn ăn cô vậy, Tiểu Bảo Bối rụt cổ một cái.

Nhân đây, người phụ nữ này lại cảm thấy có phải là anh bị cô vạch trần, có nên có chút xấu hổ, lo lắng cô sẽ đem chuyện này nói ra ngoài?

Đối với thái độ này của Kiều Trác Phàm, đột nhiên Tiểu Bảo Bối cúi đầu xuống nói với người đàn ông này: “Kiều Trác Phàm, anh cứ yên tâm. Em sẽ thay anh giữ kín bí mật này, em tuyệt đối sẽ không . . .”

Cho dù tính tình Kiều Trác Phàm có nhả nài hơn nữa cũng không thể chịu đựng được cái miệng nhỏ vẫn luôn lái nhai như vậy của người phụ nữ này.

Cuối cùng, anh dứt khoát cúi đầu xuống, chiếm lấy cái miệng nhỏ của cô, khiến cho cô không thể nói ra những lời khiến cho người ta chán ghét kia nữa. Nếu cô nhóc này liên tục nghi ngờ năng lực của anh, vậy thì anh chỉ có thể lấy hành động của mình để chứng minh mà thôi.

“Ưm ưm ưm . . .” Tiểu Bảo Bối râm rì muốn thể hiện sự kháng nghị của mình.

Nhưng mà cuối cùng, Kiều Trác Phàm lại kéo cái chần đang bọc cả người của cô ra, rồi tự mình chui vào. Một giây sau, trong chần lại vang lên mấy tiếng động mà khiến cho người ta phải xấu hổ . . .

- - Đường phân cách - -

“Nhạc Dương, em có ở nhà không?”

"Nhạc Dương?"

Diệp Tử Hi đứng ở trước cửa nhà của Nhạc Dương, gõ cửa rất lâu cũng không thấy cô đi ra mở cửa.

Lạ thật!

Quen biết Nhạc Dương nhiều năm như vậy rồi, nhưng mà Diệp Tử Hi còn chưa hề biết rằng ngoại trừ ở cùng một chỗ với anh ta ra thì Nhạc Dương còn có thể đi chỗ nào.

Nhưng bây giờ, Diệp Tử Hi muốn tìm cô, lại không biết phải đi đâu để tìm cô.

Lúc này Diệp Tử Hi mới ý thức được sự hiểu biết của mình về người phụ nữ này rất ít ỏi.

“Rốt cục thì Nhạc Dương đã đi chỗ nào đây? Chẳng lẽ là đi tới chỗ Tiểu Bảo Bối sao?”. Sau đó, Diệp Tử Hi lại gọi điện thoại tới cho Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà lúc này, Tiểu Bảo Bối lại mới bị Kiều Trác Phàm vừa dụ dỗ vừa ép buộc một phen, căn bản không hề nghe thấy. Bởi vì giờ phút này cô còn đang vội vàng cầu xin tha thứ còn không được.

“Lạch cạch . . .” Không biết là đã gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối lần thứ mấy, cuối cùng lúc Diệp Tử Hi đang định buông tay thì lại phát hiện cánh cửa kia được Nhạc Dương mở ra từ bên trong.

Anh ta lập tức để điện thoại di động của mình xuống, đi về phía cửa chính.

“Nhạc Dương, thì ra em đang ở nhà sao?” Nhìn thấy cô nhóc béo ú liên tục chiếm hữu đầu óc của mình cả tối ngày hôm nay xuất hiện ở trước mặt mình, Diệp Tử Hi tiến lên, muốn ôm lấy cơ thể mềm mại béo ú kia vào trong lòng mình.

Nhưng mà ngay lúc anh ta đưa tay ra, thì đột nhiên Nhạc Dương lại xoay người đi vào phòng.

Tất nhiên, cánh tay giờ ra muốn ôm của Diệp Tử Hi cũng rơi vào khoảng không.

Nhạc Dương như vậy khiến cho Diệp Tử Hi đột nhiên nhũn mảy một cái. Phải biết rằng, trước kia chỉ cần anh ta giờ tay ra, thì Nhạc Dương sẽ tự động ‘lăn’ vào trong lòng của anh ta.

Sở dĩ nói là ‘lăn’ còn không phải bởi vì người của Nhạc Dương quả thật quá béo. Nhạc Dương như vậy, cho dù đi ở trên đường, nhìn cũng giống như một quả cầu đang lăn.

Còn nữa, trước kia khi bọn họ còn chưa xác định mối quan hệ, Nhạc Dương chỉ cần vừa thấy được Diệp Tử Hi anh, thì cho dù là anh ta hoan nghênh cũng được, không hoan nghênh cũng được, Nhạc Dương cũng sẽ nhào tới một phen. Có nhiều lần, Nhạc Dương béo ú này đã thiếu chút nữa thì nhào vào anh ta ở trước mặt mấy người bạn của anh ta.

Cũng chính bởi vì chuyện này, đã lặp đi lặp lại nhiều tới mức đếm không xuể, cho nên thái độ lạnh nhạt khác thường ngày hôm nay của Nhạc Dương mới có thể khiến cho Diệp Tử Hi mất mát như vậy.

Nhưng mà Diệp Tử Hi cũng không nói gì thêm, ngược lại đi theo sau Nhạc Dương, tự nhiên đi vào nhà, hơn nữa còn đóng cửa lại. Diẽn đk đn/le eequh ydo nnn.

Trước kia những chuyện vặt như vậy đều là Nhạc Dương làm giúp anh ta.

“Tìm em có chuyện gì?” Lúc Diệp Tử Hi vào nhà, Nhạc Dương đã ngồi xuống ghế sofa.

Trên khay trà bằng thủy tinh, còn để một chai rượu đỏ, và một chiếc ly thủy tinh. Nắp chai rượu đỏ đã được mở ra, trên đó còn lưu lại một vệt đỏ sẫm. Hiện nhiên là vừa rồi cô đã uống rồi.

Nói như vậy, anh gõ cửa một lúc lâu ở bên ngoài, bên trong thì Nhạc Dương đang ngồi ở đây uống rượu một mình?

“Nhạc Dương, em làm sao vậy? Tâm trạng không vui hả?” Diệp Tử Hi không giống như những người đàn ông khác, chỉ nghĩ tới chuyện la hét đối với cô. Anh ta chỉ ngồi xuống bên cạnh Nhạc Dương, rồi rót rượu vào cái ly mới vừa rồi cô đã uống, sau đó cầm lên uống.

Nhưng mà rượu đỏ này, rõ ràng là không đúng với khẩu vị của Diệp Tử Hi.

Vừa uống vào một ngụm, chân mày của người đàn ông này giống như là một con sâu róm cuộn lại thành một đường.

Chuyện này, hình như Nhạc Dương đã sớm dự đoán được.

Một công tử ca giống như là Diệp Từ Hi, dùng một chai rượu đỏ trên cơ bản đều có giá hơn vạn.

Nhưng mà chai rượu này của cô thì sao? Lúc vội vàng đã chạy ra siêu thị mua với giá chín mươi chín đồng. Ngay cả số lẻ của loại rượu mà anh uống quen cũng không bằng nữa.

Như vậy thì sao có thể thỏa mãn được mùi vị của một công tử ca hay bắt về như anh ta chứ?

Nhìn anh ta lâm bộ chuẩn bị cầm lấy bình rượu đỏ, Nhạc Dương rất nhanh tay đưa tay ra ngăn lại.

“Sao vậy? Tâm tình trong người không vui, ngay cả rượu đỏ cũng không cho anh uống một ngụm sao?” die,n; da. nlze.qu; ydo /nn . Trong giọng nói của Diệp Từ Hi còn mang theo một chút mất mát.

“Thôi đi, lại rượu đỏ giá rẻ giống như của em, căn bản không phải là khẩu vị của Diệp đại thiếu, không cần lãng phí thì vẫn tốt hơn!” Nói xong, cô liền trực tiếp rót rượu ra bắt đầu uống.

Nhìn Nhạc Dương uống rượu nhiều như vậy, bộ dạng lại khẽ cau mày lại, Diệp Từ Hi cảm thấy hình như lời nói của cô còn có một ý nghĩa gì đó sâu hơn.

Lời này của cô hình như là nói anh với rượu đỏ, nhưng mà lại giống như là nói anh với người nào đó. . .

“Nhạc Dương, đừng uống rượu! Sẽ bị sặc . . .” Diệp Từ Hi trầm mặt, muốn đi khuyên cô.

Không ngờ, anh ta còn chưa nói hết lời, quả thật là Nhạc Dương đã bị sặc.

“Khụ khụ khụ . . .”

Một tay cô ôm lấy cổ của mình, bộ dạng giống như là rất đau khổ.

“Thật sự rất khó chịu . . .” Không biết có phải là rượu thực sự khiến cô bị sặc tới mức khổ sở muốn chết hay không, Nhạc Dương vừa xoa xoa, hốc mắt của cô cũng đỏ lên.

Lần này, Diệp Từ Hi vội vàng tiến lên, khẽ vỗ nhẹ lên lưng cô.

“Xem em kìa, vừa rồi anh đã nói với em cái gì. Em đều coi lời của anh là gió thoảng bên tai, lần này thì hay chưa . . .” Mặc dù giọng nói của anh ta thật sự không tốt, nhưng mà lực đạo vỗ nhẹ lên trên lưng của cô thì nắm giữ vô cùng tốt.

Vừa khiến cho Nhạc Dương cảm thấy không còn đau nữa, lại khiến cho người phụ nữ này cảm thấy vừa được cưng chiều.

Thật ra, người giống như Diệp Từ Hi, một người đàn ông lần lộn hết lần này tới lần khác trong đám phụ nữ, dù dễ một người phụ nữ đối với anh ta mà nói chính là hạ bút thành văn.die,n; da. nlze.qu; ydo /nn .

Mà Nhạc Dương, thực ra thì cũng hiểu điều này.

Nhưng mà khi cảm nhận được người đàn ông này đang vỗ nhẹ lên lưng, thì vẫn trừng to đôi mắt lên.

Trong đôi mắt kia, tràn ngập sự kinh ngạc và cả . . . sự khiếp sợ!

Bởi vì từ trước tới nay, Diệp Từ Hi đối xử với cô dịu dàng nhất, cũng chỉ là một lần quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198: Quan Hệ Không Đơn Giản Với Kiều Đại Gia (3)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Sau này, cho dù bọn họ tách ra, Nhạc Dương vẫn còn nhớ buổi tối này, Diệp Từ Hi cũng giống như những người bạn trai khác, ngồi ở bên cạnh cô khẽ vỗ vỗ lưng cho cô.

“Tại sao lại nhìn anh như vậy? Vẫn còn khó chịu sao?”

Diệp Từ Hi cúi đầu phát hiện ra cái con bé béo ú Nhạc Dương này đang ngáy người ta nhìn anh ta. Hốc mắt của cô, cũng bởi vì mới vừa rồi bị sặc nên đã đỏ lên.

Đương nhiên, Nhạc Dương không phải vì bị sặc mà hốc mắt mới đỏ lên, điều này cho dù đúng là như vậy hay là không đi nữa thì Diệp Từ Hi đều cho là như vậy.

“Không có... Em chỉ cảm thấy, thì ra anh cũng biết cách săn sóc như vậy...” Lúc Nhạc Dương nói lên những lời này, khóe miệng chợt lóe lên sự châm chọc.

Thực ra câu này không nên nói như vậy.

Cô vẫn luôn biết rõ, Diệp Từ Hi đối xử với phụ nữ vẫn luôn cực kỳ dịu dàng và săn sóc như vậy, nếu không thì sẽ không có chuyện anh ta vừa về nước thì lại có nhiều phụ nữ theo đuổi tới mức như vậy. Die6n da29n le6 quy1 d9o^o^.

Nhưng mà điều này chỉ giới hạn ở trên người của những người phụ nữ xinh đẹp. Mà đãi ngộ như vậy, cho dù đi theo bên cạnh Diệp Từ Hi nhiều năm, Nhạc Dương vẫn chưa từng được hưởng thụ bao giờ. Bởi vì cô là một cô gái béo ú...

Như ngày hôm nay, lúc Diệp Từ Hi ở nhà hàng nhỏ kia, liền gấp thức ăn cho người phụ nữ tên là Đồng Tình kia. Mà chút việc nhỏ này, đều là đãi ngộ mà Nhạc Dương chưa từng được hưởng thụ.

Trong đầu lại thoáng hiện lên hình ảnh kia, Nhạc Dương chỉ cảm thấy trái tim mình giống như có một bàn tay vô hình xiết chặt lại.

“Em nói cái gì đó? Không phải anh vẫn luôn biết săn sóc như vậy sao? Được rồi, đừng uống nữa. Hôm nay vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút đi!” Lúc nói lời này, Diệp Từ Hi tự nhiên cởi áo khoác tây trang trên người mình ra.

Tới lúc này, Nhạc Dương ngáy ngẩn cả người.

“Diệp Từ Hi, không phải anh nói là hôm nay anh về muộn không tới sao?” Lúc nhìn thấy Diệp Từ Hi cởi áo khoác tây trang ra, Nhạc Dương mới nghĩ tới điều gì.

Cô vẫn còn nhớ, lúc vừa rồi anh gọi điện thoại tới, chính là đã nói như vậy.

Mà Nhạc Dương có thể nghĩ ra được, khẳng định là lúc ấy anh đang ở cùng một chỗ với Đồng Tình.

Nhưng mà bây giờ anh lại trở về bên cạnh mình.

Cùng lên giường với Diệp Từ Hi, Nhạc Dương biết rõ người đàn ông này mỗi lần không đến hơn một giờ thì khẳng định sẽ không dừng lại được.

Mà từ khi Diệp Từ Hi gọi điện thoại tới giờ mới trong vòng nửa tiếng...

Điều này có phải đã giải thích rõ, anh và người phụ nữ tên Đồng Tình kia chưa phát sinh chuyện gì cả? Die6n da29n le6 quy1 d9o^o^.

Lúc suy nghĩ này xuất hiện ở trong đầu của Nhạc Dương, thì khóe miệng của cô khẽ nhếch lên...

“Nhìn anh như vậy làm gì? Được rồi, đừng uống rượu nữa. Nếu như tâm tình không vui, vậy thì anh và em làm chút chuyện vui vẻ đi?” Dưới ánh đèn, Diệp Từ Hi lộ ra nụ cười xấu xa đối với cô.

Nhạc Dương đã trải qua vô số đêm triền miên với anh ta, đương nhiên hiểu rõ khóe miệng nở nụ cười xấu xa kia của anh ta là có ý vị như thế nào.

Trước đó mấy giây, Nhạc Dương còn vì chuyện nào đó mà rối rắm, thì bây giờ lại điên cuồng nhào về phía Diệp Từ Hi.

“Nhạc Dương, em muốn đè chết anh à!” Die^o^ dan & le^e quy/y do^o^m .

“Đè chết thì đè chết luôn đi. Không phải người ta vẫn hay nói ‘Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu’ hay sao?”

“Nói thì đúng là nói như thế, nhưng mà em đè nặng lên anh như vậy, đè anh sắp chết luôn rồi...” Diệp Từ Hi cảm thấy, Nhạc Dương nếu như được xem là hoa mẫu đơn, thì nhất định sẽ là bụi mẫu đơn không lồ.

Đè ở trên người anh ta, khiến cho anh ta sắp không thở nổi.

Cảm giác kia, quả thật chính là cách cái chết không xa nữa.

“Câm miệng!” Vào lúc Diệp Từ Hi phát biểu ý kiến, Nhạc Dương đã không thể chờ đợi nữa mà kéo áo sơ mi của người đàn ông này ra, lộ ra thân sắc bi ối...

“Đêm nay bà đây muốn anh phải ngã dưới váy thạch lựu...” Người phụ nữ nào đó cúi người nói lời thề son sắt...

Nói thật ra, nhiều năm qua Diệp Từ Hi cũng không hề vì ai mà thủ thân như ngọc.

Riêng những người phụ nữ trong sáng mà anh ta đã hái đã nhiều vô số rồi.

Nhưng mà người giống như Nhạc Dương, vừa chủ động, lại vừa có thể làm ra bộ dạng của kẻ lưu manh, thì đúng là lần đầu tiên anh ta gặp được.

Tối nay trước khi đến chỗ này của Nhạc Dương, Diệp Tử Hi vẫn liên tục nhớ lại, đến cùng thì Nhạc Dương có ma lực gì, mà khiến cho dạo gần đây anh ta gần một người phụ nữ xinh đẹp lại không nổi được chút hứng thú nào.

Nhưng mà bây giờ, khi đối diện với thân thể của Nhạc Dương, thì đột nhiên Diệp Tử Hi hiểu ra được rốt cuộc mình thích cô ở điều gì.

Khỏe môi khê cong lên, Diệp Tử Hi cũng bắt đầu tận tình hưởng thụ thời gian tốt đẹp của tối nay...

- - Đường phân cách - - Die^n dan & le^e quy/y do^nn . - -

Lại vào sáng sớm một ngày, Tiểu Bảo Bối ngồi ở trên chiếc xe Hummer màu vàng, bị Kiều Trác Phàm đưa tới đối diện bên đường của tập đoàn Đế Phàm.

Nếu đổi lại là trước kia, Tiểu Bảo Bối sẽ vui vẻ, sung sướng xuống xe, sau đó đi thẳng vào bên trong tập đoàn Đế Phàm.

Không có cách nào, cô nhóc kia liên tục nói không muốn mọi người trong tập đoàn Đế Phàm biết mối quan hệ của hai người.

Cho nên, ngay cả loại chuyện đưa cô tới công ty như thế này, cũng phải quần lầy Kiều Trác Phàm cầu xin thật lâu, đưa cô tới đường cái đối diện tập đoàn Đế Phàm, sau đó để cô tự qua đường đi vào bên trong.

Đối với lời đề nghị này của cô, đương nhiên là Kiều Trác Phàm không đồng ý. diện ddn lie qiu doon. Nhưng mà vì cô là Tiểu Bảo Bối, cho nên cho dù trong đầu có không đồng ý nhiều như thế nào đi nữa, cuối cùng thì Kiều Trác Phàm vẫn phải đáp ứng. Đơn giản là vì cô là Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà ngày hôm nay, khiến cho Kiều đại gia đưa cô tới bên đối diện đường rồi, nhưng mà cô nhóc này vẫn ngồi yên ở bên cạnh ghế lái, không hề nhúc nhích.

Phản ứng này khiến cho Kiều Trác Phàm có chút ngoài ý muốn.

“Làm sao vậy?”

Sau khi dừng xe xong, Kiều Trác Phàm cúi dây an toàn nhìn về phía người phụ nữ ở bên cạnh.

“...” Tiểu Bảo Bối có chút hậm hực lờm anh một cái, rồi lại nhớ tới chuyện gì đó mất mặt lại cúi gầm đầu xuống.

Hai tay đặt ở trên chiếc túi xách hồ ly của mình, rồi lại vắn vắn cái quai xách. Tất cả những điều này vẫn không đủ để hình dung được tâm trạng rối bời lúc này của Tiểu Bảo Bối.

“Đừng vắn nữa. Nếu em còn vắn tiếp, sẽ đứt ra luôn đó!” Kiều Trác Phàm nhìn đôi bàn tay nhỏ bé đang vắn vẹo của cô, trực tiếp tiến lên cầm lấy cái túi nhỏ ở trong đó ra.

“Làm sao vậy? Nếu như không muốn đi làm, chúng ta trở về cũng được!” Lúc nói những lời này, Kiều Trác Phàm lại trở về vị trí của mình, định đưa tay ra khởi động xe.

Nhưng lúc này, đôi bàn tay trắng trẻo kia lại chủ động nắm lấy cánh tay của anh.

“Kiều Trác Phàm, em muốn đi làm...” diện ddn lie qiu doon. Lúc cô nói những lời này, vẻ mặt đầy uất ức.

Đúng là Kiều đại thiếu không hiểu nổi, đến cùng thì nha đầu ngốc nghếch này muốn làm sao vậy?

Nói đi làm, nhưng mà tới cửa của tập đoàn Đế Phàm, cô lại không chịu xuống xe.

“Nếu như muốn đi làm thì xuống xe. Nếu không muốn đi làm, chúng ta liền về nhà...” Thực ra, anh lại muốn cùng nằm trên giường, hai vành tóc mai chạm vào nhau hơn.

Dù sao thì ngày hôm qua mới là lần đầu tiên bọn họ thực sự sống một cuộc sống vợ chồng. Thời gian này, Kiều Trác Phàm cảm thấy bọn họ nên ở trên giường, nói chuyện thật tốt về kế hoạch tương lai gì gì đó. Đương nhiên, nếu có thể cùng với Tiểu Bảo Bối làm nóng hơn thì không có gì tốt hơn. diện ddn lie qiu doon.

Vốn anh dự định ngày hôm nay sẽ là như vậy. Thậm chí anh còn gọi điện thoại về công ty, kêu A Vĩ giúp anh sắp xếp một số chuyện.

Ai ngờ, Tiểu Bảo Bối vừa mới rời giường liền nói cô muốn tới Đế Phàm.

Đến cuối cùng, Kiều Trác Phàm chỉ có thể thuận theo cô, đưa cô đi tới chỗ này.

Chương 199: Quan Hệ Không Đơn Giản Với Kiều Đại Gia (4)

Editor: Táo đỏ phở núi

Nhưng mà quần quạ quần lại một lúc lâu, cô nhóc này vẫn không chịu xuống xe, khiến cho Kiều Trác Phàm có chút không biết làm sao đối với cô.

“Kiều Trác Phàm, em đau...” Tiểu Bảo Bối cúi đầu xuống cả buổi, cuối cùng hừ hừ nói lời này.

Mà Kiều Trác Phàm vừa mới nghe thấy, mới đầu chân mày nhíu chặt lại.

“Em khó chịu ở đâu? Mới vừa rồi đi ra khỏi nhà, sao em lại không nói sớm! Nào, bây giờ chúng ta đi thẳng tới bệnh viện là được...” Thật ra, Kiều Trác Phàm anh ở trên thương trường, vẫn luôn nổi tiếng là bình tĩnh và tinh táo.

Nhưng mà mỗi lần chỉ cần đụng tới chuyện của Tiểu Bảo Bối, thì không hiểu sao lúc nào anh cũng cảm thấy căng thẳng. Có đôi khi anh cảm giác bản thân hình như không phải là anh nữa.

Nhưng mà chờ tới khi anh Kiều Trác Phàm nói như vậy, Tiểu Bảo Bối vẫn ôm chặt lấy cánh tay của anh không chịu buông ra.

“Cục cung, nếu như em không buông tay anh ra thì sao anh có thể lái xe?” Nói tới đây, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, anh vội vàng an ủi: “Ngao ngoãn buông tay nào! Chúng ta sẽ đi bệnh viện ngay bây giờ...”

“Không cần, Kiều Trác Phàm em không sao. Không cần đi bệnh viện...” Tiểu Bảo Bối không biết tại sao, khuôn mặt nhỏ nhắn mới vừa rồi còn tái nhợt, bây giờ đã đỏ ửng lên: “Chỗ đó của em... đau quá!”

“Chỗ đó đau? Là chỗ nào mới được?” Kiều Trác Phàm có chút không hiểu.

Nhưng mà chờ khi anh phát hiện ra gương mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ ửng lên, thì người đàn ông này lập tức hiểu được đến cùng là chỗ nào bị đau!

“Nhóc con em đó, ai bảo tới qua còn cười anh không đủ năng lực làm gì, đáng đời!” Đến cuối cùng, Kiều Trác Phàm vẫn không nhịn được mà bật cười.

Anh vẫn liên tục lo lắng không biết là chỗ nào bị đau!

Thì ra...

Nhưng mà nghĩ lại cũng đúng, trên cơ bản xem như cô vẫn chưa biết mùi đời. Đột nhiên lại bị mất và vốn lẫn lộn, bị anh lấn qua lấn lại hơn nửa đêm, cơ thể của cô chịu đựng được mới là lạ!

“Kiều Trác Phàm, anh thật xấu xa!” Tiểu Bảo Bối đột nhiên cảm thấy uất ức.

. Không uất ức mới là lạ!

Cả người của cô đều bị người đàn ông xấu xa này lấn qua lấn lại hơn nửa đêm mới khiến cô bị biến thành như vậy!

Bây giờ cô có cảm giác hai chân vừa đứng lên liền run rẩy, hơn nữa cả người cũng rất đau.

Nhưng mà đồ xấu xa này lại còn cười vui vẻ như vậy...

“Em còn dám nói nữa, nếu không phải là tự em làm chuyện xấu, thì cuối cùng anh đâu có sức lực mà lấn qua lấn lại làm chuyện đó chứ?” Đối mặt với chuyện vừa được tiện nghi vừa khỏe mẽ, Kiều Trác Phàm chỉ có thể bắt đắc dĩ tự mình coi đây an toàn ở trên người cô, sau đó lại tự mình ôm cô xuống xe.

“Kiều Trác Phàm, anh đừng như vậy. Nếu để cho đồng nghiệp trong công ty thấy được, coi như em có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được!” Tiểu Bảo Bối bị ôm vào trong lòng, có chút không cam lòng nói.

Nhưng mà Kiều đại thiếu chỉ cúi đầu nhìn lướt qua, rồi nói: “Người khác thích nói như thế nào thì để cho bọn họ nói như vậy đi. Dù sao thì miệng cũng ở trên người của bọn họ, nếu như bọn họ muốn nói, em cũng không cần được.”

Hơn nữa, thật ra Tiểu Bảo Bối em ở trong mắt những người trong công ty, sớm đã có ‘Quan hệ không đơn giản’ với Kiều đại gia anh rồi.

Chỉ bằng một hai lần Kiều đại gia anh tự mình ôm cô từ tập đoàn Đế Phàm ra như vậy, cũng đủ khiến cho toàn bộ Đế Phàm bùng nổ rồi.

Như vậy thì làm sao bọn họ còn có thể phủi sạch quan hệ được?

Nhưng mà con thỏ nhỏ này cho rằng có thể phủi bỏ được, thì cứ để cho cô cho là như vậy đi.

Tiểu Bảo Bối nghe thấy lời nói của Kiều Trác Phàm, ngược lại cảm thấy cũng có lý.

Những cái miệng thích nhiều chuyện kia ở trên người của người khác, cho dù cô không muốn người ta nói những thứ này, cũng khó.

Chi bằng...Suy nghĩ một chút, đột nhiên Tiểu Bảo Bối mở miệng: “Vậy anh chờ em một chút, em giấu mặt đi đã.

Nói xong, cô thật sự làm như lời cô nói, giấu cả cái đầu nhỏ của mình vào trong ngực của Kiều Trác Phàm. Đương nhiên, chuyện này Tiểu Bảo Bối còn cảm thấy chưa đủ. Cô còn tự đưa tay ra, cởi áo khoác của Kiều Trác Phàm ra, lấy áo của anh che trước đầu của mình.

Sau khi làm xong những thứ này, cô thở phào nhẹ nhõm: “Được rồi, Kiều Trác Phàm anh mau ôm em đi vào thôi.”

Nhìn thấy điều này, khóe miệng của Kiều Trác Phàm co rút.

Chẳng lẽ bảo bối nhà bọn họ thật sự cho rằng núp ở dưới quần áo của Kiều Trác Phàm anh, cái mông lại vênh cao như vậy, tất cả mọi người trong công ty sẽ không nhận ra cô hay sao?

Quả thực, đây chính là một suy nghĩ kỳ lạ. So với cách làm của đã điều, quả thực là không có gì khác nhau.

Nhưng mà thấy cô dùng sức vùi đầu vào trong lồng ngực của anh, Kiều Trác Phàm cũng không nói gì. Chỉ có thể để mặc cho cô nhóc này tự đùa vui. Nhưng mà bây giờ điều anh muốn làm, là nhanh chóng đưa cô trở lại phòng làm việc.

Đỡ cho cô phải vùi đầu trong đó quá lâu đến lúc đó ngạt thở mất.

Sau đó, Kiều Trác Phàm vỗ vỗ cái mông của cô, ý bảo cô phải lên đường rồi. Sau đó, người đàn ông liền đưa cô đi về vào bên trong tập đoàn Đế Phàm.

“Kiều thiếu...”

“Chào buổi sáng Kiều thiếu!”

Kiều Trác Phàm vừa vào công ty, liền không ít người lại chào hỏi với anh. Sao đó bọn họ nhìn thấy cục bột ở trong lòng Kiều Trác Phàm, miệng của bọn họ cũng động động: “Tiểu...”

Ai cũng nhận ra được, đây chính là tiểu thư Tiểu mà mỗi ngày Kiều thiếu đều đưa đi theo. Chỉ cần nhìn bộ quần áo màu hồng phấn này sẽ biết.

Tiểu thư Tiểu này đã làm việc ở đây được một thời gian, mỗi ngày đều mặc bộ quần áo màu hồng phấn.

Hơn nữa, những bộ quần áo này, mỗi một bộ cũng sẽ không lặp lại kiểu dáng.

Cho nên, mặc dù bọn họ không nhìn thấy mặt người kia, nhưng mà lại có thể phân biệt được Tiểu Bảo Bối thông qua quần áo. Táo đồ le^e quỳ do^mn.

Bởi vì thời gian gần đây, công ty liên tục có người tung tin vịt về Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối, Kiều thiếu lại vì Tiểu Bảo Bối mà đã khai trừ những công nhân viên lở miệng ở sau lưng kia, sau đó thì Tiểu Bảo Bối nghiêm nhiên trở thành đối tượng cần phải nịnh nọt ở tập đoàn Đế Phàm.

Cho nên khi bọn họ phát hiện ra đối tượng ở trong lòng của Kiều Trác Phàm chính là Tiểu Bảo Bối thì theo bản năng muốn chào hỏi.

Ai ngờ, một ánh mắt của Kiều đại gia quét tới...

Vốn mọi người đang định mở miệng, vội vàng thức thòi im lặng lại.

Không có cách nào, ánh mắt của Kiều đại thiếu có lực sát thương rất lớn, ai cũng không dám lên tiếng.

Đến cuối cùng, bọn họ chỉ có thể nhìn Kiều đại thiếu ngênh ngang đưa Tiểu Bảo Bối vào trong phòng làm việc của mình.

Bộ dạng kia, thực sự giống như con sói đuôi dài ngậm cô bé quàng khăn đỏ vào trong hang sói, thực sự là không có gì khác biệt...

“Được rồi mau đưa đầu ra được rồi!” Cho tới khi vào tới phòng làm việc, Kiều Trác Phàm mới lại nhéo mông của Tiểu Bảo Bối một cái.

Nhìn cái đầu tóc xù chôn ở trong lòng của mình, trong mắt của Kiều Trác Phàm chợt hiện lên sự dịu dàng mà ngay cả bản thân anh cũng không biết.

Mặc dù anh rất hưởng thụ bộ dạng Tiểu Bảo Bối vùi đầu vào trong lòng của anh như vậy, nhưng mà anh lại lo lắng cô vùi đầu như vậy sẽ khiến cho bản thân rất khó chịu.

Duật Tiểu Gia xuất hiện, vĩnh viễn đều ‘muốn nổi bật’ như vậy.

Kiều Trác Phàm đang vui đầu xử lý văn kiện trên bàn làm việc của tập đoàn Đế Phàm, cả phòng làm việc chỉ còn mỗi mình anh và tiếng loạt xoạt lật giấy tờ. Nhưng mà vừa lúc đó, bên ngoài cửa kính lại vang lên tiếng gõ cửa rầm rầm.

Chờ Kiều Trác Phàm xoay người nhìn xem, mới phát hiện ra cả người Duật Tiểu Gia giống như con thần lân, cả người đều áp vào cửa sổ. d,0dylq.d.

Đây chính là tầng bốn mươi của tòa nhà, nếu như không cẩn thận trượt chân ngã từ chỗ này xuống, đó không chỉ đơn giản là mất mạng nữa.

Mà đến lúc đó, đoán chừng là ngay cả lấp ráp thi thể lại cũng khó khăn!

Nhưng mà Duật Tiểu Gia đối với tình hình này dường như là ngựa quen đường cũ.

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang nhìn anh ta, Duật Tiểu Gia còn chưa buông một tay, vui mừng hơn hờ vẩy vẩy tay với Kiều Trác Phàm.

Rất có khả năng anh ta vừa buông tay ra thì có thể khiến cho anh ta mất mạng.

Nhưng mà Duật Tiểu Gia này, sau lưng có quá nhiều sắc thái truyền kỳ. Trên cơ bản anh ta không thích đi giống như người bình thường, có thể nhảy từ cửa sổ vào thì không thể nào đi vào từ cửa chính.

Mà đã nhiều năm qua như vậy rồi, cũng không có chuyện gì xảy ra với anh ta.

Điều này cũng là do Duật Tiểu Gia có một người cha cực kỳ thần kỳ là Đàm Dật Trạch, quan trọng hơn là anh ta còn có một người cha nuôi tuyệt vời tới mức không từ thủ đoạn nào để sáng chế ra những công cụ kỳ quái cho anh ta là Đàm Diệu Văn.

Nhìn lướt qua người đàn ông có nụ cười còn sáng chói hơn cả mặt trời kia, Kiều Trác Phàm có chút đau đầu gãi gãi sau gáy.

Nói thật, Duật Tiểu Gia ở bên cạnh nhiều người u ám như vậy, tại sao cho tới bây giờ vẫn không bị những người này lây sang? Mà ngược lại lại sáng như ánh mặt trời?

Mỗi lần Kiều đại gia thấy anh ta, đều cảm thấy nụ cười của anh ta có chút chói mắt.

Cuối cùng, Kiều Trác Phàm vẫn nhanh chóng đi lại bên cạnh cửa sổ sát đất, nhấn vào một cái nút đặc thù, khiến cho Duật Tiểu Gia thuận lợi đi vào. Nếu như anh không cho Duật Tiểu Gia đi vào, đến lúc đó Duật Tiểu Gia xảy ra chuyện gì, người đối phó với anh không phải là chỉ là mấy tập đoàn quốc tế đơn giản như vậy, mà là cả khu S! Bởi vì cha của Duật Tiểu Gia là Đàm Dật Trạch, chính là người đứng đầu khu S! d,0dylq.d.

“Tôi nói cậu có thể đi đường một cách bình thường được không? Nếu như mẹ cậu biết là cậu dùng cách này để tới tìm tôi, đến lúc đó chẳng phải là muốn cần nhân tôi đến chết hay sao?” Kiều Trác Phàm vừa mở cửa sổ ra, gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, thổi những ngọn tóc ngắn trên mắt của anh.

Có đôi khi, ngay cả anh cũng không tự chủ được mà đồ mồ hôi hột với phương thức đi lại của Đàm Duật.

Nhưng mà sự oán giận của Kiều Trác Phàm, không khiến cho Duật Tiểu Gia coi trọng, ngược lại sau khi nhảy vào, anh ta quan sát Kiều Trác Phàm từ trên xuống dưới một lượt rồi đánh giá: “Kiều, cậu bị thương ở đâu?”

“Nhìn từ bên ngoài, hình như là không thấy gì. Chẳng lẽ là... tan nát cõi lòng?” Nói xong, thậm chí Duật Tiểu Gia còn định đưa tay ra, muốn đụng vào ngực của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà anh ta mới để sát vào một chút, Kiều Trác Phàm đã nhanh chóng bắt được cái móng heo của anh ta.

“Suýt! Cậu nhỏ giọng một chút cho tôi...” Kiều Trác Phàm liếc nhìn về phía phòng nghỉ, rồi làm động tác dừng lớn tiếng đối với Duật Tiểu Gia.

Lần này, xem như Duật Tiểu Gia ý thức được điều gì, nụ cười trên mặt càng trở nên đẹp hơn: “Tôi còn tưởng chỗ nào bị thương? Thì ra... Ha Ha!”

Duật Tiểu Gia cười đến là bì ổi.

“Đồ đâu?” Hiển nhiên Kiều Trác Phàm không muốn lãng phí miệng lưỡi đối với Duật Tiểu Gia vào lúc này, nhân tiện hỏi.

“Khẩn trương như vậy làm gì? Nói cho tôi biết trước, tôi qua bao nhiêu lần?” Đột nhiên ghé sát lại, rồi mang theo nụ cười tươi rói khiến cho Kiều Trác Phàm ý thức được, Duật Tiểu Gia này rõ ràng đã bị mẹ nuôi của cậu ta, cũng chính là mẹ của Anna là Tô Du Du lây bệnh rồi. dienndnle,qu.y don

“Già đầu rồi quan tâm tới chuyện này làm cái gì?” Hiển nhiên là Kiều đại gia không muốn đề cập tới việc này.

Phải biết là, tôi hôm qua cũng bởi vì chuyện này mà Tiểu Bảo Bối còn cười nhạo anh.

Hơn nữa, loại chuyện tình thú khuê phòng như thế này, Kiều đại gia cũng không muốn chia sẻ với xử nam lớn tuổi như thế này!

“Thì nói một chút xem sao. Nói một chút, cũng không mất miếng thịt nào!” Hiển nhiên là Duật Tiểu Gia đã chạm tới điểm mấu chốt nhiều chuyện, nên muốn ngừng mà không ngừng được.

“Nói ra quả thực là không mất miếng thịt nào, nhưng mà điều kiện tiên quyết là tôi muốn nói cho Anna biết là đêm hôm trước cậu đã đi thuê phòng với cô gái không biết tên nào đó!”

Cả quá trình, về mặt Kiều Trác Phàm lạnh lùng tới cực điểm, giống như đây chỉ là một chuyện không liên quan gì.

Nhưng mà điều này khiến cho Duật Tiểu Gia vốn đang hào hứng liền bắt đầu bất mãn: “Có người nào làm anh em như cậu sao? Muốn ăn đòn!”

Nói xong, hai người đàn ông cao lớn khỏe mạnh, liền đánh nhau ở trong phòng làm việc.

Nhưng mà hình như bọn họ đã đạt tới một sự ăn ý nào đó, lúc đánh nhau còn cố gắng hạ thấp giọng, sẽ không âm ỉ tới người phụ nữ ngủ ở trong phòng kia.

Mà lúc bọn họ đang đánh nhau tới cuối cùng, thì Anna từ bên ngoài đi vào.

Điềmndnle,qu.y don “Kiều thiếu, đây là văn kiện của anh. Còn nữa, Diêm thiếu bây giờ đang chờ ở bên ngoài, nói là đem hộp đồng đã sửa qua, tới đưa cho ngài xem!”

Vừa nói xong lời này, Anna khẽ cong đôi mắt đẹp lên liền phát hiện ra bên trong phòng làm việc có chỗ không thích hợp!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 201: Kiều Trác Phàm, Anh Là Tên Xấu Xa! (1)

Editor: Táo đồ phở núi

“Ông xã...” Giọng nói nũng nịu, được truyền ra từ cái miệng xinh đẹp của người phụ nữ mới từ cửa bước vào, lại thêm một chút dễ thương trong hơi thở nữa.

Giọng nữ như thế, ngay cả Kiều Trác Phàm nghe thấy cũng không tự chủ được mà nổi da gà khắp người.

Chứ đừng nói chỉ tới Duật Tiểu Gia, người được gọi là ‘ông xã’ kia!

Ngay lập tức, Duật Tiểu Gia cảm giác như trên đầu mình có cái mào gà lắc qua lắc lại, lông trên người cũng run rẩy.

“Các anh đang làm gì, ban ngày lại đóng kín cửa lại đánh nhau ở bên trong! Coi mình là đứa trẻ ba tuổi sao?” Người đẹp nhìn khắp phòng làm việc một lượt, có chút hồn hên mở miệng nói.

Trước mắt, cả phòng làm việc đều bị hai người bọn họ làm cho rối loạn.

Nhất là những văn kiện trên bàn làm việc của Kiều Trác Phàm, đều bay tứ tán.

Cà phê cũng đổ khắp trên bàn làm việc, chỗ nào cũng có vết cà phê.

Chuyện này còn không nói, đến lúc đó chỉ khổ người của phòng thư ký thôi. Nhưng mà bây giờ hai cái tên già đầu này cả người đều xóc xếch.

Đầu tóc rối tung không nói, chiếc áo xám tro của Kiều Trác Phàm, khóa kéo đã bị kéo xuống một đoạn. Mà quần đen áo sơ mi trên người của Duật Tiểu Gia, nút áo đã bung sạch trơn, giống như là một chiếc áo dệt kim hở cổ vậy. Đđienn damn leie quýydon.

Điều bộ này, người không biết còn tưởng hai người bọn họ ở trong phòng làm việc làm chuyện gì đâu!

“Ông xã, anh có sao hay không?” Sau khi dạy dỗ hai người này một phen, Anna liền gọi người của phòng thư ký tới chỗ này sửa soạn lại một chút. Mà bây giờ cô lại càng thêm quan tâm Duật Tiểu Gia nhà bọn họ.

Nhìn thấy bộ dạng quần áo không chỉnh tề của anh, Anna vội vàng tiến lên, đem áo sơ mi của Duật Tiểu Gia chỉnh sửa lại một chút, quan sát từ trên xuống dưới.

Người đàn ông này, cô đã thích từ nhỏ. Lấy tính cách của Anna, cô không thể nào trơ mắt nhìn anh ta bị thương.

“Ôi trời, chỗ này đã đỏ lên rồi!” Nhìn thấy trên ngực của Duật Tiểu Gia có một vết ứ đọng rõ ràng, Anna có chút thờ gập nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Trác Phàm: “Kiều, nhìn xem anh đã làm chuyện tốt gì này!”

Sau khi nói xong những lời này, cô lại nhẹ nhàng xoa lên chỗ ngực bị thương của Duật Tiểu Gia.

Có khả năng Anna không biết, lúc này khi đôi bàn tay nhỏ bé không xương kia của cô, nhẹ nhàng xoa lên ngực của Duật Tiểu Gia như vậy, rất khó để khiến cho người đàn ông không liên tưởng tới chút gì đó.

Mà đôi môi nhỏ của cô lại hơi mở ra. Bởi vì từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, nên làn da của Anna rất đẹp, cho dù nhìn từ khoảng cách gần như vậy, cũng không nhìn thấy lỗ chân lông. Cả người của cô đều là mùi thơm ngào ngạt. ấ đ lê quý d0n9.Hơn nữa mùi vị này còn không phải là mùi của nước hoa bình thường.

Đó là một loại mùi thoang thoảng hương sữa như có như không.

Lăng Nhị Gia đối với hòn ngọc quý duy nhất trên tay này, có thể nói là cưng chiều tới cực hạn.

Từ nhỏ tới lớn, đều dùng sữa tự nhiên để cho công chúa nhỏ tắm rửa, gội đầu. Thói quen này, liên tục kéo dài cho tới bây giờ. Đây cũng là lý do tại sao da thịt của tiểu thư Anna còn mịn hơn cả trứng gà bóc.

Điều này đối với một người đang thời kỳ khí huyết sôi trào như Duật Tiểu Gia, quả thực chính là một loại khảo nghiệm.

Cho dù không có sự nhắc nhở của người khác, Duật Tiểu Gia cũng cảm giác được mình sắp không quản chế được người anh em nhà mình rồi.

Lúc bị Anna trêu chọc tới mức sắp không chịu được, Duật Tiểu Gia vội vàng đẩy cả người cô đang không ngừng đụng lên phía trước, khiến cho cô xích ra một chút.

Nếu không, anh ta thực sự có chút bận tâm bản thân có khi nào không giữ được mà giờ trò đùa với cô.

“Ông xã, anh bị làm sao vậy? Em chỉ muốn dùng thuốc để bôi cho anh thôi mà...” Anna có chút uất ức, dù sao cũng là ý tốt của cô, nhưng mà đường như lại bị Duật Tiểu Gia từ chối.

“Tiểu Chủ, đừng gọi là ông xã nữa có được không? Em không lo lắng mình không có ai thèm lấy, nhưng mà anh lại lo mình không lấy được vợ đó!” Duật Tiểu Gia hừ hừ.

Rồi lấy chiếc áo gió mới vừa cởi ra ở bên cạnh, vội vàng mặc vào trên người. Nhân tiện, vuốt vuốt chỗ da thịt mà ngón tay của Anna mới vừa rồi mới xẹt qua, an ủi chỗ tê dại đó, rồi bắt đầu nói.

“Anh không lấy được vợ là tốt nhất, đến lúc đó cũng chỉ có thể cưới một mình em!” Anna yêu Duật Tiểu Gia thành si, điều này Kiều Trác Phàm cũng hiểu rõ.

Nhưng mà hôm nay nghe thấy được những lời bộc bạch như vậy, Kiều Trác Phàm cũng bị màn ân ái của hai người này làm cho chán ghét.

“Được rồi, đi theo em sang bên kia một chút, để em tìm ít thuốc mỡ bôi cho anh!” Anna chớp đôi mắt to tròn nói. Vốn là đôi mắt to giống như baby, bây giờ lại dán lên hàng lông mi giả, cảm giác lại càng trở nên yêu mị như trong phim hoạt hình, khiến cho người nào đó có ảo giác toàn thân bị điện giật.lê quý d0n9.

“Anh có thể lựa chọn không đi được không?” Duật Tiểu Gia chỉ cần tưởng tượng, đã cảm thấy hình ảnh kia có chút khiến cho người ta chảy máu mũi rồi.

Đương nhiên, nếu là người bình thường thì nhất định sẽ hấp tấp đi theo Anna rồi khỏi. Nhưng mà người kia lại là Duật Tiểu Gia, anh ta rất có sức nhẫn nại. Cho dù đối mặt với lời mời thịnh tình như vậy, anh ta cũng có thể từ chối. Đây là chuyện mà người bình thường không làm được.

Nhưng mà vừa nghe thấy lời từ chối của Duật Tiểu Gia, Anna đột nhiên nhìn thoáng qua cái dây lưng đặc thù nào đó trên người của anh ta, lập tức nói: “Không được. Nếu như anh không đi, em sẽ nói với mẹ chồng là hôm nay anh lại leo tường!”

Lời nói này quả nhiên khiến cho Duật Tiểu Gia vốn đang định chuồn êm thì trong nháy mắt bỗng trở nên ịu xù.

Được rồi, so với sự quyến rũ vô tình của Anna thì tiếng khóc lóc kể lể của mẹ anh ta đáng sợ hơn. Đến lúc đó nhất định anh ta sẽ bị cha già nhà mình thu thập một phen.

“Kiều, anh cũng chờ đó cho tôi. Nếu như mà trên người ông xã tôi còn có vết thương nào khác, để xem tôi sẽ xử lý anh như thế nào!” Sự che chở của Anna đối với Đạm Duật, tất cả mọi người đều biết.

Cho nên đối với điều này, Kiều Trác Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Mà Duật Tiểu Gia thấy thế còn cáo mượn oai hùm nói: Tao do lê quý đđono. “Đúng vậy, hãy cho anh ta ném mùi một chút!”

Giống như là mẹ nuôi của Duật Tiểu Gia là Tô Du Du đã từng nói, Duật Tiểu Gia chính là trời sinh không sợ thiên hạ loạn!

Vừa nghe thấy Anna nói muốn xử lý Kiều Trác Phàm, anh ta hận không thể xắn tay áo lên để hỗ trợ.

Mà nhìn thấy tư thế này của Duật Tiểu Gia, Kiều Trác Phàm cũng thông thả nói: “Anna, tôi nhớ là có một tối nào đó Duật và...”

Thốt ra lời này, Duật Tiểu Gia vốn đang chuẩn bị nói lời thề son sắt gì đó, vội vàng đẩy Anna: “Không phải em nói là muốn bôi thuốc cho anh hay sao? Còn không mau lên một chút...”

“Hà? Đúng rồi. Vậy anh còn không mau đi theo em!” Nói xong, Anna còn nửa lời nửa kéo Duật Tiểu Gia đi cùng.

Ở trong thế giới của cô, hình như không có gì quan trọng hơn lời nói của Đàm Duật. Anna vốn còn đang nghe Kiều Trác Phàm nói rất hăng say, cũng bởi vì câu nói này của Duật Tiểu Gia mà đã nhanh chóng thay đổi tiêu điểm chú ý của cô.

Mà sau khi thành công lừa dối Anna xong, Duật Tiểu Gia lại vội vàng xoay người lại trừng mắt với Kiều Trác Phàm, cuối cùng còn nhìn về phía ngăn kéo, nháy nháy đôi mắt xinh đẹp một cái, sau đó anh ta mới chậm chạp đi theo Anna.

Mà đợi tới khi bóng dáng của hai người này hoàn toàn biến mất khỏi phòng làm việc, Kiều Trác Phàm liền chậm rãi đi tới trước ngăn kéo của mình, nhẹ nhàng kéo ra.

Thì thấy trong ngăn kéo của mình đã có một tuýp thuốc mỡ trong suốt đã nằm ở đó từ bao giờ rồi.

Bên trong là một chất đặc màu hồng phấn.

Nhìn tới đây, Kiều Trác Phàm biết đúng là thứ mà mình muốn rồi.

Đến cùng thì thằng nhóc này đã đặt cái thứ này vào đây từ khi nào?

Ngay cả Kiều đại gia anh cũng không phát hiện ra.

Xem ra, bây giờ thân thủ của Duật Tiểu Gia càng ngày càng không tệ...

Nhưng mà quan hệ của cậu ta và Anna, vẫn khiến cho người ta phải lo lắng. Tao do leê quý đđono.

Sau khi suy nghĩ một phen, Kiều đại gia liền cầm lấy tuýp thuốc màu hồng phấn kia, đi về phía phòng nghỉ...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Kiều Trác Phàm, Anh Là Tên Xấu Xa! (2)

Editor: Táo đồ phổ núi

“Ưm...” Giác ngủ này của Tiểu Bảo Bối có hơi lâu một chút.

Đợi tới khi cô tỉnh lại một lần nữa, thì cô phát hiện ra trời bên ngoài đã tối rồi.

Nhưng mà may mắn là trong phòng nghỉ này vẫn đang bật đèn.

Hiển nhiên, người đàn ông này cũng ý thức được rằng cô sợ hãi khi phải thức dậy trong căn phòng tối đen như mực.

Cho nên đèn ở trong phòng nghỉ này cũng như đèn ở trong biệt thự của Kiều đại gia đều phải trải qua một lần sửa chữa.

Chỉ cần dưới tình huống ánh sáng không đủ, thì những bóng đèn này sẽ tự động được bật lên. Diễng đáng ele quý don.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm đã sửa đèn lại khi nào vậy? Tiểu Bảo Bối thật sự không biết chuyện này. Nhưng mà sự quan tâm chăm sóc tỉ mỉ của người đàn ông này, quả thật là khiến cho cô rất cảm động.

Cô dụi dụi đôi mắt cho tỉnh táo, rồi bò dậy khỏi giường.

Lúc nhúc nhích người một cái, Tiểu Bảo Bối phát hiện ra có chỗ nào đó không đúng.

Nhưng mà cụ thể là ở đâu, thì cô tạm thời vẫn chưa nghĩ ra được.

“Kiều...” Tiểu Bảo Bối đang định kêu Kiều Trác Phàm, xem anh có ở bên ngoài không, thì trong lúc vô tình lại nhìn thấy một vật thể màu hồng phấn ở bên cạnh gối đầu của mình.

Thực sự thì trong phòng nghỉ này, so với lần đầu tiên khi cô bước chân vào thì hình như đã có nhiều thứ hơn rất nhiều.

Giống như, khi mới tới đây lần đầu thì ở đây chỉ có một cái gối đầu màu đen, một cái chăn màu trắng, một tổ hợp vừa đơn điệu lại ngang ngược, quả thực chính là sự thương thức của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà bởi vì bây giờ Tiểu Bảo Bối cũng thường xuyên nghỉ ngơi ở chỗ này, cho nên trên giường có thêm một chiếc gối màu hồng phấn.

Hơn nữa, còn có thêm một cái tủ kính đứng để treo quần áo.

Bên trong còn đặt rất nhiều quần áo của Tiểu Bảo Bối mặc cho mọi thời tiết, lại còn đưa tới đây bộ mỹ phẩm dưỡng da giống y hệt như bộ ở trong nhà của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà điều khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy kỳ lạ lúc này chính là cái vật thể màu hồng phấn đặt ở bên cạnh gối của mình.

Đây là...

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, Tiểu Bảo Bối cầm cái vật nhỏ kia lên, kéo ra xem.

Trong nháy mắt, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bỗng đỏ bừng lên.

Đó là bởi vì, giờ phút này vật thể được mở ra ở trong lòng bàn tay của cô chính là chiếc quần lót mà cô mặc ngày hôm nay. Vừa rồi cô còn không nhận ra là bởi vì chiếc quần lót này được người ta gấp gọn lại. Đáng đáng ele quý don.

Phát hiện này khiến cho Tiểu Bảo Bối vội vàng vén chăn lên, rồi lại lạng lẽ vén váy của mình lên.

Vừa nhìn tới thì mặt của cô trực tiếp đỏ tới tận mang tai.

Quả thật là không mặc!

Nhưng mà chiếc quần lót này, rõ ràng là mặc ở trên người của cô, tại sao lại...

Chẳng lẽ có ai đó nhân lúc cô ngủ, đã cởi chiếc quần lót của cô ra?

Một tay nắm chặt chiếc quần lót của mình, một tay che mặt lại, lúc Tiểu Bảo Bối khóc không ra nước mắt, thì Kiều Trác Phàm đẩy cửa bước vào.

“Ồ, đã tỉnh rồi à? Em ngủ một giấc, quả thật là đủ lâu!” Anh chậm rãi bước tới, ngồi xuống một chỗ khác ở bên giường, trực tiếp kéo Tiểu Bảo Bối vào trong lòng.

“Sao vậy? Vẫn còn chưa tỉnh ngủ sao? Có muốn... Ngủ tiếp một giấc nữa hay không...” Lúc Kiều Trác Phàm nói những lời này, hai tay ôm lấy hai đầu vai của Tiểu Bảo Bối, nhẹ nhàng như có như không vuốt ve đầu vai của cô.

Nhìn khuôn mặt tươi cười mơ mơ màng màng của cô, anh liền cúi đầu hôn lên gương mặt của cô một cái. Nói thật ra, anh vô cùng thích hương vị sạch sẽ ở trên người của Tiểu Bảo Bối. SSdienng dandlew quy9on. Ngửi mùi như vậy, lại khiến cho cả người anh có chút rục rịch.

Đàm Duật nói hiệu quả hồi phục của thuốc kia rất tốt.

Nói như vậy có nghĩa là cả người của Tiểu Bảo Bối đã hồi phục rồi đúng không?

Chỉ nghĩ tới thứ mà mới vừa rồi anh nhìn thấy, thì Kiều Trác Phàm cũng có chút rục rịch.

Cho nên bây giờ câu nói ‘ngủ tiếp một giấc nữa’ là có hàm nghĩa khác.

Nói xong, anh bắt đầu bu lại cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối.

“Đừng...” Tiểu Bảo Bối cầm cái quần lót nhỏ quơ quơ, muốn từ chối Kiều Trác Phàm.

Mà bởi vì như vậy, nên cái vật nhỏ màu hồng kia thỉnh thoảng lại đụng đưa ở trước mặt của Kiều Trác Phàm, có chút chướng mắt.

“Đây là...” Một tay của Kiều Trác Phàm cầm lấy cái quần lót của cô, bỗng nhiên cười lớn lên.

“Sao thế, em cho rằng người khác cởi quần lót của em ra sao?” Nhìn bộ dạng buồn bực của cô, Kiều Trác Phàm không nhịn được, liền kéo cô vào trong lòng mình, hôn lên hai cái.

Cô nhóc này sao có thể mơ hồ một cách đáng yêu như vậy chứ?

Trong phòng làm việc này, trên cơ bản chỉ có mỗi mình Kiều Trác Phàm anh ra vào. Nhất là trong phòng nghỉ này, nếu như không có Kiều Trác Phàm anh cho phép thì không ai có thể tiến vào được.

Nhưng mà cô nhóc kia còn rối rắm vì quần lót này của mình bị người khác cởi ra?

Thật sự là quá đáng yêu!

Cô nhóc như vậy, yêu như thế nào cũng đều cảm thấy chưa đủ!

“Chẳng lẽ là anh...” Tiểu Bảo Bối nghe thấy tiếng cười của Kiều Trác Phàm vang lên, vội vàng ngừng đầu lên.

Tương tượng ra cảnh Kiều Trác Phàm cởi quần lót giúp cô, gương mặt của cô lại đỏ ửng lên.

“Tại sao anh lại có thể như vậy...” Cô giãy giụa muốn thoát ra khỏi lòng ngực của Kiều Trác Phàm.

Ngoại trừ tức giận chuyện anh nhân lúc mình ngủ đã cởi quần lót của mình ra, thì cô lại cảm thấy vì mình không mặc quần lót mà lại ngồi trên cùng một chiếc giường với Kiều Trác Phàm như vậy, bầu không khí có chút kỳ lạ.

Nhưng mà cô lại không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Kiều Trác Phàm, ngược lại còn bị anh kéo lại ngồi lên trên đùi của anh.

“Không phải em nói là em bị đau hay sao? Cho nên anh đã tìm loại thuốc tốt nhất cho em, bây giờ cảm giác như thế nào?” Nói thật ra, câu hỏi này của Kiều Trác Phàm được hỏi ra, ngoại trừ quan tâm tới thân thể của Kiều Trác Phàm, thì còn vì muốn mưu cầu phúc lợi cho bản thân mình.

Ma thông qua sự nhắc nhở của Kiều Trác Phàm, lúc này Tiểu Bảo Bối mới nhớ tới chuyện sớm nay cô đi ra khỏi nhà, thì đau tới mức sắp không đi được.

Nhưng mà bây giờ...

Nói thật ra thì bây giờ cả người hết sức thoải mái, ngay cả một chút đau nhức cũng không hề cảm nhận được.

Tiểu Bảo Bối gật đầu theo bản năng, nhưng mà cô lập tức nghĩ lại nếu như mà thuốc là do Kiều Trác Phàm bôi giúp cô, vậy chẳng phải là...

Phía dưới của cô đã bị Kiều Trác Phàm nhìn thấy sạch bách rồi hay sao?

Die~nn ddan lê Quy ido mn. “Á...” Lần này Tiểu Bảo Bối giống như một con cá heo nhỏ, trực tiếp chui ra khỏi cái ôm của Kiều Trác Phàm, sau đó chui vào trong chăn, ngay cả cái đầu nhỏ cũng quấn chăn bông lên kín mít.

“Chuyện này là sao vậy? Có phải có chỗ nào khó chịu không?” Kiều Trác Phàm căn bản không hiểu được tâm tư của con gái.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đột nhiên chui vào trong chăn, anh có chút không hiểu.

Vốn là muốn đưa tay ra kéo cô nhóc này ra, nhưng mà tay của cô nhóc này lại nắm chặt lấy chăn bông không chịu buông.

Đương nhiên, nếu như Kiều Trác Phàm cưỡng chế muốn kéo chăn ra, thì Tiểu Bảo Bối căn bản sẽ không thể là đối thủ của anh.

Nhưng mà anh lo lắng nếu như dùng sức quá mạnh, đến lúc đó khiến cho cô bị thương, cho nên cuối cùng anh cam lòng không cưỡng chế cô chui ra khỏi chăn, mà ở bên cạnh giường khuyên bảo.

“Mau kéo chăn ra, nếu không sau này sẽ ngạt thở giống như đầu heo!”

“Em sẽ không ra, mắt mắt chết mắt!” Lúc giọng nói của Tiểu Bảo Bối buồn bực vang lên ở trong chăn, lúc này Kiều Trác Phàm mới ý thức được đến cùng thì cô nhóc này đang suy nghĩ điều gì.

“Sớm muộn gì cũng xem mà, không sao hết!” Anh tùy ý an ủi một câu như vậy, khiến cho người phụ nữ ở trong chăn lại xấu hổ kêu gào lên.

“Hừ hừ... Đòi này em cũng sẽ không chui ra nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Kiều Trác Phàm, Anh Là Tên Xấu Xa! (3)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Quý Xuyên trở lại căn nhà thuê của mình một lần nữa, là dưới mệnh lệnh qua điện thoại của Tiểu Vi.

Lúc tiến vào căn nhà một lần nữa, Quý Xuyên xem như có muôn vàn cảm khái.

Trước kia mỗi lần đưa Tiểu Huyền đi vào căn nhà này, anh ta đều vội vàng muốn lấy cô ta. Nhưng mà sau khi lãnh giấy đăng ký kết hôn xong, thì chỉ cần nhìn thấy Tiểu Huyền ở trong căn nhà này, không hiểu sao anh ta lại cảm thấy phiền lòng.

Nhất là hôm đó, Tiểu Huyền lại có thể cho anh ta uống loại thuốc kia, mà cũng bởi vì trong lúc tức giận và phẫn nộ anh ta mới vạch trần mấy chuyện mà cô ta đã làm với Tiểu Bảo Bối, sau đó Quý Xuyên không muốn trở lại căn phòng này đối diện với cô ta nữa.

Cho nên, gần đây trên cơ bản anh ta đều ở lại phòng làm việc của Tiểu Thi.

Trong điện thoại Tiểu Vi nói, bà ta có chuyện gấp. Nhưng mà khi anh ta muốn hỏi rõ ràng là chuyện gấp gì, có thể nói qua điện thoại được hay không thì Tiểu Vi cũng đã cúp điện thoại.

Quý Xuyên không biết Tiểu Vi lại định làm trò gì, nên chỉ có thể quay trở lại căn nhà này.

Nhưng mà vừa đẩy cửa vào, thì chân mày của Quý Xuyên nhíu chặt lại thành một đường.

Bởi vì anh ta có thể ngửi thấy trong căn phòng này có mùi máu tanh khiến cho người ta buồn nôn. Dienx dandf Kê quyu dong.

Đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ Tiểu Huyền mua cái gì?

Nghĩ như vậy nên Quý Xuyên nhíu mày đi vào.

Vừa mới đi tới bên cạnh tủ thì liền nhìn thấy vết máu khô khốc xuất hiện ở trước mắt anh ta, lúc này trong mắt của Quý Xuyên mới thoáng hiện lên sự kinh hoàng.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Quý Xuyên vẫn còn nhớ, ngày hôm đó lúc bản thân rời đi, thì Tiểu Huyền đang ngồi ở vị trí này.

Lúc ấy, Tiểu Huyền còn nói là cô ta đang bị thương, kêu anh mau đưa cô ta đi tới bệnh viện.

Nhưng mà khi đó anh đang nổi nóng, nên những lời nói của Tiểu Huyền anh trực tiếp coi như gió thoảng bên tai.

Nhưng mà bây giờ, nhìn vết máu khô khốc này không hiểu sao khiến cho Quý Xuyên có cảm giác sợ hãi.

Chẳng lẽ ngày đó Tiểu Huyền thực sự bị thương sao?

Nhưng mà khi đó vì sao cô ta lại không nói rõ ràng hơn một chút chứ?

Đến cùng thì cô ta bị làm sao? Dienx dandf Kê quyu dong.

Chảy nhiều máu như vậy, có khi nào cô ta đã...

Đột nhiên Tiểu Vi gọi anh ta quay trở về, có phải cũng là vì chuyện này hay không?

Quý Xuyên cảm thấy mình nhất định phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Nhưng mà anh ta vừa quay người lại, thì liền phát hiện Tiểu Vi đang đứng ở cửa lớn.

Nhìn thấy anh ta xoay người muốn đi, khóe miệng Tiểu Vi khẽ cong lên một nụ cười lạnh lẽo.

“Xem ra, thời gian gần đây cậu đã không trở về chỗ này?”

Nếu như quay trở về, thì một bãi máu này sẽ không còn mới đúng!

Quét mắt nhìn vết máu một cái, trái tim của Tiểu Vi giống như có người đang xiết chặt lại.

Những thứ kia đều là máu của con gái bà!

Chỉ nhìn những hình ảnh này, bà liền có thể tưởng tượng được ra cảnh con gái của bà nằm trong vũng máu bất lực như thế nào.

Tiểu Vi không ngốc! Vừa rồi lúc Quý Xuyên bước vào, vừa đúng lúc bà ta đứng ở phía sau anh ta.

Nhìn thấy trên khuôn mặt của người đàn ông này thoáng hiện lên sự kinh hoàng, nhất là cảnh tượng anh ta muốn xoay người rời khỏi, thì bà ta cũng biết chuyện này không thoát khỏi liên quan tới Quý Xuyên. Di ien n#d ang# lle e#q qiiq on.

Vốn là sau lần này bà ta muốn trực tiếp yêu cầu Tiểu Huyền và Quý Xuyên ly hôn. Nhưng mà đêm qua Tiểu Huyền đã khóc lóc cầu xin bà cả đêm..

Bà là một người mẹ, sao bà có thể cam lòng nhìn con gái khóc lóc sụt sùi như vậy được chứ?

Cuối cùng, Tiểu Vi đã thỏa hiệp.

Nhưng mà bà ta cũng không thể nào trơ mắt nhìn bộ dạng bơ vơ không nơi nương tựa của con gái mình được, cho nên lần này bà ta cũng có dự định của chính mình.

“Mẹ...” Quý Xuyên nhìn thấy Tiểu Vi đứng ở chỗ không xa, có chút lúng túng lên tiếng.

“Sao vậy? Bây giờ nhìn thấy những vết máu này, mới cảm thấy sợ hãi có phải là quá muộn rồi hay không...” Ánh mắt của Tiểu Vi lạnh lùng nhìn Quý Xuyên, chậm rãi bước tới.

“Khi đó con cũng không có ý. Nếu con biết là Tiểu Huyền bị thương như thế, thì con không thể nào rời đi...” Quý Xuyên cố gắng giải thích điều gì.

Nhưng mà cho dù có giải thích như thế nào đi nữa, thì cũng không thể thay đổi được sự thật là có một bãi máu khô khốc kia. Diện tích của nó đủ để chứng minh điều đó.

“Lúc này mới hồi hận, thì có lợi ích gì nữa?” Tiểu Vi hừ lạnh.

“Mẹ, Tiểu Huyền sao rồi?” Lần đầu tiên Quý Xuyên đụng phải chuyện như thế này, cho nên anh ta cũng có chút thấp thòm lo âu.

Mặc dù bây giờ anh ta rất chán ghét Tiểu Huyền, căm giận Tiểu Huyền, nhưng mà anh ta thực sự chưa bao giờ nghĩ tới chuyện muốn Tiểu Huyền chết.

“Vẫn chưa có chết! Rất nhanh là có thể xuất viện!” Lúc Tiểu Vi nói hết những lời này thì nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõm của Quý Xuyên.

Phản ứng như vậy khiến cho Tiểu Vi thực sự hận không thể đem người đàn ông này giết chết.

“Cô ấy không có việc gì, vậy cũng tốt!” Lời này của Quý Xuyên, không biết là đang an ủi Tiểu Vi, hay là đang an ủi mình nữa.

“Bây giờ Huyền Huyền không sao, nhưng mà tôi có chút việc cần tìm cậu nói chuyện mới được!” Lại quét mắt nhìn vết máu kia, sau đó Tiểu Vi ngồi xuống ghế sofa.

Nhìn tư thế của Tiểu Vi, thực ra thì Quý Xuyên cũng đoán được cái gì,

Từ khi vừa mới bắt đầu, Tiểu Vi vẫn luôn muốn anh ly hôn với Tiểu Huyền, bà ta luôn nhận định anh không xứng với Tiểu Huyền.

Thực ra, bình thường lúc này người đàn ông hẳn nên cảm thấy có chút tổn thương lòng tự tôn mới đúng. Ngay từ đầu Quý Xuyên cũng cảm thấy như vậy.

Nhưng mà sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, bây giờ Quý Xuyên cảm thấy ly hôn đối với hai người bọn họ mà nói chính là giải pháp tốt nhất.

Bởi vì như vậy thì Tiểu Huyền có thể giống như lời mẹ của cô ta đã nói, gả cho một người đàn ông thích hợp hơn anh. Mà Quý Xuyên anh thì cũng có thể thoát ra khỏi cuộc hôn nhân bất hạnh này.

Sau này, anh cũng hết sức tranh thủ khiến cho Tiểu Bảo Bối trở lại bên cạnh mình.

Thực sự!

Lúc nghe thấy Tiểu Vi có vài lời muốn nói với bản thân, Quý Xuyên thực sự có loại cảm giác sắp được giải thoát.

Thậm chí anh còn có chút mong đợi Tiểu Vi mau chóng đem hai chữ ‘ly hôn’ nói ra. Mà anh thì nhất định sẽ không chút do dự nào mà đồng ý ngay.

“Ngài có lời gì, cứ việc nói đi. Con đang ngồi nghe đây!” Quý Xuyên ngồi ở trên một chiếc ghế sofa khác, bộ dạng cung kính lắng nghe, đó và vẻ mặt mà Tiểu Vi chưa bao giờ nhìn thấy trên khuôn mặt của anh ta.

“Chỗ này của tôi có một bản báo cáo xét nghiệm thương tích, còn có một văn kiện của luật sư. Cậu có thể xem qua một chút!”

Lúc nói điều này, Tiểu Vi lấy từ trong chiếc túi xách Chanel của mình ra một tập văn kiện, đưa tới bên cạnh Quý Xuyên.

“Con nghĩ mình không cần phải xem. Con đồng ý ly hôn...” Quý Xuyên căn bản không cầm lấy mấy phần văn kiện kia, mà nói như vậy luôn.

Thực ra, theo ý của anh ta, ngay từ lúc ban đầu Tiểu Vi đã không coi trọng cuộc hôn nhân của anh ta và Tiểu Huyền.

Bây giờ Tiểu Huyền bị thương, làm sao Tiểu Vi không lợi dụng cơ hội tốt này được? Theo ý của anh ta, lần này ly hôn là không thể tránh được.

Nhưng ai ngờ, dưới vẻ mặt như được giải thoát của Quý Xuyên, Tiểu Vi lại nói: “Tôi nghĩ cậu đã hiểu lầm rồi! Phần báo cáo xét nghiệm thương tích này, bây giờ tôi dự định gửi tới văn phòng tòa án!”

Tiểu Vi nói chuyện như vậy khiến cho sắc mặt của Quý Xuyên đột nhiên biến đổi.

Trên đời này, ai cũng không muốn trêu chọc tới tòa án.

Nhất là loại chuyện bạo hành như vậy, một khi bị tố cáo lên tòa án, ngoại trừ ngồi tù ra còn khiến cho bên ngoài đồn ầm ĩ một trận, lại khiến cho anh ta và Tiểu Bảo Bối không có khả năng nào nữa.

Bạn thử nghĩ một chút mà xem, Tiểu Đăng thương Tiểu Bảo Bối như vậy, làm sao mà ông ấy có thể để cho Tiểu Bảo Bối gả cho một người đàn ông có tiền sử bạo hành chứ. điểm dân nên quynđon.

Chỉ nghĩ tới đây thôi, Quý Xuyên đã giận tím mặt: “Muốn tố cáo tôi? Chẳng lẽ là muốn dựa vào tôi để lấy đi cổ phần của Tiểu Thị? Tôi nói cho bà biết, không có cửa đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Chương 85.4

Editor: Táo đồ phổ núi

Thực sự thì Quý Xuyên còn có suy nghĩ muốn lấy mười lăm phần trăm cổ phần này để đổi lấy người đẹp quay trở lại.

Mà Tiểu Vi thì sao?

Quý Xuyên vẫn luôn biết rõ, sò dĩ đến bây giờ bà ta vẫn chưa trực tiếp đá văng Quý Xuyên anh đi, cũng bởi vì trên tay của anh đang nắm giữ mười lăm phần trăm cổ phần.

Bây giờ, Quý Xuyên đoán là Tiểu Vi muốn nhân cơ hội Tiểu Huyền bị thương lần này, định lấy đi mười lăm phần trăm cổ phần này trong tay của anh.

“Bà muốn tố cáo tôi, cứ việc tố cáo đi! Nhưng mà tôi cũng sẽ khiến cho những việc làm của Tiểu Huyền bị lộ ra ngoài. Bà đừng cho là tôi không biết chuyện Tiểu Huyền lừa gạt Tiểu Bảo Bối đi hầu lão già kia! Mà các người lại nhân cơ hội đó châm ngòi ly gián mối quan hệ của cô ấy và Kiều Trác Phàm. Mẹ con hai người các người, mỗi một người càng khiến cho người ta chán ghét hơn!” Nếu Tiểu Vi đã định trở mặt cùng với anh ta, thì Quý Xuyên cũng không có suy nghĩ muốn níu giữ.

Bây giờ thái độ của anh ta cũng rất rõ ràng. Nếu như bọn họ dám đánh chủ ý lên cổ phần trong tay của anh ta, thì anh ta cũng sẽ tung hê những chuyện bẩn thỉu kia ra. Đến lúc đó hai mẹ con bọn họ cũng đừng mong làm người.

Đối với chuyện đột nhiên Quý Xuyên nổi giận giống như một con chó điên, Tiểu Vi chỉ lạnh lùng cười một tiếng: d,0dylq.d “Nhưng mà Quý tiên sinh, tôi nghĩ là cậu hiểu lầm rồi!”

Quý Xuyên vốn là con rể của bà ta, bây giờ bà ta lại khách sáo gọi anh ta là Quý tiên sinh, có thể thấy được trong mắt của Tiểu Vi, bà ta căn bản không coi anh ta là con rể của mình.

“Tôi không muốn làm một chuyện tuyệt tình như vậy!” Tiểu Vi nói một câu như vậy khiến cho thần sắc của Quý Xuyên hòa hoãn hơn không ít.

Theo ý của anh ta, đó là do Tiểu Vi sợ anh ta sẽ làm những chuyện kia.

“Nếu như không muốn làm chuyện tuyệt tình như vậy, vậy bà...” Cầm những thứ này là muốn làm gì?

Quý Xuyên muốn hỏi như vậy. Nhưng mà còn chưa nói hết lời, Tiểu Vi lại mở miệng.

“Những thứ này, tôi chỉ muốn để cho cậu xem qua một chút! Nếu như cậu đồng ý trong thời gian tới tổ chức hôn lễ với Huyền Huyền, thì tôi sẽ không để những chuyện này ở trong lòng!”

Lúc Tiểu Vi nói những lời này, trên vẻ mặt đầy sự châm chọc!

Đúng là như vậy!

Bây giờ bà thực sự chỉ hận không thể trực tiếp tố cáo tên súc sinh này lên trên tòa án.

Nhưng mà chỉ cần nghĩ tới đứa con gái bây giờ vẫn còn đang ngây người nằm trên giường bệnh, thì bà lại không thể không nuốt con giận này xuống được.

Bà hận thấu xương người đàn ông này, nhưng mà vì con gái của bà, bà lại chỉ có thể kìm nén sự tức giận của mình lại ở trong lòng.

Bởi vì con gái bà thích anh ta, cho nên cho dù Tiểu Vi có không thích Quý Xuyên như thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể vì cô mà trải một con đường bằng phẳng ở phía trước. Bởi vì bà không nỡ nhìn thấy Tiểu Huyền vì người đàn ông khác mà phải khóc lóc tới mức chết đi sống lại.

“Hôn lễ? Hôn lễ cái gì?” d,0dylq.d Anh ta vốn tưởng rằng Tiểu Vi chỉ muốn dùng cái báo cáo xét nghiệm thương tích này để ép buộc anh ta ly hôn, chủ động lấy mười lăm phần trăm cổ phần dưới danh nghĩa của mình chuyển sang cho Tiểu Huyền, để cả nhà bọn họ thành công đoạt được quyền điều hành cho vị trí tổng giám đốc. Nhưng mà Quý Xuyên đâu có ngờ được Tiểu Vi lại muốn bảo anh tổ chức hôn lễ!

Chủ đề này vừa được nhắc tới, khiến cho Quý Xuyên trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

“Đương nhiên là hôn lễ của cậu và Huyền Huyền! Tôi nghĩ đến lúc đó chỉ cần tổ chức ở trong khách sạn Tiểu Thị là được rồi! Đến lúc đó cậu chỉ chịu trách nhiệm xuất hiện, dắt Huyền Huyền đi hết toàn bộ nghi thức là được. Những chuyện khác, để tôi sắp xếp là được rồi!” Trước khi tới chỗ này, dường như Tiểu Vi đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Đặc biệt là bên chỗ khách sạn kia, mới vừa rồi bà ta còn cố ý qua đó một chút.

“Bà có ý gì?” Quý Xuyên càng nghe càng ngây người.

Anh ta vẫn cho là Tiểu Vi muốn anh ta và Tiểu Huyền ly hôn. Nhưng mà tại sao Tiểu Vi lại nói là muốn anh ta cử hành hôn lễ?

“Đây là hôn lễ mà Huyền Huyền tha thiết mong ước, tôi không muốn khiến cho con gái của tôi thất vọng. Cho nên toàn bộ hôn lễ, tôi sẽ đích thân xử lý. diemdnle,qu,y don. Còn cậu, chỉ cần tới tham dự là được!” Lúc nói lời này, Tiểu Vi đã đứng dậy.

Gian phòng này, hiển nhiên là đã rất nhiều ngày không có người ở.

Ngoại trừ có mùi máu tanh nồng đậm ra, ở chỗ này còn có cả mùi nấm mốc nữa. Chỉ nghĩ thấy mùi này thôi đã khiến cho người ta chán ghét.

Hơn nữa, những thứ này lại chính là máu của con gái bà ta, Tiểu Vi đâu thể ngồi lâu được?

Nhưng mà bà ta vẫn chưa đi được mấy bước, Quý Xuyên liền đuổi theo ở phía sau.

“Có phải bà đã nói sai cái gì hay không? Tại sao phải kết hôn, đã tới mức độ này, tôi với cô ấy còn kết với hôn cái gì nữa?” Nếu không phải có sự ràng buộc của tờ giấy hôn thú, anh ta đã sớm ra đi rồi.

Hình như là Quý Xuyên không thể tiếp nhận được thông tin này vậy, nhân tiện còn nói: “Tôi sẽ không cử hành hôn lễ cùng với cô ta!”

Anh ta cho rằng, đây chính là âm mưu của hai người phụ nữ họ Tiểu này.

Vì để cho Quý Xuyên anh không thể sống tốt được, cho nên mới hao tâm tổn trí suy nghĩ ra âm mưu này.

“Nếu như cậu không cử hành hôn lễ, vậy thì báo cáo xét nghiệm thương tích kia sẽ được nhanh chóng đưa cho luật sư của tôi!” Tiểu Vi lạnh lùng đẩy cánh tay của Quý Xuyên mới vừa rồi nứ lấy bà ta ra, sau đó phui phui quần áo, giống như là sợ lấy bản đồ của bà ta vậy.

“Bà không sợ tôi sẽ tung hê những chuyện mà các người đã làm hay sao?” Điều biết được bộ mặt xấu xí của đối phương, làm sao có thể cười cười đi lên thăm dò được nữa? diemdnle,qu,y don

Loại chuyện như vậy, chỉ cần tưởng tượng thôi đã cảm thấy đáng sợ rồi. Cho nên căn bản Quý Xuyên không tin, Tiểu Vi sẽ thật lòng thật ý muốn anh kết hôn cùng với con gái của bà ta.

“Cậu có thể thoải mái tung hê lên! Đến lúc đó vỡ lở ra, tôi cũng tiện đó đem chuyện cậu hành hung con gái tôi lộ ra ngoài là được!” Tiểu Vi nói những chuyện này như nước chảy mây trôi, giống như là bà ta không thêm đề ý những lời này của Quý Xuyên vậy.

“À, đúng rồi! Thời gian trước cậu có phụ trách bản kế hoạch cạnh tranh đấu thầu của Tiểu Thị, cậu còn nhớ rõ chứ? Gần đây tôi đã tìm được người kia, anh ta nói là lần trước trong lúc cạnh tranh mảnh đất với tập đoàn Lăng Thị, cậu đã dùng một số thủ đoạn ti tiện. Bây giờ tôi đã lấy được chứng cứ có liên quan, nếu như cậu muốn ngồi tù hai ba năm, thì tôi cũng không để ý chuyện cậu không cử hành hôn lễ cùng với con gái tôi đâu!”

Tiểu Vi là một người phụ nữ mạnh mẽ, cho dù làm chuyện gì bà ta cũng sẽ tính toán tới cảm giác an toàn tuyệt đối.

Muốn giao con gái cho một người đàn ông vô si như vậy, nhất định là Tiểu Vi đã có sự chuẩn bị trước.

Giống như chuyện kế hoạch cạnh tranh đấu thầu kia, thực ra thì Tiểu Vi đã sớm làm công tác chuẩn bị rồi.

Diemdnle,qu,y don

Bà ta vốn muốn lợi dụng điểm này để buộc Quý Xuyên ly hôn với Tiểu Huyền.

Nào ngờ, không như mong muốn! Bây giờ, bà ta lại dùng chuyện này để buộc anh ta tổ chức hôn lễ cùng với Tiểu Huyền.

Chỉ nghĩ lại thôi Tiểu Vi đã cảm thấy những việc làm bây giờ vô cùng buồn cười.

Nhưng mà tất cả những chuyện này đều là vì Tiểu Huyền, nên không sao...

“Ngày cử hành hôn lễ tôi sẽ thông báo cho cậu, ở chỗ này mấy ngày. Còn nữa nhớ chuẩn bị cho mình giống như một người xuất hiện trong hôn lễ...”

Đây là điều mà bà đã đồng ý với Tiểu Huyền, mới khiến cho con bé phối hợp trù liệu thật tốt.

Thực ra Tiểu Vi còn có nhiều chuyện muốn nói. Nhưng mà sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Quý Xuyên, trong lòng bà ta lại dâng lên một bụng lửa giận.

Cuối cùng Tiểu Vi dứt khoát bước về phía cửa lớn, cách xa căn nhà toàn mùi máu tanh kia ra.

Mà sau khi Tiểu Vi rời khỏi, Quý Xuyên cũng chậm rãi trượt ngồi xuống dưới đất.

Kết hôn?

Bây giờ chỉ nghĩ tới xuất hiện cùng lúc với Tiểu Huyền thôi, anh ta đã cảm thấy buồn cười rồi. Bọn họ lại còn có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cùng tiến vào lễ đường kết hôn?

Có cần phải kết hôn cùng với Tiểu Huyền không...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205: Chương 85.5

Kế hoạch cạnh tranh đấu thầu kia, đều là chuyện của quãng thời gian trước.

Lúc ấy Tiểu Đằng nói nếu muốn ông đồng ý gả Tiểu Bảo Bối cho anh ta, trừ khi anh ta ký được hợp đồng đấu thầu kia.

Nhưng mà cuộc đấu thầu cạnh tranh như vậy, lại có nhiều công ty tham gia như vậy. Đặc biệt là còn có tập đoàn Lăng Thị vốn là đầu ròng tham gia vào trong đó.

Người phụ trách tập đoàn Lăng Thị, được người ta gọi là Lăng Nhị Gia, ngoại trừ có vẻ bề ngoài đẹp tới mức hại nước hại dân ra, thì còn có một kỳ tài buôn bán.

Muốn thuận lợi lấy đi một thứ gì đó mà ông ta nhìn trúng ở trước mặt của ông ta, chỉ bằng vào Quý Xuyên khi đó căn bản không thể nào làm được.

Cho nên, anh ta tốn tiền, khiến cho nội bộ Lăng Thị tham dự vào cuộc đấu thầu kia lấy ra bản thảo của bọn họ. Mà Quý Xuyên dựa trên cơ sở của bản thảo đó sửa chữa thành một bản thiết kế hoàn hảo. Tào đồ le^e quy do^nn.

Chính bởi vì điều này, nên trong cuộc đấu thầu cạnh tranh đó anh ta mới thu được thắng lợi, cũng bộc lộ được tài năng, chiếm được sự ưu ái của Tiểu Đằng.

Nhưng mà tất cả những điều này, đều là do anh ta ăn cắp được.

Nếu như tất cả chuyện này bị vạch trần, không những phải ngồi tù, nếu để cho Lăng Nhị Gia biết được cái mà mình nhìn trúng lại bị anh ta dùng thủ đoạn tì tiện như vậy cướp đoạt đi mất, vậy thì người đàn ông kia làm sao có thể dễ dàng buông tha cho anh ta được?

Mặc dù Lăng Nhị Gia là một người đàn ông có diện mạo, nhưng mà thủ đoạn mà ông ta đối phó với kẻ địch thì tàn nhẫn hơn bất cứ kẻ nào.

Cho nên, nếu như chuyện này bị vạch trần, Quý Xuyên anh không những bị mất đi công việc và tất cả những gì đang có, còn có thể mất đi cả tính mạng...

Nhưng mà vì chuyện này mà phải tổ chức hôn lễ cùng với Tiểu Huyền, Quý Xuyên cảm thấy mình không làm được.

Rốt cục thì phải làm thế nào mới được đây?

Quý Xuyên phát hiện ra mình đang sa vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan...

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, tại sao bây giờ cậu mới nghe điện thoại vậy!”

Com tối, Tiểu Bảo Bối bị Kiều Trác Phàm đưa tới một nhà hàng tây ở gần khu vực nhà bọn họ.

Bây giờ trên bàn ăn của bọn họ, ngoại trừ miếng thịt bò ra, còn có một chai rượu đỏ.

Nhưng mà rượu đỏ này, Kiều Trác Phàm không định cho cô uống.

Trên bàn ăn của bọn họ có đặt hai cái ly thủy tinh loại chân dài, chỉ có ly của Kiều Trác Phàm mới rót rượu đỏ vào. Còn ly của Tiểu Bảo Bối thì lại là đồ uống có ga.

Đối với quyết sách này, Tiểu Bảo Bối có một chút kháng nghị nho nhỏ. Nhưng mà xem ra nước có ga uống cũng rất ngon, nên cô mới bắt đầu hoạt động.

Táo đỏ le^e quy do^nn.

Nhưng mà vừa mới bắt đầu ăn, thì điện thoại di động của cô liền vang lên.

Chờ lúc Tiểu Bảo Bối nhấn nút nghe điện thoại, thì ở bên kia đầu điện thoại vang lên một giọng nói đầy lo lắng của Nhạc Dương.

“Làm sao vậy?” Dường như Nhạc Dương đang tìm cô rất gấp.

“Minh đã gọi cho cậu bao nhiêu cuộc điện thoại, cậu tức giận thì tức giận thôi, nhất định phải hành hạ mình như vậy sao?” Nhạc Dương gầm thét lên ở trong điện thoại.

“Cậu đã gọi cho mình biết bao nhiêu cuộc điện thoại sao? Tại sao mình lại không biết?” Lúc Tiểu Bảo Bối nói những lời này, gãi gãi cái tai nhỏ của mình. Lúc ngẩng đầu lên, Tiểu Bảo Bối mới phát hiện ra Kiều Trác Phàm đang nhìn chăm chăm cô, ánh mắt kia giống như muốn nói, đồ ăn còn nóng mau ăn đi.

“Cái con nhóc thú tha kia, đừng có giả vờ với mình. Thôi đi, bây giờ mình cũng không muốn nói chuyện với cậu! Chờ mình nguôi giận lại nói tiếp!” Nhạc Dương cố chấp cúp điện thoại cái rầm.

Đối với cái điện thoại di động đang không ngừng vang lên tín hiệu tí tít kia, Tiểu Bảo Bối có chút không hiểu.

Nhưng mà đợi tới khi cô mở lại lịch sử cuộc gọi, cô mới phát hiện trên đó thật sự có rất nhiều cuộc gọi nhờ.

Trừ mười mấy cuộc gọi nhờ của Nhạc Dương ra, còn có ba cuộc gọi nhờ của Diệp Tử Hi.

Chuyện này là sao đây?

Tại sao hai người bọn họ lại tìm Tiểu Bảo Bối cô nhiều lần trong cùng một ngày như vậy? Chẳng lẽ, có cuộc tụ tập nào?

Nhưng mà trước mắt điều khiến cho Tiểu Bảo Bối chú ý hơn chính là tại sao những cuộc gọi nhờ này, trước đó cô lại không phát hiện ra?

“Kiều Trác Phàm, anh có động tới điện thoại của em không?”

“Lúc sáng sớm dậy thì nhìn thấy điện thoại di động của em hết pin, đã cầm đi sạc giúp em rồi. Lúc mở máy một lần nữa thì là như vậy...” Kiều đại thiếu vừa thông thả cắt miếng thịt bò vừa thờ ơ nói.

Rõ ràng anh đang trợn mắt nói dối, nhưng mà không thể không bội phục khả năng nói dối của Kiều đại thiếu, luôn có một cảm giác khiến cho người ta có loại xúc động tin tưởng lời nói của anh.

“Thì ra là như vậy! Em còn tưởng rằng anh đã động tới điện thoại di động của em...” Tiểu Bảo Bối lẩm bẩm, đang định cầm nĩa lên xiên miếng thịt bò của mình thì lại bị Kiều Trác Phàm chặn lại.

Sau đó, người đàn ông này đã đưa phần thịt bò đã được cắt nhỏ ra đổi sang cho cô.

“Nhanh ăn đi, nếu không thực sự sẽ bị ngộ độc mất!” Tiểu Bảo Bối sẽ không cắt thịt bò ra, điều này Kiều Trác Phàm mới phát hiện ra gần đây.

Mỗi lần đưa cô đi ăn món tây, mặc dù cô rất vui vẻ. Nhưng mà Kiều Trác Phàm nhanh chóng phát hiện, mỗi lần cô nhóc này ăn, đều trực tiếp cầm nĩa lên, xiên cả miếng thịt bò lên, sau đó cắn từng miếng nhỏ.

Cách ăn như vậy, đương nhiên là không có vấn đề. Nhưng mà Kiều Trác Phàm lo lắng miếng thịt quá lớn, cô nhai không được liền trực tiếp nuốt xuống, khiến cho tiêu hóa không được tốt.

Cho nên, bắt đầu từ lần đó, Kiều Trác Phàm đã lên kế hoạch sau này mỗi lần đưa cô đi ăn món tây, thì trước tiên sẽ cắt thịt bò nhỏ ra giúp cô.

“Kiều Trác Phàm, anh cắt rất đẹp!” Tiểu Bảo Bối vừa nhìn thấy đĩa thịt bò đặt trước mặt, mỗi miếng đều được cắt nhỏ ra, vuông vuông vức vức, khiến cho cô bỏ vào miệng là có thể giải quyết xong, cô liền vui vẻ bắt đầu nhai nọt.

“Mau ăn đi!” Ăn xong, đêm nay mới có sức lực!

Mấy từ đằng sau, Kiều đại thiếu lo lắng cô nhóc này sẽ sợ hãi, cho nên không nói thẳng ra.

“Được rồi...” Tiểu Bảo Bối tươi cười hơn hờ, trực tiếp bỏ miếng thịt bò được Kiều Trác Phàm cắt nhỏ ra vào miệng của mình.

Mà nhìn bộ dạng ăn hăng say như vậy của cô, tâm tình của Kiều Trác Phàm cũng không tệ.

Tới lúc bọn họ ăn được một nửa, thì trong nhà ăn lại xuất hiện thêm một bóng dáng!

Diêm Soái?!

Người này, mặc dù Kiều Trác Phàm không quen, nhưng mà lần trước ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Đế Phàm, anh ta đã nhìn túi xách của Tiểu Bảo Bối nhiều hơn vài lần, khiến cho Kiều Trác Phàm có chút nghi ngờ.

Giờ tan việc, Kiều Trác Phàm cũng lấy được tài liệu liên quan tới Diêm Soái từ trong tay của A Vĩ.

Cũng chính vì nội dung bên trong tài liệu này, mà Kiều Trác Phàm mới biết được người có tên là Diêm Soái, trước kia đã từng là một trong người bạn thân của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà điều khiến cho Kiều Trác Phàm kiêng kỵ chính là, kết quả điều tra của A Vĩ cho thấy người này cũng thích Tiểu Bảo Bối.

Đến cùng thì anh ta có thổ lộ với Tiểu Bảo Bối hay không, mấy năm nay có liên lạc với Tiểu Bảo Bối hay không, Kiều Trác Phàm không thể nào biết được từ trong kết quả điều tra này. Nhưng mà từ ngày hôm đó, khi anh ta nhìn thấy chiếc túi xách hồ ly của Tiểu Bảo Bối xong, cái bộ dạng xuất thần kia, Kiều Trác Phàm có thể kết luận là người này vẫn còn chưa hết hy vọng đối với Tiểu Bảo Bối!

Cũng chính vì phát hiện này, nên Kiều Trác Phàm mới vô thức cảm thấy, anh không thể để cho Diêm Soái gặp mặt Tiểu Bảo Bối được...

“Kiều Trác Phàm, anh có thể để cho em uống một ngụm rượu đỏ được không?” Ngay vào lúc Kiều Trác Phàm đang nhìn chăm chăm vào Diêm Soái cách đó không xa, thì Tiểu Bảo Bối đã uống hết ly nước của mình, đôi mắt đầy trông mong nhìn chăm chăm vào ly rượu đỏ trong tay của Kiều Trác Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Kiều Thiếu Hẹn Ước Với Giai Nhân Vs Lễ Vật Của Lăng Công Chủ (1)

Editor: Táo đồ phổ núi

“Cục cụng, em không thể uống rượu đỏ được! Em quên là khi em uống say sẽ có bộ dạng như thế nào rồi sao? Nếu như em uống say, đến lúc đó anh sẽ để em ở lại chỗ này, khiến cho em tự sinh tự diệt. Nghe lời anh, qua bên đó lấy một chút nước ngọt có ga đi!” Kiều Trác Phàm nhìn lướt qua Diêm Soái đang đứng lại ở bên kia, khẽ nói những lời uy hiếp như vậy đối với Tiểu Bảo Bối. dii@een*dyan(lee^qu.donnn)

Lần này, Tiểu Bảo Bối buồn bực.

“Không phải là có thể kêu nhân viên phục vụ mang tới hay sao! Em không muốn đi...” Nhìn thoáng về phía Kiều Trác Phàm chỉ, chỗ kia là quầy tính tiền, đằng sau còn bày rất nhiều rượu đỏ. Những chỗ như vậy, sẽ có nước ngọt có ga hay sao?

Nếu như cô đi tới chỗ đó, người ta nói chỗ này không bán nước có ngọt ga, vậy thì phải làm sao bây giờ?

Hơn nữa, Kiều Trác Phàm đã cắt thịt bò của cô ra thành từng miếng nhỏ rồi, nhìn rất hấp dẫn. Bây giờ cô chỉ muốn ngồi ở đây để ăn, tốt nhất là còn có thêm một ly nước ngọt có ga để giải khát!

“Nếu như em không đi, vậy thì chỉ có thể nhìn anh uống rượu thôi...” Kiều Trác Phàm không hồ là một cao thủ.

Ngay cả khi Diêm Soái đã đi gần tới chỗ bọn họ rồi, mà ánh mắt của anh vẫn sắc lạnh như bình thường, không nhìn ra được bất kỳ sự khác biệt nào.

Ngay cả hành động uống ly rượu đỏ ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối, cũng vẫn rất cao quý và ưu nhã.

Nhất là cái cúc áo để hở ở cổ kia, mỗi lần nuốt ngụm rượu đỏ xuống, thì hầu kết của anh lại trượt lên trượt xuống một cái.

Thực ra thì hình ảnh như vậy, cũng không phải là Tiểu Bảo Bối chưa từng nhìn thấy.

Mỗi lần Tiểu Đằng uống rượu, hầu kết cũng sẽ trượt lên trượt xuống như vậy.

Đối với cảnh tượng như vậy, hẳn là Tiểu Bảo Bối phải tập mãi thành thói quen mới đúng.

Nhưng mà không biết vì sao, mỗi lần Kiều Trác Phàm uống một ngụm rượu đỏ, thì lại giống như là đang hôn cô một cái vậy. Khiến cho tim của cô không ngừng đập mạnh lên, khuôn mặt của cô cũng nóng bừng lên một cách khác thường. Die enda anlequ uyd onn.

Kiều Trác Phàm như vậy, quả thật là sắc đẹp thay cơm. Nhất là màu rượu đỏ ở trên viền môi của anh, khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút nhớ nhưng muốn nếm thử xem nó có mùi vị như thế nào.

Có phải là sẽ có mùi giống như rượu đỏ không?

Nhưng mà chờ tới khi Tiểu Bảo Bối ý thức được trong đầu của mình lại có ý tưởng khinh bạc Kiều Trác Phàm, thì cô vội vàng che lấy khuôn mặt của mình, chạy ra khỏi chỗ ngồi, đi về phía mà Kiều Trác Phàm vừa mới chỉ.

Thuận lợi đây Tiểu Bảo Bối đi khỏi rồi, thì đúng lúc này Diêm Soái đi tới bên cạnh Kiều Trác Phàm

“Kiều thiếu, không ngờ hôm nay lại gặp mặt anh ở chỗ này!”

Diêm Soái nghiêm túc chào hỏi với anh.

Mà Kiều Trác Phàm thì từ đầu tới cuối vẫn giống như là một đế vương, không hề đứng lên khỏi chỗ ngồi.

Nhưng mà cho dù là một người đứng một người ngồi, thì Diêm Soái vẫn không có được bao nhiêu cảm giác ưu việt.

Bởi vì tuy là nhìn thẳng vào Kiều Trác Phàm, nhưng là lại khiến cho người ta có cảm giác anh ta đang nhìn lên...

Đây có khả năng chính là cảm giác vương giả trời sinh mà trong truyền thuyết vẫn nói cũng nên.

“Chỉ đi có một người?” Cho tới bây giờ Kiều Trác Phàm đều không cần phải thể hiện ra sự nhiệt tình đối với người khác, thái độ của anh vĩnh viễn đều là lạnh lùng, nhàn nhạt. Thậm chí còn có một loại cảm giác khiến cho bạn cảm thấy với không tới.

“Đúng vậy. Hôm nay Kiều thiếu có hẹn với giai nhân sao?” Thật ra thì đây chỉ là một lời nói khách sáo của Diêm Soái.

Nhưng mà, ánh mắt của người đàn ông này đã rơi vào vị trí đối diện với Kiều Trác Phàm, khi anh ta phát hiện ra trên mặt bàn của vị trí này lại có chiếc túi xách hồ ly, thì sắc mặt của anh ta lại thay đổi một lần nữa.

Chiếc túi xách có hình hồ ly này, cũng giống như lần trước. Nhưng mà là màu hồng phấn.

Cô gái kia trong ký ức của anh ta, mỗi lần nhìn thấy túi xách hồ ly, cũng sẽ không nhận được mà mua mấy cái, mỗi một cái đều có màu sắc khác nhau.

Sau đó, mỗi lần ra khỏi nhà cô sẽ lựa chọn một cái khiến cho tâm tình của cô thật vui vẻ để mang đi...

Nhìn cái túi xách này, không hiểu sao Diêm Soái lại có cảm giác rất quen thuộc. Giống như cảm giác mà lần trước anh ta nhìn thấy cái túi xách ở trong phòng làm việc kia vậy...

“Khụ khụ...” Die enda anlequ uyd onn. Lúc tiếng ho khan của Kiều Trác Phàm vang lên, Diêm Soái mới ý thức được sự thất thần của bản thân mình.

Nhìn Kiều Trác Phàm, anh ta lúng túng mở miệng nói: “Xin lỗi Kiều thiếu!”

“Không sao! Còn có chuyện gì à?” Ánh mắt của Kiều Trác Phàm cũng liên tục nhìn chăm chăm về phía Diêm Soái.

Xem ra, Tiểu Bảo Bối thích hồ ly hình như không chỉ có một là anh hiểu rõ điều rõ điều này!

Nhưng mà Kiều Trác Phàm chính là Kiều Trác Phàm!

Cho dù ý thức được nguy cơ, nhưng mà trên mặt của người đàn ông này vẫn không đọc ra được sự biến hóa gì.

Sau khi thu hồi lại ánh mắt, anh lại bắt đầu cầm dao nữa lên.

Bởi vì từ nhỏ đã ở nước ngoài, nên hành động dùng dao nữa của Kiều Trác Phàm rất tự nhiên. Nhưng mà anh như vậy, lại càng trở nên ưu nhã hơn so với một người đã quen dùng dao nữa.

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm lại bắt đầu dùng com, Diêm Soái ý thức được bản thân mình thất thần hình như đã làm trễ nải thời gian của Kiều Trác Phàm, nên lập tức nói: “Không có gì. Vậy không làm phiền Kiều thiếu dùng com nữa!”

“Ừm!” Ngay cả quay lại nhìn Diêm Soái một cái cũng không có, thản nhiên tiếp nhận sự áy náy của người khác, cũng không nói bất cứ lời nào khác. Giống như tất cả những điều này đều là đương nhiên, người khác chỉ có thể nhìn anh, mà không cần anh phải đáp lại bất cứ điều gì.

“...” Thật lâu sau Diêm Soái vẫn không được đáp lại, chỉ có thể xoay người rời đi.

Trước khi đi, Diêm Soái quay đầu lại nhìn cái túi xách hồ ly một cái.

Die nd da nl e q uydo n. Cái loại cảm giác quen thuộc kỳ lạ kia, liên tục chiếm cứ trong lòng anh ta.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm ở bên cạnh anh ta, nên anh ta không thể nói được bất cứ điều gì. Cuối cùng, anh ta chỉ có thể nhấc chân đi tới cầu thang khác của nhà hàng Tây, từ chỗ này đi lên một tầng khác...

Mất nhìn thấy Diêm Soái rời đi, không hiểu sao Kiều Trác Phàm cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra thì ngay cả chính bản thân anh cũng không biết vì sao anh lại không muốn để cho Tiểu Bảo Bối gặp người đàn ông này như vậy.

“Kiều Trác Phàm, đoán xem em là ai!” Ngay lúc Kiều Trác Phàm có chút bức bối bỏ khăn ăn của mình ra, chuẩn bị uống một ngụm rượu đỏ, khiến cho rượu cồn hòa tan đi cảm giác bất an ở trong lòng mình, thì đột nhiên có một bàn tay hơi lạnh bao trùm lấy đôi mắt của anh, ngăn cản ánh mắt của anh.

Một giây kia, Kiều Trác Phàm muốn kéo đôi bàn tay kia ra theo bản năng, định đánh một quyền thật mạnh tới người vừa tới bất ngờ này.

Nhưng mà khi nghe thấy một giọng nữ hoạt bát đáng yêu vang lên ở phía sau, thì không cần đoán anh cũng biết người đứng ở phía sau chính là cô nhóc nghịch ngợm nào đó.

“Đoán không ra!” Cảm giác thấy đôi bàn tay nhỏ bé của cô hơi lạnh, Kiều Trác Phàm tự nhiên phủ bàn tay của mình lên trên, nắm lấy bàn tay của cô muốn truyền cảm giác ấm áp sang cho cô.

Nhưng ai ngờ, cô nhóc nào đó lại buống bình không chịu buông tay.

“Đoán không ra thì sẽ không buông. Để em xem làm sao anh có thể ăn đồ ăn được...”

Thực ra thì Tiểu Bảo Bối rất muốn nghe thấy anh gọi tên mình ra, loại cảm giác này không giống như khi bình thường hai người sống chung, sẽ khiến cho cô có cảm giác chỉ giành riêng cho mình.

Cho dù là trước kia, khi vẫn còn ở bên cạnh Quý Xuyên, hay là đang ở bên cạnh Kiều Trác Phàm như bây giờ, dường như bọn họ đều không thích chơi trò chơi này. Die nd da nl e q uydo n.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút thất vọng.

Ngược lại có một người, mỗi lần cô làm như vậy với anh, thì anh đều sẽ không chút do dự mà nói ra tên của cô...

Đột nhiên nghĩ tới người kia, Tiểu Bảo Bối khẽ cau mày lại.

Đã bao lâu cô không nghĩ tới anh, tại sao bây giờ đột nhiên lại nghĩ tới

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Kiều Thiếu Hẹn Ước Với Giai Nhân Vs Lễ Vật Của Lăng Công Chủ (2)

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhưng mà ngay sau đó, Tiểu Bảo Bối không thể không nhảy lên phía trên.

Bởi vì trong lúc đầu óc của cô bị khuôn mặt nào đó chiếm cứ, thì Tiểu Bảo Bối lại cảm thấy móng của mình bị người khác nhéo một cái.

“Kiều Trác Phàm, tại sao cứ động một chút là anh lại nhéo em?” Vốn là Tiểu Bảo Bối không chịu buông tay, nhưng mà sau khi bị nhéo móng một cái chỉ

có thể bắt đầu dĩ buông tay ra, ai oán nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm..

“Ai bảo em cản trở không cho anh ăn đồ ăn.” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng mà Kiều Trác Phàm nhìn thấy cô mím môi ôm lấy cái miệng của mình, thì vẫn có chút đau lòng. Tay của anh, tự nhiên đưa ra che lên chỗ mà mình vừa mới nhéo lên kia.

Thành thật mà nói anh cảm thấy vừa rồi anh đã khống chế sức lực rất tốt. Sẽ không nhéo tới mức cô bị đau mới phải chứ.

Nhưng mà nhìn thấy bộ dạng uất ức của cô, anh vẫn không nở lòng nào.

“Còn đau nữa không?” Lần này Kiều Trác Phàm cực kỳ dịu dàng, vừa xoa xoa cho cô vừa hỏi thăm.

Mà đúng ngay vào lúc này, vừa rồi nhân viên phục vụ nói là sẽ đưa nước có ga tới cho cô cũng vừa đến.

Thấy một màn như vậy, cô nhân viên bưng nước ngọt có ga tới không biết là có nên tới quấy rầy hay không.

Tiểu Bảo Bối vốn cũng không thấy chuyện này có gì lạ. Kiều Trác Phàm làm cô đau, đương nhiên anh phải chịu trách nhiệm khiến cho cô bớt đau mới đúng.

Nhưng mà từ ánh mắt của nhân viên phục vụ, thì Tiểu Bảo Bối lại thấy không phải như thế.

Nhân viên bưng ly nước kia lên là một cô gái khoảng hai mươi tuổi, nhìn thấy cảnh tượng này của bọn họ thì đỏ mặt lên. Cô ta do dự, có nên tiến lên hay là không, có nên tiếp tục xem màn này hay là không.

Cho nên cô ta làm bộ cúi gằm đầu xuống, ở bên cạnh cẩn thận quan sát hai người này.

Mà từ khuôn mặt của người này, Tiểu Bảo Bối nhìn thấy chính là - - mờ ám!

Lập tức cô mới ý thức được Kiều Trác Phàm đang xoa cái miệng của mình giúp cô.

Cô cảm thấy không có gì, nhưng mà người khác nhìn thấy như vậy thì lại không nghĩ đơn giản thế.

Lần này Tiểu Bảo Bối cảm thấy thật mất mặt.

Vội vàng kéo bàn tay kia của Kiều Trác Phàm, muốn thoát khỏi người của anh.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm thấy cô muốn kéo tay của anh ra, liền hỏi: “Sao thế, vẫn còn tức giận sao?”

“Không có, không có...” Sắp xấu hổ chết mất thôi, cô đâu còn nghĩ tới chuyện tức giận hay không tức giận về vấn đề đó nữa chứ.

“Còn đau không?” Kiều Trác Phàm lại hỏi.

“Đau...” Tiểu Bảo Bối vừa mới trả lời, thì lại phát hiện ra tay của Kiều Trác Phàm đã đặt ở chỗ đó, vội vàng gỡ tay của anh ra: “Không đau! Không còn đau chút nào nữa...” Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn.

“Thực sự không đau sao? Nhưng mà theo anh nhìn thấy thì hình như em đang rất đau đấy?” Kiều Trác Phàm cẩn thận hỏi lại.

Nói xong anh lại bắt đầu muốn thoát ra khỏi tay của Tiểu Bảo Bối, định đặt lên chỗ kia một lần nữa.

“Kiều Trác Phàm...” Tiểu Bảo Bối vừa giận vừa hoảng, cúi đầu muốn kéo cái tay đang nóng của Kiều Trác Phàm ra.

Nhưng mà vừa cúi đầu một cái, thì nhìn thấy đáy mắt của Kiều Trác Phàm tràn đầy vui vẻ.

Được rồi, thì ra từ nãy tới giờ người đàn ông này đang trêu đùa cô sao?

Hừ hừ...

Đúng là tên xấu xa! Dưới tình thế cấp bách, Tiểu Bảo Bối dứt khoát cầm lấy bàn tay của Kiều Trác Phàm, sau đó nhe răng ra cắn vào ngón trỏ của anh..

Ai bảo người đàn ông xấu xa này luôn bắt nạt cô làm gì?

Cô muốn cắn tay của anh thành nhiều lỗ nhỏ, để xem anh còn bắt nạt cô được nữa không!

Nhưng mà khi Tiểu Bảo Bối vẫn còn chưa hoàn toàn xả được cơn tức giận ở trong lòng mình, thì cánh tay dài của Kiều Trác Phàm vươn ra, Tiểu Bảo Bối vốn đang đứng ở bên cạnh anh, trong khoảnh khắc liền ngã vào trong lòng của anh.

Bởi vì có Kiều Trác Phàm ngăn cản, nên Tiểu Bảo Bối cũng không bị ngã. Nhưng mà lúc này cô không còn đứng ở bên cạnh của Kiều Trác Phàm nữa, mà đang ngồi ở trên đùi của anh. Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn.

So với màn mờ ám vừa rồi, thì màn này lại càng trở nên kích thích hơn.

Mà cô gái chuẩn bị đưa nước ngọt có ga lên kia, lại càng cúi đầu xuống thấp hơn.

“Kiều Trác Phàm, đồ xấu xa nhà anh đến cùng là muốn làm gì?” Bị anh ôm vào trong lòng, Tiểu Bảo Bối giãy giụa các kiểu, để tránh khỏi móng vuốt của đại ma vương này.

Nhưng mà bàn tay của Kiều Trác Phàm lại xiết chặt lấy thắt lưng của cô, khiến cho cô không thể nào động đậy được.

Mà bên kia anh còn lên tiếng dặn dò: “Đem nước ngọt có ga tới đây!”

Nhân viên phục vụ vốn đứng tại chỗ, cuối cùng đi từ dưới bậc thang lên, vội vàng đưa nước có ngọt tới, sau đó vội vàng rời đi. die,n; da. nze.qu; ydo /mn.

“Kiều Trác Phàm, anh không chịu buông em ra sao?” Tiểu Bảo Bối nhìn cô gái kia ôm mặt chạy đi, cũng khẳng định là vừa rồi cô ta đã hiểu lầm.

Rõ ràng là vừa rồi cô và Kiều Trác Phàm không có làm chuyện gì, vì sao Kiều Trác Phàm lại muốn để cho người khác hiểu lầm như vậy chứ?

“Không buông, như vậy cũng có thể ăn!” So với ngồi một mình, anh lại càng thích cảm giác cô ngồi ở trong lòng mình hơn.

Ngoại trừ chuyện có thể ngửi thấy mùi thơm trên người của cô ra thì thỉnh thoảng còn có thể ăn chút đậu hũ của cô.

Giống như bây giờ, anh dứt cho Tiểu Bảo Bối một miếng thịt bò mà tự tay anh cắt ra, nhưng mà cô nhóc này sống chết không chịu há miệng ra. Đến cuối cùng, Kiều Trác Phàm trực tiếp thả miếng thịt bò vào trong miệng mình. Vào lúc mà Tiểu Bảo Bối cho rằng anh đã bỏ đi ý định muốn dứt miếng thịt bò kia cho cô, thì đột nhiên anh cúi đầu hôn lên môi cô, dưới tình huống cô không chút phòng bị nào anh đẩy miếng thịt bò kia vào trong miệng của cô. Sau đó, anh dừng nụ hôn lại, khiến cho cô không thể nào làm theo anh được, chỉ có thể nhai rồi nuốt thịt bò xuống.

Ăn xong một miếng thịt bò, mặt của Tiểu Bảo Bối cũng đỏ bừng lên.

Vừa rồi người đi qua đi lại bên cạnh bọn họ cũng không ít, cho nên nụ hôn này của bọn họ cũng đã bị không biết bao nhiêu người nhìn thấy rồi.

Đối với lần này, Tiểu Bảo Bối tỏ ra hết sức ngượng ngùng. Nhưng mà người khởi xướng là Kiều Trác Phàm thì lại ung dung cắt từng miếng thịt bò ra, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Nhưng mà sau đó, mỗi lần Kiều Trác Phàm dứt thịt bò cho cô, thì cô đều ngoan ngoãn há cái miệng nhỏ của mình ra. Bởi vì Kiều Trác Phàm đã nói cho cô biết, nếu như không ngoan ngoãn ăn đi, thì anh sẽ dùng loại phương thức kia để dứt cho cô ăn.

Dưới tác dụng của sự uy hiếp này, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trong lòng của anh mà ăn vào.

Cuối cùng, khi hai người đem phần thịt bò bít tết của Kiều Trác Phàm ăn hết mới thôi.

Ăn xong bữa cơm này, cảm xúc của Tiểu Bảo Bối thật sự không tốt.

Cũng chính bởi vì điều này, mà hai người bọn họ không ý thức được chiếc túi xách hồ ly của Tiểu Bảo Bối đã bị bỏ quên lại ở nhà hàng.

Mà Diêm Soái sau khi ăn xong đi từ trên lầu đi xuống, trong lúc vô tình lại nhìn thấy cái túi xách hồ ly kia.

Nhưng mà kỳ lạ là xung quanh cái túi xách này lại không có ai.

Ngay cả Kiều Trác Phàm vốn ngồi ở bên cạnh cũng không thấy đâu.

Sau khi nhìn bốn phía, Diêm Soái to gan đưa ra một quyết định.

Nhân lúc nhân viên phục vụ còn chưa tới, anh ta cầm lấy cái túi xách hồ ly bỏ vào trong túi của mình, sau đó xoay người rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Chương 86.3

Editor: Táo đồ phổ núi

“Anh út!” Trong nhà lớn của nhà họ Đàm, một bóng dáng xinh đẹp vừa thoáng xuất hiện, liền trực tiếp mở cửa nhào người tới đây, lập tức nhào lên trên

người của một người. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ⁿ.

“Con nhóc thúì, nặng chết mất. Còn không mau xuống...” Mặc dù ngoài miệng người đàn ông nói như vậy, nhưng mà trong giọng nói vẫn đầy dịu dàng.

Đặc biệt là đôi mắt cong lên kia, chỉ cần nhìn một cái có thể khiến cho người ta tan chảy ra. Cho dù là nam hay nữ...

Giống như khi thiếu phu nhân sinh hạ đứa trẻ này, vị bác sĩ đỡ đẻ kia đã từng nói. Đứa trẻ này lớn lên, nhất định khuynh quốc khuynh thành...

Bây giờ, quả thực là anh ta đã chứng minh được lời nói này, trở thành một mầm tai họa.

Mà anh ta, đúng là cậu hai nhà họ Đàm, Đàm Khuynh.

Trên cơ bản, chỉ cần biết Đàm Khuynh, thì đều bị vẽ bẽ ngoài của anh ta thuyết phục.

Nhưng mà người đàn ông này, từ lúc học cấp một thì bắt đầu đã có bạn gái rồi. Trừ chuyện đó ra, trong trường học còn đặc biệt muốn thành lập một nhóm dành riêng cho anh ta, ngoài những cô gái si mê sắc đẹp của Khuynh thiếu gia thì cũng có không ít những cậu bé cũng ở trong đội ngũ này.

Người đàn ông này, chơi cũng rất phóng khoáng.

Cho tới bây giờ, cũng chưa từng bị người nào nói tới nhà họ Đàm.

Hiển nhiên cho tới bây giờ, những người mà anh ta quen, đối với Đàm Khuynh mà nói, không người nào có thể qua được cửa chính nhà họ Đàm.

Nhưng mà cũng chính bởi vì điều này mà mẹ của Đàm Khuynh cũng chính là chủ tịch Cố Niệm Hề phải lao tâm khổ tứ.

Con trai ở bên ngoài yêu đương trắng hoa, nhưng bà lại hoàn toàn không biết. Nhưng mà mẹ nuôi của con trai bà lại nghi ngờ con trai bà chính là tiểu công tiểu thụ gì gì đó, thì bà lại cực kỳ rõ ràng.

Chính là bởi vì nhiều năm rồi mà con trai bà vẫn chưa đưa cô gái nào về nhà, ban đầu Cố Niệm Hề cũng không hề lo lắng chuyện này, nhưng mà mẹ nuôi của con trai bà liên tục đề cập vấn đề kia khiến cho bà cũng phải nghi ngờ. Die6n da29n le6 quy1 d9o^ⁿ.

“Không xuống, không xuống! Anh út, anh công em!” Cô gái xinh đẹp không chịu buông tay, đôi tay quấn chặt ở trên cổ của anh ta, không chịu buông ra.

“Con nhóc thúì này...”

Mặc dù người bên ngoài đồn thổi Đàm Khuynh xinh đẹp như hoa, nhưng mà nghe nói tính tình không được tốt lắm, rất hiếm khi nhìn thấy nụ cười của anh ta, nhưng mà đối mặt với cô nhóc hay quẩn người này, thì vẫn lộ ra được nụ cười hiếm gặp.

Thấy cô kiên trì như vậy, anh ta dứt khoát cõng cô nhóc này đi lên trên lầu.

Lúc này, trời đã bắt đầu tối.

Mọi người trong nhà họ Đàm đều bận rộn ở trong bếp, trên cơ bản không có ai chú ý tới hai người bọn họ.

“Anh út, anh Duật có ở nhà không?”

Đàm Khuynh cõng cô gái ở phía sau, đi từng bước lên trên lầu.

Cô gái nằm ở trên vai anh ta, có chút tò mò hỏi.

“Vẫn chưa trở về. Sao thế?” Sắc mặt của anh ta, trên cơ bản không có thay đổi gì.

Sau khi cõng cô gái này vào trong phòng của mình, anh ta trực tiếp ném mình lên trên giường, cũng không bận tâm điều gì nữa.

Từ nhỏ tới lớn, trong mấy người đứa trẻ nhà bọn họ, thì quan hệ của hai người bọn họ là tốt nhất. Die^ⁿ dan & le^^ê quy/y do^^{mn}.

Mỗi lần có chuyện gì, thì cô nhóc này sẽ tìm Đàm Khuynh trước tiên. Mà Đàm Khuynh thì sao, cũng sẽ có đủ khả năng giúp cô.

Bao nhiêu lần cô khóc ầm lên vì Duật Tiểu Gia từ chối cô một cách vô tình, không phải đều là anh ta lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô hay sao?

Thực ra thì Chu Tiểu Tiểu lớn lên cũng bọn họ cũng đã nói, hai người bọn họ mới thật sự là một đôi mới đúng.

Nhưng mà đối với chuyện này bọn họ chỉ cười trừ.

Vì sao?

Bởi vì ai cũng thấy được, Chu Tiểu Tiểu cũng thích Đàm Duật!

Mặc dù nói là Chu Tiểu Tiểu được di truyền sự dịu dàng của bà Chu, sự tuấn tú của ông Chu. Nhưng mà ở trước mặt một người người đẹp như là Lăng Công Chủ, thì Chu Tiểu Tiểu cũng chỉ làm nền mà thôi.

Còn nữa, Lăng Công Chủ còn có Đàm Khuynh ở bên cạnh, bất cứ lúc nào cũng kên kế hoạch giúp cô.

Mà Chu Tiểu Tiểu thì sao?

Được rồi, cô ta còn có người anh trai là Chu Tư Tề từ nhỏ đã bị quăng tới khu S. Đến bây giờ, anh ta cũng đã có một chỗ đứng nhất định rồi.

Nhưng mà cũng chính bởi vì điều này, mà người ở bên cạnh Chu Tiểu Tiểu trên cơ bản đều không có.

Cho nên, nếu như muốn cướp người, chỉ một mình Chu Tiểu Tiểu thì khẳng định sẽ không vượt qua được hai người bọn họ.

Cũng chính bởi vì như vậy, nên những lời nói của Chu Tiểu Tiểu bọn họ đều sẽ không nghe. Theo bọn họ, chẳng qua là Chu Tiểu Tiểu lo lắng không tranh được với bọn họ. Cho nên cô ta mới hy vọng Đàm Khuynh và Lăng Công Chủ ở cùng một chỗ. Như vậy thì Đàm Duật sẽ bị cô ta độc chiếm.

Nhưng mà cũng chính vì câu nói kia, mà mỗi lần Lăng Công Chủ nhắc tới Chu Tiểu Tiểu, thì đều dùng một câu ‘Lòng dạ kỹ nữ’ để hình dung về cô ta.

“Em chỉ muốn nhìn thấy anh ấy... Anh út, em nhớ anh ấy!” Nằm ở trên giường của Đàm Khuynh, từ lúc sinh ra Lăng Công Chủ đã mang theo ánh hào quang, đột nhiên ánh mắt của cô có chút ảm đạm.

Cô là con gái một của Lăng Nhị Gia, lại là công chúa nhỏ được người nhà họ Lăng nâng niu trong lòng bàn tay! Die^n dan & le^e quy/y do^nn.

Cô như vậy, dường như muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Ngay cả về bề ngoài của cô cũng đều là thứ mà người thường không thể đạt tới.

Nhưng mà cô không nghĩ ra, vì sao Đàm Duật lại bài xích cô như vậy...

“Cho nè...” Nghe thấy lời nói của cô, Đàm Khuynh không chút suy nghĩ, lôi một con búp bê thật to từ trong tủ quần áo ra, ném cho cô.

Mới đầu Lăng Công Chủ cũng có chút ghét bỏ con búp bê có cái đầu to gần bằng cái đầu của cô.

“Anh út, em muốn là anh Duật, không phải là búp bê! Hôn nữa, em cũng không phải là...” Cũng không phải là bé gái, sớm đã qua cái tuổi chơi đùa búp bê rồi.

Nhưng mà khi cô nhìn thấy rõ ràng tấm hình ở trên mặt của con búp bê thì cô lại cười.

“Anh út, anh làm cái này khi nào thế?” Đầu tiên là vuốt ve tấm hình chụp ở trên con búp bê, sau đó cô vui đầu vào trong lòng của con búp bê kia.

Đàm Khuynh nhìn cảnh tượng như vậy, lập tức lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Đúng vậy, lúc này cái gối ôm mà Lăng Công Chủ ôm, chính là con búp bê có tỷ lệ cao to giống như người của Đàm Duật. Trên mặt còn có tấm ảnh mặc âu phục mà lần trước Đàm Duật tham gia chúc mừng tròn một năm của tập đoàn Minh Lăng, diện ddn lie qiu doon

“Sau này mỗi lần nhớ tới anh ấy, thì hãy ôm cái này đi!” Khuynh Tiểu Gia đã ngồi ở trước máy vi tính, mở máy vi tính lên theo thói quen. Đăng nhập vào tài khoản của mình, rồi đánh giá đối với địa chỉ làm búp bê theo yêu cầu này...

Phải biết là, trước đó anh ta đã làm rất nhiều búp bê hình người ở cái cửa hàng này rồi.

Hơn nữa, mỗi một lần đều là Đàm Duật.

Ngay cả chủ cửa hàng cũng cho rằng anh ta thậm chí người đàn ông này thành si, hơn nữa còn thuộc dạng cầu xin mà không được. Nếu không, thì sẽ không cần phải làm búp bê theo yêu cầu như vậy.

Vì thế, lần này chủ cửa hàng còn trực tiếp cho anh ta một mức chiết khấu...

“Anh út, anh vẫn là người tốt nhất! Sau này mỗi khi em nhớ anh Duật, có thể ôm nó!” Lăng Công Chủ dứt khoát ôm lấy cái gối ôm búp bê kia, lăn lộn ở trên giường của anh ta.

“Em quý trọng cho tốt vào, đừng có mỗi lần tức giận thì lấy kéo làm hỏng nó. Sau này, anh sẽ không đặt theo yêu cầu lại lần nữa đâu...” Mặt mũi của anh ta, đã bị mất sạch rồi. Mặc dù là nói giao dịch qua mạng, không cần gặp mặt, nhưng mà mỗi lần anh ta thâm nhập vào camera của chủ cửa hàng, thì đều có thể nhìn thấy vẻ mặt của những người phụ nữ kia, cười rất bi ối...

Bởi vì như vậy, nên Khuynh Tiểu Gia cũng có cảm giác mình mất sạch mặt mũi rồi.

“Anh út, lần này nhất định em sẽ trân trọng nó thật tốt. Anh cứ yên tâm một trăm phần trăm đi...”

Người phụ nữ nào đó ôm gối ôm búp bê, lăn lại bên cạnh anh ta, nói lời thề son sắt.

Nhưng mà Khuynh Tiểu Gia ngay cả nhìn cô cũng không thèm nhìn lấy một cái, nói: “Nhưng mà lần trước em cũng nói như vậy, cuối cùng không phải là cũng lấy dao chém hai cái hay sao?” diện dñn lie qiu doon

“...” Lời này, quả thật là khiến cho Lăng Công Chủ không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 209: Chương 86.4

Editor: Táo đồ phổ núi

Bởi vì mỗi lần cô bị Duật Tiểu Gia từ chối, mà không có cách nào tiêu tan, thì cô sẽ ‘hành hung’ đối với búp bê hình người này, không phải là đâm rồi lại đá, mà chính là cầm kéo về tranh, cuối cùng những thứ hình nhân kia đều loạn thành một đồng. Dien_dan B3_quy1don^.

Cũng chính bởi vì điều này, mà không biết Khuynh Tiểu Gia đã đặt biết bao nhiêu búp bê hình người như vậy rồi.

“Em đảm bảo sau này nhất định em sẽ quý trọng... Anh út, anh không nên so đo với em mới đúng!”

Nững nịu một chút, hai người lại hòa thuận như lúc ban đầu. Điều này cũng giống như những lần trước khi mà bọn họ gây gổ.

“Mẹ thân yêu xinh đẹp của con...” Ngay vào lúc này, ở dưới lầu vang lên giọng của Duật Tiểu Gia.

Được rồi, Duật Tiểu Gia nói với Cố Niệm Hề. Mỗi lần bước chân vào nhà, đều sẽ hô lên như vậy, chọc cho Cố Niệm Hề cười khanh khách.

Mà ngay vào lúc này, Lăng Công Chủ vốn đang ôm gối ôm lắm bầm với Khuynh Tiểu Gia, thì vội vàng nhét hình con búp bê hình người này vào trong lòng của Khuynh Tiểu Gia: “Anh út, giúp em chăm sóc cho ông cụ tám này, em đi rồi về ngay!”

Sau khi nói xong lời này, Lăng Công Chủ liền rời đi.

Mà sau đó, Khuynh Tiểu Gia chỉ có thể nhìn ‘ông cụ tám’ nào đó bị nhét vào trong lòng mình với vẻ mặt bất đắc dĩ...

Hình như anh ta thực sự đã chiều hư Lăng Công Chủ rồi!

- - Đường phân cách - -

“Ông xã, ông xã, anh đang làm gì thế?”

Lúc trên lầu vang lên giọng nói giống như ‘giết heo’ của Lăng Công Chủ, thì Duật Tiểu Gia đang ôm đầu vai mẹ của mình cũng bị giật mình.

“Mẹ à, con nhóc kia ở chỗ này tại sao mẹ lại không nói cho con biết?” Sớm biết cô ở chỗ này, đêm nay anh ta sẽ không về nhà ăn cơm tối rồi.

Cố Niệm Hề nhìn Duật cục cưng bây giờ đã cao lớn như thế này, bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ: “Mẹ cũng không biết mà! Nhưng mà cục cưng à, Tiểu Công Chủ thích con, con không được thể hiện ra vẻ mặt đó với con bé!”

Người phụ nữ ở trong lòng Duật Tiểu Gia, mặc một bộ váy liền thân màu tím, khiến cho phong thái của bà nhìn rất sang trọng. Trên cơ bản, ai cũng nhìn ra được điều này, ngoại trừ người con trai vẫn cứ ôm lấy bà vai của mẹ mình. Dien_dan B3_quy1don^.

“Nhưng mà mẹ...” Đối với điều này Duật Tiểu Gia vẫn có chút vướng mắc. Vẫn đang định lắm bầm gì đó với mẹ của mình, thì lỗ tai của anh ta đã bị người nào đó xách lên.

Người xách lỗ tai anh ta, cũng không phải là Lăng Công Chủ. Cô nhóc này, vẫn luôn hết mực bảo vệ anh, cho nên sẽ không nỡ lòng nào làm ra hành động như vậy đối với Duật Tiểu Gia anh đâu!

Có khả năng xách lỗ tai của Duật Tiểu Gia thành bộ dạng như vậy, ngoại trừ cha của Duật Tiểu Gia ra thì quả thật là không nghĩ ra được người nào khác.

“Cha, đau tai con!” Quả nhiên là không ngoài dự liệu của Duật Tiểu Gia, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Đàm Dật Trạch mặc một bộ quần áo màu ô liu đứng ở phía sau anh ta, xách lấy lỗ tai của anh ta, vẻ mặt không chút thay đổi.

Mà Cố Niệm Hề nghe thấy con trai kêu bị đau, thì vội vàng xoay người khuyên Đàm Dật Trạch: “Ông xã, anh làm cái gì thế! Mau buông ra, anh không thấy cục cưng đang đau hay sao?”

“Thằng nhóc thúì, đã nói với con bao nhiêu lần rồi, muốn ôm thì ôm người phụ nữ của mình đi. Không nên đụng vào vợ của người khác, có phải con nghe không hiểu hay không hả?”

Sau khi dạy dỗ một phen, bởi vì Cố Niệm Hề cũng can thiệp vào, nên cuối cùng người đàn ông này cũng buông lỏng tay.

Nhưng mà sau đó, ông cầm lấy một tay của Duật Tiểu Gia đẩy về phía Lăng Công Chủ ở phía sau ông.

“Ông xã...” Lăng Công Chủ thấy Duật Tiểu Gia nhào về phía mình, thì cảm giác đó chính là sự ban ơn của Đàm Dật Trạch.

Đưa đôi tay nhỏ bé ra, sau khi ổn định ôm Duật Tiểu Gia lại, Lăng Công Chủ ngọt ngào nói với Đàm Dật Trạch một tiếng: “Cám ơn cha chồng!”

Rồi sau đó người kia ngênh ngang ôm bà xã của mình, xoay người rời đi.

“Ông xã, để em xem tai của anh...” Mặc dù ngoài miệng thì Lăng Công Chủ nói như vậy, nhưng mà cô đã nhón chân lên, nhẹ nhàng thổi hơi vào bên tai của Duật Tiểu Gia. [Di3n~đ@n.l3,quý.d0n.](#)

Nhưng mà động tác này, lại khiến cho người đàn ông nào đó dễ dàng nhìn thấy phong cảnh ở phía dưới cổ áo của cô...

Hơn nữa chỉ nhìn cô như vậy, thì người anh em của Duật Tiểu Gia liền nhanh chóng... xấu hổ!

Sợ người phụ nữ này phát hiện được sự khác thường của mình, Duật Tiểu Gia vội vàng đẩy cô ra, sau đó lảo đảo đi về phía phòng bếp.

Lăng Công Chủ cảm thấy mình mình lại bị từ chối một lần nữa, có chút ai oán đi lên trên lầu.

“Anh út, đưa cái búp bê hình người kia cho em!” Từ dưới lầu nổi giận đùng đùng đi lên, Lăng Công Chủ vừa bước vào cửa lên hét lên với người đàn ông đang ngồi trước máy vi tính.

Lúc này Khuynh Tiểu Gia đang bắt đầu tiến vào bảo tàng trong trò chơi nào đó, chuẩn bị đánh nhau kịch liệt.

Anh ta vốn đeo tai nghe, cho nên không nghe thấy tiếng cãi vã ở bên ngoài, mà chìm đắm trong thế giới của mình, nào ngờ cô nhóc điều ngoa này lại giật đi cái tai nghe của anh ta.

“Sao vậy?” Nhìn bộ dạng của cô tức giận như vậy, Khuynh Tiểu Gia cũng không tức giận vì bị người khác cắt ngang trò chơi của mình, mà chỉ có chút không hiểu nhìn cô.

“Anh út, đưa búp bê hình người kia cho em! Em phải về nhà...” Về mặt người phụ nữ buồn bực.

“Không ở lại đây ăn cơm tối à?” Nhìn bộ dạng hờn hển của cô, anh ta cũng đoán được đại khái đã xảy ra chuyện gì.

Cũng đúng, chuyện như vậy trước giờ vẫn thường xuyên xảy ra.

Bây giờ dùng đầu ngón chân để nghĩ, anh ta cũng có thể lập tức tưởng tượng ra ít nhất hàng trăm cảnh tượng cô bị người ta từ chối.

Đối với lần này, anh ta cũng không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào cả, chỉ đứng dậy mở tủ quần áo của mình ra rồi kéo con búp bê hình người kia ra ngoài, rồi đưa cho cô một lần nữa. [Di3n~đ@n.l3,quý.d0n.](#)

“Tức giận tới mức no rồi, còn cần phải ăn nữa sao?” Sau khi nói xong những lời này, Lăng Công Chủ túm lấy con búp bê có hình Đàm Duật rồi xoay người rời đi.

Vừa đi cô còn vừa tay đám chân đá đối với con búp bê ở trong lòng kia: “Đội lắt nữa về nhà, để xem tao sẽ xử lý mày như thế nào!”

Sau đó tiếng chửi rủa của người phụ nữ này càng lúc càng đi xa.

Chỉ còn lại người đàn ông đang khẽ cười...

- - Đường phân cách - -

“Cục cung, mau rửa sạch chân rồi mới có thể lên giường ngủ!” Lại vào một buổi tối, Tiểu Bảo Bối nằm sấp ở trên giường, nằm ỉ ra nhất định không chịu ngồi dậy. Lúc này, cô còn ôm điện thoại di động, không biết là nhìn thấy chuyện gì thú vị, mà cười khanh khách. Kiều Trác Phàm vừa mới ra tối, thì nhìn thấy một màn như vậy.

Tiểu Bảo Bối mặc một chiếc đồ ngủ rộng thùng thình, đôi chân thì liên tục đung đưa ở trên không.

Trước kia, Kiều Trác Phàm cảm thấy cô nhóc này quá gầy.

Nhưng mà gần đây sau khi tiếp xúc thân mật xong, Kiều Trác Phàm mới phát hiện ra thì ra cô nhóc này cũng không phải là gầy. Cả người của cô, đều núc ních thịt, tất cả những điều này đều ít nhiều do khung xương của cô nhỏ. Táo đồ le^e quỳ do^nn.

Kể từ khi thân mật với cô xong, Kiều Trác Phàm liền mê đắm cái cảm loại cảm giác này.

Cả người mềm mại, so với trước kia thỉnh thoảng Kiều Trác Phàm mới được chủ động dính sát vào thì đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Mỗi lần ôm cô, Kiều Trác Phàm đều hận không thể làm cô nhóc này cho tới chết.

Nhìn bộ dạng đề chân trần của cô, Kiều Trác Phàm lại có cảm giác.

Bây giờ, anh chỉ hận không thể nhào nặn chân của cô thành đủ các loại bộ dạng, để cho cô leo lên trên người mình.

Nhưng mà trước khi hành động, Kiều Trác Phàm chú ý tới cái chân nhỏ của Tiểu Bảo Bối.

Nếu như anh nhớ không lầm, từ lúc tối sau khi tắm rửa xong, đôi chân của Tiểu Bảo Bối đã chạy loạn khắp nơi. Bây giờ vẫn chưa rửa sạch lại một lần nữa, vậy mà cô lại ngang nhiên đứng ở trên giường lớn của Kiều Trác Phàm anh?

Lập tức, bệnh thích sạch sẽ của Kiều đại gia lại phát tác.

“Chờ một chút nữa thôi... Em xem xong cái này sẽ đi ngay!” Tiểu Bảo Bối vẫn đứng đưa đôi bắp chân trắng trắng mềm mềm, giống như là không thèm để tâm tới lời nói của Kiều Trác Phàm vậy...

Nhưng mà lúc này, đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào điện thoại di động kia của cô lại lóe lên tia giáo hoạt.

Đừng tưởng là cô không biết, Kiều đại gia liên tục muốn cô đi rửa chân sạch sẽ để làm gì!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Kiều Thiếu Hẹn Ước Với Giai Nhân Vs Lễ Vật Của Lăng Công Chủ (5)

Editor: Táo đồ phổ núi

Từ đêm trước Kiều đại gia ép buộc cô được một lần xong, thì vẫn luôn muốn làm lần thứ hai.

Cũng may cô đủ thông minh, mỗi lần vào lúc máu chót đều có thể tìm được lý do để từ chối Kiều đại gia. Tao do leê quý đđono.

Lúc này đây cũng vậy.

Cô biết rõ là Kiều đại gia có tính thích sạch sẽ.

Mặc dù anh rất cưng chiều cô, nhưng mà chuyện mỗi ngày trước khi lên giường đều phải đi rửa chân, thì anh chưa từng thỏa hiệp bao giờ.

Hai ngày trước đã viện hết có rồi, tới nay Tiểu Bảo Bối cũng chỉ có thể dùng được chiêu không rửa chân này. leê quý d0n9.

Dù sao thì cô cũng biết rõ, Kiều đại thiếu nhìn thấy cô vô cùng bản thủ, chắc chắn sẽ không chạm vào cô.

Chính bởi vì hiểu rõ điều này, cho nên vào lúc Kiều Trác Phàm đang la hét ở sau lưng của cô, thì cô vẫn tiếp tục mê mẩn chơi trò chơi trên điện thoại di động.

Mỗi lần mà cô vượt qua được một cửa ải, thì đôi chân của cô lại đạp loạn lên một lần.

Cho tới khi...

Lúc này đây, Tiểu Bảo Bối lại thành công vượt qua được một cửa ải rất khó nữa. Kết quả là, lúc cô đang định dùng đôi chân của mình để thể hiện sự thắng lợi, thì cô cảm giác được có vật gì đó ẩm áp độ nhiên phũ lên chân của cô.

Phát hiện này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút kinh ngạc.

Đợi tới lúc cô cố gắng nhìn lại được, thì lúc này cô mới phát hiện ra Kiều đại gia đang đứng ở bên giường, một tay cầm khăn lông lau chân trái của cô.

Mà cảm xúc ẩm áp kia, chính là từ chiếc khăn tắm ở trên tay anh.

“Đã lớn như vậy rồi, còn muốn anh lau chân cho em!” Đùng nghe những lời đầy oán hận này của Kiều đại gia, bởi vì khóe miệng của anh đang cong lên. Điều này, ngay cả bản thân anh cũng không phát hiện ra.

“Người em cũng không bẩn, tại sao lại phải lai?” Tiểu Bảo Bối vội vàng muốn thu lại chân của mình.

Bây giờ cô chỉ có mỗi điều này mới có thể ngăn cản được Kiều Trác Phàm không đụng vào cô.

Nếu như ngay cả bàn chân vô cùng bẩn thỉu này cũng không còn nữa, vậy thì cô có thể thấy được đêm nay nhất định mình sẽ bị Kiều Trác Phàm chà đạp một lần lại một lần.

Chỉ nghĩ tới tình hình đêm hôm đó, Tiểu Bảo Bối đã cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

Nhưng mà đôi bàn chân của cô muốn trốn đi thì liền bị Kiều Trác Phàm kéo lại. Quan trọng hơn là, lúc này đây Kiều Trác Phàm còn trực tiếp kéo cô lại sát gần anh.

“Nhóc con không biết xấu hổ, lúc nào cũng chỉ biết quyến rũ anh!” Ngay lúc Tiểu Bảo Bối còn muốn nói gì đó để ngăn cản Kiều Trác Phàm lau chân giúp cô, thì lại nghe thấy Kiều Trác Phàm nói như vậy. Ngay lập tức cả người của Tiểu Bảo Bối nổi hết da gà lên. le quý d0n9.

Cái gì gọi là cô quyến rũ anh?

Rõ ràng là cô không hề làm chuyện gì có được hay không?

Ngược lại là Kiều Trác Phàm anh, liên tục nắm lấy chân của cô không chịu buông ra.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối nhanh chóng ý thức được đến cùng là Kiều Trác Phàm có ý gì.

Bởi vì thuận theo ánh mắt của Kiều Trác Phàm, nhìn thấy váy của bản thân bởi vì vừa rồi mới giây giữa mà đã bị vén lên!

Toàn bộ cái mông của cô cứ như vậy lộ ra trước mặt của Kiều Trác Phàm. Mặc dù vẫn còn mặc quần lót, nhưng mà cảm giác như ánh mắt của Kiều Trác Phàm đã trực tiếp nhìn xuyên thấu qua lớp vải vóc mỏng kia.

“Á... Kiều Trác Phàm, anh là đồ dê xồm!” Bàn tay của Tiểu Bảo Bối vờn sang bên cạnh, cầm lấy một cái gối đầu, nhanh chóng ném về phía Kiều Trác Phàm.

Kiều Trác Phàm cũng không tránh né, tùy ý cho cô ném qua ném lại.

Chờ tới khi mọi thứ ở trên giường đều bị cô ném đi hết rồi, Kiều Trác Phàm mới cầm lấy chân của cô từ từ lau chùi.

Chẳng qua là lúc này đã chuyển qua lau chân phải cho cô.

Đợi tới khi hai chân của cô nhóc này đã được lau sạch sẽ xong, Kiều Trác Phàm trực tiếp ném khăn qua một bên, rồi nhào lên giường áp chế Tiểu Bảo Bối ở dưới người của mình. d,0dylq.d.

“Kiều Trác Phàm, chúng ta cần phải thương lượng cho thật tốt đã!” Tiểu Bảo Bối cảm thấy cả người của anh đã đè lên trên người cô đang vận sức chờ phát động thì Tiểu Bảo Bối vội vàng hô lên.

“Trước tiên cứ để cho anh vui vẻ một cái đã, có chuyện gì đợi lát nữa lại nói sau!”

Mấy ngày nay anh đã nhẫn nại như thế nào rồi?

Bây giờ cảm giác đã tới điểm giới hạn.

Đêm nay nếu như không đem Tiểu Bảo Bối ăn vào bụng được, Kiều Trác Phàm cảm thấy cả người mình sắp không chịu nổi nữa.

“Không được, em sợ...” Cô cực lực phản kháng, chỉ muốn chui ra khỏi đôi bàn tay thép của Kiều Trác Phàm.

“Không sao cả, không có việc gì hết, anh sẽ ở bên cạnh em!” Kiều đại gia an ủi rất phóng khoáng.

Nhưng mà lời an ủi này khiến cho Tiểu Bảo Bối khóc không ra nước mắt.

Thực ra, người khiến cho cô thấp thỏm lo âu còn không phải là Kiều đại gia anh sao?

Cũng bởi vì đêm nay anh ở bên cạnh cô, cho nên mới khiến cho Tiểu Bảo Bối cô sợ hãi như vậy.

Mà vào lúc hai người đang ở trên giường lăn qua lăn lại không thể tách rời, thì cửa phòng ngủ của bọn họ lại vang lên tiếng gõ cửa.

“Kiều Trác Phàm, có người gõ cửa!” Tiểu Bảo Bối đem tiếng gõ cửa này thành cây cỏ cứu mạng.

Nhưng mà Kiều đại gia đang rất vội, căn bản không coi tiếng gõ cửa kia thành chuyện gì to tát: d,0dylq.d. “Cứ để cho người đó đứng ở ngoài cửa. Chờ ông đây xong việc lại nói sau...”

“Nếu như người ta có chuyện gì gấp thì sao? Nếu chuyện này có liên quan tới anh thì sao...”

Cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối lại lải nhải.

Đến cuối cùng, Kiều đại thiếu chỉ có thể bất đắc dĩ mặc áo ngủ vào, nhảy xuống giường.

Không phải bởi vì anh lo lắng có chuyện gì liên quan tới Kiều Trác Phàm anh.

Dù sao thì chỉ cần có thể dùng tiền, thì đối với anh mà nói không thành vấn đề. Chẳng qua anh chỉ cảm thấy, nếu như tiếp tục để cho tiếng gõ cửa này lại vang lên, thì căn bản không có cách nào khiến cho Tiểu Bảo Bối tập trung được. Bởi vì như vậy thì nhất định sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả.

Chỉ bằng trước tiên đi xuống xem đến cùng là ai.

Lúc vừa mở cửa ra, A Vĩ đứng ở bên ngoài.

Mà vừa nhìn thấy quần áo của Kiều đại gia không được chỉnh tề, vẻ mặt thì thể hiện dự vọng chưa được thỏa mãn, A Vĩ cũng ý thức được hình như vừa rồi mình đã phá hư chuyện tốt của Kiều đại thiếu, lập tức trong lòng có chút lo lắng. dienndnle,qu.y don

“Tốt nhất cậu cho tôi một cái lý do nhất định phải gõ cửa vào lúc này! Nếu không thì...” Câu nói kế tiếp, Kiều đại thiếu tự động lược bỏ.

Vốn dĩ A Vĩ cũng hiểu rõ, nếu như hôm nay anh ta không thực sự đưa ra được lý do chính đáng, thì sợ là anh ta phải trả một cái giá khá cao.

Nhưng mà tối nay, anh ta thật sự có chuyện gấp cần tìm Kiều thiếu nói chuyện.

A Vĩ muốn nhìn Tiểu Bảo Bối ở bên trong đang làm cái gì, ở chỗ này nói chuyện cô có thể nghe thấy được gì không. Thật không ngờ khi vừa đưa mắt thoáng vào nhìn bên trong, thì Kiều đại gia đã nhanh chóng ngăn chặn ánh mắt của anh ta.

Bởi vì ở trong phòng lúc này, quần ngủ của Tiểu Bảo Bối đã bị anh cởi ra rồi.

Cả người đều trần truồng nằm ở trong chăn, chỉ lộ ra mỗi cái đầu nhỏ, khuôn mặt thì đỏ bừng lên, nhìn vô cùng mê người.

Vì ngại có A Vĩ đứng ở cửa, cho nên cô không thể nào đứng lên nhặt váy ở trên giường lên được. Cùng lắm, cô chỉ có thể ôm chăn mền nằm ở trên giường nhìn xung quanh, lộ ra cánh tay gì gì đó mà thôi. Cho nên chỉ cần A Vĩ liếc mắt nhìn vào bên trong, thì Kiều Trác Phàm cảm giác có nguy cơ hơn.

Cô nhóc kia mê người như vậy, từ trước tới giờ Kiều Trác Phàm đều không muốn chia sẻ với người khác.

“Kiều thiếu, mời ngài qua đây!” Không nhìn thấy được bên trong, tin tức lại không thể để cho Tiểu Bảo Bối nghe được, A Vĩ chỉ có thể ra hiệu ý bảo Kiều Trác Phàm bước lên phía trước một bước.

Kiều Trác Phàm thấy A Vĩ thần thần bí bí, cuối cùng bước lên một bước. Mà vào lúc này, A Vĩ vội vàng ghé sát lại gần anh, thì thầm nói gì đó vào bên tai của anh. dienndnle,qu.y don

Đợi tới khi miệng của anh ta rời khỏi tai của Kiều Trác Phàm, thì vẻ mặt của Kiều Trác Phàm vốn tràn đầy dự vọng lập tức biến mất, lúc này anh than thở: “Tại sao bà ta lại tới chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Dấu Son Môi (1)

“Bây giờ cô ta vẫn ở bên kia, nói nhất định phải kêu anh đi qua...” Lúc A Vĩ nói những lời này, cẩn thận quan sát sắc mặt của Kiều Trác Phàm.

Mặc dù trời đã tối, nhưng mà đèn đuốc trong nhà họ Kiều thì lại sáng trưng. Mà những bóng đèn này đều được bật lên vì người phụ nữ nào đó, bởi vì Kiều Trác Phàm nói, cô có chứng sợ hãi giam cầm. Cho nên anh cố ý lắp những máy móc thiết bị như vậy ở trong nhà vì cô.

Cho dù cả thành phố này có bị cúp điện đi nữa, thì trong nhà vẫn còn có nguồn điện dự trữ, đủ để dùng trong vài ngày.

Mà ngay dưới ánh đèn chiếu sáng như vậy, sắc mặt của Kiều Trác Phàm có chút tái nhợt dọa người.

“...” Sau khi tiếp nhận tin tức này, này giờ anh vẫn không nói gì. Nhưng mà trong con ngươi đen kia chợt lóe lên một chút. Nhưng mà đến cùng thì trong

đầu của anh nghĩ điều gì thì A Vi không biết được.

Thật ra, người đàn ông này vẫn luôn khó hiểu.

Nói anh vô tình, nhưng mà vào lúc những anh em bị ngã bệnh thì anh vẫn đích thân tới ân cần hỏi thăm. Nói anh có tình, nhưng mà vào lúc anh phát hiện ra bọn họ làm sai chuyện gì thì lại trừng phạt không hề nể mặt.

Ở bên cạnh người đàn ông này đã gần mười năm rồi, nhưng mà cho tới bây giờ A Vi vẫn không biết đến cùng thì người đàn ông này suy nghĩ cái gì trong đầu.

Kiều Trác Phàm vẫn liên tục im lặng không lên tiếng, sau đó thậm chí anh còn lặng lẽ quay đầu lại, thoáng nhìn qua cái giường lớn của mình.

Trên đó, có một người phụ nữ đang nằm trong chiếc chăn mềm màu trắng, cô cuộn lại và ngo ngoáy giống như là một con sâu lông vậy. le quý d0n9.

Mà hướng cô ngo ngoáy chính là chỗ vừa rồi anh mới ném đồ ngủ của cô qua đó.

Hiển nhiên là cô đang muốn đi nhặt lấy bộ đồ ngủ này rồi!

Trên con ‘sâu lông’ màu trắng kia, chỉ có một cái đầu nhỏ đen thui. Một đôi mắt đen như ngọc, và rất tinh quái.

Phát hiện ra Kiều Trác Phàm đang nhìn cô, Tiểu Bảo Bối lại vội vàng giãy giụa thân thể ‘khổng lồ’ của mình, quay lưng đi không thèm nhìn Kiều Trác Phàm.

Bộ dạng xấu hổ kia, quả thực khiến cho người ta không thể nào không yêu thương cô được.

Dường như Kiều Trác Phàm đã bị trầm mê trong màn này không thể thoát ra được, cứ như vậy một lúc lâu cũng không lên tiếng cũng không có bất cứ hành động gì.

Cuối cùng vẫn là A Vi không đợi được nữa, mở miệng nói: “Kiều thiếu, nếu như ngài không tiện, tôi...”

A Vi đang định nói điều gì đó.

Nhưng mà vừa lúc đó, Kiều Trác Phàm vốn đang trầm mặc không nói gì lại quay đầu nhìn về phía anh ta.

Trong đôi mắt đen kia chợt lóe lên hàng ngàn hàng vạn tâm tình, bây giờ đã bị anh che giấu đi rất kỹ.

“Tôi sắp xếp một chút liền đi qua đó, bây giờ cậu ra ngoài chờ tôi!” Giống như là đưa ra một quyết định sau cùng, hai bàn tay đang thả xuống của Kiều Trác Phàm nắm chặt lại thành quyền.

“Dạ!”

A Vi tiếp nhận mệnh lệnh, sai bước rồi đi.

Mà lúc này, Kiều Trác Phàm cũng nhanh chóng mở cửa đi vào phòng, quay trở lại bên cạnh giường lớn.

Thì thấy vừa rồi anh vừa mới xoay người qua chỗ khác, Tiểu Bảo Bối đã nhặt được đồ ngủ của mình ở dưới đất lên, đang định mặc lên trên người của mình. le quý d0n9.

Có lẽ là không phát hiện được Kiều Trác Phàm đã đến, cho nên Tiểu Bảo Bối đã thả lỏng chăn mềm trên người ra.

Cả thân thể trắng nõn nà kia, cứ như vậy hiện ra ở trước mặt của Kiều Trác Phàm.

Một hình ảnh đẹp dễ như vậy khiến cho Kiều Trác Phàm phải hít một ngụm khí lạnh.

Mà phát hiện ra sau lưng có tiếng động, Tiểu Bảo Bối vội vàng che lấy thân thể của mình, quay người lại thì phát hiện Kiều Trác Phàm đang đứng ở sau lưng của cô, ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào vị trí hoàn toàn chưa mặc xong của cô.

Nhất là lửa nóng trong đôi mắt đen láy kia, khiến cho Tiểu Bảo Bối sợ hết hồn.

“Hừ...” Sau khi hừ một tiếng, Tiểu Bảo Bối vội vàng bỏ qua bộ đồ ngủ vẫn chưa mặc xong, mà chui thẳng vào trong chăn, lấy chăn bông bọc kín cả người mình lại, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ tròn vo.

Đối mặt với việc Tiểu Bảo Bối nhanh chóng hóa thân thành con tằm như vậy, lửa nóng trong đôi mắt của Kiều Trác Phàm nhanh chóng lui đi.

Anh vẫn tiến lên như thường, kéo cả người của Tiểu Bảo Bối vào trong lòng của mình: “Cục cưng...”

Kiều Trác Phàm vừa nỉ non gọi tên của cô, vừa liên tiếp hôn lên gương mặt của cô. Thậm chí tay của anh còn có thể kéo chăn bông trên người của cô ra bất cứ lúc nào.

Nhưng mà ngay lúc tay của Kiều Trác Phàm sắp đụng vào chân bông, chuẩn bị thành công cướp lấy kết quả thắng lợi, thì đột nhiên một bàn tay của Tiểu Bảo Bối cầm lấy bàn tay to của anh.

“Kiều Trác Phàm...” Giọng nói của cô ngọt ngào, còn thoáng có chút khàn khàn.

Nghe vào tai giống như là một loại độc dược mê hoặc trí mạng.

Giọng nói này khiến cho Kiều Trác Phàm hận không thể chiếm đoạt được nhiều hơn.

“Ừ!” Anh thậm chí đã chuẩn bị chui vào trong chăn, muốn lăn lộn với Tiểu Bảo Bối ở trên cái giường này một lần nữa.

Nhưng mà vừa lúc đó, Tiểu Bảo Bối lại nói: leê quý đôn9. “Không phải mới vừa rồi anh nói anh phải đi sao?”

Lời này khiến cho bàn tay của của Kiều Trác Phàm đang chuẩn bị thăm dò vào trong chăn của Tiểu Bảo Bối chợt dừng lại.

Ngay cả những nụ hôn loạn xạ ở trên mặt của cô, cũng đều dừng lại.

Lúc này Kiều Trác Phàm chỉ nhìn chăm chăm vào Tiểu Bảo Bối.

Ngoại trừ lửa nóng giống như lúc vừa rồi, còn có một loại cảm xúc mà Tiểu Bảo Bối nhìn không hiểu.

Cô ấy nghe thấy?

Vừa rồi, anh và A Vĩ nói chuyện cô ấy đều nghe thấy sao?

“Nếu như đã muốn đi ra ngoài, thì mau chóng chuẩn bị một chút đi.” Tiểu Bảo Bối thấy lời nói của mình nhất thời có tác dụng, khiến cho động tác ‘hành hung’ của Kiều Trác Phàm đều dừng lại, thì cô lại vội vàng thúc giục.

Nếu như vừa rồi cô không có nghe nhầm, thì Kiều Trác Phàm đã kêu A Vĩ ra bên ngoài chờ.

Bây giờ thành phố A đã vào cuối mùa thu.

Vào thời tiết này, một mình A Vĩ đứng ở bên ngoài hẳn là sẽ rất lạnh đúng không?

Kiều Trác Phàm lại có thể ném anh ta ở một mình bên ngoài, và anh lại còn định làm với cô... Quả thực là quá vô tình!

Ý tưởng của Tiểu Bảo Bối chỉ đơn giản là như vậy.

Nhưng mà lúc này, sau khi Kiều Trác Phàm nghe thấy những lời này của cô, thì lại dùng một loại ánh mắt mà Tiểu Bảo Bối nhìn có chút không hiểu, hỏi cô: “Tiểu Bảo Bối, em thực sự hy vọng anh đi sao?”

Một câu nói của anh, khiến cho Tiểu Bảo Bối bị hỏi có chút mơ hồ.

Hơn nửa đêm, Kiều Trác Phàm vốn định đi cùng A Vĩ tới chỗ nào?

Tại sao cô bảo anh rời đi, thì nhìn bộ dạng anh lại nhìn có vẻ thông khổ như vậy? Tao do leê quý đôn9.

“Kiều Trác Phàm...” Cô không biết nên nói gì nữa, chỉ khề gọi tên của anh.

Sau đó, đôi bàn tay nhỏ bé không xương kia vô thức quàng lên cổ của anh, nói: “Đi sớm về sớm!”

Lúc trước, mỗi khi cha của cô chuẩn bị đi làm, cô đều nói với ông như vậy.

Tiểu Bảo Bối vô thức cảm thấy, lời này cần phải nói với Kiều Trác Phàm, nhất là dưới tình huống như thế này.

Thực ra Tiểu Bảo Bối cũng không biết câu nói này của mình đến cùng thì có ma lực như thế nào.

Nhưng mà chỉ bốn chữ đơn giản như vậy, lại khiến cho người đàn ông vốn đang nhìn có vẻ rất khổ sở, trong nháy mắt lại nở nụ cười.

Cảm giác tức giận lẫn quẫn trong ánh mắt của anh trước đó, cũng đã biến mất không còn nữa.

Lúc Tiểu Bảo Bối đang sợ hãi thăm than chuyển biến thật là thần lý, thì cả người của cô đã bị nhào vào trong lòng của người đàn ông nào đó, anh hôn mạnh mấy cái. Tao do leê quý đôn9.

Thậm chí, bàn tay của người đàn ông còn trực tiếp mò vào trong chăn, nhéo lên thân thể của cô, khiến cho cả khuôn mặt của cô đỏ bừng lên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 212: Dấu Son Môi (2)

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhưng mà lúc Tiểu Bảo Bối cảm thấy người đàn ông này sẽ quăng cái chăn đi, rồi liều lĩnh chiếm hữu cô giống như ngày nào đó, thì người đàn ông này lại đặt cô trở lại trên giường.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối vốn đang ở trong trạng thái mơ màng, nắm lấy bàn tay của anh theo bản năng. die,n; da. nlze.qu; ydo /m.

“Kiều Trác Phàm...”

“Ngoan ngoãn, ở lại trong chăn chờ anh trở lại ăn em!”

Sau khi Kiều Trác Phàm nói một câu như vậy, mặt của Tiểu Bảo Bối trực tiếp đỏ ửng lên.

Cái gì gọi là ngoan ngoãn chờ anh trở về ăn cô chứ?

Đây không phải chính là tự đưa mình tới nằm lên trên thớt hay sao?

Hừ hừ...

Tiểu Bảo Bối cô mới không ngốc như vậy đâu!

Nhưng mà lúc Tiểu Bảo Bối đang định kháng nghị, thì cô lại nhìn thấy Kiều Trác Phàm nhanh chóng thay đổi một bộ quần áo với tốc độ mà bình sinh cô cũng không thể làm được, sau đó anh nhanh chóng rời đi.

Cho tới khi ngoài cửa chính vang lên tiếng động, Tiểu Bảo Bối mới ý thức được Kiều Trác Phàm đã rời đi.

“Ai tới sao?” Đối với căn phòng trống rỗng, Tiểu Bảo Bối lẩm bẩm theo bản năng.

Thực ra, vừa rồi cuộc nói chuyện của anh và A Vĩ cô cũng nghe được. Ban đêm trong nhà họ Kiều vốn yên tĩnh, hơn nữa trong phòng của bọn họ cũng không hề mở ti vi hay gì đó.

Cho nên nếu như Tiểu Bảo Bối vẫn không nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, thì Tiểu Bảo Bối sẽ phải nghi ngờ lỗi tai của mình có bị vấn đề gì hay không!

Mặc dù cuối cùng Tiểu Bảo Bối không biết là ai tới, vốn dĩ với tốc độ thay quần áo như vừa rồi của Kiều Trác Phàm, thì có lẽ là người kia cũng vô cùng quan trọng đối với anh đúng không?

Nhìn qua căn phòng trống rỗng, không hiểu sao Tiểu Bảo Bối chợt cảm thấy cô đơn.

Thực ra mới vừa rồi cô khẳng khái muốn Kiều Trác Phàm rời đi.

Nhưng mà vì sao khi anh thực sự rời đi rồi, cô lại cảm thấy trống trải như vậy?

- - Đường phân cách - -

“Buồn ngủ quá buồn ngủ quá!”

Đây mới là ngày đầu tiên trong tuần.

Nhạc Dương vừa mới đi làm, liền ngáp một cái thật to.

Nói thật, đây chính là hiện tượng mà chưa từng xảy ra ở trên người của cô.

Mà Nhạc Dương như vậy, cũng khiến cho những nhân viên khác trong văn phòng Luật cảm thấy tò mò.

“Chị Nhạc, hôm nay chị bị làm sao vậy? Tại sao nhìn chị lại có bộ dạng mệt mỏi như vậy?”

Trợ lý của Nhạc Dương hôm nay tới để xử lý chuyện gì đó, trùng hợp bắt gặp cảnh tượng này, nên thuận miệng hỏi.

“Chắc là do tối qua ngủ không được ngon giấc thôi!” Lúc nói những lời này, Nhạc Dương xoa xoa người mình.

Điều này đều trách Diệp Tử Hi. Thời gian này, mỗi ngày đều tới chỗ cô ngủ.

Hơn nữa hai người vừa nằm vật xuống giường, thì tuyệt đối không thể nào yên lặng mà ngủ được.

Khoảng thời gian gần đây, mỗi ngày đều tới khuya muộn Nhạc Dương mới ngủ được.

Cho nên bây giờ quảng thâm ở dưới mắt cô sắp trở thành cái kính râm luôn rồi.

“Lạ thật, trước kia chị Nhạc không bị như vậy mà!” Trợ lý kia đã làm lính ở bên cạnh Nhạc Dương nhiều năm. Theo như cô ta thấy thì mỗi lần ngồi trước bàn làm việc thì Nhạc Dương luôn ở trong trạng thái tinh thần hăng hái, rất ít khi bị uể oải như vậy.

“Chắc là do chị già rồi!” Nhạc Dương thuận miệng pha trò.

Cô cũng không thể nói với trợ lý của mình là bây giờ chị đã có đàn ông được. Bởi vì có đàn ông, nên mỗi đêm không thể đi ngủ sớm, mà phải lăn qua lăn lại mất mấy tiếng trước khi ngủ!

“Chị Nhạc cứ thích nói đùa! Bây giờ chị mới là thanh niên đúng nghĩa, tại sao lại nói là già chứ! Hơn nữa, nếu như chị không nói tuổi của chị, thì người trong phòng Luật của chúng ta còn cho rằng chị là em gái của em ấy chứ!”

Cô trợ lý nhỏ có chút ai oán nhìn da thịt mềm mịn của Nhạc Dương.

Nói thật, mặc dù Nhạc Dương béo một chút, nhưng mà da của cô rất đẹp. Trên cơ bản đều không nhìn thấy lỗ chân lông của cô.

Làn da, so với người bình thường còn mềm mịn hơn.

Nhạc Dương như vậy, quả thực là nhìn có vẻ trẻ hơn những người khác một chút.

Mà gần đây, bởi vì được Diệp Tử Hi tưới tắm, cho nên da thịt của Nhạc Dương lại càng trở nên trắng nõn động lòng người hơn.

Nếu không sao cô trợ lý nhỏ này lại hâm mộ làn da của cô như vậy.

“Đi đi, con nhóc xấu xa em đó, đừng có trêu ghẹo chị nữa!” Nhạc Dương lơ đãng.

“Chị Nhạc, em không có trêu ghẹo chị mà!” Lúc nói những lời này, cô trợ lý làm ra bộ dạng thề son sắt.

Đương nhiên, cô gái này cũng không nói dối.

Nếu như Nhạc Dương có thể gầy đi một chút, thì cô tuyệt đối là một người đẹp trăm năm mới gặp.

Chỉ tiếc là mỗi lần Nhạc Dương tuyên bố muốn giảm cân, cuối cùng đều bị cái miệng của mình đánh bại.

Nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn nuôi ý chí giảm cân, nhưng mà sau đó lại phát hiện mình không làm được, sau đó lại cam chịu dùng đồ ăn làm giảm sự đau khổ và mâu thuẫn ở trong lòng, cuối cùng lại phát hiện trong quá trình như vậy mình lại béo thêm mấy cân nữa, quá trình cứ lặp đi lặp lại như vậy.

“Chị Nhạc, có khi nào chị bởi vì chuyện kia... Nên mới ngủ không ngon không?” Diệp Tử Hi. Ngay lúc Nhạc Dương còn đang định cho cô nhóc trợ lý của mình thấy thân thể đầy mỡ của mình, thì đột nhiên cô trợ lý này lại nói nhõ vào tai của cô như vậy.

Lời này khiến cho Nhạc Dương ý thức được là không ổn rồi.

Chẳng lẽ con nhóc này đã nhận ra cô và Diệp Tử Hi rồi sao...

Được rồi, bởi vì để ý Diệp Tử Hi cho nên Nhạc Dương vẫn luôn coi lời nói của anh ta là mệnh lệnh mà thi hành.

Anh ta nói không muốn để cho người khác biết mối quan hệ của hai người bọn họ, Nhạc Dương liền giữ chặt bí mật này. Thậm chí, chỉ cần ánh mắt của người khác có chút khác thường, thì cô đã bị dọa gần chết rồi.

Giống như bây giờ...

“Em... Em nói gì vậy?”

Một ánh mắt đầy ám chỉ của cô trợ lý kia khiến cho lòng của Nhạc Dương càng hoảng loạn.

“Chị Nhạc, không phải lần trước chị nói với em chị bị trĩ hay sao?” Ngay lúc tim của Nhạc Dương đập thình thịch liên hồi, thì cô lại nghe cô trợ lý nhỏ kia nói một câu như vậy.

Trong nháy mắt trái tim của cô như được treo trở lại vị trí cũ.

“Em đang nói cái này sao, chị còn tưởng rằng...” Còn tưởng rằng em phát hiện ra mối quan hệ của Nhạc Dương chị với Diệp Tử Hi, phát hiện ra mỗi đêm bọn họ đều ở cùng một chỗ...

Nhưng mà những lời nói phía sau, Nhạc Dương không nói ra.

“Còn tưởng rằng cái gì?” Cô trợ lý kia nghe thấy những lời phía sau của Nhạc Dương, có chút tò mò hỏi.

“Không có gì...” Nhạc Dương nói mấy câu để qua chuyện. “Vừa rồi em nói gì với chị ấy nhỉ?”

“À, em muốn nói với chị Nhạc là thời gian trước em có hỏi mẹ em có thuốc trị tận gốc bệnh trĩ không, mẹ em nói là không có, trừ khi làm giải phẫu. Nhưng mà cũng có một số loại thảo dược nấu nước uống, có thể tạm thời làm giảm bớt sự đau đớn của căn bệnh này. Chị Nhạc, có phải mỗi đêm chị đều không ngủ được là vì vậy không? Nếu như đúng như vậy, thì sáng mai trước khi đi làm em sẽ nhờ mẹ em tìm mấy loại thảo dược kia giúp, rồi đưa tới cho chị.” Đường như cô trợ lý nhỏ này không phát hiện ra được vừa rồi Nhạc Dương có chỗ không thích hợp, vẫn tiếp tục lái nhai nói chuyện.

“Chuyện đó... Cảm ơn nhiều!” Bấy giờ trong lòng của Nhạc Dương đang ỉn mủn.

Lúc trước có bao nhiêu lý do, vì sao hết lần này tới lần khác cô lại nói là mình bị bệnh trĩ chứ?

Bây giờ phiền phức rồi chưa?

Nhưng mà nhìn thấy bộ dạng ân cần của cô trợ lý kia, nên cô lại không tiện từ chối.

“Nhìn bộ dạng khổ sở của chị, bây giờ em sẽ nhờ mẹ em tìm giùm! Nếu vậy thì đêm nay chị có thể nấu nước uống được rồi.” Trợ lý thấy Nhạc Dương đã tiếp nhận, nên lập tức hăng hái hơn

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 213: Dấu Son Môi (3)

Đoán chừng, cô ta đã đem sự chấp nhận của Nhạc Dương trở thành bị hành hạ đau đớn không thể chịu được nữa rồi. Cho nên cô ta lấy điện thoại di động ra ngay tại chỗ, chuẩn bị gọi điện thoại cho mẹ của cô ta luôn.

“Đừng... Không cần làm phiền như vậy đâu!”

Nhạc Dương nhìn bộ dạng căng thẳng của cô ta, thì thực sự muốn đem sự thật nói ra hết. Nhưng mà nghĩ tới chuyện có thể khiến cho mối quan hệ của mình và Diệp Tử Hi lộ ra ngoài, cuối cùng cô chỉ có thể nuốt câu tiếp theo vào trong bụng, điện thoại lại yên lặng.

“Phiền cái gì chứ! Chị Nhạc, chị không cần khách sáo với em!” Mới vừa nói xong những lời này, thì điện thoại của trợ lý đã được tiếp thông.

Cô ta vui vẻ nói với mẹ của cô ta qua điện thoại: “Mẹ, lần trước mẹ nói với con loại thảo dược kia, làm phiền mẹ hãy chuẩn bị giúp con một chút. Chị ở đơn vị con bây giờ đang rất khó chịu...”

“...” Nhìn cô trợ lý vừa gọi điện thoại vừa đi ra xa, Nhạc Dương khóc không ra nước mắt.

Đoán chừng, suốt đời cô trong ấn tượng của cô trợ lý nhỏ này chính là một người bị bệnh trĩ hành hạ tới mức không ngủ được...

“Reng reng reng...” Sau khi cô trợ lý nhỏ kia rời khỏi, điện thoại di động của Nhạc Dương liên vang lên.

Vừa cầm điện thoại lên, cô liền nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiện lên ba chữ ‘Tiểu Bảo Bối’.

“Con nhóc chết tiệt, bây giờ mới nhớ tới mình sao?” Vừa nghĩ tới ngày hôm đó gọi cho cô ấy nhiều cuộc điện thoại như vậy, mà Tiểu Bảo Bối không hề nghe máy, Nhạc Dương vừa bấm nghe điện thoại thì máu nóng xông lên tới đầu.

“Cậu còn không biết xấu hổ mà nói mình? Tôi qua mình kêu cậu đi ra ngoài, cậu đã đối xử với mình như thế nào?” Đầu bên kia điện thoại Tiểu Bảo Bối cũng lầm bầm.

Mà lời này quả thực khiến cho Nhạc Dương bỗng nhiên im lặng lại.

Đúng vậy, tối qua Tiểu Bảo Bối lại gọi điện thoại cho cô.

Đó là sau khi Kiều Trác Phàm đi khỏi, Tiểu Bảo Bối không ngủ được, lại không có ai ở bên cạnh. Cảm thấy cả căn phòng trống rỗng, thật là khủng

kiếp. Cho nên, cô mới gọi điện thoại cho Nhạc Dương, hy vọng cô ấy có thể tán gẫu với mình một đêm.

Nhưng mà lúc ấy Nhạc Dương chỉ nói là: “Mình buồn ngủ lắm, ngày mai lại nói chuyện tiếp đi!” điện thoại liền tắt.

Sau đó, Nhạc Dương liền vội vàng cúp điện thoại.

Cho nên nói, gọi cuộc điện thoại này, Tiểu Bảo Bối hoàn toàn muốn trừng phạt Nhạc Dương.

Ai ngờ Nhạc Dương lại còn không biết xấu hổ, vừa nhận điện thoại còn mắng ngược lại cô?

“Khụ khụ... Biết rồi, đều là lỗi của mình!” Bị Tiểu Bảo Bối nhắc nhở một phen như vậy, lúc này Nhạc Dương mới ý thức được là tối qua mình đã cúp điện thoại của Tiểu Bảo Bối.

Bởi vì lúc ấy, cô đang triền miên cùng với Diệp Tử Hi.

Mà lúc Tiểu Bảo Bối gọi điện thoại tới, Diệp Tử Hi đã đem cô đè ở dưới thân.

Diệp Tử Hi hết sức tà ác, cho dù dưới tình huống như vậy vẫn không chịu buông cô ra.

Mà hình như Tiểu Bảo Bối gọi điện thoại tới, đã kích thích Diệp Tử Hi. Anh còn điên cuồng hơn so với trước đó.

Dưới tình huống như thế, Nhạc Dương lo lắng mình sẽ không chịu nổi kích thích, sẽ khiến cho Tiểu Bảo Bối phát hiện ra điều gì đó.

Chính bởi vì như vậy cho nên cô mới nhanh chóng cúp điện thoại của Tiểu Bảo Bối. Sau đó, Diệp Tử Hi lại điên cuồng triển khai thể tiến công.

Đến cuối cùng, Nhạc Dương liền triệt để lún hãm trong sự dụ dỗ của người đàn ông này, cho nên tự nhiên quên mất chuyện Tiểu Bảo Bối gọi điện thoại tới.

Nếu như vừa rồi Tiểu Bảo Bối không nhắc lại, thì cô cũng không nhớ ra.

“Bảo Bối, vì để đền bù lại sai lầm mà mình phạm phải ngày hôm qua, hôm nay mình mời cậu đi ăn đồ ngọt. Đợi lát nữa cậu tan làm, mình tới Tiểu Thị đón cậu!”

“Thật hả? Được, được, đợi lát nữa nhân tiện cậu đi mua túi xách cùng mình, không biết hôm qua đã quên túi xách ở đâu rồi nữa!” Lúc nói đến chỗ này, đột nhiên Tiểu Bảo Bối nhớ tới một chuyện quan trọng: “Đúng rồi Nhạc Dương, bây giờ mình không ở Tiểu Thị. Cậu biết tập đoàn Đế Phàm không, đợi lát nữa cậu tới chỗ tập đoàn Đế Phàm đón mình!” “Tại sao cậu lại đi làm ở tập đoàn Đế Phàm? Chẳng lẽ con nhóc thú nhà cậu phản bội lại cha cậu sao?” Từ lần trước, lần gặp mặt ở quán bar lúc Nhạc Dương và Diệp Tử Hi dây dưa với nhau xong, bọn họ đã không gặp mặt nhau một thời gian dài, cho nên chuyện Tiểu Bảo Bối thay đổi chỗ làm việc, Nhạc Dương cũng không hề biết.

“Chuyện này nên nói như thế nào nhỉ? Ôi trời, thôi để lát nữa gặp mặt lại nói cho cậu nghe. Còn nữa, nhớ đến tập đoàn Đế Phàm đón mình...” Bên kia điện thoại, Tiểu Bảo Bối dặn đi dặn lại hết lần này tới lần khác.

“Vây cũng được. Đợi tí nữa cậu phải mau khai thật ra, nếu như để cho mình phát hiện ra nhóc con cậu nói dối dù là nửa câu, mình nhất định sẽ tiền dâm hậu sát, tiền sát hậu gian các loại!” Sau khi uy hiếp một phen, Nhạc Dương cúp điện thoại.

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, anh trở về rồi hả?” Bên này điện thoại, Tiểu Bảo Bối vừa cúp điện thoại xong thì nhìn thấy Kiều Trác Phàm đẩy cửa phòng làm việc bước vào.

Kể từ khi rời khỏi tối hôm đó, Tiểu Bảo Bối vẫn luôn không đợi được Kiều Trác Phàm.

Ngay cả sáng hôm sau đi làm ở tập đoàn Đế Phàm, cũng là A Vĩ đưa cô đi làm.

Thực ra, Tiểu Bảo Bối cũng đã hỏi A Vĩ, đến cùng thì Kiều Trác Phàm đi chỗ nào.

Nhưng mà A Vĩ áp úng, sau đó cũng không nói nên lời.

Tiểu Bảo Bối cũng hiểu rõ, bọn họ làm việc cho Kiều Trác Phàm, đương nhiên muốn giữ bí mật thay Kiều Trác Phàm.

Nếu đã như vậy, cô cũng không nên làm khó bọn họ.

Cô quyết định vẫn nên chờ tới khi Kiều Trác Phàm trở về thì sẽ hỏi cho rõ ràng.

Nhưng mà cô không ngờ được, thời gian chờ này lại kéo dài gần hai mươi bốn tiếng đồng hồ.

“Cục cưng, chờ có sốt ruột hay không?” Kiều Trác Phàm vừa nhìn thấy Tiểu Bảo Bối ngồi ở trên ghế sofa, anh vốn định đi về phía bàn làm việc thì liền đi về phía của cô.

Đi tới bên cạnh ghế sofa, cánh tay dài của anh liền vươn ra ôm cô nhóc này vào trong lòng của mình, thậm chí anh còn đặt cằm của mình lên trên cổ của Tiểu Bảo Bối.

Sáng nay ra cửa, Tiểu Bảo Bối mặc một chiếc áo lông cổ tròn màu trắng, phối với chiếc váy ngắn màu đỏ. Cổ áo hơi rộng một chút, cho nên khi Kiều Trác Phàm đặt cằm mình lên trên đó, đúng lúc Tiểu Bảo Bối lộ ra tới đầu vai.

Bởi vì như vậy nên Tiểu Bảo Bối có thể cảm giác được hôm nay trên mặt của Kiều Trác Phàm mọc ra một chút râu ria nhọn, chọc chọc vào da cô khiến cho cô hơi ngứa.

Mà hơi thở của Kiều Trác Phàm phun ra ở cổ cô như có như không treu chọc cô.

Cảm giác kỳ lạ này, khiến cho cả người của Tiểu Bảo Bối như bị điện giật.

Cảm giác xa lạ như vậy cũng khiến cho cô có cảm giác muốn chạy trốn.

Nhân lúc Kiều Trác Phàm chưa phản ứng kịp, Tiểu Bảo Bối muốn xoay người chạy trốn. Nhưng mà lại bị ôm chặt hơn.

Bởi vì như vậy cho nên thân thể của hai người bọn họ càng dán chặt vào nhau hơn.

Cũng chính vì như vậy cho nên cái mũi nhỏ của Tiểu Bảo Bối cọ cọ vào lồng ngực của Kiều Trác Phàm.

Đau cũng không nói làm gì, xoa xoa một cái thì sẽ qua thôi.

Nhưng mà điều khiến cho Tiểu Bảo Bối để ý chính là vì sao trên cổ áo của Kiều Trác Phàm lại có mùi nước hoa?

Hơn nữa mùi vị này, hiển nhiên không phải là mùi trên người của Kiều Trác Phàm.

Bình thường Kiều Trác Phàm chỉ dùng nước cạo râu và xà bông, hai loại mùi này đều mang một mùi thơm nhàn nhạt. Mỗi lần ngửi thấy không hiểu sao đều khiến cho tâm tình của người ta thoải mái hơn.

Mà bây giờ, trên ngực của Kiều Trác Phàm có mùi này, là một loại mùi nước hoa vị ngọt của phụ nữ. Mặc dù không gay mũi, nhưng không hiểu sao mùi thơm này lại khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy tức ngực.

Đột nhiên cô vươn tay đẩy ngực của Kiều Trác Phàm ra.

Ban đầu, Kiều Trác Phàm còn tưởng rằng cô nhóc này chỉ đơn giản là đang giận dỗi với mình, đang định an ủi cô một câu, sau đó lại hôn cô một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 214: Dấu Son Môi (4)

Ai ngờ biên độ gãy giữa của cô nhóc này càng lúc càng lớn. Đến cuối cùng, còn trực tiếp cắn Kiều Trác Phàm hai cái, khiến cho anh không thể không buông cô ra.

“Làm sao vậy? Một đêm không gặp lại biến thân thành chó điên?” Kiều Trác Phàm chỉ đùa với cô. Sau đó Kiều Trác Phàm lại tính áp sát vào cô một lần nữa. Táo đồ le^e quy do^n.

Trước kia mỗi ngày đều ở cả ngày bên cạnh cô, anh đã bị Đàm Duật chê cười rất nhiều. Khi đó, Kiều Trác Phàm cũng nghĩ tới chuyện có nên để cho Tiểu Bảo Bối trở lại Tiểu Thị làm việc hay không.

Có thể là từ hôm qua tới bây giờ, anh không nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, anh phát hiện ra tâm tình mình có chút bất an, giống như là thiếu cái gì đó.

Mà bây giờ, cuối cùng có thể nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm mới phát hiện ra cái thiếu thiếu kia rốt cục đã được tìm về. Nên anh càng hiểu ra hàm nghĩa của Tiểu Bảo Bối đối với anh.

Bây giờ, anh chỉ muốn ôm Tiểu Bảo Bối một cái thật chặt, ngửi mùi sữa ngọt ngào trên người của cô, để an ủi tâm hồn lo lắng bất an của mình.

Chẳng qua khi anh đưa tay ra một lần nữa, thì đột nhiên Tiểu Bảo Bối lại lui về phía sau một bước. Điều này khiến cho tay của Kiều Trác Phàm bắt phải khoảng không.

Cũng bởi vì như vậy cho nên bầu không khí trở nên có chút lúng túng.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm không hiểu, đột nhiên Tiểu Bảo Bối phát điên là bởi vì phát hiện ra mùi nước hoa của phụ nữ ở trên người của anh, hơn nữa lại nhìn thấy trên cổ áo sơ mi màu trắng của anh, lại có một dấu vết son môi màu hồng đào.

Nhạc Dương đã từng nói với Tiểu Bảo Bối, màu sắc của son môi cũng chính là để phân biệt độ tuổi.

Ví dụ như màu hồng đào, chính là cho phụ nữ trẻ tuổi dùng. Mà loại son đỏ như cánh hồng kia, chính là dùng cho những người phụ nữ thành thực dùng. Vì thế, Tiểu Bảo Bối và Nhạc Dương chọn mua loại hồng đào. Nhưng mà son môi kia, Tiểu Bảo Bối chỉ dùng vào những lúc quan trọng. Bình thường cô đều để mặt mộc, không trang điểm, giống như Nhạc Dương nói cho cô biết, bây giờ cô còn trẻ tuổi, mặt mộc không trang điểm chính là tài sản lớn nhất của cô.

Mà bây giờ, dấu son môi màu hồng đào kia, cùng với mùi nước hoa vị ngọt của phụ nữ kia như đang muốn nói cho Tiểu Bảo Bối biết một sự thật: Ngày hôm qua tới bây giờ, xấp xỉ gần hai mươi bốn tiếng đồng hồ, Kiều Trác Phàm đều ở cùng với một cô gái trẻ tuổi...

Phát hiện này khiến cho tim của cô nhói đau lên một cái.

“Cục cưng, em làm sao vậy?” Tay của Kiều Trác Phàm bắt được khoảng không, sắc mặt cũng không thể nào tốt được.

Nhìn thấy sự phòng bị trong ánh mắt của Tiểu Bảo Bối không hiểu sao anh cũng cảm thấy đau lòng.

“Đi sớm về sớm!”

Cũng bởi vì lúc rời đi cô đã nói một câu như vậy, nên hai mươi bốn tiếng đồng hồ liên tục anh không hề nghỉ ngơi chút nào, hy vọng chuyện mau chóng kết thúc, mau chóng trở về bên cạnh cô.

Nhưng mà ngay lúc anh làm việc như kẻ điên để xong việc trở lại bên cạnh cô, thì cô lại nhìn anh bằng ánh mắt đầy phòng bị!

Là một người đàn ông, đều sẽ cảm thấy đau lòng, cảm thấy khó chịu.

Nhưng mà bởi vì cô là Tiểu Bảo Bối, cho nên Kiều Trác Phàm lựa chọn cho cô một cơ hội cuối cùng.

Nếu như là người khác, Kiều Trác Phàm anh đã sớm động thủ, đem người đánh chết rồi! Die6n da29n le6 quy1 d9o^h.

“Cục cưng, đi lại bên cạnh anh! Anh mệt chết đi rồi, đừng quậy nữa!” Thấy Tiểu Bảo Bối không có phản ứng, anh lại thúc giục.

Lúc này đây trong giọng nói của anh không còn giọng điệu cung chiều đối với Tiểu Bảo Bối giống như bình thường nữa.

Anh đề cao âm điệu, tăng âm lượng. Bởi vì như vậy, lời nói của anh không giống như là đang nói chuyện với cô nữa, mà giống như là anh đang ra lệnh.

Kiều Trác Phàm đã quen thói cường thế trong thế giới của anh rồi, cho nên anh không hề cảm thấy giọng điệu của mình như vậy có gì đó không đúng.

Nhưng mà lời nói này nghe vào trong tai của Tiểu Bảo Bối thì lại vô cùng không được tự nhiên.

Tối qua anh vứt bỏ cô, ở cùng với một người phụ nữ khác cả ngày. Bây giờ vất vả lắm mới trở về, ngay cả một câu giải thích cũng không có, còn hét lên với cô! Chuyện này còn có đạo lý nữa không?

“...” Tức giận trừng mắt với Kiều Trác Phàm vài lần, sau khi thể hiện sự tức giận của mình, đột nhiên Tiểu Bảo Bối xoay người rời khỏi phòng làm việc. Bỏ lại người đàn ông vờn tay ra mà không bắt được Tiểu Bảo Bối ở trong phòng làm việc!

Nghe thấy cửa phòng làm việc vang lên tiếng đóng cửa, Kiều Trác Phàm đột nhiên tức giận lột áo khoác tây trang ở trên người mình ra, ném ở trên ghế sofa!

“Mẹ nó! Thực sự không coi ông đây là người?”

Sau đó, vì phát tiết sự bức bối ở trong người, Kiều Trác Phàm tiến hành đập phá trong phòng làm việc một lượt!

Tiếng vang kia, ngay cả thư ký ở bên ngoài nghe thấy cũng đều không tự chủ được mà nhíu mày lại...

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, cậu thật là đúng giờ. Minh vừa mới tới, cậu đã tới rồi!” Tiểu Bảo Bối không ngờ, bản thân trong lúc tức giận đã chạy khỏi tập đoàn Đề Phàm. Mà lúc này đây Nhạc Dương trước đó đã hẹn cũng tới.

“Phải không...” Chẳng biết tại sao, hôm nay vốn hẹn gặp Nhạc Dương rất vui vẻ. Nhưng mới vừa rồi nhìn thấy dấu son môi ở trên người của Kiều Trác Phàm, tất cả những vui vẻ của cô bỗng chốc tan thành mây khói.

“Tiểu Bảo Bối, cậu bị làm sao vậy? Có phải là có tâm sự gì hay không?” Quen biết với Tiểu Bảo Bối nhiều năm, Nhạc Dương nhìn một cái liền nhận ra Tiểu Bảo Bối có tâm sự. Die^h dan & le^e quy/y do^h n .

Nhưng mà hiếm khi mới gặp được Nhạc Dương một lần, Tiểu Bảo Bối cũng không hy vọng cô ấy lo lắng cho mình. Cho nên cô vốn đang xụ mặt ra, trong nháy mắt trở nên tươi cười: “Không có gì, làm gì có tâm sự gì. Đúng rồi. Mình muốn mua túi xách, chúng ta cùng đi dạo phố mua đồ đi!”

Nghĩ tới chiếc thẻ mà ngày đó Kiều Trác Phàm đưa cô, Tiểu Bảo Bối mãi rặng kêu ken két.

Dám phản bội Tiểu Bảo Bối tôi à, vậy trước hết tôi sẽ tiêu cho anh táng gia bại sản, sau đó sẽ ly hôn với anh!

Hừ hừ!

“Vậy cũng được...”

Nhạc Dương không biết là Tiểu Bảo Bối đang âm mưu điều gì, nhưng mà đều đồng ý đi cùng cô ấy, cô cũng chỉ có thể lái xe đưa Tiểu Bảo Bối đi mua đồ.

Nhưng mà...

“Nhạc Dương, tại sao cậu lại dẫn mình đi đường này?”

Nhìn từng tốp năm tốp ba, thỉnh thoảng còn có những người bán hàng rao lớn lên trên đường phố, Tiểu Bảo Bối nhăn mày lại.

Nói thật thì những chỗ như thế này vừa nhìn liền biết không thể quẹt thẻ được.

Còn nữa, những thứ quý giá một chút, tất nhiên sẽ không bán ở những nơi như thế này rồi. Ít nhất muốn Kiều Trác Phàm phá sản, thì còn lâu mới thực hiện được.

Mà Nhạc Dương nghe thấy Tiểu Bảo Bối nói những lời này, thì chân mày nhíu lại thành một cục: “Đây không phải là nơi mà trước kia cậu thích đi dạo nhất hay sao?”

Trước kia, mặc dù Tiểu Đằng cho Tiểu Bảo Bối không ít tiền tiêu vặt, nhưng mà Tiểu Bảo Bối keo kiệt vẫn không dám mua những thứ gì đó đắt tiền. Có đôi khi, Nhạc Dương vẫn luôn tự hỏi trong đầu của Tiểu Bảo Bối đến cùng thì chứa cái gì không biết. Ngay cả lúc cô được nhận lương, muốn đưa Tiểu Bảo Bối đi tới chỗ nào bán đồ tốt hơn một chút, thì đều bị Tiểu Bảo Bối cản ngăn tới mức chỉ có thể trở lại cái chợ rách này để mua đồ.

Nhưng mà ngày hôm nay Tiểu Bảo Bối lại ghét bỏ chỗ này?

Mặc dù cảm thấy kỳ lạ một chút, nhưng mà theo như ý của Nhạc Dương, cuối cùng con nhóc này cũng có tiến triển rồi. Die^n dan & le^e quy/y do^nn .

“Hôm nay mình muốn đi tới chỗ nào có thể tiêu tiền!” Tiểu Bảo Bối hừ hừ! Trong tay cầm thẻ của Kiều Trác Phàm, cô phải đem thẻ của kẻ bạc tình này quẹt tới mức thương tích đầy mình mới chịu bỏ qua!

“Đúng rồi, đến lúc đó nhìn thích món gì, cứ nói với mình!” Nghĩ tới một mình quẹt thẻ của Kiều Trác Phàm vẫn không thấm vào đâu, Tiểu Bảo Bối nói với Nhạc Dương ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Dấu Son Môi (5)

Mà Nhạc Dương nghe thấy Tiểu Bảo Bối nói như vậy thì mừng muốn điên luôn.

“Sao vậy? Chẳng lẽ quý keo kiệt như cậu muốn mua đồ cho mình?”

Lúc này Nhạc Dương có chút hưng phấn nhìn Tiểu Bảo Bối.

Phải biết là trước kia cô nhóc này cực kỳ keo kiệt. Có đôi khi cô ấy mời khách, Nhạc Dương chỉ ăn thêm mấy miếng bánh ngọt thôi cô nhóc thái này đã bắt đầu la oai oái rồi. Thế nhưng mà hôm nay lại nói muốn đi chỗ tiêu tiền, hơn nữa còn muốn mua đồ cho Nhạc Dương cô, điều này không phải là chuyện quá tốt hay sao?

“Nhạc Dương thái, mình mới không phải là quý keo kiệt! Cậu đã nói như vậy, mình không mua đồ cho cậu nữa!”

“Đừng... Bây giờ mình liền dẫn cậu tới chỗ có thể tiêu tiền tốt nhất, đây cũng là chỗ mà gần đây mình mới biết được!” Đó là một trung tâm thương mại thuộc tập đoàn Lăng Thị, với nhiều loại hàng hóa và dịch vụ xa hoa nổi tiếng.

Hơn nữa chỗ này còn không phải là tất cả những người có tiền cũng có thể mua được. Mà Nhạc Dương gần đây đi cùng với Diệp Tử Hi, cho nên đối với chỗ này cũng biết một chút.

Lần trước sinh nhật Nhạc Dương, Diệp Tử Hi mua cho cô một cái túi xách ở trong này, khiến cho Nhạc Dương vui vẻ rất lâu.

Vài phút sau, xe của Nhạc Dương dừng ở trước cửa của trung tâm thương mại của Lăng Thị.

“Xuống xe đi!” Nhạc Dương thúc giục.

“Ừm...” Tiểu Bảo Bối nhìn sản phẩm lát bằng đá cẩm thạch của trung tâm thương mại, nó sáng bóng tới mức có thể nhìn thấy được cái quần lót màu hồng phấn ở bên trong váy của cô, vẻ mặt có chút không nắm chắc nuốt một ngụm nước bọt.

Nói thật ra cô cũng không biết bên trong thẻ của Kiều Trác Phàm có bao nhiêu tiền. Nếu như ngay cả một món đồ cũng không mua nổi, đến lúc đó chẳng phải là khiến cho Nhạc Dương cười chết hay sao?

Nhưng mà dù sao thì cũng đã tới đây rồi, Tiểu Bảo Bối cũng chỉ có thể kiên trì đến cùng.

“Tiểu Bảo Bối, cậu nhìn cái túi xách hồ ly ở bên kia kia, không phải là loại cậu thích nhất hay sao?” Vừa vào cửa, chính là một cửa hàng bán túi xách độc quyền. Mặc dù tất cả đều là tiếng Anh, Tiểu Bảo Bối nhìn không biết là nhãn hiệu gì. Nhưng mà có thể trưng bày ở trong trung tâm thương mại của Lăng Thị, khẳng định là giá trị xa xỉ.

“Đẹp quá!” Tiểu Bảo Bối nhìn cái túi xách có in hình con hồ ly, nuốt một ngụm nước bọt.

“Chỉ thật là tinh mắt. Túi xách này chính là sản phẩm chủ lực trong năm nay của chúng tôi. Với chất liệu bằng da, trên đó có đính thạch anh tự nhiên Úc.” Cô nhân viên bán hàng kiên nhẫn giải thích.

“Thích chứ?” Nhạc Dương nhìn thoáng qua vẻ mặt rối rắm của Tiểu Bảo Bối, nhân tiện nói: “Thôi đi, nếu như không nỡ thì đừng có mua. Chúng ta quay lại chỗ vừa rồi là được!”

Bị Nhạc Dương nói khích một câu như vậy, Tiểu Bảo Bối vốn đang có chút do dự đột nhiên mở miệng: “Mua, tại sao lại không mua! Gợi lại giúp tôi...”

Tiểu Bảo Bối đồng dạng móc ra tấm thẻ của Kiều Trác Phàm, tiện đà còn nói: “Nhạc Dương, cậu thích gì cứ việc chọn, đừng khách sáo với mình làm gì?”

“Không thể nào. Cậu là cái đồ quỷ keo kiệt quả thực muốn mua cho mình thứ này?” Giờ phút này Nhạc Dương vẫn còn không tin tưởng lời nói lúc trước của Tiểu Bảo Bối.

“Cậu không muốn thì thôi vậy. Bản thân mình mua thêm mấy thứ là được!” Tiểu Bảo Bối không để ý tới Nhạc Dương, tiện đó bắt đầu tìm kiếm ở trong một đồng lớn túi xách.

Mà Nhạc Dương nghe thấy nói như thế cuối cùng xác định được là Tiểu Bảo Bối không nói đùa với mình.

“Cậu cho mình là đứa ngốc sao, có thể chiếm được tiện nghi của quỷ keo kiệt như cậu sao lại không chiếm chứ?” Bỏ lại câu nói như vậy, Nhạc Dương trực tiếp đi lại lựa chọn mấy cái túi xách, toàn bộ bỏ vào trong giỏ mua sắm.

Lúc tính tiền, giỏ đồ của bọn họ chồng cao như núi. Mà lúc Tiểu Bảo Bối đưa thẻ của Kiều Trác Phàm ra, trên trán rỉ ra một tầng mồ hôi.

Một lần mua nhiều túi xách như vậy, Tiểu Bảo Bối lo lắng tấm thẻ này không đủ tiền để trả.

Nhưng mà rất nhanh, nhân viên bán hàng đã đem thẻ trả lại cho cô.

“Tiền đã trả xong hết rồi?” Tiểu Bảo Bối đã từng cho rằng, lẽ ra nhân viên bán hàng phải nói: “Xin lỗi, thẻ của ngài không đủ trả cho hóa đơn này.”

Nhưng mà ai ngờ được, nhân viên bán hàng này lại nói: “Đã trả xong hết rồi ạ!”

Nghe nói như thế, Tiểu Bảo Bối khiếp sợ thật.

Thẻ này đúng là đã trả xong hết rồi? Nhưng mà nói như vậy, bên trong thẻ này vẫn còn tiền?

“Tiểu Bảo Bối, phải về sao?”

Nhạc Dương lấy chìa khóa xe từ trong túi xách ra, dự định trở về.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại nói: “Sao vậy được? Mình còn muốn mua quần áo, mua giày dép, mua nước hoa, mua đồ trang điểm!”

Tóm lại chỉ cần có tiền thì sẽ mua!

“Không thể nào?” Nhạc Dương cảm thấy người mua sắm quá tính toán đến một thời gian nhất định nào đó tinh thần sẽ không được ổn định.

Mà bây giờ, tinh thần của Tiểu Bảo Bối chính là không được ổn định!

“Đi nhanh lên nào!” Lúc Nhạc Dương đang ngu người nhìn Tiểu Bảo Bối, thì Tiểu Bảo Bối đã kéo cô đi qua.

Đã trải qua lần mua túi xách, lần này Tiểu Bảo Bối mua những thứ kia, có thể nói là vô cùng thuận buồm xuôi gió.

Tổng cộng Tiểu Bảo Bối mua ba đôi giày, một đôi giày cao gót, một đôi giày đế xuồng, cuối cùng là một đôi giày thể thao. Quần áo thì là hai cái áo lông, một cái áo khoác ngoài bằng nỉ, còn mua cho Nhạc Dương là một cái váy liền thân, một cái áo gió dạng dài và một cái vòng cổ thạch anh.

Còn nữa, Tiểu Bảo Bối không mua đồ trang điểm cho bản thân, nhưng lại dẫn Nhạc Dương đến chỗ mua đồ trang điểm.

Nhưng mà Nhạc Dương lại không có ý tứ nói với cô rằng, cậu muốn mua đồ trang điểm gì? Quanh năm suốt tháng không thấy cậu bôi son mà.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối nói muốn mua một bộ cho Nhạc Dương, vì vậy những lời mà Nhạc Dương sắp nói lập tức bị nuốt trở lại.

Bởi vì như vậy nên Tiểu Bảo Bối lại mua hai bộ mỹ phẩm dưỡng da, sau đó cùng với Nhạc Dương mua mỗi người một bộ trang điểm.

Đi dạo trong trung tâm thương mại ba tiếng đồng hồ, trong tay mỗi người bọn họ đều xách theo một đống đồ lớn.

Chỉ với mấy tính bảng, vừa rồi Tiểu Bảo Bối liền mua ba cái loại tối tân nhất. Cô mua cho chính mình một cái, Nhạc Dương một cái, sau đó quý keo kiệt còn nói cái thứ ba muốn tặng cho Diệp Từ Hi!

Nhưng mà hình như Tiểu Bảo Bối mua sắm đến nghiện, cầm theo túi lớn túi nhỏ nhìn thấy quầy trang sức ở xa xa còn muốn đi qua. Lần này cuối cùng Nhạc Dương không chịu được nữa: “Mình nói nè Tiểu Bảo Bối, có thể không đi dạo nữa được không?”

Trước kia, Nhạc Dương hy vọng nhất chính là mua sắm, mua sắm, mua sắm!

Nhưng mà lần này Tiểu Bảo Bối mang theo cô đi dạo trung tâm thương mại hơn ba tiếng đồng hồ, mua cũng biết là đã bao nhiêu rồi, Nhạc Dương đã chút hoa mắt chóng mặt rồi. Cô cảm thấy, sau này cô sẽ không còn mơ ước đi mua sắm nữa!

Thật không ngờ Tiểu Bảo Bối lại trả lời lại là: “Không thể!”

Lúc này Tiểu Bảo Bối vô cùng buồn bực.

Vì sao mà cô và Nhạc Dương đã mua một đống đồ lớn rồi, mà tấm thẻ này vẫn còn tiếp tục trả được?

Nhưng mà mục tiêu ra cửa ngày hôm nay của cô là làm cho Kiều Trác Phàm phá sản!

Nếu như lúc này cô mang theo tấm thẻ này chán chường trở về, vậy thì rất mất mặt đúng không?

“Vậy thì bản thân ngài tiếp tục đi dạo đi, mình vừa đói lại vừa choáng, sắp sùi bọt mép luôn rồi!” Nhạc Dương khoát khoát tay, định một mình đi lại ngồi xuống chỗ hàng ghế dài.

Nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối cũng cảm thấy có chút xấu hổ: “Vậy chúng ta đi dạo một cửa hàng nữa rồi trở về được không?”

“Được rồi...” Nhạc Dương bất đắc dĩ buông tay! Đột nhiên bản thân biến thành người cuồng mua sắm, cô cũng không biết phải chống đỡ như thế nào.

Nhưng mà dù sao thì Nhạc Dương cũng không thể nào ngờ được, lần này Tiểu Bảo Bối trực tiếp đưa cô tới một cửa hàng châu báu, bên trong là đồ trang sức vàng, bạc, mã não, phi thủy, thứ gì cũng có!

Mà Tiểu Bảo Bối vừa vào cửa, chỉ nói một câu như vậy: “Đem tất cả mọi thứ gói lại cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 216: Cục Cưng, Đừng Nóng Giận!

Rầm . . .”

Kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ nhưng mà trong phòng làm việc vẫn còn vang lên tiếng đập phá.

Tiếng chói tai thỉnh thoảng lại vang lên, khiến cho cô thư ký vốn định đi vào xin ký tên lên văn kiện cũng không dám nhắc chân bước đi.

Mà ngay vào lúc này, gần đó lại vang lên tiếng giày cao gót: “Tôi kêu cô đến chỗ này để đưa văn kiện, cô còn đứng ở đây làm cái gì?” Anna bước từng bước đi tới, có hơi tức giận.

Hôm nay Kiều Trác Phàm tới trễ một chút, tất cả mọi chuyện đều đổ hết lên trên người của cô.

Vất vả lắm Kiều đại thiếu mới trở về, kêu cô ta đưa văn kiện tới, sau đó liền đi tới phòng tiếp khách để tiếp một đối tác hợp tác, ai ngờ chỉ đi ký văn kiện thôi mà đi tới hơn hai tiếng đồng hồ.

Anna đành phải tự mình tới xem một chút, xem người kia có phải bị Kiều Trác Phàm ăn luôn rồi không?

Nhưng vừa đi tới chỗ này, Anna nhìn thấy nhân viên mà cô kêu đi đưa văn kiện kia vẫn cầm văn kiện ở trên tay, bảo cô không tức giận sao được?

“Chị Anna, tổng giám đốc Kiều đã đập đồ đạc ở bên trong hơn hai tiếng đồng hồ rồi, em không dám vào trong đó đưa văn kiện!” Nhìn thấy Anna đến, người này như trút được gánh nặng.

“Đập đồ? Hôm nay Kiều ăn thuốc nổ hả?” Mới đầu Anna như cảm thấy mờ trắng dưới nước.

Phải biết là gần đây mỗi ngày Kiều Trác Phàm đều có Tiểu Bảo Bối đi ở bên cạnh, mỗi ngày trên mặt của anh đều mang theo nụ cười. Anna cũng nghi ngờ, bây giờ muốn Kiều Trác Phàm phát hỏa là không thể nào?

Nhưng mà rất nhanh sau đó, Anna nghe thấy bên trong vang lên tiếng rầm rầm. Lần này, Anna vội vàng đẩy cửa bước vào.

“Kiều!”

Vừa vào cửa, Anna suýt nữa bị cái gạt tàn bay vào người.

May mà từ nhỏ cha của cô đã huấn luyện năng lực phản ứng của cô, cho nên vào lúc gạt tàn bay tới cô đã kịp thời né tránh. Điều này cũng tránh cho khuôn mặt xinh đẹp của cô bị phá hỏng.

“Kiều, đã xảy ra chuyện gì?” Anna nhìn giấy tờ, máy tính xách tay và một số đồ vật khác rơi tã lả dưới đất, rồi cô lại nhìn khắp bốn phía trong phòng làm việc.

“Tiểu Bảo Bối đâu?” Anna quét hết một vòng trong phòng làm việc cũng không phát hiện ra bóng dáng của Tiểu Bảo Bối.

Chẳng lẽ cô ấy đang nghỉ ngơi ở trong phòng?

Nhưng mà nếu như cô ấy đang nghỉ ngơi ở trong phòng, thì đảm bảo Kiều Trác Phàm sẽ không đập phá như vậy! Phải biết rằng người mà Kiều Trác Phàm đau lòng nhất ở trên đời này, e rằng chính là Tiểu Bảo Bối. Nếu như cô ấy ở chỗ này, nhất định Kiều Trác Phàm sẽ bình tĩnh trở lại, Anna nghĩ ít nhất là như vậy.

Lúc Anna vừa mới mở miệng hỏi tới Tiểu Bảo Bối, thì Kiều Trác Phàm lại đập một cái lên ghế sofa nói: “Đừng có nhắc cô ấy với tôi!”

Chỉ nghĩ tới chuyện lòng tốt của mình bị coi thành lòng lang dạ sói, Kiều Trác Phàm lại cảm thấy tức tối.

“Ồ, thì ra là cãi nhau với con chó nhỏ nhà anh à? Tôi còn tưởng rằng bị làm sao nữa!” Anna nghe thấy Kiều Trác Phàm hét lên, lập tức hiểu ra điều gì đó.

Vốn cô còn trông cậy vào Tiểu Bảo Bối tới giúp con rồng đang phun lửa này hạ hỏa. Nhưng mà xem ra bây giờ nếu như Tiểu Bảo Bối còn ở đây, e là sẽ bị dọa cho sợ hết hồn.

“Đã nói là cô không được nhắc tới cô ấy rồi mà!” Không biết có phải tức giận thật hay không mà giọng điệu của Kiều Trác Phàm hơi lớn.

“Đã xảy ra chuyện gì? Anh đừng quên là anh vất vả lắm mới có được cô ấy. Nếu như dọa cho cô ấy chạy mất, sau này anh chỉ có thể hối hận mà thôi!” Thực ra thì Anna vô cùng hâm mộ Kiều Trác Phàm.

Anh thích Tiểu Bảo Bối mười năm, nhưng mà cuối cùng cũng kéo cô ấy tới bên cạnh mình được.

Nhưng mà cô thì sao? Cô thích Đàm Duật, thậm chí hơn mười năm rồi!

Mà bây giờ cô còn chưa nhìn thấy một chút xú hy vọng nào.

Mỗi lần cô chủ động đến gần, thì Đàm Duật lại lập tức đẩy cô ra.

Cho nên, Anna thực sự hâm mộ Kiều Trác Phàm.

Nếu như cô có thể giống như Kiều Trác Phàm, có được Đàm Duật dù một ngày cũng được. Cô nhất định sẽ dùng hết tất cả sức lực của mình, để giữ Đàm Duật ở bên cạnh mình.

“Tôi không cần cô phải nhắc nhở.” Mặc dù Kiều Trác Phàm phát tiết lửa giận một trận, nhưng mà quả thật là anh chưa từng nghĩ tới sẽ làm tổn thương Tiểu Bảo Bối.

Anh chỉ không hiểu, anh đối xử với Tiểu Bảo Bối tốt như vậy, chỉ thiếu mỗi việc móc tim của mình ra cho cô nhóc kia nhìn nữa thôi.

Nhưng mà vì sao cô nhóc này vẫn không hiểu được lòng của anh?

“Không cần tôi nhắc nhở?. Anh đừng nói với tôi là vết son ở trước ngực của anh là do anh tự mình in lên nha!” Trực giác của phụ nữ, rất nhạy cảm.

Nhất là Anna, một người phụ nữ có cái mũi rất nhạy cảm.

Lúc bước chân vào phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, cô lập tức ngửi thấy mùi nước hoa lạ.

Mà mùi này, trước giờ chưa từng xuất hiện ở trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm.

Cũng không phải mùi nước hoa của mấy người các cô.

Hơn nữa, từ trước tới giờ Kiều Trác Phàm vốn bị bệnh suyễn. Và anh cũng không thích mấy mùi nước hoa nồng nặc kia.

Kể từ khi đồng ý làm thư ký của Kiều Trác Phàm, sẽ phải ký các điều khoản, trong đó không cho phép dùng nước hoa.

Cho nên trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm vẫn luôn không có mùi nước hoa.

Mà tiếp xúc với Tiểu Bảo Bối mấy ngày nay, Anna cũng không ngửi thấy mùi thơm đặc thù nào từ trên người của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà hôm nay cô lại ngửi thấy được.

Nhân tiện, Anna còn phát hiện ra trên ngực của Kiều Trác Phàm có một dấu son môi màu hồng đào . . .

Mà qua sự nhắc nhở của Anna, Kiều Trác Phàm cũng thuận theo ánh mắt của cô nhìn thấy trước ngực mình có một dấu vết màu hồng . . .

Nếu như mặc một cái áo khác, thì màu này sẽ không nhìn rõ như vậy. Nhưng mà hôm qua, do đi ra khỏi nhà quá vội nên Kiều Trác Phàm mặc chiếc áo sơ mi màu trắng. Vẫn mặc cho tới bây giờ, không rảnh chút thời gian nào để thay ra. Nếu đổi lại là lúc trước, khẳng định là anh sẽ không chịu được. Nhưng mà bởi vì một câu ‘Đi sớm về sớm’ của Tiểu Bảo Bối, anh lại không thể không làm như vậy.

Nhưng mà cũng chính bởi vì cái áo sơ mi trắng này, nên mới khiến cho vết son môi kia càng trở nên rõ ràng hơn.

Đột nhiên, Kiều Trác Phàm nhớ lại cảnh tượng lúc anh vừa mới trở về.

Vừa nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, anh thật sự rất vui vẻ ôm Tiểu Bảo Bối vào trong lòng của mình.

Ngay từ đầu dường như Tiểu Bảo Bối rất vui vẻ khi nhìn thấy anh.

Mặc dù lúc cô bị ôm, vẫn giãy giụa mấy cái tượng trưng, nhưng mà Kiều Trác Phàm hiểu đây chính là tật xấu của cô. Hơn nữa lúc ấy hình như cô còn muốn nói cái gì đó với anh.

Nhưng chỉ một lát sau, Tiểu Bảo Bối bắt đầu trở mặt. Thậm chí còn đẩy anh ra, ngay cả khi anh đưa tay ra muốn níu cô lại, cô vẫn lùi về phía sau, bộ dạng giống như hết sức kháng cự.

Chính bởi vì điều này, nên mới khiến cho Kiều Trác Phàm cảm thấy tức tối.

Mà bây giờ, anh nhìn thấy vết son môi ở trước ngực, không hiểu sao anh lại cảm thấy hoảng sợ.

Sợ là lúc đó Tiểu Bảo Bối nhìn thấy vết son môi này, nên mới đột nhiên kháng cự anh!

Cái cô nhóc ngốc nghếch này, tại sao không nói sớm một chút chứ?

Nếu như cô trực tiếp nói thẳng ra, anh nhất định sẽ nói đầu đuôi cho cô biết.

Nhưng mà cô nhóc kia lại không hỏi gì cả . . .

Lập tức Kiều Trác Phàm cũng không quan tâm điều gì nữa, đột nhiên cầm lấy áo khoác và chìa khóa xe của mình, sau đó chạy ra khỏi phòng làm việc.

Vừa nhìn thấy thư ký ở ngoài cửa, anh lập tức hỏi: “Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đi về phía nào không?”

“Kiều thiếu, tiểu thư Tiểu vừa ra khỏi cửa thì đi thẳng xuống lầu!”

Thư ký không ngờ được chị Anna vừa đi vào thì Kiều thiếu lập tức dừng đập đồ lại.

Nhưng mà bây giờ nhìn hấy Kiều Trác Phàm, cô ta vẫn còn nhớ tới bộ dạng biến thành ma quỷ tàn sát bừa bãi của Kiều Trác Phàm lúc vừa rồi.

Mặc dù cô ta nói chuyện với Kiều Trác Phàm, nhưng mà trong ánh mắt của cô ta vẫn đầy sự sợ hãi.

“Thật đáng chết! Tại sao các người không ngăn cản cô ấy chứ!” Kiều Trác Phàm có chút hỗn hển hét lên với cô thư ký.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 217: Chương 88.2

Anh lo lắng cô nhóc ngốc nghếch này chạy đi gặp như vậy không biết có gặp nguy hiểm gì không.

Nhưng mà sau khi hét lên xong, Kiều đại gia cũng phát hiện ra thư ký đang nhìn mình chăm chăm với vẻ mặt đau khổ, lập tức cũng ý thức được mình làm người khác liên lụy. Điện thoại liền tắt.

Mặc dù bây giờ anh rất oán giận, bọn họ nhìn thấy cục cưng của anh chạy đi có một mình, cũng không hề ngăn cản lại. Nhưng trước mắt chỉ cần nghĩ tới một mình Tiểu Bảo Bối lang thang ở đâu đó, không hiểu sao anh lại cảm thấy luống cuống và lo lắng.

Cô nhóc kia khẳng định là nhìn thấy dấu vết son môi ở trên ngực của anh, bởi như vậy nên cô mới tức giận.

Nhưng mà bây giờ cô đang ở chỗ nào?

Nghĩ tới đây, Kiều Trác Phàm cũng chẳng còn tức giận nữa, lúc này anh vội vàng móc điện thoại ra, gọi điện thoại tới nhà họ Tiểu.

“Cha, cục cưng có ở bên đó không ạ?”

“Không có.”

“... Không sao, con nghĩ là cô ấy ra ngoài chơi với bạn!”

“Dạ. Con biết rồi!” Kiều Trác Phàm vừa gọi điện thoại, vừa đi.

Mà ngay vào lúc này, Anna từ trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm đi ra.

Cô thư ký mới vừa rồi bị Kiều Trác Phàm quát cho một trận, bây giờ hốc mắt vẫn còn nước mắt lưng tròng, Anna thấy vậy tiến lên vỗ lên vai của cô ta: “Không sao nữa rồi, yên tâm đi!”

“Anna, Kiều thiếu thực sự không có việc gì chứ? Tại sao em lại có cảm giác mới vừa rồi anh ấy như muốn giết em vậy?” Cho tới bây giờ, sống lưng của cô thư ký vẫn còn lạnh lẽo.

“Chỉ nói là không sao thì sẽ không sao nữa!” Nhưng điều kiện tiên quyết là anh ấy phải tìm được Tiểu Bảo Bối mới được!

Nhưng mà những lời phía sau, Anna không nói thẳng ra, mà lặng lẽ nhìn bóng lưng Kiều Trác Phàm đang đi vào thang máy... .

Kiều Trác Phàm, khó khăn lắm mới có thể ở cùng một chỗ với Tiểu Bảo Bối, anh phải nắm thật chắc mới đúng!

Đừng giống như tôi, muốn nắm chắc cũng không có cơ hội... .

Trong lòng buồn rầu, Anna đi đôi giày cao gót chậm rãi bước từng bước rồi đi.

- - Đường phân cách - - di@en*dyan(lee^qu.donnn). - -

“Tiểu thư, ngài xác định là muốn đem tất cả mọi thứ ở đây gói lại hay sao?” Vừa rồi, Tiểu Bảo Bối nói xong một câu kia, thì nhân viên của cửa hàng châu báu xa hoa này rồi rít nhìn chăm chăm Tiểu Bảo Bối với vẻ mặt kinh ngạc.

Người đến mua đồ ở cửa hàng cao cấp như thế này, bọn họ đã nhìn thấy không ít rồi. Nhưng mà người như Tiểu Bảo Bối, vừa mới vào cửa liền kêu nhân viên của cửa hàng gói hết tất cả mọi thứ lại thì đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Vì thế nhân viên của cửa hàng trực tiếp thông báo cho ông chủ của cửa hàng bọn họ tới trước.

Mà bây giờ người đàn ông trung niên đang cung kính hỏi Tiểu Bảo Bối kia chính là ông chủ của cửa hàng này.

Mặc dù đều là đàn ông, cũng đều mặc tây trang giống nhau, nhưng mà khi Kiều Trác Phàm mặc tây trang vào, khi nào nhìn cũng thấy rất đẹp mắt, khiến cho người ta cảm thấy nhìn như thế nào cũng không nhìn đủ. Nhưng mà người này vừa nhìn tới thì liền nghĩ tới một pho tượng Di Lặc, trên đầu còn bị hơi bóng loáng nữa chứ. di@en*dyan(lee^qu.donnn).

Có một câu nói như vậy: Khách hàng chính là thượng đế!

Cho nên, bây giờ người này đối xử với Tiểu Bảo Bối, cười thân thiết còn hơn cả mẹ ruột.

Không tại sao cả, chỉ bằng Tiểu Bảo Bối nói một câu muốn mua hết tất cả đồ trang sức trong cửa hàng của bọn họ lại, kêu ông ta gọi cô một tiếng mẹ ông ta cũng đồng ý nữa.

Dạo này, hình như những người mẹ có tiền như vậy cũng không dễ dàng quen biết.

“Ừ, đem tất cả gói lại là được. Túi hay hộp đóng gói gì gì đó, đều lấy loại đẹp nhất cho tôi, tôi cũng không thiếu chút tiền này!” Hình như Tiểu Bảo Bối mua sắm đến nghiện, đem tất cả những thứ hôm nay mua được để qua một bên, sau đó bắt đầu ngắm nghía đồ ở trên quầy.

“Dạ dạ dạ! Muốn đóng gói như thế nào đều có hết, bây giờ tôi sẽ kêu người lấy cho ngài xem!” Nói xong, ông chủ béo kia vội vàng lấy điện thoại di động ra, kêu cửa hàng bên cạnh điều mấy người tới hỗ trợ. Giọng nói sột ruột kia, giống như đang lo lắng chỉ cần trễ một giây thôi thì Tiểu Bảo Bối sẽ đổi ý vậy.

Cũng đúng, một số lượng châu báu lớn như vậy, tổng cộng lại cũng vượt qua con số một tỷ rồi. Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn.

Nếu như cuộc mua bán này thành, thì doanh số năm nay của cửa hàng bọn họ sẽ xuất sắc nhất trong tất cả các cửa hàng.

Mà lúc ông chủ béo kia bắt đầu chỉ huy nhân viên cửa hàng gấp rút làm việc, thì Tiểu Bảo Bối cũng mệt mỏi trực tiếp ngồi xuống ghế salon mà bọn họ vừa mới chuyển tới. Mà Nhạc Dương sớm đã tê liệt ngã xuống rồi.

Nhạc Dương béo đương nhiên là có nguyên nhân. Cô trừ thích ăn ra còn không thích vận động. Sau đó thì sao, đương nhiên là thể trọng tăng lên, càng tăng thì càng khiến cho người ta dễ mệt mỏi, lại càng không muốn vận động! Bởi vì như vậy nên thể lực của cô tất nhiên không thể so được với Tiểu Bảo Bối.

Mà chuyện giống như ngày hôm nay, vừa đi dạo trung tâm thương mại một cái liền dạo mất ba tiếng đồng hồ, điều này quả thực chính là một khảo nghiệm rất lớn đối với cô.

Lúc này cô mệt mỏi chỉ muốn nhét một ít đồ vào trong bụng của mình, sau đó thoải mái nằm ở trong chăn lìm đim nhắm mắt ngủ.

Nhưng mà dù sao đây cũng là trung tâm thương mại, ngủ ở chỗ này cũng không tốt.

Cho nên cho dù mệt mỏi đi nữa, Nhạc Dương cũng không ngủ.

Lúc nhìn thấy Tiểu Bảo Bối ngồi xuống ở bên cạnh mình, Nhạc Dương vội vàng mở miệng hỏi: “Tiểu Bảo Bối, cậu thực sự muốn mua những thứ này mang về nhà sao?” Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn.

Mặc dù Nhạc Dương cũng không hiểu rõ mấy thứ châu báu này, nhưng mà cửa hàng này thuộc trung tâm thương mại của Lăng Thị, chỉ cần một món thôi cũng đã đủ mất đi một tháng lương của cô rồi. Đột nhiên Tiểu Bảo Bối mua nhiều như vậy, vậy thì phải mất bao nhiêu tiền đây?

“Chẳng lẽ còn giá được hay sao? Mình đã kêu bọn họ đóng gói rồi mà!”

“Nhưng mà Tiểu Bảo Bối, trước kia cậu sẽ không mua nhiều đồ như vậy mà? Cậu đừng nói với mình là tấm thẻ trên tay kia là của cha cậu nha! Nếu như là của cha cậu, cần cứ theo cách thức mua sắm của cậu ngày hôm nay, đến lúc đó khẳng định là Tiểu Thị phải đóng cửa!” Nhạc Dương có ý tốt nhắc nhở.

Bởi vì quả thật cô không nghĩ ra, thời gian qua rất keo kiệt, ngay cả túi xách Tiểu Bảo Bối cũng không nỡ mua đồ hiệu, tại sao hôm nay lại ra tay xa xỉ như vậy? die,n; da. nlze.qu; ydo /nn .

“Cái này không phải của cha mình!” Nếu như là thẻ của cha, cô mới không nỡ tiêu như vậy đâu!

Bởi vì cô hiểu rất rõ, mỗi một đồng tiền đều là cha cô khổ sở mới kiếm được. Những năm này, Tiểu Bảo Bối xem như nhìn thấy tận mắt biết được cha của cô phải trả giá với tập đoàn Tiểu Thị như thế nào.

“Không phải của cha cậu? Cái thẻ này là . . .” Nhạc Dương buồn bực. Bởi vì ngoại trừ Tiểu Đăng ra, cô không biết người nào có thể đưa cho Tiểu Bảo Bối cái thẻ mà có thể tùy tiện quẹt như vậy.

Nếu như không phải là Tiểu Đăng, chẳng lẽ là của người kia?

Nhưng mà Diệp Từ Hi đã từng nói, người kia còn đang ở nước ngoài!

Vậy bây giờ người đưa thẻ này cho Tiểu Bảo Bối là ai?

“Tiểu Bảo Bối, không phải là cậu nhặt được cái thẻ này ở đâu đó chứ? Cho nên mới có ý xấu, nhân lúc chủ nhân của thẻ này chưa biết, đem tiền ở trong đó tiêu hết đi đấy chứ!” Đột nhiên Nhạc Dương nghĩ tới khả năng này, bắt đầu kêu gào lên: “Con nhóc thúi này, nếu như cậu thật sự có ý định xấu xa như vậy, đừng trách mình sẽ xử lý cậu!”.

Mặc dù Tiểu Bảo Bối có đồ tốt đều chia cho cô, nhưng nếu như thẻ này không phải của Tiểu Bảo Bối, cô cũng không thèm nhận những món đồ này. Sở dĩ Nhạc Dương trở thành một luật sư, đó chính là vì từ nhỏ tới lớn cô đều có chí hướng trừ gian diệt bạo.

Nhưng mà đối mặt với sự kêu gào của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối cũng chỉ có thể nói: “Cậu yên tâm đi. Thẻ này là của mình. . .”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 218: Chương 88.3

Cái thẻ kia là do Kiều Trác Phàm tự tay giao cho cô, nói cho cô biết mật mã!

Chính là một lần kia, lúc cô ở trong tập đoàn Đệ Phàm. Lúc đó vừa mới uống sữa chua xong, cũng làm xong công việc, lúc muốn đi ra ngoài mua chút đồ ăn vặt, thì Kiều Trác Phàm đưa cho cô. Lúc ấy, Kiều Trác Phàm cầm thẻ này đưa cho cô còn nói: “Cái này cho em, muốn ăn cái gì thì tự mình mua là được!”

“Vây là được rồi, chỉ cần không vi phạm pháp luật là được!” Sau khi Nhạc Dương biết được tin tức này, lại dựa vào ghế sofa rên hừ hừ. Trước mắt Nhạc Dương một môi tới mức không muốn quan tâm điều gì nữa cả.

Tiểu Bảo Bối cũng mệt mỏi nên có chút mơ mơ màng màng. Dựa người vào ghế sofa, cô vừa mệt vừa đói, lại có cảm giác buồn ngủ muốn chết.

Lúc này cô lại càng thêm nhớ nhung Kiều Trác Phàm.

Người đàn ông kia, kể từ khi kết hôn tới giờ lúc nào cũng lặng lẽ ở bên cạnh cô. Chỉ cần cô mệt mỏi, anh lập tức xuất hiện đầu tiên. Nếu như cô mệt mỏi như bây giờ, chỉ cần cô nũng nịu với anh một chút, anh sẽ trực tiếp đưa cô về nhà nghỉ ngơi.

Càng nghĩ tới mấy chuyện này, Tiểu Bảo Bối phát hiện mình càng nhớ tới anh, nhớ tới hơi thở sạch sẽ trên người của anh, nhớ tới sự dịu dàng của anh lúc anh hôn cô.

Giờ phút này, Tiểu Bảo Bối cũng ý thức được, trong khoảng thời gian sau khi kết hôn, Kiều Trác Phàm trở thành một bộ phận quan trọng trong cuộc sống của cô, khiến cho cô quyến luyến đồng thời cũng khiến cho cô ỷ lại.

Nhưng mà lúc này đột nhiên trong đầu của cô lại hiện lên hình ảnh dấu son môi ở trên áo sơ mi trắng của Kiều Trác Phàm. . .

Một giây này, Tiểu Bảo Bối có chút hỗn hển!

Kiều Trác Phàm cả đêm không về, ra ngoài ăn chơi đàng điếm, đã ôm ôm ấp ấp với người phụ nữ khác rồi! Vì sao cô còn nhớ tới anh chứ?

Càng nghĩ tới những thứ này, Tiểu Bảo Bối lại càng tức giận.

Điều này cũng khiến cho cô nhớ lại mục đích cô tới đây ngày hôm nay.

Đúng rồi, cô muốn trả thù kẻ bạc tình này!

Cô nhất định phải quẹt hết sạch tiền trong thẻ của anh, khiến cho anh phá sản, để xem sau này anh còn tiền để nuôi tiểu tam tiểu tứ tiểu ngũ không!

Nhưng mà, Tiểu Bảo Bối cũng nhìn thấy nhưng nhân viên kia đang bận rộn đóng gói châu báu bỏ qua một bên. Nhìn đồng đồ được chất như ngọn núi nhỏ kia, Tiểu Bảo Bối có chút nghi ngờ, những thứ này cô thực sự mua được sao?

Thẻ này trước khi đi vào cửa hàng này cô và Nhạc Dương đã mua nhiều đồ như vậy, còn có thể dùng tiếp hay không?

Nghĩ tới đây, Tiểu Bảo Bối vội vàng cầm lấy thẻ của mình, tiến lên tính tiền.

“Ông chủ, dùng cái này tính tiền đi!” Lúc nói những lời này, tim của cô cũng đập rộn lên.

Nếu như bây giờ đưa thẻ cho bọn họ, khiến cho bọn họ phát hiện ra thẻ này không thể quẹt được nữa, vậy Tiểu Bảo Bối có chút bận tâm những người này có cảm thấy vừa rồi cô đang đùa giỡn bọn họ hay không, sau đó bọn họ có ném cô ra ngoài hay không.

Nhưng mà vào lúc Tiểu Bảo Bối căng thẳng nhắm mắt lại kia, thì bên cạnh lại vang lên giọng nói của ông chủ: “Tiểu thư, đã thanh toán xong! Hoan nghênh lần sau lại tới!”

Câu nói này vừa dứt lời, Tiểu Bảo Bối bị dọa tới mức không khép miệng lại được.

Nhiều châu báu như vậy mà vẫn mua được?

Cái thẻ này . . .

Đột nhiên Tiểu Bảo Bối có chút nghi ngờ, bên trong thẻ này đến cùng là có bao nhiêu tiền.

Vì sao mà cô đã quẹt nhiều tiền như vậy rồi, mà cái thẻ này lại không có chút phản ứng nào?

Chẳng lẽ máy thu tiền bị hư rồi?

Lúc nghĩ tới đây, Tiểu Bảo Bối vội vàng đưa cái thẻ của mình lên.

“Hả?” Ông chủ có chút nghi hoặc, nhìn Tiểu Bảo Bối đưa thẻ lại một lần nữa.

Mới vừa rồi người phụ nữ này không phải đã tính tiền rồi sao?

“Là như vậy. Tôi muốn làm phiền ngài xem giúp tôi xem trong thẻ này có bao nhiêu tiền?” Tiểu Bảo Bối biết rõ, trên hệ thống là có thể biết được hạn mức cao nhất là bao nhiêu!

“Tiểu thư, thẻ của ngài không có hạn mức cao nhất. Đây là thẻ bảo mật hạn mức tối đa do ngân hàng Thụy Sĩ phát hành, sử dụng trên toàn cầu. Nhưng mà số lượng thẻ như vậy phát hành không nhiều lắm. Mà có cái dấu hiệu màu đỏ giống như cái thẻ trong tay của ngài, thì đây chính là loại thẻ cao cấp nhất trong các loại thẻ bảo mật, sử dụng được trên toàn thế giới, còn có thể trực tiếp đổi lấy vàng thỏi ở Dubai. Mà số lượng loại thẻ như vậy, cực hiếm. Trên thế giới hình như chỉ có khoảng tám cái!”

Thực ra vị chủ cửa hàng này chỉ nghe nói có loại thẻ như vậy. Nhưng không ngờ, hôm nay ông ta còn được đụng phải một người giữ loại thẻ này. Hơn nữa, người này còn mua nhiều đồ ở trong cửa hàng của ông ta như vậy, điều này bảo ông ta không cảm động sao được?

“Cái gì? Không có hạn mức cao nhất?” Đây cũng là lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối nghe nói có loại thẻ như vậy.

Cô còn đang mong đợi cả thẻ tới mức cho Kiều Trác Phàm hết tiền luôn, đến lúc đó liền nói cho anh biết cái tin đau lòng này, sau đó thì từ từ thương thức vẻ mặt đặc sắc của anh khi nghe thông tin này.

Nhưng mà vị chủ cửa hàng này lại nói cho cô biết, tấm thẻ này không có hạn mức cao nhất. Lúc này, Tiểu Bảo Bối mới ý thức được tất cả những việc làm ngày hôm nay của mình đều uống phí . . .

Cô vốn mang tâm trạng hùng hổ muốn thử xem có thể quẹt hết tiền được không, bây giờ lại giống như là tượng gỗ bị rút hết linh hồn.

- - Đường phân cách - -

“A Vĩ vẫn chưa có tin tức của Tiểu Bảo Bối sao?” Lúc Tiểu Bảo Bối vẫn còn ở trung tâm thương mại của Lăng Thị mua sắm một cách điên cuồng thì lúc này Kiều Trác Phàm cũng gần như đang lật tung tập đoàn Đế Phàm lên. Sau đó anh lái xe về nhà tìm một lượt.

Anh biết rõ, Tiểu Bảo Bối ngoại trừ đi làm ra thì chính là về nhà. Cho dù thỉnh thoảng có đi chơi thì cũng chỉ biết đi tìm bạn thân của cô là Nhạc Dương.

Mà trước đó chỗ của Nhạc Dương Kiều Trác Phàm đã gọi điện thoại tới.

Nhưng mà điện thoại di động của Nhạc Dương vẫn luôn ở trạng thái tắt máy.

Không còn cách nào, hôm nay sau khi tan làm thì điện thoại di động của Nhạc Dương bị hết pin. Cô vốn muốn đi dạo một vòng với Tiểu Bảo Bối nên đã để điện thoại sạc pin ở trên xe luôn.

Thật không ngờ đi dạo một vòng với Tiểu Bảo Bối lại mất nhiều thời gian đến vậy, nên điện thoại di động của Nhạc Dương không chống đỡ nổi.

Không biết làm sao, sau khi tìm một lượt ở nhà Kiều Trác Phàm vẫn không thấy bóng dáng của Tiểu Bảo Bối đâu, chỉ có thể chia đội ngũ vệ sĩ bảo vệ ở bên cạnh mình ra để đi tìm.

Mà ngay vào lúc này, A Vĩ vừa là vệ sĩ bên cạnh của Kiều Trác Phàm, đồng thời cũng chính là người quản lý tài vụ chợt nhận được một tin tức . . .

“Kiểu thiếu, bên chỗ tôi tạm thời chưa có tin tức gì của phu nhân. Nhưng mà người bên chỗ trung tâm thương mại của Lăng Thị có gọi điện thoại tới nói là thẻ bảo mật của ngài trong vòng ba tiếng đồng hồ ngày hôm nay đã tiêu hết một tỷ ba mươi triệu . . .”

Mặc dù chút tiền kia đối với Kiều Trác Phàm mà nói căn bản không tính là gì. Nhưng mà A Vĩ cảm thấy cần thiết phải nói tin tức này cho Kiều Trác Phàm biết.

Mà Kiều Trác Phàm nghe thấy tin tức này thì không hề nhú mảy lấy một cái.

Anh vốn còn muốn quát lớn lên với A Vĩ, bây giờ tìm Tiểu Bảo Bối là quan trọng nhất. Còn những chuyện khác đợi tìm được Tiểu Bảo Bối rồi lại nói sau cũng không muộn.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm nhanh chóng nhớ lại, anh có hai cái thẻ bảo mật, một cái hình như đưa cho Tiểu Bảo Bối!

Nói như vậy có nghĩa là người tiêu hết hơn một tỷ ở trung tâm thương mại của Lăng Thị trong vòng ba tiếng đồng hồ kia chính là cục cưng nhà anh sao?

Nghĩ tới đây, đột nhiên Kiều Trác Phàm mở miệng: “A Vĩ, kêu những người khác không cần phải tìm nữa. Tôi biết cục cưng nhà tôi ở chỗ nào rồi!”

Nói xong câu này, Kiều Trác Phàm đã nhanh chóng cúp điện thoại, sau đó ném điện thoại di động ở trên ghế lái phụ ở bên cạnh.

Sau đó người đàn ông này nhanh chóng khởi động xe, chạy như điên về phía trung tâm thương mại của tập đoàn Lăng Thị . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Chương 88.4

“Tiểu Bảo Bối, cậu chắc chắn muốn ngồi chiếc xe này trở về sao?” Trước bãi đậu xe trong trung tâm thương mại của tập đoàn Lăng Thị, sau khi Nhạc Dương nhét túi to túi nhỏ đồ của mình vào cốp ở phía sau, liền xoay người nhìn Tiểu Bảo Bối hỏi.

“Đúng vậy, có cái gì không ổn đâu!” Tiểu Bảo Bối mua quá nhiều đồ, ngoại trừ một phần đưa cho Nhạc Dương ra, thì cô còn một đồng đồ châu báu chất chồng như núi.

Nhưng thứ này nếu như một mình cô cầm về, đoán chừng là không thể nào cầm hết được. Cho nên chủ cửa hàng châu báu hào phóng phái một chiếc xe đến, xếp tất cả những món đồ mà Tiểu Bảo Bối mua vào, bảo là muốn tự mình đưa tới nhà của Tiểu Bảo Bối.

Mà Tiểu Bảo Bối thấy chiếc xe này cũng đi tới nhà của mình, nên dứt khoát muốn ngồi chiếc xe này đi về nhà luôn.

Bởi vì cô nhìn ra được hôm nay Nhạc Dương mệt muốn chết rồi.

Từ lúc đi ra khỏi trung tâm thương mại, Nhạc Dương ngáp ngắn ngáp dài không ngừng.

Nếu như lúc này kêu Nhạc Dương đưa cô về nhà, sau đó lại vòng quay trở lại nhà của cô ấy, Tiểu Bảo Bối cảm thấy không đành lòng. Cho nên cô mới đưa ra yêu cầu này.

Nhưng mà hình như Nhạc Dương có chút không yên tâm.

“Tiểu thư Nhạc xin hãy yên tâm. Chúng tôi là người làm ăn, quan trọng nhất chính là uy tín. Chúng tôi nhất định sẽ đưa tiểu thư Tiểu về tận nhà. Hơn nữa, người rồi đi từ cửa hàng trang sức của chúng tôi, nếu như xảy ra vấn đề gì thì ngài hãy tìm tới cửa hàng của chúng tôi trước tiên, có được không?” Ông chủ béo khách khí nói.

Lời này quả thật khiến cho Nhạc Dương không thể phản bác được.

“Cái đó . . . Vậy được rồi.” Nói xong, Nhạc Dương nhìn về phía Tiểu Bảo Bối: “Về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho mình!”

“Biết rồi!” Sau khi nhận được câu trả lời của Tiểu Bảo Bối, lúc này Nhạc Dương mới chui vào trong xe của mình, khởi động máy lái xe rồi đi.

Mà lúc Nhạc Dương vừa rời đi, thì một chiếc xe hummer vàng chạy như bay tới.

Một tia sáng vàng chói lóe sáng lên ở trước mặt, Nhạc Dương chỉ cảm thấy có chút chói mắt, mệt mỏi xoa xoa đôi mắt của mình sau đó tiếp tục thông thả lái xe về phía trước. dần dần nên quỵn đon.

Lúc này căn bản Nhạc Dương không hề nghĩ tới, chiếc xe này sau khi đi lướt qua xe của cô, thì dùng một phương thức khoa trương để dừng xe lại, ở ngay bên cạnh chiếc xe mà ông chủ béo sắp xếp cho Tiểu Bảo Bối.

Lốp của chiếc xe ma sát xuống nền đất rất mạnh tạo thành một tiếng động chói tai, khiến cho người ta không tự chủ được mà nhú mảy lại. Nhất là Tiểu

Bão Bối, tiếng động này khiến cho cô khó chịu ôm lấy cái đầu nhỏ của mình.

Mà lúc cô vẫn còn chưa phục hồi lại tinh thần từ tiếng ma sát chói tai kia, thì Kiều Trác Phàm đã nhanh chóng cởi dây an toàn ra, hung hãn đi xuống khỏi chiếc xe hummer vàng kia.

Nhìn thấy Tiểu Bão Bối đang ôm đầu đứng tại chỗ, anh sai bước đi về phía cô. Vào lúc cô còn chưa phản ứng được với sự xuất hiện đột ngột của Kiều Trác Phàm thì cả thân thể bé nhỏ của cô đã bị Kiều Trác Phàm ôm vào trong lòng . . .

Mà ông chủ cửa hàng vốn đang cung kính mở cửa xe vừa quay đầu lại thì nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Cả người của Kiều Trác Phàm đều mặc đồ được làm thủ công. Mặc dù nhìn không ra nhãn hiệu nhưng mà mỗi một món đều được chế tác rất tinh xảo, vừa nhìn liền biết là có giá trị xa xỉ.

Càng khiến cho người ta sợ hãi hơn chính là trên người của Kiều Trác Phàm có một lực uy hiếp vô hình không ngôn ngữ nào diễn tả được, người đàn ông như vậy vừa nhìn đã biết là có xuất thân phi phàm.

Giờ phút này, chủ cửa hàng tự nhiên nghĩ tới chủ nhân của chiếc thẻ bảo mật kia.

Ông ta cũng là người lăn lộn nhiều năm trên thương trường.

Mặc dù cô gái nhỏ cũng có khí chất phi phàm, vốn dĩ ông ta còn cảm thấy, gia cảnh của cô gái này đúng là không tệ. Nhưng mà nếu như so với người có khả năng có chiếc thẻ bảo mật không giới hạn kia, thì vẫn có khoảng cách.

Mà bây giờ, người đàn ông này xuất hiện khiến cho đôi mắt của ông ta như tỏa sáng.

Đoán chừng đây mới là chủ nhân thật sự của chiếc thẻ bảo mật kia!

Cũng chỉ có người như vậy mới có thể có được một chiếc thẻ bảo mật như thế . . .

“Kiều Trác Phàm, anh làm cái gì vậy . . . Tránh ra!” Trong lúc Tiểu Bão Bối bị Kiều Trác Phàm ôm vào trong lòng, thì kinh ngạc mất mấy giây.

Vừa rồi lúc vừa mệt vừa đói, cô liền mơ ước được Kiều Trác Phàm ôm vào lòng anh như vậy. Bởi vì khi làm như vậy thì chuyện còn lại Kiều đại gia sẽ làm hết giúp cô.

Không ngờ, giấc mơ này của cô lại nhanh chóng thành hiện thực.

Đột nhiên Tiểu Bão Bối cũng muốn yên tĩnh ngay người ở trong lòng của Kiều Trác Phàm như vậy, chuyện gì cũng không muốn để ý tới, cũng không muốn quan tâm điều gì nữa.

Nhưng mà cô lại rất nhanh ngửi thấy mùi nước hoa vị ngọt kia ở trên áo sơ mi của Kiều Trác Phàm . . .

Một giây kia, Tiểu Bão Bối vốn đang chìm đắm trong cái ôm dịu dàng của Kiều Trác Phàm trong nháy mắt lại xù lông lên.

“Anh đi . . . Anh đi tới đây làm gì!”

Hừ hừ, thực sự coi cô là tiểu bạch khờ khạo sao?

Một giây trước anh vẫn còn ôm ấp áp áp với người phụ nữ khác, bây giờ lại muốn biểu diễn cảnh ân ái với Tiểu Bão Bối cô ở trước mặt người khác hay sao?

Cô mới không ngốc như vậy đâu!

Nhưng mà mặc kệ cho Tiểu Bão Bối dùng bàn tay nhỏ bé của mình cào cấu lên ngực của Kiều Trác Phàm như thế nào đi nữa, tay của người đàn ông vẫn ôm chặt người cô nhất định không chịu buông ra.

Anh tìm cô mất một khoảng thời gian rồi!

Đoán chừng tất cả mọi người trên thế giới này đều không hiểu được, mới vừa rồi khi anh phát hiện trên ngực của mình có dấu son môi, sau đó lại không tìm được cô, anh đã vô cùng căng thẳng.

Anh chờ đợi lâu như vậy, mới có thể chính thức có được cô. Kiều Trác Phàm thực sự vô cùng lo lắng, sợ chỉ vì một sai lầm nhỏ như vậy, Tiểu Bão Bối sẽ biến mất khỏi thế giới của anh.

May mắn là ông trời vẫn còn thương xót anh.

Vào lúc anh không tìm được cô, chạy đôn chạy đáo khắp nơi, thì chiếc thẻ bảo mật kia đã phát huy tác dụng. Bây giờ, Kiều Trác Phàm càng khẳng định lúc trước đưa thẻ cho Tiểu Bão Bối là một quyết định vô cùng sáng suốt. Ít nhất vào lúc anh sốt ruột đi tìm cô khắp nơi như người điên, thì cái thẻ bảo mật này đã giúp anh tìm được Tiểu Bão Bối.

Còn như mới vừa rồi Tiểu Bảo Bối đến cùng đã tiêu hết bao nhiêu tiền, Kiều Trác Phàm cũng không muốn quan tâm tới.

Tiền đối với Kiều Trác Phàm anh mà nói, cùng lắm chỉ là một con số. Chỉ cần Tiểu Bảo Bối chịu ngoan ngoãn ở bên cạnh của anh, anh mới không thèm quan tâm tới mấy thứ đó.

Cảm nhận được cô nhóc ở trong lòng đang giãy giụa, Kiều Trác Phàm lại càng ôm chặt cái đầu nhỏ của cô vào trong lòng mình hơn.

Giống như chỉ có làm như vậy thì mới có thể dẹp bỏ đi sự lo lắng bất an ở trong lòng của anh.

“Cục cưng, đừng nóng giận!” Người đàn ông thì thầm, hết sức mê người.

Tiểu Bảo Bối ở trong lòng của anh giãy giụa được một lúc, rồi mới yên lặng lại.

Cũng đúng, hôm nay đi dạo mất nửa ngày, cô đã sớm mệt muốn chết rồi.

Nhưng mà mặc dù cơ thể không phản kháng nữa, nhưng mà cái miệng nhỏ nhất định không chịu mở ra.

Cho dù Kiều đại thiếu có ôm chặt cô vào trong lòng, cô cũng hiểu rõ lúc này nhất định Kiều Trác Phàm sẽ không chịu buông cô ra, nên cô chỉ nói: “Anh buông tay, bây giờ em không muốn quan tâm tới anh chút nào cả!”

“Cục cưng, cái vết son môi kia anh có thể giải thích. Đừng nóng giận, hử?” Chữ cuối cùng kia, âm điệu kia nâng cao lên. Trong lúc vô tình, lại khiến cho người ta cảm nhận được sự cưng chiều vô hạn của anh.

Cô gái nhỏ ở trong lòng của anh vốn thỉnh thoảng vẫn còn đang giãy giụa, sau khi nghe thấy như vậy thì cũng bình tĩnh trở lại.

Anh nói là anh sẽ giải thích.

Mặc dù ngửi thấy mùi nước hoa ở trên người của anh, trong lòng vẫn có chút buồn bực. Nhưng mà không biết tại sao, giờ phút này Tiểu Bảo Bối lại lựa chọn tin tưởng anh.

Cảm nhận được người phụ nữ ở trong lòng không còn giãy giụa nữa, cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng buông lỏng cô ra. Nhưng mà tay của anh vẫn trực tiếp cầm lấy tay của cô, giống như là sợ đột nhiên cô lại đổi ý vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Cảm Giác Tồn Tại Của Tiểu Bảo Bối (1)

Sau đó Kiều Trác Phàm mới chú ý tới sự tồn tại của ông chủ béo kia.

Mà nhìn thấy Kiều Trác Phàm nhìn mình chằm chằm, ông chủ béo kia vội vàng tiến lên, đưa danh thiếp của mình ra: “Chào ngài, tôi là người phụ trách cửa hàng châu báu trong trung tâm thương mại Lăng Thị . . .”

Giống như coi Kiều Trác Phàm là một khách hàng lớn vậy, cho nên muốn giao thiệp thật tốt.

Nhưng mà đối mặt với vẻ xu nịnh của ông ta, Kiều Trác Phàm chỉ lạnh nhạt trả lời một câu: “Chào ông!” Táo đỏ le^e quỳ do^mn.

Sau khi nhận lấy danh thiếp của ông ta, anh tùy tiện nhét vào trong túi xách của mình.

“Là như vậy, tiểu thư Tiểu . . .” Người kia đang định nói gì đó với Kiều Trác Phàm, nhưng mà lúc này lại bị Kiều Trác Phàm cắt ngang: “Cô ấy là phụ nhân của tôi!”

Nói xong những lời này, tay của anh vừa rồi còn nắm lấy tay của Tiểu Bảo Bối, bây giờ đổi thành đặt lên eo nhỏ của cô.

Động tác như vậy thể hiện quyền độc chiếm công khai của Kiều Trác Phàm anh.

“Thì ra là phụ nhân của ngài sao! Tôi còn tưởng rằng . . .” Nói thật ra, vừa rồi Tiểu Bảo Bối đi tới mua đồ trong cửa hàng, nhìn rất ngây thơ, không hề nhìn ra là người đã có chồng chút nào.

Tiếp đó, bây giờ Kiều Trác Phàm lại chạy tới, vừa nhìn cũng biết có một chút chênh lệch về độ tuổi với Tiểu Bảo Bối. Còn nữa, Kiều Trác Phàm lộ ra sự cưng chiều đối với Tiểu Bảo Bối, có chút giống như đối xử với tình nhân gì gì đó.

Đương nhiên, mặc dù hành động giữa bọn họ trong lúc vô tình cũng đã tuyên cáo điều gì đó, nhưng mà xuất phát từ sự tôn trọng đối với Tiểu Bảo Bối, nên ông ta xưng hô với Tiểu Bảo Bối là ‘tiểu thư Tiểu’. Xưng hô như vậy bình thường rất ít khi gặp sai lầm.

Nhưng ông ta không ngờ được, người đàn ông này lại không thể chờ được mà tuyên cáo mối quan hệ của hai người bọn họ.

“Phu nhân của ngài vừa rồi có mua một ít đồ trong cửa hàng của chúng tôi!” Cảm thấy Kiều Trác Phàm mới chính là người chính thức có được tấm thẻ bảo mật kia, chủ cửa hàng cảm thấy có một số việc phải nói với anh một tiếng mới được.

Nhưng ai ngờ, lúc Kiều Trác Phàm nghe ông ta nói lời này, thì mắt cũng không thèm chớp lấy một cái mà trực tiếp nói: “Các người đem những món đồ này tới địa chỉ ở trên đây! Còn cô ấy, tôi tự mình đưa về là được!”

Nói xong lời này, Kiều Trác Phàm trực tiếp kéo Tiểu Bảo Bối đi về chiếc xe Hummer vàng của mình.

Còn hai người đằng sau, đến cùng là có vẻ mặt gì, anh cũng không thèm nhìn đến . . .

- - Đường phân cách - -

Lúc Quý Xuyên trở lại nhà trọ một lần nữa, thì liền nghe thấy tiếng nước chảy ào ào ở trong phòng vệ sinh.

Vốn còn tưởng rằng vòi nước trong nhà vệ sinh chưa khóa kỹ lại, đang định đi về phía đó, thì trong lúc vô tình chú ý tới vết máu hôm đó Tiểu Huyền lưu lại đã không còn nữa.

Bởi vì rất phiền chán đối với hành động bức hôn của Tiểu Vi, cho nên gian phòng này càng lúc càng khiến cho anh ta có những kỷ niệm không hay, mỗi lần về lại đây anh ta luôn cảm thấy đè nén. Cho nên từ ngày Tiểu Vi rời khỏi kia, Quý Xuyên cũng không trở lại căn phòng này nữa.

Mấy ngày nay, anh ta đều ở lại tập đoàn Tiểu Thị. Nhưng mà khuya ngày hôm nay có một cuộc xã giao quan trọng.

Bộ tây trang ở trên người của anh ta đoán chừng là không được. Ngoại trừ bên ngoài hơi nhẵn một chút ra, Quý Xuyên còn nghĩ thấy trên bộ tây trang này nồng nặc mùi thuốc lá.

Cuối cùng anh ta quyết định trước khi đi xã giao, trở về chỗ này lấy hai bộ quần áo, chỉ là không ngờ được . . .

Không ngờ được lại đụng phải Tiểu Huyền lần nữa ở chỗ này.

Vốn Quý Xuyên muốn nhân lúc không có ai phát hiện ra mình trở về thu dọn quần áo xong liền rời đi. Ai ngờ được lúc này Tiểu Huyền lại đi ra từ trong nhà vệ sinh.

Nhìn thấy người đàn ông đứng ở bên cạnh tủ, Tiểu Huyền sững sờ.

Mà lúc Quý Xuyên nhìn thấy cô ta, sắc mặt cũng có chút kỳ cục.

Bởi vì so với trước lúc bị thương hình như Tiểu Huyền gầy hơn một chút. Chiếc áo lông dài màu mận đỏ kia mặc ở trên người cô nhìn có chút rộng thùng thình.

Đối với việc Tiểu Huyền bị thương lần trước, Quý Xuyên cũng có chút tự trách. Mặc dù bây giờ anh ta không thích Tiểu Huyền, nhưng mà cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới chuyện khiến cho cô ta chết.

Nhưng mà nghĩ tới chuyện cô ta lại có thể ti tiện tới mức dùng vết thương đó để uy hiếp anh ta cử hành hôn lễ với cô ta, điều này khiến cho chút áy náy cuối cùng kia cũng biến mất không chút tung tích.

“Cô không ở lại bệnh viện, trở về làm cái gì?” Vừa nói ra khỏi miệng, Quý Xuyên cũng cảm thấy lời lẽ của mình quá sắc bén.

“Miệng vết thương của em đã khỏi rồi. Bác sĩ nói bây giờ chỉ cần tĩnh dưỡng ở nhà là được!” Dường như bởi vì lần bị thương này, nên tính tình của Tiểu Huyền dịu dàng đi không ít.

Ngay cả cô ta cũng cảm thấy trong lời nói của anh ta không có thiện chí, nhưng mà khóe miệng của cô ta vẫn khẽ cong, sau đó ngồi xuống giường.

Nhìn anh ta thu dọn mấy bộ tây trang, cô ta cũng biết đại khái là anh ta muốn tới phòng làm việc ở.

Nghĩ tới chuyện bọn họ đã từng thân mật ở trên chiếc giường này, bây giờ người đàn ông này lại chỉ hận không thể trốn thật xa khỏi cô ta, Tiểu Huyền chỉ cảm thấy thật buồn cười. Nhưng mà cô ta vẫn cảm những bộ quần áo mà anh ta tùy ý ném lên trên giường, gấp gọn từng món lại.

“Tây trang không thể ném tùy tiện như vậy được, nếu không thì rất dễ bị nhăn! Còn nữa sáo sơ mi cũng không thể quăng như vậy, nếu không sẽ . . .” Tiểu Huyền ở bên cạnh vừa lăm bắm vừa xếp quần áo lại. Nhìn cô ta như vậy, cực kỳ giống như người vợ đang gấp quần áo cho chồng đi công tác xa.

Nhưng mà một màn này, cũng vẫn không thể khiến cho Quý Xuyên nhớ lại những kỷ niệm tốt đẹp trước kia của hai người bọn họ được. Nhìn thấy Tiểu Huyền giống như một người vợ hiền lành gấp quần áo giúp anh ta, anh ta chỉ cảm thấy con tức giận xông lên trên đỉnh đầu. Đột nhiên, anh ta xông tới, đem những bộ quần áo mà Tiểu Huyền gấp gọn gàng lại rồi, hung hăng ném xuống dưới đất.

Quần áo rơi là tả đầy dưới đất, cũng tuyên bố những hành động mà Tiểu Huyền làm trước đó đều phí sức.

“Cô có thể đừng dối trá như vậy không?” Sau khi đem tất cả ném xuống dưới đất, Quý Xuyên gân giọng lên hét với Tiểu Huyền.

Cuộc sống như vậy anh ta thực sự rất chán ghét, cũng cô cùng oán hận.

“Em dối trá? Em dối trá như thế nào? Giúp anh gấp mấy bộ quần áo, điều này được coi là dối trá sao?” Lúc Tiểu Huyền nói những lời này, cũng không nhìn về phía Quý Xuyên. Ánh mắt của cô ta nhìn về phía mà hôm trước Quý Xuyên đã đẩy ngã cô ta.

Lúc trở về, cô ta phát hiện ra vết máu của mình vẫn chưa có người nào dọn dẹp, cả căn phòng đều tràn ngập mùi máu tanh. Cuối cùng, cô ta tự mình ra tay, quét dọn một lúc.

Mùi máu tanh kia cuối cùng cũng không còn nữa. Nhưng mà bởi vì lúc trước vết máu kia không được xử lý một thời gian dài, cho nên đã lưu lại dấu vết ở trên ngăn tủ màu trắng kia, ngoại trừ những vết màu đỏ có thể lau đi được, thì bây giờ trên ngăn tủ màu trắng bị dính máu kia vẫn còn lưu lại một vết màu vàng vàng. . .

Tiểu Huyền cảm giác, ngăn tủ màu trắng này cũng giống như cuộc hôn nhân của cô và Quý Xuyên. Mặc dù bây giờ bọn họ còn có thể đứng chung một chỗ, mặc dù bọn họ sẽ nhanh chóng cử hành hôn lễ, nhưng mà tất cả những việc mà Quý Xuyên làm với cô trước kia, cũng giống như vết máu này, sau khi dọn dẹp đi, vẫn còn để lại dấu vết, vĩnh viễn không thể xóa sạch đi được. . .

“Cô không dối trá? Vậy ngược lại cô nói một chút thử xem, lợi dụng những vết thương kia buộc tôi phải tổ chức hôn lễ với cô, không tính là dối trá thì là cái gì? Còn nữa, thủ đoạn cạnh tranh với Lăng Thị lúc trước không phải là cô dạy tôi hay sao? Nhưng mà bây giờ cô lại lợi dụng điều này để buộc tôi kết hôn với cô, đây không phải là dối trá thì là cái gì?”

Editor: Táo đồ phở núi

Tình cảm của bọn họ, đã sớm đã tan vỡ.

Mặc dù Tiểu Huyền vẫn luôn nghĩ không phải là như vậy, nhưng mà ở trong mắt của Quý Xuyên thì chính là như vậy.

Còn nữa, Tiểu Huyền đã biết rõ ràng là bây giờ anh ta đang muốn vặn hỏi tình cảm của Tiểu Bảo Bối. Mà anh ta cũng biết được những chuyện xấu mà Tiểu Huyền đã làm trước kia. Hai người biết rõ được chuyện xấu của nhau như vậy, còn có thể ở bên cạnh nhau hay sao?

Điều quan trọng nhất chính là ngày hôm đó Tiểu Huyền còn bị anh ta làm cho bị thương. Theo lý thuyết, hẳn là bây giờ Tiểu Huyền phải hận không thể ly hôn cùng với anh ta mới đúng chứ.

Nhưng ai ngờ, xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy mà vẫn còn muốn tổ chức hôn lễ! Trước mắt Quý Xuyên chỉ cảm thấy mình giống như là con rối bị mẹ con Tiểu Vi lấy ra chơi đùa. di@een*dyan(lee^qu.donnn).

“Quý Xuyên, nếu như trong mắt anh đã là như vậy, thì em cũng không còn gì để nói. Ngày mười lăm tháng này, chính là ngày tổ chức hôn lễ của chúng ta. Lễ phục gì gì đó cũng đã được đặt xong hết rồi. Đến lúc đó, chỉ cần anh mặc lên, rồi đi cùng em vào lễ đường là được!” Tiểu Huyền thấy Quý Xuyên gầm thét lên với mình như vậy, sắc mặt cũng tái nhợt đi, khóe miệng cũng có chút cứng ngắc. Nhưng mà không chế cảm xúc của mình ở trước mặt người khác chính là sở trường của cô ta.

Cho nên, cô ta nhanh chóng khôi phục lại bộ dạng cười nhẹ nhàng như lúc trước. Lúc nói ra những lời kia, cũng không nhìn ra được tâm tình phập phồng gì nữa cả.

Nhưng mà những lời nói này lại khiến cho sắc mặt của Quý Xuyên rất là khó coi.

Anh ta không ngờ được, bản thân mình đã nói những lời tuyệt tình như vậy mà Tiểu Huyền vẫn còn giữ ý định kết hôn với anh ta.

Lúc này, Quý Xuyên bắt đầu nghi ngờ động cơ mà Tiểu Huyền muốn tổ chức hôn lễ với anh ta.

“Đồ điên! Cô và mẹ cô đều giống như nhau, đều là đồ điên hết...”

Quý Xuyên phát hiện, bản thân mình không muốn nán lại căn phòng này thêm một giây một phút nào nữa. Cầm lấy túi hành lý mà lúc trở về anh ta có cầm theo, anh ta mở tủ quần áo ra, lấy một phần lớn quần áo ở trong đó nhét vào bên trong túi hành lý, sau đó xách một túi to xoay người rời đi.

Thật sự thì có thể nói là đến cùng vội vàng mà rời đi cũng vội vàng!

Mà trong cả quá trình này, Tiểu Huyền vẫn luôn nhìn chăm chăm vào bóng lưng của anh ta, im lặng không nói tiếng nào. di@een*dyan(lee^qu.donnn).

Cho tới khi cửa nhà trọ vang lên tiếng đóng cửa, cô ta mới hồi phục lại tinh thần.

Nhìn lướt qua tủ quần áo rồi bởi vì Quý Xuyên vừa mới lấy, ở trên mặt đất cũng có mấy cái quần áo rơi là tả, cuối cùng ánh mắt của cô ta nhìn tới cái ngăn tủ màu trắng kia.

Cũng chính là chỗ mà ngày hôm đó Quý Xuyên đã đẩy cô ngã vào đó.

Trên đó vẫn còn lưu lại vết máu của cô...

Quý Xuyên không yêu cô, từ hôm đó cô đã hiểu rõ. Nếu không thì vào lúc cô khó chịu như vậy, anh ta sẽ không rời đi một cách dứt khoát như vậy.

Nhìn dấu vết lưu lại ở trên ngăn tủ, nó cũng giống như vết thương lưu lại ở trong lòng của cô. Dường như vĩnh viễn không thể nào xóa nhòa đi được.

Thực ra, đến giờ phút này Tiểu Huyền cũng không biết là đến cùng thì mình đang kiên trì vì cái gì.

Nhưng mà không biết tại sao, cô không thể nào buông tay được...

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, kêu thêm bánh pút-đing cho em!” Trong một nhà hàng cao cấp nào đó, Tiểu Bảo Bối đang ăn hết sức vui vẻ, trên miệng của cô còn dính một hạt cơm. Nhưng mà cô lại hoàn toàn không biết gì cả. Bởi vì cô còn đang hưng phấn cầm lấy cái muỗng, giễu võ dương oai đối với Kiều Trác Phàm.

Hôm nay sau khi đi dạo phố với Nhạc Dương xong, cô rất đói bụng.

Cô đã ăn một chén cơm trắng, Kiều Trác Phàm cũng gấp cho cô một chén đồ ăn đầy, nhưng mà còn chưa ăn hết những thứ này, cô đã bắt đầu kêu gào lên.

Nhưng mà đây là nhà hàng bán đồ ăn Trung Quốc, rất ít người gọi bánh pút-đing ở đây. Die enda anl eequ uyd onn.

Lúc này, nhân viên phục vụ nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm, vẻ mặt bối rối.

Thực ra thì cô ta hy vọng Kiều Trác Phàm sẽ mở miệng nói một câu, khuyên cô gái mà anh đã dẫn tới đây.

Dù sao thì người là anh đưa tới, anh sẽ phải khuyên nhủ mới đúng.

Nhưng mà sau khi Kiều Trác Phàm nghe thấy lời nói của cô, khoe miệng khế cong lên, sau đó liền mở miệng: “Đi chuẩn bị cho cô ấy một cái bánh pút-đing đi, thêm nhiều caramel một chút!”

Trong khoảng thời gian sống cùng Tiểu Bảo Bối, anh cũng đã hiểu đại khái thói quen sinh hoạt của cô nhóc này. Ví dụ như bánh pút-đing thì nhất định phải thêm nhiều caramel, cà phê thì phải bỏ nhiều sữa, trái cây thì phải bỏ thêm nhiều nước sốt!

Ngay cả mắt cũng không thèm ngước lên, sau khi Kiều Trác Phàm giúp Tiểu Bảo Bối gọi bánh pút-đing xong, thì bắt đầu lấy khăn giấy ở bên cạnh, đưa lên lau miệng cho Tiểu Bảo Bối. Vừa lau anh vừa nói: “Nhìn em ăn kia, cái miệng sắp thành con mèo rồi!”

Mặc dù giống như một câu trách mắng, nhưng mà giọng điệu của người đàn ông đầy vẻ cưng chiều.

“Lau xong rồi thì mau tránh sang một bên, đừng cản trở em ăn!” Tiểu Bảo Bối bị cái khăn giấy màu trắng lau lên miệng, có chút ai oán tránh né. Mà khiến cho người ta không biết phải làm sao đó chính là cô nhóc này lại có thể oán trách Kiều Trác Phàm không đúng...

Một câu nói kia thực sự khiến cho nhân viên phục vụ này cảm thấy nhìn như thế là đủ rồi. Die enda anl eequ uyd onn.

Mặc dù từ lúc người đàn ông này bước vào cửa, trên mặt không có bao nhiêu thay đổi. Nhưng mà nhân viên phục vụ cũng là người biết quan sát, nên cảm thấy người đàn ông này tuyệt đối không phải là người dễ chịu gì.

Nhưng mà bây giờ người phụ nữ này hưởng thụ sự cưng chiều của người đàn ông này không nói, vậy mà còn bắt đầu oán trách.

Ý sùng mà kiêu!

Điều này chính là đang nói Tiểu Bảo Bối!

Nhưng mà càng khiến cho người ta không ngờ được chính là, người đàn ông này bị oán trách như vậy xong vậy mà tâm tình vẫn còn rất vui vẻ.

Điều này khiến cho nhân viên phục vụ cảm thấy có chút không thể tin được!

“Kiều Trác Phàm, tại sao cô ta không đi lấy bánh pút - đing cho em mà lại nhìn chăm chăm vào chúng ta như vậy?” Ngay lúc nhân viên phục vụ vẫn nhìn chăm chăm vào một màn này, thì không ngờ Tiểu Bảo Bối lại trực tiếp hỏi ra như vậy.

Ngay lập tức nhân viên phục vụ có chút lúng túng.

“Tôi đi ngay đây...” Sau khi bỏ lại một câu như vậy nhân viên phục vụ ôm lấy thực đơn rồi khỏi. Bây giờ cô muốn nhanh chóng đi thương lượng với đầu bếp làm sao để làm một cái bánh pút-đing đây!

Nhìn thấy nhân viên phục vụ chạy trời chết, người phụ nữ nào đó thu hồi ánh mắt giao hoạt của mình, tiếp tục ăn cơm.

Hừ hừ...

Đừng tưởng là cô không biết gì, vừa rồi nhân viên phục vụ kia vẫn nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm, bộ dạng hận không thể trực tiếp nhào lên ăn Kiều Trác Phàm luôn. Die nd da nl e q uydo n.

Tiểu Bảo Bối cảm giác được quyền sở hữu của mình bị xâm phạm, cho nên mới đột nhiên nói ra những lời kia, cố ý đẩy nhân viên phục vụ kia đi.

Trước mắt Tiểu Bảo Bối đang đắm chìm trong sự vui sướng vì đã bảo vệ được lãnh địa thuộc quyền sở hữu của mình, mà không hề ý thức được rằng vì sao chỉ một ánh mắt của nhân viên phục vụ lại khiến cho cô tức giận như vậy.

Mà Kiều Trác Phàm vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt giao hoạt kia của cô, khóe môi khẽ cong lên: “Nhóc con xấu xa!”

Rõ ràng là cô muốn đẩy nhân viên phục vụ của nhà hàng kia đi, vậy mà còn thể hiện ra vẻ vô tội như vậy!

Đột nhiên, Kiều Trác Phàm cũng ý thức được, tâm tư của Tiểu Bảo Bối còn tinh tế hơn sự tưởng tượng của anh...

Chẳng lẽ bình thường cô ngốc nghếch như vậy, là cố ý làm ra như vậy sao?

“Ai bảo cô ta cứ nhìn chăm chăm vào anh làm gì? Không biết xấu hổ!” Tiểu Bảo Bối giống như là một con chó con tuyên bố quyền chiếm hữu của mình, trừng mắt nghiêng răng nói. Die nd da nl e q uydo n.

Mà Kiều Trác Phàm bị bộ dạng này của cô chọc cho cười không nín được.

Bởi vì anh phát hiện cho dù là Tiểu Bảo Bối ngốc thật hay là giả vờ ngốc thì anh vẫn yêu cô tới tận xương tủy!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Cảm Giác Tồn Tại Của Tiểu Bảo Bối (2)

“Cục cụng, ăn món này nhiều một chút!” Nhìn thấy cô nhóc này gặm đùi gà, Kiều Trác Phàm vội vàng gấp một chút đồ ăn vào trong chén của cô.

Mà Tiểu Bảo Bối nhìn chăm chăm vào món ăn xanh mơn mẫm kia lại cảm thấy không có chút hứng thú nào cả.

“Kiều Trác Phàm, cái này anh tự giữ lại mà ăn đi. Em ăn mấy thứ bên này là được rồi!” Nói xong cô định gấp những thứ ở trong chén mình vào trong chén của anh.

“Ăn nhiều rau xanh rất có lợi cho cơ thể!” Trước kia anh cũng không chú ý lắm về chuyện ăn uống lắm, bình thường bận rộn cả ngày nên ba bữa trong ngày cũng không quan tâm.

Nhưng mà kể từ lúc sống chung với Tiểu Bảo Bối, anh lại càng suy tính kỹ lưỡng về phương diện này.

Nếu như ăn món gì có lợi cho thân thể của Tiểu Bảo Bối, thì giờ cơm vừa đến anh cảm thấy nên dẫn Tiểu Bảo Bối đi nhà hàng ăn cơm, đỡ phải để cho cô nhóc này bị đói bụng.

“Em có bánh pút-đing, anh không có bánh pút-đing. Anh phải ăn nhiều hơn...” Lúc Tiểu Bảo Bối đang lấy một đồng cơ buồn cười thì từ xa vang lên tiếng giày cao gót đang đi lại chỗ này.

Mới đầu tiếng vang này chỉ khiến cho người ta thấy phản cảm

Nhưng mà ngay sau đó chủ nhân của tiếng giày cao gót này đi tới trước mặt của bọn họ, thì dừng lại.

Đến chỗ này, Tiểu Bảo Bối cũng không ngờ là sẽ gặp được người quen. Cô chỉ lo bỏ cái đùi gà vào trong miệng của mình mà gặm. Còn Kiều Trác Phàm thì sao, cũng chỉ lặng lẽ nhìn bộ dạng gặm đùi gà của Tiểu Bảo Bối. Tóm lại, cho dù Tiểu Bảo Bối có làm gì đi nữa thì trong mắt của anh vĩnh viễn đều là thiên sứ, anh nhìn như thế nào cũng không cảm thấy đủ.

Nhưng mà vừa lúc đó, chủ nhân của tiếng giày cao gót mở miệng, câu đầu tiên khiến cho hai người đang ngồi trên bàn ăn cùng nhúm mày.

“Kiều, không ngờ lại gặp anh ở chỗ này, quả thật là khiến cho người ta vui vẻ!”

Giọng nói kia, dịu dàng, ôn ạp. Nhưng mà có đôi chút ra vẻ ngờ vực.

Mà lúc này, Tiểu Bảo Bối đang nhét trọn cái đùi gà vào trong miệng, bắt đầu nhìn từ phía dưới nhìn lên.

Đó là một đôi giày cao gót màu xanh ngọc. Cũng nhỏ nhỏ xinh xinh. Nhưng mà lại rất cao, cao khoảng chừng mười mấy centimet.

Nghe nói đi đôi giày cao gót như vậy mới là đẹp mắt nhất.

Không sai, quả thực là như vậy.

Bởi vì Tiểu Bảo Bối chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy đôi chân mảnh khảnh của người phụ nữ này, đôi chân nhìn rất đẹp, giống như của những diễn viên người mẫu xuất hiện trong quảng cáo vậy.

Nhất là khi nhìn đến làn váy dài giữa hai đùi kia, nhìn một cái liền khiến cho người ta cảm thấy có *.

Nhưng mà lúc Tiểu Bảo Bối vẫn chưa hoàn toàn nhìn hết người này, thì người này đã tùy tiện ngồi ở vị trí bên cạnh Kiều Trác Phàm...

“Kiều, không phải nói là hôm nay sẽ đi qua tìm em sao? Em đợi anh rất lâu mà không thấy anh đến, hơi đói bụng chỉ có thể tự mình đi ra ngoài ăn cơm. Không ngờ còn có thể gặp anh ở đây...”

Người phụ nữ kia có một mái tóc dài rất xinh đẹp, mái tóc đen xõa xuống như thác nước. Làn da cũng thuộc loại trắng nõn như muốn phát sáng. Ngũ quan của cô ta cũng không có gì vượt trội nhưng mà bởi vì có làn da trắng nên nhìn cũng xinh đẹp giống như một tiên nữ hạ phàm.

Ngồi xuống bên cạnh Kiều Trác Phàm thì tạo thành một tổ hợp trai xinh gái đẹp vô cùng chói mắt.

Bởi vì phát hiện ra điều này nên trong lòng của Tiểu Bảo Bối buồn bực, cảm giác giống như trong lòng đang có một cây đuốc nhen nhóm lên.

Sau đó người này rất tự nhiên ra hiệu với nhân viên phục vụ ở cách đó không xa.

Tiểu Bảo Bối nhìn không hiểu động tác kia có ý gì, nhưng hẳn là kêu cảm chén đĩa các loại tới.

Sau khi làm những thứ này xong, người phụ nữ kia mới nói với Kiều Trác Phàm: “Anh không để ý việc em và anh dùng cơm cùng với nhau chứ, Kiều...”

Lại là giọng nữ ông ọ, chỉ nghe thôi đã khiến cho người ta nổi da gà hết lên.

Mà Tiểu Bảo Bối cảm thấy người này thật sự đúng là loại người không biết xấu hổ.

Bạn thử nghĩ mà xem, bạn cũng gọi người đưa chén đĩa tới rồi, lại đi hỏi những thứ này. Người bình thường đoán chừng là sẽ không từ chối.

Nhưng mà người phụ nữ này làm xong những chuyện này rồi, lại không có bất kỳ cảm giác áy náy nào. Lúc nhân viên phục vụ đưa chén đĩa lên, cô ta làm ra vẻ như mình là nữ chính vậy, trực tiếp bung chén lên, bắt đầu xới cơm và thức ăn vào trong chén của mình.

Thực ra lúc Tiểu Bảo Bối chứng kiến chuyện này, Tiểu Bảo Bối còn oán trách ở trong lòng, người phụ nữ này cũng thật là, chỉ gấp đồ ăn vào trong chén của mình, mà không gấp đồ ăn cho người khác. Nhưng mà nghĩ lại, cô thực sự muốn nhìn thấy người phụ nữ này gấp đồ ăn cho Kiều Trác Phàm sao?

Câu trả lời rất rõ ràng là không. Vừa rồi chỉ nhìn thấy nhân viên phục vụ kia nhìn Kiều Trác Phàm một chút thôi, cô đã tức một bụng rồi.

Nếu như thật sự để cô nhìn thấy người phụ nữ này gấp đồ ăn cho Kiều Trác Phàm vậy thì sẽ như thế nào nữa.

Trong nháy mắt, trong lòng của cô cũng đỡ bực hơn một chút. Nhưng mà có lẽ Tiểu Bảo Bối không biết rằng, Kiều Trác Phàm người này có bệnh thích sạch sẽ.

Từ trước tới giờ anh sẽ không ăn đồ ăn mà người khác gấp cho anh. Chỉ cần có người nào đó chạm đĩa vào, thì anh sẽ không đụng tới nữa. Diên ndk dan/le eequh ydo nnn.

Cũng chính bởi vì điều này nên những người quen biết với anh đều biết bệnh này của anh. Cho nên bọn họ sẽ không tự đi tìm mất mặt.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại không biết, đó là bởi vì ở trước mặt của cô, Kiều Trác Phàm cũng sẽ ăn những đồ ăn mà cô gấp cho. Ngay cả bánh pút-đing mới ăn được một nửa, lúc cô không muốn ăn nữa, cũng sẽ đưa cho anh. Mà Kiều Trác Phàm mặc dù nhúu mảy lại nhưng mà cuối cùng vẫn ăn.

Cũng chính bởi vì điều này cho nên Tiểu Bảo Bối mới không biết được thói xấu kia của Kiều Trác Phàm.

“Kiều, anh thích ăn món này mà. Nào, em để lại chỗ của anh! À đúng rồi, còn có cái này...”

Lúc Tiểu Bảo Bối nhìn chăm chăm vào người phụ nữ kia, thì cô ta lại bắt đầu lấy mấy món đồ ăn ở trước mặt của cô đi.

Cô ta đem mấy món ăn mà Kiều Trác Phàm thích, dời tới trước mặt của Kiều Trác Phàm.

Xem ra, cô ta rất hiểu thói quen của Kiều Trác Phàm.

Bởi vì sau khi gọi những món ăn này, Tiểu Bảo Bối cũng phát hiện ra Kiều Trác Phàm sẽ ăn thêm một chút.

Nhưng mà có khả năng cô ta không biết, món măng nấu đông kia, thực ra là Tiểu Bảo Bối gọi.

Mà bây giờ, cô vẫn chưa được ăn miếng nào, đã bị người ta đưa ra xa rồi..

Đôi mắt của Tiểu Bảo Bối trông mong nhìn qua đĩa thức ăn kia, nhưng mà hình như người phụ nữ kia căn bản không phát hiện ra điều này.

Mà Tiểu Bảo Bối cũng lập tức ý thức được, từ lúc người phụ nữ này xuất hiện tới giờ vẫn chưa chào hỏi Tiểu Bảo Bối cô..

Cô ta vẫn luôn nói này nói kia với Kiều Trác Phàm, nhưng mà ngược lại lại không hề có cảm giác với sự tồn tại của Tiểu Bảo Bối cô...

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm dường như chấp nhận cách tồn tại của người phụ nữ này, Tiểu Bảo Bối hết sức tức giận.

Nghe những lời mà người phụ nữ này vừa mới nói, nói cách khác người phụ nữ này chính là người phụ nữ lưu lại vết son môi ở trên ngực áo của Kiều Trác Phàm?

Còn nữa, Tiểu Bảo Bối cũng vừa mới ngửi thấy mùi nước hoa vị ngọt của người phụ nữ này giống như mùi nước hoa ở trên áo sơ mi của Kiều Trác Phàm..

Đột nhiên, Tiểu Bảo Bối cảm giác giống như mình vừa ăn phải con ruồi vậy.

Thì ra người phụ nữ này chính là ‘tiểu tam’ mà Kiều Trác Phàm nuôi dưỡng ở bên ngoài.

Hừ hừ...

Tiểu Bảo Bối cảm giác lửa giận đốt tới móng của cô rồi!

Ngay cả thức ăn cũng trực tiếp dôi tới chỗ bên kia của Kiều Trác Phàm phải không?

Muốn dùng cái này để tranh công, nói là cô ta chuẩn bị cho Kiều Trác Phàm?

Được rồi, Tiểu Bảo Bối cứ khiến cho bọn họ không được như ý đây...

Nghĩ tới đây, Tiểu Bảo Bối vội vàng bỏ lại cái đùi gà của mình, cầm lấy chiếc đĩa chuẩn bị gấp món măng nấu đông.

Nhưng mà ngay lúc đôi đĩa của Tiểu Bảo Bối sắp chạm vào đĩa măng nấu đông kia, thì đột nhiên xuất hiện một đôi đĩa, ngăn cản cô ở giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 222: Cảm Giác Tồn Tại Của Tiểu Bảo Bối (3)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu liền phát hiện người phụ nữ này đang nhìn mình chằm chằm.

Đáy mắt kia tràn đầy vẻ khinh thường và tức giận.

Hiển nhiên, trước đó không phải cô ta không có phát hiện ra sự tồn tại của Tiểu Bảo Bối cô mà chính là cố ý xem thường sự tồn tại của cô!

“Cô làm sao vậy? Tôi muốn ăn món này!” Bên trong thực đơn này, không có món nào cô không thể ăn, mà chỉ có món cô không muốn ăn thôi.

“Cô muốn ăn thì sẽ dùng đĩa chung để gấp! Ai dạy cô cách ăn như vậy? Không có giáo dục!” Thực ra thì người phụ nữ kia chỉ bảo vệ món ăn mà Kiều Trác Phàm thích ăn theo bản năng.

Phải biết là thức ăn chỉ cần người khác thoáng chạm vào một chút thì Kiều Trác Phàm tuyệt đối sẽ không đụng tới nữa. Hơn nữa, cho dù có gọi món ăn đó lại một lần nữa, thì Kiều Trác Phàm cũng chưa chắc đã đụng tới.

Nói cho cùng thì chính bởi vì thói xấu của Kiều Trác Phàm nên mới khiến cho trò khôi hài này phát sinh.

Nhưng mà cô ta lại không hề biết rằng, một câu nói kia của cô ta đã chạm phải vết thương trí mệnh của Tiểu Bảo Bối..

Không có giáo dục...

Mấy chữ, lại khơi gọi lên ký ức mới trước đây của Tiểu Bảo Bối.

Khi đó mẹ của cô rời đi. Cô đuổi theo chạy ra ngoài, còn bị xảy ra tai nạn xe cộ.

Die^n dan & le^ê quy/y do^mn . Ở trong bệnh viện hết một tháng.

Nhìn cha cô khổ cực chăm sóc cô, cô cũng muốn sống thật tốt, cố gắng sống sót cùng với cha của cô.

Lúc quay trở lại trường học một lần nữa, cô còn đồng ý với cha của mình sẽ không vì mẹ rời đi mà sa ngã.

Nhưng mà không biết tại sao tin tức mẹ cô bỏ đi lại bị truyền tới trường học.

Bắt đầu từ khi đó, trong trường học có không ít người nói cô là đứa nhỏ không được dạy dỗ...

Dần dần, chỉ cần cô hơi phạm sai lầm một chút, bọn họ liền nói cô không được dạy dỗ, hơn nữa đây đều là do cô không có mẹ dạy dỗ nên mới vậy!

Nhưng mà những người đâu có biết, vì để nuôi dưỡng cô thật tốt, cha của cô đã liều mạng làm việc. Vì muốn bù đắp cho việc cô không có mẹ ở bên cạnh...

Cô vẫn luôn cố gắng, hết sức kiên trì, chính là vì sợ bọn họ nói cô không tốt, không có giáo dục, từ đó sẽ khiến cho cha của cô bị người ta chỉ trích ở sau lưng...

Nhưng mà vì sao cô đã nỗ lực như vậy rồi mà vẫn có người nói cô không tốt...

Giống như bây giờ, người phụ nữ này vừa ngồi xuống không biết tốt xấu liền bắt đầu chỉ trích cô. Die^n dan & le^ê quy/y do^mn .

Nước mắt, không hề báo trước đột nhiên dâng trào lên trên hốc mắt của cô.

Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy tầm mắt của mình trở nên mờ hồ.

Mà Kiều Trác Phàm cũng phát hiện ra đột nhiên hốc mắt của Tiểu Bảo Bối đỏ ửng lên không thích hợp chút nào.

Đột nhiên, anh liền đưa tay lên gạt đi hành động ngăn cản chiếc đĩa của Tiểu Bảo Bối, nhân tiện đem đĩa măng nấu đông thả tới trước mặt của Tiểu Bảo Bối, nói: “Ăn đi. Không sao cả...”

Tiểu Bảo Bối cắn cắn môi, gắp một ít măng đưa vào trong miệng của mình.

Nhưng mà hương vị ở trong miệng của cô không phải là mùi vị của măng nấu đông nữa mà trở nên chát chát mặn mặn.

“Kiều, tại sao anh lại làm như vậy? Cách ăn không có giáo dục như vậy, không phải là điều anh rất phản đối hay sao?” Lúc Tiểu Bảo Bối ném món măng nấu đông kia, thì người phụ nữ kia lại kêu la lên với Kiều Trác Phàm.

“Không có giáo dục...”

Lại là mấy chữ này!

Nước mắt không hề báo trước tràn ra như vỡ đê, chảy từ đuôi mắt của Tiểu Bảo Bối chảy xuống... Die^n dan & le^ê quy/y do^mn .

Từng giọt nước óng ánh trong suốt, nhỏ xuống chiếc khăn trải bàn màu trắng ở trên bàn ăn, cũng thấm vào trong lòng của Kiều Trác Phàm...

“Cục cùm!” Đột nhiên cô khóc, khiến cho anh cảm thấy luống cuống. “Cục cùm, em làm sao vậy?”

Kiều Trác Phàm vội vàng đưa tay ra muốn cầm lấy bàn tay cầm đĩa của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng ai ngờ, vào lúc Kiều Trác Phàm sắp chạm vào cô thì đột nhiên cô đặt đôi đĩa lên trên bàn, trực tiếp chạy ra khỏi nhà hàng!

Một giây kia, trong lòng của Kiều Trác Phàm lại dâng lên cảm giác hoảng loạn giống như cảm giác tìm cả ngày mà không thấy cô ngày hôm nay.

“Kiều, anh chạy đi đâu vậy? Anh còn chưa ăn được miếng nào mà!” Nhìn thấy Kiều Trác Phàm muốn chạy ra đuổi theo Tiểu Bảo Bối, người phụ nữ kia giống như muốn giữ anh lại.

Nhưng mà người đàn ông đột nhiên hung hăng trợn mắt nhìn cô ta một cái.

Cái nhìn kia, cô ta nhìn thấy sự tức giận trong đồng tử của Kiều Trác Phàm. dfien ddn lie qiu doon

Cũng cái nhìn kia không khỏi khiến cho cô ta cảm thấy bị thương.

“Kiều...” Bất kể là ở trong nước hay là ở nước ngoài, người đàn ông này vẫn luôn đối xử với cô ta không tệ. Thậm chí ngày hôm qua cô ta vừa mới về nước, có chút không thoải mái không muốn phối hợp trị liệu, Kiều Trác Phàm sẽ tới bên cạnh của cô ta.

Chính bởi vì như vậy nên mấy chị em của cô ta đều nói, cô ta có hy vọng trở thành Kiều phu nhân nhất.

Mà cô ta vẫn liên tục lấy vị trí Kiều phu nhân làm mục tiêu cho bản thân.

Cho nên bất cứ chuyện gì bất lợi cho Kiều Trác Phàm, cô ta cũng sẽ ra sức ngăn cản.

Chuyện xảy ra vừa rồi, cô ta thật sự không cảm thấy mình làm sai điều gì cả.

Ai ngờ Kiều Trác Phàm lại dùng ánh mắt đó để trừng mắt nhìn cô ta...

Trong lúc nhất thời cô ta cảm thấy lạnh cả người.

“Cô chờ đó cho tôi!” Một câu nói của anh khiến cho nhiệt độ xung quanh đột nhiên hạ xuống.

Cảm giác kia, nếu như cô nhóc vừa rồi chạy đi mà xảy ra chuyện gì thì xác định là anh sẽ không tha cho cô ta. [điên điên lie qiu doon](#)

Mà sau khi bỏ lại một câu như vậy, Kiều Trác Phàm liền xoay người rời đi.

Lúc này, vừa đúng lúc bánh pút-đing mà Tiểu Bảo Bối gọi được đưa ra.

“Thưa quý khách, đây là bánh pút-đing mà ngài muốn...” Lúc nhân viên phục vụ đi lại gần, trên tay bê một cái bánh pút-đing màu vàng nhạt, phía trên có một tầng caramel mê người!

Chỉ cần nhìn thôi đã khiến cho người ta muốn ăn.

Người phụ nữ nhìn thấy cái bánh pút-đing này, chân mày lại nhíu lại.

“Đây là nhà hàng bán đồ ăn Trung Quốc, tại sao lại có thể có món này?” Thực ra thì cô ta lại cảm thấy nhà hàng này không phải chính tông.

Không ngờ được nhân viên phục vụ kia lại nói với cô: “Đây là món mà tiểu thư vừa rồi nói muốn ăn. Đầu bếp chính cũng không còn cách nào, đành phải kêu người đi sang tiệm bánh kem gần đó để mua!”

Nhân viên phục vụ giải thích một phen.

Nhưng mà cô gái tóc đen này lại nhìn chằm chằm cái bánh pút-đing ở trước mặt rồi rơi vào trầm tư...

Cục cựa?

Chẳng lẽ vừa rồi người kia chính là...

- - Đường phân cách - - [điên điên lie qiu doon](#) - -

“Nhạc Dương, em bị làm sao vậy, nhìn có vẻ như rất mệt mỏi.” Sau khi Nhạc Dương chào từ biệt Tiểu Bảo Bối đi về nhà, thì nhìn thấy Diệp Tử Hi đã đứng ở cửa chờ từ lâu rồi.

Cô vốn muốn gọi đồ ăn bên ngoài ăn xong thì lên giường ngủ, nhưng mà lại chỉ có thể bị Diệp Tử Hi dẫn tới quán cơm gần đó để ăn cơm.

Bởi vì Nhạc Dương có chút buồn ngủ, cho nên Diệp Tử Hi cũng không lái xe đi xa mà đi quán gần đó để ăn cơm.

Nhưng mà bởi vì là khu vực gần chỗ ở của Nhạc Dương, nên Diệp Tử Hi tỏ ra hơi cẩn thận một chút. Anh ta vừa ăn, thỉnh thoảng lại nhìn ngó xung quanh.

Mà Nhạc Dương thì sao?

Mặc dù rất đói bụng, nhưng mà không biết tại sao, hôm nay khi thấy vẻ mặt đó của Diệp Tử Hi...

Không, phải nói là đối với vẻ mặt có chút cuồng quýt của Diệp Tử Hi, đột nhiên cô không còn cảm giác đói bụng nữa.

Chỉ ăn mấy miếng cơm, Nhạc Dương liền đặt đũa xuống.

Nhìn thấy chén cơm của Nhạc Dương mới chỉ ăn hết có một phần ba, ánh mắt của Diệp Tử Hi tràn đầy nghi hoặc. [điên điên lie qiu doon](#)

“Không có gì, chẳng qua là đi dạo với Tiểu Bảo Bối cả ngày trời nên hơi mệt!” Lúc nói với lời này, Nhạc Dương còn lấy tay quơ quơ lên trên cổ của mình

khoe với Diệp Từ Hi, hôm nay Tiểu Bảo Bối mua cho cô một chiếc dây chuyền bạch kim.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 223: Cảm Giác Tồn Tại Của Tiểu Bảo Bối (4)

“Nhìn nè, đây là Tiểu Bảo Bối mua tặng cho em!” Dây chuyền kia cũng không phải là rất đẹp. Nhưng mà một chi tiết nhỏ trên sợi dây chuyền, có hình đầu con dê. Vừa nhìn thấy dây chuyền này, Tiểu Bảo Bối liền nói muốn mua, sau đó đưa cho cô.

Mà điều khiến cho Nhạc Dương vui vẻ, không phải là sợi dây chuyền này quý giá như thế nào, mà là tấm lòng của Tiểu Bảo Bối.

Bởi vì tên của cô là Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối thích cô, cho nên muốn mua món gì đó có liên quan tới chữ Dương.

Cho nên khi nhìn thấy sợi dây chuyền này, điều đầu tiên là nghĩ tới cô.

Một tình bạn như vậy, sao không khiến cho người ta cảm động được chứ?

Nhưng mà Nhạc Dương không thể nào ngờ được, khi mình chia sẻ niềm vui của mình với Diệp Từ Hi, thì chỉ nhận được một câu như vậy của người đàn ông này: “Đồ do Tiểu Bảo Bối mua, thì làm gì có thứ gì tốt chứ?”

Nói xong lời này, thậm chí Diệp Từ Hi còn không thèm đưa mắt nhìn sợi dây chuyền ở trên cổ của Nhạc Dương.

Có lẽ trong ấn tượng của Diệp Từ Hi, sự hiểu biết của Diệp Từ Hi đối với Tiểu Bảo Bối, vẫn còn dừng lại ở sở thích là thích đi dạo những cửa hàng ven đường, sau đó chỉ với một trăm đồng tiền, Tiểu Bảo Bối có thể mua được cả một đồng hồ.

Cho nên theo ý của anh ta, món quà mà Tiểu Bảo Bối tặng chừng chỉ là những thứ mua ở ven đường.

Mà Diệp Từ Hi vốn có thói quen lấy tiền tài và lợi ích để đánh giá mọi chuyện nên anh ta cảm thấy mấy thứ ở quán ven đường kia có giá trị gì đâu mà vui vẻ chứ?

Nhưng mà anh ta không hề biết rằng, một câu nói kia của anh ta thật sự đã khiến cho Nhạc Dương cảm thấy rất buồn.

Kể từ khi qua lại với Diệp Từ Hi, quả thực là anh ta có tặng cho Nhạc Dương mấy món đồ tốt. Ví dụ như là chiếc vòng cổ thạch anh, hay là mấy bức tranh nổi tiếng gì đó.

Nhưng mà những thứ đó có ý nghĩa như thế nào, chỉ sợ là ngay chính bản thân anh ta cũng không biết?

Có lẽ chẳng qua cảm thấy giá cả của mấy thứ này có chút thích hợp nên anh ta mới mua về mà thôi.

Tiêu một số tiền lớn khiến cho anh ta cảm thấy đó là anh ta đã đối xử tốt với người ta rồi.

Diệp Từ Hi như vậy, làm sao hiểu được tâm trạng của Nhạc Dương lúc cô nhận sợi dây chuyền này từ Tiểu Bảo Bối chứ?

Loại cảm giác này e là cả đời của Diệp Từ Hi cũng không thể cho cô được!

“Ăn nhanh lên đi, ăn xong chúng ta trở về...” Đường như Diệp Từ Hi không phát hiện ra tâm trạng của Diệp Từ Hi, anh ta tiện đà nói.

Lúc nói những lời này, ánh mắt của anh ta liên tục nhìn xung quanh bốn phía của nhà hàng.

Bộ dạng kia giống như là đang ra ngoài dùng cơm với kẻ thứ ba vậy, cảm giác giống như là sợ bị vợ bắt gặp.

Đột nhiên, Nhạc Dương phát hiện bữa ăn này của bọn họ thật sự không thú vị chút nào.

Lặng lẽ sờ lên sợi dây chuyền trên cổ của mình, đột nhiên Nhạc Dương mở miệng nói: “Em no bụng rồi, đi về trước. Anh ngồi một mình ăn từ từ nhé...”

Nói xong, Nhạc Dương thật sự cầm lấy túi xách, chuẩn bị đi ra bên ngoài.

“Nhạc Dương, em bị làm sao vậy?”

Nhìn thấy Nhạc Dương cầm lấy túi xách chuẩn bị đi, Diệp Từ Hi có chút sợ hãi.

Nói thật thì anh ta và Nhạc Dương đã ăn cơm cùng nhau vô số lần, nhưng mà chưa bao giờ Nhạc Dương đứng dậy đi trước như vậy.

Cảm giác này khiến cho Diệp Tử Hi có chút khó chịu.

“Không có gì, chẳng qua hôm nay thực sự rất mệt thôi!”

Nhạc Dương không để ý đến anh ta, nhắc chân đi ra bên ngoài đi tới chỗ để xe.

Vừa rồi lúc đi ra, bởi vì Nhạc Dương vừa lúc đang ở trên xe. Cho nên Diệp Tử Hi đã ngồi lên xe của Nhạc Dương đi tới đây, mà không tự lái xe của mình tới.

Mà lúc này Nhạc Dương chui thẳng vào trong xe của mình, khởi động động cơ định rồi đi.

Diệp Tử Hi vội vàng chạy tới bên ghế lái phụ.

Nhưng mà ngay lúc anh ta muốn mở ghế lái phụ ra thì anh ta phát hiện ra cửa xe đã bị khóa lại.

“Nhạc Dương, mau mở cửa xe ra một chút đi!” Anh ta lại vòng qua bên chỗ ghế lái của Nhạc Dương, gõ gõ lên cửa xe. Táo đỏ le^e quy do^mn.

Lúc này Nhạc Dương từ từ hạ cửa kính xe xuống.

“Nhạc Dương, em không mở cửa ghế lái phụ ra thì làm sao anh lên xe được?”

Diệp Tử Hi đứng ở bên ngoài hô lên.

Nhưng mà lúc này Nhạc Dương đã tập trung tinh thần ở phía trước xe, ngay cả một ánh mắt dư thừa cũng không dành cho Diệp Tử Hi ở bên ngoài.

“Hôm nay em rất mệt, anh tự mình bắt xe về đi!” Nói xong, Nhạc Dương đạp lên chân ga, chiếc xe liền rời khỏi chỗ đó.

Diệp Tử Hi suýt nữa không tránh ra kịp thì sẽ bị đụng vào. Cho đến khi tránh ra được mấy mét, trong lòng của anh ta vẫn còn sợ hãi.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Đột nhiên nổi nóng lên như ăn phải thuốc nổ vậy...” Diệp Tử Hi gãi gãi đầu, quả thực anh ta không hiểu được tại sao Nhạc Dương lại phản ứng như vậy.

Phải biết là lúc này anh ta đang đứng ở bên cạnh xe của Nhạc Dương. Lúc này không phải là cô cũng là muốn về nhà hay sao? Đây là lái xe, chứ không phải là đi xe đạp!

Chỉ thêm một người là Diệp Tử Hi anh thôi, sẽ mệt hơn chút nào sao?

Nhưng mà cho dù Diệp Tử Hi ở phía sau oán hận như thế nào đi nữa thì xe của Nhạc Dương cũng đã đi xa rồi...

- - Đường phân cách - -

“Cục cưng, em bị làm sao vậy?” Lúc ra khỏi nhà hàng, Kiều Trác Phàm đã đuổi kịp Tiểu Bảo Bối. Táo đỏ le^e quy do^mn.

Thực ra thì cũng không tính là đuổi kịp.

Bởi vì Tiểu Bảo Bối vừa chạy ra khỏi nhà hàng, thì đã trực tiếp ngồi xổm xuống trước cửa nhà hàng, một mình lặng lẽ rơi nước mắt.

Bộ dạng kia giống y như một con chó con bị vứt bỏ, khiến cho Kiều Trác Phàm rất đau lòng.

Vội vàng kéo cô đứng dậy, sau đó ôm cô vào trong lòng mình.

Trời đã vào thu, thời tiết ở thành phố này dần dần lạnh hơn.

Vừa rồi Tiểu Bảo Bối chạy ra cũng chỉ mặc một chiếc váy lông cừu.

Sau khi chạy ra ngoài được một lát thì cả người đều lạnh như băng. Nhưng mà hôm nay lúc đi ra khỏi nhà cô cũng không có mặc áo khoác. Bây giờ, Kiều Trác Phàm chỉ có thể ôm cô vào trong lòng mình, dùng chính thân thể của mình để sưởi ấm cho cô.

Cũng không biết là do tức giận hay là do run vì lạnh mà cả người Tiểu Bảo Bối run lên.

"Cục cưng?"

“Cục cưng, có phải em không khỏe ở đâu hay không?”

Nhưng mà Kiều Trác Phàm gọi cô mấy tiếng liền mà người ở trong lòng cũng không hề trả lời lại.

Kiều Trác Phàm vốn đang định cúi đầu nhìn xem có phải cô đang khóc hay không, thì lại cảm nhận được sức nặng đang đổ về phía sau. Bởi vì Tiểu Bảo

Bối đã té xỉu ở trong lòng của anh...

- - Đường phân cách - -

"Kiều Trì, cô ấy bị làm sao vậy?"

Ở trong biệt thự của họ Kiều, Tiểu Bảo Bối nằm yên tĩnh ở trên giường, sắc mặt tái nhợt.

"Nóng rần lên, sốt lên tới ba mươi chín độ! Còn có thể vui vẻ cả ngày ở bên ngoài, đúng là làm khó cho cô ấy rồi..." Kiều Trì vừa ghim kim tiêm lên trên cánh tay của Tiểu Bảo Bối vừa nói.

Thực ra thì từ tối hôm qua sau khi Kiều Trác Phàm rời khỏi thì Tiểu Bảo Bối vẫn luôn không làm sao ngủ được.

Dưới chứng sợ hãi giam cầm cô không thích hoàn cảnh xa lạ.

Mà khoảng thời gian này, Kiều Trác Phàm vẫn liên tục ở bên cạnh của cô, khiến cho cô dần dần quên mất cảm giác sợ hãi ở nơi này.

Mà cô cũng dần dần ý lại và thích mùi trên người của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà tối qua sau khi Kiều Trác Phàm rời đi rồi thì không trở về nữa.

Bởi vì như vậy nên cô không hề cảm thấy buồn ngủ.

Đêm hôm đó, không ai biết rằng thực ra cô đã mở máy tính của Kiều Trác Phàm lên, một mình chơi trò chơi suốt cả đêm. Lúc sáng ra, đầu óc của cô có chút mơ mơ màng màng.

Nhưng mà một mình cô ở trong căn phòng xa lạ, vẫn không hề cảm thấy buồn ngủ chút nào, cho nên cô nói muốn đi làm.

Sau đó, khó khăn lắm mới gặp được Kiều Trác Phàm, nhưng mà cô lại phát hiện ra vết son môi của người phụ nữ khác ở trên áo sơ mi của Kiều Trác Phàm. Sau đó, cô mới lôi kéo Nhạc Dương đi quẹt thẻ ở khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 224: Cảm Giác Tồn Tại Của Tiểu Bảo Bối (5)

Không có ai biết rằng, cả ngày hôm nay Tiểu Bảo Bối đều đã phát sốt.

Đến cuối cùng, cô không chịu đựng nổi nữa...

"Cha à, con xin lỗi..."

"Đều tại Bảo Bối không tốt, đã khiến cho người ta chỉ chò cha..."

"Cha à, sau này Bảo Bối sẽ ngoan ngoãn, tuyệt đối không để cho người khác nói con là đứa nhỏ không có mẹ, không có giáo dục..."

"Cha à..."

Vốn sau khi khám bệnh cho Tiểu Bảo Bối xong, Kiều Trác Phàm định kêu Kiều Trì về trước. Nhưng vừa lúc đó, lúc bọn họ vừa mới đi đến cửa thì lại nghe thấy lời nói mơ trong lúc mê man của Tiểu Bảo Bối.

Đột nhiên Kiều Trác Phàm cũng hiểu ra tại sao hôm nay cô lại khóc.

Xem ra lúc mẹ cô rời đi, thật sự đã ảnh hưởng không tốt đối với cô.

"Đường như cô ấy rất muốn tìm được mẹ của cô ấy..."

Ngay lúc Kiều Trác Phàm đang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt Tiểu Bảo Bối tới mức sững sờ, thì Kiều Trì đã nhắc nhở một câu như vậy.

Một câu nói ra, Kiều Trác Phàm sững sờ.

Thực ra anh cũng biết, Tiểu Bảo Bối vẫn luôn muốn mẹ của mình. Giống như trong trí nhớ, lúc phát sinh vụ tai nạn kia, cô vẫn liên tục chạy theo xe của mẹ cô, khóc tới mức cả khuôn mặt của cô đều trở nên nhếch nhác vô cùng...

Cho nên, lúc đem Tiểu Bảo Bối tới bên cạnh mình xong, Kiều Trác Phàm đã thương yêu cô rất nhiều. Bởi vì anh thực sự biết rõ cô mong muốn điều gì, cho nên hy vọng tình yêu của mình có thể bù đắp được một sự tiếc nuối dưới đáy lòng của cô.

Nhưng mà xem ra bây giờ trong lúc cô đang mê man, vẫn bất chợt lộ ra bộ dạng rơi nước mắt, đột nhiên anh ý thức được thì ra có thứ Kiều Trác Phàm anh không thể thay thế được.

“Kiều Tri, cậu kêu A Vĩ đi vào đây!” Vừa lúc đó, Kiều Trác Phàm đột nhiên hạ quyết tâm nào đó...

- - Đường phân cách - -

Lúc trời tờ mờ sáng, Tiểu Bảo Bối mới tỉnh lại từ trong giấc mơ.

Nhưng mà khi vừa tỉnh dậy, Tiểu Bảo Bối mới phát hiện trên người mình hình như hơi nặng một chút.

Đợi tới khi cô hoàn toàn tỉnh táo lại thì mới phát hiện ra Kiều Trác Phàm mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, đang nằm ở bên cạnh người cô.

Lạ thật, tại sao Kiều Trác Phàm không ngủ ở trên giường, mà lại ngủ ở trên ghế chứ? Hơn nữa, anh mặc cái áo sơ mi đó cả một đêm ở bên ngoài, chẳng lẽ không lạnh sao?

Tiểu Bảo Bối muốn lặng lẽ đứng dậy, để tìm một cái chăn lúc đắp lên trên người của Kiều Trác Phàm thì anh tỉnh lại.

Phát hiện cô đã ngồi dậy, Kiều Trác Phàm trực tiếp vươn tay ra với cô.

Tiểu Bảo Bối còn chưa phát hiện ra người đàn ông này đến cùng muốn làm gì với cô, thì lại thấy anh đưa tay đặt lên trán của mình.

Nhưng mà cảm giác này hình như không thể khiến cho anh hài lòng. Anh lại tự rút tay mình về, trực tiếp đặt cằm của mình ghé lên trên trán của Tiểu Bảo Bối.

Động tác này, vừa quen thuộc vừa xa lạ...

Khiến cho Tiểu Bảo Bối nhìn chằm chằm vào Kiều Trác Phàm sững sờ một lúc lâu.

Cho tới khi Kiều Trác Phàm thu cằm lại cô vẫn còn ngây người ra nhìn chằm chằm vào anh., d,0dylq.d

“Làm sao vậy? Anh xem thử xem em có hạ sốt hay chưa! Sững sờ cái gì!” Kiều Trác Phàm thấy đôi mắt của cô nhìn anh không chớp mắt, ngược lại cảm thấy có chút xấu hổ.

Nhưng mà điều khiến anh cảm thấy may mắn là Tiểu Bảo Bối đã hạ sốt rồi.

“Kiều Trác Phàm, anh thực sự rất giống mẹ em...” Ngay lúc Kiều Trác Phàm cho rằng Tiểu Bảo Bối bị chính sự dịu dàng của mình chinh phục thì lại nghe thấy Tiểu Bảo Bối nói một câu như vậy. Trong nháy mắt, khuôn mặt của người đàn ông có chút thay đổi.

Được rồi, không có người đàn ông nào hy vọng người phụ nữ của mình cảm thấy bản thân mình như đàn bà cả!

Nhưng mà nghĩ tới chuyện Tiểu Bảo Bối ý lại vào mẹ của cô, thì anh cũng không nói gì thêm nữa.

“Ngốc quá. Nếu như em thật sự nhớ bà ấy như vậy, anh sẽ tìm bà ấy về giúp em!” Cho dù Tiểu Bảo Bối muốn cái gì, chỉ cần Kiều Trác Phàm anh có năng lực làm chuyện đó, thì anh sẽ giúp cô làm bằng được.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vừa nói xong câu đó, đột nhiên Tiểu Bảo Bối nói: “Không cần, em tìm bà ấy về làm gì chứ? Ban đầu là bà ấy không cần em và cha em, bây giờ tại sao em phải tìm bà ấy về chứ! Em mới không cần bà ấy, em chỉ cần có cha là được...”

Cô càng nói càng kích động, còn chuẩn bị xuống giường.

Mà lúc này Kiều Trác Phàm cầm lấy một tay của cô ấn cô trở lại giường: “Được rồi, không cần thì không cần! Bây giờ em hãy nằm xuống, muốn làm cái gì thì cứ nói với anh!”

Nghe thấy Kiều Trác Phàm nói lời này, trong đôi mắt của người phụ nữ này khẽ lóe lên tia giao hoạt..., d,0dylq.d

- - Đường phân cách - -

“A Vĩ, không phải anh nói là thời gian qua Kiều Trác Phàm đã tạo dựng tập đoàn Đế Phàm sao? Tại sao một công ty lớn như vậy Kiều lại không ở đây để quản lý chứ!” Trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Đế Phàm, một người phụ nữ đi qua đi lại.

Tiếng vang của giày cao gót tiếp xúc với sàn nhà khiến cho người ta phải nhúm mày.

Tiếng động như vậy rất dễ dàng khiến cho người ta lấy cảm giác nôn nóng giống như cô ta.

Mà A Vĩ đứng ở bên cạnh, lông mày cũng nhíu chặt lại.

Đặc biệt là lúc nhìn về phía người phụ nữ này, ai cũng dễ dàng phát hiện ra A Vĩ đang không vui.

Nếu không phải là Kiều đại thiếu bảo anh ta trực tiếp đưa người phụ nữ này tới đây, sau đó ở đây trông chừng, đỡ phải để cho cô ta lại làm ra chuyện gì đó tổn hại tới người khác, thì A Vĩ sẽ không muốn lãng phí thời gian ở chỗ này.

Nhưng mà A Vĩ không hiểu, vì sao Kiều Trác Phàm lại đưa người phụ nữ này tới chỗ này?

Hôm nay Kiều Trác Phàm đã nói với anh ta là sẽ không tới tập đoàn Đế Phàm. Chẳng lẽ anh không sợ người phụ nữ này sẽ gây sự ở trong phòng làm việc sao?

“Kiều thiếu nói sẽ nhanh chóng đi qua!” A Vĩ dùng câu trả lời như vậy để lừa dối người phụ nữ này hơn một tiếng rồi.

Bây giờ người phụ nữ này cũng bắt đầu nghi ngờ lời nói của A Vĩ: “Anh luôn nói là anh ấy sẽ nhanh chóng qua đây! Nhưng mà bây giờ đã hơn một tiếng trôi qua rồi, tại sao ngay cả bóng dáng của anh ấy tôi cũng không nhìn thấy!”

“Đây là lời mà Kiều thiếu đã nói, nếu như cô không tin, cô có thể gọi điện hỏi!” Thực ra A Vĩ đang lừa cô ta, anh ta biết rõ lắm như vậy là không tốt. Nhưng vấn đề là bây giờ Kiều thiếu không muốn gặp người phụ nữ này, A Vĩ còn có thể làm sao được?

Nếu như lúc này anh ta rời đi, không biết người phụ nữ này có quần lấy anh ta kêu anh ta dẫn cô ta đi tìm Kiều Trác Phàm hay không!

“Chuyện này...”

Nghe thấy A Vĩ nói như vậy, người phụ nữ do dự.

Không phải cô ta không nghĩ tới chuyện gọi điện thoại cho Kiều Trác Phàm, vấn đề là lúc này điện thoại của Kiều Trác Phàm không gọi được!

Mà ngay tại lúc này một tiếng giày cao gót khác cũng vang lên.

So với người phụ nữ này, thì tiếng giày cao gót kia còn có khí thế còn hung hăng hơn. Người này chính là Anna, con gái một của Lăng Nhị Gia của tập đoàn Lăng Thị, người mà cả thành phố A đều biết - Lăng Công Chủ!

Vừa đến phòng làm việc, ngay cả gõ cửa Anna cũng không gõ mà trực tiếp xông vào trong phòng. Nhìn thấy trong phòng làm việc có A Vĩ và người phụ nữ kia đang đứng ở đó, Anna cũng không thèm chào hỏi đi, đi thẳng tới. Ở trên bàn làm việc của Kiều Trác Phàm, Anna không biết tìm kiếm cái gì, sau một lúc, cô lại cầm một đồng hồ gì đó, từ bên trong chuẩn bị đi ra.

Đây chính là đặc quyền của Anna ở tập đoàn Đế Phàm, chỉ có cô mới có thể ngay cả cửa cũng không cần gõ, trực tiếp đi tới đi lui ở trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm. Mà điều này người trong tập đoàn Đế Phàm đều biết rõ!

Ngay vào lúc này, người phụ nữ kia trực tiếp chặn ở trước mặt của Anna.

“Cô cầm đồ gì đó, cho tôi xem một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 225: Tiểu Công Chủ Bị Thương Vs Người Kiều Thích Trước Kia (1)

Anna nhìn người phụ nữ ngăn ở trước mặt mình bằng một vẻ mặt khinh thường. Hai tay của cô khoanh lại, bộ dạng ngạo nghễ như một nữ vương.

Tư thế như vậy tuyệt đối không phải người bình thường nào cũng có được.

A Vĩ đứng ở bên cạnh có thể nhìn ra được, loại khí chất này là loại khí chất cao quý mà từ khi còn nhỏ đã quen được người khác nhìn lên, được người khác cúi đầu xưng thần, mới có thể tạo thành. A Vĩ đi theo Kiều Trác Phàm đã nhiều năm như vậy rồi, thường nhìn thấy mấy nhân vật lớn. Nhưng mà đây là lần đầu tiên anh ta phát hiện ra, thì ra trên người của phụ nữ cũng có loại hào quang như vậy.

Người phụ nữ đứng trước Anna cũng không hề lưỡng lự trước được rằng cô lại bày ra khí thế như vậy đối với cô ta.

Một mái tóc đen dài óng mượt, cũng khiến cho cô ta có thêm một chút thanh thuần hơn Anna. Nhưng mà mái tóc quần xinh đẹp của Anna lại khiến cho

cô thêm quyến rũ hơn.

Nhất là tư thế khiến người khác giật sồi kia, cũng khiến cho máu huyết của người ta sôi trào lên.

Nên cô ta đưa ra kết luận là Anna dựa vào vẻ bề ngoài xinh đẹp của mình để trở thành người phụ nữ sống dựa vào Kiều Trác Phàm!

Hơn nữa, Anna còn dựa vào việc bán đứng thân thể của mình mới có thể ra vào tự do trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm!

Ghen tuông bỗng nhiên lan tràn ra ở trong lòng của cô ta.

Tất cả mọi người đều nói vị trí Kiều phu nhân tương lai này ngoại trừ cô ta ra thì không còn ai khác, bây giờ đột nhiên lại xuất hiện một người phụ nữ xinh đẹp muốn tranh cướp vị trí này với cô ta, điều này khiến cho cô ta thực sự lo lắng.

Nhất là trước mặt người phụ nữ này, so với cô gái mà hôm qua Kiều Trác Phàm đuổi theo kia càng khiến cho người ta không thể nào coi thường được, lại càng khiến cho cô ta không thể yên tâm được.

Bởi vì Anna giống Kiều Trác Phàm, bọn họ cùng có một ánh hào quang trời sinh ở trên người. Chỉ cần nhìn Anna, cô ta đã cảm thấy nếu như cô ta là đàn ông thì nhất định sẽ chọn cô!

Chứ đừng nói chỉ tới Kiều Trác Phàm..

Lúc người phụ nữ kia đang âm thầm lấy bản thân mình ra so tài với Anna, thì Anna lại lạnh lùng mở miệng: “Mới vừa rồi cô đang nói chuyện với tôi sao?”

“Không phải đang nói chuyện với cô thì nói chuyện với ai!” Ngoại trừ A Vĩ ra, trong phòng làm việc này cũng chỉ có hai người bọn họ.

Nhưng mà người phụ nữ này lại có thể hỏi ra một câu như vậy, cũng quá không để cô ta vào mắt rồi.

Nhưng mà cô ta không hề biết rằng, trong thế giới của Anna, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai dám dùng giọng điệu đó để ra lệnh cho cô, ngay cả ông chủ của cô là Kiều Trác Phàm cũng không dám!

Cho nên căn bản cô không ngờ được là người phụ nữ kia đang nói chuyện với cô!

“Thì ra là đang nói chuyện với tôi!” Đánh giá người phụ nữ có mái tóc dài này một lượt từ trên xuống dưới, sau đó Anna cũng không thêm đếm xỉa tới.

“Vừa rồi cô mới nói gì với tôi vậy? Làm phiền nói lại một lần nữa xem nào!” Vừa rồi cô thực sự không nghe thấy rõ.

“Cô...” Người phụ nữ đứng ở trước mặt Anna thở hổn hển.

Nếu đổi lại là một người phụ nữ khác thì cô ta đã sớm tát cho một cái rồi.

Nhưng mà lúc đối mặt với Anna, thì cô ta lại phát hiện ra mình không thể nào làm được.

Nói thật cô ta đi đôi giày cao gót cao hơn Anna rất nhiều, cho nên lúc này nhìn cô ta còn cao gầy hơn cả Anna.

Nhưng mà dù như vậy đi nữa thì lúc đối mặt với Anna cô ta vẫn luôn có cảm giác mình phải nhìn lên.

Ngay cả những lời hung ác, cũng không dám nói lớn tiếng lấy một câu!

Cho dù Anna có vô lễ đối với cô ta, cô ta cũng chỉ có thể bóp chặt cái túi xách Chanel ở trong tay của mình, phát tiết tức giận lên trên đó.

Cũng chính vào lúc này đột nhiên A Vĩ hiểu ra được nguyên nhân tại sao mà Kiều Trác Phàm lại đưa người phụ nữ này tới tập đoàn Đế Phàm.

Bởi vì, nếu như người phụ nữ này chọc cho Tiểu Công Chủ giận, đến lúc đó ai có nói gì cũng vô dụng! Mà Kiều Trác Phàm anh thì không cần phải làm gì cả, càng không cần phải tới để bêu danh!

Giờ phút này, A Vĩ không khỏi bội phục một chiêu mượn đao giết người của Kiều Trác Phàm!

Không trách được, người bên ngoài vẫn luôn đồn rằng không nên đối nghịch với Kiều Trác Phàm, nếu không thì chết như thế nào cũng không biết! Thì ra, lời này không hề ngoa một chút nào.

“Không phải muốn nói chuyện với tôi sao? Nói nhanh một chút đi, tôi không có thời gian đứng đây mất to trừng mắt nhỏ với cô... Hơn nữa, con mắt của cô cũng không khác gì hạt vừng, nhìn chăm chăm tôi như vậy cũng rất là tốn công tốn sức có đúng không?”

Anna vẫn thấy người phụ nữ ở trước mặt không hề nói lời nào, đành trực tiếp đi qua ngồi xuống ghế làm việc của Kiều Trác Phàm.

Cũng không phải cô cố ý làm ra bộ dạng vô cùng thân mật với Kiều Trác Phàm. Chẳng qua là cô không thích đứng khi mang giày cao gót, nó khiến chân của cô hơi đau. Với lại nếu đứng quá lâu cô cũng lo lắng bắp chân của mình sẽ to ra. Đến lúc đó anh Duật không thích chân của cô thì làm sao bây giờ?

A Vì đối với tư thế bức người này của Anna cũng coi như là đã sớm quen rồi. Mỗi ngày đại tiểu thư Anna đều lo lắng cho dáng người của mình, chính là vì muốn khiến cho Đầm Duật quý dưới váy thạch lưu của cô.

Nhưng mà vị tiểu thư nào đó không hiểu, nên khi thấy một màn như vậy thì lửa giận dâng lên ngút trời!

Xem ra, Kiều Trác Phàm thực sự đã đem người phụ nữ này cưng chiều lên tận trời. Nếu không, Anna sẽ không dám ngồi xuống vị trí của Kiều Trác Phàm ở trước mặt cô ta được. Hơn nữa lại còn nói mặt của cô ta không khác gì hạt vừng nữa chứ!

Mắt của cô ta cũng đây có nhỏ, người nước ngoài đều gọi cô là cô gái búp bê Trung Quốc cơ mà!

Nhưng mà lúc cô ta muốn dùng đôi mắt của mình để nổi giận với Anna, thì cô ta mới phát hiện ra đôi mắt hoa đào của Anna còn đẹp và to hơn đôi mắt của cô ta tới ba lần! Hơn nữa đôi mắt sáng như vậy không phải người nào cũng có được.

Lần này, những lời nói mà cô ta vốn chuẩn bị tốt ở trong đầu lại một lần nữa chết từ trong trứng nước.

“Đến cùng thì cô muốn nói gì thì mau nói đi chứ! Cô bị câm hay sao vậy? Thật đáng ghét!” Hôm nay Kiều Trác Phàm đã thông báo là sẽ không tới công ty, cho nên phần lớn công việc đều đổ lên trên người của cô, bây giờ Anna còn phải cầm những tài liệu này đi tới bộ phận khác để căn dặn một số chuyện nữa.

Mà người phụ nữ này lại níu giữ cô ở lại chỗ này, một lúc lâu rồi mà vẫn không nói được bất cứ chuyện gì, điều này bảo Anna không sốt ruột và nóng giận sao được?

“Rốt cục thì cô là ai? Cô có quan hệ như thế nào với Kiều! Cô dựa vào cái gì mà tùy ý ra vào tự do như vậy ở trong phòng làm việc của Kiều như vậy, cô dựa vào cái gì mà ngồi lên vị trí của Kiều chứ!” Không thể nhịn được nữa, cuối cùng người phụ nữ này cũng nổi điên lên, tức giận hết lên thật to.

“Tôi còn chưa hỏi cô là ai, cô và Kiều có quan hệ gì, cô dựa vào cái gì mà xuất hiện ở trong phòng làm việc của Kiều cơ mà! Chờ cô nói cho tôi biết những chuyện này, thì tôi sẽ nói cho cô nghe một chút!” Căn bản Anna không thèm để người này vào trong mắt. Lúc này cô đang tìm kiếm cắt móng tay của Tiểu Bảo Bối lần trước để ở trên bàn làm việc của Kiều Trác Phàm, không chút quan tâm bắt đầu cắt móng tay.

Nhưng mà điều này lọt vào trong mắt của người phụ nữ kia thì tình hình lại trở nên không ổn. Bởi vì theo như cô ta biết, móng tay của Kiều Trác Phàm bình thường sẽ đi thẩm mỹ viện để cắt, bên cạnh anh sẽ không có kim cắt móng tay hay thứ gì tương tự. Còn nữa, cô ta căn bản cũng không biết sự tồn tại của Tiểu Bảo Bối.

Cho nên bây giờ Anna đã trở thành kẻ địch số một của cô ta.

Cô ta cảm thấy, cô ta cần phải biết rõ ràng đến cùng thì Anna này có lai lịch như thế nào mới được!

Không phải là cô ấy đã nói là trước tiên phải nói rõ mình là ai hay sao?

Vậy thì cứ nói ra thôi, ai sợ ai chứ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Tiểu Công Chủ Bị Thương Vs Người Kiều Thích Trước Kia (2)

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Tôi là Phạm Manh Manh! Tôi và Kiều là thanh mai trúc mã, tôi cũng là người quen của mẹ Kiều! Bây giờ đến phiên cô!”

Sau khi Phạm Manh Manh tự giới thiệu mình xong, thì bắt đầu nhìn chăm chăm vào Anna. Giống như là đang chờ đợi Anna nhận thua vậy.

“Phạm Manh Manh đúng không! Cô nói cô là bạn thanh mai trúc mã của Kiều... Anna lặp lại lời nói của cô ta, điều này khiến cho Phạm Manh Manh có chút khó hiểu.

Cô ta vốn tưởng rằng sau khi cô ta nói ra mối quan hệ kia, thì người phụ nữ này sẽ thu thái độ lại mới đúng chứ!

Ai ngờ, sau khi đại tiểu thư Anna suy nghĩ một lúc thì lại nói: “Thanh mai trúc mã cũng không phải là mối quan hệ mờ ám gì! Nhưng mà cô nói là cô và mẹ của Kiều rất thân thiết, không phải ý cô muốn nói là cô chính là con dâu được bà ấy chọn đây chứ?”

Đến cùng thì cô ta cũng không ngờ được Anna lại vạch trần cô ta không chút lưu tình nào như vậy, đột nhiên mặt của Phạm Manh Manh đỏ lên.

“Chuyện này chờ sau này đi, không phải là sẽ có câu trả lời hay sao!” Đường như cho tới bây giờ, Phạm Mạnh Mạnh vẫn luôn mơ mộng sẽ trở thành Kiều phụ nhân!

Mà Anna thì ngay cả khinh thường cũng lười tỏ thái độ với cô ta.

Bởi vì cô hiểu rõ, trên đời này chỉ cần có một người là Tiểu Bảo Bối tồn tại, thì những người khác đều phải đứng một bên!

Cho dù cô ta có nịnh nọt mẹ của Kiều Trác Phàm thì đã làm sao?

Nhưng mà lúc này, sự thật tàn nhẫn như vậy Anna cảm thấy là vẫn chưa cần thiết vạch trần ra.

Sự thật tàn nhẫn như vậy, vẫn nên để cho Kiều Trác Phàm tự mình nói cho Phạm Mạnh Mạnh là được rồi. Anna cảm thấy cô vẫn tương đối thích hợp làm một thiên sứ! SSdienng danlew quy9on.

“Vậy thì chờ sau này xem sao!” Sau khi hiểu rõ thân phận của người phụ nữ này, Anna cũng không muốn ở lại chỗ này nữa, lãng phí thời gian quý giá nói chuyện với người phụ nữ thích tranh giành tình nhân này.

Hơn nữa, căn bản còn tìm lộn người để tranh giành tình nhân nữa chứ.

Nếu như người phụ nữ này ăn dấm chua của anh Duật, thì Anna cô tuyệt đối sẽ theo tới cùng!

Còn là Kiều thì...

Hãy để cho bản thân Tiểu Bảo Bối chơi đùa đi!

Sau khi cảm những vấn đề kia lên một lần nữa, Anna mang đôi giày cao gót chuẩn bị nhấc chân rời đi.

Nhưng mà Phạm Mạnh Mạnh lại có cảm giác mình bị lừa gạt.

Vừa rồi người phụ nữ này nói không phải chỉ cần cô nói ra thân phận của mình thì cô ấy sẽ nói cho cô biết những điều kia sao?

Nhưng mà bây giờ sau khi người phụ nữ ở trước mặt này biết thân phận của cô xong, liền định đứng dậy rời đi.

Chuyện này, cũng đâu dễ dàng như vậy được!

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Mắt thấy Anna định đi lướt qua cô ta một lần nữa, Phạm Mạnh Mạnh vội vàng giữ chặt cô lại.

Mà cô ta không hề biết là làn da của tiểu thư Anna vô cùng mịn màng.

Chỉ cần bấm nhẹ một cái lên cánh tay của cô, cũng rất dễ bị bấm tím,

Bây giờ cô ta lại dùng sức lực lớn như vậy, không muốn lưu lại dấu vết là điều không thể nào.

“Cô buông tay ra cho tôi!” Đêm nay, cô còn muốn đi tìm anh Duật! Cô muốn mặc chiếc váy liền thân màu hồng phấn kia. SSdienng danlew quy9on.

Nếu như trên tay có vết bấm tím, thì sẽ khó coi biết bao nhiêu?

Đến lúc đó, anh Duật ghét bỏ cô thì phải làm sao bây giờ?

Chỉ cần nghĩ tới điều này đã khiến cho Anna tức điên lên rồi. Diễng đáng ele quýy don.

“Tôi không buông, nếu như cô không thành thật nói ra thân phận của mình, để xem tôi sẽ xử lý cô như thế nào!” Hiển nhiên Phạm Mạnh Mạnh đã tự xem mình chính là vợ của Kiều Trác Phàm. Mà Anna này chính là người thứ ba chen ngang vào cuộc sống hôn nhân của hai người bọn họ. “Cái người này, ba chữ trong tên của cô (Phạm Mạnh Mạnh - 范萌萌) đều có chữ thảo (艹) ở trên đầu, có phải thực sự là cô thiếu thảo hay không! Cô mau buông tay của tôi ra, có nghe hay không!” Anna cảm giác như cổ tay của mình có chút đau, nhưng mà người phụ nữ này vẫn không chịu buông tay. Dưới cơn nóng giận liền nói với cô ta một câu như vậy.

Mà A Vĩ đứng ở bên cạnh, không nhìn được mà phì cười một tiếng.

Được rồi, từ lúc nghe thấy cái tên Phạm Mạnh Mạnh này, A Vĩ liền nghĩ tới điều này! Nhưng mà anh ta lại không ngờ được, Tiểu Công Chủ lại nói ra được một câu thô tục như vậy.

“Cô thật thô tục! Lại dám nói với tôi những điều này, sau này trở về tôi nhất định sẽ nói cho bác gái biết!” Từ nhỏ tới lớn Phạm Mạnh Mạnh chưa từng thấy ai dám nói với cô ta như vậy nên mặt của cô ta đen lại.

Mặt khác, vì muốn biết được thân phận của Anna, nên cô ta vẫn không chịu buông tay.

Thấy Anna giãy giụa, cô ta lại càng gia tăng sức lực theo bản năng.

Lần này cô ta thực sự chọc giận Anna rồi!

“A Vĩ, con mẹ nó anh còn đứng ở đó nhìn cái gì chứ! Mau ném cô ta ra ngoài cho tôi! Người nào cũng có thể vào, anh coi chỗ này là nơi làm từ thiện sao?”

Cổ tay của cô thực sự rất đau, mà điều khiến cho cô lo lắng hơn chính là tối này không mặc được chiếc váy liền thân kia.

Từ nhỏ tới lớn, mỗi lần cô xuất hiện ở trước mặt của Đàm Duật, thì đều cực kỳ chú trọng. Cho nên quần áo để đi gặp Đàm Duật, đều được chuẩn bị xong từ nãy ngày trước. Đáng đáng ele quý giá.

Mà bây giờ, vì một người phụ nữ như vậy, ngay cả quần áo đã chuẩn bị tốt cũng không thể mặc được, không khiến cho cô tức giận mới là lạ!

“A Vĩ, nếu như anh dám làm gì tôi, tôi sẽ nói với Kiều!” Phạm Manh Manh thấy Anna nói những điều này, cô ta vội vàng mở miệng.

Mặc dù về khí thế, cô ta kém hơn một chút so với Anna. Nhưng mà người phụ nữ một khi đã ghen lên, thì sức lực bộc phát vô cùng đáng sợ.

Nhìn hai người phụ nữ này, A Vĩ có chút rối rắm: “Tiểu thư Anna, nếu như cô ấy thực sự nói với Kiều thiếu, đến lúc đó Kiều thiếu trách tội...”

A Vĩ nhìn qua không biết làm sao mới phải.

“Sợ cái gì! Nếu như Kiều có hỏi tới, anh cứ nói là do Lăng Công Chủ tôi làm! Cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa, một mình Lăng Công Chủ tôi gánh là được!”

Không phải là Anna không có võ, mà là cô lo lắng cho làn da của mình chỉ cần đụng một chút thì sẽ xuất hiện vết xanh xanh tím tím. Nếu như lúc này thực sự đánh nhau với người phụ nữ này, thì tối nay trên người của cô sẽ rất đặc sắc!

Cho nên cô cảm thấy công việc nặng nhọc như vậy vẫn nên nhường cho A Vĩ làm thì sẽ thích hợp hơn.

Mà A Vĩ thì sao?

Thực ra thì anh ta chờ lâu như vậy chính là muốn chờ câu nói này của Anna.

SSdienng dânlew quy9on.

Từ lâu rồi anh ta đã rất muốn ném người phụ nữ này ra ngoài.

Bây giờ, Anna vừa dứt lời thì anh ta lập tức tiến lên.

Chỉ tóm một cái đơn giản, anh ta liền thoải mái kéo Phạm Manh Manh ra khỏi Anna. Nhân đó anh ta trực tiếp tóm lấy Phạm Manh Manh, từng bước một đi về phía cửa phòng làm việc.

“A Vĩ, anh mau buông tay ra!”

“Anh dựa vào cái gì mà phải nghe lời người phụ nữ kia? Đợi chút nữa tôi sẽ nói lại với Kiều, để xem anh phải làm sao đây?”

“...”

Lúc Phạm Manh Manh bị kéo ra ngoài, vẫn liên tục kêu gào lên, điều này khiến cho những người xung quang không khỏi đổ dồn ánh mắt nhìn về phía bọn họ.

Còn Anna thì đang xoa xoa cánh tay của mình, cảm thấy tiếng kêu gào của người phụ nữ này hơi lớn, nên không vui hơi nhịu mày lại.

“A Vĩ, hãy kéo cô ta đi xa một chút, ầm ĩ chết mất!” Cô cầm lấy văn kiện đi ra, tiện thể dặn dò một câu như vậy.

“Được! Tôi làm việc xin Tiểu Công Chủ cứ yên tâm!” A Vĩ chào Anna một tiếng, sau đó kéo người phụ nữ kia đi xa!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 227: Tiểu Công Chủ Bị Thương Vs Người Kiều Thích

Trước Kia (3)

“Bảo Bối, trưa nay muốn ăn món gì, để đi út làm cho con ăn!” Bởi vì Tiểu Bảo Bối bị ngã bệnh, cho nên Thẩm Niệm Cẩm cũng thật sự lo lắng.

Bà vốn định com nước xong thì đi chơi, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của Tiểu Bảo Bối, cũng chủ động ở nhà nấu com cho cô ăn.

Nghe thấy Thẩm Niệm Cẩm nói như vậy, Kiều Trác Phàm hừ hừ hai tiếng thể hiện sự đồng ý. Thực ra, nếu như là bình thường thì Kiều Trác Phàm càng muốn ở nhà một mình với Tiểu Bảo Bối hơn, sau đó gọi điện cho khách sạn đưa món cao lương mỹ vị gì đó tới, cuối cùng lại làm một chút chuyện lãng mạn là được rồi. Tao do lê quý đđono.

Nhưng mà bởi vì bây giờ Tiểu Bảo Bối đang bị bệnh, chuyện gì cũng không thể làm được. Quan trọng hơn là cô nhóc này bị bệnh nên không thể ăn linh tinh được, nếu không khiến cho dạ dày sinh bệnh thì sẽ không tốt!

“Dì nhỏ, để con tới giúp!” Tiểu Bảo Bối nói, chân đã xỏ vào đôi dép bằng vải bông vui vẻ chạy về phía Thẩm Niệm Cẩm.

“Cục cưng, em vẫn nên bỏ qua đi!” Kiều Trác Phàm vừa nghĩ tới ‘Bữa tiệc tình yêu’ lần trước, anh ăn vào thì dạ dày của anh khó chịu thiếu chút nữa thì chết, bây giờ chỉ cần nghĩ tới chuyện Tiểu Bảo Bối đi vào phòng bếp thì tim của anh lại đập loạn lên.

“Kiều Trác Phàm, anh đừng xem thường người ta! Lần trước không phải anh đã nói em làm đồ ăn rất ngon hay sao?” Bởi vì món ăn lần trước, đều được Kiều Trác Phàm ăn một mình hết sạch. Cho nên cho tới bây giờ Tiểu Bảo Bối vẫn không hề biết rằng đồ ăn cô nấu quả thật là có thể so với thuốc độc. Mà cô thì nghe thấy lời nói của Kiều Trác Phàm lúc đó. Cho nên bây giờ Tiểu Bảo Bối vẫn hoàn toàn đắm chìm trong giấc mơ đẹp mình chính là một đầu bếp tài giỏi mà không thoát ra được.

“Nếu thực sự là như vậy thì quá tốt rồi...” Câu nói này, Kiều Trác Phàm cũng không dám nói lớn lên. Bởi vì anh sợ sẽ đả kích tới Tiểu Bảo Bối.

Mà Tiểu Bảo Bối thì không nghe hết câu nói của anh đã vui vẻ chạy vào phòng bếp.

Thẩm Niệm Cẩm vẫn chưa đi theo vào, nên nghe thấy câu nói này của Kiều Trác Phàm.

“Kiều, cô ấy nấu dở lắm sao?” Chuyện kia xảy ra trước khi Thẩm Niệm Cẩm tới đây ở, cho nên bà cũng không biết rõ chuyện này.

“Không phải là nấu dở, mà là nấu không khác gì thuốc độc!” Kiều Trác Phàm bày ra bộ mặt giống như ăn phải mướp đắng!

Lời này thực sự khiến cho Thẩm Niệm Cẩm hiểu ra một chút gì đó.

“Dì biết rồi, đợi chút nữa để cho cô ấy phụ giúp gì là được! Những chuyện khác, sẽ không để cho cô ấy làm, được chưa?” Thực ra Thẩm Niệm Cẩm cũng không suy nghĩ nhiều như vậy. Tao do lê quý đđono.

Theo ý của bà, Kiều Trác Phàm nói phóng đại lên như vậy đơn giản là vì không nỡ để cho Tiểu Bảo Bối nhà anh xuống bếp mà thôi.

Bởi vì không tận mắt nhìn thấy đồ ăn mà Tiểu Bảo Bối nấu, cho nên Thẩm Niệm Cẩm căn bản không biết, trên đời này lại tồn tại một món đồ ăn đen thui như vậy.

“Bảo Bối, những thứ này để đi làm là được!” Thẩm Niệm Cẩm vừa vào phòng bếp, thì nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đang nghiêm túc cố gắng lấy gạo. “Con vừa mới ngã bệnh, không nên đụng vào nước lạnh!”

“Đi đi, đi sang bên kia nhặt rau giúp đi đi!” Thẩm Niệm Cẩm nói, còn mình thì đã bận rộn ở trước bếp.

“Dì nhỏ, đi có thể kể cho con nghe những chuyện trước kia của Kiều Trác Phàm không?”

Tiểu Bảo Bối cảm thấy mừng rỡ, đột nhiên lên tiếng hỏi.

Thực ra thì cũng không phải là đột nhiên. Dđienn damm leie quyyđon.

Từ ngày hôm qua, kể từ lúc cô nhìn thấy bên cạnh của Kiều Trác Phàm đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ, cô phát hiện ra trong lòng mình có chút chua xót, lúc đó cô đã rất muốn hỏi chuyện này. Ví dụ như là trước kia Kiều Trác Phàm đã quen bao nhiêu bạn gái, và bạn gái của anh gồm những ai? Còn nữa, người hôm qua có phải là bạn gái của Kiều Trác Phàm hay không.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm như cái hủ nút, Tiểu Bảo Bối không thể trông cậy vào anh.

Hơn nữa, cho dù Kiều Trác Phàm thực sự nói ra, thì Tiểu Bảo Bối cũng không phải nhất định sẽ tin.

Ai biết được Kiều Trác Phàm có phải vì sợ cô biết mấy chuyện này, cho nên cố ý nói dối cô hay không?

“Chuyện trước kia của Kiều? Vậy con muốn biết cái gì?” Thẩm Niệm Cẩm đang cắt ớt xanh, thì nghe thấy Tiểu Bảo Bối nói lời này, nên dừng dao lại một chút.

Cô nhóc này bây giờ cũng đã bắt đầu tò mò chuyện trước kia của Kiều Trác Phàm rồi sao!

Xem ra, những thứ mà Kiều đã chờ đợi kia, coi như cũng không uổng phí.

“Cũng không có chuyện gì cụ thể. Ngài chỉ cần tùy tiện nói cho con nghe là được!” Những vấn đề kia, Tiểu Bảo Bối cũng không biết mở miệng hỏi như thế nào. *Điễnn damn leie quýdon.*

Hơn nữa, lúc này lại đang ở trước mặt trường bối!

“Nếu như con không nói cụ thể là về phương diện nào thì di cũng không biết phải nói điều gì! Hơn nữa, trước kia ở trong mắt của di, thì Kiều chính là một tên nhóc con vô cùng đáng ghét!”

Thẩm Niệm Cẩm chỉ lớn hơn Kiều Trác Phàm có một chút.

Cho nên lúc Kiều Trác Phàm còn bé thì Thẩm Niệm Cẩm cũng chỉ là một đứa trẻ mới mười mấy tuổi.

Nhưng mà bởi vì sự đấu tranh trong gia tộc của Kiều Trác Phàm, cho nên từ khi còn nhỏ thì anh đã là một đứa trẻ hiểu chuyện, được người lớn cưng chiều hơn Thẩm Niệm Cẩm.

Cho nên, chỉ cần Kiều Trác Phàm ở chỗ nào, thì người lớn đều đứng về phía Kiều Trác Phàm. Cho dù hai người bọn họ có đùa giỡn, rõ ràng là Kiều Trác Phàm chính là một tên nhóc xấu xa bắt nạt bà, nhưng mà đến cuối cùng, mọi người đều nói là Thẩm Niệm Cẩm bà bắt nạt Kiều Trác Phàm! Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến cho Thẩm Niệm Cẩm cảm thấy Kiều Trác Phàm chính là một đứa nhóc khiến cho người ta chán ghét!

“Vậy di hãy nói với con về những người bạn gái mà Kiều Trác Phàm đã từng qua lại đi?” Lúc Tiểu Bảo Bối nói ra những lời này, thì giọng nói rất nhỏ. Nhỏ giống như là tiếng muỗi kêu, ngay cả cô cũng sắp không nghe rõ.

“Con hỏi Kiều đã từng qua lại với mấy người bạn gái sao?” Lúc này Thẩm Niệm Cẩm đã cắt xong ớt xanh, có chút nghi hoặc nhìn về phía cô.

“Vâng...” Bị lập lại như vậy, Tiểu Bảo Bối cảm giác không có chỗ dung thân. Ngay lập tức khuôn mặt của cô đều ửng hồng lên, so với vẻ mặt tái nhợt lúc nãy thì hoàn toàn đối lập.

Mà nhìn thấy Tiểu Bảo Bối phản ứng đáng yêu như vậy, Thẩm Niệm Cẩm càng muốn trêu đùa cô. Nhìn cái đầu nhỏ của cô đang giống như hận không thể vùi ở dưới làn váy, bà làm ra vẻ khoa trương hỏi: “Trời đất, con còn không biết Kiều Trác Phàm đã từng quen mấy người bạn gái sao?”

“Sao thế, có phải là rất nhiều hay không!” Nhìn bộ dạng khoa trương của Thẩm Niệm Cẩm, Tiểu Bảo Bối có chút dục cảm xấu.

Sẽ không phải giống như trong tiểu thuyết đấy chứ, bạn gái của Kiều Trác Phàm nhiều tới mức không đếm xuể?

Nhưng mà cũng khó trách.

Về bề ngoài của Kiều Trác Phàm cũng không tệ.

Hơn nữa gia thế lại tốt, công việc cũng tốt. Bởi vì như vậy nên tiêu chuẩn của Kiều Trác Phàm cũng hoàn hảo so với những vai nam chính trong tiểu thuyết.

Vậy nên phụ nữ thích Kiều Trác Phàm sẽ càng nhiều.

Nhìn anh dường như cũng rất biết cách khiến cho cô vui vẻ, tỷ số lo lắng của Tiểu Bảo Bối lại càng tăng lên.

Nếu như thực sự là như vậy, Tiểu Bảo Bối cảm thấy mình rất oan ức.

“Nếu như thực sự nhiều như vậy, thì những người lớn trong nhà như di cũng sẽ không cần phải lo lắng đứa nhỏ này không có ai muốn rồi!” Thẩm Niệm Cẩm thấy rõ Tiểu Bảo Bối có chút xấu hổ, nhưng mà vẫn miễn cưỡng hỏi điều mà mình muốn biết, nên bà cảm thấy tương đối thú vị.

Sau khi thu dọn hết ớt xanh xong, Thẩm Niệm Cẩm nói chuyện một câu như vậy. Tiếp đó bà lại bắt đầu đặt một cái chảo lên trên bếp, đổ vào một ít dầu thực vật vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 228: Tiểu Công Chủ Bị Thương Vs Người Kiều Thích Trước Kia (4)

Dạ dày của Kiều Trác Phàm không được tốt, cho nên nhà bọn họ ăn món gì cũng cố gắng bỏ thật ít dầu.

“Không bao nhiêu? Kiều Trác Phàm nhìn đẹp trai như vậy, mọi người lo lắng cái gì chứ!” Mặc dù ngoài miệng Tiểu Bảo Bối nói như vậy, nhưng mà chỉ cần nghĩ tới hình ảnh anh ở cùng với người phụ nữ khác thì không hiểu sao cô lại cảm thấy nóng nảy.

Mà lúc này, Thẩm Niệm Cẩm đang bắt đầu xào ớt xanh, cũng không tiếp lời của cô, càng khiến cho cô cảm thấy hoài nghi.

Cho nên cô vội vàng bỏ lại rổ rau đang nhặt dở, chạy tới bên cạnh Thẩm Niệm Cẩm.

“Dì nhỏ, dì mau nói một chút cho con nghe xem nào!”

Lúc này, Thẩm Niệm Cẩm chỉ cảm thấy Tiểu Bảo Bối lo lắng như vậy thật sự là rất muốn để cho Kiều Trác Phàm nhìn thấy một màn này.

Nếu như anh biết cô nhóc này để ý anh như vậy, nhất định sẽ vui vẻ tới mức mấy ngày mấy đêm không ngủ được đúng không?

Vừa lúc Thẩm Niệm Cẩm bắt đầu cố làm ra vẻ huyền bí, định đợi tới lúc ngồi trên bàn ăn mới nói tới đề tài này, thì Tiểu Bảo Bối lại mở miệng: “Dì nhỏ, không phải trước kia Kiều Trác Phàm là gay đấy chứ?”

Được rồi, Thẩm Niệm Cẩm vẫn tiếp tục im lặng không lên tiếng, khiến cho não bộ của Tiểu Bảo Bối thoáng mở rộng ra trong nháy mắt.

Sau khi nghĩ như vậy, trong đầu của cô lại thoáng hiện lên hình ảnh một đoàn vệ sĩ lúc nào cũng đi theo sau lưng của Kiều Trác Phàm. Không phải là tất cả những người này đều là...

Thẩm Niệm Cẩm cũng sống ở nước ngoài nhiều năm, nên tất nhiên sẽ hiểu từ gay trong miệng Tiểu Bảo Bối có ý nghĩa như thế nào. Ngay lập tức bà không nhìn được mà bật cười.

“Cái con bé này, con đừng để cho Kiều nghe được điều này. Nếu không thì chúng ta không xong với thằng bé đâu!” Người đàn ông bình thường, đều không thích người khác hoài nghi giới tính của mình.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu không tại sao dì lại nói Kiều Trác Phàm khiến cho người ta phải lo lắng?” Theo như Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm là một người đàn ông đẹp trai như vậy, làm sao lại lo lắng người khác không cần anh được chứ?

Trừ phi anh là gay!

Bởi nếu như vậy, nếu để cho phụ nữ biết được lúc trước anh có ý với đàn ông thì nhất định sẽ bị ghét bỏ.

Mặc dù không biết những người phụ nữ khác có ghét bỏ hay là không, nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn cảm thấy bản thân mình vẫn có chút chướng ngại về tâm lý.

Nhưng mà câu trả lời của Thẩm Niệm Cẩm lại một lần nữa khiến cho cô có cảm giác ngoài ý muốn: “Mới không phải! Nếu như nhóc con đó là gay, người trong nhà dì sẽ thờ phào một cái!”

Lần này Tiểu Bảo Bối lại buồn bực một lần nữa.

Làm gì có người dì nào lại nói hy vọng Kiều Trác Phàm là gay chứ? Chẳng lẽ Thẩm Niệm Cẩm thấy cô còn nhỏ tuổi, nên lừa dối cô sao?

Nhưng mà cô tình trên đời này lại thực sự có chuyện như vậy.

Nếu như lúc trước tbb nhìn thấy lúc mà mình quyết định gả cho Quý Xuyên, Kiều Trác Phàm chìm đắm trong rượu còn ba ngày ba đêm, khiến cho dạ dày bị xuất huyết, thì đoán chừng cô cũng sẽ thà rằng Kiều Trác Phàm là gay. Bởi vì như vậy thì có lẽ sự thống khổ của anh cũng sẽ ít đi.

Thực ra, trước đó mẹ của Kiều Trác Phàm cũng đã cố gắng hợp tác Kiều Trác Phàm với một người phụ nữ tên là Phạm Manh Manh.

Nhưng mà cũng chính một lần đó, khi Kiều Trác Phàm thiếu chút nữa mất mạng thì bà mới thôi.

Bởi vì bà cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, trên đời này có một tình yêu khắc sâu khiến cho người ta khổ sở như vậy...

Những năm này, Tiểu Bảo Bối cũng không biết, cho nên giờ phút này cô vẫn tiếp tục truy hỏi Thẩm Niệm Cẩm: “Dì nhỏ, có phải dì lừa con hay không?”

“Dì lừa con cũng không được đồng nào, vậy thì lừa con làm cái gì?” Thẩm Niệm Cẩm đem đĩa ớt xanh đã xào xong đưa cho Tiểu Bảo Bối. Ý bảo cô đặt lên trên bàn bên cạnh, sau đó lại cầm ít măng bương đào vào mìa đông lên.

“Dì nhỏ, làm người lớn trong nhà ai lại hy vọng người thân của mình là một người gay chứ, trừ khi có thâm cừ đại hận gì!” Tiểu Bảo Bối không ngốc. Kiều Trác Phàm và Thẩm Niệm Cẩm mặc dù không ngừng đấu võ mồm với nhau, nhưng mà cô có thể nhìn ra được đây chính là cách thức sống chung của bọn họ. Tuyệt đối không có loại thâm cừ đại hận như cô lý giải.

“Con nói như vậy cũng không sai! Là người lớn trong nhà, cũng không ai hy vọng Kiều biến thành như vậy, nhưng mà...” Đang lúc nói chuyện, Thẩm Niệm Cẩm lại đổ măng vào xào. Mà sau khi xào xong, lại đưa cho Tiểu Bảo Bối ý bảo cô đặt lên cái bàn ở bên cạnh.

Tiểu Bảo Bối vội vàng đặt mặng xuống, sau đó lập tức trở lại bên cạnh Thẩm Niệm Cẩm.

“Dì nhỏ, người nói tiếp đi!”

Thẩm Niệm Cẩm tính đi lại tủ lạnh xem trong tủ còn nguyên liệu nào có thể làm đồ ăn cho bữa trưa nữa không thì nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đang chớp đôi mắt vô tội để nhìn bà. Nói thật ra, nhìn vào đôi mắt to tròn ngập nước kia của Tiểu Bảo Bối, đột nhiên bà hiểu được nguyên nhân vì sao mà Kiều Trác Phàm không thể không có cô.

Thế giới của cô gái này, sạch sẽ và đơn thuần.

So với thế giới của bọn họ không biết là sạch sẽ hơn biết bao nhiêu lần.

Chung sống cùng với cô, bọn họ không cần phải phí công sức để đề phòng và đầu trí giống như sống ở trong gia tộc của bọn họ.

“Cái con bé này thực sự hiểu kỳ chuyện trước kia của Kiều như vậy sao?” Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối ngây ngốc nhìn chằm chằm vào mình, Thẩm Niệm Cẩm đưa tay ra ngắt mũi của cô một cái, khiến cho cả khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhó lại.

“Đương nhiên!” Sau khi cái mũi nhỏ của cô được thả ra, thì Tiểu Bảo Bối gật đầu như bầm tòi.

“Được rồi, dì sẽ nói cho con biết! Nhưng mà tới lúc đó con đừng có nói cho Kiều biết là những chuyện kia đều là do dì nói với con nha!” Dường như Thẩm Niệm Cẩm rất sợ chọc cho Kiều Trác Phàm phát hỏa.

Cũng đúng, bây giờ xí nghiệp mà bà thừa kế đều do Kiều Trác Phàm quản lý giúp. Cũng bởi vì như vậy nên bà mới có thời gian rảnh rỗi đi chu du khắp thế giới chứ.

Nếu như chọc cho Kiều đại thiếu phát hỏa, đến lúc đó tất cả công việc trong công ty đều tới tay, vậy thì không phải là thời gian đi du ngoạn khắp thế giới đều bị bóc lột hết rồi hay sao?

“Đó là chuyện đương nhiên, Tiểu Bảo Bối con nhất định sẽ về phe của dì nhỏ!” Người khác thì không, bản lãnh nịnh nọt của Tiểu Bảo Bối cũng không tệ.

“Được rồi! Dì sẽ nói với con. Thực ra thì Kiều không phải là gay, cũng không có lăng nhăng như vậy! Nhưng mà thằng bé khiến cho người lớn trong nhà hết sức lo lắng đó là bởi vì thằng bé đã thích một cô gái rất nhiều năm rồi...”

“Rất nhiều năm? Vậy bọn họ có ở cùng nhau không?”

“Chuyện này thì dì không biết!” Về chuyện này, vẫn nên chờ cho Kiều Trác Phàm tự mình nói ra thì mới được. Nếu không Thẩm Niệm Cẩm có thể dự đoán được cuộc sống sau này của mình sẽ là mỗi ngày đều mặc đồ, đi tới công ty để làm việc. “Dì chỉ biết là Kiều có thích một cô gái, mỗi năm vào một thời gian nhất định sẽ về nước, nghe nói là vào ngày sinh nhật của cô bé kia...”

“Cô bé kia thật may mắn, Kiều Trác Phàm lại thích cô ấy như vậy! Sau đó thì thế nào? Sau đó Kiều Trác Phàm có trực tiếp thổ lộ ra hay không?” le quý d0n9. Tiểu Bảo Bối thật sự là không ngờ được, Kiều Trác Phàm nhìn sơ sơ thì có vẻ tính tình của anh không được tốt lắm, nhưng mà lại vì một người phụ nữ mà cẩn thận như thế.

Mặc dù Tiểu Bảo Bối cũng biết, đây xem như là chuyện đã qua rồi. Còn nữa trước kia cô cũng đã ở bên Quý Xuyên, nhưng mà không hiểu sao trong lòng của cô vẫn cảm thấy chưa xốt.

Cô cho rằng cô đã che giấu sự ghen tuông của mình vô cùng tốt, nhưng mà không ngờ Thẩm Niệm Cẩm đã sớm phát hiện ra bộ dạng đó của cô.

“Kiều thổ lộ? Hình như là không! Dường như cho tới bây giờ, cô gái kia vẫn không hề biết là Kiều thích cô ấy...” Lúc nói xong câu này, Thẩm Niệm Cẩm lại bắt đầu cảm lấy con cá chép vừa tìm được trong tủ lạnh bỏ vào bồn rửa.

“Kiều Trác Phàm thật đáng thương! Thích lâu như vậy mà người ta vẫn không biết...” Sau khi biết tin tức này xong, cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối chu lên cao. Cũng không biết là vì bất bình cho Kiều Trác Phàm hay là vì cái gì nữa.

“Kiều Trác Phàm cũng thật là, thích thì phải nói ra. Tại sao lại phải giấu ở trong lòng?”

Nhìn thái độ của Tiểu Bảo Bối như vậy, Thẩm Niệm Cẩm cũng không biết phải nói cái gì mới tốt.

Thực ra bà rất muốn nói với Tiểu Bảo Bối, nếu như một ngày nào đó con biết được cô gái đó là ai, thì phải đối xử thật tốt với Kiều Trác Phàm..

Nhưng mà nghĩ lại, chuyện tình cảm xưa cũ như vậy, hình như bà không thích hợp làm bà tám.

“Kiều nghĩ như thế nào, dì cũng không biết. Nếu như con muốn biết, thì con nên đi hỏi người trong cuộc một chút. Được rồi Tiểu Bảo Bối, bây giờ dì chỉ còn mỗi con cá này phải xử lý. Chỗ này không có chuyện của con nữa, con nên đi ra ngoài đi!” Sau khi nói một hồi, Thẩm Niệm Cẩm sợ là bản thân sẽ lộ ra quá nhiều, đến lúc đó Kiều Trác Phàm truy cứu tới, bà sẽ gặp xui xẻo. le quý d0n9.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC...”

Cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng rời khỏi phòng bếp, ngay sau đó cả người của cô đều tràn ngập một mùi dấm chua...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Tiểu Công Chủ Bị Thương Vs Người Kiêu Thích Trước Kia (5)

“Nhóc con, tiệc sinh nhật của anh trai anh cũng sắp bắt đầu rồi, sao em còn ở đây ngây người ra làm gì?”

Lúc chập tối, tại một căn phòng trong đại trạch nhà họ Lăng, từ cửa sổ có một bóng đen nhảy vào.

Người này vừa đi vào, liền ngựa quen đường cũ trực tiếp đi tới bàn trang điểm của Lăng Công Chủ.

Trên mặt bàn có đầy đủ các loại phấn son, cái gì cần đều có hết. So với đồ nghề của mấy người thợ trang điểm còn đầy đủ hơn.

Những thứ này thật ra thì không phải là do Lăng Công Chủ tự mình mua.

Kể từ khi cô trưởng thành, hàng năm tất cả những thứ này đều được cha của cô cho người đưa tới.

Hơn nữa, mỗi một loại đều là những sản phẩm mới nhất. Cứ một khoảng thời gian sẽ lại có nhân viên chuyên nghiệp tới để đổi cho cô một loạt sản phẩm mới.

Tóm lại, trên đời này không có thứ gì mà Lăng Nhị Gia không làm được, chỉ có thứ mà Tiểu Công Chủ không muốn thôi.

Mà những thứ son phấn này, nếu bình thường muốn đi tới gặp Đàm Duật, Tiểu Công Chúa sẽ bận rộn một trận, đem những thứ này tô chét lên mặt của mình.

Nhưng mà hôm nay, những thứ này cô lại không hề đụng chạm tới.

Còn nữa, chiếc váy màu hồng phấn mà mấy ngày trước cô mặc thử ở trước mặt của Khuyhnh Tiểu Gia, cũng để ở trên bàn.

Một màn này, thực sự khiến cho Khuyhnh Tiểu Gia cảm thấy rất kỳ lạ.

Phải biết là cô nhóc này mỗi lần chỉ cần có thể nhìn thấy Đàm Duật, thì cũng sẽ vui vẻ tới mức làm ầm lên, có đôi khi Khuyhnh Tiểu Gia còn muốn dùng cái băng keo vụn vặt để dán miệng của cô lại.

Nhưng mà ngày hôm nay...

Cho dù biết rõ là Khuyhnh Tiểu Gia đến, Lăng Công Chủ mặc đồ ngủ vẫn nằm yên lặng ở trên giường, một câu cũng không nói.

Cô như vậy, thực sự giống như một tượng gỗ không hề có sức sống.

“Có phải không khỏe ở chỗ nào không?” Ngay cả khi nói mấy tiếng rồi, mà Tiểu Công Chủ vẫn không thèm trả lời lại, Khuyhnh Tiểu Gia cũng có chút bận tâm.

Khuyhnh Tiểu Gia vốn đang ở chỗ bàn trang điểm, vội vàng bước về phía giường, ôm người phụ nữ ở trên giường dậy, thân mật dùng cái cằm của mình đụng vào trán của Lăng Công Chủ.

“Không có bị sốt mà! Chuyện này là làm sao vậy?” Khuyhnh Tiểu Gia đã ôm lên thì không có ý định để xuống. Anh ta cứ ôm Lăng Công Chủ ngồi ở trên giường như vậy.

“Anh út...” Đột nhiên, Tiểu Công Chủ quay người lại chủ động ôm lấy cái cổ của Khuyhnh Tiểu Gia, vùi đầu của mình vào trong ngực của Khuyhnh Tiểu Gia.

“Bị làm sao đây?” Phát hiện ra người ở trong lòng có chút khác thường, Khuyhnh Tiểu Gia lên tiếng mà trong giọng nói của anh có một chút sốt ruột mà người khác không dễ dàng phát hiện ra.

“Anh út, chiếc váy kia không mặc được nữa! Phải làm sao bây giờ...” Lúc nói tới chỗ này, Lăng Công Chủ cũng đã khóc nức nở.

Từ nhỏ tới lớn, chỉ cần Tiểu Công Chủ vừa khóc, bất kể là chuyện lớn nhỏ gì, trong nháy mắt đều sẽ biến thành chuyện lớn!

Bởi vì, không có người nào cam lòng khiến cho cô nhóc này phải uất ức rơi nước mắt cả.

Nhưng mà cũng may là cô nhóc này không dám khóc quá lớn tiếng, nếu không để cho Lăng Nhị Gia của cô nghe được, nhất định sẽ khiêng súng tự động vào.

“Có phải lại béo lên hay không?” Nghe thấy cô uất ức như vậy, chân mày của Khuynh Tiểu Gia cũng nhíu lại.

Trên cơ bản, bây giờ thực sự không có chuyện gì có thể khiến cho Khuynh Tiểu Gia lộ ra vẻ mặt khó xử như vậy. Bây giờ, Khuynh Tiểu Gia muốn tiền có tiền, muốn về bề ngoài có về bề ngoài. Còn những chuyện khác, anh ta cũng cũng có thể dùng mưu mẹo quỷ quái của mình để đạt được.

Từ nhỏ đến lớn, người có thể khiến cho anh ta có thể thay đổi tâm tính của mình một cách nhanh chóng như vậy, chắc là chỉ có mỗi Tiểu Công Chúa ở trong lòng của anh ta thôi.

Hỏi xong một câu kia, anh ta không nhận được câu trả lời của Tiểu Công Chúa. Anh ta dứt khoát nhéo một cái lên eo của Tiểu Công Chủ, sau đó nói: “Hình như là hơi béo lên một chút!”

Lời này vừa nói ra, ngực của Khuynh Tiểu Gia bị đánh một quyền: “Anh út, anh thật đáng ghét! Người ta khó khăn lắm mới rơi nước mắt, vậy mà anh còn chê cười!”

Mà sau khi bị đánh một quyền xong, Khuynh Tiểu Gia buông lỏng tay ra, hình như cũng thở phào nhẹ nhõm: “Được rồi, em khôi phục như bình thường là được!”

“Được rồi, sửa soạn lại một chút. Đợi một chút nữa chúng ta cùng đi...”

Từ nhỏ đến lớn, hai người bọn họ đều dính lấy nhau.

Chỉ cần có cuộc tụ hội gì đó, bọn họ sẽ luôn đi cùng nhau. Đương nhiên, sau đó thì Tiểu Công Chủ lúc nào cũng ở bên cạnh của Duật Tiểu Gia. Mà ở bên cạnh của Khuynh Tiểu Gia lúc nào cũng có rất nhiều người đẹp vây ở xung quanh.

“Anh út, em không muốn đi chút nào cả! Chiếc váy này, thực sự là không mặc được nữa...” Lúc nói tới đây, Lăng Công Chủ vốn đã khôi phục lại như bình thường thì lại một lần nữa nằm xuống giường như một vũng bùn nhão.

“Sao thế? Vừa rồi anh đã xem thử rồi, eo thon vừa đủ! Không béo cũng không gầy!”

Người đàn ông vừa nói xong, liền đưa tay ra kéo cánh tay của Tiểu Công Chủ, muốn kéo cô từ trên giường ngồi dậy.

Nhưng ai ngờ, vừa kéo một chút thì Tiểu Công Chủ rên hừ hừ: “Đau, đừng kéo!”

“Đau? Làm sao vậy?” Nghe cô nói lời này, lông mày của Khuynh Tiểu Gia lại nhíu lại một lần nữa.

Lần này Tiểu Công Chủ cũng thận trọng, trực tiếp vén tay áo ngủ lên cao, lộ ra một dấu vết bầm tím ở trên cánh tay: “Đã bị như vậy rồi, anh cảm thấy có thể mặc bộ váy kia được sao? Xấu chết!”

Thì ra Tiểu Công Chủ ở đây oán trách cả buổi trời là vì việc này sao.

Nhưng mà suy nghĩ lại cũng cảm thấy không có gì lạ. Mỗi lần đi gặp Đàm Duật, thì cô đều lo lắng đủ thứ, lúc nào cũng lo lắng hình tượng của mình không đủ hoàn mỹ.

Mà bây giờ, cổ tay của cô bị một vết bầm tím lớn như vậy, thì trong mắt của cô chính là một khuyết điểm rất lớn.

Còn chuyện đau hay không, cô không xét vào phạm vi tính toán.

“Làm sao mà lại thành như vậy?” Khuynh Tiểu Gia vừa nhìn thấy vết bầm tím ở trên cánh tay nõn nà này, ánh mắt bỗng nhiên trở nên tối tăm hơn rất nhiều.

“Còn không phải tại Kiều sao, đưa cái con bé tên Phạm Manh Manh gì đó tới phòng làm việc, còn bản thân thì không có ở đó! Kết quả là người phụ nữ kia coi em là tình địch của cô ta!” Thực ra sau khi trở về thì Lăng Công Chúa liền nghĩ thông suốt, đây chính là chiêu mượn đao giết người của Kiều Trắc Phàm!

Mà Lăng Công Chúa cô chính là một cây đao!

Nếu không thì vì sao anh không tới phòng làm việc mà lại kêu A Vĩ dẫn người tới phòng làm việc của anh để làm gì? Còn không phải là muốn cô thu thập Phạm Manh Manh hay sao?

“Phạm Manh Manh?” Sắc mặt của Khuynh Tiểu Gia cũng không có thay đổi gì, chẳng qua chỉ lặp lại cái tên của người phụ nữ kia một lần nữa.

“Chính là cô ta. Sau đó em kêu A Vĩ ném cô ta đi ra ngoài, cũng không biết đã ném đi đâu rồi nữa!” Ngược lại Lăng Công Chủ không hề sợ hãi khi Khuynh Tiểu Gia biết rõ chuyện xấu mà mình đã làm.

“Theo ý của anh, ném đi vẫn còn hơn cho cô ta!” Không biết là Khuynh Tiểu Gia đang suy nghĩ điều gì.

Trong đôi mắt mê người kia, đang có một tia sáng quý dị lưu chuyển. Màu sắc kia, giống như có thể hút linh hồn của người ta vào trong đó...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Kiều Trác Phàm, Anh Thật Đáng Thương!

Editor: Táo đỏ phở núi

“Anh út, đừng nói với em là anh thích loại phụ nữ như vậy nha! Chỉ cần nhìn thôi là cả người em đã không được thoải mái rồi! Nếu như anh mà thích loại phụ nữ như vậy, sau này không thể ngủ ngon ở trên giường của em nữa...” Người phụ nữ nào đó lẩm bẩm. [diu@een*dyan\(lee^qu.donnn\)](mailto:diu@een*dyan(lee^qu.donnn)).

“Đừng nghĩ tới những chuyện kia nữa có được không, em nhanh chóng chuẩn bị đi, sau đó chúng ta sẽ xuất phát!”

Dường như Khuynh Tiểu Gia không muốn tiếp tục nói về đề tài kia nữa, nên trực tiếp cắt ngang lời nói của Lăng Công Chủ.

“Em biết rồi, nhưng mà cổ tay của em phải làm sao đây? Đã biến thành như vậy rồi, đến lúc đó phụ hoàng của em mà phát hiện ra, chắc chắn sẽ canh chừng không cho em đi chơi nữa!”

Lăng Nhị Gia vô cùng cưng chiều cô, có đôi khi ngay cả Tiểu Công Chủ cũng cảm thấy có chút bệnh hoạn.

Nếu như cô bị cảm mạo một chút, thì bác sĩ gia đình phải tuyệt đối canh chừng hai mươi bốn tiếng đồng hồ, mà đây đều là mệnh lệnh của Lăng Nhị Gia.

Nếu như vết bầm tím lớn như vậy bị Lăng Nhị Gia nhìn thấy được, vậy thì sẽ như thế nào nữa? [diu@een*dyan\(lee^qu.donnn\)](mailto:diu@een*dyan(lee^qu.donnn)).

Đoán chừng là đừng nói là đi ra khỏi nhà, đêm nay cô có được ngủ một mình không cũng là cả một vấn đề!

“Anh có cách!” Lúc nói những lời này, Khuynh Tiểu Gia liền giống như là đang làm ảo thuật vậy, từ trong túi xách của mình móc ra một chiếc vòng tay màu vàng óng ánh, “Cho em, tự mình đeo vào đi!”

Chiếc vòng tay xuất hiện ở trên tay của Khuynh Tiểu Gia, bỗng nhiên liền bị Tiểu Công Chủ đoạt vào tay.

Chiếc vòng kia, mặc dù là bằng vàng sáng lấp lánh, nhưng mà lại không hề có chút khí chất thô tục nào. Bởi vì phía trên của chiếc vòng vàng kia, được khảm bằng những viên đá quý với đủ màu sắc. Những viên đá quý kia có thể nhìn xuyên qua được, nhìn giống như một loại châu báu được gắn những viên thủy tinh đủ màu lên.

Nhưng mà thứ mà khiến cho Khuynh Tiểu Gia phải ra tay, thì tuyệt đối không phải là hàng giả! *Die enda anl eequ uyd omn*.

Mà sau khi những viên đá quý sáng lấp lánh kia, ánh mắt của Tiểu Công Chủ cũng sáng lên đầy kinh ngạc và thích thú.

“Anh út, cái này của anh lấy từ đâu ra thế?”

Tiểu Công Chủ cầm lấy chiếc vòng kia, trong lòng tràn đầy vui vẻ đeo vào tay của mình.

Thực ra những vật này cô muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Chỉ những hộp trang sức ở trong nhà của cô cũng đã có mười cái rồi.

Bên trong đó đều là những món mà phụ hoàng của cô là Lăng Nhị Gia thu gom được từ khắp các nơi trên thế giới.

Mỗi một món đều là giá trị liên thành.

Đương nhiên, từ nhỏ đến lớn Lăng Công Chủ đã được nhìn thấy không ít đồ tốt.

Cho nên, chỉ cần sờ vào chiếc vòng này, cô cũng biết đây là hàng tốt, không sai được.

“Chuyện này em không cần phải quan tâm tới. Em xem thử xem có hợp không, nếu hợp thì cho em đây!” Khuynh Tiểu Gia làm ra vẻ giống như là xua đuổi một món đồ không đáng giá vậy, ngay cả đưa tay ra cũng không có.

Nhưng mà chỉ có mình anh ta biết, món đồ này là anh ta bắt chấp nguy hiểm để tìm về.

“Đương nhiên là hợp rồi, em rất thích! Cảm ơn anh nhiều, anh út...” Lúc nói những lời này, người phụ nữ mặc bộ đồ ngủ kia trực tiếp nhào lên trên người của Đàm Khuynh, rất tùy tiện cho anh ta một cái ôm, và cả một cái hôn lên trên má.

Nhưng mà nụ hôn này vừa mới rơi xuống, thì Tiểu Công Chủ liền bị người ta ghét bỏ đẩy ra.

“Đi đi, buồn nôn quá!” Lúc nói những lời này, người đàn ông đã đi ra khỏi cửa phòng của cô, thông thả đi xuống lầu. Die enda anl eequ uyd omn.

Chỉ để lại Tiểu Công Chủ, cũng không còn bộ dạng chán nản và khó chịu như trước nữa mà vừa cười hi hi, vừa bắt đầu mặc chiếc váy liền thân màu hồng phấn kia lên trên người...

Sắp được gặp anh Duật rồi, đương nhiên cô phải ăn mặc cho thật đẹp mới được.

Đúng rồi, hình như anh Duật rất thích những người phụ nữ có vẻ mặt tươi tắn. Cho nên cô lại vội vàng vàng lấy phấn bôi bôi trét trét...

Chẳng qua là lúc này dường như Tiểu Công Chủ không hề phát hiện ra vào lúc cô đang vội vàng trang điểm cho mình, thì ngoài cửa vẫn có một bóng dáng màu đen đứng sừng sững ở đó...

- - Đường phân cách - -

"Kiều Trác Phàm, cái này cho anh ăn!"

Từ sau khi ngồi vào bàn ăn, Kiều Trác Phàm phát hiện hôm nay Tiểu Bảo Bối cực kỳ nhiệt tình.

Bất kể là món ăn gì, cô cũng sẽ gấp một miếng cho anh.

Nếu đổi lại là trước kia, Kiều Trác Phàm cầu cũng không được.

Nhưng mà hôm nay, tại sao anh lại cảm thấy có điều gì đó là lạ.

Nếu không thì tại sao món gì Tiểu Bảo Bối cũng đều gấp cho anh?

Nhất là món măng mùa đông xào kia, trước kia mỗi lần trên bàn ăn có món này, thì đều bị một mình Tiểu Bảo Bối độc chiếm. Có đôi khi Kiều Trác Phàm muốn ăn, thì phải gọi thêm một đĩa khác...

Nhưng hôm nay, Tiểu Bảo Bối lại có thể đem món măng màu đông xào này nhường hết cho anh. Hơn nữa, cô nhóc kia còn gấp tất cả những món mà mình thích vào trong chén của Kiều Trác Phàm, điều này quả thực là khiến cho người ta không thể nào tưởng tượng nổi.

Lúc nghĩ tới chỗ này, Kiều Trác Phàm có chút kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Niệm Cẩm ở bên cạnh.

Sau đó, người kia như có dụng ý khác nháy nháy mắt với anh: “Kiều, con mau ăn nhiều một chút đi chứ! Con nhìn xem, Tiểu Bảo Bối người ta đã cố gắng gấp nhiều đồ ăn cho con rồi đó!”

Lần này, Kiều Trác Phàm có chút bối rối.

Hôm nay Thẩm Niệm Cẩm nổi điên? Hay là Tiểu Bảo Bối gây rối đây?

Nếu không tại sao hai người vừa ngồi vào bàn ăn liền ép buộc anh, tại sao đột nhiên lại đối xử tốt với anh như thế?

Không có chuyện gì mà ân cần thì không phải gian xảo thì cũng là đạo chính! Die nd da nl e q uydo n.

“Kiều Trác Phàm, ăn thêm một chút nữa không!” Vất vả lắm mới ăn hết chén măng mùa đông xào, Kiều Trác Phàm cảm thấy dạ dày của mình đã không còn chỗ chứa nữa rồi. Lúc đang định để chén đĩa xuống đứng dậy thì một đôi bàn tay trắng nõn đột nhiên ôm lấy cánh tay của anh.

Điều này khiến cho Kiều Trác Phàm vốn đã đủ buồn bực rồi, lại càng có chút không hiểu nhìn chằm chằm vào Tiểu Bảo Bối.

“Cục cụng, có phải em không khỏe ở chỗ nào không? Hay là muốn mua thứ gì đó?” Kiều Trác Phàm cũng không cảm chén đĩa lên theo như lời cô nói, mà chỉ vừa sờ lên trên trán của Tiểu Bảo Bối vừa hỏi.

Đối với vẻ chờ mong toát ra từ đôi mắt xinh đẹp của Tiểu Bảo Bối, anh quyết định làm như không nhìn thấy.

“Kiều Trác Phàm, chẳng lẽ theo ý của anh, em phải muốn mua thứ gì đó hay là không khỏe ở chỗ nào thì mới có thể đối xử tốt với anh sao?” Tiểu Bảo Bối bị sờ trán một lúc, trong lòng tức muốn nổ phổi.

Chẳng qua cô chỉ cảm thấy Kiều Trác Phàm có chút đáng thương, cho nên mới muốn đối xử với anh tốt một chút!

Ai ngờ anh lại nghi ngờ cô!

“Cũng không phải là như vậy. Nhưng mà cảm giác này... Có chút là lạ!” Kiều Trác Phàm nói một câu này, khiến cho Thẩm Niệm Cẩm nghe cũng có chút đau đầu.

Từ trước đến nay, Kiều Trác Phàm ở bên ngoài vẫn luôn nói một không nói hai, thế nhưng khi ở trong căn nhà này hình như đã không còn chút địa vị nào thì phải?

“Kiều Trác Phàm, em không thêm đề ý đến anh nữa!” Tiểu Bảo Bối nhìn bộ dạng có chút luống cuống của anh, cái đầu quả dưa sắp bị anh kéo về trong ngực thì vội vàng thu đầu về, sau đó đột nhiên bỏ chén đĩa xuống đi lên lầu. Die nd da nl e q uydo n.

Lần này Kiều Trác Phàm thực sự không hiểu nổi.

Hôm nay rốt cục anh đã làm sai chuyện gì?

Tại sao mà bộ dạng của Tiểu Bảo Bối giống như là đang rất tức giận?

“Thằng nhóc thúi, đã rõ ràng như vậy rồi, tại sao con còn chưa biết nắm chắc lấy thời cơ?” Vào lúc Kiều Trác Phàm đang vò đầu bứt tai nhìn chằm chằm bóng lưng của Tiểu Bảo Bối thì Thẩm Niệm Cẩm ở đằng sau lại oanh tạc một trận.

“Cái gì mà nắm chắc thời cơ, cô phải vừa rồi ở trong phòng bếp đi đã nói gì với Tiểu Bảo Bối rồi không?” Kiều Trác Phàm nhìn lướt qua miếng ớt xanh mà mới vừa rồi Tiểu Bảo Bối gấp vào bát của mình...

Nói thật ra món ớt xanh này anh không hề thích ăn một chút nào.

Nhưng mà vì Tiểu Bảo Bối thích ăn cho nên mỗi lần anh sẽ giỡn với cô, cố ý thích tranh cướp món đồ ăn mà cô thích ăn.

Hôm nay, Tiểu Bảo Bối không những đem món măng mùa đông xào nhường lại cho anh, bây giờ ngay cả ớt xanh cũng gấp vào trong chén của anh.

Suy nghĩ lại kể từ lúc bắt đầu dọn cơm, thì thỉnh thoảng Tiểu Bảo Bối lại nhìn anh bằng một ánh mắt quý dị, Kiều Trác Phàm lập tức nghĩ tới điều gì.

Thẩm Niệm Cẩm nghe thấy lời này của anh, lập tức có chút á khẩu không trả lời lại được.

Thấy Kiều Trác Phàm còn định hỏi tiếp, bà vội vàng đặt chén đĩa xuống, xoay người rời khỏi bàn ăn.

Mặc dù bà thật sự muốn giúp Kiều Trác Phàm nhưng mà tính tình của thằng nhóc thúi này rất kỳ lạ, nếu như biết được Thẩm Niệm Cẩm bà vừa rồi đã nói cho Tiểu Bảo Bối biết những thứ kia, thì cũng chưa chắc sẽ tiếp nhận.

Vì phòng ngủ mình sẽ chọn vào rắc rối, Thẩm Niệm Cẩm quyết định vẫn nên chuẩn trước một bước. Die nd da nl e q uydo n.

Mà Kiều Trác Phàm bị hai người phụ nữ bỏ lại, thì nhìn hai vị trí trống không kia rồi lâm vào trầm tư...

“Thiếu nữ xinh đẹp siêu cấp vũ trụ đã tắm rửa xong, xuất hiện với mùi thơm ngào ngạt!” Chờ lúc Kiều Trác Phàm trở lại phòng ngủ, thì bên trong vang lên một tiếng hét to như vậy.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đã tắm rửa xong, lại mặc một bộ quần áo ngủ màu hồng phấn, từ trong phòng tắm giặt này mình bước ra, tâm tình của Kiều Trác Phàm cũng không nhận được mà trở nên tốt hơn.

Cô nhóc này, ưu điểm lớn nhất chính là không ghi thù.

Chỉ mới xoay người một cái thôi, cô đã đem tất cả những chuyện không vui quên sạch.

Mà lúc cô vừa mới tắm rửa xong, cả người đều mang theo mùi sữa tắm và một hơi thở sạch sẽ. Da thịt vốn đã trơn mềm lại càng trở nên trắng nõn mê người. di@en*dyan(lee^qu.donnn). Chỉ cần nhìn một chút thôi đã khiến cho người ta không nhận được mà muốn tới gần cô hơn nữa.

Vừa nhìn thấy như vậy, Kiều Trác Phàm cũng trực tiếp đi tới, kéo cô nhóc đang nhảy nhót kia vào trong lòng mình, không chút do dự cúi đầu hôn một cái.

Dường như kể từ sau khi thân mật với cô xong, anh chỉ cần ngửi thấy mùi trên người của cô, thì đã có chút không nhận được.

Đem cô ôm vào trong lòng, Kiều Trác Phàm cảm thấy thật tốt.

Lại cúi đầu một lần nữa, anh lại hôn lên cái miệng nhỏ của cô nhóc này một cách chuẩn xác không chút sai lệch nào.

“Um... Đáng ghét!” Tiểu Bảo Bối cảm nhận được sự cường thế của Kiều Trác Phàm, vội vàng đưa tay đẩy anh ra.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vất vả lắm mới bắt được người, làm sao có thể dễ dàng buông tha cho cô như vậy được?

Ngay vào lúc cô định giã giũa, nhân lúc Kiều Trác Phàm không chú ý muốn chạy trốn, thì Kiều Trác Phàm trực tiếp kéo quần ngủ của cô.

“Làm gì đó!” di@en*dyan(lee^qu.donn). Cô túm lấy quần ngủ của mình, có chút không tự nhiên nhìn anh.

Lúc này đôi mắt của Tiểu Bảo Bối hiện ra một tầng hơi nước mê người.

Bởi vì tức giận nên đôi môi khẽ vênh lên.

“Khụ khụ, cũng không có làm gì! Chẳng qua chỉ cảm thấy em vừa mới sốt, tại sao bây giờ lại đi tắm rửa rồi?” Kiều Trác Phàm vừa nói như vậy, ngược lại giống như là đang thật sự suy nghĩ vì Tiểu Bảo Bối. Nhưng mà lúc này, tay của anh vẫn liên tục vòng qua eo thon của Tiểu Bảo Bối.

Mỗi lần nhìn cái eo nhỏ này của cô, Kiều Trác Phàm sẽ liên tưởng tới một từ đó là ‘Không đầy nắm tay’.

Nhân cơ hội này, anh còn lặng lẽ dùng tay đo một chút. Bàn tay sờ sờ ướm thử một chút, Kiều Trác Phàm phát hiện ra eo của cô nhóc này thật sự không xê xích bao nhiêu so với bàn tay của anh...

Không trách được lúc cô mặc váy liền thân, những người đàn ông ở trong công ty vẫn liên tục nhìn chăm chăm vào eo thon của cô.

Xem ra, anh cần phải thay đổi tỷ lệ giới tính nam và nữ ở trong công ty một chút mới được.

Mà trong lúc anh đang suy nghĩ điều này, thì Tiểu Bảo Bối ở trong lòng của anh cũng giã giũa nói: “Kiều Trác Phàm, người ta bị sốt nên cả người đều là mồ hôi, dính dính rất là khó chịu.”

Lúc cô nói những lời này, bàn tay nhỏ bé của cô lặng lẽ cạy ngón tay của Kiều Trác Phàm ra. Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn.

Mỗi một ngón tay được cạy ra, trong lòng của cô vui vẻ như một con chim sẽ đang nhảy nhót.

Nhưng mà không ngờ, đợi tới lúc cô cạy được ba, bốn ngón tay của Kiều Trác Phàm ra rồi, lúc cô sắp thoát ra thành công thì những ngón tay kia lại nhanh chóng bám dính vào thắt lưng của cô.

Loay hoay một hồi, Tiểu Bảo Bối mới phát hiện những việc cô làm này giờ không có chút hiệu quả nào cả. Thậm chí lúc này bàn tay của Kiều Trác Phàm còn dính chặt hơn. Nhiệt độ như thiêu đốt người khác ở trên tay của anh, cũng đã truyền qua chiếc áo ngủ màu hồng của cô, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đột nhiên đỏ bừng lên.

“Mới hạ sốt lập tức đi tắm, đó không phải là thói quen tốt đâu! Nếu như không khéo, lại bị sốt lại thì phải làm sao?” Lúc nói những lời này, cái cằm của Kiều Trác Phàm lại một lần nữa dán lên trán của Tiểu Bảo Bối.

Trên cằm của anh, còn có cả râu nữa.

Khi ti lên trên trán của cô, có cảm giác ngứa ngứa.

Cũng không biết vì sao, cảm giác khó chịu này lại khiến cho trong lòng của cô xẹt qua một cảm giác khác thường...

“May mắn là em không bị sốt lại! Nếu như em tắm rửa mà bị sốt lại, để xem anh sẽ xử lý em như thế nào!” Xác định được là Tiểu Bảo Bối không bị sốt lại, lúc này mới yên tâm.

Nhưng mà bởi vì như vậy nên tay vốn đang đặt ở trên thắt lưng của Tiểu Bảo Bối, lại có chút không muốn buông ra.

“Kiều Trác Phàm, anh chưa từng nghe người ta nói sao, tắm một cái thì sẽ khỏe lên!” Tiểu Bảo Bối sợ nhất là bị nhột. Mà lúc bàn tay của Kiều Trác Phàm đang sờ sờ kia, vừa đứng lúc đụng vào chỗ nhột trên người của cô.

Bị Kiều Trác Phàm đụng vào một cái, lúc bấy giờ cô bị nhột cười lên như người điên.

Mà nụ cười này của cô, khiến cho những lời nói mà cô nói ra cũng trở nên lộn xộn. Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn. Giống như lúc bình thường cô vẫn hay kiêu có vậy.

Tắm một cái thì sẽ khỏe lên?

Kiều Trác Phàm lặp lại mấy chữ này ở trong đầu, có cảm giác như đã nghe được ở đâu đó rồi.

Đợi tới lúc anh nhớ được câu nói kia rồi, thì khỏe mới của anh đột nhiên cong lên.

“Thực sự tắm sạch sẽ rồi?”

Phản ứng của Kiều Trác Phàm khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Một giây trước người đàn ông này còn cảm râm cô về vấn đề bị sốt thì không thể tắm rửa. Một giây sau thì người đàn ông này giống như đã quên mất vấn đề này mà lại chú ý tới một vấn đề khác.

“Vâng!” Sợ người đàn ông này sẽ làm ra chuyện gì đó, nên Tiểu Bảo Bối vội vàng gạt đầu.

Quả thực là cô đã tắm sạch sẽ rồi. Cô còn lấy bông tắm, kỳ cọ từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên một lượt!

Bây giờ cả người cô vẫn còn mùi thơm của sữa tắm!

“Nếu đã như vậy, anh cũng muốn kiểm tra một chút!” Lúc nói tới đây, người đàn ông đột nhiên nhào về phía Tiểu Bảo Bối.

“A...Cứu mạng! Kiều Trác Phàm, anh là tên lừa gạt...”

Cô vốn đang thắc mắc Kiều Trác Phàm hỏi cô câu kia là có ý gì, không ngờ anh lại muốn nhào lên người của cô.

Không phải là lừa gạt thì là cái gì?

“Anh lừa em cái gì?” Kiều đại gia bày tỏ mình hết sức vô tội.

Lúc anh đang xoay người lại, định đề Tiểu Bảo Bối ở dưới người mình, thì lại cảm giác được cô gái ở trong lòng đang giẫy giụa.

“Anh chính là một tên lừa gạt. Lừa gạt đem người ta đi kết hôn cùng với anh, bây giờ lại muốn lừa gạt...”

Mấy chữ cuối cùng Tiểu Bảo Bối không mở miệng nói ra được, vẫn còn có chút xấu hổ, nên giọng nói của Tiểu Bảo Bối càng lúc càng thấp. Đến cuối cùng, Kiều Trác Phàm cũng không nghe thấy cô nói gì nữa.

“Còn lừa gạt cái gì nữa?” Dường như Kiều Trác Phàm rất hứng thú với chuyện này, nên tiếp tục truy hỏi. die,n; da. nlze.qu; ydo /mn.

Mà lúc này Tiểu Bảo Bối đã vùi đầu vào trong chăn rồi. Cô sẽ không nói cho Kiều Trác Phàm những chuyện kia đâu!

Nếu không, người đàn ông này lại muốn lấy tội danh ‘quyến rũ’ ra để xử lý cô.

“Không có gì...”

Kiều Trác Phàm liên tục ghé vào bên người của cô, còn cô thì dứt khoát đắp chăn lên vút đầu, không thêm đề ý tới người đàn ông này.

Ai ngờ, Kiều Trác Phàm lại còn không biết xấu hổ vén chăn của cô lên, sau đó kéo đầu của cô ra khỏi chăn.

“Nếu như không có gì, tại sao mặt của em lại đỏ ửng lên như vậy?”

Lần này đem Tiểu Bảo Bối kéo ra khỏi chăn, Kiều Trác Phàm cũng không buông tay ra. Anh kéo cô nhóc này vào trong lòng của mình, tay kia thì nhéo lên gò má mềm mại của cô.

Cho đến giờ phút này, anh vẫn có chút không thể tin được, anh lại có thể ôm cô ngồi ở trên giường như thế này. die,n; da. nlze.qu; ydo /mn.

Nếu đây là giấc mơ, Kiều Trác Phàm đột nhiên có một yêu cầu xa vời đó là anh sẽ không bao giờ tỉnh lại từ trong giấc mơ đẹp này nữa

Mà Tiểu Bảo Bối thì sao!

Bị Kiều Trác Phàm ôm vào trong lòng một lúc lâu, cô vẫn nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm

Khuôn mặt của cô vốn đang đỏ bừng lên, cũng đột nhiên biến mất.

Phản ứng này, ngược lại khiến cho Kiều Trác Phàm có chút buồn bực.

Cô nhóc này lại làm sao vậy?

Không phải mới vừa rồi còn đang xấu hổ sao?

Tại sao chỉ một lát sau lại không còn xấu hổ nữa?

Hơn nữa cô còn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của anh, hình như là đang suy nghĩ điều gì đó.

“Cục cưng, em đang suy nghĩ chuyện gì thế?”

Dựa theo sự hiểu biết của anh về Tiểu Bảo Bối, nếu như không phải đang suy nghĩ chuyện gì, thì bình thường cô sẽ không nhìn chăm chăm vào mặt anh lâu như vậy.

Hơn nữa, lại còn đang ở trước mặt anh.

Kiều Trác Phàm thuận miệng hỏi, chẳng qua là muốn nghiên cứu xem Tiểu Bảo Bối suy nghĩ điều gì. Nhưng mà điều khiến cho anh không thể ngờ được đó là, anh lại nhận được một câu trả lời như vậy từ trong miệng của Tiểu Bảo Bối: “Kiều Trác Phàm, anh thật đáng thương!”

“Anh đáng thương? Anh đáng thương như thế nào?” Kiều Trác Phàm đối với điều này cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Đối với những người biết nhà họ Kiều, đều nói Kiều Trác Phàm anh được đầu thai chỗ tốt.

Mặc dù mấy năm nay trong gia tộc không ngừng tranh đấu, nhưng mà ít ra thì anh không cần lo cơm ăn áo mặc.

Còn nữa, bởi vì có mối quan hệ nhà họ Kiều làm bước đệm, bây giờ có thể nói là anh một bước lên mây.

Mà hiện tại, anh đã cưới được Tiểu Bảo Bối, trải qua một cuộc sống hôn nhân mà anh ao ước. Die^n dan & le^ê quy/y do^nn.vn

Theo ý của Kiều Trác Phàm, cuộc sống hiện tại hạnh phúc tới mức ngay cả bản thân anh cũng có chút không thể tin được.

Không ngờ, Tiểu Bảo Bối lại dùng một câu ‘đáng thương’ để hình dung anh.

Đến cùng thì anh đáng thương chỗ nào?

“Chết rồi, lỗ miệng nói ra rồi!” Tiểu Bảo Bối bị Kiều Trác Phàm hỏi ngược lại như vậy, thì mới ý thức được là vừa rồi mình đã lỗ miệng nói ra chuyện gì.

Thấy Kiều Trác Phàm nhìn chăm chăm vào cô, cô vội vàng đưa tay lên che kín miệng của mình lại.

“Đến cùng là có ý gì? Mau nói xem nào!” Lần này Kiều Trác Phàm càng thêm hiếu kỳ.

Hình như cô nhóc này biết chuyện gì đó, nhưng mà lại không thể nói ra với anh được.

Lúc Kiều Trác Phàm thúc giục cô nói ra cho anh nghe, thì cô nhóc này lại lượn qua vách của anh chạy trốn, sau đó nhanh chóng chui vào trong chăn, dùng chăn để che kín cái đầu nhỏ của mình lại.

Cuối cùng, cô còn không chút lo lắng mà nói với Kiều Trác Phàm anh: “Kiều Trác Phàm, em ngủ rồi!”

“Reng reng reng...” Đúng vào lúc này, điện thoại di động của Kiều Trác Phàm ở bên cạnh đột nhiên đổ chuông.

“Nhóc thú vị này, đợi chút nữa anh sẽ xử lý em sau!” Làm gì có người nào nói chuyện mà nói có một nửa chứ?

Cô nhóc này vậy mà lại không chịu nói tiếp? Die^n dan & le^ê quy/y do^nn .

Chờ một chút nữa anh nghe điện thoại xong, anh sẽ trừng phạt để xem cô có nói ra hết hay không.

Sau khi xoa xoa cái đầu nhỏ của cô xong, Kiều Trác Phàm cầm lấy cái điện thoại đang réo ầm ĩ kia đi ra ngoài.

“A Vĩ, chuyện gì?”

Kiều Trác Phàm đi ra ngoài phòng khách để nhận điện thoại của A Vĩ.

Lúc này anh vốn không muốn rời khỏi Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà sáng nay anh có dặn dò A Vĩ làm một số chuyện. Bây giờ, anh cần phải biết rõ tiến triển của chuyện này như thế nào rồi. “Kiều thiếu, tôi đã căn cứ theo lời dặn dò của ngài đưa tiểu thư Phạm tới tập đoàn Đề Phàm. Nhưng mà sau đó, Anna đã kêu tôi ném cô ta ra ngoài.”

Die^n dan & le^ê quy/y do^nn .

Người kia đã thay ngài diệt trừ tai họa!

A Vĩ làm việc cho Kiều Trác Phàm, sau khi xong việc tất nhiên muốn tới chỗ này để báo cáo lại cho Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà bây giờ ở biệt thự này còn có Tiểu Bảo Bối, mấy người già đầu bọn họ vẫn không thích hợp tới đây thường xuyên.

Cho nên mặt đối mặt báo cáo, cũng đổi thành báo cáo qua điện thoại như bây giờ.

“Anna rất có năng lực!” Kiều Trác Phàm nghe được A Vĩ ở bên kia điện thoại báo cáo lại như vậy, thì trong nháy mắt giọng nói của anh cũng trở nên vui vẻ.

Mà vì như vậy nên cuối cùng A Vĩ cũng xác định được rằng, thì ra người đàn ông này thực sự mượn đao giết người!

Mà cây đao kia chính là tiểu thư Anna ở bên trong tập đoàn Đề Phàm!

Bằng không, vì ngại mối quan hệ giữa mẹ của Kiều Trác Phàm và Anna, Kiều Trác Phàm đứng ở giữa cũng rất khó làm việc.

Đây cũng chính là nguyên nhân ngày đó khi Phạm Manh Manh vừa sang tới đây, Kiều Trác Phàm không thể không tự mình đi tiếp đón cô ta.

Tất cả điều này cũng là vì mẹ đẻ của Kiều Trác Phàm tự mình gọi điện thoại cho A Vĩ!

Thực ra những điều này Kiều Trác Phàm cũng có thể nhìn!

Vấn đề là ngày đó anh và Tiểu Bảo Bối cùng ăn cơm, Phạm Manh Manh này lại tự vạch áo cho người xem lưng, lại đem chuyện mà Tiểu Bảo Bối để ý nhất nói ra. Die^n dan & le^e quy/y do^nn. Còn khiến cho cô khóc nữa!

Đối với Kiều Trác Phàm mà nói, trên đời này chỉ có một Tiểu Bảo Bối!

Chỉ cần có thể khiến cho cô bất cứ lúc nào cũng lộ ra vẻ mặt tươi cười và vui vẻ, thì bất kể là chuyện gì anh cũng đều đồng ý làm.

Mà cách làm của Phạm Manh Manh lại hoàn toàn ngược lại!

Anh không trực tiếp trừng trị cô ta, chính là vì nể mặt mũi của mẹ mình.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm anh không tự mình ra mặt, cũng không có nghĩa là Kiều Trác Phàm anh đã buông tha cho cô ta. Chỉ cần chuyện mà Kiều Trác Phàm anh muốn làm, thì sẽ không có chuyện gì có thể làm khó được anh.

Bây giờ, anh muốn dạy dỗ Phạm Manh Manh, nên hoàn toàn mượn tay của Anna. “Tiểu thư Anna kêu tôi ném người ra xa một chút!” A Vĩ lại chuyện xảy ra sáng nay, lại tiếp tục báo cáo.

“Vậy cậu ném cô ta đi đâu?” Kiều Trác Phàm khẽ nhũn mày. Lời này khiến cho A Vĩ có cảm giác không ổn.

“Tôi ném cô ta ra ngoài ô! Chỗ đó không có xe buýt, cũng không có người đi đường qua lại. Tôi nghĩ nếu như cô ta muốn trở lại đây, đoán chừng cũng mất một hai ngày! Kiều thiếu, có phải ngài đau lòng hay không...” Nghe thấy giọng nói của Kiều Trác Phàm không tốt, A Vĩ thật sự có chút lo lắng có khi nào anh ghét bỏ vì mình làm việc quá ác hay không!

“Chẳng qua là tôi cảm thấy vì sao cậu không ném cô ta ra xa hơn một chút nữa?” Mới một hai ngày đã có thể trở về, lại tới quá nhiều thời gian anh và Tiểu Bảo Bối ở cùng một chỗ!

"..."

Nghe thấy lời oán hận này của Kiều Trác Phàm, ở đầu bên kia điện thoại trên đầu của A Vĩ xuất hiện mấy con quạ đen.

“Chuyện đó, Kiều thiếu có cần tôi lại tới tìm xem, rồi ném cô ta ra xa một chút?” Tiễn phạt tiền tới Tây Thiên. Nếu như Kiều Trác Phàm vẫn chưa hài lòng, A Vĩ cũng chỉ có thể làm như vậy!

Hãy vào diendanlequydon.vn để cập nhật chương mới nhất một cách nhanh nhất!

“Thôi, sau này tìm lý do ném ra nước ngoài! Không có việc gì thì cúp điện thoại, tôi còn có chút việc!”

Thời gian quý giá, vẫn nên để dành cho Tiểu Bảo Bối thì tốt hơn.

Nghĩ tới thân thể mềm mại mịn màng của cô nhóc kia vẫn đang nằm ở trên giường chờ anh đến, Kiều Trác Phàm có cảm giác mấy lời của A Vĩ đều là lãng phí thời gian.

“Được. Chúc Kiều thiếu chơi thật vui vẻ...”

A Vĩ nói xong lời này, vội vàng cúp máy.

Mà Kiều Trác Phàm ở đầu điện thoại bên này, vốn đang còn muốn trách cứ A Vĩ một trận, nhưng mà khi nghe thấy đầu bên kia đã vang lên tiếng tút tút, cũng chỉ có thể thôi: “Mấy đứa nhóc thú vị này, gần đây ngựa đôn rồi phải không?” diẽn ddn lie qiu doon

Nhưng mà nói tới ngựa đôn, vẫn là cô nhóc đang còn ngây ngốc ở trên giường kia kia!

Chính đốn lại tâm trạng, Kiều đại thiếu bước từng bước đi về phía phòng ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Nước Miếng Của Tiểu Bảo Bối Vs Ở Lại Bên Cạnh Duật Tiểu Gia

Vốn còn đang mong chờ sau khi nói chuyện với A Vĩ xong, thì sẽ quay trở lại ‘Tĩnh sở’ thật rõ ràng với nhóc con xấu xa Tiểu Bảo Bối kia.

Nào ngờ khi anh quay trở lại, thì anh lại nhìn thấy cô nhóc nào đó mặc một bộ đồ ngủ màu hồng phấn đang nằm ngủ chống vó lên.

Nói thật, tướng ngủ của Tiểu Bảo Bối thật sự là không dám khen tặng.

Bình thường nhìn có vẻ là một cô nhóc ngoan ngoãn biết nghe lời, nhưng mà mỗi khi đi ngủ vào ban đêm thì giống như một con heo con vậy. Giống như bây giờ, tướng ngủ của cô khiến cho chiếc quần lót có in hình con dê lộ ra ngoài không nói, có đôi khi cô còn hay có tật ngáy ngủ, rồi khi ngủ thì đá chăn mền, rồi nói mơ nữa, thật xấu gì cũng đều có hết.

Mà điều khiến cho Kiều Trác Phàm đau đầu tới mức không muốn sống chính là Tiểu Bảo Bối chảy nước miếng. Đáng đáng ele quý don.

Phải biết là Kiều Trác Phàm là người rất ưa thích sạch sẽ.

Cho tới bây giờ anh vẫn chưa hề biết rằng trên đời này lại có người thích chảy nước miếng trong khi ngủ như vậy, chảy nhiều tới mức giống như là cái vòi nước uống không mất tiền vậy. Cho nên, lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối chịu ngoan ngoãn nằm lên trên chiếc giường này, Kiều Trác Phàm nhân lúc cô vừa ngủ thiếp đi, liền ôm cô vào trong lòng mình. Cũng chính vì vậy nên sáng sớm hôm sau, Kiều Trác Phàm phát hiện ra ngực của mình ướt một mảng lớn. Đó chính là lần Kiều Trác Phàm thiếu chút nữa thì kỳ cọ sắp chết ở trong bồn tắm.

Điều khiến cho anh không biết làm sao chính là lúc anh cảm bộ quần áo dính đầy nước miếng xuất hiện ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối, vậy mà cô nhóc kia đánh chết cũng không chịu nhận đó chính là nước miếng của cô. đienn dần nên quýndon. Cuối cùng cô chỉ hươu bảo ngựa, nói những thứ kia chính là Kiều Trác Phàm anh làm ra.

Bạn thử nghĩ xem, Kiều Trác Phàm yêu cầu nghiêm khắc với bản thân như vậy, nếu như anh biết rõ bản thân mình ngủ sẽ chảy nhiều nước miếng, thì anh đã sớm đi tìm bác sĩ để điều trị rồi, còn đợi để cho Tiểu Bảo Bối phát hiện hay sao?

Nhưng mà cuối cùng Tiểu Bảo Bối còn kiếm ra rất nhiều lý do lý tưởng, ví dụ như là cái gì mà Kiều Trác Phàm thêm thường sắc đẹp của cô gì gì đó. Mà cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng không tiếp tục trách tội cô nữa. Nhìn vào đôi mắt vô tội kia, quả thật là bạn sẽ không tìm được từ ngữ nào để mắng cô cả...

Cũng kể từ khi đó, Kiều Trác Phàm liền thề sẽ không ôm Tiểu Bảo Bối vào trong lòng khi đi ngủ nữa, đỡ phải dính nước miếng lên khắp người.

Nhưng mà mỗi lần nhìn thấy Tiểu Bảo Bối ngủ ở bên cạnh, anh lại không nhịn được...

Sau đó mỗi sáng sớm anh lại bắt đầu muốn chửi bởi mình khi nhìn thấy vết nước miếng kia...

Giống như lúc này, nhìn cô nhóc này nằm ngủ ở bên kia, Kiều đại gia lại bắt đầu không nhịn được. đienn dần nên quýndon.

“Nhóc con không biết xấu hổ! Món nợ với anh vẫn còn chưa có trả xong đâu, lại dám ngủ thành như vậy...”

Nửa ngồi ở bên giường, Kiều Trác Phàm gạt mấy sợi tóc ở trên mặt của cô ra, khiến cho cô lộ ra khuôn mặt tinh xảo.

Tiểu Bảo Bối đã ngủ rất sâu, khuôn mặt của cô hiện lên màu hồng phấn rất dễ thương mà bình thường không nhìn thấy. Cái mũi nhỏ khê hấp háy trong suốt quá trình này.

Nhìn một chút, Kiều Trác Phàm không nhịn được cúi đầu xuống, hôn một nụ hôn dịu dàng lên trên trán của cô: “Nhóc con không biết xấu hổ, yên tâm ngủ đi! Sau này không được ngã bệnh nữa, nếu không anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho em!” Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Sau khi cởi chiếc áo khoác trên người ra, anh cũng nhanh chóng chui vào trong chăn, đem cô nhóc vẫn luôn ngủ không an phận, ngủ tới mức vênh mông lên kia nhét vào trong chăn, sau đó anh lại ôm đầu của người phụ nữ kia vào trong lòng của mình...

Anh cũng đoán ra được ngày mai trên ngực của mình thế nào cũng ướt nước miếng khắp người. Nhưng mà anh thích thân mật với cô như vậy, biết làm sao được đây?

Câu hỏi này, hiển nhiên là Tiểu Bảo Bối đang ngủ ngáy kia không thể nào nói cho anh biết được.

Cuối cùng khê hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tiểu Bảo Bối mấy cái, lấy điều này để trừng phạt cho việc chỉ số thông minh của cô không theo kịp tiết tấu, sau đó Kiều Trác Phàm mới bắt đầu chìm vào giấc ngủ sâu theo cô...

- - Đường phân cách - -

“Anh út, hình như em không nhìn thấy Kiều?”

Tiệc chúc mừng sinh nhật Đàm Duật, mỗi năm đều sẽ tổ chức.

Hơn nữa địa điểm tổ chức lại chính là đại trạch nhà họ Đàm.

Nhưng mà đối tượng mở tiệc chiêu đãi thì cũng giống như mỗi lần mẹ của anh ta mở tiệc thường niên của công ty, lúc nào cũng chật kín người.

Đại trạch nhà họ Đàm tổ chức party, khách mời đều là những người quen. Còn những người muốn mượn cơ hội này để tạo dựng mối quan hệ, thì tuyệt đối sẽ không nằm trong phạm vi chiêu đãi.

“Hình như vẫn còn chưa tới!” Đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần của Đàm Khuynh nhìn quanh đại trạch nhà họ Đàm một lượt, có thể dễ dàng nhận ra là lúc này chưa thấy bóng dáng của Kiều Trác Phàm đâu.

“Kiều không tới thì em không thể chơi cùng với con thỏ nhỏ kia rồi!” Lăng Công Chủ mặc một chiếc váy liền thân màu hồng phấn, đây cũng không phải là màu sắc gì quá đặc sắc. Nhưng mà phần eo của chiếc váy này được chiết lại rất nhỏ, mà chiếc váy này lại hoàn toàn có thể vừa vặn với vòng eo thon thả của Lăng Công Chủ. Bởi vì như vậy nên dáng người của cô thực sự rất giống dáng người của những người quý tộc Châu Âu thời cổ xưa. Chỗ nào nên đầy đặn thì đầy đặn. Chỗ nào nên mảnh mai, thì lại thon gọn mảnh mai giống như vòng eo này của cô, không đầy một nắm tay.

Bởi vì như vậy nên dù màu sắc không nổi bật nhưng mà mặc trên người cô vẫn toát ra vẻ phong tình quyến rũ, khiến cho những người phụ nữ khác không thể nào sánh bằng được. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Từ lúc cô vừa xuất hiện, trên cơ bản tất cả ánh mắt của những người đàn ông ở đây đều tập trung trên người của cô.

Mà đây cũng chính là nguyên nhân ban đầu khiến cho Lăng Công Chủ quyết định mặc bộ váy này...

Người khác cũng nhìn cô chăm chú như vậy, có phải anh Duật cũng sẽ như vậy không?

Nhưng mà nhân vật chính còn chưa xuất hiện, cuộc tụ họp này hình như có chút nhàm chán.

Chu Tiểu Tiểu đang vừa cười vừa nói với mấy cô gái cùng độ tuổi ở bên kia, mà ở bên cạnh thì có mấy công tử ca cũng xấp xỉ độ tuổi với Đàm Khuynh đang tụ tập cùng một chỗ.

Dienx dandf Kê quy dong. Mặc dù những người này, cũng không phải là người xa lạ gì.

Nhưng mà với tính tình của Lăng Công Chủ, cô vốn không thích tham gia náo nhiệt.

Còn như Đàm Khuynh, tính tình của anh ta cũng hết sức kỳ lạ.

Anh ta cũng không phải không thích tham gia náo nhiệt, mà cho tới bây giờ ngay cả cha mẹ của anh ta cũng không hiểu được tính tình của đứa nhỏ này là như thế nào, thì những người khác làm sao hiểu được?

Lúc tụ tập với nhau, tên nhóc này vẫn thường đứng cô lập ở một bên. Nếu không thì sẽ giống như bây giờ, đứng ở bên cạnh của Lăng Công Chủ.

Có thể nói là anh ta đứng rất yên tĩnh, nhưng mà với nhan sắc của anh ta thì vẫn trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người ở đây.

Hơn nữa bên cạnh anh ta còn có một mỹ nhân bại hoại như Lăng Công Chủ, tổ hợp trai xinh gái đẹp như vậy khiến cho mọi người không thể rời mắt được.

Chẳng qua là hai người kia không hề tự biết chút nào, vẫn trò chuyện về những đề tài chỉ thuộc về hai người.

“Chờ anh trai của anh tới, ngay cả anh em còn chẳng quan tâm, nói chi là con thỏ nhỏ kia!” Về mặt của Đàm Khuynh cũng không có bao nhiêu thay đổi.

Chiếc áo giả vest màu xám tro càng khiến cho gương mặt của anh ta thêm hấp dẫn ánh mắt của người khác.

“Anh út, không phải anh đang ghen đấy chứ?” Lăng Công Chủ không bị bộ dạng lạnh lùng của anh ta đã kích, ngược lại còn nghịch ngợm nhéo nhéo lên gương mặt xinh đẹp của anh ta.

Động tác thân mật như vậy, khiến cho đại đa số mọi người xung quanh đều cảm thấy hâm mộ tới mức chọc mù hai mắt. Dienx dandf Kê quy dong.

“Đi đi, Khuynh gia anh đây mà thêm ăn đấm chua của tên nhóc nhà em sao?” Khuynh Tiểu Gia trực tiếp cầm lấy một ly rượu đỏ ở bên cạnh, nhấp một ngụm, rồi lại làm ra động tác vô cùng thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 232: Nước Miếng Của Tiểu Bảo Bối Vs Ở Lại Bên Cạnh Duật Tiểu Gia (2)

Nhưng mà sau vài giây, bên cạnh hai người bọn họ lại xuất hiện thêm một bóng dáng của một người phụ nữ khác.

Một người phụ nữ trước lối sau lồm, thân hình mê người giống như là rắn nước.

“Khuyh, khiêu vũ được chứ?” Người ta đều là đàn ông đi lại mời phụ nữ ra khiêu vũ, nhưng mà tới phiên của Khuyh Tiểu Gia, thì tình hình lại đảo ngược lại. Die~nn ddan le Quy ido nn.

Cho dù có không ít phụ nữ muốn dùng sự dè dặt quý phái để chinh phục người đàn ông này, nhưng mà cuối cùng vẫn không nhận được sự mê hoặc của sắc đẹp khiến cho tất cả mọi người phải mê muội này, nên đã chủ động trước.

Hình như họ sợ nếu họ không làm như vậy, thì có khả năng bọn họ sẽ phải trở mặt nhìn Khuyh Tiểu Gia đi cùng với người khác vậy.

Mà Đàm Khuyh thì cũng nắm lấy tay của người phụ nữ này, sau đó còn nháy nháy mắt với Lăng Công Chủ.

Ý kia như muốn nói cho cô biết: Em xem đi anh mới uống có một ly rượu đỏ đã có thể khiến cho phụ nữ chủ động mời anh ra khiêu vũ, anh cần thiết phải ghen với em sao?

Sau đó, Khuyh Tiểu Gia lại hást mặt chỉ Lăng Công Chủ nhìn về một hướng khác.

Theo hướng mà Khuyh Tiểu Gia chỉ kia, Lăng Công Chủ nhìn thấy từ một chỗ không xa Duật Tiểu Gia đang đi ra, cũng chính là nam chính của bữa tiệc ngày hôm nay.

Mà đi ở bên cạnh của anh ta, cùng tham gia bữa tiệc này còn có Cố Niệm Hề là mẹ của anh ta.

Người phụ nữ này, hình như rất được năm tháng ưu đãi.

Rõ ràng đã không còn trẻ tuổi nữa, nhưng mà làn da của bà vẫn trắng tinh và bóng loáng. Trên người mặc một chiếc váy dài màu xanh biển, bao bọc lấy dáng người hoàn hảo của Cố Niệm Hề.

Mái tóc giống như thác nước được tùy ý xõa ở trên vai giống y như trong trí nhớ của cô.

Có thể nói, trong bữa tiệc này, Cố Niệm Hề ăn mặc rất đơn giản. Bà chỉ thay một bộ quần áo, lại thoa thêm một chút son nước, cũng đã đẹp không gì sánh nổi rồi. Die~nn ddan le Quy ido nn.

Nhìn bà như vậy, thực sự là không hề giống mẹ của người đàn ông ở bên cạnh, mà giống như là một người chị của anh ta hơn!

Cố Niệm Hề như vậy, ngay cả Lăng Công Chủ cũng có chút hâm mộ đối với dung nhan xinh đẹp của bà.

Không trách được, cha chồng Đàm Dật Trạch lại yêu Cố Niệm Hề đến như vậy...

Mà người phụ nữ này vừa xuất hiện cùng với Duật Tiểu Gia, thì toàn hội trường đều ồ lên.

Dường như tất cả mọi người đều mong muốn cùng tiến lên chào hỏi nói chuyện với hai mẹ con nhà bọn họ.

Nhưng mà Cố Niệm Hề cũng nhanh chóng chú ý tới sự tồn tại của Lăng Công Chủ, sau khi tùy tiện chào hỏi với những người khác xong, bà liền đưa Duật Tiểu Gia đi về phía Lăng Công Chủ ở bên này.

“Mẹ chồng!” Lăng Công Chủ chủ động tiến lên, đứng ở bên kia của Cố Niệm Hề, hơn nữa còn thân mật cầm lấy tay của bà.

Hơn nữa cách xưng hô như vậy, đều khiến cho không ít người nghi ngờ, có phải chuyện tốt của Lăng Công Chủ và Duật Tiểu Gia sắp tới gần rồi hay không.

Đối với chuyện này người khác cảm thấy nghi ngờ, nhưng mà đối với Cố Niệm Hề thì dường như đã sớm tiếp nhận chuyện này. Nhìn thấy cô thân mật đi lại, Cố Niệm Hề sửa sang lại cổ áo giúp cô rồi hỏi: SSdienng danlew quy9on. “Tại sao lại đứng một mình ở chỗ này? Mẹ và cha của con không có tới hay sao?”

“Mẫu phi Tô và phụ hoàng của con vẫn đang trên đường tới, hình như bọn họ gặp phải người quen ở trên đường nên đã bị kéo dài thời gian. Nhưng mà bọn họ nói đêm nay nhất định sẽ tới...” Thật ra, hàng năm bất kể là việc lớn hay việc nhỏ nhà họ Đàm, thì ba miệng nhà bọn họ đều sẽ tới tham gia.

Từ khi Lăng Công Chủ còn nhỏ đã là như vậy rồi. Cho nên theo ý của cô, mối quan hệ của hai nhà bọn họ thân thiết hơn những người khác rất nhiều.

“Sẽ tới là được rồi! Mấy ngày rồi bác vẫn chưa gặp mẹ con, đang muốn hẹn bà ấy đi dạo phố đây!” Mặc dù Cố Niệm Hề cũng đã có chút tuổi rồi, nhưng mà bà vẫn duy trì sự trẻ trung của thiếu nữ. Chỉ cần công việc mệt mỏi một chút, bà sẽ hẹn mẫu hậu của Tiểu Công Chủ đi ‘Hẹn hò’! Còn mấy

đưa con và người đàn ông ở trong nhà kia, bà cũng không cần quan tâm!

“Mẹ chồng, con muốn khiêu vũ với anh Duật!” Ngay lúc Cố Niệm Hề nói với cô những lời này, xung quanh đã có không biết bao nhiêu người muốn đi lên chào hỏi với Cố Niệm Hề.

Cũng đúng, bây giờ Cố Niệm Hề đang sở hữu ba tập đoàn quốc tế, trở thành đối tượng kính ngưỡng của hàng vạn người. Khó khi mới được gặp Cố Niệm Hề, đương nhiên là bọn họ muốn nói chuyện với Cố Niệm Hề nhiều hơn một chút!

Và Lăng Công Chủ cũng có sự nhỏ mọn của mình.

Nếu như cô bí mật mời anh Duật khiêu vũ, thì nhất định là anh sẽ tìm lý do để từ chối cô. Nếu không thì chỉ nhảy trong chốc lát, sau đó sẽ lặng lẽ chạy trốn.

Còn nếu như cô mời anh ở trước mặt của Cố Niệm Hề, Duật Tiểu Gia nhất định sẽ vì mặt mũi của mẹ mình mà không thể không tiếp nhận cô.

“Đi nhảy đi! Hãy chơi vui vẻ cùng với Anna...” SSdienng dānlew quy9on. Cố Niệm Hề đem Duật Tiểu Gia ở bên cạnh mình đẩy tới bên cạnh Lăng Công Chủ, sau đó vẫn không quên nhắc nhở như vậy.

Bởi vì như vậy nên Duật Tiểu Gia chỉ có thể tiếp nhận đề nghị của mẹ mình, cùng Lăng Công Chủ đi vào sàn nhảy...

“Ông xã, hôm nay tâm trạng của anh không vui?” Giữa sàn nhảy, Lăng Công Chủ bám người giống như con sâu vậy, trực tiếp treo ở trên người của Duật Tiểu Gia.

Vốn là khiêu vũ xã giao, nhưng mà nhìn bọn họ diễn kịch lại giống như là tình nhân gặp riêng.

“Không có, em mau buông tay ra một chút! Anh sắp không thở nổi nữa rồi...”

Duật Tiểu Gia nhỏ giọng oán trách, ánh mắt như có như không xẹt qua chỗ cổ của chiếc váy liền thân màu hồng phấn của cô...

Cổ áo như vậy, có phải quá thấp hay không?

Không cần cô phải khom lưng cúi xuống, từ góc độ này của Duật Tiểu Gia đều có thể thấy được thứ trắng mịn ở bên trong của cô.

Bởi vậy nếu như lúc cô khiêu vũ cùng với người khác, chẳng phải là...

“Tại sao lại không thở nổi? Có phải không khỏe chỗ nào hay không?” Lúc nói những lời này, Lăng Công Chủ đã định ra tay, chuẩn bị tập kích ngực của anh ta. Diễng đáng ele quýy don.

Nhưng mà ngay lúc tay của cô sắp chạm vào Duật Tiểu Gia, thì lại bị anh ta nắm chặt lại.

“Đừng phá nữa!” Trước mặt nhiều người như vậy, nếu như Duật Tiểu Gia anh bị đùa giỡn ở trước mặt nhiều người thì sẽ không hay.

Hơn nữa, cho dù Duật Tiểu Gia anh không sợ mình bị mất mặt, thì cũng sẽ có ảnh hưởng không tốt đối với cô.

Chuyện này nếu như truyền ra ngoài, thì sau này phải làm sao?

“Em không có phá. Em chỉ muốn xem thử xem anh không khỏe ở đâu thôi?” Lăng Công Chủ muốn rút tay của mình về.

Nhưng mà hình như Duật Tiểu Gia lo lắng cô đã biết rõ rồi mà còn cố phạm phải, nhất định không chịu thả lỏng bàn tay mềm mại như không có xương của cô ra.

“Hình như Khuynh không có ở đây!” Một tay của anh ta nắm lấy tay của cô, cũng không có ý định buông ra. Mà lời nói của anh ta, giống như là anh ta đang muốn nói sang chuyện khác.

Nghe thấy nhắc tới Khuynh Tiểu Gia, Lăng Công Chủ cũng nhanh chóng quét mắt nhìn toàn hội trường một lượt, quả thật là không phát hiện ra bóng dáng của Khuynh Tiểu Gia.

Ngay cả người phụ nữ mới vừa rồi cùng khiêu vũ với anh ta, cũng không nhìn thấy đâu.

“Lạ thật, anh út đi đâu rồi nhỉ?” Đường như hôm nay lúc đi cùng anh ra khỏi nhà, anh có nói là có chút việc, chút nữa phải đi ra ngoài một chuyến!

Lúc đó, cô đã hỏi Khuynh Tiểu Gia rất nhiều lần là có việc gì, nhưng mà Khuynh Tiểu Gia vẫn một mực không chịu nói ra.

“Không phải thằng bé vẫn rất thân với em sao? Sao vậy, nó không nói cho em biết là tối nay nó muốn đi đâu sao?” Tên nhóc thúi này, ngay cả tiệc sinh nhật của anh trai ruột mà cũng vắng mặt. Sắc mặt của Duật Tiểu Gia có chút gợn dữ.

Tối nay Kiều Trác Phàm gọi điện thoại tới nói là Tiểu Bảo Bối sốt vừa mới hạ được một chút, không thích hợp đi ra gió gì đó, mà cậu ta thì lại muốn ở nhà để chăm sóc cho cô gái ngu ngốc kia. Kết quả là cậu ta đã sớm kêu A Vĩ tới đây để đưa quà tặng. Diễng đáng ele quýy don.

Món quà kia là thứ gì, Duật Tiểu Gia vẫn chưa mở ra xem.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 233: Nước Miếng Của Tiểu Bảo Bối Vs Ở Lại Bên Cạnh Duật Tiểu Gia (3)

Editor: Táo đồ phổ núi

Thực ra thì bây giờ anh ta muốn thứ gì mà không có?

Cho dù Duật Tiểu Gia anh muốn leo lên vũ trụ, thì cha nuôi của anh cũng sẽ đích thân nghiêm cứu ra loại máy móc có thể đưa anh đi lên đó.

Lúc này Duật Tiểu Gia anh không thiếu thứ gì cả. Người khác tặng thứ gì đó, cũng chưa hẳn có thể khiến cho anh vui vẻ được.

Thực ra điều mà anh muốn, chính là trong ngày sinh nhật này của anh, bọn họ có thể ở cùng với anh.

Nhưng mà sinh nhật năm nay, khiến cho anh có chút thất vọng.

Vị đại gia mà anh kính trọng nhất, ngày hôm nay tạm thời nhận lệnh, muốn đi nước Q phòng vấn. Bởi vì như vậy nên hôm nay ông không thể tham dự sinh nhật cùng với anh. Còn người anh em tốt nhất là Kiều Trác Phàm, năm nay lại trọng sắc khinh bạn, có cô vợ nhỏ thì không thêm để ý tới người anh em này nữa. Cuối cùng ngay cả đứa em ruột là Đàm Khuyneh, cũng không biết là có chuyện gì, tiệc sinh nhật của anh mà cũng không nhìn thấy thẳng bé đầu...

Một bữa tiệc sinh nhật như vậy, thử nói xem anh có thể nào vui được không?

“Không nói. Em có hỏi anh ấy, anh ấy chỉ nói là có chút việc, có thể sẽ làm xong nhanh thôi!”

Nói xong, Lăng Công Chủ lại chủ động vùi đầu mình vào trong ngực của Duật Tiểu Gia.

Nói thật, gần đây mỗi lần nhìn thấy Tiểu Bảo Bối vùi đầu vào trong lòng của Kiều Trác Phàm như vậy, trong lòng Lăng Công Chủ liền cảm thấy hâm mộ và đố kỵ. Khi đó cô còn chưa xót nghĩ, cứ ôm như vậy thì có ý nghĩa gì?

Nhưng mà đợi tới khi cô tự mình trải nghiệm thực tế, thì cô lại không cảm thấy như vậy.

Thì ra khi tựa đầu vào trong lòng của Duật Tiểu Gia, cô có thể nghe được tiếng nhịp tim của anh, khiến cho cô có một cảm giác vô cùng yên tâm. Không trách được, Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối lại thích tư thế này như vậy.

Sau này, cô cũng muốn dựa vào anh Duật như vậy!

Nhưng mà khi cô đang vui mừng dựa vào như vậy, thì Duật Tiểu Gia lại nắm lấy cổ tay của cô nói: “Đừng như vậy, đợi chút nữa có người nhìn thấy thì không hay!”

Hình như anh đang muốn nói điều gì nữa.

Nhưng mà bây giờ Lăng Công Chủ đều không muốn nghe, vào lúc anh cầm lấy tay cô, thì cô vẫn sống chết chui vào trong lòng anh.

Bởi vì như vậy nên anh ta cũng chỉ có thể gia tăng sức lực đang nắm trên cổ tay của cô.

Mà vào đúng giây phút này, cô ôm lấy cánh tay bị đau của mình, nước mắt lưng tròng nhìn chằm chằm anh ta.

“Làm sao vậy?” Duật Tiểu Gia nhìn thấy như vậy thì ngay người ra, cũng nhận ra là hình như anh đã làm đau cô.

Có thể nhìn ra được, bình thường cho dù anh đối xử với cô như thế nào đi nữa, cô cũng không dễ dàng hừ một tiếng.

Mà hôm nay lại...

“Em thấy là mình vẫn nên về nhà thì tốt hơn! Món quà em tặng anh, em để ở trong phòng, một lát nữa anh tự mình đi xem đi! Em đi trước...”

Lúc này tay của cô bao trùm lên trên cái vòng tay mà mới vừa rồi Khuyneh Tiểu Gia vừa tặng cho cô.

Món đồ chơi này thực sự có thể che giấu đi được vết bầm tím xấu xí kia, nhưng mà không thể nào che giấu được sự thật là cô bị thương.

Vừa rồi một đòn vô tình của Duật Tiểu Gia, đã vừa vắn roi vào chỗ chiếc vòng không che tới.

Bởi vì như vậy nên đương nhiên là khiến cho cô bị đau.

Nhưng mà dù đau như thế nào đi nữa, cũng không bằng nỗi đau trong tim khi bị Duật Tiểu Gia từ chối một lần nữa...

Cô không muốn khiến cho Duật Tiểu Gia nhìn thấy vẻ mặt bị thương của cô, cô muốn lẩn trốn tự mình liếm láp vết thương.

Nhưng mà cô vẫn chưa đi được hai bước, thì bị anh ta hét lớn lên: “Đứng lại!”

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn luôn theo đuôi sau lưng Duật Tiểu Gia.

Cho nên đối với mệnh lệnh của anh ta, cô đều sẽ phục tùng theo thói quen.

Anh chỉ nói hai từ đơn giản như vậy đã khiến cho cô dừng bước chân lại.

“Có phải tay bị thương hay không?” Anh ta đã đi tới bên cạnh cô, lúc này đôi mắt sắc bén như chim ưng của anh ta nhìn chăm chăm vào cổ tay của cô. Mà cô thì im lặng không lên tiếng.

Cô không hy vọng anh vì đồng tình mà chú ý tới mình. Cũng chính bởi vì như vậy, cho nên lúc này không khí giữa bọn họ có chút quái dị.

Những người khác trong buổi tiệc này vẫn tiếp tục vui đùa.

Giống như là chưa từng phát hiện ra không khí kỳ lạ giữa hai người bọn họ vậy.

“Đưa tay ra cho anh xem một chút!” Thấy cô liên tục không chịu mở miệng, Duật Tiểu Gia nói một câu như vậy.

Nhưng mà sau đó, cô vẫn cắn chặt môi, không chịu mở miệng, cũng không chịu chủ động đưa tay ra cho anh ta xem.

“Em...” Tính tình của Lăng Công Chủ, Duật Tiểu Gia cũng sớm đã được lĩnh giáo. Chuyện mà cô không chịu, người nhà họ Lăng từ trước tới giờ đều không ai dám miễn cưỡng cô, Bởi vì sau lưng của cô có phụ hoàng là Lăng Nhị Gia vô cùng cưng chiều cô làm chỗ dựa.

Bởi vì như vậy cho nên mới nuôi dưỡng thành cá tính kiêu ngạo ngang ngược của Lăng Công Chủ.

Nhưng mà Duật Tiểu Gia không phải là những người kia, thấy cô vẫn không chịu đưa tay ra, anh ta dứt khoát tiến lên phía trước, kéo cánh tay mà cô vẫn liên tục che giấu ra.

Nhưng mà trên đó chính là một chiếc vòng tay vô cùng chướng mắt. Vừa nhìn như vậy, ngược lại cũng không thấy thứ gì nữa.

Mà chiếc vòng này, Duật Tiểu Gia vừa nhìn lướt qua, hình như đã nhìn thấy ở đâu đó...

Nhưng mà lúc này, Duật Tiểu Gia còn có chuyện quan trọng hơn.

Không đợi Lăng Công Chủ đem tay mình rút về, anh trực tiếp đem chiếc vòng này rút ra khỏi lòng bàn tay của Lăng Công Chủ.

Mà ngay sau đó vết tím bầm kia liền hiện ra, khiến cho Duật Tiểu Gia cảm thấy vô cùng chói mắt! Càng khiến cho đôi mắt như chim ưng kia hiện lên những tia máu đáng sợ...

“Đây là bị làm sao?”

Theo lý ra, mới vừa rồi anh không chế sức lực rất tốt, chắc chắn không đã thương cô tới mức độ này mới đúng! Hiển nhiên là trước lúc cô đi tới đây đã bị thương rồi. Mà trên tay của cô đeo chiếc vòng này chính là để che giấu đi vết tích bị thương kia.

“Chuyện này không có liên quan gì tới anh, em phải về nhà!” Cô muốn lấy lại chiếc vòng từ trên tay của Đàm Duật, nhưng mà người đàn ông kia lại không chịu buông tay.

“Đêm nay nếu như em không nói rõ cho anh biết thì đừng mong về nhà!” Duật Tiểu Gia cũng bị tức giận làm cho nóng nảy, nên mới nói là lời này.

Nhưng mà anh ta lại không hề biết rằng, câu nói vừa rồi của anh ta đã khiến cho Lăng Công Chủ hiểu lầm một phen.

Nói không rõ thì đừng mong về nhà?

Vậy thì cô có thể không nói ra luôn có được không?

Nếu như vậy thì cô sẽ ở bên cạnh anh Duật cả đời?

- - Đường phân cách - -

Trong lúc đại trạch nhà họ Đàm vẫn đang tổ chức yến tiệc, thì tại một biệt thự ở ngoại ô, có một người phụ nữ có mái tóc đen nhánh mềm mượt bị ném vào trong đó.

Người này chính là Phạm Manh Manh.

Nói thật, hôm nay sau khi cô ta bị A Vĩ ném ra ngoại ô, thì đứng ở giữa đại lộ, muốn chờ xem có người nào đi qua hay không.

Nào ngờ, cô ta đứng cả buổi trời, đừng nói là gặp được xe, ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy đâu!

Cuối cùng, cô ta chỉ có thể bất đắc dĩ cởi đôi giày cao gót của mình ra, chậm rãi bước từng bước ở trên đường để trở về theo ấn tượng của mình.

Cuối cùng chỗ cô ta đi tới chợt có ánh đèn, cũng chính là chiếc xe đầu tiên mà cô ta nhìn thấy trong ngày hôm nay.

Mà điều khiến cho người phụ nữ này vui mừng chính là, chiếc xe này lại là chiếc xe thể thao mà cô ta chưa từng thấy bao giờ. Loại này cũng không phải loại xe đã xuất hiện trên thị trường.

Tóm lại, tạo hình của chiếc xe này khiến cho cô ta cảm thấy có chút kỳ lạ. Bẹt, giống như là Batman. Mà lại có màu sắc giống như là đêm tối, vì thế càng khiến cho chiếc xe này tăng thêm cảm giác thần bí.

Mặc dù tạo hình của chiếc xe có hơi kỳ lạ, nhưng mà Phạm Manh Manh vẫn vầy vầy tay với nó. Đây là một chiếc xe mà khó khăn lắm cô ta mới nhìn thấy trong ngày hôm nay, nếu như bỏ qua nó, không biết là cô ta phải đợi tới khi nào mới nhìn thấy một chiếc xe khác. Hơn nữa, sắc trời bây giờ cũng đã tối rồi, ở đây lại liên tục không có tín hiệu, cô ta cứ ngây ngốc đi như vậy không biết khi nào mới trở về tới nội thành.

Cô ta cũng không muốn qua đêm ở chỗ này. Con đường này tối đen như mực, ai biết có gặp phải dã thú hay yêu quái gì đó không, cho nên cô ta quyết định mạo hiểm một phen.

Cũng may là chủ nhân của chiếc xe kia thấy cô ta ngoắc lại thì cũng dừng xe. Sau đó, trong nháy mắt lúc cửa xe hạ xuống, Phạm Manh Manh nhìn thấy được...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 234: Báo Ứng Của Phạm Manh Manh Vs Câu Tam Đáp Tứ

Editor: Táo đồ phổ núi

Phạm Manh Manh thấy được gương mặt kia. Một gương mặt vô cùng xinh đẹp và yêu ma, không giống như gương mặt mà con người nên có!

Ít nhất thì trong ấn tượng của cô ta, trừ khi là đi từ phòng trang điểm ra, nếu không thì không nên có một gương mặt với dung nhan hoàn mỹ như vậy.

“Chào anh, có thể cho tôi đi nhờ xe một chút được không? Tôi đang bị... Lạc đường ở đây!”

Phạm Manh Manh nhìn khuôn mặt hại nước hại dân kia, giọng nói của cô ta cũng không được lưu loát.

“...” Sau khi nói xong những lời này, Phạm Manh Manh vẫn luôn chờ đợi câu trả lời của người kia.

Nhưng mà suốt quá quá trình này, thái độ của người đàn ông kia hết sức lạnh lùng và tàn nhẫn. Die enda anl eequ uyd onn

Ngoại trừ lúc ban đầu anh ta chỉ nhìn cô ta một cái.

Sau đó, trong suốt thời gian này anh ta vẫn luôn nhìn chăm chăm vào tấm kính chắn gió ở phía trước, giống như là cô ta không phải đang nói chuyện cùng với anh ta vậy.

Còn Phạm Manh Manh thì vẫn liên tục tán thưởng nhan sắc có một không hai của người đàn ông này ở trong lòng, đồng thời cũng mong mỗi câu trả lời khẳng định của người đàn ông này.

Nhưng mà người đàn ông này vẫn luôn mím chặt môi, như là chưa từng nghe thấy câu nói của cô ta vậy.

“Anh...” Ngay lúc Phạm Manh Manh cảm thấy người đàn ông này sẽ không trả lời lại lời đề nghị của cô ta, đang định tránh ra, thì một tiếng động thanh thúy vang lên.

“Hà?” Phạm Manh Manh vừa cúi đầu xuống mới phát hiện, thì ra cửa xe của chiếc xe thể thao giống như con doi này, đã được mở ra. Tiếng động thanh thúy kia chính là tiếng mở cửa xe vang lên.

Nhìn thấy cửa xe đã mở ra, Phạm Manh Manh vui mừng nói lời cảm ơn: “Cám ơn anh, cho tôi đi tới chỗ nào gần nội thành nhất là được rồi!”

Mặc dù nói người đàn ông này nhìn còn đẹp trai hơn cả Kiều Trắc Phàm. Nhất là đôi mắt khẽ nhếch lên kia, giống như là trong một khoảng khắc thôi là có thể hút hồn phách người ta vào trong đó. Nhưng mà Phạm Manh Manh không ngốc! Thứ gì càng đẹp thì thường thường càng là trí mạng!

Nếu như không phải cô ta không muốn ở lại nơi hoang dã này một giây một phút nào nữa, thì có đánh chết cô ta cũng không muốn ngồi lên trên chiếc xe này.

“Chào anh, tôi là Phạm Manh Manh! Tôi mới ở nước ngoài trở về, vẫn chưa quen thuộc đường xá ở đây. *đii@een*dyan(lee^qu.donnn)*. Anh tên là gì? Chúng ta cùng kết giao bạn bè nhé!”

Bởi vì xe cứ đi thẳng về phía trước, bầu không khí trong xe có chút kỳ lạ.

Người đàn ông kia, từ đầu tới cuối chỉ chuyên tâm lo lái xe, cũng chưa từng nói với cô ta một câu nào. Phạm Manh Manh càng cảm thấy chủ nhân của chiếc xe này có chút quái dị, cô ta mở miệng nói chuyện, hy vọng anh ta có thể tự mình nói ra một câu tiếng người.

Nhưng mà người đàn ông kia, vẫn làm ra vẻ như không nghe thấy, vẫn chuyên tâm lái xe như trước.

Cảm giác này càng lúc càng khiến cho Phạm Manh Manh cảm thấy lo lắng bất an.

“Nếu không, anh hãy thả tôi xuống ở chỗ này đi! Tôi không muốn trở về...” Trời vốn đã vào thu, thời tiết ở vùng ngoại thành còn lạnh hơn so với trong nội thành. Nhưng mà lúc này cả người Phạm Manh Manh đều là mồ hôi.

Bởi vì cô ta dần phát hiện, hình như người đàn ông này có chỗ nào đó không thích hợp!

Chẳng lẽ là muốn vô lễ với cô?

Cũng không đúng, người đàn ông này nhìn đẹp trai như vậy, chiếc xe thể thao này lại chưa từng nhìn thấy bao giờ. Chỉ cần anh ta có nhu cầu, khẽ ngoắc ngón tay một cái, những người phụ nữ muốn ở cùng một chỗ với anh ta hẳn là tre già măng mọc mới đúng. Anh ta sẽ không cần phải đi tới nơi hoang dã này để nhặt được cô, sau đó... đối với cô.

Nhưng mà cho dù Phạm Manh Manh nói như thế nào đi nữa, người đàn ông này vẫn không hề có ý định dừng xe. *đii@een*dyan(lee^qu.donnn)*.

Nhìn ra cảnh vật bên ngoài xe đang không ngừng thay đổi, Phạm Manh Manh lại nhìn khoảng cách từ chiếc xe này xuống mặt đất.

Nếu như bây giờ nhảy ra ngoài, chắc là sẽ bị vài vết thương trên người đúng không?

Cắn răng một cái, đột nhiên cô ta vươn tay ra, tính đẩy cửa xe này ra.

Nhưng mà ngay lúc cô ta đưa tay ra, thì người đàn ông ở trên ghế lái dường như đã sớm cảm nhận được là cô ta sẽ làm gì, nên đột nhiên vang lên một tiếng ‘lạch cách’. Chờ khi Phạm Manh Manh phản ứng lại được thì mới phát hiện ra, thì ra người đàn ông này đã khóa cửa xe lại rồi.

Bây giờ sao cô ta trốn được nữa?

“Anh đừng như vậy, tôi với anh không thù không oán. Rốt cuộc thì anh muốn đưa tôi đi chỗ nào?” Cửa xe đã được khóa trái, Phạm Manh Manh càng cảm thấy không thích hợp.

Cô ta liên tục gào thét, kêu la, thậm chí còn có ý đồ cướp tay lái của người đàn ông này.

Theo ý của cô ta, bây giờ để cho người đàn ông này tùy tiện đưa mình đi, chính là đi vào chỗ chết.

Đã như vậy thì sao cô ta không liều lĩnh đánh cuộc?

Nhưng mà khi tay của cô ta vừa chạm tới tay lái, thì người đàn ông kia trực tiếp đưa tay ra cố định hai tay của cô ta lại, khiến cho cô ta không thể động đậy. mà tay kia của anh ta thì thoải mái lái xe.

Suốt cả quá trình, Phạm Manh Manh đều giãy giụa kịch liệt. Nhưng mà tay của người đàn ông kia, giống như là tường đồng vách sắt, cho dù có giãy giụa như thế nào đi nữa cũng không hề nhúc nhích được.

Mà tất cả những việc làm của cô ta, không hề ảnh hưởng tới hành động của người đàn ông kia một chút nào. Anh ta vẫn chuyên tâm lái xe, ánh mắt vẫn tập trung nhìn về phía trước...

Cứ như vậy Phạm Manh Manh bị đưa tới biệt thự của vùng hoang vu này.

Tất cả mọi thứ trong phòng đều không nhiễm bụi trần thế.

Sàn nhà bằng đá cẩm thạch, cũng sáng bóng.

Vừa nhìn thấy như vậy, Phạm Manh Manh cũng biết, cho dù ở ở vùng hoang vu thì căn phòng này vẫn được xử lý vô cùng tốt.

Cho nên điều này có thể chứng minh, người đàn ông này cũng có yêu cầu cực cao trong cuộc sống.

Nhưng mà tất cả những thứ này đều không phải là thứ cô ta cần quan tâm.

Cô ta giống như người điên muốn lao ra, nhưng khi lướt qua người đàn ông lại bị anh ta thoải mái đẩy quay trở lại bên trong phòng.

“Chúng ta không quen biết, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Thả tôi ra ngoài đi, van xin anh...”

Phạm Manh Manh hô khan cả giọng.

Nhưng mà người đàn ông kia ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, xoay người đi về phía cửa trước. Không biết là đã làm gì đó, mà Phạm Manh Manh nghe thấy tiếng ‘lạch cạch’ vang lên!

Hiển nhiên là cánh cửa này cũng đã bị khóa trái. Hơn nữa thiết kế của cánh cửa đang được khóa trái lại kia, còn là loại thiết kế mà Phạm Manh Manh chưa bao giờ nhìn thấy. Die nd da nl e q uydo n.

Đây cũng chính là đang muốn nói, người đàn ông này không muốn thả cô ta ra, cả đời cô ta sẽ không có cách nào ra khỏi chỗ này?

“Anh nói xem anh muốn làm cái gì?”

Nhìn cánh cửa đóng lại, người đàn ông trẻ tuổi đang bước từng bước về phía cô ta, cả người Phạm Manh Manh không ngừng run rẩy, đồng thời cũng không ngừng lùi từng bước về phía sau.

“Anh muốn bao nhiêu tiền, tôi cũng sẽ đưa” Mặc dù sau khi đi vào căn phòng này, cô ta đã ý thức được người đàn ông này tuyệt đối sẽ không thiếu tiền. Giống như chiếc xe thể thao kia của anh ta, hay là căn biệt thự mà anh ta đưa cô tới lúc này, tất cả đều muốn chứng minh cho Phạm Manh Manh biết, điều kiện sống của anh ta áp đảo xa cuộc sống của cô.

Nhưng mà Phạm Manh Manh vẫn còn nói ra như vậy. Cô chỉ muốn thể hiện suy nghĩ của mình, chỉ cần anh ta mở miệng, cô sẽ nghĩ cách đáp ứng.

Nhưng mà trong tình huống cô đã nói trắng ra như vậy rồi, bước chân của người đàn ông vẫn không dừng lại.

Thậm chí, anh ta cũng không có biểu cảm gì đối với lời nói của cô, chỉ cố chấp bước từng bước về phía cô. Die nd da nl e q uydo n.

“Cầu xin anh... Xin đừng làm như vậy đối với tôi!”

Cô ta run rẩy cả người, thậm chí ngay cả lời nói của cô ta cũng run run.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Chương 93.2

Ở trong căn phòng ngập tràn ánh sáng này, Phạm Manh Manh có thể dễ dàng phát hiện ra so với lúc nhìn thấy ở bên ngoài, bây giờ người đàn ông này nhìn còn dễ thương hơn nhiều. Nhất là đôi mắt kia, có loại cảm giác xinh đẹp quyến rũ siêu việt đối với nhân loại.

Nói thật, nếu như người đàn ông này dẫn Phạm Manh Manh tới chỗ này chỉ vì muốn cô ta, thì cô ta sẽ không để ý. Cô ta lớn lên ở nước ngoài, điểm này thì cô ta không phải là một người trinh tiết liệt phụ. Còn nữa, trải nghiệm một đêm với một người đàn ông đẹp trai có đôi mắt hút hồn như vậy, cũng coi như là một dịp hiếm có trong cuộc sống này.

Nhưng mà điều quan trọng là Phạm Manh Manh có cảm giác người đàn ông này không chỉ đơn giản là muốn cô ta.

Cô ta cứ có cảm giác, ánh mắt của người đàn ông này nhìn chăm chăm vào cô ta, giống như là đối với một vật thể không có sinh mạng vậy. Nhìn không thấu xảm xúc, mò không ra tâm tư...

“Đến cùng thì anh muốn điều gì? Chuyện gì tôi cũng thể cho anh!” Cô ta đã không trụ nổi nữa, vì sao người đàn ông này lại có thể lạnh như băng tới như

vậy?

“Hu hu...” Vào lúc người đàn ông này ép cô ta vào sát góc tường, thì Phạm Manh Manh bắt đầu khóc lóc lên.

Thành thật mà nói, cô ta là con gái một ở trong nhà. Có đôi khi có chuyện gì hoàn toàn không theo ý của cô ta, nhưng mà người trong nhà cũng sẽ không đối xử với cô ta như vậy. Sau khi lớn lên, cô ta lại trở thành niềm vui của mẹ Kiều Trắc Phàm. Toàn bộ người nhà họ Phạm đều mong cô ta trở thành Kiều phu nhân, cho nên đãi ngộ của cô ta lại càng không kém.

Điều này đã hình thành tính cách được nuông chiều từ nhỏ của cô ta.

Giống như trường hợp ngày hôm nay, cô ta đâu đã biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu?

Nhưng mà ngay lúc Phạm Manh Manh đang khóc như là phải chịu biết bao nhiêu uất ức thì chợt có một tiếng động truyền tới.

“Xin chào mọi người, chào mừng đến với thời gian giải trí của Hân Thiên địa! Tôi là người dẫn chương trình tên là Hân Vũ, rất vui mừng được gặp lại mọi người vào thời gian này...”

Lúc một giọng nữ nhẹ nhàng hoạt bát vang lên ở trong căn nhà rộng lớn này, Phạm Manh Manh ngoại trừ cảm thấy kỳ lạ, thì còn có một chút sợ hãi.

Đợi tới lúc cô ta ngẩng đầu mắt mông lung đầy nước mắt lên thì mới phát hiện ra, thì ra người đàn ông vừa mới đi tới kia, lúc này đang bật ti vi lên.

Chiếc ti vi ở cách chỗ cô ta khoảng mười thước, nhưng mà trong đại sảnh vắng vẻ này lại không được rõ ràng lắm. Trên màn hình ti vi là một cô gái tràn đầy thanh xuân, phong cách dẫn chương trình rất hài hước cũng là phong cách yêu thích của Phạm Manh Manh.

Chẳng qua là Phạm Manh Manh không hiểu, người đàn ông này đưa cô ta tới gian phòng này, chẳng lẽ chỉ để xem tiết mục này?

Sau khi nhìn màn hình ti vi xong, ánh mắt của Phạm Manh Manh lại rơi ở trên người của người đàn ông kia.

“Anh...” Cô ta đang định nói điều gì đó, thì thấy người đàn ông cầm chiếc điều khiển từ xa ở trong tay đặt xuống dưới sàn nhà, hơn nữa còn đặt đối diện với màn hình ti vi. Sau đó anh ta lại móc từ trong ví tiền ra một vật gì đó màu đen, đặt ở phía trước của chiếc điều khiển từ xa.

Sau khi sắp xếp hai thứ đó xong xuôi, người đàn ông xoay người, lại một lần nữa chậm rãi đi về phía cô ta.

Vào lúc mà tim của Phạm Manh Manh đập nhanh và mạnh tới mức như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, thì người đàn ông kia đột nhiên đi tới bên cạnh cô ta, vươn tay ra nắm lấy cánh tay của cô ta, không mang theo một chút cảm giác thương hương tiếc ngọc nào.

“Á... Đau!”

Phạm Manh Manh gào khóc lên như quỷ khóc sói tru, nhưng mà cũng không thể nào ngăn cản được người đàn ông này đang thoải mái dùng một tay để nhấn tới phía trước chỗ chiếc điều khiển từ xa.

Lúc hai chân của cô ta chạm đất một lần nữa, thì hai tay của cô ta được thoát ra khỏi tay của người đàn ông như ý nguyện, cô ta cũng không biết chuyện gì nhìn chiếc điều khiển từ xa ở dưới đất kia, cùng với cái máy ghi âm ở phía trước..

Vừa rồi cô ta còn tưởng món đồ chơi này của anh ta là thứ gì, không ngờ lại là cái máy ghi âm.

Nhưng mà tất cả những thứ mà anh ta sắp xếp, là dùng để làm gì?

Chẳng lẽ...

Sẽ không phải giống như nội dung nào đó đã từng nhìn thấy ở trên mạng đó chứ, có một số đàn ông thích ghi âm lại khoảnh khắc mà mình và phụ nữ hoan ái?

Phạm Manh Manh vừa mới suy nghĩ như vậy, thì cô ta vội vàng lấy tay ôm chặt lấy ngực mình, ôm lấy hai viên thịt kia của cô ta. Như thể chỉ cần chạm một chút thì hai viên thịt kia của cô ta sẽ bị người đàn ông xinh đẹp này ăn mất vậy.

Nhưng mà ngay lúc này, người đàn ông này đột nhiên nhếch đôi môi mông lên, khẽ mấp máy: “Nhìn thấy chiếc điều khiển từ xa ở dưới đất kia không?”

Từ lúc gặp mặt tới giờ, đây là lần đầu tiên Phạm Manh Manh nghe thấy giọng nói của người đàn ông này.

Nói thật, giọng nói này rất trầm thấp êm tai. Nhất là trong không gian rộng lớn ở đại sảnh này, giọng nói này quả thực là còn mê người hơn cả tiếng đàn violon. Từ góc độ của Phạm Manh Manh, cô ta có thể nhìn thấy rõ ràng lông mi dài như búp bê của người đàn ông này...

Tất cả những điều này, khiến cho Phạm Manh Manh nhất thời trầm mê vào trong đó, một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Giờ phút này, ngay cả Phạm Manh Manh cũng có chút nghi ngờ, trên đời này thật sự có một người đàn ông xinh đẹp hoàn mỹ tới mức không tìm ra một chút tí vết nào sao...

“Bốp!” Đột nhiên, đầu của Phạm Manh Manh bị đánh một cái, khiến cho cô ta không thể nào không bùng tỉnh được.

Sau khi nhìn thấy rõ thứ gì vừa mới đánh lên đầu của cô ta, khóe miệng của cô ta khẽ co rút.

Đó là một cuốn báo được cuộn lại.

Mà cầm nó để đánh lên đầu của cô ta, chính là người đàn ông xinh đẹp không gì sánh bằng ở trước mặt này.

“Nhìn thấy thì mau nói một tiếng cho tôi!” Người đàn ông lại mở miệng.

Một câu nói, khiến cho Phạm Manh Manh muốn phản bác gì đó. Nhưng mà khi cô ta nhìn thấy ánh mắt sắc bén đầy âm hiểm không thuộc về nhân loại trong đôi mắt kia, lại chỉ có thể gật gật đầu, nói: “Tôi nhìn thấy!”

Phạm Manh Manh cũng rất thực tế.

Không thể nào chạy thoát khỏi đây, vậy thì chỉ có thể nghe theo chỉ thị của người đàn ông này để chờ đợi thời cơ.

“Nhìn thấy thì quỳ lên đi!” Ngay lúc Phạm Manh Manh nhìn chiếc điều khiển ở dưới đất rồi nhăn mày lại, thì giọng nói của người đàn ông này lại vang lên một lần nữa.

Lúc này đây, khóe miệng của Phạm Manh Manh không chỉ co rút đơn giản như vậy nữa. Cô ta không thể nào ngờ được, bây giờ ở trên mạng đang thịnh dùng hành động ‘quỳ điều khiển từ xa’ để trừng phạt người chồng đã phụ lòng vợ, không ngờ lúc này lại được sử dụng trên người của cô ta. Mà người áp dụng chuyện này, dĩ nhiên người đàn ông xinh đẹp không có chút quan hệ nào với cô ta.

“Bốp...” Ngay lúc Phạm Manh Manh đang ngây ngốc nhìn chằm chằm vào chiếc điều khiển từ xa ở trước mặt, không biết là nên cười hay nên khóc, thì trên đầu của cô ta lại bị gõ một cái.

“Còn không mau quỳ lên!” Người đàn ông cầm lấy tờ báo, ra lệnh.

“Được rồi!” Phạm Manh Manh ngoan ngoãn quỳ lên, nhưng mà vừa mới quỳ lên, thì kênh truyền hình liền bật loạn lên!

“Bốp bốp bốp...” Ngay lập tức đầu của cô ta lại bị gõ lên mấy cái.

“Không được đổi kênh, tôi muốn xem tiết mục kia! Trước khi tôi trở lại, mau đổi kênh kia lại cho tôi.” Người đàn ông đập cô ta xong, lại nói.

Ngay sau đó, anh ta đi vào căn phòng ở phía trong.

Vì không muốn chọc cho người đàn ông kia tức giận, Phạm Manh Manh đành phải trong thời gian ngắn nhất, dùng tay bấm lên cái điều khiển từ xa để tìm kiếm kênh kia, lúc người đàn ông cầm một chai rượu đỏ và một cái ghế quay trở lại, cô ta lại vội vàng quỳ lên chiếc điều khiển từ xa.

“Ừ! Làm tốt lắm!”

Lúc quay trở lại, nhìn thấy người phụ nữ này đã quỳ gối rất đàng hoàng lên chiếc điều khiển từ xa, người đàn ông đặt cái ghế ở bên cạnh cô ta, rồi ngồi lên trên đó, hơn nữa còn cầm chai rượu đỏ, đổ vào trong ly, rồi thông thả uống ở ngay bên cạnh của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236: Chương 93.3

Đợi tới khi anh ta đã uống được khá khá rồi, đột nhiên anh ta lại cầm lấy tờ báo rồi gõ lên đầu của Phạm Manh Manh một cái.

“Tôi không có đổi kênh!” Phạm Manh Manh không giải thích được tại sao mình lại bị đánh, ai oán nhìn chằm chằm vào anh ta.

Người đàn ông không thèm để ý tới vẻ oán hận của cô ta, lại từ từ nhấp một ngụm rượu đỏ. Lúc nuốt trôi ngụm rượu đỏ, hầu kết của anh ta chuyển động một cái. Đường cong kia, mặc dù không lớn lắm, nhưng mà cũng khiến cho Phạm Manh Manh nhìn thấy không nhịn được mà nuốt nước miếng theo anh ta.

Nói thật thì người đàn ông này quá mê người.

Ngay cả Phạm Manh Manh cũng ý thức được, đáng lẽ ra mình nên sợ hãi, Nhưng mà bây giờ ngay cả cô ta cũng không không chế được suy nghĩ của mình nữa...

“Nhìn thấy cái máy ghi âm ở phía dưới không!” Mà người đàn ông kia nhìn thấy ánh mắt si mê kia của cô ta thì chỉ cười mĩa mai một tiếng. Giống như loại ánh mắt đói khát đó, anh ta đã nhìn quen lắm rồi...

“Ừ, nhìn thấy!” Táo đỏ l^e quy^e doⁿ.

“Nhìn thấy thì bắt đầu từ bây giờ hãy không ngừng nói lời xin lỗi đối với cái máy ghi âm này. Cho tới khi tôi hài lòng mới thôi...”

Người đàn ông bỏ lại lời nói này xong, lại tiếp tục thưởng thức rượu của mình.

Mỗi một hành động gờ tay nhấc chân kia đều thể hiện ra khí chất cao quý, điều mà Phạm Manh Manh chưa bao giờ nhìn thấy.

Nhưng mà cô ta không hiểu, vì sao người đàn ông này lại tốn công tốn sức bắt cô ta tới chỗ này, chỉ vì muốn cô ta quỳ lên điều khiển từ xa và nói lời xin lỗi?

Chẳng lẽ cô đắc tội anh ta ở chỗ nào?

Ngay lúc Phạm Manh Manh đang nhìn anh ta chăm chăm tới sững sờ, thì trên đầu liền bị gõ một cái.

“Còn không mau nói nhanh một chút!” Người đàn ông cầm lấy cuốn báo được cuộn lại, giọng nói lạnh như băng.

Một câu nói như vậy, khiến cho Phạm Manh Manh bất đắc dĩ chép miệng, sau đó xoay người bắt đầu máy móc nói lời xin lỗi với cái máy ghi âm kia: “Thực sự xin lỗi, thực sự xin lỗi, thực sự xin lỗi...”

Kết quả là một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện.

Trong một căn biệt thự vô cùng hoa lệ, một người đàn ông cầm một chiếc ly chân dài, nhàn nhả thưởng thức rượu đỏ, ngồi ở trên chiếc ghế quý phi. Mà bên cạnh của anh ta, còn để một cuốn báo. Người phụ nữ ở phía trước, đang quỳ trên chiếc điều khiển từ xa với vẻ mặt ủ rũ, liên tục ni non với chiếc máy ghi âm: Thực sự xin lỗi!

Chỉ cần kênh trên ti vi thay đổi, cô ta sẽ liên tục bị tờ báo gõ lên trên đầu...

- - Đường phân cách - -

"Kiều Trác Phàm?"

Lại là trong thời gian làm việc, Kiều Trác Phàm vui đầu ở trên bàn làm việc, không biết đang gõ lạch cạch cái gì ở trên máy vi tính, Tiểu Bảo Bối cầm lấy bút, ở bên cạnh cũng ghi ghi chép chép. Nhưng viết được một chút, đột nhiên Tiểu Bảo Bối ngừng lại, nhìn về phía Kiều Trác Phàm.

“Làm sao?” Kiều Trác Phàm dừng lại tiếng lạch cạch gõ bàn phím lại, hỏi.

“Anh thích dạng phụ nữ như thế nào?” Tiểu Bảo Bối lại mở một chai sữa chua khác ra, cầm lấy cái thìa nhỏ xúc xúc, sau đó quay đầu lại hỏi anh.

“Anh thích dạng phụ nữ như thế nào sao... Em hỏi chuyện này để làm gì?” Anh thích dạng phụ nữ như thế nào? Tiểu Bảo Bối muốn biết chuyện này để làm gì?

Thành thật mà nói, Kiều Trác Phàm cảm thấy sáng sớm hôm nay khi Tiểu Bảo Bối thức dậy thì liền thay đổi giống như một người khác vậy.

Bình thường thì giống như một con heo lười vậy, Kiều Trác Phàm rời giường một lúc lâu nhưng người phụ nữ này vẫn chưa bước chân ra khỏi chăn, sáng nay không những dậy cùng thời gian với anh, còn chủ động thắt cà vạt giúp anh.

Tất cả những điều này, hình như đều thể hiện điều gì đó.

“Em chỉ là tò mò thôi! Mau nói cho em biết đi...” Đột nhiên cô múc một muỗng sữa chua, rồi chạy lên phía trước nhét vào trong miệng của Kiều Trác Phàm, không chút bận tâm chiếc muỗng này mình vừa mới dùng qua.

Sắc mặt của Kiều Trác Phàm âm trầm, sau khi nuốt xuống, tức giận nói: “Anh thích dạng gì, không phải em tự nhìn chính mình sẽ biết hay sao?”

Mặc dù anh có tính thích sạch sẽ, nhưng mà có đôi khi ở trước mặt cô, ngay cả thể hiện ra anh cũng cảm thấy phiền phức.

Nhưng mà không biết vừa rồi giọng điệu của anh chưa đủ tốt hay không, mà Tiểu Bảo Bối lại có chút nghi ngờ tính chân thật trong lời nói của anh.

“Kiều Trác Phàm, anh nói dối cũng có chút khiến cho người ta dễ dàng tin tưởng!” Tiểu Bảo Bối bấu cái miệng nhỏ của mình, vốn đang chuẩn bị nhét vào miệng Kiều Trác Phàm một muỗng sữa chua. Mà Kiều Trác Phàm cũng đã mở miệng ra, chờ đợi. Ai cũng không muốn lúc bị đút sữa chua sẽ đụng phải hàm răng đúng không? Cho nên, Kiều Trác Phàm chuẩn bị chính là vì việc này. Nhưng ai ngờ, miệng của anh đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, Tiểu Bảo Bối lại cầm muỗng sữa chua vòng quay trở lại, bỏ vào trong miệng của mình...

“Em...” Kiều Trác Phàm không thể nào ngờ được, bản thân mình lại bị Tiểu Bảo Bối đùa giỡn như thế.

Vốn là muốn lôi cô trở về, ở trên bàn làm việc dạy dỗ một trận, ai ngờ cô nhóc này sau khi ăn sữa chua xong, lại nói với anh: “Em đi ra ngoài dạo bộ một vòng giải khuây, không cho phép anh đi theo!”

Lần này, quả thật Kiều Trác Phàm là khóc không ra nước mắt.

Anh đã nói rõ ràng là anh thích dạng người giống như Tiểu Bảo Bối rồi, nhưng mà tại sao tâm tình của cô nhóc này lại vẫn không vui như vậy?

Chẳng lẽ thực sự muốn Kiều Trác Phàm anh phải móc tim phổi ra mới tin?

Anh vốn muốn chạy theo giải thích cho rõ ràng một phen. Nhưng mà sau khi nghe câu nói phía sau của Tiểu Bảo Bối, bước chân của anh không thể không dừng lại được.

Không phải là anh sợ Tiểu Bảo Bối, mà là anh...

Thôi, Kiều Trác Phàm cũng không thể nào hình dung được tâm trạng của mình lúc này. Chỉ cần Tiểu Bảo Bối vui vẻ, tất cả cứ để như vậy đi!

“Reng reng reng...”Chờ lúc Tiểu Bảo Bối đi ra khỏi cửa, điện thoại của Kiều Trác Phàm vang lên.

Kiều Trác Phàm nhìn một chút, phát hiện ra là A Vĩ, thì lập tức cầm điện thoại lên.

“A lô A Vĩ, cậu tìm thấy cô ta chưa?”

Giọng nói của Kiều Trác Phàm cũng có chút ỉu xiu.

Thái độ này, cũng giống như là anh đang tìm kiếm người kia vậy.

“Vẫn chưa tìm được. Có chuyện gì xảy ra, không phải hôm qua cậu nói là quăng cô ta ra vùng ngoại thành sao? Ở chỗ đó, cũng không có người nào đi ngang qua! Cậu tìm tiếp xem...”

Mới sáng sớm ngày hôm nay, Kiều Trác Phàm kêu A Vĩ đi tìm Phạm Manh Manh.

Cũng không phải bởi vì anh lo lắng cho Phạm Manh Manh, mà anh biết rõ Phạm Manh Manh và mẹ của mình có mối quan hệ khá thân thiết.

Lần này, Phạm Manh Manh qua đây, thực ra cũng là được mẹ Kiều phó thác, kêu cô ta tới chỗ này để xem anh.

Nếu như sau khi Phạm Manh Manh tới đây, lại xảy ra chuyện gì ở đây, thì đến lúc đó không chỉ có anh mà ngay cả mẹ của anh cũng khó xử.

Muốn dạy dỗ Phạm Manh Manh, Kiều Trác Phàm cảm thấy anh vẫn nên chờ khi nào cô ta lên máy bay lại nói sau.

Nhưng mà điều khiến cho Kiều Trác Phàm buồn bực chính là Phạm Manh Manh này lại chạy đi đâu chỉ trong một đêm? diện ddn lie qiu doon

Năng lực của A Vĩ, Kiều Trác Phàm cũng hiểu rõ.

Nếu như A Vĩ đi một vòng mà vẫn không phát hiện ra bóng dáng của Phạm Manh Manh, vậy thì đoán chừng là Phạm Manh Manh sẽ không còn ở lại chỗ kia nữa rồi.

Nhưng mà điều kỳ lạ là ở một vùng ngoại ô xa hàng trăm dặm kia, ngay cả một căn nhà cũng không có, bình thường ngay cả bóng dáng của quỷ cũng không nhìn thấy. Phạm Manh Manh có thể chạy đi đâu được?

Nghĩ tới nghĩ lui, Kiều Trác Phàm cũng không nghĩ ra được câu trả lời, cuối cùng chỉ có thể kêu A Vĩ tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng mà vừa lúc đó, cửa phòng làm việc lại bị đẩy ra.

Từ bên ngoài đi vào, lại chính là Tiểu Bảo Bối vừa rồi mới nói muốn đi ra ngoài để giải khuây. Không biết trên tay của cô ôm thứ gì đó, sau khi tùy tiện ném ở trên sofa. Thấy anh đang gọi điện thoại, cô liền khoanh tay lại, nhìn chằm chằm anh!

Kiều Trác Phàm rất sợ bản thân mình vừa nói chuyện điện thoại với A Vĩ, sẽ khiến cho cô hiểu lầm, vội vàng nói: “Được rồi, cậu ở bên đó tìm kiếm nhanh một chút! Trước tiên cứ như vậy đã!” Nói xong, không đợi A Vĩ phản ứng lại, anh đã cúp điện thoại trước.

Sau đó anh đang định đứng dậy, tính sổ với Tiểu Bảo Bối vụ vừa rồi. Nhưng mà khi anh đi lại gần Tiểu Bảo Bối, đột nhiên lại bị cô túm lấy cổ áo.

“Kiều Trác Phàm, vừa rồi mới nói chuyện với ai? Không phải anh lại câu tam đáp tứ ở sau lưng em đấy chứ?”

Hành động thô lỗ như vậy, Kiều Trác Phàm hơi không thích. Không có mấy người đàn ông lại thích bị người phụ nữ của mình túm cổ áo hỏi chuyện như vậy. diện ddn lie qiu doon

Anh muốn gạt tay của Tiểu Bảo Bối, nhưng mà lại ngoài ý muốn phát hiện ra lực tay của cô rất mạnh...

Chương 237: Muốn Người Vs Duật Tiểu Gia Chống Lại Khuynh Tiểu Gia

Editor: Táo đồ phở núi.

“Cục cưng, buông tay!” Ngoài tính thích sạch sẽ ra, Kiều Trác Phàm còn có chứng cố chấp một cách kỳ lạ.

Ví dụ như khi ăn bánh phô mai, anh nhất định sẽ ăn từ trái qua phải, cố gắng đạt tới mức ngay ngắn chỉnh tề. Ngay cả thức ăn anh cũng có yêu cầu tới mức như vậy, chứ đừng nói chỉ tới quần áo. Mỗi một chiếc quần tây hay là một chiếc sơ mi của anh, đều được ủi phẳng lì.

Nếu như trên áo sơ mi có một chút nếp gấp không được phẳng phiu, thì đừng mong anh sẽ nhìn tới chiếc áo đó thêm vài lần.

Mà bây giờ, Tiểu Bảo Bối lại túm lấy chiếc áo sơ mi đang chỉnh tề của anh, khiến cho trên đó có rất nhiều nếp gấp. Điều này bảo Kiều Trác Phàm có thể nhìn sao được?

“Không buông! Anh nói thử xem, ai mới vừa gọi tôi . . .” Với vấn đề này, hôm nay Tiểu Bảo Bối rất là cố chấp.

“Là A Vĩ, A Vĩ được chưa . . .” Kiều Trác Phàm hết cách với cô, chỉ có thể thành thật khai báo.

“Bây giờ có thể buông lỏng tay ra được chưa?” Thành thật mà nói, mỗi lần quần áo chỉnh tề của mình bị người khác làm cho loạn lên, tâm tình của Kiều Trác Phàm cũng không dễ chịu một chút nào.

Cho nên giọng điệu của Kiều Trác Phàm cũng không được tốt cho lắm.

Hơn nữa, thời gian gần đây trong phòng nghỉ không có để quần áo của anh. Tủ quần áo của anh đều được dọn ra thay vào đó là váy vóc của cô vào trong đó.

Cho nên vò nhàu như vậy, chiều nay lúc anh đi họp thì phải làm sao?

Chẳng lẽ kêu anh mặc bộ quần áo như vậy để đi họp hay sao?

Đến lúc đó, mọi người trong công ty không phải sẽ cho rằng anh làm một tổng giám đốc, nhưng mà mỗi ngày đều ngủ nghỉ ở trong phòng nghỉ hay sao!

“Không buông!” Tiểu Bảo Bối vẫn còn nắm chặt lấy cổ áo của anh, vẻ kiêu căng ngạo mạn kia khiến cho Kiều Trác Phàm tức giận tới mức nghiêng răng nghiến lợi.

“Tiểu Bảo Bối!” Anh hét tên của cô, gọi đủ cả tên lẫn họ. Vì muốn cho người phụ nữ đang phát cáu loạn lên kia buông cổ áo của anh ra.

Sau khi anh nghiêm nghị hét lên như vậy, quả thật là Tiểu Bảo Bối đã buông lỏng quần áo của anh ra.

Nhưng mà lúc này trong ánh mắt của cô giống như có thứ gì đó đã thay đổi.

Kiều Trác Phàm thân là một người bệnh bị chứng cố chấp một cách nghiêm trọng cũng không có sức mà quan tâm tới điều này, vào lúc Tiểu Bảo Bối buông lỏng cổ áo của anh ra, anh vội vàng cúi đầu sửa sang cổ áo sơ mi của mình một chút.

May mắn, thời gian Tiểu Bảo Bối túm cũng không phải là dài lắm.

Bởi vì như vậy nên Kiều Trác Phàm chỉ sửa lại một chút thì đã nhanh chóng khôi phục lại sự phẳng phiu.

Chờ tới lúc anh điều chỉnh lại tâm tình của mình, muốn giải thích điều gì đó với Tiểu Bảo Bối, thì người phụ nữ kia lại ôm thứ gì đó vừa rồi mới lấy ra, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Cục cưng . . .”

Anh muốn tiến lên cản Tiểu Bảo Bối theo bản năng.

Nhưng mà lúc này Tiểu Bảo Bối đã đi tới trước cửa rồi.

Vào lúc Kiều Trác Phàm muốn đưa tay ra giữ cô lại, thì chợt có tiếng cửa ‘Lạch cạch’ đóng lại.

Kiều Trác Phàm vừa vặn đứng ở trước lối ra vào.

Nếu như không phát hiện ra cửa này sắp đóng lại, nên nghiêng người ra phía sau một chút, vậy thì cái mũi của anh đã gặp phải tai ương rồi.

Chờ tới lúc cửa đóng kín lại, anh sờ sờ cái mũi suýt nữa thì bị kẹp dập kia, khẽ nhủ mày lại. Mà ánh mắt của anh thì lại nhìn vào cánh cửa đang đóng lại kia . . .

Lúc này, ánh mắt của anh cũng có chút quái dị, không biết là suy nghĩ cái gì nữa.

Chỉ một lát sau, anh xoay người trở lại trước bàn làm việc, tiếp tục lạch cách gõ máy vi tính. Cảnh tượng lại khôi phục giống như trước.

- - Đường phân cách - -

“Vẫn còn chưa tìm được người sao?” Cùng một thời gian, Duật Tiểu Gia ở bên này cũng vội vàng gọi điện thoại.

Anh ta đứng nghiêng người, ánh mắt nhìn vào đám chó con mèo con đáng yêu ở trong sân nhà họ Đàm.

Những con chó con và mèo con này nhìn thấy chủ nhân hiếm khi mới được ở nhà, nên đã thân thiết nhào lên. Thỉnh thoảng có một hai con chó lớn, sẽ cọt cọt cọt cọt ở trên người của Duật Tiểu Gia, thỉnh thoảng có con mèo nhỏ cũng muốn ôm lấy chân anh ta để trèo lên.

Nếu như bình thường, Duật Tiểu Gia nhất định sẽ chơi cùng với bọn chúng một cách rất vui vẻ.

Nhưng mà hôm nay, Duật Tiểu Gia không có tâm tình kia.

“Giống y như cái thùng com! Tại sao lại không tìm được người?” Không biết là người ở đầu bên kia điện thoại không cho anh ta một câu trả lời thuyết phục hay sao mà khiến cho Duật Tiểu Gia hết sức bất mãn, anh ta ít khi hét lên với người khác, mà giọng nói cũng nâng cao lên rất nhiều.

Ngay cả những con chó con mèo vốn đang dựa vào người củ anh ta cũng tự động tránh xa ra.

Đều nói động vật và loại mẫn cảm nhất.

Mà lúc này bọn chúng tránh xa Duật Tiểu Gia chính là minh chứng tốt nhất bởi vì nhiệt độ trên người của Duật Tiểu Gia hạ xuống nhanh chóng.

“Cậu nói cái gì, cái đó có quan hệ gì với Kiêu!” Vào lúc này, người đàn ông lại nhận được một câu trả lời như vậy.

“Cô ta tới tìm Kiêu? Được rồi, tôi biết rồi!” Đến cùng thì không biết là người đầu bên kia điện thoại nói gì với Duật Tiểu Gia, mà lúc này sau khi Duật Tiểu Gia cúp điện thoại xong, thì liền bước chân đi về phía cổng.

Mấy con chó con, mèo con giống như không nhớ rồi xa anh ta, nên chạy theo kêu lên ở phía sau.

Nhưng mà tất cả những điều này cũng sẽ không ngăn cản được bước chân của Duật Tiểu Gia.

“Cục cưng? Cục cưng, nhe của con tới rồi!” Hôm nay Cố Niệm Hề không đi tới công ty.

Gần đây vì mấy hạng mục lớn, cho nên ngay cả cuối tuần bà cũng không được nghỉ ngơi.

Vì vậy nên hôm nay bà định ở nhà nghỉ ngơi.

Ngoại trừ chuyện muốn nghỉ ngơi thật tốt ra, nguyên nhân chủ yếu khiến cho bà muốn ở nhà chính là muốn có thời gian chơi đùa cùng với con trai và chồng của mình.

Nhưng mà Đàm Dật Trạch vừa mới gọi điện về nói là phỏng vấn xong trở về tới nhà chắc cũng phải tới chiều tối. Bởi vì như vậy nên hơn nửa thời gian cả ngày hôm nay chỉ có bà và cục cưng Duật ở nhà thôi?

Vì muốn đền bù lại chuyện ông xã bà không có ở nhà, Cố Niệm Hề đã tự mình ra khỏi nhà để mua được chùm nho này, để chia sẻ với cục cưng Duật.

Vừa rồi lúc bà cầm nho đi vào phòng bếp, rõ ràng vẫn còn nhìn thấy cục cưng Duật đang đứng đây gọi điện thoại mà.

Nhưng mà đợi tới khi bà cầm nho đi ra, tại sao lại không thấy người đâu nữa?

“Đứa nhỏ này, không phải lại có tâm sự gì đấy chứ?” Dựa theo hiểu biết của Cố Niệm Hề về đứa nhỏ này, bình thường cục cưng Duật đi ra khỏi nhà cũng sẽ nói với bà một tiếng. Nhà bọn họ có ba đứa bé, thì chỉ có thằng nhóc này là thân thiết với Cố Niệm Hề nhất.

Nhưng mà hôm nay, đứa nhỏ này thậm chí ngay cả chào một câu cũng không có, trực tiếp ra khỏi nhà luôn. Sẽ không phải thực sự có chuyện gì chứ?

“Hay là, để chùm nho này lại chờ hai người bọn họ trở về mới ăn . . .” Nhìn chùm nho sạch sẽ kia, Cố Niệm Hề lẩm bẩm một mình . . .

- - Đường phân cách - -

“Kiều . . .” Duật Tiểu Gia đến đặc biệt nhanh!

Sau khi cúp điện thoại được mười mấy phút, một bóng dáng màu đen trực tiếp xuất hiện ở trước cửa sổ sát đất của phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Đế Phàm

Lúc này Kiều Trác Phàm vẫn còn đang ở trước bàn làm việc, ngồi sừng sững ở trước những tập văn kiện kia.

Vốn những văn kiện này chỉ cần nửa tiếng đồng hồ là có thể xử lý xong.

Nhưng mà hôm nay không biết vì sao, những thứ này anh lại không tập trung giải quyết được.

Bắt đầu từ khi nào thì bị căn bệnh này.

Dường như là từ sau khi Tiểu Bảo Bối ôm đồ rời khỏi!

Anh cảm thấy, lúc này anh vẫn nên đi tìm cô nhóc kia về thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Chương 94.2

Nhưng vừa lúc đó, phía sau cửa sổ sát đất lại vang lên một tiếng động.

Chờ Kiều Trác Phàm xoay người lại, thì liền nhìn thấy Đàm Duật đang nằm sấp vào cửa sổ sát đất...

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng của Kiều Trác Phàm không nhịn được mà giật giật.

Vì sao đã lâu như vậy rồi, mà Đàm Duật vẫn không sửa đổi được cách thức xuất hiện ở trước mặt anh?

Tập đoàn Đế Phàm này lại không phải như những chỗ ở nước ngoài kia, nếu như phương thức xuất hiện như vậy bị người trong công ty phát hiện ra, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?

Nhưng mà trong lòng có lăm bầm như thế nào đi nữa, thì Kiều Trác Phàm vẫn nhanh chóng mở một cánh cửa sổ ra, để cho Duật Tiểu Gia đang mệt mỏi bước vào.

“Sau này đi bằng cầu thang cho tôi! Đừng để cho người khác bắt gặp, không tốt!”

Sau khi Duật Tiểu Gia đi vào, Kiều Trác Phàm liền đóng kín cửa sổ lại.

“Kiều, những chuyện này để sau hãy nói đi! Bây giờ, mình chỉ quan tâm tới một người!” Sau khi Duật Tiểu Gia đi vào, trực tiếp đứng ở bên cạnh Kiều Trác Phàm

Nhưng mà tư thế kia, giống như là nếu như hôm nay Kiều Trác Phàm không giao ra người mà anh ta yêu cầu, thì anh ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Người nào? Cậu muốn người như thế nào đều được, nhưng đừng có muốn tôi, tôi không thích chơi cái gọi là tiểu công tiểu thụ gì đó!” Ánh mắt của Kiều Trác Phàm không có chút rung động nào. Nhưng khi ném ra lời này lại khiến cho vẻ mặt của Duật Tiểu Gia vốn đang rất nghiêm túc chợt phì cười một tiếng.

“Không ngờ cậu cũng biết những thứ vớ vẩn kia!” Đương nhiên, bị Duật Tiểu Gia gọi là thứ ‘vớ vẩn’ kia, chính là thứ mà từ nhỏ anh ta đã bị hại một cách sâu sắc.

Nên biết là mẹ nuôi của Duật Tiểu Gia chính là Tô Du Du, là một nhân vật lớn trong những sự kiện quan trọng của giới hủ nữ. Mỗi ngày bà đều cần có một bộ GV, mới có thể đi ngủ được! Không có bộ phim nào mới, thì bà xem lại phim cũ.

Nếu như trên đường có hai người đàn ông đi gần nhau một chút, bà sẽ không ngừng cười rất bí ối.

Mà chính bởi vì có một người mẹ nuôi như vậy, nên từ nhỏ tới lớn Duật Tiểu Gia đã tập thành quen với những từ ngữ như là ‘tiểu công’, ‘tiểu thụ’.

Anh ta sâu sắc cảm nhận, dưới hoàn cảnh như vậy mà anh ta vẫn có thể kiên cường bất khuất phát triển thành một người đàn ông bình thường, quả thật là không dễ dàng!

Nhưng mà ngược lại Kiều sinh hoạt trong một hoàn cảnh rất bình thường, Duật Tiểu Gia không ngờ là anh lại biết được những thứ này.

Nhưng mà có đánh chết Kiều Trác Phàm cũng sẽ không nói cho anh ta biết, anh biết được những thứ này thật ra đều là vì mỗi ngày Tiểu Bảo Bối xem những loại tiểu thuyết kia.

Một thời gian trước, mỗi ngày Tiểu Bảo Bối đều ôm lấy cái điện thoại, mỗi ngày đều lẩm bẩm những từ gì đó.

Kiều Trác Phàm liền buồn bực, đến cùng thì trong điện thoại di động đó có cái quái gì? Tại sao mỗi ngày Tiểu Bảo Bối lại có hứng thú với nó hơn cả với Kiều Trác Phàm anh?

Kiều Trác Phàm tò mò nên nhân lúc Tiểu Bảo Bối đi tắm rửa, anh lặng lẽ cầm lên xem một chút.

Cũng chính từ ngày đó, Kiều Trác Phàm phát hiện ra Tiểu Bảo Bối xem những tiểu thuyết kia, trong đó có những từ ngữ như vậy...

Nhưng mà không chờ cho Tiểu Bảo Bối tắm rửa xong, anh đã trực tiếp xóa đi mấy mục gọi là ‘Tiểu thuyết cực phẩm’ kia, xóa hết toàn bộ. Chờ tới lúc Tiểu Bảo Bối đi ra, tất nhiên là sẽ cảm râm với anh một đồng ý kiến! Nhưng mà Kiều Trác Phàm giả ngây giả dại, nói anh căn bản không biết những chuyện này.

Lúc ấy Tiểu Bảo Bối cũng không thể nào nghi ngờ được, chỉ nói là cô muốn tìm lại vài cuốn tiểu thuyết như vậy để xem mà thôi. Nhưng mà có lẽ cô không thể nào đoán ra được, trong lúc cô tắm rửa Kiều Trác Phàm lại làm những hàng đồng chuyện lớn.

Ví dụ như xóa bỏ tiểu thuyết của cô, ví dụ như anh tự động cài mấy cái software nằm vùng. Chỉ cần cô download tiểu thuyết xuống xong, một lúc sau nó sẽ tự động chặn lại.

Bởi vì như vậy nên mấy ngày gần đây Tiểu Bảo Bối không hay chơi điện thoại di động.

Nghĩ đến những chuyện lừa dối Tiểu Bảo Bối rất tốt kia, đột nhiên Kiều Trác Phàm cảm thấy có chút nhớ cô.

Anh cảm thấy, nên nhanh chóng đuổi Duật Tiểu Gia đi, sau đó vội vàng đi tìm cô mới được.

Nếu không, không biết cô nhóc kia có mang thù với anh hay không.

“Cậu có chuyện gì thì mau nói nhanh một chút! Nói xong thì nhanh chóng rời đi!” Kiều Trác Phàm đem văn kiện tùy tiện ném lên trên bàn làm việc, đưa tay lên vuốt vuốt cái cổ áo mới bị Tiểu Bảo Bối túm lúc nãy, chỗ đó đã khôi phục lại sự phẳng phiu ban đầu. Giống như tâm tình của anh lúc này.

Nói thật ra, bây giờ Kiều Trác Phàm cũng không hiểu nổi, mới vừa rồi rốt cục thì mình đang so đo cái gì với Tiểu Bảo Bối?

Từ khi cô nhóc kia tới phòng làm việc của anh, cô làm hư còn ít đồ hay sao?

Giống như chiếc muỗng bằng vàng anh chuyên dùng để pha cà phê, sau khi bị cô trưng dụng làm muỗng ăn sữa chua xong, thì liền bị thói xấu gặm cắn của cô làm cho nham nhở.

Còn nữa, anh có đặt một cây gậy chơi golf ở trong phòng làm việc. Mấy ngày trước Tiểu Bảo Bối nhìn thấy được, cảm thấy mới lạ. Sau khi ăn sữa chua xong, cô cầm cái cây kia múa mấy khắp nơi. Vì thế mấy bình sứ Thanh Hoa mà Kiều Trác Phàm anh trưng ở trong phòng làm việc cũng vì thế mà ‘bỏ mạng’...

Dưới đôi tay của Tiểu Bảo Bối, anh đã bị đập nhiều đồ như vậy rồi. Bây giờ còn so đo với cô cái áo sơ mi làm gì, Kiều Trác Phàm cảm giác mình thật là ngây thơ.

“Kiều, cậu đừng có vô tình như vậy chứ!” Sau khi Duật Tiểu Gia nói xong mới ý thức được bản thân mình tới hình như có chuyện khẩn cấp gì đó, vội vàng mở miệng nói: “Không đúng! Tôi tới là để muốn người của cậu!”

“Đã nói với cậu rồi, muốn người như thế nào cũng được! Trừ tôi ra, đúng rồi, và cả bảo bối nhà tôi nữa! Những người khác, tùy cậu chọn!” Cả đời của Tiểu Bảo Bối chỉ có thể là của Kiều Trác Phàm anh! Điều này không thể nghi ngờ!

“Ai thèm thích Tiểu Bảo Bối nhà cậu chứ, người tôi muốn không phải là cô ấy!” Duật Tiểu Gia thực sự không biết, Tiểu Bảo Bối có cái gì tốt!

Cô nhóc kia, vẫn còn là một cô gái chưa lớn!

Nhưng mà Kiều đã mất mười năm với Tiểu Bảo Bối, cho nên tất nhiên là Duật Tiểu Gia không dám nói cô không tốt! Nếu không, khẳng định là Kiều Trác Phàm sẽ không tha cho anh ta!

“Người mà tôi muốn, đương nhiên có liên quan tới cậu!” Thực ra Duật Tiểu Gia vẫn còn thực sự lo lắng, Kiều Trác Phàm sẽ không giao người ra.

Bởi vì, người mà anh ta phải đi điều tra về nói rằng, người phụ nữ kia có quan hệ không tệ với Kiều Trác Phàm! Và với nhà họ Kiều, đặc biệt là mẹ của Kiều Trác Phàm, quan hệ lại càng tốt.

“Ai vậy? Chỉ cần không phải là cục cưng nhà tôi, người nào cậu muốn tôi đều sẽ cho! Đương nhiên, cậu muốn thì phải tự mình chịu trách nhiệm giữ bí mật, nếu không Anna biết được, hai người chúng ta sẽ không chịu nổi!” Kiều Trác Phàm còn tưởng rằng Duật Tiểu Gia thích người nào đó trong công ty của bọn họ.

“Minh không phải nói tới chuyện này!” Duật Tiểu Gia nghĩ tới người kia, lửa giận lại bùng lên, dứt khoát nói thẳng: “Cậu cũng biết một người phụ nữ tên là Phạm Manh Manh chứ!”

Phạm Manh Manh?

Kiều Trác Phàm không thể nào ngờ được người mà Duật Tiểu Gia tìm lại chính là Phạm Manh Manh!

Ngay lập tức ấn đường của anh hơi nhíu lại: “Đương nhiên biết!”

Anh cũng đang tìm Phạm Manh Manh đây!

“Cậu muốn làm gì?” Có một số việc, Kiều Trác Phàm cảm thấy cần phải nói rõ ràng mới tốt.

“Cậu nên hỏi người phụ nữ kia một chút, đã biến tay của Anna thành bộ dạng gì!” Từ khi nhìn thấy vết bầm tím ở trên cổ tay của Anna, Duật Tiểu Gia liền bắt đầu nổi trận lôi đình.

Mặc dù trong khoảng thời gian này anh ta vẫn không có chút biểu hiện ôn hòa nào với Anna. Nhưng mà phải nói rõ là ai mà vô lễ đối với cô, Duật Tiểu Gia vẫn sẽ đào ba phần mộ tổ tiên nhà người đó lên!

Mà bây giờ, người phụ nữ tên là Phạm Manh Manh kia, đã phạm vào tội chết tiệt này rồi.

Duật Tiểu Gia đã sớm suy nghĩ xong, đợi anh ta tìm được người phụ nữ này xong, sẽ xử lý cô ta như thế nào.

Nhưng mà dựa theo lời của Anna đã tìm hơn nửa ngày, Duật Tiểu Gia lại không tìm được chút tung tích nào.

Điều này không khỏi khiến cho Duật Tiểu Gia dâng lên chút hoài nghi, có phải là Kiều Trác Phàm đã đem cô ta giấu đi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Doạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 239: Chương 94.3

Phải biết là ở trong thành phố A này, Duật Tiểu Gia muốn tìm ra một người, quả thực là dễ như trở bàn tay! Không nói tới mối quan hệ của cha anh ta và mẹ anh ta, chỉ bằng con đường mà anh ta đã từng mò mẫm, ai cũng không dám làm trái ý của anh ta. Thế nhưng với Kiều Trác Phàm, Duật Tiểu Gia lại không nói chính xác được.

Cho nên tìm khắp nơi hơn nửa ngày rồi mà vẫn không thấy bóng dáng của Phạm Manh Manh, mà cấp dưới còn báo lại người này có quan hệ không bình thường với Kiều Trác Phàm, nên Duật Tiểu Gia đã tìm tới cửa.

“Manh Manh đã làm gì Anna vậy?” Nghe được lời này, Kiều Trác Phàm mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Hôm qua anh chỉ cho là mình đã mượn đao giết người thành công, lúc ấy Tiểu Bảo Bối có chút sốt cao, cho nên cũng không thể nào để ý được nhiều như vậy.

Ngày hôm đó, Kiều Trác Phàm chỉ đơn giản là cảm thấy tức giận khi Tiểu Bảo Bối bị làm cho khóc, nên muốn dạy dỗ Phạm Manh Manh một chút mà thôi.

Sau đó, anh còn định tìm cô ta trở về. Phải biết là mối quan hệ của Phạm Manh Manh và mẹ của anh cũng không phải là tốt bình thường. Trong trang viên của nhà họ Kiều, cũng chỉ có một đứa nhỏ là Kiều Trác Phàm. Mà tính Kiều Trác Phàm trời sinh đã không thích thân thiết với những đứa bé khác. Bởi vậy nên ở gần trang viên nhà họ Kiều có thêm một cô gái nhỏ, hơn nữa cô gái này lại rất biết cách làm cho mẹ anh vui vẻ, cho nên mẹ Kiều tất nhiên sẽ vô cùng thân thiết với cô bé kia. Thậm chí, trước đã có nhiều lần mẹ anh còn muốn nhận Phạm Manh Manh làm con gái nuôi. Nhưng mà điều này không được mấy ông cụ trong nhà bọn họ đồng ý mà thôi.

Lúc này đây, Kiều Trác Phàm chỉ xuất phát từ lòng riêng, muốn dạy cho cô ta một bài học. Nhưng nếu như cô ta thực sự khiến cho tay của Anna bị thương, thì sẽ không phải chỉ là dạy dỗ một bài học không thôi, mà có thể sẽ bị ném ra khỏi tập đoàn Đế Phàm để dùng các loại hình phạt bí mật.

Không nói đến cửa ải không dễ chịu của Lăng Nhị Gia, riêng Duật Tiểu Gia bây giờ, Kiều Trác Phàm biết là cũng không dễ dàng gì rồi. Di ien n#d ang#lle e#q quiq on.

“Kiều, tôi nói cho cậu biết, nếu như cậu muốn vì mẹ cậu mà giấu cô ta đi, đến một ngày nào đó bị tôi tìm được thì sẽ hoàn trả lại cho cô ta còn thậm tệ hơn!” Lúc Duật Tiểu Gia nói lời này, vẫn mang theo nụ cười.

Nhưng Kiều Trác Phàm hiểu rõ Duật Tiểu Gia, người như vậy càng cười tươi, thì cũng có nghĩa là người khác càng gặp xúi quẩy. Tính tình của Đàm Duật mặc dù tốt, nhưng mà không được chạm tới ranh giới cuối cùng kia. Mà Anna chính là ranh giới của cuối cùng của cậu ta.

Chỉ cần ai dám làm cô bị thương, cho dù Đàm Duật có cược cả tính mạng, cũng sẽ lấy lại công đạo giúp cô.

Cũng chính bởi vì biết chuyện này, nên Kiều Trác Phàm mới ý thức được lúc này Đàm Duật không phải là đang nói đùa anh.

Cho nên anh vội vàng nghiêm mặt nói: “Duật, tôi không có giấu cô ta!”

Nếu như là ở nước ngoài, thế lực của Kiều Trác Phàm có thể tốt hơn Đàm Duật. Nhưng mà bây giờ đang ở trong nước, lại còn ở thành phố A này nữa, chính là nơi là Đàm Duật sinh sống!

Nếu như thật sự khiến cho anh ta tìm được manh mối nào đó, anh ta nhất định sẽ xé Phạm Manh Manh ra, mà Kiều Trác Phàm giấu cô ta đi cũng sẽ không bỏ qua.

Mặc dù bọn họ là anh em, nhưng mà vì phụ nữ . . .

Đúng vậy, chỉ cần là vì Anna, lúc này Đàm Duật cũng sẽ không nói tới tình nghĩa anh em!

“Không giấu cô ta? Vậy tại sao tôi phải người ra ngoại thành tìm nguyên một ngày, cũng không có bất kỳ manh mối nào?” Trước mắt, thành phố bên cạnh cùng với những khu vực gần thành phố này đều đã bị Duật Tiểu Gia bày thiên la địa võng.

Chỉ cần có tin tức liên quan tới Phạm Manh Manh, thì ngay lập tức sẽ truyền đạt tới tai của anh ta. Di ện n#d ang# lle e#q quiq on.

Nhưng mà đã hơn nửa ngày rồi, không ai tìm tới Phạm Manh Manh. Đây cũng chính là muốn nói, có người đã đem giấu Phạm Manh Manh đi!

Mà Duật Tiểu Gia cảm thấy nghi ngờ nhất, chính là Kiều Trác Phàm. Ai bảo cậu ta chính là ‘thanh mai trúc mã’ của Phạm Manh Manh?

“Tôi cũng đang tìm cô ta! Bắt đầu từ sáng tới giờ, tôi đã kêu A Vĩ tới chỗ ném cô ta ngày hôm qua để tìm, nhưng mà một ngày trôi qua rồi vẫn không có chút bóng dáng nào!” Sau khi Kiều Trác Phàm nói lời này xong, hình như là ý thức được cái gì.

Đột nhiên, anh thoáng nhíu mày, nhìn về phía Đàm Duật: “Đúng rồi, hôm nay cậu có nhìn thấy Khuyh không?”

“Khuyh?” Nghe thấy Kiều Trác Phàm nhắc tới em trai của mình là Đàm Khuyh, Đàm Duật cũng vô ý thức nhíu lông mày lại . . .

- - Đường phân cách - -

Mà trong khi tại văn phòng trong cao ốc của tập đoàn Đế Phàm có hai người đàn ông đang vội vàng đi tìm Phạm Manh Manh, thì lúc này Phạm Manh Manh đang bận rộn . . .

“Thực sự xin lỗi, tôi sai rồi! Đều là lỗi của tôi . . .”

“Thực sự xin lỗi, tôi không nên tổn thương cô, tôi . . .”

“Bốp . . .” điểm dãn nên quýndon. Phạm Manh Manh đang cầm một tờ giấy trắng đọc mấy câu được viết sẵn cho cô ta, thì trên đầu của cô ta lại bị gõ một cái.

Sợi tóc mềm mại đen nhánh, cũng bị đánh bay lên. Đùng tưng đó chỉ là một cuốn báo cuộn lại thì đánh sẽ không đau. Bạn phải nhìn xem, người cầm tờ báo này là người như thế nào!

Người đàn ông này đưa cô ta tới từ hôm qua. Chỉ cần cô ta đọc sai hoặc là dừng lại, hoặc là quỳ điều khiển từ xa không tốt, kênh truyền hình bị đổi thì sẽ đập một cái thật mạnh như vậy.

Có đôi khi, sức lực kia lớn tới mức Phạm Manh Manh cảm thấy sau gáy của mình ong ong. Nhưng mà vì không muốn chọc giận người đàn ông này, nên cô ta chỉ có thể làm theo lời của anh ta.

Nhưng mà làm như vậy rồi vẫn còn chưa hết, chưa xong được.

Đầu tiên là không ngừng kêu cô ta nói ‘thực sự xin lỗi’, bây giờ lại còn kêu cầm lấy tờ giấy nhỏ giờ ở trước mặt, kêu cô ta đọc. Đọc sai một chữ, lại bị đánh; quỳ không được đổi kênh, nếu không lại bị đánh; ngay cả bây giờ trừng mắt nhìn anh ta cũng bị đánh! điểm dãn nên quýndon.

Lúc này, Phạm Manh Manh vừa mệt vừa đói, hoa cả mắt. Bây giờ mỗi lần vừa nhìn thấy gương mặt hại nước hại dân kia, thì cô ta không còn tâm tư thường thức một chút nào nữa cả!

Bây giờ cô ta chỉ muốn uống một miếng nước, rồi ngủ một giấc. Nếu không được ngủ, cô ta có cảm giác mình cách cái chết cũng không xa.

“Bốp . . .”

Lại bị gõ một cái thật mạnh, khiến cho Phạm Manh Manh không thể không khôi phục lại tinh thần từ cơn buồn ngủ.

Nói thật ra thì đầu của cô đau sắp chết rồi.

Nhưng mà ngại vì bên cạnh còn có cây gậy kia, nên cô ta lại không thể không tiếp tục quỳ thẳng lên!

“Đọc!”

Người đàn ông ra lệnh một tiếng, Phạm Manh Manh chỉ có thể tiếp tục đọc: “Đều là lỗi của tôi, tôi không nên khiến cho cô bị thương! Tôi không nên . . .” Ngay lúc Phạm Manh Manh tiếp tục đọc những dòng chữ được viết trên tờ giấy trắng, thì ở cửa chính của căn biệt thự vang lên một tiếng động.

Lúc tiếng động này vang lên, khiến cho Phạm Manh Manh thấy được hy vọng.

Nhưng ngay lúc Phạm Manh Manh dừng lại, vẻ mặt mong chờ nhìn về phía phát ra tiếng động, thì đầu của cô ta lại bị đánh một cái. Diễm đáng ele quý don.

“Không có chuyện của cô, tiếp tục đọc!”

Dưới sự cưỡng bức của cây gậy kia, Phạm Manh Manh chỉ có thể cầm lấy tờ giấy trắng, tiếp tục lẩm nhẩm với cái máy ghi âm.

Mà lúc này, cửa lớn của biệt thự được mở ra.

Người đàn ông từ bên ngoài đi vào, trên mặt mang theo bộ dạng tươi cười sán lạn khác so với người bình thường.

Mà tất cả điều này khiến cho Phạm Manh Manh thấy được ánh sáng hy vọng của rạng đông.

Cô ta tràn đầy chờ mong nhìn về phía người mới đến kia, nhưng mà . . .

“Bốp!”

“. . .” Cô ta vừa ngẩng đầu lên, lại phát hiện ra ánh mắt của người đàn ông xinh đẹp kia sắc bén hơn đôi chút, chỉ có thể tiếp tục ngoan ngoãn cúi đầu, tiếp tục đọc những dòng chữ kia.

Trên đời này, mỗi năm đều có biến thái, năm nay đặc biệt nhiều.

Còn không phải sao, hôm nay Phạm Manh Manh cô đã bắt gặp một người rồi.

Sau khi nhốt cô vào biệt thự xa hoa, đối với một cô gái xinh đẹp như cô, lại không hề nói chuyện yêu đương, mà bắt cô quỳ điều khiển lăm bằm cả một buổi tối.

“Anh, anh đã tới rồi!” Diễm đáng ele quý don. Người đàn ông xinh đẹp vừa nhìn thấy người tới, đôi mắt xinh đẹp khẽ nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Anh, Em Chỉ Tùy Tiện Chơi Một Chút Thôi Vs Xe Lao Như Bay

Duật Tiểu Gia chậm rãi bước đến, nụ cười trên mặt vẫn không hề giảm.

Phạm Manh Manh ngẩng đầu, chỉ cảm thấy bộ dạng tươi cười của người đàn ông này ấm áp như ánh mặt trời, cũng chói mắt như ánh mặt trời. Nhưng mà sự ấm áp này, lại giống như bị những lớp thủy tinh ngăn cản lại, chỉ có thể nhìn thấy, mà không thể nào cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của nó...

Người đàn ông như vậy, giống như là năng lượng chưa khai thác được vậy.

Ánh hào quang như vậy giống như chỉ trong hoàn cảnh đặc biệt mới có thể phô bày ra.

Cũng chính bởi vì thế, nên Phạm Manh Manh cảm thấy, bộ dạng tươi cười kia, chỉ bằng nói là chiếc mặt nạ được đúc bằng xi măng cốt thép.

Nhìn bộ dạng tươi cười của người đàn ông xinh đẹp này, đột nhiên Phạm Manh Manh có chút tò mò, đến cùng thì là dạng người gì, mà có thể khiến cho nụ cười trên mặt của người đàn ông này có đôi chút nhiệt độ?

“Khuyh, đây là đang làm gì vậy!”

Người đàn ông từ từ bước tới, khẽ hừ nhẹ lên tiếng.

Giọng nói này, khiến cho đôi mắt của Phạm Manh Manh lập tức hiện lên hình trái tim.

Không những cười rất đẹp mắt, mà ngay cả giọng nói cũng dễ nghe như vậy?

Cũng không biết có phải bởi vì tối qua làm rằm đọc suốt cả đêm hay không, mà Phạm Manh Manh không thể có chút yêu thích nào đối với người đàn ông khuyh quốc khuyh thành kia, nhưng mà tim lại đập thành thịch đối với nụ cười ấm áp như ánh mặt trời trên khuôn mặt của Duật Tiểu Gia.

Ngay cả những thứ vốn tâm niệm kia, cũng đều quên hết sạch.

Đầu gối lại vì Duật Tiểu Gia lại gần mà run rẩy, khiến cho tim vi động kênh.

“Bốp...” Lúc Phạm Manh Manh phát bệnh háo sắc, một cái gây lại nhanh chóng kéo thần trí bay xa của cô ta quay trở lại.

“Làm cho tốt việc của mình! Đừng để cho tôi phải nhắc nhở hết lần này tới lần khác!” Về mặt Khuyh Tiểu Gia cũng không có nhiều biến hóa lớn. Nhưng mà Phạm Manh Manh có thể phát hiện rất rõ ràng, vào lúc Duật Tiểu Gia tới, gương mặt và giọng nói của người đàn ông này rõ ràng lạnh lùng hơn.

Loại cảm giác này, giống như là từ phía sau lưng của Phạm Manh Manh có một con rắn độc lặng lẽ chui vào, lưỡi rắn thè ra muốn cắn chết của cô ta ...

“Còn không mau đọc?” Phạm Manh Manh sợ hãi nhìn chằm chằm vào anh ta, Khuyh Tiểu Gia lại nhẹ nhàng nói ra một câu như vậy.

Ngay sau đó, tờ báo được cuộn lại trong tay của anh ta, đột nhiên phát ra một tiếng ‘bịch’!

Một con dao có khắc hình rồng đột nhiên xuất hiện ở trong lòng bàn tay của anh ta...

Hoa văn ở giữa chuôi dao, được khắc tinh xảo và đẹp đẽ. Lưỡi dao thì lóe lên tia sáng lạnh lùng sắc sảo, vừa vặn tỉ lệ thuận với nhau.

Cũng chính là tia sáng này, khiến cho Phạm Manh Manh ý thức được không ổn...

Một giây này, lần đầu tiên Phạm Manh Manh phát hiện ra được người đàn ông xinh đẹp này, nổi lên sát khí đối với cô ta...

Cô ta không chút suy nghĩ, liền vội vàng nhặt lên tờ giấy mà mới vừa rồi mình đã tùy tiện ném sang một bên, sau đó đọc từng câu từng chữ: “Thực sự xin lỗi...”

Lúc để cho cô ta tiếp tục làm theo tính toán của mình, tiếp tục đọc lầm bầm những câu kia, Đàm Khuyh ngẩng lên về phía Đàm Duật: “Anh, em chỉ tùy tiện chơi một chút thôi! Anh tìm em có chuyện gì?”

Người đàn ông xinh đẹp híp đôi mắt lại, đôi môi mỏng khẽ nhếch.

Tất cả mọi thứ, khiến cho anh ta còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ... Nhưng mà tất cả những điều này của anh ta lại khiến cho Phạm Manh Manh cảm giác rất khó chịu.

Lúc anh ta nói những lời kia, ánh mắt như có như không nhìn lướt một lượt trên người Phạm Manh Manh. Ánh mắt của người đàn ông này như muốn nói, người anh ta đang chơi đùa, chính là Phạm Manh Manh cô!

Bị người khác coi thành món đồ chơi để đùa bỡn?

Điều này quả thực khiến cho Phạm Manh Manh có chút tức giận.

Nhưng mà cô ta không có cách nào phủ nhận, từ tối hôm qua tới giờ quả thực vai trò của cô ta chính là như vậy.

Còn nữa, mặc dù Phạm Manh Manh đưa lưng về phía người đàn ông này, nhưng mà cô ta có thể cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông kia đang nhìn mình, ánh mắt kia so với thanh đao kia còn sắc bén hơn.

Loại cảm giác này khiến cho Phạm Manh Manh rợn cả tóc gáy.

Cô ta hết sức khống chế giọng nói và sự cân bằng của cơ thể, chỉ sợ mình phạm sai lầm một lần nữa, lúc đó thì rơi vào đầu của mình không chỉ đơn giản là tờ báo được cuộn lại nữa. Mà chính là thanh đao có khắc hình rồng kia cũng không chừng...

“Khuyh, em biết anh đến là vì cái gì mà! Giao cô ta cho anh...”

Vào lúc Phạm Manh Manh đang cố gắng khiến cho sự chú ý của mình tập trung vào những dòng chữ mà cô ta lẩm nhẩm trong đầu, thì cô ta lại nghe thấy người đàn ông có nụ cười như ánh mặt trời kia nói như vậy.

Những lời này, khiến cho Phạm Manh Manh cảm thấy có chút may mắn. Càng khiến cho cô ta đột nhiên cảm thấy, người đàn ông như ánh mặt trời này chính là được thượng đế phái xuống để cứu mình.

Nhưng mà cô ta thực sự không hề biết rằng, thực ra Đàm Duật cũng đã có dự định của mình.

Hôm nay anh ta đã mất hơn nửa ngày để tìm người phụ nữ tên là Phạm Manh Manh này, tìm hơn nửa ngày không thấy, anh ta còn cho rằng Kiều Trác Phàm đã giấu người đi rồi.

Ai mà ngờ được, người này lại bị Khuyneh chộp được.

Lúc này Duật Tiểu Gia đang quan sát và đánh giá Phạm Manh Manh một lượt từ trên xuống dưới. Nói thật ra, nhà bọn họ có ba người con, từ nhỏ tới lớn Đàm Khuyneh là người có lòng dạ sâu nhất.

Cho tới bây giờ, người trong nhà họ Đàm bọn họ không mấy người biết được đến cùng trong lòng thằng nhóc này suy nghĩ cái gì.

Ngay cả anh ta chính là anh cả trong nhà, có đôi khi cũng không hiểu được đến cùng thì thằng nhóc thú vị này nghĩ cái gì trong đầu.

Nhưng mà một điều duy nhất mà Đàm Duật có thể khẳng định chính là Đàm Khuyneh rất bảo vệ Lăng Công Chủ.

Từ nhỏ tới lớn thằng nhóc này không để tâm bất cứ chuyện gì, ngay cả chuyện đi học thằng bé cũng có thể đeo cặp sách đi học, nhưng mà khi về nhà thì túi sách và sách giáo khoa đều có thể vứt bỏ. Còn nữa chiếc dây chuyền bằng bạc đeo ở trên cổ, đó là cha của bọn họ đặc biệt đặt theo yêu cầu, trên đó có ghi lại ngày tháng năm sinh của bọn họ cùng với số điện thoại của cha mẹ. Nhưng mà có một bạn học nói thích dây chuyền đó của thằng bé, Khuyneh Tiểu Gia liền hào phóng tặng luôn. Kết quả là khi về nhà, tất nhiên là sẽ bị đánh một trận đòn...

Có thể nói, Khuyneh Tiểu Gia là một đứa nhỏ không chịu quản giáo nhất trong mấy anh em bọn họ, cũng không ai hiểu được.

Nhưng mà đối với Lăng Công Chủ...

Cũng không biết là vì tuổi của hai người này không xê xích nhau bao nhiêu, hay là vì nguyên nhân nào khác, mà từ nhỏ tới lớn tình cảm của hai người bọn họ đặc biệt thân thiết.

Ngay cả Đàm Duật có đôi khi muốn tham dự vào mối quan hệ của Lăng Công Chủ và Đàm Khuyneh, cũng đều cảm thấy rất dư thừa. Thằng bé bảo vệ Lăng Công Chủ tới mức ngay cả Đàm Duật đôi khi cũng cảm thấy bệnh hoạn.

Giống như trước đây, bởi vì có người thích Tiểu Công Chủ, trêu chọc cô mấy cái, hoặc là giật tóc, vò đầu cô các kiểu, có đôi khi Lăng Công Chủ còn chưa tức giận, nhưng mà Khuyneh Tiểu Gia lại ở phía sau lưng chính cho người ta tới nửa sống nửa chết.

Mà bây giờ Đàm Duật nhìn thấy một màn này, khiến cho anh ta không khỏi nhớ tới lúc trước có một cô gái lấy cục gôm mà Lăng Công Chủ rất yêu thích nhất, khiến cho cô gái nhỏ này khóc tới nửa đêm, khi đó Đàm Khuyneh cũng tìm được cô gái này trước Đàm Duật, rồi đưa cô ta tới một chỗ không biết tên.

Mà cô gái kia đột nhiên biến mất, khiến cho tất cả mọi người đều cho rằng đứa nhỏ kia gặp chuyện gì không may.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Doạt Được Có Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Chương 95.2

Ngày đó, dường như cảnh sát cả thành phố đều đang tìm đứa bé kia.

Nhưng mà Đàm Khuyneh lại có thể dưới loại tình huống như vậy, thoải mái né tránh được tất cả người lớn, nhốt đứa bé kia lại ba ngày.

Cho tới ngày thứ ba, lúc tìm được đứa nhỏ kia, thì tinh thần của đứa nhỏ đó đã có chút không được bình thường.

Mấy người lớn cho rằng có lẽ đứa nhỏ này đã bị ai xâm hại, nhưng mà khi đưa tới bệnh viện kiểm tra thì lại không phải.

Lúc ấy Duật Tiểu Gia còn đang buồn bực, đến cùng thì ai đã làm chuyện này. Anh ta cũng đã từng nghi ngờ là Đàm Khuyneh làm.

Bởi vì trong thời gian ba ngày đứa nhỏ kia biến mất, thì mấy ngày đó Khuyneh Tiểu Gia cũng đi sớm về trễ.

Nhưng mà Đàm Duật vẫn không dám khẳng định. Bởi vì ngay cả anh ta cũng chưa hề chứng tỏ được rằng anh ta đã tìm tung tích của đứa bé kia cùng với nhóm người lớn. Giấu cô ta tới mức không ai tìm được, Khuyển có thể làm được sao?

Lúc đó, Duật Tiểu Gia cũng chỉ có thể nghi ngờ, không dám đưa ra kết luận gì.

Cho tới một ngày nào đó...

Lúc hai anh em bọn họ được mẹ sai đi tới đầu đường để mua mù tạt, sau đó cùng với mẹ nuôi của bọn họ đi ăn sushi, thì vô tình bắt gặp cô bé có tính thần thất thường kia, cô gái đó không thể tiếp tục đi học, mỗi ngày chỉ có thể ở bên cạnh mẹ của cô ta để phụ bán trái cây.

Lúc cô gái kia nhìn thấy Đàm Khuyển, thì trên khuôn mặt hiện lên sự sợ hãi mà không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả được, sau đó cô ta phản ứng lại lập tức bỏ chạy, điều này khiến cho Duật Tiểu Gia xác định là tất cả những chuyện kia đều là do Đàm Khuyển làm!

Cũng chính một giây đó, Duật Tiểu Gia bắt đầu nghi ngờ tình cảm của anh ta đối với Lăng Công Chủ...

Trước đây, Duật Tiểu Gia cũng có chút bận tâm về mối quan hệ của bọn họ.

Nhưng mà bây giờ, Duật Tiểu Gia cảm thấy điều quan trọng nhất vẫn là xử lý người tên là Phạm Mạnh Mạnh này.

Đương nhiên, bởi vì Phạm Mạnh Mạnh đã đánh Lăng Công Chủ của anh, cho nên bây giờ Duật Tiểu Gia anh đưa Phạm Mạnh Mạnh ra ngoài, Phạm Mạnh Mạnh này cũng không thể nào tránh thoát được nỗi khổ về da thịt.

Nhưng mà so với Khuyển Tiểu Gia bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cho cô ta gặp bất thường về tính thần, thì Duật Tiểu Gia cảm thấy đưa người cho anh vẫn tương đối tốt hơn.

Cho nên lúc anh ta nói ra câu kia, Duật Tiểu Gia đã sai bước đi tới chỗ của Phạm Mạnh Mạnh.

Lúc anh ta tự tay giữ lấy Phạm Mạnh Mạnh, tay của Khuyển Tiểu Gia ngăn cản ở phía trước, hơn nữa cũng làm cho anh ta không thể nào tiến lại gần hơn được nữa.

“Anh, loại công việc nặng nhọc như vậy vẫn nên để em tự làm thì tốt hơn! Nếu như anh có thời gian, thì nên ở bên cạnh Anna nhiều hơn là được...”

Sắc mặt của anh ta, còn đẹp hơn bất kỳ một người phụ nữ nào.

Đôi môi mỏng lúc đóng lúc mở, có loại hấp dẫn giống như là cây thuốc phiện, đang vô hình thâm thấu vào trong linh hồn của con người.

Nghe giọng nói của anh ta, nhìn gương mặt của anh ta, rất dễ dàng khiến cho người khác đánh mất bản thân, luân hãm vào trong thế giới yêu dã của anh ta.

Mà ngay vào lúc này, Phạm Mạnh Mạnh thoáng nghe thấy được một cái tên quen thuộc.

Anna?

Cái tên này hình như đã nghe thấy ở chỗ nào rồi!

À, đúng rồi!

Người được gọi là Anna, không phải chính là cô thư ký xinh đẹp xuất hiện ở trong phòng làm việc của Kiều Trắc Phàm hay sao?

Cũng chính bởi vì cô ta quá xinh đẹp, cho nên Phạm Mạnh Mạnh cô mới sinh lòng phòng bị đối với cô ta, còn vô lễ đối với cô ta nữa... Cũng chính bởi vì cô ta đã làm những chuyện kia, mới chọc giận người phụ nữ tên là Anna kia, mới khiến cho người phụ nữ kia thẹn quá hóa giận, kêu A Vĩ ném cô ra ngoài, cuối cùng mới khiến cho cô ở nơi hoang vắng kia đụng phải người đàn ông xinh đẹp nhưng biến thái này, cũng khiến cho bọn họ lâm vào cục diện giao tranh như bây giờ!

Chẳng lẽ, tất cả những chuyện này đều là vì cô vô lễ với người phụ nữ tên là Anna kia nên mới dẫn tới?

Nhưng mà Phạm Mạnh Mạnh vẫn còn nhớ, mặc dù cô có nói với người phụ nữ kia vài câu, cũng có lời kéo cô ta vài cái, nhưng mà cũng không khiến cho cô ta bị tổn thương gì. Đến cuối cùng, cô còn bị người ta ném ra khỏi tập đoàn Đế Phàm, căn bản không có thứ gì tốt lành mà ăn mà!

Vậy tại sao những người này lại tới tìm cô?

“Khuyển, em có thời gian thì nên ở bên cạnh mẹ thì tốt hơn. Đừng làm những chuyện như thế này có được không, loại chuyện như vậy sau này cứ giao cho anh đi! Đúng rồi, mẹ nói buổi tối cha trở về, kêu em nhất định phải về nhà ăn cơm. Nếu không, mẹ sẽ giới thiệu đối tượng cho em...”

Sau khi Đàm Duật hít một hơi, lại tiếp tục mở miệng nói.

Những lời này, hoàn toàn giống như những lời nói chuyện giữa anh em với nhau trong lúc nhảm chán.

Cũng không biết tại sao, Phạm Manh Manh lại cảm thấy đoạn đối thoại này ẩn giấu huyền cơ.

“Em biết rồi. Lời của mẹ, em vẫn luôn luôn nghe mà...”

Lúc nghe Đàm Duật nói những lời kia, đôi mắt xinh đẹp của Khuynh Tiểu Gia híp lại. Trong chớp mắt kia, một tia tàn bạo chợt lóe lên trong đôi mắt xinh đẹp kia. Anh trai của anh ta lại lấy mẹ của anh ta ra để dọa anh ta? Một chiêu này đúng là nham hiểm!

Nhưng mà rất nhanh, tất cả những điều này được anh ta che giấu rất tốt.

Đợi tới khi đôi mắt xinh đẹp kia mở ra một lần nữa, lại bình tĩnh không một gợn sóng.

Mà câu trả lời của anh ta, cũng khiến cho Đàm Duật hài lòng, tiến lên vỗ vỗ đầu vai của anh ta.

“Vậy thì nhanh chóng về đi thôi! Hôm nay mẹ ở nhà...”

Nhận được câu trả lời của Khuynh Tiểu Gia, Duật Tiểu Gia đi thẳng về phía Phạm Manh Manh.

“Đi theo tôi!” Duật Tiểu Gia vừa tiến lên, không mang theo một chút lưu tình nào túm lấy Phạm Manh Manh.

Mà lúc này Phạm Manh Manh mặc dù cố gắng muốn đứng lên, muốn mau chóng rời khỏi chỗ khủng bố này, rời khỏi người đàn ông xinh đẹp nhưng tràn đầy sắc thái quý dị kia, nhưng mà dù sao cô ta cũng đã quý cả đêm ở trên điều khiển từ xa, bây giờ hoàn toàn tê cứng lại.

Bởi vì như vậy nên khi Duật Tiểu Gia vừa kéo cô ta lên một cái, cả khuôn mặt của cô ta đều nhăn nhó lại.

“Đau...”

Cô ta kêu lên.

Dựa theo hiểu biết trước đây của Phạm Manh Manh đối với đàn ông, sau khi cô ta nũng nịu kêu lên một tiếng như vậy, người kia nhất định sẽ chủ động tiến lên ôm lấy cô ta, dẫn cô ta đi ra khỏi chỗ này.

Phạm Manh Manh cũng thừa nhận, lúc này bản thân cô ta vẫn có những suy nghĩ xúc động.

Mà tâm tư này lại đặt ở trên người của Đàm Duật.

Ngoại trừ chuyện hiếu kỳ muốn biết người đàn ông này thật ra là dạng người như thế nào, bây giờ bởi vì người đàn ông này còn là ân nhân cứu mạng của mình, cho nên Phạm Manh Manh rất có hảo cảm với anh ta.

Cho nên, trước mắt cô ta nũng nịu kêu lên một tiếng như vậy, quả thực là vì muốn mưu cầu phúc lợi cho chính mình, và còn muốn xem một chút xem là có đạt được ước nguyện được hoàng tử bạch mã ôm hay không.

Nào ngờ, người đàn ông này căn bản coi như không nghe thấy lời nói của cô ta, trực tiếp túm lấy cánh tay của cô ta lôi ra ngoài.

Bởi vì chân của Phạm Manh Manh đã bị tê cứng lại, nên bị ngã lộn xuống đất, rồi để tùy cho người đàn ông này kéo cô ta ra khỏi căn biệt thự này...

Mà Đàm Khuynh, ánh mắt nhìn người phụ nữ đang ngã ở dưới đất rồi bị kéo đi, trong đôi mắt xinh đẹp không có bất kỳ gợn sóng nào...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 242: Anh, Em Chỉ Tùy Tiện Chơi Một Chút Thôi Vs Xe Lao Như Bay (2)

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Reng reng reng...” Sau khi đuổi Duật Tiểu Gia đi xong, Kiều Trác Phàm trực tiếp gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối.

Thực ra anh còn lo lắng, Tiểu Bảo Bối có khi nào thực sự giận anh, chạy đi xa hay không.

Phải biết là Kiều Trác Phàm anh thực sự rất vất vả mới có thể được ở cùng một chỗ với Tiểu Bảo Bối.

Cho nên Kiều Trác Phàm anh quý trọng cô hơn bất cứ người nào ở trên đời này!

Kiều Trác Phàm bấm điện thoại chờ một thời gian dài, tiếng chuông điện thoại lại vang lên ở trong phòng làm việc của anh: "Con dê vui vẻ, con dê xinh đẹp, con dê lười biếng..." Táo đồ le^e quỳ do^nn.

Lúc này Kiều Trác Phàm mới phát hiện, lúc này Tiểu Bảo Bối tức giận rời khỏi, ngay cả điện thoại cũng không mang theo.

Tìm được chiếc điện thoại từ trong túi xách hồ ly của cô, Kiều Trác Phàm cảm thấy lần tới cần phải thỏa thuận với Tiểu Bảo Bối, lúc ra cửa nhất định phải mang theo điện thoại đi động.

Mặc dù bây giờ anh không ngừng oán thán cô nhóc nào đó, nhưng mà anh vẫn nhanh chóng cất điện thoại đi động của Tiểu Bảo Bối đi, sau đó đi về phía cửa lớn.

"Cục cụng?" Lúc Kiều Trác Phàm đẩy cửa ra, kêu lên theo thói quen.

Nếu như Tiểu Bảo Bối mà ở quanh đây, cô nhất định sẽ có động tĩnh.

Bởi vì giọng nói của Kiều Trác Phàm vang lên, trên tầng trên cùng này cũng có chút phản ứng.

Nhưng mà người này lại không phải là Tiểu Bảo Bối.

"Kiều thiếu, ngài tìm tiểu thư Tiểu sao?" Người kia là thư ký của Kiều Trác Phàm, vừa rồi chuẩn bị tới đây để thông báo cho Kiều Trác Phàm anh là cuộc họp thông lệ đã chuẩn bị bắt đầu rồi, mời anh tới phòng họp đúng giờ.

Nhưng mà vẫn chưa đi tới phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, thì cô ta đã gặp được Kiều Trác Phàm rồi.

Nhưng mà hiển nhiên điều này khiến cho cô thư ký có chút khó khăn.

Phải biết là cứ mỗi lần cô ta tới chỗ này để tìm Kiều Trác Phàm, thì đều là bởi vì Tiểu Bảo Bối rời đi nên khiến cho cô ta bị Kiều Trác Phàm mắng.

Không ngờ được, hôm nay lại bắt gặp một màn như vậy. Cô ta cũng nghi ngờ rốt cuộc mình gặp vận cứt chó gì.

"Vừa rồi cô nhìn thấy cô ấy sao?" Cũng là một câu hỏi giống như lần trước, khiến cho cô thư ký cảm thấy áp lực rất lớn!

Lúc này cô ta còn đang lo lắng có khi nào mình lại bị Kiều thiếu mắng hay không. Die6n da29n le6 quy1 d9o^nn.

"Tôi vừa nhìn thấy tiểu thư Tiểu đi vào thang máy!"

Vừa rồi lúc cô ta đi lên lầu, vừa đúng lúc bắt gặp Tiểu Bảo Bối từ thang máy đi ra ngoài.

Bởi vì là người tâm phúc bên cạnh Kiều Trác Phàm, nên gần đây cô ta nhìn thấy Kiều Trác Phàm rất dễ tâm tới người phụ nữ này, cô thư ký cũng là một người thông minh, tự nhiên hiểu được quan hệ lợi hại trong chuyện này. Cho nên bây giờ chỉ cần gặp Tiểu Bảo Bối, cô ta đều sẽ chủ động chào hỏi.

"Đi vào thang máy? Cô ấy có nói muốn đi đâu không?"

Dường như Kiều Trác Phàm có chút sốt ruột.

"Hình như cô ấy nói đi tới cửa hàng đồ ngọt ở đối diện, nói ăn với quẹt thẻ các loại gì đó!"

Cô thư ký có chút lúng túng nói.

Thực ra, cô ta chỉ nói với Kiều Trác Phàm có một nửa.

Nguyên văn lời của Tiểu Bảo Bối chính là, cô muốn đi tới cửa hàng đồ ngọt ở đối diện, đem thẻ của Kiều Trác Phàm quét hết sạch rồi mới trở về!

Nhưng mà thân là thư ký, tự nhiên cô ta hiểu lời gì nên nói, lời gì không nên nói!

"Tôi biết rồi!" Kiều Trác Phàm nghe thấy lời này cũng không nghi ngờ gì, nói xong anh liền nhấc đôi chân thon dài lên, chuẩn bị đi về phía cửa thang máy.

Mà nhìn bóng lưng của Kiều Trác Phàm, đột nhiên cô thư ký nhớ tới mục đích mình tới đây: "Chờ chút Kiều thiếu, nhóm cổ đông đang còn chờ ngài triệu tập cuộc họp thường lệ kìa!" Die6n da29n le6 quy1 d9o^nn.

Chính bởi vì nhóm cổ đông đang đợi nên cô ta mới không thể không trực tiếp lên lầu xem Kiều Trác Phàm có đi qua hay không.

Nhưng mà bây giờ...

"Hủy bỏ cuộc họp!" Ngay cả quay đầu lại Kiều Trác Phàm cũng không quay, trực tiếp chui vào trong thang máy.

"Kiều thiếu, nhóm cổ đông đều đã ở đây rồi, bây giờ mới thông báo hủy, có phải không được hay lắm không..."

Cô thư ký đuổi theo, nhưng mà đáp lại cô ta chỉ có tiếng cửa thang máy đóng lại...

- - Đường phân cách - -

“Bảo Bối!”

Bởi vì giận dữ với Kiều Trác Phàm, vốn là mang theo một con mèo hoa nhỏ, thờ phỉ phò chạy ra khỏi phòng làm việc của Kiều Trác Phàm.

Con mèo hoa nhỏ này, lúc cô chạy đi chơi, thì phát hiện ở phòng bảo vệ.

Nhân viên bảo vệ nói, tối qua con mèo nhỏ này đi tới đi lui ở chỗ này. Bởi vì thời tiết rất lạnh, con mèo vừa gầy vừa nhỏ, nhân viên bảo vệ lo lắng nó không chịu nổi luồng không khí lạnh cuối thu, cho nên đã cho nó ở lại đây.

Thấy Tiểu Bảo Bối hình như rất thích, nên hỏi cô có thể nhận nuôi nó không.

Phòng bảo vệ này dù tốt như thế nào đi nữa, thì cũng sẽ không thể nào bằng ở nhà riêng được.

Nếu như có thể cho con mèo có một chỗ ở tốt, nhân viên bảo vệ cũng cảm thấy yên lòng. Die^n dan & le^e quy/y do^nn .

Mà Tiểu Bảo Bối nhìn thấy con mèo nhỏ bằng nắm tay của cô, cả người đều xù lông lên, lúc kêu lên thì nhìn chăm chăm vào Tiểu Bảo Bối, điềm điềm đáng yêu, khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy đau lòng.

Cho nên khi nhân viên bảo vệ hỏi cô, cô đã đồng ý không chút do dự.

Nhưng về sau cô cảm thấy, nếu như Kiều Trác Phàm không đồng ý thì làm sao bây giờ?

Dù sao biệt thự cũng là của Kiều Trác Phàm.

Nếu như không được sự đồng ý của Kiều Trác Phàm, con mèo nhỏ này sẽ không nuôi được.

Nhưng mà con mèo nhỏ này rất bám người, cũng rất thích cô.

Kể từ lúc nhìn thấy cô, nó liền cạo chân lên người cô.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối càng lúc càng thích nó.

Cho nên lúc này cô quyết định, dù thế nào đi nữa cô cũng muốn nhận nuôi con mèo nhỏ này. Cho dù Kiều Trác Phàm đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được! nếu như anh muốn ném con mèo nhỏ này đi, vậy thì hãy ném luôn cả Tiểu Bảo Bối cô đi cũng được.

Đương nhiên, điều tốt nhất chính là Kiều Trác Phàm đồng ý tiếp nhận con mèo nhỏ này.

Cho nên Tiểu Bảo Bối ôm con mèo nhỏ lên lầu, nhưng thật ra là muốn trưng cầu ý kiến của Kiều Trác Phàm.

Thậm chí, cô còn tính sẵn luôn rồi, nếu như Kiều Trác Phàm không đồng ý, cô phải làm nũng như thế nào.

Ai ngờ, vừa mới lên trên lầu thì bắt gặp Kiều Trác Phàm đang nói chuyện điện thoại, Hơn nữa còn là cuộc điện thoại thần thần bí bí.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất nhạy cảm.

Nhìn sắc mặt kia của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối có thể cảm nhận được cuộc điện thoại kia có liên quan đến người phụ nữ có mối quan hệ thân mật cùng với Kiều Trác Phàm mà cô nhìn thấy ngày hôm đó.

Lúc ấy, cô còn có thể vênh vào tự đắc, hy vọng người đàn ông này có thể thẳng thắn với cô. Die^n dan & le^e quy/y do^nn .

Nếu như lúc đó anh trực tiếp nói với cô người gọi điện thoại tới là ai, hoặc là vì cái gì, thì cô sẽ tiếp nhận vô điều kiện.

Nhưng vấn đề là Kiều Trác Phàm liên tục không chịu nói, còn trực tiếp hét lên với cô. Mặc dù Kiều Trác Phàm nói là vì áo sơ mi, nhưng mà Tiểu Bảo Bối cảm giác anh vì người phụ nữ kia.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy uất ức ở trong lòng.

Điều tức nhất là, Tiểu Bảo Bối liền ôm con mèo nhỏ rồi đi không thèm quay đầu lại. Cô vốn còn muốn xem Kiều Trác Phàm có đuổi theo để tìm cô không.

Nhưng cho tới bây giờ, cô đã đứng ở bên đường này rất lâu rồi, mà Kiều Trác Phàm vẫn không thấy tới..

Đột nhiên, cô ý thức được mình ở trong suy nghĩ của Kiều Trác Phàm cũng không quan trọng tới mức như vậy. Nếu không, thì trong thời gian ngắn anh

phải đuổi theo cô mới đúng chứ!

Nhưng thử nghĩ mà xem, từ lúc cô đi vào thang máy tới giờ, mỗi một tầng lầu cô đều dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục đi xuống.

Cô làm tất cả những điều này, không phải là vì chờ Kiều Trác Phàm đuổi theo hay sao?

Nhưng mà người đàn ông kia, vẫn một mực không tới...

Nước mắt, không chút báo trước quanh quẩn ở hốc mắt.

Thực ra, trước kia cô không có để ý nhiều như vậy.

Bạn xem, cho dù Quý Xuyên và Tiểu Huyền ở trước mặt cô, cũng có nhiều hành động ái muội vượt quá tình bạn, nhưng mà Tiểu Bảo Bối cô cũng không hề nói thêm điều gì.

Nhưng bây giờ, vì sao vừa nghĩ tới chuyện Kiều Trác Phàm và người khác có nhiều hành động thân mật, thì cô liền bắt đầu không chịu nổi? Ngay cả khi Kiều Trác Phàm gọi điện thoại cho người phụ nữ kia, hoặc là gọi điện thoại quan tâm tới cô ta, Tiểu Bảo Bối đều có cảm giác như Kiều Trác Phàm sắp bị người khác cướp đi?

Có phải là Kiều Trác Phàm bắt đầu thay thế hơn nữa còn vượt xa vị trí của Quý Xuyên ở trong lòng cô rồi hay không?

Hay là nói trong khoảng thời gian sau khi kết hôn, Kiều Trác Phàm đã cưng chiều cô đến hư luôn rồi?

Bất kể là loại nào, thì Tiểu Bảo Bối cũng cảm thấy bản thân mình trong lúc nhất thời có chút khó tiếp nhận!

Tiểu Bảo Bối cảm giác đầu óc của mình rối bời. Nhìn thấy cửa hàng đồ ngọt ở đối diện bên đường, Tiểu Bảo Bối cảm thấy cô cần ăn một thứ gì đó lạnh buốt, để làm cho đầu óc mình tỉnh táo lại một chút.

Nghĩ như vậy, đột nhiên cô nhấc chân đi ra giữa đường.

Nhưng cô lại quên mất, bây giờ đèn đường vẫn còn xanh. Ở giữa đường lớn, những chiếc xe không ngừng lao qua...

Lúc cô bước chân đi ra, phía trước cô là một chiếc xe tải đang lao như bay tới...

“Tin tin tin...” Chờ lúc Tiểu Bảo Bối nghe thấy tiếng còi này, vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy chiếc xe tải đang lao như bay về phía mình, thì cô hoàn toàn sững sờ ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 243: Ký Ức Không Giống Vs Tai Nạn Xe Cộ (1)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Ngay lúc Tiểu Bảo Bối tròn mắt nhìn chiếc xe tải kia lao tới, mà không biết phải phản ứng như thế nào, thì phía sau chợt vang lên một giọng nam quen thuộc: “Bảo Bối!”

Ngay sau đó, Tiểu Bảo Bối cảm giác được cánh tay của mình có một lực tác động vào, kéo qua một bên.

Bởi vì sức lực của người kia tác động vào hơi lớn, nên cả người của Tiểu Bảo Bối đột nhiên bay về phía sau...

Nhưng mà vào lúc cô bay qua người kia liền ôm chặt lấy cả người cô. Điều này dẫn tới cả hai người bọn họ đều bay về phía sau...

Lúc chiếc xe chạy vụt ngang qua, tiếng mắng chửi của tài xế không ngừng vang lên: “Muốn chết à! Qua đường không có mắt hay sao vậy?”

Mà lúc này, Tiểu Bảo Bối vẫn chưa hoàn hồn lại, nên căn bản không để ý tới tiếng mắng chửi kia. Điểm damn leie quýydon.

Bởi vì sau khi cô bị lôi kéo về phía sau, cảm giác được phía dưới người có cái gì đó mềm mềm, cả người của mình vừa lúc đề lên trên...

Bị té như vậy, Tiểu Bảo Bối không có chút cảm giác đau đớn nào. Nhưng mà Tiểu Bảo Bối nghe thấy được người phía dưới khẽ rên đau.

Đợi cô ngẩng đầu lên, thì bắt gặp một gương mặt quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn...

Quý Xuyên!

Người đàn ông này chính là mối tình đầu trong những năm tháng thanh xuân của Tiểu Bảo Bối, lúc này đang ôm lấy cô nằm trên hàng rào cây xanh.

“Quý Xuyên?” Lúc Tiểu Bảo Bối nhìn thấy anh ta rồi, vội vàng đứng lên khỏi người anh ta. Con mèo nhỏ ở trong lòng Tiểu Bảo Bối, cũng rất may mắn thoát khỏi một kiếp này.

Con mèo ở trong tay của Tiểu Bảo Bối kêu lên meo meo, Tiểu Bảo Bối vội vàng bỏ con mèo nhỏ qua một bên.

Mà Quý Xuyên sau khi thấy Tiểu Bảo Bối đứng dậy rồi, thì ôm lấy thắt lưng của mình đứng lên.

Nhưng mà dịch chuyển một chút, chân mày của Quý Xuyên nhú chặt lại thành một đường.

“Quý Xuyên, tại sao anh lại ở đây...” Tiểu Bảo Bối nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh, đầu óc trống rỗng.

“...” Quý Xuyên ôm lấy thắt lưng của mình, nhìn Tiểu Bảo Bối một cái.

Anh ta sẽ không nói cho Tiểu Bảo Bối biết, thực ra thì trong khoảng thời gian này anh ta vẫn thường xuyên ở chỗ này.

Chỉ cần Tiểu Bảo Bối để ý hoàn cảnh xung quanh nhiều hơn một chút, thì cô nhất định sẽ phát hiện lúc cô và Kiều Trác Phàm tan làm, ở bên ngoài tập đoàn Đế Phàm có một chiếc xe vẫn liên tục đậu ở một chỗ không xa.

Mà chủ nhân của chiếc xe kia, chính là Quý Xuyên. Tao do leé quýé đđono.

Bắt đầu từ lúc Tiểu Bảo Bối tới tập đoàn Đế Phàm làm, dường như mỗi ngày anh ta đều sẽ đi qua.

Ban đầu anh ta chỉ muốn nhìn thử xem Tiểu Bảo Bối làm việc ở chỗ này có được tốt hay không, nếu như để cho anh ta phát hiện ra Kiều Trác Phàm nhân lúc Tiểu Bảo Bối qua bên này mà bắt nạt cô, Quý Xuyên cảm thấy là mình cần thiết phải cho Kiều Trác Phàm biết một chút lợi hại của anh ta. Động cơ này, khiến cho anh ta nhìn giống như là một người anh trai thích bảo vệ em gái của mình vậy.

Nhưng trên thực tế, anh ta phát hiện mỗi ngày bất kể là Tiểu Bảo Bối đi làm hay tan tầm, đều có Kiều Trác Phàm ở bên cạnh.

Hơn nữa mỗi lần đi ra từ tập đoàn Đế Phàm, hai người bọn họ đều vừa nói vừa cười. Có đôi khi, Kiều Trác Phàm còn trực tiếp ôm eo của Tiểu Bảo Bối đi ra...

Cảnh tượng này đã chứng minh được, những ngày này Tiểu Bảo Bối trôi qua rất tốt, ngay cả tình cảm với Kiều Trác Phàm cũng đột nhiên tăng mạnh.

Theo lý thuyết, khi nhìn thấy như vậy anh ta sẽ yên tâm, không nên tới quanh quẩn ở tập đoàn Đế Phàm nữa mới đúng.

Nhưng mà lúc nào anh ta cũng không khống chế được trái tim của mình. Mấy ngày trôi qua, anh ta vẫn cứ như vậy sau khi tan làm lập tức lái xe qua đây, nhìn Tiểu Bảo Bối một chút. Giống như bây giờ vậy, lúc đi ra nói chuyện với khách hàng, sau khi xử lý xong anh ta lại lượn một vòng dưới lầu của tập đoàn Đế Phàm.

Nhưng mà Quý Xuyên không thể nào ngờ tới được, vì như vậy nên mới khiến cho mình bất gặp được cảnh tượng vừa rồi.

Tiểu Bảo Bối đứng ngăn người ở giữa đường, suýt nữa thì chiếc xe kia đụng phải cô. Tao do leé quýé đđono.

Một giây kia, Quý Xuyên cảm thấy tim của mình giống như bị đông cứng lại.

Nếu như không có Tiểu Bảo Bối, anh ta cảm thấy thế giới của mình không còn ánh sáng nữa.

Cũng bởi vì có ý nghĩ như vậy nên Quý Xuyên đã không chút suy nghĩ mà xông lên, kéo Tiểu Bảo Bối trở lại.

Cuối cùng cũng nhìn thấy cô từ con đường chết được mình kéo trở về, trong lòng Quý Xuyên thở phào nhẹ nhõm.

“Có bị thương chỗ nào hay không?” Nhìn về mặt tái nhợt của cô, Quý Xuyên lựa chọn không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Em không sao! Nhưng mà... Sắc mặt của anh hình như không được tốt lắm! Quý Xuyên, không phải anh bị thương đấy chứ?” Lúc Tiểu Bảo Bối nói những lời này, thì tay định sờ soạng thắt lưng của Quý Xuyên theo bản năng.

Nhưng ngay lúc tay của cô sắp chạm vào, thì tay của Quý Xuyên lại chạm vào tay của cô, hơn nữa còn nắm lấy tay của cô trong lòng bàn tay.

“Quý Xuyên...” Nhìn thấy Quý Xuyên nắm lấy tay của mình, Tiểu Bảo Bối giống như chạm phải thứ gì đó nóng bỏng vậy, vội vàng thu lại bàn tay của mình.

Mà hành động này, khiến cho Quý Xuyên có chút đau lòng.

Nhìn bàn tay trống không của mình, khoe miệng của Quý Xuyên khẽ cong lên một đường cong mỉa mai.

Nếu như trước kia anh ta nắm tay của Tiểu Bảo Bối như vậy, thì dường như ngay cả cái miệng nhỏ của cô cũng trực tiếp dang tới bên cạnh anh ta. Đừng nghi ngờ, Tiểu Bảo Bối quả thật chính là một cô gái bám người như vậy. Nếu như cô ấy thích ai, thì sẽ bám dính không buông!

Nhưng mà bây giờ, anh ta chỉ mới cầm tay của cô, cô đã giống như dẫm phải cút chó vậy...

Nghĩ tới đây, Quý Xuyên mới ý thức được lúc đó bản thân mình ở trong phúc mà không biết là phúc! le quý d0n9 Đợi tới lúc mất đi tất cả rồi, mới cố gắng vẫn hồi lại.

“Quý Xuyên, nếu như anh bị thương em sẽ đưa anh tới bệnh viện!” Sau khi Tiểu Bảo Bối thu hồi lại bàn tay của mình, lại phát hiện Quý Xuyên vẫn đang nhìn chăm chú vào bàn tay giờ vào khoảng không kia, cô vội vàng ôm lấy con mèo nhỏ ở bên cạnh vào trong lòng, giả vờ như bản thân đang bận rộn.

Lúc cô nói ra lời này, Quý Xuyên đã ôm lấy eo của mình đứng lên, nói với cô: “Anh không sao...”

“Anh thực sự không có chuyện gì chứ?” Tiểu Bảo Bối cảm thấy, chân mày của Quý Xuyên nhú lại có chút là lạ.

“Không có việc gì! Anh đi trước, phải về công ty họp!” Nói xong lời này, Quý Xuyên ôm lấy eo của mình, sai bước đi về phía trước, từng bước từng bước đi cách xa cô.

Cũng không phải anh ta không muốn ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối thêm một chút nữa!

Có trời mới biết trong khoảng thời gian này mỗi ngày anh ta đều lượn quanh quần một vòng ở dưới tập đoàn Đế Phàm, sau khi tan tầm lại ngây người canh giữ ở khu vực lân cận nhà Kiều Trắc Phàm là vì cái gì!

Bây giờ khó lắm mới có cơ hội nhìn thấy Tiểu Bảo Bối, đương nhiên anh ta muốn nói chuyện với cô nhiều thêm mấy câu.

Nhưng mà Quý Xuyên có thể cảm nhận được, vừa rồi lúc anh ta ôm Tiểu Bảo Bối té ngã xuống hàng rào cây xanh ven đường, thắt lưng của anh ta đã đụng vào thềm đá. Phòng đoán sơ bộ có lẽ sưng sần của anh ta đã bị gãy ít nhất hai cái. Nếu không tại sao bây giờ mỗi khi hít thở anh ta lại thấy nhói lên như bị kim châm?

Lúc này anh ta cần phải tới bệnh viện để điều trị gấp. Mà anh ta cũng không muốn mình trở nên chật vật như vậy ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối, như vậy thật vô dụng..

Cho nên lúc anh ta phát hiện bản thân mình bị thương, thà rằng anh ta lựa chọn rời xa Tiểu Bảo Bối. le quý d0n9

“Quý Xuyên...” Thực ra Tiểu Bảo Bối còn muốn nói gì nữa, nhưng mà Quý Xuyên bước rất nhanh, chỉ một lát anh ta đã đi tới chỗ chiếc xe dừng ở đối diện bên đường. Cho nên những lời mà Tiểu Bảo Bối muốn nói chỉ có thể nghẹn lại ở cổ họng..

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 244: Ký Ức Không Giống Vs Tai Nạn Xe Cộ (2)

Editor: Táo đồ phở núi

Thực ra Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy cảnh tượng vừa rồi rất là quen thuộc...

Hình như đã từng nhìn thấy ở đâu rồi!

Đúng rồi!

Mới trước đây khi mẹ cô bỏ đi cô đã xảy ra tai nạn xe cộ.

Tình hình lúc đó bởi vì đi chứng cho nên có đôi chút cô không nhớ được.

Nhưng mà cô vẫn còn nhớ rất rõ, lúc ấy có một cậu bé đã cứu cô.

Cha của cô nói, người cứu cô là một cậu bé, bị bệnh suyễn nghiêm trọng, bởi vì sau khi cứu cô trên người của cô có dính lông chó, cho nên đã trực tiếp vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Tiểu Bảo Bối cảm thấy, anh hết sức đáng thương. Bởi vì cứu Tiểu Bảo Bối cô, lại còn bị cô liên lụy làm cho bệnh cũ tái phát!

Cho nên Tiểu Bảo Bối vẫn liên tục tìm cơ hội để gặp anh một chút. Diễng đáng ele quý don.

Cũng chính vào ngày Tiểu Bảo Bối xuất viện đó, cô gặp được người cũng bị bệnh suyễn từ trong bệnh viện đi ra là Quý Xuyên...

Tiểu Bảo Bối vẫn còn nhớ, ngày đó Quý Xuyên mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai, hết sức sạch sẽ như ánh mặt trời.

Cũng chính bởi vì như vậy, nên Tiểu Bảo Bối đang ở thời kỳ trưởng thành, mới cảm thấy trong lòng mình như có con nai chạy loạn.

Hình như cũng bắt đầu từ lần đó, Tiểu Bảo Bối cảm giác mình thích Quý Xuyên.

Hơn nữa sau thời gian vài chục năm, cũng là người điên cuồng theo đuổi ở sau lưng Quý Xuyên.

Mặc kệ cho Quý Xuyên làm gì đối với cô, cô đều vui vẻ tiếp nhận. Thậm chí có vài lần phát hiện anh ta và Tiểu Huyền bí mật gặp nhau, Tiểu Bảo Bối cũng không tích cực. Bởi vì cô cảm giác là mình thích Quý Xuyên, cho nên cần phải bao dung tất cả khuyết điểm của anh ta! Và cũng bởi vì cô cảm giác cái mạng này của mình là do Quý Xuyên cứu về.

Cho nên cho dù Quý Xuyên có làm ra chuyện gì không thể tha thứ được, thì ít nhất cô cũng nên cho anh ta một cơ hội để giải thích...

Nhưng hôm nay, chiếc xe tải này đột nhiên lao tới, khiến cho đầu óc của Tiểu Bảo Bối thoáng hiện lên mấy hình ảnh.

Hình ảnh một người con trai ôm cô...

Nhưng mà người con trai kia, so với lúc vừa rồi Quý Xuyên ôm cô, cảm giác hoàn toàn không giống nhau.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối không khỏi hoài nghi, tình cảm của mình với Quý Xuyên đã thay đổi, hay là Quý Xuyên căn bản không phải là người đã cứu cô khi đó?

- - Đường phân cách - -

"Cục cụng!" Tiếng đáng ele quý don.

Ngay vào lúc Tiểu Bảo Bối nhìn chăm chăm vào chiếc xe của Quý Xuyên đã đi xa, thì đột nhiên bên cạnh cô vang lên giọng nói của Kiều Trác Phàm.

"Cục cụng, một mình em đứng ở chỗ này làm gì vậy?" Lúc Kiều Trác Phàm đi ra, Quý Xuyên đã rời khỏi.

Cho nên anh chỉ nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đang đứng ôm cái gì đó, không biết là đang đứng ở hàng rào cây xanh kia suy nghĩ điều gì.

Anh không chút suy nghĩ chạy tới.

"Em..." Tiểu Bảo Bối đối mặt với Kiều Trác Phàm, đột nhiên cũng không biết trong đầu mình đang suy nghĩ điều gì.

Cũng đúng, nếu như bây giờ cô thừa nhận lúc trước mình đã nhận nhầm ân nhân cứu mạng, vậy thì những năm tháng trả giá cho Quý Xuyên, cũng cần phải phủ nhận.

Cũng chính bởi vì như vậy nên đầu óc của Tiểu Bảo Bối mới rối loạn lên.

"Tại sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy, có phải không thoải mái ở đâu không?" Lúc Kiều Trác Phàm nói những lời này, bàn tay đã trực tiếp đặt lên trên trán của cô.

"Không bị sốt mà!" Sau khi thử nhiệt độ của hai người, Kiều Trác Phàm lẩm bẩm.

Mà đúng vào lúc này, tiếng mèo kêu vang lên ở trong lòng của Tiểu Bảo Bối.

Có lẽ là con mèo nhỏ này sợ hãi, nên cái đầu nhỏ chui ra khỏi hai tay của Tiểu Bảo Bối, đôi mắt đen láy mang theo chút bối rối nhìn thế giới xung quanh...

"Con mèo nhỏ?" Nhìn con mèo nhỏ đột nhiên xông ra, lông mày của Kiều Trác Phàm lập tức nhíu lại. SSdienng dânlew quy9on. Thành thật mà nói, thời gian qua anh không thể nào thích lông của động vật được.

Cho nên những con vật mà anh từng nuôi, chỉ có con rùa đen và rắn.

Con vật nhỏ như vậy, Kiều Trác Phàm thực sự không biết sẽ chung đụng với nó như thế nào.

- - Đường phân cách - -

"Kiều Trác Phàm, anh để em nuôi nó, có được không?" Từ lúc trở về, suốt trên đường đi Tiểu Bảo Bối liên tục lẩm bẩm ở sau lưng của Kiều Trác Phàm.

Suy nghĩ muốn nuôi con mèo nhỏ này xuất hiện ở trong đầu, khiến cho sự bất mãn của cô đối với Kiều Trác Phàm lúc vừa rồi, cùng với sự nghi ngờ Quý Xuyên và vị ân nhân cứu mạng kia, tất cả đều được cô lãng quên.

Mà hình như Kiều Trác Phàm thực sự không thích con mèo nhỏ này.

Tiểu Bảo Bối ôm nó đi tới chỗ nào, thì Kiều Trác Phàm vội vàng né tránh sang chỗ khác.

“Kiều Trác Phàm, chỉ cần anh để cho em nuôi dưỡng nó, cho dù điều kiện gì em cũng sẽ đồng ý, được không?”

Đối mặt với Tiểu Bảo Bối theo sát sau lưng không buông, Kiều Trác Phàm giống như không có tâm tình thỏa hiệp. Mà Tiểu Bảo Bối thì chỉ có thể tiếp tục lẩm bẩm: “Kiều Trác Phàm, không phải anh là người đại nhân đại lượng sao! Chỉ là một con mèo nhỏ thôi, cũng sẽ không ăn hết bao nhiêu đồ trong nhà chúng ta mà!” SSdienng dānlew quy9on.

Chờ Kiều Trác Phàm vì né tránh Tiểu Bảo Bối và một con mèo nhỏ mà đứng ở một góc tường trong phòng làm việc, Tiểu Bảo Bối liền trực tiếp ôm con mèo nhỏ chặn ở trước: “Kiều Trác Phàm, nếu như anh keo kiệt tới mức như vậy, vậy thì mỗi ngày em ăn thứ gì đó sẽ nhường cho nó một chút, được không?”

“Tiểu Bảo Bối, đem nó cách xa anh một chút!” Kiều Trác Phàm chỉ cần nhìn con mèo nhỏ đang thoải mái cuộn mình lại thành một cục lạng lẽ ngủ ở trong tay của Tiểu Bảo Bối, thì đã cảm thấy bức mình rồi.

Mà bây giờ, Tiểu Bảo Bối lại còn đem con mèo nhỏ này lại sát gần anh, điều này khiến cho Kiều Trác Phàm cảm thấy tình huống nguy cấp.

“Kiều Trác Phàm, không phải anh đã nói cho dù em muốn cái gì, anh cũng sẽ đồng ý với em sao? Anh đúng là tên lừa gạt...” Ngày hôm nay Tiểu Bảo Bối đã bị Kiều Trác Phàm hét lên hai lần, Tiểu Bảo Bối cảm thấy uất ức vô cùng.

Vốn vì con mèo nhỏ này mà đã quên mất sự uất ức kia, cũng vào lúc này bắt đầu dần hiện rõ trong đầu.

Lúc lời nói kia vừa được thốt ra, nước mắt của cô đã lạng lẽ lòn vòn ở hốc mắt.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối với bộ dạng sắp khóc lên, Kiều Trác Phàm lại cảm thấy nghi ngờ vừa rồi có phải mình đã quá hà khắc với Tiểu Bảo Bối rồi hay không? Die~nn dān lê Quy ido nn.

Nhìn cô, đột nhiên anh muốn đưa tay ra ôm lấy cô.

Nhưng mà chờ anh đưa tay ra, thì Tiểu Bảo Bối liền ôm lấy con mèo nhỏ lùi về phía sau mấy bước.

“Kiều Trác Phàm, nếu như anh muốn đem con mèo nhỏ này ném đi, vậy thì anh hãy ném cả em luôn đi!”

Dù sao thì anh cũng không để ý tới cô!

Thử nhìn mà xem, cô chạy đi đã lâu như vậy, thiếu chút nữa thì bị tai nạn xe rồi, vậy mà anh còn thông thả mới tới!

Bây giờ ngay cả con mèo nhỏ cô muốn nuôi, anh cũng không chịu đồng ý!

“Nhạc Dương đã nói lời nói của đàn ông không thể tin tưởng được! Em còn tưởng rằng Nhạc Dương nói dối, thì ra sự thật đúng là như vậy...”

Trong lúc tức giận, Tiểu Bảo Bối cũng bắt đầu thút thít.

Mà ngay vào lúc này, Kiều Trác Phàm tiến lên, ôm chặt lấy cô. Vào lúc Tiểu Bảo Bối chưa ý thức được người đàn ông này đang định làm cái gì, thì anh lại cúi thấp đầu xuống, phong bế lại cái miệng nhỏ đang lải nhải của cô...

Ở trong miệng của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm nếm được một hương vị mặn mặn, chát chát.

Có thể nói là hương vị không tốt chút nào, nhưng mà anh vẫn không nỡ buông ra.

Mới đầu Tiểu Bảo Bối cũng hết sức kháng cự.

Vào lúc anh hôn cô, tay của cô thỉnh thoảng ngăn cản, muốn đẩy Kiều Trác Phàm ra.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại quá mức cường thế. Die~nn dān lê Quy ido nn.

Tiểu Bảo Bối căn bản không ngăn cản được anh...

Mà trong lúc Kiều Trác Phàm hôn hít ở chỗ này, thì bàn tay liên tục đặt ở trên thắt lưng của Tiểu Bảo Bối, hơn nữa thỉnh thoảng còn kéo Tiểu Bảo Bối sát vào trong lòng mình...

Điều này khiến cho khoảng cách khe hở giữa bọn họ càng lúc càng nhỏ.

Chương 245: Ký Ức Không Giống Vs Tai Nạn Xe Cộ (3)

Editor: Táo đỏ phở núi

Mà con mèo nhỏ cũng nhanh chóng nhận ra nguy hiểm đang tới gần, vào lúc sắp bị ép thành một cục thịt, nó vội vàng từ khe hở chạy thoát ra ngoài.

Nhìn con mèo nhỏ chạy trốn, Tiểu Bảo Bối muốn tránh khỏi Kiều Trác Phàm, đuổi theo con mèo nhỏ.

Nhưng mà tay của Kiều Trác Phàm không chịu buông ra một chút nào, ánh mắt lại như muốn ám chỉ Tiểu Bảo Bối hãy nghiêm túc và chuyên tâm một chút. Dienx dandf Kê quyu dong.

Cho tới khi kết thúc nụ hôn này, Tiểu Bảo Bối cảm giác không khí trong phổi của mình đã bị Kiều Trác Phàm hút sạch.

Mà môi của cô thì sưng tấy lên.

“Kiều Trác Phàm, anh là đồ xấu xa! Không cho em nuôi con mèo nhỏ kia, lại còn bắt nạt em...”

Tiểu Bảo Bối che lấy đôi môi bị Kiều Trác Phàm làm cho không khác gì miếng lập xường, đau lòng oán thán nói.

Mà lời này của cô lại bị Kiều Trác Phàm trả lời lại như vậy: “Ai nói với em là anh không cho em nuôi?”

Cô đã nói là không cho cô nuôi con mèo nhỏ kia, thì hãy ném cả cô và con mèo nhỏ ra ngoài đi! Lời này đã nói ra, Kiều Trác Phàm anh còn có lựa chọn nào nữa sao?

Lãng phí bao nhiêu năm thanh xuân, anh mới được ở cùng một chỗ với cô như ý nguyện. Chẳng lẽ lại vì con mèo nhỏ này mà khiến cho phần tình cảm khó khăn mới có được kia mất đi?

Kiều Trác Phàm không muốn nên chỉ có thể thỏa hiệp!

“Kiều Trác Phàm, anh nói là anh đồng ý để cho em nuôi con mèo nhỏ kia?” Nghe thấy câu nói kia của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối có chút vui mừng nhảy tới trước mặt của Kiều Trác Phàm.

Hành động này so với vẻ khó chịu lúc vừa rồi, khi mà Kiều Trác Phàm muốn kéo cô lại hôn, dường như là hai người khác nhau.

Kiều Trác Phàm nhìn vẻ mặt đầy mong đợi của cô, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, bày tỏ sự thỏa hiệp của mình.

Mà hành động này khiến cho Tiểu Bảo Bối đột nhiên nhảy lên trên người của anh, hôn một cái thật mạnh lên trên mặt của anh: “Kiều Trác Phàm, anh thật tốt!”

Đối với vẻ mặt đột nhiên hớn hở này của cô, rồi với việc cô chủ động hôn một cái thật kêu kia, Kiều Trác Phàm tương đối phối hợp.

Chỉ cần có thể khiến cho cô duy trì nụ cười như vậy, Kiều Trác Phàm cảm thấy cho dù bảo anh làm cái gì cũng đáng giá. Dienx dandf Kê quyu dong.

Nhưng mà lúc này anh không nhận được muốn trêu chọc Tiểu Bảo Bối: “Sao anh lại nhớ mới vừa rồi có người nói anh có bộ dạng lòng lang dạ sói nhỉ?”

“Ai vậy? Người kia nhất định là không có mắt rồi!” Tiểu Bảo Bối nói với vẻ mặt nịnh nọt. Nhưng dường như cô đã quên mất, người không có mắt kia chính là cô!

“Được rồi, xong rồi thì mau xuống đi, nặng chết mất!” Sau khi hôn lên đôi môi của Tiểu Bảo Bối một cái, Kiều Trác Phàm lại nói.

“Hừ, em nặng khi nào chứ!” Cho dù là phụ nữ ở tuổi nào đi nữa, cân nặng vẫn luôn là nhược điểm trí mạng của bọn họ!

Tiểu Bảo Bối cũng không ngoại lệ.

Sau khi bị Kiều Trác Phàm nói như vậy, trong lòng có chút không tình nguyện buông lỏng tay ra.

Nhưng vừa nhìn thấy con mèo nhỏ đang cuộn thành một cục ở cách đó không xa, nó đang nằm sắp xuống bàn trà liếm móng vuốt của mình, cô lập tức đi qua.

Đây chính là Tiểu Bảo Bối!

Tiểu Bảo Bối rất dễ dàng quên sạch những chuyện không vui trước đó.

Mà điều này cũng chính là nguyên nhân mà Kiều Trác Phàm yêu thương cô.

Nhìn cô và con mèo nhỏ chơi đùa vô cùng vui vẻ ở trên bàn trà, Kiều Trác Phàm không thể không nhắc nhở cô: “Đừng để cho nó tiểu tiện ở đây!”

“Biết rồi, biết rồi...” Tiểu Bảo Bối trả lời qua loa.

Nhưng sau khi vừa nói xong câu này, thì con mèo liền tiểu tiện ra luôn..

- - Đường phân cách - - Diên x dandf Kê quyú dng.

“Chào cô, tôi là vợ của Quý Xuyên. Xin hỏi hiện giờ anh ấy đang ở phòng bệnh nào ạ?”

Cũng vào thời gian đó, Tiểu Huyền mặc bộ quần áo màu xanh nước biển vội vàng chạy tới bệnh viện thành phố.

Thực sự thì Tiểu Huyền cũng không biết là Quý Xuyên đã xảy ra chuyện gì.

Cô ta chỉ biết là, vừa rồi cô ta mới gọi điện thoại cho Quý Xuyên, hỏi anh ta về bản hợp đồng nào đó của Tiểu Thi, nhân tiện cũng hỏi anh ta một chút là khi nào thì đến tiệm áo cưới thử lễ phục, thì vừa đúng lúc nghe thấy y tá thông báo tới lượt anh ta đi kiểm tra rồi.

Câu nói kia khiến cho Tiểu Huyền phát hiện ra Quý Xuyên đang ở bệnh viện.

Cô ta hỏi Quý Xuyên bị làm sao vậy, nhưng mà Quý Xuyên lại không chịu nói gì cả. Quý Xuyên vô tình đối với cô ta, điều này Tiểu Huyền đã nhận thức được.

Nhưng mà sau khi cô ta biết anh ta bị thương thì vẫn đứng ngồi không yên.

Cuối cùng cô ta vẫn chạy tới bệnh viện.

“Ông Quý vừa mới làm kiểm tra xong, đang truyền nước ở trong phòng bệnh! Mời đi theo tôi...” Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Nói xong, cô y tá đi trước dẫn đường.

Còn Tiểu Huyền cũng đi theo sát phía sau.

“Đúng rồi, tại sao Quý Xuyên lại nằm viện vậy?”

Trước khi đi tới phòng bệnh của Quý Xuyên, Tiểu Huyền lặng lẽ hỏi thăm tình hình qua cô y tá. Những chuyện này, cô ta dám khẳng định cho dù cô ta có hỏi Quý Xuyên đi nữa, thì anh ta cũng nhất định sẽ không nói cho cô ta biết.

“Hình như là ngài Quý vừa mới xảy ra tai nạn xe cộ, chẳng lẽ ngài ấy không nói cho cô biết sao?” Cô y tá cũng có chút kinh ngạc. Người đã vào đây rồi, mà vợ của anh ta còn không biết nguyên nhân anh ta nằm viện hay sao?

“À?” Bị hỏi ngược lại như vậy, Tiểu Huyền cảm thấy có chút mất mặt.

Đúng vậy, làm gì có người chồng nào đối xử với vợ mình vô tình như vậy chứ? Cho dù nằm viện, ngay cả một câu cũng không chịu lên tiếng?

“Vừa rồi tôi nhận điện thoại đã quá lo lắng, nên cũng không nghe rõ! Đúng rồi, kết quả kiểm tra của anh ấy thế nào rồi?”

Tiểu Huyền vội vàng nói xạo.

“Xương sườn bên trái của ông Quý bị gãy hai cái! Ở khuỷu tay có mấy chỗ bị bầm tím. Tình huống cũng không quá nghiêm trọng, nghỉ ngơi một thời gian là được!” Cô y tá nói.

“Được, cảm ơn!” Xương sườn gãy hai cái?

Quý Xuyên rốt cục đã bị làm sao? Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Bình thường anh ta lái xe rất cẩn thận, trên cơ bản sẽ không xuất hiện sai lầm.

Điều này khiến cho Tiểu Huyền có chút nghi ngờ nguyên nhân của trận tai nạn kia của Quý Xuyên.

“Phòng bệnh này!” Lúc này, cô y tá đã đưa Tiểu Huyền tới trước cửa phòng bệnh.

Mà Tiểu Huyền thì vội vàng nói lời cảm ơn, sau đó đẩy cửa bước vào.

Sau khi bước vào, Tiểu Huyền nhìn thấy Quý Xuyên nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt thì tái nhợt sắp giống như chiếc chăn bông trắng đắp ở trên người của anh ta.

Trên một tay của anh ta, vẫn còn đang ghim kim, đôi mắt nhắm chặt. Có lẽ là vì quá đau đớn và khó chịu nên lông mày của anh ta vẫn nhíu chặt lại.

Nhìn Quý Xuyên như vậy, Tiểu Huyền từ từ đi lại gần. Sau khi ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh giường bệnh của Quý Xuyên, Tiểu Huyền nhẹ nhàng đưa tay đặt lên lông mày của anh ta, nhẹ nhàng vuốt giỡn nếp gấp kia ra.

Mà Quý Xuyên không biết có phải cảm nhận được sự dịu dàng này hay không, trong giấc mơ anh ta không tự giác hướng sát về phía tay của Tiểu Huyền. Hành động này khiến cho bàn tay của Tiểu Huyền đặt ở trên mặt của anh ta lại càng không nỡ rời đi. điễn dần nên quýndon.

Thực sự mà nói, ngay cả Tiểu Huyền cũng không nhớ rõ, đã bao lâu cô ta và Quý Xuyên không chung sống hòa bình một cách yên tĩnh như vậy rồi.

Nhìn bộ dạng ngủ kia của anh ta, Tiểu Huyền hoảng hốt cảm thấy chuyện như vậy hẳn là đã xảy ra rất lâu rồi giống như là từ thế kỷ trước vậy...

“Quý Xuyên...” Cô ta khẽ gọi tên của Quý Xuyên, mang theo sự quẩn luyến vô hạn.

Cũng chính bởi vì tiếng gọi khẽ này, khiến cho người đang từ trong giấc mơ kia cuối cùng cũng mở đôi mắt ra.

Mới đầu, Quý Xuyên vừa mới tỉnh lại vẫn còn buồn ngủ.

Lúc nhìn thấy cô ta, đôi mắt của anh ta chợt lóe lên sự kinh ngạc.

Nhưng mà rất nhanh tất cả đều được thay thế bằng sự chán ghét.

“Sao cô lại tới đây?”

Nhìn thấy Tiểu Huyền, Quý Xuyên theo bản năng đẩy bàn tay mà cô ta đang đặt trên trán của anh ta ra.

Quý Xuyên bài xích cô ta, và cả ánh mắt phòng bị đối với cô ta, tất cả những điều này khiến cho Tiểu Huyền có chút mất mát. điễn dần nên quýndon.

Nhưng mà vì thấy bây giờ trên người của anh ta đang bị thương, nên cô ta quyết định không so đo với anh ta. Trầm ngâm một lát, Tiểu Huyền hỏi: “Em lo lắng cho anh, cho nên mới đến! Anh bị làm sao mà thành như vậy, có đau hay không? Có muốn em bảo mẹ tìm bác sĩ quen của mẹ tới không?”

Nhưng mà sự quan tâm của cô ta, khi lọt vào tai của Quý Xuyên lại biến thành một ý khác!

Hết chương 96.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Không Thấy Anh Út Vs Tờ Báo (1)

Editor: Táo đồ phở núi

“Sao vậy? Sợ tôi bị thương thành như vậy sẽ không cử hành hôn lễ được hay sao?”

Giọng điệu của Quý Xuyên như giắt súng kếp đao.

Lời nói này so với bất cứ tình huống nào đều khiến cho người ta tổn thương sâu sắc.

“Quý Xuyên, ở trong lòng của anh em tệ tới mức như vậy sao? Em thừa nhận trong chuyện của Tiểu Bảo Bối em đã không xử lý tốt, nhưng mà anh cũng không cần phải nói câu nào cũng đều có gai như vậy chứ?”

Thay đổi!

Tiểu Huyền có thể cảm nhận được rõ ràng, giữa cô và Quý Xuyên đã có rất nhiều thứ thay đổi rồi. die,n; da. nze.qu; ydo /nn.

Cho dù cô có nói cái gì đi nữa, Quý Xuyên cũng sẽ không chịu tin tưởng.

Nhưng mà ngay cả khi như vậy cô vẫn không nỡ buông tay.

Đều nói đối với phụ nữ tình yêu và thân thể đều không thể tách ra. Có lẽ bởi vì thể xác của cô đã trao cho Quý Xuyên rồi, cho nên trái tim của cô cũng

đã thuộc về anh ta rồi. Nhưng mà Quý Xuyên thì không giống như vậy, cho dù thân thể của anh ta đã đưa với cô, nhưng mà trái tim của anh ta thì lại không nằm ở chỗ cô...

Nhưng cho dù có là như vậy đi nữa, cô sẽ không thể buông tha.

Bởi vì, cô cực kỳ yêu Quý Xuyên!

Cho nên dù thế nào đi nữa, cô vẫn muốn thuận lợi cử hành hôn lễ với anh ta, muốn sống một cuộc sống vui vẻ ngọt ngào cùng với anh ta!

Nghĩ tới những thứ này, Tiểu Huyền lại hít sâu một hơi, nói ra: “Em biết bởi vì anh bị thương nên tâm trạng không được tốt, em sẽ không so đo với anh! Em đi chuẩn bị chút đồ ăn cho anh, những chuyện khác để nói sau đi!”

Biết rõ lúc này nếu cứ tiếp tục nói thì cô ta và Quý Xuyên sẽ lại cãi nhau. Cho nên cô ta vội vàng lấy cốc, rồi nhanh chóng cầm lấy túi xách của mình rời khỏi.

Để lại một mình Quý Xuyên với vẻ mặt tái nhợt.

Anh ta cho rằng lời nói của anh ta đủ cay độc, Tiểu Huyền sẽ từ bỏ suy nghĩ cử hành hôn lễ cùng với anh ta.

Nhưng mà bây giờ nhìn lại, hình như tình hình có chút vượt qua dự liệu của Quý Xuyên...

Nếu không đồng ý cử hành hôn lễ cùng với Tiểu Huyền, thì chuyện cạnh tranh mà thời gian trước anh ta đã làm trong vụ đấu thầu kia sợ là sẽ bị lộ ra ngoài. Nếu như vậy thì từ nay về sau cái tên của Quý Xuyên anh cũng đừng mong tiếp tục lẫn lộn trong ngành nghề này nữa.

Nhưng mà nếu như đồng ý cử hành hôn lễ với Tiểu Huyền, thì Quý Xuyên lại cảm thấy không cam lòng...

Xem ra, anh ta nhất định phải cân nhắc thật kỹ xem con đường tương lai phải đi như thế nào.

Nhìn lướt về phía Tiểu Huyền rời đi, trong đôi mắt sắc bén của Quý Xuyên chợt hiện lên một tia nham hiểm...

- - Đường phân cách - -

“Di nhỏ, đêm nay ăn món gì vậy!” Mỗi lần Tiểu Bảo Bối về đến nhà, thì sẽ đi theo lái nhái bên cạnh của Thẩm Niệm Cẩm. dii@een*dyan(lee^qu.donnn).

Bộ dạng tham ăn kia quả thực khiến cho người ta yêu mến.

Thẩm Niệm Cẩm vuốt mái tóc dài của cô, nói: “Có món cá khô Kiều thích, còn có cả món thịt xào khô mà con thích nữa!”

“Cá khô?” Tiểu Bảo Bối nghe thấy lời nói này, đôi mắt xinh đẹp chợt lóe lên tia sáng. “Di nhỏ, di có thể cho con một ít cá khô không?”

“Muốn ăn thì tự mình qua bên kia lấy đi!” Thẩm Niệm Cẩm cho rằng cô thêm ăn, liền thuận tay chỉ về đĩa cá khô nhỏ mà mình đã làm xong ở bên kia.

“Con đi ngay đây!” Tiểu Bảo Bối lại cầm cái đĩa nhỏ, sau đó qua bên bàn lựa ra một ít cá khô xong, rồi vui vẻ chạy về phía phòng ngủ của mình.

Nhìn thấy điệu bộ này của Tiểu Bảo Bối, Thẩm Niệm Cẩm không khỏi lẩm bẫm “Con bé này lại muốn làm gì vậy?”

Mà lúc này đúng lúc Kiều Trác Phàm đang cảm áo khoác tây trang từ đại sảnh đi vào phòng bếp.

Thẩm Niệm Cẩm biết rõ, anh đến vì Tiểu Bảo Bối.

“Kệ cô ấy, cứ để cho cô ấy vui vẻ là được!” Kiều Trác Phàm khoác áo khoác lên trên ghế xong, sau đó ngồi xuống.

“Được rồi, di sẽ không nói cô ấy! Con cũng không vì chút chuyện nhỏ này mà vào trong phòng bếp này chứ!”

Nhưng mà lúc nói tới đây, Thẩm Niệm Cẩm lại không khỏi cảm thấy tò mò: “Tiểu Bảo Bối cầm cá khô đi vào phòng ngủ để ăn, con không phản đối?”

Phải biết là Kiều Trác Phàm có bệnh thích sạch sẽ đã phát triển tới giai đoạn mà khiến cho cả người và thân phải cảm phiền.

Nhất là đối với phòng ngủ, anh yêu cầu tới mức biến thái. Không cho xuất hiện đồ ăn vặt, lại càng không cho những đồ ăn có mùi xuất hiện, đây chính là nguyên tắc tối cao của anh. dii@een*dyan(lee^qu.donnn).

Nhưng mà bây giờ, anh lại để cho Tiểu Bảo Bối mang cá khô vào trong phòng ngủ. Điều này khiến cho Thẩm Niệm Cẩm có chút nghi ngờ, người đưa ra quyết định này thực sự là Kiều Trác Phàm sao?

“Không phản đối!” Kiều Trác Phàm vô lực liếc mắt.

Bởi vì Tiểu Bảo Bối cầm cá khô vào, không phải là để cô tự ăn!

“Kiều, đi có cảm giác không phải là con đang cưng chiều vợ, mà giống như là đang cưng chiều con gái!”

Từ lúc Thẩm Niệm Cẩm đến ở nhờ ở đây, đây chính là cảm tưởng lớn nhất của bà.

Anh dung túng đối với Tiểu Bảo Bối, dường như là vượt qua tất cả những ranh giới cuối cùng trước kia.

Chuyện này nếu như để cho người nhà họ Kiều nhà bọn họ biết được, tuyệt đối sẽ được mở rộng tầm mắt.

Nhưng mà đối với sự châm chọc và khiêu khích của Thẩm Niệm Cẩm, Kiều Trác Phàm căn bản không thèm để ý.

Anh không thèm nhìn Thẩm Niệm Cẩm lấy một cái, chỉ bỏ lại một câu như vậy: “Con cam tâm tình nguyện!”

Anh thích Tiểu Bảo Bối, cho nên cho dù là cưng chiều vợ hay là cưng chiều như con gái, thậm chí là cưng chiều như ông trời đi chăng nữa, thì đều là anh cam tâm tình nguyện! Chỉ cần Tiểu Bảo Bối ngoan ngoãn ở bên cạnh anh là được. Die nd da nl e q uydo n.

Lúc nói những lời này, Kiều Trác Phàm nhìn lướt qua đĩa cá khô mà mới vừa rồi đã bị Tiểu Bảo Bối lấy đi gần một nửa, đưa tay cầm lấy một con, bỏ vào trong miệng nhai.

“Hương vị quả thật không tệ!” Sau khi Kiều Trác Phàm nếm thử, không chút keo kiệt khen tẩm tặc.

Điều này thật ra khiến cho Thẩm Niệm Cẩm có chút ngoài ý muốn!

“Chứ sao nữa, cũng không nhìn một chút xem là ai đã làm món này!” Nói thật ra, có thể khiến cho Kiều Trác Phàm khen tẩm tặc như vậy, coi như đó là may mắn của Thẩm Niệm Cẩm.

Nhưng mà Thẩm Niệm Cẩm không ngờ được, Kiều Trác Phàm vừa khen khỏi miệng một câu, sau đó lại nói tiếp một câu như vậy: “Dì cũng có thể lập gia đình được rồi!”

“Cái thằng nhóc thú vị này, có phải mau chóng muốn đi gả ra ngoài hay không?” Thẩm Niệm Cẩm sợ kết hôn, cho nên đã lớn tuổi rồi mà vẫn là thanh niên chưa lập gia đình.

Mấy năm nay, vì tránh không phải gả ra ngoài, Thẩm Niệm Cẩm đã phải dùng không biết bao nhiêu là lý do để lêu lổng ở bên ngoài.

Mà bây giờ bà thà ở nhờ nhà của Kiều Trác Phàm cũng không muốn quay trở về nhà của mình, thà rằng ở nhà của Kiều Trác Phàm làm người nấu ăn trong nhà, cũng không muốn về nhà hưởng thụ thời gian thanh nhàn, bởi vì nguyên nhân chủ yếu là bà sợ vừa về nhà thì sẽ bị người trong nhà giục kết hôn.

Chẳng qua là Thẩm Niệm Cẩm không ngờ được, Kiều Trác Phàm cũng sẽ nhắc tới vấn đề này. Die nd da nl e q uydo n.

Điều này khiến cho Thẩm Niệm Cẩm cảm thấy vô cùng đau đầu.

“Đừng vậy!” Kiều đại gia không phản bác, lại bỏ thêm mấy miếng cá khô vào trong miệng, sau đó liên tục bị Thẩm Niệm Cẩm đấm mấy quả đấm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 247: Không Thấy Anh Út Vs Tờ Báo 2

Mà khi trong phòng bếp thỉnh thoảng truyền ra tiếng kêu đau của Kiều Trác Phàm, thì trong phòng ngủ Tiểu Bảo Bối đang bận rộn lấy cá khô đút cho mèo con được đưa từ tập đoàn Đế Phàm về.

Thực ra thì Kiều Trác Phàm không thích mèo cô cũng biết rõ. Nhưng mà nếu không có cô, thì con mèo nhỏ này sẽ nhanh chóng bị ném ra khỏi tập đoàn Đế Phàm.

Cho nên sau một hồi cô nói muốn gây lỗi, cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng đồng ý cho cô nuôi con mèo con này. Nhưng mà yêu cầu đầu tiên chính là, cô nhất định phải giấu con mèo con này ở trên ban công trong phòng ngủ của bọn họ, không để cho Thẩm Niệm Cẩm phát hiện. Nếu không anh sẽ trực tiếp ném con mèo con này ra ngoài.

Đối với yêu cầu này, Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy có chút nghi hoặc.

Bởi vì theo Tiểu Bảo Bối, Thẩm Niệm Cẩm cũng rất thích mèo con mà.

Chỉ cần trên tivi có tiết mục nào phát tin tức về mèo, bà ấy sẽ xem rất nhiệt tình. Nhưng mà vì sao Kiều Trác Phàm lại không để cho Thẩm Niệm Cẩm

phát hiện trong nhà có sự tồn tại của con mèo nhỏ này chứ? diện dđn lie qiu doon

Đây đúng là một vấn đề khó hiểu.

“Meo meo, nhanh ăn đi nào.”

“Meo meo, không ngờ được cung lại thích ăn món ăn mà Kiều Trác Phàm thích! Cảm giác sẽ nhanh chóng lớn lên!” Tiểu Bảo Bối cầm con cá khô ở trong tay, đưa lại gần cái miệng nhỏ của con mèo.

Con mèo nhỏ nhìn Tiểu Bảo Bối một cái, thử dò xét bắt đầu ăn mấy miếng. Thấy Tiểu Bảo Bối không lấy cá khô đi, hay là bắt nạt nó, nên lá gan của con mèo nhỏ này cũng lớn hơn một chút. Lần này nó trực tiếp nằm lên trên lòng bàn tay của Tiểu Bảo Bối để ăn, con mèo nhỏ này khiến cho lòng bàn tay của Tiểu Bảo Bối ngứa ngứa, chọc cho cô cười khanh khách không ngừng.

“Vẫn còn đùa giỡn? Mau chóng đi rửa tay đi, sau đó ra ăn cơm!” Lúc Kiều Trác Phàm đi vào thì nhìn thấy một màn như vậy.

Chỗ cửa sân thượng được mở ra, Tiểu Bảo Bối ngồi xổm trên sân thượng, tắm ánh mặt trời. Trong lòng bàn tay của cô thì có một con mèo xám nhỏ, giống như là một cục thịt vậy, đang ăn cá khô rất nhiệt tình. Mà trên khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối thì đang cười rất vui vẻ, cả người tỏa sáng giống như thiên sứ vậy, khiến cho Kiều Trác Phàm không thể nào rời mắt đi được.

Một giây kia, Kiều Trác Phàm cảm thấy quyết định để cho cô đưa con mèo nhỏ này về nuôi là một quyết định chính xác!

Chỉ cần có thể khiến cho khuôn mặt của cô luôn mang theo nụ cười vui vẻ như vậy, thì kêu Kiều Trác Phàm anh làm bất cứ điều gì, cũng đều đáng giá. diện dđn lie qiu doon

Nhưng mà Kiều Trác Phàm phát hiện, con mèo nhỏ này dường như đã giành quá nhiều sự chú ý của Tiểu Bảo Bối.

Nếu không tại sao lúc anh nói chuyện với cô, Tiểu Bảo Bối lại làm ra vẻ như không nghe thấy. Lúc này, còn đứng lên chơi đùa với con mèo nhỏ ở trên sân thượng nữa.

“Tiểu Bảo Bối, lỗ tai này của em không còn hoạt động nữa đúng không?” Kiều Trác Phàm dứt khoát tiến lên, vươn tay ra chính xác túm lấy tai của Tiểu Bảo Bối. Đương nhiên anh không chế sức lực rất tốt, ít nhất sẽ không kéo khiến cho cô bị thương.

Mà Tiểu Bảo Bối thì vừa bị Kiều Trác Phàm kéo tai như vậy, thì bắt đầu lẩm bẩm kêu ca: “Kiều Trác Phàm, đau!”

Mặc dù biết một câu ‘đau’ này của Tiểu Bảo Bối là đang diễn trò, nhưng mà Kiều Trác Phàm vẫn thuận theo ý của cô, buông lỏng tay ra.

Ngay lập tức Tiểu Bảo Bối xoa xoa tai, vẻ mặt oan ức nhìn anh.

“Đau? Vậy thì em mau nói cho anh biết, mới vừa rồi anh nói gì em có nghe thấy không?” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

“Ha ha . . . Em không để ý!” Trên đời này chỉ có một người là Tiểu Bảo Bối mới có thể nói ra được một câu không tìm không phổi như vậy mà thôi.

Đối mặt với Kiều Trác Phàm, bản lĩnh trợn mắt nói dối của cô đã được tôi luyện tới mức vô địch rồi. Bây giờ, nhìn thấy Kiều Trác Phàm hình như đã có chút tức giận, cô vội vàng thả con mèo nhỏ vào cái ổ mà lúc tan làm về bọn họ đã ghé mua ở cửa hàng vật nuôi, sau đó cô đi lại bên cạnh Kiều Trác Phàm, ôm lấy cánh tay của anh cười ngây ngô.

Rất rõ ràng, cô đang lừa dối đi qua cửa.

Vào khoảng thời gian trước Tiểu Bảo Bối phát hiện, mỗi lần mà Kiều Trác Phàm tức giận, nếu như cô chủ động một chút, thì Kiều Trác Phàm liền hết giận. Cho nên lần này Tiểu Bảo Bối lại lập lại chiêu cũ.

Nào ngờ, lần này Kiều đại thiếu lại rất tính toán.

“Cười cái gì, mau nghiêm chỉnh lại cho anh!”

Sau khi Kiều Trác Phàm hừ lạnh một tiếng, Tiểu Bảo Bối khẽ bĩu môi một cái, xoay người về phía cái ổ nhỏ của con mèo mà đi tới.

Hừ hừ . . .

Lại hết lên!

Cô không thèm để ý tới anh nữa!

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn chưa đi được mấy bước, giọng nói của người đàn ông ở sau lưng lại vang lên một lần nữa.

“Đi đâu vậy? Em có tin là em đi lên phía trước một bước nữa, thì anh sẽ ném con mèo này ra ngoài hay không . . .”

Lời này quả thực đã khiến cho Tiểu Bảo Bối dừng lại.

Bởi vì cô biết rõ, Kiều Trác Phàm nói được thì tất nhiên cũng sẽ làm được.

“Kiều Trác Phàm, anh đã nói là cho em nuôi nó rồi!” Cô không thể không xoay người, nhắc nhở Kiều đại gia một chút. Để cho anh không quên mất lời mình đã từng nói.

“VẬY em cũng đã đồng ý với anh, nuôi nó cũng phải nghe theo lời nói của anh! Em quên rồi?” Một câu nói của Kiều Trác Phàm, khiến cho Tiểu Bảo Bối không còn gì để nói. *di@en*dyan(lee^qu.donnn)*

Quả thực là cô đã đồng ý như vậy với Kiều Trác Phàm.

“Còn không mau đi rửa tay, sau đó đi ra ngoài ăn cơm, chẳng lẽ thật sự muốn anh vứt nó ra ngoài mới đi hay sao?” Thấy cô vẫn liên tục cúi đầu xuống, bộ dạng như là uất ức lắm, Kiều Trác Phàm lại không thể không cho cô một cầu thang đi xuống.

Thẩm Niệm Cẩm nói anh cưng chiều vợ giống như là cưng chiều con gái.

Vốn anh vẫn không biết là như vậy, nhưng mà bây giờ anh lại cảm thấy lời nói kia của Thẩm Niệm Cẩm hình như không sai.

Tiểu Bảo Bối thật sự đúng là một cô nhóc mãi không chịu lớn!

Mỗi một chuyện đều khiến anh phải lo lắng.

“Được, em đi ngay đây!” Tiểu Bảo Bối vừa nghe nói như thế, cũng biết là Kiều Trác Phàm không thực sự muốn ném con mèo kia đi. Mà như vậy thì cô sẽ không còn phải lo lắng mà đứng ở chỗ này canh giữ nữa.

Lúc này cô đã bị kích động chạy về phía cửa, hôm nay còn có món thịt xào khô mà cô thích nhất.

Nhìn Tiểu Bảo Bối đã chạy ra khỏi phòng ngủ, Kiều Trác Phàm vô lực lắc đầu một cái. Xoay người, anh liếc mắt nhìn con mèo nhỏ đang lim dim ngủ, lẩm bầm: “Chúng sống với cô ấy cho tốt. Nếu không . . .”

Lúc này trong đôi mắt của Kiều Trác Phàm đã không còn vẻ dịu dàng giống như đối với Tiểu Bảo Bối nữa.

Tia sáng trong đôi mắt màu đen kia, giống như một lưỡi dao sắc bén! Nhìn một cái, khiến cho con mèo nhỏ đang lim dim ngủ liền mở đôi mắt ra.

Giống như là cảm nhận được mệnh lệnh của Kiều Trác Phàm, con mèo nhỏ khẽ kêu lên một tiếng: *Dieen ndk dan/le eequh ydo nnn*. “Meo meo . . .”

Đoạn đối thoại này khiến cho người ta cảm thấy có chút quý dị đồng thời lại rất hài hòa . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 248: Không Thấy Anh Út Vs Tờ Báo 3

Editor: Táo đồ phở núi

“Kiều, đây là văn kiện mà anh cần!” Một ngày kia, Tiểu Bảo Bối đặc biệt được sự đồng ý của Kiều Trác Phàm, để cho cô ở nhà chơi với con mèo nhỏ.

Giống như là đã hoàn toàn mê một con mèo nhỏ kia, Tiểu Bảo Bối hận không thể ở cùng một chỗ với con mèo suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ mỗi ngày.

Sáng sớm lúc đi ra khỏi nhà, nhìn thấy cô nhìn con mèo nhỏ si mê như vậy. Cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng không thể không đồng ý với lời thỉnh cầu của cô.

Nhưng mà anh cũng nói, chỉ duy nhất một lần này!

Nếu như có lần nữa, thì cả người và mèo đều bị anh ném ra ngoài.

Bởi vì Tiểu Bảo Bối không tới làm, cho nên những công việc mà trước kia Tiểu Bảo Bối làm, đều giao cho Anna.

Nhưng mà hình như tinh thần của Anna không được tốt lắm.

Sau khi đẩy cửa đi vào đưa văn kiện xong, cô lại giống như là vụng bần vậy, tựa vào chiếc sofa mà bình thường Tiểu Bảo Bối vẫn hay ‘làm việc’.

“Cô làm sao vậy? Có cần tôi cho cô nghỉ một ngày hay không!” Kiều Trác Phàm nhìn người phụ nữ như vũng bùn kia, anh cũng cảm thấy đầu của mình đau nhức. Táo đồ le^e quy do^n.

Không biết hôm nay mấy người phụ nữ này bị làm sao, mỗi người đều thích đồ thừa.

Nếu như trong công ty có mấy người phụ nữ giống như Anna và Tiểu Bảo Bối, thì chắc là công ty này sẽ không xử lý nổi nữa. Điều này khiến cho Kiều Trác Phàm không khỏi có suy nghĩ, sau này công ty có tuyển người nhất định sẽ tuyển nhiều nam giới một chút.

“Không cần, tôi chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu thôi!” Anna không có việc gì cũng sẽ không thích ở nhà ngày người.

“Khó chịu thì nên đi tìm Khuynh của cô đi! Tôi tin là cậu ta nhất định sẽ có cách khiến cho cô vui vẻ lên!”

Đàm Khuynh trong ấn tượng của anh, chính là người thân thiết nhất bên cạnh Anna.

Nhưng mà anh ta đối với Anna có phải là tình yêu nam nữ hay không, điều này Kiều Trác Phàm cũng không nhìn thấu.

Tên nhóc kia, trên cơ bản không để cho người nào nhìn thấu tâm tư của mình. Cho nên ai cũng đừng mưu toan phỏng đoán tâm tư của anh ta, cũng đừng nghĩ tới chuyện chỉ huy anh ta làm gì, trừ Anna!

Cô đối với Đàm Khuynh mà nói, thật sự là một người rất đặc biệt.

Mặc kệ cô tìm Đàm Khuynh lúc nào, mặc kệ cô yêu cầu điều gì, Đàm Khuynh cũng sẽ nhất nhất tiếp nhận.

Hơn nữa, chỉ cần Anna nói cho anh ta biết là cô không vui, thì anh ta nhất định sẽ tìm thú vui cho cô.

“Hôm nay hình như anh út rất bận, tôi tìm khắp nơi mà không thấy anh ấy!” Anna lẩn lộn một vòng trên ghế sofa, sau đó bực bội gầm lên.

“Cô không tìm được Khuynh? Chuyện này đúng là hiếm thấy!”

Kiều Trác Phàm chỉ lẩm bẩm một tiếng. Trên tay vẫn liên tục lật qua lật lại văn kiện.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây của bọn họ, trước kia nếu như bọn họ không tìm được Khuynh, thì sẽ kêu Anna liên lạc, nhất định sẽ có thể liên lạc được. Táo đồ le^e quy do^n.

Nhưng nếu như ngay cả Anna cũng không liên lạc được, vậy Đàm Khuynh . . .

Nhưng mà Đàm Khuynh là con thứ hai của người đứng đầu khu S này. Tại thành phố này, cũng là một nhân vật nổi tiếng. Trên cơ bản sẽ không ai dám xuống tay với anh ta.

Cho nên, anh ta cũng không hề tồn tại sự nguy hiểm vừa mới nói.

Chẳng qua Kiều Trác Phàm chỉ cảm thấy, đột nhiên Đàm Khuynh biến mất, quả thật có chút quỷ dị.

Hơn nữa, lại vào sau khi Phạm Mạnh Mạnh được Đàm Duật đưa đi . . .

Theo như lời A Vĩ nói, Phạm Mạnh Mạnh đã trở lại ngủ ở khách sạn! Nhưng mà Phạm Mạnh Mạnh bây giờ, đã mất đi một cánh tay trái!

Phong cách này, đúng là tác phong của Duật Tiểu Gia!

Tay của Phạm Mạnh Mạnh đúng là bị cậu ta cắt đứt.

Từ khi anh biết Duật Tiểu Gia, ai dám bắt nạt Anna, cậu ta nhất định sẽ trực tiếp cắt đứt tay hoặc là chân của người kia.

Nhưng mà cũng chính bởi vì điều này nên mới khiến cho Kiều Trác Phàm có chút đau đầu.

Bây giờ Phạm Mạnh Mạnh đang bị thương ở chỗ này, đoán chừng không bao lâu nữa người nhà họ Phạm sẽ tới tìm người.

Còn nữa, sợ rằng mẹ của anh cũng sẽ đi qua . . .

“Anh út không thấy đâu, anh Duật cũng không có ở đây! Bây giờ ngay cả con chó nhỏ nhà anh cũng không có ở chỗ này, tôi buồn chết mất!”

“Cô nhỏ giọng một chút cho tôi!” Kiều Trác Phàm có chút đau đầu, cầm lấy một văn kiện ném về phía Anna. Nhưng mà Anna vừa nhấc chân lên đã đá bay văn kiện đi. Die6n da29n le6 quy1 d9o^n.

“Làm sao phải nhỏ giọng chứ, tôi cũng không làm chuyện gì không thể để cho người khác nghe!”

Anna di truyền phong phạm hoàn mỹ của nhà họ Tô, nói chuyện luôn lớn giọng vẫn không hề thay đổi được. Nhất là phong cách làm theo ý mình, quả thực là cực kỳ giống mấy đứa nhóc trẻ tuổi nhà họ Tô.

“Cô không có làm chuyện gì khiến cho người ta không thể nhìn thấy được, nhưng vấn đề là cô không sợ người khác nói là cô đang quyến rũ tôi sao?”

“Tôi không sợ, dù sao thì tôi cũng không làm chuyện như vậy là được rồi!”

“Cô không sợ, nhưng mà nếu như truyền đến tai của Duật . . .”

Kiều Trác Phàm nói đến chỗ này dừng lại, câu kế tiếp anh không tiếp tục nói ra nữa.

Mà ngay vào lúc này, Anna vốn đang giống như là đồng bunn nhào ở trên ghế sofa, đột nhiên nhanh chóng đứng dậy.

“Thôi, tôi vẫn nên đi xem một chút xem có thể liên lạc với anh út hay là Anh Duật hay không! Đột nhiên bọn họ biến mất, tôi cũng có chút lo lắng!”

Cô vừa nói vừa đi ra phía bên ngoài.

Đây là lần đầu tiên từ trước tới giờ mà cô đồng thời không liên lạc được với cả hai người bọn họ!

“Buổi chiều cho cô nghỉ nửa ngày phép!” Trước khi cô đi ra khỏi cửa, Kiều Trác Phàm hô một câu như vậy.

Thực ra cho Anna nghỉ nửa ngày phép chính là muốn cô tìm ra hai người kia nhanh hơn một chút.

Kiều Trác Phàm biết rõ, lúc này không có ai tìm hai anh em bọn họ thích hợp hơn Anna.

“Ok!” Đối mặt với ông chủ là Kiều Trác Phàm cho nghỉ nửa ngày phép, Anna ngay cả đầu cũng không thêm ngoảnh lại, chỉ nói một câu như vậy, đứng tác phong làm việc của một công chúa. Một chút cũng không thẹn với cái tên mà phụ hoàng của cô đã đặt cho cô. Die6n da29n le6 quy1 d9o^nn.

“Đừng rồi Kiều, có thứ này sáng sớm hôm nay tôi đã muốn đưa cho anh!” Sau khi Anna đi ra khỏi cửa, lại vòng quay trở lại.

Cô nói một quyển rừ tới sự chú ý của Kiều Trác Phàm

“Thứ gì đó?” Kiều Trác Phàm khó khi mới dời mắt khỏi tập văn kiện, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Mà Anna nhanh tay lẹ mắt cầm thứ gì đó ở trên tay của mình, ném cho Kiều Trác Phàm. Sau đó phản ứng của cô cô giống như khi còn bé hay đi đốt pháo, ban đầu có chút sợ hãi. Sau đó thì lấy hết dũng khí, đốt pháo lên. Vào lúc mà pháo chuẩn bị nổ, lập tức chạy ra phía xa, giống như là sợ chỉ chạm một chút thôi thì sẽ bị nổ như pháo . . .

Anna mới không ngốc!

Nhìn thấy mấy dòng chữ đó ở trên tờ báo kia, khẳng định là Kiều Trác Phàm sẽ giống như lúc đốt pháo . . .

Không, uy lực phát nổ của Kiều Trác Phàm, tuyệt đối không chỉ là pháo! Đó là bom!

Mà Anna sẽ không ngây ngốc mà ở lại đây, thay thế Tiểu Bảo Bối bị oanh tạc tới mức trong sông ngoài khét!

Cho nên sau khi ném tờ báo ở trên tay cho Kiều Trác Phàm xong, Anna liền nhanh chóng rời sân khấu.

Mà phản ứng như vậy, cũng khiến cho Kiều Trác Phàm có chút buồn bực.

Anh khoát tay, cầm lấy tờ báo mà Anna vừa ném tới cho anh.

Chờ tới lúc anh ngẩng lên một lần nữa, thì phát hiện ra Anna đã không còn ở cửa nữa.

“Đây là cái gì?” Kiều Trác Phàm khẽ nhíu mày, ngoại trừ bày tỏ sự khó hiểu đối với phản ứng của Anna, thì lại càng cảm thấy khó hiểu đối với tờ báo này. Die^nn dan\ & le^e quy/y do^nn.

Tờ báo này, chính là tạp chí bát quái của thành phố A. Vốn là trước kia Kiều Trác Phàm cũng đặt mua, nhưng mà sau này thấy trên đó đều đăng mấy tin tức scandal của một số minh tinh là phụ nữ đại, anh đọc thấy không có nội dung gì hay, nên hủy đặt luôn.

Anh không đọc những tờ báo này, hẳn là Anna cũng biết rõ. Bởi vì những tờ báo mà anh đọc đều là do Anna đặt giúp.

Vậy bây giờ Anna đưa tờ báo này cho anh để làm gì?

Nhưng mà chờ sau khi Kiều Trác Phàm mở tờ báo này ra, lập tức hiểu được tại sao Anna lại đưa tờ báo này cho anh, và cũng hiểu được nguyên nhân vì sao sau khi cô đưa tờ báo này cho anh xong rồi thì nhanh chóng bỏ chạy.

Bởi vì trên tờ báo này đăng tin tức về Tiểu Bảo Bối!

Hơn nữa, tiêu đề còn được lên cùng với Quý Xuyên!

Phía trên đó, chính là ảnh chụp của Tiểu Bảo Bối và Quý Xuyên.

Hai người nằm cùng một chỗ, Tiểu Bảo Bối ở phía trên, về mặt lưng cuống nhìn chăm chăm vào Quý Xuyên. Mà Quý Xuyên thì ở phía dưới, về mặt tràn đầy lo lắng đối với Tiểu Bảo Bối.

Không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, góc độ chụp hình của tấm hình này rất tốt!

Chỉ thiếu một khoảng cách nữa thôi, thì nhìn qua hai người bọn họ giống như là đang sắp hôn môi. Mà tay của Quý Xuyên thì lại đặt ở trên thắt lưng của Tiểu Bảo Bối, mà tay của Tiểu Bảo Bối thì không biết là bị Quý Xuyên che đi hay là như thế nào, mà căn bản không nhìn thấy.

Bởi vì như vậy, nếm tấm ảnh này chụp hoàn toàn có cảm giác Tiểu Bảo Bối bị Quý Xuyên ôm vào trong lòng, khiến cho người xem không khỏi suy nghĩ viễn vông. Die^n dan\ & le^ê quy/y do^nn .

Mà hàng rào cây xanh phía sau, cũng khiến cho người ta dễ dàng nhận ra đó chính là một chỗ nào đó ở trước cửa tập đoàn Đế Phàm.

Chỉ nhìn tấm hình ở đầu trang này thôi, đầu óc của Kiều Trác Phàm đã nổ tung rồi. Chứ đừng nói chi tới cái tựa đề màu đen to đùng ở phía dưới.

“Tình nhân cũ đừng cảm cứu thiên kim Tiểu Thị, là áy náy, hay là nói lại tình xưa!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 249: Tiểu Bảo Bối, Coi Như Anh Tự Mình Đa Tình!

Editor: Táo đồ phổ núi

“Meo meo, đến đây cho cưng ăn cá khô này! Đây là đồ chị lén lấy từ chỗ di nhỏ, cưng ăn nhiều một chút, cho mau lớn biết không?”

Đối với một màn phát sinh ở tập đoàn Đế Phàm, Tiểu Bảo Bối hoàn toàn không hay biết gì. Lúc này, cô đang vui vẻ vì trộm được cá khô mà Thẩm Niệm Cẩm chuẩn bị cho Kiều Trác Phàm.

Vừa cho mèo con ăn, cô vừa xoa xoa lỗ tai của nó.

Không biết là do con mèo con này còn nhỏ hay là do tai của nó vốn nhỏ, Tiểu Bảo Bối cảm thấy cái đầu của nó nhỏ xíu, tròn vo, mỗi ngày cô đều rất thích xoa xoa cái lỗ tai của nó.

Con mèo nhỏ bị Tiểu Bảo Bối trêu chọc, cho nên đưa móng vuốt ra ôm lấy bàn tay của Tiểu Bảo Bối.

“Tên nhóc này có phải muốn cào nhau với chị hay không, ai sợ ai chứ?” Nhìn thấy con mèo con ôm lấy cánh tay của mình, Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Lúc này, cô đang định ôm nó vào trong lòng của mình.

Thì chợt ở phía ngoài cửa phòng ngủ lại vang lên tiếng động.

Khi tiếng động này vang lên, Tiểu Bảo Bối không tự chủ được mà giật mình. điểnn dần nên quýndon.

Lúc này vẫn chưa tới thời gian mà Kiều Trác Phàm tan làm.

Như vậy thì người đến chỉ có thể là Thẩm Niệm Cẩm!

Mà Kiều Trác Phàm đã đồng ý để cho cô nuôi con mèo nhỏ này, điều kiện tiên quyết là phải giấu Thẩm Niệm Cẩm.

Nhưng mà cô sợ để con mèo con ở nhà một mình ở trong căn phòng này nó sẽ rất buồn. Cho nên hôm nay cô mặt dày mày dạn xin Kiều Trác Phàm cho cô nghỉ ở nhà một ngày. Nhưng mà chỗ Thẩm Niệm Cẩm thì cô lại nói với bà là hôm nay trong người của cô có chút không được thoải mái.

Vừa rồi lúc cô xuống dưới lầu ăn điểm tâm, Thẩm Niệm Cẩm còn ân cần hỏi thăm tình hình của cô, rồi lại sờ lên đầu của cô xem cô có bị sốt hay không.

Chính bởi vì như vậy nên bây giờ Tiểu Bảo Bối lại càng thêm lo lắng.

Có khi nào Thẩm Niệm Cẩm thật sự muốn vào nhìn cô không?

Nếu đúng là như vậy thì chuyện con mèo này e là không giấu được nữa rồi!

Nếu như cô không lừa được Thẩm Niệm Cẩm, vậy thì có khi nào Kiều Trác Phàm sẽ làm như lời anh nói là ném con mèo con này đi hay không?

Lúc trong lòng của Tiểu Bảo Bối đang lo lắng đủ các kiểu, cô lặng lẽ ôm con mèo con núp ở phía sau sân thượng, thì cửa phòng ngủ được đẩy ra.

Nghe thấy tiếng động này, Tiểu Bảo Bối lại càng cúi đầu xuống thấp hơn. Sau đó cô bịt kín miệng của con mèo con lại, giống như là sợ nó phát ra tiếng động.

Con mèo nhỏ hình như đọc hiểu được sự sợ hãi trong đôi mắt của Tiểu Bảo Bối, lúc này nó không hoạt bát giống như lúc bình thường hay chơi với Tiểu Bảo Bối nữa, mà ngược lại ngoan ngoãn nằm cuộn lại thành một cục, nằm yên ở trong lòng của Tiểu Bảo Bối. điểm dần nên quỳnhdon.

“Tiểu Bảo Bối, em mau đi ra đây cho anh!” Ngay lúc Tiểu Bảo Bối đang ôm con mèo nhỏ trốn ở phía sau, thì trong phòng ngủ chợt vang lên một câu nói như vậy!

Kiều Trác Phàm?

Lạ thật, tại sao lại là giọng nói của Kiều Trác Phàm?

Tới lúc Tiểu Bảo Bối thò đầu ra nhìn, thì mới phát hiện người đứng ở trong phòng thực sự là Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà đáng lẽ ra lúc này Kiều Trác Phàm phải đang ở tập đoàn Đế Phàm mới đúng chứ, tại sao anh lại . . .

“Kiều Trác Phàm, thì ra là anh! Mới vừa rồi em còn tưởng là di nhỏ, nên đã mang theo con mèo trốn đi!” Tiểu Bảo Bối ôm con mèo đi ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô còn mang theo nụ cười. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Nhưng mà khi ôm con mèo đi sát lại bên cạnh Kiều Trác Phàm, thì Tiểu Bảo Bối cũng cảm nhận được áp suất dọa người đang lan tràn ra từ trên người của Kiều Trác Phàm.

Còn nữa, ánh mắt của anh sắc bén như những mảnh vỡ thủy tinh, nhìn vào cũng khiến cho cô cảm thấy đau.

Mà Kiều Trác Phàm thì cũng không biết tại sao, mà ánh mắt của anh liên tục nhìn cô từ trên xuống dưới, ngay cả một góc nhỏ cũng không chịu buông tha.

Nhưng mà cả quá trình này, anh không hề mở miệng nói chuyện.

Càng không nói chuyện, thì bầu không khí càng kỳ dị .

“Kiều Trác Phàm, anh làm sao vậy?” Nhìn về mặt Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối ôm con mèo lui về phía sau một bước. “Anh nhìn em như vậy, rất đáng sợ!”

Có thể là bởi vì Tiểu Bảo Bối quá căng thẳng, nên đã ôm con mèo ở trong lòng quá chặt. Khiến cho con mèo cảm thấy sợ hãi, đột nhiên chui ra khỏi cái ôm của Tiểu Bảo Bối, chạy về phía cái ổ nhỏ của mình. Nhìn thấy con mèo chạy về ổ của mình, Tiểu Bảo Bối thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà lúc này Tiểu Bảo Bối biết rõ mình không nên lo lắng cho con mèo, mà nên lo lắng cho chính bản thân mình!

“Tiểu Bảo Bối . . .” Kiều Trác Phàm đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, xác định là cuộc tai nạn mà trên báo đã viết không tạo thành tổn thương gì cho cô xong, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó anh cầm lấy tờ báo kia, hỏi: “Có phải em nên giải thích với anh một chút không, chuyện này phát sinh khi nào?”

“Cái gì vậy?” Nhìn thoáng qua thứ mà Kiều Trác Phàm đang quơ quơ ở trên tay, Tiểu Bảo Bối có chút không hiểu.

Nhà họ Kiều không đặt báo, hơn nữa Tiểu Bảo Bối cũng không có thói quen đọc báo, hôm nay Tiểu Bảo Bối cũng không đi ra khỏi cửa, cho nên đương nhiên không biết gì về chuyện được đăng ở trên tờ báo kia. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

“Tự em xem đi!” Kiều Trác Phàm nhìn bộ dạng sững sờ kia của cô, quả thực Kiều Trác Phàm không biết nói gì mới tốt.

Lúc anh nhìn thấy tờ báo kia, bị tấm hình ở trên đó chọc cho tức muốn chết, lại bởi vì cái tiêu đề ‘tai nạn xe rung động lòng người’ kia làm cho đứng ngồi không yên, trực tiếp chạy thẳng về nhà, vì muốn xem một chút xem là cô nhóc kia có bị thương chỗ nào không.

Nhưng nhân vật chính của cuộc tai nạn xe cô kia, lại giống như là không có chuyện gì xảy ra vậy.

“Ồ? Vậy mà cũng đăng lên báo?” Tiểu Bảo Bối nhận lấy tờ báo mà Kiều Trác Phàm đưa, vội vã đọc.

Lúc nhìn thấy trên tờ báo có tấm hình chụp cô cùng với Quý Xuyên, cô lại sợ hãi than không thôi.

Nhưng mà căn bản cô không có dấu hiệu muốn giải thích!

“Anh còn đang muốn hỏi em mà! Xảy ra chuyện như vậy, tại sao em lại không nói câu nào với anh?” Bây giờ Kiều Trác Phàm chỉ cần nhìn thấy mấy chữ tai nạn xe cộ, thì trong đầu sẽ không tự chủ được mà nhớ tới người cô gái đã té xiu ở trong lòng mình. Cho nên anh có thể tưởng tượng ra được, lúc cô nhóc kia bị tai nạn xe cộ thì lúc đó cô sẽ sợ hãi và bối rối ra sao!

Có trời mới biết, bây giờ anh muốn thay thế Quý Xuyên bảo vệ ở bên người cô lúc đó như thế nào! Diên x dandf Kê quyu dong.

Nhưng mà cô nhóc này lại làm như không có chuyện gì xảy ra, điều này bảo anh không tức giận sao được?

“Làm sao mà em biết là sẽ lên báo chứ! Sớm biết như vậy thì em đã mặc đẹp hơn một chút mới đúng!” Tiểu Bảo Bối nhìn lướt qua bộ quần áo mà cô mặc hôm đó, nhìn không đẹp mắt một chút nào, nên cô ai oán nói.

Lời này lại vừa hay lại càng khiến cho Kiều Trác Phàm càng tức giận hơn.

“Em . . . Anh hỏi em chuyện xảy ra tại nạn! Em lại nói cho anh nghe chuyện này để làm gì? Còn nữa, biết trước chuyện lên báo để làm gì, chẳng lẽ em còn muốn mặc lễ phục để chụp hình chung với tên khốn kiếp kia sao?” Đột nhiên Kiều Trác Phàm không thể hiểu nổi rốt cuộc thì Tiểu Bảo Bối đang chú ý tới chuyện gì nữa.

“Nếu như có thể đổi thành bộ lễ phục, cũng không tồi!” Một đời người có thể được lên trên trang đầu của mấy tờ báo như vậy mấy lần? Tiểu Bảo Bối cảm thấy đây là cơ hội hiếm có, cho nên phải mặc thật xinh đẹp mới đúng.

“Em . . .” Đột nhiên Kiều Trác Phàm tiến lên, tức giận cầm lấy cánh tay của Tiểu Bảo Bối.

Nói thật ra, trước tiên anh chỉ muốn biết cô có an toàn hay không. Còn những thứ khác, chỉ cần cô tùy tiện nói một câu, bất kể là lý do gì anh cũng đều có thể tiếp nhận. Diên x dandf Kê quyu dong.

Đối với Tiểu Bảo Bối, có thể nói là anh dung túng cô tới mức không có ranh giới cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 250: Chương 98.2

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhưng mà Kiều Trác Phàm tuyệt đối không thể ngờ được, anh chỉ yêu cầu thấp như vậy, mà Tiểu Bảo Bối thì ngay cả lý do cũng không thêm nói nữa.

“Kiều Trác Phàm, tay đau!” Tiểu Bảo Bối muốn kéo cánh tay của mình về, nhưng mà Kiều Trác Phàm lại nắm chặt, nên vừa lôi kéo một chút, tay của Tiểu Bảo Bối liền xuất hiện một vết đỏ.

Nếu như là trước kia, người nào dám trêu chọc cho anh phát hỏa như vậy, Kiều Trác Phàm nhất định sẽ khiến cho người đó không chết thì cũng bị thương. Nhưng mà đối với Tiểu Bảo Bối, anh lại không làm được như vậy . . .

“Kiều Trác Phàm, mau buông tay ra! Nếu như anh ghen tị vì em được lên báo, cùng lắm thì anh đi quyên góp mấy chục vạn cho những người nghèo khổ ở vùng núi, khẳng định là anh cũng sẽ được lên báo!” Tiểu Bảo Bối chớp đôi mắt to tròn, nói với vẻ vô tội.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vẫn nhìn chăm chăm vào cô, khoe miệng thoáng hiện lên đường cong tự giễu mà Tiểu Bảo Bối chưa bao giờ nhìn thấy.

Nhưng lúc này, Tiểu Bảo Bối chú ý tới không phải là nụ cười trên khoe miệng của Kiều Trác Phàm, mà là vẻ tức giận và lo lắng trên gương mặt của Kiều Trác Phàm, hình như cô đã nhìn thấy ở đâu . . .

Hình như là . . . Die~nn ddan lê Quy ido nn.

Suy nghĩ kia chợt lóe lên trong đầu, Tiểu Bảo Bối vẫn chưa bắt kịp, thì đã biến mất vô ảnh vô tung.

Theo bản năng cô muốn hỏi Kiều Trác Phàm chuyện như vậy: “Kiều Trác Phàm . . .”

Nào ngờ, cô vừa mở miệng, Kiều Trác Phàm vốn đang nắm chặt cánh tay của cô, đột nhiên buông ra.

“Tiểu Bảo Bối, coi như anh tự mình đa tình!” Kiều Trác Phàm buông tay cô ra không nói, lúc này anh lại bước từng bước một lùi ra khỏi phòng ngủ.

Lúc này anh vẫn còn nhìn Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà trong đôi mắt kia của anh, âm đậm không chút ánh sáng.

Ngay cả khi ánh mặt trời rực rỡ ở bên ngoài chiếu vào, cũng không làm cho sáng lên được.

Mà thấy Kiều Trác Phàm như vậy, trong lòng của Tiểu Bảo Bối đột nhiên trở nên hoảng loạn.

Tiểu Bảo Bối cứ có cảm giác, lúc này nếu như cô không kéo Kiều Trác Phàm lại, thì có khả năng sau này bọn họ gần trong gang tấc nhưng mà trong lòng lại xa cách một trời một vực. Die~nn ddan lê Quy ido nn.

“Kiều Trác Phàm . . .” Một giây kia, sự bất an đã chiến thắng trong lòng của Tiểu Bảo Bối, cô vội vàng chạy đuổi theo, muốn kéo tay của Kiều Trác Phàm lại.

Nhưng đột nhiên Kiều Trác Phàm xoay người lại, tốc độ rồi đi càng nhanh hơn.

Vào lúc Tiểu Bảo Bối sắp đuổi kịp, thì cửa phòng ngủ chợt đóng ‘rầm’ lại một cái . . .

Tiểu Bảo Bối vội vàng đẩy cửa ra, chạy xuống lầu dưới.

Nhưng mà lúc cô chạy xuống dưới, cô mới phát hiện Kiều Trác Phàm đã chui vào trong chiếc xe Hummer màu vàng và chạy đi . . .

“Kiều Trác Phàm, anh làm sao vậy?” Nhìn chiếc xe Hummer màu vàng biến mất ở góc đường, Tiểu Bảo Bối khẽ lẩm bẩm: “Hơn nữa vì sao trong lòng em đau như vậy . . .”

“Bảo Bối, con và Kiều làm sao vậy?” Lúc Thẩm Niệm Cẩm nghe thấy tiếng động liền vội vàng chạy ra.

Nhưng đợi tới lúc bà ra tới bên ngoài, thì xe của Kiều Trác Phàm đã rời đi, chỉ còn Tiểu Bảo Bối đứng ở trước cửa, đang ôm ngực không biết suy nghĩ điều gì. Die~nn ddan lê Quy ido nn.

". . ." Tiểu Bảo Bối không trả lời Thẩm Niệm Cẩm về vấn đề này.

Bởi vì, cô cũng không biết đến cùng thì cô và Kiều Trác Phàm bị làm sao nữa.

"Cãi nhau?" Thẩm Niệm Cẩm tiếp tục hỏi.

Nhưng mà mặc kệ bà nói gì đi nữa, Tiểu Bảo Bối đều làm như không nghe thấy vậy, lúc nào cũng cúi gằm đầu xuống, cũng không chịu theo bà đi vào nhà.

"Không có việc gì, không có việc gì! Vợ chồng mà lúc nào chẳng đầu giường cãi nhau, cuối giường lại làm hòa. Đợi lát nữa đi sẽ gọi điện thoại cho Kiều, kêu thẳng bé về nhà!" Thẩm Niệm Cẩm vừa khuyên vừa dùng sức kéo Tiểu Bảo Bối vào bên trong phòng.

Ngày hôm nay Tiểu Bảo Bối nghỉ bệnh, mặc dù là bệnh giả, nhưng mà Thẩm Niệm Cẩm không biết. Cho nên việc bà làm lúc này, chỉ là làm hết trách nhiệm của một trưởng bối.

Nhưng chờ sau khi Thẩm Niệm Cẩm đưa Tiểu Bảo Bối vào trong phòng xong, bà mới phát hiện bà chỉ có thể đưa thân thể của Tiểu Bảo Bối vào trong này, nhưng hồn phách của cô đã rời theo Kiều Trác Phàm rồi.

Nếu không thì vì sao Tiểu Bảo Bối lại không hề nói một câu nào như vậy chứ?

- - Đường phân cách - - SSdienng dānlew quy9on. - -

“Uống cái này đi! Hôm nay em đã hầm canh xương này cả ngày, rất tốt đối với vết thương của anh đấy!” Tại một phòng bệnh nào đó trong bệnh viện thành phố, Tiểu Huyền mở bình giữ nhiệt mà mình mang tới, đổ nước canh màu trắng đục mà mình đã hầm ra một cái chén nhỏ.

Nước canh kia, vừa nhìn đã biết là rất đậm đặc.

Vừa mới đổ ra, mùi thơm đã lan tỏa ra cả căn phòng. Chỉ cần ngửi thôi, đã khiến cho người ta muốn ăn rồi.

Trước khi lãnh giấy đăng ký kết hôn với Quý Xuyên, thì mười ngón tay của Tiểu Huyền không hề dính chút nước xương. Nhưng sau khi gả cho Quý Xuyên, tài nấu ăn của cô ta lại tiến bộ vượt bậc. Điều này là do trong khoảng thời gian này cô ta muốn nịnh nọt Quý Xuyên, cho nên đã tham gia một lớp chuyên dạy nấu ăn. Bởi vì cô ta đã thấy trên tivi có nói một câu như vậy: Nếu muốn bắt được trái tim của một người đàn ông, thì trước tiên phải bắt lấy dạ dày của anh ta trước!

Vì muốn nắm được trái tim của Quý Xuyên, Tiểu Huyền đã cố gắng học nấu ăn.

Nhưng mà Tiểu Huyền lại không hề biết rằng, có thể vì khẩu vị mà bắt được trái tim, chỉ có một số ít đàn ông thôi.

Sau khi đưa nước canh tới trước mặt của Quý Xuyên, thấy anh ta chậm chạp không chịu nhận lấy, Tiểu Huyền lại tự mình múc một muỗng canh đưa tới trước miệng của Quý Xuyên: “Loại canh này phải uống nóng mới tốt!”

Không biết có phải vì thời gian gần đây không được nghỉ ngơi tốt hay không, hay là bởi vì miệng vết thương vẫn còn đau nên không ngủ được, Tiểu Huyền cảm thấy hai ngày nay quầng thâm trên mắt của Quý Xuyên càng lúc càng to ra, ngay cả người cũng gầy rộc đi. SSdienng dānlew quy9on.

Hôm nay lúc bắt đầu hầm canh, cô ta liền quyết định muốn chăm sóc cho anh ta thật tốt, để cho anh ta mau chóng khôi phục lại . . .

Nhưng mà Tiểu Huyền không thể ngờ được, lòng tốt của mình không được Quý Xuyên công nhận thì cũng thôi đi, người đàn ông kia lại còn trực tiếp đổ đi muống canh mà cô ta đút tới miệng của anh ta.

Nhiệt độ của nước canh rất cao, một ít thì đổ xuống giường bệnh của anh ta, một ít thì đổ lên trên mu bàn tay của Tiểu Huyền.

Cho nên mu bàn tay của Tiểu Huyền nhanh chóng đỏ lên.

“Á . . .” Diễng đáng ele quýy don.

Kết quả này cũng khiến cho Quý Xuyên có chút bất ngờ .

Nhìn nước canh đổ lên trên mu bàn tay của Tiểu Huyền, trong mắt của anh ta cũng thoáng hiện lên sự kinh ngạc. Nhưng mà cuối cùng, tất cả tâm tình này nhanh chóng tan biến. Chỉ còn sót lại sự lạnh lùng của anh ta.

“Tôi đã nói với cô là tôi không muốn uống những thứ này, cũng không muốn gặp cô, vì sao cô còn đưa tới chứ?”

Anh ta nhanh chóng rời mắt khỏi mu bàn tay của Tiểu Huyền, rồi lạnh lùng nói một câu như vậy.

Lời này khiến cho Tiểu Huyền đặt cái chén ở trong tay xuống, hai tay nắm chặt lại thành quyền.

Chỉ có như vậy thì cô ta mới cố gắng giữ cho mình tỉnh táo được.

"Quý Xuyên . . ."

Một giây này, Tiểu Huyền thực sự muốn nhớ lại khoảng thời gian mà cô ta chưa từng gặp gỡ Quý Xuyên.

Khi đó cô rất tự tin độc lập, không ỷ lại vào bất cứ kẻ nào, càng không vì bất cứ người nào mà dễ dàng buồn bã đau lòng.

Nhưng mà kể từ khi gặp Quý Xuyên, cùng anh ta phát triển tình yêu từ lúc che giấu tới khi công khai, rồi tới khi kết hôn . . .

Đột nhiên quay đầu lại, Tiểu Huyền mới phát hiện ra mình thay đổi rất nhiều.

Nhất là sau khi kết hôn, ngay cả những nguyên tắc, chuẩn mực mà trước kia cô kiên trì nhất cũng biến mất không thấy, chỉ vì muốn nắm bắt được người đàn ông này. Diễng đáng ele quýy don.

Có thể nói phần tình cảm này của cô, Quý Xuyên hoàn toàn không để vào trong mắt. Chỉ sợ rằng bây giờ có thể đi vào mắt của anh ta chỉ có Tiểu Bảo Bối?

Anh ta làm như vậy đơn giản là vì không muốn cử hành hôn lễ với cô, thậm chí muốn làm cho cô đánh mất niềm tin vào cuộc hôn nhân này, chủ động ly hôn, để trả lại cho anh ta một cuộc sống độc thân, bởi vì như vậy thì anh ta có thể quay trở lại theo đuổi Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà Tiểu Huyền cô sẽ thực sự buông tha cho mối quan hệ này sao?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 251: Tiểu Bảo Bối, Coi Như Anh Tự Mình Đa Tình! (3)

Editor: Táo đỏ phở núi

Vào lúc Quý Xuyên lạnh lùng từ chối canh xương của cô, từ chối ý tốt của cô, ngay từ đầu Tiểu Huyền đã rất tức giận. Mà Quý Xuyên lại ngoảnh mặt làm ngơ, giống như là chờ đợi cô điên cuồng lên, chờ cô tức giận lên, rồi làm âm mưu để sớm ngày giải thoát cho mối quan hệ này.

Nhưng mà trong lúc Quý Xuyên chờ đợi, thì thái độ của Tiểu Huyền lại tỉnh táo khác thường, cô ta đổ canh vào bình giữ nhiệt một lần nữa, sau đó bỏ bình giữ nhiệt kia vào túi xách mà nãy mình mang tới.

Sau đó Tiểu Huyền đứng dậy.

“Em nghĩ chắc là anh mệt rồi, ngày mai em sẽ trở lại thăm anh!” Lúc nói tới đây, Tiểu Huyền cầm cái túi xách kia lên, chậm rãi bước ra khỏi phòng bệnh. le quý đon9.

Sự bình tĩnh và tỉnh táo kia, giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Chẳng qua là trong nháy mắt đi ra khỏi phòng bệnh, thì Tiểu Huyền liền cầm cái túi xách có cái bình giữ nhiệt kia ném vào thùng rác.

Mà lúc này, xuất hiện ở trên tay của cô ta, còn có tờ báo mà sáng nay đã khiến cho biệt thự nhà họ Kiều gà bay chó sủa...

Sáng sớm hôm nay lúc cô đang chuẩn bị hầm canh xương, thì nhìn thấy tờ báo này. Trên đó miêu tả trận tai nạn xe cộ kia, khiến cho Tiểu Huyền không nhận được mà cười lạnh.

Cô còn tưởng Quý Xuyên tự mình xảy ra chuyện nên mới khiến cho bị gãy xương sườn.

Thật không ngờ được, thì ra anh ta vì cứu Tiểu Bảo Bối nên mới bị thương.

Nhưng mà cho dù anh ta có cứu Tiểu Bảo Bối thì có thể như thế nào?

Sau khi anh ta bị thương, bóng dáng của Tiểu Bảo Bối đã từng xuất hiện chưa?

Đừng tưởng rằng mỗi ngày cô chỉ tới có một lần thì cũng không biết động tĩnh trong phòng bệnh của Quý Xuyên.

Từ lúc tới đây, Tiểu Huyền đã đưa cho người trông nom kia một cái phong bì, để cho mỗi ngày người kia sẽ thông báo cho cô biết phòng bệnh của Quý Xuyên có những ai tới.

Đúng như dự liệu của Tiểu Huyền, lần này Quý Xuyên bị thương thì một người cũng không tới. Bây giờ ngay cả Tiểu Bảo Bối người mà anh ta ‘anh dũng’ cứu, cũng không nhìn thấy bóng dáng đâu!

Có lẽ lúc này Quý Xuyên cảm thấy tức giận và không cam lòng, tất cả đều là vì Tiểu Bảo Bối không tới đúng không. Nhưng mà tất cả những điều này lọt vào trong mắt của Tiểu Huyền, chỉ có hai chữ - - Đáng đời!

Biết rõ Tiểu Bảo Bối đã gả cho Kiều Trác Phàm, anh ta vẫn còn chưa từ bỏ ý định! Đây không phải là đáng đời, thì là cái gì?

Bất kể như thế nào đi nữa, cô nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho cuộc hôn nhân này!

Mặc kệ cho Quý Xuyên làm như thế nào đi nữa, cô nhất định cũng sẽ khiến cho buổi hôn lễ kia được tiến hành một cách thuận lợi!

Hung hăng vò tờ báo trên tay lại thành một cục, sau khi ném vào thùng rác, Tiểu Huyền nhanh chóng nhấc chân lên, đi về phía cổng của bệnh viện.

Hôm nay Quý Xuyên không đi làm, công nhân viên của Tiểu Thị vì nhìn thấy tin tức trên tờ báo này nên đang bàn tán ầm ĩ cả lên!

Vào những lúc như vậy, Tiểu Huyền cô nhất định phải nhanh chóng trở về, đỡ phải khiến cho người ta sinh lòng nghi ngờ! .

Mà khi Tiểu Huyền đi vào tập đoàn Tiểu Thị, trong phòng bệnh Quý Xuyên cũng lòi ra một tờ báo.

Từ cái tựa đề đầu tiên của tờ báo, có thể dễ dàng nhận ra tờ báo này với tờ báo mà vừa nãy Tiểu Huyền cầm ở trên tay, là giống nhau!

Không đối xử thô lỗ với tấm hình trên tờ báo giống như Tiểu Huyền, ngay cả tấm hình mà trước kia đặt ở trong phòng cưới kia, cũng là tấm hình chụp chung ba người có cả Tiểu Huyền.

Ngày hôm nay lúc nhìn thấy tấm hình này, anh ta mới phát hiện rốt cuộc bản thân mình lại nặng lòng đối với Tiểu Bảo Bối như vậy...

Cũng chính lúc này, Quý Xuyên mới có chút hối hận, lúc anh ta và Tiểu Bảo Bối nói chuyện yêu đương, lại không chụp lấy một tấm hình cho từ tế.

Ngoại trừ tấm hình đẹp mắt ở trên tờ báo này, Quý Xuyên còn có mấy tấm hình khác chụp các góc độ khác nhau của cảnh ‘tai nạn xe cộ’.

Mà những tấm hình này, đều là vào lúc chiều tối ngày hôm qua Quý Xuyên được người phóng viên lừa gạt tổng tiền kia gửi vào điện thoại cho.

Người phóng viên kia nói là anh ta đang nắm giữ chứng cứ bên ngoài của Quý Xuyên, dùng cái này để uy hiếp Quý Xuyên, yêu cầu Quý Xuyên đưa ba mươi vạn. Nếu như không đồng ý, anh ta sẽ lấy những tấm hình này để đăng lên trên báo.

Mới đầu Quý Xuyên đồng ý với yêu cầu của anh ta, bởi vì Quý Xuyên không thích bị người khác chỉ chò. Chỉ cần anh ta đưa hết phim ảnh cho Quý Xuyên, ba mươi vạn kia sẽ đúng như giao hẹn chuyển vào tài khoản của anh ta. Tao do le quý đono.

Nhưng mà sau khi Tiểu Huyền rời khỏi, đột nhiên Quý Xuyên lại thay đổi chủ ý.

Đột nhiên anh ta gọi điện thoại lại cho người phóng viên đã uy hiếp anh ta kia.

Lúc này đây, Quý Xuyên còn đồng ý với yêu cầu đưa ba mươi vạn kia, nhưng mà Quý Xuyên lại yêu cầu người phóng viên kia đăng những tấm hình này lên trang đầu của báo! Bởi vì Quý Xuyên hy vọng sau khi Tiểu Huyền nhìn thấy những tấm hình trên đó, sẽ trở nên đau lòng thất vọng, thậm chí là hủy hôn luôn.

Có thể nói, chuyện anh ta và Tiểu Bảo Bối bị tai nạn xe cộ xuất hiện ở trên báo ngày hôm nay, tất cả đều do anh ta lên kế hoạch.

Vì đạt được mục đích của mình, thậm chí anh ta còn nhờ nhiều người chuyển phát tờ báo này tới tay của Tiểu Huyền, đảm bảo là cô ta nhất định sẽ đọc được.

Nhưng mà Quý Xuyên lại không ngờ được, khi Tiểu Huyền nhìn đọc bài báo kia xong, lại bình tĩnh tới như vậy.

Điều này khiến cho Quý Xuyên có sự thất vọng nho nhỏ.

Nhưng mà ba mươi vạn kia, cũng không phải là mất đi một cách vô ích.

Ít nhất thì bây giờ anh ta đã có được mấy tấm hình chụp chung với Tiểu Bảo Bối, mà những tấm hình này, anh ta sẽ lưu lại thật kỹ.

Nhìn tấm hình đăng ở trên báo, đầu ngón tay của Quý Xuyên khẽ chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia...

- - Đường phân cách - -

Hoàng hôn, tại biệt thự nhà họ Kiều - -

"Bảo Bối, nhanh ra ăn cơm nào!"

Sau khi Thẩm Niệm Cẩm đã làm xong mấy món ăn, liền đi lên gõ cửa phòng ngủ của Tiểu Bảo Bối.

Thấy bên trong không có động tĩnh gì, bà liền trực tiếp đẩy cửa vào.

Nhưng mà rất may là lúc đi vào trong phòng ngủ của Tiểu Bảo Bối thì con mèo nhỏ kia lại ngoan ngoãn đứng ở trong ổ nhỏ của nó, không kêu lên.

Cho nên Thẩm Niệm Cẩm cũng không phát hiện ra trong phòng này có thêm nó. *Đienn damn leie quyýdon.*

"..." Lúc này Tiểu Bảo Bối đang nằm ở trên giường, nghe thấy giọng nói của Thẩm Niệm Cẩm, đôi mắt trông mong nhìn phía sau lưng của Thẩm Niệm Cẩm một cái.

Cô đang nhìn cái gì, cô đang trông đợi điều gì, thực ra Thẩm Niệm Cẩm đều biết.

"Kiều nói là hôm nay công ty có liên hoan, kêu hai người chúng ta ăn trước!"

Một câu nói của Thẩm Niệm Cẩm, khiến cho đôi mắt của Tiểu Bảo Bối vừa thoáng sáng lên một chút, chợt lại trở nên ảm đạm không chút ánh sáng nào nữa.

Nhìn Tiểu Bảo Bối như vậy, Thẩm Niệm Cẩm cũng có chút không đành lòng.

"Được rồi, trước tiên đi xuống lầu ăn cơm cùng với dì. Sau khi ăn xong, dì sẽ gọi thằng nhóc thúi kia về cho con, có được không?" Hai người này thật vất vả mới ở cùng một chỗ, Thẩm Niệm Cẩm không hy vọng sẽ xảy ra chuyện gì. Hơn nữa, bây giờ bọn họ gầy gò với nhau, người khó chịu nhất không phải là tên nhóc thúi kia sao!

Dưới sự khuyên bảo của Thẩm Niệm Cẩm, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng đi theo bà xuống dưới lầu.

Nhưng mà bữa cơm này, Tiểu Bảo Bối cũng không chút hào hứng nào. Ngay cả món măng mùa đông xào bình thường cô vẫn thích tranh với Kiều Trác Phàm, bây giờ cũng không đụng đũa chút nào.

Sau khi ăn xong bữa cơm này, người buồn bực nhất chính là Thẩm Niệm Cẩm.

Những món ăn mà Tiểu Bảo Bối không ăn, dư lại đồ đi thì lại thấy tiếc, nên Thẩm Niệm Cẩm chỉ có thể ráng ăn hết vào bụng.

Mà khi bữa cơm sắp kết thúc, bên ngoài cửa biệt thự nhà họ Kiều chợt có tiếng động. *Đienn damn leie quyýdon.*

Đó là tiếng động cơ xe...

Một giây này, Tiểu Bảo Bối giống như là nghe thấy chuyện gì đó rất vui vẻ, trực tiếp bỏ chén đũa xuống, chạy ra phía ngoài cửa.

Nhìn theo bóng lưng của Tiểu Bảo Bối, Thẩm Niệm Cẩm chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu: "Hai đứa này, đúng là ngược mà!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 252: Chưa Ăn Thịt Heo, Chẳng Lẽ Còn Chưa Từng Nhìn Thấy Heo Chạy Hay Sao?

"Kiều Trác Phàm, anh về rồi sao?" Lúc Tiểu Bảo Bối vội vàng chạy ra cửa, thì phát hiện ra quả thực là có một chiếc xe ô tô. Nhưng mà chiếc xe này, không phải là xe của Kiều Trác Phàm!

Người kia bước từ trên xe xuống cũng không phải là Kiều Trác Phàm của cô, mà chính là A Vĩ vẫn thường xuyên đi bên cạnh Kiều Trác Phàm để xử lý mọi chuyện.

Phát hiện này khiến cho Tiểu Bảo Bối trong nháy mắt ỉu xiu xuống.

"Kiều phu nhân?" A Vĩ thấy Tiểu Bảo Bối chủ động ra chào đón như vậy, có chút thụ sủng nhược kinh.

Phải biết là người phụ nữ này chính là người mà Kiều thiếu của bọn họ vô cùng cưng chiều.

Thấy cô ra tận cửa đón tiếp mình như vậy, quả thực là khiến cho A Vĩ có chút bất khoan.

Nhưng mà, mấy lần trước gặp mặt Tiểu Bảo Bối, bọn họ cũng không tiếp xúc nhiều. Dù sao thì có khi Kiều Trác Phàm ở đây, ai cũng đừng hòng thân cận với Tiểu Bảo Bối.

Mà A Vĩ thì không thể nào ngờ được, lần này Tiểu Bảo Bối vừa nhìn thấy anh ta, lại xưng hô với anh ta như vậy.

"Anh Vĩ, Kiều Trác Phàm đâu?"

Anh Vĩ?

Nếu như lược bớt đi một chữ, vậy có phải là Kiều Thiếu sẽ lột da anh ta đi không?

"Khụ khụ..." Bị cách xưng hô như vậy của Tiểu Bảo Bối làm cho ho sặc sụa, một lúc sau A Vĩ mới khôi phục lại trạng thái như bình thường, nói: "Kiều thiếu nói hai ngày nay chuyện ở công ty rất nhiều, nên tạm thời ở bên kia. Anh ấy dặn dò tôi, tôi đây lấy mấy bộ quần áo cho anh ấy!"

Những lời này, thực sự là Kiều Trác Phàm nói. Bây giờ A Vĩ chỉ thuật lại nguyên văn cho Tiểu Bảo Bối nghe.

Nói thật anh ta cũng có thể cảm nhận được hôm nay tâm tình của Kiều thiếu không được tốt. Thậm chí, hình như còn muốn chiến tranh lạnh với Tiểu Bảo Bối thì phải. Người đàn ông này từ sau khi kết hôn thì thường không muốn ở lại công ty thêm chút nào nữa, vậy mà ngày hôm nay anh lại muốn qua đêm ở trong phòng làm việc. Lúc A Vĩ nghe thấy điều này còn tưởng rằng tai của mình có vấn đề gì, cho nên khi Kiều Trác Phàm lặp lại hai lần, anh ta mới chắc chắn là mình đã không hề nghe nhầm.

Mà bây giờ, khi anh ta lặp lại nguyên văn lời nói của Kiều Trác Phàm cho Tiểu Bảo Bối nghe, thì gương mặt của Tiểu Bảo Bối nhăn nhó như ăn phải khổ qua, Mà bộ dạng như sắp khóc kia của cô khiến cho trong lòng của A Vĩ càng rối loạn hơn.

A Vĩ chưa từng nói chuyện yêu đương, không biết phải dỗ cho con gái vui như thế nào, điều quan trọng hơn nữa là người phụ nữ này lại còn là người mà Kiều đại gia yêu.

Mặc dù bây giờ Kiều Trác Phàm không chịu về nhà, không chịu đối diện với Tiểu Bảo Bối, nhưng mà nếu như ai chọc cho Tiểu Bảo Bối khóc, đó lại là chuyện khác.

Điều này chính là điển hình của hành động chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn mà A Vĩ được chứng kiến.

"Tên nhóc thú vị Kiều Trác Phàm kia lại làm sao? Cậu kêu nó về ngay lập tức cho tôi!" Thẩm Niệm Cẩm tưởng là Kiều Trác Phàm trở về, cho nên cũng thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng mà chờ một lúc lâu, cũng không thấy người vào cửa, bà biết là có chuyện không hay rồi! Cho nên bà cũng đi theo ra cửa. Khi thấy A Vĩ đứng ở trước cửa nhà, mà vẻ mặt của Tiểu Bảo Bối thì ảm đạm, thậm chí còn ảm đạm hơn cả lúc này, thì bà lập tức đoán được có chuyện gì xảy ra.

Mà A Vĩ sau khi nghe thấy lời của Thẩm Niệm Cẩm, thì cung kính gật đầu, sau đó khó xử mở miệng: "Kiều thiếu chỉ dặn tôi tới lấy quần áo..."

Lời này khiến cho Thẩm Niệm Cẩm nhướng mày.

Quả thực là chuyện mà thằng nhóc thú vị này không muốn, thì không ai có thể miễn cưỡng được.

Bây giờ bà đưa ra yêu cầu như vậy, quả thực là có chút làm khó cho A Vĩ.

Sau khi đánh giá một lượt, Thẩm Niệm Cẩm lại nói: “Vậy trước tiên cậu đi thu dọn quần áo của Kiều đi, chờ một lát nữa tôi sẽ gọi điện cho thằng nhóc thú kia!” Sau khi nói xong lời này, Thẩm Niệm Cẩm lại nhìn sang bên cạnh, Tiểu Bảo Bối đang cúi thấp đầu tới mức sắp chạm tới đất luôn rồi.

“Bảo Bối, bây giờ con đi vào cùng đi. Đừng lo lắng, đi nhỏ của con không phải là đồ bỏ đi. Một lát nữa, đi sẽ kêu thằng nhóc Kiều về nhà!” Nói xong, Thẩm Niệm Cẩm cầm lấy tay của Tiểu Bảo Bối, kéo cô đi vào trong nhà.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối một mình ngây người ở trong phòng ngủ, nhìn A Vĩ gấp từng bộ quần áo của Kiều Trác Phàm bỏ vào trong cái vali nhỏ.

Nhìn tủ quần áo của Kiều Trác Phàm trông hơn phân nửa, Tiểu Bảo Bối có cảm giác như: Kiều Trác Phàm không phải là muốn tới ở trong phòng làm việc, mà là muốn bỏ nhà ra đi!

A Vĩ thu dọn được một lúc, nhìn thấy vali đã đầy quần áo, liền ngồi xồm xuống, bắt đầu kéo khóa lại.

“Kiều phu nhân, mấy thứ cần mang đi tôi đã thu dọn xong rồi!” A Vĩ cầm va li quần áo đứng dậy nói.

“Ừ!” Không biết là cô có nghe thấy không, mà lặng lẽ ngồi vào trong góc.

Con mèo nhỏ được cô đưa về cũng không thích nhìn thấy người lạ. Lúc này con mèo kia cũng lặng lẽ ngồi ở trong cái ổ ở trên sân thượng, cũng yên lặng đến mức quý dị giống như Tiểu Bảo Bối.

“Vậy bây giờ tôi về công ty để phục mệnh trước nhé?” A Vĩ lại hỏi.

Thực ra khi nói những lời này, A Vĩ cũng muốn nhìn thử xem Tiểu Bảo Bối có lời gì muốn nhắn với Kiều Trác Phàm không.

Nhưng mà sau khi A Vĩ nói như vậy với Tiểu Bảo Bối xong thì cô lại gật đầu một cái: “Được!”

Lần này A Vĩ cũng không dám tự chủ trương muốn Tiểu Bảo Bối nói cái gì nữa. Cuối cùng nhìn Tiểu Bảo Bối một cái, A Vĩ chỉ có thể nhắc va li hành lý lên xách đi.

Lúc đi xuống tới dưới lầu, Thẩm Niệm Cẩm lại đưa cho anh ta một bình giữ nhiệt.

“Mang cái này đưa cho thằng nhóc thú kia! Nói với nó là trước khi uống rượu thì uống cái này đã!” Thẩm Niệm Cẩm cũng không phải ngày đầu tiên quen biết Kiều Trác Phàm.

Thằng nhóc thú kia cái gì cũng tốt, nhưng mà mỗi lần chỉ cần có chuyện liên quan tới Tiểu Bảo Bối, thì thằng nhóc này không còn là chính mình nữa.

Giống như là biết chắc là đêm nay Kiều Trác Phàm sẽ uống rượu vậy, Thẩm Niệm Cẩm đã nấu một bình giữ nhiệt canh cho anh, bên trong cũng có thêm một chút thuốc bổ gan.

Nhận lấy bình giữ nhiệt mà Thẩm Niệm Cẩm đưa, A Vĩ lại nở miệng: “Cái này cháu sẽ giao cho Kiều thiếu. Nhưng mà Kiều thiếu nói...”

A Vĩ còn đang muốn nói gì đó, nhưng mà trước khi anh ta nói ra khỏi miệng, Thẩm Niệm Cẩm đã nói thẳng: “Tôi biết rồi, cậu nói cho nó biết là tôi sẽ trông chừng Tiểu Bảo Bối giúp nó! Nhưng mà cậu cũng nhắc nhở nó là đừng ở bên ngoài quá lâu, nếu như vợ của nó chạy theo người khác, vậy thì chuyện này không liên quan tới tôi!”

“Cháu sẽ chuyển lời tới Kiều thiếu!” A Vĩ khẽ gật đầu, quả thực là vừa rồi trước khi anh ta tới đây Kiều Trác Phàm đã nói phải nhắc nhở Thẩm Niệm Cẩm những chuyện này. Không ngờ anh ta không cần phải nói ra, Thẩm Niệm Cẩm cũng có thể biết được ý của anh ta.

Xem ra, tâm tư của Kiều Trác Phàm đối với Tiểu Bảo Bối, khắp thiên hạ ai cũng biết. Duy nhất chỉ có Tiểu Bảo Bối là không biết...

“Đi đi, tôi đi lên xem con bé một chút.” Thẩm Niệm Cẩm vừa nói xong liền đi lên lầu.

Mà A Vĩ cũng xách va li hành lý lên, nhanh chóng rời khỏi biệt thự nhà họ Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 253: Chương 99.2

Chờ tới khi A Vĩ quay trở lại tầng trên cùng của tòa nhà của tập đoàn Đế Phàm, thì anh ta lại thấy ở trong phòng làm việc lúc này lại có thêm một người nữa.

Người này chính là Duật Tiểu Gia - Đàm Duật đã biến mất suốt hai ngày qua!

Giờ phút này, anh ta mặc một chiếc áo gió màu đen, đang dựa vào chiếc ghế sofa da của Ý ở trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, một tay cầm ly rượu bằng thủy tinh, mím môi uống rượu đỏ.

Mà Kiều Trác Phàm thì ngồi ở trên ghế làm việc của anh, nhưng mà trên tay của anh cũng có một cái ly thủy tinh. Mà trong cái ly thủy tinh kia đã trống không.

“Kiều thiếu, mấy thứ mà ngài nói tôi lấy đâu đã đưa tới đây rồi!” Nói xong lời này, A Vĩ đã đem va li hành lý tới bên cạnh Kiều Trác Phàm.

Những thứ kia, là mấy bộ quần áo và mấy bộ nội y để tắm rửa mà anh ta mới lấy ở biệt thự nhà họ Kiều tới.

“Đem mấy thứ này để vào bên trong cho tôi!” Kiều Trác Phàm nhìn lướt qua va li hành lý mà anh ta mới đưa tới, rồi nói.

“Được!” A Vĩ nói, sau đó cầm va li hành lý đi về phía phòng ngủ của Kiều Trác Phàm.

Thực ra một thời gian dài khi Kiều Trác Phàm mới tới thành phố A, đều nghỉ ở trong phòng nghỉ của tập đoàn Đế Phàm này. Cũng không phải bởi vì tiết kiệm tiền, mà bởi vì ở chỗ này tiện cho công việc, với lại ở trong phòng ngủ cũng có đầy đủ mọi thứ.

Còn chuyện quét dọn phòng nghỉ, đều do một tay của A Vĩ xử lý. Bởi vì Kiều Trác Phàm thích sạch sẽ, những công nhân vệ sinh bình thường không đạt tới yêu cầu của anh. Hơn nữa, anh cũng không thích người khác tùy tiện thay đổi vị trí đồ đạc của anh, một khi thay đổi, đến lúc anh tìm không được, anh sẽ tức giận.

Có thể đạt tới trình độ biến thái của Kiều Trác Phàm, tới bây giờ ngoại trừ A Vĩ ra thì không còn người nào nữa.

Cho nên A Vĩ hiểu rõ phòng nghỉ này như lòng bàn tay.

Nhưng mà kể từ sau khi cưới Tiểu Bảo Bối, căn phòng nghỉ này một thời gian dài đã mất đi công dụng của nó.

Mà bây giờ trong phòng nghỉ này cũng có thêm mấy thứ đồ dùng của phụ nữ. Không cần phải nói, A Vĩ cũng biết những thứ này đều là đồ của Tiểu Bảo Bối.

Sau khi thu dọn những bộ quần áo của Kiều Trác Phàm đặt vào những vị trí đặc biệt xong, A Vĩ lại đi tới trước mặt của Kiều Trác Phàm, đem bình giữ nhiệt kia đưa cho Kiều Trác Phàm: “Thẩm Niệm Cẩm đưa! Kêu ngài trước khi uống rượu thì hãy uống cái này.”

Lúc này chai rượu vang ở bên cạnh Kiều Trác Phàm đã trống không.

“Tôi biết rồi! Không còn chuyện gì nữa, cậu có thể về nghỉ ngơi rồi!” Kiều Trác Phàm nhận lấy bình giữ nhiệt mà A Vĩ đưa, nhìn cũng không thèm nhìn, liền đặt xuống một bên.

Nhìn thấy hành động này của Kiều Trác Phàm, A Vĩ muốn nói cái gì đó, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của anh, A Vĩ chỉ có thể thức thòi nuốt những lời kia vào trong bụng.

Xoay người, A Vĩ định rời đi.

Nhưng vừa lúc đó anh ta lại nghe thấy người đàn ông ở sau lưng gọi anh ta lại: “Cô ấy có nói gì hay không?”

Mặc dù Kiều Trác Phàm không có chỉ mặt gọi tên, nhưng mà A Vĩ vẫn hiểu được từ ‘cô ấy’ trong miệng của Kiều Trác Phàm, thực ra chính là đang nói Tiểu Bảo Bối.

“Không có...” Nhưng mà nhìn cô ấy có vẻ rất thất vọng!

A Vĩ muốn nói như vậy, nhưng mà anh ta chỉ kịp nói ra hai chữ đằng trước, còn mấy chữ đằng sau thì bị cắt ngang: “Quả nhiên...”

Sau khi Kiều Trác Phàm nói ra hai chữ như vậy, lại một lần nữa nghiêm túc uống hết ly rượu đỏ vào trong bụng.

“Kiều thiếu...” A Vĩ nhìn anh uống rượu như vậy, trong lòng cũng có chút không thoải mái. Nhưng mà lúc anh ta định đem mấy chữ đằng sau nói cho anh biết, thì lại bị người đàn ông kia nói thẳng: “Cậu ra ngoài đi!”

“...” Cuối cùng A Vĩ chỉ có thể dùng ánh mắt ai oán vô hạn nhìn anh rồi đi ra khỏi phòng làm việc.

Thực ra theo ý của anh ta thì bây giờ Kiều Trác Phàm chỉ đơn giản là đang tự làm khổ mình thôi.

Rõ ràng bản thân anh hy vọng người phụ nữ kia có thể chủ động mở miệng giữ anh lại, nếu đã như vậy thì vì sao không nói thẳng ra?

Chẳng lẽ anh không hiểu được tâm lý học trong yêu đương hay sao, có đôi khi phụ nữ chính là khẩu thị tâm phi?

Trên miệng cô ấy nói là trong lòng không có anh, nhưng mà vẫn rất nhớ nhung anh không phải sao? Cái gì?

Bạn hỏi A Vĩ vì sao lại biết những thứ này sao?

A Vĩ gãi gãi đầu: Chưa ăn thịt heo, chẳng lẽ còn chưa từng thấy heo chạy hay sao?

- - Đường phân cách - -

“Kiều, cậu và cô ta cãi nhau sao?” Vào lúc A Vĩ đi ra ngoài rồi, Duật Tiểu Gia buông ly rượu xuống, từng bước chậm rãi đi về phía Kiều Trác Phàm.

Từ ‘cô ta’ kia, mặc dù không trực tiếp chỉ là ai, nhưng mà ý tứ đã rất rõ ràng.

Phải biết là Đàm Duật biết Kiều Trác Phàm nhiều năm như vậy, chỉ nhìn một cái là có thể biết người nào có thể khiến cho cảm xúc của Kiều Trác Phàm thay đổi, chính là Tiểu Bảo Bối.

Bây giờ nhìn bộ dạng nửa sống nửa chết kia của anh, không cần phải nói thì Duật Tiểu Gia cũng biết đây chính là kiệt tác của Tiểu Bảo Bối.

“Không có...” Ngoài miệng thì Kiều Trác Phàm nói như vậy, nhưng mà vừa ngẩng đầu lên thì anh lại đem ly rượu kia rót vào trong bụng. Phản ứng kia khiến cho người ta vừa nhìn cũng biết là đã bị người khác chọc trúng chỗ đau ở trong lòng.

“Không có thì tại sao lại có bộ dạng như vậy? Có muốn tôi dẫn cậu ra ngoài tìm vui một chút hay không?” Duật Tiểu Gia nhìn anh đưa tay với chai rượu đỏ kia, vội vàng giữ tay của anh lại.

Nói thật, thân là anh em, quả thực là anh ta không ưa bộ dạng rầu rĩ không vui này của Kiều Trác Phàm.

Thời gian qua Duật Tiểu Gia vẫn luôn đề xướng việc tận hưởng những lạc thú trước mắt, bộ dạng không vui nửa sống nửa chết kia là điều mà anh ta không ưa nhất.

“Không đi.” Gạt tay của Đàm Duật ra, Kiều Trác Phàm tiếp tục rót rượu đỏ vào ly của mình, lại cầm lên uống ực một ngụm, giống như là tất cả các bộ phận trên người đã được buông lỏng ra, anh mới hỏi: “Cậu không đi tìm Anna sao? Tôi thấy cả ngày hôm nay tinh thần của cô ấy không được tập trung, chẳng lẽ cậu không lo lắng sao!”

“Không lo lắng! Dù sao thì cũng có người làm những việc này còn thích hợp hơn tôi!” Duật Tiểu Gia không dụ được Kiều Trác Phàm đi tìm vui được, dứt khoát cầm cái ly của mình lên, tiếp tục uống cùng với Kiều Trác Phàm.

“Lại nói, hai ngày nay cậu và Khuynh đi đâu vậy?” Sau khi Kiều Trác Phàm đổ vào miệng mình một ly rượu đỏ lại hỏi.

Chỉ là sau khi uống hết ly rượu này, Kiều Trác Phàm ho khan vài tiếng.

Mà Kiều Trác Phàm ho khan vào lúc này, khiến cho Đàm Duật nhíu mày lại một cái.

Anh ta phát hiện, hôm nay Kiều Trác Phàm ho khan hình như bệnh trạng rất rõ ràng.

Nếu là người bình thường thì sẽ không cần phải lo lắng.

Nhưng nếu là Kiều Trác Phàm..

Nhưng mà khi Kiều Trác Phàm hết ho khan, thì lại bình thường giống như không có chuyện gì.

Điều này khiến cho Đàm Duật thở phào nhẹ nhõm.

“Chuyện mấy hôm trước tôi làm bị cha của tôi phát hiện, nên bị bắt tới khu S lao động cực nhọc hai ngày! Khuynh cũng bị bắt đi...” Duật Tiểu Gia chủ động giải thích, sau đó lại xoa xoa đầu vai của mình.

Sau khi bị cha của bọn họ bắt đi tới khu S lao động hai ngày, Duật Tiểu Gia cảm giác như xương cốt toàn thân như muốn gãy lìa ra.

“Thì ra là đi khu S!” Không trách được, tất cả tín hiệu đều bị mất.

Nhưng mà vừa dứt lời thì Kiều Trác Phàm lại ho khan lên một trận.

Lúc này đây tình trạng ho khan của anh còn nghiêm trọng hơn cả lúc trước.

Mà lúc này lông mày của Duật Tiểu Gia cũng hoàn toàn nhíu chặt lại thành một đường: “Kiều, cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì!” Sau khi Kiều Trác Phàm ho khan xong, hô hấp cũng trở nên gấp gáp. Nhưng mà anh vẫn trả lời như vậy.

“Thực sự là không có chuyện gì sao? Tôi thấy tình hình có chút không ổn lắm! Cậu có mang theo thuốc hen suyễn không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Doạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 254: Chưa Ăn Thịt Heo, Chẳng Lẽ Còn Chưa Từng Nhìn Thấy Heo Chạy Hay Sao? (3)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Đàm Duật vẫn còn nhớ, bệnh suyễn của Kiều Trác Phàm rất nghiêm trọng.

Nhưng mà những năm gần đây, số lần phát bệnh của anh càng lúc càng ít.

“Không có việc gì, chỉ là ho khan bình thường!” Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n. Kiều Trác Phàm lơ đãng.

“Vậy cậu hãy tự mình xem lại! Đúng rồi, không nên uống rượu nữa!” Duật Tiểu Gia nói xong, đưa tay ra định cầm lấy bình rượu kia.

Nhưng mà khi tay của anh ta sắp chạm vào bình rượu đỏ kia, thì Kiều Trác Phàm đã đưa tay ra cầm lấy bình rượu.

Đúng vào lúc này, điện thoại di động của Duật Tiểu Gia lại vang lên: “Reng reng reng...”

Duật Tiểu Gia nhìn lướt qua, trên màn hình điện thoại liên tục hiện lên dòng chữ: “Tiểu chủ”!

Anh ta liên tục nhìn chăm chăm vào màn hình, thất thần một lúc lâu.

“Anna hả?” Kiều Trác Phàm chỉ cần nhìn lướt qua vẻ mặt của Duật Tiểu Gia, liền có thể xác định người gọi điện thoại tới chính là Anna!

Bởi vì chỉ có cô, mới có thể khiến cho Duật Tiểu Gia lộ ra vẻ mặt khó xử như vậy.

“Nhận đi, cô ấy tìm cậu cả ngày rồi! Nếu như không nhận, đoán chừng là cô ấy sắp nổi điên lên rồi!” Sau khi Kiều Trác Phàm nói xong lời này, lại tự rót cho mình một ly rượu.

Sau đó anh không quan tâm tới Đàm Duật nữa, mà tự mình uống rượu một mình.

Mà Đàm Duật thì nhìn điện thoại di động một lúc lâu, cuối cùng vẫn nhận điện thoại: Die^ n dan & le^ ê quy/y do^ nn. “Tiểu Chủ...”

“Đừng bắt cóc con chó của của anh, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

“Được, được, được, anh sẽ trở về ngay, em chờ một chút!”

Không biết người phụ nữ bên kia điện thoại nói gì đó, mà chỉ hai ba câu liền khiến cho Duật Tiểu Gia trực tiếp bại trận.

Sau khi cắt điện thoại đi, anh ta nói với Kiều Trác Phàm: “Tôi thấy là tôi nên trở về nhà một chuyến, lỡ về nhà muộn thì mấy con chó kia của tôi đều biến thành nòi thịt chó mất!”

“Ừ!” Kiều Trác Phàm nhắm đôi mắt lại, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

“Cái này cho cậu, khi cần thiết thì uống một viên!” Duật Tiểu Gia vốn định đi tới cửa sổ rồi, nhưng mà lúc đi được một nửa không biết là nhớ ra chuyện gì đó, đột nhiên anh ta quay trở lại, móc từ trong túi ra một lọ thuốc màu trắng, ném cho Kiều Trác Phàm.

Kiều Trác Phàm chỉ đưa tay ra đón lấy, không hề nói điều gì.

Mà sau đó Duật Tiểu Gia liền trực tiếp phóng ra chỗ cửa sổ sát đất, bóng dáng của anh ta lập tức hòa vào trong cảnh đêm của thành phố...

Sau đó, cả căn phòng thỉnh thoảng lại vang lên tiếng ly rượu đụng chạm, và thỉnh thoảng lại vang lên tiếng ho khan...

- - Đường phân cách - -

“Con chó chết tiệt kia, đừng liếm tao!” Tại một khu vực gần đại trạch nhà họ Đàm, người phụ nữ nào đó đang ngồi ở trên đường, mà bên cạnh cô chính là một con chó lông vàng mà cô mới ‘bắt cóc’ từ đại trạch nhà họ Đàm ra. Die^ n dan & le^ ê quy/y do^ nn.

Thành thật mà nói, người phụ nữ bắt cóc con chó to như vậy, còn tưởng rằng con chó này sẽ hung dữ mới đúng.

Ai ngờ, sau khi bắt cóc con chó này ra đây cô liền hối hận.

Ở chỗ này là một con chó hung hãn nên có?

Bạn nhìn thử mà xem, con chó này đã liếm mặt của cô bao nhiêu cái rồi?

Đến bây giờ Anna đã sắp không chịu nổi cái mặt dính đầy nước miếng này của mình rồi!

“Con chó chết tiệt, mày mà liếm tao nữa, tao sẽ đem mày đi hằm cách thủy!” Kéo một con chó to như vậy, Anna mất rất nhiều sức.

Cô vốn muốn nhanh chóng đưa nó về nhà, nào ngờ con chó chết tiệt này không chịu lên xe. Rơi vào đường cùng, Anna chỉ có thể kéo nó đi.

Nhưng mà mới đi được một đoạn đường, con chó này lại đặt mõng ngồi xuống đất, không chịu đi nữa.

Mặc cho Anna khuyên can, hay là uy hiếp nó đi chẳng nữa, nó nhất định không chịu đi tiếp. Thấy nó không chịu đi, Anna liền định ôm lấy nó chạy. Nào ngờ cô vừa mới ngồi xổm xuống, thì con chó này liền liếm mặt của cô.

Anna tức điên lên! điên điên lie qiu doon

Mặt của Lăng Công Chủ cô, ai muốn liếm thì liếm sao?

Làm cho cô hơi hám, đến lúc đó anh Duật ghét cô thì sao?

Cô làm bộ định đánh con chó này, cũng không biết có phải con chó này hiểu làm ý của cô hay không, mà bỗng nhiên nó sấp lại gần, đôi mắt tròn vo nhìn chăm chăm Anna, giống như là chờ đợi cái gì.

“Mày là con chó chết tiệt, tao muốn đánh mày, mày trừng cái gì mà trừng?” Anna có cảm giác, tên tuổi cả đời của mình đều bị hủy hoại bởi con chó này.

Vì sao cô thể hiện ra vẻ mặt đáng sợ như vậy, mà con chó này lại làm như là cô đang chơi đùa với nó vậy, còn có vẻ rất hứng thú nữa!

“Ôi trời, tao không bắt mày nữa, tự mày đi về nhà đi!” Bị con chó nhìn chăm chăm như vậy, Anna bất đắc dĩ, đành quyết định để mặc cho nó về nhà.

Lúc này, Anna đã buông lỏng sợi dây xích kia ra.

“Gâu!” Con chó không vui mừng chạy đi, mà lại sủa lên với Anna.

Lần này Anna nổi trận lôi đình.

“Mày bị làm sao vậy hả? Đi được nửa đường mày không muốn đi nữa, tao cho mày chạy về nhà mày còn hung dữ với tao!”

“Gâu gâu!” Con chó lại sủa, nhưng mà ánh mắt của nó lại rơi vào một chỗ ở sau lưng của Anna. Sau khi phát hiện được điều này, Anna xoay người liền phát hiện ra có một chiếc xe điện đang chạy về phía này.

Người ở trên xe, đội một cái mũ lưỡi trai, vành nón kéo xuống thấp, khiến cho người ta không nhìn thấy rõ mặt của anh ta. điên điên lie qiu doon

Cũng bởi vì như vậy, cho nên con chó lông vàng vốn đang rất yên tĩnh, đột nhiên lại lo lắng sủa lên.

Mà không hiểu sao Anna cũng có một chút sợ hãi, nhìn chiếc xe điện đang đi tới, Anna ôm lấy đầu của con chó, kéo nó qua một bên.

“Đừng sủa! Nếu không đợi chút nữa có người kéo mày đi thịt, tao cũng mặc kệ!” Mặc dù ngoài miệng cô luôn miệng nói muốn đem con chó này đi làm thịt kho tàu hoặc là hằm cách thủy, nhưng mà dù sao cũng là chó của Duật Tiểu Gia! Cô không thể nào đem nó đi giết được.

Bây giờ thấy người xấu sắp tới gần, cô còn bảo vệ con chó này theo bản năng.

Nhưng mà vừa lúc đó, chiếc xe điện kia đã dừng lại bên cạnh bọn họ.

Người đàn ông đội mũ lưỡi trai kia, sau khi gỡ chiếc mũ lưỡi trai kia xuống ném qua một bên hỏi: “Không phải nói là muốn đem con chó của anh đi làm thịt hay sao? Tại sao bây giờ còn muốn kéo nó qua một bên?”

Người đàn ông vừa tháo chiếc mũ lưỡi trai xuống, vẻ mặt cười như ánh mặt trời kia không phải là Duật Tiểu Gia thì là ai?

Được rồi, thật ra thì Anna chưa từng nhìn thấy Duật Tiểu Gia đi xe điện bao giờ.

Cho nên khi anh ta lấy hình tượng như vậy để xuất hiện trước mặt của cô, thì trong lúc nhất thời Anna vẫn chưa hồi phục tinh thần lại được.

Khi chiếc xe điện của anh ta dừng lại, con chó kia vốn đang đứng ở bên cạnh của Anna, chợt phi như bay qua chỗ xe điện, lại càng vui vẻ nhào lên trên người của Duật Tiểu Gia, liên tục chạy xung quanh anh ta, nghênh ngang nức nở.

“Được, được rồi, Tiểu Hồng rất ngoan!” Nhìn thấy con chó này liên tục vây ở quanh người mình, Duật Tiểu Gia đưa tay ra vuốt đầu của nó, con chó kia

được đáp lại vui vẻ lẫn lộn ở dưới đất.

Một màn này, Anna cảm thấy vô cùng thần kỳ.

"Tiểu hồng? Thật dung tục!" Một con chó lông vàng như vậy mà gọi là Tiểu Hồng?

Đột nhiên Anna cảm thấy, sự thương thức của Duật Tiểu Gia thực sự tầm thường. Không trách được anh vẫn luôn thấy cô chướng mắt.

"Dung tục, cũng không dung tục bằng tên của em!" Duật Tiểu Gia vừa đùa giỡn với con chó của anh ta, vừa nói.

"..." Lời này, Anna không thể đáp trả lại được. Quả thực là cô cảm thấy trên đời này cái tên dung tục nhất chính là tên của cô!

Nhưng mà cho dù cô náo loạn bao nhiêu lần đổi đổi tên, thì phụ hoàng của cô cũng nhất định không chịu nghe theo.

Mà khi Anna đứng yên tại chỗ không biết nên trả lời lại như thế nào thì Duật Tiểu Gia lại khởi động xe điện lên một lần nữa.

"Tiểu Hồng, đi lên!" Duật Tiểu Gia ra lệnh một tiếng, con chó có tên là Tiểu Hồng kia, trực tiếp nhảy lên phía trước của xe điện, đứng vững lại, sau đó lại đưa cái đầu của mình tới.

Thấy con chó đã chuẩn bị xong rồi, Duật Tiểu Gia lại hướng về phía Lăng Công Chủ vẫn luôn đứng ngây ngốc ở bên cạnh, hét lớn: "Không phải nói là muốn tìm anh ra ngoài hay sao? Còn không mau đi lên?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 255: Xe Điện Lăng Mạn Vs Bệnh Suyễn (1)

Editor: Táo đồ phổ núi

Sau khi Duật Tiểu Gia hét to lên như vậy thì đã khiến cho Anna vốn đang ngây người ra chợt hồi phục lại. Cuối cùng cô do dự lên xe.

Nhưng mà đại tiểu thư như Anna có khi nào ngồi loại xe như vậy đâu?

Sau khi cô lên xe vẫn liên tục cảm thấy căng thẳng.

Mỗi khi xe xóc một cái, cô cảm giác cả người của mình cũng nghiêng ngả, giống như là muốn ngã xuống vậy.

Mà suốt cả quá trình này, cô vẫn luôn thét lên chói tai.

Duật Tiểu Gia ngồi ở phía rước, không biết là bất mãn đối với âm lượng của cô hay là bất mãn với tốc độ chậm chạp của chiếc xe, tóm lại là lông mày của anh ta nhíu chặt lại thành một đường.

Mà con chó lông vàng tên là Tiểu Hồng kia, hình như đã quen ngồi chiếc xe điện như vậy rồi.

Phải biết là bình thường Duật Tiểu Gia không có việc gì làm, thì sẽ lái chiếc xe điện này đưa mấy con chó đi dạo một vòng, chẳng qua là những người khác không bắt gặp mà thôi.

Có thể nói là chiếc xe điện này tồn tại bởi vì những con chó nuôi ở trong nhà.

"Anh Duật, anh đi chậm một chút!" Dien_dan l3_quy1don^. Phía sau, Anna lo lắng thét chói tai.

"Tốc độ này của anh đã chậm lắm rồi!" Bình thường lúc lái xe đưa mấy con chó này đi chơi, tốc độ của anh ta đều nhanh hơn bây giờ.

Nhưng mà sau khi nói xong những lời này, đôi mắt chìm ưng dưới vành nón kia của Duật Tiểu Gia chợt lóe lên một tia sáng không giống như bình thường.

Ánh mắt kia giống y hệt như những lần anh muốn làm ra trò đùa dai nào đó.

Mà lúc này Anna đang ngồi ở sau lưng của Duật Tiểu Gia. Cho nên cô căn bản không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Duật Tiểu Gia.

"Chậm một chút!" Cô vẫn còn đang hét ầm lên, hai tay không biết phải đặt ở đâu mới được.

Mãi cho tới khi đột nhiên Duật Tiểu Gia tăng tốc, cô chỉ có thể ôm chặt lấy eo của Duật Tiểu Gia.. .

Đợi tới khi tốc độ của xe chậm lại, lúc này cô mới ý thức được hai tay của mình đang ôm eo của Duật Tiểu Gia, hơn nữa cả người của mình đều áp vào sau lưng của Duật Tiểu Gia. Động tác này khiến cho khuôn mặt của cô bỗng chốc đỏ ửng lên.

Mặc dù có một chút bối rối nho nhỏ, nhưng mà hiếm khi mới được thân cận với anh Duật như vậy, cho nên đôi tay đang ôm eo của anh chẳng những không muốn buông ra, mà ngược lại còn ôm chặt hơn đôi chút.

Nhưng mà làm như vậy có khi nào khiến cho anh Duật tức giận hay không?

Hay là buông tay ra?

Lúc trong đầu của Anna đang không biết nên lựa chọn như thế nào, thì cô không hề biết rằng, khóe miệng của người đàn ông đang đạp xe ở phía trước cũng cong lên, ngay bản thân của anh ta cũng không hề phát hiện ra đường cong trên khóe miệng của mình...

“Anh Duật, em sợ sẽ bị ngã xuống, để cho em ôm anh như vậy một chút, có được không?” Sau lưng, người phụ nữ kia đã không còn kiêu ngạo ương ngạnh giống như bình thường nữa. Dien_dan B_quy1don^.

Trong giọng nói của cô, có chút cẩn thận dò xét, cũng mang theo một chút nịnh nọt.

Nhưng mà anh ta biết rõ, đó không phải tính cách thật sự của cô.

Anh ta biết Lăng Công Chủ hẳn phải là người khoe khoang ngang ngược, không nên dễ dàng cúi đầu trước mặt người khác.

Cô như vậy chỉ khiến cho anh ta có một chút không thích ứng được.

Mà người phụ nữ thấy anh ta mãi không chịu trả lời lại, đã cho rằng anh ta hẳn là muốn từ chối cô rồi.

Mặc dù đã bị anh từ chối vô số lần, cô cũng đã quen với việc bị anh từ chối thường xuyên.

Nhưng mà vì sao mà mỗi lần bị anh từ chối, cô vẫn cảm thấy đau lòng như vậy?

Trên lòng bàn tay truyền tới nhiệt độ từ thất lưng của anh, điều này khiến cho cô có chút quyến luyến.

Nhưng mà vì không muốn khiến cho anh chán ghét, sau khi cô hít thở một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn có ý định rút tay khỏi thất lưng của anh.

Nhưng ngay lúc bàn tay của cô sắp rời đi, thì đột nhiên có một bàn tay to đột nhiên phủ lên trên đôi bàn tay mềm mại của cô...

Nhiệt độ nóng ấm của lòng bàn tay kia truyền sang tay của cô, khiến cho Anna nhất thời bị rối loạn.

“Anh Duật...”

Giọng nói của cô, có đôi chút chần chừ, kinh ngạc và mừng rỡ.

Mà người đàn ông kia đáp lại cô như vậy: Dien_dan B_quy1don^ . “Ôm chặt một chút đi, mắt công bị té xuống...”

“Được!” dienndnle,qu.y don Cô đồng ý mà không hề do dự chút nào, nhân tiện hai tay của cô còn xiết chặt lấy eo của Duật Tiểu Gia, cái đầu cũng dính chặt vào sau lưng của anh ta.

Thực ra từ lúc bắt đầu đi học, mỗi lần nhìn thấy người khác được bạn trai chở ở sau lưng, Anna đã rất hâm mộ.

Khi đó cô cũng hy vọng có một ngày anh Duật cũng sẽ đi xe đạp chở cô ở sau lưng.

Nhưng mà về sau, lần nào Duật Tiểu Gia gia cũng từ chối cô một cách vô tình, khiến cho cô sắp tuyệt vọng với mối tình này.

Mà cô cũng dần dần quên mất niềm khát vọng đối với việc ngồi sau xe kia rồi.

Chẳng qua là Anna có nằm mơ cũng không ngờ được, chuyện mà mình ngày đêm mong đợi cuối cùng cũng xảy ra.

Mặc dù không phải là ngồi ở trên xe ô tô, nhưng mà ngồi ở trên xe điện cũng không tồi.

Cứ ôm chặt anh Duật như vậy, cứ dựa vào lưng anh như vậy, cô có cảm giác cả thế giới của cô đều toàn là bong bóng màu hồng.

Mà Duật Tiểu Gia thì sao?

Nhiều năm như vậy nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên anh ta chở một người phụ nữ bằng xe điện.

Mặc dù lực tay của người phụ nữ này không hề nhẹ một chút nào, xiết chặt cái eo của Duật Tiểu Gia sắp gãy lìa ra, nhưng mà anh ta không thừa nhận cũng không được, cảm giác này quả thực là rất tuyệt.

“Anh Duật, chúng ta đi thêm mấy vòng nữa đi!” Lần đầu tiên hưởng thụ khoảng không gian và thời gian riêng mà không bị ai quấy rầy, Anna rất là lưu luyến.

Cho nên cô muốn kéo dài thêm khoảng thời gian khó khi có được này.

Mà hôm nay tâm tình của Duật Tiểu Gia cũng không tồi.

Đối với yêu cầu của cô cũng đồng ý rất thoải mái.

“Được, lại chạy thêm mấy vòng nữa...”

Vì vậy vào một đêm cuối mùa thu, một người đàn ông lái xe điện chở mtooj người một chó, đi khắp ngõ lớn ngõ nhỏ của thành phố A...

Mặc dù đây là chuyện hết sức bình thường, nhưng mà nhìn nụ cười tươi rói ở trên khuôn mặt của hai người, thì dù trong bóng tối cũng không hề che giấu đi được...

- - Đường phân cách - -

Bởi vì Kiều Trác Phàm vào nghỉ ở trong phòng nghỉ của tập đoàn Đế Phàm, cho nên A Vĩ thân là trợ lý kiêm vệ sĩ tất nhiên cũng dọn vào ở tập đoàn Đế Phàm theo.

Chẳng qua là Kiều Trác Phàm thì nằm ngủ ở trong phòng nghỉ, còn anh ta thì nằm ngủ ở trên ghế sofa bằng da ở ngoài phòng làm việc.

Chất liệu của chiếc ghế sofa này quả thật là không tệ, nằm ở trên đó cũng rất thoải mái. Điểm mấu chốt nhất chính là chiếc ghế sofa này khá lớn, cho nên A Vĩ nằm ngủ ở phía trên cũng không hề cảm thấy khó chịu, vừa nằm xuống liền ngủ thiếp đi.

“Khụ khụ khụ...”

Nhưng mà ngủ tới nửa đêm, thì A Vĩ bị một trận ho khan vang lên làm cho tỉnh lại.

Nghe thấy trong phòng nghỉ không ngừng vang lên tiếng ho khan, A Vĩ cảm thấy có gì đó không ổn.

Đó không phải là tiếng ho khan bình thường!

Nghĩ tới đây, A Vĩ nhanh chóng đi vào trong phòng ngủ của Kiều Trác Phàm, hơn nữa còn bật đèn lên.

Hình như Kiều Trác Phàm cũng không biết là anh ta đã bật đèn lên, vẫn nằm ở trên giường như trước. Chẳng qua là anh vẫn ho lên liên tục.

“Kiều thiếu? Kiều thiếu anh không sao chứ?” A Vĩ đi sát lại, mới phát hiện ra mặt của Kiều Trác Phàm hơi đỏ lên.

Nếu như là người bình thường, sau khi uống rượu xong thì mặt cũng thường sẽ đỏ lên, thì A Vĩ sẽ không cần phải lo lắng.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm là người có bệnh suyễn.

“Kiều thiếu...”

Ngay cả khi A Vĩ gọi mấy tiếng nhưng mà Kiều Trác Phàm vẫn không hề đáp lại.

Cái cảm giác không ổn kia, lại một lần nữa dâng lên.

Đầu tiên anh ta đẩy người Kiều Trác Phàm, sau đó vẫn không có phản ứng gì, A Vĩ vội vàng đặt tay lên trán của anh để thăm dò.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 256: Chương 100.2

Sau khi thăm dò xong, A Vĩ lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho bác sĩ riêng của Kiều Trác Phàm là Kiều Trì.

“A Vĩ, chuyện gì?” Bởi vì A Vĩ là trợ lý của Kiều Trác Phàm, cho nên Kiều Trì đã cài chuông điện thoại riêng cho anh ta, phòng ngừa nghe nhầm.

“Kiều thiếu sốt cao, hơn nữa còn ho khan rất nghiêm trọng, hình như bệnh suyễn lại phát tác!” A Vĩ có thể cảm giác được, nhiệt độ Kiều Trác Phàm rất

cao, trên trán đều là mồ hôi!

Mà khi đó, Kiều Trì nghe thấy bệnh suyễn của Kiều Trác Phàm phát tác, đột nhiên sững sờ: “Cái gì? Tôi tới ngay lập tức!”

Kiều Trác Phàm bị bệnh suyễn rất nghiêm trọng.

Nếu như điều trị trễ, sợ là . . .

Vừa nghe thấy A Vi nói như vậy thì ở bên kia điện thoại Kiều Trì đã chuẩn bị mặc quần áo và chuẩn bị dụng cụ để làm việc.

“Bây giờ chúng tôi đang ở tập đoàn Đế Phàm!” A Vi sợ Kiều Trì đi nhầm chỗ, nên dặn dò.

“Đế Phàm?” Nghe thấy điều này, rõ ràng Kiều Trì cảm thấy ngoài dự liệu.

Phải biết là kể từ khi Kiều Trác Phàm cưới Tiểu Bảo Bối, trên cơ bản sẽ không nán lại ở tập đoàn Đế Phàm thêm mấy phút.

Mà lúc này lại là giữa đêm khuya. Bây giờ Kiều Trác Phàm lại đang ở Đế Phàm, điều này quả thực là khiến cho người ta có chút không tưởng tượng nổi.

Dựa theo hiểu biết của Kiều Trì đối với Kiều Trác Phàm, đứa nhỏ này vừa có nhiều tiền, xài mấy chục đời cũng không hết. Còn cần phải thức đêm để kiếm tiền sao?

Nghĩ tới đây, ông ta khẳng định là anh đã cãi nhau với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà trước mặt Kiều Trì cũng không có thời gian để hỏi tới những thứ này: Táo đồ le^e quy y do^nn. “Tôi lập tức tới!”

Khoảng mười phút sau, Kiều Trì xuất hiện ở tầng trên cùng của tập đoàn Đế Phàm.

Khi nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang nằm trên giường bệnh, môi tím bầm lại, Kiều Trì làm mấy thủ tục kiểm tra đơn giản cho anh, sau đó vội vàng nói với A Vi: “Tình hình có chút không ổn, nhất định phải nhanh chóng đưa vào bệnh viện! Bây giờ tôi đưa cậu ta đi, cậu hãy mau chóng liên lạc với Thẩm Niệm Cẩm và Tiểu Bảo Bối, kêu bọn họ cũng chạy tới đó đi . . .”

Kiều Trác Phàm bị bệnh, ai cũng không biết được sẽ như thế nào! Hơn nữa anh là huyết mạch của nhà họ Kiều và nhà họ Thẩm, nếu như có sơ suất gì, ai cũng không đủ sức gánh trách nhiệm này.

Cho nên, trước tiên vẫn nên kêu Thẩm Niệm Cẩm qua đó thì tốt hơn! Ít nhất thì sau khi Thẩm Niệm Cẩm biết rõ tình hình, có thể nhanh chóng liên lạc với người nhà của bà.

“Tôi biết rồi!” A Vi nói xong, vội vàng móc điện thoại ra. . .

- - Đường phân cách - -

Trong lúc Kiều Trì lái xe đi tới bệnh viện, thì điện thoại trong biệt thự nhà họ Kiều đột nhiên vang lên.

Thành thật mà nói, hơn nửa đêm có điện thoại gọi tới, vẫn khiến cho người ta có chút sợ hãi.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối vẫn chưa ngủ.

Dường như cô thực sự bị Kiều Trác Phàm chiều hư luôn rồi.

Trước kia lúc cô có một mình, cô vẫn có thể ngủ ngon lành. Táo đồ le^e quy y do^nn.

Nhưng mà kể từ khi gả cho Kiều Trác Phàm, buổi tối trời lạnh có Kiều Trác Phàm làm lò sưởi cho cô, cô đã quen việc sưởi ấm từ trên người của anh.

Bây giờ là ban đêm, Kiều Trác Phàm không có ở đây, cô lăn qua lăn lại cũng không thể nào ngủ được.

Quan trọng hơn là Tiểu Bảo Bối cảm giác giống như trong ngực mình có thứ gì đó đè nén, khiến cho cô buồn bực. Giống như là dự cảm có chuyện gì đó không hay sẽ xảy ra.

Mà lúc này đây Tiểu Bảo Bối nghe được tiếng chuông điện thoại.

Cô vội vàng mặc áo khoác vào, nhanh chóng đi xuống dưới lầu.

Thẩm Niệm Cẩm thức dậy sớm hơn cô một chút, lúc này bà đang nhận điện thoại.

“A Vi?”

"Cái gì? Kiều nhập viện rồi? Chuyện gì xảy ra!"

“Ở bệnh viện nào, tôi lập tức tới đó!”

Thắm Niệm Cẩm không hồ là truyền nhân của nhà họ Thắm

Vào những lúc như vậy, bà lại có thể duy trì sự tỉnh táo mà ít người có được.

Mà so với Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy A Vĩ thông báo là Kiều Trác Phàm đã nhập viện, thì bị dọa tới mức mềm nhũn chân ra.

Đợi tới lúc Thắm Niệm Cẩm cúp điện thoại, xoay người lại thì phát hiện ra cô đang nhìn chăm chăm bà với ánh mắt đáng thương như một con chó con, bộ dạng như sắp khóc lên tới nơi.

“Tiểu Bảo Bối, bây giờ không phải là lúc yếu đuối. Con hãy mau mặc thêm cái áo khoác dày vào, rồi lập tức đi vào bệnh viện cùng với dì. Bệnh suyễn của Kiều phát tác, tình hình có chút không ổn!”

Sau khi Thắm Niệm Cẩm nói một thời một hồi, thì bà cũng lên lầu để mặc áo khoác vào.

Mà Tiểu Bảo Bối thì sao?

Sau khi nghe Thắm Niệm Cẩm nói như vậy, đầu óc của cô có chút rối loạn.

Bệnh suyễn?

Kiều Trác Phàm bị bệnh suyễn khi nào?

Nếu như bị bệnh suyễn, vì sao anh còn đồng ý cho cô nuôi con mèo con kia? Phải biết là trước kia Quý Xuyên cũng bị bệnh suyễn, cũng không phải là mức độ quá nghiêm trọng. Nhưng mà mỗi lần Quý Xuyên nhìn thấy con chó hoặc là con mèo, thì sẽ không tự giác nhăn mày lại. Chứ đừng nói chỉ là gần gũi với loại động vật có lông này.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm bị bệnh suyễn, vì sao còn . . .

Có phải là anh vì con mèo con kia nên mới phát bệnh hay không?

Trên lầu vang lên tiếng bước chân đi xuống lầu của Thắm Niệm Cẩm, Tiểu Bảo Bối cũng không dám nán lại lâu hơn, vội vàng trở về phòng ngủ của mình, tìm cái áo khoác mặc lên, sau đó vội vàng chạy theo Thắm Niệm Cẩm.

Cô muốn thể hiện là mình rất tỉnh táo, nhưng mà nước mắt vẫn lặng lẽ chảy ra.

“Bảo Bối, không có chuyện gì! Kiều đã bị bệnh này từ nhỏ, đó là bệnh di truyền! Mới trước đây cũng bị rất nghiêm trọng, chỉ là khi trưởng thành sau khi trị liệu một phen, đã tiến triển tốt hơn. Bây giờ, đã nhiều năm rồi không có phát bệnh! Không biết tại sao bây giờ lại tái phát, có thể là nó bị cảm! Con đừng quá lo lắng . . .”

Thắm Niệm Cẩm tự mình lái xe ở trên đường, nhìn qua kính chiếu hậu thấy Tiểu Bảo Bối đang lặng lẽ khóc, bà mở miệng an ủi.

Theo ý của bà Tiểu Bảo Bối chưa từng gặp chuyện lớn như vậy bao giờ, nhất định sẽ cảm thấy sợ hãi.

“Bảo Bối, thực sự không có chuyện gì đâu! Bây giờ khoa học phát triển như vậy, di tin tưởng Kiều Tri nhất định sẽ dốc hết sức khiến cho Kiều khôi phục lại.”

Mặc kệ Thắm Niệm Cẩm an ủi như thế nào đi nữa, nước mắt của Tiểu Bảo Bối cũng không thể nào ngừng rơi được.

Thực ra thì Tiểu Bảo Bối ngoài lo lắng cho Kiều Trác Phàm ra, cô còn cảm thấy áy náy với anh . . .

Cô không ngốc.

Chỉ một lúc ngắn ngủi vừa rồi, cô cũng đã hiểu nguyên nhân vì sao Kiều Trác Phàm bị bệnh suyễn còn có thể đồng ý để cho nhận nuôi con mèo nhỏ kia.

Nếu không phải bởi vì anh cưng chiều Tiểu Bảo Bối cô, nhường nhịn Tiểu Bảo Bối cô, thì anh nên giống như Quý Xuyên, ngay cả ôm con mèo nhỏ cũng không cho cô tới gần! Nhưng mà vì muốn cho cô vui vẻ, thậm chí Kiều Trác Phàm còn không thêm để ý tới an nguy của chính mình. ..

Mà sở dĩ anh muốn cô nói dối Thắm Niệm Cẩm, không cho Thắm Niệm Cẩm biết sự tồn tại của con mèo, bởi vì anh lo lắng Thắm Niệm Cẩm biết rõ bệnh tình của anh, nên sẽ không đồng ý để cho Tiểu Bảo Bối nuôi con mèo nhỏ kia?

Bây giờ, Tiểu Bảo Bối mới ý thức được, trong khoảng thời gian này cô không nhận ra được Kiều Trác Phàm đã làm bao nhiêu thứ vì cô.

Nhưng mà cô không hồi đáp được gì không nói, lại còn chọc cho Kiều Trác Phàm tức giận hết lần này tới lần khác . . .

Cũng chính bởi vì như vậy, cho nên nước mắt của Tiểu Bảo Bối mới rơi nhiều như vậy.

Đợi tới lúc bọn họ đi tới bệnh viện, thì khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối đã khóc giống như con mèo rồi.

A Vĩ đứng ở bên ngoài phòng cấp cứu, nhìn thấy bọn họ đi tới liền vội vàng chạy lại.

“Bây giờ tình hình sao rồi?”

“Anh Vĩ, Kiều Trác Phàm sao rồi?”. Thẩm Niệm Cẩm và Tiểu Bảo Bối đồng thời lên tiếng.

“Bây giờ Kiều Thiếu đang ở trong phòng cấp cứu! Kiều Trì cũng ở bên trong!” Bởi vì Kiều Trì là bác sĩ riêng của Kiều Trác Phàm, cho nên ông ta biết rõ ràng tình hình của Kiều Trác Phàm nên dùng loại thuốc nào.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 257: Chương 100.3

Thời gian cứ từng phút từng phút trôi qua.

Vào lúc Tiểu Bảo Bối đang ngây người đứng nhìn quanh ở bên ngoài phòng cấp cứu, thì đột nhiên cửa phòng cấp cứu được đẩy ra.

Kiều Trì và một người đàn ông khoác chiếc áo blue trắng đi ra. Lúc này Tiểu Bảo Bối cùng cả đoàn người đều xông lên.

“Kiều Trì, Kiều như thế nào rồi?”

Thẩm Niệm Cẩm vội vàng hỏi. Nếu như tình hình không tốt, bà còn phải gọi điện thoại thông báo cho hai nhà biết.

“Tình hình tạm thời đã ổn định lại. Nhưng mà lần này bệnh suyễn phát tác như vậy, cần phải ở lại để quan sát vài ngày.” Kiều Trì nói.

“Lạ thật, bệnh này đã lâu rồi Kiều không tái phát lại không phải sao? Sao đột nhiên lại . . .” Điện thoại di động của Thẩm Niệm Cẩm đã từng cho rằng, bệnh suyễn của Kiều Trác Phàm đã hoàn toàn chữa khỏi hẳn.

Ai ngờ được, vào lúc mà bọn họ không chú ý phòng bị nào thì lại tái phát lại.

“Nguyên nhân tái phát của căn bệnh này có rất nhiều yếu tố! Những yếu tố này tạm thời phải loại trừ từng cái một mới được.” Kiều Trác Phàm là huyết mạch của hai gia tộc lớn, tình hình sức khỏe của đứa nhỏ này từ khi còn nhỏ đã khiến cho mọi người phải quan tâm.

Một khi anh có gì sơ xuất, thì những người thân thích kia cũng sẽ tùy thời mà hành động.

Cho nên tin tức anh bị ngã bệnh tuyệt đối không thể để lộ ra bên ngoài, hơn nữa còn phải cố gắng tìm ra nguyên nhân mới được! Nếu như trong lúc vô tình tiếp xúc thì không sao, điều Kiều Trì lo lắng là có người cố ý.

Nếu như về trước thì không có vấn đề gì. Nhưng nếu là về sau, cho dù Kiều Trác Phàm không so đo, thì những người sau lưng nhà họ Kiều khẳng định cũng sẽ không dễ dàng buông tha!

“Kiều Trác Phàm đâu?” Điện thoại di động của Những từ ngữ chuyên môn trong y học, Tiểu Bảo Bối cảm thấy rất xa lạ, cô nghe không hiểu.

Bây giờ cô mong muốn nhìn thấy Kiều Trác Phàm hơn bất cứ lúc nào.

“Kiều sẽ nhanh chóng được đưa vào phòng bệnh! Các người muốn vào thăm thì trước tiên phải đi thay quần áo đi đã!” Kiều Trì thân là bác sĩ riêng của Kiều Trác Phàm, bình thường thì không sao, nhưng mà nếu xảy ra vấn đề gì liên quan tới sức khỏe của Kiều Trác Phàm, thì người mà nhà họ Kiều xử lý đầu tiên chính là ông ta. Cho nên vào lúc này Kiều Trì không thể làm qua loa được.

“A Vĩ đưa bọn họ đi thay quần áo!” Trong khoảng thời gian Kiều Trác Phàm hôn mê, Kiều Trì biến thành người tâm phúc của anh.

Dưới mệnh lệnh của Kiều Trì, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể đi theo A Vĩ thay quần áo.

Trong quá trình này, Tiểu Bảo Bối nhìn thấy Kiều Trác Phàm bị đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, lúc này anh vẫn nhắm chặt hai mắt, sắc mặt cho chút tái nhợt. . .

Bình thường anh khỏe mạnh như trâu, giờ phút này nhìn anh yếu đuối mỏng manh như tờ giấy vậy, chỉ cần gió thổi là bay mất không còn tăm hơi.

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối dừng bước. Lúc này cô hận không thể ở bên cạnh Kiều Trác Phàm mỗi phút mỗi giây.

Nhưng ngay vào lúc Tiểu Bảo Bối định đi về phía Kiều Trác Phàm, thì Thẩm Niệm Cẩm kéo tay của cô, nói với cô: “Thay quần áo xong rồi hãy đi lại chỗ Kiều! Nếu không, những vi khuẩn, bụi bặm ở trên người của chúng ta, có thể sẽ khiến cho bệnh của thằng bé tái phát!”

Lời nhắc nhở này của Thẩm Niệm Cẩm, khiến cho Tiểu Bảo Bối nghĩ lại có khả năng trên người mình có dính lông mèo, cũng chính lông của con mèo mà cô nhặt được kia!

Lúc này sao cô có thể lại gần Kiều Trác Phàm được?

Cho nên vào lúc thay quần áo trừ độc, Tiểu Bảo Bối làm cực kỳ cẩn thận. Thậm chí ngay cả đôi tay của mình, cô cũng dùng nước sát trùng để rửa đi rửa lại mấy lần.

Đợi tới lúc cô đã rửa thật sạch rồi, Tiểu Bảo Bối mới mặc bộ quần áo mà A Vi đã chuẩn bị cho bọn họ, sau đó đi tới phòng bệnh của Kiều Trác Phàm.

Kiều Trác Phàm vẫn còn đang ngủ mê, theo lời của Kiều Trì, đây là do trước đó anh đã ho khan quá lâu, nên đã bị mất sức quá nhiều.

“Mọi người về trước đi. Ở chỗ này có tôi và A Vi chăm sóc rồi, không có vấn đề gì đâu!” Kiều Trì xác định tình hình của Kiều Trác Phàm đã ổn định, nên thúc giục hai người bọn họ về nhà nghỉ ngơi trước.

Dưới lời khuyên bảo của Kiều Trì, Thẩm Niệm Cẩm đi ra khỏi phòng bệnh. Chỉ còn lại Tiểu Bảo Bối, lúc Kiều Trì định nói cái gì đó, đột nhiên cô lại cầm lấy tay của Kiều Trác Phàm.

“Tôi không muốn đi, tôi muốn ở bên cạnh anh ấy!”

“Kiều sẽ không sao, sẽ không có vấn đề gì đâu!” Kiều Trì nhìn cô gái tính tình đôi chút trẻ con này, trong lòng cũng mềm mại hơn.

“Tôi biết là không có chuyện gì! Nhưng mà tôi vẫn muốn ở bên cạnh anh ấy, tôi đảm bảo nhất định sẽ không làm ảnh hưởng tới Kiều Trác Phàm!”

Cô vẫn nắm chặt tay của Kiều Trác Phàm không chịu buông ra.

Cô giải thích với Kiều Trì, ánh mắt dè dặt cẩn thận.

Cuối cùng, Kiều Trì không khuyên được, chỉ có thể để tùy cô.

Cuối cùng, Thẩm Niệm Cẩm bị A Vi đưa trở về. Tiểu Bảo Bối xin xỏ được ở lại, đứng ở bên cạnh Kiều Trác Phàm. Còn Kiều Trì, ông ta yên lặng ở bên ngoài phòng xếp trong phòng bệnh của Kiều Trác Phàm.

Ông ta dặn dò Tiểu Bảo Bối, nếu như Kiều Trác Phàm có động tĩnh gì, thì lập tức gọi ông ta.

Mà sau khi Tiểu Bảo Bối lên tiếng đồng ý xong, thì lặng lẽ cầm lấy tay của Kiều Trác Phàm, đặt tay của anh lên trên mặt của mình.

“Kiều Trác Phàm, vì sao anh không nói cho em biết là anh bị bệnh suyễn?” Vào lúc biết anh bị bệnh suyễn, nhưng vẫn đồng ý cho cô nuôi con mèo nhỏ ở trong phòng ngủ, đoán chừng là anh không biết trong lòng của cô khó chịu như thế nào.

“Kiều Trác Phàm, anh mau tỉnh lại có được không? Em đảm bảo sau này sẽ không khiến cho anh tức giận . . .” Chỉ cần Kiều Trác Phàm tỉnh lại, cô cảm thấy mặc kệ sau này Kiều Trác Phàm có làm gì với cô đi nữa, cô cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời anh.

“Kiều Trác Phàm, đột nhiên em có cảm giác, hình như trước đó em đã gặp anh ở đâu rồi.”

Nhất là lúc nghe nói Kiều Trác Phàm bị bệnh suyễn, loại cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt.

Trong đầu của cô thỉnh thoảng lại hiện lên mấy hình ảnh thoáng qua.

Nhưng mà vào lúc cô chưa kịp nắm bắt thì đột nhiên những thứ đó lại biến mất.

“Kiều Trác Phàm . . .”

Đặt ngón tay trở của anh lại gần cánh mũi của mình, cô ngửi thấy được mùi thơm quen thuộc ở trên người của anh, mí mắt của cô bắt đầu nặng dần . . .

Sau đó trong lúc vô tình cô đã ngủ thiếp đi.

- - Đường phân cách - -

Đợi tới khi Tiểu Bảo Bối tỉnh lại một lần nữa, bên trong phòng bệnh này đã vang lên tiếng đối thoại.

“Kiều, mấy ngày nay nghỉ ngơi ở đây đi. Cậu xảy ra chuyện cho tới bây giờ tôi vẫn chưa nói với ông cụ nhà cậu đâu . . .”

“Chuyện này không cần phải nói với ông ấy!”

“Chuyện này đương nhiên phải nói, không phải cậu không biết ông cụ nhà cậu . . .”

“Tôi nói không cần thì không cần!”

“Được, tôi không nói là được chứ gì! Bây giờ cảm xúc của cậu không được quá kích động!”

Lúc Tiểu Bảo Bối mở đôi mắt ra thì mới phát hiện Kiều Trác Phàm đã ngồi dậy ở trên giường bệnh.

Mặc bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, màu sắc cũng rất khó coi.

Nhưng mà điều không chịu nổi là anh mặc bộ quần áo này cũng rất đẹp mắt. Vốn là bộ quần áo không dễ nhìn chút nào, nhưng mà khi mặc ở trên người của anh thì lại khác hẳn.

Mà Kiều Trì đang nói gì đó ở bên cạnh, lúc phát hiện ra Tiểu Bảo Bối đã tỉnh lại, ông ta lập tức ngậm miệng lại.

Kiều Trác Phàm chú ý tới ánh mắt của ông ta, cũng phát hiện ra Tiểu Bảo Bối đã tỉnh lại.

Kiều Trì cũng là người hiểu chuyện, phát hiện ra bầu không khí giữa hai người này có điều gì đó không bình thường, vội vàng nói: “Nghỉ ngơi thật tốt đi, tôi đi ra ngoài trước!” Nói xong, Kiều Trì nhanh chóng đi ra khỏi phòng bệnh, chỉ để lại hai người nhìn nhau.

“Tiểu Bảo Bối, muốn ngủ thì đi về nhà. Đừng ở chỗ này làm mất mặt!”

Kiều Trác Phàm nhìn thấy cô vừa mới đứng lên, thất thần nhìn bộ dạng có chút mờ mịt của cô. Nhưng mà anh lại nhanh chóng khôi phục lại bộ dạng lạnh nhạt như bình thường.

“Em không về nhà. Em muốn ở lại . . .”

Nói xong lời này, đột nhiên Tiểu Bảo Bối chủ động đưa tay ra, phủ lên bàn tay không ghim kim tiêm, đang đặt ở bên ngoài chăn của anh . . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Kiều Trác Phàm, Cục Cứng Sai Rồi! (1)

Bàn tay của Kiều Trác Phàm to hơn bàn tay của cô rất nhiều, sau khi Tiểu Bảo Bối phủ lên bàn tay của anh, cô mới phát hiện ra bàn tay nhỏ bé của cô không thể nào bao phủ hết được bàn tay này.

Sở dĩ đến bây giờ cô mới phát hiện ra điều này là bởi vì thật ra từ trước tới giờ đều là Kiều Trác Phàm chủ động nắm tay của cô.

Mà cô luôn ở trong trạng thái bị động một thời gian dài, cho nên trong đầu cũng ít có suy nghĩ tìm tòi nghiên cứu.

Mà bây giờ, khi cô chủ động nắm lấy bàn tay của anh, thì Tiểu Bảo Bối mới phát hiện ra điều này. Ngón tay của Kiều Trác Phàm cũng rất đẹp, mỗi một ngón đều thon dài, móng tay cũng được cắt tỉa rất gọn gàng, nhìn qua rất đẹp!

Cầm lấy ngón trỏ của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối ngây người ra một lúc lâu. Không trách được lại có hội nhóm yêu thích tay, yêu thích chân!

Chỉ nhìn Kiều Trác Phàm có một đôi bàn tay còn đẹp hơn cả phụ nữ kia, thì phải nói rằng hiếm có người phụ nữ nào có thể kháng cự được ma lực của đôi bàn tay này.

Chẳng qua là bàn tay của Kiều Trác Phàm nhìn qua không được tròn trịa bằng phẳng như vẻ bên ngoài.

Lúc Tiểu Bảo Bối nắm lấy tay của anh, cô có thể cảm nhận được rõ ràng trên bàn tay của anh có những vết chai. điểm dần nên quýn đon.

Mà những vết chai này không phải là thứ mà một người làm việc trong văn phòng như anh nên có.

Cũng chính vì phát hiện ra điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút tò mò, trước khi Kiều Trác Phàm gây dựng nên tập đoàn Đế Phàm thì anh đã làm gì?

Bọn họ đều nói tập đoàn Đế Phàm mới thành lập được không tới một năm.

Vậy trước một năm nay, có phải là Kiều Trác Phàm đã làm việc ở trong công ty của gia tộc hay không.

Cũng chính vì hiểu kỳ chuyện này khiến cho Tiểu Bảo Bối ý thức được bản thân mình hiểu về Kiều Trác Phàm quá ít.

Có lẽ cô nên tìm một thời gian nào đó, để tìm hiểu rõ ràng xem trước đây chồng của cô đã làm những công việc gì.

Nhưng mà ngay lúc Tiểu Bảo Bối định hỏi cái gì đó, thì người đàn ông vẫn đang dựa vào đầu giường kia đột nhiên lại rút tay về.

Thực ra thì vào lúc Tiểu Bảo Bối cầm lấy tay của anh, thì anh vẫn luôn chờ đợi xem Tiểu Bảo Bối muốn nói gì. dĩ nhiên dần nên quýndon.

Mặc dù nói là tới bây giờ anh vẫn có chút tức giận đối với Tiểu Bảo Bối, nhưng mà chỉ cần cô nói chút gì đó, thì Kiều Trác Phàm cảm thấy mình sẽ thỏa hiệp vô điều kiện.

Không vì điều gì cả, đơn giản chỉ vì cô là Tiểu Bảo Bối mà thôi..

Nhưng bất đắc dĩ là, tính nhẫn nại của Kiều Trác Phàm, sau khi chờ đợi một lúc lâu đã bị tiêu hao hết.

Chờ một lúc lâu, Tiểu Bảo Bối vẫn ngẩng người ra nhìn chăm chăm ngón tay của anh, bộ dạng giống như là muốn ăn luôn ngón trỏ của anh vậy.

Cuối cùng, Kiều Trác Phàm không thể không thu lại ngón tay của mình.

Mà đối mặt với bàn tay trống không kia, Tiểu Bảo Bối giống như có chút khó có thể thích ứng được vậy. Một lúc lâu sau cô mới khôi phục tinh thần lại từ trong chuyện này, nhìn thẳng vào Kiều Trác Phàm.

“Kiều Trác Phàm...” Ánh mắt của cô lại rơi vào bàn tay mà anh rút về kia, cẩn thận quan sát gò má Kiều Trác Phàm, phát hiện ra lúc này anh đang nhìn chăm chăm ra bên ngoài cửa sổ, cũng không thèm nhìn cô, sau đó bàn tay của cô lại không yên phận đưa về phía bàn tay của anh.

Lúc này đây, Tiểu Bảo Bối lại cầm lấy ngón tay cái của anh, muốn nhân lúc anh không chú ý cầm tay anh lại phía mình.

Thực ra Tiểu Bảo Bối cũng không biết tại sao hôm nay mình lại có nhiều hành động khác thường như vậy.

Nhưng mà mỗi lần cầm bàn tay của Kiều Trác Phàm, cảm nhận được nhiệt độ trên người của anh, Tiểu Bảo Bối lại cảm thấy ấm áp và yên tâm một cách lạ thường.

Có lẽ cảm giác này khiến cho cô lưu luyến, cho nên ngày hôm nay cô mới có thể làm ra nhiều chuyện lạ thường như vậy.

Lúc Tiểu Bảo Bối khó khăn lắm mới kéo bàn tay kia về tới ‘ổ sồi’ của mình, thì Kiều Trác Phàm giống như đang chống đối với cô vậy, một lần nữa anh lại rút tay về. Bởi vì như vậy nên bên cạnh của cô lại trống không.

Lần này Tiểu Bảo Bối đã hiểu ra, Kiều Trác Phàm không muốn để ý đến cô.

“Kiều Trác Phàm, anh đừng có dễ giận như vậy có được không?” Cô lại ngẩng đầu lên nhìn Kiều Trác Phàm một cái. Nhưng mà từ đầu tới cuối, ánh mắt của Kiều Trác Phàm vẫn luôn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhìn cũng không nhìn cô lấy một cái.

Dường như bắt đầu từ ngày hôm nay anh không thèm quan tâm tới phản ứng của cô.

Phát hiện ra điều này, khiến cho Tiểu Bảo Bối bình thường vẫn được Kiều Trác Phàm chiều hư cảm thấy có chút đau lòng.

Nhưng mà cô không cam lòng.

Cô không muốn mất đi Kiều Trác Phàm, cũng không thích bộ dạng anh không để ý đến cô.

Lúc này, nhìn gương mặt của Kiều Trác Phàm ở bên cạnh, Tiểu Bảo Bối không ngờ được là bây giờ cô giống là một phi tử trong hậu cung thời cổ đại đang tranh thủ tình cảm của hoàng đế. Vì muốn hấp dẫn sự chú ý của hoàng đế mà phải hao tâm tốn trí.

Nhìn thấy bộ dạng nhìn xa xăm của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối dứt khoát trực tiếp đi lại ôm lấy cánh tay của Kiều Trác Phàm, vùi đầu vào cánh tay của Kiều Trác Phàm cọ cọ.

Nếu như lúc trước cô chịu làm như vậy, thì Kiều Trác Phàm tuyệt đối sẽ cảm thấy vui mừng. Đương nhiên anh cũng sẽ không khinh địch mà dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy. Chỉ cần cô thoáng có chút chủ động, Kiều Trác Phàm sẽ chụp cho cô cái danh hiệu là quyến rũ anh, sau đó lại hao tâm tốn tư lừa cô lên giường!

Chính bởi vì như vậy nên ở biệt thự nhà họ Kiều mới ít khi nhìn thấy Tiểu Bảo Bối chủ động. Nhưng mà hôm nay Tiểu Bảo Bối bất chấp tất cả.

Chỉ cần Kiều Trác Phàm có thể hết giận, cho dù muốn cô làm chuyện gì cô cũng sẽ đồng ý vô điều kiện

“Tránh ra, đi về nhà đi! Ở chỗ này làm cái gì, vương tay vương chân lại chướng mắt!” Nhìn cái đầu nhỏ dựa vào cánh tay của mình, nói thật thì Kiều Trác Phàm đã bắt đầu mềm lòng.

Nhưng mà chính bởi vì ý thức được bản thân mềm lòng, cho nên Kiều Trác Phàm mới vừa giận vừa hờn.

Vì cái gì mà khi đối mặt với Tiểu Bảo Bối, anh lại không thể dùng một phần ngàn sự nghiêm khắc của mình khi đối xử với người khác để đối xử với cô?

Chỉ cần anh có thể dùng thái độ đó, dù chỉ là một chút xú cũng được, thì Tiểu Bảo Bối nhu nhược kia làm sao có thể bắt nạt anh như vậy được.

Bây giờ, anh đang cố gắng dùng những câu từ nghiêm khắc để đối xử với Tiểu Bảo Bối, hy vọng sẽ vẫn hồi lại được chút mặt mũi.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm đâu có biết rằng, bây giờ cô nhóc này đâu có sợ anh. Cho dù anh nói những lời lạnh nhạt, thì cái đầu nhỏ kia của cô cũng không rời đi chút nào

“Tiểu Bảo Bối, anh đang nói chuyện với em đó, em có nghe thấy không?”

Trong phòng bệnh, bởi vì Kiều Trác Phàm thấy Tiểu Bảo Bối nói mãi mà không có chút nhúc nhích nào nên không tự chủ được mà nâng cao giọng. Chính bởi vì như vậy nên nhiệt độ trong căn phòng này có cảm giác như đột nhiên giảm xuống rất nhiều.

- - Đường phân cách - -

Bên ngoài phòng bệnh là một phòng khách nho nhỏ. Ở chỗ đó, có ghế sofa, ti vi, trái cây và một quầy bar với đầy đủ mọi thứ.

Có thể nói căn phòng bệnh này chính là một căn phòng xếp mô hình nhỏ.

Lúc này Kiều Trì đang ngồi ở trên ghế sofa kia.

Thân là bác sĩ riêng của Kiều Trác Phàm, ông ta cần thiết phải ở bên cạnh lúc Kiều Trác Phàm phát bệnh để kịp chăm sóc. Nhưng mà ông ta cũng hiểu được bây giờ Kiều thiếu cũng cần có thời gian riêng tư.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối tỉnh lại, vẻ mặt của Kiều Trác Phàm không được tốt lắm, Kiều Trì rất biết điều mà lui ra ngoài.

Phải biết là tính tình của Kiều Trác Phàm có đôi khi cả ông cụ nhà bọn họ cũng không quản được.

Kiều thiếu như vậy, còn kiên cường hơn nhiều so với những công tử ca nổi tiếng ăn chơi kia.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 259: Kiều Trác Phàm, Cục Cưng Sai Rồi! (2)

Nếu như không phải vì Tiểu Bảo Bối, bây giờ anh không cần phải hạ mình sống ở trong một thành phố nhỏ nhỏ này.

Cho nên trong chuyện này Kiều Trì cảm thấy ông ta vẫn không nên chọc vào Kiều Trác Phàm thì tốt hơn. Nếu không đợi một lát nữa, anh không nỡ phát tiết ở trên người của Tiểu Bảo Bối, không biết là có trút giận lên những người khác hay không. Mà mấy ngày này Kiều Trì không thể rời đi khỏi Kiều Trác Phàm được, cho nên không hy vọng mình sẽ là người xui xẻo kia.

Nhưng mà lúc nghe thấy trong phòng truyền tới tiếng hừ lạnh của Kiều Trác Phàm, sau đó lại không có động tĩnh gì.

Lần này Kiều Trì có chút buồn bực.

Sẽ không phải là đôi vợ chồng này đang thân mật với nhau đấy chứ?

Mặc dù nói người ta là vợ chồng, nếu như muốn làm ở chỗ này cũng không phải là không được! Đienn damn leie quyýdon.

Nhưng vấn đề là tình hình sức khỏe của Kiều Trác Phàm lúc này không thích hợp để làm vận động kịch liệt. Nếu như một lát nữa lại phát bệnh lần nữa thì rất phiền phức.

Đang lúc Kiều Trì do dự có nên chạy lại nghe lén hay không, thì cửa của căn phòng xếp này được mở ra.

Trên tay của Thẩm Niệm Cẩm xách hai cái túi đồ to, cùng với một cái bình giữ nhiệt.

So với những cô gái luôn cố gắng trang điểm cho thật xinh đẹp, thì Thẩm Niệm Cẩm có thể coi là ăn mặc rất bình thường.

Một chiếc áo gió màu hồng rộng thùng thình, phối hợp với một chiếc quần chân bó màu xanh đậm.

Không muốn cũng phải thừa nhận, Thẩm Niệm Cẩm ăn mặc như vậy nhìn lại có vẻ trẻ hơn mấy tuổi. Nhưng mà bởi vì tối hôm qua thức đêm, cho nên trạng thái tinh thần của bà không được tốt lắm.

Nhìn thấy Kiều Tri, bà cũng thì khẽ gật đầu, sau đó định đi vào bên trong phòng bệnh. Dienn damn leie quyýdon.

Nhưng vào lúc này, Kiều Tri đã chạy lại ngăn cản trước mặt của Thẩm Niệm Cẩm.

“Kiều Tri, anh đừng lo lắng. Tôi chỉ mang một chút quần áo để cho Kiều tắm rửa, hơn nữa còn làm một chút điểm tâm cho hai người bọn họ!”

Thẩm Niệm Cẩm cho rằng Kiều Tri sợ bà mang thứ gì đó không tốt cho Kiều Trác Phàm, muốn kiểm tra thức ăn bà đưa tới.

Nào ngờ, Kiều Tri lại kéo bà qua một bên.

“Những thứ này vẫn nên để một lát nữa hãy đưa vào, vợ chồng son người ta đang làm âm ỉ ở bên trong!” Kiều Tri nói xong, còn tiếp nhận mấy cái túi lớn và bình giữ nhiệt ở trên tay của Thẩm Niệm Cẩm.

“Làm âm ỉ? Lại cãi nhau?” Thẩm Niệm Cẩm không khỏi nhớ tới chuyện hôm qua Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối gây gổ với nhau, nên mới dẫn tới chuyện Kiều Trác Phàm đi tới ngủ ở tập đoàn Đế Phàm.

“Không được, tôi phải đi khuyên mới được! Thăng nhóc Kiều này, vất vả lắm mới túm được Tiểu Bảo Bối tới tay, nếu như lỡ xảy ra chuyện gì không hay, âm ỉ tới mức không thể thu dọn được, đến lúc đó nó chỉ có nước hối hận thôi!”

Chính bởi vì nhìn thấu được sự si tình và để ý của Kiều Trác Phàm đối với Tiểu Bảo Bối, cho nên Thẩm Niệm Cẩm mới có thể lo lắng như vậy.

“Cô đừng có vào gây rối! Với tính cách của Kiều, cô cảm thấy bây giờ cô đi vào có thể khiến cho thăng bé nghe lời của cô hay sao?” Kiều Tri kéo Thẩm Niệm Cẩm lại, một câu nói này quả thực khiến cho Thẩm Niệm Cẩm không thể nói được gì.

Quả thực, theo những gì mà bọn họ hiểu về Kiều Trác Phàm, nếu như mà mà bọn họ có thể dễ dàng thuyết phục được, thì trước kia cũng sẽ không lang thang nhiều năm vì Tiểu Bảo Bối như vậy.

“Được rồi, cô cứ yên tâm ngồi ở đây đi. Chút chuyện này, vẫn nên chờ vợ chồng son bọn họ tự xử lý đi! Chúng ta là những người ngoài cuộc, cùng lắm thì chỉ có thể nhìn chứ không thể xen vào!” Kiều Tri nói xong, đã trực tiếp mở bình giữ nhiệt mà Thẩm Niệm Cẩm đưa tới: “Để tôi nhìn xem bữa sáng hôm nay là cái gì nào!”

“Này, tôi mang đến cho Kiều và Tiểu Bảo Bối, anh làm cái gì vậy?”

“Tôi ném thử xem Kiều Trác Phàm có thể ăn được hay không!” Kiều Tri nghe được lời này, ngược lại nói một câu khiến cho Thẩm Niệm Cẩm không thể nói gì được nữa.

Quả thực là thân thể của Kiều Trác Phàm chỉ có Kiều Tri là hiểu rõ nhất!

Bởi vì như vậy cho nên dù Thẩm Niệm Cẩm có phản cảm Kiều Tri tự chủ trương đi chẳng nữa, cũng chỉ có thể đưa cho ông ta cái muỗng: “Vậy ném một chút. Đợi chút nữa, tôi sẽ đưa vào cho hai người bọn họ!”

“Ừ!” Kiều Tri nhận lấy cái muỗng, liên tục gật đầu.

Nhưng mà kết quả mà ông ta đưa ra chính là, một muỗng rồi lại tiếp một muỗng. Nói cái gì mà cái miệng quá nhỏ, một miếng chưa ném được ra mùi vị gì...

- - Đường phân cách - -

Mà hai người ở phòng trong, căn bản cũng không hề biết rằng đồ ăn sáng của mình đã bị vị bác sĩ vô lương nào đó uống từng ngụm từng ngụm hết rồi.

Lúc này Tiểu Bảo Bối còn đang cọ cọ trên cánh tay của Kiều Trác Phàm.

Mà Kiều Trác Phàm bị cọ đi cọ lại như vậy, không có cách nào thoát ra được.

“Buông tay!”

“Không buông!” Một người thì ngồi dựa vào đầu giường, còn người còn lại thì nằm sấp.

Cứ quyết đấu như vậy, Kiều Trác Phàm cảm thấy có chút khó chịu. Đột nhiên, cánh tay của anh giờ mạnh lên một cái, Tiểu Bảo Bối vốn đang ôm cánh tay của anh đột nhiên bị khuỷu tay của anh chọc một cái.

Mà lần này, đoán chừng là đã chọc khiến cho Tiểu Bảo Bối bị đau. Lúc này, cô ôm lấy cái trán của mình, cho nên cũng chẳng quan tâm Kiều Trác Phàm ở bên này.

Lần này, Kiều Trác Phàm đã thuận lợi tránh thoát được cái ôm của cô nhóc này. Nhưng mà khi nhìn thấy cái trán của Tiểu Bảo Bối nổi lên cục sưng đỏ kia, thì anh lại không cảm thấy vui vẻ chút nào. Mà ngược lại nhìn hốc mắt đỏ lên vì đau của cô, trong lòng lại đau nhói.

Người phụ nữ này vốn là người mà anh vô cùng cưng chiều, trước kia chỉ cần chân của Tiểu Bảo Bối giẫm phải một viên sỏi ở trong giày, anh đã đau lòng không thôi. Lại càng không cần phải nói, lúc này còn bị khuỷu tay của anh huyếch vào cô.

Lập tức anh hận không thể trực tiếp phé bỏ khuỷu tay của chính mình, để báo thù cho cái trán sưng lên một cục kia của Tiểu Bảo Bối.

“Kiều Trác Phàm, đau!” Tiểu Bảo Bối vừa xoa xoa đầu của mình, vừa có chút ảo não tố khổ với Kiều Trác Phàm giống như thường ngày.

Ánh mắt như vậy, khiến cho Kiều Trác Phàm đột nhiên muốn bỏ đi tất cả sự kiên trì lúc trước, muốn ôm cô vào trong lòng dỗ cô, cưng chiều cô.

Nhưng mà nhớ lại trước đó bọn họ còn có chút giận dỗi, Kiều Trác Phàm liền không nhún nhường được.

Tiếp tục đối mặt với cô như vậy, anh lo lắng mình sẽ không chịu nổi ánh mắt ai oán kia của cô, đến cuối cùng lại thỏa hiệp vô điều kiện, lại đem cô ôm vào lòng dụ dỗ.

Cho nên, Kiều Trác Phàm liên tục nhìn Tiểu Bảo Bối vài lần, đột nhiên anh vén cái chăn mỏng ở trên người lên.

Hành động này của anh khiến cho hành động xoa đầu của mình của Tiểu Bảo Bối đột ngột dừng lại, có chút kinh ngạc nhìn Kiều Trác Phàm.

Thực ra mới vừa rồi Kiều Trác Phàm huyếch vào trán của cô, quả thật là cô có hơi đau một chút. Nhưng mà Tiểu Bảo Bối cũng không tính toán, bản thân mình làm ra hành động khoa trương như vậy, thực ra là muốn hấp dẫn sự chú ý của Kiều Trác Phàm, để xem anh có tha thứ cho mình hay không...

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm đột nhiên vén chăn lên, Tiểu Bảo Bối còn tưởng rằng người đàn ông này hẳn là không còn tức giận nữa.

Nào ngờ, sau khi Kiều Trác Phàm vén chăn lên, sau đó đứng dậy rời giường, đi về phía cửa chính.

Tất cả những điều này, hiển nhiên là có chút ngoài dự tính của Tiểu Bảo Bối.

Anh vẫn không chịu tha thứ cho mình?

Một giây kia, hốc mắt của Tiểu Bảo Bối thực sự đỏ lên!

Bởi vì cô có cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có.

Đã có lần, mấy ngày liền Quý Xuyên hờ hững đối với cô, cô cũng vẫn có thể sống tốt ở trong thế giới của mình.

Nhưng mà bây giờ, Kiều Trác Phàm hờ hững với cô một ngày, cô liền cảm giác như cả thế giới vứt bỏ mình.

Cô cũng không biết đây rốt cuộc là vì sao.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy, Kiều Trác Phàm đang từng bước rời bỏ cô khiến cho lòng cô không thể nào bình tĩnh được.

Nhất là cảm giác sợ hãi kia, càng khiến cho cô rối loạn không biết làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 260: Chương 101.3

Giây phút Kiều Trác Phàm định kéo cánh cửa kia ra, Tiểu Bảo Bối đột nhiên có một loại xúc động.

Loại xúc động kia khiến cho cô có tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời này, đột nhiên đứng lên từ trên ghế nhỏ, sau đó chạy về phía Kiều Trác Phàm.

Kiều Trác Phàm chỉ cảm thấy trong lòng rối loạn, cần phải rời khỏi căn phòng này để hít thở bầu không khí trong lành mát mẻ, nếu không anh thực sự bị Tiểu Bảo Bối làm cho rối loạn hết cả lên.

Nhưng mà ngay lúc tay của anh đặt lên cái tay nắm cửa, Kiều Trác Phàm cảm thấy sau lưng có một lực rất mạnh tác động vào.

Lực tác động này khiến cho cả người của Kiều Trác Phàm nghiêng về phía trước một đoạn, cuối cùng nửa người của anh đều đụng vào ván cửa.

Cú va chạm này, Kiều Trác Phàm cảm thấy sống mũi cao thẳng của mình sắp gãy lìa ra, đau tới mức anh nhúm mày lại. Rồi sau đó, anh đang định truy cứu nguồn cơn của lực đạo tác động vào mình, thì lại phát hiện ra ngang hông của mình có một đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo...

Đó là đôi bàn tay của Tiểu Bảo Bối.

Bởi vì vô số đêm khi Tiểu Bảo Bối chìm vào giấc ngủ, anh đã ngáy người ra ngấm khuôn mặt đang ngủ của cô, sau đó còn cầm lấy tay của cô hôn trộm vô số lần, dùng hành động này để thể hiện tình yêu từ rất lâu tới giờ.

Cũng chính bởi vì bàn tay này đã được Kiều Trác Phàm hôn vô số lần, cho nên chỉ cần nhìn một cái là anh có thể nhận ra được.

Nhìn đôi tay trắng nõn đang ôm lấy eo của mình, cổ họng của Kiều Trác Phàm không tự chủ mà nhúc nhích một cái.

Nói thật ra, anh đã lớn như vậy rồi nhưng lại bị một cô gái nhỏ như vậy làm cho không khống chế được, quả thực là chuyện hiếm thấy, cho nên anh cũng cảm thấy có chút mất mặt.

Anh khăng khăng muốn gạt bỏ cánh tay đang ôm ở eo của Tiểu Bảo Bối ra, đỡ phải để cho cánh tay này ảnh hưởng tới suy nghĩ của mình.

Nhưng mà ngay lúc anh tay kéo cánh tay đang đặt ở eo của mình ra, thì lại nghe thấy giọng nói của Tiểu Bảo Bối vang lên ở phía sau: “Kiều Trác Phàm, cục cưng biết sai rồi...”

Giọng nói kia cũng không phải rất lớn, lại còn có chút khàn khàn. Lúc này Kiều Trác Phàm cũng có chút không nhận ra đó là giọng nói của ai.

Nhưng mà nghe thấy giọng nói gần như là nỉ non của cô, giọng nói kia giống như là có ma lực, đi thẳng vào trái tim của Kiều Trác Phàm. Khiến cho sự kiên trì của anh, tất cả đều tan rã hết.

“Cục cưng thực sự biết sai rồi, anh tha thứ cho cục cưng được không?” Lúc này, Kiều Trác Phàm đang nhìn bằng ánh mắt khiếp sợ, nhưng mà Tiểu Bảo Bối không nhìn thấy. Cho nên lúc này cô vẫn còn đang vùi đầu mình ở trên lưng của Kiều Trác Phàm, Thậm chí còn lặng lẽ lau nước mắt của mình vào quần áo bệnh nhân của Kiều Trác Phàm. le quý d0n9.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Anh ngoài nghe thấy giọng nói khàn khàn của Tiểu Bảo Bối ra thì anh còn cảm thấy thân thể dán ở sau lưng của mình cũng khẽ run run.

Bộ dạng đáng thương kia, khiến cho Kiều Trác Phàm không thể khống chế được suy nghĩ trong nội tâm của mình nữa, đột nhiên kéo tay của Tiểu Bảo Bối ra, nhân tiện xoay người lại đối mặt với khuôn mặt khóc lóc đỏ hoe kia của Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối nhìn thấy cánh tay của mình lại bị gạt ra một lần nữa, lúc này xem như đã triệt để mất hết hy vọng.

Vốn đang mong mỏi Kiều Trác Phàm tha thứ cho cô, vốn đang lo sợ nước mắt của mình sẽ khiến cho người đàn ông này cảm thấy phiền chán, lúc này cô không muốn cố gắng gì nữa, trực tiếp ngồi xồm xuống dưới đất, để cho nước mắt tùy ý chảy ra rửa sạch khuôn mặt của mình.

“Chuyện tai nạn xe cộ em cũng không biết như thế nào nữa, ngày đó em hết sức mơ hồ, lúc xe lao tới em như đang suy nghĩ tới điều gì đó. Sau đó em không biết vì sao Quý Xuyên lại kéo em một cái, rồi cả hai người bị đăng lên trên báo!” Gạt nước mắt, Tiểu Bảo Bối vừa khóc vừa uất ức nói.

“Kiều Trác Phàm, không phải là em không muốn giải thích. Mà là em thực sự không biết giải thích từ đâu.”

“Còn nữa Kiều Trác Phàm, cục cưng không tốt, anh bị bệnh suyễn, em lại còn nuôi mèo ở nhà, khiến cho anh phát bệnh!”

“Nhưng mà không phải em có ý... Nếu như em biết rõ là anh bị bệnh suyễn, thì như thế nào em cũng sẽ không nuôi mèo.”

“Kiều Trác Phàm...”

Tiểu Bảo Bối nhớ lại tất cả những chuyện mà mình đã gây ra mấy ngày gần đây rồi nói ra hết.

Nhưng mà cô khóc tới mức đôi mắt mờ mịt, thật sự không hề ý thức được bà vai của mình đã có người ôm lấy, sau đó còn ôm vào trong lòng. Trải qua một ngày, cuối cùng Tiểu Bảo Bối lại một lần nữa trở lại vòm ngực quen thuộc, nước mắt của Tiểu Bảo Bối lại càng chảy ra mãnh liệt hơn.

Mà nhìn thấy cô không ngừng rơi nước mắt, Kiều Trác Phàm cũng không biết làm thế nào để dỗ cho cô nín khóc. le quý d0n9.

Tiểu Bảo Bối là mối tình đầu của anh, cho nên cũng là lần đầu tiên anh yêu đương.

Trước khi tới với cô, căn bản anh không qua lại với người phụ nữ nào. Bởi vì như vậy nên Kiều Trác Phàm không biết phải làm thế nào mới dỗ cô nín khóc được.

Cuối cùng Kiều Trác Phàm chỉ có thể lấy hành động thực tế, dùng chính đôi môi của mình để ngăn cản cái miệng đang lải nhải của Tiểu Bảo Bối...

- - Đường phân cách - -

Mà lúc này, bọn họ không hề biết ở bên ngoài phòng bệnh, Thẩm Niệm Cẩm đang nhìn chăm chăm Kiều Trì ném từng miếng từng miếng đồ ăn sáng của hai vợ chồng son Kiều Trác Phàm, ba lần bốn bận khuyên lơn ông ta đừng ăn nữa.

Nhưng mà Kiều Trì lại nói: “Chỉ ném có hai miếng như vậy, tôi làm sao biết được có thích hợp để cho Kiều thiếu ăn hay không?”

Sau đó, ông ta lại ăn thêm mấy miếng.

Cứ như vậy, Kiều Trì đã ăn vô số lần.

Đến cuối cùng, toàn bộ đồ ở trong bình giữ nhiệt đều hết sạch.

Chờ Thẩm Niệm Cẩm ngó lại xem một lần nữa, thì đồ ăn sáng ở trong bình giữ nhiệt còn đâu nữa?

“Anh...” Thẩm Niệm Cẩm tức giận tới mức nói nên lời. Đôi mắt xinh đẹp kia giống như mang theo ngọn lửa nhìn chằm chằm vào Kiều Trì.

Người còn lại cười ha ha hai tiếng: “Không phải tôi phải ném thử xem có thích hợp với Kiều thiếu hay không sao?”

Nhưng ông ta là bác sĩ riêng của Kiều Trác Phàm, cho nên muốn chịu trách nhiệm đối với cơ thể và dinh dưỡng của Kiều Trác Phàm.

Kiều Trì còn biểu hiện ra vẻ đạo mạo hiên ngang như thể mình không làm chuyện gì trái với lương tâm vậy.

“Vậy anh ném ra được không?” Lúc này Thẩm Niệm Cẩm hận không thể cạy đầu của Kiều Trì ra, để xem rốt cục thì bên trong đó chứa cái gì.

“Cũng đã ném ra được rồi, hương vị cũng khá thanh đạm, thích hợp cho Kiều thiếu dùng!” Chẳng qua là khi ông ta ném ra rồi thì bữa sáng của hai người kia đã chui hết vào bụng của ông ta.

Kiều Trì vỗ vỗ cái bụng của mình, dường như có chút no căng quá.

Mà Thẩm Niệm Cẩm nhìn bộ dạng vênh váo kia của ông ta, đột nhiên rất muốn đánh ông ta một trận.

Tính tình của tiểu thư nhà họ Thẩm tất nhiên là sẽ không giấu ở trong bụng, không chỉ nghĩ như vậy mà Thẩm Niệm Cẩm đã có hành động kế tiếp.

Nhìn chằm chằm vào Kiều Trì, đột nhiên Thẩm Niệm Cẩm còi đôi giày chạy bộ mà hiếm khi mới đi này, đối mặt với Kiều Trì.

“Thẩm Niệm Cẩm, đừng làm vậy!” Vừa nhìn thấy “Hung khí” như vậy, Kiều Trì nuốt một ngụm nước bọt.

“Tôi làm vậy như thế nào! Con mẹ nó anh ăn cái gì thì mau ói ra hết cho tôi!” Đừng tưởng rằng Thẩm Niệm Cẩm bà là người dễ bắt nạt!

Ở nhà họ Thẩm, bà chính là đương gia nói một không nói hai.

Nếu không phải mấy năm này bởi vì chuyện hôn nhân thường xuyên bị mấy ông cụ trong nhà họ Thẩm ép buộc, bà cũng sẽ không lưu lạc tới mức phải đến sống nhờ trong nhà của Kiều Trác Phàm.

“Ói ra cũng không có vấn đề gì, nhưng mà tôi nghĩ là cho dù tôi có ói ra Kiều Trác Phàm ăn mới lạ đó!” Kiều Trì nhìn ánh mắt bất thiện của Thẩm Niệm Cẩm bằng vẻ mặt vô tội, mà lúc này trong phòng bệnh vang lên một tiếng động rất lớn khiến cho cả hai người bọn họ chú ý...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 261: Hồng Nhan Họa Thủy Của Cậu Tới

“Xảy ra chuyện gì?” Thẩm Niệm Cẩm vốn định cầm lấy chiếc giày đánh lên đầu của Kiều Trì, nhưng mà sau khi nghe thấy tiếng động vang lên ở trong phòng bệnh, thì động tác trên tay của bà dừng lại.

Kiều Trì cũng nghe thấy tiếng động này rất rõ ràng.

Lúc này, ánh mắt của ông ta cũng nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt kia: “Sẽ không phải là đang đánh nhau chứ?”

Vừa rồi lúc Thẩm Niệm Cẩm còn chưa tới, ông ta đã nghe thấy ktp hét lên với phụ nữ, một hành động xưa nay chưa từng có!

“Không phải đâu!” Thẩm Niệm Cẩm nghe thấy như thế thì tim cũng đập nhanh mấy nhịp.

Trước mắt người nhà họ Kiều cũng biết là Thẩm Niệm Cẩm ở bên cạnh anh, nếu như hai đứa nhỏ này có vấn đề gì, chẳng phải là...

Nghĩ tới đây, Thẩm Niệm Cẩm vội vàng ném chiếc giày xuống, núp ở sau cánh cửa, dán tai lên trên đó.

“Cô làm như vậy là không có đạo đức!” Kiều Trì lăm bằm ở phía sau.

“Anh thì biết cái gì? Tôi làm vậy không phải vì muốn tốt cho bọn họ hay sao? Nếu như bọn họ thật sự đánh nhau, thì tôi sẽ đi vào để can ngăn!” Thẩm Niệm Cẩm hùng hồn nói.

Mà lời nói này, cũng khiến cho Kiều Trì vốn đang ngậy người ngồi ở trên ghế sofa cũng đi lại, áp tai vào cánh cửa giống như Thẩm Niệm Cẩm.

“Không phải anh nói là không có đạo đức sao?”

Thẩm Niệm Cẩm hung hăng trợn mắt nhìn Kiều Trì cũng đang ghé đầu vào cánh cửa để nghe trộm giống như mình.

“Vi vớ chồng son bọn họ, tôi cũng liều mạng một chút!” Về mặt của Kiều Trì rất quang minh chính đại, so với lúc nói Thẩm Niệm Cẩm là không có đạo đức thì giống như là hai người khác nhau.

Nhưng mà đây là cửa của bệnh viện.

Cho dù thiết kế có tốt như thế nào đi nữa thì tuyệt đối cũng không thể nào tốt được bằng ở nhà họ Kiều.

Vừa rồi đã bị Kiều Trác Phàm mở ra một khe hở nhỏ, hơn nữa làm sao có thể đồng thời chịu đựng được sức nặng của cả hai người kia cùng một lúc được?

Khi hai người kia không chú ý một chút, vừa dựa vào cánh cửa liền trực tiếp ngã nhào vào trong phòng.

“Ôi trời...”

Đợi tới lúc hai người bọn họ đụng ngã cửa, ngã trái ngã phải ở trên mặt đất, không cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn mới phát hiện, thì ra hai người bọn họ đã quá lo lắng rồi.

Nhìn mà xem, hai vợ chồng son nhà người ra đang hôn nhau say đắm biết bao nhiêu?

Đánh nhau ở chỗ nào chứ?

Mà hai người Thẩm Niệm Cẩm tạo ra tiếng động kia, đã kéo thần trí bay xa của Tiểu Bảo Bối quay trở lại.

Kiều Trác Phàm nhiều lần muốn tiếp tục hôn môi, nhưng mà người phụ nữ này lại liên tục không tập trung.

Cuối cùng anh chỉ có thể buông lỏng Tiểu Bảo Bối ra, đổi thành một tay ôm lấy eo của cô.

Sau khi làm xong những chuyện này, Kiều Trác Phàm xoay người lại nhìn về phía hai người vẫn chưa đứng dậy từ dưới đất.

Đầu tiên là Kiều Trì chú ý tới ánh mắt bất thiện của Kiều Trác Phàm, vội vàng ho nhẹ một cái: “Chuyện đó... Tôi còn có chút việc muốn tìm người phụ trách của bệnh viện này, để hỏi một số tình huống!” Nói xong, Kiều Trì vội vàng phui mông đứng dậy đi ra phía bên ngoài.

Mà Thẩm Niệm Cẩm thì từng mắt nhìn bóng lưng rời đi của Kiều Trì, hiển nhiên là rất không hài lòng với bộ dạng phui mông rời đi như vậy của ông ta.

“Chuyện đó... Vừa rồi đi chỉ muốn vào xem hai người có phải đang đánh nhau hay không!” Thẩm Niệm Cẩm cũng vội vàng bò dậy.

Mà Tiểu Bảo Bối bị Kiều Trác Phàm ôm vào trong lòng, nhìn thấy ánh mắt ái muội của Thẩm Niệm Cẩm, khuôn mặt của cô đỏ bừng lên, vội vàng trốn vào trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Ôi mẹ ơi, mắc cỡ chết đi được!

Dường như Kiều Trác Phàm đã sớm dự liệu được là cô sẽ có phản ứng như vậy. Sau khi khẽ vỗ nhẹ lên đầu của cô mấy cái, anh lại nhìn về phía Thẩm Niệm Cẩm một lần nữa.

So với trước đó, thì lúc này ánh mắt của Kiều Trác Phàm so với bão tuyết tháng mười hai chỉ có hơn chứ không hề kém!

Ánh mắt này khiến cho Thẩm Niệm Cẩm cả kinh ở trong lòng.

Sau đó anh khẽ nhếch đôi môi mỏng lên: “VẬY ĐI ĐÃ NHÌN THẤY GÌ!”

“Không có...Không có gì!” Mặc dù nói Thẩm Niệm Cẩm là trường bối của Kiều Trác Phàm, nhưng mà từ nhỏ tới lớn bà đã bị Kiều Trác Phàm ức hiếp mà lớn lên.

Mặc dù bà có lớn hơn anh bao nhiêu tuổi đi nữa, thì thẳng thắn thì này lúc nào cũng có cách khiến cho bà trở nên ngoan ngoãn!

Mà lúc nhìn thấy ánh mắt này của Kiều Trác Phàm, Thẩm Niệm Cẩm khẽ than một tiếng không tốt rồi, nếu như không nhanh chóng rời đi, thì đoán chừng là tên nhóc thú này sẽ chinh bà đến chết!

“Không có gì còn mau đi đi?” Hiển nhiên là Kiều Trác Phàm rất bất mãn với tốc độ của bà, nên bắt đầu thúc giục.

“Được rồi, đi đi ngay đây!” Nói xong lời này, Thẩm Niệm Cẩm lập tức xoay người rời khỏi phòng bệnh, lúc rời khỏi phòng bà còn ‘tâm lý’ đóng cửa lại giúp bọn họ, cũng nói một câu như vậy: “Đi sẽ không quấy rầy hai người nữa, hai người cứ tiếp tục đi!”

Nói xong bà đóng cửa lại rầm một cái.

Giờ phút này, trong phòng bệnh chính là thế giới của hai người bọn họ.

Kiều Trác Phàm ôm đầu vai của Tiểu Bảo Bối ở trong lòng, rất muốn dựa theo lời của Thẩm Niệm Cẩm, tiếp tục chuyện vừa rồi.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại lăm bắm núp ở trong lòng của Tiểu Bảo Bối, hai tay nắm chặt lấy bộ quần áo bệnh nhân của anh, không chịu buông ra.

“Cục cựa, lại hôn một cái nào!” Vừa rồi nụ hôn kia khiến cho Kiều Trác Phàm ý thức được Tiểu Bảo Bối cũng không kháng cự mình, nên bây giờ anh càng muốn xâm nhập tìm kiếm chút gì đó.

“Không muốn, quá mất mặt!” Tiểu Bảo Bối vẫn núp ở trong lòng của anh, không chịu lộ đầu ra. Đối với Tiểu Bảo Bối mà nói, lúc này không có gì hấp dẫn hơn cái ôm ấp của Kiều Trác Phàm.

Suốt cả một ngày rồi Kiều Trác Phàm không hề ôm cô chút nào.

Trước kia mỗi khi Kiều Trác Phàm ôm cô, thường lúc nào cô cũng có chút kháng cự. Mỗi lần bị anh ôm vào trong lòng, lúc nào cô cũng giãy giụa. Cho tới khi cô giãy giụa mệt rồi, biết rõ bản thân không thể nào thoát khỏi Kiều Trác Phàm thì mới dừng lại.

Nhưng nguyên cả ngày hôm nay, Kiều Trác Phàm rất lạnh nhạt với cô. Điều này cũng khiến cho Tiểu Bảo Bối ý thức được, trong khoảng thời gian ba tháng sau khi kết hôn, cái ôm ấp của Kiều Trác Phàm đã khiến cho cô quẩn luyến và ý lại.

Giờ phút này cô chỉ muốn yên lặng để anh ôm vào trong lòng, không muốn suy nghĩ bất cứ điều gì nữa.

“Không sao cả, không còn ai nữa! Lại hôn một cái...” Suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ luôn luôn không giống nhau.

Tiểu Bảo Bối muốn được Kiều Trác Phàm ôm vào trong lòng, nhưng mà Kiều Trác Phàm lại hận không thể một ngụm nuốt cô vào trong bụng.

“Không muốn, em chỉ muốn được ôm như vậy!” Tiểu Bảo Bối bắt đầu sống chết túm lấy bộ quần áo bệnh nhân của Kiều Trác Phàm, không chịu ngẩng đầu lên.

Nhìn Tiểu Bảo Bối vui đùa vào trong lòng mình giống như con đà điểu, Kiều Trác Phàm cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lấy hai tay ôm chặt eo của cô, hoàn toàn ôm trọn cô vào trong lòng, hơn nữa còn đặt cằm của mình lên trên đỉnh đầu của Tiểu Bảo Bối.

Thành thật mà nói, đây chính là lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối yêu cầu anh ôm.

Mặc dù không thể so sánh được với cảm giác hôn nhau, nhưng mà cảm giác này cũng không tệ.

Kết quả là đường cong trên khoe miệng của Kiều Trác Phàm càng lúc càng hiện rõ hơn.

“Cục cựa, sau này bất kể chuyện gì cũng không thể giấu anh, biết không?” Chỉ cần nghĩ tới chuyện cô xảy ra tai nạn xe, mà anh lại không có ở bên cạnh cô, thì trong lòng của anh giống như có lửa đốt vậy.

“Em biết rồi!” Có thể làm hòa được với Kiều Trác Phàm, bây giờ không có chuyện gì khiến cho Tiểu Bảo Bối vui vẻ hơn.

“Bé ngọc...” Mặc dù Tiểu Bảo Bối vẫn không chịu ngẩng đầu lên nhìn anh, nhưng mà Kiều Trác Phàm có thể cảm nhận được tâm trạng của cô lúc này đang rất vui vẻ. Sau đó nếp nhăn ở đuôi mắt của anh khi anh cười cũng hiện lên rất rõ ràng..

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 262: Chương 102.2

Editor: Táo đồ phổ núi

Chỉ là lúc hai người đàn ôm chặt lấy nhau không hề phát hiện được ở cửa chính đang có bốn con mắt nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Nhất là khi nhìn thấy Kiều Trác Phàm không được ‘hôn hít’ gì nhưng lại có vẻ mặt cười thỏa mãn nhìn chăm chăm vào Tiểu Bảo Bối, Kiều Tri chỉ cảm

thấy ê răng!

“Kiều cũng thật là, chỉ có một chút ngon ngọt như vậy đã thỏa mãn rồi?”

Đợi tới lúc bọn họ lặng lẽ đóng kín cửa lại một lần nữa, Kiều Trì lại bắt đầu oán trách.

“Không phải anh đã nói là tình hình của Kiều bây giờ không thích hợp để làm vận động kịch liệt hay sao? Chính bản thân nó hiểu được lúc nào tiến lúc nào lùi, anh còn oán hận cái gì nữa!” Thẩm Niệm Cẩm vừa nghĩ tới chuyện bữa sáng bà chuẩn bị cho hai người kia lại bị một mình Kiều Trì ăn hết thì lại tức giận muốn đánh ông ta một trận. Sau đó, bà cũng rất khó chịu với Kiều Trì.

“Nói thì nói như vậy, nhưng mà tôi cảm thấy Kiều thực sự làm mất thể diện đàn ông chúng tôi!” Kiều Trì vẫn còn lăm bắm.

“Ồ, anh thì làm tăng thể diện nhĩ? Anh tăng thể diện sao không cưới một cô vợ để tôi nhìn một chút?” Bởi vì công ty của Thẩm Niệm Cẩm đã phó thác cho Kiều Trác Phàm, cho nên thường này bà không coi mình là người ngoài đối với Kiều Trác Phàm. Chỉ cần người khác vừa nói Kiều Trác Phàm, bà lại xem như là người trong nhà bị nói xấu vậy. Hơn nữa, bây giờ bà nhìn Kiều Trì rất là ngứa mắt.

“Chuyện này liên quan gì?” Kiều Trì bị Thẩm Niệm Cẩm nói một câu như vậy thì chỉ biết giương mắt lên nhìn Thẩm Niệm Cẩm. Diene ndk dan/le eequh ydo mnn.

Cho dù bên ngoài có cãi nhau đi nữa, cũng không ảnh hưởng gì tới bầu không khí ngọt ngào ở phòng bên trong . . .

- - Đường phân cách - -

“Anh út, anh trở về rồi à!” Một ngày kia ở đại trạch nhà họ Đàm, Đàm Khuynh vừa về đến nhà thì liền xuất hiện một bóng dáng, nhanh chóng chạy tới bên cạnh của anh ta.

Nói thật người bình thường bị một người đột ngột xuất hiện ở trước mặt như vậy, thì sẽ giật mình hoặc sẽ tránh xa ra.

Nhưng mà Khuynh Tiểu Gia chẳng qua là rất quen thuộc chỉ giơ hai cánh tay ra, trực tiếp giữ lại người phụ nữ đang nhào vào lòng mình, khiến cho cô đứng cách anh ta ở một khoảng cách khoảng một mét.

“Sao em lại tới đây?” Nhìn người phụ nữ xuất hiện ở trong nhà, giọng nói của Khuynh Tiểu Gia chỉ đơn giản mang theo chút nghi vấn.

Cũng không phải nói là Anna không thể tới chơi ở đại trạch nhà họ Đàm.

Bởi vì cô nhóc này chính là khách quen của nhà bọn họ. Cứ vài ngày cô sẽ ngủ lại ở đây một hai ngày. Nhất là vào những lúc nghỉ đông hoặc là nghỉ hè, mỗi lần cô tới chính là ở nửa tháng hoặc là một tháng. Hai người nhà họ Lăng cũng chiều Tiểu Công Chủ tới mức ngay cả bà nội muốn gặp cô cũng phải tới nhà họ Đàm của bọn họ.

Mà thói quen này cho tới bây giờ cô vẫn không thay đổi.

Chỉ cần nghỉ làm, thì cô sẽ trực tiếp đi tới nhà họ Đàm của bọn họ. Mà ở đây thậm chí cô còn có một phòng ngủ riêng dành cho khách. Bên trong phòng, Nhị Gia nhà họ Lăng cũng chuẩn bị cho cô một loạt quần áo và mỹ phẩm trang điểm.

Mặc dù nói tần suất Lăng Công Chủ ở nhà bọn họ hơi nhiều, nhưng mà Khuynh Tiểu Gia chưa bao giờ nhìn thấy người phụ nữ này mặc tạp dề ở nhà bọn họ. .

Đúng vậy, bây giờ trên người của Anna đang mặc một chiếc tạp dề màu hồng có những bông hoa li ti, trên đó còn thêu một con mèo nhỏ không có miệng nữa.

Khuynh Tiểu Gia vẫn còn nhớ, đây chính là tạo hình trong phim hoạt hình mà mẹ già nhà anh ta thích nhất. Không ngờ được, Anna cũng có thói quen xấu này!

“Kiều nhập viện rồi, em liền xin nghỉ phép!” Thật ra Anna muốn nói, hiếm có dịp anh và anh Duật đều ở nhà, em đi làm để làm gì?

Còn tập đoàn Đế Phàm kia, chẳng qua chỉ là nơi mà Kiều Trác Phàm che giấu tài sản của người khác ở thành phố này mà thôi.

Đối với anh mà nói, chút tiền lẻ kia chỉ đủ để cho anh mua một chiếc xe thể thao để vui đùa một chút mà thôi. Những thứ khác căn bản không làm được cái gì.

Trên cơ bản Kiều Trác Phàm sẽ không đem tập đoàn Đế Phàm để vào mắt. Nếu đã như vậy thì việc gì Anna cô phải đem công ty này để vào mắt chứ?

Cho dù cô có mất đi công việc này, thì cô vẫn có thể về nhà làm thiên kim tiểu thư trong xí nghiệp nhà mình!

Nếu không nữa thì cô sẽ tới ba công ty của mẹ nuôi ở bên này, tùy tiện tìm một công việc để làm cũng được!

“Kiều nhập viện rồi?” Hiển nhiên là Khuynh Tiểu Gia vẫn còn chưa biết tin tức này.

“Ừ, bệnh tuyến tái phát. Nhưng mà bây giờ không có nguy hiểm gì, lúc này còn đang ở trong bệnh viện ân ái với Tiểu Bảo Bối nữa kia!” Buổi sáng lúc cô gọi điện thoại tới, còn nghe thấy Kiều Trắc Phàm gọi một câu ‘cục cưng’ vô cùng ngọt ngào.

“Vậy thì tốt rồi!” Lúc nói tới đây, Khuynh Tiểu Gia lại nhìn lướt qua cái tạp dề ở trên người của Lăng Công Chủ.

Từ nhỏ tới lớn cô là người mà mười ngón tay không dính nước rửa! Cho dù cô muốn đi vào bếp thì Lăng Nhị Gia nhà bọn họ cũng nhất định không cho cô vào.

Cho nên Khuynh Tiểu Gia chưa từng nhìn thấy bộ dạng ăn mặc như thế này của Anna.

Ngày hôm nay vừa nhìn thấy như vậy, thì còn có một sắc thái khác!

“Em mặc tạp dề của mẹ anh làm cái gì?” die,n; da. nlze.qu; ydo /nn . Khuynh Tiểu Gia vẫn còn nhớ, mẹ của anh ta gọi điện cho anh ta nói là bà về trễ một chút, kêu anh ta về nhà trước thì lấy xương sườn ở trong tủ lạnh ra, buổi tối về bà sẽ nấu canh cho anh và cha con bọn họ ăn.

Nói như vậy thì bây giờ mẹ của anh ta vẫn chưa về nhà mới phải!

Vậy thì Anna ở trong phòng bếp của nhà bọn họ làm cái gì?

“Em và anh Duật đang làm mỳ ý ă! Anh út, anh cũng tới ăn đi! Nhìn bộ dạng của anh Duật có vẻ rất thành thạo!” Trong lòng Anna tràn đầy vui vẻ nói.

Dường như chỉ cần nói về chuyện liên quan tới Duật Tiểu Gia, thì đáy mắt của cô lúc nào cũng toát lên một thần thái đặc biệt.

Chỉ cần nhìn thôi đã khiến cho người ta có chút say mê.

Nhưng mà Khuynh Tiểu Gia vừa nghe thấy Anna nói lời này, đột nhiên anh ta đưa tay lên xoa xoa thái dương của mình, sau đó là bộ dạng rất đau đầu.

“Anh út, trong người anh không thoải mái hả?” Nhìn nét mặt mệt mỏi trên khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của Khuynh Tiểu Gia, Anna ân cần hỏi thăm.

“Ừ, anh hơi đau đầu một chút! Em vào tủ lạnh bỏ xương sườn ở trong tủ ra ngoài giúp anh, nhưng mà đừng nói là anh đã về! Bây giờ anh chỉ muốn tìm một chỗ để nghỉ ngơi thật tốt!” Khuynh Tiểu Gia nói xong, liền chuẩn bị bước ra bên ngoài. die,n; da. nlze.qu; ydo /nn .

Bộ dạng ai oán kia, khiến cho Anna có chút khó hiểu.

Vì sao vừa rồi lúc anh út vào nhà không có gì khác thường, nhưng mà sau khi nghe thấy anh Duật đang ở trong phòng bếp thì sắc mặt lại xấu như vậy?

Nhưng mà Khuynh Tiểu Gia còn chưa kịp đi ra khỏi đại trạch nhà họ Đàm, thì bóng dáng của Duật Tiểu Gia đã xuất hiện ở trong sân.

“Khuynh, còn không mau vào. Anh đã làm xong cơm trưa, em còn dám đi ra ngoài thử xem?” Trên người của Duật Tiểu Gia vẫn là chiếc áo gió màu đen mà anh ta thích.

Nhưng mà cho dù là phong cách cũ rích, nhưng mà khi mặc ở trên người của anh ta vẫn khiến cho người ta khó mà dời mắt.

Mà lúc này anh ta ăn mặc như vậy lại vô cùng hấp dẫn ánh mắt.

Bởi vì trên chiếc áo gió màu đen kia, ngoại trừ dính một cọng mỳ ý ra, ở trên đó còn dính không ít sốt cà chua.

“Anh, em mới nhớ ra là em còn có chút chuyện phải làm!” Khuynh Tiểu Gia rõ ràng không có ý định ở lại. Nói xong, anh ta định xoay người tiếp tục đi ra bên ngoài.

Nhưng mà hai người bọn họ đều được cha của bọn họ dạy dỗ. Cho nên hai người này, tốc độ đều không ai thua ai.

Nhất là vào những lúc người này đuổi theo người kia, quả thực không khác gì những con báo. die,n; da. nlze.qu; ydo /nn .

Mà tính toán của Khuynh Tiểu Gia, nhanh chóng bị Duật Tiểu Gia nắm bắt được.

“Chuyện gì mà quan trọng như vậy? Còn quan trọng hơn chuyện ăn cơm trưa? Được rồi, đừng khách khí với anh, đi qua ăn một chút gì đi!” Nói xong Duật Tiểu Gia nửa lời nửa kéo Khuynh Tiểu Gia đi về phía bàn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 263: Chương 102.3

Một màn này khiến cho Anna cảm thấy có chút kỳ lạ.

Vì sao cô lại có cảm giác giống như là anh út vạn bất đắc dĩ có chuyện gì đó cần phải rời đi ngay lập tức vậy?

Nhưng mà Anna nhanh chóng có câu trả lời cho chuyện này.

“Bắt đầu ăn đi! Những thứ này đều do anh vất vả lắm mới làm ra, bọn em một miếng cũng không thể lãng phí!” Trước bàn ăn, Duật Tiểu Gia tự tay xới mỳ ý đưa cho bọn họ.

Về mặt của Anna thì hưng phấn, vì đây là lần đầu tiên cô được nhìn thấy và ném đồ ăn mà anh Duật nấu. Nhưng mà so với cô thì sắc mặt của Khuynh Tiểu Gia nhăn nhó tới cực điểm.

“Anh, em thực sự no rồi!” Nhìn đĩa mỳ ý to đùng ở trước mặt, Khuynh Tiểu Gia cảm thấy gân xanh trên trán nổi hết lên.

“No cái gì mà no? Nếu như anh không lo cho em và Tam Nhi đủ ba bữa cơm, đến lúc đó mẹ sẽ lại la anh!”

Hôm nay chị Lưu không được khỏe, nên về nhà.

“Vậy Tam Nhi đâu?” Đàm Khuynh nhìn xung quanh: “Nếu như đây là phần của Tam Nhi, em để dành cho em ấy là được rồi!”

“Tam Nhi nói là hôm nay nó định đi tới tập đoàn để thực tập, đã xuất phát rồi!” Anna có lòng tốt giải thích. Nhưng chính xác mà nói là sau khi Tam Nhi biết hôm nay mấy anh ở nhà nấu cơm, nên đã bị dọa sợ mà chạy tới trường học rồi.

Mà Khuynh Tiểu Gia nghe nói như vậy thì vẻ mặt xám xịt.

“Được rồi, đừng khách sáo với anh!” Duật Tiểu Gia với bộ dạng phóng khoáng, sau đó còn tiếp tục gấp mỳ cho bọn họ.

Khuynh Tiểu Gia nhìn chăm chăm vào đĩa mỳ đang bốc hơi nóng kia, chỉ cảm thấy thế giới này có chút ngổn ngang.

Mà Lăng Công Chủ thì trong lòng đầy chờ mong, gấp một đĩa mỳ bỏ vào miệng.

Về mặt vốn trang trần đầy ngọt ngào và vui vẻ, giống như là cô vợ nhỏ chờ chồng làm cho cô bữa cơm tình yêu, nhưng mà sau khi ném thử một miếng thì trong nháy mắt sắc mặt của cô lập tức đổi thành màu sắc khác. (Ha ha tội nghiệp Anna và Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối và Duật Tiểu Gia nên về cùng một đội vì nấu ăn ‘quá ngon’!)

Ngay cả Khuynh Tiểu Gia nhìn thấy cũng có chút không đành lòng, trực tiếp đưa cho cô một ly nước ấm.

“Như thế nào? Ngon lắm đúng không!” Dường như Duật Tiểu Gia không nhìn thấy vẻ mặt của Anna, mà tiếp tục truy hỏi.

Sau đó Anna với gương mặt tràn đầy nước mắt cố gắng nuốt trôi những sợi mỳ kia.

Cuối cùng Anna cũng hiểu, vì sao sau khi anh út nghe thấy Đàm Duật nấu cơm thì lập tức muốn xoay người bỏ chạy giống như gặp quỷ vậy.

Thì ra đồ ăn mà anh Duật nấu thật sự là có thể khiến cho người ta mất mạng!

“Khụ khụ khụ...” Đây là món mỳ ý vừa mặn lại vừa cay, là lần đầu tiên trong đời Anna ăn. Cảm giác cay xè kia, quả thực khiến cho cô không thể nào tin được.

“Ăn từ từ thôi, cũng không ai tranh với em. Trong phòng bếp vẫn còn rất nhiều.” Duật Tiểu Gia nhìn thấy cô ho khan có chút khổ sở, nên rất sẵn lòng an ủi cô.

Mà câu nói này khiến cho vẻ mặt của hai người càng trở nên u ám hơn.

“Được rồi, mau ăn đi!” Nói xong anh ta cũng ngồi xuống, cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Thực ra thì cho tới lúc này Anna đang mong đợi Duật Tiểu Gia phát hiện ta đồ ăn mình nấu khó nuốt như thế nào, sau đó kêu bọn họ đừng ăn nữa.

Nhưng mà sau khi Duật Tiểu Gia ăn một miếng vào miệng, rõ ràng là anh ta nhú mày lại. Nhưng ngay sau đó, anh ta lại làm như không phát hiện ra điều gì, bắt đầu ăn rất nhiệt tình.

Nhìn thấy điều này Anna đã bắt đầu tuyệt vọng.

Rốt cuộc thì khẩu vị của Duật Tiểu Gia bị làm sao vậy, lại có thể ăn được đồ ăn biến thái như vậy?

Mà Khuynh Tiểu Gia ở bên cạnh, thì lại nhìn Anna với vẻ mặt “Anh ấy đã hết thuốc chữa rồi”.

“Còn không ăn nhanh một chút? Chẳng lẽ muốn anh đút cho bọn em sao?” Được rồi, Duật Tiểu Gia thân là con trưởng nhà họ Đàm, từ nhỏ tới lớn chăm sóc cho em út trong nhà coi như là rất tận tình chu đáo.

Nhưng vấn đề là Khuynh Tiểu Gia thà rằng anh ta không hoàn thành trách nhiệm.

Mỗi lần mẹ và dì Lưu không thể nấu cơm được, thì đều là Duật Tiểu Gia chủ động nấu cơm. Mà mỗi lần nấu cơm thì đều cực kỳ bi thảm và khó ăn.

Nhưng mà anh ta chỉ cần có một chút thịt, thì thứ gì đó cũng có thể ăn được hết. Nhưng mà những người khác thì lại không giống như vậy. Khẩu vị nặng như vậy quả thực là bọn họ có chút không tiếp nhận được.

Nhưng mà Duật Tiểu Gia nhìn thấy người khác không ăn đồ ăn mà anh ta làm, thì sẽ giận dữ.

Nếu như không phải Anna cũng ở đây, Khuynh Tiểu Gia sẽ lạng lẽ chạy trốn giống như trước đây. Nhưng mà anh ta lo là một khi mình chuẩn đi rồi, thì phần của anh ta tất nhiên sẽ chui vào bụng của Anna, nên cuối cùng anh ta đành phải ở lại.

Mà ngày này, dưới sự điều võ giương oai của Duật Tiểu Gia, bọn họ đành phải ăn món mỳ ý vừa mặn vừa cay kia.

Vì vậy bữa cơm trưa mà Anna hết lòng mong đợi kia cũng trở thành ký ức bi thảm nhất trong cuộc đời của cô...

- - Đường phân cách - -

Kiều Trì sắp không nhìn được nữa.

Ông ta luôn có cảm giác, nếu tiếp tục ở lại chỗ này để kiểm tra thân thể cho Kiều Trác Phàm, thì mắt của ông ta sẽ mù mất.

Vì sao?

Thử nhìn cảnh tượng ở chỗ này mà xem...

“Cục cưng, ăn táo nào!” Ngồi ở trên giường bệnh, Kiều Trác Phàm mặc một bộ quần áo bệnh nhân, mở giỏ trái cây mà sáng nay người ta mới đưa tới, chọn một quả táo ở trong đó, gọt vỏ sạch sẽ, rồi đưa tới trước mặt của Tiểu Bảo Bối, chăm sóc như vậy khiến cho Kiều Trì cũng phải lú lẫm.

Mà Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh thì ôm máy tính bảng của Kiều Trác Phàm, không biết là chơi cái gì mà chơi rất hăng say. Nhìn bộ dạng kia của cô, có thể đoán ra được căn bản cô không nghe thấy lời nói của Kiều Trác Phàm.

Mà Kiều Trác Phàm cũng không giận, còn trực tiếp đưa trái táo tới tận miệng của cô.

"Kiều Trác Phàm, anh đang cản trở em!" Tiểu Bảo Bối ôm máy tính bảng né tránh sang bên cạnh.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vẫn kề sát trái táo vào miệng của cô rồi nói: “Vậy em cắn một miếng!”

“Không cắn! Quá lớn... Anh cắt nhỏ ra cho em!” Chuyện này theo ý của Kiều Trì, Tiểu Bảo Bối tuyệt đối sẽ bị ăn mắng.

Kế hoạch của Kiều Trì chính là muốn nhìn xem Kiều Trác Phàm sẽ xử lý người phụ nữ già mồm kia như thế nào, thì lại phát hiện Kiều Trác Phàm rất nghe lời bắt đầu cầm lấy con dao cắt nhỏ ra từng miếng, dần dần liếm sạch.

Kiều Trác Phàm cắt cũng không được thành thạo, nhưng mà anh vẫn miễn cưỡng đem trái táo cắt ra thành tám miếng, sau đó lại đưa từng miếng nhỏ cho Tiểu Bảo Bối ăn...

Một màn này quả thực khiến cho Kiều Trì cảm thấy không thể nhìn nổi nữa.

“Kiều, tôi cảm thấy cậu đây không phải là cưới vợ mà là cưới bà nội.” Chỉ có bà nội, mới khiến cho cậu ta cung phụng như vậy được.

“Chuyện này có gì không?” Kiều Trác Phàm lơ đãng, tiếp tục đút táo cho Tiểu Bảo Bối.

“Đúng là không có gì. Nhưng mà có cảm giác, có chút ngọt ngán quá thôi!” Kiều Trì thành thật trả lời.

“Hừ...” Bên cạnh, Tiểu Bảo Bối vừa kết thúc một ván trò chơi, phát hiện ra Kiều Trì đang chê cười cô, vội vàng ném máy tính bảng sang bên cạnh, rồi nhanh chóng chui vào trong lòng Kiều Trác Phàm để trốn.

“Không sao đâu cục cưng, người ta chỉ đồ kỵ với chúng ta thôi!” Kiều Trác Phàm vội vàng đặt con dao nhỏ gọt táo xuống, sau khi tiếp nhận Tiểu Bảo Bối xong, lại lạnh lùng trừng Kiều Trì một cái, cái nhìn kia với ý tứ cảnh cáo mười phần.

Cái nhìn này khiến cho Kiều Trì bất đắc dĩ nhún vai: “Thôi được rồi, chính là do tôi đồ kỵ!” Nói xong lời này, Kiều Trì định đẩy cửa đi ra bên ngoài.

Ở lại bên cạnh bọn họ khiến cho Kiều Trác Phàm chán ghét, còn không bằng ra ngoài chạy một vòng.

Nhưng mà ngay khi Kiều Trì đẩy cửa ra kia, bên ngoài cửa xuất hiện một bóng dáng, khiến cho Kiều Trì đột nhiên dừng bước lại.

“Kiều...” Kiều Trì không tiếp tục đi ra, mà đứng ngăn cản ở cửa, sau đó gọi Kiều Trác Phàm ở bên trong cánh cửa.

“Hà?” Kiều Trác Phàm ở cùng một chỗ với Tiểu Bảo Bối, cho nên giọng nói tự nhiên cũng nhẹ nhàng hơn đôi chút.

“Hong nhan họa thủy của cậu tới!” điện dđn lie qiu doon Kiều Trì vừa mới nói xong, lập tức cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

Lúc này, ánh mắt của Kiều Trác Phàm nhìn ông ta, giống như là hận không thể đem ông ta xé xác ra vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 264: Tình Định Vs Uyên Ương Số Khổ

“Kiều, cậu có trùng mắt với tôi thì cũng vô dụng thôi. Đây là hồng nhan họa thủy của cậu, chứ không phải là của tôi!” Kiều Trì nhún vai, bày tỏ bản thân mình hết sức vô tội.

Cuối cùng, Kiều Trì tránh ra khỏi cửa lớn, khiến cho người phụ nữ đứng ở trước cửa kia, hiện ra trước mặt hai người ở trong phòng bệnh.

Nhìn thấy người mới xuất hiện kia, đôi mắt của Kiều Trác Phàm sắc bén của Kiều Trác Phàm dần dần bị sự khó hiểu thay thế.

Kiều Trì thì ngây ngốc đứng ở bên cạnh với bộ dạng xem kịch vui, cười cười chờ phản ứng của Kiều Trác Phàm.

Được rồi, nhìn Tiểu Bảo Bối được cưng chiều như vậy, Kiều Trì cũng có chút ghen tị.

Nhưng mà sự ghen tị này không liên quan gì tới chuyện tình yêu.

Ông ta chỉ cảm thấy, dù gì thì Kiều Trì cũng đã ở bên cạnh Kiều Trác Phàm gần ba mươi năm rồi.

Mỗi lần tên nhóc thúi này ngã bệnh hoặc là không được khỏe, không phải ông ta phải ở bên cạnh hầu hạ cả ngày lẫn đêm hay sao?

Có thể coi là làm bạn như vậy, nhưng mà cũng không thể khiến cho Kiều Trác Phàm đối xử với ông ta tốt một chút nào. Mà ngược lại, Tiểu Bảo Bối mới xuất hiện ở bên cạnh Kiều Trác Phàm có mấy tháng, thì lại khiến cho người đàn ông này trở nên ngoan ngoãn.

Kiều Trì rất hâm mộ và đổ kỵ!

Khi nào thì ông ta cũng có thể khiến cho Kiều Trác Phàm cười phong tình vạn chủng với ông ta như vậy, nếu được như vậy khi ông ta trở lại nhà họ Kiều sẽ vô cùng vinh quang.

Nhưng mà chỉ cần nghĩ tới chuyện Kiều Trác Phàm cười phong tình vô hạn đối với ông ta, thì Kiều Trì lại cảm thấy lạnh sống lưng..

Ngắm lại ông ta cảm thấy thôi đi!

Nếu như Kiều Trác Phàm thực sự cười với ông ta như vậy, đến lúc đó ông ta cảm thấy ghê tởm chết mất.

Lúc này, người phụ nữ xuất hiện ở cửa lớn và Kiều Trác Phàm đang nhìn nhau.

Không nói chính xác hơn, cô ta đang nhìn chăm chăm vào người phụ nữ ở trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Lúc ở nước ngoài, Kiều Trác Phàm chưa bao giờ có bạn gái. Ngay cả một người phụ nữ hơi thân thiết một chút, cũng chưa từng nhìn thấy.

Cho nên ở nước ngoài đã có người đoán là có khi nào người đàn ông này là Gay không.

Nhưng mà vẫn có không ít phụ nữ kiên trì cho rằng Kiều Trác Phàm là một người đàn ông bình thường, chẳng qua là anh có yêu cầu quá cao đối với phụ nữ mà thôi.

Cho nên, có vài người có nhiều người mong chờ xem rốt cục thì người đàn ông này sẽ quen với người bạn gái như thế nào. d,0dylq.d.

Nhưng mà cho tới bây giờ, chưa ai biết được anh sẽ quen với người bạn gái như thế nào cả.

Ngày hôm nay...

Người phụ nữ kia đang núp ở trong lòng của Kiều Trác Phàm, mà hai tay của cô cũng túm chặt lấy bộ quần áo bệnh nhân của Kiều Trác Phàm.

Bộ dạng kia, hành động kia vô cùng thân mật.

Hiển nhiên mối quan hệ của người phụ nữ kia và Kiều Trác Phàm không bình thường chút nào.

Cho nên, Phạm Manh Manh cũng muốn nhìn thử xem, rốt cục thì người phụ nữ có thể khiến cho Kiều Trác Phàm không hề gần gũi với phụ nữ lại có thể làm ra những hành động thân mật như vậy là người như thế nào!

Nếu như cô ấy thật sự có chỗ đáng học tập, thì cô cũng có thể bắt chước!

Dù sao thì người đàn ông độc thân kim cương như Kiều Trác Phàm, cô tuyệt đối sẽ không buông tha.

Đương nhiên, cô cũng hiểu rõ, người đàn ông giống như Kiều Trác Phàm, thì người không muốn buông tha cũng không chỉ có một mình cô.

Nhưng mà cô lại có ưu thế lớn hơn những người khác!

Đó chính là cô có sự ủng hộ của mẹ Kiều Trác Phàm!

Đúng vậy, bây giờ người phụ nữ đứng trước cửa phòng bệnh của Kiều Trác Phàm chính là Phạm Manh Manh đã mấy ngày không gặp.

Chẳng qua là hôm nay Phạm Manh Manh lấy tư thái của nữ hiệp cụt tay để xuất hiện. Mà cánh tay bị biến thành như vậy, tất cả đều phải trách hai anh em đột nhiên xuất hiện ngày hôm đó.

Nhưng mà người nhà họ Phạm ở chỗ này không phải ai cũng có thể đắc tội.

Từ sau ngày hôm đó, Phạm Manh Manh gọi điện thoại cho người trong nhà, nói tình huống ở bên này, cùng với chuyện hai người kia làm tổn thương cánh tay của cô ta.

Mà mấy ngày sau đó, Phạm Manh Manh ngoại trừ yên ổn ở bệnh viện ra, thì cô ta vẫn đang chờ đợi người trong nhà trả lời lại.

Đúng vậy, cô ta tuyệt đối sẽ báo thù!

Chỉ cần để cho người nhà bọn họ kiểm tra được hai anh em nhà kia, thì cả nhà bọn họ dù chết cũng không dễ dàng buông tha!

Nhưng mà lúc này, Phạm Manh Manh cảm thấy điều quan trọng nhất vẫn là Kiều Trác Phàm, và cô ta phải làm sao để đối phó với người phụ nữ ở trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Cô ta vốn còn đang lo lắng mình nằm viện vài ngày như vậy, thì sẽ không có thời gian để bồi dưỡng tình cảm với Kiều Trác Phàm.

Không ngờ được hôm nay cô ta chỉ định đi dạo ở công viên nhỏ một chút thôi, nhưng mà vừa mới đi ra khỏi phòng bệnh đã bắt gặp Kiều Tri!

Đối với người này, Phạm Manh Manh không hề xa lạ một chút nào.

Người đàn ông kia chính là bác sĩ riêng của Kiều Trác Phàm.

Chỉ cần trong người của Kiều Trác Phàm xảy ra vấn đề gì, thì người đàn ông này nhất định sẽ xuất hiện bên cạnh anh.

Mà bây giờ người đàn ông kia xuất hiện ở trong bệnh viện.

Vậy có phải là bây giờ Kiều Trác Phàm cũng ở chỗ này? Nếu như đúng là như vậy, thì có phải là tới lúc đó cô có thể bồi dưỡng tình cảm với Kiều Trác Phàm ở trong phòng bệnh này hay không?

Suy nghĩ này đang le lói ở trong đầu của Phạm Manh Manh.

Nhân lúc Kiều Tri không chú ý tới cô ta, Phạm Manh Manh đi theo ở phía sau ông ta, nhìn thấy Kiều Tri đi vào phòng bệnh!

Sau đó Phạm Manh Manh đi tới chỗ y tá để hỏi thăm!

Thì nhận được kết quả là Kiều Trác Phàm thực sự đang ở chỗ này.

Cho nên cô ta đã không dừng lại giây phút nào mà chạy thẳng tới đây!

Trên tay của cô ta đang bó thạch cao, trên người đang khoác một chiếc áo khoác.

Nhưng mà tất cả những điều này cũng không làm ảnh hưởng tới chuyện cô ta tỏ ra đáng thương.

Nhưng mà Phạm Manh Manh thật sự không ngờ được, lúc tới đây cô ta lại nhìn thấy một người phụ nữ khác!

Lúc này, bên trong phòng đột nhiên yên tĩnh một cách lạ thường, khiến cho Tiểu Bảo Bối vốn đang núp ở trong lòng của Kiều Trác Phàm cũng tò mò thò đầu ra nhìn.

Vừa mới ngẩng đầu lên nhìn, Tiểu Bảo Bối mới phát hiện ra thì ra trong phòng bệnh này không chỉ có ba người bọn họ, mà còn có một người khác...

Lúc nhìn thấy người phụ nữ kia, Tiểu Bảo Bối lập tức nhận ra người phụ nữ này không phải chính là người phụ nữ vô cùng nhiệt tình đối với Kiều Trác Phàm ở trong nhà hàng kia sao?

Nhưng mà tại sao người phụ nữ này lại xuất hiện ở đây?

Nhìn gương mặt trắng trẻo kia của cô ta, cùng với vẻ mặt đắm đuối đưa tình với Kiều Trác Phàm..

Mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Tiểu Bảo Bối vừa nghĩ tới đây thì vội vàng ngẩng đầu.

Vừa nhìn tới, cô mới phát hiện ra ánh mắt của người đàn ông này cũng đang nhìn chăm chăm vào người phụ nữ kia.

Phát hiện này, khiến cho trong lòng Tiểu Bảo Bối có chút chua xót, có chút khó chịu!

Mặc dù cô không thấy được Kiều Trác Phàm dùng ánh mắt gì để nhìn người phụ nữ kia, nhưng mà trong tiềm thức Tiểu Bảo Bối cảm thấy không thích chút nào!

Cảm giác không vui giống như là thứ gì đó vốn thuộc về mình nhưng lại bị người khác lấy đi.

“Kiều Trác Phàm, em muốn ăn táo!” Tiểu Bảo Bối vốn muốn rời khỏi ngực của Kiều Trác Phàm, sau đó rời khỏi chỗ thị phi này, để cho hai người đang đắm đuối đưa tình thoải mái trò chuyện với nhau. Nhưng mà sau đó nghĩ lại, cách thức không đánh mà lui này quả thực có chút vô dụng!

Dù gì thì bây giờ cô chính là người vợ danh chính ngôn thuận trong sổ hộ khẩu của Kiều Trác Phàm, chẳng lẽ cô lại để cho chí khí của người khác tiêu diệt uy phong của chính mình?

Nghĩ tới đây, Tiểu Bảo Bối đột nhiên bám vào eo của Kiều Trác Phàm một cái, khiến cho người đàn ông này không thể không xoa người nhìn cô!

Được rồi, mới chỉ đi theo Kiều Trác Phàm có mấy tháng thôi, nhưng bây giờ Tiểu Bảo Bối đã học được thói xấu rồi. Cô biết rõ eo của Kiều Trác Phàm rất nhạy cho nên mới vừa rồi cô đã sử dụng chiêu này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 265: Chương 103.2

Bởi vì như vậy, Kiều Trác Phàm không tiếp tục nhìn người phụ nữ kia nữa, mà đang nhưn mày nhìn cô, với bộ dạng khó hiểu.

Mà Tiểu Bảo Bối bị anh nhìn chăm chăm như vậy thì da đầu có chút tê dại, dứt khoát nhìn đĩa táo mà Kiều Trác Phàm để trên bàn, ra hiệu.

“Nhóc con lười biếng! Muốn ăn cái gì đó cũng bắt anh lấy cho em, thật sự là một đứa trẻ chưa trưởng thành!” Nhìn cô vẫn nằm yên ở trong lòng của mình, nháy mắt ra hiệu đối với anh, bộ dạng như không coi ai ra gì, tâm tình của Kiều Trác Phàm xem như không tệ. Trong miệng thì lầm bầm giống như có chút bất mãn, nhưng mà anh vẫn thuận theo ý của cô, cầm đĩa táo kia tới. Rồi chọn một miếng không lớn, dứt cho cô.

Một màn này đương nhiên là chọc mù mắt những người khác ở trong phòng bệnh này, cũng có người cảm thấy chua xót.

Kiều Trì chính là người chua xót!

“Được rồi, tôi sợ tôi càng ở lại đây thì sẽ bị đau mắt hột!” Vừa nói xong, ông ta liền đi vòng qua chỗ của Phạm Mạnh Mạnh, đi ra bên ngoài.

Lúc đi ngang qua bên cạnh của Phạm Mạnh Mạnh, Kiều Trì nhìn cô ta với dụng ý khác.

Thành thật mà nói, người phụ nữ này nhìn cũng khá xinh đẹp. Ít nhất thì trong mắt của Kiều Trì thì nhìn cô ta còn xinh đẹp hơn Tiểu Bảo Bối một chút xíu!

Nhưng mà không biết Kiều Trác Phàm bị làm sao mà người đẹp ở bên cạnh như vậy thì không thèm chú ý tới, mà lại dính chặt lấy cô nhóc kia như vậy.

Nhưng mà những vấn đề này, không phải là vấn đề mà ông ta nên rối rắm.

Ông ta không phải là Kiều Trác Phàm, cần gì phải suy nghĩ nhiều về những vấn đề này chứ?

Suy nghĩ một chút, Kiều Trì thông dong đi ra khỏi căn phòng bệnh này. Đương nhiên cái gọi là thông dong chẳng qua chỉ là chỉ mình ông ta thấy, lúc này những người khác trong căn phòng này căn bản không thèm liếc nhìn ông ta lấy một cái.

“Kiều Trác Phàm, hơi chua!” Tiểu Bảo Bối cắn một miếng táo nhỏ mà Kiều Trác Phàm đút cho cô xong, thì bắt đầu nhặt xương trong trứng gà.

Thực ra thì cô không thích nhất chính là người phụ nữ kia vẫn còn đứng ở trong căn phòng này.

Mặc dù nói là cô không có kinh nghiệm tranh giành tình nhân với người khác, nhưng mà giác quan thứ sáu của phụ nữ rất nhạy cảm.

Dường như chỉ cần nhìn người phụ nữ kia một cái, là cô có thể nhận ra được tâm tư của người phụ nữ kia đối với Kiều Trác Phàm.

“Hơi chua hả?” Táo đỏ lê^e quy do^nn. Kiều Trác Phàm vừa nghe nói như vậy, còn tưởng rằng thực sự chua, liền cắn thử một miếng táo mà Tiểu Bảo Bối vừa cắn để nếm, sau đó nói: “Không biết nữa, ăn ngon mà!”

“Chua quá!” Tiểu Bảo Bối lại một lần nữa gạt ra trái táo mà anh đưa tới trước mặt cô.

“Vậy thì thôi không ăn nữa. Muốn ăn lê không, để anh gọt vỏ cho em!” Kiều Trác Phàm cũng không ép buộc cô.

Lời này Tiểu Bảo Bối không hề trả lời lại, mà chỉ có chút không được tự nhiên ôm lấy cái máy tính bảng mới vừa rồi cô ném ở một bên lên, bắt đầu chơi tiếp.

Không phải là Tiểu Bảo Bối ngốc, mà là cô thực sự không biết phải đối mặt với người phụ nữ đứng ở cửa kia như thế nào. Nếu đã như vậy, chi bằng chờ Kiều Trác Phàm tự mình giải quyết.

Nhưng mà Kiều đại gia ngoại trừ lúc ban đầu nhìn người phụ nữ kia một chút, sau đó thì làm như không nhìn thấy cô ta vậy.

Lúc này, anh lại bắt đầu lựa quả lê lớn nhất ở trong rổ trái cây ra, rồi bắt đầu gọt vỏ cho Tiểu Bảo Bối. Táo đỏ lê^e quy do^nn.

Kiều Trác Phàm gọt trái cây không được quen tay lắm, nhưng mà so với lúc anh gọt vỏ trái táo thì lần này thịt của quả lê đã còn lại rất nhiều!

Mà lúc này sau khi Kiều Trác Phàm gọt vỏ trái cây xong, còn cắt quả lê ra làm nhiều phần, sau đó bỏ phần lõi bên trong đi rồi đưa tới bên cạnh của Tiểu Bảo Bối.

“Há miệng ra nào!” Tiểu Bảo Bối không hề thích ăn trái cây, đây cũng chính là phát hiện mới nhất của Kiều Trác Phàm đối với cô.

Nhưng mà nghe nói trái cây có tác dụng tốt đối với sức khỏe, ít nhất là tốt hơn những loại đồ ăn vặt như khoai tây chiên hay là mấy đồ ăn vặt linh tinh. Cho nên mỗi ngày Kiều Trác Phàm đều dùng mọi cách để dụ dỗ cô ăn trái cây, và đây cũng chính là hoạt động tình thú thú vị nhất mỗi ngày của anh.

“Không ăn, em muốn chơi qua cửa này!” Tiểu Bảo Bối đang rất nhiệt tình với trò chơi kia.

Mà sau khi Kiều Trác Phàm bị cư xử lạnh nhạt như vậy, thì sắc mặt không được tốt lắm. Mà điều này, Tiểu Bảo Bối vẫn không hề phát hiện ra. Chỉ có Phạm Manh Manh ở bên cạnh, lại nhìn thấy rất rõ ràng chi tiết.

Cũng chính vào lúc này, Phạm Manh Manh bước tới.

“Kiều, em cũng khát. Có thể cho em một miếng hay không?” Trong phòng bệnh của Phạm Manh Manh tất nhiên cũng không thiếu loại trái cây này.

Nhưng mà những thứ kia làm sao có thể so sánh được với việc Kiều Trác Phàm tự tay gọt trái cây chứ?

Cho nên khi nhìn thấy Kiều Trác Phàm tự tay gọt trái cây cho Tiểu Bảo Bối, Phạm Manh Manh đã đánh chủ ý lên đĩa trái cây kia.

Còn nữa, Phạm Manh Manh đoán là Kiều Trác Phàm sẽ không từ chối cô ta. Ngoại trừ chuyện Tiểu Bảo Bối không cầm lấy trái cây mà anh đưa tới, thì Phạm Manh Manh tự nhận là lúc này mình hết sức thảm thương.

Cánh tay của cô ta đã gãy thành như vậy rồi, Kiều Trác Phàm sẽ không nhẫn tâm để cho cô ta tự mình gọt trái cây cho mình mới đúng!

Đúng như Phạm Manh Manh mong muốn, lúc này Kiều Trác Phàm liếc nhìn cô ta một cái, sau đó liền cầm lấy miếng lê mà vừa nãy đưa lên miệng của Tiểu Bảo Bối mà cô không chịu ăn, đưa tới cho cô ta.

Phạm Manh Manh vui vẻ sắp phát điên.

Phải biết là đã quen biết với Kiều Trác Phàm lâu như vậy rồi, nhưng mà đây là lần đầu tiên cô ta được Kiều Trác Phàm đối xử tử tế.

Lúc này, Phạm Manh Manh cảm giác như cả người của mình nhẹ bẫng lên, cảm giác giống như là đang nằm trên mây.

Nhưng mà đợi tới lúc cô ta vội vàng tiến lên, muốn cầm lấy một miếng lê để ăn, thì Tiểu Bảo Bối vốn đang ôm máy tính bằng không để ý tới Kiều Trác Phàm đột nhiên xông lên, cầm lấy mấy miếng lê ở trong tay của Kiều Trác Phàm không chút suy nghĩ mà nhét vào trong cái miệng nhỏ của mình.

Phản ứng này của Tiểu Bảo Bối không chỉ khiến cho Phạm Manh Manh đang bước lên ngậy người ra, mà cũng khiến cho Kiều Trác Phàm vừa vội vừa giận.

“Nhóc thú nhà em, còn không mau nhả hết ra, không thì bị nghẹn bây giờ!” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vì nhét hết lê vào mà đang phùng mang trợn má lên, đôi mắt của Tiểu Bảo Bối cũng vì miệng quá căng mà trợn tròn lên, Kiều Trác Phàm rất lo lắng.

Nhưng mà mặc kệ Kiều Trác Phàm nói như thế nào đi nữa, Tiểu Bảo Bối sống chết không chịu nhả lê ở trong miệng ra.

Hừ hừ...

Cô không ăn thì sẽ phải nhường cho người phụ nữ kia ăn, Tiểu Bảo Bối cô mới không ngốc đâu!

Kiều Trác Phàm là chồng của cô, cho nên trái cây mà anh gọt chỉ có Tiểu Bảo Bối cô mới được ăn.

Vì muốn chứng minh quan điểm kia, Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên thị uy với Phạm Manh Manh.

Nhưng mà cô không hề biết rằng, lúc này khuôn mặt nhỏ bé của cô nhìn có chút vụn vặt, một chút cảm giác thị uy cũng không có. Phạm Manh Manh căn bản không nhận ra là cô đang thị uy với cô ta.

Mà Tiểu Bảo Bối sau khi thị uy thì nhận lại phản ứng của Phạm Manh Manh chính là vẻ mặt ghét bỏ.

Chờ cho cô nhai nhai nuốt nuốt những miếng trái cây ở trong miệng xuống xong, Kiều Trác Phàm liền nhéo một cái lên thất lưng của cô!

Tiểu Bảo Bối giận, vừa quay đầu lại liền trừng mắt nhìn Kiều Trác Phàm.

“Trùng cái gì mà trùng? Bây giờ đang có người ngoài ở đây, anh không có cách nào trùng trị em! Đợi chút nữa cô ấy đi rồi, để xem anh đánh em như thế nào!” Kiều đại gia nói những lời này với vẻ mặt không chút biến sắc.

Nhất là bàn tay vừa mới nhéo eo của cô, liên tục quanh quẩn ở vị trí ái muội nào đó, khiến cho khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ ửng lên.

Nhưng mà cô không hề đoán ra, vừa rồi Kiều Trác Phàm nói là muốn trùng trị cô, nhưng mà rơi vào mắt người khác lại chính là lệnh đuổi khách!

Nhất là hai chữ ‘người ngoài’ trong miệng của anh, càng khiến cho Phạm Manh Manh tức giận.

Nói như vậy có nghĩa là Kiều Trác Phàm đã coi người phụ nữ này là người nhà?

Nhưng cô ta có điểm gì tốt chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 266: Tình Địch Vs Uyên Ương Số Khổ (3)

Editor: Táo đồ phổ núi

Đánh giá Tiểu Bảo Bối một lần từ trên xuống dưới, Phạm Manh Manh cảm thấy người phụ nữ này so với mình không có điểm gì xuất sắc hơn cả.

“Kiều, em cũng đã tới thời gian đổi thuốc rồi. Vậy em sẽ không làm phiền mọi người nữa, em trở về phòng bệnh trước đây! Để lần sau em sẽ tới thăm anh!” Mặc dù trong lòng Phạm Manh Manh tức giận, nhưng mà cô ta không ngốc.

Lúc này Kiều Trác Phàm đã hạ lệnh đuổi khách, nếu như cô ta vẫn sống chết muốn ở lại đây, nhất định sẽ khiến cho Kiều Trác Phàm phản cảm.

Phạm Manh Manh cảm thấy nhất định mình sẽ trở thành người phụ nữ của Kiều Trác Phàm, không thể vào lúc mấu chốt như vậy mà xảy ra sai sót, càng không thể trêu chọc khiến cho Kiều Trác Phàm chán ghét được.

Cho nên sau khi cân nhắc nhiều lần, Phạm Manh Manh quyết định tạm thời rời khỏi phòng bệnh này trước.

Còn người phụ nữ này, Phạm Manh Manh cảm thấy vẫn nên tìm cơ hội nào đó dạy dỗ cho cô ta một bài học, để cho cô ta biết được vị trí của bản thân mình, cũng như để cho cô ta biết được mình có giá trị bao nhiêu.

Đương nhiên, nếu như duyên phận của cô ta và Kiều Trác Phàm chỉ là chơi bời qua đường, thì cô cũng không để ý.

Nhưng mà nếu như cô ta ôm chủ ý gả cho Kiều Trác Phàm, vậy thì đừng trách Phạm Mạnh Mạnh cô không khách khí!

Lúc Phạm Mạnh Mạnh rời khỏi phòng bệnh này, ánh mắt như có như không xẹt qua người của Tiểu Bảo Bối.

Trực giác của phụ nữ khiến cho Tiểu Bảo Bối nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn trực diện vào Phạm Mạnh Mạnh.

Trong nháy mắt hai người phụ nữ đối mặt với nhau, định ý vừa nhìn là biết ngay.

Mà Tiểu Bảo Bối lại cảm thấy, ánh mắt của người phụ nữ này chính là hạ chiến thư với cô! [di@en*dyan\(lee^qu.donnn\)](#)

Trước kia, trong ti vi cô cũng đã từng được nhìn thấy những âm mưu độc ác của tiểu tam, cảm thấy rất xa xôi đối với mình. Tiểu Bảo Bối tuyệt đối không ngờ được, bây giờ chuyện này lại phát sinh ở trên người của mình!

Cô cảm thấy loại chuyện như vậy rất lạ lẫm và mới mẻ, cô cần phải nói với Nhạc Dương một chút mới được. Nhân tiện nhờ chuyên gia tiểu thuyết Nhạc Dương tìm đối sách giúp.

Mà lúc Phạm Mạnh Mạnh đang nhìn Tiểu Bảo Bối, thì Kiều Trác Phàm lại ngược lên chăm chú nhìn cô ta, nên cô ta vội vàng thu hồi ánh mắt của mình lại rồi đi ra.

Cho tới khi cánh cửa kia đóng lại, Tiểu Bảo Bối cảm giác như mình đã bị ép khô, bỏ máy tính bâng qua một bên, nằm thẳng cẳng xuống giường bệnh của Kiều Trác Phàm. Mà Kiều Trác Phàm thì vẫn ngồi ở bên cạnh, hứng thú nhìn bộ dạng này của cô.

Cảnh tượng này, đoán chừng có người nào đi tới sẽ nhầm tưởng rằng người ngã bệnh không phải là Kiều Trác Phàm, mà chính là Tiểu Bảo Bối...

Kiều Trác Phàm nhìn bộ dạng này của Tiểu Bảo Bối, càng nhìn càng không nhận được.

“Cục cưng, làm sao vậy?” Lúc nói lời này, anh đã ghé sát lại bên cạnh của Tiểu Bảo Bối. Hơn nữa vào lúc cô chưa kịp ngồi dậy, đã trực tiếp đè lên trên người của cô.

“Kiều Trác Phàm, anh đừng làm rộn. Em đang bực mình đây!”

Tiểu Bảo Bối đẩy người đàn ông một cái, định ngồi dậy. Bây giờ cô chỉ muốn kể với Nhạc Dương để cô ấy bày mưu tính kế cho mình.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại không nghe, lại còn đem sức nặng của cơ thể đè hết lên người của cô. [di@en*dyan\(lee^qu.donnn\)](#) Đương nhiên, đè như vậy vẫn còn chưa đủ.

Kiều Trác Phàm càng hy vọng có thể đạt được nhiều hơn nữa. Suy nghĩ này khiến cho anh đột nhiên muốn cắn một cái lên tai của Tiểu Bảo Bối.

Đó là chỗ mà chưa người nào đụng chạm tới của Tiểu Bảo Bối.

Bị Kiều Trác Phàm cắn một cái như vậy, mặt của cô chợt đỏ ửng lên.

“Kiều Trác Phàm, anh thật đáng ghét. Nhanh lên một chút, em còn có việc phải làm nữa!” Bởi vì mặt của cô đỏ ửng lên nên giọng nói của cô cũng trở nên nhỏ nhẹ, ngọt ngào hơn.

Điều này khiến cho Kiều Trác Phàm vốn đang có ý đồ biến thái đối với cô lại càng không thể kìm nén được.

“Cục cưng, anh cũng có chút việc muốn làm! Chờ anh làm xong rồi, em lại làm việc của em có được không?”

Máu toàn thân đã dồn tới chỗ nào đó rồi, Kiều Trác Phàm đâu còn suy nghĩ được nhiều như vậy nữa.

“Kiều Trác Phàm, anh là cái đồ xấu xa. Đây là phòng bệnh đây, tại sao anh có thể như vậy được chứ?” [dien ddn lie qiu doon](#) Tiểu Bảo Bối cảm thấy cơ thể của mình chợt lạnh, vừa cúi đầu nhìn một cái thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho xấu hổ đỏ mặt.

Nhưng mà da mặt của Kiều Trác Phàm rất dày, giống như căn bản không nhìn thấy gì. Chỉ có tay của anh, lúc này đang làm chuyện cực kỳ tà ác.

“Cục cưng, không sao đâu! Thân thể của anh cường tráng vô cùng, không cần lo lắng cho anh, cứ tận tình chà đạp anh đi!”

Bây giờ mỗi đêm anh đều rất muốn!

Nếu như không phải vì suy nghĩ đến cảm giác của Tiểu Bảo Bối, anh sẽ không để bản thân mình phải uất ức như thế.

Nhưng mà hôm nay, anh thực sự không thể nào suy nghĩ nhiều như vậy được.

Kiều Trác Phàm chỉ cảm thấy, ngày hôm nay nếu như mình không được khai trai thì thực sự có thể ghen chết.

Lúc này cô vừa sợ hãi vừa lo lắng, nằm trên giường bệnh của Kiều Trác Phàm gầy gầy: “Ai muốn chà đạp anh chứ, ai lo lắng cho anh chứ? Chuyện này nếu như bị người khác thấy được, chúng ta không thể làm người được nữa!”

“Không làm người được nữa thì chúng ta sẽ làm một đôi uyên ương số khổ...” Kiều Trác Phàm gặm cắn cái miệng nhỏ của cô.

Giọng nói nỉ non của anh gần trong gang tấc. diện ddn lie qiu doon

Giọng nói kia, không hề mang theo một chút khinh bạc nào, quả thực là khiến cho người ta khó có thể kháng cự.

Cuối cùng, Tiểu Bảo Bối dần dần không còn gầy gầy nữa.

Hơn nửa giờ sau, Kiều Trác Phàm cảm thấy thoải mái sáng khoái. Còn môi của Tiểu Bảo Bối thì sưng lên như hai cái xúc xích.

Đợi tới lúc bọn Thẩm Niệm Cẩm quay trở lại phòng bệnh này, thì Kiều Trác Phàm đã kêu người thay chăn nệm trong phòng bệnh xong rồi. Cảm giác xa hoa lãng phí trước kia cuối cùng cũng biến mất. Nhưng mà lúc bọn họ nhìn chăm chăm vào môi của Tiểu Bảo Bối, thì lúc nào cũng cười mờ ám...

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối vô số lần nhìn Kiều Trác Phàm bằng ánh mắt ai oán: Đều là chuyện tốt mà anh đã làm đấy!

Người kia, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt đầy oán giận của Tiểu Bảo Bối, lúc nào cũng vui cười hơn hờ xoa xoa đầu của cô, giống như là có chuyện gì vui vẻ lắm vậy. Die^n dan & le^e quy/y do^nn.

- - Đường phân cách - -

"Nhạc Dương, Nhạc Dương mình có chuyện gấp muốn nói cho cậu?" Lúc Tiểu Bảo Bối gọi điện thoại cho Nhạc Dương, cô cứ có cảm giác bên chỗ của cô ấy hình như đang có người nào đó. Ngoại trừ giọng nói của cô ấy lúc nói chuyện với Tiểu Bảo Bối cô ra, thì hình như còn có những tiếng động nhỏ vụn khác.

"Cậu nói đi!" Ngoài miệng mặc dù Nhạc Dương đang nói chuyện với cô, nhưng mà Tiểu Bảo Bối có thể phát hiện được tâm tư của người phụ nữ này hình như không tập trung ở chỗ Tiểu Bảo Bối cô.

Ý thức được điều này, Tiểu Bảo Bối vội vàng hỏi: "Nhạc Dương, cậu đang ở đâu thế?"

Nếu như vẫn đang tăng ca, thì cô sẽ không quấy rầy Nhạc Dương nữa. Nhưng nếu như lúc này Nhạc Dương đang ở nhà, vậy thì ai đang ở cùng với Nhạc Dương đây?

Nên biết, cái ổ nhỏ kia của Nhạc Dương, ngay cả cha mẹ của cô ấy thì cô ấy cũng không để cho bọn họ vào. Ngoại trừ thỉnh thoảng đưa người bạn thân là Tiểu Bảo Bối tới tâm sự một chút.

"Mình đang ở nhà!" Câu trả lời của Nhạc Dương khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy ngoài ý muốn một chút.

Lúc này Tiểu Bảo Bối vốn định hỏi cái gì nữa. Nhưng mà vừa lúc đó hình như Nhạc Dương cũng đã nhận ra cái gì đó, lập tức lại nói: "Rất cực thì cậu muốn nói gì? Nói nhanh một chút xem nào! Mình đang định đi ra ngoài!" Thực ra lúc này cô đang định sau khi giao lưu với Diệp Tử Hi xong sẽ đi ăn cơm. Die^n dan & le^e quy/y do^nn.

"Nhạc Dương, Nhạc Dương, mình phát hiện ra tình địch!" Nghe thấy Nhạc Dương nói lời này, Tiểu Bảo Bối vội vàng nói ra ý định của mình.

Nếu như để cho một mình cô xử lý chuyện như vậy của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối phát hiện ra bản thân mình không ứng phó được.

Mà Nhạc Dương nghe thấy lời này của Tiểu Bảo Bối, đột nhiên sững sờ: "Cái gì mà tình địch?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 267: Tôi Không Phải Là Họ Hàng Vs Không Đánh Mà Bỏ Chạy

Chẳng lẽ, chuyện cô và Diệp Tử Hi đã bị cô ấy phát hiện rồi sao?

Tiểu Bảo Bối không hề biết là một câu nói vừa rồi của cô, đã khiến cho Nhạc Dương lâm vào trạng thái căng thẳng muốn sụp đổ luôn.

Mặc dù Nhạc Dương biết rõ Diệp Tử Hi vì cái gì mà không muốn cho người khác biết mối quan hệ yêu đương của hai người bọn họ, cũng vì thế nên

Nhạc Dương đã rất đau lòng. Nhưng mà cô vẫn đem lời nói của anh ta trở thành thánh chỉ, đơn giản là vì cô yêu anh ta.

“Mình phát hiện, có một người phụ nữ đặc biệt để ý chồng của mình, mình phát hiện lúc cô ta nhìn chăm chăm vào chồng mình, không hề chớp mắt tí nào luôn!” Nghe được lời này của Tiểu Bảo Bối, lông mày của Nhạc Dương cũng thả lỏng ra.

“Thì ra cậu đang nói chuyện này, mình còn tưởng rằng...” Cô còn rằng Tiểu Bảo Bối nói chuyện của Nhạc Dương cô và Diệp Từ Hi chứ!

“Nhạc Dương, cậu chưa suy nghĩ thấu đáo rồi! Mình đang rất nghiêm túc thảo luận chuyện này với cậu, tại sao cậu lại dùng thái độ như vậy để ứng phó với mình chứ?” Câu trả lời của Nhạc Dương, khiến cho Tiểu Bảo Bối ở bên kia điện thoại rất bất mãn.

“Nhạc Dương, cậu khiến cho mình quá thất vọng rồi! Mình quyết định tuyệt giao với cậu hai mươi bốn tiếng đồng hồ!” Tiểu Bảo Bối ở bên này vẫn còn đang lăm bằm

Mà Nhạc Dương ở bên kia điện thoại chỉ có thể vội vàng cầu xin tha thứ: “Đừng mà Tiểu tiểu thư, sao có thể nói tuyệt giao là tuyệt giao luôn chứ! Mới vừa rồi mình chỉ cho là cậu đang nói tới chuyện khác.”

“Hon nữa, cậu tuyệt giao với mình, ai làm quân sư cho cậu đây?” Nhạc Dương mới nói hai câu đã khiến cho con tức giận của Tiểu Bảo Bối hạ nhiệt ngay.

“Được rồi, mau chóng báo cáo lại tình hình với mình đi! Rồi mình cũng sẽ nhanh chóng đưa ra một câu kết luận cho cậu!” Nhạc Dương nhìn lướt qua Diệp Từ Hi ở bên cạnh đã mặc quần áo xong xuôi, nhân tiện nói.

Vừa rồi lúc tan tầm, Diệp Từ Hi liền hôn cô ở trên xe. Sau đó hai người nhen nhóm lên ngọn lửa tới mức không thể dọn dẹp được. Tien đã, Diệp Từ Hi liền trực tiếp lái xe tới cái ổ nhỏ của cô, hai người liêu chét triển miên vừa mới kết thúc.

Nhạc Dương mệt mỏi thở hổn hển, bây giờ cần phải bổ sung năng lượng gấp. Vừa rồi Diệp Từ Hi còn nói, đêm nay muốn đưa cô ra ngoài ăn món gì đó ngon một chút.

“Là như vậy, Kiều Trác Phàm nhập viện rồi, có một người phụ nữ chạy tới phòng bệnh của anh ấy, nói là tới thăm anh ấy. Điểm mấu chốt là cô ta còn bị gãy tay nữa!”

Tiểu Bảo Bối nghĩ tới người phụ nữ bị gãy tay còn chạy tới thăm Kiều Trác Phàm, trong lòng liền nguyên rủa đủ kiểu.

Đương nhiên, nếu như những lời nguyên rủa kia có hiệu quả, Tiểu Bảo Bối cũng không ngại mà chơi đấm kim giống như tiểu nhân thời cổ đại.

“Dù sao thì mọi người vẫn nói tiểu tam sẽ không thể có kết quả tốt! Xem ra diễn xuất này vẫn sắp xếp rất hợp lý!” Nhạc Dương ở bên kia cảm thán.

“Bé ngoan Nhạc à, cậu đứng đắn một chút giùm mình đi. Bây giờ mình chính thức thảo luận với cậu, trước mắt cậu đã bỏ lỡ hai cơ hội tốt để bồi dưỡng tình bạn với mình rồi. Nếu như bỏ qua lần này nữa, chúng ta có thể ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Cảnh cáo lần này của Tiểu Bảo Bối ngược lại có hiệu quả không tồi.

Nhạc Dương vốn lúc nào cũng thích làm rối loạn lên, lúc này vội vàng nói: “Đừng mà! Mình nói còn không được hay sao! Đúng rồi, người lần trước đưa cho cậu cái thẻ không giới hạn kia chính là người đàn ông của cậu?”

Lần trước, chuyện mua sắm điên cuồng ở trung tâm thương mại xa hoa của Lăng Thị, đến bây giờ vẫn còn rất mới mẻ trong trí nhớ của Nhạc Dương!

“Chuyện này và cái tấm thẻ kia có quan hệ gì?” Tiểu Bảo Bối không hiểu, thẻ và tiểu tam thì có liên quan gì tới nhau.

“Có quan hệ chứ! Quan hệ rất lớn, cậu không biết là người đàn ông vừa có tiền thì sẽ dễ dàng trêu chọc những người phụ nữ không đứng đắn hay sao!” Lại còn là những người phụ nữ thấy tiền là sáng mắt lên nữa.

Lúc nói những lời này, ánh mắt của Nhạc Dương như có như không xẹt qua Diệp Từ Hi đang đứng chải tóc ở trước gương.

Thành thật mà nói, Diệp Từ Hi cũng không có loại thẻ phát hành với số lượng hạn chế có hạn mức không giới hạn kia, nhưng cũng đã trêu chọc tới không ít phụ nữ. Die enda anl eequ uyd omn. Chứ nói chỉ tới người đàn ông có loại thẻ đó.

Lại nói, người đàn ông kia Nhạc Dương đã gặp qua một lần, bộ dạng còn hơn cả Diệp Từ Hi.

Người đàn ông như vậy, muốn anh không chọc vào phụ nữ, còn khó hơn lên trời.

Nhưng mà đàn ông có điều kiện càng tốt, thì Nhạc Dương lại không nhận được mà lo lắng cho Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối ngu ngốc như vậy, đến lúc đó bị người ta ăn sạch sẽ, bị bán đi cũng không biết.

Nghĩ tới đây, Nhạc Dương cảm thấy lúc nào đó cô phải sắp xếp thời gian để giữ cửa giúp Tiểu Bảo Bối mới được!

Đỡ phải để cho người này lại gặp phải loại người giống như Quý Xuyên.

“Nhạc Dương, Kiều Trác Phàm không phải là loại người như vậy!” Tiểu Bảo Bối nghe thấy lời nói của Nhạc Dương thì phản bác theo bản năng.

Mặc dù rõ ràng Kiều Trác Phàm đã trêu chọc phụ nữ, nhưng mà cô không thích người khác nói anh như vậy. Cho dù là bạn thân của mình, Tiểu Bảo Bối cũng không cho phép.

“Cậu cũng không quen nhiều đàn ông, làm sao cậu biết?” Nhạc Dương phản bác.

“Vậy không phải cậu cũng không có ai hay sao!” Tiểu Bảo Bối lăm bắm.

“Tiểu Bảo Bối, mình sắp bị cậu làm cho tức chết rồi! Cậu còn lời nào muốn nói thì nói mau đi, nói xong thì cúp!”

Còn loại chuyện khảo nghiệm người đàn ông kia, chờ thời gian này qua đi, Nhạc Dương cô nhất định sẽ tìm cơ hội xem xét một chút.

“Mình nói ngay đây, bây giờ người phụ nữ kia đang ở gần phòng bệnh của Kiều Trác Phàm, cậu nói xem mình phải làm thế nào để đề phòng cô ta!” Điều này, ngày hôm nay lúc nhìn thấy người phụ nữ kia xuất hiện, Tiểu Bảo Bối liên tục suy nghĩ tới.

“Phòng bị khẳng định là không kịp nữa rồi!” Nhạc Dương trầm tư một lúc rồi nói.

“Hả? Vậy mình nên làm thế nào bây giờ?”

“Người ta cũng bắt đầu gần gũi được hưởng lộc rồi, cậu còn có thể làm sao nữa?” Bên kia điện thoại tiếng vang hơi lớn, cho nên Nhạc Dương không thể không đưa micro ra xa một chút, để tránh cho lỗ tai của mình phải chịu tội.

“Đúng vậy, mình phải làm sao?”

“Chỉ có thể bình đến tướng đỡ, nước đến đất chặn!”

“Câu này nói thì dễ, nhưng mà mình phải làm như thế nào đây!” Die nd da nl e q uydo n. Đạo lý này, Tiểu Bảo Bối cũng hiểu.

Nhưng mà khi áp dụng dường như có chút khó khăn.

“Bây giờ nói qua điện thoại với cậu, thì cũng là lý luận suông thôi! Cậu nhớ cho kỹ, đừng để cho người phụ nữ kia có cơ hội mặt đối mặt với người đàn ông của cậu! Còn những chuyện khác, sau này lúc mình tìm cậu sẽ nói tỉ mỉ hơn!”

Đấu võ mồm với Tiểu Bảo Bối là đấu võ mồm, nhưng mà trong chuyện này Nhạc Dương rất nghiêm túc!

“Được!”

Tiểu Bảo Bối gật đầu một cái.

Lúc định cúp điện thoại, thì Nhạc Dương ở bên kia lại dặn dò: “Kẻ địch trước mặt, nhớ kỹ là phải bảo vệ tốt bản thân. ‘Núi xanh còn đỏ, lo gì không có củi đốt!’”

“Tuân lệnh!”

Đối với câu trả lời của Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương có chút hài lòng: “Được rồi, trước hết cứ như vậy đã! Có tình hình gì, lại gọi điện thoại cho mình!”

Nói thật, cô thực sự có chút không yên lòng đối với Tiểu Bảo Bối.

“Sao vậy? Tiểu Bảo Bối lại hỏi chuyện ngu xuẩn gì sao?” Bên này, chờ Nhạc Dương vừa cúp điện thoại, Diệp Tử Hi vốn đứng ở một bên liền đi tới, một tay nắm lấy eo của Nhạc Dương kéo cô vào trong lòng mình.

Thực ra eo của Nhạc Dương tuyệt đối không hấp dẫn giống như những cô người mẫu kia.

Nhưng mà sau khi ôm lấy cái eo này xong, Diệp Tử Hi lại cảm thấy eo của cô mềm mại hơn những người bình thường.

Cảm xúc như vậy khiến cho Diệp Tử Hi lưu luyến.

Chỉ cần ôm cô như vậy, Diệp Tử Hi liền muốn dán miệng của mình lên.

Nếu là bình thường, Nhạc Dương cũng làm xằng bậy theo anh ta.

Nhưng mà hôm nay, khi Diệp Tử Hi đụng vào, Nhạc Dương lại đẩy anh ta ra, hơn nữa cũng tránh thoát khỏi nụ hôn của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 268: Tôi Không Phải Là Họ Hàng Vs Không Đánh Mà Bỏ Chạy (2)

Editor: Táo đồ phở núi

Phản ứng này khiến cho Diệp Tử Hi có chút bất mãn mà nhú mi lại.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì! Chỉ là không thích anh nói Tiểu Bảo Bối như vậy!” Diệp Tử Hi khinh thường Tiểu Bảo Bối, cũng không phải gần đây mới bắt đầu. Nhưng mỗi lần nhìn thấy Diệp Tử Hi dùng ánh mắt người khác không bằng anh ta để đối xử với thế giới này, Nhạc Dương lại cảm thấy có chút buồn cười.

“Anh cũng chỉ nói sự thật thôi!” Nói thật ra, cho tới bây giờ Diệp Tử Hi thấy Tiểu Bảo Bối không có điểm gì tốt cả.

Thông minh cũng không thông minh, chỉ có đôi mắt là đẹp một chút thôi. Mà dáng người khẳng định cũng không xinh đẹp bằng những cô người mẫu mà Diệp Tử Hi đã từng tiếp xúc qua.

Bất kể là điểm nào, Diệp Tử Hi cũng không thấy Tiểu Bảo Bối có gì tốt cả. Cho nên anh ta cũng hết sức buồn bực, Tiểu Bảo Bối như vậy đến cùng là có cái gì tốt! Mà khiến cho người nào đó nhớ mãi không quên cho tới tận bây giờ. [di@en*dyan\(lee^qu.donnn\)](#).

Nhưng mà Diệp Tử Hi đã tiếp xúc nhiều người, cũng nhanh chóng nhìn ra là Nhạc Dương không vui. Vội vàng đổi lời, anh ta nói tiếp: “Được rồi, anh không nói cô ấy nữa là được chứ gì! Nhưng mà người đàn ông kia của cô ấy, cũng may mắn mới có người thích anh ta. Chờ tới khi người ta nhìn rõ anh ta rồi, đại khái là sẽ nhanh chóng đá anh ta thôi! Em không cần lo lắng quá mức...”

Những lời này của Diệp Tử Hi, chính là đang an ủi Nhạc Dương.

Nhưng mà Nhạc Dương không ngốc.

Từ ‘nhìn rõ’ trong lời nói của Diệp Tử Hi, chẳng qua là nói những người kia mắt mù mới thích Kiều Trác Phàm, tới khi biết được anh là một người không có tiền thì sẽ tự động giữ một khoảng cách với anh.

Theo ý của Diệp Tử Hi, mọi người trên thế giới này, ai thích ai, ai theo đuổi ai, tất cả đều có liên quan tới tiền. Mà người ở trong thế giới của anh ta, cũng chỉ phân ra làm hai loại: Người có tiền hoặc là người không có tiền.

Người có tiền có thể ý sủng mà kiêu, người không có tiền thì nên bị người khác đạp dưới lòng bàn chân cả đời?

Nhưng mà Diệp Tử Hi đã bỏ qua một tin tức quan trọng, người đàn ông kia của Tiểu Bảo Bối có loại thẻ phát hành hạn chế với hạn mức không giới hạn, mà Diệp Tử Hi luôn tự cho mình là đứng lại là người không có được cái thẻ kia. [di@en*dyan\(lee^qu.donnn\)](#).

Người đàn ông như vậy, sao lại là người bình thường?

Cũng không biết vì sao, mà giờ phút này đột nhiên Nhạc Dương có chút mong đợi cảnh tượng khi Diệp Tử Hi biết được thân phận thật sự của người đàn ông của Tiểu Bảo Bối...

“Em nhìn anh như vậy làm gì?” Diệp Tử Hi nhận ra là bây giờ Nhạc Dương không hề nói gì, xoay người nhìn về phía cô.

“Không có gì!” Không phải là Nhạc Dương không muốn nói cho Diệp Tử Hi biết cái gì đó, mà là bây giờ cô cũng không biết rõ ràng thân phận của người đàn ông kia. Chỉ bằng đợi tới khi cô biết rõ thì lại nói cho Diệp Tử Hi biết.

“Không có gì thì chúng ta đi ăn cơm trước đi, anh đói sắp chết rồi!” Diệp Tử Hi oán trách.

“Được, chúng ta đi ra ngoài thôi!” Nhạc Dương nhìn bộ dạng cô làm ra vẻ kia, cảm thấy có chút buồn cười. Nhưng mà cô vẫn thỏa hiệp vô điều kiện. Mà tất cả những điều này là bởi vì cô thích người đàn ông này.

Thực ra thì Nhạc Dương thỏa hiệp vô điều kiện, còn Diệp Tử Hi thì ý sủng mà kiêu, tất cả đều vô hình chung thay đổi điều gì đó. Chẳng qua là hai người bọn họ không phát hiện ra mà thôi...

- - Đường phân cách - - Diennk dan/le eequh ydo nnn.

Ở bên kia Nhạc Dương và Diệp Tử Hi sau khi cúp điện thoại thì kích động đi ra ngoài ăn cơm, còn ở bên này sau khi cắt điện thoại đi Tiểu Bảo Bối định quay trở lại phòng bệnh của Kiều Trác Phàm.

Vừa rồi cô nhận lúc Kiều Trì đưa Kiều Trác Phàm đi kiểm tra thân thể đã tranh thủ đi ra ngoài gọi điện thoại, hơn nữa Tiểu Bảo Bối cảm thấy cuộc điện thoại này của mình không nên để cho Kiều Trác Phàm nghe được.

Mặc dù không nhận được giải pháp nào cụ thể sau khi gọi điện thoại cho Nhạc Dương. Nhưng mà qua đó Tiểu Bảo Bối cũng có thể tổng kết được một điều: Đánh không lại thì bỏ chạy!

Sau khi cắt điện thoại xong, Tiểu Bảo Bối sờ sờ bụng.

Buổi chiều bị Kiều Trác Phàm trưng trị ở trên giường cả một buổi chiều, bây giờ thật sự có chút đói. Cô còn nhớ Thẩm Niệm Cẩm mang cho cô rất nhiều túi đồ ăn vặt, đặt ở ngay bên cạnh máy tính của Kiều Trác Phàm. Nghĩ tới đây Tiểu Bảo Bối kích động đi về phía phòng bệnh của Kiều Trác Phàm, suy nghĩ xem nên ăn khoai tây chiên vị thịt nướng trước hay là ăn bánh vị bơ đường trước thì tốt!

Bộ dạng tươi cười khi tưởng tượng tới mấy món đồ ăn vặt tuyệt hảo kia của Tiểu Bảo Bối chỉ duy trì không tới vài giây thì biến mất. Bởi vì ở trước cửa phòng bệnh của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối lại nhìn thấy vị khách không mời mà đến kia.

“Nói là con tới đưa trái cây cho anh ấy là được rồi! Mẹ, con biết rồi!” Diên ndk dan/le eequh ydo nnn.

Phạm Manh Manh đang gọi điện thoại, mà bên cạnh vị trí mà cô ta đang đứng chính là một giỏ trái cây rất lớn. Xem ra, có lẽ là cô ta cảm tới.

Giỏ trái cây này được đóng gói rất đẹp, trái cây ở bên trong quả nào cũng to tròn căng mọng. Vừa nhìn liền biết giỏ trái cây này giá không hề rẻ.

Một giỏ trái cây như vậy xuất hiện ở trong phòng bệnh của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối nhất định sẽ lấy ra mấy quả tươi ngon để nếm thử.

Cũng không biết vì sao, nhìn thấy giỏ trái cây mà Phạm Manh Manh đưa tới, Tiểu Bảo Bối lại không hề có ý định muốn ăn một chút nào. Và cảm giác đói bụng mới vừa rồi, cũng biến mất không còn chút gì.

Giờ phút này, Tiểu Bảo Bối chỉ muốn cầm giỏ trái cây kia ném vào thùng rác.

Có lẽ bởi vì ánh mắt của Tiểu Bảo Bối quá mức sắc bén, nên Phạm Manh Manh rất nhanh đã nhận ra sự tồn tại của cô.

“Mẹ, con biết rồi! Đợi một chút nữa, con sẽ điện thoại lại cho mẹ!” Không đợi mẹ ở bên kia điện thoại trả lời lại, Phạm Manh Manh đã cúp điện thoại trước.

Bởi vì cô ta nhận ra, người này không phải chính là người mà sáng nay ở trong lòng của Kiều Trác Phàm hay sao?

Mà Tiểu Bảo Bối phát hiện ra người phụ nữ này đang nhìn mình, cũng lập tức lên tinh thần.

Đúng như lời của Nhạc Dương đã nói: Bình đến tướng đỡ, nước đến đất chặn! Đánh không lại, cùng lắm thì tìm Kiều Trác Phàm tính sổ!

Cái gì?

Bạn hỏi vì sao Tiểu Bảo Bối đánh không lại thì lại tìm Kiều Trác Phàm tính sổ? Mà không phải là tìm người phụ nữ này? die,n; da. nlze.q; ydo /nn.

Bạn cũng không thử nghĩ xem, người phụ nữ này là ai trêu chọc đến?

Không tìm Kiều Trác Phàm, chẳng lẽ bạn muốn nhắm vào Luật hay sao?

Tiểu Bảo Bối nắm chặt quả đấm nhỏ, ngẩng cao cái đầu nhỏ lên, bộ dạng như muốn tiến lên khởi binh vấn tội vậy.

Đương nhiên, đó là cô đang tự nhìn mình như vậy thôi.

Mà Phạm Manh Manh sau khi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo Bối xong, như có điều suy nghĩ, sau đó hỏi: “Cô là họ hàng của Kiều hã! Tôi vừa từ nước ngoài trở về, ở đây cũng không quen biết nhiều lắm, cho nên không nhận ra cô thì mong cô thứ lỗi!”

Lời này khiến cho Tiểu Bảo Bối nheo mắt lại trong nháy mắt.

Người phụ nữ này có phải đang khoe khoang mình ở nước ngoài rất quen thuộc với Kiều Trác Phàm hay không?

“Tôi không phải là họ hàng của anh ấy!” Tiểu Bảo Bối nheo lòng bàn tay, đối diện với Phạm Manh Manh.

Mà câu nói này khiến cho Phạm Manh Manh nhũn mày.

Thực ra vừa rồi gọi điện cho mẹ, Phạm Manh Manh đã muốn hỏi thử xem là trước đây Kiều Trác Phàm có người thân nào ở đây không. Nên biết, gương mặt này của Tiểu Bảo Bối vẫn có một khoảng cách nhất định với hai từ xinh đẹp. Cho nên Phạm Manh Manh thật sự không cho là Kiều Trác Phàm sẽ coi trọng người phụ nữ như vậy.

Nếu như giữa cô ta và Kiều Trác Phàm có xuất hiện tiểu tam, Phạm Manh Manh thà tin rằng người phụ nữ xinh đẹp mà hôm đó cô ta nhìn thấy ở tầng chót của tòa nhà Đế Phàm kia, chứ không phải là người phụ nữ trước mặt này.

Dù sao thì, thua trước một người phụ nữ xinh đẹp, Phạm Manh Manh cảm thấy còn có thể tha thứ được. Nhưng nên như thua bởi một cô gái cái gì cũng không xuất sắc, thì Phạm Manh Manh cảm thấy bản thân mình bị sỉ nhục. die,n; da. nlze.q; ydo /mn.

Mà vừa rồi cô gọi điện thoại về, mẹ của cô ta cũng phân tích với cô ta như vậy. Thậm chí mẹ của cô ta còn an ủi, người kia có thể là người họ hàng khá thân thiết với Kiều Trác Phàm. Nếu không thì tại sao Kiều Trác Phàm lại thân mật tới mức đứt trái cây như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 269: Chương 104.3

Dựa theo phân tích của bọn họ, người đàn ông như vậy nên được hầu hạ giống như Đế Vương, chứ không phải là hầu hạ người khác.

Nhưng mà trên đời này, chuyện ngoài dự tính của con người quả thực là có rất nhiều.

Bọn họ căn bản không ngờ được, một người mặt nào cũng không xuất sắc ở trong mắt bọn họ như Tiểu Bảo Bối, đã chiếm trọn thời kỳ trưởng thành của Kiều Trác Phàm, rồi lại chiếm hết nửa đời sau của anh.

“Cô không phải là họ hàng của anh ấy, vậy thì là ai?” Phạm Manh Manh vừa nghe thấy câu trả lời của Tiểu Bảo Bối, nụ cười thân thiết không dễ dàng nặn ra kia lại biến mất trong tích tắc.

Không phải là họ hàng của Kiều Trác Phàm, lại có thể khiến cho Kiều Trác Phàm đối xử cung chiêu như vậy. Câu trả lời như vậy quả thực là khiến cho người ta có chút không tiếp nhận được.

“Điều này cô không cần phải biết!” Táo đỏ le^e quy y do^mn. Nghĩ tới ngày đó người phụ nữ này trực tiếp xem Tiểu Bảo Bối cô là người vô hình, bây giờ cô vẫn còn cảm thấy tức.

Nếu như cô ta đã không xem Tiểu Bảo Bối cô là người, vậy có phải Tiểu Bảo Bối cô cũng không cần phải xem cô ta là người?

“Cô...” Phạm Manh Manh hơi giận. Nhưng vừa nghĩ tới bản thân tới đây là để tìm Kiều Trác Phàm, không nên vì những người râu ria như vậy mà lãng phí thời gian. Cho nên cô ta lại vội vàng dùng cánh tay không bị thương cầm lấy cái giỏ trái cây kia, định đi về phía phòng bệnh.

Một màn này khiến cho Tiểu Bảo Bối không khỏi nhớ tới lời dặn dò vừa rồi của Nhạc Dương: Đừng để cho Kiều Trác Phàm và người phụ nữ này chạm mặt!

Nghĩ tới điều này, Tiểu Bảo Bối lập tức nhào người lên, trực tiếp ngăn cản ở cửa phòng bệnh, khiến cho người phụ nữ này không thể đi vào.

“Tôi đến thăm Kiều, cô ngăn cản ở đây làm gì?” Phạm Manh Manh không ngờ được lá gan của người phụ nữ này lại lớn như vậy, lại dám ngăn cản trước mặt của cô ta. Táo đỏ le^e quy y do^mn.

“Kiều Trác Phàm không muốn gặp cô!” Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu ưỡn ngực! Mặc dù ngực không được đầy đặn như người phụ nữ kia, nhưng dù gì thì cô cũng vẫn có!

“Kiều có muốn gặp tôi hay không, không cần cô phải thông báo! Tránh tra cho tôi!” Phạm Manh Manh một lòng muốn đi vào phòng bệnh, nhưng mà tên nhóc với dung mạo không phát triển từ tế ở trước mặt lại nhất định cản đường cô ta.

Nếu không phải là bây giờ cánh tay của cô ta đã bị gãy rồi, Phạm Manh Manh khẳng định là sẽ trực tiếp đẩy cô ra.

“Không tránh!” Tiểu Bảo Bối nói, còn nhanh tay lẹ mắt cướp đi giỏ trái cây ở trên tay của Phạm Manh Manh, sau đó đem những trái cây tươi mới kia ném vào thùng rác ở bên cạnh.

Vốn là giỏ trái cây hạng sang được gói đẹp mắt, bỗng chốc liền biến thành rác rưởi. Những thứ này bây giờ cho dù có nhặt lại, cũng không thể nào đưa vào phòng bệnh của Kiều Trác Phàm được nữa. Bởi vì như vậy cho nên lý do mà Phạm Manh Manh muốn đi vào phòng bệnh của Kiều Trác Phàm đã bị hủy diệt rồi. Điều này bảo Phạm Manh Manh sao có thể cam tâm?

“Trái cây tôi đã nhận thay cho Kiều Trác Phàm, bây giờ cô có thể đi rồi!” Tiểu Bảo Bối làm xong tất cả, có chút thở hắt ra.

Nói thật, cái giỏ trái cây kia đúng là hơi nặng, bên trong đó đoán chừng là có không ít đồ ăn ngon!

Nhưng mà trong đó dù có ngon như thế nào đi nữa, bị người phụ nữ này lấy dính, Tiểu Bảo Bối hận không thể hủy diệt hết ngay lập tức.

“Cô...” Lời nói của Tiểu Bảo Bối, khiến cho sắc mặt của Phạm Manh Manh lúc trắng lúc xanh.

Nào có người nào nhận trái cây xong trực tiếp ném vào thùng rác chứ?

Ý tứ của Tiểu Bảo Bối, quả thực rất rõ ràng.

“Cô cái gì mà cô? Tay của cô bị thương không ở yên trong phòng bệnh mà đường thương cho tốt, đừng có lúc nào cũng không biết xấu hổ chạy tới đây!” Chính mình là một bệnh nhân, mà lúc nào cũng chạy tới đây để thăm người khác? Nếu như muốn người khác không phát hiện ra ý đồ của cô ta, quả thực là rất khó.

“Tôi không biết xấu hổ? Cái con nhóc thói cô đó, thực sự là không dạy cho một bài học thì không được mà!” Phạm Manh Manh từ nhỏ tới lớn đều được người nhà họ Phạm cưng chiều, làm sao chịu được nổi nhục như vậy?

Lúc này, tay của cô ta chuẩn bị tát lên khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối.

Mà Tiểu Bảo Bối thấy Phạm Manh Manh muốn đánh cô, trong lúc nhất thời ngăn cả người.

Cô đã đồng ý với Nhạc Dương là phải bảo vệ chính mình, đánh không lại thì trực tiếp bỏ chạy. Nhưng mà cô thực sự không ngờ được người phụ nữ này lại đầu võ trước công chúng như vậy.

Trong lúc nhất thời, Tiểu Bảo Bối chuẩn bị che cái đầu nhỏ của mình đi, hốt hoảng bỏ chạy thực mạng. Nhưng mà Tiểu Bảo Bối cũng nghĩ tới, tốc độ của cô không đủ nhanh, cho nên ẩn nấp vẫn tốt hơn, cũng khó tránh khỏi bị thương.

Chẳng qua là khi Tiểu Bảo Bối ôm đầu chờ đợi đau đớn giáng xuống, nhưng mà chờ mãi vẫn không thấy đâu. Lần này, Tiểu Bảo Bối tò mò mở hai mắt ra.

Vừa mới nhìn Tiểu Bảo Bối mới phát hiện, thì ra vừa rồi Phạm Manh Manh giơ tay lên muốn đánh cô, thì tay đã bị một bàn tay khác chặn lại.

Mà người cản lại Phạm Manh Manh không phải là ai khác, chính là Đàm Duật nghe thấy Kiều Trác Phàm nằm viện thì vội vàng chạy tới.

Đàm Duật vốn không nghĩ tới ở chỗ này lại nhìn thấy Phạm Manh Manh. Chuyện Phạm Manh Manh bắt nạt Tiểu Công Chủ, anh ta đã cắt đứt cánh tay của cô ta làm bồi thường. Sau khi xong chuyện này, Đàm Duật cảm thấy xem như đã thanh toán xong rồi.

Vốn là Đàm Duật không muốn tiếp tục quản chuyện Phạm Manh Manh nữa. Nhưng mà lúc anh ta nhìn thấy Phạm Manh Manh muốn đánh Tiểu Bảo Bối, Đàm Duật không thể không ra tay ngăn cản.

“Anh...” Phạm Manh Manh không đánh tới Tiểu Bảo Bối, con tức giận tăng lên vùn vụt. Cô ta đang định đánh luôn cả người ngăn cản cô ta lại. Nhưng mà ngay khi cô ta xoay người lại, lúc nhìn thấy Đàm Duật, thì ngay lập tức lửa giận trong mắt của cô ta lập tức biến thành nỗi sợ hãi...

Phạm Manh Manh tuyệt đối sẽ không thể nào quên ngày hôm đó, cô ta bị hai người xưng anh gọi em, một trước một sau mang tới biệt thự xảy ra chuyện kia.

Người đầu tiên thì bắt cô ta quỳ suốt đêm ở trên điều khiển từ xa, cả đêm nói xin lỗi, khiến cho cô ta muốn ngã quỵ. Một người khác, Phạm Manh Manh đã từng cho rằng anh ta chính là cứu tinh của cô ta. Thậm chí Phạm Manh Manh còn chuẩn bị sẵn, nếu như người đàn ông này có thể cứu mình trong lúc nước sôi lửa bỏng, cô ta sẽ bỏ Kiều Trác Phàm mà gả cho anh ta. Nhưng Phạm Manh Manh nào biết, sau khi người đàn ông này đưa cô ta ra khỏi biệt thự, con ác mộng của cô ta mới thực sự tới.

Phạm Manh Manh còn nhớ rõ, người đàn ông kia bẻ gãy xương tay của mình, mà không hề tổn sức...

Cho nên bây giờ vừa nhìn thấy người đàn ông này, cả người Phạm Manh Manh liền phát run. *điên điên lie qiu doon*

“Không...” Sau khi ra sức kéo cánh tay của mình khỏi tay của người đàn ông kia, Phạm Manh Manh hét chói tai: “Cứu mạng với!”

Cuối cùng, sự thấp thỏm lo âu và ức chế lan tràn ra trong lòng của cô ta, ngay cả chiếc áo khoác của cô ta rơi trên mặt đất, cô ta cũng không hề quan tâm, mà bỏ chạy luôn.

Mà cho tới khi Phạm Manh Manh chạy đi xa rồi, Tiểu Bảo Bối vẫn có chút chưa hồi phục lại tinh thần.

“Lạ thật, cô ta bị làm sao vậy?” Tiểu Bảo Bối gãi cái đầu quả dưa của mình, quả thực là nghĩ không ra tại sao người phụ nữ kia vừa rồi còn tức giận muốn đánh cô, đột nhiên lại bỏ chạy giống như là gặp quỷ vậy.

“Vừa rồi tôi cũng không đánh cô ấy!” Tiểu Bảo Bối lẩm bẩm với bóng lưng đã đi xa của Phạm Manh Manh.

Mà Đàm Duật nghe thấy thì khóe miệng không khỏi kéo ra. Thực ra thì anh ta rất muốn nói cho Tiểu Bảo Bối biết, khiến cho Phạm Manh Manh bỏ chạy giống như gặp quỷ không phải là Tiểu Bảo Bối cô, mà chính là Đàm Duật anh. *điên điên lie qiu doon*

Nhưng mà nếu như vậy thì mấy chuyện anh ta làm sợ là sẽ bị lộ. Đến lúc đó, cha của anh ta cũng sẽ không dễ dàng nói chuyện như vậy!

“Anh nhìn thấy không? Vừa rồi tôi thật sự không có đánh cô ta! Tại sao cô ta lại...”

Chương 270: Người Đẹp Trong Nước Sôi Lửa Bỏng

“Cô ta bị điên, cô để ý cô ta làm cái gì?” Đàm Duật không có ý định giải thích chuyện đó với Tiểu Bảo Bối trong lúc này, sau khi bỏ lại một câu như vậy thì anh ta đẩy cửa đi vào trong phòng bệnh. Mà Tiểu Bảo Bối nhìn lướt qua cái áo khoác của Phạm Manh Manh rơi ở dưới đất, rồi nhìn lướt qua giỏ trái cây mà mới vừa rồi mình đã ném vào thùng rác, cô có chút sợ hãi giống như là sợ người khác phát hiện ra mình làm chuyện xấu, cho nên cô cũng vội vàng đi theo Đàm Duật bước vào phòng bệnh của Kiều Trác Phàm.

“Duật, cậu tới làm cái gì?” Sau khi Kiều Trác Phàm nhìn thấy Đàm Duật, vốn đang bức bối vì Kiều Tri kiểm tra hết cái này đến cái kia, nên giờ phút này trực tiếp bày ra vẻ mặt cau có khó chịu.

Điều Kiều Trác Phàm không thích nhất chính là để cho người khác nhìn thấy bộ dạng ngã bệnh của bản thân mình.

Nhưng mà tới khi anh nhìn thấy cô nhóc đang ngó dáo dác ở phía sau Đàm Duật thì bầu trời u ám lập tức trở nên quang đãng.

“Cục cưng, mau tới đây!” Sắc mặt biến hóa chóng mặt của Kiều Trác Phàm khiến cho Đàm Duật và Kiều Tri âm thầm bội phục. Tốc độ trở mặt như vậy, quả thật là còn nhanh hơn cả lật sách.

“Hừ... Kiều Trác Phàm, em đói!” Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy Kiều Trác Phàm gọi cô, cũng không chút dè chừng mà đi thẳng về phía anh.

“Đói bụng mà còn ở bên ngoài lâu như vậy? Anh đã kêu người làm đồ ăn rồi, sẽ đưa tới ngay!” Kiều Trác Phàm nói, rồi ôm người phụ nữ này vào trong lòng ở trước mặt hai người đàn ông kia, rồi còn nhân tiện hôn lên mặt của cô.

“Em muốn ăn thịt! Thật nhiều thịt...” Tiểu Bảo Bối không coi ai ra gì hét to lên, Kiều Trác Phàm cũng tiếp tục dung túng cô cười: “Được, cục cưng muốn ăn cái gì cũng có!”

Lời này khiến cho Kiều Tri thiếu chút nữa thì bẻ gãy cái ống nghe bệnh ở trên cổ.

Cuối cùng Kiều Tri không nhịn nổi nữa, trực tiếp đi ra khỏi phòng bệnh, đỡ khiến cảnh tượng ngọt đến ngấy kia làm cho không ăn nổi cơm.

Mà so với ông ta thì năng lực tiếp nhận của Đàm Duật tốt hơn.

Ngay sau khi Kiều Tri đi ra khỏi phòng bệnh, Duật Tiểu Gia dứt khoát kéo cái ghế lại, ngồi ở bên cạnh giường bệnh, nhìn hai vợ chồng son bọn họ liếc mắt đưa tình. Đương nhiên, cho tới bây giờ Duật Tiểu Gia cũng không phải là một người thích sống yên ổn, ở bên cạnh nhìn bọn họ liếc mắt đưa tình, anh ta thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng ‘chắc chắc chắc’.

Đến cuối cùng, Kiều Trác Phàm không chịu nổi sự quấy nhiễu như vậy nữa, trừng mắt liếc anh ta một cái: “Cậu còn không mau nói rõ cục cậu tới đây làm gì?”

Để anh còn được ở riêng trong phòng bệnh với Tiểu Bảo Bối.

Bởi vì biết rõ anh sinh bệnh, nên cho dù anh có yêu cầu Tiểu Bảo Bối như thế nào đi nữa, thì Tiểu Bảo Bối chỉ chống cự một lúc rồi cũng sẽ đồng ý với anh. Giống như lúc chiều vậy, anh nóng lòng muốn khai trai, Tiểu Bảo Bối liền để cho anh làm chuyện không đứng đắn một phen.

Bây giờ ôm cô, người thấy mùi thơm từ cổ cô truyền ra, Kiều Trác Phàm lại bắt đầu có chút mong chờ...

“Chắc chắn, tôi vừa mới tới, đã có thể cứu được người đẹp của cậu từ trong nước sôi lửa bỏng! Kiều, bây giờ cậu định qua cầu rút ván sao?” Bên trong đôi mắt sắc bén như chim ưng của Duật Tiểu Gia có đôi chút vui vẻ, nhưng mà Kiều Trác Phàm sau khi nghe thấy lời này của anh ta thì đôi mắt của anh tối sầm lại.

“Xảy ra chuyện gì?” Cho tới bây giờ Đàm Duật không có thói quen nói không thành có. Chuyện mà anh ta nói ra khỏi miệng thì là mình chứng xác thực.

Mà có thể khiến cho Đàm Duật phải ra tay, sợ là...

Lúc này, ánh mắt của Kiều Trác Phàm vội vàng rơi vào trên người của Tiểu Bảo Bối, xem xét một lượt từ trên xuống dưới, thậm chí anh còn túm lấy cái áo khoác mỏng của Tiểu Bảo Bối để ngó ngó. Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại nín chặt lấy cổ áo, không chịu buông ra.

“Phạm Manh Manh!” Hiển nhiên là Đàm Duật không muốn đem chuyện này nói tiếp. Cho nên sau khi nói ra cái tên này, Duật Tiểu Gia liền dừng lại “Cô ta lại tới?” Nghe thấy cái tên này, lông mày của Kiều Trác Phàm liền nhíu lại. Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không phân biệt được, anh như vậy là không vui vì không nhìn thấy Phạm Manh Manh hay là không vui bởi vì cô ta tới.

Phát hiện ra ánh mắt của Kiều Trác Phàm đang nhìn cô đầy nghi vấn, Tiểu Bảo Bối vội vàng giải thích: “Em thật sự không có đánh cô ta!”

“...” Kiều Trác Phàm liên tục duy trì ánh mắt không rõ ý tứ hàm xúc, nhìn chằm chằm vào cô.

Ánh mắt này khiến cho sống lưng của Tiểu Bảo Bối lạnh buốt.

Cảm giác giống như là cô rất nhanh sẽ bị Kiều Trác Phàm nhìn thấu.

“Em thật sự không có đánh cô ta, chỉ là ném giỏ trái cây mà cô ta đưa tới vào thùng rác thôi. Nếu như anh không nở bô, vậy thì bây giờ em sẽ đi nhặt về giúp anh là được chứ gì?” Nói những lời này xong, cũng không biết là Tiểu Bảo Bối hồn dôi hay là như thế nào, mà vốn đang ngoan ngoãn ngồi ở trong lòng của Kiều Trác Phàm, lúc này bắt đầu giãy giụa, có ý định muốn trốn đi.

Nhìn Tiểu Bảo Bối như vậy, Kiều Trác Phàm chỉ có thể đưa tay ra đè chặt cô, hơn nữa còn kiên nhẫn dỗ dành: “Được rồi, anh có nói gì em sao?”

“Anh có, anh có mà!” Tiểu Bảo Bối bị Kiều Trác Phàm giữ chặt hai cánh tay, không thể động đậy. Nhưng cái này cũng không có nghĩa là cái miệng nhỏ của cô không có khả năng còng kích.

“Được được, anh có, chúng ta đừng làm rộn nữa được không?” Kiều Trác Phàm vô lực thỏa hiệp, nhưng mà về mặt thì mang theo vẻ oan ức.

Vừa rồi anh đã làm gì đâu? Chẳng qua là chỉ lo lắng Tiểu Bảo Bối bị người phụ nữ Phạm Manh Manh kia làm tổn thương, nên mới ân cần nhìn cô nhiều hơn mấy lần. Được rồi, Kiều Trác Phàm cũng thừa nhận vừa rồi ánh mắt của anh có mang theo một chút tìm tòi nghiên cứu. Mục đích là muốn hỏi một chút xem đến cùng thì Phạm Manh Manh đã làm gì.

Nhưng không ngờ chỉ là ánh mắt như vậy, đã chọc khiến cho Tiểu Bảo Bối nhà bọn họ không vui.

“Anh xem anh còn nói em, trong khi anh vẫn còn cười hi hi bảo em không làm rộn sao được!” Tiểu Bảo Bối vẫn còn giãy giụa. Lúc này đây Kiều Trác Phàm mới chân chính cảm nhận được công lực lúc quấy phá của phụ nữ. Mà anh cũng không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, đối mặt với Tiểu Bảo Bối như vậy cũng không biết phải làm sao.

“Kiều thiếu, thức ăn của ngài đã đưa tới!” Vào lúc đó, có người đẩy cửa vào.

“Em đi ăn cơm đây, không thèm quan tâm tới anh nữa!” Tiểu Bảo Bối giãy giụa mấy cái. Lúc này Kiều Trác Phàm cũng không ngăn cản cô. Để tùy ý cho người phụ nữ kia ngạo mạn rời khỏi giường bệnh của anh, trước khi rời khỏi cô còn đặc biệt kiêu ngạo nhử mào đối với anh...

Một màn này, Kiều Trác Phàm chỉ có thể cười cười bất đắc dĩ.

Nhưng mà chờ tới lúc Tiểu Bảo Bối rời đi rồi, nụ cười trên mặt của anh cũng biến mất trong khoảnh khắc. Cả người của anh lúc này so với lúc vui đùa cười ầm ĩ với Tiểu Bảo Bối hoàn toàn là hai người khác nhau.

Đối với điều này, Đàm Duật ngồi dựa vào ghế ở bên cạnh lại thờ ơ. Bởi vì đâu mới chính là Kiều Trác Phàm mà anh ta quen thuộc.

Người đàn ông kia chỉ có những lúc ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối, thì anh mới lộ ra vẻ mặt dịu dàng. Ngoài ra thì xung quanh Kiều Trác Phàm luôn là một hơi thở u ám của anh.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Không ngoài dự liệu của Đàm Duật, sau khi Tiểu Bảo Bối rời khỏi quả nhiên là Kiều Trác Phàm truy hỏi chuyện này.

Duật Tiểu Gia không nôn nóng trả lời ngay, mà chỉ đem một hộp thuốc màu trắng đặt lên trên bàn, nhân tiện nói: “Lần trước không phải đã nói với cậu là trước khi phát bệnh cậu hãy uống một viên hay sao, cậu coi lời nói đó là gió thổi bên tai phải không? Nếu như bị những người ở nước ngoài bắt gặp thấy cậu như vậy, thì không biết sẽ bị tuyên truyền thành dạng gì nữa!”

Nhìn Kiều Trác Phàm cất hộp thuốc kia xong, anh ta mới nói tiếp: “Thực ra thì tôi vẫn rất sáng suốt, khi mà lần trước cắt đứt một cánh tay của Phạm Manh Manh. Nếu không thì mới vừa rồi khẳng định là Tiểu Bảo Bối đã bị đánh rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 271: Chương 105.2

Nghĩ tới một màn vừa rồi, đôi mắt của Đàm Duật híp lại, giống như suy nghĩ tới điều gì đó: “Khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối nhìn rất mềm mại, một bàn tay của Phạm Manh Manh đánh vào không biết sẽ biến thành bộ dạng gì! Chắc chắn chắc...”

Những lời này, mặc dù Duật Tiểu Gia không nói rõ rốt cục vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà cũng gián tiếp thuật lại tất cả mọi chuyện cho Kiều

Trác Phàm. Đương nhiên, nhân tiện Duật Tiểu Gia cũng cho Kiều Trác Phàm một lời cảnh tỉnh, phải chú ý động tĩnh của Phạm Manh Manh.

Nếu không, Tiểu Bảo Bối vẫn có khả năng bị thương.

Mà sau khi Kiều Trác Phàm nghe Đàm Duật thuật lại, trong đầu của anh cũng hiện lên một hình ảnh.

Nghĩ tới bộ dạng vừa rồi Tiểu Bảo Bối có thể bị đánh một bạt tai, trên mặt của anh bao trùm một tầng băng sương lạnh lẽo.

“Được rồi, không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước!” Thực ra thì Đàm Duật đến để xác định là Kiều Trác Phàm còn sống hay không, rồi đưa cho anh một hộp thuốc vừa rồi kia.

Những thứ kia, đều là thuốc trị liệu bệnh suyễn của Kiều Trác Phàm. Mà những viên thuốc này, bề ngoài không có bất kỳ nhãn hiệu nào. Lại không có bất cứ ký hiệu của nhà máy sản xuất nào. Nhưng mà những viên thuốc này, đều được nghiền cứu nhắm vào bệnh suyễn của của Kiều Trác Phàm. Có thể nói, mấy chục năm qua, bệnh suyễn của Kiều Trác Phàm không phát tác, thậm chí còn có thể có cuộc sống giống như người bình thường, đều nhờ công lao của những viên thuốc này.

Mà người nghiền cứu chế tạo loại thuốc này chính là cha nuôi của Duật Tiểu Gia, cha Văn của anh ta.

Loại thuốc như vậy nếu như đem ra ngoài sản xuất với số lượng lớn, tuyệt đối là phát lên rất nhanh. Chẳng qua người như Đàm Diệu Văn, cho tới bây giờ ông ấy không hề thiếu tiền.

Cho nên đối với chuyện đăng ký nhãn hiệu hoặc là sản xuất hàng loạt, ông ấy không có hứng thú. Hơn nữa, những viên thuốc này được bào chế từ một ít loại dược liệu quý hiếm, cho dù có đưa vào sản xuất, cũng chưa chắc có người có thể mua được.

Kiều Trác Phàm nghe Đàm Duật nói một thôi một hồi, đôi mắt vẫn liên tục rủ xuống, không biết là đang suy nghĩ điều gì. Lúc nghe thấy ở cửa vang lên tiếng động, anh ngẩng đầu lên mới phát hiện Đàm Duật chuẩn bị rời đi.

“Duật, sau này tôi sẽ uống thuốc đúng hạn.” Lúc nói lời này Kiều Trác Phàm giờ giờ hộp thuốc kia lên với anh ta.

“...” Duật Tiểu Gia không nói gì nữa, sau khi bày ra vẻ mặt tươi cười như ánh mặt trời với Kiều Trác Phàm liền rời đi.

- - Đường phân cách - -

Ngại vì Tiểu Bảo Bối đang ở trong phòng bệnh này, nên Duật Tiểu Gia không thể không đi bằng đường bình thường được. Nhưng mà anh ta không ngờ được, vừa đẩy cửa ra lại bất gặp Phạm Manh Manh.

Lúc này Phạm Manh Manh đang lén lút lút lút núp ở cửa phòng bệnh, giống như là chuẩn bị thăm dò tin tức gì đó.

Nghe thấy cửa có tiếng động, Phạm Manh Manh vội vàng rút đầu lại, còn tưởng rằng làm như vậy thì không có người phát hiện.

Nhưng mà năng lực quan sát của Phạm Manh Manh là không sai, trốn đi như vậy quả thực là một cách làm hết sức khôn khéo. Chẳng qua đối tượng là Duật Tiểu Gia, thì lại lộ ra vẻ không sáng suốt.

Duật Tiểu Gia chính là Đàm thiếu được bồi dưỡng ra, nhãn lực của Duật Tiểu Gia vô cùng tốt, há có thể so sánh với người bình thường sao?

Vào lúc là Phạm Manh Manh cho là mình đã trốn thoát thành công người này, cô ta còn đang mừng thầm, thì chợt có một con gió thổi qua bên tai của cô ta. Vào lúc cô ta còn chưa lấy lại tinh thần, thì Phạm Manh Manh chỉ cảm thấy mình bị một cái bóng bao phủ.

Mặc dù bóng dáng này cũng bình thường không có gì khác biệt, nhưng mà không biết tại sao Phạm Manh Manh chỉ cần nhìn vào cái bóng kia đã cảm thấy toàn thân trở nên tê dại. Mà chờ tới lúc cô ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời không tính là quen thuộc nhưng cũng không coi là xa lạ kia, nước mắt của Phạm Manh Manh liền muốn tuôn trào như bão tố.

Đúng vậy, lúc này đứng ở trước mặt của Phạm Manh Manh, chính là Đàm Duật mà cô ta tưởng rằng đã trốn thoát thành công. Chẳng qua là anh ta lại lấy một tốc độ mà Phạm Manh Manh chưa bao giờ được nhìn thấy đến tới bên cạnh của cô ta, hơn nữa còn dùng ánh mắt xem kịch vui để nhìn chằm chằm vào cô ta.

Rốt cục thì anh ta phát hiện ra sự tồn tại của cô từ lúc nào vậy? Còn nữa mới vừa rồi anh ta đã đi lại gần cô bằng cách nào? Vì sao cô lại không phát hiện ra?

Mấy câu hỏi liên tiếp được đặt ra, khiến cho Phạm Manh Manh liên tục nhìn chằm chằm vào Đàm Duật giống như là nhìn quái vật.

Mà Đàm Duật thì dùng một tay vỗ vào tường ở phía trên người của Phạm Manh Manh, khiến cho bề mặt bên ngoài của tường bị tróc ra, có nhiều mảnh vụn rơi lên trên đầu của Phạm Manh Manh.

Nếu như lúc trước, Phạm Manh Manh nhất định sẽ tức giận hét ầm lên, sau đó thì vội vàng chỉnh đốn lại hình tượng của chính mình.

Nhưng mà lúc này cô ta lại không quan tâm tới bất cứ thứ gì cả.

Bởi vì cô ta biết rõ, bức tường này có khả năng chịu lực không giống bình thường. Nếu không người thường đụng vào sẽ không đầu rơi máu chảy. Nhưng mà khi người đàn ông này vốn vào, lại khiến cho tường tróc ra, nhưng mà anh ta lại không hề có chuyện gì. Có thể thấy được, sức lực và xương cốt của người đàn ông này không phải là người bình thường có thể có.

Cũng chính giờ phút này, Phạm Manh Manh mới ý thức được người đàn ông ở trước mặt có thể là một người ngoài hành tinh.

“Tôi thấy là lời nói mới vừa rồi của tôi, hình như cô thật sự coi là gió thoảng bên tai?” Bộ dạng tươi cười của Duật Tiểu Gia không giảm. Nhưng mà nụ cười kia, trong mắt của Phạm Manh Manh dường như chính là lưỡi dao. Mà điều khiến cho cô ta cảm thấy kinh khủng hơn là đột nhiên Duật Tiểu Gia xoa lên cổ tay của cô ta.

Bởi vì chạm vội, nên đầu ngón tay của Duật Tiểu Gia hơi lạnh, giống như là lưỡi dao.

Chạy dọc cổ tay của Phạm Manh Manh, Phạm Manh Manh cảm giác được từ thần đang tới gần.

Đúng vậy, Duật Tiểu Gia có chỗ nào giống như người đàn ông như ánh mặt trời? Anh ta căn bản chính là Tu la đi ra từ địa ngục!

“Không muốn... Không muốn, cầu xin anh...” Chỉ bị Duật Tiểu Gia chạm nhẹ vào cổ, Phạm Manh Manh bắt đầu thét chói tai và gào khóc lên.

Nhưng mà tiếng thét chói tai như vậy, cũng không khiến cho bất cứ người nào chú ý tới. Bởi vì đây chính là góc trong phòng VIP, tất cả các bức tường đều được thiết kế bằng vật dụng cách âm cao cấp. Bởi vì như vậy, nên cho dù Phạm Manh Manh có kêu gào như bệnh nhân tâm thần như thế nào đi nữa, thì cũng sẽ không có ai chú ý tới.

Mà dưới tình huống như thế, sau khi ngón tay của Duật Tiểu Gia xẹt qua cổ của cô ta xong, lại chuyển sang vuốt vuốt đầu tóc của cô ta.

Lúc này, Duật Tiểu Gia đang rất vui vẻ, thực sự giống như là anh ta đang đùa giỡn với một người đẹp mà thôi.

“Không cần phải bối rối như vậy, honey! Cô chỉ cần đảm bảo rằng trong khoảng thời gian Kiều nằm viện sẽ không xuất hiện nữa, thì tôi sẽ không làm như vậy đối với cô! Nhưng nếu như cô tùy tiện lại bước vào chỗ này một bước...” Câu nói kế tiếp, Duật Tiểu Gia không nói tiếp. Nhưng mà anh ta đã dùng hành động thực tế, thay thế cho những lời nói mà anh ta sắp nói ra. Vào lúc Phạm Manh Manh còn không phản ứng kịp, Duật Tiểu Gia đã trực tiếp nắm lấy tóc của cô ta, giật mạnh một cái.

Thậm chí Phạm Manh Manh còn chưa kịp cảm nhận được sự đau đớn, thì tóc của cô ta đã bị giật ra một nhúm dày.

Nhìn nhúm tóc ở trên tay của Duật Tiểu Gia, hơn nữa còn mang theo một chút máu, Phạm Manh Manh giống như là bị hoảng sợ, liên tục không lên tiếng nữa.

Mà Duật Tiểu Gia đạt được hiệu quả như mình mong muốn, liền tiện tay ném nhúm tóc còn dính một chút da đầu vào trong thùng rác, rồi chậm rãi rời đi.

Mãi cho tới khi anh ta rời khỏi một lúc lâu, đầu bên kia mới truyền tới tiếng hét đau nhói ruột gan của Phạm Manh Manh.

Mà Duật Tiểu Gia chỉ cảm thấy phiền chán mớ mớ lỗ tai, cả người liền nhảy lên sau đó biến mất trước mặt mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Doạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Chương 105.3

“Cục cưng, ăn no chưa?” Đối với một màn phát sinh ở bên ngoài, Kiều Trác Phàm hoàn toàn không biết, sau khi xuống khỏi giường bệnh, đi ra bên ngoài, nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đang ngồi trên sofa, rất không có hình tượng cầm những đồ ăn kia lên ăn.

Đương nhiên, ở chỗ này còn có một ít thức ăn lỏng, là của Kiều Trác Phàm. Nhưng mà đối với những thứ kia, Tiểu Bảo Bối cũng không hề đụng tới. Cô chỉ ăn những món thịt mà cô thích ăn.

Tiểu Bảo Bối không trả lời anh, chỉ trừng mắt liếc anh một cái bày tỏ là đáp lại xong, lại cúi đầu tiếp tục ăn tiếp.

Một màn này, khiến cho Kiều Trác Phàm có chút bất đắc dĩ xoa xoa đầu của cô: “Ăn từ từ thôi. Ăn không đủ thì anh lại gọi người mang tới tiếp. Nhưng mà cái bụng của em nhỏ như vậy, thực sự chứa hết sao?”

“Chứa được!” Tiểu Bảo Bối thật vất vả ngẩng đầu lên trả lời anh một câu như vậy, cái miệng nhỏ của cô nhai nhai, có chút mơ hồ nghe không rõ.

Cũng đúng, hôm qua Kiều Trác Phàm còn cáu kỉnh, khiến cho cô liên tục ở trong trạng thái sợ hãi, cũng không ăn được thứ gì. Xế chiều hôm nay lại bị Kiều Trác Phàm ‘trừng trị’ một trận, bây giờ Tiểu Bảo Bối đói muốn điên luôn. điên điên lie qi uoan

Thấy Kiều Trác Phàm có ý định lấy đi mấy món thịt ở trước mặt của cô, Tiểu Bảo Bối vội vàng đưa tay ra giành lấy, nhấn mạnh: “Của em!”

“Được, của em!” Ý đồ của bản thân đã bị phát hiện, Kiều Trác Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ thu hồi tay lại.

Nhưng mà sau khi cô đem tất cả những thức ăn này tiêu diệt sạch sẽ, Tiểu Bảo Bối tức bụng tới mức khó chịu, nằm ở trên ghế salon kêu hừ hừ.

“Anh đã nói với em rồi, đừng ăn nhiều như vậy mà không chịu nghe!” Nhìn bộ dạng khó chịu của cô, lòng mày của Kiều Trác Phàm cũng hơi nhíu lại.

Ngoài miệng mặc dù giống như là đang trách mắng cô, nhưng mà trong giọng điệu thì lại cưng chiều khó có thể che giấu.

Sau khi Kiều Trác Phàm vào cửa nhìn thấy một màn như vậy.

Tiểu Bảo Bối ăn rất no, Kiều Trác Phàm ở bên cạnh xoa bụng giúp cô.

“Các người đừng là những kẻ dở hơi, tôi cảm giác như tôi tiếp tục nhìn, mắt cũng sắp bị mù luôn rồi!” Quả thật là Kiều Trác Phàm không thể nào giải thích được, tại sao Kiều Trác Phàm lại cưng chiều Tiểu Bảo Bối như vậy? diện diễn lie qiu doon

“Nhìn không quen, tự anh kết hôn đi chẳng phải sẽ biết hay sao?” Kiều Trác Phàm lơ đãng, vẫn tiếp tục xoa xoa bụng cho Tiểu Bảo Bối.

“Kết hôn với một người rồi cưng phụng như tổ tông giống như cậu? Thôi, tôi không có tính tình đó cũng không có thời gian để làm như vậy! Ngài vẫn nên tự mình chậm rãi hưởng thụ niềm vui trong chuyện này đi!” Mặc dù Kiều Trác Phàm không theo chủ nghĩa không kết hôn giống như Thẩm Niệm Cẩm, nhưng mà ông ta thật sự không có lòng tin, bản thân mình sau khi kết hôn có thể đối xử với vợ của mình giống như Kiều Trác Phàm đối xử với Tiểu Bảo Bối.

Cho nên niềm vui kết hôn này, ông ta cảm thấy đời này mình cũng sẽ không được thể nghiệm.

“Được rồi. Đàm Duật vừa rồi nói đã đem thuốc đến cho cậu, sau khi uống xong thì cậu nghỉ ngơi đi. Tôi đi về đây!” Có thuốc của Đàm Duật đưa tới, Kiều Trác Phàm cũng không còn lo lắng như trước nữa.

“...” Sau đó Kiều Trác Phàm lại chần chừ, nhìn hai người vẫn ngọt ngào ở bên ghế sofa như trước, một lúc lâu vẫn không có ý đứng dậy tiễn ông ta, Kiều Trác Phàm chỉ có thể ai oán và bất lực lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh này.

“Cực cưng, vẫn còn tức giận sao?” Sau khi Kiều Trác Phàm rời khỏi, động tác tay của Kiều Trác Phàm vẫn tiếp tục giống như trước, nhưng mà biên độ có hơi lớn. Nhân lúc này, mò vào bụng của Tiểu Bảo Bối không nói, lại còn có ý tìm kiếm lên phía trên.

Mặc dù Tiểu Bảo Bối phát hiện được chút manh mối nào đó, nhưng mà bây giờ ăn no nên cô hơi buồn ngủ, không thêm đề ý đến anh.

Mà phản ứng như vậy lọt vào trong mắt của Kiều Trác Phàm liền trở thành cam chịu, lúc này anh trực tiếp thăm dò vào bên trong quần áo của Tiểu Bảo Bối. diện diễn lie qiu doon

“Kiều Trác Phàm, anh quả thật không phải là một người tốt gì cả!” Tiểu Bảo Bối mơ mơ màng màng, đột nhiên lẩm bẩm một câu như vậy.

“Tại sao anh lại không phải là một người tốt?” Kiều Trác Phàm dứt khoát cởi áo lông của cô ra, nhưng mà điều này Tiểu Bảo Bối cũng không phản ứng lại. Lúc này Tiểu Bảo Bối còn đang đắm chìm trong giọng nói ngọt ngào êm ái của Kiều Trác Phàm “Anh trêu chọc nhiều phụ nữ như vậy, tốt ở chỗ nào?” Phát hiện được bàn tay đang xâm lấn của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối dứt khoát xoay người lại, đưa lưng về phía anh. Bởi vì như vậy nên bàn tay của Kiều Trác Phàm rơi vào khoảng không. Mà sau khi nghe cô nói như vậy, Kiều Trác Phàm chỉ sững sờ một lát, sau đó lặng lẽ cười nói: “Anh đã trêu chọc ai? Từ trước tới giờ, chỉ trêu chọc mỗi mình em! Còn những người khác, anh không hề trêu chọc. Là bọn họ chủ động dán vào, có đúng không?”

Kiều Trác Phàm bám riết không tha, trực tiếp nhào lên theo, tiếp tục ôm cô vào trong lòng, rồi hôn.

Trên người của Tiểu Bảo Bối có mùi thơm của sữa. Mỗi lần đều khiến cho anh muốn ngừng mà ngừng không được...

Nhưng mà lúc này đây, Tiểu Bảo Bối cũng không ngồi chờ chết.

Vào lúc Kiều Trác Phàm nhào lên, đột nhiên cô xoay người một cái, đem Kiều Trác Phàm đè ở dưới người của mình.

Phản ứng này của Tiểu Bảo Bối, thật ra thì khiến cho Kiều Trác Phàm có chút thụ sủng nhược kinh.

Cho nên đáy mắt của anh ngoại trừ một chút kinh ngạc ra, thì còn lại đều sự vui vẻ mà Tiểu Bảo Bối đã quá quen thuộc.

Nhưng mà theo Tiểu Bảo Bối, người đàn ông này bây giờ đang ngứa da!

Nếu không phải là ngứa da thì tại sao bây giờ cô đang nói chuyện đứng đắn với anh, anh lại bày ra vẻ mặt cợt nhả như vậy làm gì?

Dưới con giận dữ, Tiểu Bảo Bối trực tiếp túm cổ áo của Kiều Trác Phàm, một bộ dạng giống như nữ vương chất vấn Kiều Trác Phàm: “Nói như vậy có phải là em nên khen anh có bộ dạng quá đẹp trai, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, cho nên phụ nữ chỉ cần gặp anh, thì liền giống như đường gặp được bánh, liền dính vào?”

“Không dám phóng đại, nhưng mà sự thật chính là như vậy!” Kiều Trác Phàm đối mặt với sự vô lễ của cô, chẳng những không hề lớn tiếng, mà ngược lại còn rất vui vẻ.

Tiểu Bảo Bối của anh, mặc dù làm cái gì đi nữa trong mắt của anh đều rất tốt. Đơn giản bởi vì cô là Tiểu Bảo Bối...

“Anh đúng là không biết xấu hổ...” Lúc này đối tượng mà Tiểu Bảo Bối tấn công chính là gò má của Kiều Trác Phàm.

Hành động vừa rồi của cô khiến cho quần áo của Kiều Trác Phàm trở nên nhăn nhúm. Mà bây giờ cô lại chà đạp gương mặt của Kiều Trác Phàm.

Hương thụ cảm giác sau khi đem gương mặt đẹp trai của Kiều Trác Phàm biến thành bộ dạng nhăn nhó vụn vụn, Tiểu Bảo Bối nghĩ, Kiều Trác Phàm như vậy rất có duyên với phụ nữ, hôn nhân sau này của bọn họ phải làm sao bây giờ?

Bây giờ có Phạm Manh Manh, không có nghĩa là trong tương lai không có?

Sau này, nguy cơ cô phải đối mặt còn nhiều hơn cả bây giờ.

Đến lúc đó cô nên làm như thế nào mới được?

Chẳng lẽ đến khi đó cô chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi chờ chết, sau đó đem vị trí Kiều phu nhân nhường cho người ta?

Không thể nghĩ ngờ, đây không phải là điều mà Tiểu Bảo Bối mong muốn.

Chỉ cần nghĩ tới sự cưng chiều của Kiều Trác Phàm đối với mình bây giờ lại dành cho người phụ nữ khác, Tiểu Bảo Bối liền xù lông lên. Nếu như cô chính mắt nhìn thấy Kiều Trác Phàm và người phụ nữ khác ở cùng một chỗ, đến lúc đó cô cũng không xác định được mình sẽ làm ra hành động điên cuồng gì.

Ngày hôm nay cô đã vì chuyện này mà tìm Nhạc Dương.

Nghĩ tới đề nghị kia của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Kiều Trác Phàm, em có chuyện này muốn thương lượng với anh một chút!”

“Cực kỳ, trước khi thương lượng với anh, anh cảm thấy chúng ta cần phải làm một việc trước.” Một tay của Kiều Trác Phàm ôm eo của cô, trong nụ cười của anh rất mờ ám, tay kia cầm lấy cằm của Tiểu Bảo Bối, khiến cho cô đối mặt với anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 273: Kế Hoạch Binh Vs Kiều Trác Phàm Được Voi Đòi Tiên

"Chuyện gì..." Nhìn Kiều Trác Phàm dựa người vào ghế sofa, bởi vì trước đó cô lôi kéo nên quần áo phía trên của anh bị xô lệch đi, phần da thịt ở trước ngực cũng hiện ra trước mặt của cô.

Còn nữa, trên gương mặt đẹp trai tới mức khó nói nên lời của người đàn ông này còn đang cười rất tươi, khiến cho Tiểu Bảo Bối nhìn thấy có chút bị mê hoặc.

Lúc này Tiểu Bảo Bối cũng được xem như thực sự hiểu được thì ra từ xinh đẹp không chỉ được dùng cho phụ nữ, mà có đôi khi cũng được dùng ở trên người của đàn ông. Mà Kiều Trác Phàm ở trước mặt này chính là một người đàn ông yêu nghiệt như vậy...

Không trách được, vừa rồi Kiều Trác Phàm còn rất tự tin nói rằng những người phụ nữ kia chủ động dính lấy anh. Đúng là những người đàn ông giống như anh tuyệt đối có tư cách nói điều này.

Tiểu Bảo Bối chỉ nhìn anh như vậy thôi, đã cảm giác như mình nhìn tới mức ngẩn người, chứ đừng nói chi tới những người phụ nữ khác.

“Thương lượng một chút xem em phải an ủi anh như thế nào...” Lúc Kiều Trác Phàm nói câu này ra, trên mặt còn hiện lên chút vui vẻ xấu xa.

Một câu nói thốt ra, Tiểu Bảo Bối có chút sững sờ, không hiểu rốt cục thì Kiều Trác Phàm đang nói tới cái gì.

Nhưng mà đợi tới khi nhìn thấy ánh mắt của Kiều Trác Phàm đang nhìn vào một chỗ nào đó, trong nháy mắt mắt của Tiểu Bảo Bối đỏ ửng lên.

Bởi vì lúc trước đó cô có chút tranh chấp cùng với Phạm Manh Manh, cho nên có chút giận lây sang Kiều Trác Phàm, suy nghĩ muốn trừng trị anh một chút mà thôi. Không ngờ vừa rồi cô âm ỉ như vậy, nhưng cô lại lấy một tư thế vô cùng xấu hổ để ngồi trên người của Kiều Trác Phàm. Không trách

được, cô không hiểu tại sao bắp đùi của mình càng lúc càng nóng như vậy. Nghĩ tới nguồn gốc của nhiệt độ nóng bỏng kia, Tiểu Bảo Bối cảm thấy gương mặt của mình có thể rần chín được trứng gà rồi!

“Kiều Trác Phàm, em no bụng quá, muốn đi ra ngoài cho tiêu com!” Tiểu Bảo Bối nói xong, liền chui ra khỏi ngực của Kiều Trác Phàm, nhảy xuống ghế sofa, chuẩn bị rời khỏi hoàn cảnh lúng túng này.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm hiềm khi mới có cơ hội như vậy, bạn cảm thấy anh sẽ dễ dàng buông tha cho Tiểu Bảo Bối như vậy sao?

Chuyện này tuyệt đối không thể nào xảy ra!

Vào lúc Tiểu Bảo Bối cho là mình đã thành công thoát khỏi hoàn cảnh đáng sợ này rồi, thì đột nhiên bàn tay của Kiều Trác Phàm lại rơi vào eo của cô, rồi tiện đó kéo cô trở về ghế salon...

"Kiều Trác Phàm, anh là đồ lừa gạt." Sau khi Tiểu Bảo Bối hét lên một tiếng kinh hãi, thì bị Kiều Trác Phàm áp chế ở dưới thân thể. Cô muốn phản kháng theo bản năng nhưng mà lúc này cô mới nhận ra, hai tay của mình đã bị Kiều Trác Phàm cố định ở phía trên, hai chân đã bị Kiều Trác Phàm ghim lại.

Lúc này cô giống như là một con cá nằm trên thớt gỗ, Kiều Trác Phàm muốn cắt thịt của cô chỗ nào thì sẽ cắt chỗ đó. Đương nhiên đây chỉ là cô đang lấy ví dụ thôi.

Kiều Trác Phàm sẽ không làm ra chuyện tổn thương cô, cùng lắm thì cũng chỉ chiếm chút tiện nghi của cô mà thôi.

“Anh lừa em như thế nào?” Kiều Trác Phàm nhanh chóng điều chỉnh lại tư thế, hơn nữa còn giữ tay của Tiểu Bảo Bối trong tay của mình, sau đó mỉm cười nhìn cô.

“Không phải đã nói là trong khoảng thời gian ở bệnh viện sẽ không đụng vào em sao? Tại sao bây giờ lại...”

Cô muốn dùng tay để đẩy đầu của Kiều Trác Phàm ra, nhưng mà Kiều Trác Phàm khóa chặt tay của cô quá chặt, khiến cho cô không thể gãy giữa được. Mà chân của cô cũng đã bị Kiều Trác Phàm ghim chặt, cho dù cô đạp như thế nào đi nữa cũng không có chút tác dụng nào.

“Cục cưng, vậy em nói là sau khi xuất viện chúng ta có phải là có thể...” Kiều Trác Phàm không có nói hết lời, nhưng mà sự vui vẻ trong ánh mắt của anh đã xác nhận hàm ý trong lời nói của anh.

“Không được!” Nói cô già mồm cũng được, nói cô bị Kiều Trác Phàm chiều hư cũng được, Tiểu Bảo Bối thực sự khó có thể tưởng tượng cô nằm ở trên giường bị Kiều Trác Phàm hôn tới hôn lui, cuối cùng còn quần quýt chuyện này.

“Không được?” Kiều Trác Phàm nghe thấy hai chữ này, mặc dù vẻ mặt không có gì là không vui, nhưng mà sức lực của anh ở trên người của Tiểu Bảo Bối lại không tự chủ mà tăng thêm một chút.

Hành động này khiến cho Tiểu Bảo Bối bị ăn đau.

“Nếu như đã không được, vậy thì anh chỉ có thể làm chuyện cần làm cho xong, đến lúc xuất viện sẽ không phải nhìn mà thèm nữa!”

Những nụ hôn kia, liên tục rơi vào trên người của Tiểu Bảo Bối. Điều này khiến cho lòng dạ của Tiểu Bảo Bối rối bời cũng có chút thấp thỏm lo âu.

Ý của Kiều Trác Phàm là sau khi xuất viện không thể xử lý, cho nên bây giờ liền... “Kiều Trác Phàm, em cũng không nói là sau khi ra viện thì không thể!” Lúc này Tiểu Bảo Bối cảm thấy vẫn nên an ủi Kiều Trác Phàm một chút thì mới được.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vĩnh viễn rất có năng lực xuyên tạc ý tứ của người khác.

Tiểu Bảo Bối vừa mới nói một câu như vậy, trong lúc gấp gáp Kiều Trác Phàm liền bót chút thời gian ngẩng đầu lên nhìn cô, trong đôi mắt kia tràn đầy tia sáng dịu dàng, giống như là ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu qua cửa sổ.

“Cục cưng, vậy ý của em chính là sau khi xuất viện có thể phải không?”

“Vẫn không thể!” Nếu như bây giờ đồng ý, Tiểu Bảo Bối có thể đoán trước được rằng sau khi Kiều Trác Phàm xuất viện, cô sẽ bị ăn tới mức một mảnh vụn cũng không còn.

Nhưng mà lời này vừa mới nói ra, Kiều Trác Phàm lại bị đánh trở về nguyên hình.

Lúc này, anh lại bắt đầu hôn loạn lên người của cô. Hơn nữa anh còn vì hành vi này của mình mà giải thích: “Nếu xuất viện đã không thể, vậy thì bây giờ phải lấy lại cả vốn lẫn lời mới được!”

Nhìn thấy như vậy, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể cắn răng một cái: “Được rồi, sau khi xuất viện có thể, được chưa!”

Chỉ cần bây giờ có thể bảo toàn được bản thân, sau khi xuất viện cô đảm bảo sẽ trốn xa Kiều Trác Phàm!

Để xem tới khi đó Kiều Trác Phàm sao có thể đem cô ra để làm?

Lúc đôi đôi mắt của Tiểu Bảo Bối sáng rực lên, lóe lên tia sáng tính toán.

Nhưng mà cô không hề biết rằng, Kiều Trác Phàm đã sớm nhìn rõ trò khôn vặt của cô?

Bây giờ muốn dùng ‘kế hoãn binh’ với anh sao?

Cũng được!

Kiều Trác Phàm anh tạm thời để cho cô làm tiểu nhân đắc chí một lúc.

Nhưng mà tâm tư của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối tuyệt đối không đoán ra được.

Nhìn vào đôi mắt đang lóe lên chút tính toán khôn vặt kia, Kiều Trác Phàm liền đồng ý: “Vây cũng được!”

Câu trả lời này khiến cho đôi mắt của Tiểu Bảo Bối thoáng chốc hiện lên vô số tia sáng nhỏ!

Vừa rồi cô còn lo lắng suy nghĩ lý do này của mình sẽ không được Kiều Trác Phàm chấp thuận. Cô còn đang cố gắng suy nghĩ nhiều lý do tốt hơn để thuyết phục Kiều Trác Phàm đồng ý.

Không ngờ được, chỉ chớp mắt một cái Kiều Trác Phàm đã đồng ý rồi?

Chẳng lẽ thời gian gần đây trình độ gạt người của cô đã tăng lên?

Lúc Tiểu Bảo Bối còn đang cảm thấy may mắn vì thắng lợi của mình, thì trên đầu của cô vang lên một giọng nam có chút tủi thân: “Nhưng mà nghĩ tới thời gian xuất viện còn rất lâu, anh cảm thấy bây giờ anh vẫn cần phải thu một chút lợi tức mới được!”

Giọng nói này mang theo chút tủi thân, nhưng mà tại sao Tiểu Bảo Bối nghe lại cảm thấy có chút không thích hợp.

“Lợi tức gì?”

“Một lát nữa em sẽ biết ngay!”. Lúc Tiểu Bảo Bối còn muốn hỏi điều gì nữa, thì Kiều Trác Phàm đã nhắm chính xác vào đôi môi của cô, khiến cho những lời cô muốn hỏi ra kia nuốt trở lại trong bụng.

Một đêm lãng mạn, giờ mới bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 274: Chương 106.2

Bất tri bất giác trôi qua một đêm, Tiểu Bảo Bối chỉ biết là Kiều Trác Phàm đem cô lật tới lật lui, cả người của cô tiếp nhận từng lần lễ rửa tội của anh.

Nhưng trên thực tế, Kiều Trác Phàm chỉ lấy một chút lợi tức không có trực tiếp làm cô.

Mà sáng sớm hôm sau, lúc Tiểu Bảo Bối tỉnh lại ở trên giường bệnh của Kiều Trác Phàm còn cảm thấy may mắn vì thành công nho nhỏ mà cô đã đàm phán được ngày hôm qua. Mà không hề biết rằng, đàm phán của cô không hề có kết quả, cô đã đem chính mình bán ra ngoài sau khi Kiều Trác Phàm xuất viện, hơn nữa còn bị Kiều Trác Phàm chiếm tiện nghi cả đêm.

Chỉ bằng cái đầu quả dưa nhỏ bé của Tiểu Bảo Bối thì dù nghĩ như thế nào đi nữa cũng khó có khả năng nghĩ ra mình đã làm sai điều gì, cô chỉ biết là từ sau ngày hôm đó, mỗi lần đối mặt với cô, Kiều Trác Phàm đều cười cực kỳ gian xảo!

- - Đường phân cách - -

"Nhạc Dương, sáng sớm em làm gì đó?" Cũng vào thời gian đó, Diệp Tử Hi bị động tĩnh của người bên cạnh đánh thức mà cảm thấy không vui.

Lúc này, anh ta ngồi dậy từ trên giường, lộ ra nửa người trên rắn chắc.

Không cần phải nói, đêm qua anh ta lại phóng túng một đêm cùng với Nhạc Dương. Dđienn damn leie quyýdon. Cho tới khi sắp sáng, bọn họ mới dừng lại cuộc lãn lộn kia, rồi vội vàng chìm vào trong giấc ngủ.

Thực ra Diệp Tử Hi cũng không hiểu tại sao mình lại mê đắm thân thể của Nhạc Dương như vậy. Mỗi đêm, chỉ cần lúc ở với cô, anh ta đều giống như là đánh tiết gã, làm sao cũng không dừng lại được. Chuyện này lúc trước khi mà đối mặt với những người mẫu hoặc nữ minh tinh, chưa từng có tình huống

như vậy bao giờ.

Nhưng mà tất cả những điều này, đều bị phá lệ ở trên người của Nhạc Dương.

Giống như trước đây, mỗi cuối tuần Diệp Tử Hi đều thích hẹn một cô em xinh đẹp đi chơi khắp nơi, để thư giãn tâm tình gì gì đó. Nhưng mà bây giờ ở cùng một chỗ với Nhạc Dương, vừa đến cuối tuần thì anh ta liền muốn ngáy ngốc ở trên giường với Nhạc Dương nguyên cả một ngày.

Ngày hôm nay, Diệp Tử Hi cũng có ý định như vậy.

Cho nên đêm hôm qua anh ta mới phóng túng như vậy.

Nhưng mà hình như Nhạc Dương không muốn ở trên giường ngáy ngốc cả ngày với anh ta.

Lúc này Nhạc Dương đã đứng dậy, đang mặc quần áo ở bên cạnh.

Bởi vì quá béo, nên tay của Nhạc Dương lúc nào cũng không với tới nút áo của nội y ở phía sau lưng.

Diệp Tử Hi không có ý định đứng lên giúp đỡ cô, anh ta thích ngắm nhìn Nhạc Dương như vậy. *Đienn damn leie quyýdon.*

Mặc dù Nhạc Dương có hơi béo một chút, nhưng mà cô lại sở hữu một làn da mượt mà mềm mịn mà những người phụ nữ gầy không thể có. Nhất là vào buổi sáng sớm như vậy, màu sắc này nhìn lại càng đẹp mắt. Trong lúc nhất thời, Diệp Tử Hi nhìn tới mức ngáy người ra.

Mà Nhạc Dương quay người lại, nhìn thấy Diệp Tử Hi đang nhìn cô chăm chăm không chớp mắt như vậy. Cô liền tiện tay cầm cái gối lên, ném về phía Diệp Tử Hi: “Còn không mau đứng lên đóng giúp em!”

Diệp Tử Hi bị Nhạc Dương ném một cái, mặc dù có chút buồn bực, nhưng mà anh ta vẫn làm theo ý của Nhạc Dương, đi tới bên cạnh cô, đưa tay ra cài nút áo ở phía sau giúp cô.

Nhưng mà sau khi làm hết những chuyện này xong, Diệp Tử Hi cũng không lập tức buông Nhạc Dương ra, mà ôm cô vào trong lòng mình rồi hỏi: “Mới sáng sớm mà đã muốn đi đâu vậy? Hôm nay là cuối tuần, cũng không phải đi làm mà!”

Nói xong, Diệp Tử Hi lại thổi hơi nóng và hôn lên trên cổ của Nhạc Dương.

Ấm hiệu nào đó, thể hiện rất rõ ràng.

Nếu như là trước kia, Nhạc Dương cũng nhất định sẽ ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Diệp Tử Hi, hưởng thụ được giây phút thoải mái và mãnh liệt hiếm có vào dịp cuối tuần.

Nhưng mà tình hình hôm nay không giống như trước.

Nhạc Dương chỉ có thể đẩy Diệp Tử Hi ra, tiếp tục mặc từng món đồ mà mình đã lấy ra sẵn.

“Hôm nay em muốn đi gặp Tiểu Bảo Bối một chút, thuận tiện gặp chồng của cô ấy!” Đây cũng là điều mà hôm qua cô đã hẹn với Tiểu Bảo Bối. “Gặp bọn họ làm cái gì? Một người thì đàn độn, người còn lại thì là loại nghèo kiết xác.” *Đienn ndk dan/le eequh ydo mnn.* Hình ảnh hai người kia ở chung một chỗ, Diệp Tử Hi cũng đã từng nhìn thấy. Tóm lại, hai người này đều không khiến cho Diệp Tử Hi xem trọng.

Mà Nhạc Dương vừa nghe thấy Diệp Tử Hi hình dung hai người kia như thế, cũng không vui vẻ cau mày lại.

“Diệp Tử Hi...” Nhạc Dương muốn nói với Diệp Tử Hi, người đàn ông kia của Tiểu Bảo Bối có được tám thẻ phát hành với số lượng giới hạn trên toàn thế giới với hạn mức không giới hạn, người đàn ông như vậy sao có thể là người bình thường?

Nhưng mà không chờ Nhạc Dương nói hết, Diệp Tử Hi liền cắt ngang.

“Biết rồi, biết rồi! Đó là bạn của em, anh không được nói như vậy!” Nói xong lời này, Diệp Tử Hi cũng bắt đầu mặc quần áo của mình vào. “Hôm nay em không ở nhà, anh cũng ra ngoài đi dạo. Đợi tới buổi tối lại hẹn em cùng ăn cơm!”

Cái mà Diệp Tử Hi gọi là đi dạo, chắc là nam nữ gặp gỡ nhau mà thôi!

Nhạc Dương biết rõ điều đó, nhưng mà cũng không ngăn cản.

"Em biết rồi!" Sửa soạn đơn giản một chút, sau đó Nhạc Dương ra khỏi nhà.

- - Đường phân cách - -

“Kiều Tri, có phải hai ngày nữa tôi có thể xuất viện hay không?” Sau khi ăn điểm tâm xong, Kiều Trác Phàm vừa liếc nhìn những văn kiện mà A Vĩ mới tới cho anh, vừa hỏi.

Mặc dù là trong khoảng thời gian nằm viện, anh vẫn có thể xử lý những văn kiện mà A Vĩ đưa tới, nhưng mà vẫn có rất nhiều chuyện anh không có cách

nào xử lý được. Bởi vậy nằm viện mấy ngày, khiến cho không ít chuyện ở Đề Phàm bị trì trệ.

Kiều Trác Phàm đang suy nghĩ, khi nào thì có thể xuất viện, để giải quyết hết những thứ tồn đọng này?

Hơn nữa, Tiểu Bảo Bối người ta còn đồng ý với anh, chờ anh xuất viện thì sẽ để cho anh ăn!

Được rồi, mục đích chủ yếu của Kiều Trác Phàm chính là về sau.

Nghĩ đến điều này, Kiều Trác Phàm thả vãn kiện xuống, ánh mắt sâu xa liếc nhìn Tiểu Bảo Bối đang đọc tiểu thuyết ngôn tình ở chỗ không xa. Khiến cho cả người cô rét run, hắt hơi một cái.

Mà ánh mắt như lang như hổ của Kiều Trác Phàm, không may lại lọt vào mắt của Kiều Trì.

Nếu như muốn Kiều Trì không biết trong đầu anh đang suy nghĩ điều gì, cũng rất khó.

“Chắc cũng khoảng hai ngày gì đó! Sao thế, không chờ được nữa?” Có thể nói Kiều Trì chính là người không sợ chết trong những người ở bên cạnh Kiều Trác Phàm. Mỗi ngày đều đọc mồm đọc miệng khiêu chiến quyền uy của Kiều Trác Phàm.

Kiều Trác Phàm nghe lời này của Kiều Trì, hung hăng trợn mắt nhìn ông ta một cái.

Nhưng mà sau đó Kiều đại gia cũng vô cùng hào phóng thừa nhận: “Đúng vậy, không chờ được nữa! Muốn về nhà để thoải mái ôm bà xã!”

Kiều Trác Phàm thể hiện rõ suy nghĩ của mình như vậy, khiến cho Kiều Trì không tự chủ dùng ánh mắt khinh khinh để nhìn anh, cũng khiến cho Tiểu Bảo Bối đang đọc ngôn tình ngẩng đầu lên, lấy vẻ mặt như phát hiện sắc lang để nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm, sau đó cầm chặt cuốn sách của mình chạy đi tới vị trí trống ở khá xa chỗ của Kiều Trác Phàm.

Đối với hành động này của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm chỉ thoáng nhướn mày, thể hiện bản thân mình không thêm để ý.

Tiểu Bảo Bối có thể trốn được nhất thời, không trốn được cả đời.

Lại nói, Kiều Trác Phàm anh vô cùng có lòng tin, tin rằng Tiểu Bảo Bối không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của anh!

“Thoải mái ôm bà xã? Thằng nhóc cậu còn có thể nói ra như vậy được, chẳng lẽ hai người ở trong bệnh viện không ôm tới ôm lui hay sao?” Kiều Trì nhìn Kiều Trác Phàm không coi ai ra gì mà đùa giỡn với bà xã của mình, có chút churóng mắt, nên nói như vậy.

Đương nhiên, trọng điểm của câu nói này là Kiều Trì muốn phát tiết bức xúc của mình khi hai ngày nay bị hai vợ chồng son này kích thích tới mức ăn không ngon ngủ không yên!

Tiểu Bảo Bối bị người ta nhắc tới điểm này, vội vàng cầm cuốn sách ngôn tình giờ lên cao một chút, làm ra bộ dạng ‘chuyện các người đang nói không liên quan tới tôi’.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 275: Chương 106.3

Mà so với cô, da mặt của Kiều Trác Phàm còn dày hơn.

Bị Kiều Trì châm chọc và khiêu khích, Kiều đại gia còn cọt nhà nói: “Mặc dù ở bệnh viện có thể ôm bà xã, nhưng mà vì sợ khiến cho mấy người chưa lập gia đình như anh bị hâm mộ mù mắt, đến lúc đó lại trở thành lỗi của tôi! Cho nên tôi vẫn nên nhanh chóng về nhà, để yên tâm ôm bà xã chơi đùa thật vui vẻ!” đfien ddn lie qiu doon

Không thể nghi ngờ, hai chữ ‘chơi đùa’ của Kiều đại thiếu, có hàm nghĩa riêng. Không riêng gì Tiểu Bảo Bối cảm thấy xấu hổ, ngay cả Kiều Trì cũng chổng đờ được với Kiều đại thiếu không biết xấu hổ này.

“Thôi bỏ đi, bây giờ tôi sẽ đi gặp bác sĩ ở đây để thương lượng một chút chuyện xuất viện của cậu!” Dù sao thì đây cũng không phải là địa bàn của Kiều Trì, có một số việc trước khi ông ta đưa ra quyết định cũng phải được sự đồng ý của bệnh viện mới được!

Không biết có phải là bị bộ dạng mặt dày mày dạn của Kiều Trác Phàm kích thích hay không, mà lúc Kiều Trì đi ra khỏi cửa, còn đóng cửa lại rầm rầm một cái.

Mà Kiều Trì vừa rời đi xong, liền lộ ra đường cong vì đã thực hiện được âm mưu.

Được rồi, Kiều Trác Phàm thừa nhận mới vừa rồi anh thực sự cố ý kích thích Kiều Trì, khiến cho ông ta không thể không đồng ý để cho anh xuất viện nhanh một chút. Bởi vì chỉ có như vậy thì Kiều Trác Phàm anh mới có thể nhanh chóng xuất viện, để chơi đùa cùng với Tiểu Bảo Bối thật tốt, có đúng không?

Nghĩ tới nguyện vọng của mình sắp đạt được, tâm tình của Kiều Trác Phàm trở nên rất tốt. Đem những văn kiện mà A Vĩ mới đem tới ném qua một bên, sau đó vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, nói với Tiểu Bảo Bối: “Cục cưng, tới đây nào!”

Có kinh nghiệm của mấy hôm trước, Tiểu Bảo Bối sẽ không ngốc mà chui đầu lại bên cạnh của Kiều Trác Phàm nữa.

Nhìn Kiều Trác Phàm đang cười với mình, Tiểu Bảo Bối có cảm giác hình như anh lại có ý định xấu xa gì đó. Cô dời ánh mắt đi, rồi chăm chú nhìn vào cuốn sách ở trên tay, thể hiện lúc này mình đang rất bận rộn, không có thời gian để xử lý đồ không biết xấu hổ!

Nhưng mà dường như Kiều Trác Phàm không có phát hiện ra Tiểu Bảo Bối không chào đón anh, cô không để ý tới anh, thì anh sẽ tự mình dâng tới cửa. đến đến liệ qiu doon

Mặc bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, mặc dù không có đường cong như khi đi giày da và mặc tây trang, nhưng mà khi mặc trên người của Kiều Trác Phàm nhìn vẫn rất đẹp mắt, vừa vặn chứng minh cho một câu nói: Giá treo quần áo!

Anh chậm rãi bước về phía Tiểu Bảo Bối, một cái ôm lấy Tiểu Bảo Bối vào trong lòng mình, hôn một chút, sau đó lại bắt đầu quấy rầy lỗ tai nhỏ của Tiểu Bảo Bối: “Đọc cái gì mà nghiêm túc như vậy!”

Tiểu Bảo Bối cảm giác tai của mình bị cái miệng của Kiều Trác Phàm ngậm lấy, mặc dù hô hấp của cô bị làm cho rối loạn một chút. Nhưng mà Tiểu Bảo Bối không muốn khiến cho mình rơi vào tình huống không thể không chế, cho nên vẫn ‘chuyên tâm’ nhìn chăm chăm vào cuốn sách ở trên tay.

Đến cùng là sách gì mà khiến cho Tiểu Bảo Bối đọc chuyên tâm như vậy?

Kết quả là, anh giờ tay ra rút đi cuốn sách ở trên tay của Tiểu Bảo Bối.

“Tổng giám đốc bá đạo tôi yêu!” Kiều Trác Phàm nhìn lướt qua mấy dòng chữ ở ngoài bìa sách, nói ra.

“Cuốn sách này có nội dung gì?” Từ nhỏ tới lớn Kiều Trác Phàm chưa từng tiếp xúc với loại sách như thế này, nên có chút tò mò mò ra xem.

Mà lúc này Tiểu Bảo Bối lại hét âm lên muốn cướp lại: “Kiều Trác Phàm, đem sách trả lại cho em!”

Quyển sách này là Nhạc Dương cho cô.

Thực ra trước kia cô cũng không đọc tới, bởi vì mấy ngày gần đây ở trong bệnh viện có chút nhàm chán, cho nên hôm qua lúc tranh thủ về nhà tắm rửa cô đã tiện tay cầm cuốn sách này tới. Hôm nay vừa mới đọc, Tiểu Bảo Bối mới phát hiện trong cuốn sách này có những đoạn miêu tả khiến cho người ta phải đỏ mặt tới tận mang tai.

Chuyện này nếu như để Kiều Trác Phàm nhìn thấy, vậy thì chẳng phải mặt mũi của cô sẽ vứt đi hết hay sao?

“Không trả lại! Chúng ta là vợ chồng, mà vợ chồng thì có đồ tốt phải cùng hưởng!” Một tay của Kiều Trác Phàm kéo tay của Tiểu Bảo Bối, rồi cố định cô ở phía xa xa. Ngoài miệng của anh vừa giảng giải đạo lý ‘vợ chồng phải chia sẻ’ cho Tiểu Bảo Bối hiểu, vừa lấy tay mở từng trang sách ra.

Nhưng mà thật vừa khéo, Kiều Trác Phàm vừa mới mở ra, thì liền nhìn thấy ngay một đoạn miêu tả kia. Mà nhìn lướt qua tựa đề của cuốn sách này, Kiều Trác Phàm đã biết được đại khái nội dung của cuốn sách này.

“Cục cưng, sách này không tệ!” Vốn tưởng rằng sau khi đọc Kiều Trác Phàm sẽ cười nhạo cô, không ngờ được cô chờ một lúc lâu sau thì Kiều Trác Phàm lại nói một câu như vậy.

Mà một câu nói như vậy, trong nháy mắt khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên. Mà ngay sau đó còn có một chuyện khiến cho Tiểu Bảo Bối trở tay không kịp.

Kiều Trác Phàm tùy ý lật mấy trang sách ra đọc xong, sau đó lại bỏ cuốn sách này vào trong túi áo của anh.

“Kiều Trác Phàm, đó là Nhạc Dương cho em!” Cho rằng Kiều Trác Phàm muốn thu cuốn sách này, Tiểu Bảo Bối lại bắt đầu hét lên nhào tới cướp lại. Nhưng mà bất đắc dĩ, một cánh tay của cô vẫn bị Kiều Trác Phàm giữ ở trong tay, dù cô có nhào lên cũng không hù dọa được ai.

“Anh mượn đọc trước mấy ngày!” Kiều đại gia mang theo bộ dạng tươi cười, nói như vậy với Tiểu Bảo Bối.

Lần này, Tiểu Bảo Bối thật sự là ngẩn ngơ trong gió.

Cô thực sự không ngờ được, một cuốn tiểu thuyết ngôn tình cũng có thể khiến cho Kiều Trác Phàm hào hứng, còn muốn mượn để đọc!

“Kiều Trác Phàm, đó là thứ mà phụ nữ chúng em đọc để giết thời gian vào những lúc rảnh rỗi buồn chán, anh đọc không thích hợp đâu!”

Tiểu Bảo Bối nói, rồi đưa tay muốn thăm dò vào trong túi của Kiều Trác Phàm, để lấy lại cuốn sách kia. Nhưng mà cô vừa mới nghiêng người, liền bị

Kiều Trác Phàm ôm chặt vào trong lòng.

“Cục cung, em lại không hiểu rồi! Chính bởi vì phụ nữ các em thích đọc, cho nên anh mới phải nghiên cứu nhiều thêm! Để nhìn xem tuýp đàn ông như thế nào mới có thể hấp dẫn được em!”

Không thể nghi ngờ, những lời này của Kiều Trác Phàm quả thật đã làm cho Tiểu Bảo Bối rất cảm động.

Nhưng vấn đề là cuốn sách này thực sự thích hợp để Kiều Trác Phàm đọc sao?

“Anh không cần phải đọc những thứ này, cũng đã rất đạt tiêu chuẩn rồi, là một người đàn ông vô cùng hấp dẫn!” Tiểu Bảo Bối vừa dỗ vừa lừa nói.

“Phải không? Anh thật sự là một người hấp dẫn như vậy?”

Kiều Trác Phàm kinh ngạc, khiến cho Tiểu Bảo Bối tưởng là kế hoạch của mình sắp thành công, nên cái đầu nhỏ của cô vội vàng gật giống như gà mổ thóc.

Nhưng mà một câu nói tiếp theo của Kiều Trác Phàm mới khiến cho Tiểu Bảo Bối ý thức được mình lại rơi vào cái hố mà Kiều đại gia đã đào.

Vào lúc Tiểu Bảo Bối đồng ý thể hiện, thì Kiều Trác Phàm lại bĩu môi một cái: “Nếu đã như vậy, có phải là em nên chứng minh một chút hay không?”

“Kiều Trác Phàm, em mới không cần! Mau trả lại cho em nhanh lên...” Tiểu Bảo Bối nhìn thấy ánh mắt đầy vui vẻ của Tiểu Bảo Bối, liền phát hiện ra sự thật nào đó. Lúc này cô vội vàng rút lui ra khỏi người của Kiều Trác Phàm, nhưng mà cuối cùng vẫn trễ một bước.

“Cục cung, anh là người hấp dẫn như vậy, anh biết rõ là em nhất định sẽ rất ngưỡng mộ anh mà không nói ra được.” Đem cô ôm chặt vào trong lòng, Kiều Trác Phàm lại đồng ý diễn thuyết. “Nhưng em xấu hổ như vậy, không có cách nào thể hiện cảm xúc kia ra ngoài! Nếu đã như vậy, chỉ bằng anh sẽ tính giúp em...”

Lời nói của Kiều Trác Phàm khiến cho anh nhìn qua thực sự giống như một chính nhân quân tử. Tất cả những gì anh làm bây giờ, cũng rất giống như đang vội vàng muốn giúp cho Tiểu Bảo Bối.

Nhưng chỉ có Tiểu Bảo Bối là hiểu rõ, người như anh chính nhân quân tử ở chỗ nào? Anh chính là con sói đội lốt con dê, đang định dụ cô bé quang khấn đó!

“Kiều Trác Phàm, em mới không cần...” Tiểu Bảo Bối liều mạng kháng cự.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại được voi đòi tiên!

“Đến đây, đến đây! Anh sẽ không để ý, em cứ phóng ngựa tới đây!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 276: Đào Góc Tường Vs Người Đàn Ông Không Tầm Thường

Trong phòng vang lên đoạn đối thoại như vậy, quả thật là khiến cho người ta có chút hiểu lầm, tưởng là bên trong đang diễn ra cảnh nóng nào đó.

Mà lúc này Nhạc Dương đang đứng ở cửa, hiển nhiên cũng có phỏng đoán như vậy.

Không ngờ trước đây Tiểu Bảo Bối chỉ là một đứa trẻ ngây thơ như vậy, vậy mà lại thích giả heo ăn thịt cọp?

Quả thực là làm cho người ta khó có thể tin được!

Chính bởi vì điều này, cho nên Nhạc Dương cảm thấy bản thân mình cần phải tận mắt nhìn xem Tiểu Bảo Bối có phải chính là người giống như trong đầu cô đang nghĩ hay không...

Kết quả là, lúc ở trong phòng vang lên đoạn đối thoại khiến cho người ta phải đổ mắt tới tận mạng tai thì Nhạc Dương đang ngó dáo dác đầy cánh cửa không khóa kia ra.

“Kiều Trác Phàm, anh là đồ dê giả!” Tiểu Bảo Bối còn đang giãy giụa, cũng đang lo lắng có khi nào có người nào đó ở ngoài cửa xông vào hay không. Mà đúng vào lúc này, Tiểu Bảo Bối phát hiện ở ngoài cửa có một người béo ý xuất hiện! điềm dần nên quỳnhdon.

Lần này xem như Tiểu Bảo Bối bị sợ ngây người!

“Nhạc... Nhạc Dương!”

“Hả?” Kiều Trác Phàm cũng nhận ra được sự khác thường của Tiểu Bảo Bối, tiện đó cũng xoay người nhìn theo ánh mắt của Tiểu Bảo Bối.

Khi ánh mắt của anh rơi vào trên người của Nhạc Dương, Nhạc Dương chỉ cảm thấy sát khí ập vào mặt của mình!

Mẹ kiếp! Người đàn ông có lực sát thương mạnh như vậy, làm sao có thể là người bình thường được! Cũng không biết tại sao Diệp Từ Hi lại nhìn lầm được chứ!

Nghĩ tới đây, Nhạc Dương vội vàng cười hi hi đối với đôi nam nữ đang nhìn mình chằm chằm kia rồi nói: “Các người cứ tiếp tục đi, tôi cũng không có nhìn trộm được cái gì!”

Cô thấy bọn họ vẫn nhìn chằm chằm vào mình, bộ dạng giống như không hề tin vào lời nói của Nhạc Dương cô, thì Nhạc Dương vội vàng bổ sung thêm: “Vừa rồi tôi tuyệt đối không nghe thấy được cái gì mà đồ dê già gì đó đâu...”

Nhưng mà dường như Nhạc Dương không hề phát hiện ra lời này của cô khiến cho hiềm nghi càng tỏ càng đen.

Sau khi Nhạc Dương nói những lời này, Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm đều dùng loại ánh mắt ‘tôi tuyệt đối không tin lời cô nói’ để nhìn chằm chằm vào cô!

Nhạc Dương cười khan ha ha hai tiếng, rồi vội vàng đóng cửa lại.

Cũng không phải cô sợ Tiểu Bảo Bối! điểm dân nên quýndon.

Ở trong mắt của Nhạc Dương, sức chiến đấu của Tiểu Bảo Bối dường như là bằng không.

Tên nhóc như vậy, cô có gì mà phải sợ?

Người mà Nhạc Dương thật sự sợ, chính là người đàn ông mà giờ phút này dùng đến Tiểu Bảo Bối kia.

Mặc dù hôm nay người đàn ông này mặc bộ quần áo bệnh nhân, nhưng mà khí chất trên người của anh khiến cho toàn thân của Nhạc Dương run lên.

Bộ dạng của người đàn ông này so với lần trước cô gặp thực ra không có gì khác biệt, nhưng mà không biết vì sao lần trước không hề khiến cho cô cảm thấy sợ hãi, mà lúc này thì...

Đoán chừng, chuyện này chắc là có liên quan tới chuyện vừa rồi cô đã quấy rầy anh và Tiểu Bảo Bối thân mật rồi.

Nhạc Dương đóng cửa lại, bộ dạng giống như chờ đợi vĩnh viễn sánh cùng thiên địa ở chỗ này, chỉ hy vọng hai người kia đừng giận lây sang cô.

Chẳng qua là cũng không lâu lắm, Tiểu Bảo Bối liền chạy ra. Nhìn thấy Nhạc Dương ở gần đó, người này liền lăm bắm muốn Nhạc Dương đi vào theo cô.

“Câu xác định là người đàn ông này sẽ không giết mình chứ?” Đối với ánh mắt vừa rồi của Kiều Trác Phàm, bây giờ trong lòng của Nhạc Dương vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

“Sẽ không đâu, sao Kiều Trác Phàm có thể giết người được chứ!” Tiểu Bảo Bối còn làm ra bộ dạng cô căn bản không tin người đàn ông này sẽ làm ra loại chuyện như vậy. Nhưng mà Nhạc Dương lại cảm thấy, sở dĩ Tiểu Bảo Bối không nhìn rõ điều này, không phải là vì Tiểu Bảo Bối quá ngốc, mà chính là Kiều Trác Phàm che giấu quá kỹ.

Mà Nhạc Dương quen biết Tiểu Bảo Bối nhiều năm như vậy, Tiểu Bảo Bối có phải là ngốc thật hay không, điều này thì chỉ có Nhạc Dương là người được quyền lên tiếng cuối cùng

Cô nhóc này kể từ lúc mẹ cô ấy bỏ đi, thì liền học hành không giỏi giang gì, ngay cả đối đãi với mọi người cũng ngây ngô. Có người nói, tất cả đều là vì cô bị kích thích khi mẹ của Tiểu Bảo Bối bỏ đi, cho nên đầu óc mới xảy ra vấn đề.

Nhưng chỉ có Nhạc Dương hiểu rõ, sở dĩ Tiểu Bảo Bối biến thành như vậy là bởi vì cô ấy cảm thấy lúc trước khi mẹ của cô ấy rời đi, cô ấy khóc tới mức như bị tâm thần, dốc hết sức để giữ mẹ cô ấy lại, nhưng mà cuối cùng vẫn không thể giữ lại, chỉ bằng cứ ngây ngô mà sống.

Bởi vì như vậy nên sau này dù có thứ gì đi rồi đi thì cô ấy cũng sẽ không còn đau lòng như vậy nữa.

Cũng bắt đầu từ khi đó, Tiểu Bảo Bối dùng bộ dạng đàn độn như vậy để đối xử với mọi người.

Nhưng mà cuối cùng thì Tiểu Bảo Bối có thể lừa dối được toàn bộ người trên đời này, cũng không thể nào lừa được bản thân mình và Nhạc Dương.

Bây giờ Tiểu Bảo Bối có ý kiến như thế nào về Kiều Trác Phàm, cũng sẽ không lừa được Nhạc Dương dù chỉ là một chút.

Vậy hiển nhiên Tiểu Bảo Bối không tin Kiều Trác Phàm sẽ giết người, chính là về sau!

Ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm đã che giấu đi những thứ quá phức tạp kia. Vì vậy cho nên Tiểu Bảo Bối mới hoàn toàn tin tưởng anh.

Lần trước Nhạc Dương nhìn thấy Kiều Trác Phàm, không phát hiện ra người đàn ông này có chỗ hơn người, e là cũng bởi vì như vậy!

Chỉ có khi hoàn toàn đưa lưng về phía Tiểu Bảo Bối, người đàn ông này mới lấy khí thế thực sự của anh ra. Sở dĩ Diệp Tử Hi không cảm giác được về không tầm thường của anh, đoán chừng cũng bởi vì nguyên nhân này...

“Nhạc Dương, Kiều Trác Phàm có cái gì đáng sợ sao? Không sao hết, dù trời có sập xuống, cũng sẽ có những người to cao khỏe mạnh chống đỡ!”

“Cao to khỏe mạnh thì có lợi ích gì? Còn không bằng cậu ngăn cản ở trước mặt mình!” Sau khi suy nghĩ nguyên nhân hậu quả thông suốt xong, Nhạc Dương đưa ra một kết luận như vậy. Chỉ cần có Tiểu Bảo Bối ở đây, cô tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

“Biết rồi! Vậy cậu hãy đi vào cùng mình thôi...” Tiểu Bảo Bối vừa nói xong đã cầm lấy tay của Nhạc Dương dẫn cô đi vào trong phòng bệnh.

So với phòng bệnh bình thường, trong phòng bệnh này không hề có mùi khủi quá nồng nặc.

Hơn nữa, trên ghế sofa còn có đĩa trái cây, bên cạnh có tủ lạnh mini, mọi thứ đều đầy đủ.

Sau khi Nhạc Dương đánh giá một lượt, đưa ra một kết luận như vậy.

Nơi này là phòng bệnh sao? Đây căn bản chính là phòng tổng thống!

Mà lúc này người đàn ông ngồi dựa trên ghế sofa, khiến cho Nhạc Dương không dám vội vàng lên tiếng.

Mặc dù người đàn ông này mặc bộ quần áo bệnh nhân với màu sắc đơn giản, nhưng mà lại không che giấu được khí chất cao quý trên người của anh. Chỉ cần một ánh mắt, liền khiến cho Nhạc Dương cảm thấy người đàn ông này nên ngồi ở trong hoàng thất, hưởng thụ ánh mắt kính ngưỡng nhìn lên của người dân.

Nhưng mà may mắn là Nhạc Dương không phải là người chưa từng gặp qua tình cảnh như vậy.

Sau một thời gian ngắc nhiên ngẩn ngui, cô vội vàng chào hỏi: “Tôi là Nhạc Dương, chào anh!”

“Chào cô, Kiều Trác Phàm!” Anh không nói gì nhiều, chỉ thoáng nói tới tên của mình.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, nhưng mà lại là lần đầu tiên chính thức giới thiệu tên của mình.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên Nhạc Dương nghe nói tới tên của Kiều Trác Phàm, nhưng mà đây là lần đầu tiên đem tên của Kiều Trác Phàm liên kết với danh tiếng gần đây của tập đoàn Đế Phàm lại với nhau.

“Anh chính là người đang đảm nhiệm chức tổng giám đốc của tập đoàn Đế Phàm, Kiều Trác Phàm?” Nếu như Kiều Trác Phàm đúng là người mà mình vẫn tưởng tượng kia, vậy thì Nhạc Dương cảm thấy tầm thê với số lượng có hạn kia của Tiểu Bảo Bối không có vấn đề gì.

“Đúng vậy, chính là tôi!” Kiều Trác Phàm cũng không hề che giấu. Ngoại trừ chuyện cô chính là người bạn thân nhất mà Tiểu Bảo Bối nhận định, khiến cho anh phóng khoáng hơn với cô, đó chính là lần trước Nhạc Dương vì Tiểu Bảo Bối mà đã ra tay với Quý Xuyên và Tiểu Huyền ở lầu dưới của Tiểu Thị, chuyện này đã khiến cho Kiều Trác Phàm có chút thiện cảm với cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 277: Chương 107.2

“Ôi trời, thật sự chính là anh!” Nhạc Dương nghe được lời này, lời này là cô nói với Kiều Trác Phàm. Sau đó cô lại quay đầu lại nói với Tiểu Bảo Bối: “Tiểu Bảo Bối, cậu đúng là đã nhặt được bảo bối rồi!”

“Hừ hừ, đó là do ánh mắt của mình biết nhìn anh hùng!” Tiểu Bảo Bối kiêu ngạo cười đùa với Nhạc Dương.

Bộ dạng này của cô, đã lấy lòng của Kiều Trác Phàm thành công.

“Cục cưng, lại đây!” Kiều Trác Phàm nhìn bộ dạng kiêu ngạo kia của cô, chỉ muốn kéo cô vào trong lòng mình, chà đạp một phen.

“Em sẽ không qua đâu!” Tiểu Bảo Bối nói xong lại kéo Nhạc Dương ngồi xuống một chiếc ghế salon khác. Cô muốn lấy một chút trái cây gì đó cho

Nhạc Dương, nhưng mà Nhạc Dương lại đẩy đẩy cô một phen.

“Đi đi, đừng ở lại chỗ này làm vương chân vương tay mình, hãy nhào vào lòng người đàn ông của cậu mà giương oai đi!” Nhạc Dương không hổ là luật sư bằng vàng, mấy lần cô liền hiểu ra vừa rồi Kiều Trác Phàm không thích Tiểu Bảo Bối làm trái với ý nguyện của anh. Nhưng mà không biết vì nguyên nhân gì, anh lại không biểu lộ cảm xúc của anh ra.

Mà Nhạc Dương làm như vậy, đơn giản là muốn thuận nước đẩy thuyền.

“Nhạc Dương xấu xa, mình sẽ không làm vương tay vương chân cậu!” Bị người ta ghét bỏ, Tiểu Bảo Bối khó tránh khỏi có chút buồn, giờ phút này cô chỉ có thể ngoan ngoãn đi tới chiếc ghế sofa kia của Kiều Trác Phàm, đưa tay gãi gãi tay của Kiều Trác Phàm, hy vọng tìm kiếm chút an ủi.

Cô lén lút như vậy, tất nhiên Kiều Trác Phàm nhìn rõ.

Nhìn bàn tay bé nhỏ của cô quanh quẩn quanh tay của anh, anh dứt khoát đặt lên, kéo cô vào trong lòng của mình.

“Hừ . . . Kiều Trác Phàm em bị ghét bỏ!”

Lần này Tiểu Bảo Bối không có bất kỳ phản kháng nào, ngược lại còn ở trong lòng của Kiều Trác Phàm oán trách, vừa lặng lẽ tóm lấy cổ áo của Kiều Trác Phàm, trừng Nhạc Dương một cái.

Đối với thái độ này của Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương cực kỳ khinh thường.

“Chỉ chút chuyện nhỏ này, đã bắt đầu thôi lời bên gối?” Được rồi, chuyện Kiều Trác Phàm chính là tổng giám đốc của tập đoàn Đế Phàm, quả thật là vừa rồi đã khiến cho Nhạc Dương kinh ngạc một phen. Cô cũng cảm thấy ở trước mặt của Kiều Trác Phàm cũng nên bớt phóng túng một chút, không thể tùy tiện đắc tội khách hàng tiềm năng được.

Nhưng vấn đề là Tiểu Bảo Bối vậy mà lại học được thói cáo trạng ở trước mặt, khiến cho Nhạc Dương cực kỳ khinh thường.

“Ai cần cậu lo!” Tiểu Bảo Bối hết sức kiêu ngạo hất cằm lên với Nhạc Dương.

“Được rồi, được rồi. Anh không chê em là được!” Kiều Trác Phàm nhìn người phụ nữ già mồm ở trong lòng, có chút bất đắc dĩ ôm cô vào trong lòng xoa xoa.

“Kiều Trác Phàm, không cho phép anh ghét bỏ em!” Tiểu Bảo Bối giống như là được voi đòi tiên. Chẳng qua là Kiều Trác Phàm lại không muốn so đo với cô.

“Anh sẽ không ghét bỏ em!”

“Vậy thì còn tạm được!”

Sau khi người phụ nữ nào đó nói câu này xong, lại lên mặt nhìn về phía Nhạc Dương.

Lần này Nhạc Dương trực tiếp bị hai người không coi ai ra gì mà ngọt ngào với nhau làm cho muốn ói!

Mà đúng vào lúc này Kiều Tri đẩy cửa bước vào.

Nhìn thấy trong phòng bệnh này còn có người khác ở đây, dường như ông ta cũng chẳng cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng mà khi nhìn thấy đôi kia đang ngồi ở trên ghế sofa lại bắt đầu vừa kéo vừa ôm, Kiều Tri lại xoa xoa đôi mắt sắp bị mù của mình, nói với Nhạc Dương: “Không sao đâu, cô chỉ cần coi bọn họ là người vô hình, coi như ăn điểm tâm ngọt nhiều một chút là được!”

“Chào cô, tôi là bác sĩ riêng của Kiều Trác Phàm, Kiều Tri, mấy ngày nay tôi ở trong bệnh viện bị bọn họ lấn qua lấn lại tới nỗi mắt sắp bị mù rồi!” Kiều Tri vừa nói xong, thì lại kiểm tra các chỉ số của Kiều Trác Phàm ngày hôm nay, sau đó viết lên trên đó cái gì đó, rồi đi lại bên cạnh Nhạc Dương tự giới thiệu mình.

Mà Nhạc Dương cũng vô cùng hào phóng khăng khải đưa tay ra bắt tay với Kiều Tri.

“Chào anh, tôi là Nhạc Dương, là bạn của Tiểu Bảo Bối. Hôm nay tôi vừa mới tới, cũng đã bị bọn họ làm cho mắc ói, tôi thực sự rất bội phục anh có thể vững vàng trên cương vị công tác!”

“Đúng vậy, tôi cũng vậy bị y đức chinh phục!”

“Rất hân hạnh được biết một người bác sĩ rất có trách nhiệm với công việc của mình như vậy.”

Hai người này không coi ai ra gì mà bắt đầu chửi bới Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối.

Mà Tiểu Bảo Bối ngồi ở trên ghế sofa, nhìn thấy như vậy thì nghiêng răng nghiêng lợi. Lúc này dường như Kiều Trác Phàm còn nghe thấy tiếng nghiêng răng ken két của cô.

Nhìn bộ dạng của cô, Kiều Trác Phàm cảm thấy có chút buồn cười, đúng là có chút buồn bực. Dường như Tiểu Bảo Bối còn dính anh hơn so với trước đây.

Hình như chuyện này bắt đầu từ khi anh nằm viện . . .

Nhưng mà thay đổi như vậy, chính là điều mà Kiều Trác Phàm hy vọng.

Còn tại sao lại thay đổi thành như vậy, anh cũng không muốn truy hỏi.

“Người đẹp, tôi đã kiểm tra cho Kiều xong rồi. Vậy tôi đi ra ngoài trước đây, nếu như không đi ra, tôi sợ là cả người của tôi sẽ nổi da gà hết lên!”

Sau khi Kiều Trì kiểm tra xong rồi, lại nói như vậy.

“Vâng, làm phiền bác sĩ tiện đường đưa nhân vật đáng ghét như Tiểu Bảo Bối đi ra ngoài một chuyến giùm.” Đột nhiên Nhạc Dương nói như vậy.

“Nhạc Dương, mình không muốn đi ra ngoài!” Không đợi Kiều Trì trả lời, Tiểu Bảo Bối đã mở miệng cắt ngang trước.

“Tiểu Bảo Bối, cậu thấy đây mới vừa rồi tới đây mình cũng không mang theo gì cả. Thì thăm người bệnh, sao có thể không mang theo thứ gì được chứ?” Nhạc Dương quét mắt nhìn Kiều Trác Phàm một cái, rồi nhìn về phía Tiểu Bảo Bối.

“Không mang theo thứ gì thì không mang thôi, có sao đâu? Nhạc Dương, quan hệ của hai chúng ta còn phân biệt cậu với mình nữa sao?” Hiển nhiên là Tiểu Bảo Bối không muốn rời đi.

“Đó là quan hệ của cậu và mình. Bây giờ người mình tới thăm là Kiều Trác Phàm, cậu nói xem có thể giống nhau hay sao?” Nhạc Dương khuyên lon không biết mệt.

“Kiều Trác Phàm và mình cũng giống nhau thôi, hơn nữa chỗ này cái gì cũng có, Nhạc Dương cậu cũng không cần . . .” Tiểu Bảo Bối còn đang định khuyên gì đó.

Mà vào lúc này, đột nhiên Kiều Trác Phàm nói: “Thăm bệnh mà đến tay không quả thật là có chút không hay! Cục cưng, đi mua ít đồ gì đó giúp Nhạc Dương đi!”

Lúc này Kiều Trác Phàm cũng bắt đầu khuyên Tiểu Bảo Bối.

Tiểu Bảo Bối nghiêng đầu nhìn Kiều Trác Phàm một cái, sau đó vuốt vuốt mái tóc dài của cô, nói tiếp: “Ngoan nào, đi nhanh về nhanh!”

Lúc này Kiều Trì cũng mở miệng nói theo: “Tiểu Bảo Bối, đi theo tôi đi! Nhân tiện mời tôi ăn thứ gì đó, hôm nay tôi bận việc đói sắp chết rồi đây!”

Lúc mới đầu Nhạc Dương nói, ông ta cũng không phát hiện ra điều gì.

Nhưng mà lúc này ngay cả Kiều Trác Phàm cũng đã nói như vậy, nếu như Kiều Trì còn nhìn không hiểu Nhạc Dương người ta có lời muốn nói với Kiều Trác Phàm, thì ông ta cũng sẽ tham gia vào đội ngũ người ngốc nghếch cùng với Tiểu Bảo Bối rồi.

Mất thấy hai người này không xua đuổi được Tiểu Bảo Bối, Kiều Trì vội vàng gia nhập.

“Anh vẫn chưa ăn gì sao?”

“Đúng vậy, cô thấy tôi có đáng thương không!” Cái khác không được, nhưng mà giả bộ đáng thương thì Kiều Trì nổi tiếng ở trong thương giới.

“Vậy anh không thể ăn món quá đắt đâu!” Mặc dù là nói đi mua đồ giúp Nhạc Dương, nhưng mà đến lúc đó khẳng định là Tiểu Bảo Bối sẽ ngại lấy tiền của Nhạc Dương. Cho nên mua đồ và tiêu phí cho Kiều Trì có thể coi là điều dùng tiền của Tiểu Bảo Bối.

“Biết rồi, quý keo kiệt!” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng Kiều Trì đã đẩy Tiểu Bảo Bối ra cửa.

Đương nhiên trước khi ra khỏi cửa ông ta cũng không quên đóng cửa lại giúp hai người này.

“Có lời gì cứ nói thẳng!” Lúc cánh cửa kia đóng kín lại, sự vui vẻ dưới đáy mắt của Kiều Trác Phàm hoàn toàn biến mất.

Lúc này anh vẫn lười biếng dựa vào ghế sofa như trước.

Nhưng mà nụ cười của anh, so với thời điểm cô vừa mới bước vào lúc đó anh và Tiểu Bảo Bối đang ngọt ngào với nhau thì dường như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 278: Chương 107.3

Kiều Trác Phàm như vậy cho dù là ngồi cũng khiến cho bạn cảm thấy ánh mắt của anh có thể nhìn bao quát cả người của bạn! Kiều Trác Phàm như vậy, cũng khiến cho Nhạc Dương cảm thấy lần đầu tiên thực sự nhìn thấy cái gì gọi là vương giả trời sinh.

Trong lòng của anh và trên người của anh đều có loại khí chất cao quý đó, ngay cả trên người của Diệp Tử Hi mà bọn họ quá quen thuộc thì cấp bậc cũng quá chênh lệch so với anh.

Thật sự không biết là căn cứ vào đâu mà khiến cho Diệp Tử Hi vẫn luôn cười nhạo người đàn ông bên cạnh Tiểu Bảo Bối! Nhạc Dương dám đánh cược, nếu như Diệp Tử Hi thấy Kiều Trác Phàm như vậy, chỉ sợ là ngay cả rắm cũng không dám đánh!

“Anh thực sự yêu Tiểu Bảo Bối sao?” Đối diện với Kiều Trác Phàm như vậy, mặc dù trong lòng của Nhạc Dương có sợ hãi. Nhưng mà tận mắt nhìn thấy nhiều năm nay Tiểu Bảo Bối vẫn núp trong cái mai rùa của mình, không có người nào mong Tiểu Bảo Bối sống hạnh phúc hơn cô.

“Yêu! Nhưng mà điều này tôi lại không cần phải hứa hẹn với cô!” Dường như là Kiều Trác Phàm nói ra những lời này không chút do dự.

Người đàn ông này từ đầu tới giờ, ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi.

Cũng không biết tại sao, Nhạc Dương lại cảm nhận được một hương vị khác biệt.

Không phải là cảm giác lỗ mãng khi không chút do dự mở miệng nói yêu, mà là khi anh nói chữ yêu này, Nhạc Dương có thể cảm nhận được có một lực lượng vô hình đã nắm bắt được lòng cô.

“Có phải trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi không?” Đây chính là câu nói mà nam nữ vẫn thường xuyên dùng để trêu chọc nhau.

Nhưng mà bây giờ Nhạc Dương lại dùng tới câu nói này, tuyệt đối không phải là muốn đùa giỡn người đàn ông của Tiểu Bảo Bối.

Mà do cô thực sự cảm thấy hình như trước đây cô đã từng gặp Kiều Trác Phàm ở chỗ nào rồi.

“Ừ? Dưới tòa nhà Tiểu Thệ!” Nhưng mà trước đó, bọn họ đã từng gặp nhau rồi!

Chẳng qua là bây giờ Kiều Trác Phàm không tiện nhắc lại chuyện xưa.

“Đúng không? Tôi luôn có cảm giác là chúng ta đã từng gặp rồi!” Nhạc Dương vẫn còn đang nói.

“Tôi nghĩ là cô đuổi cục cưng đi, hẳn là không phải muốn hỏi chuyện trước đây chúng ta đã từng gặp nhau rồi hay chưa chứ?” Kiều Trác Phàm đưa tay lên, cầm lấy cái gối ôm Lại Dương Dương mà Tiểu Bảo Bối hay ôm.

Tiểu Bảo Bối đi tới đâu, thì cái gối ôm này sẽ đi theo tới chỗ đó!

Càng nhìn nó, Kiều Trác Phàm càng cảm thấy chướng mắt!

Kiều Trác Phàm muốn ném nó qua chỗ khác, nhưng mà trong lúc vô tình lại ngửi thấy mùi thơm đặc thù của Tiểu Bảo Bối ở trên món đồ chơi này.

Cuối cùng, anh cũng không cam lòng ném nó đi, mà ngược lại còn đem nó ôm vào trong lòng.

Thành thật mà nói, một người đàn ông trưởng thành lại ôm gối ôm hoạt hình, có chút cổ quái. Nhưng mà khi nhìn thấy cái gối ở trong lòng của Kiều Trác Phàm, Nhạc Dương cũng chưa kịp nghĩ tới điều này.

“Kiều Trác Phàm, chắc anh cũng biết chuyện mẹ của Tiểu Bảo Bối bỏ cô ấy mà đi chứ!”

Lời này khiến cho Kiều Trác Phàm sững sờ. Sau đó anh khẽ gật đầu.

“Từ nhỏ tôi đã quen biết cô ấy, sau khi mẹ cô ấy rời khỏi, cô ấy liền thay đổi giống như một người khác vậy. Không phải cô ấy ngốc, cũng không phải là cô ấy ngu, chẳng qua là bây giờ cô ấy không dám tranh giành thứ gì. Bởi vì cô ấy sợ hãi cảm giác có được rồi sau đó mất đi!”

Lúc Nhạc Dương nói tới chỗ này, cô phát hiện Kiều Trác Phàm đang nhìn cô.

Mà lúc này, ánh mắt Kiều Trác Phàm nhìn cô dường như cũng có chút thay đổi. le quý d0n9.

Không còn xa cách giống như trước nữa, mà đã thân mật hơn một chút. Đương nhiên điều này so với lúc ánh mắt anh nhìn Tiểu Bảo Bối, căn bản không đáng giá để nhắc tới!

“Cho nên, nếu như anh thật lòng thích Tiểu Bảo Bối, tôi hy vọng sẽ là cả đời! Nếu như không thể, xin anh hãy buông tay! Cho dù Tiểu Bảo Bối và anh ly

hôn ở trên tòa có khó khăn nhiều như thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ giúp đỡ cô ấy!”

Nhạc Dương nói như vậy, vốn tưởng rằng sẽ chọc giận Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà cho dù biết rõ như vậy, Nhạc Dương vẫn nói ra.

Bởi vì trước đây Tiểu Bảo Bối có nói qua với cô là trong phòng bệnh của Kiều Trác Phàm xuất hiện tiểu tam.

Mặc dù không có nghĩa là bây giờ Kiều Trác Phàm và người phụ nữ kia có cái gì, nhưng mà theo Nhạc Dương thì điều này cũng không có nghĩa là trong tương lai Kiều Trác Phàm sẽ không có gì đó với những người phụ nữ khác.

Có một thì sẽ có hai!

Vì phòng ngừa chuyện này có thể phát sinh, Nhạc Dương cảm thấy có mấy lời cần phải nói rõ ràng mới được.

Nhưng mà ai có thể ngờ được, khi nghe cô nói xong những lời này, khóe miệng của Kiều Trác Phàm đột nhiên lại giương cao.

Mà lúc này ngoài phòng bệnh cũng vang lên tiếng nói chuyện của Kiều Trì và Tiểu Bảo Bối.

“Tiểu Bảo Bối, da mặt của cô cũng dày thật đó! Nhạc Dương nói là mua cho Kiều, vậy mà tại sao cô lại chọn toàn những thứ mà bản thân thích ăn chứ?” le quý d0n9.

“Dù sao thì Kiều Trác Phàm cũng ăn không nhiều lắm, đến lúc đó không phải sẽ chui vào bụng của tôi hết sao! Bởi vì như vậy cho nên không bằng chọn toàn những món đồ mà tôi thích.”

“Cô có nói lý không vậy?”

“Không mượn anh xen vào!”

Hai người vừa đi vừa đầu vồ mồm, rất nhanh đã đi vào trong phòng bệnh.

Vừa đẩy cửa ra một cái, Kiều Trác Phàm liền nhìn thấy Tiểu Bảo Bối ôm hai hộp chocolate rất lớn, đi theo phía sau cô là Kiều Trì đang lăm bằm.

“Kiều, cậu nhìn người vợ mà cậu cưới mà xem, toàn lo cho cái miệng của mình thôi! Nào có người nào đi thăm bệnh mà mang theo chocolate?”

“Ai cần anh lo, tôi thích đó!” Nói lời này, Tiểu Bảo Bối đã ôm hai hộp chocolate ngồi xuống bên cạnh Kiều Trác Phàm, bản thân tự bóc ra lấy một cái, sau đó đưa cho Nhạc Dương hai cái.

“Cô ấy thích ăn cái gì đều theo ý của cô ấy!” Rõ ràng lời này là nói với Kiều Trì. Sau đó anh lại xoay người xoa xoa cái đầu quả dưa của Tiểu Bảo Bối, nói: “Ăn thì ăn, nhưng mà đừng ăn quá nhiều một lúc! Ăn xong phải nhớ đánh răng.” Tao do le quý dđono.

“Kiều Trác Phàm, anh thật nhiều lời!” Tiểu Bảo Bối đã ăn xong một cái chocolate, chuẩn bị bóc cái thứ hai.

Kiều Trì nghe được lời này của cô, khóe miệng không nhịn được giật giật. Tiện đó ông ta lại vội vàng nhìn về phía Kiều Trác Phàm, với bộ dạng chờ xem trình diễn màn kịch hay.

Lấy trình độ hiểu biết của ông ta về Kiều Trác Phàm, làm sao Kiều Trác Phàm có thể nhìn được người khác ghét bỏ anh như vậy?

Cho nên cái nhau là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Đừng trách Kiều Trì có tâm địa không tốt, mấy ngày gần đây đi theo Kiều Trác Phàm ở trong bệnh viện, ông ta đều bị đôi vợ chồng son này làm cho chán ghét muốn chết rồi. Tao do le quý dđono.

Bây giờ không phải ông ta rất trong mong kết thúc cuộc sống mà lỗi tai đã muốn chai ra rồi?

Nhưng mà điều khiến cho Kiều Trì thất vọng là, sau khi Tiểu Bảo Bối nói một câu như vậy, Kiều Trác Phàm lại chỉ tóm lấy khuôn mặt đang phồng má ra ăn chocolate của cô, sau đó nói: “Anh chỉ muốn nhắc nhở em một chút thôi, sợ rồi chưa?”

“Sợ rồi, sợ rồi!”

Nhìn hai vợ chồng son người ta đùa giỡn với nhau, Kiều Trì lập tức thở dài: “Kiều, tôi thấy là cả đời này của cậu coi như xong rồi! Thôi, vì an toàn đôi mắt của tôi, tôi vẫn nên rời đi trước!”

Lúc nói đến đây, Kiều Trì vừa liếc mắt nhìn Nhạc Dương vẫn còn ngồi yên ở một bên: “Người đẹp, có muốn đi ra ngoài hít thở không khí mới mẻ cùng với tôi không?”

“Được...” Nhạc Dương nhìn lướt qua Tiểu Bảo Bối vừa mới về đến nơi hai người này lại ngọt ngọt ngào ngào với nhau, hiển nhiên bây giờ muốn nói điều gì nữa là điều không thể nào!

Nói xong Nhạc Dương liền đứng dậy, định đi theo Kiều Trác Phàm rời khỏi phòng bệnh này.

Mà vào lúc Nhạc Dương sắp rời khỏi phòng bệnh này, thì cô nghe thấy giọng nói của Kiều Trác Phàm vang lên ở phía sau: “Nhạc Dương, giống như lời cô nói, tôi sẽ dùng thời gian để chứng minh! Tin là tới lúc đó, cô cũng sẽ yên tâm!”

Mà Nhạc Dương nhận được câu trả lời như vậy, cuối cùng cũng lộ ra nụ cười xinh đẹp nhất trong ngày hôm nay. Đienn damn leie quyýdon.

“Được rồi, tôi sẽ chờ xem...”

Nhạc Dương nói xong câu này liền rời đi.

Mà Tiểu Bảo Bối trở thành đối tượng mà bọn họ nói tới, thì nhìn trái nhìn phải một hồi cũng không hiểu bọn họ đang nói tới cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 279: Họ Kiều, Anh Còn Không Thành Thật Khai Báo Với Em

“Kiều Trác Phàm, người tới tìm anh hôm trước, có quan hệ như thế nào với anh?” Hôm nay, sau khi Kiều Trì làm các loại kiểm tra cho Kiều Trác Phàm xong, Tiểu Bảo Bối liền ôm lấy cái gối ôm con dê của cô, ngồi ở trên cái ghế nhỏ ở bên cạnh, đột nhiên mở miệng hỏi.

Một câu nói như vậy, khiến cho Kiều Trác Phàm vốn đang bận rộn tới mức ngay cả lúc Kiều Trì kiểm tra cho anh thì anh cũng không rời ánh mắt khỏi tập văn kiện ở trên tay, lúc này lại ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

“Em đó, có phải mấy ngày nay đều tò mò chuyện này hay không?” điểm dần nên quýndon. Kiều Trác Phàm không hề bối rối khi bị truy hỏi giống như trong tưởng tượng.

Ngược lại anh thanh thản dựa người vào ghế sofa, nét mặt vui vẻ.

Giống như là anh đã sớm biết được là Tiểu Bảo Bối sẽ hỏi anh cái gì vậy, anh vẫn luôn chờ đợi, và anh đã chuẩn bị tốt cho câu trả lời của mình.

Phản ứng như vậy, ngược lại có chút ngoài dự tính của Tiểu Bảo Bối.

Vốn tưởng rằng nếu như Kiều Trác Phàm bị hỏi vấn đề này thì vẻ mặt của anh sẽ trở nên luống cuống, và đến lúc đó cô sẽ áp dụng phương pháp nghiêm hình bức cung theo như lời gợi ý của Nhạc Dương, sau đó thì trực tiếp tra hỏi sự thật, thuận tiện trăm yêu trừ ma, một lưới bắt hết những tiểu tam.

Được rồi, mặc dù Nhạc Dương đã định hướng đường đi nước bước cho Tiểu Bảo Bối, nhưng mà sau khi về đến nhà cô sẽ nhắn tin cho Tiểu Bảo Bối để thao túng từ xa. Hơn nữa, còn tra ra một loạt danh sách những người có thể trở thành tiểu tam, kêu Tiểu Bảo Bối phòng bị, còn điều tra cả thân phận và lai lịch của tiểu tam cùng với nguyên nhân kết quả tiểu tam dính líu tới Kiều Trác Phàm cũng tra ra, chuẩn bị bất kỳ tình huống nào.

Chính bởi vì như vậy nên hai ngày nay Tiểu Bảo Bối đều bận rộn để cân nhắc và lên kế hoạch thật tỉ mỉ.

Không ngờ được, vừa mới hỏi một câu thì đã bị Kiều Trác Phàm hóa giải một cách hoàn mỹ.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối bắt đầu bối rối, bản thân mình có nên bắt đầu tiến hành tiếp hay không.

Nhưng mà ở phương diện tình cảm, mặc dù là Tiểu Bảo Bối đã từng quen với Quý Xuyên, nhưng mà cơ hội chạm mặt với Quý Xuyên ít ỏi tới mức có thể đếm được. Cô như vậy làm sao có thể hiểu được vào tình huống như thế này nên làm như thế nào?

Roi vào đường cùng, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể vội vàng lấy điện thoại di động ra, sau đó nói với Kiều Trác Phàm: “Anh chờ em một chút!”

Cô cảm thấy nên hỏi Nhạc Dương xem sao!

Mặc dù ngay cả yêu đương Nhạc Dương cũng chưa từng trải qua, thế nhưng mà cô ấy đã đọc tiểu thuyết ngôn tình nhiều năm, bây giờ đối với các trường hợp đều hiểu rất rõ. Tiểu Bảo Bối cảm thấy, lúc này nếu như Nhạc Dương không làm được, vậy thì đã lãng phí số tiền mua sách kia rồi!

Hình như Kiều Trác Phàm cũng đã sớm biết được Tiểu Bảo Bối định làm cái gì, cho nên cũng không lên tiếng ngăn cản. Làm động tác xin cứ tự nhiên đối với Tiểu Bảo Bối xong, Kiều Trác Phàm lại tiếp tục vùi đầu vào đóng văn kiện ở trước mặt.

Mấy ngày không tới Đê Phàm làm, hiện tại công việc có thể nói là chồng chất như núi.

Nếu như không nhanh chóng xử lý hết, đoán chừng sau này sẽ phải tăng ca làm thêm giờ trong vòng mấy tuần. Bởi vì như vậy nên ngay cả thời gian ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối cũng không có.

Mà Kiều Trác Phàm cực lực phản đối chuyện để cho công việc của mình ảnh hưởng tới cuộc sống vợ chồng, nhất là ảnh hưởng tới chuyện khai trai sau này của anh, cho nên anh cảm thấy rằng nhân dịp này phải mau chóng xử lý xong hết thì mới được.

Lúc Kiều Trác Phàm chăm chú nhìn chằm chằm vào máy tính, tốc độ đánh máy lạch cạch của anh cực nhanh, Tiểu Bảo Bối cảm thấy khi người đàn ông chăm chỉ làm việc nhìn rất quyến rũ. Sau đó cô lại vội vàng cầm điện thoại di động lên, kể lại tất cả mọi chuyện vừa mới phát sinh cho Nhạc Dương nghe.

Mà Nhạc Dương nhận được thông tin, trước tiên là nhấn tin trả lời lại cho Tiểu Bảo Bối một câu như vậy: “Cáo già!”

Tin nhắn thứ hai chính là: “Tiểu Bảo Bối tiến hành kế hoạch thứ hai!”

“Chúng ta đã lên kế hoạch thứ hai rồi sao?” Tiểu Bảo Bối vội vàng phản hồi lại.

Sau đó cô lại mở lại những tin nhắn mà hai ngày nay cô và Nhạc Dương đã bàn bạc với nhau ra, một lần nữa xác nhận lại là không có cái gì được gọi là kế hoạch thứ hai cả!

Mà vào lúc này, Nhạc Dương lại nhấn tin nhắn thứ ba tới!

Trên đó viết: “Kế hoạch thứ hai chính là tùy cơ ứng biến đó! Cố gắng lên Tiểu Bảo Bối, mình chờ tin tốt từ cậu, riu rít riu rít...”

Nhìn mấy từ riu rít đằng sau, trên mặt Tiểu Bảo Bối tràn đầy vạch đen.

“Nhạc Dương, đồ khốn kiếp này...”

Sau khi Tiểu Bảo Bối không nhận được câu trả lời thỏa đáng, thì liền mắng vào điện thoại di động.

Mà lúc này, Kiều Trác Phàm đã xử lý xong mấy tập văn kiện, xem như chuyện đã xong. Trước tiên anh đem máy tính xách tay để qua một bên, vừa nhìn về phía Tiểu Bảo Bối thấy cô vẫn nhìn vào điện thoại di động không biết là lăm băm nói cái gì thì hỏi: “Sao rồi, lên kế hoạch muốn nghiêm hình bức cung như thế nào sao?”

Không hổ là Kiều Trác Phàm, một câu nói liền khiến cho người phụ nữ ngồi ở trên chiếc ghế nhỏ lập tức im lặng lại.

Tiểu Bảo Bối vẫn cho là cô đã che giấu rất tốt.

Không ngờ được, Kiều Trác Phàm căn bản không cần phải ngẩng đầu lên, đã nhận ra được âm mưu của cô và Nhạc Dương.

Hơn nữa, nhìn khoe miệng của anh hiện lên nét vui vẻ, Tiểu Bảo Bối lập tức có loại cảm giác khó chịu vì bản thân đã bị nhìn thấu.

Trong nháy mắt, Tiểu Bảo Bối trực tiếp ném điện thoại qua một bên, trái miệng nhỏ của cô trực tiếp hét ầm lên: “Không đúng, không đúng!”

Cô vẫn chưa sử dụng tuyệt chiêu, Kiều Trác Phàm đã nhìn thấu cô. Bởi vậy cô còn gì để hỏi nữa sao?

Nhìn thấy cô thờ phỉ phỉ ném điện thoại di động xong liền muốn chạy đi, cánh tay dài của Kiều Trác Phàm trực tiếp đưa ra, kéo cô vào trong lòng của mình.

Bởi vì biên độ của động tác này hơi lớn cho nên những văn kiện trên bàn của Kiều Trác Phàm đều rơi tứ tán xuống dưới đất.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối hơi sợ một chút, đưa tay ra muốn đón lấy những tập văn kiện kia.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại đè tay của cô xuống, “Không cần phải để ý tới những thứ đó!”

Cuối cùng, tay của cô bị Kiều Trác Phàm kéo lại gần, hôn một cái.

Sau đó Kiều Trác Phàm lại ôm cô, để cho ngồi lên trên đùi của mình, sau đó cọ cọ vào tai của cô, hỏi: “Không phải muốn hỏi chuyện của anh sao?”

Lúc nói lời này, Kiều Trác Phàm phát hiện tai của Tiểu Bảo Bối bắt đầu đỏ lên, nên dứt khoát ngậm cái tai nhỏ của cô vào trong miệng.

Sự tiếp xúc kỳ lạ này khiến cho toàn thân của Tiểu Bảo Bối cứng đờ lại.

Ngay lập tức, cô vội vàng đẩy người đàn ông ở bên cạnh ra, rồi nói: “Không muốn!”

“Thực sự không muốn biết?” Kiều Trác Phàm có chút buồn cười ôm chặt lấy cô, rồi hôn lên gò má của cô.

Giọng đàn ông khàn khàn kia, chính là thủ đoạn mê người tốt nhất.

Chỉ mới nghe thấy câu hỏi này của anh, tâm tư của Tiểu Bảo Bối vốn đã yên tĩnh lại, bây giờ lại giống như có con chuột con đang bò trên người của cô vậy.

Nhưng mà cô vẫn nghiêm mặt lại nói: “Đâu phải là em hỏi thì anh sẽ nói cho em biết. Hơn nữa, dù anh có nói cho em biết, cũng không nhất định là thật! Chi bằng, em không hỏi gì hết là được!”

Dường như Tiểu Bảo Bối không có chút tự tin nào đối với bản thân mình, mà cam chịu cảm lên những vấn đề không bị rơi xuống của Kiều Trác Phàm.

Mở tập văn kiện ra, trên mặt đều là những dòng chữ chằng chịt. Phía trên cùng còn viết công ty sửa chữa gì đó.

Vừa nhìn, Tiểu Bảo Bối đã cảm thấy vô cùng đau đầu.

Dù sao thì những thứ kia đều rơi ở dưới mặt đất, cánh tay của Tiểu Bảo Bối vung lên, cũng khiến cho tập văn kiện này đều nằm ở dưới đất cùng với mấy tập văn kiện kia.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 280: Họ Kiều, Anh Còn Không Thành Thật Khai Báo Với Em (2)

Nhìn Tiểu Bảo Bối ném văn kiện của anh giống như là đang phát tiết, Kiều Trác Phàm cũng không vội.

Anh chỉ đưa tay ra, giữ chặt cái cầm của Tiểu Bảo Bối, khiến cho cô không thể không nhìn thẳng vào mặt của Kiều Trác Phàm anh.

“Em chưa từng thử hỏi anh, tại sao em biết là anh sẽ không nói cho em biết, tại sao em biết là anh sẽ nói dối?” Trên mặt của Kiều Trác Phàm vẫn mang theo bộ dạng tươi cười, phản bác lại những lời nói trước đó của Tiểu Bảo Bối.

“Vậy anh thực sự sẽ nói cho em biết?” Tiểu Bảo Bối không hề quần bách khi bị chất vấn, mà ngược lại học bộ dạng giữ chặt cầm cô của Kiều Trác Phàm, móng vuốt của cô cũng rơi ở trên cầm của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà cầm của anh không hề trơn bóng như cầm của cô. Nhưng sợi râu nhọn chia ra, khiến tay của Tiểu Bảo Bối có chút khó chịu. Nhưng mà một chút này, không đủ để Tiểu Bảo Bối buông tha một cách dễ dàng.

Tay của cô tiếp tục giữ cầm của Kiều Trác Phàm, tay kia lại níu lấy gò má của Kiều Trác Phàm, một bộ dạng giống như một tên địa chủ độc ác, hỏi: “Họ Kiều, anh còn không thành thật khai báo cho em?”

Ồ, cô nhóc này còn có thể phản công?

Phát hiện này khiến cho khóe mắt của Kiều Trác Phàm cũng nâng lên vài phân.

Mặc dù cảm giác bị áp chế lại không hề tốt lắm, nhưng mà Kiều Trác Phàm tự nhận đây chính là một dạng tình thú của vợ chồng. Die~nn ddan le Quy ido nn.

Đối với hành động này của Tiểu Bảo Bối, anh không hề sợ hãi. Sau này cô phản công, nếu có thể dùng ở phương diện khác, vậy cũng tốt!

Giống như là nghĩ tới chuyện hay ho nào đó, khóe miệng của Kiều Trác Phàm tạo thành một đường cong nam châm.

Tiểu Bảo Bối nhìn thấy chột rợn tóc gáy hết lên.

Cô đang do dự có nên buông tay hay không, có lẽ thái độ của cô đã dọa cho đầu óc của Kiều Trác Phàm hư loạn. Nhưng vào lúc này cô lại nghe được: “Hỏi đi, cứ việc hỏi bất cứ chuyện gì. Nhưng mà đừng có hung dữ như vậy, dịu dàng một chút được không? Anh sẽ sợ!”

Lúc Kiều Trác Phàm nói tới đây, còn làm ra vẻ mặt hoảng sợ.

Tiểu Bảo Bối nhìn thấy như vậy thì có chút kinh ngạc.

Mặc dù cô không phân biệt được là Kiều Trác Phàm đang sợ thật hay là đang giả bộ, nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn giữ lấy cái cầm của anh hỏi: “Nói, người phụ nữ kia có quan hệ gì với anh?”

Kiều Trác Phàm trả lời: “Người phụ nữ kia và anh không có quan hệ gì!”

“Không có quan hệ gì, tại sao người ta lại tới thăm anh?” Hơn nữa còn trong tình huống bản thân cô ta đang nằm viện nữa.

“Làm sao anh biết được?” Nhìn qua Kiều Trác Phàm hết sức vô tội.

Nhưng mà câu trả lời này không khiến cho Tiểu Bảo Bối hài lòng.

“Anh không thẳng thắn đúng không? Không thẳng thắn, để xem anh xử lý anh như thế nào!” Vừa nói Tiểu Bảo Bối vừa nhéo vào thắt lưng của Kiều Trác Phàm. Die~nn ddan lê Quy ido nn.

Nhưng mà eo của người đàn ông này giống như được làm bằng sắt thép.

Cho dù Tiểu Bảo Bối có nhéo như thế nào cũng không nhéo vào được!

“Cực cùng, nếu như bên này khó nhéo, không bằng nhéo chỗ này đi! Chỗ này dễ hơn, hơn nữa cũng mềm hơn...” Kiều Trác Phàm nhìn bộ dạng nhéo vắt và của cô, đột nhiên kéo bàn tay bé nhỏ của cô tới nơi nào đó.

Tiểu Bảo Bối còn buồn bực tại sao Kiều Trác Phàm lại thích được ngược như vậy, tự mình chỉ định vị trí để cho người ta nhéo, lúc phát hiện vị trí mà Kiều Trác Phàm kéo lại cho cô nhéo chính là...

Lúc đụng phải chỗ đó, Tiểu Bảo Bối vội vàng thu hồi bàn tay của mình lại!

“Em đang hỏi đó, anh nghiêm túc một chút cho em!” Cảm giác được nhiệt độ bóng bóng ở trên bàn tay của mình, đột nhiên Tiểu Bảo Bối vội vàng cọ cọ tay lên đùi của mình.

Nhìn hành động này của cô, Kiều Trác Phàm cảm thấy anh và người anh em của mình có chút bị người ta ghét bỏ. Nhưng mà anh cũng không vì điều này mà nổi giận, mà ngược lại bắt đầu suy nghĩ ‘hàm súc’ làm sao để sau này, khiến cho Tiểu Bảo Bối tiếp nhận cả hai bọn họ. SSdienng dānlew quy9on.

“Không nghe thấy lời nói của em sao? Mau trả lời nhanh lên!” Hình như Tiểu Bảo Bối nghiệm cách thức này. Lúc hỏi câu này, trên mặt cô còn mang theo bộ dạng tươi cười của tiểu nhân đắc chí.

Xem ra cô nhóc này đã bị anh chiều hư rồi, nên Kiều Trác Phàm cũng vẫn để cho cô được làm tiểu nhân đắc chí.

“Nghe rồi! Nhưng mà quả thực là anh và cô ta không có gì hết, em bảo anh phải trả lời như thế nào?”

“Không có gì? Không có gì làm sao cô ta lại tìm được anh?” Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng!

Mà lúc hỏi ra câu này, Tiểu Bảo Bối liền nghĩ tới lần gặp mặt ngày hôm đó, người phụ nữ kia rất ân cần đối với Kiều Trác Phàm.

Nhất là người kia còn không coi ai ra gì mà dán sát bên người của Kiều Trác Phàm, coi một người vợ như Tiểu Bảo Bối trở thành một người vô hình, quả thật là khiến cho Tiểu Bảo Bối rất khó chịu.

“Người phụ nữ kia tên là Phạm Manh Manh, là hàng xóm của ông cụ nhà anh!” Kiều Trác Phàm ý thức được là Tiểu Bảo Bối thực sự có chút nổi giận, lúc này mới đang hoàng nói chuyện. SSdienng dānlew quy9on.

“Hàng xóm của ông cụ nhà anh vậy tại sao lại biết anh ở đây, hơn nữa còn biết anh thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì?” Rất rõ ràng, những việc làm ngày hôm đó của Phạm Manh Manh, khiến cho Tiểu Bảo Bối ghen tị.

Cô cũng muốn biết Kiều Trác Phàm thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì.

Cô vốn còn muốn dựa vào bản thân mình để xem cô có âm thầm phát hiện ra điều gì không, nhưng mà quan sát mấy ngày, Tiểu Bảo Bối vẫn không hề thu hoạch được gì như trước.

Bởi vì khẩu vị của Kiều Trác Phàm ở trước mặt cô thực sự là thay đổi rất thất thường. Mỗi lần bọn họ ăn cơm cùng nhau, chỉ cần cô cảm thấy ăn ngon, anh đều rất ít động đũa. Cho tới khi cô ăn xong, cảm thấy chán ngấy rồi Kiều Trác Phàm mới có thể ăn.

Bởi vì như vậy nên Tiểu Bảo Bối căn bản không thể nào phát hiện ra cái gì được.

“Phạm Manh Manh kia khá thân thiết với mẹ của anh. Trước kia lúc không có chuyện gì làm, cô ta sẽ tới nhà anh chơi! Mẹ anh lại thích lắm lắm mấy chuyện của anh, chắc là bị cô ta nghe thấy!” Nhìn cái miệng của cô dẩu lên cao, Kiều Trác Phàm có chút đau lòng, tiến lên phía trước, hôn trộm cô một cái. Đáp lại hành động này của anh chính là ngực của anh bị đánh mấy cái.

Nhưng mà đối với một người đàn ông đã hôn trộm thành công mà nói, một chút đấm đá nhẹ hều này chẳng qua chỉ là gãi ngứa ở trên người, căn bản không đáng nhắc tới. Diễng đáng ele quýy don.

“Kiều Trác Phàm, em vẫn cảm thấy rất tức giận! Dựa vào cái gì mà cô ta lại những thứ kia còn em lại không biết?” Sau khi Tiểu Bảo Bối bị Kiều Trác Phàm hôn trộm một cái xong, lại đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra, nhéo cái mũi của Kiều Trác Phàm, phát tiết sự bất mãn trong lòng mình.

Cảm giác này thực sự là không tốt.

Kiều Trác Phàm cũng đã giải thích với cô, Tiểu Bảo Bối cũng cảm giác được trên người của anh đã gắn mác của Tiểu Bảo Bối cô, không cần phải quan tâm tới nữa mới đúng.

Nhưng mà sự thân mật của Phạm Mạnh Mạnh, khiến cho cô có một chút cảm giác sợ hãi. Nhất là cô ta lại rất nắm rõ sở thích của Kiều Trác Phàm, điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối cảm thấy vị trí Kiều phu nhân này mình không nắm chắc được.

“Ngốc thế, chuyện này có gì mà em phải tức giận?” Kiều Trác Phàm thực sự cảm thấy chuyện này không có gì cả.

Dù sao thì Tiểu Bảo Bối lại không cần phải nịnh nọt anh, chỉ cần ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh anh, thỉnh thoảng để cho anh ôm hôn gặm cắn một chút là đủ rồi. Ngược lại Kiều Trác Phàm anh lại còn phải khám phá nhiều sở thích của cô nhóc này, rồi nịnh nọt cô mới đúng.

“Dù sao thì em cũng rất tức giận! Không được, em muốn đánh người...”

Tiểu Bảo Bối ở trong lòng của Kiều Trác Phàm đùa giỡn một hồi. Diễng đáng ele quý don.

Kết quả là, chiếc máy tính bảng mà Kiều Trác Phàm đặt ở bên cạnh bị rơi xuống đất, màn hình bị vỡ. Nhãn hiệu của máy tính bảng không phải là loại thương hiệu đang thịnh hành ngoài thị trường, cho nên Tiểu Bảo Bối tự động xem nó là loại không đáng giá. Mà không hề biết rằng đó chính là loại nhãn hiệu xa hoa nổi tiếng trên thế giới, không có sáu con số thì không mua nổi.

Tổng kết lại, lần này cô ở trong lòng của Kiều Trác Phàm đùa giỡn đã làm tổn thất chi phí khoảng sáu con số.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm cũng không hề để ý một chút nào, dù sao thì tiền đối với anh mà nói, cũng không đáng giá bằng một nụ cười tươi tắn của Tiểu Bảo Bối.

Mà bỏ ra một chút xui đó, coi như là rất có thu hoạch rồi.

Bởi vì sau đó, Tiểu Bảo Bối đã ép buộc anh khai ra hết những món đồ mà anh thích và không thích, tất cả đều phải nói ra cho bằng hết.

Viết kín một tờ giấy, Tiểu Bảo Bối vui vẻ và hào hứng cầm điện thoại báo cáo lại với Nhạc Dương.

Mà Kiều Trác Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ nhặt chiếc máy tính bảng đã vỡ tan tành lên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 281: Chương 108.3

“Tiểu Bảo Bối, cậu thực sự lấy được tình báo?” Lúc nhận điện thoại của Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương đang tựa vào trong lòng của Diệp Tử Hi.

Bọn họ vừa mới phục hồi lại từ trong kích tình, ngực của Diệp Tử Hi còn đang lên xuống phập phồng.

Mà Nhạc Dương tựa vào ngực của anh ta như vậy, lại vẽ vài vòng như có như không ở trước ngực của anh ta. Rồi vừa trò chuyện với Tiểu Bảo Bối.

“Cậu xác định những thứ đó là thật sao? Không phải là do người ta đang gạt cậu chứ!” Bên kia điện thoại Tiểu Bảo Bối đang dương dương đắc ý, thì Nhạc Dương ở bên này không thể không đã kích cô một cái.

“Vậy làm sao mà cậu có được những tin tình báo kia?”

Lúc này, Diệp Tử Hi bị cô trêu chọc nên tinh thần đã trở nên vô cùng phấn chấn.

Những nụ hôn đã liên tục rơi vào trên đầu vai của Nhạc Dương, và đang có xu hướng lan tràn ra chỗ khác.

Thành thật mà nói, da thịt của Nhạc Dương đẹp hơn những người phụ nữ gầy kia đẹp hơn không biết bao nhiêu lần.

Mỗi lần hôn lên người của cô, Diệp Tử Hi đều cảm giác được mùi sữa thơm từ trên người của cô, khiến cho anh ta hận không thể nhanh chóng chiếm hữu lấy cô.

Nhưng mà Nhạc Dương lại không có ham mê giống như anh ta, cô vẫn còn đang trò chuyện qua điện thoại với Tiểu Bảo Bối.

“Sức quyến rũ riêng? Thôi đi! Minh tinh nguyên nghĩ là người ta bị cậu quán lấy phiền quá không thể không bịa ra một số thứ để lừa cậu!” Không biết là bên kia điện thoại Tiểu Bảo Bối nói gì đó, đột nhiên Nhạc Dương cười ra tiếng. Thậm chí cô còn trực tiếp đẩy Diệp Tử Hi đang đè ở trên người ra, ngồi dậy.

Phản ứng này khiến cho Diệp Từ Hi có chút bất mãn.

“Không lừa cậu sao? Làm sao cậu biết được? Hay là cậu hãy đem những thứ mà cậu đạt được kể lại xem nào?”

Đầu bên kia điện thoại Tiểu Bảo Bối trình bày những tình báo mà hôm nay cô đạt được có chút lộn xộn, cô phải sửa lại một chút sau đó mới có câu trả lời thuyết phục cho Nhạc Dương.

“Được rồi, chờ cậu sửa lại đi, rồi chúng ta nghiêm túc nghiên cứu một chút!” Điện thoại tới chỗ này, cuối cùng cũng kết thúc.

Mà Nhạc Dương vừa cúp điện thoại thì liền đối mặt với ánh mắt chưa thỏa mãn dục vọng của Diệp Từ Hi.

Nhìn anh ta, Nhạc Dương có chút bất đắc dĩ nhào lên phía trước, hôn lên miệng của anh ta một chút.

“Làm sao vậy?” Diệp Từ Hi là người đàn ông mà cô vất vả lắm mới có được, nên Nhạc Dương rất quý trọng.

“Em còn hỏi anh làm sao vậy? Thật sự không biết là em với Tiểu Bảo Bối có gì mà mỗi ngày đều có nhiều chuyện để nói như vậy!” Một cú điện thoại, liền nói chuyện mất nửa tiếng đồng hồ! Ngoại trừ chuyện làm anh ta mất hứng lúc vừa rồi ra, thì Diệp Từ Hi lại buồn phiền là Nhạc Dương đối xử với Tiểu Bảo Bối rất tốt.

Bởi vì theo ý của anh ta, Tiểu Bảo Bối không có tinh thần của một thiên kim của tập đoàn Tiểu Thị, lại giả cho một người đàn ông là loại ăn com chùa. Bởi vì như vậy nên Tiểu Bảo Bối ở trong mắt của Diệp Từ Hi hoàn toàn là một người phụ nữ hoàn toàn không có hy vọng, dù đầu tư như thế nào cũng đều không đáng.

“Đó là tình bạn của em và Tiểu Bảo Bối! Em có chuyện gì, có lần nào Tiểu Bảo Bối không đầu rơi máu chảy lo lắng cho em? Tóm lại tình bạn này của bọn em đàn ông các anh không hiểu được đâu!” Nhạc Dương rất coi trọng Tiểu Bảo Bối và tình bạn này của bọn họ.

Nhưng mà theo như Diệp Từ Hi, tình bạn như vậy dường như không đáng nhắc tới chút nào.

“Tiểu Bảo Bối có chuyện gì mà hai ngày nay không ngừng gọi điện thoại di động cho em vậy?” Được rồi, hai ngày nay dường như Nhạc Dương không chuyên tâm với anh ta chút nào cả.

Phát hiện ra điều này nên Diệp Từ Hi mới bất mãn như vậy.

Chẳng qua là lúc này Diệp Từ Hi cũng không hiểu tại sao mình lại để tâm tới con bé béo ú này như vậy?

Không phải là mỗi lần ở bên ngoài bị người khác bắt gặp hai người bọn họ ở cùng một chỗ, thì lúc nào anh cũng oán trách con bé béo ú này dính chặt vào người của anh, khiến anh cảm thấy phiền lòng hay sao?

Nhưng bây giờ anh lại vì một chút không chuyên tâm của cô đối với anh mà cảm thấy đổ kỵ, thậm chí còn đổ kỵ với cả người bạn nữ giới của cô?

Mà Diệp Từ Hi đang rối rắm vấn đề này, cho nên anh ta cũng không có nhiều thời gian để nghĩ tới vấn đề sâu xa như vậy.

“Diệp Từ Hi, người đàn ông của Tiểu Bảo Bối hình như đang ngoại tình! Cho nên bọn em đang định điều tra thân phận của tiểu tam kia, để đánh bại triệt để ý định của cô ta!” Bởi vì Diệp Từ Hi là bạn trai của Nhạc Dương cô, cho nên Nhạc Dương cũng không hề có ý định giấu giếm Diệp Từ Hi.

Vốn tưởng rằng nói điều này ra, Diệp Từ Hi sẽ hiểu được sự khác thường mấy ngày nay của cô. Nào ngờ, lời này chỉ nhận được lời châm biếm của Diệp Từ Hi.

“Người đàn ông của Tiểu Bảo Bối cũng có thể ngoại tình được sao?” Về mặt của Diệp Từ Hi đầy sự mỉa mai, và không thể tưởng tượng nổi.

“Tại sao anh ta lại không thể ngoại tình?” Lúc này Nhạc Dương không chú ý tới chuyện hình như Kiều Trác Phàm đã ngoại tình, mà lại chú ý tới chuyện vì sao Kiều Trác Phàm lại không thể ngoại tình được!

Đơn giản là vì cô cảm thấy suy nghĩ của Diệp Từ Hi có chút kỳ lạ. Giống như là Diệp Từ Hi anh thì có thể một chân đạp rất nhiều thuyền. Còn Kiều Trác Phàm người ta không chỉ dung mạo đẹp hơn Diệp Từ Hi anh, ngay cả giá trị bản thân cũng bỏ xa anh cách cả mấy con phố lớn, Kiều Trác Phàm như vậy tại sao lại không thể ngoại tình được?

“Loại người ăn com chùa không phải là chỉ hy vọng đào được một chút tiền từ thiên kim trung lưu như Tiểu Bảo Bối thôi sao? Em nói thử xem một người không có tiền như anh ta dựa vào cái gì mà đi ngoại tình?” Diệp Từ Hi còn bày ra vẻ mặt cười nhạo.

Chẳng biết tại sao, giờ phút này Nhạc Dương cảm thấy hết sức chán ghét Diệp Từ Hi.

Tự cao tự đại, lại ưa nịnh hót!

“Diệp Từ Hi, Kiều Trác Phàm so với anh còn lợi hại hơn!” Chỉ bằng thu nhập của Đế Phàm, thì Diệp Thị của các người vài năm cũng không bằng. Bởi vì biết được Kiều Trác Phàm là tổng giám đốc của Tập đoàn Đế Phàm, Nhạc Dương đã mất vài ngày để điều tra tư liệu liên quan tới người đàn ông này.

Những tài liệu trước kia của Kiều Trác Phàm, không biết là khi còn ở nước ngoài có người cố tình xóa đi hay sao mà một chút cũng không tra ra được. Nhưng mà ở trong nước, công trạng của tập đoàn Đế Phàm thì rất cả mọi người đều quá rõ ràng!

Chính bởi vì nhìn thấy những thứ kia, Nhạc Dương mới bắt đầu bội phục người đàn ông kia.

Nhưng mà lại không ngờ được, Diệp Tử Hi lại không đem người như vậy để vào trong mắt.

“Lợi hại? Loại người như vậy mà cũng lợi hại? Nhạc Dương, đôi mắt của em có cần phải đi kiểm tra lại không, xem có phải bị mù hay không!” Chẳng biết tại sao, trong miệng của Diệp Tử Hi toàn là mùi thuốc súng.

Có lẽ là bởi vì anh ta thực sự không thích nghe từ miệng của Nhạc Dương tán thưởng người đàn ông khác.

Nghiêng người, Diệp Tử Hi nhảy xuống khỏi giường.

Chiếc nệm ở trên giường còn có hương vị xa hoa lãng mạn, là hương vị mà bọn họ để lại sau trận tình cảm mãnh liệt vừa rồi.

Mà Diệp Tử Hi lại làm như không thấy, trực tiếp cầm quần áo mà mới vừa rồi anh ta ném ở một bên lên, mặc từng món từng món một lên trên người của mình.

Thật ra ngay cả Diệp Tử Hi cũng cảm giác được con tức giận này của mình có chút không giải thích được.

Rõ ràng là anh ta còn muốn thân thiết với Nhạc Dương thêm một trận nữa, mà một giây sau thì đột nhiên con tức giận lan tràn ra.

Thực sự là rất lạ!

Nhưng mà mặc kệ con tức giận này vì sao mà tới, Diệp Tử Hi cảm giác là lúc này mình nên ra ngoài hít thở không khí mới một chút.

“Diệp Tử Hi, anh thực sự rất quá đáng! Kiều Trác Phàm người ta là...”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 282: Tiểu Bảo Bối, Mau Xem Kịch Vui!

Nhạc Dương còn chưa nói hết lời, Diệp Tử Hi đã mặc chỉnh tề xong, rồi đi thẳng ra ngoài.

Nghe thấy tiếng động vang lên ngoài cửa, Nhạc Dương dựa vào giường, dùng chăn bông che giấu thân thể trần truồng của mình, nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Vì sao cô lại yêu một người đàn ông vừa tự đại lại vô dụng như vậy?

Nếu như sớm nhìn rõ một chút, nếu như sớm buông tha một chút, thì cô sẽ không có bộ dạng khổ sở như bây giờ...

Nghĩ tới điều này, Nhạc Dương có chút thất thần nhìn về phía cửa chính đã đóng chặt ở phía ngoài.

Có phải là cô và Diệp Tử Hi nên có một cái kết rồi không?

- - Đường phân cách - -

“Chào cô, tôi tới tìm Kiều thiếu!” Hôm nay, lầu dưới của tập đoàn Đế Phàm tiếp đãi một người phụ nữ mặc một chiếc váy liền màu hồng phấn, đi đôi ủng cũng màu hồng phấn luôn.

Mặc dù người phụ nữ này mặc không hở hang chút nào, nhưng mà vẫn khó có thể làm cho người khác không phát hiện được ý đồ của cô ta.

Thành phố A lúc này đang có gió thu, tất cả mọi người đều mặc áo ấm dày, thì người phụ nữ này chỉ mặc một chiếc váy liền thân mà không mặc thêm gì nữa. Càng khiến cho người ta kinh ngạc hơn là dưới chiếc váy kia cô ta chỉ đi một đôi tất mỏng màu trắng.

Ăn mặc mỏng manh như vậy còn chưa nói, một cánh tay của cô ta còn bó thạch cao, nhìn đến quả thật là có chút đáng thương.

Nhưng mà không thể không nói, cách ăn mặc của cô ta dù có đáng thương như thế nào đi nữa. Giọng nói của cô ta lại không hề che giấu được giọng điệu kiêu ngạo.

Vừa đến liền nói rõ là muốn tìm Kiều Trác Phàm, làm như cô ta chính là phu nhân tổng giám đốc vậy, đối xử với những người nhân viên như bọn họ,

ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn?

Nhưng có lẽ cô ta không biết, mỗi ngày số phụ nữ đến chỗ này tìm Kiều Trác Phàm cũng nhiều vô kể. So với giọng điệu của cô ta cũng kiêu ngạo hơn nhiều, cuối cùng cũng không có người nào được nhìn thấy Kiều Trác Phàm như ý nguyện!

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?” Mặc dù người phụ nữ này rất biết giả vờ, trên khuôn mặt của cô ta nở một nụ cười dối trá, khiến cho nữ tiếp tân có chút bất mãn. Nhưng mà cô vẫn phải bày ra bộ dạng tươi cười để tiếp đãi cô ta.

Dù sao nơi này cũng là tập đoàn Đế Phàm, công nhân viên chức ở đây trước khi nhậm chức đã được trải qua huấn luyện. Có thể nhậm chức vị trí tiếp tân ở ngoài đại sảnh, thì tất nhiên phải vượt qua năm cửa sáu ải mới có thể ngồi vào vị trí này rồi.

“Không có! Nhưng mà cô có thể liên lạc với A Vĩ một chút, nói với anh ta rằng tôi là Phạm Manh Manh, bây giờ tôi muốn gặp Kiều thiếu!”

Vài ngày trước, Phạm Manh Manh vẫn luôn ở phòng bệnh sát bên cạnh phòng bệnh của Kiều Trác Phàm.

Mấy ngày này, Phạm Manh Manh tự cảm thấy đây chính là cơ hội tốt nhất để mình tới bên cạnh Kiều Trác Phàm, chăm sóc cho Kiều Trác Phàm, khiến cho anh có ấn tượng tốt với cô ta.

Nhưng mà sau đó, Phạm Manh Manh không hề đi tìm Kiều Trác Phàm một lần nào, đây còn không phải là do lời cảnh cáo của người đàn ông có khuôn mặt tươi cười sán lạn như ánh mặt trời nhưng mà thủ đoạn lại vô cùng âm hiểm kia sao!

Mà Phạm Manh Manh cũng không muốn để cho cánh tay khác của mình trở thành vật hy sinh, cho nên mấy ngày này cô ta chỉ có thể án binh bất động.

Nhưng bây giờ Kiều Trác Phàm đã xuất viện!

Chân trước của anh vừa đi, thì chân sau Phạm Manh Manh cũng làm thủ tục xuất viện luôn.

Nếu như ở bệnh viện đã không thể đến gần Kiều Trác Phàm, vậy thì ở tập đoàn Đế Phàm thì như thế nào?

Phạm Manh Manh vẫn còn nhớ, lúc người kia rời đi đã uy hiếp cô không thể tới quấy rầy Kiều Trác Phàm trong lúc anh đang nằm viện, nhưng mà anh ta lại không nói ở tập đoàn Đế Hâm cô không thể tới tìm Kiều Trác Phàm!

Cũng chính vì động lực này, cho nên cô ta mới không thể chờ đợi được mà đi tìm Kiều Trác Phàm.

Mà Phạm Manh Manh tự cho mình là người phụ nữ xuất sắc nhất trong phần đông những người phụ nữ bên cạnh Kiều Trác Phàm, cũng là người phụ nữ đặc biệt nhất trong lòng của Kiều Trác Phàm, cho nên cô ta cũng cảm thấy không có lý nào Kiều Trác Phàm lại không gặp cô ta!

Nữ tiếp tân nghe người phụ nữ này nói cũng hơi có lý, hơn nữa lại còn biết rõ A Vĩ là trợ lý của Kiều Trác Phàm, cho nên mở miệng nói: “Xin chờ một chút, bây giờ tôi sẽ liên lạc với anh ấy!”

Phạm Manh Manh cho rằng cô ta nói như vậy, hẳn là nữ tiếp tân này phải sợ hãi và hoảng hốt trực tiếp dẫn cô ta đi lên gặp Kiều Trác Phàm luôn chứ.

Dù sao thì rất nhiều phim truyền hình đều diễn như vậy không phải sao?

Nam chính bởi vì thích nữ chính cho nên ở trong công ty cũng sẽ có lệnh đặc cách gì gì đó. Nói là khi có người phụ nữ tên như thế này tới tìm anh, thì trực tiếp cho đi các loại.

Nào ngờ, vừa rồi cô ta nói như vậy, nữ tiếp tân cũng chỉ gọi điện thoại hỏi thăm A Vĩ.

Đáp án như vậy, rõ ràng không phải là điều mà Phạm Manh Manh mong muốn.

“Vậy cô còn không nhanh lên một chút!” Phạm Manh Manh thúc giục, vẻ mặt không kiên nhẫn dần dần khó có thể che giấu được nữa.

“Được!”

Rất nhanh sau đó, nữ tiếp tân gọi điện thoại cho A Vĩ.

Ở bên kia điện thoại sau khi nói tên của Phạm Manh Manh xong, nữ tiếp tân nhận được một câu trả lời như vậy: “Phạm Manh Manh? Không biết!”

Tất nhiên A Vĩ hiểu nếu như Tiểu Bảo Bối còn ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc, thì Kiều Trác Phàm sẽ không muốn gặp người phụ nữ này.

Nữ tiếp tân sau khi cúp máy thì nói với Phạm Manh Manh; “Thực sự xin lỗi, anh ấy nói không biết! Cho nên làm phiền cô hãy hẹn trước, chờ thông qua rồi tới đây theo thời gian đã hẹn!”

Nữ tiếp tân với bộ dạng giống như giải quyết công việc chung, nên đã hoàn toàn chọc giận Phạm Manh Manh.

“Có phải cô chỉ gọi điện thoại để lừa gạt tôi thôi đúng không? Để tôi nói cho cô biết, tôi không phải là người bình thường!” Cô là người có khả năng trở thành Kiều phu nhân trong tương lai nhất!

Chính bởi vì điều này, cho nên Phạm Manh Manh mới cảm thấy A Vĩ không thể nào nói là không biết cô ta được.

“Tiểu thư, mỗi ngày có cả ngàn cả vạn người tới đây muốn gặp Kiều thiếu, mỗi một người tôi đều đối xử rất tận tình, vì không muốn hủy đi bộ mặt của Đế Phàm, cũng không muốn mất đi chén cơm của mình! Cho nên xin ngài hãy tôn trọng tôi một chút!” Giọng điệu của Phạm Manh Manh chọc cho nữ tiếp tân không vui.

“Cô...” Phạm Manh Manh đang định đáp trả lại lời nói của nữ tiếp tân này, vừa hay lại nhìn thấy Anna đang ôm một đồng lớn văn kiện từ bên ngoài đi tới.

Không muốn cũng phải thừa nhận, người phụ nữ này đúng là quyền rũ tới tận xương tủy.

So với Phạm Manh Manh, cách ăn mặc của người phụ nữ này hết sức khoe khoang. Chiếc áo ngực ở bên trong chiếc áo chen màu xanh đậm cùng với chiếc váy màu đen ôm lấy ngực và mông. Chất liệu của bộ quần áo này, nhìn ra được đều là chất liệu tốt nhất. Chẳng qua là dù vật liệu may mặc tốt như vậy cũng không che được tư thái hoàn hảo của thân hình này.

Chiếc áo ngực kia vây chặt lấy hai vật thể hình bán cầu, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể thoát ra khỏi mọi ràng buộc. Dưới những bước đi của cô, hai hình bán cầu này trở thành khu vực bắt mắt nhất. Từ khi người phụ nữ này bước vào, dường như tất cả mọi ánh mắt của những người đàn ông ở đây đều đổ dồn vào trên người của cô.

Nhưng mà điều khiến cho đàn ông động lòng nhất có lẽ là đôi mắt kia?

Đôi mắt như vậy, Phạm Manh Manh từng nghe mẹ mình nói, nghe nói những người có đôi mắt như vậy chính là người có sức mê hoặc từ trong xương tủy. Sinh ra chính là để quyền rũ đàn ông.

Mà người phụ nữ này cho dù là dáng người hay là khuôn mặt, đều vô cùng quyền rũ.

Để một người phụ nữ như vậy làm việc bên cạnh người đàn ông mình yêu, hẳn là không người phụ nữ nào cảm thấy yên tâm cả?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 283: Chương 109.2

Từ lúc Phạm Manh Manh nhìn thấy người phụ nữ này, cô ta liền có suy nghĩ muốn đuổi việc Phạm Manh Manh. Nhưng mà bây giờ cô ta vẫn chưa phải là Kiều phu nhân, rõ ràng là cô ta chưa có cái quyền kia. Nhưng mà cô ta nhất định sẽ tìm thời cơ nào đó để đuổi Anna đi! Người có sức quyền rũ như vậy, tuyệt đối không thể giữ ở bên cạnh của Kiều Trác Phàm được.

Nhưng mà lúc này, lúc nhìn thấy người phụ nữ này, Phạm Manh Manh còn nghĩ tới một chuyện.

Ngày đó Phạm Manh Manh thấy người phụ nữ này ngay cả gõ cửa cũng không cần, đã có thể trực tiếp đi thẳng vào phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, điểm danh nên quýn đon. Mặc dù điều này khiến cho Phạm Manh Manh có chút ghen tị, nhưng mà nếu như có thể lợi dụng người phụ nữ này để đi gặp Kiều Trác Phàm, vậy thì Phạm Manh Manh cảm thấy mình cũng không thiệt thòi!

Nghĩ tới điều này, ngay cả tiếp tục nói chuyện với nữ tiếp tân Phạm Manh Manh cũng lười không muốn nói, mà trực tiếp đi thẳng về phía Anna.

Gần đây vì Kiều Trác Phàm không đi làm cho nên Anna cũng trốn việc theo, bây giờ công việc ở công ty chồng chất lên. Từ lúc cô đi làm tới giờ, cô bận rộn tới mức chóng mặt luôn.

Mặc dù cô cũng có thói quen mang giày cao gót, nhưng mà nguyên cả ngày đi đôi giày như vậy chạy đi chạy lại khắp nơi, không người phụ nữ nào chịu nổi.

Lúc này Anna còn đang có suy nghĩ muốn nhân lúc đưa giấy tờ tới chỗ Kiều Trác Phàm xong, cô sẽ ở trong phòng của anh tranh thủ lười biếng một chút, thuận tiện xem Tiểu Bảo Bối hôm nay có mang đồ ăn vặt gì có thể để cô lót dạ hay không.

Mặc dù mới biết Tiểu Bảo Bối không lâu, nhưng mà Anna có ấn tượng rất tốt về cô. Ít nhất mỗi ngày trêu đùa với cô, đều rất vui vẻ.

Đương nhiên mỗi lần trêu đùa Tiểu Bảo Bối cô cũng giữ đúng mực, nếu như lỡ chọc cho Tiểu Bảo Bối mất hứng, Kiều Trác Phàm sẽ là người đầu tiên không tha cho cô. điểm danh nên quýn đon.

Bây giờ Anna cũng bắt đầu hâm mộ đồ ký với Tiểu Bảo Bối. Mỗi ngày chỉ cần cô đi vào trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, thì cô sẽ phát hiện trong đó có các loại đồ ăn ngon, đồ chơi hay, so với căn phòng mà trước kia không hề xuất hiện một chút thức ăn nào quả thật là chênh lệch khá xa.

Chẳng qua là cô đang bận rộn suy nghĩ xem nên tìm lý do gì để ở lại ăn uống đồ ăn vặt của Tiểu Bảo Bối thì có một bóng người chặn ở trước mặt của cô.

“Chó ngoan thì không cắn đường!” Vừa ngẩng đầu lên, Anna liền phát hiện ra Phạm Manh Manh, chính là người lần trước xuất hiện ở trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, mặc dù không nói rõ mình là người phụ nữ của Kiều Trác Phàm, nhưng mà rõ ràng lại thể hiện ra phong phạm của Kiều phu nhân.

Ánh mắt lại một lần nữa nhìn tới cánh tay đang bó thạch cao của Phạm Manh Manh, Anna cũng đoán được đại khái vết thương kia vì sao mà có! Bạn nghĩ rằng, ngày đó ở trước mặt của anh út và Duật Tiêu gia cô kêu đau là vô ích sao?

Chỉ một chút này coi như đã có lợi cho cô ta lắm rồi.

Nếu như sớm biết được người phụ nữ này có thể nhanh chóng tới tập đoàn Đế Phàm nhảy nhót như vậy, cô nên nói xấu cô ta trước mặt anh út nhiều hơn một chút mới đúng! Bởi vì như vậy thì anh út có thể khiến cho cô ta phải hối hận khi đã sinh ra trên thế giới này.

“Cô là thư ký của Kiều đúng chứ?” Một câu nói của Anna khiến cho Phạm Manh Manh có chút tức giận. Nhưng mà vừa nghĩ tới mục đích cuối cùng của cô ta ngày hôm nay, cô ta vẫn quyết định tạm thời không so đo với người phụ nữ này.

Phạm Manh Manh không ngốc, từ ngày đó bị người phụ nữ này kêu A Vĩ ném cô ta ra ngoài xong, Phạm Manh Manh liền hiểu rõ người phụ nữ này có địa vị không thấp ở tập đoàn Đế Phàm.

Phạm Manh Manh biết được điều này, nhưng mà lại không biết được Anna có địa vị không thấp ở chỗ nào. Đặc biệt là bàn tay tàn tật này của cô ta, cũng là bởi vì đụng tới Anna nên mới bị cắt đứt.

Chính bởi vì không biểu biết rõ, cho nên Phạm Manh Manh mới dám tiếp tục hung hăng ngang ngược ở trước mặt của Anna. Ở trong mắt của Phạm Manh Manh, đoán chừng Anna chỉ là một người phụ nữ dựa vào vẻ bề ngoài mê hoặc Kiều Trác Phàm để đạt được vị trí cao trong tập đoàn Đế Phàm.

Mà Phạm Manh Manh cảm thấy người phụ nữ như vậy, tuyệt đối sẽ không bước chân vào nhà giàu được. Ít nhất thì người phụ nữ này, tuyệt đối sẽ không lọt vào mắt của mẹ Kiều Trác Phàm được.

“...” Đối mặt với Phạm Manh Manh, hiển nhiên là Anna không trả lời câu hỏi của cô ta, mà ôm tập tài liệu tiếp tục đi về phía trước.

Bây giờ cô đang vội vàng xử lý công việc, không có thời gian để lãng phí với loại phụ nữ nào tàn như vậy.

Nhưng mà Phạm Manh Manh lại bám theo không buông.

“Tôi muốn gặp Kiều, cô dẫn tôi đi đi!” Ngược lại Phạm Manh Manh không hề biết được vị trí của mình ở trong lòng của Anna, còn làm ra bộ dạng nữ chủ nhân mở miệng ra lệnh cho Anna.

Nghe được câu nói của người phụ nữ này, trong lòng Anna có chút tức giận. Kiều Trác Phàm chết tiệt, trêu chọc cái gì không trêu chọc, lại đi trêu chọc loại phụ nữ mà đầu óc cần phải nhét vào bụng mẹ cái tạo một lần nữa làm cái gì.

“Dựa vào cái gì mà tôi phải đưa cô đi!” Anna không hề để ý tới hình tượng liếc mắt một cái.

“Chỉ bằng một cú điện thoại của tôi, có thể khiến cho cô mất đi công việc này!” Phạm Manh Manh còn đang tìm kiếm cảm giác tồn tại của bản thân.

Nói xong, cô ta lắc lắc cái điện thoại đi động ở trong tay, thật ra thì cô ta muốn gọi điện cho mẹ Kiều, để cho bà làm chủ cho cô ta.

Nhưng mà cảnh tượng này lọt vào trong mắt của Anna vẫn buồn cười như thường.

Nếu như cô ta thực sự có khả năng giống như lời nói của cô ta, thì Phạm Manh Manh đã sớm cho người đuổi việc cô rồi, chính là vào ngày mà Anna cô kêu A Vĩ ném cô ta ra ngoài.

Khi đó cô ta đã không có khả năng làm được, vậy thì lúc này nhiều lời cái rắm à!

Lúc này, trong lòng của Anna đang chừn tục giống như mẹ của cô.

Nhưng mà nghĩ lại hôm đó Kiều Trác Phàm lợi dụng cô để đối phó người phụ nữ này, trong lòng của Anna cũng rất không thoải mái.

Hay là cô cũng tìm một chút việc vui cho Kiều Trác Phàm nhỉ?

Nghĩ tới đây, Anna không có ý tốt nhìn về phía Phạm Manh Manh.

Lúc Anna dùng ánh mắt quỷ dị quan sát cô ta, Phạm Manh Manh chỉ cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Nhưng mà điều khiến cho Phạm Manh Manh buồn bực chính là người phụ nữ này nhìn cô ta chằm chằm mấy giây, sau đó nói: “Đi theo tôi!”

Ồ?

Đồng ý rồi?

Đễ dàng đồng ý như vậy, thật sự là có chút ngoài dự liệu của cô ta!

Mặc dù trong lòng của Phạm Manh Manh cảm thấy rất lạ, nhưng mà cô ta vẫn cảm thấy chuyện này là đương nhiên.

Có lẽ là người phụ nữ này sợ mất đi công việc này đúng không?

Nghĩ tới đây, cô ta vội vàng theo sát bước chân của Anna đi theo cô vào thang máy.

“Cô đã làm việc ở đây được mấy năm rồi?” Trong thang máy, Phạm Manh Manh muốn moi được tin tình báo từ chỗ Anna.

Bất đắc dĩ Anna chỉ trừng mắt nhìn cô ta: “Cô không thể yên tĩnh một chút được sao?”

Bị quát lớn như vậy Phạm Manh Manh không nói không rằng.

Lúc này cô ta lại bắt đầu nghĩ tốt về bản thân mình, cô ta cảm thấy hẳn là Anna đang ghen tị với mình! Cho nên mới không muốn nhìn thấy Phạm Manh Manh cô.

Mà trên thực tế, Anna cảm thấy không nên nói chuyện với loại phụ nữ nào tàn. Nói nhiều thêm một câu với loại người như vậy, Anna cảm thấy thật là lãng phí thời gian.

Bọn họ chìm đắm trong suy nghĩ của mình, thang máy thì chậm rãi đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 284: Chương 109.3

“Kiều Trác Phàm, em cảm thấy mùi vị của sữa chua này ăn rất ngon! Tại sao em không thấy những thứ này bán trên thị trường?” Lúc này trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối đang nhiệt tình ăn sữa chua, bên cạnh đó là tờ giấy ghi chú.

Cô đến làm việc ở tập đoàn Đế Phàm, Kiều Trác Phàm liền nói chức vụ của cô là ăn thử sản phẩm sữa chua.

Nhưng mà sữa chua này cô cũng đã ăn thử một tháng rồi, mùi vị gì cô cũng đã nếm rồi. Sau đó, mỗi lần đi siêu thị cô cũng đều tới quầy sữa chua nhìn mấy lần, chỉ để xem thử xem có loại sữa chua mà cô đã từng nếm thử kia không.

Nhưng mà cô nhìn một lúc lâu, nhưng loại sữa chua mà cô đã từng nếm ở tập đoàn Đế Phàm, bên ngoài không hề bán.

Mà Kiều Trác Phàm nghe nói như vậy thì khóe miệng run rẩy theo bản năng.

Nhưng loại sữa chua này thật ra chỉ làm cho cô đủ ăn thôi, căn bản không nghĩ tới muốn kiếm tiền! Lúc trước không phải cũng bởi vì muốn cho cô ‘ăn sữa chua không cần phải liếm nắp’, cho nên Kiều Trác Phàm mới thu mua mấy công ty này sao? leê quý d0n9.

“Những loại này còn chưa bán ra thị trường đâu! Muốn làm ra mấy loại có mùi vị thật ngon đã, rồi trong tương lai tung ra thị trường mới thuận lợi được!” Ngoài miệng thì Kiều Trác Phàm nói như vậy, nhưng mà thật ra thì trong lòng của anh cũng có chút sợ hãi.

Cô nhóc Tiểu Bảo Bối này nhìn qua có vẻ như ngốc nghếch, nhưng mà sẽ nhanh chóng phát hiện ra chuyện gì đó đúng không?

“Em cảm thấy hiện tại mùi vị của những loại sữa chua này đã rất ngon rồi! Một khi bắt đầu tiêu thụ, sẽ có thể kiếm được rất nhiều lợi nhuận!” Tiểu Bảo Bối mạnh mẽ hít một hơi sữa chua.

Kiều Trác Phàm không đáp lời.

Bạn thử nghĩ mà xem, bốn nhà xưởng lớn, mỗi ngày đều làm ra một mùi vị thật ngon chỉ vì một mình Tiểu Bảo Bối cô, sữa chua như vậy không ngon mới là lạ!

“Cục cưng...” Kiều Trác Phàm đang định nói với Tiểu Bảo Bối để cho cô tự mình kinh doanh mấy công ty sữa chua này. Kinh doanh không tốt cũng không sao, dù sao thì ngay từ lúc đầu Kiều Trác Phàm cũng không có ý định kiếm tiền từ mấy công ty này. Chỉ cần Tiểu Bảo Bối hưởng thụ thật tốt niềm vui trong công việc là được, đương nhiên nếu như cô không thích, cũng không sao. Công ty sữa chua kia cứ tiếp tục gác lại, còn cô thì chỉ cần ngoan ngoãn đi bên cạnh Kiều Trác Phàm anh.

Nhưng mà ngay lúc Kiều Trác Phàm vừa định mở miệng, cửa phòng làm việc liền vang lên tiếng đập cửa.

Không đợi Kiều Trác Phàm trả lời lại, cửa liền bị đá văng.

“Kiều, văn kiện đều ở trong đây, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, còn lại đều là của anh!” Anna vừa vào cửa, liền trực tiếp đặt những văn kiện ở trên tay lên trên bàn của Kiều Trác Phàm.

“Được!” Kiều Trác Phàm đưa tay ra định cầm lấy một văn kiện trong đó, nhưng mà động tĩnh nhỏ ở cửa khiến anh chú ý. Vừa mới ngẩng đầu lên, Kiều Trác Phàm mới phát hiện ở cửa còn có một người khác nữa đang đứng. Tao do le quý đđono.

Lúc nhìn thấy rõ mặt của người này, Kiều Trác Phàm hung dữ tròn mắt nhìn Anna một cái.

Cái nhìn kia giống như ẩn chứa vô số tâm tình, nhưng rõ ràng nhất chính là: Tại sao lại dẫn cô ta tới?

Anna chỉ chỉ cổ tay của mình, mặc dù chỗ đó không còn đau nữa, nhưng mà vẫn còn một chút vết bầm tím ở trên.

Động tác này của cô ý muốn nói với Kiều Trác Phàm: Đúng vậy, đây chính là trả thù trắng trợn! Ai bảo anh lợi dụng tôi, làm hại tôi bị thương?

Làm động tác này xong, Anna liền sai bước đi về phía Tiểu Bảo Bối.

“Tiểu Bảo Bối, mau đem mấy thứ ăn vặt của cô chia cho tôi một ít, tôi bận rộn cả một buổi sáng đói sắp chết rồi đây!”

Đối mặt với Anna và người phụ nữ xuất hiện ở cửa kia, mặc dù Tiểu Bảo Bối không hiểu mấy hành động của Kiều Trác Phàm và Anna, nhưng mà cô vẫn ngoan ngoãn lấy mấy đồ ăn vặt của mình ra cống nộp.

Theo bản năng cô chỉ cảm thấy Anna này không có ác ý với mình. Nhưng mà người phụ nữ đứng ở cửa kia thì không nhất định!

Mà sau khi nhìn thấy Kiều Trác Phàm xong, Phạm Manh Manh liền nhanh chóng bước tới.

“Kiều, anh biết không? Vừa rồi em muốn đi lên tìm anh, kêu người ta thông báo với A Vĩ dẫn em đi lên. Anh biết A Vĩ làm như thế nào không? Anh ta nói là anh ta không biết em!” Dđienn damn leie quýydon.

Phạm Manh Manh vừa tiến lên, đã bắt đầu cáo trạng với Kiều Trác Phàm.

Nhưng vừa nhìn thấy cách làm này của cô ta, Anna đang gặm bánh bích quy của Tiểu Bảo Bối và uống sữa chua của cô, lập tức liếc mắt xem thường.

Phạm Manh Manh này đúng là không thẹn với não tàn của cô ta!

Chẳng lẽ cô ta cho rằng chỉ bằng đôi ba câu của cô ta thì Kiều Trác Phàm sẽ đuổi việc A Vĩ sao? Nếu đúng là như vậy, thì mấy người vệ sĩ của Kiều Trác Phàm cũng sẽ không phải là một nhóm người được Kiều Trác Phàm mang tới thành phố A! Nhưng mà ngược lại với cô, hình như Tiểu Bảo Bối có chút nổi giận.

Vào lúc Phạm Manh Manh đang cáo trạng với Kiều Trác Phàm, thì Tiểu bảo Bối liên tục cúi đầu xuống, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Mà Anna nhìn bộ dạng này của cô, trực tiếp nhét miếng bánh vào trong tay của Tiểu Bảo Bối, sau đó nói: “Mau lại đây xem kịch vui! Đạo này những người não tàn như cô ta cũng đã không được công chiếu rộng rãi trên phim truyền hình nữa!”

“Hả?” Tiểu Bảo Bối không ngờ Anna sẽ nói như vậy.

Mặc dù trong lòng ít nhiều vẫn có chút không phục, nhưng mà giọng nói thoải mái của Anna không nghi ngờ gì đã lấy nhiễm sang cô, khiến cho cô cũng nhần nại tiếp tục xem Phạm Manh Manh oán giận.

Mà thực ra sau khi Phạm Manh Manh bước chân vào cửa đã quét mắt nhìn chỗ ghế sofa.

Sau khi phát hiện ra Tiểu Bảo Bối, người mà hôm ở bệnh viện có chút hung hăng ngang ngược cũng đang ở trong phòng làm việc này, cô ta càng cảm thấy hôm nay mình quyết định đi tới công ty quả là không sai.

Nếu như cô ta mà không đến Kiều Trác Phàm sẽ biến thành của người khác!

Đương nhiên, lúc này Phạm Manh Manh cũng có chút khó hiểu, vì sao Tiểu Bảo Bối và Phạm Manh Manh này lại có thể chung sống vui vẻ như vậy?

Chẳng lẽ bọn họ có sở thích cùng hầu hạ một chồng sao?

Nhưng mà lúc này Phạm Manh Manh hiểu rõ điều mình cần chú ý không phải là hai người này.

“Kiều, anh nói xem có phải A Vĩ có chút quá đáng không?” Phạm Manh Manh không có được câu trả lời của Kiều Trác Phàm, vẫn không quên hỏi ngược lại một câu.

Kiều Trác Phàm nghe thấy lời này của cô ta, liền gật đầu theo bản năng: “Ừ, đúng là có chút quá đáng!”

Nếu như xem nhẹ ánh mắt u ám của Kiều Trác Phàm đang rơi vào trên người của Phạm Manh Manh, thì có thể nói lời kia của Kiều Trác Phàm quả thật giống như là đang bắt bẻ cho Phạm Manh Manh.

“Đúng không, anh ta quả thực rất quá đáng, cho nên em rất tức giận!” Ngụ ý của Phạm Manh Manh thực ra là muốn Kiều Trác Phàm xử trí A Vĩ.

Nhưng mà chờ một lúc lâu cũng không thấy Kiều Trác Phàm nói là muốn trừng phạt A Vĩ, mà lại nói một câu như vậy: “Cách làm của A Vĩ quả thật có chút quá đáng, theo như ý của tôi, hẳn là trực tiếp kêu bảo vệ tới đưa cô đi ra ngoài!”

Lời này chẳng những khiến cho Phạm Manh Manh kinh ngạc và hoảng sợ, mà còn khiến cho Tiểu Bảo Bối đang ngồi ở trên ghế salon sau khi nghe thấy lời này của Kiều Trác Phàm cũng có chút kinh ngạc.

Chỉ có Anna vẫn luôn ôm tâm trạng xem kịch vui lúc này thiếu chút nữa thì cười bò lăn ra đất.

Không hổ là Kiều Trác Phàm, loại phụ nữ cho chút mặt mũi đã vội lên mặt như vậy, quả thực là nên từ chối thẳng thừng không chút lưu tình như vậy mới đúng!

“Kiều, anh đang nói đùa em đúng không?” Sắc mặt của Phạm Manh Manh có chút không tốt.

Nhất là khi nghe thấy Anna ở bên cạnh không hề che giấu tiếng cười, Phạm Manh Manh cảm giác mình giống như là một trò cười.

Trong lúc nhất thời mặt của cô ta đỏ lên, trừng mắt nhìn Anna và Tiểu Bảo Bối một cái.

“Cô có cảm thấy là tôi đang đùa hay không?” Kiều Trác Phàm không trực tiếp trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn Phạm Manh Manh một cái.

Lúc này đây sắc mặt của Phạm Manh Manh lại càng khó coi.

Đúng là cô ta không đoán ra được Kiều Trác Phàm lại không chừa chút tình cảm nào như vậy.

Kiều Trác Phàm đang đùa sao?

Trên thực tế, thông qua sắc mặt của Kiều Trác Phàm, cùng với sắc mặt của hai người phụ nữ khác trong phòng làm việc này, Phạm Manh Manh cũng rõ ràng một sự thật.

Nhưng vì để vớt lại chút mặt mũi, cô ta vẫn nói tiếp: “Kiều, anh đừng như vậy làm em sợ! Chẳng lẽ anh đã quên mất bác gái đã gọi điện thoại nói gì với anh sao?”

Phạm Manh Manh còn đang chờ Kiều Trác Phàm trả lời lại, rồi sau đó nhìn về phía Tiểu Bảo Bối.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 285: Cô Ấy Không Phải Là Người Phụ Nữ Mà Cô Có Thể Tù Tận Đến Tới

Phạm Manh Manh muốn nhắc nhở Kiều Trác Phàm chuyện mà mẹ Kiều đã dặn dò anh, đương nhiên Phạm Manh Manh cũng muốn nhân cơ hội này, khiến cho hai người phụ nữ kia biết rõ, Phạm Manh Manh cô và những loài hoa cỏ dại như bọn họ không giống nhau. Phạm Manh Manh cô có chỗ dựa rất vững chắc!

Mà sau khi nghe thấy lời này của Phạm Manh Manh, sắc mặt của Kiều Trác Phàm càng trở nên kỳ lạ.

Anna còn đang mong chờ xem Kiều Trác Phàm sẽ xử lý Phạm Manh Manh như thế nào. Nhưng mà vừa lúc đó, Tiểu Bảo Bối vẫn liên tục ngồi ở bên cạnh cô đột nhiên lên tiếng: “Kiều Trác Phàm, em không muốn đi làm, bây giờ em muốn về nhà!”

Trở về nhà, chỉ có hai người bọn họ, sẽ không bị người phụ nữ khác quấy rầy!

Mà Kiều Trác Phàm đột nhiên nghe thấy câu nói này của Tiểu Bảo Bối thì có chút sững sờ. Nhưng mà anh cũng nhanh chóng trả lời lại: “Được, chúng ta về nhà!”

Nói xong, đúng là Kiều Trác Phàm đã đứng dậy đi về phía Tiểu Bảo Bối!

Đối với phản ứng này của Kiều Trác Phàm, Anna lại không có chút nào cảm thấy ngoài ý muốn.

Làm việc ở tập đoàn Đế Phàm đã lâu, Anna cũng đã ra vào phòng làm việc này rất nhiều lần. Ngoại trừ càng ngày càng quen thuộc với Tiểu Bảo Bối ra, Anna cũng hiểu rõ Kiều Trác Phàm đã cưng chiều người phụ nữ này tới cực hạn.

Trên cơ bản chỉ cần Tiểu Bảo Bối muốn, Kiều Trác Phàm sẽ không hề keo kiệt mà đồng ý với cô.

Nếu bây giờ Tiểu Bảo Bối muốn hái sao xuống, thì chắc chắn là Kiều Trác Phàm sẽ bỏ ra rất nhiều nhân lực và vật lực để hái xuống cho cô.

Chứ đừng nói chỉ chỉ là một yêu cầu nhỏ nhỏ là ‘về nhà’ như vậy!

Kiều Trác Phàm vừa mới nghe thấy như vậy, đã lập tức đứng lên khỏi ghế làm việc, đi về phía Tiểu Bảo Bối, không thèm nhìn người phụ nữ đang theo sát ở bên cạnh. điễn dần nên quyn don.

“Nào, chúng ta đi về nhà!” Lúc nói lời này, Kiều Trác Phàm đưa tay ra nắm lấy tay của Tiểu Bảo Bối đang ngồi ở trên sofa.

Mà Anna thì lại nổi trận lôi đình.

Cứ thử nghĩ xem, công việc hôm nay mới xử lý được một nửa, vẫn còn một nửa ở phía sau, mà theo như tiến độ thì những công việc này nhất định phải giải quyết cho xong trong ngày hôm nay.

Những công việc vẫn chưa làm xong kia, nếu như Kiều Trác Phàm đi rồi không phải sẽ để lại cho cô xử lý hay sao?

Cho nên lúc này có thể nói là lửa giận của Anna bùng lên như muốn thiêu sống Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà người kia ngay cả mí mắt cũng không thèm ngước lên.

Cũng không phải là Kiều Trác Phàm không đau lòng cho chuyện Anna là phụ nữ, càng không phải anh bắt nạt vợ của bạn.

Mà anh rất tức giận chuyện Anna lại có thể đem người phụ nữ này vào đây, ngay ở trước mặt của Tiểu Bảo Bối!

Bây giờ Tiểu Bảo Bối tức giận, anh còn đang lo lắng về nhà cô có giận đối với anh không nữa! điễn dần nên quyn don.

Còn những chuyện còn lại, Kiều Trác Phàm rất yên lòng để cho Anna đi xử lý. Ai bảo cô dẫn người phụ nữ rắc rối Phạm Manh Manh vào đây làm gì?

“Kiều Trác Phàm, trước khi về nhà em muốn đi ăn Mc Donalds!” Mỗi lần tức giận, Tiểu Bảo Bối thích nhất là ngồi gặm thật nhiều cánh gà.

Nhưng mà thời gian gần đây, Kiều Trác Phàm đều không cho cô ăn mấy loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe kia. Cho nên Tiểu Bảo Bối cũng rất ít khi ăn loại đồ ăn này.

Mà bây giờ cách làm này của Tiểu Bảo Bối cũng giống như là cháy nhà hôi của.

Vừa nghe thấy muốn đi tới cửa hàng đồ ăn nhanh, lông mày của Kiều Trác Phàm lại nhíu chặt lại.

Cô nhóc này tại sao lại thích ăn mấy thứ đồ ăn không có dinh dưỡng như vậy? Nhưng mà nhìn đôi môi của cô đang trề ra, Kiều Trác Phàm vẫn mềm lòng.

“Được, được, muốn ăn thì đi ăn! Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ!” Chỉ cần cô không tức giận, kêu Kiều Trác Phàm anh làm cái gì cũng được hết. Nhưng mà lúc này trong lòng của Kiều Trác Phàm còn đang suy tính, mấy ngày nữa có nên kêu A Vĩ tìm người dùng danh nghĩa của Đế Phàm mở cửa hàng bán đồ ăn nhanh không? Dùng loại dầu tốt, lại lấy những nguyên liệu tươi mới, để chuyên cung cấp cho cô nhóc này ăn?

Mà hiển nhiên là Tiểu Bảo Bối không suy nghĩ nhiều như Kiều Trác Phàm, bị anh lôi kéo đi theo phía sau.

“Kiều, em cũng muốn ăn Mc Donalds!” Người này đang ở bên cạnh mình, lại bị người phụ nữ khác lôi kéo đi, Phạm Manh Manh cảm thấy không cam lòng liền xông tới.

Mặc dù ở bên cạnh của Tiểu Bảo Bối cô ta cảm thấy thực sự rất khó chịu, lại càng không muốn ăn cơm cùng với Tiểu Bảo Bối, nhưng mà cô ta có thể trơ mắt nhìn Kiều Trác Phàm bị người phụ nữ này quyến rũ đi mất sao?

Không thể!

Cho nên Phạm Manh Manh chỉ có thể lùi để bước tiếp, muốn làm ‘ba người đồng hành’.

“Loại đồ ăn này, cô cũng có thể ăn được sao?” Lúc nói những lời này, một tay của Kiều Trác Phàm ôm lấy eo nhỏ của Tiểu Bảo Bối, dùng tư thế chiếm hữu tuyệt đối để khóa cô ở trong lòng của mình. Ánh mắt của anh nhìn Phạm Manh Manh không có chút rung động nào. Giống như là người phụ nữ này không đáng để cho anh phải có chút rung động nào vậy.

Cảm xúc như vậy, Phạm Manh Manh nhìn không rõ, cũng không hiểu được. Nhưng mà cô ta sao có thể cam tâm buông tha được?

Vì Kiều Trác Phàm, ăn một loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe thì như thế nào?

“Đột nhiên em cũng rất muốn ăn...” Lúc Phạm Mạnh Mạnh nói lời này, thì đang bước hai ba bước về phía Kiều Trác Phàm. Cô ta đang có suy nghĩ nếu Tiểu Bảo Bối có thể được Kiều Trác Phàm ôm, vậy thì nhất định cô ta cũng có thể. Dù sao thì trong mắt của cô ta, cô ta xuất sắc hơn Tiểu Bảo Bối rất nhiều.

Nhìn Tiểu Bảo Bối và Phạm Mạnh Mạnh mỗi người một trái một phải đứng ở bên cạnh Kiều Trác Phàm, đường cong trên khoe miệng của Anna càng trở nên rõ ràng.

Không ngờ Kiều Trác Phàm rất có khí thế của một quân vương thời cổ đại, trái ôm phải ấp nhìn qua cũng rất hài hòa.

Nhưng mà so với Anna thì Tiểu Bảo Bối lại không thờ ơ được như vậy.

Lúc nhìn thấy Phạm Mạnh Mạnh sắp khoắc lấy cánh tay của Kiều Trác Phàm, đột nhiên Tiểu Bảo Bối lại giãy giụa ở trong lòng của Kiều Trác Phàm. Nhưng mà biên độ giãy giụa không nhiều, hai người kia cũng không nhìn thấy, chỉ có Kiều Trác Phàm đang ôm Tiểu Bảo Bối ở trong lòng mới có thể phát hiện ra được.

Anh khẽ nhéo eo của Tiểu Bảo Bối, ý bảo cô cứ yên tâm đừng nóng vội.

Sau đó, Kiều Trác Phàm mới né sang bên cạnh một bước, tránh thoát khỏi cánh tay của Phạm Mạnh Mạnh.

“Cô muốn ăn thì tự mình đi mua đi, vừa rồi tôi cũng không hề ngăn cản!” Trên mặt của Kiều Trác Phàm cũng không thay đổi cảm xúc quá nhiều, nhưng mà một câu nói như vậy cũng đủ khiến cho Phạm Mạnh Mạnh phải đỏ mặt vì xấu hổ.

“Kiều, tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Chẳng lẽ anh không biết là em...” Dường như Phạm Mạnh Mạnh muốn nhân cơ hội này để tỏ lộ.

Chẳng qua là Kiều Trác Phàm cũng không muốn cho cô ta có cơ hội để nói ra. Bận thủ nghĩ mà xem, bây giờ Tiểu Bảo Bối đã bắt đầu giận dữ, nếu như Phạm Mạnh Mạnh lại nói cái gì đó chọc giận tới cô, vậy thì không phải là đến lúc đó Kiều Trác Phàm sẽ khó mà bù đắp được sao?

“Cô như thế nào đi nữa thì cũng không liên quan gì tới tôi! Đừng có đi theo tôi, nếu không đừng trách tôi vô tình!” Sau khi Kiều Trác Phàm nói xong, liền ôm lấy người phụ nữ ở trong lòng nhanh chóng bước đi.

Bị bỏ rơi lại, ngoại trừ Phạm Mạnh Mạnh đang tái xanh mặt ra thì có còn Anna đang ngồi gặm bánh bích quy ở trên ghế sofa.

“Này, không có gì thì mau rời đi nhanh lên chứ. Tôi còn phải khóa cửa phòng làm việc lại!” Sau khi Anna ăn miếng bánh bích quy cuối cùng mà Tiểu Bảo Bối cho cô xong, liền hét lên với Phạm Mạnh Mạnh đang đứng ở kia.

Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối đã đi rồi. Đợi một lát nữa trong phòng làm việc này sẽ không có một bóng người.

Tất nhiên Anna sẽ không để lại một người không quen biết ở lại trong phòng làm việc.

Nếu không lẽ như trong phòng làm việc này bị mất đi văn kiện quan trọng nào đó, không phải đến lúc đó người chịu trách nhiệm là Anna hay sao?

“Cô...” Phạm Mạnh Mạnh vốn bị lời nói lạnh nhạt của Kiều Trác Phàm làm cho tâm tình không vui rồi. Bây giờ người phụ nữ ở trước mặt lại muốn đuổi cô ta đi, bạn cảm thấy cô ta có thể có tâm trạng vui vẻ được không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Có Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 286: Chương 110.2

Giận dữ trừng mắt lên với Anna, trong đôi mắt của người phụ nữ kia giống như đang muốn phun lửa.

Nhưng mà chút lực sát thương này lọt vào trong mắt của Anna thì không có chút tác dụng nào.

“Trừng mắt nhìn tôi làm cái gì? Cũng không phải là tôi là người bỏ cô!” Đúng là điên mà, ngay cả chuyện chia mũi dùi vào ai cũng không tìm đúng người nữa! Khó trách ngay cả nhìn Kiều Trác Phàm cũng không thèm nhìn cô ta chút nào!

Nếu như cô là đàn ông, cô cũng tuyệt đối không chọn loại người ngu ngốc như vậy. Didiann damn leie quyýdon.

“...” Phạm Mạnh Mạnh bị lời nói của Anna làm cho ghen tức không nói nên lời. Nhưng mà bây giờ ngấm lại cũng đúng, mới vừa rồi Kiều Trác Phàm là người vô lễ với cô, chứ không phải là người phụ nữ này...

“Cô biết người phụ nữ mới vừa rồi rời đi cùng với Kiều là ai sao?” Phạm Manh Manh vừa đau lòng vừa tức giận, sau đó cũng trở nên tỉnh táo hơn không ít.

Cô ta có cảm giác, người phụ nữ vừa rồi còn có sức ảnh hưởng đối với Kiều lớn hơn người phụ nữ xinh đẹp này nhiều.

Ít nhất lúc Kiều Trác Phàm nhìn cô ta thì ánh mắt cũng không tự giác mà trở nên dịu dàng hơn nhiều.

Ít nhất khi người phụ nữ kia nói một câu, lại có thể khiến cho Kiều Trác Phàm vốn đang bẽ bộn việc cũng phải vội vã đưa cô ta đi..

Người phụ nữ này, hoặc là được Kiều Trác Phàm cưng chiều vô đối hoặc là cô ta có bối cảnh vô cùng lớn.

Được rồi ở trong mắt của Phạm Manh Manh, Tiểu Bảo Bối so với mấy người khác cũng không khác biệt nhiều lắm. Chỉ bằng một cô nhóc như vậy làm sao có thể hiểu được niềm vui của đàn ông?

Cho nên Phạm Manh Manh tự động nhận định là vậy sau.

“Cô hỏi chuyện này để làm gì?” Hiển nhiên là Anna cũng phòng bị Phạm Manh Manh.

“Dù sao thì cô chỉ cần nói cho tôi biết là được!” Bây giờ dường như Phạm Manh Manh cũng xác định, Anna này và Kiều Trác Phàm đại khái cũng không có quan hệ gì. Nếu không thì vì sao người phụ nữ này nhìn thấy Kiều Trác Phàm đưa Tiểu Bảo Bối đi khỏi mà còn có thể lạnh nhạt như vậy.

Chẳng qua là Phạm Manh Manh không hiểu được, tại sao có một người phụ nữ xinh đẹp như vậy ở trước mặt lại không thích mà lại đi thích một cô nhóc vẫn còn chưa trưởng thành như Tiểu Bảo Bối? Điên nham lệ quydon.

Nhưng mà trước mắt những chuyện này cũng không còn quan trọng nữa, lúc này ít nhất thì Phạm Manh Manh có thể thu hồi lại địch ý đối với Anna.

Bởi vì cô ta hiểu rõ, nhu cầu cấp bách của cô ta lúc này là đi đối phó với người phụ nữ mà Kiều Trác Phàm đã đưa đi kia.

“Ha ha, nếu như cô muốn ra tay đối với cô bé kia, tôi khuyên cô một câu là đừng nên hành động thiếu suy nghĩ thì vẫn tốt hơn. Cô ấy không phải là người phụ nữ mà cô có thể tùy tiện đụng tới!” Nhìn thấy đáy mắt của Phạm Manh Manh đầy vẻ ghen tuông, dường như Anna cũng phát hiện được người phụ nữ này đang muốn ra tay với Tiểu Bảo Bối.

Vì vậy Anna chỉ có thể có ý tốt nhắc nhở cô ta một chút. Đương nhiên trên thực tế, Anna cũng hy vọng người phụ nữ này có thể nghe lọt tai lời nói của mình. Nếu như Tiểu Bảo Bối thực sự có chuyện gì, thì Kiều Trác Phàm nhất định sẽ giết người.

“...” Phạm Manh Manh nghe lời nói của Anna thì đôi môi khẽ trề ra.

Lúc này, ánh mắt của cô ta đang nhìn ra cảnh sắc ở bên ngoài cửa sổ, cũng không biết là đang suy nghĩ gì nữa...

- - Đường phân cách - -

“Cục cưng, đừng ăn nhiều như vậy! Mấy thứ này cũng không vệ sinh, nếu như em muốn ăn anh sẽ dẫn em đi ăn món ngon hơn!” Bên trong Mc Donalds, Kiều Trác Phàm ngồi trước mặt Tiểu Bảo Bối đang cầm một cái chân gà to lên gặm.

Bởi vì ăn quá nhiệt tình, cho nên trên miệng của Tiểu Bảo Bối vẫn còn dính không ít mảnh vụn.

Kiều Trác Phàm nhìn cái đùi gà ở trên tay của Tiểu Bảo Bối, thực sự là không hiểu thứ đó có gì ngon mà lại thích ăn chứ.

“Anh trêu tam ghẹo tứ còn không cho em ăn no sao?” Động tác trên tay của Tiểu Bảo Bối chợt dừng lại, vẻ mặt tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm vào Kiều Trác Phàm.

Ánh mắt và tư thế như vậy giống như là hận không thể đem Kiều Trác Phàm gặm luôn.

“Anh trêu tam ghẹo tứ khi nào? Em không thấy là cô ta tự mình tìm tới hay sao?” Kiều Trác Phàm vừa định thanh minh, liền phát hiện ra ánh mắt của Tiểu Bảo Bối thoáng có sự thay đổi. Ngoại trừ lửa giận ra, thì bây giờ ánh mắt của cô còn trở nên trong suốt.

Nhìn thấy như vậy, Kiều Trác Phàm hết sức đau đầu: “Được được được, đều là lỗi của anh, là anh trêu tam ghẹo tứ, được chưa.”

Lại một tràng lời hay ý đẹp, khiến cho Tiểu Bảo Bối không trừng mắt nhìn anh nữa, mà tiếp tục phẫn hận gặm đùi gà ở trên tay. Nhưng mà động tác này, khiến cho Kiều Trác Phàm cảm thấy sao giống như là Tiểu Bảo Bối đang coi cái đùi gà này là Kiều Trác Phàm anh mà gặm vậy nhỉ!

Sau khi ăn ở Mc Donalds xong, cơn tức giận của Tiểu Bảo Bối đã tiêu tan không ít.

- - Đường phân cách - -

“Kiều, vận kiện tôi đã xử lý xong hết rồi, đặt ở trên bàn của anh rồi. Có mấy cái cần anh tự mình ký, tôi đặt ở phía trên cùng.” Về đến nhà, Kiều Trác Phàm liền nhận được điện thoại của Anna.

Nghe Anna bàn giao lại một số công việc, Kiều Trác Phàm có chút hài lòng chếp chếp môi.

“Coi như cô biết điều!” Đưa người anh không muốn gặp vào trong phòng làm việc, bây giờ Anna phải xử lý những văn kiện kia, chính là Kiều Trác Phàm có ý để lại.

“Anh là loại ông chủ bỉ ổi! Tôi muốn tố cáo anh với anh út...” Giống như thói quen trước đây, Anna có chuyện không vừa ý liền muốn nói cho Đàm Khuynh.

Mà Kiều Trác Phàm thì sao, thực ra thì anh cũng có biết một chút thủ đoạn của Đàm Khuynh.

Nếu như người nào đó khiến cho Tiểu Công Chủ mất hứng, thì Đàm Khuynh tuyệt đối có thể khiến cho người kia phải chết dờ sống dờ.

Nhưng mà đối mặt với sự uy hiếp này của Anna, Kiều Trác Phàm không chút hoang mang.

“Cô đi nói với Khuynh cũng không sao cả! Nhưng mà tới lúc đó, tôi sẽ nói với Duật, chuyện một ngày nọ tháng nọ năm nọ, có người đem cậu ta vào khách sạn sau đó lột hết quần áo của cậu ta, rồi còn chụp rất nhiều hình nữa!” Kiều Trác Phàm nói như nước chảy mây trôi.

Mà Anna nhận được kết quả như vậy chỉ có thể tức giận cúp điện thoại.

Giải quyết con nhóc Anna đáng ghét thành công rồi, Kiều Trác Phàm lại gọi điện thoại cho một người khác.

“A Vĩ, hãy tìm giúp tôi một cửa hàng!” Nghĩ tới bộ dạng gặm đuôi gà rất hưng phấn của Tiểu Bảo Bối ngày hôm nay, Kiều Trác Phàm cảm thấy có một số việc vẫn phải giải quyết ngay.

“Điện tích? Không cần nhiều lắm, chỉ cần bằng một cửa hàng Mc Donalds là được!”

“Ừ, đúng rồi, nhân tiện đăng ký một cái nhãn hiệu là được!”

“Được, những chuyện này đều giao cho cậu!” Sau khi dặn dò A Vĩ một hồi, Kiều Trác Phàm liền trở về phòng ngủ.

Lúc này Tiểu Bảo Bối ăn ở Mc Donalds xong, thì buồn ngủ nên leo lên trên giường.

Con mèo nhỏ vốn được nuôi ở trong phòng ngủ, sau khi Tiểu Bảo Bối biết được Kiều Trác Phàm bị bệnh suyễn thì liền chủ động đưa tới trung tâm thu nhận vật nuôi.

“Cục cưng, ngủ rồi à?” Kiều Trác Phàm chậm rãi đi lại gần. Giọng điệu rất dịu dàng, ngay cả bản thân anh cũng không phát hiện ra.

“Cục cưng...” Thật ra anh muốn nhắc nhở cô, ăn no thì không thể lên giường nằm liền được.

Nhưng ai ngờ, tay của Kiều Trác Phàm vừa mới đưa về phía cô, thì cái miệng nhỏ của cô đã nhào tới. Cái miệng nhỏ này, trực tiếp cắn lên cánh tay của Kiều Trác Phàm.

Sau khi cắn một cái, Tiểu Bảo Bối liền nhanh chóng buông lỏng ra. Nhưng mà trên cánh tay của Kiều Trác Phàm đã hiện lên một dấu răng rất rõ ràng.

Mà đối với dấu răng này, trong lòng của Tiểu Bảo Bối không hề cảm thấy áy náy một chút nào.

Nhìn nó một cái, Tiểu Bảo Bối kiêu ngạo trở mình, lăn sang bên kia giường.

Bộ dạng kia giống như muốn nói cho Kiều Trác Phàm biết, lúc này cô rất không chào đón anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 287: Chương 110.3

Mà Kiều Trác Phàm cũng không giận, nhìn dấu răng bị cô cắn, anh đưa tay lên sờ sờ ở phía trên.

Thật ra thì cũng không đau, chỉ giống như là đang gãi ngứa.

Nếu có thể, Kiều Trác Phàm thà rằng cô cắn sâu một chút, để lại một dấu vết thật sâu trên người của anh mới tốt!

“Cục cưng, vẫn còn đang tức giận sao?” Kiều Trác Phàm khẽ nhẹ giọng, cũng lên nằm ở bên cạnh người cô.

Chỉ là so với sự xa cách của Tiểu Bảo Bối, thì Kiều Trác Phàm lại toàn tâm toàn ý nhìn cô kiều ngạo xoay người đi. Tay còn không ngừng vuốt ve mái tóc dài ở phía sau của cô, ánh mắt thì dịu dàng không giống như là anh.

“Cục cưng, đừng tức giận. Nói chuyện với anh có được không?” Không thể không nói, khi Kiều Trác Phàm hạ giọng xuống, cảm giác như giọng điệu như vậy có thể chạm thẳng vào trái tim của người khác.

Tiểu Bảo Bối cảm nhận được giọng nói ngọt ngào như vậy, mặc dù đưa lưng về phía Kiều Trác Phàm nhưng mà khóe môi của cô cũng không nhịn được mà khẽ cong lên. d,0dylq.d.

Chẳng qua là còn ngại mặt mũi, cho nên cô vẫn lạnh lùng đáp lại Kiều Trác Phàm bằng một câu: “Hừ!”

“Bé ngốc!” Lúc này đây Kiều Trác Phàm cũng không ni non với bóng lưng của Tiểu Bảo Bối giống như mấy lần trước nữa, mà nghiêng người giữ chặt người của Tiểu Bảo Bối.

Hơn nữa lúc này còn ôm trọn cô vào trong lòng.

“Kiều Trác Phàm, em không muốn để ý tới anh, anh làm như vậy là chơi xấu!” Tiểu Bảo Bối đưa tay đâm lên ngực của anh. Cũng không phải là cô già mồm, mà chỉ là cô sẽ không nén nổi giận nếu như nhìn thấy người phụ nữ khác làm ra bộ dạng tội và chồng cô rất là thân thiết để xuất hiện ở trước mặt cô.

Vì thế mà Tiểu Bảo Bối đi găm đuôi gà để xả giận, vốn tâm tình đã tốt lên không ít. Nhưng mà bây giờ gương mặt của Kiều Trác Phàm gần kề trong gang tấc, thì lửa giận trong người lại dâng lên.

“Anh chơi xấu thì sao, cục cưng để cho anh ôm một cái!” Cho dù Tiểu Bảo Bối đánh như thế nào đi nữa, Kiều Trác Phàm cũng không chịu buông tay.

“Không cho ôm!” Mặc dù Tiểu Bảo Bối đã bị Kiều Trác Phàm ôm vào trong lòng, nhưng mà cái miệng nhỏ nhắn vẫn không chịu an phận.

“Không cho ôm vậy thì hôn một cái vậy!” Lúc này, Kiều Trác Phàm không cho phép cô từ chối, lúc cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối đang vênh lên định nói cái gì đó thì Kiều Trác Phàm đã trực tiếp chặn lại.

Một nụ hôn này, dường như Kiều Trác Phàm muốn rút hết linh hồn của cô đi vậy, một lúc lâu vẫn không chịu buông cô ra.

Chờ một lúc thật lâu khi Tiểu Bảo Bối cảm giác như dưỡng khí trong phổi của mình đã tiêu hao hết rồi, lúc này Kiều Trác Phàm mới lưu luyến rời khỏi môi của cô.

“Cục cưng, em thật sự rất ngọt!” Mặc dù Kiều Trác Phàm không tiếp tục hôn cô nữa, nhưng mà anh vẫn chưa rời khỏi người của Tiểu Bảo Bối, mà cánh tay của anh lại nhẹ nhàng vuốt ve lên cánh môi của Tiểu Bảo Bối mà anh vừa mới hôn.

Nhìn cánh môi của cô đỏ lên không giống như bình thường, trong lòng của Kiều Trác Phàm cảm thấy tự hào không kể xiết. d,0dylq.d.

Nhưng mà điều khiến cho anh tự hào nhất là anh lại được tiếp xúc gần gũi với Tiểu Bảo Bối.

Lúc này dường như Tiểu Bảo Bối đã rơi vào trạng thái ngây người.

Dựa vào trong lòng của Kiều Trác Phàm, hít mát lại giống như con mèo con, không biết là đang lìm dìm ngủ hay đang làm gì nữa.

Nhưng mà càng nhìn bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời này của cô, thì lửa nóng trong lòng của Kiều Trác Phàm càng trở nên mãnh liệt.

“Cục cưng, đêm nay chúng ta chơi đùa cùng nhau được không?” Kiều Trác Phàm cúi xuống nói vào tai của cô, giọng nói ni non.

Mà lúc này, Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy cả người đang lâng lâng, không biết là tâm trí đã trôi dạt nơi đâu. Nghe được lời nói của Kiều Trác Phàm, cô cũng chỉ hỏi ngược lại theo bản năng: “Chúng ta chơi đùa cái gì?”

Đàn ông và phụ nữ cùng đắp một cái chăn, còn có thể chơi đùa cái gì?

Chẳng lẽ, lại ở trong chăn chơi thành ngữ đồ-mi-nô hay sao?

Kiều Trác Phàm cười cười, rồi che ở bên tai của Tiểu Bảo Bối nói: “Chơi một trò chơi rất thú vị, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe theo lời của anh, anh đảm bảo là trò chơi này chơi vui và thú vị hơn bất kỳ trò chơi nào em đã chơi trước đây!”

“Thật?” Đôi mắt kia của Tiểu Bảo Bối rất sáng, lúc này cũng thoáng hiện lên vẻ mê hoặc.

Sự mê hoặc như vậy, khiến cho Kiều Trác Phàm thực sự muốn nuốt cô vào trong bụng.

Khuôn mặt của cô xinh xắn mềm mại, đôi tai cũng trắng nõn nà, Kiều Trác Phàm nhìn không chịu đựng nổi nữa, trực tiếp nhào lên cắn lỗ tai của cô, khiến cho Tiểu Bảo Bối lằm bằm bất mãn.

“Kiều Trác Phàm, anh rất đáng ghét!”

“Cục cụng, một lát nữa anh sẽ không còn đáng ghét nữa...”

Nhân lúc thần trí của Tiểu Bảo Bối vẫn còn chưa rõ ràng, Kiều Trác Phàm đã bắt đầu làm loạn. Cho tới lúc này Tiểu Bảo Bối mới ý thức được cái được gọi là chơi đùa ở trong miệng của Kiều Trác Phàm có ý nghĩa gì.

Lập tức, Tiểu Bảo Bối ôm lấy người của mình, vội vàng chuẩn bị bỏ chạy.

Nói nhảm, lúc này không trốn đi, chẳng lẽ còn chờ cho Kiều Trác Phàm ăn cô không thành hay sao?

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn chưa đi được mấy bước, thì Kiều Trác Phàm đã túm được mắt cá chân của cô. Lại bị kéo lại, bỗng chốc cô bị nằm ở dưới người của Kiều Trác Phàm. Mà lúc này đây, Kiều Trác Phàm đã trực tiếp cố định eo của cô lại, không cho cô có bất kỳ cơ hội chạy trốn nào.

Lúc này, trên trán của anh còn có một chút mồ hôi, mấy sợi tóc mái còn dính ở trên trán của anh.

Nhưng mà tất cả những điều này cũng không hề ảnh hưởng tới cảm giác mà người đàn ông này mang lại cho người khác, mà ngược lại còn tạo thêm đôi chút cảm giác cuồng dã.

Tiểu Bảo Bối bị tiếng cười quyến rũ chứng sinh của anh làm cho mê hoặc tới mức có chút không hồi phục được tinh thần.

“Cục cụng, chúng ta tiếp tục chơi trò chơi đi!”

“Chơi x anh!” Tiểu Bảo Bối mắng một câu đang thịnh nhất thời gian gần đây.

“Không, là chơi em!” Kiều Trác Phàm khuyên cô giống như thật vậy.

Bất kể là chơi ai, Tiểu Bảo Bối đều cảm thấy thật điên khủng!

Đến cùng là thể giới này điên khủng, hay là Tiểu Bảo Bối cô điên khủng?

Nhưng mà cuối cùng cô vẫn không thể tránh thoát được...

Người đàn ông này, đúng là...

Cầm thú!

- - Đường phân cách - -

Cho tới khi trời sắp sáng, Kiều Trác Phàm mới bế cô thả vào trong bồn nước ấm. Rồi anh mới quay người trở lại phòng ngủ. Đổi lại ga giường, rồi mở cửa sổ thông gió gì đó, đợi tới lúc anh quay trở lại phòng tắm, thì Tiểu Bảo Bối đã dựa vào mép bồn tắm ngủ thiếp đi rồi.

Nhìn cô ngủ, dưới đôi mắt còn có quầng thâm rất đậm, trong lòng của Kiều Trác Phàm cảm thấy đau lòng không nói nên lời.

Nửa ngồi xổm xuống, tắm rửa kỳ cọ sạch sẽ một lượt cho cô, rồi sau đó anh mới dùng cái khăn tắm to quấn cả người cô lại, ôm trở lại giường.

Lúc này, trên giường tất cả mọi thứ đã sạch sẽ như mới.

Người phụ nữ ở trong ngực, chỉ có một chiếc khăn tắm thật lớn quây lấy. Bởi vì vừa mới ở trong bồn tắm ra, cho nên tóc của cô có nhiều chỗ bị ướt. Có mấy sợi còn nghịch ngợm dính lên trên mặt của cô.

Kiều Trác Phàm nhẹ nhàng gỡ mấy sợi tóc ướt này ra, ánh mắt quyến luyến chăm chú nhìn vào gương mặt hồng hào mê người này.

Rồi nhìn thấy quầng thâm ở phía dưới mắt của cô, anh lại cảm thấy rất đau lòng.

“Thôi, nếu như thoáng một cái đã làm cho em sợ, sau này sẽ không chơi đùa được nữa!”

“Yên tâm ngủ đi, anh sẽ không quấy rầy em nữa. Chờ em ngủ đủ rồi, chúng ta lại tiếp tục chơi đùa...”

Những lời nói này, Kiều Trác Phàm cũng không biết là đang dùng để an ủi Tiểu Bảo Bối hay là đang an ủi mình nữa.

Tóm lại, sau khi nói những lời này xong, anh liền ôm lấy Tiểu Bảo Bối rồi chìm vào trong giấc ngủ...

Trong giấc mơ, Kiều Trác Phàm vô cùng thỏa mãn.

Bởi vì trong giấc mơ của anh, có cô...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 288: Duật Tiểu Gia Bị Bán!

Cùng thời gian đó, tại một khách sạn nào đó . . .

Người phụ nữ vừa mới tắm rửa xong, đi từ trong phòng tắm đi ra.

Một mái tóc vừa dài lại vừa thẳng, được cô ta xoắn ra từ trong chiếc mũ tắm, tùy ý thả xuống bờ vai. Người phụ nữ này đứng trước chiếc gương ở sát đất, ngắm chính mình mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng, da thịt bởi vì mới tắm rửa mà trở nên hồng hào. . .

Lúc này cô ta còn mở cổ áo của mình ra một nửa, ở chỗ đó còn có thể như có như không nhìn thấy chỗ tuyết trắng đứng ngạo nghễ ở bên trong.

Mà hai mắt của cô ta lại ra vẻ mơ màng buồn ngủ.

Phạm Manh Manh cảm thấy mình như vậy sẽ không có người đàn ông nào chống lại được sức quyến rũ của mình mới đúng! So với cô nhóc ở bên cạnh Kiều Trác Phàm đúng là đẹp hơn không biết bao nhiêu lần. Chỉ nhìn bộ ngực này của mình thôi, hẳn định là lớn hơn Tiểu Bảo Bối rất nhiều rồi!

Nhưng mà vì sao Kiều Trác Phàm lại không nhìn thấy sự quyến rũ của cô chứ?

Không biết là nghĩ tới điều gì, đột nhiên Phạm Manh Manh tức giận ném cái mũ tắm mà mình vừa mới lấy ở trên đầu xuống ném xuống đất, sau đó còn lấy chân giẫm giẫm lên.

Mà trong lúc Phạm Manh Manh đang dùng hành động ngây thơ như vậy để phát tiết sự bất mãn ở trong lòng mình, thì đột nhiên điện thoại của cô ta vang lên.

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Phạm Manh Manh lập tức đi về phía để cái túi xách của mình.

Đây là tiếng chuông điện thoại mà cô ta mới cài riêng cho số điện thoại của thám tử tư từ lúc chiều.

Vì để biết được tin tức về thân phận của Tiểu Bảo Bối.

Phải biết là kể từ lúc ở trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm trở về, Phạm Manh Manh vẫn không thể nuốt trôi con tức giận này.

Vì vậy cô ta đã trực tiếp liên lạc với thám tử tư, kêu anh ta đi điều tra chuyện liên quan tới Tiểu Bảo Bối.

Chỉ cần tra được tài liệu liên quan tới Tiểu Bảo Bối, cô ta sẽ đưa cho anh ta một số tiền lớn. Thời gian điều tra càng ngắn, thì số tiền nhận được càng nhiều.

Cho nên không tới ba tiếng đồng hồ, điện thoại của thám tử tư đã gọi tới.

Quả nhiên, có tiền có thể xui khiến được cả ma quỷ!

Sau khi cảm nhận cảm giác ưu việt của người có tiền xong, Phạm Manh Manh nhận điện thoại.

"Điều tra đến đâu rồi?"

"Ừ, rất tốt! Bây giờ anh hãy lập tức fax tài liệu của cô ta tới cho tôi, sau khi tôi nhận được lập tức sẽ chuyển tiền vào tài khoản của anh!" Phạm Manh Manh nói xong, liền cúp điện thoại. Sau đó cô ta đứng trước máy fax, chờ những tài liệu kia gửi tới.

Dưới sự điều khiển của lợi ích, tốc độ gửi tài liệu cũng rất nhanh chóng.

Không tới mấy phút sau, một xấp dày tài liệu về Tiểu Bảo Bối liền xuất hiện ở trước máy fax của Phạm Manh Manh.

Sau khi mở những tài liệu kia ra, lúc này vẻ mặt của Phạm Manh Manh chính là ghét bỏ.

"Cái gì chứ! Mình còn tưởng rằng là người tài ba như thế nào, thì ra chỉ là một thiên kim tiểu thư làng nhàng thôi sao?"

"Hừ, ngay cả đại học cũng chỉ tốt nghiệp loại trường hạng ba thôi!"

Sau khi Phạm Manh Manh nghiêm túc xem những tài liệu kia xong, nghĩ tới lời nhắc nhở của người phụ nữ kia sau khi Kiều Trác Phàm rời khỏi phòng làm việc, vốn cô ta còn tưởng rằng cần phải chú ý cẩn thận một chút mới được!

Chính bởi vì như vậy cho nên cô ta mới có thể tốn công tốn sức đi điều tra bối cảnh của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà bây giờ xem những tài liệu này, Phạm Manh Manh cảm thấy quả thực là rất buồn cười.

Một người chỉ có chút xíu giá trị như vậy, cũng có thể khiến cho người phụ nữ xinh đẹp kia phải sợ.

Có lẽ người phụ nữ kia chưa từng trải việc đời, cho nên mới sợ hãi Tiểu Bảo Bối như thế, cho nên cô ta mới không dám tranh đoạt Kiều Trác Phàm cùng với Tiểu Bảo Bối sao?

Nhưng mà Phạm Manh Manh cô không giống như vậy!

Cô có tiền và có cả thủ đoạn!

Vốn cho rằng người phụ nữ xinh đẹp kia có mấy phần thắng, nhưng mà bây giờ Phạm Manh Manh suy nghĩ lại, đó cùng lắm chỉ là loại ruồi bọ không có đầu mà thôi!

Loại phụ nữ như vậy còn dám tranh đoạt đàn ông cùng với Phạm Manh Manh cô thì đừng trách cô vô tình!

Nghĩ tới đây, Phạm Manh Manh cười một tràng cười quý dị, sau đó lại bấm một số điện thoại nào đó rồi gọi đi . . .

- - Đường phân cách - -

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Tiểu Bảo Bối tỉnh dậy dưới tiếng sôi bụng vì đói.

Trở mình, cô định rời giường kiểm thử gì đó ăn cho no bụng rồi tính sau. Ai ngờ vừa nghiêng người cô liền nhìn thấy gương mặt đẹp trai của Kiều Trác Phàm đang phóng đại ở trước mặt.

Làn da của Kiều Trác Phàm cũng không tệ, nhìn từ khoảng cách gần như vậy, cũng không nhìn rõ lỗ chân lông. Da thịt như vậy, có chút không giống với độ tuổi của anh nên có.

Thực ra, từ lúc ngủ cùng một cái giường lớn với Kiều Trác Phàm, dường như mỗi buổi sáng Tiểu Bảo Bối đều tỉnh lại bên cạnh của Kiều Trác Phàm. Cho nên sau khi xoay người nhìn thấy Kiều Trác Phàm xong, Tiểu Bảo Bối cũng cảm thấy không có gì bất ổn cả.

Nhưng đợi tới khi cô lật người sang bên kia muốn xuống giường, Kiều Trác Phàm lại đưa tay cản cô lại, cũng khiến cho cô duy trì động tác mặt đối mặt với anh.

Trong quá trình này, hình như tâm trạng của Kiều Trác Phàm rất vui vẻ, khóe miệng của anh liên tục cong lên.

Mà anh cười như vậy khiến cho Tiểu Bảo Bối càng cảm thấy sợ hãi.

Phản ứng thật sự khiến cho Tiểu Bảo Bối sợ hơn chính là đột nhiên Kiều Trác Phàm ghé sát lại cô.

Cũng không phải là anh làm gì đối với cô, mà Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy rõ ràng dưới lớp chăn kia, Kiều Trác Phàm đang ghé sát lại gần mình, chỉ cách ngực của anh có mấy centimet . . .

Lúc này, tất cả chuyện phát sinh tới hôm qua đột nhiên thoáng hiện lên trong đầu của Tiểu Bảo Bối.

Điều này đã khiến cho khuôn mặt của cô thoáng cái đỏ ửng hết lên, hơn nữa còn giống như một con hươu hoảng loạn tránh thoát khỏi bàn tay của Kiều Trác Phàm đang đặt ở trên eo của cô, nhảy xuống giường.

Ôm lấy người của mình, thậm chí còn định cứ thế như vậy mà chạy ra ngoài cửa.

Giờ phút này, Tiểu Bảo Bối cũng không hề suy nghĩ tới chuyện mình cứ bỏ chạy như vậy lỡ như bắt gặp Thẩm Niệm Cẩm thì phải làm sao bây giờ? Với bộ dạng này, ở trong mắt của cô quả thực là đã coi Kiều Trác Phàm giống như mãnh thú và nước lũ cần phải chạy trốn thật mau!

Nhưng người tính không bằng trời tính!

Tiểu Bảo Bối tránh thoát được Kiều Trác Phàm, cho là mình đã chạy được xa rồi, lúc đang nhảy xuống giường mới phát hiện hai chân của mình cũng không có chút sức lực nào.

Tiểu Bảo Bối nhanh chóng ngã ngồi xuống dưới đất.

Lúc này Kiều Trác Phàm cũng đã xuống giường từ đầu bên kia.

Anh vốn muốn đuổi theo Tiểu Bảo Bối, thì lại thấy cô ngã ngồi xuống dưới đất.

May là lúc trước anh phát hiện ra là Tiểu Bảo Bối không thích mang giày cho nên anh đã trải một lớp thảm lông dày ở trong phòng ngủ của bọn họ. Bởi vì như vậy nên Tiểu Bảo Bối có ngã xuống cũng sẽ không bị thương.

Nhưng mà nhìn bộ dạng cô té xuống dưới đất còn muốn đứng lên, hơn nữa bởi vì thể lực không chống đỡ nổi nên liên tục té xuống tiếp khiến cho Kiều Trác Phàm có chút đau lòng!

Chết tiệt, tại sao tôi qua anh lại không biết tiết chế mình như vậy chứ?

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên của Tiểu Bảo Bối, nhưng mà cô vẫn còn nhỏ như vậy, làm sao có thể chịu được chuyện anh làm chuyện xấu tới hừng đông như vậy?

Lúc này Kiều Trác Phàm đang nghiêm túc kiểm điểm lại bản thân một lần.

Nhưng mà nghĩ lại, chờ đến tối chắc anh cũng sẽ quên sạch luôn. Anh khi đó, sợ là chỉ biết là bản thân mình rất muốn Tiểu Bảo Bối mà thôi.

Nhưng mà bây giờ, Kiều Trác Phàm vội vàng tìm cái áo khoác, choàng lên người của Tiểu Bảo Bối, sau đó lại ôm cô từ dưới đất lên, đặt ở trên giường lớn.

Lúc cả người của Tiểu Bảo Bối được đặt ở trên giường, cô vội vàng chui vào trong chăn, ngay cả đầu cũng che lại hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 289: Duật Tiểu Gia Bị Bán! 2

Editor: Táo đồ phở núi

“Cục cung, yên tâm đi ra đi, hôm nay anh sẽ không làm như vậy với em nữa!” Bộ dạng này, nếu như anh lại bắt nạt cô, Kiều Trác Phàm cảm thấy áy náy vô cùng.

Nhưng mà mặc cho Kiều Trác Phàm nói như thế nào đi nữa, vẫn trằm chằm kín mít, nhất định không chịu lộ mặt ra nhìn anh.

Lần này, thì tới lượt bản thân Kiều Trác Phàm nôn nóng. Trực tiếp cầm lấy cái chăn trùm kín đầu của Tiểu Bảo Bối, cố gắng kéo nó xuống. Vừa kéo anh vừa nói: “Ngoan nào, chui ra ngoài đi. Sắp ngạt thở rồi...”

Sau khi khuyen nhủ một hồi, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng chịu lộ cái đầu ra.

Nhưng mà sau khi giăng co một hồi như vậy, đầu tóc của cô cũng rối tung lên, che hết khuôn mặt của cô.

Vẫn là Kiều Trác Phàm tự mình vén tóc ra cho cô.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một lần nữa, Kiều Trác Phàm nhin không được liền hôn lên môi cô một cái, khiến cho cô lộ ra ánh mắt sợ hãi.

“Được rồi, hôm nay thực sự sẽ không làm như vậy với em nữa. Em yên tâm đi...” Nhưng mà sau này, thì khẳng định là sẽ không chỉ như vậy.

Sợ sẽ làm Tiểu Bảo Bối vừa mới khai trai cùng với anh bị sợ hãi, cho nên Kiều thiếu cố ý tóm tắt không nói ý phía sau!

Mà sau khi nghe anh đảm bảo hết lần này tới lần khác, Tiểu Bảo Bối mới tiếp nhận lời nói của anh. Die^n dan & le^e quy/y do^nn .

Nhưng mà sau đó lông mày của Tiểu Bảo Bối vẫn liên tục nhíu chặt lại.

“Có phải không khỏe chỗ nào không?”

Nhìn bộ dạng nhíu mày của cô, Kiều Trác Phàm thực sự có chút bận tâm có phải hôm qua anh đã làm cho cô một chết rồi không.

“Kiều Trác Phàm, em đói!” Lúc Tiểu Bảo Bối nói ra câu này, khuôn mặt của cô lại ửng đỏ lên.

Được rồi, trải qua cuộc vận động kịch liệt như tối qua, năng lượng của Tiểu Bảo Bối đã tiêu hao hết. Bây giờ cô chỉ muốn bổ sung năng lượng gấp.

“Được, anh đi lấy khăn lông và đồ súc miệng tới, đợi chút nữa sẽ đưa cho em một ít đồ ăn!”

“Vâng!” Chỉ cần nhanh chóng được ăn bữa sáng, mà không cần phải động thủ, tất nhiên là Tiểu Bảo Bối rất cam tâm tình nguyện rồi.

Vào lúc Kiều Trác Phàm khua chiêng gõ trống sắp đặt mọi thứ, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng giải quyết xong bữa sáng của mình, sau đó cũng mặc một

chiếc áo tay dài và quần dài, che kín mít thân thể của mình lại.

Lúc này, Kiều Trác Phàm cũng đã ăn mặc chỉnh tề, còn cầm cặp công văn lên, hẳn là muốn đi tới tập đoàn Đế Phàm.

Tiểu Bảo Bối cũng vội vàng đi vớ vào, định nhanh chóng đuổi theo.

“Cục cưng, hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi một ngày đi!” Kiều Trác Phàm kéo kéo cà vạt, quay người lại nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đi theo phía sau mình, liền nói vậy với cô.

Nhưng mà sau đó thì cô lại bày ra bộ mặt không hiểu gì hết để nhìn anh: “Vì sao?”

Nên biết, từ lúc bắt đầu đi làm ở tập đoàn Đế Phàm, trừ khi Kiều Trác Phàm không đi làm, thì mới cho cô nghỉ, còn lại thì tỉ suất cô đi làm ở tập đoàn còn cao hơn khi còn làm ở Tiểu Thị.

Mà dạng ông chủ ‘cay nghiệt’ như vậy, sao hôm nay lại chủ động cho cô ở nhà nghỉ ngơi?

Tiểu Bảo Bối cảm thấy đây không phải là điều gì ngạc nhiên và đáng vui mừng.

Cùng lắm thì chính là âm mưu của Kiều Trác Phàm mà thôi!

Thử nghĩ xem, hôm qua không phải là người phụ nữ bị chặt tay kia cũng đã tìm tới tập đoàn rồi sao?

Chắc là Kiều Trác Phàm muốn gặp mặt với cô ta, cho nên mới bảo Tiểu Bảo Bối cô ở nhà nghỉ ngơi.

Mặc dù là Tiểu Bảo Bối đang chờ Kiều Trác Phàm giải thích, nhưng mà trên gương mặt của cô đã hiện lên vẻ tức giận, giống như muốn nói: “Kiều Trác Phàm, em biết rõ trong lòng của anh đang suy nghĩ chuyện gì!”

Mà Kiều Trác Phàm nhìn thấy ánh mắt này của cô, chỉ có thể cười cười bất đắc dĩ. Sau đó bước lên, ôm Tiểu Bảo Bối đang trừng mắt hờn dỗi vào trong lòng mình, sau đó nhẹ giọng thì thầm vào bên tai của cô: “Ngoan nào, anh chỉ sợ em bị mệt thôi, cho nên muốn em nghỉ ngơi ở nhà cho khỏe!”

Mặc dù sắc mặt của cô cũng không tệ, nhưng mà quầng mắt thì sâu là rất đậm.

Kiều Trác Phàm cảm thấy vẫn nên cho cô ở nhà nghỉ ngơi nhiều một chút mới tốt. Dù sao chuyện ở công ty cũng không quan trọng lắm.

Nhưng mà giọng điệu của anh, mơ hồ còn mang theo một chút vui vẻ.

Đó là dư vị hân hoan của ngày hôm qua cho nên giọng nói của anh không tự chủ được mà lây nhiễm cảm giác vui vẻ.

Nghe giọng nam khàn khàn này của Kiều Trác Phàm, mặt của Tiểu Bảo Bối lại một lần nữa đỏ lên.

Đương nhiên cô biết rõ từ một mối kia trong miệng của Kiều Trác Phàm là có ý nghĩa gì.

Thực ra đến bây giờ hai chân của cô vẫn còn hơi run.

Nhưng vừa nghĩ tới nếu như mình không ở bên cạnh của Kiều Trác Phàm, vậy thì có phải người phụ nữ bị chặt tay kia sẽ độc chiếm Kiều Trác Phàm hay không?

Ngày hôm qua lúc có mặt Tiểu Bảo Bối cô, người phụ nữ kia còn có bộ dạng đói khát như muốn ăn tươi nuốt sống Kiều Trác Phàm vào trong bụng vậy. Nếu như cô không có ở đó, Tiểu Bảo Bối cảm thấy người phụ nữ kia nhất định sẽ nhào thẳng về phía Kiều Trác Phàm.

Nghĩ tới điều này, Tiểu Bảo Bối nắm chặt nắm đấm lại: Cô tuyệt đối không để cho người đàn ông của mình bị nhúng chàm được!

“Được rồi, anh đi làm! Đợi một lát nữa anh sẽ về sớm rồi dẫn em ra ngoài ăn một bữa thật là thịnh soạn!” Kiều Trác Phàm nói rồi xoa xoa cái đầu của Tiểu Bảo Bối xong định rời đi. Nhưng mà lúc anh mới nhấc chân lên để đi thì cảm giác được tay của mình có người giữ lại. Chờ anh quay đầu lại mới phát hiện ra bàn tay nhỏ bé của Tiểu Bảo Bối đang níu lấy cánh tay của anh.

“Ừ, còn có chuyện gì muốn nói với anh?” Kiều Trác Phàm làm ra bộ dạng rửa tai lắng nghe.

Nhìn thấy anh có bộ dạng sáng khoái tinh thần sau khi chiếm được món hời, Tiểu Bảo Bối chỉ muốn đập cho anh một trận. Nhưng mà vì muốn đạt được mục đích của mình, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể tạm thời thu tay của mình lại, sau đó dịu dàng nói với Kiều Trác Phàm: “Kiều Trác Phàm, em muốn đi làm!”

“Tại sao vẫn còn muốn đi? Chẳng lẽ không mệt mỏi sao?” Bởi vì một câu nói của cô, Kiều Trác Phàm lại một lần nữa quay người lại.

“Không mệt!” Tiểu Bảo Bối nói là đi làm không mệt! Thử nghĩ xem, chỉ ngồi ở trên ghế sofa, tùy tiện ăn một chút sữa chua, rồi lại viết mấy lời nhận xét này kia, có thể mệt mỏi được sao?

Nhưng mà hiển nhiên Kiều Trác Phàm hiểu hàm nghĩa của hai chữ không mệt kia không cùng một tần sóng với Tiểu Bảo Bối.

“Không mệt?” Anh lặp lại hai chữ này của Tiểu Bảo Bối! Mà lúc này đường cong trên khóe miệng của anh càng lúc càng rõ ràng...

Tối qua hoạt động với cường độ lớn như vậy, cục cưng còn nói không mệt. Vậy thì có phải là đêm nay anh lại có thể làm hai lần nữa không?

Lúc này, trong lòng của Kiều Trác Phàm đang xuân tâm nhộn nhạo, Tiểu Bảo Bối cũng không hề cảm nhận được.

Nhưng mà nhìn đường cong mập mờ trên khóe miệng của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối vẫn có chút không tự chủ mà lui về sau mấy bước.

“Được rồi, nếu đã muốn đi làm, vậy thì đi thôi!” Kiều Trác Phàm vươn tay ra, lại một lần nữa đặt lên eo thon của Tiểu Bảo Bối, đưa cô sai bước đi về phía chiếc xe Hummer vàng của anh.

Trong quá trình này, mấy lần Tiểu Bảo Bối muốn tránh thoát, nhưng mà đều không được như ý nguyện.

Cũng không vì sao cả, chẳng qua cô chỉ cảm thấy nhiệt độ bàn tay đặt trên eo cô của Kiều Trác Phàm hình như hơi cao. Cách một lớp quần áo, mà dường như còn muốn thiêu đốt cả người của cô.

Cảm giác này không hề giống như trước kia. Khiến cho Tiểu Bảo Bối càng nảy ra suy nghĩ muốn trốn tránh anh.

Nhưng mà hình như Kiều Trác Phàm đã sớm phát hiện ra suy nghĩ ở trong lòng của cô, lực ở trên bàn tay đặt ở eo của cô càng tăng thêm. Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối có muốn trốn cũng không trốn được...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 290: Duật Tiểu Gia Bị Bán! 3

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Tiểu Bảo Bối, tại sao cô lại giống như một con heo vậy? Ngay cả ngồi trên ghế sofa cũng có thể ngủ được!”

Trong phòng làm việc của tập đoàn Đế Phàm, Tiểu Bảo Bối bị đánh thức một giọng nữ cao vút.

Xoa xoa đôi mắt cho tỉnh táo lại, Tiểu Bảo Bối nhìn ngàng bốn phía mới phát hiện ra mình vẫn còn đang ở trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà lúc này Kiều Trác Phàm vốn nên ngồi ở vị trí chủ vị lại không thấy đâu.

Mà bên cạnh cô, lại chính là Anna đang ngồi vừa ăn bánh bích quy của Tiểu Bảo Bối vừa gõ hai chân rất không có hình tượng.

“Anna, Kiều Trác Phàm đâu?” Tiểu Bảo Bối đuổi người hỏi.

Ở trong tập đoàn Đế Phàm, Tiểu Bảo Bối và Anna chung đụng với nhau cũng không tệ.

Mặc dù Anna rất thích trêu chọc cô, nhưng mà chỉ cần lúc Kiều Trác Phàm không có ở bên cạnh cô, thì Anna sẽ đứng về phía Tiểu Bảo Bối cô.

Mấy lần chung đụng như vậy, Tiểu Bảo Bối cũng dần thân thiết với Anna.

“Kiều đi họp, sợ cô ở một mình buồn nên kêu tôi tới chơi với cô! Ai ngờ tôi vừa bước chân vào liền thấy một con heo ngủ chảy cả nước miếng ra ngoài!”

Anna nói lời này khiến cho Tiểu Bảo Bối hận không thể đào một cái hố mà chui xuống.

Cô cũng không muốn ngủ như heo trong thời gian làm việc, nhưng mà ai bảo tối hôm qua Kiều Trác Phàm giống như kẻ điên vậy, nhất định không chịu buông cô ra?

Những lời này của Anna vốn chỉ là thoáng oán hận một chút, chờ Tiểu Bảo Bối trả lời, nhưng mà cô lại phát hiện ra mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên so với đầu heo cũng không có gì khác biệt.

Điều này khiến cho Anna giống như là phát hiện ra châu lục mới.

“Tiểu Bảo Bối, tại sao mặt của cô lại đỏ lên giống như đầu heo vậy?” Từ nhỏ Anna đã giống như mẹ của cô, rất nhanh mồm nhanh miệng. Nhưng mà những người biết cô, đều biết là lòng dạ của cô cũng không tệ, chẳng qua là miệng hơi thô bi một chút mà thôi.

Mà Tiểu Bảo Bối bị hỏi như vậy vội vàng cúi gầm đầu xuống.

“Mau ngừng đầu lên, mặt của cô cũng sắp chạm xuống đất rồi!” Anna nhìn thấy bộ dạng đó của Tiểu Bảo Bối, vội vàng đưa tay kéo cô lên.

Nhưng mà sau khi lôi kéo, Anna liền không cẩn thận kéo luôn chiếc khăn vuông ở trên cổ của Tiểu Bảo Bối ra.

Bởi vì như vậy cho nên những thứ mà Tiểu Bảo Bối muốn che giấu, cứ như vậy mà hiện ra trước mặt của Anna.

Lúc này mắt của Anna tròn tròn lên.

Trong đôi mắt to tròn quầng rử kia phản chiếu ra những vết ứ đọng to nhỏ ở trên chiếc cổ trắng nõn của Tiểu Bảo Bối..

Mà đây tuyệt đối không phải là những vết ứ đọng bình thường. Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối gấp gấp muốn cướp lại chiếc khăn vuông kia ở trên tay mình, Anna cũng biết!

“Tiểu Bảo Bối, đây có phải là những vết hôn mà mọi người thường nói không?” Anna la lên.

Mà đối mặt với vẻ mặt giống như phát hiện ra châu lục mới của Anna, Tiểu Bảo Bối quyết đoán cướp lại chiếc khăn vuông của mình, sau đó quàng lên cổ rồi nằm ngay đơ ra ghế salon giả chết.

Nhưng mà Anna lần đầu tiên chứng kiến chuyện mới lạ như vậy, làm sao mà cô có thể dễ dàng buông tha cho Tiểu Bảo Bối như vậy chứ?

“Tiểu Bảo Bối, tối hôm qua cô và Kiều Trác Phàm đã làm đúng không? Ôi mẹ ơi, không ngờ nhìn cô có vẻ ngây thơ vậy mà lại có thể cuồng dã như vậy!” Anna giống như là bị kích thích vậy, cho dù Tiểu Bảo Bối không trả lời cô, cô vẫn liên tục thao thao bất tuyệt.

“Mau chia sẻ với tôi một chút đi, tôi qua các người đã bắt đầu như thế nào?”

“Đúng rồi, Kiều mạnh hay là không mạnh?”

“Ôi trời ơi, đáng người của Kiều cũng không tệ. Chỉ nghĩ tới thôi đã chảy máu mũi rồi...”

Anna liên tục lăm bằm những điều mà bản thân đặc ý nhất.

Điều này, thật đúng là di truyền được từ nhà họ Tô, trong chuyện nào đó rất có hứng thú.

"Tiểu Bảo Bối..."

Anna vẫn còn hào hứng vội vàng nói mấy vấn đề khác nữa, trong quá trình này Tiểu Bảo Bối vẫn duy trì động tác nằm ngay đơ giống như trước.

Cô tin chắc, chỉ cần cô không mở miệng nói câu nào, thì kẻ địch Anna này sẽ không thể làm gì được.

Cuối cùng, chiến thuật giữ im lặng của Tiểu Bảo Bối quả thật là đã giành được thắng lợi.

Bởi vì chỉ một lát sau, chút hứng thú của Anna đã chuyển từ trên người của cô và Kiều Trác Phàm sang một người khác.

“Ôi trời, chuyện tình cảm mãnh liệt như vậy, tôi cảm thấy nên chia sẻ một chút với anh Duật. Thuận tiện hỏi anh ấy một chút, lúc nào thì anh ấy sẽ ra tay với tôi...”

Được rồi, ở trước mặt người ngoài thì nhìn Anna có vẻ rất mạnh mẽ. Nhưng mỗi lần đề cập tới Đàm Duật, thì Anna lại giống như một cô gái nhỏ vậy.

Lúc này cũng bởi vì nhắc tới chuyện này nên gương mặt của Anna cũng đỏ ửng lên.

Nhưng mà đúng là Anna là người dám nghĩ dám làm.

Mới vừa nói như vậy thôi, quả thật là cô đã cầm điện thoại lên gọi điện thoại cho Đàm Duật.

“A lô, anh Duật...”

Vừa mới nghe thấy cách xưng hô như vậy, lỗ tai của Tiểu Bảo Bối liền động lên - - có biến!

Chẳng qua là cả người của cô vẫn tiếp tục nằm ở trên ghế salon. Đỡ phải tới lúc đó sau khi Anna nói chuyện với người đàn ông ở đầu điện thoại bên kia xong, lại bắt đầu âm ỉ với cô. Chuyện xấu hổ muốn chết như vậy, Tiểu Bảo Bối không muốn nói tới!

“Anh Duật, em nói với anh nha. Tối qua hình như Kiều và Tiểu Bảo Bối đã đại chiến ba trăm hiệp!” Câu nói thứ hai của Anna, Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy thì thiếu chút nữa đã đào một cái hố ở trên ghế sofa để chôn Anna luôn.

Cái gì mà đại chiến ba trăm hiệp?

Nói giống như là Tiểu Bảo Bối cô cường hiếp Kiều Trác Phàm vậy.

Chuyện này thì Kiều Trác Phàm làm được, không có liên quan gì tới cô, có được không? “Cái gì, anh không hiểu cái gì là đại chiến ba trăm hiệp? Chính là XXOO đó, lần trước em còn cho anh đọc cuốn truyện tranh kia, anh có nhớ không?” Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n. Lúc này Anna còn không coi ai ra gì, trêu chọc Đàm Duật ở đầu điện thoại bên kia.

Chẳng qua là lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng đỏ bừng lên.

“Ồi trời, đúng rồi. Em nhìn thấy vết hôn ở trên cổ của Tiểu Bảo Bối, bây giờ cũng cảm thấy trong người rất là nhộn nhạo!” Bên kia điện thoại không biết Đàm Duật trả lời cái gì, mà lúc này Anna chọt chọc ngoáy chiếc ghế sofa.

Nhìn thấy như vậy Tiểu Bảo Bối bắt đầu lo lắng cho bộ ghế sofa này của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà cô càng lo lắng cho Đàm Duật ở đầu điện thoại bên kia hơn.

Xem ra, bây giờ Anna bắt đầu động tâm.

Điệu bộ này giống như là muốn đem Đàm Duật ăn ngay tức thì vậy.

Không ngoài dự liệu của Tiểu Bảo Bối, câu tiếp theo Anna nói với Đàm Duật ở đầu bên kia điện thoại chính là: “Anh Duật, bây giờ em cũng muốn đại chiến ba trăm hiệp! Anh nói xem em phải làm sao mới được?”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối chứng kiến phụ nữ chủ động trong chuyện này!

Lúc này, mắt cô tròn tròn lên nhìn chăm chăm vào Anna, như là muốn nhìn ra manh mối gì đó.

Nhưng mà Anna vẫn tiếp tục trêu chọc người ở đầu điện thoại bên kia.

“Mặc kệ, bây giờ em muốn ngay! Anh Duật, bây giờ anh ở bên đó chờ em, em lập tức tới ngay!” Die6n da29n le6 quy1 d9o^ n. Vừa mới nói xong câu này, Anna liền trực tiếp cúp điện thoại.

Nhìn khuôn mặt Anna đỏ lên, nhưng mà lại lộ ra bộ dạng tình thế bất buộc, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể cảm thán ở trong lòng: Người phụ nữ này một khi cảm thú thì còn khủng bố hơn cả đàn ông!

Nhưng sau khi phát hiện ra Anna đang nhìn về phía này, Tiểu Bảo Bối lại vội vàng nhắm chặt mắt lại.

“Tiểu Bảo Bối, dù sao cô ngủ đi rồi sẽ không buồn chán nữa. Bây giờ chị đây còn có chút việc phải đi làm, đợi lát nữa sẽ tới tìm cô!” Anna nói với Tiểu Bảo Bối đang còn nằm ngay đơ ở trên ghế salon.

Sau đó Anna vừa đi vừa lẩm bẩm: “Có nên tìm anh út để hỗ trợ bắt anh Duật lại không nhỉ?”

Mà Tiểu Bảo Bối thì lẩm bẩm ở trong lòng: “Cô đi nhanh lên đi! Bởi vì như vậy tôi sẽ an toàn.”

Lập tức, Tiểu Bảo Bối thậm chí còn suy nghĩ, có nên kêu Kiều Trác Phàm nhắc nhở Đàm Duật một chút hay không?

Nhưng mà vừa nghĩ tới nếu như Anna không làm được Duật Tiểu Gia, đến lúc đó nhất định sẽ tới xử lý Tiểu Bảo Bối cô.

Vì an toàn của chính mình, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể quyết định sẽ không mật báo.

Mà Duật Tiểu Gia dưới tình huống không biết gì, đã bị người ta bán đi..

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 291: Kiều Thiếu Ghen!

“Làm sao lại nằm một mình ở chỗ này? Nếu bị cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ?” Lúc Tiểu Bảo Bối tỉnh lại một lần nữa, thì Kiều Trác Phàm đang ngồi ở bên cạnh cô, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc ở bên má của cô ra.

Tiểu Bảo Bối ngủ mơ màng, vừa mới tỉnh lại thì phát hiện ra thì ra mình lại ngủ thiếp đi ở trên chiếc ghế salon ở trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm!

“Anna đâu?” Nhìn thấy sắc mặt của Tiểu Bảo Bối sau khi tỉnh dậy không được vui lắm, Kiều Trác Phàm khẽ cau mày lại.

Lúc anh đi họp đã kêu Anna tới chơi cùng với Tiểu Bảo Bối rồi, ngoại trừ lo lắng Tiểu Bảo Bối buồn chán ra, thì anh còn lo lắng tối hôm qua cô ngủ

không đủ giấc sợ cô sẽ thực sự ngủ gật ở trên ghế salon. Bảo Anna tới là hy vọng cô ấy sẽ để ý tới Tiểu Bảo Bối nhiều một chút. Nếu như cô ngủ quên trên ghế salon thì lấy chân đạp cho cô hay sao đó.

Không ngờ được, Anna không thèm đếm xỉa gì tới lời nói của ông chủ, lại chạy đi mất rồi!

“Hả? Hình như cô ấy đi tìm ai đó!” Tiểu Bảo Bối vừa mới tỉnh ngủ, ý thức vẫn ở trong trạng thái mơ hồ. Lúc này cô dựa vào vai của Kiều Trác Phàm, hai tay ôm lấy cổ của Kiều Trác Phàm giống như con lười, cảm giác giống như ngủ cùng nhau khi ở nhà.

Nhìn bộ dạng mơ màng kia của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm chỉ có thể ôm chặt lấy cô. Nói thật ra, Tiểu Bảo Bối thân mật với anh như vậy cảm giác thật sự không tệ chút nào.

Bởi vì như vậy nên anh có thể cảm giác được phần tình yêu này không còn là chuyện tình của riêng anh.

“Anna đi tìm ai?” Kiều Trác Phàm nghe thấy câu nói này của Tiểu Bảo Bối, thì tán gẫu cùng với cô.

“Tìm ai? À... Cô ấy đi tìm người anh em của anh là Đàm Duật rồi!” Lúc Tiểu Bảo Bối nghĩ tới chuyện này mới giật mình ngồi thẳng lên.

“Tìm Đàm Duật thì tìm Đàm Duật. Từ nhỏ tới lớn, số lần cô ấy tìm Đàm Duật còn ít sao?” Nhìn Tiểu Bảo Bối giật mình sợ hãi như vậy, Kiều Trác Phàm có chút đau lòng muốn ôm cô vào trong lòng mình một lần nữa.

“Không phải thế. Cô ấy nhìn thấy cái cổ của em, sau đó thì trở nên hưng phấn, tiếp đó cô ấy liền nói cô ấy muốn cùng Đàm Duật làm thử cái kia...” Lúc Tiểu Bảo Bối nói tới chỗ này thì mặt của cô lại đỏ lên giống như trái táo.

“Cái nào?”

“Chính là cái đó đó!” Tiểu Bảo Bối nói ấp a ấp úng, ban đầu Kiều Trác Phàm còn không biết cô đang nói cái gì.

Nhưng mà chờ tới khi anh cúi đầu phát hiện ra mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ ửng lan ra tận mang tai thì Kiều Trác Phàm đã hiểu được đại khái cô nhóc này muốn nói cái gì rồi.

Cô nhóc này, tới qua bọn họ đều đã làm nhiều như vậy, tại sao vẫn còn xấu hổ như vậy?

Phát hiện ra điều này, khiến cho Kiều Trác Phàm không nhịn được muốn trêu chọc cô.

“Đến cùng thì muốn làm cái gì?”

Nhìn bộ dạng Tiểu Bảo Bối do dự xem nó nên nói hay không, Kiều Trác Phàm dứt khoát mở miệng tiếp: “Em không nói ra, làm sao anh biết là có nên đi cứu Duật hay không?”

Lời này quả thật khiến cho Tiểu Bảo Bối mở miệng.

“Chính là chuyện chúng ta làm tới qua...”

Tiểu Bảo Bối nói.

Chưa nói xong, Tiểu Bảo Bối liền có ý đồ chui ra khỏi lồng ngực của Kiều Trác Phàm.

Con mẹ nó, quá mất mặt rồi.

Tại sao lại nói những chuyện này ở trước mặt của Kiều Trác Phàm chứ?

“À! Thì ra em đang nói tới cái này sao!” Lúc này Kiều Trác Phàm mới làm ra bộ dạng bừng tỉnh đại ngộ.

“Vậy anh còn không mau gọi điện thoại đi. Nếu như muộn một chút...”

Tiểu Bảo Bối lại nghĩ tới bộ dạng gập gáp giống như con khỉ của Anna, Tiểu Bảo Bối lo lắng nếu như chậm một chút thì sẽ bị trễ mất.

“Em lo lắng cái gì chứ! Ý tưởng này của Anna đối với Duật, cũng không phải là ngày một ngày hai!”

Đối với Đàm Duật, từ nhỏ Anna đã có loại tâm tư này rồi.

Ngay cả nguyện vọng trong lễ trưởng thành của cô, cũng chính là muốn nhào tới Đàm Duật, để ăn Đàm Duật.

Có thể nói, tâm tư này của cô trong thiên hạ không ai là không biết.

Cũng chính bởi vì như vậy cho nên sau khi Kiều Trác Phàm nghe Tiểu Bảo Bối nói xong thì coi như không có chuyện gì. Ngược lại còn ôm lấy eo của Tiểu Bảo Bối, đứng lên khỏi ghế sofa.

“Anh không lo lắng cho Đàm Duật sao?” Tiểu Bảo Bối nghiêng đầu nhìn người đàn ông nhà mình đang ôm mình vào trong lòng, vẻ mặt tràn đầy khó hiểu.

“Lo lắng cho cậu ta làm cái gì? Dù sao thì cậu ta ở bên cạnh một người cặn tào ráo máng như Anna mà vẫn có thể giữ mình trong sạch nhiều năm thì có gì mà phải lo lắng?” Lúc nói tới đây, đột nhiên Kiều Trác Phàm hung ác nhéo vào eo của Tiểu Bảo Bối, khiến cho cô không thể quay đầu nhìn về phía anh. “Có thời gian lo lắng cho cậu ta như vậy, chỉ bằng quan tâm anh một chút xem đêm nay còn có thể...” Mấy chữ cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng không nói rõ ra, mà là ghé sát vào tai của Tiểu Bảo Bối để nói.

Nhưng mà mấy chữ này, hiển nhiên cũng không phải là lời nói tốt đẹp gì.

Nếu không người phụ nữ vốn đã hết đồ mặt rồi, tại sao lại một lần nữa đỏ ửng lên. Cũng bởi vì mấy lời kia của Kiều Trác Phàm, khiến cho cô lộ ra năm đầm, đánh từng cái lên trên người của Kiều Trác Phàm...

“Được rồi, đừng đánh! Nếu đánh nữa sẽ bị hù! Đến lúc đó sẽ không có người có thể làm cho em hạnh phúc!” Kiều Trác Phàm bắt được bàn tay đang nắm chặt lại của Tiểu Bảo Bối, dưới khuôn mặt ửng đỏ của cô anh lại hôn lên bàn tay đang nắm chặt kia của cô.

Mà trong lời nói của anh, hai chữ ‘hạnh phúc’ vẫn cần phải nghiên cứu thêm..

- - Đường phân cách - -

Lại một lần nữa nhìn thấy Anna chính là buổi sáng hôm sau.

Tiểu Bảo Bối dựa vào ghế sofa, nhìn như đang nghiêm túc viết gì đó.

“Kiều, văn kiện đều để ở trong này. Anh tự mình xem rồi làm đi!” Anna ngáp, với bộ dạng chán chường.

Chẳng qua người đẹp thì vẫn mãi là người đẹp.

Cho dù vẻ mặt cô không có chút tinh thần nào, thì vẻ xinh đẹp của cô cũng không người nào có thể xem thường sự tồn tại của cô được.

Cứ nhìn bộ dạng Tiểu Bảo Bối đang nhìn Anna tới mức không chớp mắt thì biết.

Mỗi lần Tiểu Bảo Bối nhìn Anna thì đều cảm thấy nếu như cô là một người đàn ông, cô nhất định sẽ theo đuổi Anna.

Ngay cả bản thân cô là phụ nữ còn bị vẻ xinh đẹp của Anna mê hoặc, chứ nói chi là đàn ông!

Đương nhiên đây là suy nghĩ của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng có một người lại có thể có mắt mà không trông không thèm quan tâm tới sự xinh đẹp của Anna.

Người này chính là Kiều Trác Phàm.

Sau khi nghe Anna nói xong, anh chỉ chỉ vào vị trí bên cạnh mình, ý bảo Anna đặt văn kiện lên chỗ đó, rồi nói: “Biết rồi!”

Cả quá trình này, ngay cả ngẩng đầu lên nhìn Anna một cái Kiều Trác Phàm cũng không nhìn. d,0dylq.d.

Phát giác ra điều này Tiểu Bảo Bối rất ngạc nhiên.

Vậy thì gu thẩm mỹ như thế nào mới có thể hấp dẫn được Kiều Trác Phàm, mà lại không bị sắc đẹp của Anna mê hoặc?

Có khi nào gu thẩm mỹ của Kiều Trác Phàm dị dạng, cho nên mới không có cảm giác đối với Anna?

Nhưng mà suy nghĩ này vừa mới xuất hiện ở trong đầu của Tiểu Bảo Bối mấy giây ngay lập tức đã bị cô bác bỏ.

Hừ hừ, nếu như cô thừa nhận gu thẩm mỹ của Kiều Trác Phàm bị dị dạng vậy thì không phải gu thẩm mỹ chọn vợ của Kiều Trác Phàm cũng dị dạng giống như vậy sao?

Nếu như vậy thì Tiểu Bảo Bối cô cũng coi là dị dạng sao?

Không!

Tiểu Bảo Bối sẽ không thừa nhận điều này.

“Vậy tôi đi ra ngoài!” Nói xong câu này, Anna lại ngáp một cái.

Nhưng mà sau khi xoay người xong, Anna lại phát hiện ánh mắt của Tiểu Bảo Bối đang tập trung trên người của mình, đột nhiên nháu mày.

Đối với vẻ mặt này của Anna, Tiểu Bảo Bối hết sức nghi hoặc.

Vừa rồi cô cũng không làm gì Anna, tại sao Anna lại dùng loại ánh mắt này để nhìn cô. d,0dylq.d.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại nhanh chóng hiểu ra nguyên nhân.

“Tiểu Bảo Bối, tôi biết rõ là tôi rất xinh đẹp. Nhưng mà cô cũng không cần phải từ lúc tôi bước vào, ánh mắt liền dính ở trên người của tôi! Bởi vì như vậy là cô đang quý nhiều tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 292: Chương 112.2

Không hổ là Tiểu Công Chúa lớn lên trong lòng bàn tay của Lăng Nhị Gia, cho dù nói gì làm gì, cô cũng đều có được khí chất mà người bình thường không thể có được.

Mà lúc nói xong lời này, Anna còn sợ thiên hạ không loạn, tiện đà xoay người về phía Kiều Trác Phàm ở đằng sau lưng cô nói: “Kiều, anh hãy trông chừng Tiểu Bảo Bối nhà anh cho thật kỹ! Chứ không có một ngày nào đó cô ấy bị tôi mê hoặc, đến lúc đó ngay cả khóc anh cũng không có chỗ mà khóc đâu!”

Kiều Trác Phàm nghe nói như thế xong, sắc mặt có chút khó coi.

Cũng không phải bởi vì anh bị Anna trêu chọc, mà anh vừa mới ngẩng đầu lên, quả nhiên còn phát hiện ra ánh mắt của Tiểu Bảo Bối vẫn đang nhìn Anna rất chăm chú.

Phát hiện ra điều này, Kiều Trác Phàm vô cùng bất mãn.

Đã có một người chồng xuất sắc như Kiều Trác Phàm rồi, tại sao Tiểu Bảo Bối còn có lòng tham như vậy?

“Được rồi, nên nhắc nhở tôi đã nhắc nhở rồi. Nếu sau này Tiểu Bảo Bối thay lòng thì là vấn đề của anh!” Nói xong lời này, đôi giày cao gót của Anna giẫm lên nền đất rồi đi.

Mà cả quá trình này, ánh mắt của Tiểu Bảo Bối vẫn dính chặt trên người của Anna.

Nhưng mà trong lòng của Tiểu Bảo Bối không có suy nghĩ giống như bọn họ.

Cô chỉ cảm thấy: Tự tin quá mức chính là tự kỷ!

Mà Anna như vừa rồi, chính là tự kỷ!

“Định hướng tình dục của tôi hết sức bình thường!” Tiểu Bảo Bối lăm bắm với bóng lưng rời đi của Anna.

Nhưng vừa quay đầu cô liền đối mặt với một đôi mắt đen lấy tràn đầy ý giận.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Kiều Trác Phàm, thật sự khiến cho Tiểu Bảo Bối vô cùng sợ hãi.

“Kiều Trác Phàm, anh làm cái gì thế có thể dọa chết người đó!” Tiểu Bảo Bối còn chưa có găm gừ xong, thì đã bị Kiều Trác Phàm thuận thế áp chế ở trên ghế sofa.

“Tiểu Bảo Bối, Anna nhìn đẹp hơn anh sao?”

Câu hỏi này của Kiều Trác Phàm khiến cho đầu óc của Tiểu Bảo Bối bối rối.

Đây là kiểu so sánh gì vậy?

Đàn ông đẹp trai và phụ nữ xinh đẹp, rốt cục vẫn không thể đặt ở cùng một góc độ thẩm mỹ.

Nhưng mà hôm nay Kiều Trác Phàm rất cường thế, giống như là nhất định muốn một câu trả lời chính xác!

Vào lúc Tiểu Bảo Bối sững sờ nhìn chằm chằm vào anh, thì anh lại hỏi: “Nói nhanh lên xem nào, rốt cục thì nhìn anh đẹp hơn, hay là Anna!”

Lúc Kiều Trác Phàm hỏi ra lời này, ánh mắt của anh có chút không tốt.

Giống như là chỉ cần Tiểu Bảo Bối nói sai một chữ, thì răng nanh của anh có thể cắn vào mạch máu của cô, xé nát da thịt của cô.

Tiểu Bảo Bối vì muốn bảo toàn cái mạng nhỏ của mình, trong tình huống nguy hiểm như vậy chỉ có thể trái với lương tâm của mình mà nói: “Đương nhiên là Kiều Trác Phàm anh đẹp hơn một chút rồi!”

Quả nhiên, dưới cái nhìn đầy nịnh hót của cô, sắc mặt của Kiều Trác Phàm đã trở nên vui vẻ hơn một chút.

Nhưng mà con người ta thường có thói quen được voi đòi tiên.

Sau khi nhận được câu trả lời như vậy, anh vẫn còn mang tâm trạng bất mãn, tiếp tục hỏi: “Anh đẹp hơn cô ta ở chỗ nào? Hãy liệt kê ba điểm!”

Khụ khụ...

Đây không phải là biến tướng khen ngợi anh sao?

Nghe thấy vấn đề này của anh, Tiểu Bảo Bối lại nhìn chằm chằm vào Kiều Trác Phàm một lúc.

Trong mắt của Kiều Trác Phàm, hành động này của cô chính là nghiêm túc quan sát anh.

Nhưng trên thực tế, Tiểu Bảo Bối chỉ muốn nhìn xem, hôm nay Kiều Trác Phàm không được bình thường chỗ nào!

“Tiểu Bảo Bối, nếu như em không chứng minh được lời nói vừa rồi của mình thì tức là em đang nói dối anh!” Kiều Trác Phàm thấy một lúc lâu mà Tiểu Bảo Bối vẫn không mở miệng, lại bắt đầu ép hỏi.

Đột nhiên, ánh mắt của anh lại khôi phục lại bộ dạng hung dữ như vừa rồi, như có ý muốn nói ‘Nếu bây giờ em không kể ra được, vậy thì anh sẽ giải quyết em ở chỗ này luôn!’

“Được được, em nói, em nói mà!” Người cũng đã bị Kiều Trác Phàm đè ở dưới thân rồi, bây giờ Tiểu Bảo Bối cảm giác như mình là con cá nằm trên thớt, chỉ có thể để mặc cho Kiều Trác Phàm định đoạt.

“Em nói đi, anh nghe!”

Kiều đại gia làm ra bộ dạng rửa tai lắng nghe.

Nhưng mà cả quá trình này, anh vẫn không chịu buông người của Tiểu Bảo Bối ra.

“Đầu tiên, đôi mắt của Kiều Trác Phàm anh rất đen, vừa nhìn đã biết anh là người rất thông minh.”

Tiểu Bảo Bối vắt hết óc để nghĩ ra lý do thứ hai.

“Tiếp theo!” Tiểu Bảo Bối nói xong, Kiều Trác Phàm lại tiếp tục thúc giục.

“Tiếp theo... Tiếp theo đó là anh không cần phải trang điểm, đã giống như mình tinh rồi. Mặc dù Anna giống như nữ thần, nhưng mà đó là do cô ấy trang điểm. Ai biết sau khi cô ấy tẩy trang rồi có còn xinh đẹp như vậy nữa không!”

Lúc nói ra những lời này, Tiểu Bảo Bối vẫn có cảm giác thực sự có lỗi với Anna.

Vì để cho Kiều Trác Phàm buông tha cho mình, cô chột bắt đầu ghét bỏ nhan sắc của Anna.

Mặc dù những từ ngữ này đều là do Tiểu Bảo Bối bịa lung tung ra, nhưng mà hiển nhiên vẻ mặt ngây thơ kia của cô đã khiến cho Kiều Trác Phàm có đôi chút hài lòng. Lúc này, Kiều Trác Phàm lại liên tục gặt đầu, dùng điều này để biểu hiện Tiểu Bảo Bối đã thực sự nói đến nỗi lòng của anh.

Tiểu Bảo Bối nhìn thấy sắc mặt của Kiều Trác Phàm đã dịu hơn không ít, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Bất kể như thế nào, đây được coi là cô đã vượt qua kiểm tra rồi?

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vừa mới thả lỏng một chút thì lại nhanh chóng căng thẳng lên.

Bởi vì Kiều Trác Phàm còn hỏi: “Còn điểm cuối cùng nữa?”

“Điểm cuối cùng?”

Đã bịa đặt ra hai lý do rồi, chẳng lẽ còn muốn cô tiếp tục bịa chuyện nữa?

Lần này Tiểu Bảo Bối cảm thấy rất đau đầu.

Nhưng mà nhìn vẻ mặt Kiều Trác Phàm ghé lại gần, ánh mắt của cô dừng lại trên đôi môi mỏng của Kiều Trác Phàm. Đột nhiên có một suy nghĩ xuất hiện ở trong đầu của cô.

Ý nghĩ kia, khiến cho đôi môi mỏng của Tiểu Bảo Bối nhếch lên.

Vào lúc Kiều Trác Phàm đang không ngừng ghé lại gần hơn, không ngừng lấy bộ dạng hung hãn để ép buộc cô nói những lời trái với lương tâm, Tiểu Bảo Bối đột nhiên nhếch miệng, cũng nhào về phía Kiều Trác Phàm áp vào miệng của anh.

Bởi vì chuyện xảy ra đột ngột, Tiểu Bảo Bối cũng không khống chế tốt lực của mình. Cho nên đã khiến cho miệng cô đụng vào miệng của Kiều Trác Phàm bị đau.

Mà sau khi Tiểu Bảo Bối đạt được mục đích, cô liền rời khỏi môi của Kiều Trác Phàm.

Lần này, đến lượt Kiều Trác Phàm sửng sốt khi bị Tiểu Bảo Bối hôn bất ngờ như vậy.

Nhìn thoáng qua Tiểu Bảo Bối nằm ở dưới thân mình, Kiều Trác Phàm lại giơ một tay lên, sờ sờ vào chỗ miệng mà mình bị đụng đau, ánh mắt vẫn đang nhìn vào trên mặt của Tiểu Bảo Bối, như đang có điều suy nghĩ.

Mà dưới tình hình này, Tiểu Bảo Bối còn tưởng rằng Kiều Trác Phàm tức giận bản thân cô lỗ mãng, cho nên vội vàng nói tiếp: “Điểm cuối cùng chính là anh rất dịu dàng, em rất thích điều này!”

Chẳng qua là ở trong lòng thì Tiểu Bảo Bối liên tục gào lên: “Không phải như vậy! Nếu không phải vì sợ Kiều Trác Phàm anh dụ dỗ và đe dọa, cô có cần phải nói ra nhiều lời trái với lương tâm như vậy không?”

Nhưng mà những lời gào thét ở trong lòng cô Kiều Trác Phàm không nghe được. Mà anh chỉ nghe thấy những lời mà Tiểu Bảo Bối nói ra khỏi miệng. Ngay lập tức người đàn ông này cười một tiếng, quyen rũ chúng sinh!

“Cục cung, anh biết là em thích thân mật cùng với anh, nhưng mà em cũng không thể quyen rũ anh giữa ban ngày như vậy được!” Kiều Trác Phàm vẫn còn đang sờ đôi môi mới vừa được Tiểu Bảo Bối hôn xong, bộ dạng tươi cười giống như Trư Bát Giới mới bị phụ nữ đùa giỡn xong.

“Em không có... Em không có mà!” Trong lòng Tiểu Bảo Bối ghen một cục tức.

Nếu không phải Kiều Trác Phàm anh ép buộc em nói ra ba điểm chứng minh được lý do anh đẹp hơn Anna, thì cô cũng không bị tức nước vỡ bờ như vậy.

Nhưng mà bây giờ anh lại chụp lên đầu của cô cái mũ quyen rũ anh!

Hừ hừ...

Tiểu Bảo Bối cảm thấy mình còn oan hơn người đẹp Đậu nữa.

“Thừa nhận đi, bây giờ em đang muốn thân mật với anh!” Vào lúc Tiểu Bảo Bối đang định phản bác lời của anh, Kiều Trác Phàm lại cười với cô một tiếng: “Không chịu nói, để xem anh xử lý em như thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 293: Chương 112.3

Đối với chuyện trêu đùa Tiểu Bảo Bối, dường như Kiều Trác Phàm càng lúc càng thuận buồn xuôi gió.

Thấy Tiểu Bảo Bối không có ý định trả lời anh, đột nhiên anh vòng tay qua cổ áo của Tiểu Bảo Bối, đầu ngón tay lớn vờn ở chỗ nút thắt bên trong đó.

Thành thật mà nói, ngón tay của Kiều Trác Phàm chỉ đụng vào chỗ nút thắt ở trên cổ, chứ không thực sự chạm vào người của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng chẳng biết tại sao, Tiểu Bảo Bối nhìn hành động này của anh, lại có cảm giác như cả người của mình trong nháy mắt như được nhen nhóm lửa lên vậy.

Mà Kiều Trác Phàm nhìn khuôn mặt càng lúc càng đỏ ửng của cô, thì càng vui vẻ hơn.

“Thực sự không định nói sao?” Anh còn ép hỏi.

Lúc này đây, hai tay của anh đều ở trên nút thắt đó, giống như thật sự có ý định cởi nó ra.

Điều này đã hù cho Tiểu Bảo Bối phải gật đầu như gĩa tỏi, còn nói: “Đúng, đúng vậy...”

Tóm lại Kiều đại thiếu ngài muốn nói cái gì thì chính là cái đó! Chỉ cần ngài có thể buông tha cho em là được!

Tiểu Bảo Bối chính là đang có suy nghĩ như vậy!

Nhưng ai ngờ lời này vừa mới dứt, thì cả người cô liền lơ lửng trên không.

Điều này khiến cho cô ngây người ra.

Khó khăn lắm mới hồi phục lại tinh thần, cô phát hiện ra mình đang bị Kiều Trác Phàm ôm, mà hướng anh đang đi kia chính là đi về phía phòng ngủ trong phòng làm việc!

“Kiều Trác Phàm, anh muốn làm cái gì sao?” Kể từ đêm hôm đó bị Kiều Trác Phàm ăn sạch sẽ từ trong ra ngoài xong, bây giờ Tiểu Bảo Bối rất lo lắng khi nằm trên cùng một chiếc giường với Kiều Trác Phàm.

Bởi vì mỗi lần nằm trên giường, tay của Kiều Trác Phàm lúc nào cũng có một vài hành động, đặt ở chỗ không nên đặt.

Hơn nữa còn có nhiều lần lau súng cướp cò, suýt thì lại đem cô ăn sạch sẽ.

Mà nhìn ánh mắt lúc này của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối cứ có cảm giác rợn tóc gáy.

“Sao nào? Không phải em đã nói, em muốn thân mật cùng với anh sao?”

Lúc Kiều Trác Phàm bắt đầu trả lời cô, thì đã đi vào bên trong phòng nghỉ.

Anh đặt Tiểu Bảo Bối xuống dưới giường lớn, sau đó xoay người đóng cửa phòng lại, hơn nữa còn rất vui vẻ.

Hành động này khiến cho trong lòng của Tiểu Bảo Bối vang lên một hồi chuông cảnh báo mãnh liệt.

Đó là bị cưỡng ép!

Tiểu Bảo Bối muốn nói như vậy.

Nhưng mà cô lại cảm thấy có khả năng Kiều Trác Phàm sẽ quay trở lại ba vấn đề vừa rồi.

Cô thực sự không muốn tiếp tục vấn đề rối rắm Kiều Trác Phàm đẹp hơn Anna kia nữa.

Cho nên cô chỉ có thể bịa ra một lý do tốt đẹp.

“Kiều Trác Phàm, bây giờ là ban ngày, anh vẫn còn đang làm việc.”

“Không sao. Anh là người có tiền, cũng không thiếu một chút này!” Kiều Trác Phàm xua tay cho biết: Thế giới của kẻ lắm tiền, em không hiểu đâu!

“Được rồi, phải mau bắt đầu thôi! Cùng em thân mật, giải quyết nỗi khổ tương tư của em, rồi anh còn có thời gian tiếp tục công việc!”

Kiều đại thiếu làm ra bộ dạng hết sức khảng khái. Sau đó anh còn bắt đầu cởi bỏ tây trang của mình.

Mà Tiểu Bảo Bối thì giống như một con thỏ con, nhảy tới nhảy lui ở trong phòng nghỉ, không biết phải làm thế nào cho phải.

Con mẹ nó, lý do cuối cùng mà cô bịa ra kia, chẳng qua là bị ép phải nói ra mà.

Nhưng mà có ai ngờ được, lời này lại vô tình khiến cô rơi vào chính cái bẫy của mình.

“Kiều Trác Phàm, anh đừng như vậy.” Mắt thấy Kiều Trác Phàm đã muốn đi lại bắt lấy cô, Tiểu Bảo Bối cũng sắp khóc rồi.

“Cục cung, anh chỉ muốn làm theo ý nguyện của em mà thôi. Nào lại đây để anh cho em được thân mật đã luôn!”

Lúc Kiều Trác Phàm nói xong lời này, liền nhào thẳng về phía Tiểu Bảo Bối.

Mà Tiểu Bảo Bối sau khi thét lên một tiếng kinh hãi, thì hoàn toàn bị áp đảo, cuối cùng lại trở thành con cá nằm trên cái thớt gỗ là Kiều Trác Phàm...

Ngày này, Tiểu Bảo Bối lại bị ‘thu thập’ cả vốn lẫn lời một trận.

Nhưng mà cũng vào ngày đó, xem như cô cũng đã có thu hoạch rất nhiều.

Bởi vì cô biết được, tự kỷ là một loại bệnh truyền nhiễm.

Hơn nữa, trong hội kia của Kiều Trác Phàm, thì đó là loại bệnh truyền nhiễm vĩnh viễn không thể trị khỏi được.

Người bị nhiễm loại bệnh này, ngàn vạn lần không thể trêu chọc tới.

Nếu không thì sẽ phải gánh lấy hậu quả rất nghiêm trọng!

Giống như Tiểu Bảo Bối cô vậy...

- - Đường phân cách - -

“Bây giờ cô ta đang ở đại sảnh tiếp khách của tập đoàn Đế Phàm?”

Trong một chiếc xe thể thao màu đỏ, có một người phụ nữ đang dừng xe ở bên lề đường.

Nghe được tin tức này qua điện thoại, dường như người phụ nữ kia rất vui vẻ!

“Được, tôi biết rồi! Số tiền còn lại, tôi sẽ nhanh chóng chuyển vào trong tài khoản của anh!” Nói xong những lời này, người phụ nữ kia nhanh chóng cúp điện thoại.

Lúc này, chiếc kính râm kia đã che đi nửa khuôn mặt, nhưng mà vẫn hiện lên một đường cong quyến rũ.

Nhưng mà người phụ nữ kia nhanh chóng che giấu nụ cười kia đi. Nhân tiện cô ta ném điện thoại đi động qua một bên, rồi khởi động động cơ...

“Tiểu Bảo Bối, cô và tổng giám đốc có quan hệ không tệ nhỉ?”

Bên này, dưới cao ốc của tập đoàn Đế Phàm, Tiểu Bảo Bối ôm một tập văn kiện mà Kiều Trác Phàm kêu cô đưa xuống dưới.

Thật ra những chuyện này vốn không cần Tiểu Bảo Bối cô làm.

Nhưng mà chuyện Kiều Trác Phàm đề ép cô ở trong phòng nghỉ khiến cho Tiểu Bảo Bối sợ hãi.

Hơn nữa cô cứ có cảm giác, ngày hôm nay Kiều Trác Phàm ngồi ở vị trí của mình nhưng mà ánh mắt của anh thỉnh thoảng nhìn về phía cô, ánh mắt kia khiến cho cô lạnh cả sống lưng.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối ngồi ở trong phòng làm việc mà như ngồi trên đồng lửa, đứng trong đồng than.

Cuối cùng, cô chủ động xin đi giặt giặc, muốn đi đưa văn kiện.

Vì vậy cô mới xuất hiện ở lầu dưới của tập đoàn Đế Phàm.

Theo Tiểu Bảo Bối, có thể để cho Tiểu Bảo Bối đi đưa thì những văn kiện này cũng không có gì là quan trọng. Có mấy tờ trong đó, Tiểu Bảo Bối đã lật xem qua khi ở trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm. Có đôi khi cô còn lấy bút ra vẽ loạn ở trên đó, Kiều Trác Phàm cũng không nói gì cô.

Chẳng qua Tiểu Bảo Bối căn bản không biết, những thứ mà cô đi đưa đó chính là những đề án, có liên quan tới doanh số của sáu tháng cuối năm của tập đoàn Đế Phàm, và cũng có liên quan tới phần thưởng cuối năm của mỗi người.

Mà Tiểu Bảo Bối không biết rõ điều này, cho nên mới có thể ôm tập văn kiện này chào hỏi với mấy nữ tiếp tân.

Kể từ khi thấy Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối cùng ra cùng vào với nhau, trong công ty đều nhận định Tiểu Bảo Bối là người tâm phúc bên cạnh Kiều Trác Phàm.

Hiếm khi mới nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đi ngang qua, cho nên mấy cô này cũng hao hết tâm tư để nhìn bọ.

Tiểu Bảo Bối nghiêng đầu, cũng cười cười nói nói với bọn họ.

Nhưng mà quan hệ giữa cô và Kiều Trác Phàm, cô vẫn còn giữ bí mật.

Vừa lúc đó, có người xuất hiện ở sau lưng của Tiểu Bảo Bối.

"Tiểu Bảo Bối?"

“Hả?” Sau khi nghe thấy có người gọi tên mình, Tiểu Bảo Bối tự nhiên xoay người lại.

Sau khi nhìn thấy người phụ nữ ở sau lưng mình, trong mắt của Tiểu Bảo Bối thoáng hiện lên sự kinh ngạc.

Người này, không phải là Phạm Mạnh Mạnh sao?

Cô ta bị cụt tay, trên đầu vai chỉ có thể khoác một cái áo khoác.

Hơn nữa cô ta còn đeo một cái kính mát bản lớn, nhìn tới quả thật không khác gì một tay anh chị của xã hội đen.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối chỉ duy trì động tác ban đầu, không hề động cũng không nói chuyện với Phạm Manh Manh.

Bởi vì cô không biết là cô và người phụ nữ này có quen biết tới mức phải chào hỏi nhau. diện ddn lie qiu doon

Nhưng mà Phạm Manh Manh lại tháo kính râm xuống, nói với cô: “Tiểu Bảo Bối, chúng ta nói chuyện một chút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 294: Tiểu Bảo Bối Đanh Đá Vs Phạm Manh Manh Bị Thua Thiệt 1

“Chúng ta có gì đâu mà nói?” Nói đến nói đi, còn không phải là chuyện liên quan tới Kiều Trác Phàm sao? Tiểu Bảo Bối cảm thấy, nếu như cô ta muốn nói với Tiểu Bảo Bối về chuyện liên quan tới Kiều Trác Phàm, vậy thì không bằng cô ta tìm Kiều Trác Phàm để nói đi, đỡ mất công khiến người trung gian như cô phải chịu tội!

“Tiểu Bảo Bối, chẳng lẽ cô không muốn biết chuyện trước kia của Kiều sao?” Phạm Manh Manh tháo kính râm xuống, nhìn Tiểu Bảo Bối đứng ở trước mặt mình.

Không thể không nói, Phạm Manh Manh đi đôi giày cao gót cao mười mấy centi, quả thực là cao hơn Tiểu Bảo Bối chỉ đi đôi dép lê không ít. Bị cô ta nhìn chăm chăm từ trên cao xuống như thế, Tiểu Bảo Bối có cảm giác mình không có một chút ưu thế nào.

Xem ra, sau khi cô trở về nhà cô phải kháng nghị với Kiều Trác Phàm một chút. Ai bảo anh kêu người đưa quần áo và giày dép tới, nhưng mà trong đó không có đôi giày cao gót nào để cô đi.

Nhưng mà lúc này, Tiểu Bảo Bối cảm thấy điều quan trọng hơn là cô phải ứng phó với người phụ nữ ở trước mặt này.

Cô hiểu rõ ‘chuyện trước kia của Kiều’ chỉ là lời dẫn. Kêu gọi lên sự tò mò trong lòng cô, khiến cho cô ngoan ngoãn đi theo Phạm Manh Manh!

Tiểu Bảo Bối không muốn để ý tới điều này, nhưng chẳng biết tại sao trong lòng của cô giống như có con chuột vào lúc này lại bắt đầu chạy loạn ở trong lòng.

Cuối cùng...

“Qua quán cà phê ở bên kia đi!” Tiểu Bảo Bối chỉ quán cà phê ở bên trong tập đoàn Đế Phàm.

Chỗ đó, là chỗ là quán cà phê tốt nhất trong các quán cà phê mà Tiểu Bảo Bối đã uống.

Chẳng những mùi cà phê rất đậm đà, mà ngay cả những món điểm tâm cũng làm rất ngon! Hơn nữa, quan trọng nhất chính là không gian rất yên tĩnh...

Thực sự là một nơi rất lý tưởng để nói chuyện!

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn có chút thắc mắc, tại sao nhân viên trong tập đoàn Đế Phàm lại không lựa chọn tới quán cà phê này chứ?

Chẳng lẽ là đồ uống trong đó bán quá đắt? Cho nên bọn họ mới tha chạy một đoạn đường ra quán ở bên ngoài mua cà phê uống, chứ nhất định không tới quán cà phê ở gần như vậy để tiêu tiền?

Tiểu Bảo Bối không hề biết rằng, thực ra thì quán cà phê này trừ cô và Kiều Trác Phàm ra thì những người khác trong tập đoàn Đế Phàm kia căn bản không có tư cách tới chỗ này uống cà phê!

Mà Phạm Manh Manh nhìn về phía mà Tiểu Bảo Bối chỉ, nhìn thấy quán cà phê kia.

Vừa nhìn thấy sắc mặt của Phạm Manh Manh liền thay đổi.

“Không được, tôi không thích không gian trong quán cà phê. Hơn nữa, tôi chỉ có mấy lời muốn nói, không cần thiết phải lãng phí thời gian ở trong quán cà phê!”

Lúc nói những lời này, ánh mắt của Phạm Manh Manh lại nhìn lướt qua quán cà phê một lượt, đáy mắt của cô ta chợt lóe lên.

Cô ta vẫn còn nhớ lần đầu tiên khi cô ta tới tập đoàn Đế Phàm, đúng là muốn đi vào bên trong quán uống cà phê.

Nhưng mà sau khi đẩy cửa đi vào, thì người phục vụ ở trong đó nói cho cô ta biết, quán cà phê này ngoại trừ phục vụ cho Kiều thiếu, thì chỉ phục vụ cho một người nữa chính là Tiểu tiểu thư! d,0dylq.d. Còn những người khác, không nằm trong phạm vi phục vụ của bọn họ.

Lúc đó, Phạm Manh Manh còn ầm ức, người được gọi là Tiểu tiểu thư kia rốt cục là ai chứ!

Bây giờ nhìn lại, người đó chính là Tiểu Bảo Bối!

Đến giờ phút này Phạm Manh Manh vẫn không hiểu được, tại sao Tiểu Bảo Bối lại trở thành người bên cạnh Kiều Trác Phàm được đãi ngộ đặc biệt như vậy!

Ngay cả dáng người hay là vẻ bề ngoài của Tiểu Bảo Bối cũng không có gì đặc biệt, ngay cả bối cảnh của cô cũng hết sức bình thường!

Nếu thật sự thua một người phụ nữ như vậy, Phạm Manh Manh cảm thấy không cam lòng!

“Vậy... Đến nơi bí mật của tôi đi!” Tiểu Bảo Bối chặn chừ một lát rồi mở miệng.

Thực ra chỗ nói là nơi bí mật chính là sân thượng của tòa nhà Đế Phàm.

Hai ngày gần đây, Kiều Trác Phàm đột nhiên hóa thân thành dã thú. Mỗi khi Tiểu Bảo Bối phát hiện ra anh dùng ánh mắt lộ liễu để nhìn mình, thì cô sẽ lấy cớ muốn đi toilet. Sau đó cô sẽ lên trên sân thượng kia một lúc rồi mới trở về.

Chỗ đó nhanh chóng được Tiểu Bảo Bối đặt tên là ‘chỗ bí mật’.

Nhưng mà lúc Phạm Manh Manh nghe thấy từ này, quả thực là vô cùng buồn cười. Rốt cục thì Tiểu Bảo Bối tới đây để làm việc hay là tới đây để chơi vậy?

Nhưng mà đối với dạng người ‘ngồi ăn rồi chờ chết’ như vậy, Phạm Manh Manh cảm thấy cô không xứng với Kiều Trác Phàm!

“Được, cô dẫn đường đi!” d,0dylq.d. Đấy mắt của Phạm Manh Manh hiện lên vẻ khinh bỉ, nhưng mà để đạt được mục đích của mình ngày hôm nay, cô ta vẫn thuận theo lời nói của Tiểu Bảo Bối.

Sau đó Tiểu Bảo Bối nhắc chân đi.

Nhưng mà sau khi cô dẫn Phạm Manh Manh đi, nghiễm nhiên quên mất văn kiện mà mình đặt ở trước quầy tiếp tân...

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Bảo Bối, có còn xa lắm không!” Sau khi đi qua mấy bậc cầu thang, Tiểu Bảo Bối đi giày đế bằng nên cũng không có bao nhiêu áp lực. Nhưng mà Phạm Manh Manh đi giày cao gót thì lại chính là địa ngục trần gian.

Sau khi đi được mấy tầng lầu, Phạm Manh Manh thở hồng hộc không nói, cô ta còn có cảm giác gót chân của mình bị ma sát sắp trầy da ra luôn rồi!

“Chỉ còn mười mấy tầng nữa thôi!”

Tiểu Bảo Bối đi ở phía trước, ngẩng đầu lên nhìn mấy tầng lầu ở trên rồi nói như vậy.

Sau đó cô xoay người nhìn về phía Phạm Manh Manh đi ở phía sau mình.

Nhìn Phạm Manh Manh mệt mỏi thở hồng hộc giống như chó chết, chỉ thiếu mỗi chưa thè lưỡi ra ngoài thôi, trong lòng cô không nhịn được mà mừng thầm.

Ha ha cô cũng biết là người đi giày cao gót đi cầu thang là mệt nhất!

Đúng vậy, cô chính là cố ý dẫn Phạm Manh Manh đi leo cầu thang!

Nhìn bộ dạng Phạm Manh Manh mệt mỏi giống như con chó, trong lòng của Tiểu Bảo Bối rất cảm kích Phạm Manh Manh vì đã chuẩn bị cho cô mấy đôi dép lê này.

“Còn có mười mấy tầng!” Sau khi nghe được lời này của Tiểu Bảo Bối, Phạm Manh Manh hét lên chói tai, giống như không có cách nào tiếp nhận được sự thật này.

Cũng đúng, cả người của cô ta bây giờ đầy mồ hôi và mệt mỏi.

Hôm nay lúc đi ra đã mất hơn tiếng đồng hồ để trang điểm, bây giờ cũng trôi hết rồi.

Mái tóc thì xõa tung ra, bây giờ còn có mấy sợi tóc dính bết vào trên trán của cô ta, khiến cho cô ta nhìn nhếch nhác không chịu được.

Mà Tiểu Bảo Bối thì nhìn Phạm Manh Manh nhếch nhác tới mức không chịu nổi như vậy thì chỉ cười cười: “Cô mệt như vậy sao?”

“Nói nhảm! Cô cứ thử đi đôi giày cao gót rồi đi bộ mười mấy tầng lầu, lại còn mười mấy tầng nữa thử xem!” Bởi vì vừa mệt vừa khó chịu, nên Phạm Mạnh Mạnh không còn duy trì được giọng nói dễ nghe của lúc trước nữa.

Sau khi gạt mấy sợi tóc dính ở trên trán ra, cô ta bắt đầu lấy tay quạt quạt tạo gió vào trên cổ của mình, bộ dạng hết sức không kiên nhẫn.

“Đó là do cô lâu rồi không vận động! Rèn luyện thân thể nhiều một chút, cũng tốt cho cô!” Thực ra thì Tiểu Bảo Bối còn muốn nói cho cô ta biết, không phải còn mười mấy tầng, mà là ba mươi mấy tầng!

Không đi hết được nên cô không nói cho cô ta biết, nếu không đợi một lát nữa hai mắt của cô ta trợn ngược lên, rồi trực tiếp ngất xỉu thì rất phiền phức.

Trong lòng của Tiểu Bảo Bối đang còn tính toán như vậy thì Phạm Mạnh Mạnh lại hỏi: “Chẳng lẽ không thể đi thang máy hay sao?”

Phạm Mạnh Mạnh một muốn chết rồi, bây giờ cô ta có cảm giác một tầng nữa cũng không muốn bò lên nữa.

Nhìn bộ dạng Phạm Mạnh Mạnh thở hồng hộc như chó, Tiểu Bảo Bối cũng cảm thấy đủ rồi.

Vì vậy cô nói: “À, hình như là có thể!”

Nói xong cô lại dẫn đầu đi về một hướng khác.

Cửa thang máy nhanh chóng hiện ra trước mặt của bọn họ.

Cuối cùng Phạm Mạnh Mạnh cũng ý thức được điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 295: Chương 113.2

“Cô đùa giỡn tôi?” Thang máy này chắc hẳn là mỗi tầng đều có. Mặc dù không phải là thang máy dành cho công nhân viên bình thường, nhưng mà thoạt nhìn thì nơi này cũng không phải là nơi không có người nào tới.

Nhất là tia giả hoạt khó che giấu ở trong mắt của Tiểu Bảo Bối, tất cả những điều này nói cho Phạm Mạnh Mạnh biết, thực ra thì Tiểu Bảo Bối sớm biết có thang máy, chỉ là cô không muốn đưa Phạm Mạnh Mạnh đi bằng thang máy mà thôi!

“Cũng không phải là đùa giỡn cô. Chỉ là thấy cô bình thường hình như không thường vận động, cho nên dẫn cô đi vận động một chút mà thôi!” Tiểu Bảo Bối làm ra bộ dạng vì muốn tốt cho Phạm Mạnh Mạnh.

Điều này khiến cho Phạm Mạnh Mạnh mặc dù biết là mình bị đùa giỡn, nhưng mà không có cách nào phản bác lại!

“Được rồi, thang máy tới rồi, chúng ta đi vào thôi!” Nói xong Tiểu Bảo Bối chuẩn bị bước vào thang máy.

Mà ngay vào lúc này, Phạm Mạnh Mạnh lại nói: “Thôi, dù sao thì nói ở đâu cũng vậy, không bằng chúng ta nói ở đây luôn đi!”

“Vậy cũng được!” Tiểu Bảo Bối nhún vai, bím tóc đuôi ngựa ở phía sau đầu khẽ lắc lắc, thể hiện mình không có ý kiến gì.

Bây giờ đưa Phạm Mạnh Mạnh lên trên sân thượng, mất một khoảng thời gian, đợi một chút nữa lại đưa cô ta xuống, lại mất thêm một chút thời gian nữa.

Mà khoảng thời gian cô đi ra khỏi phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, đã khoảng nửa tiếng rồi.

Tiểu Bảo Bối dám khẳng định, Kiều đại gia không thấy cô trở lại phòng làm việc, bây giờ chắc đang dùng điện thoại để giục cô trở về. Phải biết là kể từ khi cô tới làm việc ở tập đoàn Đế Phàm, Kiều Trác Phàm trừ hạp ra thì sẽ không cho phép cô ở lại bên ngoài quá nửa tiếng đồng hồ.

Căn cứ theo kinh nghiệm trước đây, Tiểu Bảo Bối cảm thấy so với việc chịu đựng những ánh mắt khác thường của mọi người khi nhìn thấy cô bị Kiều Trác Phàm khiêng đi, thì cô vẫn nên tự mình ngoan ngoãn trở về bên cạnh anh thì tốt hơn.

“Tôi bắt đầu nói!” Phạm Mạnh Mạnh vừa nói, vừa đi về phía bậc thang.

Tiểu Bảo Bối cảm thấy có chút khó chịu, nhưng mà cô cũng biết lúc nói chuyện với những người này thì cần phải chuẩn bị tâm tình.

“Trước kia Kiều có thầm mến một người phụ nữ!” Phạm Manh Manh Bắt đầu nói.

“Cái gì mà thầm mến một người phụ nữ!”

Tiểu Bảo Bối vẫn còn nhớ, thực ra chuyện này Thẩm Niệm Cẩm cũng đã từng nói với cô.

Chẳng qua là khi đó, Tiểu Bảo Bối chỉ nghe được là Kiều Trác Phàm thầm mến cô bé kia rất lâu, nhưng mà cho tới bây giờ cô bé kia vẫn chưa biết là Kiều Trác Phàm thích cô ấy, lại càng không biết sự tồn tại của Kiều Trác Phàm. Còn rốt cục cô bé kia là ai, ở nơi nào, thì Tiểu Bảo Bối vẫn không hề biết.

Giờ phút này, Tiểu Bảo Bối cảm giác được mình có thể biết được một số chuyện từ trong miệng của Phạm Manh Manh như vậy cũng tốt.

Mà Phạm Manh Manh nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Bảo Bối giống như là không tin, thì tiếp tục nói tiếp: “Tôi không lừa cô, người phụ nữ kia có ảnh hưởng rất lớn tới Kiều Trác Phàm! Tôi nghe nói lúc Kiều Trác Phàm biết tin cô ấy đính hôn, thì giống như trời sập xuống vậy. Mấy ngày liền không đi ra khỏi nhà!”

Thực ra cô ta rất là không ưa bộ dạng không sợ chuyện gì của Tiểu Bảo Bối. Nhất là vừa rồi, Tiểu Bảo Bối nói muốn đi uống cà phê trong quán cà phê nội bộ của Đế Phàm, Phạm Manh Manh càng cảm thấy đó chính là Tiểu Bảo Bối đang khoe khoang với cô ta. Khoe khoang Tiểu Bảo Bối và cô ta có vị trí khác nhau ở trong lòng của Kiều Trác Phàm!

Vì muốn phá vỡ cảm giác ưu việt này, nên Phạm Manh Manh cũng không tiếc đem những chuyện mình biết kể ra hết.

Mặc dù cô ta vẫn luôn cảm thấy, bản thân mình và những người phụ nữ trước kia vẫn vây quanh Kiều Trác Phàm là không giống nhau! Nhưng mà chính bởi vì như vậy nên cô ta luôn giữ bí mật cho Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà nếu như nói ra những chuyện này có thể đã kích lòng tin của Tiểu Bảo Bối, vậy thì cô ta cảm thấy không có gì là sai.

Không ngoài dự đoán của cô ta, sắc mặt của Tiểu Bảo Bối quả nhiên là không còn tốt như vậy nữa.

Cũng đúng, có ai hy vọng trong lòng người đàn ông của mình vẫn nhớ nhưng người khác?

Cho dù có là Phạm Manh Manh đi nữa, thì cũng không làm được.

Nhìn bộ dạng rầu rĩ không vui của Tiểu Bảo Bối, Phạm Manh Manh quyết định lại thêm một mồi lửa nữa.

“Tiểu Bảo Bối, trong suy nghĩ của Kiều thì ai cũng không bằng cô gái kia, cô đừng suy nghĩ quá nhiều. Nếu như không phải cô gái kia đã đính hôn rồi, Kiều không có ý định quấy rầy cuộc sống của cô ấy, thì cô cũng không thể ở bên cạnh của Kiều được!”

Vừa nói Phạm Manh Manh vừa đi về phía cầu thang mà mới vừa rồi bọn họ mới đi lên.

Tiểu Bảo Bối cũng nhất định giữ một khoảng cách không xa không gần đi theo bên cạnh của cô ta.

Lúc đi đến bậc cầu thang, đột nhiên Phạm Manh Manh dừng bước, lại nói tiếp: “Cho dù ở bên cạnh của Kiều thì đã làm sao? Cùng lắm thì cô chỉ là một người thay thế. Kiều không thể ở bên cạnh người phụ nữ mà mình yêu mến, buồn chán nên kiếm một người thay thế mà thôi!”

Có thể là vì tin tức này khiến cho Tiểu Bảo Bối khó có thể tiếp nhận được, cho nên lúc Phạm Manh Manh dừng bước lại, thì Tiểu Bảo Bối vẫn tiếp tục đi về phía trước.

“Người thay thế...” Tiểu Bảo Bối vẫn còn lẩm bẩm nhắc lại ba chữ này.

Ba chữ này giống như là thuốc độc, khiến cho mặt cô nhẩn nhé lại, lông mày nhíu chặt.

Nhưng mà lúc này Tiểu Bảo Bối không hề biết rằng, Phạm Manh Manh ở phía sau lưng của cô đang nở một nụ cười thâm độc.

Tiểu Bảo Bối, cô cho rằng bây giờ cô được Kiều Trác Phàm nâng niu, thì cô chính là trời sao.

Những người giống như Kiều Trác Phàm, có ai chưa kết hôn mà chưa từng thay đổi người phụ nữ ở bên cạnh hết người này tới người khác? Cho dù có kết hôn rồi đi nữa, thì bọn họ cũng vẫn thường xuyên thay đổi người ở bên gối thôi!

Đừng tưởng rằng bây giờ cô đang đứng bên cạnh Kiều Trác Phàm, thì Kiều Trác Phàm sẽ là của cô!

Hôm nay Phạm Manh Manh cô muốn thay trời hành đạo, vạch trần sự thật tàn nhẫn này, muốn cho Tiểu Bảo Bối vì quyến rũ Kiều Trác Phàm mà phải trả giá thật cao, thật thê thảm!

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối lúc này đang đứng ở đầu cầu thang, lại đưa lưng về phía cô ta, Phạm Manh Manh vô cùng vui vẻ.

Chẳng lẽ Tiểu Bảo Bối thật sự cho rằng hôm nay Phạm Manh Manh cô chỉ tới đây để nói cho Tiểu Bảo Bối biết chuyện đối tượng yêu thầm của Kiều Trác Phàm thôi sao?

Nếu là như vậy thì Tiểu Bảo Bối thực sự là quá ngây thơ rồi.

Hôm nay Phạm Manh Manh cô đến đây, ngoài trừ chuyện muốn cho Tiểu Bảo Bối biết chuyện ngoài núi còn có núi cao hơn, người giỏi thì còn có người giỏi hơn ra, cô còn muốn kết thúc trước quãng thời gian tốt đẹp mà Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh Kiều Trác Phàm!

Mà lúc này chính là thời cơ tốt nhất!

Phạm Manh Manh không hiểu nổi một người có dáng người và khuôn mặt đều giống như người chưa thành niên như Tiểu Bảo Bối, tại sao lại lọt vào mắt của Kiều Trác Phàm. Nhưng mà bây giờ điều này không còn quan trọng nữa.

Chỉ cần khiến cho khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối bị biến dạng, người như Kiều Trác Phàm làm sao có thể để cho cô ở bên cạnh anh nữa?

Càng nghĩ Phạm Manh Manh càng kích động.

Vì vậy vào lúc này cô ta đột nhiên nhào người về phía Tiểu Bảo Bối...

Lúc sắp chạm tới bả vai của Tiểu Bảo Bối, sắp đẩy Tiểu Bảo Bối ngã xuống dưới chân cầu thang, sắp nhìn thấy cảnh tượng máu me tung tóe, máu trong người của Phạm Manh Manh đều sôi trào lên.

Nhưng mà cô ta không hề biết rằng, sau khi Tiểu Bảo Bối lẩm bầm ba chữ kia xong, thì liền bình thường trở lại. Mà cô lại để ý thấy Phạm Manh Manh vốn đứng ở xa, nhưng mà bóng của cô ta thì đang lao về phía cô với một tốc độ rất lạ.

Ngay lúc bóng của cái tay Phạm Manh Manh sắp chạm vào đầu vai của cô, Tiểu Bảo Bối nhanh chóng lách người né sang bên cạnh.

Phạm Manh Manh vốn muốn lao người lại để đẩy Tiểu Bảo Bối, lúc ý thức được Tiểu Bảo Bối muốn tránh ra, muốn dừng chân lại thì đã không còn kịp nữa rồi.

Bởi vì theo quán tính, cả người của cô ta ngã về phía dưới cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 296: Chương 113.3

“A...” Phạm Manh Manh thét lên một tiếng chói tai. Nhưng mà cho dù cô ta làm thế nào đi nữa, cũng không thể ngăn cản được chuyện cả người của cô ta lăn xuống từng bậc cầu thang.

Mà Tiểu Bảo Bối nhìn thấy Phạm Manh Manh giống như cái trục lăn, lăn xuống dưới cầu thang, thì vội vàng vỗ vỗ lên ngực.

May mắn, mới vừa rồi cô nhìn thấy cái bóng của Phạm Manh Manh. Nếu không thì bây giờ người lăn xuống từng bậc cầu thang kia chính là Tiểu Bảo Bối cô!

Mà ngoài cảm thấy may mắn ra, thì Tiểu Bảo Bối cũng đuổi theo xuống dưới, hy vọng người phụ nữ này không bị chết!

Mặc dù nói là cô ta muốn đẩy Tiểu Bảo Bối cô ngã xuống cầu thang, nhưng mà lại tự hại chính bản thân mình. Người phụ nữ như vậy, quả thực là không đáng đồng tình. Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn không hy vọng cô ta sẽ chết, nếu không thì cô thật sự lo lắng bản thân mình có bị coi thành hung thủ giết người hay không, ầu thang, cho nên đã dừng lại.

Lúc Tiểu Bảo Bối đi qua, Phạm Manh Manh đang dùng lực hất bỏ những thứ rác rưởi dính ở trên người cô ta.

“Tiểu Bảo Bối, cô như thế này mà lại hại tôi, tôi sẽ không để cho cô yên!” Phạm Manh Manh vừa gạt đi những thứ rác rưởi ở trên người mình, vừa lấy tay che lại cái trán bởi vì va đập mà bị rách da, tức giận hét lên với Tiểu Bảo Bối.

Nhìn thấy trên đầu của người phụ nữ này toàn là rác, ở sau gáy lại chảy máu nhìn rất nhếch nhác, Tiểu Bảo Bối lắc đầu.

Vừa ăn cắp vừa la làng?

Người phụ nữ này quả thực đã giải thích câu tục ngữ này vô cùng hoàn hảo!

Nhưng mà cho đến lúc này người phụ nữ này vẫn không hề biết hối cải, Tiểu Bảo Bối cảm thấy không còn lời gì để nói với cô ta nữa.

Đúng lúc này thì điện thoại của Tiểu Bảo Bối vang lên.

Tiểu Bảo Bối không chút suy nghĩ liền nhận nghe điện thoại.

Nhưng mà lúc này đây lưng của cô lại dựa vào tường.

Có kinh nghiệm lúc trước, bây giờ Tiểu Bảo Bối mới không quay lưng về phía kẻ địch!

“Cục cưng, đang ở chỗ nào vậy?” Bên kia điện thoại hình như Kiều Trác Phàm đang đi đường. Trong điện thoại ngoài nghe được giọng nói của anh ra, còn có thể nghe thấy tiếng bước chân mạnh mẽ của anh.

Hiển nhiên, anh đang tìm cô.

“Em lập tức trở về đây!” Nhìn lướt qua người phụ nữ đang rên rỉ ôm lấy cánh tay của mình, Tiểu Bảo Bối vội vàng cúp điện thoại, sợ Kiều Trác Phàm ở bên kia điện thoại phát giác ra chuyện gì.

Mặc dù mấy lần trước Kiều Trác Phàm cũng không thể hiện ra hành động gì quá nhiệt tình đối với người phụ nữ này, nhưng mà Tiểu Bảo Bối cũng không thể xác định được người phụ nữ này có phải là một trong những tình nhân trước kia của Kiều Trác Phàm không. Và nếu như Kiều Trác Phàm nhìn thấy cô ta bị thương, sẽ có phản ứng gì.

Cho nên, Tiểu Bảo Bối căn bản không muốn Kiều Trác Phàm biết được chuyện này.

“Tít tít tít...” Cầm điện thoại, Kiều Trác Phàm thấy cô không trở về, trực tiếp đi tới phòng kế hoạch tìm người.

Nhưng mà vừa hỏi, thì đã dọa cho người của phòng kế hoạch nom nớp lo sợ.

Cuối cùng Kiều Trác Phàm bày tỏ ra ý định mình tới đây là tới tìm Tiểu Bảo Bối, những người kia lại nói là bọn họ không nhìn thấy Tiểu Bảo Bối.

Lần này Kiều Trác Phàm sốt ruột. Hơn nữa tiếng trôi qua, Tiểu Bảo Bối vẫn chưa trở về phòng làm việc, lại không có tới chỗ phòng kế hoạch, vậy thì sẽ đi đâu? Nhưng mà lúc này, điện thoại của Tiểu Bảo Bối lại không gọi được.

Cho nên vừa rồi anh định đi tới phòng quan sát, định tra tung tích của Tiểu Bảo Bối.

Không ngờ lúc này điện thoại của Tiểu Bảo Bối lại gọi được. Nhưng mà cô nhóc kia lại cúp điện thoại của anh!

Ngay lập tức sắc mặt của Kiều đại gia có chút không vui. Nhưng mà chút không vui này, cũng không phải là tức giận Tiểu Bảo Bối, chỉ là có chút buồn bực mà thôi.

Nhưng mà vẻ mặt này rơi vào trong mắt của quản lý phòng quan sát thì chính là chuyện lớn.

Kiều thiếu tự mình tới chỗ này, hơn nữa lại còn nhú mào lại.

Chẳng lẽ nhóm của anh ta đã làm sau điều gì sao?

Trong lúc quản lý phòng quan sát đang rối rắm, thì bên kia Tiểu Bảo Bối thu hồi điện thoại lại, sau đó xoay người đi tới cửa thang máy.

Mà lúc này, Phạm Manh Manh đang đứng tại chỗ lại hét lên: “Tiểu Bảo Bối, cô là loại phụ nữ hèn hạ, cô chờ đó cho tôi!”

Được rồi, đối với Phạm Manh Manh mà nói, hôm nay xem như là nhận được một bài học lớn.

Ai bảo Phạm Manh Manh cô khinh địch?

Vốn tưởng rằng Tiểu Bảo Bối là loại người không có đầu óc, nhưng mà không những đem cô đùa giỡn, mà còn lợi dụng khiến cho cô tự mình ngã lộn nhào xuống!

Bây giờ, không dạy dỗ được Tiểu Bảo Bối, mà ngược lại còn nhận lấy thương tích đầy mình.

Chỗ nghiêm trọng nhất có lẽ là chỗ cái tay bữa trước bị thương?

Bây giờ cánh tay này rất đau, Phạm Manh Manh cảm thấy cần phải nhanh chóng chạy tới bệnh viện xử lý mới được.

- - Đường phân cách - -

“Cục cưng, em đi đâu vậy? Anh đi tìm em một lượt, tìm khắp nơi mà không thấy người đâu!” Kiều Trác Phàm trở lại phòng làm việc, quả thật là đã nhìn thấy Tiểu Bảo Bối ngồi trên sofa.

Anh vội vàng đi lại, vừa đi vừa lăm nhăm, sau đó định kéo Tiểu Bảo Bối vào trong lòng mình, hy vọng nhân cơ hội này để bình ổn lại tâm trạng bất an kia.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối thấy anh tới, thì vội vàng né sang bên cạnh...

Kiều Trác Phàm chụp hụt, lúc này mới để ý tới ánh mắt bất thiện của Tiểu Bảo Bối.

"Làm sao vậy?"

Kiều Trác Phàm có chút khó hiểu, điềm dần nên quỵndon.

Không phải mới vừa rồi vẫn còn rất tốt sao? Tại sao đi ra ngoài một chuyến, quay trở lại ánh mắt lại giống như gặp kẻ thù vậy?

Chẳng lẽ, là hai ngày nay anh đòi hỏi quá nhiều lần khiến cho Tiểu Bảo Bối chán ghét anh sao?

Nhưng mà chuyện này cũng không có cách nào, ai bảo trước đó cô đã bỏ đối anh quá lâu!

Kiều Trác Phàm định chết cũng không hối cải, lại tiếp tục đi lại gần bên cạnh Tiểu Bảo Bối. Lúc này Tiểu Bảo Bối cũng không khách khí. Thấy Kiều Trác Phàm ghé sát lại, cô trực tiếp đưa tay ra nhéo gò má của Kiều Trác Phàm.

Mặc dù có hơi đau một chút, nhưng mà cuối cùng cũng được ôm người đẹp vào trong lòng giống như ý nguyện. Cuối cùng trên mặt của anh cũng nở nụ cười, điềm dần nên quỵndon.

Ôm chặt Tiểu Bảo Bối vào trong lòng một chút, anh lại dụ dỗ: "Tổ tông của anh à, chuyện này là thế nào?"

"Kiều Trác Phàm, bây giờ em nhìn thấy anh, thì trong lòng liền khó chịu! Thôi, em muốn đi ngủ một giấc, anh không được làm phiền em!"

Sau khi vật lộn với Kiều Trác Phàm một phen, cuối cùng cũng được chui ra khỏi lòng anh như ý nguyện, Tiểu Bảo Bối vịn vịn cái eo, cuối cùng đi về phía phòng nghỉ.

Bóng dáng của cô nhanh chóng đi vào trong phòng nghỉ, rồi ngay sau đó còn vang lên tiếng khóa trái cửa.

Được rồi, với tính tình có chút thất thường này của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm cũng không hiểu như thế nào.

Nhưng mà mới vừa rồi cô còn nói như vậy, nên cuối cùng anh cũng không dám tới để quấy rầy.

Có lẽ ngủ một giấc rồi, thì tính tình của cô sẽ tốt hơn đúng không? Cho dù lúc đó vẫn còn có chút thất thường, Kiều Trác Phàm cũng có biện pháp trị cô. Tất cả những điều này đều tại một lý do, bây giờ Tiểu Bảo Bối vẫn không coi anh vào trong mắt.

Cho nên Kiều Trác Phàm cũng không lo lắng nữa. Nếu như cô thực sự chạy đi mất hoặc là tức giận với anh, thì đó mới chính là phiền phức lớn.

Xoa xoa chỗ má vừa bị nhéo đau của mình, Kiều Trác Phàm nhìn về phía cửa phòng ngủ một chút, ánh mắt mang theo chút bất đắc dĩ.

Xem ra, cô nhóc này lúc nổi cáu ra tay cũng rất ác độc. Gương mặt già nua này của anh, thiếu chút nữa đã bị hi sinh một cách vinh quang bởi đôi tay kia của cô rồi. Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại thích bộ dạng đánh đá này của cô. Người phụ nữ của Kiều Trác Phàm anh, nếu như không quyết đoán và độc ác một chút không phải sẽ dễ mặc cho người ta chém giết hay sao?

Bây giờ, dường như Tiểu Bảo Bối đã thật sự bắt đầu đi lên con đường của Kiều phu nhân, Kiều Trác Phàm cảm thấy cần phải dẫn dắt cô nhiều hơn. Ví dụ như sự đánh đá và độc ác như vậy nên dùng để đối phó với kẻ địch. Chứ không phải dùng để bắt nạt gương mặt già nua của một người chồng như anh...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 297: Giấy Đăng Kết Hôn Trong Két Sắt

Editor: Táo đỏ phổ núi

Trong khi Tiểu Bảo Bối tức giận quay trở lại phòng làm việc của Kiều Trác Phàm rồi chui vào phòng nghỉ để ngủ, dùng hành động này để làm dịu cơn giận trong lòng mình, thì Phạm Mạnh Mạnh lại khắp khiêng đi ra từ cửa cầu thang. Die~nn dần le Quy ido nn.

So với trước đó, ở phía dưới tập đoàn Đế Phàm vẫn người đến người đi.

Nhưng mà mới vừa rồi người ta nhìn Phạm Mạnh Mạnh bằng ánh mắt kính trọng, thì bây giờ đã không còn như vậy nữa. Thay vào đó chính là những ánh mắt nghi hoặc, đồng tình, có lẽ còn có cả đôi chút mỉa mai nữa.

Lúc đi ngang qua đại sảnh của tập đoàn Đế Phàm, Phạm Manh Manh nhìn thấy ở trên đó có một tập văn kiện. Đienn damn leie quyýdon.

Phạm Manh Manh vốn không để ý tới.

Nhưng mà khi cô ta khập khiễng đi qua được mấy bước, lại nghĩ lại hình như đây chính là tập văn kiện mà mới vừa rồi Tiểu Bảo Bối đã cầm ở trên tay.

Cuối cùng người phụ nữ vốn đang đi về phía trước, lại quay trở lại vị trí kia. Nhân lúc không có ai để ý, cầm lấy tập văn kiện đi.

“Ồ, người phụ nữ kia mới vừa rồi không phải đi cùng với Tiểu Bảo Bối sao?” Có một nữ tiếp tân tinh mắt nhìn thấy màn này.

“Hình như là như vậy! Mấy hôm trước không phải cô ta tới chỗ chúng ta nói là muốn gặp Kiều thiếu sao? Còn vênh váo kêu tôi gọi điện thoại cho A Vĩ, giọng điệu giống như cô ta chính là tình nhân của Kiều thiếu không bằng!”

Một nữ tiếp tân khác đã nhắc nhở người kia, rồi nhìn Phạm Manh Manh khập khiễng đi về phía cửa lớn.

Có lẽ bởi vì hình tượng ‘cụt một tay’ của người phụ nữ này khiến cho người ta khác ghi ở trong lòng, mấy nữ tiếp tân ở đây đều có chút ấn tượng với cô ta.

“Phải không? Sau đó có gặp được không?” Được rồi, phụ nữ chính là như vậy. Chỉ một chút tin tức là có thể hấp dẫn hết sự chú ý của bọn họ. Cho nên đã nhanh chóng quên mất chuyện cô ta nhìn thấy Phạm Manh Manh cầm tập văn kiện đi.

“Cô đoán thử xem!”

“Chẳng lẽ thực sự gặp được Kiều thiếu?” Được rồi, mỗi lần mấy người phụ nữ này nhắc tới Kiều Trác Phàm, trong mắt của bọn họ đều hiện lên hai hình trái tim. Đienn damn leie quyýdon.

Những người phụ nữ làm việc ở trong tập đoàn Đế Phàm này, thực sự không có người nào không có không phải lòng Kiều Trác Phàm.

Cho dù gần đây thường xuyên nhìn thấy Tiểu Bảo Bối và người đàn ông này cùng ra cùng vào, mấy người bọn họ cũng đoán được hai người này có quan hệ không bình thường, nhưng mà như thế thì đã làm sao? Ở trong mắt của bọn họ, gã cho Kiều Trác Phàm chẳng khác nào gã cho một núi vàng.

Cho dù tương lai có ly hôn, bọn họ có thể sẽ được chia một nửa núi vàng.

Cho nên chỉ cần Kiều Trác Phàm còn sống, thì bọn họ sẽ vì mục tiêu này mà cố gắng.

Nhưng mà thật sự bất đắc dĩ, cho dù cả ngày bọn họ đều ở lì ở trong công ty, thì số lần mà bọn họ có thể nhìn thấy Kiều Trác Phàm cũng rất ít. Chứ đừng nói chỉ là có cơ hội nói chuyện mấy câu!

Lúc này, bọn họ thấy có người khua chiêng gõ trống nói muốn gặp mặt Kiều Trác Phàm, không tò mò, không ghen tị mới là lạ!

“Làm gì có! Lúc tôi gọi điện thoại cho A Vĩ, ôi trời ơi buồn cười lắm!” Giống như là nghĩ tới điều gì đó, nữ tiếp tân không để ý tới hình tượng mà phá lên cười.

“Đừng vậy mà, cô nói nhanh một chút xem nào!” Người phụ nữ ở bên cạnh thúc giục.

“A Vĩ nói anh ấy không hề biết cô ta!”

"A ha ha ha . . ."

Đề tài này cuối cùng đã kết thúc bằng một tràng cười chế nhạo.

Nhưng mà đoạn đối thoại này, lại lọt vào tai của Phạm Manh Manh không sót một chút nào.

Đám người kia đều đang cười nhạo cô? Tao do kẻ quý đđono.

Nhưng mà một chút chuyện này sẽ không ảnh hưởng tới lòng tin của cô.

Cô tin chắc rằng, rốt cục một ngày nào đó cô cũng có thể ngồi lên cái ghế của Kiều phu nhân!

Đến lúc đó, cô nhất định sẽ khiến cho những người cười nhạo Phạm Manh Manh cô ngày hôm nay phải quỳ gối cầu xin cô tha thứ!

Cười mĩa một cái, Phạm Manh Manh đi ra khỏi tập đoàn Đế Phàm, chặn một chiếc taxi ở bên đường.

Ngồi ở trên xe, cô ta mở tập văn kiện mà vừa rồi Tiểu Bảo Bối đã bỏ lại kia.

Mà sau khi nhìn những dòng chữ ở trong đó, dưới đáy mắt của Phạm Manh Manh hiện lên sự vui vẻ.

Thực sự là ông trời cũng giúp mình!

Mới vừa rồi cô còn đang nghĩ làm như thế nào để xử lý Tiểu Bảo Bối, còn lo lắng không có cơ hội! Không ngờ, ông trời đã giúp cô sắp xếp mọi chuyện xong xuôi rồi!

Trước mắt, Phạm Manh Manh lại cảm giác mình chính là người trời sinh ra đã có mệnh làm Kiều phu nhân!

Đương nhiên, trước khi cô ra tay, cô cần phải đi xử lý vết thương ở trên tay mình một chút mới được!

Còn Tiểu Bảo Bối, theo Phạm Manh Manh nghĩ, những ngày tốt lành của cô đã sắp kết thúc rồi!

- - Đường phân cách - -

“Nhạc Dương, trước kia Kiều Trác Phàm có thâm thích một người, mình phải làm gì bây giờ đây!”

Mang tâm trạng khó chịu từ chỗ Phạm Manh Manh trở về, điều này đã ảnh hưởng tới tâm trạng cả ngày hôm nay của cô. Sau khi Tiểu Bảo Bối về đến nhà, đầu tiên là rầu rĩ không vui ăn cơm mà Thảm Niệm Cẩm nấu xong, sau đó liền trốn vào trong phòng gửi tin nhắn cho Nhạc Dương.

Thực ra thì Tiểu Bảo Bối vốn muốn gọi điện thoại cho Nhạc Dương. Nhưng mà suy nghĩ lại gần đây không biết Nhạc Dương bận cái gì, mà khi cô gọi điện thoại qua cô ấy rất ít khi nghe, cho nên cô mới phải chuyển qua gửi tin nhắn.

Nhưng mà sau khi cô gửi tin nhắn này đi, thì liền nhanh chóng nhận được cuộc gọi của Nhạc Dương.

“Tiểu Bảo Bối, chút chuyện này mà đã có thể đã kích cậu thành bộ dạng như vậy sao?” Nhạc Dương vừa mới cầm điện thoại lên, thì đã hét lên một câu như vậy với cô. Tao do lẽ quý đono.

Được rồi, qua giọng điệu mà Tiểu Bảo Bối vừa mới gửi tin nhắn, Nhạc Dương liền có thể hiểu được bộ dạng ỉu xiu của cô lúc này. Cho nên Nhạc Dương mới tức giận như vậy!

Theo ý của Nhạc Dương, nếu như Tiểu Bảo Bối dự định đi bên cạnh Kiều Trác Phàm cả đời, với sức chiến đấu như vậy thì tuyệt đối không được!

“Chẳng lẽ không đã kích được sao! Anh ấy vì người phụ nữ kia, mà ở lì trong nhà! Nghe nói lúc ấy còn vì vậy mà mắc bệnh đau bao tử!”

Quãng thời gian trước nhìn thấy Thảm Niệm Cẩm rất kén chọn đồ ăn cho anh, lúc ấy cô còn không cảm thấy gì.

Nhưng bây giờ, nghe nói anh bị bệnh đau bao tử là vì một người phụ nữ khác, Tiểu Bảo Bối cảm thấy có chút chua xót . . .

Nghĩ tới bây giờ Kiều Trác Phàm đối xử với cô tốt như vậy, tất cả đều là vì một người phụ nữ khác, Tiểu Bảo Bối liền cảm thấy rất uất ức.

Hơn nữa, Tiểu Bảo Bối còn có suy nghĩ nếu một ngày kia, cô bé kia biết được Kiều Trác Phàm thích cô ta như vậy, đến lúc đó cô ta chuyển tâm đối ý, bỏ người chồng hiện tại thì sao? lẽ quý d0n9. Sau đó, Tiểu Bảo Bối lại không nhận được mà suy nghĩ lung tung. Nếu như người phụ nữ kia quay trở lại, Kiều Trác Phàm sẽ làm như thế nào?

Kiều Trác Phàm để tâm tới người phụ nữ kia như vậy, nếu cô ta muốn quay lại, có phải Kiều Trác Phàm sẽ lập tức đến với cô ta không?

Hu hu . . .

Đến lúc đó cô sẽ trở thành người phụ nữ bị bỏ rơi rồi!

Chính điều này cũng khiến cho Tiểu Bảo Bối đau lòng từ chiều tới giờ.

“Tiểu Bảo Bối, dù sao thì đó đều là chuyện trước khi kết hôn với cậu, đến cùng thì cậu đang suy nghĩ điều gì vậy?”

Đương như Nhạc Dương không tình hình này lắm.

“Đúng là chuyện trước khi kết hôn, nhưng mà lỡ như người phụ nữ kia biết Kiều Trác Phàm thích cô ta, rồi hỏi tâm chuyển ý thì phải làm thế nào? Đến lúc đó không phải mình chính là người phụ nữ bị phụ tình hay sao!” Tiểu Bảo Bối nói xong lại bắt đầu gào khóc lên.

Nhạc Dương ở đầu bên kia điện thoại nói: “Đó đều là những chuyện chưa xảy ra, cậu lo lắng cái rắm à! Hơn nữa, chẳng lẽ người ta hỏi tâm chuyển ý muốn quay lại cướp người đàn ông của cậu, cậu cứ trơ mắt nhìn anh ta bị cướp đi hay sao?” lẽ quý d0n9.

Nghe thấy lời này của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối cũng tỉnh táo lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 298: Chương 114.2

Nếu như người phụ nữ kia quay lại cướp Kiều Trác Phàm, cô sẽ không ngoan ngoãn để cho Kiều Trác Phàm tùy ý đi cùng cô ta đâu! Nếu như người phụ nữ kia thực sự dám làm như vậy, thì Tiểu Bảo Bối cô tuyệt đối sẽ cho cô ta biết tay.

Vì để khuyến khích bản thân mình, thậm chí Tiểu Bảo Bối còn giơ nắm đấm của mình lên quơ quơ ở trước mặt!

Mà Nhạc Dương không thấy Tiểu Bảo Bối có phản ứng gì, còn tưởng rằng cô vẫn chưa nghĩ thông, tiếp tục khuyên: “Hơn nữa, cô ta muốn quay lại thì quay lại được sao? Bây giờ cậu mới là người vợ chính thức của Kiều Trác Phàm! Đến lúc đó cậu cầm lấy tờ giấy đăng ký kết hôn giấu đi, cho dù Kiều Trác Phàm có muốn ly hôn với cậu cũng không có cách nào làm được có đúng không?” điểm dần nên quynon.

“Hơn nữa, nếu đến lúc đó thực sự ảm ỉ tới mức không ly hôn không được. Cậu cũng sẽ không bị thiệt thòi, mình nhất định sẽ giành được một nửa gia tài của Kiều Trác Phàm vào tay của cậu!” Đối với chuyện xử lý hôn trên tòa, Nhạc Dương vẫn rất tự tin. Dù sao thì cô cũng chỉ có một người bạn thân này thôi, cho dù liêu chế, Nhạc Dương cũng sẽ hết sức bảo vệ quyền lợi mà cô nên có.

Lúc này Tiểu Bảo Bối nghe Nhạc Dương nói thấy rất có lý.

Kết quả là Tiểu Bảo Bối cảm thấy chuyện cần thiết nhất phải làm trong đêm nay chính là cô cần phải giấu kỹ tờ giấy đăng ký kết hôn của cô và Kiều Trác Phàm, hơn nữa còn phải giấu ở chỗ nào mà Kiều Trác Phàm không thể tìm thấy được.

Như vậy thì sau này cho dù Kiều Trác Phàm có muốn ly hôn với cô cũng sẽ không thể tìm được tờ giấy này mà ly hôn!

Mà lúc này đây, trong đầu của Tiểu Bảo Bối không tự chủ mà hình dung ra một cảnh tượng như thế này - -

Kiều Trác Phàm vì thích người phụ nữ kia nên vội vàng về nhà, hơn nữa tìm thật lâu cũng không tìm thấy tờ giấy đăng ký kết hôn của anh và Tiểu Bảo Bối, cho nên không làm thủ tục ly hôn được. Mà người phụ nữ kia chỉ có thể khóc lóc quỳ xuống cầu xin Tiểu Bảo Bối cô, muốn cô giao ra tờ giấy đăng ký kết hôn kia. Cô thì lại ngồi trên ghế sofa hít một hơi thuốc, nhìn người phụ nữ kia với vẻ mặt hả hê rồi phả hơi thuốc vào mặt của cô ta.

Nghĩ tới cảnh tượng đó, Tiểu Bảo Bối đã cảm thấy sáng khoái ở trong người. điểm dần nên quynon.

Đúng vậy, phải giấu kỹ tờ giấy đăng ký kết hôn đi!

Ngay lập tức Tiểu Bảo Bối cảm thấy mình thật thông minh, ngay cả cô cũng phải phục sự thông minh cơ trí của mình.

Ha ha...

“Tiểu Bảo Bối, cậu đang cười ngây ngô cái gì thế?”

Đúng vào lúc này, Nhạc Dương ở đầu bên kia điện thoại hỏi.

“Hả? Không có gì, mình không có cười cái gì cả!” Tiểu Bảo Bối tỉnh lại từ trong cơn thất thần vội nói. Khiến cho Nhạc Dương ở bên kia điện thoại đột nhiên trừng mắt lên.

Cô ở bên này vì muốn khuyên Tiểu Bảo Bối thả lỏng một chút, đã hao tổn hết tâm tư. Nhưng mà Tiểu Bảo Bối thì lại hay rồi, có thể tự kiếm niềm vui cho mình được.

Nhưng mà cuối cùng Nhạc Dương cũng không nổi giận.

Cô biết Tiểu Bảo Bối đã bao nhiêu năm rồi, cũng không phải là không biết khả năng tự che giấu những chuyện không vui của cô.

Cô chỉ cảm thấy biết rõ Tiểu Bảo Bối sẽ nhanh chóng lấy lại được sự vui vẻ, nhưng sao Nhạc Dương cô vẫn cảm thấy sốt ruột như vậy!

“Nhạc Dương, sao hôm nay cậu lại rảnh mà gọi điện thoại cho mình thế?”

Ngay vào lúc Nhạc Dương vì bản thân mình mà rầu rĩ không vui, thì ở bên kia điện thoại Tiểu Bảo Bối đột nhiên hỏi.

Vấn đề này khiến cho bàn tay cầm điện thoại của Nhạc Dương trở nên cứng đờ.

Nhưng mà thật may mắn cho cô, bây giờ đang là nói chuyện qua điện thoại. Nếu như mà nói chuyện đối mặt trực tiếp, Tiểu Bảo Bối nhất định sẽ phát hiện ra sự khác thường của cô.

“Cái mà có có thời gian rảnh gọi điện thoại cho cậu chứ? Mình nghe thấy bộ dạng muốn sống muốn chết của cậu, cho nên mình mới vội vàng gọi điện thoại tới để xác định xem cậu đã chết chưa!” Được rồi, biểu hiện này của Nhạc Dương mới chính là bạn thân trong truyền thuyết.

Lúc những người khác khuyên bảo bạn, thì cô ấy lại đi nói móc bạn! Nhưng mà khi những người kia tán đi hết rồi, thì cô ấy lại lặng lẽ ở lại bên cạnh bạn.

Vừa nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đã vui vẻ lại, trong nháy mắt Nhạc Dương lại khôi phục lại sự độc miệng của cô.

Bởi như vậy nên Tiểu Bảo Bối cũng quên truy cứu chuyện vừa rồi tại sao cô lại có thời gian rảnh gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối.

“Làm sao có thể? Cậu cho rằng Tiểu Bảo Bối mình là một con kiến người nào cũng có thể tùy tiện đạp chết được hay sao?”

Tiểu Bảo Bối hừ hừ. Nhạc Dương ở bên kia điện thoại cũng không có phản ứng, nhưng mà có chút bị tổn thương.

Nếu như là trước đây, vào lúc này Diệp Tử Hi đã sớm tới dẫn cô đi ăn cơm tối, sau đó sẽ đưa cô về nhà tìm niềm vui.

Nhưng mà hai ngày nay, bọn họ cãi nhau vì Tiểu Bảo Bối.

Trong cơn tức giận, Diệp Tử Hi đã bỏ đi!

Nhạc Dương cho rằng, anh sẽ giống như trước đây, ngày hôm sau lại tự mình tới tìm cô.

Nhưng lúc này đây, tình hình dường như có chút nằm ngoài dự đoán của Nhạc Dương.

Đã là tối của ngày hôm sau rồi, nhưng mà một chút tin tức của Diệp Tử Hi cũng không có. Ngay cả khi cô gọi điện thoại cho Diệp Tử Hi, anh cũng không nhận.

Chính bởi vì như vậy, cho tới khi Tiểu Bảo Bối đều đã ăn cơm xong, đã nằm trên giường nghỉ ngơi rồi mà Nhạc Dương vẫn chưa ăn cơm trưa!

Chuyện này đối với người bình thường thì có khả năng cũng không phải là chuyện gì quá ghê gớm. Nhưng mà đối với Nhạc Dương, chuyện này quả thực là rất kỳ lạ, bởi vì bình thường chỉ cần ăn cơm trễ một chút là cô đã kêu gào lên rồi. Còn nữa, tối bây giờ cô vẫn không có cảm giác đói.

Mà Tiểu Bảo Bối ở bên này điện thoại, còn cho rằng Nhạc Dương không tin cô, cho nên Nhạc Dương mới không có phản ứng gì với lời nói của cô, cô lại vội vàng nói: “Nhạc Dương, cậu không biết đâu! Hôm nay mình còn dạy dỗ cho tiểu tam kia của Kiều Trác Phàm một phen!”

“Ồ, loại thấp cổ bé họng như vậy cũng có thể dạy dỗ người khác?”

Dường như Nhạc Dương có chút không tin tưởng lắm, nhưng mà cuối cùng cô cũng bị Tiểu Bảo Bối đòi đi sự chú ý của mình.

“Cậu đừng quá khinh thường mình! Hôm nay người kia muốn đẩy mình xuống cầu thang từ phía sau, mình nhìn thấy cái bóng của cô ta đang đi tới gần liền đoán được cô ta đang muốn làm gì, nên đã né sang bên cạnh... Nhạc Dương cậu thử đoán xem cô ta có kết cục như thế nào?”

Tiểu Bảo Bối giống như đã làm được một chuyện rất lớn lao vậy, nên hào hứng nói với Nhạc Dương.

Chẳng qua là Nhạc Dương ở bên này điện thoại vừa nghe thấy hành vi của người phụ nữ kia, hai tròng mắt nhắm lại.

“Bảo Bối, cậu nói là người kia muốn đẩy cậu ngã xuống cầu thang sao?” Không ngờ được, người phụ nữ này lại là một người đóng vai ác. Lại có thể đánh chủ ý lên cái mạng nhỏ của Tiểu Bảo Bối!

Mặc dù biết được Kiều Trác Phàm chính là tổng giám đốc của tập đoàn Đế Phàm, Nhạc Dương đã nhìn thấy chiếc thẻ với số lượng hạn chế mà anh đưa cho Tiểu Bảo Bối, sau đó cũng đã đoán được giá trị con người của anh, và cũng nhận ra người ở bên cạnh anh có thể sẽ gặp đủ loại nguy hiểm. Nhưng mà Nhạc Dương không ngờ được, nguy hiểm này lại nhanh chóng rơi xuống người của Tiểu Bảo Bối như vậy.

“Ừ! Nhưng mà sau đó cô ta đẩy mình không thành, đã bị ngã lăn xuống dưới rồi! Ha ha, cậu không nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của cô ta lúc đó đâu...”

Lúc Tiểu Bảo Bối nói tới đây liền bật cười khanh khách.

Cũng vừa lúc đó, cửa phòng ngủ của bọn họ bị đẩy ra. Kiều Trác Phàm mặc bộ quần áo màu xám đi từ bên ngoài đi vào.

“Cục cưng, có chuyện gì mà cười vui vẻ như vậy?” Dường như Kiều Trác Phàm rất có hứng thú với nội dung khiến cho cô cười như vậy.

Phải biết là, ngày hôm nay không biết cô nhóc này gặp phải chuyện gì, mà cả ngày đều rầu rĩ không vui. Ngay cả cơm tối cũng không ăn nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 299: Chương 114.3

Kiều Trác Phàm vẫn còn đang lo lắng cho cô, còn có suy nghĩ có nên kêu người ở phòng quan sát điều tra xem ngày hôm nay cô đã gặp chuyện gì

không.

Nhưng mà không đợi cho anh đem ý tưởng đó biến thành hành động thực tế, thì Tiểu Bảo Bối đã khôi phục lại bộ dạng vui cười hơn hờ như ngày thường rồi.

Lúc này, cuối cùng sự lo lắng kia của anh đã được trút bỏ rồi.

Nhưng mà vui vẻ hơn rồi, Kiều Trác Phàm lại càng hiếu kỳ chuyện gì khiến cho cục cưng nhà anh lại vui vẻ như vậy!

Chẳng qua là Tiểu Bảo Bối bị Kiều Trác Phàm hỏi như vậy, thì lại có chút né tránh. d,0dylq,d.

Vốn đang định thổi phồng ‘công lao vĩ đại’ ngày hôm nay của mình đối với Nhạc Dương, nhưng mà khi nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang đi lại gần, cô vội vàng nói vào điện thoại với Nhạc Dương: “Nhạc Dương, ngày mai mình sẽ gọi điện thoại lại cho cậu nhé!”

Nói xong lời này, Tiểu Bảo Bối liền cúp điện thoại ngay lập tức.

“Tiểu Bảo Bối?” Nhạc Dương vốn đang định nói cái gì đó với Tiểu Bảo Bối. Nhưng mà cô lại không ngờ được Tiểu Bảo Bối đột nhiên lại cúp điện thoại.

“Con bé xấu xa này, tại sao lại làm ra bộ dạng giống như tên trộm vậy chứ!” Sau khi Nhạc Dương phát hiện ra điện thoại đã bị cúp rồi thì lẩm bẩm.

Mặc dù chuyện xảy ra ngày hôm nay không khiến cho Tiểu Bảo Bối bị tổn thương gì, nhưng mà Nhạc Dương cảm thấy có một số việc không thể coi như chưa từng xảy ra được.

Có lẽ cô nên nhắc nhở Kiều Trác Phàm một chút...

- - Đường phân cách - -

“Cục cưng, có phải em đã làm chuyện gì trái với lương tâm ở sau lưng anh hay không?” Kiều Trác Phàm cảm lấy văn kiện ngồi ở bên trái giường.

Mà bên người anh, Tiểu Bảo Bối vẫn ôm cái chiếc gối ôm Lại Dương Dương xấu xí của cô, vẫn lặng lẽ nhìn anh.

Hai cái tay của cô thì liên tục túm lên Lại Dương Dương, bộ dạng giống như đang rất phiền não.

Kiều Trác Phàm đoán chắc cô đang có tâm sự!

“Không có... Người ta đâu có làm chuyện gì trái lương tâm ở sau lưng anh đâu!” Trên thực tế, Tiểu Bảo Bối thật sự có chuyện lừa dối Kiều Trác Phàm, nhưng mà cũng không tính là chuyện trái với lương tâm, dù sao thì Phạm Manh Manh muốn đẩy cô, cho nên mới dẫn tới chuyện bản thân cô ta bị ngã xuống cầu thang. d,0dylq,d.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn không nắm được là Phạm Manh Manh có vị trí như thế nào ở trong suy nghĩ của Kiều Trác Phàm, và lại càng có lo lắng hơn đó là nếu như Kiều Trác Phàm biết được Phạm Manh Manh bị ngã xuống cầu thang thì anh có tức giận hay không.

Cô có thể khẳng định, Phạm Manh Manh không dám chủ động đem chuyện này nói cho Kiều Trác Phàm, dù sao thì chính bản thân cô ta muốn hại Tiểu Bảo Bối cô, cho nên mới dẫn tới bi kịch này. Nhưng mà Tiểu Bảo Bối lại lo lắng, vừa rồi cô và Nhạc Dương nói chuyện này, không biết là Kiều Trác Phàm đi từ bên ngoài vào thì đã nghe được bao nhiêu.

Nhưng mà cô lại không dám hỏi thẳng Kiều Trác Phàm, nếu không thì so với chuyện không đánh đã khai không có gì khác nhau cả.

“Thực sự không có gì...” Tiểu Bảo Bối vừa mới ngẩng đầu lên, lại phát hiện Kiều Trác Phàm đang nhìn cô, lần này lại khiến cô chột dạ.

Cô vội vàng cúi đầu xuống, ôm cái gối ôm chặt vào trong lòng.

Mà Kiều Trác Phàm nhìn thấy màn này, dứt khoát ném tập văn kiện ở trên tay xuống, trực tiếp ôm Tiểu Bảo Bối ngồi lên trên đùi của mình.

“Cục cưng, có chuyện gì thì cứ nói ra đi! Giấu ở trong lòng, sẽ rất khó chịu không tốt đâu!”

“...” Tiểu Bảo Bối không trả lời, chỉ là ngây người nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm một hồi lâu, cuối cùng ấp úng nói: “Kiều Trác Phàm, em muốn xem giấy đăng ký kết hôn của chúng ta...”

Được rồi, Tiểu Bảo Bối luôn luôn thuộc trường phái hành động.

Vừa rồi mới thảo luận tới chuyện giấy đăng ký kết hôn với Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối liền quyết định giấu thứ này đi!

Lúc này cô đã bắt đầu chuyển sang hành động.

“Tại sao đột nhiên lại muốn xem giấy đăng ký kết hôn?” Đường như Kiều Trác Phàm không ngờ tới Tiểu Bảo Bối không hề nói gì, mà chỉ muốn xem tờ giấy đăng ký kết hôn.

Phải biết là từ sau khi kết hôn thì Tiểu Bảo Bối không hề quan tâm tới tờ giấy này. Cho nên tờ giấy này vẫn luôn được anh cất giữ.

Đưa cho cô xem cũng không có vấn đề gì, Kiều Trác Phàm chỉ lo lắng cô nhóc này ngốc nghếch, lại đem tờ giấy này quăng đi mất thôi.

Tờ giấy này đối với Kiều Trác Phàm lúc này mà nói, đã không còn có ý nghĩa gì. Dù sao thì bây giờ anh đã là chồng của Tiểu Bảo Bối, bất kể trên danh nghĩa hay là trên thực tế. d,0dylq.d.

Nhưng mà tại sao cô nhóc này lại muốn xem thứ này chứ?

“Chỉ là đột nhiên muốn xem một chút thôi, anh mau đi lấy lại đây cho em xem!” Tiểu Bảo Bối sợ Kiều Trác Phàm không đồng ý với cô, cho nên dứt khoát ném gối ôm qua một bên, đôi tay bé nhỏ trực tiếp vòng lên trên cổ của Kiều Trác Phàm, rồi làm nũng với Kiều Trác Phàm.

Đừng nói, một chiêu này đúng là rất hiệu quả.

Một cô nhóc như vậy, từ trước tới giờ Kiều Trác Phàm chỉ hận không chiếm đoạt được người của cô. Thật vất vả mới lừa gạt cô tới bên cạnh mình, anh đương nhiên cung chiêu cô lên tận trời. Cho dù cô muốn cái gì đi nữa, Kiều Trác Phàm sẽ chấp nhận vô điều kiện. Chỉ đừng nói chi là bây giờ cô lại đang làm nũng.

Sau khi xoa xoa cái đầu nhỏ xong, Kiều Trác Phàm nói: “Hôn anh một cái, anh sẽ đi lấy cho em xem!”

“Anh không thể lừa em đâu đấy!” Tiểu Bảo Bối chu mỏ lên, vẻ mặt không tin tưởng.

“Em nói xem anh đã lừa em khi nào chưa?” Kiều Trác Phàm hỏi ngược lại.

Tiểu Bảo Bối nghiêng đầu, suy nghĩ một lượt thật kỹ, hình như Kiều Trác Phàm không hề áp dụng mảnh khóc lừa bịp cô, liền lắc lắc cái đầu của mình.

Mà Kiều Trác Phàm lúc này lại chủ động đưa gò má của mình tới, ý bảo: Hôn nhanh lên, hôn một cái thì sẽ được!

Do dự một lúc, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng dán cái miệng nhỏ của mình lên gò má của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm rõ ràng có chút chơi xấu. Vào lúc môi của Tiểu Bảo Bối sắp chạm vào gò má của anh, thì anh lại vội vàng quay đầu, chạm vào cái miệng nhỏ của cô, hung hăng hôn một cái.

Hôn cho tới khi khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên, Kiều Trác Phàm vẫn chưa thỏa mãn buông cô ra.

“Kiều Trác Phàm, anh chơi xấu!” Tiểu Bảo Bối phục hồi tinh thần lại, che cái miệng bị hôn tới biến sắc của mình khẽ lẩm bẩm.

“Anh chơi xấu khi nào? Không phải là anh đang định đi lấy giấy hôn thú cho em xem hay sao!” Kiều Trác Phàm nói, quả thật là đứng dậy.

Mà Tiểu Bảo Bối nhìn thấy Kiều Trác Phàm đứng dậy, thì cũng cảm thấy anh đúng là nói được làm được.

Nhưng mà dường như cô đã quên mất rằng, mới vừa rồi cô chỉ đồng ý hôn lên gò má của Kiều Trác Phàm, nhưng mà lại bị người đàn ông này lừa gạt hôn lên cái miệng nhỏ.

“Kiều Trác Phàm, bình thường những thứ quan trọng anh để ở đâu?” Tiểu Bảo Bối mơ hồ thấy Kiều Trác Phàm đứng dậy, thì cũng ôm Lại Dương Dương đi theo phía sau.

“Két sắt!” Kiều Trác Phàm không chút suy nghĩ trả lời.

Mà đúng lúc này, Kiều Trác Phàm ngồi xổm ở trước két sắt trong phòng ngủ của bọn họ.

Thực ra thì từ khi bọn họ chuyển tới căn phòng này thì nó đã có ở đây rồi.

Nhưng mà nó được đặt âm tường, Tiểu Bảo Bối lại không biết mật mã mở, cho nên cũng chưa từng xem kỹ càng.

Lúc này thấy Kiều Trác Phàm ngồi xổm xuống bên cạnh két sắt, cô cũng tò mò nửa ngồi xổm xuống theo.

Một đôi mắt to tròn, liên tục nhìn chăm chăm vào động tác của Kiều Trác Phàm, không hề chớp mắt, giống như là chỉ sợ mình chớp mắt thì sẽ bỏ lỡ cái gì đó!

“...” Kiều Trác Phàm phát hiện thấy cô đang nhìn, cũng không hề che giấu gì. Thậm chí anh còn chậm rãi nhập mật mã ngay trước mặt của Tiểu Bảo Bối. Dự tới khi két sắt kêu cạch một tiếng, liền mở cửa ra.

Tiểu Bảo Bối vội vàng ngó cái đầu của mình tới phía trước, muốn nhìn xem trong két sắt của Kiều Trác Phàm rốt cục có những thứ quý giá như thế nào.

Nhưng mà ngoài dự tính của cô, trong két sắt của Kiều Trác Phàm, lại chỉ có hai tờ giấy màu đỏ nằm trong đó.

Mà ngay trước mặt của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm cầm lấy 2 tờ giấy màu đỏ kia ra giơ trước mặt của hai người.

“Kiều Trác Phàm, vì sao...” Vì sao anh nói là anh sẽ đem những thứ quan trọng nhất để ở trong két sắt, nhưng mà trong két sắt này của anh, lại chỉ có hai tờ giấy đăng ký kết hôn của chúng ta...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 300: Kiều Trác Phàm Cưng Chiều Cô! 1

Lúc Kiều Trác Phàm ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp sự nghi hoặc trong ánh mắt của Tiểu Bảo Bối.

“Muốn hỏi tại sao chỉ có giấy đăng ký kết hôn của chúng ta nằm ở bên trong?”

Lúc Kiều Trác Phàm hỏi ra lời này, đáy mắt cũng hiện lên một chút vui vẻ. Không hổ là Kiều Trác Phàm, vừa nhìn đã nhìn thấu được trong lòng của Tiểu Bảo Bối suy nghĩ điều gì.

Mà Tiểu Bảo Bối nhìn thấy như vậy, thì chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ.

Bởi vì mới vừa rồi hình như cô đã đọc được trong mắt của Kiều Trác Phàm thoáng hiện lên cảm giác suy tính thiệt hơn...

Cầm lấy hai tờ giấy màu đỏ này, Kiều Trác Phàm đứng lên

Dưới ánh mắt đang đại ra của Tiểu Bảo Bối, anh mở tờ giấy màu đỏ này ra.

Bên trong còn dán tấm ảnh chụp của bọn họ đã qua PS! Nhưng mà chính là một tấm hình như vậy, lại trực tiếp dán vào trong tờ giấy đăng ký kết hôn của bọn họ...

Mà tấm ảnh chụp trong đó, Tiểu Bảo Bối cũng không được xem là đẹp, nhưng mà Kiều Trác Phàm vừa mở ra đã đưa ngón tay sờ lên trên gương mặt của cô.

Loại ánh mắt dịu dàng như nước đó, ngay cả Tiểu Bảo Bối cũng có cảm giác mình muốn được chết trong cạm bẫy dịu dàng của Kiều Trác Phàm...

“Cực cưng...” Sau khi nhẹ nhàng vuốt ve tờ giấy đăng ký kết hôn một lúc, Kiều Trác Phàm ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Bảo Bối, tay kia đặt lên trên đỉnh đầu của cô, nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của cô.

Ở trên đầu ngón tay đều mang theo sự quyến luyến, ngay cả Tiểu Bảo Bối cũng có thể phát hiện được rất rõ ràng..

Mà lúc này trong ánh mắt của Kiều Trác Phàm hiện lên sự quyến luyến vô hạn, anh nói với cô: “Cực cưng, trên đời này đối với anh mà nói không có thứ gì quan trọng hơn cuộc hôn nhân của anh và em!”

Cho nên anh mới có thể đem giấy đăng ký kết hôn đặt ở trong đây.

Cho dù là những tấm thẻ tín dụng với hạn mức không giới hạn kia cũng không có tư cách để vào đây.

Điều này cũng đủ thấy Kiều Trác Phàm coi trọng tờ giấy đăng ký kết hôn này như thế nào rồi.

Mà Tiểu Bảo Bối lại càng không hề biết rằng, sau khi nhận được tờ giấy đăng ký kết hôn này xong, Kiều Trác Phàm đã nhìn chăm chăm vào nó mất bao lâu.

Trước khi trở thành vợ chồng thật sự với cô, mỗi buổi tối sau khi cô chìm vào giấc ngủ, anh lại lặng lẽ cầm tờ giấy này lên nhìn chăm chú một lúc lâu...

Nhưng mà tất cả những điều này anh đều làm ở sau lưng của Tiểu Bảo Bối.

Kiều Trác Phàm cũng không ngờ được hôm nay Tiểu Bảo Bối lại muốn xem tờ giấy đăng ký kết hôn này.

“Kiều Trác Phàm...” Tiểu Bảo Bối không ngờ, bản thân mình có ý xấu muốn giấu đi tờ giấy đăng ký kết hôn của mình và Kiều Trác Phàm đi, để cho sau này anh sẽ không thể bỏ trốn cùng với tiểu tam được, khiến cho anh không thực hiện được ý đồ của mình, nhưng mà ngoài ý muốn lại phát hiện ra Kiều Trác Phàm để tờ giấy đăng ký kết hôn trong két sắt này...

Tất cả những điều này, dường như cũng vượt ra khỏi khả năng tiếp nhận của Tiểu Bảo Bối.

Giờ phút này, cô ngây người đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm vào tờ giấy màu đỏ ở trên tay của Kiều Trác Phàm...

“Được rồi, nếu em muốn thì cứ cầm lấy! Nhưng mà phải đồng ý với anh là phải giữ gìn thứ này thật kỹ biết không!” Thứ này đối với Kiều Trác Phàm anh có thể nói là còn quan trọng hơn cả gia sản của anh.

“Được...” Tiểu Bảo Bối chần chừ một lúc, cuối cùng ngoan ngoãn nhận lấy hai tờ giấy màu đỏ trên tay của Kiều Trác Phàm.

Chẳng qua là so với kế hoạch ban đầu của cô là giấu ở một chỗ mà Kiều Trác Phàm không thể tìm thấy được, lúc này Tiểu Bảo Bối cảm thấy hai tờ giấy này có áp lực rất nặng nề...

- - Đường phân cách - -

"Tiểu Bảo Bối, tại sao tới qua mới nói chuyện được có một nửa câu lại cúp ngang!" Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Bảo Bối đang gặm bánh bích quy ở trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, thì nhận được điện thoại của Nhạc Dương gọi tới.

Lúc này, trong phòng làm việc chỉ có một mình cô.

Kiều Trác Phàm vừa đến công ty, thì liền gọi quản lý của công ty đi họp.

Mà sự việc hôm nay hình như rất lớn, cho nên ngay cả Anna bình thường có cuộc họp thì sẽ tới chỗ của Tiểu Bảo Bối cô, nhưng mà hôm nay cũng không thấy xuất hiện. Vốn Tiểu Bảo Bối còn muốn hỏi Anna một câu, để thỏa mãn sự nhiều chuyện của mình xem ngày hôm đó rốt cục cô ấy có làm gì Đàm Duật không! Nhưng mà Anna lại không tới, cô chỉ có thể ngồi gặm bánh bích quy của mình.

“Không phải, bởi vì đột nhiên Kiều Trác Phàm vào!” Cô sợ Kiều Trác Phàm phát hiện ra ‘chuyện xấu’ mà mình đã làm, cho nên mới chột dạ cúp ngang điện thoại như vậy.

“Anh ta tới thì mắc mớ gì cậu phải sợ? Chuyện này người làm sai cũng không phải là cậu!” Dường như Nhạc Dương vẫn canh cánh trong lòng với chuyện đã xảy ra ngày hôm qua.

Cũng đúng!

Nếu lúc đó Tiểu Bảo Bối không lơ đãng một chút, nói không chừng bây giờ cô ấy đang nằm ở trong bệnh viện!

Nghĩ tới đây Nhạc Dương lại cảm thấy sợ hãi.

Giữ một người như vậy ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối, cô hết sức lo lắng...

“Nhạc Dương, gần đây sao cậu lại rảnh như vậy?” Dường như Tiểu Bảo Bối không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa, nên bắt đầu ngắt lời.

Bị hỏi câu này, Nhạc Dương ở bên kia cũng yên tĩnh trở lại.

Cô không dám nói cho Tiểu Bảo Bối biết, Diệp Tử Hi đã không nhận điện thoại của cô ba ngày rồi, cũng không tới tìm cô! Thậm chí, cô đến công ty của Diệp Tử Hi để tìm anh, thì anh cũng lựa chọn cách lẩn tránh.

Cảm giác này như thế nào, không ai hiểu rõ hơn so với Nhạc Dương.

Nhưng mà Nhạc Dương không muốn khóc, càng không muốn thông báo cho thiên hạ biết mình đã bị Diệp Tử Hi đá.

Cô là Nhạc Dương, cô cũng có tôn nghiêm của chính mình!

Lúc trước Diệp Tử Hi vụng trộm lui tới với cô đã dằn dò cô, đừng nói cho ai biết mối quan hệ của bọn họ, chỉ sợ là đã tính toán đường rút lui an toàn nhất cho bản thân rồi!

Nhạc Dương rất đau lòng.

Khi đó cô đã đồng ý với Diệp Tử Hi nói dối Tiểu Bảo Bối. Bây giờ cô lại càng không có mặt mũi nào tố khổ với Tiểu Bảo Bối.

Vì lẩn tránh nỗi đau này, cô chỉ có thể tìm thật nhiều việc cho mình.

Một ngày có mười mấy tiếng đều xử lý giấy tờ ở văn phòng luật rồi, sau đó có thời gian rảnh không biết làm gì cô lại gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối. Khiến cho bản thân bận rộn như vậy, ngay cả thời gian đau lòng cũng không có. Về đến nhà thì lăn ra ngủ, Nhạc Dương cảm giác mình sẽ nhanh chóng khôi phục lại.

Nhưng mà mỗi lần Tiểu Bảo Bối vừa hỏi, trong nháy mắt cô lại bị đánh trở lại nguyên hình.

Cái cảm giác giống như mất đi toàn bộ thế giới trong nháy mắt đều giống như nước lạnh bao vây lấy cô.

Nhưng mà Nhạc Dương không trách Tiểu Bảo Bối.

Bởi vì chuyện của cô và Diệp Tử Hi, đến bây giờ Tiểu Bảo Bối vẫn không hề biết chuyện gì...

“Nhạc Dương, cậu làm sao vậy?” Hình như Tiểu Bảo Bối bắt đầu có chút nghi ngờ.

Ngày hôm qua cũng như vậy, lúc cô hỏi vấn đề này hình như Nhạc Dương cũng trả lời qua quýt.

“Nhạc Dương..”

Tiểu Bảo Bối đang định hỏi tiếp cái gì đó, thì Nhạc Dương ở bên kia điện thoại lại đột nhiên hét to: “Cái gì mà làm sao vậy? Chẳng lẽ mình không thể gọi điện thoại cho cậu được sao? Cái con nhỏ xấu xa này, đừng tưởng cậu gả cho người khác rồi, thì bà đây không thể quán lấy cậu nhá! Chỉ bằng mối quan hệ của chúng ta, mười năm không liên lạc thì bà đây cũng vẫn có thể đến quán lấy cậu như trước thôi!”

Được rồi, quả thật lời này khiến cho Tiểu Bảo Bối không phản bác được.

“Thôi thôi thôi, cậu muốn quán như thế nào thì quán như thế được chưa?”

“Coi như cậu biết điều!” Nói xong, Nhạc Dương lại vội vàng thay đổi chủ đề: “Đúng rồi, cậu đã lấy được giấy đăng ký kết hôn của hai người chưa?” Chuyện như vậy, hôm qua Nhạc Dương đã nghe thấy Tiểu Bảo Bối nhắc tới.

“Lấy được rồi!” Tiểu Bảo Bối trả lời.

Bị Nhạc Dương hỏi tới vấn đề này, cô tiện thể lấy từ trong chiếc túi xách hồ ly của mình ra hai tờ giấy màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 301: Kiều Trác Phàm Cưng Chiều Cô! 2

Editor: Táo đỏ phổ núi

Đúng vậy, từ ngày hôm nay trở đi hai tờ giấy màu đỏ này, Tiểu Bảo Bối sẽ luôn mang theo ở bên người.

Nghĩ tới chuyện Kiều Trác Phàm để hai tờ giấy này ở trong két sắt, thì Tiểu Bảo Bối lại có cảm giác không biết nên để hai tờ giấy đăng ký kết hôn của hai người ở đâu mới tốt đây.

Thứ nhất cô không có cái két sắt gì đó! Hơn nữa còn là két sắt không bị Kiều Trác Phàm phát hiện.

Thứ hai, Tiểu Bảo Bối cũng lo lắng mình để lung tung, sẽ quăng mất hai tờ giấy này đi. Thứ này đối với cô cũng không có liên quan gì, nhưng mà tưởng tượng ra vẻ nghiêm túc của Kiều Trác Phàm khi giao món đồ này vào trong tay cô ngày hôm qua. Nếu như cô làm mất nó đi, vậy thì phải làm sao đây!

Cho nên trước khi nghĩ ra được chỗ nào giấu tờ giấy này tốt nhất, thì tạm thời Tiểu Bảo Bối quyết định mang theo ở bên người.

“Lấy được rồi nhớ phải cất kỹ. Đúng rồi, có rảnh cậu dẫn Kiều thiếu theo, ba người chúng ta đi ăn một bữa!” Lời cuối cùng này chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cho Nhạc Dương gọi điện thoại cho Tiểu Bảo Bối ngày hôm nay.

Sau khi cô biết được Phạm Manh Manh làm như vậy đối với Tiểu Bảo Bối, cô cảm giác nhất định phải nhắc nhở cho Kiều Trác Phàm biết chuyện này.

Nhưng mà Nhạc Dương vẫn không quên, hôm đó trong phòng bệnh Kiều Trác Phàm đã hứa với cô điều gì!

“Ăn cơm? Hai ngày nay chắc là không được rồi! Minh thấy hình như hôm nay Kiều Trác Phàm đang rất bận, vừa vào công ty đã bị phòng kế hoạch ở bên kia giục đi họp rồi!”

Tiểu Bảo Bối thành thật nói.

“Vậy thì chờ hai ngày nữa cũng được. Nhưng mà cậu nhớ đừng quên chuyện này đấy!” Bây giờ Phạm Manh Manh kia bị ngã cần phải nằm ở bệnh viện mới đúng, Nhạc Dương cảm thấy người phụ nữ kia muốn quay trở lại cũng sẽ không nhanh như vậy đâu.

Nhưng mà Nhạc Dương đâu có đoán được, tốc độ quay trở lại của loại người dễ tiện này, vĩnh viễn ngoài sức tưởng tượng của người khác.

“Minh biết rồi! Chờ chút nữa Kiều Trác Phàm quay lại, mình sẽ nói với anh ấy chuyện này...”

“Vậy là được rồi. Minh cúp điện thoại trước, khách hàng quen của mình tới rồi!” Nhạc Dương ở bên kia điện thoại vừa nói xong, liền cúp điện thoại.

Tiểu Bảo Bối ở bên này cũng cắt điện thoại, ánh mắt vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm vào tờ giấy màu đỏ ở trên tay...

- - Đường phân cách - -

“Ồ, đây là vật gì?” Vào lúc Tiểu Bảo Bối đang nhìn chăm chăm vào tờ giấy màu đỏ ở trên tay mà thần thờ người một lúc lâu, thì đột nhiên có một bóng người chui vào.

Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu mới phát hiện thì ra là Anna.

Trên tay của Anna ôm một đồng giấy tờ, vừa vào cửa đầu tiên là vội vàng ném toàn bộ giấy tờ lên trên bàn của Kiều Trác Phàm, sau đó đi lại bên cạnh của Tiểu Bảo Bối. Nhân lúc Tiểu Bảo Bối còn chưa lấy lại tinh thần, Anna đã giật lấy tờ giấy màu đỏ ở trên tay của Tiểu Bảo Bối.

“Ồ, thì ra là giấy đăng ký kết hôn của cô và Kiều!”

Anna cầm lấy tờ giấy màu đỏ quan sát từ trên xuống dưới, nhưng mà không có ý định trả lại.

Thực sự mà nói Anna cũng chưa từng nhìn thấy tờ giấy màu đỏ như vậy.

Trong nhà phụ hoàng và mẫu phi quả thật là có hai tờ, nhưng mà tờ giấy đó phụ hoàng cô giấu rất kỹ. Anna căn bản không có cơ hội nhìn thấy thứ kia.

Mà Anna cũng không ngờ được, lần đầu tiên cô nhìn thấy thứ này lại chính là của Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối..

Vuốt ve tờ giấy màu đỏ kia một lượt, Anna cũng không tự chủ được mà tưởng tượng ra hình của mình và anh Duật được dán ở phía trên..

Tiểu Bảo Bối thấy Anna nhìn chăm chăm có chút mê mẩn như vậy, sợ cô ấy nuốt luôn tờ giấy đăng ký kết hôn của bọn cô vào trong bụng luôn, cô vội vàng đứng lên muốn cướp lại: “Trả lại cho tôi!”

“Cái gì chứ, đừng dễ giận như vậy mà, tôi chỉ xem thêm một lát nữa thôi!” Anna căn bản không có ý định trả lại tờ giấy này cho Tiểu Bảo Bối, vào lúc Tiểu Bảo Bối đứng lên định cướp cô liền vội vàng xoay người.

“Tôi hẹp hòi lắm! Trả lại cho tôi...” Tiểu Bảo Bối có cảm giác như cô bị người khác chia sẻ Kiều Trác Phàm. Nhìn thấy Anna cầm lấy tờ giấy màu đỏ đứng ở trước cửa, Tiểu Bảo Bối lại một lần nữa nổi nóng lên xông tới.

Mà so với hành động gấp gáp này của Tiểu Bảo Bối, Anna lại càng linh hoạt như con khỉ, cô đi đôi giày cao gót nhưng mà lại không có bất kỳ áp lực gì. Cũng đúng dù sao cũng là con gái của Lăng Nhị Gia. Gen ưu tú của Lăng Nhị Gia dù sao thì cô cũng sẽ được di truyền một chút. Hơn nữa còn có bọn Đầm Duật ở bên cạnh mưa dầm thấm đất, dần dà tốc độ của cô nhanh nhẹn hơn người thường rất nhiều.

“Tôi cứ không trả!” Cầm lấy tờ giấy màu đỏ của Tiểu Bảo Bối, Anna lại xoay người một cái, khiến cho Tiểu Bảo Bối bị chụp hụt.

Mà không khéo chính là lần này khiến cho Tiểu Bảo Bối bị chụp hụt không nói, mà lại còn bị Kiều Trác Phàm mở cửa ra đụng phải.

Lập tức, Tiểu Bảo Bối bị đụng vào đầu bị đau, nên ngồi chồm hồm trên mặt đất rên hừ hừ...

Vào lúc Kiều Trác Phàm đẩy cửa ra kia anh có cảm giác đụng phải vật gì đó, nhưng bởi vì anh ôm một đồng giấy tờ lớn quay trở về, cho nên ánh mắt đã bị che đi một nửa.

Đợi tới khi anh hoàn toàn vào cửa mới nhìn thấy Tiểu Bảo Bối ngồi chồm hồm ở trên mặt đất, lúc này anh cũng gấp.

“Sao vậy? Bị đụng vào à?” Kiều Trác Phàm vội vàng ném tập văn kiện qua một bên, ngồi xổm xuống dưới đất theo Tiểu Bảo Bối.

Anh thử kéo tay của Tiểu Bảo Bối ra, muốn xem cô đã bị đụng thành bộ dạng như thế nào. Nhưng mà đoán chừng là cô nhóc kia thực sự bị đau, cho dù anh kéo như thế nào cũng không chịu buông ra.

“Mau cho anh xem một chút!” Giọng nói của Kiều Trác Phàm càng lúc càng trở nên sốt ruột.

Mà lúc này Anna cũng ý thức được mình đã gây ra họa nên có chút chột dạ, vội vàng giải thích: “Là anh đụng chứ không phải là tôi!”

Bởi vì lời giải thích của cô giống như là vẽ thêm chân cho rắn, khiến cho Kiều Trác Phàm dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía cô, Anna đột nhiên ý thức được mình vẫn cầm tờ giấy màu đỏ có chút thú vị kia trên tay, lập tức cảm giác như củ khoai lang nóng bỏng tay.

Ánh mắt của Kiều Trác Phàm sắc bén như vậy, làm sao lại không chú ý thấy tờ giấy màu đỏ không nên xuất hiện ở trong tay của Anna kia?

Nhưng mà so với cái đó thì anh quan tâm tới vết thương của Tiểu Bảo Bối hơn..

“Cục cụng, trước tiên buông tay ra anh xem một chút”

Kiều Trác Phàm vẫn ngồi xổm ở bên cạnh của Tiểu Bảo Bối, dùng giọng điệu lo lắng và quan tâm nhẹ nhàng dụ dỗ Tiểu Bảo Bối.

Sau khi nghe thấy như vậy, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng buông lỏng bàn tay vẫn luôn giữ chặt vết thương trên đầu của mình ra. Die enda anlequ uyđ

omn.

Nhưng vừa mới buông ra, thì Kiều Trác Phàm lại hít một hơi khí lạnh.

Trên trán của Tiểu Bảo Bối, trầy ra một mảng lớn, vừa đỏ vừa sưng!

“Đáng chết!” Kiều Trác Phàm tức giận mắng lên một tiếng, không nói hai lời liền ôm ngang Tiểu Bảo Bối lên, đi về phía phòng nghỉ.

“Kiều, tôi không có cố ý! Tôi không nghĩ là Tiểu Bảo Bối lại xui xẻo như vậy, lại có thể bị đụng vào đầu...”

Anna nhìn thấy vẻ mặt của Kiều Trác Phàm, cũng biết chuyện xấu của mình!

Ngay lập tức cô cũng mang theo bộ dạng ngoan ngoãn nhận sai đi theo phía sau lưng của Kiều Trác Phàm, đi vào bên trong phòng nghỉ của anh.

Sau khi Kiều Trác Phàm đặt Tiểu Bảo Bối lên trên giường trong phòng nghỉ xong, anh liền lấy một miếng đá trong tủ lạnh ra. Dùng một cái khăn lông bọc lại, sau đó phủ lên trên trán của Tiểu Bảo Bối.

Mà lúc này thời tiết thành phố A đã vào cuối thu. Vào thời tiết như vậy, tay của Kiều Trác Phàm cầm miếng đá, chỉ một lát sau đã có chút tím bầm lại.

Nhưng mà anh hoàn toàn không để ý, tay kia còn đang cầm điện thoại bấm số của A Vĩ gọi đi: “A Vĩ, lập tức gọi Kiều Trì tới!”

Anh vốn muốn trực tiếp gọi cho Kiều Trì tới đây, nhưng mà gọi tới số điện thoại của Kiều Trì thì đường dây bận.

Cho nên Kiều Trác Phàm đã gọi điện thoại cho A Vĩ.

Điều đó có nghĩa là bất kể là Kiều Trì rảnh hay không rảnh, thì vài phút sau cũng sẽ bị tóm cổ lỗi tới đây. Die enda anl eequ uyd omn.

“Nhớ kỹ, có thể nhanh thì hãy dùng tốc độ nhanh nhất có thể!” Kiều Trác Phàm nói xong câu này liền trực tiếp cúp điện thoại. Sau đó Kiều Trác Phàm bắt đầu chuyên tâm làm tiêu sưng cho Tiểu Bảo Bối.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 302: Chương 115.3

Anna đứng ở một bên nhìn thấy Kiều Trác Phàm nôn nóng như vậy, lại ý thức được bản thân mình lần này đã gây ra họa lớn rồi.

Bạn thử nghĩ mà xem, bình thường bản thân bị bệnh đau bao tử phát tác cũng chưa từng thúc giục Kiều Trì như vậy, nhưng mà ngày hôm nay lại có thể giục gấp như vậy. Điều này đủ thấy được địa vị của Tiểu Bảo Bối ở trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà lúc này Anna cô lại có thể khiến cho tâm can bảo bối của Kiều Trác Phàm bị đụng sưng một cục lớn như vậy.

“Kiều, tôi...”

“Chỗ này không có chuyện của cô! Đợi chút nữa tôi sẽ tính sổ với cô một lượt!” Kiều Trác Phàm cắt ngang lời nói của Anna, rồi tiếp tục nhìn chăm chăm vào trán của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà cái cục u kia vẫn không hề xẹp xuống, bàn tay cầm miếng đá của anh lại xiết chặt thêm đôi chút.

“...” Lần này Anna cũng không dám lên tiếng, khẽ bấu môi một định rồi đi.

Bây giờ Kiều Trác Phàm rất nguy hiểm, cho dù bọn họ quen thân như vậy, nhưng mà Anna vẫn cảm thấy rất có khả năng Kiều Trác Phàm sẽ vì chuyện của Tiểu Bảo Bối mà đánh cô một trận.

Nhưng mà da thịt của cô mềm mại như vậy, nếu bị đánh hấn là rất đau?

Anna bắt đầu suy nghĩ, có cần phải khóc lóc kể lể với anh Duật một hồi không nhỉ.

Vào lúc đang suy nghĩ điều này, Anna đã bắt đầu bước từng bước đi ra phía bên ngoài.

Mà ngay vào lúc này, cô nghe thấy Kiều Trác Phàm nói với cô: “Đề thứ đó lại, rồi hãy đi!”

Anna nghe thấy lời này của Kiều Trác Phàm, thì dừng bước lại. Vừa cúi đầu xuống, cô phát hiện ra trên tay của mình vẫn cầm hai tờ giấy màu đỏ kia, lần

này cô càng cảm thấy mình không có đất dung thân!

Cô vội vàng nhét hai tờ giấy màu đỏ lên trên mặt bàn, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài.

- - Đường phân cách - -

Đương nhiên, Anna cũng rất là nhanh trí.

Cô biết rõ lúc này Kiều Trác Phàm bởi vì vết thương trên đầu của Tiểu Bảo Bối cho nên không có thời gian so đo với cô mà thôi.

Chờ anh làm xong, anh nhất định sẽ tính toán rõ ràng với cô.

Vì để tránh cho cái mạng nhỏ của mình bị Kiều Trác Phàm hành hạ cho tới tận cuối đời, sau khi Anna rời khỏi phòng làm việc nguy hiểm kia thì vội vàng gọi điện thoại cho Đàm Duật.

Nhưng mà người bên kia vừa mới nhận điện thoại một đã hỏi trước: “Tiểu Chủ, đừng nói với anh là bây giờ em lại muốn làm chuyện đó chứ! Bây giờ tiểu gia anh đây đang rất mệt mỏi, không có thời gian chơi cùng em đâu! Tiểu Chủ, nếu như em muốn chơi nữa, anh sợ là sẽ bị em chơi hỏng luôn!”

Đầu bên kia vang lên giọng nói của Đàm Duật, mang theo một chút lười biếng. Giọng điệu như vậy, càng giống như là đang nhạo báng cô.

Mà Anna nghe thấy giọng điệu như vậy, khuôn mặt tươi cười cũng không nhịn được mà đỏ bừng lên.

Nhưng mà cô cảm thấy so với những thứ không thực tế gì đó, bảo toàn cái mạng nhỏ của mình vẫn quan trọng hơn. Cho nên cô lập tức cầu cứu với Đàm Duật: “Anh Duật, em đã gây ra chuyện lớn rồi!”

“Em còn gây ra ít chuyện sao? Không sao không sao hết, trời sập xuống thì còn có núi cao đỡ!” Hơn nữa người bình thường dám đụng tới con gái cưng của Lăng Nhị Gia sao?

Đàm Duật còn cảm thấy do Lăng Công Chúa đang chuyện bé xé ra to.

“Không phải đâu anh Duật! Vừa rồi em đã khiến cho Tiểu Bảo Bối bị đụng súng lên một cục lớn, bây giờ Kiều đang tức giận vô cùng! Em nên làm cái gì bây giờ đây...”

Tiểu Công Chúa hết sức sợ hãi, cho nên thành thật nói.

Mà nghe thấy lời này của Tiểu Công Chúa, lông mày của Duật Tiểu Gia cũng nhíu chặt lại.

Được rồi, Tiểu Công Chúa chọc tới ai cũng không có vấn đề gì, Duật Tiểu Gia cảm thấy ở thành phố này chỉ cần bỏ cái tên Lăng Nhị Gia ra, hoặc là nói tên nhà bọn họ ra, thì sẽ không ai dám có hành động thiếu suy nghĩ đối với Tiểu Công Chúa cả.

Nhưng vấn đề là nếu dính với Tiểu Bảo Bối...

Đây chính là người phụ nữ bảo bối của Kiều Trác Phàm.

Đừng nói là Tiểu Công Chúa, hôm nay nếu như là Duật Tiểu Gia đụng tới một cọng lông của Tiểu Bảo Bối, thì Kiều Trác Phàm cũng sẽ rút đi một lớp da của anh ta.

Chỉ cần nghĩ tới hậu quả như vậy, Duật Tiểu Gia liền nhanh chóng dặn dò: “Em lập tức đi xuống dưới lầu của Đế Phàm chờ anh!”

- - Đường phân cách - -

“Kiều, cậu đừng có chuyện bé xé ra to như vậy chứ!” Chỉ mấy phút sau Kiều Trì bị ‘mời’ tới phòng làm việc của Kiều Trác Phàm.

Mới vừa rồi ông ta còn ngồi trước máy vi tính để tán gái, thì đột nhiên A Vĩ xông vào từ cửa sổ.

Vừa mới vào cửa, đã đập nát cửa sổ thủy tinh của ông ta còn không nói, lại còn trực tiếp túm lấy cổ áo của ông ta đi về phía chiếc xe kia.

Kiều Trì tự nhận là có tác phong nhanh nhẹn, nhưng mà lúc này lại có cảm giác sắc mặt của mình khẳng định là bị dọa cho ngây ngốc ra rồi.

Nhưng mà có thể khiến cho A Vĩ tới đây ‘mời’ ông ta đi gấp gấp như vậy, chắc có lẽ là Kiều Trác Phàm đã xảy ra chuyện gì rồi. Đối với điều này, Kiều Trì rất chắc chắn ở trong lòng.

Nhưng mà tới khi chạy tới phòng làm việc của Kiều Trác Phàm thì ông ta thấy thì ra là trán của Tiểu Bảo Bối bị đụng súng một cục, ngay lập tức sắc mặt của Kiều Trì thay đổi.

“Cái gì gọi là chuyện bé xé ra to? Mau xem cho cô ấy nhanh một chút, nếu như kiểm tra không tốt thì tôi sẽ róc người ông ra cho cá mập ăn!” Kiều Trác Phàm lười không thèm nhìn sắc mặt của Kiều Trì, mà trực tiếp đe dọa.

Đương nhiên, đây chỉ là theo như suy nghĩ của Tiểu Bảo Bối. Bởi vì cô không hề biết rằng Kiều Trác Phàm chính là người nói được cũng có thể làm được.

Cho nên sau khi Kiều Trì nghe thấy anh sẽ róc thịt mình quăng cho cá mập ăn thì thay đổi sắc mặt. Lúc này ông ta đã rất nghiêm túc kiểm tra vết thương trên trán cho Tiểu Bảo Bối.

“Đừng thành như vậy? Nếu như nghiêm trọng một chút đoán chừng có lẽ nào bị chấn động!” Kiều Trì là người thông minh, vừa rồi không phải Kiều Trác Phàm còn bức mình khi ông ta nói ‘chuyện bé xé ra to’ sao? Bây giờ thì ông ta có ý xấu đem vết thương trên trán của Tiểu Bảo Bối làm cho nghiêm trọng thêm một chút.

Như vậy thì...

Ha ha!

Tiểu nhân trong lòng của Kiều Trì nhe ra hai cái răng nanh: Kiều Trác Phàm ơi là Kiều Trác Phàm, không phải cậu muốn quăng tôi cho cá mập ăn sao? Bây giờ tôi không để cho cậu ném chút mùi đầu khô, thì tôi không phải là Kiều Trì!

“Tôi đã nói là rất nghiêm trọng rồi mà ông còn không tin? Nói nhanh lên phải làm sao bây giờ!” Kiều Trác Phàm vừa nghe thấy nghiêm trọng như vậy thì vội vàng nửa ngồi xổm xuống, cầm lấy tay của Tiểu Bảo Bối, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Hai ngày nay, hoạt động kịch liệt gì đó đều không thể làm! Nếu không ảnh hưởng tới vết thương thì tôi mặc kệ!” Kiều Trì lấy ra một chai thuốc bôi lên vết thương ở trán của Tiểu Bảo Bối, rồi lại lau đi. Sau đó ông ta không thêm coi Kiều Trác Phàm vào trong mắt mà vạch mắt của Tiểu Bảo Bối ra, lại lắc lắc đầu rồi gật gật đầu, làm ra bộ dạng bí hiểm.

“Tôi biết rồi. Hay là đưa tới bệnh viện làm kiểm tra chụp chụp cái gì đó đi!” Kiều Trác Phàm thực sự tin là thật.

“Kiều Trác Phàm, em không muốn đi bệnh viện!” Tiểu Bảo Bối nhìn thấy Kiều Trác Phàm định ngồi xổm xuống định ôm mình lên, thì vội vàng kéo tay anh.

Kiều Trì cũng vội vàng phụ họa: “Đúng vậy, không cần đi bệnh viện!”

Nếu như đi tới bệnh viện, thì lời nói của Kiều Trì ông mới vừa rồi không phải sẽ bị lộ hết sao?

Ông sẽ không ngốc như vậy đâu!

Nếu như thật sự bị Kiều Trác Phàm phát hiện ra, Kiều Trì cảm giác cái mạng nhỏ của mình sẽ không còn nữa.

“Tại sao lại không thể đi bệnh viện?” Nhưng mà một câu nói kia, hình như đã khiến cho Kiều Trác Phàm phát hiện ra điều gì. Trong đôi mắt kia mang theo một chút tàn khốc, nhìn chằm chằm vào Kiều Trì.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 303: Trừng Phạt Một Chút!

Editor: Táo đỏ phổ núi

Điều này khiến cho Kiều Trì cảm giác như trên người có dòng điện cao thế chạy qua, cả người rợn hết tóc gáy lên.

“Chụp mấy cái đó ở bệnh viện, cậu cho rằng làm nhiều sẽ tốt sao? Cái đó cũng có phóng xạ. Không phải chuyện gì lớn thì tốt nhất không nên làm!” Nuốt một ngụm nước bọt, Kiều Trì nói. Lúc này nếu như không có nói hùng hồn một chút, thì sẽ nhanh chóng bị Kiều Trác Phàm phát hiện ra.

“Chuyện đó... Vậy được rồi!”

Nhìn thấy Kiều Trì khẳng định chắc chắn như vậy, Kiều Trác Phàm cũng chỉ có thể thỏa hiệp. Die~m ddan lê Quy ido nn.

Cũng không phải anh thực sự tin tưởng Kiều Trì một trăm phần trăm, mà là chỉ cần là chuyện có hại cho Tiểu Bảo Bối, dù chỉ một chút anh cũng không muốn đi làm mà thôi.

Mà nghe thấy Kiều Trác Phàm hứa là không cần phải đi bệnh viện, cuối cùng Tiểu Bảo Bối cũng thở ra một hơi. Suy nghĩ một chút, cô liền muốn ngồi dậy khỏi giường.

Cô chỉ cảm thấy, trên đầu bị u lên một cục mà thôi, cũng không có gì to tát lắm.

Mới trước đây sau khi mẹ cô rời khỏi, cô trở thành đứa nhỏ không có người trông giữ. Khi đó trên người của cô liên tục có những vết thương lớn vết thương nhỏ, sưng to giống như ngày hôm nay cũng có không ít. Nhưng mà khi đó cô cũng không có yếu ớt như vậy, phải nằm yên trên giường hơn nửa còn mời bác sĩ tới.

Nhưng mà cô mới nhúc nhích người muốn ngồi dậy, thì Kiều Trác Phàm lập tức giữ đầu vai của cô lại.

“Làm gì đó? Còn không ngoan ngoãn nằm yên?” Kiều Trác Phàm nói, sau đó lại vén lại góc chăn cho cô.

“Kiều Trác Phàm, em không có chuyện gì cả! Nằm như vậy, rất buồn chán.”

Mặc dù Tiểu Bảo Bối rất lười biếng, nhưng mà cũng không thích giữa ban ngày mà nằm trong chăn.

“Không có chuyện gì cũng nằm yên cho anh!” Kiều Trác Phàm giống như là một quân vương bá đạo, lúc này ngồi ở bên cạnh cô mắt to trừng mắt nhỏ với cô.

Tư thế kia giống như muốn nói nếu như em không ngoan ngoãn, thì rất có thể anh sẽ đánh em một trận.

Mà Kiều Trì nhìn thấy hai người này ngồi đó mất đi mây lại, tự nhiên cũng có chút như đứng trên đồng lửa ngồi trên đồng than.

“Được rồi, không có việc gì thì tôi về trước!” Vừa rồi ông ta đang dụ em gái kia được một nửa rồi, mắt nhìn thấy cá sắp mắc câu, nhưng không ngờ cứ như vậy lại bị một cái u cắt đứt!

“A Vĩ đưa ông ta đi!” Kiều Trác Phàm cũng không thèm ngẩng đầu lên, liền nói một câu như vậy.

A Vĩ với vẻ mặt không thay đổi làm ra một tư thế ‘xin mời’.

Lập tức Kiều Trì cảm thấy, hai chủ tớ nhà này thật sự là con mẹ nó quá vô tình đối với vị bác sĩ là ông đây!

Lúc cần tới ông thì mang theo ông ta vượt qua biết bao nhiêu là đèn đỏ, để cho ông bất chấp tính mạng thiếu chút nữa thì mất đi cái của Kiều Trì ông để đưa tới chỗ này. SSdienng dânlew quy9on.

Bây giờ không cần ông nữa thì lại đối xử giống như là rác rưởi.

Kiều Trì thực sự có cảm giác mình chính là thiên sứ được ông trời phái xuống để cứu vớt hai người ác ma này...

“Không cần, tự tôi đi nhờ xe trở về là được!” Kiều Trì cũng không có hảo cảm gì đối với A Vĩ.

Bởi vì A Vĩ ngoại trừ những lúc ở bên cạnh Kiều Trác Phàm và Tiểu Bảo Bối mới lộ ra một chút tâm tình, còn những lúc khác đối mặt với Kiều Trì mà nói gương mặt của anh ta đều là ngàn năm không thay đổi!

Ngồi cùng với một người không thú vị như vậy, Kiều Trì cảm giác cả người của mình không được tự nhiên.

Đến lúc đó, không biết chừng lại nhiễm thói xấu đó vào người thì mất công mấy cô em trong nhóm kia lại không thích ông ta nữa!

Cho nên vừa nghĩ tới điều này, Kiều Trì vội vàng phát tay rời đi.

Đương nhiên, trước khi rời đi ông ta vẫn không quên nhắc nhở Kiều Trác Phàm: “Nhớ là hoạt động kịch liệt gì đó thì không thể làm!”

Sau khi nói như vậy Kiều Trì rời đi.

Mà A Vĩ thì cũng rất biết điều lập tức rời khỏi phòng nghỉ, sau đó còn đóng cửa lại.

“Cục cưng còn đau nữa không?” Kiều Trác Phàm ngồi ở trên giường, liên tục nắm lấy bàn tay của cô, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô. Mỗi lần ánh mắt của anh nhìn vào chỗ bị sưng lên một cục của cô thì lại lộ ra vẻ mặt đau khổ.

“Kiều Trác Phàm, em không sao! Mới vừa rồi đụng vào thì có chút đau, nhưng mà bây giờ thì không sao nữa rồi!” Mặc dù vẫn còn đau, nhưng mà Tiểu Bảo Bối căn bản không tin bị nghiêm trọng giống như Kiều Trì nói.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm hình như không nghe thấy lời nói của cô, vẫn cố chấp ngồi bên cạnh cô, cầm lấy bàn tay của cô, rồi nhìn chăm chăm vào cô.

“Anh mau ra ngoài làm việc đi!” Nhìn thấy Kiều Trác Phàm một lúc lâu sau vẫn không có hành động nào khác, Tiểu Bảo Bối vội vàng đưa tay đẩy vai của anh. SSdienng dânlew quy9on.

Mới vừa rồi anh và Anna đi vào đều ôm cả một đồng giấy tờ đi vào, sợ là có chuyện gì rất quan trọng rồi! Nhưng mà bây giờ anh lại bỏ hết mọi công việc sang một bên, mà ở bên cạnh của cô...

Tiểu Bảo Bối thừa nhận trong lòng cô rất cảm động.

Nhưng mà nghĩ tới sự cố gắng của công nhân viên của tập đoàn Đế Phàm từ sáng sớm tới giờ, chỉ vì cô bị đụng trán u lên một cục mà phải trì hoãn lại, trong lòng của Tiểu Bảo Bối có chút băn khoăn.

Nhưng Kiều Trác Phàm rất nhanh chóng cầm tay của cô ở trong lòng bàn tay của mình, hơn nữa còn cầm lên hôn một cái.

“Cục cưng, em không phải suy nghĩ bất cứ chuyện gì cả, cứ ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ một giấc đi! Anh ở đây với em...” Nói xong mấy chữ cuối cùng này, anh đã trực tiếp vén chăn lên, sau đó chui vào nằm.

“Kiều Trác Phàm...” Đối với sự chủ động này của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối đã có bóng ma ở trong lòng. Bởi vì hai ngày nay, mỗi lần cô và Kiều Trác Phàm đắp chung một tấm chăn thì anh sẽ không buông tha cho cô.

Nếu không phải là sở sảng hôn chỗ này sờ chỗ kia thì sẽ là lột quần áo của cô rồi ăn sạch sẽ.

Bởi vì như vậy cho nên khi Tiểu Bảo Bối thấy anh chui vào chăn còn tưởng là anh lại muốn...

Nhưng Kiều Trác Phàm lại nói: “Không cần lo lắng, anh sẽ không làm cái gì hết, mau ngủ một giấc đi!”

Kiều Trác Phàm đưa cánh tay vòng qua sau lưng của cô, khẽ vỗ nhẹ nhàng lên trên lưng cô.

Cũng không biết có phải là do được Kiều Trác Phàm xoa nhe nhẹ hay không mà Tiểu Bảo Bối vốn không buồn ngủ nhưng mà dưới sự dụ dỗ của anh, đã tìm vị trí thoải mái nhất trong lòng của anh sau đó chìm vào giấc ngủ...

Nhưng mà cô lại không hề biết rằng, suốt cả quá trình cô ngủ, Kiều Trác Phàm vẫn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô...

- - Đường phân cách - -

"Kiều!"

Ban đêm, trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm đột nhiên có một bóng người nhảy vào. Đáng đáng ele quý don

Mà Kiều Trác Phàm thì đang ngồi dựa vào bàn làm việc, nghiêm túc xử lý những giấy tờ chồng chất như núi của ngày hôm nay.

Ngày hôm nay bọn họ đưa ra một phương án mới, thì liền bị công ty đối thủ sao chép.

Chính bởi vì như vậy cho nên sáng sớm hôm nay công ty mới triệu tập cuộc họp khẩn cấp. Ngoại trừ chuyện bọn họ phải lên kế hoạch cho phương án mới để sẵn sàng cho cuộc đấu thầu vào ngày kia ra, thì bọn họ còn tạm thời thành lập một nhóm nhỏ, mục đích là để tìm ra người đã tiết lộ bản kế hoạch kia của bọn họ.

Bởi vì chuyện này từ hôm qua tới giờ, người tiếp xúc với bản kế hoạch mới này chỉ có mấy người.

Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy lại có thể tiết lộ ra người, thì chắc chắn là trong tập đoàn Đế Phàm đã có nội gián!

Nếu muốn thuận lợi trong cuộc đấu thầu ngày kia, và giành được thành công, thì nhất định phải bắt được nội gián!

Nếu không, tất cả mọi việc mà bọn họ làm sẽ đều bị tiết lộ ra ngoài.

Chính bởi vì chuyện này cho nên từ sáng tới giờ lòng người nào cũng bàng hoàng. Ai cũng lo lắng, nếu như bị trở thành nội gián, không những không giữ được công việc, mà còn có khả năng sẽ bị xử phạt hình sự.

Mà ngày hôm nay, Kiều Trác Phàm vốn nên cùng các đồng nghiệp chiến đấu hăng hái, thì lại vì Tiểu Bảo Bối bị u đầu mà ở bên cạnh chăm sóc cho cô cả ngày. Đáng đáng ele quý don

Mới đầu Tiểu Bảo Bối ngủ không được say lắm, cho nên anh cũng không dám lộn xộn.

Đợi tới khi cô ngủ mê đi rồi, anh mới dám rời đi, tiếp tục xử lý công việc chồng chất như núi.

Còn Anna, từ lúc bị anh đuổi ra ngoài, thì không tiếp tục xuất hiện nữa.

Anna không xuất hiện, nhưng mà Duật Tiểu Gia lại xuất hiện.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm cũng hiểu là chuyện này không chỉ đơn thuần là trùng hợp.

Hiển nhiên, Kiều Trác Phàm cũng biết đó là do Anna đã cáo trạng trước!

“Nếu đến là vì chuyện của Anna, tôi cảm thấy không có gì để nói với cậu!” Kiều Trác Phàm cũng không thèm ngẩng đầu lên, đã nói một câu như vậy.

Mà Duật Tiểu Gia vừa nghe, cũng hiểu rõ lúc này Kiều Trác Phàm đang nổi nóng.

Ngay lập tức anh ta vội vàng nói: “Sung lên một cục thôi mà! Không sao không sao đâu, nếu như cậu tức giận, cùng lắm thì đập lên đầu tôi mấy cái là được! Cần gì phải tức giận với một cô gái như vậy?”

“Duật, nếu như có người cố ý khiến cho đầu của Anna sưng lên mấy chỗ, vậy cậu sẽ giải quyết dễ dàng như vậy sao?” Kiều Trác Phàm không trả lời những lời trước đó của Đàm Duật, mà hỏi ngược lại.

Lời nói này quả thật khiến cho Đàm Duật không thể phản bác được.

Nếu như có người dám khiến cho đầu của Anna sưng lên mấy cục u như vậy, hơn nữa lại còn là cố ý, thì rất nhiên là anh ra sẽ thà giết chứ không chịu bỏ qua.

Chính bởi vì như vậy cho nên anh ta mới hiểu được tâm trạng lúc này của Kiều Trác Phàm.

Nhưng vừa nghĩ tới câu ‘thà giết chứ không chịu bỏ qua’ mà đối tượng lại là Anna, Duật Tiểu Gia không tự chủ được mà dao động.

“Kiều, Anna nói cô ấy chỉ hiếu kỳ muốn xem giấy đăng ký kết hôn nhìn như thế nào thôi! Cũng không phải cô ấy cố ý làm hại Tiểu Bảo Bối!” Duật Tiểu Gia còn cố gắng bào chữa. Diễm đáng ele quýy don

“Nếu như cô ấy hiếu kỳ giấy đăng ký kết hôn nhà người ta như vậy, tôi cảm thấy cậu nên lấy cho cô ấy một cái đi! Sau này cô ấy sẽ không cần thiết phải hiếu kỳ đồ nhà người khác như vậy nữa!”

Được rồi, lúc Kiều Trác Phàm tức giận, người lạ chớ lại gần. Ngay cả Duật Tiểu Gia lớn lên cùng với anh từ nhỏ, cũng không dám lại anh.

“Được rồi. Hôm nay tôi cố ý tới chỗ của cha Văn ở bên kia để lấy ít thuốc cho Tiểu Bảo Bối, sau này nếu bị thương chỗ nào, chỉ cần bôi vào một chút, một ngày là thấy có hiệu quả liền!” Duật Tiểu Gia nói, sau đó lấy một cái bình nhỏ từ trong giỏ sách của mình.

Bên trong cái bình nhỏ kia là dạng chất lỏng. Nhìn lại, có hơi sệt sệt một chút!

Thứ này mặc dù nhìn qua hết sức bình thường, giống như loại nước hoa hồng đậm đặc mà phụ nữ hay sử dụng, điểm dần nên quýndon.

Nhưng mà công dụng của nó, thì trăm phần trăm là tuyệt vời!

Bởi vì đây chính là nghiên cứu của ‘cha Văn’ trong miệng của Duật Tiểu Gia. Phải biết rằng đội ngũ sau lưng của người đàn ông này, so với những người có cấp bậc viện trưởng gì gì đó còn giỏi hơn rất nhiều. Chỗ bọn họ nghiên cứu ra cái gì đó thì đều là có một không hai. Ngoại trừ chuyện có thể chữa khỏi chuyện ốm đau ra, thì còn không có tác dụng phụ hay độc hại nào!

Cho nên đối với thứ mà Duật Tiểu Gia đưa tới, Kiều Trác Phàm nhận lấy mà không chút đắn đo.

Món đồ này, đợi chút nữa sẽ bôi cho Tiểu Bảo Bối, khiến cho vết thương của cô mau khỏi.

“Anna bị cậu hù cho không dám ra khỏi cửa luôn. Có chừng mực một chút...”

Duật Tiểu Gia đưa những thứ này xong thì lại nhanh chóng nhảy ra cửa sổ.

Mà Kiều Trác Phàm cũng chú ý tới, sau khi Duật Tiểu Gia rời khỏi, trên bàn làm việc của anh còn đặt không ít đồ. Mỗi một món đồ ở bên trong đó đều chứa không ít chất lỏng. Trên đó còn có gắn một tờ giấy ghi chú nhỏ.

Trên đó có viết cái gì, Kiều Trác Phàm cũng không để ý.

Nhưng mà anh lại hiểu rõ, thứ mà Đàm Duật đưa tới tuyệt đối không phải là những thứ tầm thường.

Anh cất đi, sau này sẽ có tác dụng! điểm dần nên quýndon.

Còn với Anna kia, anh cảm thấy không cần phải xử phạt, nhưng mà chút trừng phạt nho nhỏ thì nhất định phải có...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 304: Duật Tiểu Gia Và Anna

“Cục cứng, tỉnh chưa?” Lúc Tiểu Bảo Bối tỉnh lại một lần nữa, thì trời đã sáng rõ.

Cô dụi mắt cho tỉnh táo, lúc này mới phát hiện cô còn đang nằm ở trong phòng nghỉ ở trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm.

Ngồi yên trong chăn một lúc, sau đó Tiểu Bảo Bối mới nhớ tới chuyện đã xảy ra ngày hôm qua.

Nhưng mà tại sao cô mới ngủ một giấc mà trời đã sáng vậy?

“Kiều Trác Phàm, tại sao anh không đánh thức em?” Một giấc trời đã sáng? Tiểu Bảo Bối còn nhớ mình vẫn còn chưa ăn cơm tối kia! Ôm lấy cái bụng đang sôi ùng ục, về mặt cô nhăn nhó lại.

“Ngủ một giấc thật sâu?” Thực ra thì Kiều Trác Phàm biết đó là do tác dụng của thuốc mà Đàm Duật đưa.

Sau khi thoa lên, Tiểu Bảo Bối nhất định sẽ ngủ một giấc.

Nghe nói cơ thể con người trong lúc ngủ thì chức năng của cơ thể sẽ tự giác chữa vết thương.

Bởi vì như vậy nên kết hợp với tác dụng của thuốc, thì có thể tạo thành hiệu quả rất tốt.

Nếu không tại sao vết sưng trên trán của Tiểu Bảo Bối lại không thấy gì nữa. Nhưng mà anh cũng không dám xem thường, dù sao thì ngày hôm qua Kiều Trì kiểm tra cho Tiểu Bảo Bối đã nói là nghiêm trọng rồi.

“Có phải là đói hay không?” Nhìn bộ dạng cô ôm bụng, Kiều Trác Phàm vội vàng tiến lên đỡ đầu vai của cô, khiến cho cô dựa vào trong lòng của mình.

“Vâng! Em rất đói...” Tiểu Bảo Bối nheo mắt lại ai oán, khiến cho Kiều Trác Phàm bị kích thích giật mình một, nhanh chóng gọi người đưa cháo tới, còn anh thì bắt đầu giúp Tiểu Bảo Bối đi đánh răng rửa mặt.

Trong quá trình này, Tiểu Bảo Bối không ngừng kháng cự: “Em cũng không bị thương chỗ nào, có thể tự đánh răng được!” Tiểu Bảo Bối quơ bàn tay của mình để kháng cự.

Nhưng mà cuối cùng, bàn tay của cô bị Kiều Trác Phàm nắm lại, sau đó anh lại tiếp tục giúp cô.

Tiểu Bảo Bối cho rằng Kiều Trác Phàm giúp cô đánh răng rửa mặt chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng cô lại không biết rằng, Kiều Trác Phàm thật sự hầu hạ cô thành nghiện luôn.

Sau khi rửa mặt xong, lại bắt đầu đút từng ngụm cháo cho Tiểu Bảo Bối.

Mỗi lần Tiểu Bảo Bối mở miệng ra muốn kháng nghị, thì Kiều Trác Phàm lại trực tiếp đút luôn một thìa cháo vào trong miệng của cô.

Bởi vì như vậy cho nên ngay cả lời kháng nghị cô cũng không nói ra được, chỉ biết tiếp tục ăn cháo, để lấp đầy cái bụng trống không của mình...

Sau khi ăn xong, Tiểu Bảo Bối lại bắt đầu lăm bắm “Kiều Trác Phàm, tờ giấy màu đỏ của em đâu!”

Vốn mới ăn cháo xong, Tiểu Bảo Bối liền đi đôi dép muốn chạy loạn khắp nơi. Mà điều đầu tiên khi cô vừa xuống giường là chạy ngay lại chỗ hôm qua Anna đã đặt tờ giấy màu đỏ kia xuống trước khi rời đi, muốn đem nó giấu đi thật kỹ.

Thật không ngờ, vừa đi tìm một thì lại càng khiến cho Tiểu Bảo Bối lo lắng hơn. .

Tờ giấy màu đỏ vốn đặt ở đó giờ lại không thấy đâu nữa!

“Tại sao lại chạy xuống?” Kiều Trác Phàm vừa mới đút hết cháo cho cô, đem những thứ còn dư kia ra ngoài. Anh không thích nhất là trong phòng ngủ có mùi đồ ăn, nhưng vì Tiểu Bảo Bối anh không có cách nào. Nhưng chờ khi cô ăn xong, thì bệnh thích sạch sẽ của anh liền bắt đầu phát huy tác dụng. Chỉ trong một lát, anh đã dọn dẹp phòng ngủ sạch sẽ, mở cửa sổ ra, để thổi bay đi mùi vị trong phòng.

Nhưng chờ khi anh quay người lại, thì Kiều Trác Phàm liền nhìn thấy Tiểu Bảo Bối vốn nên nằm trên giường thì lúc này lại đang chạy nhảy lung tung dưới đất.

Anh vội vàng chạy tới, ôm cô vào trong lòng mình.

“Kiều Trác Phàm, em không tìm thấy tờ giấy màu đỏ...”

Vốn tâm tình của cô đã không tệ rồi, nhưng vào lúc này giọng nói của cô lại có chút nức nở.

“Anh cắt rồi! Không sao không sao đâu, bây giờ anh sẽ đưa cho em!” Anh còn đang không hiểu vì sao cô lại khóc, có phải là vì vết thương trên đầu hay không?

Không ngờ lại chỉ vì một tờ giấy màu đỏ kia.

Kiều Trác Phàm vội vàng đứng dậy, đi lại chỗ ngăn kéo cầm lấy tờ giấy màu đỏ đưa cho Tiểu Bảo Bối.

Thực ra tờ giấy màu đỏ này đối với anh cũng rất quan trọng.

Nhìn thấy Anna tùy ý để đó, anh liền cất trong ngăn kéo. Vốn tưởng rằng Tiểu Bảo Bối chỉ nhất thời cảm thấy cái này có chút mới mẻ nên mới đòi, chỉ một chút thì sẽ quên mất.

Nhưng bây giờ nhìn thấy cô không tìm thấy tờ giấy màu đỏ kia thì lại khóc lên, Kiều Trác Phàm cũng bắt đầu ý thức được, tờ giấy này đối với Tiểu Bảo Bối hình như không chỉ là nhắc tới đơn giản như vậy. .

“Của em đây, không phải là ở chỗ này sao!” Sau khi đem tờ giấy màu đỏ kia cho cô, Kiều Trác Phàm lại ôm cô vào trong lòng một lần nữa.

“Hi hi...”

Tiểu Bảo Bối vốn đang giống như muốn khóc lên, lúc này lại cười hi hi bị Kiều Trác Phàm ôm vào trong lòng.

“Đồ ngốc!” Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đã lấy lại bộ dạng tươi cười, Kiều Trác Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ ôm cô vào trong lòng mình.

- - Đường phân cách - -

“Anna, Kiều không làm em bị thương đâu. Em có thể đi làm lại rồi!”

Trong căn phòng trọ nhỏ, Duật Tiểu Gia nhảy từ bên ngoài cửa sổ nhảy vào.

Nghe thấy trong bếp vang lên tiếng lạch cạch leng keng, Duật Tiểu Gia trực tiếp đi qua.

Có thể ở trong phòng bếp làm như vậy, Duật Tiểu Gia cảm giác mình rất khinh địch.

Từ ngày đưa Anna tới căn phòng trọ này, Duật Tiểu Gia liền phát hiện dường như không phải Anna sợ Kiều Trác Phàm, mà là có dụng ý khác!

.

Từ lúc bị anh đưa tới căn phòng trọ này, mỗi lần Anna hiện ra ở trước mặt anh, đều khiến cho máu nóng của người ta sôi trào.

Căn phòng nhỏ này, vẫn luôn là một nơi bí mật của Duật Tiểu Gia. Bên trong này đặt những món đồ chơi và loại rượu mà Duật Tiểu Gia thích.

Mỗi lần cha của bọn họ không cần đi khu S, mà ở nhà ân ái cùng với mẹ của bọn họ, Duật Tiểu Gia sẽ vụng trộm trốn tới chỗ này. Được rồi, đa số thời gian, quả thật không phải là Duật Tiểu Gia tự nguyện, mà bởi vì cha của bọn họ không muốn nhìn thấy bọn họ ở nhà, vì ảnh hưởng tới chuyện ông thân mật với mẹ của bọn họ.

Lúc đến tập đoàn Đế Phàm để đón Anna, Duật Tiểu Gia cảm thấy cô rất sợ hãi, cho nên anh ta mới dẫn cô tới chỗ bí mật của mình.

Nào ngờ người phụ nữ này liền ở lại luôn không chịu đi!

Hơn nữa, mỗi lần Duật Tiểu Gia tới chỗ này, cô đều...

Hôm trước, Duật Tiểu Gia vừa mới đến, liền nghe thấy trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy rào rào. Duật Tiểu Gia vốn định chọn cách lẩn tránh muốn rời khỏi nơi đây. Nào ngờ người phụ nữ này liền đề cả người trần truồng mà chạy ra...

Lại một lần nữa, Duật Tiểu Gia nhân lúc đêm khuya yên tĩnh muốn uống một chút rượu, ai ngờ vừa uống thì liền có một người phụ nữ trần truồng nhảy ra, trực tiếp nhào vào trong lòng của anh.

Được rồi, căn cứ vào kinh nghiệm đã có, lần này Duật Tiểu Gia đã có sự chuẩn bị. .

Nếu như Anna lại trần truồng chạy tới thì anh đã tính toán rút lui toàn thân bất cứ lúc nào.

Nhưng mà nghe thấy tiếng nước chảy từ trong phòng bếp, Duật Tiểu Gia mới buông lỏng cảnh giác.

Nhưng mà anh đâu đoán được, người phụ nữ này lại trần truồng cả người mà mặc tạp dề...

Nhìn da thịt bóng loáng hiện ra kia, hầu kết của Duật Tiểu Gia không tự giác mà trượt lên trượt xuống một.

Nhưng mà Duật Tiểu Gia lại cảm thấy điều này hết sức bình thường.

Ít nhất thì đây chính là phản ứng bình thường của một người đàn ông khi nhìn thấy người đẹp.

Nhưng mà người đẹp này lại chính là Anna!

Người phụ nữ mà anh ta chạm vào không được, cũng không thể vấy bẩn được...

“Anh Duật...”

Nghe thấy phía sau vang lên tiếng động, Anna tự nhiên xoay người lại, nhưng mà cũng không hề có cảm giác hoảng hốt khi bị người khác nhìn.

“Anna, anh nói là em nên dọn đi rồi!” Duật Tiểu Gia lại nhắc nhở một lần nữa.

Nếu như cô lại để người trần trướng xuất hiện một lần nữa, Duật Tiểu Gia cảm thấy mình sắp toi rồi.

“Anh Duật, anh đừng đuổi em đi không được sao!” Anna nhìn anh ta chăm chú, rất lạnh nhạt và thong dong cời tạp dề ở trên người ra, nhân tiện chậm rãi bước về phía Đạm Duật.

“...” Được rồi, Duật Tiểu Gia thừa nhận, Anna là một người có dáng người nóng bỏng nhất mà anh ta từng nhìn thấy. Chỗ nên đầy thì đầy, chỗ nên gầy thì gầy, cả người không cần phải tạo dáng thì đã hiện lên đường cong chữ S.

Chỉ nhìn như vậy thôi, Duật Tiểu Gia cũng cảm thấy máu nóng toàn thân đang dồn về chỗ nào đó.

Mà càng làm cho Duật Tiểu Gia bất đắc dĩ chính là Lăng Công Chúa đã trực tiếp dán lên trên người của anh ta, lúc này hai bàn tay của cô xiết chặt lấy eo của anh ta, ngẩng khuôn mặt xinh xắn kia lên, quỳn rũ ở khoảng cách gần...

“Anna, em mau buông ra!”

Cả người của Duật Tiểu Gia đều là mồ hôi.

Mồ hôi này, dường như sắp thấm hết ra chiếc áo gió màu đen của anh ta.

Chẳng lẽ cô thật sự coi anh là Liễu Hạ Huệ sao?

Trời ạ, anh đã sắp không nhìn nổi rồi!

“Anh Duật, em mặc kệ! Dù sao thì bây giờ em rất không muốn rời khỏi anh, nếu không em sẽ rất sợ hãi!” Cô cũng giống như là một con nai nhỏ, lúc này dường như cô thực sự sợ Kiều Trác Phàm.

Nhưng trên thực tế, từ lúc vừa mới bắt đầu, cô chỉ muốn được ở bên cạnh Đạm Duật mà thôi!

Còn với Kiều Trác Phàm, đánh cô thì cô chịu đựng một chút là được!

“Không muốn rời khỏi anh thì mau mặc quần áo vào!” Duật Tiểu Gia cảm giác mặt của mình đầy vạch đen.

Nếu không mặc lên, anh sắp không chịu được nữa rồi!

Duật Tiểu Gia vẫn còn đang quá khích!

“Em không có quần áo!” Anna chớp đôi mắt vô tội, môi chu lên.

Nhưng mà Duật Tiểu Gia vừa nghe thấy như thế thì liền khựng lại một lát: “Hôm trước không phải anh đã mang tới cho em rồi sao?”

Duật Tiểu Gia cũng không hề quên, ngày đầu tiên vào ở chỗ này, anh đã thấy thân thể trần trướng của Anna.

Duật Tiểu Gia nói cô, nhưng mà cô lại lấy lý do là không có quần áo để thay. Vì để tránh khỏi lý do này, Duật Tiểu Gia đã đưa tới cho cô hai túi quần áo rất lớn, tất cả đều căn cứ theo nhu cầu của cô mà mua.

Nhưng mà vì cái gì mà cô lại thích để trần như vậy?

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Duật Tiểu Gia lại không tự giác nhìn về phía hai nơi cao ngất kia...

Vừa nhìn như vậy Duật Tiểu Gia lại có cảm giác mũi của mình ngứa ngứa.

Hình như có thứ gì đó sắp chảy ra, hình như...

Lần này, Duật Tiểu Gia cho rằng ánh mắt phải nhìn đi chỗ khác!

Mà chú ý tới điểm này nên đường cong trên khoe miệng của Anna càng tươi hơn!

“Anh Duật, mấy thứ quần áo kia làm sao có thể thể hiện ra được vẻ đẹp hoàn mỹ của em chứ? Anh không biết là em như vậy nhìn đẹp hơn sao?”

Anna vừa cười cười, sau đó lại gạt mấy sợi tóc rũ xuống bờ vai của mình đi, khiến cho xương quai xanh xinh đẹp kia hiện ra.

Mà hầu kết của Duật Tiểu Gia lại hoạt động một lần nữa...

“Anh Duật mau nói nhanh một chút!”

Anna là tiểu yêu tinh trời sinh.

Vừa nói vừa bắt đầu lượn vòng vòng trên đầu vai của Duật Tiểu Gia...

“Đẹp. Được rồi, mau buông ra!” Nếu không buông ra thì sẽ không kịp nữa rồi.

Duật Tiểu Gia cảm thấy bản thân mình sắp bị cô làm cho điên lên.

“Được, em buông ra là được chứ gì!” Dưới lời nói lạnh nhạt của Duật Tiểu Gia, quả thật là Anna buông lỏng tay ra.

Duật Tiểu Gia nhìn thấy như vậy, thì cho là mình đã được an toàn, bảo toàn được trinh tiết của mình.

Nhưng mà Duật Tiểu Gia không ngờ được, Anna buông lỏng tay ra là để cời chiếc tạp dề duy nhất trên người mình.

Ngay lập tức thân thể trắng muốt cứ như vậy mà hiện ra trước mặt của Duật Tiểu Gia.

Mà Duật Tiểu Gia chỉ cảm thấy bản thân mình không khống chế nổi con thú trong cơ thể mình nữa.

Lúc này đây, anh ta trực tiếp ôm lấy đầu vai của Anna, sau đó hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô...

Cuối cùng, những nụ hôn kia không chỉ dừng lại ở trên môi cô, mà dần dần trượt xuống dưới. .

Gió thu ngoài cửa sổ vẫn còn thổi vù vù.

Nhưng mà một đêm này dường như bọn chúng không còn vô tình như vậy nữa...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 305: Nhạc Dương Gầy Vs Giàu Nứt Đổ Đồ Vách

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Reng reng reng...”

Sáng sớm ngày hôm nay, Tiểu Bảo Bối bị tiếng chuông điện thoại di động của Kiều Trác Phàm đánh thức.

Được rồi, mấy ngày gần đây luôn bị tình trạng như vậy.

Điện thoại của Kiều Trác Phàm liên tục vang lên không ngừng, thỉnh thoảng giữa đêm khuya còn có điện thoại.

Mà Kiều Trác Phàm thì ai gọi đến cũng không từ chối.

Vừa mới nghe tiếng điện thoại di động vang lên, anh vội vàng cầm điện thoại đi ra phía ngoài ban công, rồi bắt đầu nói chuyện.

Tiểu Bảo Bối dụi mắt cho tỉnh táo, rồi quay người lại mới phát hiện ra lúc này mới có sáu giờ sáng.

Cựa người một cái, cô lăn tới chỗ của Kiều Trác Phàm, sau đó hít hít hà hà ở chỗ đó, hy vọng có thể ngửi thấy mùi vị quen thuộc của anh, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Dạo gần đây dường như cô đã mê mùi cơ thể trên người của Kiều Trác Phàm.

Chỉ có khi ngủ ở trong lòng của anh, ngửi mùi thơm đặc biệt trên người của anh, cô mới có thể an ổn chìm vào giấc ngủ.

Nhưng mà vị trí Kiều Trác Phàm, dù sao cũng không bằng được với người thực của anh.

Chẳng những không có mùi vị đặc biệt kia, lại còn... Hít hà như vậy cũng không thoải mái!

Tiểu Bảo Bối ngủ không được nên dứt khoát ngồi dậy.

Mà lúc này đúng lúc Kiều Trác Phàm đã nói chuyện điện thoại xong, từ bên chỗ sân thượng đi tới. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối ngồi dậy, ngây ngốc ngồi trên giường nhìn chăm chăm vào mình, anh vội vàng đi lại.

“Thức dậy làm gì? Có phải làm ồn tới em không?” Kiều Trác Phàm dịu dàng hôn lên trán của cô một nụ hôn, mà Tiểu Bảo Bối nhìn thấy như vậy thì có chút vờ ngớ ngẩn.

Được rồi, cho tới giờ phút này Tiểu Bảo Bối vẫn còn có chút không tin, Kiều Trác Phàm nói là sẽ không chạm vào cô thì đúng là không hề chạm vào cô!

Bởi vì Kiều Trì nói vết thương trên trán của cô cần tĩnh dưỡng, cho nên mấy ngày này Kiều Trác Phàm thực sự rất ngoan ngoãn, không hề có hành động gì quá đáng. Cùng lắm là đụng lên trán của cô một cái.

Hơn nữa anh săn sóc tinh tế, không hề giống như một vị tổng giám đốc lớn trên thương trường một chút nào, ngược lại càng giống như là một người đàn ông đảm đang ở nhà.

“Không có!” Tiểu Bảo Bối quay người lại, cả người đều treo ở trên người của Kiều Trác Phàm, đầu cô cọ cọ vào trong lòng của anh, liên tục phát ra những tiếng thỏa mãn.

Kể từ khi bị đụng đầu xong, mấy ngày Kiều Trác Phàm đều không đưa cô tới công ty để đi làm.

Mấy ngày trôi qua, thời gian để ngủ nướng của Tiểu Bảo Bối có rất nhiều.

Cho dù bây giờ thức dậy cũng không buồn ngủ.

“Có muốn ngủ thêm một chút không?” Nhìn thấy cái đầu của Tiểu Bảo Bối vì cọ vào ngực mình mà xù lên, vẻ mặt của Kiều Trác Phàm càng dịu dàng.

“Không cần!” Nếu tiếp tục ngủ nữa, Tiểu Bảo Bối cảm giác mình thực sự sắp thành con heo lười rồi.

Chỉ là đụng bị thương một chút rồi cũng sẽ liền lại mà thôi.

Bây giờ, vết thương trên trán của cô đều không nhìn thấy nữa, ngay cả vết ứ đọng cũng không có. Tiểu Bảo Bối không hiểu, rốt cục thì Kiều Trác Phàm đang lo lắng cái gì.

“Kiều Trác Phàm, hôm nay em muốn đi làm!” Sau khi cọ loạn ở trong ngực của Kiều Trác Phàm một cái, Tiểu Bảo Bối ngẩng mặt lên, nhìn Kiều Trác Phàm. Di ien n#d ang# lle e#q quiq on.

Thời gian gần đây, hình như Kiều Trác Phàm đặc biệt bận rộn.

Không chỉ mỗi ngày không ngừng gọi điện thoại, mà anh còn liên tục đi sớm về tối.

Có đôi khi anh cũng sợ cô không có người ở bên cạnh sẽ buồn chán, nên ở nhà cùng với cô. Nhưng mà tần suất A Vĩ tới đưa văn kiện cũng lớn hơn.

Còn nữa, trừ những lúc thỉnh thoảng Kiều Trác Phàm ngẩng đầu lên khỏi văn kiện để nhìn Tiểu Bảo Bối, phần lớn thời gian anh đều chuyên tâm nhìn chăm chăm vào máy tính của anh, không biết là gõ lạch cách cái gì ở trên đó.

Tất cả những điều này, Tiểu Bảo Bối cũng có thể nhận ra được thời gian gần đây Kiều Trác Phàm bận rộn hơn so với lúc bình thường rất nhiều.

Nhìn anh vất vả như vậy, Tiểu Bảo Bối cảm giác mình nằm ì ngủ nướng ở trong chăn, quả thực là không được hay lắm.

Cho nên cô vẫn muốn nhanh chóng đi làm, cho dù không thể chia sẻ được với Kiều Trác Phàm, nhưng mà ít nhất thì cũng có thể khiến cho anh không cần quá lo lắng cho cô.

Mà Tiểu Bảo Bối nghiêm túc suy nghĩ cho Kiều Trác Phàm, hình như cũng không phát hiện ra được giữa lúc bất tri bất giác, mình đã bắt đầu quan tâm Kiều Trác Phàm, để ý Kiều Trác Phàm. Dienx dandfKê quyudong.

Nhất là lúc nhìn thấy Kiều Trác Phàm vì quá bận rộn mà đôi mắt trũng sâu xuống, cô cũng không hề phát hiện ra được mình càng lúc càng đau lòng hơn..

“Không được, sắc mặt của em vẫn chưa được tốt lắm. Anh thấy vẫn cần phải nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa!” Kiều Trác Phàm xoa xoa cái đầu quả dưa của cô, mà nói như vậy.

Tiểu Bảo Bối vội vàng sờ lên mặt của mình, nói với Kiều Trác Phàm “Kiều Trác Phàm, em thực sự cảm thấy không sao nữa hết!”

Không chỉ sắc mặt không có vấn đề gì, Tiểu Bảo Bối còn cảm thấy mấy ngày nay hình như mình đã béo thêm một chút.

“Vậy cũng không được, vẫn cứ nên nghỉ ngơi thêm mấy ngày!” Tóm lại, anh không yên tâm.

Công việc ở Đế Phàm chỉ là công việc lật vật, chẳng qua anh muốn được ở gần cô nhiều hơn một chút mà thôi.

Cho dù cô không làm, cũng không có ảnh hưởng gì. Mà anh sẽ càng không muốn vì chuyện như vậy mà ảnh hưởng tới sức khỏe của cô.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vẫn không chịu, còn nắm lấy cánh tay của anh nũng nịu: “Kiều Trác Phàm...”

Cuối cùng Kiều Trác Phàm chỉ có thể bất đắc dĩ đầu hàng thể tấn công của cô nhóc này.

“Được được được, nghỉ thêm một ngày nữa! Ngày mai anh sẽ đưa em đi...”

Đối mặt với sự làm nũng của cô, cuối cùng anh vẫn phải thỏa hiệp.

“Hay quá!” Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy Kiều Trác Phàm đã thỏa hiệp, vội vàng vỗ tay hoan hô.

Nhưng mà cô lại nhanh chóng bị Kiều Trác Phàm kéo vào trong lòng uy hiếp: “Nhưng mà nếu như sau khi tới công ty có chỗ nào không khỏe, em nhất định phải nói cho anh biết hiểu không?”

“Được rồi được rồi, em biết rồi mà!” Đối mặt với sự uy hiếp của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối không chút để ý, mà bắt đầu ôm lấy cánh tay của Kiều Trác Phàm vui đùa.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của cô ở trong lòng mình, Kiều Trác Phàm cũng không nhịn được mà cười rộ lên: Cả ngày có cô ở bên cạnh, cho dù như thế nào cũng vẫn vui vẻ...

Tiểu Bảo Bối tỉnh ngủ rồi sẽ không chịu ngủ lại, mà Kiều Trác Phàm thì sau đó liền đứng dậy rửa mặt ăn sáng xong thì Kiều Trác Phàm vội vàng đi tới Đế Phàm.

“Dì nhỏ, hình như gần đây công việc của Kiều Trác Phàm rất bận rộn!” Tiểu Bảo Bối nhìn vị trí trống không ở bên cạnh, vừa ăn bánh mì vừa lẩm bẩm.

Được rồi, sự buồn bực trong công việc cho tới bây giờ Kiều Trác Phàm cũng chưa bao giờ than vãn với cô.

Cho nên Tiểu Bảo Bối căn bản không biết được rốt cục thì Kiều Trác Phàm có vấn đề gì.

“Hình như dạo gần đây trong công ty của Kiều xuất hiện nội gián, bản kế hoạch vốn đã xong xuôi rồi, lại bị đánh cắp! Bây giờ bọn họ phải làm thêm giờ cả đêm, để hoàn thành bản kế hoạch mới trước ngày đấu thầu!” Đối với lần này Thẩm Niệm Cẩm lại biết được rõ ràng một chút.

Nhưng mà rốt cục là bản kế hoạch kia bị tiết lộ ra ngoài như thế nào thì bà vẫn không rõ ràng lắm. Diên x dandf Kê quyu dong.

“Nội gián?”

Tiểu Bảo Bối nghe được từ này, trong lòng có chút không thoải mái.

“Được rồi, dù sao thì chuyện của Kiều con cũng không cần phải lo lắng, nên làm cái gì thì làm đi! Cho dù Kiều không có Đế Phàm này, thì vẫn nuôi con cả mấy đời cũng không có vấn đề gì!”

Thực ra Thẩm Niệm Cẩm cũng nghe được chuyện Tiểu Bảo Bối bị đụng vào đầu, tình huống cụ thể bà cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc kia của Kiều Trác Phàm, trong tiềm thức bà cho rằng vết thương của Tiểu Bảo Bối vô cùng nghiêm trọng! DiễầđầànLêêQuýýĐôn

Cho nên mấy ngày này, mỗi ngày bà đều nấu cho Tiểu Bảo Bối một ít canh bổ dưỡng, hy vọng cô nhanh chóng bình phục lại.

Còn mấy chuyện phiền toái kia, Thẩm Niệm Cẩm cũng không muốn Tiểu Bảo Bối phải suy nghĩ nhiều.

Mà Tiểu Bảo Bối thuộc trường phái vui vẻ, nghe Thẩm Niệm Cẩm an ủi như vậy cô lập tức ném mấy chuyện đáng ghét đó qua một bên.

Sau khi ăn xong cô lại bắt đầu đi tản bộ khắp nơi.

Thẩm Niệm Cẩm nói hôm nay có cái party gì đó, cho nên bản thân bắt đầu đi thẩm mỹ viện. Còn đồ ăn của Tiểu Bảo Bối, bà đã dặn dò chỗ Kiều Trác Phàm xử lý ổn thỏa rồi.

Mà Tiểu Bảo Bối một người ở trong căn phòng lớn như vậy, thì bắt đầu buồn chán.

Hay là tìm Nhạc Dương tới chơi một chút.

Cái suy nghĩ này chợt lóe lên, Tiểu Bảo Bối vội vàng cầm điện thoại gọi cho Nhạc Dương.

Nhưng mà căn cứ vào biểu hiện của Nhạc Dương vào thời gian trước, Tiểu Bảo Bối không xác định được là mình có thể mời Nhạc Dương tới được hay không.

Không ngờ, cô vừa mới gọi điện thoại cho Nhạc Dương, người này liền đồng ý ngay lập tức.

Nghe lời nói đầy khẳng định của Nhạc Dương qua điện thoại, Tiểu Bảo Bối liền buồn bực: Tại sao dạo gần đây Nhạc Dương lại rảnh rỗi như vậy?

Trong lúc đợi Nhạc Dương tới, Tiểu Bảo Bối vội vàng đi gọi đầu.

Mấy ngày nằm ở trên giường, ngay cả gọi đầu Kiều Trác Phàm cũng không cho.

Tiểu Bảo Bối thực sự cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục như vậy nữa, thì sẽ hơi hám giống như cú mất.

Lúc Nhạc Dương tới, cô đã gọi đầu xong, thuận tiện đã sấy khô tóc. Cả người sạch sẽ, cô lại cột mái tóc đuôi ngựa, nhìn thần thái thoải mái tung bay.

Mà Tiểu Bảo Bối như vậy, lúc nhìn thấy Nhạc Dương hai người liền tạo thành sự đối lập rõ ràng.

So với cô, Nhạc Dương nhìn rất mệt mỏi.

Mặc dù cô vẫn ăn mặc giống như trước đây, nhưng không biết tại sao cả người của cô nhìn rất ẻo lả...

Hơn nữa...

“Nhạc Dương, tại sao cậu lại gầy thành như vậy?”

Tiểu Bảo Bối có chút bối rối tuyệt đối không phải là cố ý thể hiện ra.

Nhạc Dương ở trước mặt, rõ ràng là gầy hơn lúc trước rất nhiều.

Không trách được Tiểu Bảo Bối luôn có cảm giác, bộ quần áo này của Nhạc Dương cực kỳ không hợp với người của cô ấy.

“Mình đây không phải là đang giảm cân sao! Đừng nói nữa, đừng đánh vào lòng tự tin của mình, cậu cũng không nghĩ xem muốn gầy nhanh như một tia chớp chính là giấc mơ mấy năm qua của mình!” Nhạc Dương bị Tiểu Bảo Bối nói như vậy thì sờ sờ gò má của mình sau đó nói.

“Nhạc Dương, giảm cân thì giảm cân! Nhưng mà cậu không thể không quan tâm tới sức của của mình được!” Tiểu Bảo Bối lo lắng nói.

Quả thực lần này Nhạc Dương đã gầy thành công!

Nhưng mà sắc mặt của cô rất tệ!

Trên thực tế lần này Nhạc Dương căn bản không có hết sức để giảm cân.

Chẳng qua là mỗi ngày cô không có cảm giác đói, càng không có tâm trạng mà ăn cơm.

Mà tất cả những điều này đều do người đàn ông tên là Diệp Từ Hi kia.

Nhưng mà vấn đề này, Nhạc Dương không muốn nói với Tiểu Bảo Bối, cũng không muốn khiến cho Tiểu Bảo Bối bực mình. Cho nên cô vội vàng chuyển đề tài.

“Ha ha, đừng suốt ngày nói chuyện của mình! Mau dẫn mình đi tham quan căn phòng của nhà cậu đi!”

“Nhạc Dương...”

Dường như Tiểu Bảo Bối nhìn thấy được sự khác thường dưới đáy mắt của cô, đang định truy hỏi cái gì đó, Nhạc Dương lại sợ hãi than lên từng tiếng.

“Tiểu Bảo Bối, nhà cậu đây chính là hoàng cung đi!” Bởi vì Kiều Trác Phàm thích màu vàng gì đó, cho nên trong căn biệt thự này màu sắc chủ đạo không phải là màu trắng đen của các vị tổng giám đốc trong ngôn tình văn thường miêu tả mà chính là màu vàng!

Dường như từ lúc vào cửa tới giờ, Nhạc Dương đều có thể nhìn thấy màu vàng ở khắp nơi.

“Trời ạ! Mình vẫn cho rằng màu vàng hết sức thô tục, không ngờ lại có thể đẹp tới mức như vậy!” d,0dylq.d. Theo từng bước đi vào, Nhạc Dương lại liên tiếp lên tiếng thán phục.

Màu vàng khiến cho người ta có cảm giác là thô hào, nhưng mà căn biệt thự của Kiều Trác Phàm lại kết hợp rất đẹp, khiến cho người ta không có cảm giác thô tục một chút nào, ngược lại còn đặc biệt lịch sự, tao nhã!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 306: Kết Quả Điều Tra Chuyện Tiết Lộ Tài Liệu Bí Mật

Editor: Táo đồ phổ núi

Nhớ ngày đó, lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối cô nhìn thấy căn nhà này cũng không ngừng xuýt xoa, Hơn nữa cô còn cầm lên căn, khiến cho khắp nơi ở đây đều bị lõm một chỗ!

“Tiểu Bảo Bối, cậu đúng là giàu nứt đố đổ vách rồi!”

“Tiểu Bảo Bối, cái này có phải làm bằng vàng thật không?”

“Hình như là như vậy, mình đã căn thử, mỗi thứ đều có thể căn xuống được!”

Tiểu Bảo Bối bị Nhạc Dương hỏi, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc lâu sau đó trả lời bằng một câu như vậy.

“Trời ạ, nhiều như vậy, phải mất bao nhiêu cân vàng chứ?” Nhạc Dương nói, rồi ôm lấy một cái bình hoa bằng vàng, nhìn rồi lại nhìn.

“Mình cũng không biết, Kiều Trác Phàm cũng không nói với mình!”

Trên cái bình hoa kia vẫn còn dấu răng của Tiểu Bảo Bối, Tiểu Bảo Bối còn nhớ rõ là sau khi người đàn ông kia nhìn thấy dấu vết mà cô để lại, thì có chút hân hển mà chất vấn cô.

“Nhưng mà Tiểu Bảo Bối, bây giờ đang là giờ làm việc, tại sao cậu lại ở nhà?”

Hôm nay vừa đúng lúc Nhạc Dương kết thúc một vụ kiện lớn, rảnh rỗi không có việc gì làm nên vào lúc Tiểu Bảo Bối gọi điện thoại cô mới có thể đồng ý đến ngay lập tức.

Nhưng mà thời gian gần đây Tiểu Bảo Bối đi làm ở tập đoàn Đế Phàm, chẳng lẽ Kiều Trác Phàm thiên vị cô?

“Chẳng lẽ cậu không lo lắng, người đàn ông của cậu ở công ty sẽ bị người ta bắt mất?” Thật ra Nhạc Dương chạy tới đây điều quan trọng hơn là hy vọng sẽ gặp mặt Kiều Trác Phàm.

Căn bản là cô muốn nhắc nhở Tiểu Bảo Bối, lần trước đã đồng ý chuyện dẫn cô đi gặp mặt Kiều Trác Phàm.

“Mình bị đụng vào đầu, Kiều Trác Phàm không cho mình đi làm, bảo mình ở nhà nghỉ ngơi vài ngày!”

Lúc Tiểu Bảo Bối nói đến đây, lại khó tránh khỏi nhớ lại sự dịu dàng của Kiều Trác Phàm mấy ngày gần đây, khoe miệng không tự chủ được mà cong lên.

Nhưng mà Nhạc Dương nghe thấy chuyện này, lập tức vô cùng lo lắng.

“Cái gì, cậu bị ai đụng? Có phải là con tiểu tam chết tiệt kia không? Cái con mẹ nó chứ, hôm nay nếu bà đây không cho nó biết tay một chút thì bà không mang họ Nhạc!” Lúc Nhạc Dương thốt ra lời nói này, thì bắt đầu xắn tay áo lên, định đi ra khỏi cổng.

Mà ngay vào lúc này Tiểu Bảo Bối tiến lên kéo Nhạc Dương lại.

“Nhạc Dương Nhạc Dương, không phải là cô ta!”

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối có giải thích đi nữa thì đối với Nhạc Dương không khác gì lửa cháy còn đổ thêm dầu.

“Không phải cô ta thì là ai? Mình biết ngay là loại người có tiền như vậy cũng không phải là người tốt lành gì! Bây giờ mới kết hôn có mấy ngày tiểu tam đã xuất hiện đây ra! Sau này còn như thế nào nữa?” Sau khi nghe thấy lời nói của Tiểu Bảo Bối, lửa giận dưới đáy mắt của Nhạc Dương lại càng bùng cháy lên.

Lúc này cô đã xuất ra loại khí thế muốn đánh nhau mỗi lần kiện tụng người khác ở trên tòa án.

“Tiểu Bảo Bối, mình thấy là cậu hãy nhanh chóng đá người đàn ông này đi được rồi đó. Có tiền thì có gì đặc biệt hơn người?”

Ban đầu Nhạc đã lo lắng người giống như Kiều Trác Phàm thì bên cạnh anh sẽ có không ít phụ nữ đeo bám, sợ là Tiểu Bảo Bối sẽ bị tổn thương!

Nghe nói người phụ nữ kia muốn làm tổn thương Tiểu Bảo Bối, mặc dù không thành công, Nhạc Dương định đến để cảnh cáo Kiều Trác Phàm.

Chẳng qua là cô không ngờ tới, bản thân mình còn chưa nói lời nào, thì bên cạnh của Kiều Trác Phàm đã xuất hiện thêm tiểu tứ!

Ngay lập tức Nhạc Dương bị chọc giận!

“Tiểu Bảo Bối, bây giờ cậu lập tức thu dọn mấy bộ quần áo đi theo mình!” Nói xong Nhạc Dương lại thay đổi nói một câu: “Không, quần áo cũng không

cần phải thu dọn. Trước tiên cậu tạm thời mặc của mình là được rồi, bây giờ đi theo mình! Nhà này mặc dù là đẹp, nhưng mà ở không thoải mái, chúng ta dứt khoát không ở nữa!”

“Nhạc Dương, vừa rồi mình không có ý đó!” Tiểu Bảo Bối nghe thấy Nhạc Dương nói một thôi một hồi, lập tức cũng đoán ra được Nhạc Dương đã hiểu sai.

“Tiểu Bảo Bối, mình nói cho cậu biết phụ nữ cũng không thể tham tiền. Nếu không, cả đời của chúng ta sẽ bị đàn ông giẫm đạp dưới lòng bàn chân! Cho dù đàn ông vừa có tiền vừa đẹp trai đi nữa thì cũng vô dụng. Một ngày kia anh ta giẫm đạp lên cậu, thì cậu không là cái gì cả!” Làm phụ nữ thì tốt nhất là phải dựa vào chính mình!

Đây là điều mà Nhạc Dương muốn nói với Tiểu Bảo Bối.

Chính bởi vì biết rõ điều này, cho nên từ lúc còn nhỏ Nhạc Dương đã bắt đầu bồi dưỡng chính mình. Cho đến khi trở thành luật sư báng vàng, cô vẫn không hề buông lỏng yêu cầu của chính mình.

Mà Tiểu Bảo Bối cảm thấy Nhạc Dương nói cũng rất có lý.

Hay là qua một thời gian nữa, cô sẽ tự mình ra ngoài Táo đồ le^e quy do^nn. i để tìm công việc!

Nghĩ tới phương pháp này vô cùng hợp lý, Tiểu Bảo Bối nắm chặt nắm đấm của mình.

Nhưng mà có một điểm cô cần phải giải thích rõ ràng với Nhạc Dương: “Nhạc Dương, người đụng phải mình là Kiều Trác Phàm. Nhưng mà lúc đó anh cũng không biết là mình đứng ở sau cửa, sau khi đụng làm mình sưng lên một cục u lớn xong, bản thân anh ấy cũng rất hoảng hốt! Cho nên đã vội vàng mời bác sĩ tới kiểm tra cho mình.”

Tiểu Bảo Bối kể lại tình hình thực tế, chẳng qua là lược bỏ hành động của nhân vật Anna. Nếu không theo như bộ dạng xúc động lúc này của Nhạc Dương, còn không biết cô sẽ liều mạng với Anna như thế nào đâu!

“Thì ra là Kiều Trác Phàm đã tự mình đụng vào cậu sao? Tại sao cậu không nói rõ ràng! Nhưng mà mình nhìn cậu như vậy hình như cũng không bị gì đúng không!”

Nhạc Dương đánh giá Tiểu Bảo Bối một lượt từ trên xuống dưới, sau khi xác định Tiểu Bảo Bối không có chuyện gì, thì cũng thờ phào nhẹ nhõm “Mình đúng là không có chuyện gì. Nhưng mà hình như Kiều Trác Phàm rất coi trọng, mấy ngày rồi đều không cho mình tới công ty, có đôi khi còn cảm rất nhiều văn kiện về nhà để ở nhà cùng với mình...” Lúc Tiểu Bảo Bối nói tới đây, lại nhìn không được mà đỏ mặt lên.

Nhìn Tiểu Bảo Bối như vậy, Nhạc Dương cũng xác định chắc chắn lời nói của Tiểu Bảo Bối là thật, hơn nữa dường như Kiều Trác Phàm đối xử với cô cũng rất tốt.

“Được rồi được rồi, cậu ân ái như vậy mà còn khoe khoang với người độc thân như mình sẽ bị trời phạt!” Mặc dù cô còn có Diệp Từ Hi, nhưng mà đã một thời gian Diệp Từ Hi không gọi điện thoại cho cô, lại càng không tiếp nhận điện thoại của cô, đoán chừng khoảng cách thất bại của hai người cũng không xa nữa.

“Nhạc Dương, cậu không biết đâu Kiều Trác Phàm đối xử với mình rất tốt, cho dù anh ấy không về nhà, thì vẫn cố ý gọi điện thoại để vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm cùng với mình...” Được rồi, Tiểu Bảo Bối liên tục khổ sở vì không có người nào để chia sẻ chuyện ngọt ngào của mình. Bây giờ nhìn thấy Nhạc Dương, cho nên vội vàng đem chuyện này kể hết ra.

Mà Tiểu Bảo Bối vừa nói xong điều này, lại có chút xấu hổ giấu khuôn mặt của mình đằng sau chiếc gối ôm Lại Dương Dương. Bộ dạng vừa xấu hổ lại vừa rục rịch kia, ngay cả Nhạc Dương cũng hận không thể bỏ nhào vào cô, chứ đừng nói chi là để cho Kiều Trác Phàm nhìn thấy được...

Theo như biểu hiện của Tiểu Bảo Bối, khiến cho Nhạc Dương hiểu một sự thật: Gần đây mỗi ngày của Tiểu Bảo Bối giống như là như ở trong hũ mật vậy!

Tiểu Bảo Bối chịu đem những chuyện như vậy ra chia sẻ với cô, nhân tiện cũng đem chút vấn đề của bọn họ ra để hỏi ý kiến của Nhạc Dương, Nhạc Dương cũng rất vui vẻ! Dù sao điều này cũng coi như là biểu hiện của việc Tiểu Bảo Bối tin tưởng cô.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối hăng hái chia sẻ chuyện của mình đối với Nhạc Dương mà không hề biết rằng tất cả những điều ngọt ngào này của cô đối với một người đang thất tình như Nhạc Dương mà nói, quả thực chính là một loại hạnh hạp.

Mà ngay vào lúc này có người nhân chuông cửa biệt thự.

Vừa mới đẩy cửa ra, Tiểu Bảo Bối và Nhạc Dương liền nhìn thấy A Vĩ mặc một bộ tây trang trắng thớm, trên trán thì đổ mồ hôi, trên tay thì đang xách hai cái túi lớn. Trên đó còn in tên của một khách sạn nào đó.

“Phu nhân, đây là Kiều thiếu kều tôi đưa tới!” Hơn nữa Kiều Trác Phàm còn yêu cầu anh ta đưa tới trong thời gian nhanh nhất. Không để cho thức ăn ở bên trong vì lộ trình mà ảnh hưởng tới mùi vị.

Kiều Trác Phàm nói với bộ dạng rất nhẹ nhàng, nhưng mà người chịu khổ lại chính là A Vĩ.

Khách sạn này cách biệt thự cả vài chục km.

Vì để hoàn thành chỉ thị của Kiều Trác Phàm, sau khi rời khỏi khách sạn thì anh ta không dám lãng phí một giây một phút nào.

“Đây là bữa tiệc cho mấy người?” Nhạc Dương có chút tò mò nhìn chằm chằm vào mấy cái túi to ở trên tay của A Vĩ!

“Tất cả đều cho một người là phu nhân! Kiều thiếu lo lắng sẽ không phù hợp với khẩu vị của phu nhân, cho nên cố ý kêu nhiều món một chút!” A Vĩ giải thích với Nhạc Dương.

Mà dường như Tiểu Bảo Bối đã sớm biết những điều này, cho nên dẫn đầu đưa A Vĩ đi về phía bàn ăn.

“Chắc chắn chắc, đúng là lãng phí một cách phô trương! Chỉ một người mà lại ăn nhiều như vậy!” Nhạc Dương ở bên cạnh nói lảm nhảm.

“Nhạc Dương, trưa này mình và cậu cùng ăn đi!” Vào lúc A Vĩ đem từng món đặt lên trên bàn, Tiểu Bảo Bối kéo Nhạc Dương nói.

“Đó là đương nhiên, nhìn mấy món ngon gì đó là mình đi không nổi!” Chuyện này chính là trạng thái cuộc sống trước đây của Nhạc Dương. Nhưng mà gần đây bởi vì Diệp Tử Hi rời đi, cho nên khẩu vị của cô không tốt được như trước kia. Vì không muốn để cho Tiểu Bảo Bối phát hiện được sự khác thường của mình, cho nên Nhạc Dương mới nói như vậy.

Nhưng mà nhìn lướt qua những món mà A Vĩ đưa tới, mỗi món đều đầy đủ màu sắc và hương vị, khiến cho Nhạc Dương mấy ngày nay không muốn ăn, lúc này lại cảm thấy đói bụng.

“Nếu như hai người muốn ăn cùng nhau, tôi sẽ đi đưa thêm một chút nữa tới!” A Vĩ vừa nói cho hai người này nghe như vậy thì vội vàng xoay người.

Đây chính là phần ăn mà Kiều thiếu kêu đưa tới cho một người.

Nếu như Nhạc Dương này ở lại ăn, thì A Vĩ có chút bận tâm Tiểu Bảo Bối sẽ ăn không đủ no, đến lúc đó Kiều Trác Phàm trách tội xuống sọ là...

Hơn nữa, cái đầu của Nhạc Dương lớn như vậy, sức ăn hẳn là không nhỏ mới đúng!

“Không cần, không cần, nhiều như vậy rồi. Nếu như ăn không đủ, thì lúc đó tôi đi mua một chút là được!” Nhạc Dương vội vàng nói.

Tiểu Bảo Bối cũng phụ họa: “Không sao đâu anh Vĩ, em sẽ nói với Kiều Trác Phàm. Anh đi về trước đi!”

“Vây cũng được!” A Vĩ gạt đầu một cái, có lời hứa hẹn của Tiểu Bảo Bối, đến lúc đó Kiều Trác Phàm cũng không thể làm gì anh ta được.

Hơn nữa bởi vì chuyện tiết lộ bản thiết kế của Đế Phàm gần đây, có quá nhiều việc cần phải xử lý. A Vĩ cũng cảm thấy, lúc này anh ta cần phải trở về thì tốt hơn.

Chờ A Vĩ rời khỏi xong, Tiểu Bảo Bối và Nhạc Dương cùng ngồi xuống, bắt đầu ăn nhiệt tình. dienndnle,qu.y don,

Rất nhanh Kiều Trác Phàm cũng đã gọi điện thoại tới.

“Cục cưng, đã bắt đầu ăn rồi sao?”

“Kiều Trác Phàm, em bắt đầu ăn rồi! Hôm nay Nhạc Dương tới nhà chúng ta chơi, có người ăn cơm trưa cùng với em, vui quá!” Tiểu Bảo Bối vừa gặm cánh gà vừa nói.

“Những thứ đó có đủ hay không?” Nghe thấy tên của Nhạc Dương, Kiều Trác Phàm lập tức nghĩ tới thân hình của cô. Sau đó, anh lại bắt đầu lo lắng cho Tiểu Bảo Bối.

“Không đâu. Được rồi em không thèm nghe anh nói nữa, em muốn ăn cơm rồi!” Tiểu Bảo Bối nói xong cũng cúp điện thoại. So với sự phong phú của Tiểu Bảo Bối ở bên kia, thì Kiều Trác Phàm ở bên này chỉ có một cặp lồng cơm bình thường. Vốn còn muốn vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm với Tiểu Bảo Bối. Bởi vì như vậy thì đồ ăn của anh cũng trở nên có hương vị hơn. Ai ngờ được, Tiểu Bảo Bối vừa có Nhạc Dương ăn cùng, thì liền ném anh qua một bên!

Bất đắc dĩ, Kiều Trác Phàm khẽ lắc đầu, tiếp tục cúi đầu ăn cơm..

- - Đường phân cách -

“Kiều thiếu, về chuyện tiết lộ tài liệu quan trọng của công ty ra ngoài, đã điều tra ra kết quả!” Chiều hôm đó, A Vĩ lại đẩy cửa phòng làm việc của Kiều Trác Phàm ra một lần nữa, nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 307: Tiểu Bảo Bồi Tiết Lộ Bí Mật!

“Là ai?” Lúc này Kiều Trác Phàm đặt ly cà phê ở trên bàn, hai tay vẫn lạch cạch thao tác ở trên bàn phím.

Nghe thấy A Vĩ nói với anh như vậy, động tác trên tay của Kiều Trác Phàm ngưng lại.

“Là ai?”

Lúc Kiều Trác Phàm ngẩng đầu lên, sắc mặt có chút âm trầm.

Nếu như không phải bị người khác tiết lộ bí mật này ra, thì lúc này đây khẳng định người đấu thầu thắng lần này chính là tập đoàn Đế Phàm. Nhưng mà bởi vì ý tưởng của bọn họ đã bị người khác đánh cắp, cho nên bây giờ đối phương đã làm ra một phương án phải hoàn hảo hơn của bọn họ, nếu như trong hai ngày nữa Đế Phàm của bọn họ không đưa ra được phương án tốt hơn, thì đấu thầu lần này sợ là...

Mặc dù đấu thầu thất bại một lần cũng không ảnh hưởng gì đối với tập đoàn của Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà vấn đề là từ khi Kiều Trác Phàm bắt đầu thành lập tập đoàn Đế Phàm ở thành phố A này, thì chưa từng bị đấu thầu thất bại lần nào. Chính bởi vì như vậy cho nên chỉ trong một năm ngắn ngủi, tập đoàn Đế Phàm mới phát triển được quy mô giống như bây giờ.

Nếu như lần này thất bại, thì huyền thoại của tập đoàn Đế Phàm cũng sẽ tan vỡ.

Nếu như bởi vì năng lực của tập thể Đế Phàm bọn họ không đủ, mà khiến cho huyền thoại này tan biến, Kiều Trác Phàm cũng không có gì để nói. Nhưng nếu như bởi vì bị ăn cắp ý tưởng, cho nên mới khiến cho huyền thoại này bị mất đi, thì Kiều Trác Phàm anh tuyệt đối sẽ không thể tha cho người kia được!

Phải làm như thế nào, cho tới bây giờ Kiều Trác Phàm anh vẫn chưa nghĩ ra.

Nhưng mà anh có thể khẳng định là người kia có thể lấy đi từ chỗ anh như thế nào, thì anh cũng xác định là sẽ lấy lại giống như vậy!.

“Căn cứ theo như thông tin của người chúng ta ở bên kia, thì có một người phụ nữ trong công ty chúng ta đã lấy bản thiết kế kia bán cho bọn họ, ra giá là năm vạn đồng!”

Ba chữ cuối cùng từ trong miệng của A Vĩ khiến cho khóe miệng của Kiều Trác Phàm nhếch lên một tia mỉa mai.

Làm liên lụy tới cuộc đấu thầu cạnh tranh vài tỷ, mà đối phương lại chỉ ra giá có năm vạn đồng?

Rất có ý tứ!

“Nói tiếp!” Lúc nói lời này, tay của Kiều Trác Phàm vốn đang đặt ở trên máy vi tính, nhưng từng ngón của anh khẽ nắm chặt lại tạo thành tiếng vang liên tiếp.

Mà phản ứng như vậy, A Vĩ thân là trợ lý của Kiều Trác Phàm lập tức hiểu được lúc này anh đã có chút không nhịn được. Vì vậy anh ta vội vàng nói tiếp.

“Người ở căn cứ bên kia giải thích là, người phụ nữ đem thiết kế của chúng ta đi bán khoảng chừng hai mươi tuổi. Cho nên tôi đã đem toàn thể ảnh chụp của nhân viên trong công ty chúng ta gửi tới chỗ anh ta, kêu mấy người bên chỗ anh ta xác nhận lại! Cuối cùng, kết quả là...”

Lúc nói tới chỗ này, A Vĩ lại chần chừ một lần nữa.

Bởi vì anh ta không xác định được lời này có nên nói hay không.

Còn nữa, anh ta cũng không biết là sau khi Kiều Trác Phàm nghe lời này xong có tức giận hay không.

“A Vĩ, cậu phải biết tính của tôi!” Kiều Trác Phàm cũng không hề đập bàn, nhưng mà hình như anh đã dùng hết tất cả sự nhẫn nại. .

“Kiều thiếu...” A Vĩ nhìn thấy đáy mắt của Kiều Trác Phàm đang tràn đầy sự tàn khốc, anh ta có chút lạnh cả sống lưng.

Mà ngay vào lúc này, người đàn ông vốn ngồi ở trước bàn làm việc, cũng không biết làm sao mà đột nhiên lao tới bên cạnh của A Vĩ, một tay trực tiếp túm cả người anh ta lên.

“Mau nói!” Kiều Trác Phàm nóng lòng muốn biết là người nào chán sống, dám phản bội lại Kiều Trác Phàm anh.

Vì muốn cho mình cùng với cả đội ngũ đã tăng ca cả ngày cả đêm vì để hoàn thành bản thiết kế này một lời giải thích, anh nhất định phải xé người này ra thành từng mảnh nhỏ!

Ý thức được Kiều Trác Phàm đã thực sự hành động, A Vĩ rụt cổ một.

Sau đó, Kiều Trác Phàm buồn lòng anh ta ra, anh ta vội vàng nói: “Tôi đem tất cả ảnh gửi qua, người nọ đã nhận ra và xác nhận là... phu nhân!”

Cũng chính là Tiểu Bảo Bối!

Vừa nghe thấy đáp án này, rõ ràng là Kiều Trác Phàm cũng sờ một. Nhưng ngay sau đó anh lập tức phủ nhận: . “Không thể nào!”

Tiểu Bảo Bối có lý do gì để phản bội anh?

Những thứ khác không nói, thời gian gần đây cô nhóc kia lúc nào cũng ở bên cạnh anh!

Nếu như là lúc trước, Kiều Trác Phàm cũng không dám nhanh chóng phủ nhận như vậy. Nhưng bây giờ, Tiểu Bảo Bối và anh rất tốt, quả thực là anh không nghĩ ra được lý do nào khiến cho cô nhóc kia phản bội lại anh.

Hơn nữa, mặc dù là dùng hết các loại thủ đoạn dụ dỗ và đe dọa, anh cũng đã ăn Tiểu Bảo Bối sạch sẽ rất nhiều lần rồi!

Sau khi phát sinh những chuyện này, Kiều Trác Phàm có thể cảm giá được tình cảm của hai người càng lúc càng thân thiết hơn.

Nếu đã như vậy thì Tiểu Bảo Bối tại sao có thể phản bội anh!

“Tôi cũng cảm thấy đáp án này có cái gì đó không đúng.” A Vĩ nhìn thấy nét mặt của Kiều Trác Phàm thâm trầm không giống như bình thường thì vội vàng nói.

Chính bởi vì sợ sau khi Kiều Trác Phàm biết được đáp án này xong sẽ nổi giận đùng đùng, cho nên mới vừa rồi A Vĩ mới do dự không muốn nói ra.

“Tóm lại, chuyện này nhất định không thể do cục cưng nhà tôi làm! Bây giờ cậu hãy đi điều tra một lần nữa cho tôi! Hơn nữa, hãy theo dõi người đã xác định cục cưng nhà tôi là người bán đứng tập đoàn Đế Phàm. Theo dõi xem thời gian gần đây anh ta tiếp xúc với ai, và cũng để ý tới chuyện tiền bạc và tài khoản ngân hàng của anh ta nữa!” .

Đôi mắt của Kiều Trác Phàm híp lại thành một đường nhỏ, giống như đang suy tư điều gì đó.

Nên biết, nếu đánh chủ ý vào Kiều Trác Phàm anh, vậy thì không cần phải gấp gáp.

Dù sao thì tiền bạc đối với anh mà nói chẳng qua chỉ là những con số.

Nhưng mà nếu đánh chủ ý lên người của Tiểu Bảo Bối, vậy thì sẽ không giống như vậy nữa.

Người này rõ ràng là không phải vì tiền!

Mà là muốn nhắm vào mối quan hệ của anh và Tiểu Bảo Bối!

Mà điều này, mới chính là điều mà Kiều Trác Phàm không thể tha thứ.

“Vâng, Kiều thiếu!” A Vĩ vừa nói xong vội vàng đi ra phía bên ngoài.

Rất lâu rồi anh ta không bị ánh mắt thâm trầm như vậy để nhìn mình, quả thật là anh ta có chút sợ hãi.

“Đợi chút!” Vào lúc A Vĩ sắp đi ra khỏi phòng làm việc, Kiều Trác Phàm đột nhiên gọi anh ta lại.

“Kiều thiếu còn chuyện gì dặn dò nữa ạ?”

“Chuyện này tạm thời giữ bí mật đối với cục cưng nhà tôi!”

Loại chuyện xấu xa như vậy, Kiều Trác Phàm không muốn làm cho nó ảnh hưởng tới tâm tình của Tiểu Bảo Bối.

Đối với Kiều Trác Phàm mà nói, không có gì quan trọng hơn tâm tình của bảo bối nhà anh! .

“Tôi biết rồi!” A Vĩ nói xong, lúc này mới đi ra khỏi phòng làm việc của Kiều Trác Phàm.

- - Đường phân cách - -

“Kiều Trác Phàm, Nhạc Dương đã về rồi!” Lúc chạng vạng, Kiều Trác Phàm nhận được điện thoại của Tiểu Bảo Bối.

Mặc dù cô không nói rõ là muốn anh trở về nhà với cô, nhưng mà Kiều Trác Phàm biết rõ, trời sắp tối rồi, chứng sợ hãi giam cầm khiến cho Tiểu Bảo Bối bắt đầu lú lẫn cuồng.

Anh không nghĩ nhiều, nói thẳng: “Em chờ anh một chút, anh lập tức về với em ngay đây!”

“Kiều Trác Phàm, anh là tốt nhất!” Tiểu Bảo Bối ở đầu bên kia điện thoại tươi cười hơn hờ nói.

Mà nghe thấy một câu nói đơn giản như vậy, Kiều Trác Phàm cảm thấy sự cố gắng của mình đúng là không uổng phí.

“Ở nhà tắm rửa sạch sẽ đi, anh trở về cần phải kiểm tra một chút!” Trước khi Kiều Trác Phàm cúp điện thoại vẫn không quên uy hiếp như vậy.

Mà Tiểu Bảo Bối nghe được lời này của Kiều Trác Phàm thì khuôn mặt đỏ ửng lên.

Được rồi hai ngày nay cô thì ở nhà, mà anh thì ở công ty cả ngày, vừa mới về tới nhà thì Kiều Trác Phàm nhất định sẽ ôm cô vào trong lòng, sờ chỗ này, đụng chỗ kia.

Nhưng mà bởi vì những lời kia của Kiều Trì cho nên Kiều Trác Phàm cũng không làm chuyện gì quá phận đối với cô.

Thế nhưng mỗi một lần như vậy Kiều Trác Phàm cũng phải cọ cả người cô một lượt từ trên xuống dưới mới thôi.

Bị Kiều Trác Phàm nhắc nhở một câu như vậy, Tiểu Bảo Bối lập tức nghĩ tới hình ảnh kia. Ngay lập tức mặt của cô lại đỏ ửng lên như trái táo...

“Không cho phép!”

“Không cho phép? Không sao, anh cưỡng ép là được!”

Trước kia mỗi lần Kiều Trác Phàm nhìn thấy những đôi tình nhân nói chuyện điện thoại vừa dai vừa dài, thì anh còn buồn bực tại sao mà có nhiều lời như vậy chứ? Hôn nữa còn tán gẫu những chuyện không có chút ý nghĩa nào, có gì đáng nói chứ?

Nhưng mà sau khi ở bên cạnh của Tiểu Bảo Bối, hình như anh cũng rất yêu thích loại hành động này. Đặc biệt là lúc gọi điện thoại còn có thể tùy tiện đùa giỡn Tiểu Bảo Bối một chút, sau đó lại tưởng tượng ra cô nhóc này ở bên kia đang làm cái gì, tâm tình của anh cũng vì vậy mà trở nên vui vẻ hơn.

Nhưng mà lúc này điều quan trọng nhất với anh là về nhà với cô, khỏi cho cô thấy trời tối lại cảm thấy sợ hãi.

Nghĩ tới đây anh vội vàng cúp điện thoại.

Mà cùng lúc đó sau khi Tiểu Bảo Bối cúp điện thoại xong thì cũng gơ tay áo của mình lên ngửi ngửi!

Trên đó hình như có mùi đồ ăn mà buổi trưa cô ăn cùng với Nhạc Dương thì phải.

Suy nghĩ một chút, cô quyết định hay là đi tắm rửa trước rồi lại nói sau. Chứ lỡ để cho Kiều Trác Phàm về tới nhà, lúc ôm cô lại ngửi thấy mùi này thì đúng là rất xấu hổ!

Kết quả là Tiểu Bảo Bối cúp điện thoại xong thì liền ngâm nga một bài hát rồi đi vào trong phòng tắm.

Chẳng qua là lúc này cô vẫn chưa hề phát hiện ra, bản thân mình đã không còn bài xích chuyện thân mật với Kiều Trác Phàm nữa...

- - Đường phân cách - -

“Chị Nhạc, đột nhiên có một vụ án khẩn cấp, Anh Vũ nói là bây giờ chúng ta phải tập trung ở văn phòng luật!” Nhạc Dương vừa đi ra khỏi nhà của Tiểu Bảo Bối, đang định đi về phía nhà mình thì lại nhận được cuộc điện thoại như vậy.

Vốn tinh thần của cô đang có chút uể oải, sau khi nhận được tin tức này xong thì lại lên tinh thần ngay lập tức.

Nhạc Dương thừa nhận vì muốn quên đi Diệp Từ Hi, nên thời gian gần đây cô dùng công việc để khiến cho mình không nghĩ tới.

Bởi vì như vậy cho nên ngay cả một chút thời gian để buồn bã cô cũng không có.

“Được, em hãy nói với anh Vũ là chị sẽ tới ngay lập tức!”

Sau khi cúp điện thoại xong, Nhạc Dương nhanh chóng đánh tay lái, định chạy về phía văn phòng luật sư.

Nhưng vừa lúc đó, có một chiếc xe Ferrari màu đen đang lao rất nhanh về phía Nhạc Dương.

Mà chiếc xe này lao tới chặn ở phía trước xe của Nhạc Dương sau đó đập phanh.

Vì thế nên mới tránh được kết quả hai chiếc xe va chạm vào nhau.

Chẳng qua là sau khi Nhạc Dương phục hồi lại từ trong sự sợ hãi, ngẩng đầu lên nhìn thấy người đàn ông ngồi ở chỗ ghế lái của chiếc xe Ferrari thì trong ánh mắt của cô tràn đầy sự kinh ngạc.

Lúc này ngồi ở trong chiếc xe Ferrari màu đen kia không phải là Diệp Từ Hi mất tích mấy ngày nay thì là ai?

Nhạc Dương không hiểu, nếu người đàn ông này đã bỏ mình mà rời đi rồi thì vì sao bây giờ lại xuất hiện ở chỗ này.

Nhìn anh ta một, Nhạc Dương nhanh chóng rời ánh mắt của mình đi.

Cô sợ là bản thân mình nhìn nhiều hơn một chút thì sẽ không kìm lòng được, sẽ lại không nhắc được bước chân. Cho nên cô định nhấn ga, đánh tay lái rời đi.

Nhưng vừa lúc đó người đàn ông trên chiếc xe Ferrari màu đen kia trực tiếp đẩy cửa xe mở ra, sai bước đi về phía cô.

Tốc độ của Diệp Tử Hi rất nhanh, sau khi đi vòng qua xe của mình, thì đã nhanh chóng đi tới trước xe của Nhạc Dương.

Thấy Nhạc Dương không có ý định xuống xe, anh ta trực tiếp kéo cửa xe của cô ra, đưa tay rút chìa khóa xe của cô, khiến cho Nhạc Dương không thể không xuống xe.

“Diệp Tử Hi, rốt cuộc anh muốn làm sao...” Nhạc Dương còn muốn lấy lại công đạo vì cảnh tượng nguy hiểm của mình lúc vừa rồi. Ai ngờ Diệp Tử Hi không hề nói câu nào đã ôm cô vào trong lòng..

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 308: Không Quan Trọng Bằng Làm Em!

“Diệp Tử Hi, đến cùng là anh nổi điên cái gì?” Nhạc Dương bị Diệp Tử Hi kéo vào trong lòng bất ngờ nên thất thần một hồi lâu rồi mới nổi điên lên giằng co.

Đúng vậy, Nhạc Dương thật sự rất thích người đàn ông tên là Diệp Tử Hi này.

Cô say mê người đàn ông này đã mấy chục năm.

Cho dù lúc trước kia anh có đối xử với cô như thế nào, cho dù ngay cả khi anh nói là tình yêu của bọn họ không thể công khai ra bên ngoài được, cô vẫn thỏa hiệp vô điều kiện.

Nhưng rồi như thế nào?

Người đàn ông này không để lại tin tức gì mà rời đi!

Cái loại cảm giác chờ đợi vô vọng đó, khiến cô muốn nổi điên!

Mấy ngày trôi qua, cũng không thể ăn được một bữa cơm tử tế.

Mỗi lần điện thoại di động vang lên, cô sẽ vội vàng cuống quýt cầm điện thoại lên, sợ bỏ qua bất cứ tin tức gì của anh.

Nhưng mà anh thì sao?

Mấy ngày trôi qua, ngay cả một cú điện thoại anh cũng không thèm gọi cho cô, ngay cả một tin nhắn cũng không thèm nhắn lại cho cô!

Nếu đã muốn cắt đứt với cô, vậy thì nên cắt đứt triệt để mới đúng!

Bây giờ lại muốn nổi điên lên chạy tới chặn xe của cô lại, khiến cô thiếu chút nữa thì xảy ra tai nạn xe, vậy là như thế nào?

“Diệp Tử Hi, anh điên rồi mau thả em ra!”

Diệp Tử Hi không trả lời bất cứ câu nói nào của cô, chỉ ôm cô càng chặt hơn theo bản năng.

Cảm giác kia có chút ngọt ngọt.

Khiến cho Nhạc Dương sắp không thở được.

“Diệp Tử Hi, buông tay! Em còn có chuyện, không có thời gian ở đây lãng phí với anh!” Đối với yêu đương Nhạc Dương có chút mù quáng. Nhưng mà lúc mấu chốt, cô lại rất tỉnh táo.

Lúc này Nhạc Dương cũng cảm giác được đây chính là thời cơ tốt nhất để chấm dứt mối quan hệ này.

Nhưng mà lời nói này lại như chiếc kim châm vào lòng người đàn ông đang ôm lấy cô.

Diệp Tử Hi chưa bao giờ nghĩ tới, Nhạc Dương đã từng say mê anh như vậy, chỉ cần chỗ nào có anh, thì sẽ có bóng dáng của Nhạc Dương, vậy mà bây giờ lại có thể nói với anh những lời vô tình như vậy?

Là trong khoảng thời gian anh bỏ đi, cô đã thay đổi?

“Nhạc Dương, đừng cử động! Cứ để cho anh ôm em như vậy một thôi...”

Diệp Tử Hi không buông tay ra giống như lời nói của cô, mà chỉ càng tăng sức lực thêm một chút.

Sức lực kia có hơi lớn.

Nhạc Dương đứng ở trong lòng của anh ta cũng có cảm giác không khí trong phổi của mình sắp bị cạn kiệt.

“Diệp Tử Hi, nếu anh không buông tay nữa em chết mất!” Nhạc Dương nổi giận.

Sau khi nói lời này quả thật là Diệp Tử Hi đã buông lỏng cô ra.

Chẳng qua là lúc này anh ta còn nắm một tay của cô, giống như là sợ Nhạc Dương đột nhiên chạy trốn vậy.

“Thực sự xin lỗi!”

Có thể nói đây là lần đầu tiên Diệp Tử Hi chủ động xin lỗi Nhạc Dương như vậy.

Trước kia anh ta vẫn luôn là một công tử ca kiêu ngạo. Anh ta mặc định là bất cứ chuyện gì Nhạc Dương cũng sẽ thỏa hiệp vô điều kiện, cho nên cách thức mà anh ta đối xử với Nhạc Dương cũng cực kỳ tùy ý.

Nhưng lúc này đây, dường như anh ta cũng ý thức được anh ta đã thực sự chọc tới Nhạc Dương. Nếu không, tại sao ngay cả đứng chung một chỗ với anh ta, Nhạc Dương cũng nói là đang lãng phí thời gian.

Đây cũng là lần đầu tiên Diệp Tử Hi ý thức được, thì ra cái miệng của Nhạc Dương cũng có thể nói với anh ta những lời tàn nhẫn không chút lưu tình như vậy.

Anh ta vẫn luôn cho rằng, Diệp Tử Hi anh vĩnh viễn là người đặc biệt nhất ở trong lòng của Nhạc Dương...

“Nhạc Dương, gần đây công ty anh có chút việc, nên bận tới tầm mắt mày!” Diệp Tử Hi giống như đang giải thích điều gì đó.

Nhưng đối với lời giải thích này của anh ta, Nhạc Dương không có cách nào tiếp nhận được.

Bận rộn tới mức ngay cả thời gian gọi một cuộc điện thoại cũng không có.

Coi như xong!

Lời giải thích như vậy sợ là ngay chính cả bản thân anh ta cũng không thể tự lừa gạt mình được.

“Vâng, bây giờ em cũng bận nhiều việc. Sở luật sư còn có một case lớn, chờ em đi xử lý đây!”

Nói xong, Nhạc Dương định đưa tay lấy lại chiếc chìa khóa xe mà anh ta đã cướp đi.

Anh có việc bận, thì Nhạc Dương cô cũng có việc gấp cần làm!

Nhưng mà vào lúc cô đưa tay ra lấy lại chiếc chìa khóa xe trong tay của Diệp Tử Hi thì đột nhiên môi của Diệp Tử Hi áp chế tới...

Trong chớp mắt khi hai đôi môi tiếp xúc với nhau, cái loại cảm giác mềm mại đó khiến cho cả hai người kinh hãi...

- - Đường phân cách - -

“Cục cưng, sau khi uống chỗ sữa chua này xong, thì đi vào bên trong nghỉ ngơi, biết không?” Ngay hôm nay là ngày đầu tiên Tiểu Bảo Bối đi làm sau khi bị thương.

Kiều Trác Phàm tự mình đem sữa chua lên, hơn nữa lại còn đưa cho cô tờ giấy trắng, sau đó dặn dò như vậy.

“Nếu không ngủ được thì làm sao bây giờ?” Tiểu Bảo Bối nhàm chán nghịch điện thoại di động ở trên ghế sofa.

Nên biết mấy ngày nay cô đã ngủ rất no giấc rồi.

Bây giờ cho dù cả ngày không được ngủ, thì tinh thần của cô vẫn tỉnh táo như thường.

Hơn nữa, hôm nay Kiều Trác Phàm phân cho cô rất ít sữa chua. Chỉ có hai loại như vậy, thì một lát sau là cô đã uống xong.

“Không ngủ được thì nằm trên giường cũng được! Lát nữa anh còn có mấy cuộc họp cần phải tham dự, không có cách nào giúp em được!” Kiều Trác Phàm nhìn cô ngồi ở trên ghế sofa thì cũng ngồi xuống theo.

Chỉ là khi anh ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối, thì tuyệt đối sẽ không để cho cô ngán người. Thấy cô nghịch điện thoại hăng say như vậy, Kiều Trác Phàm ôm lấy đầu vai của cô, đem cả người của cô ôm vào trong lòng mình, đồng thời anh cũng có thể nhìn thấy được nội dung trên điện thoại của cô.

Chẳng qua là sau khi nhìn thấy hình ảnh nào đó trên điện thoại di động của Tiểu Bảo Bối, thì gương mặt của người đàn ông nào đó liền xì xuống.

“Xem cái thứ này làm cái gì!” Kiều Trác Phàm vươn tay, cầm lấy điện thoại di động của Tiểu Bảo Bối.

“Anh làm cái gì vậy, đây là Nhạc Dương gửi cho em!” Tiểu Bảo Bối nổi giận muốn cướp điện thoại lại.

Vừa rồi cô mới nhắn tin với Nhạc Dương.

Nhạc Dương còn đang hỏi cô, khi nào thì có thể hẹn Kiều Trác Phàm cùng đi. Tiểu Bảo Bối đã nói là một lát nữa cô sẽ hỏi Kiều Trác Phàm. Nhạc Dương vui vẻ liền gửi truyện tranh BL cho cô.

Chính bởi vì nhìn thấy hình ảnh không mấy hay ho kia nên Kiều Trác Phàm mới lấy điện thoại di động của cô đi.

“Gửi cho em thì em cũng không thể xem, cẩn thận bị đau mắt!” Kiều Trác Phàm bá đạo trực tiếp che hình ảnh kia lại. Sau đó thủ tiêu hết những hình ảnh bảo bối kia của Tiểu Bảo Bối rồi mới trả điện thoại lại cho cô.

Mà Tiểu Bảo Bối sau khi mở điện thoại di động ra một lần nữa, thì phát hiện ra tất cả hình ảnh trên đó đều không còn nữa, ngay lập tức vẻ mặt của cô suy sụp!

“Kiều Trác Phàm, anh là đồ xấu xa, em muốn liều mạng với anh!” Tiểu Bảo Bối nhìn lướt qua kho hình ảnh trống không của mình, ngay lập tức nổi giận.

Tất cả những hình ảnh đó đều do cô cực khổ lưu lại, bị Kiều Trác Phàm cầm một chút, thì tất cả đều biến mất. .

Lập tức Tiểu Bảo Bối quơ quơ nắm đấm nhỏ của mình bay thẳng về phía Kiều Trác Phàm mà đánh, tư thế giống như là nhất định phải quyết chiến.

Kiều Trác Phàm nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Bảo Bối như vậy thì cũng không giận.

Nhìn thấy cô đang nhào tới, anh trực tiếp giơ tay ra ôm chặt cô. Nhìn khuôn mặt cô tức giận giống như cái bánh bao, anh cũng không nhịn được mà bị chọc cười.

Không thể nghi ngờ, cô nhóc này đúng là chủ nhân của trái tim anh.

Chỉ cần ở cùng một chỗ với cô, cho dù là bây giờ có bao nhiêu áp lực đi nữa anh vẫn có thể cười vui vẻ.

Tiểu Bảo Bối đơn thuần như vậy, Kiều Trác Phàm tin chắc là cô sẽ không bao giờ phản bội lại mình.

Còn những người muốn hãm hại Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm anh sẽ không bỏ qua cho bất kỳ một người nào.

Nghĩ tới đây, đôi mắt của Kiều Trác Phàm chợt lóe.

“Kiều Trác Phàm, anh là đồ xấu xa, em muốn đại diện cho ánh trăng tới trừng phạt anh!” Tiểu Bảo Bối vừa chơi đùa thì liền giống như người điên vậy.

Lúc này cô đã coi mình chính là một nhân vật hoạt hình nào đó.

Giơ bàn tay của mình lên, vừa nhéo vừa kéo gò má của Kiều Trác Phàm.

Chính bởi vì chơi đùa hăng hái như vậy cho nên Tiểu Bảo Bối cũng không hề ý thức được tư thế ngồi của bọn họ đã thay đổi trở nên mập mờ như vậy.

“Nghịch ngợm...” Kiều Trác Phàm cũng không hề ngăn cản bàn tay cô đang đùa giỡn trên khuôn mặt của mình, mà mặc kệ cho cô tùy ý chơi đùa.

Mà Tiểu Bảo Bối nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của anh thì càng giống như hưởng thụ niềm vui từng trải được cái ác.

Nhưng mà vào lúc hai người bọn họ đùa giỡn vô cùng vui vẻ, thì ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ cửa. Tiểu Bảo Bối còn chưa kịp đứng lên khỏi người của Kiều Trác Phàm, thì đã có người đẩy cửa bước vào.

A Vĩ ôm một đồng giấy tờ đi tới.

Nhìn thấy vị trí của Kiều Trác Phàm không có người, anh ta nhìn lại chỗ ghế sofa theo thói quen.

Tiểu Bảo Bối thì cũng không biết có phải là do xấu hổ hay là như thế nào mà vùi khuôn mặt đỏ bừng vào trong lòng của Kiều Trác Phàm, chỉ lộ ra hai cái vành tai trắng nõn. .

Mà lúc này Tiểu Bảo Bối vẫn ngồi ở trên người của Kiều Trác Phàm..

Kiều thiếu hơi giận nhìn chăm chăm về phía A Vĩ.

Bộ dạng như vậy của Kiều thiếu tại sao lại giống như chưa được thỏa mãn dục vọng vậy trời.

A Vĩ vội vàng nói xin lỗi: “Khụ khụ... Kiều thiếu, xin lỗi. Các người cứ tiếp tục, tôi lập tức đi ngay!” Nói xong A Vĩ vội vàng đặt văn kiện lên trên bàn làm việc của Kiều Trác Phàm, sau đó sải bước đi ra khỏi phòng làm việc.

Cho tới khi A Vĩ đi ra khỏi cửa xong, Tiểu Bảo Bối vẫn chưa ngóc đầu ra khỏi lòng ngực của Kiều Trác Phàm.

“Người đã đi rồi!” Kiều Trác Phàm nhắc nhở.

Tiểu Bảo Bối vẫn vùi cái đầu nhỏ của mình, không chịu nhúc nhích.

“Cục cưng, A Vĩ đã đi rồi!” Kiều Trác Phàm thấy Tiểu Bảo Bối không có phản ứng thì liền gãi gãi lên cái lỗ tai phiếm hồng của cô. .

Chiều này chọc cho Tiểu Bảo Bối hăm hừ bất mãn.

“Đáng ghét, xấu hổ chết mất!” Tiểu Bảo Bối lẩm bẩm.

“Xấu hổ cái gì? Chúng ta là vợ chồng, vợ chồng không phải là sẽ làm chút chuyện vợ chồng hay sao?” Kiều Trác Phàm thấy cô vẫn còn muốn vùi đầu trong lòng của mình, dứt khoát cúi đầu cắn cắn cái tai của cô. Mà theo như lời nói của anh thì ý tứ lại rất rõ ràng.

Tiểu Bảo Bối thấy tai của mình bị xâm nhập, lập tức hừ hừ bất mãn.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm vẫn còn tiếp tục gặm cắn cái tai nhỏ của cô, khiến cho Tiểu Bảo Bối không thể không rút lui khỏi lòng ngực của anh.

Lúc này, khuôn mặt Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên.

Kiều Trác Phàm vừa nhìn, thì máu trên người lại bắt đầu sôi trào.

Anh dự định lấn người lên, nhưng mà Tiểu Bảo Bối vội vàng đẩy mặt của anh ra.

“Kiều Trác Phàm, không phải anh nói là phải đi họp sao? Anh còn gờn nữa thì sẽ muộn họp mất!”

Tiểu Bảo Bối ‘có ý tốt’ nhắc nhở một câu.

Nhưng Kiều Trác Phàm lại nắm lấy lòng bàn tay mềm mại của cô cười tà: “Họp gì cũng không quan trọng bằng làm chuyện đứng đắn với bà xã?”

Anh vốn có ý định trêu chọc Tiểu Bảo Bối không ngờ mình lại là người hăm sâu!

Nhìn xem mà lực của cục cưng nhà bọn họ đúng là không nhỏ.

Ngay cả người như Kiều Trác Phàm anh cũng có thể vì cô mà rối loạn tiết tấu. .

“Họp mà không quan trọng tới lúc đó kinh doanh của công ty xảy ra chuyện không may, anh bị phá sản, sẽ không có tiền nuôi em! Không được, anh mau đi kiếm tiền cho em. Em còn muốn đi theo anh ăn ngon uống ngon! Đúng rồi em còn muốn mua nhiều đồ nữa.” Tiểu Bảo Bối chỉ muốn đuổi Kiều Trác Phàm đang đại phát thú tính.

Nhưng cô không ngờ sau khi mình nói như vậy thì Kiều Trác Phàm lại phá lên cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 309: Kiều Trác Phàm Nhất Định Là Của Tôi!

"Cục cưng, em muốn ăn cái gì? Uống cái gì? Mua cái gì?" Kiều Trác Phàm hỏi ba câu cái gì liên tiếp chẳng qua là muốn nói cho Tiểu Bảo Bối biết rằng cho dù cô muốn cái gì đi nữa thì Kiều Trác Phàm anh cũng có thể cho cô được.

Cho dù bây giờ tập đoàn Đế Phàm có đóng cửa đi nữa thì anh vẫn có thể cho cô những thứ đó một cách dễ dàng.

Mà Tiểu Bảo Bối nghe thấy Kiều Trác Phàm hỏi mấy vấn đề kia, Tiểu Bảo Bối nghiêng đầu suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Em muốn ăn tôm hùm thật lớn, ăn sơn hào hải vị! Kiều Trác Phàm, anh mau đi kiếm tiền đi, mua tôm hùm thật lớn cho em!”

“Chỉ muốn ăn tôm hùm lớn thôi?” Anh còn tưởng rằng Tiểu Bảo Bối muốn ăn một thứ gì đó mà không thể mua nổi, ai ngờ chỉ là tôm hùm thôi sao?

“Vâng! Em muốn ăn tôm hùm! Anh có mua được không?” Lúc nói những lời này, để tỏ ra mình đang nói thật, cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối còn khech khech một.

“Mua! Hôm nay sau khi xong việc, anh sẽ dẫn em đi ăn tôm hùm!” Nhìn thấy bộ dạng tham ăn của cô, Kiều Trác Phàm nhin không được muốn nhào tới, muốn hôn lên cái miệng nhỏ mềm mại kia của cô.

Nhưng mà khi anh vừa ghé sát vào thì Tiểu Bảo Bối liền trốn ra.

Lần này, cuối cùng Kiều Trác Phàm cũng ý thức được Tiểu Bảo Bối đang lẩn tránh cái gì!

Cô nhóc này, chắc lại đang lo lắng anh sẽ giống như mọi khi, nhin không được lại ăn sạch sành sanh cô ở trong phòng nghỉ?

Nhưng mà nói thật, mới vừa rồi anh đúng là có tâm tư như vậy!

Nếu không phải là cô liên tục trốn tránh, thì đoán chừng cô đã áp chế cô ở dưới thân rồi.

Nhưng mà nhìn bộ dạng bài xích này của cô, anh cảm giác đúng là mình cần phải thu liễm lại một chút. Nếu như anh cứ khiến cho cô nhóc này của anh bị sợ hãi như vậy thì cũng không hay.

Hơn nữa, hôm nay chính là ngày chuẩn bị cuối cùng cho cuộc đấu thầu. Kiều Trác Phàm muốn trước đó cần phải làm ra được bản kế hoạch khác đạt tiêu chuẩn và thật hài lòng. Vì muốn để cho người đã bán đứng tập đoàn Đế Phàm kia biết rốt cục tập thể Đế Phàm bọn họ là những người như thế nào. Và còn muốn dẹp loạn những người liên tục cường điệu lên đòi kết quả của cuộc điều tra. Cuối cùng Kiều Trác Phàm càng muốn bắt được người đã bôi nhọ Tiểu Bảo Bối ở phía sau màn này, người đã tốn công tốn sức kéo toàn bộ người của tập đoàn Đế Phàm xuống nước!

Nghĩ tới còn có một đống lớn việc cần phải làm, Kiều Trác Phàm chỉ có thể thờ dài, sau đó chỉ chỉ vào gò má của mình nói với Tiểu Bảo Bối: “Hôn một, anh sẽ đi họp ngay bây giờ, buổi tối sẽ dẫn em đi ăn tôm hùm!”

“Thật?” Cũng không phải là Tiểu Bảo Bối nghi ngờ chuyện Kiều Trác Phàm có mang cô đi ăn tôm hùm hay không.

Đối với Kiều Trác Phàm mà nói, tôm hùm căn bản không đáng mấy đồng tiền.

Cô chần chừ là chuyện Kiều Trác Phàm nói cô hôn lên gò má của anh.

Nên biết mỗi lần người đàn ông này nói cô hôn lên má anh, cuối cùng cũng anh sẽ hôn lên cái miệng nhỏ của cô.

Nếu như anh vẫn còn làm như vậy nữa thì cô mới không cần!

“Thật!” Kiều Trác Phàm gật đầu một. Nhưng mà chẳng qua là anh trả lời chuyện đưa Tiểu Bảo Bối đi ăn tôm hùm mà thôi.

Mà sau đó Tiểu Bảo Bối lập tức nhào lên mặt của Kiều Trác Phàm hôn một.

Nào ngờ Kiều Trác Phàm còn nhanh hơn cô một bước, lại một lần nữa bắt lấy cái miệng nhỏ của cô.

Lúc Tiểu Bảo Bối phát hiện ra có chút không thích hợp, định rút lui thì đã không còn kịp nữa rồi.

Kiều Trác Phàm lập tức quán chặt lấy cái miệng của cô ...

Tiểu Bảo Bối đầm mấy cái lên trên ngực của anh, nhưng mà cũng không khiến cho anh buông ra...

Sau khi kết thúc một nụ hôn, Kiều Trác Phàm cười thỏa mãn sau khi gặm cắn cái miệng của Tiểu Bảo Bối sắp đỏ lên liền mang theo văn kiện đi ra khỏi phòng làm việc.

Mà Tiểu Bảo Bối thì ngồi ở trên ghế sofa xoa xoa cái miệng nhỏ bị hôn tới mức có hơi đau chút của mình.

Hừ hừ...

Kiều Trác Phàm là đồ xấu xa!

Lần nào cũng lừa cô hôn lên trên má, sau đó đều hôn lên miệng của cô.

Trò này, anh đã lừa gạt cô rất nhiều lần.

Vì sao cô còn không biết rút kinh nghiệm?

Tiểu Bảo Bối tức giận nghiêng rằng nghiêng lợi vì bị Kiều Trác Phàm lừa gạt, đồng thời cô còn đang suy nghĩ xem lần sau làm sao để có thể đối phó được với người đàn ông xấu xa này!

Lúc nghĩ tới cái gì đó, tròng mắt của Tiểu Bảo Bối đảo đi đảo lại vài vòng.

Sau đó trên khuôn mặt của cô thoáng hiện lên một nụ cười giảo hoạt.

Có rồi!

Nắm tay lại thành nắm đấm nhỏ, lần sau cô tuyệt đối sẽ khiến cho Kiều Trác Phàm biết tay!

Hừ hừ...

- - Đường phân cách - - .

Lúc Kiều Trác Phàm đang ở trong phòng họp của tập đoàn Đế Phàm, bận rộn lên kế hoạch cho cuộc đấu thầu ngày mai, Tiểu Bảo Bối ở bên kia đang suy nghĩ làm như thế nào để đối phó với Kiều Trác Phàm lúc hôn thi ở bên ngoài tập đoàn Đế Phàm có một người phụ nữ đang ngồi ở bên trong chiếc xe hơi.

Mà phía trước của cô ta, còn có một người tài xế.

“Tiểu thư, là nơi này sao?”

“Đúng vậy, chính là chỗ này! Nhưng mà đã xảy ra chuyện gì? Tại sao người này vẫn còn chưa tới?”

Phạm Manh Manh đang nghịch nghịch mấy sợi tóc thẳng của mình, ánh mắt liên tục nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Thời gian này, đã sớm qua thời gian hẹn gặp mà!

Tại sao người này vẫn chưa chịu xuất hiện?

Phạm Manh Manh tỏ ra có chút không kiên nhẫn, hai tay của cô ta bắt đầu túm chặt lấy cái túi xách hàng hiệu.

“Chắc là do kẹt xe! Đây là trung tâm thành phố, chuyện kẹt xe là chuyện xảy ra thường xuyên!”

Nhưng mà câu nói này cũng không biết đã chọc tới Phạm Manh Manh ở chỗ nào, đột nhiên cô ta mở miệng quát lớn: “Tôi có hỏi anh sao? Thật là!”

Sau khi nói lời này, tài xế thành thật ngậm miệng lại.

Cũng đúng vào lúc đó, Phạm Manh Manh thấy được ở bên đường đối diện có người xuống từ xe taxi, vội vội vàng vàng đi tới.

“Chính là anh ta.” Phạm Manh Manh hạ cửa kính xe xuống, ngoác ngoác người ở đối diện đường. Người nọ nhanh chóng phát hiện ra cô ta, rồi vội vàng chạy về phía bên này.

Người kia khoảng chừng bốn mươi tuổi, gương mặt hình chữ quốc, nhìn có bộ dạng hết sức trung thành. .

Chẳng qua là mỗi lần nhìn thấy gương mặt của người này, Phạm Manh Manh đều cảm thấy người này cực kỳ đối trá.

Người này nhanh chóng chui vào trong xe.

Cho tới giờ phút này, anh ta mới lấy khăn giấy ra để lau mồ hôi trên trán mình.

“Bây giờ đã qua giờ hẹn bao lâu rồi?” Phạm Manh Manh vừa mở miệng ra thì đã oán hận.

“Thật sự xin lỗi, hôm nay lượng người đi lại đông quá. Nhưng mà lúc này mới trễ có mười phút...” Người kia dường như đang muốn giải thích cái gì đó.

Nhưng mà anh ta còn chưa nói dứt câu, Phạm Manh Manh đã cắt đứt lời muốn nói của anh ta: “Được rồi, tôi không muốn biết người ta đi lại đông như thế nào.” Dù sao thì gặp bây giờ xong, Phạm Manh Manh cũng không muốn tiếp tục nhìn thấy anh ta nữa.

Người kia nghe thấy giọng điệu này của Phạm Manh Manh, có chút mất hứng.

“Chuyện tôi dặn anh, đã xử lý như thế nào?” Phạm Manh Manh căn bản không để ý tới tâm tình của người kia, tiện đà nói.

“Chuyện cô dặn, tôi đều đã làm xong!” Người kia mặc dù có chút bất mãn với thái độ của Phạm Manh Manh, nhưng mà người với tiền thì không so

được.

Có tiền có thể xui khiến được ma quỷ, lời này vẫn có đạo lý riêng của nó!

“VẬY anh có nói cho bọn họ nghe là Tiểu Bảo Bối đã làm những chuyện này không?”

Có lẽ Phạm Manh Manh xem thường anh ta, lúc này cô ta ngồi ở bên cạnh vừa nói chuyện với anh ta vừa móc cái gương nhỏ ra, bắt đầu dặt dẹo lại phần.

“CÓ. Nghe nói là những người ở bên kia đã biết những chuyện này!”

Lúc người kia nói những lời này, cẩn thận đánh giá Phạm Manh Manh một, giống như đang đợi cái gì.

Nhưng mà Phạm Manh Manh hình như không nhìn thấy được ánh mắt của anh ta, mà vẫn tập trung lo trang điểm.

Mà lúc này cô ta cũng đang cười đắc ý ở trong lòng.

Theo ý của cô ta, Kiều Trác Phàm thích người phụ nữ tên là Tiểu Bảo Bối kia, thực ra chỉ là vui vẻ nhất thời thôi.

Đương nhiên cho dù không phải là vui vẻ nhất thời cũng không sao. Dựa theo hiểu biết của Phạm Manh Manh đối với Kiều Trác Phàm, anh sẽ không thể chấp nhận được chuyện ở bên cạnh anh có một người có thể phản bội anh bất cứ lúc nào.

Mà với vết nhơ này của Tiểu Bảo Bối, thì Kiều Trác Phàm đã vắng cô cũng là chuyện sớm muộn.

Còn điều mà Phạm Manh Manh cô muốn làm bây giờ, chính là ăn mặc thật xinh đẹp để thưởng thức bộ dạng đáng thương của Tiểu Bảo Bối, hơn nữa lại giả vờ đáng thương trước mặt của Kiều Trác Phàm, lặng lẽ nói xấu Tiểu Bảo Bối vài lời là được!

Theo như lời của người đàn ông này, bây giờ người của Đế Phàm đã biết được Tiểu Bảo Bối chính là người bán đứng bọn họ, vậy thì Kiều Trác Phàm nhất định cũng đã biết.

Mà thời gian này, chính là lúc mà Kiều Trác Phàm xử lý Tiểu Bảo Bối...

Lúc này Phạm Manh Manh đang định chạy tới, đây chính là thời điểm thích hợp nhất để xem kịch vui.

Nhìn lại cách ăn mặc xong, Phạm Manh Manh lại vuốt vuốt mái tóc của mình, định bước xuống xe.

Mà đúng vào lúc này, người đàn ông ở sau lưng lại gọi cô ta: “Chuyện đó... Cô đã đồng ý với tôi chuyện...”

Thực ra chính là chuyện tiền bạc.

Phạm Manh Manh kêu anh ta đi làm chuyện này, đã hứa là sẽ đưa một trăm vạn.

Trong đó năm mươi vạn cô ta đã đưa cho anh ta lúc kêu anh ta mang bản thiết kế kia trở về rồi, còn năm mươi vạn còn lại nói là muốn chờ anh ta ‘vô tình’ nói ra với người của Đế Phàm là Tiểu Bảo Bối chính là người bán đứng bọn họ, thì mới đưa cho anh ta.

Bây giờ anh ta đã xử lý xong xuôi.

Theo như lẽ thường thì số tiền kia cũng là do anh ta lao động mà có được, cho nên phải chui vào túi của anh ta mới đúng chứ!

“Biết rồi, đợi chút nữa tôi sẽ gửi vào tài khoản của anh!” Phạm Manh Manh nghe được ý của người đàn ông ở phía sau, nên lộ ra vẻ mặt khinh thường.

“Cám ơn...”.

Người đàn ông nghe được câu trả lời hài lòng, lập tức nở nụ cười.

Một trăm vạn!

Không ngờ có thể dễ dàng ăn cắp thiết kế của Đế Phàm, khiến cho những nội bộ tầng trên của công ty mình đã tán thưởng mình, nói là sau khi cuộc đấu thầu cạnh tranh thành công thì sẽ thăng chức cho mình, hơn nữa bây giờ mình chỉ tùy tiện nói hai câu lại có thể kiếm được một trăm vạn!

Số tiền này còn nhiều hơn lương làm việc nhiều năm cộng lại!

Được rồi, bây giờ người này đã bị lợi ích che mờ đôi mắt.

Nhưng mà anh ta lại không biết rằng, chuyện này nếu như bị vạch trần ra, không những anh ta mất đi công việc, mà sau này còn không có người nào dám thuê anh ta làm việc nữa!

- - Đường phân cách - -

Sau khi Phạm Manh Manh đuổi người đàn ông kia đi xong, thì đi đôi giày cao gót tiến vào tập đoàn Đế Phàm.

Bởi vì đã có kinh nghiệm một lần đi cùng Tiểu Bảo Bối vào cầu thang, ch nên bây giờ cô ta cũng đã có chút hiểu biết đối với cấu trúc của tập đoàn đế Phàm.

Nhân lúc mấy người ở quầy tiếp tân đều bận rộn, cô ta lặng lẽ đi về phía cầu thang.

Từ chỗ này đi lên ba tầng lầu xong, thì cô ta có thể thuận lợi đi vào thang máy. Hơn nữa khi mấy người kia đang làm việc thì lặng lẽ đi tới phòng làm việc của Kiều Trác Phàm.

Nghĩ tới bây giờ Kiều Trác Phàm đã biết được Tiểu Bảo Bối là người phản bội, chỉ sợ là anh vẫn còn đang trong trạng thái đau khổ. Mà bây giờ cô dịu dàng an ủi nhất định có thể khiến cho người đàn ông này đáp lại.

Chỉ nghĩ tới điều này, khóe miệng của Phạm Manh Manh không nhịn được mà nhếch lên cao. .

Đối diện với nụ cười đắc ý của mình phản chiếu từ tấm thép thang máy, Phạm Manh Manh nghĩ: Tiểu Bảo Bối, cô mãi mãi không phải là đối thủ của tôi! Nhìn xem tôi chỉ mới ra có mấy chiêu, thì cô đã không giữ được cái mạng nhỏ của mình rồi! Kiều Trác Phàm, nhất định sẽ là của tôi!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 310: Kiều, Cô Ta Chính Là Người Đã Bán Đứng Anh!

“Cái này độ chua ngọt vừa đủ, rất ngon!”

Bởi vì thời tiết đã trở nên lạnh hơn, cho nên Tiểu Bảo Bối không chút để ý tới hình tượng mà cởi đôi giày của mình ra, đặt hai chân lên trên ghế sofa cho ấm. .

Cô cầm lấy cái bút và tờ giấy, vừa uống sữa chua vừa ghi chép lại mùi vị và cảm nhận của mình về những loại sữa chua này!

“Lần sau kêu Kiều Trác Phàm làm vị này nhiều một chút! Đúng là không tệ chút nào!” Tiểu Bảo Bối vẫn còn đang lẩm bẩm. Vừa đúng lúc đó, cửa phòng làm việc của Kiều Trác Phàm vang lên tiếng gõ cửa: “Cốc cốc cốc...”

“Ồ? Kiều Trác Phàm là anh sao?” Tiểu Bảo Bối vừa nghe thấy tiếng gõ cửa thì lập tức nghĩ tới Kiều Trác Phàm trước tiên.

Nhưng mà sau khi cẩn thận suy nghĩ lại, cô lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Kiều Trác Phàm đi vào phòng làm việc của mình, thì tại sao lại phải gõ cửa? .

Nghĩ tới đây, Tiểu Bảo Bối vội vàng bỏ chân xuống dưới ghế salon, định đi đôi giày búp bê của mình vào.

Nhưng vừa lúc đó người ở bên ngoài đẩy cửa bước vào.

Phạm Manh Manh vừa vào cửa, thì liền nhìn tới vị trí của Kiều Trác Phàm theo thói quen, hơn nữa còn làm ra hành động quyến rũ người khác.

“Kiều...”

Nhưng mà đợi tới khi cô ta đẩy cửa vào, lúc thật sự nhìn thấy vị trí của Kiều Trác Phàm thì rõ ràng là Phạm Manh Manh sững sờ cả người.

Kiều Trác Phàm không có ở đây?

Phạm Manh Manh dường như không hề nghĩ tới, nếu như Kiều Trác Phàm ở chỗ này, thì thư ký của anh cũng ở chỗ này! Nếu như vậy thì cô ta có thể dễ dàng tiến vào phòng làm việc như vậy sao?

Nhưng mà bởi vì gấp rút chuẩn bị cho kế hoạch ngày mai, cho nên toàn bộ nhân viên của Đế Phàm đều ở trong phòng họp.

Chỉ có Tiểu Bảo Bối, một người nghe không hiểu cái gì, Kiều Trác Phàm sợ nội dung cuộc họp sẽ khiến cho cô buồn chán, cho nên mới để cho cô ở chỗ này một mình.

“Tại sao Kiều lại không ở đây?” Phạm Manh Manh vẫn không để ý tới chỗ ghế sofa mà trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Lúc nhìn thấy phòng nghỉ của Kiều Trác Phàm, đôi mắt của Phạm Manh Manh tỏa sáng.

Nói thật, cho tới bây giờ cô ta vẫn chưa hề bước chân vào phòng ngủ của Kiều Trác Phàm. Cho dù là trước kia khi ở trang viên nhà họ Kiều, cô ta cũng không đi vào.

Bởi vì mỗi lần đến trang viên nhà họ Kiều, ở trong đó đều có hàng vạn người giúp việc.

Mỗi lần chỉ cần cô ta vừa mới tiếp cận phòng ngủ của Kiều Trác Phàm, thì những người giúp việc kia sẽ vội vã chạy tới, ngăn cản cô ta lại.

Ngay cả người thương yêu cô ta nhất chính là mẹ của Kiều Trác Phàm, thì cũng không đồng ý cho cô ta vào cho dù cô ta có cầu xin thế nào đi chăng nữa.

Mà chính điều này lại càng kích thích khiến cho Phạm Manh Manh hiếu kỳ đối với phòng ngủ của Kiều Trác Phàm.

Khó khăn lắm bây giờ mới có cơ hội, Kiều Trác Phàm không có ở đây, chỗ này lại không có người, Phạm Manh Manh thực sự muốn vào xem một chút, rốt cục thì chỗ này nó như thế nào!

Mặc dù nói chỗ này chỉ là phòng nghỉ của Đế Phàm, không phải là phòng ngủ chính thức của Kiều Trác Phàm, nhưng mà đây cũng là cơ hội hiếm có.

Muốn nhìn thử xem!

Cái suy nghĩ này liên tục kích thích Phạm Manh Manh.

Dù sao chỗ này cũng không có người, cô chỉ liếc mắt nhìn thôi!

Sau khi nhìn xong đóng kín cửa lại một lần nữa, ai biết được là cô đã đi vào?

Dưới sự thôi thúc của suy nghĩ này, Phạm Manh Manh bước chân về phía phòng ngủ.

Nhưng ngay vào lúc cô ta sắp chạm vào cánh cửa phòng nghỉ của Kiều Trác Phàm, thì sau lưng lại vang lên một giọng nữ: “Cô muốn làm gì vậy?” Giọng nói này rõ ràng đã khiến cho Phạm Manh Manh có chút bối rối.

Cô ta vốn tưởng rằng đó là thư ký của Kiều Trác Phàm hay là ai đó, cho nên vừa xoay người lại đã cuống quýt giải thích: “Tôi tới tìm Kiều, tôi chỉ muốn nhìn xem Kiều có ở bên trong hay không...”

Phạm Manh Manh giải thích, chờ tới lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy người chất vấn mình là Tiểu Bảo Bối, thì cô ta vô cùng tức giận!

“Tiểu Bảo Bối, tại sao cô vẫn còn ở chỗ này?” Dựa theo kế hoạch của Phạm Manh Manh, thì đáng lẽ ra bây giờ Tiểu Bảo Bối phải bị Kiều Trác Phàm đá ra khỏi tập đoàn Đế Phàm rồi mới đúng!

“Lạ thật, tôi là nhân viên của công ty này, bây giờ lại đang trong thời gian làm việc, tôi không ở chỗ này thì ở đâu? Ngược lại là cô đó, thứ nhất không phải là nhân viên của công ty, thứ hai hôm nay cũng không có ai sắp lịch cho cô, tại sao cô lại có thể đi lên?”

Mặc dù Tiểu Bảo Bối có chút ngốc, nhưng mà gần đây ở gần với Kiều Trác Phàm cũng coi như là mua dầm thấm đất.

Nhất là quy chế lịch hẹn gặp Kiều Trác Phàm ở chỗ này, đối với điều này coi như cô có chút hiểu rõ.

Người mà Kiều Trác Phàm gặp ngày hôm sau, A Vĩ sẽ sắp xếp lịch thời gian gặp, kể cả gặp nhân vật có tính chất đặc thù gì gì đó, đều được ghi chép lại, rồi đưa trước một ngày.

Mà Tiểu Bảo Bối vì tò mò nên mỗi ngày đều lặng lẽ nhìn lướt qua cái lịch kia một lần.

Đến cuối cùng khi Kiều Trác Phàm phát hiện ra điều này, đã dứt khoát kêu A Vĩ mỗi lần đưa lịch tới cho anh thì trực tiếp đặt trên ghế sa lon của Tiểu Bảo Bối.

Mà thói quen này vẫn liên tục kéo dài tới bây giờ.

Ngay cả mấy ngày trán của Tiểu Bảo Bối bị đụng cho sưng lên một cục không thể đi làm được, thì Kiều Trác Phàm vẫn kêu A Vĩ đặt tờ lịch đó trên bàn của cô.

Sau đó mỗi khi muốn xem lịch hẹn này, anh cũng sẽ ngồi xuống vị trí mà Tiểu Bảo Bối ngồi kia, ôm cái gối ôm mà cô đã từng ôm, vừa xem vừa cảm nhận dư vị có cô ở bên cạnh...

Mặc dù Tiểu Bảo Bối không biết những chuyện này, nhưng mà ngày hôm nay cô vừa đi làm liền nhìn thấy tờ lịch hẹn đặt ở trên bàn. Cô nhìn lướt qua một, mặc dù không thấy có manh mối gì, nhưng mà ít ra thì cô không nhìn thấy cái tên của Phạm Manh Manh ở trên đó!

Nếu không thì vừa rồi cô sẽ cào cho mặt của Kiều Trác Phàm nở hoa!

“Nói nhanh lên làm sao cô đi lên được, nếu không tôi sẽ gọi điện cho bảo vệ lên đây!” Xét thấy lần trước Phạm Manh Manh muốn nhân lúc cô không chú ý đẩy cô xuống cầu thang, Tiểu Bảo Bối cảm giác lúc mình ra tay tuyệt đối không thể nương tay được.

Nếu không sẽ đúng như Nhạc Dương đã nói cho cô biết, người phụ nữ này sớm muộn gì cũng sẽ có ngày xuống tay với cô!

Thấy Phạm Manh Manh vẫn mím chặt môi, bộ dạng phần hận nhìn chăm chăm vào mình, Tiểu Bảo Bối cảm thấy người phụ nữ này còn cho rằng bản thân cô ta đang chịu uất ức sao!

Thử nghĩ xem, nhân lúc người khác không chú ý đi tới phòng làm việc này cũng coi như xong đi. Chẳng lẽ bây giờ cô ta còn cảm thấy uất ức nữa?

Xem ra cô vẫn nên khiến cho phòng an ninh vốn đang buồn chán kia trở nên nhộn nhịp lại một chút mới được!

Nghĩ tới đây, Tiểu Bảo Bối bước nhanh lên phía trước, định cầm điện thoại bàn ở trên bàn làm việc của Kiều Trác Phàm lên!

Mà Phạm Manh Manh này giờ vẫn không chịu lên tiếng lúc này cuối cùng cũng mở miệng.

Vào lúc Tiểu Bảo Bối định cầm điện thoại lên, cô ta đã đề ổng nghe xuống trước.

“Tiểu Bảo Bối, cô sắp chết đến nơi rồi mà vẫn còn hung hăng ngang ngược như vậy?”

Đây là theo Phạm Manh Manh.

“Sắp chết đến nơi?” Tiểu Bảo Bối vốn còn muốn cướp ổng nghe, nhưng mà không biết có phải bốn chữ này của Phạm Manh Manh rất có ý tứ hay không mà đã khiến cho Tiểu Bảo Bối bị chuyển dời đi sự chú ý.

“Đúng vậy, sắp chết đến nơi!” Phạm Manh Manh đắc ý lặp lại bốn chữ này.

“Vậy cô nói cho tôi nghe thử xem, tôi sẽ chết như thế nào!” Lúc Tiểu Bảo Bối nói những lời này, lặng lẽ mò vào bên trong áo yếm của mình.

Trong túi quần, là chiếc điện thoại di động mà Kiều Trác Phàm đưa cho cô.

Có một nút đặc thù, chỉ cần ấn một sẽ trực tiếp gọi tới số điện thoại của Kiều Trác Phàm.

Mà bây giờ đúng là cô đã ấn vào cái nút này!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 311: Kiều, Cô Ta Chính Là Người Đã Bán Đứng Anh! 2

Cô không xác định được lúc này Kiều Trác Phàm đang bận họp, đến cùng có rảnh rồi nhận điện thoại của cô hay không.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối cảm giác là mình nhất định phải làm chuyện này.

Bởi vì cô cảm nhận được, lúc này Phạm Manh Manh tới đây sẽ không hề có ý tốt. .

Hơn nữa lời nói này của cô ta bất giác khiến cho Tiểu Bảo Bối sợ nổi cả da gà lên.

Kết hợp với chuyện lần trước, cô ta muốn nhân lúc Tiểu Bảo Bối cô không chú ý thì đẩy cô ngã xuống cầu thang. Tiểu Bảo Bối lại càng cảm thấy người phụ nữ này thực sự có thể làm hại tới tính mạng của mình!

Cho nên lúc này cô cũng chẳng quan tâm tới tình huống bên chỗ Kiều Trác Phàm như thế nào, vẫn nên bảo vệ cái tính mạng của mình là quan trọng nhất.

Sau khi làm xong những việc này, Tiểu Bảo Bối lại tiếp tục nói chuyện với Phạm Manh Manh: “Ngược lại cô nói cho tôi nghe thử xem! Đến cùng là tôi sẽ chết như thế nào! Cô không nói cho tôi, làm sao tôi biết được!”

“Tiểu Bảo Bối, cô đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!” Phạm Manh Manh tức giận là bây giờ rõ ràng là Tiểu Bảo Bối đã mất hết phần thắng, tại sao còn dám lớn tiếng nói chuyện với cô ta như vậy?

Chẳng qua là Phạm Manh Manh căn bản không biết lúc này A vĩ đang ở bên ngoài phòng họp, sau khi phát hiện ra cuộc gọi tới của Tiểu Bảo Bối, thì vội vàng cầm điện thoại di động của Kiều Trác Phàm vào bên trong tìm anh.

Cuộc họp này dĩ nhiên là quan trọng, nhưng A Vĩ tin tưởng, ở trong lòng người đàn ông này thì không có gì quan trọng hơn chuyện của Tiểu Bảo Bối.

Đối với chuyện A Vĩ xông vào, tất cả mọi người ở trong phòng họp đều rất bất mãn. Bởi vì bây giờ là thời điểm cấp bách, có thể thành công hay không

sẽ được quyết định bởi cuộc họp này. .

Chỉ có Kiều Trác Phàm dùng ánh mắt không hiểu nhìn A Vĩ.

Cho tới khi A Vĩ đưa điện thoại di động tới, trên màn hình hiện lên hai chữ ‘Cục cưng’, Kiều Trác Phàm cũng chẳng quan tâm có người khác ở đây, vội vàng nhận nghe điện thoại.

“Cục cưng!”

Lúc giọng nói của anh vang lên, hoàn toàn trái ngược với sự lạnh lùng nghiêm nghị trong buổi họp, tất cả mọi người trong phòng họp đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Kiều Trác Phàm. Mà lúc này, Kiều Trác Phàm đâu còn vẻ lạnh lùng tàn nhẫn khi đối mặt với bọn họ nữa? Thay vào đó chính là sự dịu dàng và vui vẻ.

Nhưng mà không biết là người ở bên kia điện thoại nói cái gì đó, mà Kiều Trác Phàm nhanh chóng thay đổi sắc mặt: “Cục cưng?”

“Chết tiệt!” .

Không thèm quan tâm tới nét mặt của mọi người trong phòng họp, Kiều Trác Phàm chỉ chuyên tâm nghe giọng nói của Tiểu Bảo Bối ở đầu bên kia.

Vốn tưởng rằng cô nhóc này lộn xộn nên bấm nhầm lên phím điện thoại, ai ngờ trong điện thoại lại vang lên đoạn đối thoại kia, khiến cho Kiều Trác Phàm cảm giác như tim của mình sắp vỡ nát ra!

Cầm điện thoại di động, anh cũng không dám cúp ngang, mà cứ để duy trì kết nối như vậy, sai bước đi ra khỏi phòng họp!

“A Vĩ, đuổi theo! Cục cưng gặp nguy hiểm!” Một câu nói của Kiều Trác Phàm khiến cho tất cả mọi người ở trong phòng họp thay đổi sắc mặt theo.

Được rồi, sự ảnh hưởng của ‘cục cưng’ đối với Kiều Trác Phàm thời gian gần đây, bọn họ cũng đã quá rõ ràng rồi!

Mà lúc này, người phụ nữ có thể khiến cho Kiều Trác Phàm vừa nghe thấy tin cô gặp nguy hiểm lập tức biến sắc, thì bọn họ lại càng hiểu được vị trí của cô ở trong lòng của Kiều Trác Phàm.

Còn A Vĩ, cho dù Kiều Trác Phàm không nói, thì anh ta cũng sẽ đuổi theo.

Hai người đàn ông đều bước đi thật nhanh.

Sau khi hai người bọn họ rời đi, những người ở trong phòng họp bắt đầu bàn tán ầm ĩ.

Mặc dù không biết tổ người khiến cho ‘cục cưng’ kia gặp nguy hiểm là ai, nhưng mà nhìn sắc mặt của Kiều Trác Phàm lúc vừa rồi, bọn họ cảm thấy người kia cũng cách cái chết không xa.

Mặc dù không biết rõ bối cảnh của Kiều thiếu, nhưng mà làm việc với Kiều thiếu một năm, bọn họ cũng hiểu được đôi chút tính cách của anh!

Dưới tình hình như vậy, vẫn có không ít người bày tỏ muốn đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Cục cưng!”

Phạm Manh Manh không thể nào ngờ được, Kiều Trác Phàm lại có thể đột nhiên xông tới vào lúc này.

Lúc này, cô ta còn đang từng bước ép sát về phía Tiểu Bảo Bối, định nhân lúc Kiều Trác Phàm chưa đá cô ra khỏi Đế Phàm, dạy dỗ cho cô một bài học. Đòi lại công đạo cho chuyện lần trước mình bị rơi xuống cầu thang.

Nhưng ai ngờ, Kiều Trác Phàm lại chạy tới ngay vào lúc này.

Mà Tiểu Bảo Bối vừa nhìn thấy Kiều Trác Phàm đi tới, thì vui mừng như một con chim sẻ. .

Vốn còn đang lo lắng Phạm Manh Manh sẽ làm gì với cô, vừa nhìn thấy Kiều Trác Phàm cô lập tức cảm thấy yên tâm.

Giờ phút này cô cũng không quan tâm những người ở phía bên ngoài phòng làm việc và A Vĩ ở sau lưng Kiều Trác Phàm nhìn mình bằng ánh mắt gì.

Cô giang hai cánh tay ra, bước nhanh nhào về phía Kiều Trác Phàm.

Đi ngang qua bên người Phạm Manh Manh, cô còn ‘vô tình’ giẫm một lên Phạm Manh Manh. Tiểu Bảo Bối làm như vậy, kết quả là khiến cho Phạm Manh Manh bị đau tới mức gào khóc ầm lên. Nhất là trước mặt nhiều người như vậy, Phạm Manh Manh lại càng ra sức gào lên.

Theo ý của Phạm Manh Manh, mới vừa rồi Tiểu Bảo Bối giẫm lên cô ta, ai cũng đều nhìn thấy.

Lúc này cô ta gào lên, có thể chứng minh vừa rồi Tiểu Bảo Bối đã độc ác như thế nào.

Nếu vậy thì cô ta sẽ càng chiếm được nhiều sự chú ý và đồng tình hơn.

Nhưng Phạm Manh Manh lại không ngờ được, tất cả những điều này đều là do cô ta tự cho mình là đúng. .

Vết thương của cô ta, ở trong mắt của Kiều Trác Phàm không là gì cả.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối nước mắt rùng rùng chạy về phía mình, thì tất cả sự chú ý của anh đều đặt trên người của Tiểu Bảo Bối, đâu còn tâm trí đâu mà lo lắng cho những người khác.

Ngay lúc này, Kiều Trác Phàm đưa tay ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô, sau đó quan sát cô một lượt thật tỉ mỉ.

Cho tới khi xác định cô không có bất kỳ vết thương nào, Kiều Trác Phàm mới ôm chặt cô vào trong lòng mình.

Lúc này, Kiều Trác Phàm dùng sức hơi mạnh. Cho nên Tiểu Bảo Bối ở trong lòng của anh, có cảm giác hơi khó chịu.

Thật ra, vừa rồi lúc cô thấy Phạm Manh Manh liên tục ép sát về phía cô, quả thật là cô có chút sợ hãi. Nhưng mà cảm giác sợ hãi này cũng không thể dọa khiến cho cô rơi nước mắt được. .

Nhớ ngày đó, Tiểu Huyền vì muốn giành Quý Xuyên cũng đã làm những chuyện tương tự như vậy, so với chuyện này chỉ có hơn chứ không kém.

Cho nên lúc Phạm Manh Manh sử dụng những thủ đoạn này, mặc dù Tiểu Bảo Bối có sợ hãi, nhưng mà vẫn nghĩ kế hoạch để thoát thân.

Kế hoạch của cô là nếu như Kiều Trác Phàm không thể chạy tới kịp, thì cô sẽ trực tiếp chạy ra phía bên ngoài...

Dù sao thì Phạm Manh Manh cũng mang giày cao gót, căn bản sẽ không thể chạy nhanh hơn cô được. Hơn nữa Tiểu Bảo Bối tuyệt đối quen thuộc tập đoàn Đế Phàm này hơn Phạm Manh Manh.

Bởi vậy, Phạm Manh Manh sao có thể đuổi kịp cô được?

Nhưng mà Kiều Trác Phàm tới, ôm anh ở trước mặt mọi người, cảm giác này khiến cho Tiểu Bảo Bối ý lại vào anh rất nhiều.

Không hiểu sao chớp mũi cô bắt đầu chua xót.

Ngay sau đó, vành mắt của cô cũng bắt đầu đỏ lên.

“Hu hu...” Tiểu Bảo Bối còn tưởng rằng sẽ tự dựa vào bản thân mình để trốn thoát thành công, lúc này lại đột nhiên khóc òa lên.

Điều này, ngay cả Tiểu Bảo Bối cũng cảm thấy mình có chút già mồm.

Bởi vì từ lúc Phạm Manh Manh tới đến bây giờ, cô ta vẫn chưa làm gì được cô. Mà ngược lại, cô còn giẫm lên Phạm Manh Manh, khiến cho cô ta đau tới mức phải kêu gào lên một hồi.

Nhưng mà sau đó Tiểu Bảo Bối cũng hiểu được nguyên nhân vì sao mình già mồm. .

Đây còn không phải vì người đàn ông ôm cô nguyện ý cung chiều cô, cung chiều một cách vô điều kiện.

“Cục cung, không sao! Có anh ở đây...”

Ôm cô vào trong lòng, Kiều Trác Phàm khẽ nói bên tai của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 312: Kiều, Cô Ta Chính Là Người Đã Bán Đứng Anh!

Nhưng mà giọng nói vội vàng kia, cũng làm cho Tiểu Bảo Bối có chút hoài nghi anh đang an ủi chính anh.

“Kiều Trác Phàm, cô ta chạy vào muốn hành hạ em, em rất sợ...” Tiểu Bảo Bối vẫn vùi đầu vào trong lòng của Kiều Trác Phàm, nức nở.

Những người xung quanh, cũng chính là những người chạy theo từ phòng họp tới, nhìn thấy cảnh tượng này, đều có chút thổn thức không thôi.

Không phải vì bọn họ nhìn ra Tiểu Bảo Bối chiếm thế thượng phong, mà là bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy Kiều Trác Phàm lộ ra vẻ mặt phức tạp như vậy chỉ vì một người phụ nữ. d,0dydq.d

“Không sao đâu, có anh ở đây rồi! Ai muốn làm gì em, anh sẽ khiến cho con mẹ nó xuống địa ngục!”

Một câu cuối cùng kia, Kiều Trác Phàm đột nhiên từ sau gáy của Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên, ánh mắt bắn về phía Phạm Manh Manh ở cách đó không xa.

Ánh mắt kia, giống như là những mảnh thủy tinh, từng miếng từng miếng bay về phía Phạm Manh Manh. Giống như là hận không thể cướp đi tính mạng của Phạm Manh Manh vào ngay lúc này.

Mà ánh mắt như thế, ngay cả Phạm Manh Manh cũng chưa từng nhìn thấy ở trong mắt của Kiều Trác Phàm. Mặc dù quen biết vài chục năm trước, cô ta cũng xem như là thân thiết với Kiều Trác Phàm. Nhưng mà cô ta chưa bao giờ dám lơ đãng ở trước mặt người đàn ông này. Cho nên, Kiều Trác Phàm cũng rất ít khi lộ ra vẻ mặt như thế này đối với cô ta.

Mà chính điều này cũng làm cho Phạm Manh Manh quên mất con người thật của người đàn ông này...

Nhất là cho tới giờ phút này, phải đối mặt với sát ý trong đôi mắt kia, người đàn ông trong lời đồn đãi một lần nữa thoáng hiện về trong đầu của Phạm Manh Manh...

Một giây kia, cô ta có chút sợ hãi.

Nhưng mà cô ta vẫn duy trì rất tốt tư thái nên có, đối mặt với Kiều Trác Phàm

“Kiều, anh đừng nghe cô ta nói bậy! Vừa rồi em..”

d,0dylq.d

Phạm Manh Manh cố gắng giải thích cái gì đó.

“Vừa rồi như thế nào? Tôi nghĩ là cô không biết, vừa rồi các người nói chuyện như thế nào đều có ở trong này!”

Kiều Trác Phàm lấy điện thoại di động của anh ra, đó chính là cuộc gọi mới vừa rồi Tiểu Bảo Bối đã gọi cho anh.

Lúc này, trên màn hình vẫn tiếp tục duy trì cuộc gọi.

Nếu như Kiều Trác Phàm muốn, vẫn có thể lấy ra đoạn ghi âm vừa rồi.

Lúc anh lấy điện thoại di động ra, sắc mặt của Phạm Manh Manh thay đổi liên tục, điều này đủ chứng minh cô ta đã biết được Kiều Trác Phàm đã nghe thấy cuộc nói chuyện như thế nào. Cho nên Kiều Trác Phàm cảm thấy đoạn ghi âm này không cần thiết phải lấy ra.

“A Vĩ, kéo cô ta ra ngoài. Tôi cũng không muốn nhìn thấy người phụ nữ này nữa!” Kiều Trác Phàm hét lên, khiến cho toàn bộ tòa nhà Đế Phàm khê rung.

Mà A Vĩ sau khi nhận được mệnh lệnh của Kiều Trác Phàm, trực tiếp lôi Phạm Manh Manh đi, định trực tiếp ném cô ta ra khỏi tòa nhà Đế Phàm, còn xử lý như thế nào, anh ta cần phải cân nhắc một chút.

Bởi vì nói như thế nào thì Phạm Manh Manh cũng được lão phu nhân công nhận.

Nếu như lão phu nhân biết cô ta xảy ra chuyện gì, A Vĩ có chút bận tâm tới chuyện sẽ bị trừng phạt.

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là A Vĩ sẽ buông tha Phạm Manh Manh như vậy.

A Vĩ đang suy nghĩ xem nên xử lý như thế nào, thì mới khiến cho thần không biết, quỷ không hay...

Mà khi Phạm Manh Manh bị A Vĩ lôi đi, thì bắt đầu luống cuống.

Thủ đoạn xử lý của Kiều Trác Phàm, cô ta thực sự chưa được chứng kiến. Nhưng mà Phạm Manh Manh biết rõ, người bị Kiều Trác Phàm xử lý thì trên cơ bản đều bị biến mất khỏi thế giới này mà không giải thích được. Điều này có ý nghĩa như thế nào không có người nào hiểu rõ bằng người có bối cảnh hắc đạo như Phạm Manh Manh...

Vì vậy cô ta điên cuồng giãy giụa. Điều tự do duy nhất chính là cái miệng của cô ta.

“Không... Kiều, anh hãy nghe em nói. Vừa rồi em thật sự không làm gì cô ta cả, chẳng qua em chỉ quá tức giận thôi!”

“Kiều, cô ta đã bán đứng anh! Tại sao anh thà tin tưởng cô ta chứ không muốn tin em..”

Trong quá trình bị A Vĩ kéo ra ngoài, Phạm Manh Manh liên tục hét lên như người bị điên.

Lúc bị kéo gần tới cửa, Phạm Manh Manh đã bắt đầu tuyệt vọng.

Nhưng mà cuối cùng lúc này Kiều Trác Phàm lại lên tiếng: “Cô nói cái gì?”

Hiển nhiên, một trong những câu nói vừa rồi của cô ta đã hấp dẫn được sự chú ý của Kiều Trác Phàm.

Mà Phạm Manh Manh tự nhận là Kiều Trác Phàm cảm thấy hứng thú với chuyện mà Tiểu Bảo Bối đã bán đứng anh.

Nhưng mà cô ta lại không hề biết rằng thật ra điều khiến cho Kiều Trác Phàm hứng thú chính là vì sao Phạm Manh Manh lại biết được chuyện Tiểu Bảo Bối tiết lộ chuyện cơ mật của công ty?

Bởi vì chuyện này đến ngay cả bản thân Tiểu Bảo Bối cũng không rõ ràng lắm, chỉ có mấy người ở cấp cao mới có tư cách biết chuyện này. Lúc này, Kiều Trác Phàm đã phái người âm thầm điều tra chuyện này.

Nhưng mà tại sao Phạm Manh Manh lại biết rõ chuyện này như vậy!

Nhưng mà Kiều Trác Phàm cho rằng đây chỉ là chuyện tình cò.

“Kiều thiếu?” A Vĩ nhìn về phía Kiều Trác Phàm, ánh mắt chỉ đơn giản mang theo sự nghi vấn, dường như muốn hỏi anh xem có nên tiếp tục mang người phụ nữ này đi hay không.

Kiều Trác Phàm cho anh ta một ánh mắt yên tâm và đừng nóng vội, ý bảo chờ Phạm Manh Manh đem những điều mà cô ta biết nói ra hết, sau đó lại đem người phụ nữ này đi cũng không muộn.

Sau đó, A Vĩ cũng bình tĩnh lại, cánh tay ở trên người của Phạm Manh Manh cũng nhanh chóng thu hồi.

Nhưng mà Phạm Manh Manh nhìn không hiểu ánh mắt trao đổi của Kiều Trác Phàm và A Vĩ, cô ta lại cho rằng Kiều Trác Phàm đã bắt đầu không tin tưởng Tiểu Bảo Bối.

Chỉ cần vào lúc này, cô ta khế đẩy một, thì chỉ sợ là Tiểu Bảo Bối vĩnh viễn không có thời gian để trở mình.

Nghĩ tới vị trí mà bây giờ Tiểu Bảo Bối đang đứng rất nhanh sẽ là của Phạm Manh Manh cô, cô ta liền lên mặt nhìn Tiểu Bảo Bối bằng một ánh mắt hả hê

Mà Tiểu Bảo Bối nhìn thấy ánh mắt này, có chút bất an.

Nhưng mà cô còn chưa kịp hỏi gì, thì Kiều Trác Phàm đã néo lòng bàn tay của cô, giống như là muốn nói cô hãy tạm thời giữ yên lặng.

Bởi vì vậy cho nên trong lòng Tiểu Bảo Bối có nhiều bất mãn, nhưng mà cô vẫn làm theo ý của Kiều Trác Phàm là giữ yên lặng.

Mặc dù đi theo bên cạnh Kiều Trác Phàm không lâu, nhưng mà người đàn ông này rất bình tĩnh, cơ trí và tinh táo, cho nên đã lưu lại ấn tượng sâu sắc cho Tiểu Bảo Bối. Mà cô thì lại rất ý lại vào người đàn ông này, giống như là đã vượt qua phạm vi mà cô có thể đoán trước được...

Nhưng mà điều mấu chốt lúc này là Tiểu Bảo Bối cũng muốn xem xem Phạm Manh Manh muốn làm điều gì.

“Kiều, tài liệu công ty anh đã bị người ta tiết lộ ra ngoài đúng không. Chắc chắn là mấy ngày nay anh vì chuyện này mà bận rộn sắp điên lên đúng không?” Phạm Manh Manh vừa cười vừa đi về phía bọn họ ở bên này.

“Nói điềm chính!” Nhìn thấy người phụ nữ đầu bù tóc rối vì vừa nãy giằng co với A Vĩ đang đi về phía mình, đáy mắt của Kiều Trác Phàm thoáng hiện lên sự chán ghét tới cực điểm, nhưng mà bây giờ sự không kiên nhẫn vẫn chiếm thế thượng phong.

Mà điều này đúng là điều mà Phạm Manh Manh mong muốn được thấy nhất.

Theo ý của cô ta, bây giờ Kiều Trác Phàm nhất định sẽ không kiên nhẫn. Bởi vì anh vội vàng muốn biết đáp án

“Kiều, có khả năng bây giờ em nói những điều này anh sẽ không tin, nhưng mà em vẫn muốn nói ra. Em và tổng giám đốc William quốc tế có chút quen biết, gần đây lúc em đi qua đó trong lúc vô tình anh ta đã lộ ra, công ty của bọn anh có người đã đem bản kế hoạch đầu thầu bán cho bọn họ để lấy tiền, khiến cho tài liệu cơ mật công ty bị tiết lộ ra ngoài! Mà người này, chính là Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh anh.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Có Vỡ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 313: Vạch Trần Vs Anh Duật, Đừng Đùa

Vào lúc mọi người đều đang nhìn chăm chú, thì Phạm Manh Manh nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Mà lúc này trên khóe miệng của cô ta còn mang theo một nụ cười đắc ý.

Nụ cười như vậy, giống y hệt như lúc vừa rồi một mình đối mặt với Tiểu Bảo Bối. Nụ cười này, khiến cho người ta rợn hết cả tóc gáy. Tiểu Bảo Bối cảm giác, có chuyện gì đó không hay sắp phát sinh.

Mà nghe thấy Phạm Manh Manh nói như vậy, Tiểu Bảo Bối xác định được cảm giác không hay vừa rồi là từ đâu tới..

“Cô ngậm máu phun người! Tôi làm sao có thể tiết lộ bí mật được, tôi làm sao có thể bán đứng Kiều Trác Phàm được!”

Tiểu Bảo Bối tức giận hét lên.

Cho dù cô có bất mãn với Kiều Trác Phàm như thế nào đi nữa, cũng khó có khả năng sẽ bán đứng anh. Dù sao đi nữa, bây giờ cô chính là vợ của Kiều Trác Phàm. Tài sản của Kiều Trác Phàm, không khác nào là tài sản của cô?

Dù Tiểu Bảo Bối cô có ngốc đi nữa, cũng sẽ không bán đứng anh vào lúc này!

Hừ hừ, cũng được coi là tiền của chính cô, được hay không!

Tiểu Bảo Bối ảo não nhìn về phía Kiều Trác Phàm, hy vọng nhìn thấy phản ứng gì đó của anh. .

Chẳng qua đợi lúc cô ngẩng đầu lên, lại phát hiện ra Kiều Trác Phàm nhìn chăm chăm vào Phạm Manh Manh, không biết là đang suy nghĩ gì nữa.

Chẳng lẽ Kiều Trác Phàm cũng giống như Phạm Manh Manh, không tin cô?

Đột nhiên, Tiểu Bảo Bối có chút tủi thân.

Chóp mũi chua xót, cũng bắt đầu lan ra...

Cô có cảm giác bây giờ mình là người đang rơi vào vũng bùn. Càng giẫy giụa, thì càng bị lún sâu vào vũng bùn kia.

“Tiểu Bảo Bối, đến lúc này cô vẫn còn không chịu thừa nhận?” Nhìn Tiểu Bảo Bối phản bác, đột nhiên Phạm Manh Manh cười lạnh, tiện thể nói: “Tôi lấy ra một vật, đoán chừng lúc đó cô sẽ biết!” Lúc nói lời này, đột nhiên Phạm Manh Manh tìm trong túi xách của mình ra một USB.

Sau đó, cô ta liền cầm máy tính xách tay mà vừa rồi Tiểu Bảo Bối để ở một bên.

Thực ra cái máy tính xách tay này cũng không phải là trưng ở chỗ này để làm ra vẻ. Một nhân viên ăn thử nho nhỏ thì cần gì phải có máy tính? Máy tính này đặt ở chỗ này chỉ có nhiệm vụ đơn giản là chờ khi Tiểu Bảo Bối làm xong việc thì có thể xem video hay là chơi trò chơi gì đó thôi.

Chỉ có Tiểu Bảo Bối là không nghĩ tới, máy tính xách tay của mình lúc này cũng phát huy được công dụng. .

Mà trong lúc tất cả mọi người đều bị Phạm Manh Manh hấp dẫn, không có người nào phát hiện ra được cái USB ở trên tay của Phạm Manh Manh, thì lúc này đáy mắt của Kiều Trác Phàm lại lóe lên sự lạnh lùng nghiêm nghị.

“Đây là muốn làm gì?” Ánh mắt của Tiểu Bảo Bối lạnh lùng nhìn người phụ nữ kia lấy USB cắm vào máy tính của mình, sau đó nhanh nhẹn mở tài liệu ở bên trong ra, cảm giác lo lắng ở trong lòng càng lúc càng nhiều hơn.

Loại cảm giác này nói cho cô biết, Phạm Manh Manh đến ngày hôm nay là có chuẩn bị.

Mà Tiểu Bảo Bối cô nếu không cẩn thận thì sẽ bị sập bẫy của cô ta.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm thì sao?

Kiều Trác Phàm sẽ tin tưởng mình sao?

Nghĩ tới đây, Tiểu Bảo Bối lại lần nữa ngẩng đầu nhìn lên Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà anh cũng giống như những người khác, chuyên tâm nhìn vào hàng loạt các động tác của Phạm Manh Manh.

Nhìn về mặt của anh, trong lòng của Tiểu Bảo Bối không hiểu sao lại có cảm giác buồn phiền.

Chẳng lẽ anh cũng tin tưởng vào những lời nói kia của Phạm Manh Manh?

“Tiểu Bảo Bối, bản thân cô hãy tự mở to hai mắt mà nhìn cho thật kỹ?” Đang lúc Tiểu Bảo Bối buồn phiền vì Kiều Trác Phàm không tin tưởng cô, thì lời nói của Phạm Manh Manh đã làm cô khôi phục lại tinh thần.

Đợi tới lúc cô tỉnh lại một lần nữa, nhìn về phía Phạm Manh Manh, thì Tiểu Bảo Bối thấy máy tính của cô bắt đầu hiện lên những hình ảnh trong USB của

Phạm Manh Manh!

Chẳng qua là người và cảnh xuất hiện ở trên màn hình, đều là người và chỗ mà Tiểu Bảo Bối không hề biết đến.

“Đây là cái gì? Tôi không hề biết người này, còn nữa đây là chỗ nào!” Tiểu Bảo Bối tức giận hét lên! .

Chẳng qua là Tiểu Bảo Bối không biết những thứ này, nhưng không có nghĩa là người bên Kiều Trác Phàm nhìn không biết.

Chỗ này, chính là trong nhà ăn công nhân viên của William quốc tế.

Mà người đàn ông xuất hiện trong tấm hình kia, chính là đối tượng mà Kiều Trác Phàm đã kêu A Vĩ theo dõi thời gian gần đây.

Khi nhìn thấy người đàn ông này xuất hiện trong tấm hình, thì ánh mắt của Kiều Trác Phàm và A Vĩ không hẹn mà cùng lóe lên tia sáng!

Chỉ có Phạm Manh Manh đang bắt đầu chìm đắm trong thắng lợi mà chính mình tạo nên là không phát hiện ra điều này mà thôi.

“Tiểu Bảo Bối, cô có cố cái cũng vô ích! Cô thử nhìn văn kiện ở trên tay người kia mà xem, cô có ấn tượng gì hay không?” Phạm Manh Manh nở nụ cười lạnh lùng, đi từng bước về phía Tiểu Bảo Bối.

Mà qua sự nhắc nhở của Phạm Manh Manh, Tiểu Bảo Bối lại một lần nữa tập trung sự chú ý vào tập văn kiện trên màn hình máy vi tính.

Cái này...

Không phải lần trước Kiều Trác Phàm giao cho cô, kêu cô đưa tới chỗ phòng kế hoạch hay sao?

Sở dĩ cô có thể nhận ra nhanh như vậy là bởi vì trước khi cô đi giao văn kiện cho Kiều Trác Phàm, cô đã tranh thủ lười biếng. Ôm văn kiện tới chỗ mấy người ở quầy tiếp tân, ăn một miếng điểm tâm của bọn họ. Trên điểm tâm dường như có nhuộm một chút màu hồng đào.

Lúc ấy, Tiểu Bảo Bối ăn xong liền cầm lấy văn kiện, ở phía trên đã lưu lại hai dấu tay màu hồng. Lúc đó nữ tiếp tân còn có chút hoảng hốt, nghe nói loại màu nhuộm này không rửa sạch được, có chút bận tâm hỏi Tiểu Bảo Bối có cần phải đi đóng dấu lại một lần nữa không.

Nhưng mà lúc đó Tiểu Bảo Bối lại cảm thấy, văn kiện mà Kiều Trác Phàm có thể đưa cho cô đi đưa, hẳn là không có gì quan trọng. .

Nhưng mà trí nhớ của Tiểu Bảo Bối về văn kiện này, cũng chỉ nhớ tới đây.

Sau đó, rốt cục văn kiện này đi đâu, tại sao cô lại không có chút ấn tượng nào.

“Tiểu Bảo Bối, cô dám nói cô không có chút ấn tượng nào với văn kiện này?” Phạm Manh Manh thấy đáy mắt của Tiểu Bảo Bối hiện lên sự nghi hoặc, thì cảm giác được thời cơ của mình đã đến.

Đi đôi giày cao gót, đứng ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối, Phạm Manh Manh lấy tư thế của người thắng lợi quan sát cô.

“Tôi... Tôi có chút ấn tượng! Nhưng mà...” Những lời phía sau Tiểu Bảo Bối còn chưa nói hết đã bị Phạm Manh Manh cắt đứt.

Lúc này, camera giám sát còn chụp được một bóng lưng cực kỳ giống với bóng lưng của Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà bởi vì người phụ nữ kia đưa lưng về phía ống kính. Cho nên camera giám sát chỉ có thể chụp được mặt của người đàn ông trong giao dịch kia.

.

Mà bây giờ, Tiểu Bảo Bối thừa nhận cô có chút ấn tượng với tập văn kiện kia, cũng chính là xác nhận cô chính là người phụ nữ trong tấm hình kia.

“Nhưng mà cái gì? Nhưng mà văn kiện này đã bị cô bán đi với giá năm vạn đồng, bán cho người của William quốc tế, có phải hay không?” Phạm Manh Manh nghiêm nghị chất vấn, khiến cho Tiểu Bảo Bối có cảm giác có một bàn tay vô hình đang bóp chặt cổ họng của cô, khiến cho cô không làm thế nào thở được...

“Thì ra chính người phụ nữ này đã đánh cắp tài liệu cơ mật của công ty chúng ta!”

“Ha ha, Kiều thiếu đây mới là nuôi hổ gây ra tai họa!”

“...”

Những người kia đi theo Kiều Trác Phàm từ phòng họp tới đang xì xào bàn tán.

Hiển nhiên, đáp án này thật sự có chút ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Chẳng qua là bây giờ văn kiện xuất hiện trong clip, lại được chính miệng của Tiểu Bảo Bối xác nhận. Điều này khiến cho tất cả mọi người ở đây thấy rằng

đây chính là bằng chứng vững như núi.

“Tôi không có... . Tôi không hề lấy trộm tài liệu của tập đoàn Đế Phàm! Tôi thật sự không làm mà...”

Đối mặt với miệng lưỡi của nhiều người như vậy, Tiểu Bảo Bối la lên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 314: Vạch Trần Vs Anh Duật, Đừng Đùa 2

Nhưng mà cô không có kinh nghiệm đối nghịch với nhiều người như vậy, cô hoảng hốt và bắt đầu có chút run rẩy, hốc mắt cũng lấp đầy nước mắt trong suốt.

“Tiểu Bảo Bối, chuyện cho tới bây giờ rồi cô còn muốn chối cãi?” Phạm Manh Manh hét lên.

“Đúng vậy, chứng cứ đã bày ở trước mặt, tại sao người này còn...”

Những người ở sau lưng cũng bắt đầu bàn luận.

Đột nhiên Tiểu Bảo Bối muốn gạt tay của Kiều Trác Phàm ra, muốn đem cái máy tính chết tiệt kia ném đi, xem nó còn có thể hiện lên những hình ảnh đó nữa không.

Nhưng mà lúc Tiểu Bảo Bối tức giận muốn vờn vàng xông tới, thì tay của cô lại bị Kiều Trác Phàm nắm chặt lấy.

“Kiều Trác Phàm, anh làm cái gì vậy?”

“Mau buông tay ra! Hình ảnh trên máy tính kia không phải là em, anh mau thả tay em ra!”

Tiểu Bảo Bối lúc này giống như là một con thú bị nhốt. Cô dùng hết sức lực muốn tránh thoát ra khỏi Kiều Trác Phàm, để đập hỏng cái máy tính kia.

Nhưng mà sức lực trên tay của Kiều Trác Phàm cũng tăng lên.

Lúc này anh đã xiết trên cổ tay của cô một vết đỏ.

Nhưng mà anh hoàn toàn không để ý.

“Tiểu Bảo Bối, em tỉnh táo lại cho anh!” Anh giận dữ mắng cô.

Tất nhiên anh hiểu được lúc này cô đang bối rối và bất lực.

Nhưng mà nếu như lúc này cô không tỉnh táo lại, thì bọn họ sẽ xử lý kẻ địch như thế nào?

“Kiều Trác Phàm, anh bảo em tỉnh táo như thế nào được đây? Em thật sự không làm, em cũng chưa từng đi tới chỗ đó, anh bảo em tỉnh táo làm sao?”
Đương nhiên người khác chỉ trích, ánh mắt khác thường của người khác, cô có thể coi như không nghe không nhìn thấy. Nhưng cô không thể nào không quan tâm tới cách nhìn của Kiều Trác Phàm đối với cô...

Cô sợ rằng Kiều Trác Phàm cũng giống như những người khác vừa nhìn thấy cái bóng lưng kia lại cho rằng cô phản bội anh.

Cô càng sợ hơn nếu như Kiều Trác Phàm giận cô, không cần cô...

Cho tới bây giờ cô cũng không ngờ được mình lại để ý cách nhìn của Kiều Trác Phàm đối với cô như thế. Lại càng không ngờ được bản thân mình lại sợ phải rời xa Kiều Trác Phàm như vậy...

Mà loại cảm giác xa lạ này, là loại sợ hãi chưa từng có cho dù lúc trước cô phát hiện ra Quý Xuyên phản bội cô...

“Kiều Trác Phàm, em thật sự không làm ra chuyện có lỗi với anh! Hu hu...” Bởi vì quá sợ hãi, Tiểu Bảo Bối cũng không để ý tới những người khác ở đây, bắt đầu khóc lớn lên.

Bầu không khí cũng trở nên có chút quỷ dị vì Tiểu Bảo Bối khóc ầm lên.

Đám người kia có thể đi theo Kiều Trác Phàm, tất nhiên cũng không phải là người bình thường. .

Nếu bọn họ không có được cơ trí và sự tinh táo hơn người bình thường, thì cũng không đi được tới ngày hôm nay.

Cho nên khi bọn họ thấy Tiểu Bảo Bối khóc như một đứa trẻ như vậy, thì cũng bắt đầu lộ ra thần sắc nghi ngờ đối với hình ảnh ở trên máy vi tính.

Mà Phạm Mạnh Mạnh chú ý tới điều này, nên vội vàng nói: “Tiểu Bảo Bối, cô là người lớn như vậy, chẳng lẽ làm sai chuyện gì lại dùng phương thức khóc lóc như bây giờ để giải quyết!”

“Các vị lãnh đạo, các vị cũng nhìn thấy rồi đấy. Tiểu Bảo Bối...”

Phạm Mạnh Mạnh còn đang cực lực vì bản thân mà giải thích những gì vừa diễn ra.

Mà Kiều Trác Phàm vào lúc Tiểu Bảo Bối bắt đầu khóc thút thít thì bắt đầu cất bước đi.

Nhưng mà anh không phải đi về phía máy tính, mà đi về phía Tiểu Bảo Bối.

Dưới tất cả những ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh ôm Tiểu Bảo Bối vào trong lòng mình.

Cũng đem cái đầu nhỏ của cô áp vào trong ngực của mình. Vừa tiếp xúc với cái ôm quen thuộc, vừa nghe thấy hơi thở nam tính quen thuộc, nước mắt của Tiểu Bảo Bối lại càng như vòi nước được mở ra, làm sao cũng không ngăn được.

Đối mặt với Tiểu Bảo Bối như vậy, Kiều Trác Phàm chỉ có thể lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

“Cục cưng, không sao không sao! Tất cả đã có anh ở đây!” Anh vùi đầu của mình vào sau gáy của Tiểu Bảo Bối, một tay bóp lòng bàn tay của cô, một tay vỗ vỗ nhẹ nhẹ sau lưng, nhẹ nhàng an ủi cô... .

“Ngoan nào, không sao cả! Tất cả rồi sẽ tốt đẹp cả thôi...”

Sự dịu dàng của anh giống như là một liều thuốc trợ tim.

Khiến cho lòng Tiểu Bảo Bối vốn giống như bèo tấm không có rễ bám, trong nháy mắt lại có chỗ dựa.

Lúc Tiểu Bảo Bối ngẩng đầu lên nhìn Kiều Trác Phàm một lần nữa, trong tầm mắt đã có tiêu cự.

Đúng vậy, cô sợ hãi vì không muốn mất đi anh.

Nhưng bây giờ có sự đảm bảo của anh thì cô còn sợ cái gì nữa?

Mà Tiểu Bảo Bối quên mất lúc mình và Kiều Trác Phàm nhìn nhau, quên mất lúc bọn họ thâm tình như vậy, đối với một người khác mà nói, lại trở thành điều gì đó rất chói mắt.

Phạm Mạnh Mạnh vẫn luôn mong Kiều Trác Phàm sẽ trừng phạt Tiểu Bảo Bối, nhưng mà cô ta lại không ngờ được rằng, sự cưng chiều của Kiều Trác Phàm đối với Tiểu Bảo Bối lại khắc sâu tới mức như vậy.

Rõ ràng là tập văn kiện kia biến mất ở trong tay của Tiểu Bảo Bối, mà tập văn kiện kia bị trộm như thế nào đều liên quan tới Tiểu Bảo Bối, nhưng mà anh lại đứng ở bên cạnh cô vô điều kiện...

Chuyện này so với sự dự đoán ban đầu của Phạm Mạnh Mạnh là Kiều Trác Phàm chỉ vui đùa với Tiểu Bảo Bối một chút mà thôi quả thực là chênh lệch khá xa.

“Kiều, chẳng lẽ anh vẫn chưa nhìn rõ sao? Cô ta bán đứng anh, tại sao anh còn...”

Cái kết quả này khiến cho Phạm Mạnh Mạnh khó có thể tiếp nhận.

Phạm Mạnh Mạnh hét lên.

Nhưng mà cô ta vẫn còn chưa nói hết lời, đã bị người đàn ông này hừ lạnh: “Cô câm miệng cho tôi!”

“Kiều...” Quả thực là Phạm Mạnh Mạnh có chút không cam lòng, nhất là khi cô ta thấy Tiểu Bảo Bối ở trong lòng của Kiều Trác Phàm đã không còn khóc thút thít nữa mà đang nhìn chăm chăm vào cô ta.

Mà ánh mắt như thế cũng khiến cho Phạm Mạnh Mạnh khó chịu.

Mặc dù Tiểu Bảo Bối vẫn còn bộ dạng hoa lệ đầm lệ, nhưng mà đáy mắt đã không còn sự sợ hãi nữa!

Tốc độ thay đổi nhanh chóng như vậy, khiến cho Phạm Mạnh Mạnh không có cách nào tiếp nhận trong thời gian ngắn.

Tương tự, bất mãn đối với sự che chở của Kiều Trác Phàm, ngoại trừ Phạm Mạnh Mạnh ra tất nhiên sẽ còn những người khác.

Những người chạy theo Kiều Trác Phàm tới đây, hơn nữa lại nhìn thấy trong phòng làm việc trình diễn cảnh tượng như vậy, thì cũng đang rất mong đợi câu trả lời của Kiều Trác Phàm.

“Kiều thiếu, chuyện này...”

Lúc thấy những người kia lại lên tiếng một lần nữa, Kiều Trác Phàm lại vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Tiểu Bảo Bối, ý bảo cô lau nước mắt đi, sau đó Kiều Trác Phàm mới mở miệng: “Tiểu Bảo Bối có thật sự lấy tài liệu cơ mật của công ty hay không, tất nhiên tôi sẽ điều tra rõ ràng! Nhưng mà trước khi tôi điều tra ra kết quả, ai dám bàn luận cái gì sau lưng cô ấy, thì đừng trách Kiều mỗ là người vô tình!”

Lúc Kiều Trác Phàm nói lời này, ánh mắt cũng nhìn lướt qua những người vừa rồi đi theo mình tới đây, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người của Phạm Manh Manh: “Nếu như tài liệu cơ mật là cục cung nhà tôi bán đi, thì tất nhiên Kiều mỗ sẽ nhận hết trách nhiệm trong chuyện này! Nhưng mà ngược lại, nếu như chuyện này là do người khác vu oan giá họa lên người cục cung nhà tôi, vậy thì chuyện này tôi sẽ điều tra tới cùng, để trả lại công bằng cho cô ấy!”

Câu nói cuối cùng, ánh mắt của Kiều Trác Phàm trực tiếp nhìn thẳng về phía Phạm Manh Manh.

Ánh mắt sắc bén kia, khiến cho Phạm Manh Manh bị nhìn không tự chủ được ôm lấy hai tay...

Trước kia mặc dù Kiều Trác Phàm có lạnh nhạt với cô ta, nhưng mà cũng chưa tới mức nghiêm khắc quá đáng. Dù sao thì cô ta và mẹ anh có quan hệ cũng không tệ.

Nhưng hôm nay Phạm Manh Manh mới chính thức cảm nhận được chỗ nguy hiểm của người đàn ông này. Loại ánh mắt mang theo sát khí, giống như nếu tập trung nhìn về một chỗ, thì xung quanh đó sẽ thay đổi màu sắc, trở thành một màu xám trắng.

“Kiều...”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 315: Vạch Trần Vs Anh Duật, Đừng Đùa 3

Ánh mắt của Kiều Trác Phàm giống như là đã nhìn thấu, bắn thẳng về phía Phạm Manh Manh, khiến cho cô ta có cảm giác như mình đã bị nhìn thấu, mà Kiều Trác Phàm cũng hiểu được thực ra chuyện này chính là cô ta đang gờ gờ.

“Phạm Manh Manh, chuyện của Đế Phàm chúng tôi, thứ nhất cô không phải là nhân viên trong công ty chúng tôi, thứ hai tôi và cô không quen biết, vì sao cô lại dè dặt tới chuyện này như vậy?”

Giọng điệu của Kiều Trác Phàm thay đổi, đột nhiên Phạm Manh Manh cảm giác không còn sức chống đỡ.

Cho tới bây giờ, sự yêu thích của cô đối với Kiều Trác Phàm cô đều thể hiện ra rõ như vậy. Cô cũng cảm thấy, Kiều Trác Phàm phải biết được tâm tư của cô đối với anh mới phải.

Thật không ngờ, Kiều Trác Phàm lại dùng từ ‘không quen biết’ để hình dung quan hệ của bọn họ.

Kể từ đó, Phạm Manh Manh ngoại trừ bị dao cắt vào tim ra, thì càng cảm thấy khó xử. Trước mặt nhiều người như vậy, chẳng lẽ muốn cô thừa nhận là mình có tình cảm với Kiều Trác Phàm, nhưng mà Kiều Trác Phàm vẫn chậm chạp không chịu tiếp nhận tình cảm của cô?

“...”. Vào lúc Phạm Manh Manh đang do dự không biết giải thích như thế nào với Kiều Trác Phàm, thì Kiều Trác Phàm lại xoay người nhìn về phía Tiểu Bảo Bối đã lau khô nước mắt xong, anh đứng ở bên cạnh cô: “Cục cung, lần cuối cùng em nhìn thấy tập văn kiện kia là khi nào?”

Kiều Trác Phàm hỏi.

“Phía trước quầy tiếp tân...” Tiểu Bảo Bối cố gắng suy nghĩ một chút, lại nói: “Đúng rồi, lúc đó chính là cô ta gọi em tới để nói chuyện, em mới đặt văn kiện ở trước quầy tiếp tân!”

Bây giờ tỉnh táo lại, Tiểu Bảo Bối đã nhớ lại rất nhiều chuyện. Kể cả chuyện ngày đó cô đem văn kiện để ở trước tủ nhỏ ở dưới quầy tiếp tân.

“Tốt lắm! A Vĩ, đi lấy đoạn ghi hình của ngày hôm đó đến cho tôi!” Đương nhiên, Kiều Trác Phàm cũng đột nhiên nhớ lại chuyện ngày nào đó tính tình của Tiểu Bảo Bối cũng trở nên không giải thích được. Xem ra, chuyện này không thoát được có liên quan tới người phụ nữ này!

Kiều Trác Phàm cảm thấy trước kia anh đã quá mức dung túng người phụ nữ này. Cho nên mới dẫn tới người phụ nữ này dám ở sau lưng anh tìm tới Tiểu Bảo Bối nhà bọn họ!

A Vĩ nghe thấy lời này của Kiều Trác Phàm, gật đầu một, nói: “Tôi lập tức đi ngay!”

Nhìn thấy A Vĩ sắp rời đi, Phạm Mạnh Mạnh vội vàng tiến lên kéo cánh tay của A Vĩ, hét lên: “Không... Kiều, ngay cả em anh cũng không tin sao?”

. Nói nhảm!

Bây giờ kêu A Vĩ đem đoạn ghi hình tới, vậy thì không phải là mọi chuyện sẽ bại lộ sao?

Đến lúc đó, giống như lời của Kiều Trác Phàm, chuyện vu oan giá họa cho Tiểu Bảo Bối, anh sẽ tính sổ với cô, vậy thì làm sao bây giờ?

Chẳng qua là Phạm Mạnh Mạnh cực lực ngăn cản, chỉ nhận lại được một câu như vậy: “Cô là cái gì của tôi, tôi dựa vào đâu mà phải tin tưởng cô?”

Lời này khiến cho Phạm Mạnh Mạnh không biết phải trả lời như thế nào.

Hàng xóm?

Câu trả lời như vậy thì quá gượng ép.

Ngay cả bản thân cô ta cũng không thuyết phục được mình, chứ đừng nói chỉ là Kiều Trác Phàm.

“...” Lúc này, tất cả mọi người bên trong và bên ngoài phòng làm việc đều trở nên trầm mặc.

Cho tới khi A Vĩ trở về, đem đoạn video phát trực tiếp trên máy vi tính, thì sắc mặt của mọi người mới thoải mái hơn một chút.

Nhưng mà so với mọi người thì sắc mặt của Phạm Mạnh Mạnh lại xanh mét.

Cô ta định đi ra ngoài để chạy trốn, nhưng mà không ngờ A Vĩ lại liên tục ngăn cản ở bên cạnh, giống như là đã sớm dự đoán được chuyện gì đó.

Mà hình ảnh hiện lên trên video, chính là cảnh tượng giằng co của Tiểu Bảo Bối và Phạm Mạnh Mạnh ở đại sảnh, và Tiểu Bảo Bối đặt văn kiện lên trên quầy tiếp tân, sau đó rời đi theo Phạm Mạnh Mạnh, rồi lúc sau...

Đặc sắc nhất không gì bằng đoạn Phạm Mạnh Mạnh khập khiễng đi lại trước quầy tiếp tân, rồi cầm tập văn kiện mà Tiểu Bảo Bối đặt ở trước quầy tiếp tân rồi rời đi...

Mà Kiều Trác Phàm giống như là cố ý, lúc video phát tới đoạn này, thì bấm dừng lại. Hơn nữa còn phóng đại khuôn mặt người phụ nữ ôm văn kiện rồi đi lên...

Khiến cho khuôn mặt này trùng lặp với khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng của Phạm Mạnh Mạnh lúc này, Kiều Trác Phàm cười lạnh: “Phạm Mạnh Mạnh, vừa ăn cắp vừa la làng, cô đúng là đã diễn một vở kịch rất hay!”

Bởi vì có câu nói này của Kiều Trác Phàm, những người khác không ngừng cảm thán.

“Kiều, anh nghe em giải thích, là do Tiểu Bảo Bối đẩy em xuống lầu trước, em tức giận quá nên mới làm như vậy...”

Phạm Mạnh Mạnh vẫn còn đang la hét cái gì đó.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm căn bản không thèm nghe, tay vung lên kêu A Vĩ kéo Phạm Mạnh Mạnh rời đi.

Về phần người này, Kiều Trác Phàm vẫn chưa nghĩ ra cách trừng phạt như thế nào. Nhưng mà chuyện liên quan tới Tiểu Bảo Bối, anh sẽ không bỏ qua đơn giản như vậy.

“Kiều thiếu, chuyện này xử lý như thế nào? Mặc dù đã bắt được thủ phạm, nhưng bây giờ Đế Phàm lần đầu tiên bị thua.

Hiển nhiên cho dù Kiều Trác Phàm cam nguyện nhận thua, thì nhân viên ở phía dưới cũng sẽ không chịu.

“Ở dưới địa bàn của tôi lại vì chuyện quan hệ cá nhân mà xảy ra chuyện này, bây giờ Kiều miễn xin lỗi. Chuyện này tôi nghĩ trước tiên phải báo cho cảnh sát xử lý, người làm lộ kế hoạch của chúng ta, và cả những người liên quan, đều sẽ phải xử lý nghiêm!”

Nhưng thủ phạm chính, Kiều Trác Phàm hy vọng sẽ giữ lại để chính mình xử lý!

“Bản thiết kế này, tôi sẽ thỏa thuận với chủ nhiệm Phương một chút, xem có thể kéo dài thời gian một chút hay không!”

Mặc dù Kiều Trác Phàm mới tới thành phố này được một năm. Nhưng một năm qua anh đã lập được không ít kỳ tích, điều này khiến cho tất cả mọi người ý thức được lời nói của người đàn ông này tuyệt đối không phải là nói suông.

Lần này anh hứa hẹn như vậy, khẳng định là anh đã có dự định rồi.

Mấy người quản lý cấp cao của tập đoàn Đế Phàm dường như cũng thờ phào nhẹ nhõm.

“Nếu không có việc gì nữa, vậy thì hãy đi ra trước đi!” Giải quyết mọi chuyện xong, Kiều Trác Phàm liền hạ lệnh đuổi khách.

Lúc này, anh còn có một số chuyện phải làm. Ví dụ như là an ủi Tiểu Bảo Bối vừa rồi khóc tới mức không kịp thở, hay là bình tâm lại trái tim của mình bởi vì quá lo lắng cho cô...

Kiều Trác Phàm vừa ra lệnh một tiếng, những người vốn chen vào bên trong phòng làm việc kia cũng bắt đầu lục tục đi ra ngoài.

Cho đến khi người cuối cùng bước chân ra khỏi căn phòng này, Kiều Trác Phàm liền đi lại đóng cửa lại, hơn nữa còn khóa trái.

Anh xoay người, định trở lại bên cạnh của Tiểu Bảo Bối, để ôm lấy cô hôn cô một.

Nhưng ai ngờ, anh vừa quay người lại thì có một bóng người nhào về phía anh.

Không đợi Kiều Trác Phàm lấy lại tinh thần, cánh môi của anh liền bị người ta chặn lại.

Mà người dám hoành hành ngang ngược ở trước mặt anh như vậy, ngoại trừ Tiểu Bảo Bối ra thì không thể có người nào khác. Cúi đầu nhìn gương mặt đáng yêu kia, trên mặt Kiều Trác Phàm nhanh chóng hiện lên sự vui vẻ.

Cô nhóc này, lại có thể chủ động như vậy, điều này quả thực khiến cho anh vừa mừng vừa sợ!

Nhưng mà, cách hôn môi của cô nhóc này hình như có chút vội vàng.

Ngay cả Kiều Trác Phàm cũng cảm thấy môi của mình bị cô nhóc này gặm có chút hơi đau.

Xem ra anh nhất định phải dạy lại cho cô nhóc này biết, hôn cũng không phải là làm như vậy...

Nghĩ tới đây, Kiều Trác Phàm đột từ bị động thành chủ động, đặt Tiểu Bảo Bối lên ván cửa, rồi bắt đầu hôn lên...

Cho tới lúc Tiểu Bảo Bối có chút không thở nổi, anh mới thu tay lại!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng lên ở trong lòng, Kiều Trác Phàm lại ôm chặt cô vào trong lòng mình.

Được rồi, cô nhóc này động lòng người như vậy, anh cũng không muốn chia sẻ cho bất kỳ người nào.

Nhưng mà khi Kiều Trác Phàm ôm Tiểu Bảo Bối vào trong lòng, anh không hề ngờ được Tiểu Bảo Bối ở trong lòng của anh lại có thể nói với anh như vậy: “Kiều Trác Phàm, cảm ơn anh đã tin tưởng em...”

“Ngốc thế, chúng ta là vợ chồng! Mà vợ chồng, chính là đồng tâm hiệp lực! Cho dù thật sự là do em làm đi nữa, anh cũng chỉ có thể nhận tội. Ai bảo trên thế giới này, anh chỉ chấp nhận có một mình em chứ?”

Tiểu Bảo Bối bị Kiều Trác Phàm ôm vào trong lòng, nghe được giọng nói dỗi dằn từ tính kia...

Không biết có phải bởi vì vừa rồi hôn môi hay không, hay là vì lời nói của Kiều Trác Phàm, mà Tiểu Bảo Bối cảm thấy tim của mình đập rất nhanh...

Thế giới này, anh chỉ chấp nhận có một mình em...

Kiều Trác Phàm, em thích những lời này của anh!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 316: Vạch Trần Vs Anh Duật, Đừng Đùa 4

“Anh Duật, em rất khó chịu! Đừng tiếp tục nữa, được không?” Anna cảm giác cả người của mình muốn vỡ ra từng mảnh.

Kể từ sau ngày đó vào chốn riêng của Đàm Duật, cô quyến rũ Đàm Duật đi vào vùng cấm xong, không biết đã bao nhiêu ngày trôi qua rồi.

Duật Tiểu Gia liền giống như là một máy vậy, mấy ngày không ngủ không nghỉ, liên tục vui đùa ở trên người cô cố gắng cày cấy.

Mới đầu Anna còn có chút hào hứng. Đau nhưng mà vui vẻ.

Đây là điều mà cô luôn mong mỏi, cô thích nhất là nằm trên cùng một giường với anh Duật, làm chuyện thân mật nhất trên đời.

Điều này cũng có nghĩa là quan hệ của bọn họ đã tiến thêm một bước.

Nhưng mà mấy ngày trôi qua rồi, ăn uống cũng chẳng quan tâm, thậm chí còn không ngủ, Anna cảm thấy mình đã đến cực hạn.

“Anh Duật, đừng như vậy có được không?” Thể lực trên người của Anna đã bị tiêu hao hết, bây giờ ngay cả sức lực để đẩy Duật Tiểu Gia ra cũng không có. ,

“Không phải em vẫn luôn muốn sao? Lại thêm mấy lần nữa...” Duật Tiểu Gia lại bắt đầu xoay người, chuẩn bị nhen nhóm một cuộc chiến hỏa khác.

Được rồi, anh ta thực sự bị giam cầm quá lâu.

Hơn nữa, số lần mà Anna khoi mào lửa nóng ở trên người của anh ta quá nhiều.

Mà bây giờ, anh ta căn bản không dừng lại được.

Thân thể của người phụ nữ này thật sự là quá tuyệt hảo, hết sức mềm mại.

Cho dù đặt cô ở trong tư thế gì, cô cũng có thể làm rất tốt. Mà anh, cũng cực kỳ trầm mê trong thú vui như vậy.

Lần nữa đặt người phụ nữ xui xẻo xuống dưới thân của mình, Duật Tiểu Gia lại bắt đầu đặt những nụ hôn dày đặc xuống, mà Anna thì không còn chút sức lực, chỉ có thể dùng cái miệng nhỏ của mình liú rú: “Không cần, anh Duật...”

Nên biết, một ngày trước người đàn ông này cũng nói như vậy với cô, hứa là làm mấy lần rồi nghỉ ngơi.

Ai mà ngờ được, cái mà gọi là mấy lần kia lại chính là mấy ngày trôi qua!

Anna thực sự cảm thấy, nếu cô không ngừng nói, thực sự sẽ bị anh lấn qua lấn lại cho tới chết mất.

Nhưng mà Anna không có kinh nghiệm gì, bây giờ cô lại yếu ớt kêu một tiếng như vậy, so với thứ đánh vào thị giác thì còn nguy hiểm hơn.

Lúc này đây, tốc độ hôn so với trước đó lại càng mãnh liệt hơn.

Anna định nói chút gì đó. Nhưng mà lời nói cuối cùng kia, ngay cả cơ hội lên tiếng cũng không có, đã trực tiếp bị Duật Tiểu Gia ngăn chặn cái miệng nhỏ của cô lại, một lần nữa lại sa vào sự triển miên.

Anna vốn đang dùng sức quơ quơ bàn tay nhỏ bé của mình, cũng bị Duật Tiểu Gia đặt vào trong lòng bàn tay của mình.

Giờ phút này, không có khe hở nào để Anna có cơ hội phản kháng.

Cả người, giống là một con cá nằm trên thớt, chờ đợi cô chính là Duật Tiểu Gia tùy ý xâm lược...

- - Đường phân cách - -

“Lạ thật, tại sao hai ngày nay không nhìn thấy bóng dáng của cục cưng đâu nhỉ?” Cùng lúc đó tại đại trạch nhà họ Đàm, Cố Niệm Hề vừa ăn cơm vừa lăm bằm.

Đàm thiếu khó lắm mới có cơ hội về ăn cơm cùng với bà xã, rõ ràng trên bàn ăn còn có người chiếm đoạt sự chú ý của bà xã khiến ông không vui.

“Nó đều đã lớn như vậy rồi, em còn quan tâm nhiều làm gì chứ! Bản thân mình nên làm cái gì, không nên làm cái gì, bây giờ nó đã có thể phân biệt được!” Thiếu tướng Đàm gấp một hạt dẻ vào trong chén của Cố Niệm Hề, nói.

“Nhưng mà thằng nhóc này đã mấy ngày không thấy lộ diện rồi! Ông xã, anh nói xem em có nên đi ra ngoài tìm nó không?”

Được rồi, mấy ngày nay không thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của con trai, Cố Niệm Hề đúng là cảm thấy rất nhớ.

“Cố Niệm Hề, nếu em không ăn cơm cho đàn ông, xem anh xử lý em như thế nào!”

Đàm thiếu có chút nổi giận. ,

Được rồi, bây giờ ông để ý nhất chính là sau khi về nhà, lực chú ý của bà xã ông dường như đã phân ra cho mấy tên nhóc thú nhà ông. Không còn giống như trước kia, chỉ chuyên tâm nhìn ông, nghĩ tới ông.

Điều này khiến cho Đàm thiếu buồn bực không thôi, lại càng thêm hoài nghi, chẳng lẽ sức quyến rũ của mình đã giảm xuống? “Ông xã, tính tình của anh sao lại nóng như vậy!” Cố Niệm Hề nhỏ giọng kháng nghị. Nhưng mà lời nói cuối cùng, bà còn phụ họa thêm một câu như vậy: “Chẳng lẽ, gần đây anh đã tới thời kỳ mãn kinh?”

Được rồi, Cố Niệm Hề tự nhận là câu nói cuối cùng của mình đã đủ nhỏ giọng lắm rồi.

Nhưng mà dường như bà không hề nghĩ tới, năng lực thánh giác của Đàm thiếu cũng là phi nhân loại.

Có dù có nhỏ giọng hơn nữa, cuối cùng vẫn lọt vào trong tai của ông.

Nếu như là những chuyện khác, Đàm Dật Trạch có thể giả bộ như không nghe thấy gì cả.

Nhưng lúc này đây, trong lời nói của Cố Niệm Hề lại có mấy chữ ‘thời kỳ mãn kinh’ mà bây giờ ông đang để ý nhất.

“Thời kỳ mãn kinh?” Đàm Dật Trạch nhướn mày, ngẩng lên nhìn Cố Niệm Hề.

Mặc dù Đàm Dật Trạch thường ở khu S, không tiếp xúc với bên ngoài xã hội nhiều lắm. Nhưng mà những từ ngữ có ý nghĩa đặc biệt, ông vẫn hiểu được!

Lúc này nói kỳ mãn kinh tới, không phải ý muốn nói Đàm Dật Trạch ông già rồi?

Xem ra, cô nhóc này bắt đầu nghi ngờ năng lực của Đàm Dật Trạch ông!

“Khụ khụ... Cái đó là mới vừa rồi em ăn nói linh tinh. Ông xã, anh không cần để ý!” . Cố Niệm Hề thấy bộ dạng nhú mày lại của ông, vội vàng nói.

Nhưng mà ở sau lưng, Cố Niệm Hề lại cầu ngón tay của mình: Cho mày nói lung tung nè, cho mày nói lung tung nè! Bây giờ thì hay rồi đã bị nghe được.

Nhìn bộ dạng của Đàm Dật Trạch, Cố Niệm Hề cảm thấy quả thật có chút khó mà lừa gạt được rồi!

Bây giờ phải làm sao mới ổn đây?

Nhưng mà vào lúc Cố Niệm Hề còn đang rối rắm không biết phải làm sao để ứng phó với người đàn ông này, thì người đàn ông ngược lại đã lên tiếng trước: “Anh lại thấy hình như vừa rồi em không phải là đang nói linh tinh!”

Giọng nói của Đàm Dật Trạch trầm trầm xuống.

Nhân đó, sắc mặt của Cố Niệm Hề cũng biến đổi.

Hừ hừ...

Bà cũng biết là Đàm Dật Trạch không có dễ lừa gạt như vậy mà, hơn nữa còn rất hẹp hòi!

“Sao vậy, mắng thầm anh ở trong lòng?” Đàm Dật Trạch có chút hăng hái nhìn người phụ nữ ở trước mặt, khoe môi mang theo một chút tà ác.

Lần này, Cố Niệm Hề lại cảm thấy như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

“Chuyện đó...”

Bà cảm thấy, bà nên nhanh chóng rời khỏi đây thì tốt hơn.

Nghĩ tới đây, Cố Niệm Hề nhích mông ra phía bên ngoài, định chạy trốn.

Nhưng mà Đàm Dật Trạch lại đi trước bà một bước, đem cả người của bà kéo vào trong lòng mình, cuối cùng ôm ngang lên.

“Ông xã, làm gì thế!”

“Chúng mình anh chưa tới thời kỳ mãn kinh!”

“Em không nói anh tới thời kỳ mãn kinh mà!”

“Nhưng mà anh cảm thấy anh vẫn nên chứng minh một chút...”

Kết quả là Cố Niệm Hề cứ như vậy bị kéo vào hang sói.

“Ông xã, em kháng nghị!” .

"Kháng nghị không có hiệu quả..."

Cuối cùng tự mình làm bầm bết mất một mình, Cố Niệm Hề bị Đàm Dật Trạch cuốn vào trong ổ chăn.

Cho tới khi tình cảm mãnh liệt trôi qua đi, Cố Niệm Hề vẫn còn đang suy nghĩ, hình như bà đã quên mất chuyện gì đó! Cho tới mãi về sau, Cố Niệm Hề mới nhớ lại mình đã quên mất đứa con trai mà mình yêu thương nhất.

Chương 317: Lãng Công Chúa Quay Về

“Đúng rồi, Kiều Trác Phàm sao lâu như vậy rồi mà em không nhìn thấy Anna!”

Hôm nay khi đi theo Kiều Trác Phàm tới công ty đột nhiên Tiểu Bảo Bối hỏi.

Lúc này, Kiều Trác Phàm đang muốn đi họp.

Tiểu Bảo Bối biết rõ, những cuộc họp này đều là vì chuyện tài liệu bí mật bị tiết lộ ra ngoài, Kiều Trác Phàm muốn giải quyết hậu quả nên mới trở nên bận rộn như thế.

Mà Kiều Trác Phàm cũng nói với những nhân viên cấp cao rằng, bọn họ muốn thắng được cuộc đấu thầu kia thì trước đó phải cho ra được một bản kế hoạch mới, hơn nữa bản kế hoạch này phải tốt hơn bản kế hoạch kia một chút.

Đây là cuộc quyết chiến danh dự của Đế Phàm. Trên cơ bản mấy ngày gần đây nhân viên của Đế Phàm đều phải làm thêm giờ.

Nhưng mà trong số những người đó, Tiểu Bảo Bối cũng không nhìn thấy Anna.

Ngay cả trước kia, mỗi lần họp Anna đều sẽ xuất hiện, bây giờ Tiểu Bảo Bối cũng không nhìn thấy cô ấy đâu.

Lần này, Tiểu Bảo Bối buồn bực.

Không phải là Kiều Trác Phàm vì chuyện tờ giấy đăng ký kết hôn kia mà đã đuổi Anna đi rồi chứ?

Nhưng mà chuyện đó, Tiểu Bảo Bối hiểu rõ là Anna chỉ là đùa giỡn một chút. Căn bản cô ấy không thực sự muốn làm cho Tiểu Bảo Bối cô bị thương.

“Em nghĩ nhiều quá rồi.”

Kiều Trác Phàm cảm lấy văn kiện gõ lên cái đầu nhỏ của cô.

Thực ra anh biết cô đang lo lắng cái gì. Không phải là cô sợ vì cô mà khiến cho Anna bị đuổi việc sao?

Đoán chừng là cô nhóc này cũng không biết bối cảnh của Anna. Cô ấy chính là hòn ngọc quý trên tay của nhân vật phong vân là Lãng Nhị Gia.

Người xưa có câu rồng mạnh cũng không ép rắn thổ địa!

Mặc dù thế lực của Kiều Trác Phàm ở nước ngoài cũng được xem là mạnh, nhưng mà ở thành phố này muốn động vào con gái của Lãng Nhị Gia thì cũng cần phải suy nghĩ một chút. Hơn nữa Anna còn có Đàm Duật và Đàm Khuynh làm chỗ dựa. Điều này làm cho Kiều Trác Phàm cũng sẽ không làm gì Anna.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm cũng không để cho Tiểu Bảo Bối không duyên không cớ mà bị thương được!

“Hừ hừ...” Tiểu Bảo Bối ôm lấy cái đầu nhỏ của mình, la hét ầm lên.

“Thật sự không đuổi cô ấy đi?”

Vậy thì vì sao nhiều ngày rồi cô vẫn không nhìn thấy bóng dáng của cô ấy?

Tiểu Bảo Bối vì thế mà buồn rầu.

Chẳng qua là Tiểu Bảo Bối không hề biết rằng bây giờ Anna đang hưởng thụ ‘sự sung sướng’ lần thứ n+1 của nhân sinh.

“Không có đuổi, em cứ giữ chặt tim mình ở trong cái bụng nhỏ này của em là được!” Lúc Kiều Trác Phàm nói những lời này, sờ sờ lên cái bụng nhỏ của Tiểu Bảo Bối. Khung xương của cô nhóc này nhỏ, mỗi lần ăn no thì cái bụng lòi lên, nhìn rất đáng yêu. Mà Kiều Trác Phàm thì lại thích xoa cái bụng nhỏ của cô, sau đó nhân lúc cô không chú ý thì đi chuyển lên trên...

Nhưng mà lúc này Tiểu Bảo Bối cũng nhanh chóng chú ý tới hành động của anh.

Vào lúc tay của anh lại một lần nữa muốn hướng lên trên, Tiểu Bảo Bối đã vội vàng nhảy ra.

Kiều Trác Phàm không bắt được cái gì nhưng mà lại không hề có chút lúng túng nào, mà còn ngược lại còn trừng mắt với Tiểu Bảo Bối.

Ánh mắt kia, người không biết lại còn tưởng Tiểu Bảo Bối cô mới vừa rồi đã làm chuyện gì có lỗi với anh.

Nhưng trên thực tế, Tiểu Bảo Bối chỉ đang bảo vệ cơ thể của mình không để cho kẻ địch đụng vào! Tiểu Bảo Bối giữ vững lòng tin, lại một lần nữa lui về phía sau.

Kiều Trác Phàm lừa gạt không thành, chỉ có thể bắt đầu đi tiến lên, kéo Tiểu Bảo Bối vào trong lòng mình.

“Anh thực sự không có đuổi việc cô ấy!” Anh nhấn mạnh một lần nữa.

“Nếu không đuổi việc, vậy thì vì sao cô ấy lại không tới công ty làm?” Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Tiểu Bảo Bối thực sự có chút lo lắng cho Anna.

“Đã nói là em không cần phải quan tâm tới chuyện này rồi mà! Nếu như cô ấy thực sự xảy ra chuyện gì, thì có người còn lo lắng hơn cả chúng ta!” Mà lúc này người nào cũng đều án binh bất động, điều này có thể chứng minh Anna đang ở cùng một chỗ với người có thể tin tưởng được.

Kiều Trác Phàm còn nhớ rõ, lúc đó anh tức giận thì ngay hôm đó Đàm Duật liền tới tìm anh.

Theo lý thuyết vào lúc đó Đàm Duật đã mang Anna đi. Từ sau hôm ấy, Đàm Duật cũng biến mất theo.

Chẳng lẽ hai người này...

Nghĩ tới đây đột nhiên khóe miệng của Kiều Trác Phàm thoáng hiện lên một nụ cười tà ác.

Tiểu Bảo Bối bị anh bóp eo, sau lưng cô lại dán lên ngực anh, cho nên cô không nhìn thấy nụ cười trên mặt của Kiều Trác Phàm.

Cô chỉ biết là tay của Kiều Trác Phàm lúc này lại có thể mò mẫm vào phía dưới áo T-shirt của cô, mở cúc áo của cô ra, bóp vào chỗ nào đó...

Phát hiện ra điều này, trong nháy mắt mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên.

“Kiều Trác Phàm, anh đang làm cái gì đó? Chúng ta đang nói chuyện của Anna, anh néo em làm cái gì? Mau buông ra!” Tiểu Bảo Bối quơ quơ tay, giấy giữa hết sức. Nhưng mà chuyện này Kiều Trác Phàm đã lặp đi lặp lại ở nhà. Mỗi lần thăm dò vào, đều là ngựa quen đường cũ.

Nhưng mà khi anh làm ở nhà, chuyện xấu này không bị người nào nhìn thấy, vấn đề là lúc này đang ở trong phòng làm việc. Cửa cũng không khóa lại, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị người ta xông vào.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm lại nói: “Anh chỉ muốn xem tim của em có còn ở chỗ cũ không thôi!”

Giọng nói của Kiều Trác Phàm, trước sau như một đều như được tắm gió xuân. Ngay cả ngữ điệu cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

Ai không biết còn tưởng anh đang làm chuyện gì đó rất chính đáng.

Nhưng mà Tiểu Bảo Bối vừa nghe, trên trán liền xuất hiện ba vạch đen.

Tập kích ngực của cô thì có xu nào liên quan tới chuyện tim của cô có ở chỗ cũ hay không sao?

Câu trả lời là: “Một xu liên quan cũng không có!”

Nhưng mà Kiều đại thiếu lại có thể diễn vở kịch này điều luyện như vậy.

“Kiều Trác Phàm, tim của em không phải nằm ở vị trí này!” Tiểu Bảo Bối thề, cô thực sự chỉ muốn để cho người đàn ông này nhận ra mình đã sai rồi thôi.

Nhưng ai ngờ, người kia lại đáp lại lời của cô là: “Xem ra anh đã tìm nhầm chỗ rồi?”

Nói xong người đàn ông nào đó lại đổi chỗ để nhào nặn.

Điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối lại gào khóc lên như sói tru.

“Kiều Trác Phàm, anh là đồ lưu manh!”

Nếu không lưu manh, sao lại có thể làm ra chuyện bẩn thỉu như vậy chứ?

Lại còn tìm xem tim nằm ở đâu?

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo Bối gặp được một người lưu manh tới mức này, có thể đem chuyện lợi dụng sờ mó người khác trở thành chuyện hiển ngang

lầm liệt như thế.

Nhưng mà eo của cô vẫn liên tục bị người nào đó nắm ở trong tay, nên cô muốn chạy trốn cũng không được, chỉ có thể bị Kiều Trác Phàm giờ trò.

“Làm gì có, anh đang tìm tìm của em mà!” Người đàn ông nào đó chớp mắt một cách vô tội, cười nói.

Tiếng cười kia, rất trong trẻo và ngây thơ.

"Buông ra..."

“Vẫn chưa tìm được mà!” Cho dù Tiểu Bảo Bối có gãy giữa như thế nào đi nữa, anh cũng không chịu buông ra.

Nhưng mà vì Tiểu Bảo Bối gãy giữa, cho nên hô hấp của anh cũng thay đổi có chút không ổn định.

“Anh...” Tiểu Bảo Bối cũng có chút thờ hờn hển.

Mà Kiều Trác Phàm phát hiện ra điều này, thì ngược lại rất biết điều nói: “Tìm được rồi!”

“Vậy còn không mau buông ra!” Bây giờ, đã được một lúc lâu so với lúc anh nói muốn đi họp.

Căn cứ theo kinh nghiệm trước đây, lúc này A Vi có thể đẩy cửa bước vào kêu Kiều Trác Phàm đi họp bất cứ lúc nào.

Nếu như bị bắt gặp cảnh tượng như vậy, Tiểu Bảo Bối thực sự có cảm giác muốn đào một hố để chôn mình.

Nhưng mà khi cô còn cho rằng Kiều Trác Phàm cứ như vậy mà buông tay ra, thì không ngờ anh lại càng ôm chặt, lại còn ma mãnh nói vào bên tai của cô: “Không được, anh muốn xác nhận xem có phải là tìm sai hay không...”

“...” Lần này, Tiểu Bảo Bối hoàn toàn không còn gì để nói nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 318: Chương 125.2

Editor: Táo đồ phổ núi

“Cốc cốc cốc...”

Vừa lúc đó, Tiểu Bảo Bối nghe thấy ngoài cửa của phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa.

Hiển nhiên đây chính là A Vi tới giục anh đi họp.

“Mau buông ra đi!” Tiểu Bảo Bối vô cùng lo lắng nên đã tức giận.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, quả thực là Kiều Trác Phàm rất muốn ăn cô ngay lập tức.

Có thể do nhìn bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của cô nhóc này, cuối cùng anh cũng thu tay về.

Nếu như thật sự chọc cho cô nhóc này nổi giận thật, vậy thì không hay.

“Kiều Trác Phàm, đợi lát nữa em sẽ tính sổ với anh!” Tiểu Bảo Bối tránh ở phía sau anh, nhặt tài liệu rơi đầy dưới đất lên, sau đó nhanh chóng chui vào trong phòng nghỉ. Tao do kẻ quý đono.

Nhưng mà, cô đe dọa như vậy không những không khiến cho Kiều Trác Phàm tức giận mà còn khiến cho tâm tình anh rất vui vẻ.

Nhìn bóng dáng của cô biến mất ở sau cánh cửa, anh cười: “Kính cẩn chờ đợi bất cứ lúc nào!” Nhưng mà cuối cùng, Kiều Trác Phàm không thể không rời khỏi phòng làm việc này, bắt đầu bước vào cuộc chiến quyết định năm nay của tập đoàn Đế Phàm.

- - Đường phân cách - -

“Tiểu Lăng Từ, cho anh nè!”

“Không ăn!”

Một ngày kia, ở bên trong căn nhà nào đó - -

Nói thật, bất cứ ai bước vào căn nhà này lần đầu tiên, thì sẽ đều có cảm giác căn nhà xa hoa này không phù hợp với tiểu khu này.

Mà căn nhà như vậy, lại chính là của Lăng Nhị Gia giàu nhất nhì trong nước!

Người ta đồn rằng Lăng Nhị Gia xinh đẹp như hoa. Mặc kệ là nam hay nữ, già hay trẻ, đều muốn dừng lại ngắm nhìn ông nhiều hơn một chút.

Lại có tin đồn, Lăng Nhị Gia cưng chiều vợ như mạng. Vì cô vợ Tô Tiểu Nữu của mình, ông đã bỏ khi nhà cao cấp của mình, đi theo Tô Tiểu Nữu tới khu nhà bà mua.

Lại có tin đồn, người đàn ông này thương con như mạng. Chỉ cần ông có thứ gì, Tiểu Công Chúa nhà bọn họ muốn, ông sẽ trực tiếp dâng bằng hai tay lên.

Lại có tin đồn...

Được rồi, những điều này chẳng qua cũng chỉ là tin đồn.

Mà ở trong căn nhà này, ông cũng chỉ là một người đàn ông bình thường...

Cả người lười biếng dựa vào ghế quý phi, trên người mặc chiếc áo choàng tím màu đen, cổ áo khê rộng mở, lộ ra nửa người trên rắn chắc có chút không tương xứng với độ tuổi của ông.

Mà người bên cạnh, cả người đang dựa vào ông, chính là người phụ nữ mà ông cưng chiều nhất - - Tô Du Du.

Có thể là do được chăm sóc rất tốt, cho nên da thịt của người phụ nữ này vẫn rất mềm mịn trơn bóng. Mái tóc dài được bà xõa ở trên vai, mang theo hơi thở trẻ trung...

“Anh bị làm sao vậy?” Nghe thấy người đàn ông trả lời lại, người phụ nữ quay đầu lại nhìn ông một cái. Thì thấy trên khuôn mặt của Lăng Nhị Gia có chút mong chờ.

“Bây giờ anh đang rất khó chịu!”

“Khó chịu cái gì?”

“...” Lăng Nhị Gia không trả lời.

Nhưng mà dường như Tô Tiểu Nữu đã nhìn thấu suy nghĩ của ông, đột nhiên cười một tiếng: “Không cần nói em cũng biết, Tiểu Công Chúa nhà anh đi du lịch, cho nên về mặt của anh mới nhăn nhó như vậy chứ gì!” Được rồi, nếu như Tô Tiểu Nữu không nhìn thấu được suy nghĩ của người đàn ông này, thì cũng uống phí nhiều năm bà sống cùng với người đàn ông này.

Kể từ khi Tiểu Công Chúa đi ‘du lịch’, tính tình này của Lăng Nhị Gia liên tục tăng lên.

Tô Tiểu Nữu biết rõ, người đàn ông này không nhìn thấy được ‘tình nhân bé nhỏ’ của ông cho nên mới lo lắng và phiền lòng! Tao do lê quý đđono.

“Anh muốn đi tìm!” Lăng Nhị Gia có chút hỗn hển.

Được rồi, mấy ngày nay không có tin tức của Tiểu Công Chúa nhà bọn họ, ông cũng sắp không bình tĩnh được nữa.

Cũng không biết Tiểu Công Chúa nghĩ như thế nào mà mấy ngày nay con bé chỉ liên lạc với mẹ của nó, mà không liên lạc với ông.

Đương nhiên nếu như ở những gia đình khác, thì điều này cũng rất bình thường.

Nhưng mà ở trong gia đình này...

Từ khi Tiểu Công Chúa sinh ra tới bây giờ, vẫn rất luôn thân thiết với Lăng Nhị Gia ông! Đây cũng là chuyện mà khiến cho Lăng Nhị Gia rất là tự hào. Ví dụ như có chuyện gì bí mật, bình thường con bé đều chia sẻ với ông chứ không phải với Tô Tiểu Nữu.

Chờ tới khi Tô Tiểu Nữu vô cùng tò mò, ông kêu Tô Tiểu Nữu ‘chăm sóc’ ông một chút, sau đó ông mới bằng lòng tiết lộ ra một chút.

Đây là lần đầu tiên mà Lăng Nhị Gia bị hai mẹ con bọn họ gạt ra ngoài. Cũng là lần đầu tiên Lăng Nhị Gia hiểu được, cảm giác bị người khác gạt ra đúng là không hề dễ chịu chút nào.

Mấy ngày không gặp Tiểu Công Chúa, cũng không liên lạc được với cô, Lăng Nhị Gia có cảm giác sắp điên lên rồi.

“Không phải chứ, bây giờ tuổi của Tiểu Công Chúa nhà anh đã không còn nhỏ nữa! Khi em bằng tuổi của con bé, thì đã một mình đi khắp thành phố A rồi! Bây giờ nó mới đi ra ngoài chơi có mấy ngày, anh đã nhảy tới nhảy lui giống như con khỉ rồi, vậy sau này nó kết hôn thì sẽ như thế nào nữa?”

“...” Bị Tô Tiểu Nữ nói như vậy, Lăng Nhị Gia cũng yên lặng hơn.

“Nếu như chán quá, vậy thì hôm nay cùng xem phim GV (Gay-sex-video) với em đi!” Ngoài miệng an ủi Lăng Nhị Gia như vậy, nhưng mà ở sau lưng Tô Tiểu Nữ lại bắt đầu mắng: “Cái con nhóc thúi này rốt cuộc là đã đi đâu rồi chứ? Chỉ gọi một cuộc điện thoại về nói là đang ở chung với Đàm Duật. Nhưng mà đã mấy ngày trôi qua rồi? Nếu như còn không có chút tin tức gì, mình cũng sắp điên rồi!”

Đương nhiên những lời này Tô Tiểu Nữ tạm thời không thể nói cho Lăng Nhị Gia được, nếu không theo như tính tình của ông, cũng không biết sẽ làm ầm lên như thế nào nữa. DiễầđầnlêLêQuýĐôn

Tô Tiểu Nữ cảm thấy cùng lắm bà chỉ kéo dài thêm được một ngày nữa!

Nếu như con nhóc này vẫn không thấy bóng dáng đâu, bà quyết định sẽ nói chuyện này cho Lăng Nhị Gia nghe. Nếu không chính bà cũng lo lắng muốn điên lên rồi.

“Tô Tiểu Nữ, xem GV kia không bằng chúng ta làm thực tế luôn đi?” Đột nhiên Nhị Gia cười. Nụ cười rung rung cả khuôn mặt như thế kia, nếu như người khác nhìn thấy nhất định là sẽ vị mê hoặc tới mức thần hồn điên đảo, không nhớ được cửa nhà mình ở hướng nào nữa rồi. Nhưng mà nụ cười này rơi vào trong mắt của Tô Tiểu Nữ, thì lại khiến cho bà lạnh hết sống lưng.

“Khụ khụ... Anh đã một đồng tuổi rồi, mà còn nói những lời không biết xấu hổ như vậy!” Tô Tiểu Nữ trừng mắt nhìn Lăng Nhị Gia một cái, định không thêm đề ý tới những lời không biết xấu của người kia. Ai ngờ vừa mới xoay người đi thì trong chớp mắt Lăng Nhị Gia đã nhào đến, sau đó vác bà ở trên vai, sai bước đi vào trong phòng.

“Tiểu Lăng Tử, anh bị điên à!”

“Anh không điên. Anh chỉ muốn nói cho em biết, so với việc nghiên cứu những thứ GV không thực tế kia, chỉ bằng anh sẽ cung cấp cho em hiện trường thực tế luôn! Hơn nữa còn...” Lúc nói tới đây, Lăng Nhị Gia đã đem Tô Tiểu Nữ vào bên trong phòng ngủ của hai người bọn họ. Sau khi ném Tô Tiểu Nữ lên trên giường, Lăng Nhị Gia mới cúi người thì thầm vào tai của bà ba chữ: “Không mất tiền!”

“...” Được rồi, ba chữ cuối cùng này đúng là khiến cho Tô Tiểu Nữ không thể phản bác được.

Sau đó, Lăng Nhị Gia bắt đầu bận việc tạo hiện trường thực tế. Còn chuyện Tiểu Công Chúa, tạm thời ông không quan tâm tới nữa.

Mà Tô Tiểu Nữ mặc dù cảm thấy may mắn vì mình đã thành công dời đi sự chú ý của người đàn ông này. Nhưng mà kết quả là...

Xương cốt của Tô Tiểu Nữ đều muốn rụng ra từng mảnh.

May mắn là buổi tối hôm đó Tiểu Công Chúa quay về.

Nhưng mà lần này cô trở về nhà, cả người mặc một lớp quần áo thật dày không nói, lại còn có bộ dạng mệt mỏi. DiễầđầnlêLêQuýĐôn

Tình hình này ngược lại có vẻ giống như bộ dạng hiện tại của Tô Tiểu Nữ.

Vì vậy hai mẹ con liền dựa người ở trên ghế sofa, chờ Lăng Nhị Gia tự mình nấu đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 319: Chương 125.3

Editor: Táo đỏ phổ núi

Mà trong lúc người đàn ông này nấu ăn, Tô Tiểu Nữ không nhìn được mà nhìn về phía người đàn ông kia.

Bên đó vang lên tiếng lèo xèo của dầu mỡ xào nấu.

Mặc dù tiếng động này không có lớn lắm, nhưng mà Tô Tiểu Nữ cũng biết được, ở trong đó thì không thể nào nghe được động tĩnh của bọn họ ngoài này.

Xác định được Lăng Nhị Gia tạm thời sẽ không quay trở lại phòng khách xong, Tô Tiểu Nữ đập một cái vào mông của Tiểu Công Chúa.

“Tô Tiểu Nữ, mẹ bị làm sao vậy! Mẹ có tin không, con sẽ tố cáo mẹ với phụ hoàng?” Tiểu Công Chúa này đúng là được Lăng Nhị Gia cưng chiều lên trời luôn rồi, mỗi khi làm sai điều gì, bị Tô Tiểu Nữ đánh, cô đều ụy hiếp Tô Tiểu Nữ như vậy.

“Con nhóc thúì này, hai ngày nay nếu như không có mẹ nói dối Tiểu Lăng Từ, con cho rằng con có thể vui vẻ ở bên ngoài như vậy sao! Được, con đi tố cáo mẹ đi, để xem mẹ có đem mọi chuyện nói rõ cho Tiểu Lăng Từ biết hay không!”

Tô Tiểu Nữ bị uy hiếp cũng không nao núng, ngược lại tiếp tục lười biếng dựa vào ghế sofa, nhìn chăm chăm vào Tiểu Công Chúa nhà bọn họ.

Con nhóc này từ lúc về nhà tới giờ, quần áo cũng không dám cởi ra. Ngay cả cái khăn lụa ở trên cổ cũng không dám tháo xuống.

Bộ dạng này, Die^n dan & le^ê quy/y do^nn . tại sao lại có chút quen quen?

Tô Tiểu Nữ vẫn còn đang cố gắng nhớ lại xem mình đã nhìn thấy bộ dạng như thế này ở đâu rồi.

Đang cố gắng suy nghĩ cho nên Tô Tiểu Nữ căn bản không ngờ được, Tiểu Công Chúa của bà từ lúc về tới giờ không dám cởi cả áo khoác ngoài ra, chiếc khăn lụa ở trên cổ lại càng không dám lấy xuống.

Nhưng vừa mới nghe thấy như vậy thì đã vội vàng hóa thân thành chân chó: “Mẫu phi, con biết sai rồi!”

Lúc này cô còn muốn cọ cọ vào người của Tô Tiểu Nữ, để làm nũng.

Đừng thấy thường này Tô Tiểu Nữ hay nói móc cô, nhưng mà vào những thời điểm mấu chốt bà vẫn tuyệt đối đứng về phía Lăng Công Chúa.

Giống như bây giờ, nếu như không có Tô Tiểu Nữ giả vờ ngớ ngẩn để lừa dối cho qua giúp cô, thì khẳng định là hành tung hai ngày nay của cô sẽ bị phụ hoàng tra ra được.

Hơn nữa từ trước tới giờ anh Duật và phụ hoàng vốn không hợp nhau.

Nếu như ông biết được trước hôn nhân anh Duật có thể làm... với cô...

Đến lúc đó nhất định phụ hoàng sẽ tức giận, hơn nữa cũng sẽ không có ấn tượng tốt với anh Duật.

Chỉ mới nghĩ tới điều này, Tiểu Công Chúa đã có chút lo lắng cho tương lai của mình.

Vốn còn định làm nũng với mẫu phi một chút, để cho anh Duật có thể qua được cửa ải mẫu phi trước, nhưng Tiểu Công Chúa vừa động chân, thì đã đau tới mức mặt biến sắc. Cho nên cô chỉ có thể tạm thời bỏ đi suy nghĩ này, tiếp tục ở lại vị trí cũ của mình.

Mà Tô Tiểu Nữ vốn cũng muốn xem xem rốt cục cô nhóc này muốn nói cái gì với mình, nào ngờ vừa ngẩng đầu thì phát hiện ra bộ dạng nhăn nhó của cô. Die^n dan & le^ê quy/y do^nn .

“Con làm sao vậy? Có phải không khỏe chỗ nào không...” Tô Tiểu Nữ đã đi tới bên cạnh người cô.

Mặc dù bà bị Lăng Nhị Gia lấn qua lấn lại tới mức cả người không thoải mái, nhưng mà dù sao Tiểu Công Chúa cũng là miếng thịt trên người bà rút xuống. Cho dù bà không khỏe đi nữa thì vẫn quan tâm chăm sóc cho cô.

“Con không sao...” Tiểu Công Chúa lên tiếng phủ nhận.

Mặc dù cô biết Tô Tiểu Nữ thật sự rất thích Đàm Duật, nhưng mà để bà chấp nhận loại chuyện như thế này thì vẫn rất khó.

Nhưng mà lúc Tô Tiểu Nữ thấy cô ngồi cũng không xong mà đứng thì cũng không được, lại nghĩ tới điều gì đó.

“Con nói cho mẹ biết, có phải con và...”

Tô Tiểu Nữ định hỏi cái gì đó.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Lăng Nhị Gia vốn còn đang bận rộn ở trong bếp lại đi về phía bọn họ: “Sắp được ăn cơm rồi. Hai mẹ con đừng nằm, coi chừng bị lạnh!”

Mà Lăng Nhị Gia đến, đã cắt đứt những lời mà Tô Tiểu Nữ định nói ra khỏi miệng. di@en*dyan(lee^qu.donnn).

“Được!” “Dạ, hôm nay mệt quá, cơm nước xong sớm một chút để đi nghỉ ngơi!” Tiểu Công Chúa lẩm bẩm.

Mấy ngày nay cô không được ngủ đủ, đêm lại không được nghỉ ngơi, cô thực sự lo lắng sẽ không bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình.

Nhìn thấy phụ hoàng qua bên kia dụ dỗ Tô Tiểu Nữ đứng lên ăn cơm, Tiểu Công Chúa vội vàng đứng dậy, lê đôi chân có chút cứng ngắc đi tới cái bàn ăn ở bên kia.

Lúc này Lăng Nhị Gia đang dở ngon dở ngọt ở bên tai, nhưng mà Tô Tiểu Nữ lại chú ý tới bước chân khập khiễng của con gái...

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Chẳng lẽ con nhóc kia thực sự làm chuyện không được phép kia với Đàm Duật?

Giờ phút này vấn đề này cứ chiếm cứ lấy đầu óc của Tô Tiểu Nữu...

Mặc dù bà vẫn luôn muốn kết thông gia với Cố Niệm Hề, bởi vì như vậy thì bà sẽ không cần phải lo lắng con gái bảo bối nhà mình gả vào nhà khác sẽ phải chịu uất ức. Nhưng mà bây giờ chuyện này thực sự phát triển theo hướng này, không hiểu sao bà lại có chút bận tâm..

Hai đứa trẻ này ở cùng một chỗ có thực sự thích hợp?

- - Đường phân cách - -

Ăn cơm xong, rồi đi tắm rửa toàn thân một lần, sau đó Lăng Công Chúa mặc đồ ngủ lên giường nằm.

Lúc này, cô đã mệt mỏi tới mức không chịu nổi.

Nhưng mà trong đầu của cô, tự dưng lại hiện lên bóng dáng của người đàn ông nào đó. di@en*dyan(lee^qu.donnn).

Cuối cùng cô chỉ có thể cầm điện thoại di động lên, nhấn một tin nhắn cho Đàm Duật: “Về đến nhà chưa?”

Từ lúc chia tay cũng chỉ được mấy tiếng.

Nhưng mà vì sao mấy tiếng đồng hồ này đối với cô mà nói lại giống như mấy thế kỷ vậy.

Nhẹ nhàng vuốt ve màn hình di động của mình, cô đối xử với nó nhẹ nhàng dịu dàng như đối xử với người yêu.

Nhưng mà chờ một lúc lâu cô vẫn không chờ được người ở bên kia trả lời lại.

Cuối cùng cô không lay chuyển được con buồn ngủ, ôm điện thoại chìm vào trong giấc mộng hỗn loạn...

Trong lúc cô mê man căn bản không hề biết, vào lúc này người đàn ông nhận được tin nhắn của cô đang ngồi ở trên sân thượng hút thuốc một mình.

Lúc này bên cạnh anh ta còn có mấy bình rượu. Bên trong, đã có chút trống rỗng.

Nhìn thoáng qua, anh ta mở máy vào phần tin nhắn, ngón tay cái của anh ta nhẹ nhàng vuốt ve chân dung của tin nhắn kia, ánh mắt mang theo một chút quyến luyến.

Nhưng mà cuối cùng, anh ta vẫn cất điện thoại đi, tiếp tục uống rượu một mình.

“Tút TUT TUT...” Dường như tối nay điện thoại có ý đối nghịch, vào lúc anh ta chuẩn bị tiếp tục uống rượu, thì điện thoại di động lại bắt đầu kêu lên âm ỉ.

Anh ta cứ tưởng lại là tin nhắn của người kia, đang định cầm điện thoại lên trực tiếp tắt đi, nhưng mà lại nhìn thấy tên của một người khác hiển thị trên màn hình. di@en*dyan(lee^qu.donnn).

Cuối cùng người đàn ông bấm nút kết nối.

“Kiều, chuyện gì?”

“Duật, tôi chỉ muốn hỏi cậu một chút là đã đem Anna giấu đi chỗ nào!” Người đàn ông ở bên kia điện thoại, giọng điệu mê hoặc và lười biếng. So với hơi lạnh của gió đêm ở đây thì khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

“Giao người ra, để cho cậu xử lý?” Ngón tay thon dài rơi vào cái ly có chân dài, nhẹ nhàng vuốt ve. Động tác triền miên tới tận xương kia, nếu như nói là đang đối xử với cái ly, nhưng thật ra nhìn giống như là đối xử với một người hơn...

“Tôi chỉ sợ nếu như cậu không giao người ra, thì có người sẽ báo cảnh sát!” Ngoại trừ người nhà họ Lăng ra, thì Bảo Bối nhà bọn họ cũng có khả năng sẽ báo cảnh sát.

Bởi vì mấy ngày nay không nhìn thấy Anna ở công ty, Tiểu Bảo Bối vẫn cho là Kiều Trác Phàm anh đã đuổi việc Anna rồi. Vì chuyện này mà mấy ngày nay cô nhóc này vẫn trung cái mặt thối ra với anh. Hơn nữa, mấy ngày nay người ở công ty không nhìn thấy mỹ nữ Anna, cũng đã bắt đầu xì xào bàn tán.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 320: Lăng Công Chúa Quay Về 4

Editor: Táo đồ phố núi

Đương nhiên, cái nhìn của người khác Kiều Trác Phàm cũng không thêm đề ý, nhưng anh không có cách nào khinh thường cảm xúc của Tiểu Bảo Bối nhà anh được.

Chính bởi vì điều này cho nên hôm nay anh mới bớt chút thời gian gọi cú điện thoại này.

“Yên tâm, cô ấy đã về nhà rồi!” Dem cái ly đẹp đẽ kia đặt lại xuống đất, anh ta lại cầm bình rượu ở bên cạnh lên.

Trong gió đêm, giọng nói của anh ta dường như còn mang theo một chút quyến luyến.

Nhưng bởi vì ở đầu bên kia cũng là một người đàn ông, cho nên căn bản không đủ tỉ mỉ để phát hiện ra điều này.

“Ha ha... Ở cùng với nhau mấy ngày, có ma sát ra được chút gì đó hay không?” Người bên kia có được câu trả lời hài lòng, nên cũng có chút rảnh rỗi để trêu chọc anh ta.

Tình hình như vậy quả là hiếm thấy.

Nếu là bình thường, Đàm Duật nhất định sẽ ‘đáp lễ’ anh. Nhưng mà hôm nay...

“Mấy ngày không gặp, tại sao cậu lại thay đổi trở nên bà tám tới mức như vậy!” Không thêm đề ý người bên kia có phản ứng như thế nào, anh ta thẳng tay cúp điện thoại luôn.

Ma sát sao?

Bọn họ đã ma sát tới mức trầy da rồi!

Nhưng bây giờ, Duật Tiểu Gia lo lắng hơn ra chuyện sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi... Di3n-đ@n.l3,quý.d0n.

Không phải anh không muốn chịu trách nhiệm, chỉ là anh đang lo lắng...

Tóm lại, trong lòng anh đang rối bời, cả ngày vốn không ngủ lại dưới tình huống tiêu hao thể lực, nhưng mà anh lại không cảm thấy buồn ngủ một chút nào.

Xem ra, đêm nay anh cũng chỉ có thể tròn mắt chờ trời sáng...

- - Đường phân cách - -

“Nhạc Dương, không ngờ cậu lại tới tìm mình!”

Tiểu Bảo Bối nhận điện thoại của Nhạc Dương, thì chạy một mạch xuống.

Nhìn thấy Nhạc Dương thực sự đứng ở đại sảnh lầu dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn đầy vui vẻ.

So với Tiểu Bảo Bối thì Nhạc Dương nhìn lạnh nhạt hơn rất nhiều. Vững vàng tiếp nhận lấy thân thể của Tiểu Bảo Bối đang nhào về phía cô, sau đó vỗ vỗ vai của Tiểu Bảo Bối, cô nói: “Nói cứ như thể mình chưa từng tới tìm cậu vậy...”

Thực ra, trước đây chuyện như vậy cũng đã phát sinh không ít lần.

Chỉ cần Nhạc Dương rảnh, hoặc là sau khi bị Diệp Từ Hi từ chối, thì cô đều đi qua tìm Tiểu Bảo Bối. Di3n-đ@n.l3,quý.d0n. Sau đó cho dù Tiểu Bảo Bối có làm việc hay không làm việc, thì cô cũng đều kéo Tiểu Bảo Bối đi khắp nơi ăn điểm tâm ngọt.

Chẳng qua là gần đây Nhạc Dương rất ít khi tới tìm cô như vậy.

Cho nên Tiểu Bảo Bối nhìn thấy Nhạc Dương đứng ở đây, mới kinh ngạc như vậy.

“Ai bảo gần đây cậu không tới rủ mình đi chơi!” Lúc nói tới đây Tiểu Bảo Bối nhìn về phía Nhạc Dương.

Mà Nhạc Dương bị nhìn chăm chú như vậy, sau khi phát hiện được ánh mắt của Tiểu Bảo Bối thì né tránh theo bản năng.

Đột nhiên cô có cảm giác mình bắt đầu có cảm giác không dám đối mặt với Tiểu Bảo Bối giống như Quý Xuyên lúc trước.

Sau khi làm chuyện sai, mỗi lần đối mặt với ánh mắt nhìn thấu này của Tiểu Bảo Bối, thì cô luôn có cảm giác giống như là bị Tiểu Bảo Bối nhìn thấu vậy.

Nhạc Dương, cậu bị làm sao vậy?”

Tiểu Bảo Bối nhìn ánh mắt có chút né tránh kia của Nhạc Dương, thì có chút buồn bực.

“Không có sao hết!” diện diện liệ qui doan Vì muốn lái sang chuyện khác, đột nhiên Nhạc Dương nghĩ đến Kiều Trác Phàm: “Đúng rồi, cậu mau gọi Kiều thiếu nhà cậu đi. Để anh ta móc hầu bao mời chúng ta ăn đồ ngọt!”

Nhưng mà kế hoạch của cô lại vô cùng thành công.

Sau khi nói lời này, mặt của Tiểu Bảo Bối xị ra: “Gần đây Kiều Trác Phàm có chút bận, nhưng mà mời cậu ăn món gì gì đó, thì không thành vấn đề, thẻ của anh ấy đều ở trong tay mình!” Lúc nói lời này, Tiểu Bảo Bối móc một cái thẻ từ trong túi xách của mình ra.

Đây chính là tấm thẻ Kiều Trác Phàm đưa cho cô lúc nãy do cô nói Nhạc Dương muốn tới tìm cô, anh còn nói muốn ăn cái gì thì hãy ăn hết mình, đừng tiết kiệm tiền.

“Nhìn vẻ mặt tim bay chí chóc của cậu kia, chắc chắc...” Nhạc Dương vẫn giống như trước đây, sau khi bắt được nhược điểm của cô thì không ngừng đả kích.

“Đi nhanh lên nào, Kiều Trác Phàm cho mình nghỉ đi cửa sau đó. Nếu như bị nhiều người nhìn thấy, sẽ ảnh hưởng không tốt!” Mặc dù Tiểu Bảo Bối xấu hổ đỏ mặt, nhưng mà vẫn không quên kéo Nhạc Dương đi.

Nhưng mà sau khi đi ra khỏi tập đoàn Đế Phàm không xa, Tiểu Bảo Bối lại gặp Anna đã nhiều ngày không thấy.

“Tiểu Bảo Bối, giờ làm việc tại sao lại ở chỗ này?” Anna vẫn trước sau như một đều rất xinh đẹp mê người, nhưng mà hôm nay cô lại ăn mặc có vẻ bảo thủ.

Tiểu Bảo Bối vốn tưởng Anna lúc nào cũng ‘hở ngực, lộ chân’, nhưng hôm nay Anna lại mặc áo len cao cổ, phía dưới là một cái quần dài lưng cao. Nhưng mà dáng người đẹp luôn là dáng người đẹp, cho dù mặc quần áo không ra gì, thì khi mặc vào vẫn giống như một bộ số lượng giới hạn.

“Chuyện đó... Bạn tới tìm tôi! Kiều Trác Phàm cho tôi nghỉ!” Anna và Kiều Trác Phàm có mối quan hệ không bình thường. Không giống như là mối quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới, nhưng mà Tiểu Bảo Bối biết rõ bọn họ không phải là quan hệ tình nhân kia. Cho nên chút chuyện này Tiểu Bảo Bối cảm thấy không cần thiết phải nói dối Anna.

“Đi đi. Đừng để bị sút mẻ gì, nếu không thì chỉ xui xẻo mấy người làm nền như chúng tôi thôi!” Đánh giá Nhạc Dương một lượt từ trên xuống dưới xong, Anna lễ phép gật đầu với cô. Nhạc Dương cũng lễ phép đưa tay ra: “Chào cô, tôi là Nhạc Dương!” diện diện liệ qui doan

“Lăng Công Chúa,” Anna bắt tay. “Mang cô ấy đi an toàn, thì cũng phải mang về an toàn!”

Trước khi chia tay, Anna lại nhắc nhở Nhạc Dương.

Đây chính là kinh nghiệm mấy ngày hôm trước cô vô tình làm Tiểu Bảo Bối bị thương.

Nếu như người phụ nữ này có xảy ra chuyện gì không may, thì tuyệt đối không thể qua được cửa ải Kiều Trác Phàm.

Nhưng mà nói thật Anna đúng là rất cảm ơn Tiểu Bảo Bối.

Nếu không phải là cô ấy bị đụng đầu, thì cô và anh Duật cũng sẽ không...

Có lẽ là nghĩ tới chuyện xấu hổ muốn chết, cho nên mặt của Anna đột nhiên đỏ ửng lên.

“Biết rồi!” Sau khi Nhạc Dương gật đầu, thì liền chào tạm biệt.

“Lạ thật, hôm nay Anna có cái gì đó lạ lắm!” Tiểu Bảo Bối nhìn bóng lưng Anna rời đi, cô cứ có cảm giác hôm nay tư thế của Anna là lạ sao đó.

Mà Nhạc Dương chỉ cần nhìn cái bóng lưng của Anna một chút, liền nói: “Có cái gì lạ? Chắc là đã cùng đàn ông chơi quá happy, cho nên mới biến thành như vậy.”

“Không thể nào? Cô ấy...” Anna không phải là loại người như vậy!

Tiểu Bảo Bối vẫn còn nhớ, mỗi ngày Anna vẫn luôn miệng gọi Duật là chồng của cô ấy. Cô ấy sẽ không làm chuyện gì có lỗi ở sau lưng Đàm Duật đúng không?

Nhưng nghĩ lại, Tiểu Bảo Bối lại nhớ ra ngày hôm qua Kiều Trác Phàm có nói với cô, mấy ngày nay Anna đều ở cùng Đàm Duật, chẳng lẽ là...

“Bà đây có đôi hùa nhãn kim tinh đấy!” Nhạc Dương nghiêm trang nói. Nhưng mà đồng thời cô cũng có kinh nghiệm từ bản thân mình. Nhớ ngày đó lần đầu tiên cô và Diệp Tử Hi cuồng hoan, cũng là như vậy. Hơn nữa, bởi vì ngày hôm nay thể đi có chút quái dị, cho nên còn bị người ta hiểu lầm thành có bệnh trĩ! diện diện liệ qui doan

Nghĩ tới những chuyện mất mặt kia, Nhạc Dương quyết định trước tiên đưa Tiểu Bảo Bối đi ăn mấy miếng đồ ngọt đã, tỉnh nào rồi tính sau.

Mà bên kia, Anna kéo thân thể mệt mỏi rã rời trở lại phòng làm việc, sau đó không dọn dẹp lại bàn làm việc với những văn kiện chồng chất như núi giống như thường ngày mà cô cầm điện thoại lên, bắt đầu ấn một dãy số trong đầu mình...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 321: Kiều Trác Phàm Ghen 1

Editor: Táo đỏ phổ núi

“Anh Duật, tại sao tới bây giờ anh vẫn không nhắn tin lại cho em?”

“Anh Duật, rốt cuộc thì anh bị làm sao hãy nói với em một tiếng đi, được không?”.

“Anh Duật . . .”

Đây không biết là lần thứ mấy Anna để lại lời nhắn thoại cho Đàm Duật rồi. Nhưng không biết vì sao, lúc nào điện thoại của Đàm Duật cũng tắt máy.

“Anh Duật, anh hồi hận rồi ư?”

Nhấn lại câu nói cuối cùng, Anna dứt khoát cắt điện thoại của mình đi. Nhìn chồng văn kiện cao như núi, cô thực sự không có tâm trạng nào nữa.

Mặc dù lúc này cô thật sự có được Duật Tiểu Gia rồi, nhưng vì sao trong lòng của cô lại trống trải như vậy, giống như không tìm được chỗ nào để cập bến vậy?

Đem chồng văn kiện chất cao như núi kia dọn dẹp vào một góc, cô nằm xấp ở trên bàn làm việc.

Sau khi về tới nhà, cô đã ngủ suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Tô Tiểu Nữu nói cho cô biết, nếu như cô còn tiếp tục ngủ nữa, thì Lăng Nhị Gia sẽ đưa cô vào bệnh viện của Tổng Khu S.

Theo lý thuyết, ngủ mê man như vậy thì tinh thần của cô phải khôi phục lại ngay mới đúng.

Nhưng không biết vì sao, sau khi tỉnh lại cả người cô vẫn rất mệt mỏi.

Cảm giác như sức lực toàn thân của mình như bị người ta rút hết. Tư chi không thể cử động tự do được, giống như là một tượng gỗ. Mà người đàn ông góp một tay khiến cho cô trở thành tượng gỗ như vậy lại biến mất biệt tăm. Anh rời đi, cũng khiến cho cô biến thành một vật thể không có sức sống, chỉ có thể chờ đợi khoảnh khắc hủy diệt kia trong vô vọng.

Không biết cô nằm xấp nửa tỉnh nửa ngủ trên bàn như vậy trong bao lâu, chợt điện thoại nội bộ trong phòng của cô vang lên.

“Anna, đến phòng làm việc của tôi một lát!” Giọng nói của Kiều Trác Phàm không chút gọn sóng.

Anna không trả lời, nhưng mà vẫn đứng dậy rời khỏi bàn làm việc của mình.

Đến phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, cửa chính mở phanh ra.

Dường như lúc không có Tiểu Bảo Bối ở đó, Kiều Trác Phàm thích mở cửa phòng làm việc ra như vậy.

Cho tới khi Tiểu Bảo Bối đến bên cạnh anh, thì những thói quen trước kia của Kiều Trác Phàm dường như đã thay đổi hoàn toàn.

Nếu là trước kia, trước khi Tiểu Bảo Bối tới làm việc ở đây, có khi nào Kiều Trác Phàm đi làm việc đúng giờ như vậy? Có đôi khi cả một tuần lễ Anna muốn gặp được anh cũng khó khăn.

Nhưng bây giờ, Kiều Trác Phàm nghiêm nhiên trở thành một người chồng hiếu thuận hai mươi bốn giờ.

Chỉ nhìn anh như vậy Anna lại vô cùng hâm mộ Tiểu Bảo Bối.

Khi nào thì anh Duật của cô có thể biến thành như vậy?

Đương nhiên, cô cũng không dám có yêu cầu xa vời rằng anh có thể làm ông chồng hiếu thuận hai mươi bốn giờ, chỉ cần bất cứ lúc nào cô cũng có thể liên lạc với anh là được!

Nhưng dường như ngay cả điều đơn giản như vậy anh Duật cũng không làm được . . .

Nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài cửa sổ, không biết tại sao cô lại không cảm nhận được một tia ấm áp nào.

“Tập văn kiện mấy ngày hôm trước tôi đưa đã làm xong chưa?” Từ lúc cô đi vào, Kiều Trác Phàm vẫn liên tục vùi đầu vào văn kiện ở trên bàn làm việc. Giống như là anh không hề biết cô đã bước vào. Đương nhiên, nếu như lúc này anh không lên tiếng, thì Anna cũng cho là như vậy.

“Vẫn chưa xong . . .” Đến bây giờ Anna cảm thấy chân của mình đứng vẫn còn rất khó chịu, cho nên dứt khoát trực tiếp ngồi xuống ghế salon ở trên bàn làm việc

“Vẫn chưa xong? Vậy mấy ngày nay, cô đang làm cái gì vậy?” Câu trả lời như vậy khiến cho anh có chút bất mãn, Kiều Trác Phàm nhú mày, Lúc này cuối cùng anh cũng nhìn về phía Anna đang rất uể oải.

Chẳng qua là đối với bộ dạng lúc này của Anna, anh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn một chút nào. Giống như anh đã sớm biết được cô sẽ có bộ dạng như thế này.

“Có chuyện gì thì trực tiếp nói đi, không có chuyện gì thì tôi trở về!” Anna không muốn trả lời trực tiếp.

Nhìn lướt qua Kiều Trác Phàm đang nhìn chằm chằm vào mình, cô ném cho anh một câu trả lời như vậy.

Nói như vậy, đoán chừng là cả tập đoàn Đế Phàm, không, phải nói là những người biết Kiều Trác Phàm cũng không có người nào dám nói thẳng ra như vậy. Nhưng tính tình của Anna là như vậy, muốn nói gì thì sẽ nói cái đó, muốn làm cái gì thì sẽ làm cái đó.

“Ha ha, mấy ngày không gặp tính tình cũng lớn lên không ít nhỉ!”

Kiều Trác Phàm cười lạnh ra tiếng.

Sau cuộc đối thoại như vậy, bầu không khí giữa hai người căng thẳng tới cực điểm.

Được rồi, Kiều Trác Phàm luôn muốn tính toán chuyện Anna đã làm cho Tiểu Bảo Bối bị thương.

Nếu không phải kẹp Đàm Duật ở giữa, sợ là Kiều Trác Phàm đã sớm ra tay rồi.

Dưới tình huống này, Anna vốn nên ngoan ngoãn chịu trối, vậy mà cô lại không an phận như vậy. .

Bạn cảm thấy, làm sao Kiều Trác Phàm có thể nói chuyện dễ dàng với cô ấy được chứ?

Trong phòng làm việc rộng rãi, chỉ có hai người.

Dưới tình huống như vậy, không gian đáng lẽ ra phải rộng rãi, nhưng bởi vì khí thế của hai người tản ra mà như đóng băng lại. Ngay cả không khí hình như cũng muốn đóng băng lại.

Lúc A Vĩ đi vào phòng làm việc này, chuẩn bị báo cáo hành trình làm việc tiếp theo trong ngày cho Kiều Trác Phàm, liền bắt gặp màn đối đầu ương ngạnh giữa hai người này . . .

Được rồi, khí thế của hai người này rất mạnh, ngay cả một người từng trải như A Vĩ khi bước chân vào cửa cũng có chút kinh hồn táng đảm, không biết nên tự vệ như thế nào.

Nhưng mà ngày hôm nay a Vĩ cảm giác mình đúng là đã gặp may.

Vốn là nhìn hai người này giằng co, cho là cuối cùng mình sẽ không tránh được một lần làm vật hy sinh, thì lại có một người đi vào phòng làm việc.

Người kia, chính là Tiểu Bảo Bối đang nhảy chân sáo đi về, mang theo hai miếng bánh ngọt ở trên tay.

Bím tóc đuôi ngựa ở sau đầu của cô cũng lắc qua lắc lại rất hăng say.

“Anh Vĩ, chào anh!” Tiểu Bảo Bối vừa vào cửa, đã hào phóng mời chào: “Anh có muốn ăn bánh ngọt không?”

“Chuyện này . . .” Tiểu Bảo Bối mời rất nhiệt tình, nhưng mà A Vĩ cảm thấy nhất định phải nhắc nhở cô một chút, bánh ngọt gì gì đó cô vẫn nên đưa nó cho Kiều thiếu của bọn họ thì tốt hơn.

Nếu không . . .

Kiều Trác Phàm vừa nghe thấy Tiểu Bảo Bối nhiệt tình gọi A Vĩ là ‘anh Vĩ’ thì sắc mặt của anh liền thay đổi.

Thử nghĩ xem, bây giờ Kiều Trác Phàm anh đang nắm giữ chức vụ ông xã của Tiểu Bảo Bối, nhưng mà vẫn chưa từng nghe thấy cô gọi một tiếng ‘anh’ đâu, mà người ở bên cạnh mình là A Vĩ kia, phần lớn thời gian đều im lặng như cái hũ nút, thì lại được đãi ngộ như vậy.

Còn nữa, mới vừa rồi Tiểu Bảo Bối muốn ra ngoài đi chơi với Nhạc Dương, là Kiều Trác Phàm anh chủ động giao thẻ ngân hàng cho cô, để cho cô muốn ăn cái gì thì mua mà ăn. Bởi vậy, cái bánh ngọt này đúng ra là phải mua cho Kiều Trác Phàm anh mới đúng!

Nhưng mà vì sao Tiểu Bảo Bối vừa mới vào cửa không hỏi Kiều Trác Phàm anh có ăn hay không mà lại đi hỏi A Vĩ?

Hai điều bất mãn này, khiến cho sắc mặt của Kiều Trác Phàm giống như là sắp có giông bão kéo tới.

A Vĩ lập tức cảm thấy, áp lực của mình cao như núi.

Anh ta căn bản không có ý định chiếm đi vị trí của người nào đó có được không?

Vậy thì vì sao Kiều thiếu nhìn anh ta cứ như là nhìn thấy kẻ thù vậy!

“Anh Vĩ, anh bị làm sao vậy?” Ở bên cạnh, Tiểu Bảo Bối không nhận được câu trả lời của A Vĩ thì không ngừng hỏi.

Từng câu từng chữ của Tiểu Bảo Bối nói ra, A Vĩ phát hiện ra sắc mặt của Kiều Trác Phàm càng biến hóa theo.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 322: Kiều Trác Phàm Ghen 2

Ngay lập tức, A Vĩ đúng là muốn nhắc nhở Tiểu Bảo Bối, hãy cất bánh ngọt của cô đi, giữ lại cho một mình Kiều thiếu là được!

Nghĩ tới đây, A Vĩ mới cho Tiểu Bảo Bối một ánh mắt ý muốn bảo: Kiều thiếu ở bên cạnh...

Nhưng mà dường như A Vĩ đã quên mất, ánh mắt ra hiệu như vậy, chỉ dùng quen với những người quen thân.

Mà đối với Tiểu Bảo Bối, thì A Vĩ nói cũng chưa quen, cái đầu quả dưa của cô chậm chạp như vậy, ánh mắt này của anh ta không có tác dụng gì.

Nháy nháy mắt với cô một lúc lâu, Tiểu Bảo Bối còn buồn bực: “Anh Vĩ, mắt của anh có phải có vấn đề hay không? Ở chỗ em có lọ thuốc nhỏ mắt chưa bóc tem, anh có muốn dùng hay không...”

Tiểu Bảo Bối còn chưa nói hết câu, A Vĩ đã có cảm giác bất cứ lúc nào Kiều thiếu cũng có thể xông lên để giết anh ta giống như một con dã thú xông lên để săn mồi.

Ánh mắt sắc bén kia khiến cho A Vĩ cảm thấy mình không nên đứng lại ở đây nữa.

“Kiều thiếu, người ta có ba cái gấp! Tôi đi toilet trước, đợi lát nữa tôi sẽ quay lại báo cáo cho anh một chuyện!” Nói xong A Vĩ không dám nhìn thẳng vào Tiểu Bảo Bối đang muốn lấy thuốc nhỏ mắt cho anh ta mà chạy đi.

Được rồi, A Vĩ cũng không dám tiếp nhận bất kỳ vật gì của Tiểu Bảo Bối thì cũng đã bị Kiều thiếu ra lệnh chém giết rồi.

Nếu như anh ta nhận, A Vĩ thực sự không thể tưởng tượng được mình sẽ có kết quả là ngủ mê phanh thây hay là bầm thây vạn đoạn.

Cho nên kế tốt nhất chính là chạy trốn.

Nhìn A Vĩ chạy trốn chết như vậy, Kiều Trác Phàm có chút hài lòng nhếch miệng lên.

Chỉ có Tiểu Bảo Bối là dường như vẫn không hiểu rốt cục là tại sao A Vĩ lại bỏ chạy như vậy.

“Hình như A Vĩ thực sự rất khó chịu!” Tiểu Bảo Bối vẫn còn đang lăm bằm.

Anna vẫn liên tục ngồi ở ghế sofa nên Tiểu Bảo Bối không nhìn thấy. Lần này, rốt cục Anna không nhịn được nữa nên đã phá lên cười.

“Ha ha ha... Tiểu Bảo Bối, tôi thật sự rất phục cô!” Tại sao cô nhóc kia nhìn mà không hiểu A Vĩ khó chịu là vì cô ấy quá quan tâm chứ.

Cô ấy càng quan tâm A Vĩ, thì A Vĩ càng cảm thấy áp lực rất lớn.

Mà sắc mặt của Kiều Trác Phàm thì lại càng thay đổi liên tục.

Mặc dù Anna có tâm tình không tốt vì không liên lạc được với anh Duật, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt Kiều Trác Phàm cau có giống như là ăn phải quả đắng thì cô lại cảm thấy rất vui vẻ.

“Ồ? Anna, thì ra cô ở đây!” Tiểu Bảo Bối nghe thấy tiếng cười của Anna thì nhìn sang, sau đó phát hiện ra Anna đang ngồi ở trên ghế salon chỗ mà cô thường làm việc.

Mặc dù tinh thần của cô ấy không được tốt, nhưng mà tiếng cười kia cũng không nhỏ.

“Sao vậy? Có phải muốn chia bánh ngọt của cô cho tôi hay không!” Lúc nói lời này, Anna không nhìn về phía Tiểu Bảo Bối, mà nhìn thẳng về phía Kiều Trác Phàm. Giống như phản ứng của Kiều Trác Phàm mới là điều mà cô muốn nhìn thấy nhất.

Không ngoài dự liệu của cô, sau khi nghe thấy Anna cũng muốn ăn bánh ngọt mà Tiểu Bảo Bối mang về, sắc mặt của Kiều Trác Phàm lại lạnh lẽo.

Được rồi, theo như ý của Kiều Trác Phàm, đây là Tiểu Bảo Bối mua, thì chính là của Kiều Trác Phàm anh! Còn những người khác thì đứng qua một bên đi.

“Hả? Thì ra cô cũng thích ăn bánh ngọt à! Vừa may, tôi có hai cái, chúng ta mỗi người một!” Tiểu Bảo Bối không nhìn rõ phản ứng của Anna, cho nên nhiệt tình cầm bánh ngọt của mình tới.

Nhưng mà lúc Tiểu Bảo Bối mang bánh ngọt của mình tới chia sẻ cho Anna, cô lại không hề nhìn thấy vẻ mặt của Kiều Trác Phàm, về mặt anh lúc này chính là vẻ mặt sắp nổi lên gió tanh mưa máu.

Cuối cùng, Anna vẫn phải từ chối cánh bánh ngọt mà Tiểu Bảo Bối mang lại cho mình.

Thứ này, đúng là cô không nên cầm lấy. Nếu không thì tuyệt đối sẽ là củ khoai lang phồng tay.

“Thôi, ăn cái này sẽ bị béo phì! Tốt nhất là cô nên giữ lại cho người khác, đỡ mất công một chút nữa anh ta lại hành hạ chết người khác!” Anna thấy Tiểu Bảo Bối đã cầm lại tới nơi, vội vàng nói.

Mà lời nói này khiến cho tay của Tiểu Bảo Bối khựng lại.

“Ai sẽ hành hạ người khác tới chết?” Không phải chỉ là một miếng bánh ngọt thôi sao?

“Cô tự mình nhìn một chút sẽ biết!” Anna gầy gầy vài sợi tóc xòa ở trên bờ vai, rồi đứng dậy từ ghế salon.

Đương nhiên, lần qua lần lại lâu như vậy, cho nên khi cô đứng lên không tránh khỏi muốn vịn vịn cái eo của mình.

Mặc dù ngủ đủ hai mươi bốn tiếng, nhưng mà cô vẫn có cảm giác eo của mình như có người mổ ra rồi lấp ghép lại vậy.

“Được rồi, không có chuyện gì nữa thì tôi đi! Không quấy rầy mấy người ăn bánh ngọt!” Đến lúc này, Anna thật sự không có bất kỳ ác ý gì.

Dù sao thì cô cũng rất có cảm tình với cô ngốc Tiểu Bảo Bối này.

Nhất là nhìn bộ dạng cô nhiệt tình mang bánh ngọt tới cho mình, cô thích từ đáy lòng. Nếu như cô cũng có một đứa em gái như vậy, cô nghĩ mình cũng sẽ cưng chiều cô nhóc này đến tận trời.

Chỉ tiếc, Lăng Nhị Gia và Tô Tiểu Nữu nhà bọn họ sau khi sinh cô xong thì không có kế hoạch sinh đứa con nào khác...

Nhưng Anna vừa mới đứng dậy, thì được Kiều Trác Phàm chào đón bằng một câu như vậy: “Bối nói nhầm đi, mau cút đi!”

Hiển nhiên, mấy thứ vừa rồi kia đã khiến cho Kiều Trác Phàm có chút không nhịn được.

Mà bây giờ đôi mắt của Tiểu Bảo Bối còn nhìn chăm chăm vào người khác, không thèm để ý tới anh.

Điều này khiến cho Kiều Trác Phàm cảm thấy không vui, giống như là mất đi Tiểu Bảo Bối vậy.

Lúc này, anh chỉ ước gì tất cả mọi người đều rời đi, chỉ để lại mình anh và Tiểu Bảo Bối thôi.

Nhưng anh lại không biết rằng, Anna nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang rất muốn được ở một mình với Tiểu Bảo Bối thì có chút giận.

Cô chính là Tiểu Công Chúa của Lăng Nhị Gia, có khi nào phải chịu chèn ép như vậy?

Dù sao thì toàn là người khác chịu sự chèn ép của cô mới đúng!

Nghĩ tới đây, cô vốn đang muốn rời đi đột nhiên lại ghé sát vào tai của Tiểu Bảo Bối thì thầm gì đó.

Hành động này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút ngoài ý muốn.

Càng khiến cho Kiều Trác Phàm ngồi ở trên ghế làm việc có chút không nhịn được mà trực tiếp đi lại.

Bộ dạng kia giống như là mình đã bị người khác chiếm tiện nghi cái gì đó vậy.

Mà Anna nhìn thấy Kiều Trác Phàm vẫn chưa đi lại gần hai người các cô, thì đã nói vào tai của Tiểu Bảo Bối: “Cô có biết mới vừa rồi tôi và Kiều nói chuyện gì không? Anh ta nói đáng người của Phạm Mạnh Mạnh kia không tệ!”

Đương nhiên, những lời này Anna đã hạ thấp giọng để nói với Tiểu Bảo Bối.

Sau khi nói xong điều này, Kiều Trác Phàm đã đi tới trước mặt bọn họ, hơn nữa còn lấy tay kéo Tiểu Bảo Bối vào trong lòng của mình, lấy tư thế của người bảo hộ chắn trước Anna.

Nhìn thấy Kiều Trác Phàm đang vận sức chờ phát động như vậy, Anna ‘hết sức biết điều’ nhún vai: “Biết rồi, tôi lập tức đi ngay!”

Mới vừa nói xong, Anna liền xoay người sai bước rồi đi.

Tư thế phóng khoáng như vậy, ngay cả đàn ông cũng có chút không theo kịp.

“...” Cho tới khi Anna rời đi, hơn nữa còn rất biết điều đóng kín cửa phòng làm việc lại giúp hai người bọn họ thì Tiểu Bảo Bối hẳn có chút chưa kịp hồi thần.

Mà Kiều Trác Phàm ở bên cạnh thì vẫn đang bảo vệ rất cấp bách.

Lúc nhìn thấy cô vẫn ngăn người nhìn về phía Anna rời đi, trong lòng Kiều Trác Phàm không tránh được có chút bất mãn, bàn tay nắm lấy cằm của Tiểu Bảo Bối, khiến cho cô không thể không nhìn anh.

“Nhìn cái gì chứ? Chuyên tâm như vậy!” Giọng nói của anh dồi dào từ tính, vẻ mặt nghiêm túc kia cũng khiến cho người ta tưởng anh đang làm việc quan trọng.

Nhưng mà bàn tay chạy trên eo của cô lại khiến cho Tiểu Bảo Bối ý thức được đây chính là một người đàn ông già đầu nhưng mà có chút không đứng đắn đang ăn giấm chua mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 323: Kiều Trác Phàm Ghen 3

Đừng tưởng rằng Tiểu Bảo Bối cô hồ đồ không ngửi được mùi chua trong miệng của anh nha.

“Sao nào, chẳng lẽ còn không cho phép em đứng đây nhìn người khác? Đáng ghét!” Tiểu Bảo Bối hừ hừ, căn bản không thèm coi trọng anh.

Lấy cái tay của anh đang đặt ở trên cằm của cô ra, sau đó cô nhấc chân đi lại ghế salon của mình. .

Kể từ khi cô tới làm việc ở tập đoàn Đế Phàm, chỗ này biến thành địa bàn của cô.

Chẳng qua là sau những chuyện phát sinh gần đây, khiến cho Tiểu Bảo Bối ý thức được bản thân mình mỗi ngày đều ở trong phòng làm việc của Kiều Trác Phàm, có chút danh không chính, ngôn không thuận. Biết khi nào cô mới có phòng làm việc của riêng mình? Không cần phải quá rộng rãi, chỉ cần có thể đủ để xử lý công việc và để cái máy vi tính là được.

“Em còn nhìn nữa!” Kiều Trác Phàm bị xem nhẹ, lại bày ra vẻ mặt khó chịu. Cũng không biết là anh nhớ ra điều gì, đột nhiên đi lại bàn làm việc của mình lấy một khăn, sau đó bước chân đi về phía Tiểu Bảo Bối. Vào lúc Tiểu Bảo Bối ngồi xuống ghế sofa, anh cũng sắp lại ngồi xuống bên cạnh, hơn nữa còn cầm lấy khăn giấy chùi một bên gò má của Tiểu Bảo Bối.

“Bẩn hả?”

Bị anh cầm khăn giấy chà chà như vậy, Tiểu Bảo Bối có chút buồn bực.

“Ừ!” Kiều Trác Phàm nghiêm túc gật đầu, giống như là trên mặt cô thật sự có cái gì đó bẩn vậy.

“Lạ nhì, không có mà!” Tiểu Bảo Bối nhận lấy cái khăn giấy ở trên tay của anh, rồi lau lau chỗ mới vừa rồi anh lau. Nhưng mà trên khăn giấy vẫn sạch sẽ như lúc ban đầu, điều này khiến cho Tiểu Bảo Bối có chút buồn bực.

“Em không nhìn thấy mà thôi!” Chỗ bị Anna áp vào, vừa rồi anh đã nhìn thấy.

Chính bởi vì như vậy cho nên anh cảm thấy cần phải lau sạch sẽ.

Theo ý anh, Tiểu Bảo Bối từ trong ra ngoài đều là của anh. Không nên lấy dính hơi thở của người khác!

“Ồ!” Tiểu Bảo Bối cũng không nghi ngờ lời nói của anh, lại tiếp tục lau lên mặt của mình mấy cái, sau đó vứt khăn giấy vào sọt rác.

“Hôn một...”

“Không muốn!”.

Kể từ khi quan hệ với Kiều Trác Phàm tốt lên, hành động thân mật như vậy thường xuyên diễn ra ở trong phòng làm việc. Mỗi một lần Tiểu Bảo Bối sẽ phản kháng, nhưng kết quả sau cùng đều là bị Kiều Trác Phàm cưỡng thế cướp lấy.

Lúc này, bất kể Tiểu Bảo Bối quơ tay mua chân như thế nào, Kiều Trác Phàm cũng vẫn ôm cô hôn một lần từ trên xuống dưới.

Mà trong đó chỗ anh hôn nhiều nhất chính là chỗ mới vừa rồi Anna mới ghé sát vào.

Cho tới khi xác nhận khắp mặt của Tiểu Bảo Bối đều là hơi thở của Kiều Trác Phàm anh, thì anh mới buông tay.

“Đáng ghét, tất cả đều là nước miếng của anh! Em còn muốn ăn bánh ngọt nữa!” Tiểu Bảo Bối đẩy Kiều Trác Phàm đang còn muốn tiếp tục hôn ra, sau đó cô loay hoay với miếng bánh ngọt mà cô thích nhất.

Thực ra, hai cái bánh ngọt này vốn là mua cho cô và Nhạc Dương mỗi người một.

Nhưng mà sau khi tới cửa hàng bánh ngọt, đột nhiên Nhạc Dương nhận được một cú điện thoại, về mặt khế thay đổi sau đó nói phải đi về.

Tiểu Bảo Bối hỏi Nhạc Dương là ai gọi tới, nhưng mà cô ấy không nói cho Tiểu Bảo Bối là ai cả, mà chỉ nói có chuyện nhất định phải đi.

Roi vào đường cùng, Tiểu Bảo Bối chỉ có thể cầm hai cái bánh ngọt chưa ăn này đóng gói lại rồi mang về.

Cô vốn tưởng rằng, Kiều Trác Phàm không thích ăn đồ ngọt mới đúng.

Nào ngờ, cô vừa mở cái bánh ngọt được đóng gói kia thì người đàn ông này liên tục dùng ánh mắt u ám để nhìn chằm chằm vào cái bánh ngọt của cô.

Cuối cùng, Tiểu Bảo Bối không chống đỡ nổi ánh mắt tàn khốc kia, chỉ có thể mở một bao bì của cái bánh ngọt khác ra, rồi nói: “Anh có muốn ăn một miếng không?”

“Không cần! Anh sẽ ăn cái này cùng với em!” Kiều Trác Phàm không thèm nhìn cái bánh đang nằm yên lặng ở bên kia, mà trực tiếp cắn một miếng bánh ở trên tay của Tiểu Bảo Bối nuốt vào trong miệng.

Môi của Kiều Trác Phàm tương đối mỏng. Một chút bơ còn dính ở bên ngoài. Nhưng mà nhìn anh như vậy, không hề có chút nhếch nhác nào. Ngay trước mặt của Tiểu Bảo Bối, anh dùng đầu lưỡi của mình liếm sạch một chút bơ còn dính lại kia đi.

Hình tượng này, quả thật là có chút kích thích.

“Hay là em ăn?” Cái bánh ngọt này anh đã ăn, ngay cả đĩa ăn anh cũng liếm sạch sẽ. Tiểu Bảo Bối cảm thấy, nếu mình tiếp tục ăn, thì hình như là đang ăn nước miếng của Kiều Trác Phàm.

“Không được, chúng ta ăn một là được!” Kiều Trác Phàm bá đạo tuyên bố. “Vậy thì phải làm sao bây giờ?”

“Gói lại mang đi!”

“...” Đối với lời khuyến nghị của người nào đó, Tiểu Bảo Bối dùng ánh mắt kháng nghị vô số lần, nhưng mà đều bị bác bỏ.

Cuối cùng, hai người bọn họ chỉ có thể chia nhau ăn một miếng bánh ngọt...

Nhưng mà cho dù là đã chịu uất ức cho xong chuyện rồi, Tiểu Bảo Bối vẫn không thể bình yên mà ăn hết miếng bánh ngọt được.

Trong lúc hai người đang chia nhau ăn miếng bánh ngọt, thì ở bên ngoài thỉnh thoảng còn nghe được giọng nói vang lên như vậy: “Cục cưng, đừng có cắn lung tung. Ăn từ đây ăn qua là được!”

“Cục cưng, miếng ở giữa kia trước tiên đừng đụng tới. Ăn từ lỗ hồng kia ăn vào đi...”

“Cục cưng...”

Trời ạ, chứng cuồng bách của Kiều đại gia làm cho người ta chịu không nổi!

- - Đường phân cách - - ,

“Sao anh lại tới đây?” Bên này, Nhạc Dương sau khi rời khỏi cửa hàng đồ ngọt thì trực tiếp quay trở lại văn phòng luật sư.

Nhìn người đàn ông ngồi trước bàn làm việc của mình, trên mặt của Nhạc Dương không có chút vui vẻ nào.

Điều này, ngay cả em gái trợ lý ngày thường vẫn đi theo bên cạnh Nhạc Dương cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Người đàn ông không trả lời vấn đề của Nhạc Dương, mà chỉ nhìn chằm chằm vào Nhạc Dương.

Quần áo và trang sức ở trên người, không có chỗ nào không muốn phô trương cho người ở bên ngoài biết anh ta là người có tiền.

Bạn thử nhìn mà xem, trên quần áo thì logo luôn nằm ở vị trí dễ thấy nhất, muốn cho người khác bỏ qua nó cũng khó.

Mà người này, dáng dấp nhìn cũng khá đẹp mắt.

Nhưng mà lúc này, Tiểu trợ lý cảm thấy ánh mắt của hai người này lúc đối mặt có cái gì đó không đúng.

Tiểu trợ lý tương đối hiểu tính tình của Nhạc Dương.

Với bộ dạng này, giống y như trước khi mở phiên tòa, Nhạc Dương đều có bộ dạng hận không thể tìm được người để làm một trận.

Đi qua đi lại trước mặt hai người này mấy lần, Tiểu trợ lý cảm thấy mình không thể hấp dẫn sự chú ý của hai người này, cuối cùng cô ta chỉ có thể mở miệng: “Chị Nhạc, chuyện này...”

Cô ta chỉ định khuyên nhủ Nhạc Dương một chút, nói cô thu lại tính tình của mình bớt.

Dù sao thì người ta đến cửa cũng là khách.

Mà người bước chân vào văn phòng luật sư của bọn họ thì chính là khách hàng.

Nhìn cách ăn mặc của người này, nếu như có thể thắng phiên tòa của anh ta, vậy thì đảm bảo bọn họ sẽ được báp đáp rất phong phú rồi.

“Ồ đây không có chuyện của em, em đi ra ngoài trước đi!” Nhạc Dương nghe thấy tiếng động, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần.

“Được, nhưng mà ...” Tiểu trợ lý nhìn Nhạc Dương, vẫn có chút lo lắng. Mặc dù cô không lộ ra vẻ mặt muốn đánh nhau, nhưng mà Tiểu trợ lý vẫn cảm thấy vẻ mặt này của cô không hề thân thiện.

“Chị thực sự không sao. Em đi ra ngoài pha coffee đi!”

“Dạ!”

Sau khi đuổi trợ lý đi xong rồi, Nhạc Dương sửa soạn lại giấy tờ ở trên bàn của mình, sau đó nói: , “Mời ngồi, Diệp tiên sinh!”

Giọng điệu giải quyết công việc chung, cách xưng hô khách sáo, tất cả những điều này đều khiến cho Diệp Từ Hi phải nhú mày lại.

“Muốn kiện tụng chuyện gì cần tới Nhạc Dương tôi, tôi rất sẵn lòng giúp đỡ! Đương nhiên, về chuyện giá cả thì Diệp tiên sinh cũng cần phải chuẩn bị tâm lý mới được!”

Dường như Nhạc Dương không thêm quan tâm tới vẻ mặt của anh ta, bình tĩnh nói tiếp. Thực ra đây chính là câu nói mà Nhạc Dương nói với mỗi người bước chân vào văn phòng luật này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 324: Chương 126.4

Editor: Táo đồ phở núi

Mỗi lần cãi thắng một phiên tòa, Nhạc Dương sẽ tích lũy được một thành tích. Mà trong quá trình đó đều cần rất nhiều nhân lực và vật lực mới có thể sưu tập và chuẩn bị được các loại tài liệu. Cho nên thù lao cô yêu cầu cũng khá cao.

"Nhạc Dương," Diệp Từ Hi lên tiếng.

Không biết có phải anh ta nghe không hiểu lời nói mới vừa rồi của Nhạc Dương hay không, mà anh ta liên tục nhú mày lại.

“Diệp tiên sinh, nếu như không có chuyện gì, thì mời anh ra về. Đừng làm mất thời gian của hai bên...”

Giọng nói của Nhạc Dương vẫn không có bất cứ gợn sóng nào. Cũng giống như mỗi lần cô đứng ở trên pháp đình, luôn tỉnh táo và bình tĩnh như vậy.

Nhưng Nhạc Dương như vậy lại khiến cho Diệp Tử Hi cảm thấy vô cùng xa lạ.

Trong chớp mắt này, dường như anh ta có cảm giác mình đã mất đi Nhạc Dương.

Nhất là câu nói cuối cùng mà Nhạc Dương vừa mới nói, khiến cho Diệp Tử Hi cảm thấy cô đang nói về mối quan hệ của hai người bọn họ...

Một khắc kia, đột nhiên anh ta giờ tay lên kéo tay của Nhạc Dương để ở trên bàn làm việc.

Tay của Nhạc Dương rất mềm mại, mỗi lần nắm ở trong lòng bàn tay đều có cảm giác êm ái mềm mại như bông.

“Diệp Tử Hi, anh làm cái gì vậy!” Nhạc Dương bị chớp trúng tay, thì phản ứng giống như là bị xâm phạm vậy, trừng mắt lên nhìn Diệp Tử Hi.

Nhưng mà bàn tay bị nắm chặt, cô không hề giật lại.

Thực ra lúc nhận được điện thoại của anh, cô đã chạy về ngay lập tức mà không dám dừng lại chút nào.

Chỉ vì muốn nhìn thấy anh.

Lúc có thể nhìn thấy anh, đột nhiên cô lại có chút do dự.

Biết rõ là nếu cứ tiếp tục như vậy, thì cô và Diệp Tử Hi sẽ không có kết quả, nhưng vì sao cô vẫn còn muốn chìm đắm trong mối quan hệ này?

Nếu như bây giờ cô thoát thân ra, thì vẫn có thể rút lui toàn thân.

Nhưng nếu như không thoát thân ra, Nhạc Dương lo rằng...

“Nhạc Dương, đã mấy ngày không gặp rồi. Em có thể dừng như vậy không?” Đã mấy ngày không nhìn thấy cô, lại càng không đụng vào người của cô, chỉ nắm tay của cô như vậy thôi, Diệp Tử Hi đã vô cùng quyến luyến.

Lúc này, anh ta nhìn khuôn mặt của cô, lại lộ ra vẻ mặt triền miên.

“Anh cũng biết đã mấy ngày không gặp?” Diệp Tử Hi cười cong lên nụ cười mỉa mai.

Giống như là đang cười nhạo về quyến luyến của Diệp Tử Hi lúc này, càng giống như là cười nhạo mối quan hệ tình cảm ngầm của hai người bọn họ...

Vài ngày trước, Diệp Tử Hi tìm tới cô.

Đây là lần chạm mặt sau khi bọn họ gây lộn về chuyện của Tiểu Bảo Bối mấy ngày trước.

Vừa gặp nhau, Diệp Tử Hi chưa nói hai lời liền ôm hôn cô. Sau đó, cô bị anh đưa vào trong nhà, tất cả mọi chuyện phát sinh sau đó thì như nước chảy thành sông.

Nhưng mà sau khi triền miên cả đêm, Diệp Tử Hi lại như bốc hơi khỏi nhân gian.

Lại mấy ngày liên tiếp, cho dù là Nhạc Dương gọi điện hay là gửi tin nhắn, tìm khắp cũng không thấy anh.

Đã có lúc cô còn cho rằng, có khi nào người đàn ông này gặp phải nguy hiểm gì hay không?

Nhưng hôm nay người đàn ông này lại xuất hiện.

Anh ta hoàn hảo vô khuyết, khiến cho Nhạc Dương ý thức được những điều mình lo lắng đã quá dư thừa.

Anh ta vốn là như vậy, cho dù triền miên vô tận với cô, sau khi kết thúc cuộc yêu cuồng nhiệt, anh ta vẫn có thể rời đi. Mà cô, lại chỉ có thể dựa vào những giây phút âm áp của mấy ngày đó để sống qua ngày...

Khi anh ta xuất hiện một lần nữa, thì Nhạc Dương cũng bắt đầu do dự về mối quan hệ này.

Chẳng lẽ, cả đời này cô mong muốn mối quan hệ giữa cô và Diệp Tử Hi chỉ như gần như xa như vậy?

“Diệp tiên sinh, không có chuyện gì mời anh buông tay ra trước!” Sắc mặt của Nhạc Dương trầm xuống, hừ lạnh.

“Nhạc Dương...” Diệp Tử Hi còn có chút do dự, bây giờ có nên buông tay ra hay không.

Nhưng mà lúc này đột nhiên có một giọng nói vang lên, đã quyết định thay cho Diệp Tử Hi.

“Chị Nhạc, cà phê tới rồi!” Bên ngoài có người đi vào, khiến cho Diệp Tử Hi buông tay của Nhạc Dương ra theo bản năng.

Anh ta vẫn muốn bảo trì mối quan hệ ‘trong sáng’ trước sau như một với Nhạc Dương. Nhưng anh ta không hề biết rằng, hành động có chút theo thói quen kia, càng khiến cho người ta đau lòng hơn so với bất cứ lời nói làm tổn thương lòng người nào.

Nhìn cánh tay bị buông lỏng ra kia, khóe miệng của Nhạc Dương lại càng cong lên một tia cười lạnh.

“Đề xuống đi.” Nhạc Dương nói, cũng không kêu Tiểu trợ lý đi ra ngoài.

Ngay lập tức, Diệp Tử Hi giống như là đứng ngồi không yên.

“Anh ở bên ngoài chờ em tan làm! Một lát nữa, chúng ta sẽ nói chuyện một chút!” Bỏ lại lời này, Diệp Tử Hi lại nhìn cô một cái thật sâu, sau đó liền rời đi.

“Chị Nhạc, chị không sao chứ?”

Tiểu trợ lý phát hiện ra sau khi người đàn ông này rời khỏi, thì hồn của Nhạc Dương giống như bị anh ta rút đi vậy, cho nên vội vàng chạy lại bên cạnh Nhạc Dương, sau đó quờ quạc cánh tay ở trước mặt của cô.

“Chị không sao...” die,n; da. nlze.qu; ydo /mn.

Nhạc Dương lấy lại tinh thần, có chút mệt mỏi xoa xoa trán của mình.

Nhìn bóng lưng của anh ta, tình cảm của cô vẫn không thay đổi.

Nhưng mà, lúc anh ta khiến cho cô phải đối mặt với mối quan hệ này, thì càng lúc cô càng cảm thấy mệt mỏi.

“Không sao ư? Nhưng sắc mặt của chị...” Tiểu trợ lý lần đầu tiên nhìn thấy sắc mặt của Nhạc Dương trắng bệch như vậy.

Phải biết là, trong ấn tượng của Tiểu trợ lý thì Nhạc Dương ngoài việc có thân hình đầy đặn ra, thì còn có được khí sắc rất tốt mà những người gầy không có được.

Nhưng trong khoảng thời gian này, không biết tại sao sắc mặt của Nhạc Dương càng lúc càng tệ.

“Chị thực sự không sao mà. Em quay lại lo làm việc của em đi, hôm nay chị không có case nào, chị đi trước đây!” Nói xong, Nhạc Dương đã nhấc chân đi ra ngoài.

Mà sau khi cô rời khỏi, Tiểu trợ lý và mấy nhân viên ở trong văn phòng luật sư cũng bắt đầu xì xào bàn tán.

“Người mới vừa rồi là ai vậy?”

“Hình như là Diệp thiếu của Diệp Thị, mấy người không biết hả? Hình như chị Nhạc thích anh ấy nhiều năm lắm rồi!”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, bọn em mới tới chỗ này làm việc không lâu, cho nên mới không biết! Chị Nhạc theo đuổi Diệp thiếu thì khi còn đi học! Nhưng mà cho tới bây giờ hình như cậu mà vẫn không được!”

“Không phải chứ, chị Nhạc theo đuổi Diệp thiếu?”

Những người kia nghe thấy câu nói này thì lập tức lộ ra ánh mắt quái dị, có một chút nghi hoặc, có một chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Chị không lừa bọn em đâu! Không tin, bọn em thử hỏi mấy người nào ở gần đây xem, bọn họ đều biết hết!”

“Nhưng mà theo như chị nói, nếu như chị Nhạc theo đuổi Diệp thiếu như vậy, vậy thì vì sao vừa rồi chị ấy lại lộ ra vẻ mặt như vậy?”

“Chị cũng không biết! Dù sao thì trước kia mối quan hệ của chị Nhạc và Diệp thiếu rất tốt, cũng không biết tại sao bây giờ lại trở nên như vậy...”

- - Đường phân cách - -

Sau khi Nhạc Dương rời đi, người bên trong văn phòng luật cũng bước vào giai đoạn tám chuyện rất sôi nổi.

Mà điều này, Nhạc Dương sẽ không biết.

Bởi vì cô vừa ra khỏi văn phòng luật, Diệp Tử Hi đã lái một chiếc Ferrari lớn lỏi vượt qua ở trước mặt của cô, sau đó Diệp Tử Hi mở cửa ghế lái phụ ra, ý bảo cô ngồi vào.

“Nhạc Dương, cơm trưa em muốn ăn cái gì?”

Diệp Từ Hi vừa thấy cô ngồi lên xe, liền khởi động xe.

Rất nhanh chiếc xe giống như mũi tên rời khỏi cung rồi khỏi văn phòng luật sư.

Ngoài cửa xe, cảnh vật thay đổi rất nhanh. die,n; da. nlze.qu; ydo /mn.

Nhạc Dương có thể cảm nhận được, đây không phải là tốc độ của xe thể thao, mà là do Diệp Từ Hi mong muốn rời khỏi tầm mắt của người quen thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 325: Khí Phách Kiêu Thiểu Toả Sáng Vs Duật Tiểu Gia Xuất Hiện

“Diệp Từ Hi, đi ra vùng ngoại thành đi! Ở phía nam thành phố, có cái nhà xưởng bỏ không. Chỗ đó, chỉ có nhân viên chăm sóc vườn thỉnh thoảng mới tới thôi. Đi tới đó, sẽ không có ai nhận ra anh và em!”

Lúc nói những lời này, Nhạc Dương liên tục nhìn ra cảnh vật bên ngoài cửa xe. Chính bởi vì như vậy, cho nên cô đã bỏ lỡ vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Từ Hi khi nghe những lời này của cô...

“Nhạc Dương...”

Mặc dù khi nghe Nhạc Dương kêu anh ta đi ra vùng ngoại thành, chỗ đó là nơi mà không có ai biết bọn họ, tâm tình của Diệp Từ Hi có chút buồn bực. Nhưng mà cuối cùng anh ta cũng vẫn làm theo lời của Nhạc Dương, quay đầu xe, trực tiếp đi về phía nam thành phố.

Phía nam này trước kia cũng là một nơi rất huy hoàng.

Nhưng mà sau này thành phố trải qua một giai đoạn chỉnh đốn, nên những nhà xưởng lớn cũng bắt đầu rời ra bên ngoại thành. Bởi vậy nên ở đây đã bị bỏ lại rất nhiều nhà xưởng bỏ hoang.

Trên đường bọn họ tới, cũng chỉ đụng phải hai ba chiếc xe chờ đất.

Không biết có phải là vì người ở đây thưa thớt hay không. Mà cả đoạn đường bọn họ đi yên tĩnh một cách lạ thường.

Điều càng khiến cho Diệp Từ Hi khó thích ứng, đó chính là sự trầm mặc của Nhạc Dương ở trên xe.

Đây chính là tình huống mà bình thường không bao giờ có.

Trước kia Nhạc Dương chỉ cần ở cùng với anh là liên tục lúi lúi. Vì muốn tìm đề tài chung để hấp dẫn sự chú ý của Diệp Từ Hi anh.

Nhưng bây giờ, Nhạc Dương và anh ở cùng một chỗ, thì cô lại không hề hé răng bất cứ lời nào. Điều này khiến cho Diệp Từ Hi khó có thể thích ứng, đồng thời cảm giác như Nhạc Dương không còn thích anh, để ý anh giống như trước kia nữa.

“Nhạc Dương, tại sao em không nói lời nào vậy?” Diệp Từ Hi chưa bao giờ nghĩ tới, một ngày nào đó mình ở cùng với Nhạc Dương, lại phải là người tìm đề tài nói chuyện trước như vậy.

Hơn nữa, câu nói này của anh ta, cũng không được Nhạc Dương trả lời lại.

Nhạc Dương chỉ nhìn anh ta một thật sâu, mà không trả lời lại.

Mà sau khi những căn nhà xưởng bỏ hoang kia lùi về phía sau xe, cuối cùng bọn họ cũng đi tới ngoại qua, nơi có thể làm bạn với những cây nông nghiệp và những đàn dê đàn bò.

Giữa đồng ruộng mênh mông này, hình như so với Diệp Từ Hi anh còn có sức hấp dẫn hơn.

Nhạc Dương không trả lời vấn đề của anh ta, nhưng mà ánh mắt thì lại nhìn về phía những cánh đồng kia.

Thuận theo ánh mắt của Nhạc Dương, Diệp Từ Hi cũng bắt đầu nhìn về phía cánh đồng kia.

Đập vào mắt, chính là một màu xanh ngát, cách đó không xa chính là một đỉnh núi có sương mờ bao phủ hết hơn nửa.

Vừa lúc đó, đột nhiên Diệp Tử Hi nghe thấy Nhạc Dương nói: “Dừng xe!”

Mặc dù không biết vì sao Nhạc Dương lại kêu dừng xe vào lúc này, nhưng mà Diệp Tử Hi cũng vẫn nghe theo mà phanh xe lại.

Xe vừa dừng lại một, Nhạc Dương lập tức cởi dây an toàn ra, sau đó mở cửa ra.

Cả quá trình này, cô cũng không thèm nhìn anh ta lấy một.

Mặc dù Diệp Tử Hi có chút bất mãn, nhưng cuối cùng anh ta cũng xuống xe cùng với cô.

Lúc Diệp Tử Hi xuống xe, Nhạc Dương đã ngồi xuống ở bên ven đường bên kia, mặt hướng về phía đồng ruộng.

Nhìn Nhạc Dương ngồi xuống dưới đất, Diệp Tử Hi nhủ thầm theo bản năng.

Anh ta dường như cũng muốn đi theo lại bên cạnh Nhạc Dương, nhưng mà nhìn bùn đất ở bên dưới trong mắt của anh ta thoáng hiện lên chút ghét bỏ.

“Diệp Tử Hi, nếu như anh không muốn ngồi xuống, thì không cần miễn cưỡng!” Ngay lúc Diệp Tử Hi do dự không biết nên làm thế nào mới phải, thì Nhạc Dương vốn liên tục nhìn về phía cánh đồng không biết sao cũng biết được vẻ nghi hoặc của anh ta, đột nhiên mở miệng nói.

Bị Nhạc Dương nói như vậy, Diệp Tử Hi có chút bối rối.

Quả thực là anh ta không thích ngồi dưới đất như vậy.

Ngoại trừ chuyện anh ta cảm thấy ngồi xuống ở những chỗ như vậy sẽ làm mất đi thân phận bên ngoài của anh ta, thì anh ta còn cảm thấy ngồi ở đây sẽ làm dơ bẩn đi bộ đồ sang trọng của anh ta. Nhưng khi nghe thấy lời nói vừa rồi của Nhạc Dương, trong lòng của anh ta cũng không phải không có chút tư vị. Cảm giác này giống như là nếu như không muốn ngồi xuống cùng với Nhạc Dương, thì hình như có chút ngăn cách.

Sau khi tự đánh giá một lúc, Diệp Tử Hi dứt khoát cởi áo khoác tây trang của mình ra, trải nó xuống dưới đất, sau đó ngồi xuống.

“Hay là, em cũng ngồi vào đây đi?” Nhìn làn váy của Nhạc Dương đã bị dính một chút bùn đất, đột nhiên Diệp Tử Hi đề nghị.

Nhưng Nhạc Dương chỉ nhìn lướt qua làn váy của mình, cũng không thèm để ý nhiều. Sau đó, ánh mắt của cô lại nhìn về phía đỉnh núi xa xa kia.

“Đẹp quá...”

Một lúc lâu sau, khoe miệng của Nhạc Dương thoáng hiện lên một nụ cười.

Trong sự điềm tĩnh, có mang theo một chút quyến rũ.

Đây là nơi mà Diệp Tử Hi chưa từng nhìn thấy ở nơi thành phố phồn hoa.

Đột nhiên, anh ta chợt cảm thấy say mê gương mặt như vậy của Nhạc Dương.

Cũng chính là lúc này, Diệp Tử Hi phát hiện Nhạc Dương cực kỳ xinh đẹp. Nếu không phải đáng người của cô có chút phi nhiêu thì cô cũng chính là người đem trăm người có một.

“Nếu như em thích, sau này mỗi cuối tuần chúng ta sẽ đi tới chỗ này!”

Nhìn Nhạc Dương nhắm mắt lại cảm nhận sự yên bình mà ở trong thành phố không có này, Diệp Tử Hi nhìn không được ôm chầm lấy đầu vai của cô, để cho cô tựa đầu vào vai mình.

Nói thật, bây giờ Diệp Tử Hi cũng thực sự thích nơi yên tĩnh như vậy.

Nhưng mà chỗ như thế này, ngẫu nhiên tới ngắm một lần, quả thật là có thể buông lỏng cảm giác. Nhưng nếu như ở đây lâu, Diệp Tử Hi cảm thấy mình sẽ không chịu nổi.

Nơi này không có thế giới internet mà anh ta quen thuộc, càng không có những người nhìn và biết được những bộ quần áo sáng trọng của anh ta.

Bởi như vậy Diệp Tử Hi cảm giác mình ở chỗ như vậy sẽ không có chút ưu tư thế nào.

Nếu như vậy làm sao anh ta có thể sống một cuộc sống ở chỗ này.

“...” Nghe lời nói của Diệp Tử Hi, Nhạc Dương cũng không trả lời.

Thực ra cô muốn nói cho Diệp Tử Hi cô cũng không cần một cuộc sống xa hoa. Chỉ cần có thể giống như bây giờ, bỏ xuống tất cả, hai người yên lặng

gần nhau là được.

Nhưng mà tâm trạng như vậy, hình như Diệp Từ Hi vĩnh viễn không thể nhìn thấu.

Có lẽ, ở thế giới kia của anh ta, chỉ có danh và lợi mới là quan trọng nhất.

“Diệp Từ Hi, anh cảm thấy cuộc sống như vậy như thế nào?” Tựa vào đầu vai Diệp Từ Hi, Nhạc Dương nhìn về phía đôi vợ chồng đang bận rộn thu hoạch ở trên cánh đồng cách đó không xa.

Lúc này là giữa trưa, ánh mặt trời có hơi gắt một chút.

Người chồng lo lắng vợ bị mệt, muốn cô nghỉ ngơi ở bên cạnh một chút. Nhưng mà người vợ lại khẳng khái muốn làm cùng với anh, cuối cùng người đàn ông đành bất đắc dĩ, hai người cùng nhau đi đến bờ ruộng nghỉ ngơi.

Hai người ngồi cùng một chỗ, ngoại trừ uống nước ra thì còn trò chuyện với nhau.

Bộ dạng vừa nói vừa cười kia, thực sự là có chút giống với Nhạc Dương lúc này.

Nhưng điểm khác nhau là, trên gương mặt của người phụ nữ có chút xấu hổ, và có chút chân thực.

Không giống bọn họ...

“Làm ruộng thì anh không làm được...” . Diệp Từ Hi cười khan.

Giống như là muốn gạt đi câu nói đùa của Nhạc Dương.

Nhưng mà lúc này Diệp Từ Hi cũng không biết, không lâu sau có một mùa hè nào đó, anh ta lại có một yêu cầu xa vời là nếu như quay trở lại giờ ngo giữa trời cuối thu này, trở lại câu hỏi Nhạc Dương có thích cuộc sống làm nông như vậy không. Nếu như ông trời có thể cho anh ta trả lời Nhạc Dương lại một lần nữa, anh ta khẳng định mình sẽ không chút do dự mà gật đầu...

“Ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 326: Khí Phách Kiều Thiếu Toả Sáng Vs Duật Tiểu Gia Xuất Hiện 2

Lúc này Nhạc Dương cũng chỉ cười cười, chưa trả lời. Giống như vấn đề mà cô hỏi vừa rồi, thực chất chỉ là một câu hỏi lúc cô cao hứng nhất thôi.

Sau đó hai người cũng không bận tâm tới vấn đề này nữa.

Buổi trưa này, Diệp Từ Hi cũng không làm chuyện gì cả.

Cứ ngây người ra ngồi bên cạnh Nhạc Dương cả buổi chiều để cảm nhận sự bình yên của đồng ruộng.

Cho tới khi hoàng hôn buông xuống, lúc hai người sắp quay lại thành phố nhộn nhịp, đột nhiên Nhạc Dương mới nói: “Diệp Từ Hi, chỗ này đẹp quá!”

“Nếu như em thích, sau này anh sẽ dẫn em đi thường xuyên!” Lời nói này của Diệp Từ Hi cũng không phải là giả.

Ban đầu khi anh ta và Nhạc Dương lên giường, thì không hề có chút quan tâm tới cảm nhận của cô.

Nhưng bây giờ, anh ta phát hiện ra khi ở bên cạnh Nhạc Dương anh ta không còn giống như trước nữa.

Mà dần dần, những thứ này hình như đã có chút thay đổi tình cảm của anh ta đối với Nhạc Dương.

Nhất là vào lúc xế chiều hôm nay lúc nhìn thấy vẻ mặt của Nhạc Dương đối mặt với cánh đồng, thậm chí anh ta hy vọng mình vĩnh viễn có thể được nhìn thấy vẻ mặt này...

Đương nhiên, điều này cũng khiến cho bản thân Diệp Từ Hi giật mình.

Thực ra, ngay từ lúc bắt đầu ở cùng một chỗ với Nhạc Dương, anh ta căn bản không có dự định kết hôn.

Gia đình anh ta, vị trí hiện tại của anh ta, khiến cho anh ta căn bản không được tự do lựa chọn hôn nhân của mình.

Nhất là cho tới bây giờ anh ta vẫn không có dũng khí ở trước những đám bạn gọi là công tử ca của mình, hào phóng giới thiệu Nhạc Dương là người phụ nữ của mình...

Bởi vậy, anh ta thật sự có thể đi tới cuối cùng với Nhạc Dương sao?

Không thể nghi ngờ, điều này Diệp Tử Hi cũng không thể có câu trả lời cho mình rồi...

- - Đường phân cách - -

“Cục cưng, đêm nay...”

Về đến nhà Kiều Trác Phàm nhìn thấy Tiểu Bảo Bối thay ra bộ quần áo ngủ bằng vải bông, trong đầu liền ngửa ngáy.

Kể từ khi Tiểu Bảo Bối bị đụng đầu, đòi hỏi của anh rõ ràng đã giảm rất nhiều.

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là Kiều Trác Phàm không có nhu cầu.

Kiều Trác Phàm anh đang là thanh niên trai tráng, làm sao có thể không có yêu cầu đối với lĩnh vực này? Chỉ cần thân thể của Tiểu Bảo Bối khỏe lại, làm ba ngày ba đêm cũng không có vấn đề.

Nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đi ra từ trong phòng tắm, Kiều Trác Phàm liền bước nhanh tới phía trước, ôm cô vào trong lòng mình.

Bên này gãi gãi cổ tay thon dài của cô, bên kia thì lại cúi đầu cọ cọ vào cổ của cô, sau đó thở dài: “Cục cưng, em thơm quá.”

“Mùi thơm cũng không phải để ăn!” Tiểu Bảo Bối tránh thoát thế tấn công tầng tầng lớp lớp của cô, muốn xuống lầu.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm ở phía sau, cười có chút khiến cho sống lưng người ta lạnh lẽo.

Đối với cô mà nói, mùi thơm không phải để ăn. Nhưng đối với Kiều Trác Phàm anh mà nói, điều này cũng không nhất định.

Nhưng mà loại chuyện như vậy cũng không vội vàng được.

Anh còn phải chờ cho cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối ăn no trước, thì đêm nay mới có thể tận hưởng được.

“Cục cưng, ăn nhiều một chút!”

Lúc ăn cơm tối, Kiều Trác Phàm còn tự mình gấp thức ăn cho cô.

Chỉ là mỗi khi anh nhắc nhở cô câu này, trong lòng của Tiểu Bảo Bối có chút không được tự nhiên. Vì sao cô luôn có cảm giác, hôm nay Kiều Trác Phàm nhìn chăm chăm cô, giống như là con chó đang nhìn chăm chăm vào cục xương bự, nước miếng cũng sắp chảy ra ngoài luôn.

“Kiều Trác Phàm, tự em có tay có chân, anh cũng ăn đi!” Tiểu Bảo Bối hừ hừ.

Hôm nay Thẩm Niệm Cẩm không có nhà, nghe nói là đi tham dự yến hội gì đó cùng với Kiều Trì, nên chỉ có hai người bọn họ ở nhà.

Thực ra trước kia lúc không có Thẩm Niệm Cẩm, Tiểu Bảo Bối cũng không có gì cảm thấy không tự nhiên. Nhưng không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì, mà ánh mắt của Kiều Trác Phàm kia của Kiều Trác Phàm khiến cho cô không thể tập trung.

Đối mặt với ánh mắt nóng rực kia của Kiều Trác Phàm, khó khăn lắm Tiểu Bảo Bối mới ăn xong bữa cơm chiều, vội vàng chủ động xin đi giặt giặt: “Em đi rửa chén!”

Lời này nếu để cho cha của cô nghe được, thì có lẽ ông sẽ cho rằng ngày mai mặt trời sẽ mọc ở hướng tây.

Nên biết, Tiểu Bảo Bối vẫn là một người rất lười.

Cho dù ở nhà, cô cũng sẽ ít khi chủ động làm việc nhà.

Bây giờ, cô lại có thể tích cực chủ động như vậy, không phải là muốn nhân lúc rửa chén, trốn thoát ánh mắt như thiêu như đốt của Kiều Trác Phàm sao.

“Rửa chén? Không tồi!”

Nghe thấy Tiểu Bảo Bối chủ động xin giặt giặt, trong đôi mắt đen láy của Kiều Trác Phàm xuất hiện một chút kinh ngạc. Nhưng mà sự kinh ngạc này nhanh chóng bị sự mừng rỡ thay thế.

Tiểu Bảo Bối có chút buồn bực, cô chỉ muốn rửa chén thôi, Kiều Trác Phàm vui vẻ cái gì.

Nhưng mà đợi tới khi Tiểu Bảo Bối bưng bát đĩa đi rửa, Kiều Trác Phàm bắt đầu tự mình mặc lên cái tạp dề màu hồng đào cho cô, Tiểu Bảo Bối mới ý thức được chỗ không thích hợp.

Bạn thử nghĩ xem, Kiều Trác Phàm mặc tạp dề cho cô thì mặc thôi, vì sao anh còn bắt đầu động tay động chân cời bỏ dây lưng của cái quần ngủ cô vừa thay?

Phải biết là trên thắt lưng của cái quần ngủ này chỉ có hai cái nút áo, một khi cời ra thì không phải quần ngủ sẽ rơi xuống sao.

“Kiều Trác Phàm, anh làm cái gì vậy?”

Tiểu Bảo Bối kháng nghị.

Nhưng mà ngai trên tay của mình còn mang bao tay rửa chén, phía trên còn có nước rửa chén, cô lo rằng nếu như mình lộn xộn sẽ khiến cho nó bắn lên người.

Mà Kiều Trác Phàm chính là ý vào điểm này, làm như không nghe thấy lời cô nói, tiếp tục cời bỏ nút áo của cô.

Đương nhiên, vì không cho Tiểu Bảo Bối khẩn trương như vậy, Kiều Trác Phàm đã tính cời toàn bộ quần ngủ của cô, hơn nữa còn muốn hai tay của mình còn nắm hai cái nút áo ở trong lòng bàn tay.

Đợi tới khi Tiểu Bảo Bối bị anh quấy nhiễu, có chút bất mãn xoay người, quơ cái tay có bao tay phản kháng, Kiều Trác Phàm giống như là đã nhìn chuẩn cơ hội, đồng thời đem hai cái nút áo đó buông ra.

Trong khoảnh khắc, chiếc quần ngủ màu hồng phấn liền rơi xuống mặt đất.

Mà trên người của Tiểu Bảo Bối chỉ còn lại chiếc tạp dề màu hồng kia.

Phát hiện này khiến cho Tiểu Bảo Bối lập tức đỏ mặt lên.

Đợi cô ngẩng đầu lên nhìn Kiều Trác Phàm ở bên cạnh, nhìn thấy đáy mắt của anh lóe lên tia sáng, Tiểu Bảo Bối mới ý thức được bản thân mình đã lọt vào cái bẫy mà con sói này thiết kế.

“Kiều Trác Phàm, cái đồ xấu xa này!”

Tiểu Bảo Bối bất chấp lấy hai cái bao tay ở trên tay mình ra, trực tiếp ôm lấy người.

Tạp dề dù dày như thế nào cũng không bằng quần áo.

Tiểu Bảo Bối tắm rửa xong, không muốn có quá nhiều trói buộc ở trên người. Cho nên bình thường sau khi cô tắm rửa xong, cũng chỉ mặc cái quần ngủ ở phía ngoài. Chờ tới khi thật thoải mái xong rồi, cô mới mặc những thứ kia.

Mà vừa rồi lúc Tiểu Bảo Bối bước vào phòng tắm, liền phát hiện ra hai món mà Tiểu Bảo Bối mang vào, đang được cô giấu ở trong tủ chén. Chính bởi vì điều này, khi anh nghe thấy Tiểu Bảo Bối muốn đi rửa chén, mới nghĩ ra kế hoạch tà ác như vậy.

Mà lúc này Tiểu Bảo Bối cảm thấy cái tạp dề này nhìn xuyên thấu quá, căn bản không che chắn được bất cứ vật gì.

Hơn nữa trong đôi mắt của Kiều Trác Phàm hiện lên ánh mắt lang sói, càng khiến cho cô cảm thấy cô không mặc cái gì cả.

“Em không thêm đồ y tới anh nữa!” Đối mặt với Kiều Trác Phàm liên tục quan sát mình từ trên xuống dưới, Tiểu Bảo Bối vừa vội vừa giận.

Cả khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên như trứng tôm chín, rối rắm không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 327: Khí Phách Kiều Thiếu Toả Sáng Vs Duật Tiểu Gia Xuất Hiện 3

Editor: Táo đỏ phổ núi

Nhưng mà bây giờ, Kiều thiếu ngoại trừ nhìn cô như dã thú ra thì cũng không làm chuyện gì. Trong đầu của Tiểu Bảo Bối cũng lạch cạch tính toán.

Hay là nhân lúc Kiều Trác Phàm chưa kịp phản ứng, thì cô bỏ chạy trước?

Trước khi Kiều Trác Phàm bắt được cô, cô mặc quần áo vào, không phải được rồi sao?

Cái tạp dề ở trên người này, mặc dù mỏng, nhưng còn tốt hơn là không có! Nếu như không có cái tạp dề này, cô dám đảm bảo Kiều Trác Phàm đã xông qua rồi.

Trong lòng thấp thỏm, sau khi lên kế hoạch chạy trốn xong, Tiểu Bảo Bối lại lặng lẽ đánh giá Kiều Trác Phàm một cái, thấy ánh mắt của anh còn liên tục dừng lại chỗ nào đó trên người của cô, tay che ngực của Kiều Trác Phàm cũng khẩn trương hơn đôi chút.

“A, đĩa bay!” Tiểu Bảo Bối đột nhiên hô lên, chỉ ra ngoài cửa sổ cách đó không xa. Không có gì bất ngờ xảy ra, cô nhìn thấy Kiều Trác Phàm giống như định nhìn về phía hẻm lách kia.

Một giây này, trên cái đầu quả dưa của Tiểu Bảo Bối giống như là mọc hai cái sừng nham hiểm.

Hừ hừ...

Không phải là Kiều thiếu hết sức thông minh sao!

Thử nhìn mà xem, không phải bây giờ anh đã bị Tiểu Bảo Bối cô lừa gạt xoay quanh rồi sao?

Trong lòng Tiểu Bảo Bối mừng thầm, cô vội vàng nhấc chân lên chạy về phía phòng ngủ.

Nhưng mà cô lại không hề biết là, trong chớp mắt cô định bỏ chạy kia, người đàn ông cũng đi theo sát phía sau lưng kia.

Còn đĩa bay hay là đĩa ném ở bên ngoài cửa sổ kia, đó là chuyện mà những người thích du hành vũ trụ hay là UFO nên chú ý, Kiều Trác Phàm anh cảm thấy có hứng thú với việc nhà hơn, giống như là bây giờ làm chút việc để gia tăng tình thú vợ chồng... Táo đồ le^e quy do^nn.

Cho tới khi Tiểu Bảo Bối chạy tới cửa phòng ngủ, chuẩn bị đẩy cửa phòng ngủ ra, mới phát hiện ra người ở sau lưng cô.

Đối mặt với bóng dáng cao lớn ở sau lưng, Tiểu Bảo Bối có chút kinh ngạc.

“Anh... Anh đi theo khi nào!” Cô còn tưởng rằng anh phải ở bên đó nghiên cứu đĩa bay mới đúng chứ!

Ai ngờ được anh lại nhanh chóng chạy tới như vậy?

Vì sao mỗi lần cô lấy cớ này lừa dối cha cô đều thành công, nhưng mà lại không có cách nào thành công ở trên người của Kiều Trác Phàm?

“Em đoán đi!” Một tay của Kiều Trác Phàm đặt ở trong túi quần, một tay đặt ở trên tay cầm cánh cửa ở sau lưng của Tiểu Bảo Bối. “Không phải là muốn vào phòng sao?”

Đối với Tiểu Bảo Bối, anh lộ ra nụ cười xinh đẹp, sau đó dần dần ghé sát vào gò má của Tiểu Bảo Bối.

Loại hơi thở đặc biệt của anh, cũng bắt đầu xâm nhập quanh người của Tiểu Bảo Bối khiến cho cô bị kích thích từng chút từng chút một.

“Em... Em không vào!” Cô không muốn vào phòng, một chút cũng không muốn.

Thử nhìn xem, bây giờ cô mặc ít đồ như vậy.

Kiều Trác Phàm lại nhìn cô rõ ràng tường tận như vậy.

Nhất là ánh mắt mang theo xâm lược lúc này, lại còn càn quét trên người của cô một lượt từ trên xuống dưới.

Dường như Tiểu Bảo Bối có thể đoán được, một chút nữa cùng anh vào phòng ngủ sẽ làm màn nóng bỏng như thế nào.

Cô cảm thấy lúc này vẫn nên tự mình trốn ở trong nhà vệ sinh, để dập tắt ngọn lửa này vẫn tốt hơn. Nếu không thể thu dọn xong..

“Em muốn đi xuống lầu. Em muốn rửa chén xong...”

Chẳng qua là cô muốn mượn cớ.

Nhưng mà tính nhẫn nại của Kiều Trác Phàm đã dùng hết.

Vào lúc cô định nhấc chân lên chạy trốn một lần nữa, thì một tay của Kiều Trác Phàm đã giữ chặt eo của cô. Tiểu Bảo Bối cũng không biết anh làm như thế nào, chỉ trong một lát cô đã bị anh vác lên trên vai, sau đó đẩy cửa phòng ngủ đi vào.

“Kiều Trác Phàm, anh là đồ biến thái!”

“Kiều Trác Phàm, mau thả em ra...”

Tiểu Bảo Bối gào thét, không để cho cô như nguyện. Táo đồ le^e quy1 do^n.

Chỉ đưa tới... “Bốp...” Một bàn tay, vỗ lên trên cái mông của cô.

Vừa rồi quần ngủ của cô đã bị Kiều Trác Phàm cởi hết sạch.

Bây giờ chỉ còn cái tạp dề, bởi vậy tay của Kiều Trác Phàm liền rơi vào cái mông không chút che đậy nào của cô.

Đương nhiên, Kiều Trác Phàm tuyệt đối không nở ra tay nặng.

Một cái tát này, ngoại trừ có tiếng vang, thì chỉ khiến cho mặt của Tiểu Bảo Bối đỏ bừng lên trong nháy mắt.

“Lại âm ỉ, không ngoan rồi!” Mà lúc này Kiều thiếu đặt cô từ trên đầu vai xuống dưới nệm giường, sau đó nói một câu như vậy vào bên tai của cô...

Sau đó Kiều đại gia nhanh chóng đưa tay lên đầu giường, khiến cho ánh sáng ở phòng ngủ trở nên dịu hơn.

Mấy lần Tiểu Bảo Bối muốn đào thoát, đều không được như nguyện, cuối cùng vẫn bị anh áp chế dưới thân. Nhìn bộ dạng quần bách của cô, Kiều Trác Phàm chỉ có thể kéo chăn nệm ở bên cạnh tới, che đậy kín màn thiên miên của hai người...

Sau đó, hết thấy những hoạt động này đều được che giấu dưới chăn.

Một đêm này Kiều đại thiếu trải qua vô cùng phong phú.

Nhất là ngày hôm sau lúc đến tập đoàn Đệ Phàm, ai cũng đều nhìn thấy bộ dạng khí phách tỏa sáng của anh.

Nhưng so với anh, đêm này Tiểu Bảo Bối trôi qua trong lo lắng.

Đến ngày hôm sau, tinh thần của cô lại càng thêm uể oải, ngay cả ban ngày đều không đi đâu, chỉ có thể ở nhà ngủ.

Chẳng qua là ngủ nguyên một ngày thật đã mắt, bây giờ Tiểu Bảo Bối vừa nhìn thấy tạp dề, thì theo bản năng sẽ ớn lạnh. Còn cái đồ vật kia, vào lúc Kiều Trác Phàm đi làm sáng nay, cô liền đem nó ném vào thùng rác, hơn nữa còn kêu A Vĩ đem thứ đó ném đi thật xa. Die6n da29n le6 quy1 d9o^n.

Làm xong chuyện này cô mới yên tâm chui vào trong ổ chăn của mình ngủ say như chết. Cô cho rằng, xử lý sạch sẽ cái tạp dề ở trong nhà rồi, mọi chuyện liền đại cát. Nhưng mà cô không hề biết rằng, sau khi trải qua một đêm ngọt ngào như vậy, Kiều đại gia đã sai người chuẩn bị vô số tạp dề đưa tới...

- - Đường phân cách - -

“Xin hỏi, là Lăng tiểu thư sao?” Ngày này Anna nhận được một cuộc điện thoại từ một số lạ

Trong điện thoại là giọng nữ, khiến cho cô có chút không vui nhàu mày lại.

“Là tôi!”

Không có một câu nói dư thừa, Anna nói xong thì yên lặng chờ đợi phản ứng của người ở đầu bên kia.

“Là như vậy, có một người tên là Đàm Duật, đang say khướt ở chỗ của tôi. Cô xem bây giờ có tiện không, tới đón anh ấy giùm!”

Nghe thấy Anna trả lời, người ở đầu bên kia điện thoại trầm ngâm một lát, rồi mới nói như vậy.

Trong điện thoại có tiếng ồn, Anna có chút không kiên nhẫn.

Nhưng mà hai chữ ‘Đàm Duật’ lại khiến cho cô không thể không tiếp tục nói chuyện.

“Cái gì? Anh Duật ở đâu?” Điện thoại này, trong nháy mắt khiến cho sắc mặt của cô thay đổi.

“Đúng vậy, đã ở đây vài ngày. Nếu như cô tiện, hãy đến đón anh ta đi!”

Người đầu bên kia điện thoại nói.

“Tôi biết rồi, cho tôi địa chỉ!” Die6n da29n le6 quy1 d9o^n.

Chờ người bên kia nói địa chỉ xong, Anna nhanh chóng cúp điện thoại.

“Anna tiểu thư, đây là tài liệu Kiều thiếu muốn cô xử lý!”

Ngay vào lúc Anna định rời khỏi phòng làm việc, A Vĩ đi đến.

“Cậu nói cho Kiều biết, anh Duật đang say rượu, bây giờ tôi đi đón anh ấy. Những thứ này nếu như anh ta không chờ được, vậy thì tự mình xử lý đi!”

Một khi có chuyện liên quan tới Đàm Duật, Anna liền không bình tĩnh được.

Vừa nói xong, cô đã giẫm đạp lên đôi giày cao gót, biến mất ở hành lang.

Dọc theo con đường này, Anna cũng không biết mình đã vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ, bằng lái của cô có thể bị thu về hoặc bị hủy hay không. Khi đi tới địa chỉ trong điện thoại, cô lập tức xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 328: Khí Phách Kiều Thiếu Toả Sáng Vs Duật Tiểu Gia Xuất Hiện 4

Đằng sau, còn có nhiều xe cảnh sát đuổi theo cô.

Hình như vì cô vượt quá nhiều đèn đỏ, lại còn lái xe với tốc độ quá cao, muốn bắt cô về đồn.

Nhưng mà bởi vì cô vừa xuống xe đã trực tiếp đi vào trong quán bar, khiến cho người chạy tới đây chỉ nhìn thấy cái xe trống không!

“Lạ thật, người vừa rồi ở trong xe đâu rồi?”

Đồng chí cảnh sát nhìn thấy cái xe trống không, có chút bất mãn.

“Hắn là đã đi vào quán bar, đợi lát nữa cô ta nhất định sẽ đi ra lấy xe. Chờ ở chỗ này đi...” Anh bạn đi cùng nói với anh ta như vậy.

“Cũng đúng!”

Vì vậy chiếc xe cảnh sát dừng lại ở bên cạnh chiếc xe màu đỏ.

Bên cạnh xe thậm chí còn có hai người đứng canh.

Một màn này khiến cho những người chuẩn bị đi vào quán bar đều có chút chùn chân.

Mặc dù không làm sai chuyện gì, nhưng mà người bình thường đều cảm thấy không nên dính vào chuyện như vậy thì tốt hơn.

Cùng lúc đó, sau khi Anna đi vào quán bar, liền làm cho không ít người chú ý.

Mặc dù bây giờ còn là ban ngày, nhưng mà trong quán bar này phương thức chấn sáng cũng không tệ.

Cho dù là ban ngày, thì bên trong cũng không hề cảm nhận được mây may.

Âm nhạc đỉnh tai nhức óc, còn có ánh sáng nhấp nháy liên tục.

Người mà ban ngày đều ngâm mình ở quán bar, ngoại trừ một số người muốn phát tiết ra thì còn có một số người vì người, một số khác vì tài.

Mà lấy gương mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ của Anna, tất nhiên sẽ được chú ý ở trong quán bar.

Nếu không, vào lúc cô đi ngang qua, sao lại có nhiều người tập trung ánh mắt trên người của cô như vậy, lại còn có người trực tiếp đi tới.

“Người đẹp, có một người thôi sao?”

“Ông mới phải là người!” Ngay cả quay đầu lại Anna cũng không thèm, cứ đi thẳng vào bên trong.

Có người gặp trắc trở, nhưng có người vẫn cứ muốn tiếp tục.

Dù sao thì, người giống như Anna, có một tỷ lệ hoàn hảo như vậy quả là không nhiều.

Đặc biệt là cặp đùi béo gầy vừa đủ đẹp kia, khiến cho đàn ông vừa nhìn đã muốn biết được cảm giác được đôi chân như vậy quăn ở eo sẽ tuyệt vời như thế nào.

Vì một giây tình cảm mãnh liệt kia, không ít đàn ông vì vậy mà lại càng nỗ lực.

“Người đẹp, đừng xa cách vạ dậm như vậy chứ! Tất cả mọi người đều ra ngoài chơi...” Một người khác hình như lại muốn nói điều gì đó lại bị Anna đẩy ra.

“Biến, mẹ mày mới ra ngoài chơi!”

Từ nhỏ Anna chính là hòn ngọc quý ở trên tay Lăng Nhị Gia.

Cho tới bây giờ cô không cần phải cúi đầu khom lưng đối với người khác.

Chỉ cần cô đồng ý, tất cả Lăng Thị đều là của cô.

Nếu không phải cô muốn tự mình ra ngoài chơi, sắp xếp vị trí ở Đế Phàm, thì tính tình này mới thu lại một chút.

Mà bây giờ, không khí ở quán bar đã kích thích tính tình nguyên thủy của cô.

Tại sao anh Duật lại ở mua say ở loại quán như vậy?

Phụ nữ ở đây, mỗi một người đều ăn mặc giống như là không mặc gì vậy. Đến chỗ như vậy, anh Duật có thể không chế được chính mình không?

Cho dù không chế được, vậy những người phụ nữ kia thì sao?

Chẳng lẽ anh có thể đảm bảo, những người phụ nữ kia nhân lúc anh say, sẽ...

Tóm lại, bây giờ tâm trạng của Anna rất rối loạn.

Bước chân của cô vội vàng, chỉ vì muốn nhìn thấy người đàn ông kia!

“Người đẹp, lời nói cũng không phải nói như vậy! Cô như vậy, sợ rằng sẽ không ai thèm lấy, sẽ thành bà cô già!”

Mấy tên côn đồ ở trong quán hết tên này tới tên kia, đều không từ bỏ ý định ném thử mùi vị của người phụ nữ đánh đá này. Càng lúc càng quá mức, còn trực tiếp đưa tay ra muốn nhéo cái cằm của Anna.

Lại không ngờ được rằng, đột nhiên Anna tránh thoát tay của anh ta không nói, đùi đẹp còn nhanh chóng đá một cái...

Người đàn ông vốn đang đứng, bây giờ lại đau khổ ôm lấy nửa người dưới đau tới mức không chịu được mà nằm lăn ở dưới đất.

Bạn cho rằng làm con gái của Lăng Nhị Gia có thể mềm yếu được sao?

Từ nhỏ tới lớn, cô tiếp nhận thể năng huấn luyện, người thường khó có thể tưởng tượng được.

Cho dù là tên côn đồ như vậy, cô có thể quật ngã đồng thời hai ba tên cũng không có vấn đề gì.

Giải quyết xong người chặn mình, Lăng Công Chúa cũng không thèm quay đầu lại, một lần nữa đi vào bên trong. Bây giờ trong đầu của cô chỉ có một suy nghĩ tìm được anh Duật rồi nói sau.

Mà chỗ không biết là, người đàn ông bị cô đá đau như vậy rồi, giờ phút này lại cố nén đau lại bắt đầu đi tìm anh em của mình, ắt là muốn đòi lại cái nhục nhã ngày hôm nay!

“Cô là...”

Cuối cùng Anna cũng nhìn thấy cửa phòng VIP riêng có ký hiệu ‘2024’, cô nhanh chóng đi lên phía trước.

Vừa gõ cửa, bên trong đi ra một người phụ nữ không biết hình dung như thế nào.

Đương nhiên, trên đời này, bàn về xinh đẹp thì người phụ nữ này không so được với Lăng Công Chúa. Điểm này, Lăng Công Chúa vẫn tương đối tự tin.

Nhưng người phụ nữ này khi giờ tay nhắc chân, lại có một khí chất quyến rũ không ai có được.

Mà trên người của cô ta mặc một bộ sườn xám màu hồng nhạt. Làn váy chỉ tới bắp đùi. Cho dù cô ta nhẹ nhàng đi lại mấy bước, cũng có thể loáng thoáng nhìn thấy cảnh đẹp.

Mà lúc này, cổ áo của người phụ nữ mở ra, đôi môi đỏ mọng cũng có chút sưng vù. Không biết là do trang điểm mà ra, hay là do hôn môi mới như vậy,

tóm lại cực kỳ mờ ám

Giây phút đầu tiên nhìn thấy người phụ nữ này, hiển nhiên lông mày của Anna nhăn lại.

Nếu như cô nhớ không lầm, đây không phải là phòng bao.

Nhưng người phụ nữ này...

Chẳng lẽ cô nhớ nhầm?

Nhưng vừa lúc đó, trong phòng riêng truyền tới động lạch cạch dẫn tới sự chú ý của Anna.

Anna nghiêng người một cái liền nhìn ra Duật Tiểu Gia nằm ở trên ghế sa lon ở trong phòng riêng.

Bàn trà ở bên cạnh anh, có đặt không ít vỏ chai rượu đã trống không.

Mà anh lúc này đang dựa vào cạnh đó.

Chiếc áo sơ mi màu đen, nút áo ở trên dường như bị rơi ra, toàn bộ áo sơ mi đều mở rộng ra, nửa người trên tinh trắng có thể nhìn không sót chút gì. Không biết có phải là vì uống rượu hay không, xương quai xanh của anh có những vết đỏ kỳ lạ.

“Người đâu, lấy cho tôi thêm bao thuốc!” Nghe thấy ở cửa có động tĩnh, anh không mở mắt mà cứ nói như vậy. Chẳng qua là giọng nói của anh khàn khàn, khàn khàn không giống như là anh.

“Anh Duật!” Giờ phút này, Anna đã không không chế nổi nữa, trực tiếp vòng qua người phụ nữ ở cửa kia, trực tiếp chạy vào.

Nhìn thấy người đàn ông dựa vào ghế sofa, cô đưa tay xoa lên gò má của anh ta.

Không sạch sẽ giống như lúc liều chết trên miên mấy hôm trước, lúc này trên mặt của Duật Tiểu Gia đầy râu ria.

Nếu không phải là lớn lên bên cạnh anh từ nhỏ, giờ phút này chỉ sợ Anna cũng không nhận ra anh ta.

“Anh Duật, anh tỉnh lại cho em!”

Người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi này, thực ra Anna không xa lạ gì.

Đây không phải là bộ quần áo mà ngày đó sau khi trên miên xong, anh mặc để đưa cô về nhà hay sao?

Nói như vậy, là bắt đầu từ ngày đó anh đã uống rượu ở chỗ này hay sao?

Chẳng lẽ, lên giường với cô, khiến cho anh uất ức như vậy sao? Nếu không thì vì sao bắt đầu từ ngày đó, anh liền trốn ở đây mơ mơ màng màng?

“Anh Duật, anh có nghe thấy không?” Bởi vì trong đầu của cô có suy nghĩ nào đó, giọng nói của cô rõ ràng đã lạnh lùng hơn.

Mà người phụ nữ nghe thấy như vậy, một lần nữa chậm rãi bước tới.

Bước chân của cô ta, có chút nhẹ nhàng.

Phối hợp với một thân sườn xám, thật sự là khiến cho người ta vô cùng có hứng thú.

Cô ta, không giống như những nữ sinh ngây thơ có một chút thủ đoạn đùa bỡn, ngược lại tự nhiên thoải mái ngồi ở chiếc ghế salon khác, đổ rượu vào trong chén, rồi lại chuyển tới bên cạnh Anna.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 329: Trốn Nhà Bỏ Đi Vs Lãng Công Chúa Nổ Tung

“Cô chính là cô Lăng à? Chào cô. Vừa rồi, chính là tôi đã gọi điện thoại cho cô!” Đưa rượu lại bên cạnh Anna, cô ta tự nhiên lên tiếng chào hỏi.

“Chị là ai?” Vì sao lại ở cùng một chỗ với anh Duật?

Đương nhiên câu nói phía sau Anna sẽ không ngốc tới mức mở miệng hỏi người phụ nữ này. Dĩ nhiên damn leic quyýdon.

Cho dù cô có hỏi ra khỏi miệng, thì những lời từ miệng của người phụ nữ này, Anna cô có thể tin được sao?

Nếu Anna cô đã không tin bất cứ lời nào của cô ta rồi, thì không bằng không hỏi ngay từ ban đầu.

Còn nguyên nhân của chuyện này...

Anna nhìn về phía gò má của Duật Tiểu Gia không biết là đang tỉnh hay say kia, đầu ngón tay lặng lẽ đâm sâu vào trong lòng bàn tay: Cô nhất định sẽ tự mình điều tra rõ ràng!

“Tôi tên là Miêu Miêu! Mấy ngày nay Đàm Duật vẫn luôn ở trong này. Tôi thấy anh ấy...” Đường như cô gái kia còn có lời vẫn chưa nói hết.

Nhưng Anna nghe thấy cô ta nhắc tới mấy ngày nay Duật Tiểu Gia đều ở cùng với người phụ nữ này, ánh mắt của cô lại một lần nữa rơi vào chiếc áo sùan xám của người phụ nữ này...

Ý kia, không cần nói cũng biết.

Có thể nói trắng địch ý trước mặt của Anna như vậy, trên mặt của người phụ nữ này còn mang theo ý cười nữa.

Không hề có điểm quần bách khi bị người ta bắt gian.

Kể từ đó cũng khiến cho Anna có chút hoài nghi, người phụ nữ này mới là vợ hợp pháp của Duật Tiểu Gia. Mà Anna cô, lại chính là người phụ nữ được anh bao nuôi.

“Đừng nhìn tôi như vậy, có chút không được tự nhiên!” Người phụ nữ này không có cảm giác khó chịu, giận mà không dám nói giống như những người khác khi bị nhìn chằm chằm. Mà cô ta cảm thấy không vui liền trực tiếp nói thẳng ra.

Mặc dù đây chính là tính cách của người ngay thẳng, Anna cũng hâm mộ, Nhưng mà lúc này, khi đối mặt với người như vậy, Anna có cảm giác người thấp hơn một chút, chính là bản thân mình...

“Bây giờ tôi muốn dẫn anh ấy đi!” Người khác không thích bị nhìn như vậy cho nên Anna dứt khoát thu hồi ánh mắt của mình lại, rồi một lần nữa nhìn về phía người đàn ông nằm ở trên ghế salon.

Bây giờ trên người của anh Duật đều là mùi rượu, ngay cả cô tới cũng không phát hiện ra, hiển nhiên chò ở chỗ này cũng không phải là cách. Hơn nữa, Anna có cảm giác, để Đàm Duật ở lại đây, người phụ nữ này...

Được rồi, cho dù là Anna, khi nhìn thấy hai chân lay động giữa bộ sùan xám kia, cũng không nhận được mà muốn nhìn thấy phong tình ở bên trong.

Người phụ nữ như vậy, chính là vưu vật trời sinh.

Để anh Duật say rượu bên cạnh một người phụ nữ như vậy, Anna thực sự không yên tâm.

“Muốn đưa anh ấy đi? Xin cứ tự nhiên!” Người phụ nữ từ đầu tới giờ vẫn luôn duy trì nụ cười nhẹ trên khóe miệng. Ddienn damn leie quyýdon.

Giống như là bất cứ chuyện gì trên đời này cũng không làm thay đổi được tâm trạng vui vẻ của cô ta.

Câu trả lời này, Anna thích.

Nhưng đồng thời nụ cười trên khóe miệng của người phụ nữ này khiến cho cô khó chịu một cách cực đoan.

Nếu như là bình thường, cô thực sự muốn ở lại để ganh đua cao thấp với người phụ nữ này.

Nhưng lúc này, nhìn người đàn ông dựa vào ghế sofa giống như bùn nhão kia, Anna chỉ có thể cắn đôi môi mỏng của mình, đem tất cả những điều này nhận xuống.

“Vậy chúng tôi đi!” Mãi cho tới lúc này Anna vẫn có chút buồn bực, vì sao người phụ nữ này lại dễ dàng đồng ý để cho cô mang Duật Tiểu Gia rồi đi như vậy.

Bởi vì từ ánh mắt của cô ta Anna có thể nhìn ra được, tình cảm của cô ta đối với anh Duật cũng không phải là đơn giản.

Nhưng lúc này, cô ta lại đồng ý một cách thoải mái, cũng tốt.

Đỡ để cho Anna cô phải ra tay với cô ta.

“Anh Duật, đứng lên!” Anna hô lên một tiếng, Duật Tiểu Gia mở mắt nhìn cô một cái, nhưng mà mí mắt nặng nề lại một lần nữa sụp xuống.

“Anh Duật, em là Anna. Rốt cuộc anh có nghe thấy không?”

Lại đẩy người anh ta một cái, nhưng mà không hề thấy anh ta có phản ứng gì cả, Anna dứt khoát dựng anh ta dậy, sau đó dùng thân thể gầy yếu của mình, chống vào dưới nách của anh ta, định cứ vậy đưa anh ta đi.

Nhưng mà, Anna là phụ nữ, sức lực không thể nào khỏe bằng đàn ông được.

Đỡ anh ở trên vai như vậy, đã là quá sức.

Không đi được hai bước, cũng bởi vì sức lực của cô không trụ nổi nên đã té lăn xuống dưới đất. Hôn nữa, thân hình cao lớn của Duật Tiểu Gia trong khoảnh khắc đã đè lên trên đầu của cô, thiếu chút nữa đè bẹp cô.

“Á...”

Anna bị đau nên kêu lên.

Cho tới khi phát sinh một màn này, tiếng cười như chuông bạc của người phụ nữ kia lại vang lên, cô ta chậm rãi bước về phía bọn họ.

“Anh ấy quá cao, quá nặng. Nếu không vừa rồi tôi đã trực tiếp đưa anh ấy về nhà!” Lúc nói những lời này, người phụ nữ thông thả và ung dung kéo Đàm Duật đang đè lên người Anna lên.

Động tác của cô ta nhìn qua cũng không có gì khác biệt, nhưng không biết tại sao Duật Tiểu Gia đang say rượu dựa ở trên người của cô lại có vẻ nhu thuận nghe lời hơn rất nhiều.

Bởi vì như vậy Anna lại càng cảm thấy hành động vừa rồi của cô ta chính là đang muốn khoe khoang.

Theo như Anna nhìn lại, người phụ nữ này hoàn toàn có năng lực đưa anh Duật về.

Nhưng mà cô ta chẳng những không làm như vậy, mà còn gọi cô tới, hơn nữa còn phô bày căn phòng thuê riêng này...

Động cơ không thuần khiết!

Đây chính là điều mà Anna đã nhìn ra.

“Cô đứng lên đi, kiểm tra xem trên người có bị thương không?” Miêu Miêu hình như đã phát hiện ra địch ý của Anna đối với cô ta. Sau khi đỡ Duật Tiểu Gia dậy, để cho anh ta ngồi lên ghế sofa một lần nữa, rồi nhìn về phía Anna.

Cô ta vẫn còn nhớ, lúc Anna ngã hình như có đụng vào vỏ chai rượu ở trên bàn.

Chai rượu thủy tinh kia hình như bị vỡ.

“Tôi không sao!” Đường như không thèm kiểm tra trên người mình, Anna lại một lần nữa đi về phía Duật Tiểu Gia.

Bộ dạng kia, giống như là muốn đưa Duật Tiểu Gia đi ngay lập tức.

Nhưng mà Miêu Miêu lại phát hiện, trên đầu gối của Anna xuất hiện một chút màu đỏ tươi.

Nhưng do trong phòng riêng ánh sáng không đủ, nên khiến cho người ta không nhìn rõ màu đỏ tươi này là từ đâu mà ra.

“Anh Duật, chúng ta về nhà!” Cô lại một lần nữa đi về phía Đàm Duật.

Mà lúc này cuối cùng người đàn ông say rượu cũng có phản ứng.

“Em... Tại sao em lại tới?” Anh ta say đến mức rối tinh rối mù, nhìn thấy có rất nhiều gương mặt của cô ở trước mặt.

Đàm Duật vươn tay lên, với ý định muốn bắt lấy một cái.

Nhưng mà người bị kéo lại chính là Miêu Miêu ở bên cạnh anh ta.

“Đàm Duật, anh tỉnh rồi!” Miêu Miêu bị Đàm Duật kéo, ngã vào trong lòng của anh ta thậm chí ngồi lên trên đùi của anh ta.

Chiếc quần tây màu đen, cùng hai cái trắng trắng mềm mềm kia quán quít cùng một chỗ đánh thẳng vào thị giác, nhìn hài hòa ngoài sức tưởng tượng.

Không biết Miêu Miêu là thật lòng hay là trong lúc cô ta quần bách nên mới biểu hiện như vậy, hai tay nắm thành quả đấm nhỏ, nện từng cái lên trên người của Duật Tiểu Gia.

“Bất tỉnh, bất tỉnh! Nếu như đây là giấc mơ, tôi mong là vĩnh viễn đừng tỉnh lại!” Lời nói của anh ta, cũng không biết là nói với người nào, mơ mơ màng màng, anh ta dứt khoát nắm lấy quả đấm đang liên tục nện lên trên người của mình, kéo lên bên miệng hôn một cái.

Một màn bất ngờ này, khiến cho Anna dường như muốn nổ tung.

Chương 330: Trốn Nhà Bỏ Đi Vs Lăng Công Chúa Nổ Tung 2

Editor: Táo đồ phở núi

Người đàn ông này là của cô, từ nhỏ khi lần đầu tiên nhìn thấy anh, Anna đã cho là như vậy.

Hiện nay, người đàn ông này lại có thể kéo người phụ nữ khác ngã lên trên ghế sofa hôn môi các kiểu...

“Anh Duật, anh đứng lên cho em...” Không biết là vì tức giận hay là sợ hãi, giọng nói của cô giống như muốn vỡ vụn ra. Khàn khàn không giống như cô một chút nào.

Cô xông lên, muốn kéo anh ta khỏi thân thể của người phụ nữ kia, ai ngờ cánh tay dài của anh ta vung lên, trực tiếp đẩy cô ngã xuống chỗ mới vừa rồi không xa.

“Tránh ra, ầm ĩ quá!” Sau khi anh ta đẩy cô ra, ngay cả liếc nhìn một cái cũng không, tiếp tục vui đùa vào trên người phụ nữ kia, giống như là chuẩn bị làm điều gì đó.

Mà Anna lại một lần nữa đứng lên từ dưới đất, ánh mắt đại ra nhìn chăm chăm vào anh hỏi: “Anh Duật, anh thực sự muốn làm như vậy?”

“Anh thực sự... Không đi theo em sao?” Mấy chữ cuối cùng, giọng của cô đã mang theo một chút ghen ngào.

Nếu như lúc này là Duật Tiểu Gia tỉnh táo, chỉ cần nghe được giọng nói như vậy thì sẽ khiếp sợ.

Nhớ mới trước đây, mấy người bọn họ nhân lúc không có người lớn chú ý đã thừa dịp chạy lên núi gần đó để chơi.

Lúc đó Tiểu Công Chúa nhỏ hơn bọn họ rất nhiều, cho nên hành động cũng không được nhanh nhẹn lắm. SSdienng dānlew quy9on. Ở một sườn núi nhỏ nọ, cô bị trơn ngã về phía chân núi.

Lần đó, cả người cô đầy thương tích.

Nhưng mà sợ lúc bọn họ cùng nhau trở về, phụ hoàng của cô sẽ tức giận, vì thương yêu cô mà làm khó các anh, cho nên lúc đó cô không hề rơi một giọt nước mắt nào.

Duật Tiểu Gia và Đàm Khuynh còn cho rằng cô thật sự không bị làm sao, nhưng cho tới khi về tới nhà, mấy ngày liền cô không cảm được đồ, Lăng Nhị Gia mới phát hiện ra cô nhóc này bị gãy xương tay. Nhưng mà đã sau mấy ngày rồi, nhóm người lớn căn bản không nhớ rõ chuyện cô đi chơi cùng với mấy anh.

Có thể bị ngã gãy tay mà không khóc, nhưng mà Lăng Công Chúa nhìn thấy anh ta vui đùa trên người phụ nữ khác lại khóc...

“Tiểu Gia kêu cô đi đi, có nghe thấy không!”

Sau khi say rượu, dường như không còn nhận ra ai nữa, tức giận hét lên với cô.

Một giây này, nước mắt của cô giống như là chuỗi ngọc bị đứt, từng viên từng viên một rơi xuống... SSdienng dānlew quy9on.

“Em biết rồi!” Cô không tiếp tục cầu khẩn, càng không nhìn bọn họ thêm một lần nào nữa, ưu nhã xoay người, cô đi về phía cửa phòng.

Nhưng mà vết thương trên đầu gối, khiến cho cô đi rất chậm chạp.

Cô là Lăng Công Chúa, được Lăng Nhị Gia nâng niu trong lòng bàn tay. Cho dù có bị thương, cho dù có đau, cô cũng không cho phép mình làm xấu mặt mũi của cha mình.

Cổ nén đau, cô đi rất thông thả.

Cho dù bây giờ mỗi khi đi một bước chân, vết thương ở trên đầu gối đau đớn như bị xé rách ra, nhưng mà cô vẫn đi từng bước về phía trước, cho tới khi biến mất khỏi cửa phòng bao...

Dọc theo đường đi, cô bước từng bước đi ra bên ngoài. Nhưng mà bây giờ tâm trạng rõ ràng đã thay đổi.

Lúc đến vội vàng, bây giờ rời khỏi đây chính là sự mờ mịt.

Thân thể của cô giống như là bị rút đi linh hồn, ở trong cái quán bar này cô giống như là một cái xác không hồn.

Vết thương ở trên đầu gối, bởi vì mỗi bước đi về phía trước mà vết thương càng lúc càng bị lan rộng ra, máu đỏ tươi từ bên trong càng lúc càng chảy ra nhiều.

Cho dù là như vậy đi nữa, cô vẫn chết lặng đi về phía trước. Bởi vì giờ phút này cô thừa nhận vết thương ở trong lòng mình, còn đau nhức hơn vết thương ở gối vô số lần...

Mà lúc cô mang theo ánh mắt trống rỗng bước từng bước đi về phía bên ngoài, thì ở bên cạnh đột nhiên có người bắt đầu bàn tán: “Chính là cô ta!”

“Ồ, nhìn cũng không tệ nhì! Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không nói, ngay cả dáng người cũng... chắc chắn...”

Giọng cười bản thủ kia, liên tục vang lên rất rõ ràng ở bên tai của cô.

Không khí như vậy, cô cũng không khóc không nháo.

Mà chỉ sững sờ nhìn về những người kia, một lúc lâu cũng không nói một câu nào.

“Ồ, cô em bị làm sao rồi? Vừa rồi không phải còn rất hưng phấn, còn đánh cả anh em của bọn tôi sao?”

“Đúng vậy, nhưng sao bây giờ...”

Những lời bàn tán của những người kia vẫn còn tiếp tục.

Ai cũng không thể ngờ được, người phụ nữ mới vừa rồi vẫn còn đang nhìn sững sờ, đột nhiên lại đem lão đại của bọn họ ném qua vai rồi quăng xuống dưới đất.

Mấy người khác dường như vì quá khiếp sợ, tới giờ phút này vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

“Mấy người còn đứng ngây ra đó làm gì? Không thấy người phụ nữ này đánh tao sao? Die~nn ddan le Quy ido mn. Còn không mau bắt lấy con quỷ nhỏ này cho tao!”

“Hôm nay tao không dạy dỗ cô ta một trận, tao sẽ không mang họ Vương!”

Chỉ nhìn dáng người hoàn hảo kia của cô, máu trong người đàn ông liền sôi trào.

Bây giờ anh ta muốn hung hăng áp chế người phụ nữ này ở trên giường, khiến heo hai chân mảnh khảnh kia của cô quăn ở trên eo của mình, cảm nhận xem phía dưới của người phụ nữ này có ương ngạch giống như tính tình của cô hay không.

“Đạ!” Những tên côn đồ kia vừa nghe thấy lời của lão đại của bọn họ, lập tức hoàn hồn.

Nói thật ra, tính tình ương ngạch như người phụ nữ này không phải là bọn họ chưa từng dạy dỗ bao giờ.

Phần lớn những người phụ nữ bị bọn họ dạy dỗ, cho tới nay cũng không dám nói những điều này ra bên ngoài. Mà chính điều này, cũng trợ giúp cho khí thế của bọn họ.

Hơn nữa, dáng người của người phụ nữ này đúng là rất đẹp.

Nếu như lão đại của bọn họ dạy dỗ cô ta xong, có thể nhường cô ta cho mấy người bọn họ hưởng thụ một chút, vậy thì tốt rồi. Giống như trước đây cũng đã có vô số lần.

Chính bởi vì háo sắc, cho nên bọn họ càng nhao nhao muốn thử.

Chẳng qua khi bọn họ vừa tiến lên, bọn họ cho rằng có thể dễ dàng hạ gục được người phụ nữ này, vậy mà cô lại lấy ra một cái gì đó màu đỏ.

Chợt nhìn bọn họ còn tưởng rằng đó chính là cái bật lửa tình thú đang thịnh hành lúc này.

Nhưng mà người phụ nữ này không hề chớp mắt mà nã một phát súng vào người đàn ông cô mới ném qua vai xuống dưới đất kia, hơn nữa trên đầu gối của người đàn ông này còn có một cái lỗ lớn, bởi vì máu đỏ tươi đang không ngừng chảy ra từ chỗ đó, bọn họ mới ý thức được chuyện này có chỗ nào đó không thích hợp.

Giờ phút này, mấy người vốn nhao nhao muốn thử, đều thấp thỏm lo âu lui về phía sau.

Nói cho dễ nghe thì bọn họ chính là bảo an của quán bar, nhưng mà nói khó nghe thì bọn họ chính là những tên lưu manh. Suốt ngày không có việc gì, chỉ biết tìm phiền toái nhỏ nhỏ cho những người dân ở gần đó.

Gây chuyện trong quán bar như vậy cũng không phải là lần đầu tiên. Ngoại trừ muốn một chút tiền tiêu xài ra, bọn họ còn muốn tìm vui với phụ nữ.

Nhưng bọn họ chơi là chơi, thực sự không ngờ được chỉ chơi thôi mà lại có người dùng súng.

Dùng súng mà không hề chớp mắt!

Chỉ không chú ý một chút, súng này có thể cướp đi sinh mạng.

Cho nên, lúc ý thức được điều này, mỗi người bọn họ đều mang theo ánh mắt sợ hãi mà lùi lại phía sau.

Ngay cả đại ca của bọn họ, thì bọn họ cũng chẳng quan tâm.

“Các người ai dám động đến tôi!” Die~nn ddan le Quy ido nn. Anna nã một phát súng, giống như không có ý định chấm dứt tại đây.

Lúc này, cô còn đi từng bước về phía mấy người vừa rồi muốn bắt nạt cô.

Tay kia nắm cây súng mini, không hề buông lỏng một chút nào.

Tư thế kia, dĩ nhiên là giống như một tay súng lão luyện.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 331: Trốn Nhà Bỏ Đi Vs Lãng Công Chúa Nổ Tung 3

Editor: Táo đồ phổ núi

“Không... Tha mạng!” Bởi vì Anna tiến lại gần, mấy người đàn ông vừa rồi luôn miệng bàn tán về cô mặt không còn chút máu, bắt đầu cầu xin cô tha thứ.

Chỉ là ánh mắt sợ hãi kia, không biết tại sao lại khiến cho Anna bị kích thích mà bắn thêm một phát súng nữa.

Trong nháy mắt, tiếng khóc lóc âm ỉ lại vang lên một lần nữa.

Thực ra, với tư thế vừa rồi, Anna biết rõ nếu như mình không có súng, thì sẽ không phải là đối thủ của những người này.

Mà những người này, chính là mấy người quen thói rồi. Nếu như bạn ngoan ngoãn phối hợp, bọn họ sẽ bắt nạt bạn, nhưng nếu như bạn không ngoan ngoãn phối hợp, thì bọn họ lại có lý do để bắt nạt bạn.

Chuyện bắn thiêu giống như vừa rồi, Anna liền đoán ra đây không phải là lần đầu tiên bọn họ làm.

Hai phát súng này, coi như là cho những người này một bài học.

Để xem sau này bọn họ dám bắt nạt những phụ nữ lẻ loi như vậy nữa không!

Nhưng mà cuối cùng cô vẫn không hạ quyết tâm được.

Vốn ban đầu cô muốn mạng của người cầm đầu của bọn họ, cuối cùng cô vẫn không ra tay được.

Cũng được, hai phát đạn này cũng đã đủ lưu lại dấu ấn vĩnh viễn ở trong lòng của anh ta, vậy là đủ rồi.

Sau đó cô mang theo súng, lại đi từng bước về phía trước.

Nhưng mà cô không hề biết rằng, lúc này có người nghe được tiếng súng, thấp thỏm lo âu chạy ra khỏi quán bar.

Vừa ra khỏi cửa, bọn họ đã nhìn thấy cảnh sát giao thông dừng lại ở trước cửa, liền tố cáo nói trong quán bar có người cầm súng tập kích mọi người...

Chính bởi vì như vậy, cho nên hai cảnh sát sớm chờ đợi ở đây, lấy súng ra, nhắm ngay vào người phụ nữ đi từ trong quán rượu đi ra...

- - Đường phân cách - - di@en*dyan(lee^qu.donnn). - -

“Kiều Trác Phàm, bụng của em rất khó chịu!”

Từ lúc nghỉ trưa, Tiểu Bảo Bối bắt đầu rên hừ hừ.

Nhưng mà lần qua lần lại hai vòng, cô cũng không tìm được người Kiều Trác Phàm.

Bởi vì như vậy nên cô tỉnh táo hơn một chút.

Đúng rồi, bởi vì cái tạp dề đáng giận tối hôm qua, cho nên cô bị Kiều Trác Phàm trừng phạt tới mức phải cầu xin, lúc trời sắp sáng anh mới bằng lòng buông tha cho cô. Nhưng mà người đàn ông này cũng hết sức nham hiểm. Vào lúc cô ngủ thiếp đi, anh còn mặc cái tạp dề đó lên người của cô, sau đó âm thầm giờ trò đùa với phía dưới của cô.

Tối lúc trời sáng, Kiều Trác Phàm lần qua lần lại cả đêm nhưng mà lại đi làm với tinh thần sáng khoái. Còn Tiểu Bảo Bối đêm qua bị trừng phạt thì lại giống như người tàn phế, chỉ có thể ở nhà nghỉ ngơi.

Đương nhiên, lúc tỉnh lại việc đầu tiên cô làm chính là cởi cái tạp dề đầu xỏ gây nên chuyện tối ngày hôm qua xuống, hơn nữa còn ném ra xa, sau đó cô lại ngủ một giấc.

Nhìn cái đồng hồ báo thức ở trên đầu giường, trên mặt đồng hồ hiển thị là ba giờ rưỡi chiều!

“Trời ạ!”

Nói cách khác, cô đã ngủ nguyên cả ngày rồi!

“A...” Vuốt vuốt cái bụng của mình, rất đau!

Tiểu Bảo Bối hắt chần mền, hơn nữa còn cởi quần ngủ của mình ra, nghiêm túc quan sát phía dưới rốn của mình một cách cẩn thận.

Thực sự rất khó chịu!

Nhưng mà bây giờ không phải là thời gian mà đi cả tới thăm mà.

Chẳng lẽ là tối qua đã bị Kiều Trác Phàm chọc hư rồi?

Đấm đấm lên bụng của mình mấy cái, sau đó Tiểu Bảo Bối mới nhảy xuống giường.

Lúc này, hình như tỉnh lại cũng không có chuyện gì để làm.

Cô suy nghĩ, có nên quay lại Tiểu Thị một chuyến không nhỉ.

Dù sao thì Kiều Trác Phàm cũng không có ở nhà, cô cũng rất buồn chán.

Chi bằng bây giờ đi tìm cha của cô! `di@en*dyan(lee^qu.donn)`.

Tiểu Bảo Bối chính là thuộc phái hành động, mới nghĩ tới đây thôi đã lập tức hành động.

Thay một chiếc váy công sở màu lam, rồi lại cột mái tóc của mình theo kiểu đuôi ngựa, rồi sau đó thắt một cái nơ con bướm lên, Tiểu Bảo Bối liền xuất phát!

“Cha à, cha à, Bảo Bối xinh đẹp của cha tới tìm cha đây!”

Lúc ngồi trên taxi để đi, cái miệng của Tiểu Bảo Bối còn khê rên khúc nhạc này.

Nhưng mà trên xe taxi, cái bụng của cô vẫn còn hơi đau.

Thoáng xoa nhẹ vài cái, lại cảm thấy đỡ hơn rất nhiều!

Chắc là cô thực sự bị Kiều Trác Phàm chọc hư rồi!

Hừ hừ, để một lúc nào đó cô nhất định phải xoay người làm chủ mới được!

Lúc Tiểu Bảo Bối đang ở trên xe taxi hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Kiều Trác Phàm, thì lúc này Kiều Trác Phàm ở trong phòng họp của tập đoàn Để Phàm không ngừng hắt xì.

“Kiều thiếu, thân thể không khỏe ạ?” Hội nghị kết thúc, A Vĩ vội vàng tới.

Phải biết là Kiều Trác Phàm có bệnh suyễn nghiêm trọng.

Nhất là một thời gian trước bệnh suyễn đã từng phát tác, bác sĩ Kiều Trì đã dặn dò A Vĩ phải chú ý tới thân thể của Kiều Trác Phàm nhiều hơn.

“Cũng không có chuyện gì, diên dđn lie qiu doon chỉ là mũi có hơi ngứa một chút!”

Kiều Trác Phàm lơ đãng vuốt vuốt cái sống mũi thẳng của mình.

“Chuyện đó, có muốn để cho Kiều Trì tới khám một chút không?” A Vi thu dọn xong những văn kiện ở trên bàn xong thì hỏi.

“Không cần, chuyện bé xé ra to!”

“Nhưng mà...”

“Không sao đâu! Chắc chắn là người nào đó đã nói xấu ở sau lưng tôi thôi?” Mấy chữ cuối cùng, trong giọng nói của Kiều Trác Phàm đột nhiên mang theo sự vui vẻ.

“Ai dám...”

Ai dám nói xấu Kiều thiếu anh chứ!

A Vi muốn hỏi ngược lại như vậy.

Nhưng mà vừa quay đầu nhìn thấy nụ cười vui vẻ trên khóe miệng của Kiều Trác Phàm, đột nhiên anh ta nghĩ tới một người!

Được rồi, nếu là người kia, thì đúng là cô có lá gan nói xấu Kiều Trác Phàm thật!

Còn về người kia, A Vi dám khẳng định, hiện tại trong lòng của Kiều thiếu và anh ta đang nghĩ về cùng một người.

Nếu không ai có thể khiến cho gương mặt của Kiều Trác Phàm đột nhiên xuất hiện một nụ cười nhộn nhạo như vậy chứ?

“A Vi, trước tiên cậu hãy giúp tôi đi lấy văn kiện ở bên chỗ Anna!” Kiều Trác Phàm vừa ngẩng đầu, phát hiện A Vi đang nhìn chăm chăm vào mình, vội vàng ho khan một tiếng để che giấu sự lúng túng của mình, sau đó dạn dỏ như vậy.

“Được...” A Vi dường như vẫn chưa có nhìn đủ, sau khi trả lời như vậy cũng không trực tiếp rời đi. Mà anh còn đứng ở bên cạnh Kiều Trác Phàm, dùng loại ánh mắt kinh ngạc để nhìn chăm chăm vào Kiều Trác Phàm.

Được rồi, cho dù là trợ lý đặc biệt của Kiều Trác Phàm, A Vi đã như hình với bóng nhiều năm bên cạnh Kiều Trác Phàm, nhưng mà anh ta cũng chưa từng nhìn thấy vẻ mặt nhộn nhạo như thế ở trên gương mặt của Kiều Trác Phàm. Thậm chí, anh ta còn phát hiện mới vừa rồi Kiều thiếu bị anh ta nhìn thấy như vậy còn đỏ mặt lên. Hơn nữa, gương mặt đỏ bừng kia còn lan tràn sang cả hai bên tai.

Hình ảnh hiếm gặp như vậy, tất nhiên A Vi muốn được thưởng thức nhiều hơn một chút.

Nhưng mà Kiều Trác Phàm là ai?

Anh nhanh chóng phát hiện ra âm mưu của A Vi.

Anh nhíu mày lại, đột nhiên hỏi: “Còn có chuyện gì?”

“Không có... Không có việc gì!”

“Nếu như không có việc gì, nên rút chỗ nào thì rút đi!”

Có lẽ phát hiện ra A Vi ôm tâm tình xem kịch vui, cho nên giọng điệu của Kiều Trác Phàm lạnh hơn đôi chút. diện ddn lie qiu doon

Bởi vì như vậy nên nhiệt độ xung quanh anh lập tức giảm đi mấy độ.

A Vi vốn đang có chút choáng váng, trong nháy mắt bị làm tỉnh táo lại.

“Vâng, tôi sẽ rút ngay đây!”

Vi để cho khỏi bị Kiều Trác Phàm trừng phạt, A Vi lập tức ngoan ngoãn ‘rút’.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 332: Trốn Nhà Bỏ Đi Vs Lãng Công Chúa Nổ Tung 4

Mà sau khi đuổi đi thuộc hạ muốn xem kịch vui, Kiều Trác Phàm cảm thấy muốn xử lý người đã ‘khởi xướng’ nên chuyện này!

Nếu không phải tại cô nhóc kia hại mình bị hất xì, không tập trung tinh thần, thì anh cũng không bị A Vĩ nhìn thấy trò cười như vậy!

Chẳng lẽ bạn dám nói người khởi xướng không phải là Tiểu Bảo Bối?

Nghĩ tới đây, Kiều Trác Phàm vội vàng lấy điện thoại di động cá nhân của mình ra, gọi điện thoại qua cho Tiểu Bảo Bối.

Được rồi, Kiều Trác Phàm cũng thừa nhận, bản thân mình suy nghĩ nhiều như vậy, giống như là oán giận Tiểu Bảo Bối nhiều như vậy, thực ra là chỉ đơn giản muốn kiểm soát để gọi điện thoại cho cô mà thôi.

Nguyên nhân chính là . . .

Anh nhớ cô!

Cái cô nhóc này, cũng không biết trên người có ma lực gì.

Mười năm trước gặp cô, liền khiến cho anh quan tâm cô, cũng đau lòng cô.

Mười năm sau, lại khiến cho anh hận không thể cả ngày cả đêm đều dính ở bên cạnh cô . . .

Lúc chờ đợi Tiểu Bảo Bối nhận điện thoại, thậm chí Kiều Trác Phàm thậm chí còn chuẩn bị xong việc sẽ trêu chọc cô như thế nào.

Nhưng Kiều Trác Phàm không ngờ anh lại được trả lời lại là: “Thực sự xin lỗi, số điện thoại bạn gọi hiện thời không có cách nào liên lạc được, xin gọi lại sau!”

Nhưng mà nếu như giọng nói này trước sau như một không có chút tâm tình phật phùng nào, thì Kiều Trác Phàm đành phải chịu.

Nhưng mà trong giọng nữ này, rõ ràng mang theo đôi chút mừng thầm vì trò đùa dai.

Mà giọng nói này Kiều Trác Phàm anh cũng quá quen thuộc.

Kiều Trác Phàm còn nhớ rõ, tối qua cũng chính là giọng nói này, đã thì thầm ở bên tai của anh: “Kiều Trác Phàm, nhẹ một chút . . .”

“Bướng bỉnh!”

Một giây kia, tâm tình của Kiều Trác Phàm trở nên rất tốt. Die6n da29n le6 quy1 d9o^h.

Khóe miệng nhếch lên, không giống như người mới bị đùa giỡn một chút nào.

“Kiều Trác Phàm, làm sao anh lại biết chính là em?” Tiểu Bảo Bối đã từng cho rằng, mình đã giả giọng, có thể so được với giải vàng Oscar rồi.

“Em đoán thử xem!” Anh không tính sổ với cô, mà ngược lại vẫn chưa thỏa mãn cho cô mà bỏ lại hai chữ như vậy.

Anh không nói cho Tiểu Bảo Bối, nếu như cô thực sự muốn giả giọng, thì vừa rồi trong lúc anh nói chuyện, cần phải tiếp tục im lặng. Chứ không phải sau khi anh không ngừng trêu chọc, cô liền mở miệng nói chuyện.

“Em đoán không ra!” Hừ hừ . . .

Trò đùa giai không thành công, tâm tình của Tiểu Bảo Bối không được vui lắm!

Cô cảm thấy, cô nên ghi danh ở học viện hài kịch. Đợi tới khi cô diễn kịch xuất sắc rồi thì lại biểu diễn với Kiều đại thiếu.

“Không đoán ra thì thôi! Em không ở nhà à?” Bởi vì trong điện thoại có chút yên tĩnh, Kiều Trác Phàm nghe được ở bên kia có tiếng huyền oán.

“Em không nói cho anh biết!” Dường như Tiểu Bảo Bối cũng có chút tức giận với chuyện tạp dề tối qua, sau khi lâm bầm một lúc, cô còn ném ra một câu ‘hung ác’.

“Kiều Trác Phàm, bây giờ em chính thức thông báo cho anh, em đã bỏ nhà ra đi! Không cho phép anh tới tìm em, biết không?” Bỏ lại lời này, Tiểu Bảo Bối hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Hừ hừ!

Đây chính là sự trừng phạt cô dành cho Kiều Trác Phàm!

Chẳng lẽ tối hôm qua bị trừng phạt tới mức phải khóc lóc, cô liền không thể đùa giỡn với anh một chút sao?

Đối với cái điện thoại vừa mới ngắt máy, Tiểu Bảo Bối lại quơ quơ nắm đầm nhỏ của mình, sau đó liền chào đón một người như vậy.

“Cô Tiểu!”

Người đàn ông này mang một cái kính đen, chắc khoảng hơn ba mươi tuổi.

Tiểu Bảo Bối nhận ra, đây chính là trợ lý đặc biệt của cha mình.

Nói thật ra, người này đã làm việc dưới quyền cha cô nhiều năm.

Nhưng mà cô vẫn còn nhớ, năm đó người làm việc dưới quyền cha cô chính là một nữ thư ký.

Nhưng khi đó cô còn nhỏ tuổi, không biết nghe được ở đâu người ta nói là nữ thư ký và tổng giám đốc sẽ làm một số chuyện, cho nên cô cực lực phản đối chuyện bên cạnh cha cô có những người phụ nữ khác.

Bởi vì cô lo lắng, mẹ cô trở về sẽ thấy bên cạnh cha cô có người phụ nữ khác thì sẽ đau lòng, sẽ khó chịu, sẽ lại lần nữa bỏ lại hai cha con bọn họ.

Sau đó cha cô thỏa hiệp.

Từ đó trở đi, trợ lý và thư ký của cha đều là nam giới!

Nhưng sau này, mẹ của cô cũng chưa từng trở về.

Cho tới bây giờ, Tiểu Bảo Bối mới bắt đầu cảm thấy, lời nói tùy hứng của bản thân mình lúc trước, có phải là đã làm trễ nải hạnh phúc của cha mình rồi không?

Nhất là hai năm qua, nhìn thấy thân thể của cha không còn được như trước, trong lòng của Tiểu Bảo Bối lại càng cảm thấy khó chịu.

Nếu như lúc trước cô không nói mấy lời tùy hứng đó, có phải bây giờ bên cạnh cha của cô đã có phụ nữ chăm sóc rồi không.

Bởi vì nếu như vậy, khi cô lập gia đình, ông ở nhà cũng sẽ không cô đơn như vậy . . .

“Cô Tiểu? Tiểu tổng nói có thể đi vào!” Trợ lý vẫn đứng ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối, thấy cô mãi không có phản ứng, liền nói như vậy.

“Há? Được!” Tiểu Bảo Bối phục hồi lại tinh thần, trên gương mặt lại tràn đầy vui vẻ, vội vàng chạy vào phòng họp của cha cô.

“Cha ơi cha, Tiểu Bảo Bối yêu dấu của cha đã trở về!”

“Bảo Bối của cha . . . Mau lại đây để cha nhìn con thật kỹ!”

Rất nhanh, trong phòng họp chỉ còn giọng nói ngọt như đường của hai cha con bọn họ.

- - Đường phân cách - -

“Tổng giám đốc có ở bên trong không? Tôi có chuyện muốn tìm ông ấy!”

Quý Xuyên xuất hiện ở trước cửa phòng họp, khiến cho người ta có chút kinh ngạc.

Bởi vì, kể từ khi Quý Xuyên lấy đi mười lăm phần trăm cổ phần của Tiểu Thi, thì mối quan hệ của anh ta và Tổng giám đốc đã căng thẳng tới mức cực điểm.

Bây giờ phần lớn mọi chuyện Tiểu Đằng đều giao cho trợ lý của mình đi làm, mà không giao cho Quý Xuyên đang đảm nhiệm chức tổng giám đốc.

Trong công ty có lời đồn quan hệ của cha Tiểu và Quý Xuyên căng thẳng như vậy, nếu như không có lửa làm sao có khói.

Bởi vì bắt đầu từ khi đó, chỉ cần Quý Xuyên có mặt ở cuộc họp, thì Tiểu Đằng sẽ không xuất hiện. Mà Tiểu Đằng tiến hành cuộc họp, ông cũng trực tiếp hạ lệnh cường chế không cần Quý Xuyên tham gia.

Sự ngăn cách giữa hai người, rõ ràng đã bày ra trước mặt của mọi người.

Mà cũng đã một thời gian rất dài, trợ lý ở bên cạnh tổng giám đốc cũng không gặp Quý Xuyên.

Nhưng hôm nay. . .

“Có!” Trợ lý trả lời.

Vừa rồi mới họp xong, mấy quản lý cấp cao đều đã rời đi.

Mà Tiểu Đằng vẫn ở bên trong.

Bởi vì, con gái Bảo Bối của ông tới.

Giờ phút này, Tiểu Đằng đang trò chuyện vui vẻ với con gái của mình.

“Vậy thì tôi đi vào!” Quý Xuyên nhận được câu trả lời như vậy, chuẩn bị bước nhanh tới trước cửa, để mở cửa chính phòng họp ra.

Nhưng ngay khoảnh khắc anh ta chạm tay vào cánh cửa, trợ lý đã chặn tay của anh ta lại: “Cô Tiểu đang ở bên trong!”

Lời này, thực ra là anh ta nhắc nhở Quý Xuyên.

Bên ngoài có tin đồn, Quý Xuyên phản bội Tiểu Bảo Bối, cho nên mới lấy được mười lăm phần trăm cổ phần, hơn nữa còn khiến cho Tiểu Bảo Bối gả cho người khác.

Chuyện này, trợ lý cũng không biết là thật hay giả, nhưng anh ta hiểu rõ, bây giờ Tiểu Bảo Bối và Tiểu Đằng đều không muốn nhìn thấy Quý Xuyên mới đúng!

Xuất phát từ chức trách của mình, anh ta cần phải nhắc nhở Quý Xuyên.

Nào ngờ, sau khi Quý Xuyên nghe thấy mấy chữ ‘cô Tiểu’, thì trông mặt phía sau gọng kính lại kè lên thần thái hưng phấn.

Quý Xuyên không ngốc!

Người có thể khiến cho trợ lý của Tiểu Đằng cung kính gọi là cô Tiểu như vậy, tuyệt đối không phải là hai người Tiểu Vi và Tiểu Huyền

Người kia, chỉ có thể là Tiểu Bảo Bối. . .

Chỉ là nghĩ tới điều này, đột nhiên Quý Xuyên trở nên mạnh mẽ, gạt đi trợ lý đang giữ ở trước mặt, trực tiếp đẩy cửa chính phòng họp ra. . .

Lúc cửa bị đẩy ra, cuối cùng Quý Xuyên cũng đã được như nguyện nhìn thấy người mà mình nhớ bấy lâu.

Anh nhớ cô.

Kể từ lúc tách ra, bóng dáng của Tiểu Bảo Bối không giây phút nào không xuất hiện trong đầu của anh ta.

Vì cô thậm chí xương cốt toàn thân của anh ta đều rụng rời.

Trong khoảng thời gian dưỡng thương, không phải là anh không muốn nhìn thấy cô.

Mà là anh biết rõ, mình không còn tư cách nhìn thấy Tiểu Bảo Bối.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 333: Thiệp Mời Vs Tiểu Chủ Biển Mất

Tiểu Huyền bắt anh ta tiến hành hôn lễ, thậm chí còn bắt anh ta hôm nay phải cầm thiệp cưới tới gặp Tiểu Đằng.

Mà Quý Xuyên không nghĩ đến, thế nhưng hôm nay Tiểu Bảo Bối lại quay về Tiểu thị.

Trong phút chốc nhìn thấy cô, ánh mắt của anh ta giống như bị đóng đinh tại chỗ, không thể dời khỏi gương mặt nhỏ nhắn ấy. Thời gian giống như quay về thời điểm trước kia khi cô vẫn thích dính lấy Quý Xuyên anh...

"Có chuyện gì thế?" Tiểu Đằng thấy cửa bị đẩy ra có chút không vui!

Bởi vì gần đây do liên quan đến vấn đề nghiệp vụ ở Đế Phàm nên Tiểu Bảo Bối đã không về nhà gặp ông được nửa tháng rồi.

Đối với Tiểu Đằng mà nói, khoảng thời gian ngắn ngủi có thể ở cùng với Tiểu Bảo Bối là vô cùng quý giá.

Ai ngờ thế nhưng lúc này lại có người tới quấy rầy.

Hơn nữa trong tầm mắt của ông lại xuất hiện tên cầm thú Quý Xuyên này, Tiểu Đằng liền nổi giận.

"Cậu tới chỗ này làm gì?" Hiển nhiên Tiểu Đằng không hề muốn gặp Quý Xuyên. Mấy lời nói khách sáo giả dối trên thương trường cũng bị lược đi.

"Tôi tới..." Quý Xuyên không biết có phải đang cân nhắc trước lời nói của mình không. Nhưng ánh mắt của anh ta vẫn luôn rơi xuống Tiểu Bảo Bối đang quay mặt với mình.

Cô gái này, dường như gần đây đã xinh đẹp hơn rồi.

Ngoại trừ quần áo đẹp đẽ hơn chút, làn da tốt hơn chút, quan trọng nhất vẫn là khí chất toát ra từ người cô.

Tiểu Bảo Bối như vậy, giống như cả người đều phát ra ánh sáng. Dù trước kia Tiểu Huyền có tỏa sáng lấp lánh bao nhiêu thì so ra vẫn kém Tiểu Bảo Bối phần nào.

Đều nói, đa số đàn ông đều là loài động vật dễ bị ảnh hưởng. Lời này một chút cũng không giả.

Phát hiện Tiểu Bảo Bối trở nên càng ngày càng xinh đẹp, Quý Xuyên đứng trước mặt cô thế nhưng lại quần bách hiềm thấy, đến lời nói cũng lấp bắp.

Mà Tiểu Đằng dường như rất không vui khi Quý Xuyên nhìn con gái Bảo Bối của mình như vậy.

Nhất là khi ông phát hiện đáy mắt Quý Xuyên còn có sự lưu luyến của đàn ông với phụ nữ, về mặt Tiểu Đằng bỗng chốc liền âm trầm hơn vài phần.

Con gái Bảo Bối trong mắt ông, luôn luôn tốt nhất.

Trước kia Tiểu Đằng cảm thấy tên Quý Xuyên này từ đầu đã không xứng với con gái ông. Nếu không phải Tiểu Bảo Bối khẳng khái thích Quý Xuyên, sợ là đến chết Tiểu Đằng cũng không đồng ý để Tiểu Bảo Bối đính hôn với người như vậy.

Rồi sau đó Quý Xuyên cũng cố gắng để Tiểu Đằng dần dần chấp nhận mình.

Nhưng ai có thể nghĩ được, người như vậy thế nhưng vào phút cuối cùng lại cắn ngược cha con hai ông.

Nếu không nhờ có Kiều Trác Phàm, hẳn hai cha con ông lúc này đã bị cả nhà bọn họ đuổi ra đường rồi đi?

Vừa nghĩ đến điều này, tâm trạng của Tiểu Đằng liền không chút nào vui vẻ được.

Ánh mắt đảo qua, Tiểu Đằng phát hiện trên tay Quý Xuyên có một tấm thiệp màu đỏ.

Còn có chữ "Hy" màu vàng trên tấm thiệp kia, thật sự có chút bắt mắt. Muốn người khác xem nhẹ cũng khó!

"Giám đốc Quý hẳn là đến đưa thiệp mời đi! Tôi có nghe nói cậu chuẩn bị làm hôn lễ, như vậy thì tốt rồi!"

Rốt cuộc Tiểu Đằng cũng là người từng trải.

Ông biết con gái đối với Quý Xuyên coi như cũng đã tương tư nhiều năm, muốn bắt ép bọn họ cắt đứt quan hệ thì không thể.

Về phần Quý Xuyên, bây giờ anh có suy nghĩ gì với Tiểu Bảo Bối thì Tiểu Đằng không biết. Nhưng ông hiểu rõ, ông tuyệt đối không thể để thằng cha đáng ghét này đến gần Bảo Bối nhà ông!

Những lời này của ông ngoại trừ nhắc nhở Bảo Bối tên đàn ông này đã làm ra những chuyện xấu xa thế nào đối với bọn họ, lại càng nhắc nhở Quý Xuyên hiện giờ anh ta, không còn tư cách để đến gần Tiểu Bảo Bối nữa rồi.

Vô cùng đơn giản, sau khi Tiểu Bảo Bối nghe được những lời này của cha Tiểu, cô vẫn tiếp tục nghịch râu cha, một chút cũng không để ý đến Quý Xuyên cách đó không xa.

Dáng vẻ kia giống như đang nói cho mọi người biết, hiện giờ Quý Xuyên đối với cô mà nói chỉ là một người xa lạ thôi.

Điều này, Tiểu Đằng khá vừa lòng.

Thành ra con gái muốn nghịch râu ông, ông cũng liền tùy ý cô chơi đùa, đến trách cứ cũng không nổi.

Nhưng Tiểu Bảo Bối nghĩ vậy, không có nghĩa Quý Xuyên cũng như thế.

Hiện giờ có thể gặp Tiểu Bảo Bối nhiều một chút đã không khác gì được ông trời ban ân đối với Quý Xuyên rồi, hôm nay nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đương nhiên muốn ở cùng cô nhiều hơn.

Có thể thấy được Quý Xuyên đằng sau cô dường như đã quên mất mục đích hôm nay bản thân đến gặp Tiểu Đằng.

Mãi đến khi Tiểu Đằng mở miệng nhắc nhở trên tay anh ta vẫn cầm thiệp mời kết hôn thì Quý Xuyên mới ý thức được điều này.

Nhưng bây giờ dù anh ta muốn thu lại tấm thiệp mời kết hôn kia thì cũng không còn kịp rồi.

Bởi vì anh ta phát hiện Tiểu Bảo Bối đang nhìn mình, hơn nữa còn chú ý đến thứ màu đỏ trên tay anh ta.

Nhưng cái nhìn này, Tiểu Bảo Bối chỉ khẽ lướt qua. Rất nhanh, sau đó lực chú ý của cô lại rơi xuống người cha mình.

Cô thích nhất là rãnh rỗi nghịch râu cha, điều này nhiều năm qua vẫn không thay đổi. Mà Quý Xuyên, cũng biết điều này.

Cũng không biết vì sao, hôm nay nhìn thấy một màn này trong lòng anh ta lại thất vọng.

Thực ra khi Tiểu Đằng nhắc đến thiệp cưới, thậm chí anh ta còn có chút chờ mong nhìn về mặt của Tiểu Bảo Bối.

Nhìn xem ánh mắt cô có thể hiện lên chút ai oán, tức giận hay không.

Nhưng về mặt hôm nay của Tiểu Bảo Bối lại khiến Quý Xuyên cực kỳ thất vọng.

Tiểu Bảo Bối chỉ liếc qua tấm thiệp mời trên tay anh ta một cái, sau đó liền tiếp tục chơi đùa. Dường như tấm thiệp mời trên tay anh ta đối với cô mà nói chỉ là một đồ vật bình thường. Mà Quý Xuyên anh lại đơn giản chỉ là một người xa lạ cô không quen biết

Một khắc đó, Quý Xuyên luống cuống.

"Không phải, cái này không phải của tôi!"

Lần đầu tiên, Quý Xuyên vì Tiểu Bảo Bối mà phản ứng lại, vội vàng nói dối.

Sau khi nói xong, anh ta liền trực tiếp cầm tấm thiệp cưới vốn nên đưa ra ngoài vứt vào túi áo.

"Cái đó... Đây là khi nãy ở dưới tầng nhận được từ một người bạn. Không cần thận lại cầm nó qua!" Khi anh ta nói những lời này, ánh mắt lại chăm chú rơi xuống người Tiểu Bảo Bối.

Càng hi vọng, Tiểu Bảo Bối có thể quay đầu nhìn bản thân nhiều hơn một chút.

Nhưng từ đầu đến cuối, Tiểu Bảo Bối cảm thấy quay đầu cũng tốn rất nhiều sức.

Tiểu Bảo Bối vẫn hồ hững với hắn, chỉ có Tiểu Đằng đáp lại Quý Xuyên.

Giọng điệu của Tiểu Đằng cũng không hề tốt, "Những cái này anh giải thích cho chúng tôi làm gì?"

Nên giải thích, không phải là cô dâu của anh ta sao?

Nếu Tiểu Đằng không nhớ nhầm mà nói, hình như mấy ngày nay trợ lý của ông cũng nhận được tấm thiệp mời như vậy.

Mặt trên viết đúng là tên của Quý Xuyên và Tiểu Huyền!

Khi ấy Tiểu Đằng liền đoán được sớm muộn gì bản thân cũng sẽ nhận được tấm thiệp mời như vậy.

Tiểu Huyền là con gái duy nhất của Tiểu Vi, cô ta lấy chồng đương nhiên một nhà bọn họ sẽ muốn gả cô ta một cách hoành tráng náo nhiệt rồi.

Mà Tiểu Vi cũng là kẻ lòng tham không đáy. Cơ hội gả con gái như thế này cũng coi như là thời cơ để bà ta kiếm được khoản lớn. Dựa theo tính cách của mình, nhất định lúc này Tiểu Vi sẽ phát thiệp mời cho vô số người, vậy liền có một khoản tiền cưới hậu hĩnh.

Mà Tiểu Đằng trên danh nghĩa là đại diện của nhà họ Tiểu, lại quản lý người ở công ty Tiểu thị, Tiểu Vi càng không thể bỏ qua cơ hội như vậy.

Chẳng qua do mấy chuyện xảy ra trước kia trở ngại mà Tiểu Vi và Tiểu Đằng đã không thể gặp nhau mặt đối mặt như trước kia nữa.

Thiệp mời này, đương nhiên sẽ do Quý Xuyên mang đến.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 334: Thiệp Mời Vs Tiểu Chủ Biến Mất 2

Nhưng Tiểu Đằng không nghĩ tới, thế nhưng Quý Xuyên lại vì Bảo Bối nhà ông mà cố ý giấu diếm thiệp mời kết hôn của bản thân.

Chuyện này, thú vị liền có thú vị.

Nhưng mà ông càng lo lắng Bảo Bối nhà bọn họ sẽ lần nữa bị tên đàn ông vô tình này mê hoặc.

"Tôi không hề muốn giải thích!" Đường như Quý Xuyên đang tính toán nói gì đó.

Thế nhưng Tiểu Đằng lại cướp lời trước, cắt ngang những lời anh ta định nói ra, "Nếu không có chuyện gì, ra ngoài đi! Tôi còn có việc muốn nói với con gái mình!"

Ngoài trừ việc không muốn đối mặt Quý Xuyên, Tiểu Đằng càng không hi vọng để người đàn ông như vậy xuất hiện trước mặt con gái mình, quấy rầy cuộc sống hạnh phúc của cô.

"Việc này..." Trái lại Quý Xuyên không nghĩ tới thế nhưng Tiểu Đằng lại đuổi anh ta đi.

Ánh mắt của anh ta lại lần nữa lưu luyến rơi xuống người Tiểu Bảo Bối, dường như có ý mong chờ điều gì đó.

Thế nhưng lại để cho Quý Xuyên thất vọng, trong cả quá trình anh ta ngóng trông nhìn Tiểu Bảo Bối đó, cô đến một cái liếc mắt nhìn anh cũng không có.

"Ra ngoài đi. Đứng rồi, nếu không có việc gì cậu đừng tới công ty làm gì. Miễn cho mọi người gặp nhau xấu hổ..."

Tiểu Đằng tại thời điểm Quý Xuyên do dự liền nói tiếp.

"Bác trai..."

Lúc này Quý Xuyên giống như bị hắt nước lạnh vào người.

Anh ta đã làm một việc quá đáng với cha con bọn họ, Quý Xuyên biết hai người sẽ tức giận. Nhưng Tiểu Đằng ngoại trừ việc gần đây né tránh anh ta thì cũng không có hành động nào quá mức rõ ràng. Quý Xuyên liền cho rằng cha con bọn họ vẫn còn ít nhiều tình cảm đối với anh ta.

Vậy mà ngày hôm nay, Tiểu Đằng lại chính miệng bảo anh ta về sau ít xuất hiện đi, Quý Xuyên không thể bình tĩnh được nữa.

"Quý Xuyên, người đang làm trời đang nhìn. Những việc cậu đã làm, vĩnh viễn không thể bù đắp! Nhân lúc chưa muộn nên hết hy vọng, quay lại nơi cậu nên ở đi."

Lời này ngoại trừ ý tứ bên ngoài, Tiểu Đằng còn nhắc nhở Quý Xuyên đừng đặt tâm tư lên người Tiểu Bảo Bối nữa.

Nói xong lời này, Tiểu Đằng trực tiếp gọi người: "Tiểu Trần, đi vào dẫn người đi!"

Trợ lý dẫn theo bảo vệ vẫn luôn canh giữ bên ngoài phòng họp.

Hiện giờ Tiểu Đằng đã nói liền trực tiếp dẫn bảo vệ tiến vào.

Nhìn thấy Quý Xuyên còn đứng trong phòng hội nghị, trợ lý khoa tay múa chân vài cái, hai bảo vệ một trái một phải liền xuất hiện trước mặt Quý Xuyên, định trực tiếp mạnh mẽ lôi anh ta đi.

Nhưng khi Quý Xuyên ý thức được những điều này cũng liền nói: "Bản thân tôi tự đi!" Sau đó, anh ta lại liếc mắt nhìn Tiểu Bảo Bối. Khi thấy cô thủy chung cũng không có bất kỳ phản ứng gì liền chỉ có thể thất vọng quay đầu rời đi..

"Bảo Bối, con giận cha sao?" Sau khi Quý Xuyên rời đi, trong phòng hội nghị chỉ còn cha con bọn họ, Tiểu Đằng đột nhiên nắm lấy bàn tay đang nghịch ngợm chòm râu của ông, hỏi.

"Giận cha để làm gì chứ? Lúc trước đều do còn nhìn người không thấu, mới hại cha suýt chút nữa bị lấn át như vậy! Bây giờ con mới biết được trước kia bản thân đã ngu ngốc ra sao!"

Vì tên đàn ông như vậy, cô còn khiến cha buồn rất nhiều lần...

"Vậy là tốt rồi! Đúng rồi, thằng bé Kiều Trác Phàm kia vì sao lại không tới?"

Sau khi kết hôn, mỗi lần Tiểu Bảo Bối về nhà mẹ đẻ, Kiều Trác Phàm liền giống như đứa trẻ sinh đôi dính lấy cô vậy. Mặc kệ Tiểu Bảo Bối đi đến đâu, anh cũng đều vui vẻ đi theo đến đó.

Hôm nay cũng không phải Chủ Nhật đã hẹn sẵn, thế nhưng lại chỉ có một mình Tiểu Bảo Bối quay về! Tiểu Đằng có chút lo lắng, giữa hai người xảy ra vấn đề gì đó.

"Cha, con trốn nhà ra ngoài!" Câu trả lời của Tiểu Bảo Bối nháy mắt khiến Tiểu Đằng xuất hiện ba vạch đen trên trán.

Con gái Bảo Bối nhà ông thật sự bị ông làm hư rồi.

Đã kết hôn vậy mà vẫn giữ cái tính trẻ con như vậy?

"Bảo Bối, con đã kết hôn không thể tùy hứng giống như trước kia nữa, biết chưa? Đứa nhỏ Kiều Trác Phàm nó chiều con, nhưng con cũng không thể suốt ngày đùa giỡn tỏ tính trẻ con được, không thì..."

Thấy Tiểu Bảo Bối như vậy, cha Tiểu liền khẩn trương khuyên nhủ.

Nhưng lời còn chưa nói hết, Tiểu Bảo Bối liền bĩu môi nói: "Cha, cha không thương Bảo Bối nữa rồi! Việc này, rõ ràng là do Kiều Trác Phàm không tốt..."

Tiểu Bảo Bối oan ức nhìn chằm chằm cha Tiểu, vốn đang định nói gì đó với cha Tiểu lại bỗng ngừng lại.

Được, ông thật sự có chút không qua được cửa ải con gái bảo bối rồi!

Nhìn ánh mắt ai oán của cô, ông đã bắt đầu uất ức thay cô rồi.

"Vậy con nói cho cha, thằng nhỏ Kiều Trác Phàm kia oan ức con lúc nào rồi?"

Thực ra, khoảng thời gian trước nhìn vợ chồng son bọn họ ở chung, cha Tiểu liền có chút yên tâm.

Nhất là việc Kiều Trác Phàm đối với Tiểu Bảo Bối dung túng vô điều kiện đến nỗi ông làm cha còn có chút thấy... không bằng.

Cho nên, lúc này cha Tiểu có chút buồn bực rốt cuộc thằng bé kia đã làm gì với Bảo Bối nhà bọn họ?

Nếu không, tại sao lại khiến Bảo Bối nhà ông tức giận chạy đi?

Nhưng đối với nghi vấn của cha Tiểu, Tiểu Bảo Bối lại có chút quẩn bách.

"Chính là..."

Tiểu Bảo Bối xoắn xuýt hồi lâu, nói không nên lời nguyên nhân vì sao.

Ngược lại gương mặt của cô đã trực tiếp chuyển đỏ.

Được rồi, cái chuyện giữa vợ chồng này sao cô có thể không biết xấu hổ mà nói cho cha chứ?

"Chính là việc gì?" Cha Tiểu dường như cũng nhìn ra chút manh mối, tiếp tục truy hỏi.

"Ồi chao, người ta không nói nữa!" Tiểu Bảo Bối đột nhiên xấu hổ đứng dậy, quay đầu ôm gương mặt nhỏ nhắn của mình chạy về phía cửa phòng họp.

Mà cha Tiểu rốt cuộc cũng là người từng trải, nhìn dáng vẻ ngượng ngùng không ngừng của con gái, ông bỗng ý thức được hân tình cảm giữa hai đứa nhỏ đã tiến thêm một bước rồi?

Xem ra, sẽ không lâu nữa ông liền có cháu ngoại để ôm rồi..

Nghĩ đến sẽ có một đứa bé mềm mềm nhỏ nhỏ giống như Bảo Bối nhà bọn họ dựa vào lòng mình mà nép nhón bên khoe mắt Tiểu Đằng khi cười hiện lên không sót một cái nào.

- - đường phân cách - -

Bên này, khi Tiểu Bảo Bối ôm mặt vừa xấu hổ vừa lúng túng lao ra khỏi phòng họp liền đâm vào ngực một người.

Mà lồng ngực người này thực sự có chút *, đụng phải khiến mũi nhỏ của cô đau chết đi được. (editor: dấu * kia là có trong nguyên tác)

Xoa xoa cái mũi của mình, Tiểu Bảo Bối định lầm bầm bất mãn một hồi. Nhưng khi ngẩng đầu, cô lại thấy gương mặt có chút vội vàng của Quý Xuyên.

"Bảo Bối..."

"Bảo Bối, đụng vào bị đau sao? Đến đây, anh xem nào!"

Quý Xuyên không chế giọng nói của mình vô cùng tốt.

Có thể dễ dàng khiến cho người ta cảm thấy giờ phút này anh ta đang rất lo lắng.

Nhưng sau khi Tiểu Bảo Bối phát hiện ra điều này, cô lại vội vàng lui về sau vài bước.

Một màn này khiến cho Quý Xuyên ngoại trừ sự khản thiết trong đáy mắt, còn có một chút mất mát.

"Bảo Bối, anh không có chút ác ý nào cả!"

Nhưng Tiểu Bảo Bối giờ đến một chút cũng không muốn dính líu đến anh ta, chỉ hỏi: "Vì sao anh vẫn ở chỗ này?"

Một câu này, rõ ràng còn có chút không vui.

"Anh xuống tầng sau lại đi lên!" Thực ra là thừa dịp trợ lý của Tiểu Đăng không để ý liền đi thang máy của bộ phận khác lên.

"Có việc gì muốn nói với cha tôi? Vậy thì vào đi!" Nói xong, Tiểu Bảo Bối ôm mũi của mình, xoay người định rời đi luôn.

Nhưng dường như Quý Xuyên vẫn thấy chưa đủ.

Ngay lúc cô định xoay người anh ta liền nhanh chóng kéo tay cô, nói: "Em nên biết, mục đích khi anh tới đây!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 335: Thiệp Mời Vs Tiểu Chủ Biến Mất 3

Bỗng nhiên giọng điệu của anh ta mang theo chút khổ sở.

Dường như đang muốn thổ lộ điều gì đó với Tiểu Bảo Bối.

Mà Tiểu Bảo Bối đang muốn nhanh chóng rời đi, trực tiếp tách cánh tay đang nắm lấy tay mình ra.

"Mục đích khi anh tới? Anh tới có mục đích gì?" Đôi mắt kia của cô không pha chút tạp chất nào, cứ như vậy nhìn thẳng vào anh ta.

Trong khoảnh khắc, Quý Xuyên thật sự cho rằng cô đang hỏi mục đích của mình.

Anh ta giật giật môi mòng, lúc đang muốn nói chút gì đó thì lại đón nhận tiếng cười nhẹ của Tiểu Bảo Bối.

Tiếng cười này giống như chuông bạc vô cùng êm tai, khiến cho Quý Xuyên có chút thất thần.

Nhưng ngay sau đó lời nói ra từ miệng của Tiểu Bảo Bối lại khiến cho Quý Xuyên trở tay không kịp.

"Anh tới, không phải vì đưa cho cha tôi thiệp cưới của mấy người sao?" Đừng tưởng rằng hoàn toàn phủ nhận vật kia thì cô thật sự cho rằng thứ đồ vật đó giống như lời trong miệng anh, là của người khác.

"Bảo Bối..." Ánh mắt Quý Xuyên hiện lên sự bối rối.

Cánh môi anh ta run rẩy, dường như vô cùng muốn giải thích gì đó.

Nhưng Tiểu Bảo Bối không cho anh ta có cơ hội mở miệng, trực tiếp nói ra: "Thứ thiệp mời này, trước khi Tiểu Huyền đưa cho anh mang tới còn có ý gửi tin nhắn hỏi ý kiến của tôi về kiểu dáng đấy!"

Lời này khiến Quý Xuyên thật sự ý thức được, vừa rồi bản thân đã làm ra chuyện ngu xuẩn như thế nào.

Thì ra, Tiểu Bảo Bối đã biết trước dáng vẻ thiệp mời cưới của bọn họ rồi.

Vậy mà anh ta...

Thế nhưng, trước mắt Quý Xuyên lại càng tức giận vì Tiểu Huyền đưa mẫu thiệp mời cho Tiểu Bảo Bối.

Nữ nhân đáng chết này, vì sao lúc nào cũng kéo chân anh ta như vậy?

"Đúng. Tiểu Huyền còn nói qua, chị ấy chắc chắn sẽ kéo anh mang tới! Làm sao, thiệp của tôi thì anh định lần sau lại đưa cho tôi ư?"

Tiểu Bảo Bối vươn tay, mở lòng bàn tay trước mặt Quý Xuyên.

"Thôi đi, vẫn nên trực tiếp đưa thứ đó cho tôi. Đỡ phải gặp lại lần sau, lại lãng phí thời gian!"

"Này..."

Thì ra trước cả anh ta, Tiểu Huyền đã tiết lộ hết mọi chuyện cho Tiểu Bảo Bối rồi.

"Tại sao cậu còn ở chỗ này?" Ngay lúc Quý Xuyên do dự định tự mình nói gì đó, muốn lấy lại chút mặt mũi cho mình thì Tiểu Đằng đã đẩy cửa phòng họp đi ra.

Vừa rồi ông chỉ sắp xếp lại chút tài liệu trên bàn hội nghị, định bụng nhanh chóng đưa Bảo Bối nhà ông về để làm cho cô những món ăn cô thích nhất.

Ai ngờ vừa đẩy cửa ra lại gặp được cái tên Quý Xuyên vừa bị kéo đi thế nhưng lại quay lại. Hơn nữa lại còn đứng trước mặt Bảo Bối nhà ông: "Bác trai..." Quý Xuyên cắn cắn môi mỏng, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mà Tiểu Bảo Bối thế nhưng lại chủ động nói thay anh ta: "Cha, anh ta là muốn đưa cho cha thiệp cưới của mình!"

"Hả...? Không phải vừa rồi còn nói của người khác sao?" Tiểu Đằng nghe Tiểu Bảo Bối nói xong, không biết cố ý hay vô ý mà nhắc lại chuyện này. Điều này khiến cho sắc mặt của Quý Xuyên không chỉ đơn giản là khó coi nữa.

Nhưng chuyện này vẫn phải có điểm dừng.

Tiểu Đằng thấy Tiểu Bảo Bối dường như không thêm đề ý Quý Xuyên, liền nói: "Bảo Bối chúng ta về, đợi lát nữa cha làm cho con một bàn đồ ăn ngon, sau gọi thằng bé Kiều Trác Phàm kia đến, một nhà ta liền ăn một bữa thật ngon!"

Tiểu Đằng hữu ý vô ý nhắc đến tên Kiều Trác Phàm, hơn nữa ở ba chữ một nhà ta còn thoáng tăng thêm ngữ điệu.

Việc này khiến sắc mặt Quý Xuyên tái nhợt như tờ giấy.

Mà sau khi có được hiệu quả vừa ý, Tiểu Đằng liền kéo tay con gái mang cô tiến vào thang máy.

Sở dĩ Tiểu Đằng làm như vậy cơ bản là nhắc nhở Quý Xuyên một lần nữa, con gái Bảo Bối nhà ông đã kết hôn,ssdienddanllequyssdon là con dâu của người khác. Về phần Quý Xuyên anh ta, nên đến chỗ nào thì đến, anh ta có "mưa may nhảy nhót" gì thì cũng không còn liên quan đến cha con bọn họ nữa rồi!

Mãi đến khi cửa thang máy sắp đóng, Tiểu Đằng mới nói với Quý Xuyên đứng bên ngoài: "Đưa thiệp cưới của tôi và Bảo Bối cho bên trợ lý của tôi là được!"

Như vậy sau này đỡ phải gặp nhau lần nữa.

Mà sau khi lời này thốt ra, cửa thang máy cũng đóng lại.

Quý Xuyên hoàn hồn định đuổi kịp thì cũng đã muộn...

- - đường phân cách - -

Khi Duật Tiểu Gia tỉnh lại, đã là buổi chiều hai ngày sau.

Đầu của anh ta, đau như bị ai xé rách.

Vừa tỉnh dậy mà anh ta đã kéo tóc mình.

Trước kia, mấy bác lớn nhà họ Đàm thường nói với anh ta, say rượu khó nhất là chịu đựng, để anh không tự tiện thử.

Nhưng anh ta vẫn không chịu nghe lời khuyên, uống vào không biết bao nhiêu rượu để rồi khiến bản thân say đến như vậy.

Không biết ngủ vài ngày,ddlqd Duật Tiểu Gia vừa đứng dậy liền cảm thấy quần áo trên người mình cũng tỏa ra một mùi buồn nôn.

Vừa nghĩ đến điều này, lông mày anh bất giác nhăn lại.

Đương nhiên anh ta cũng nhanh chóng ngửi thấy mùi máu tanh.

Dưới sự bồi dưỡng của cha nuôi Đàm Diệu Văn, anh ta đối với mùi máu có một loại miễn cảm.

Ngay từ đầu, Duật Tiểu Gia còn tưởng mùi tỏa ra từ người mình, còn nghĩ người nào đó thừa dịp Duật Tiểu Gia anh say đến bất tỉnh nhân sự mà làm gì đó. Nhưng sau khi ngửi kỹ, anh ta xác định mùi hương này không tỏa ra từ người mình.

Một khắc đó, Duật Tiểu Gia buồn bực quét qua một vòng căn phòng này.

Đến tận khi...

Tầm mắt của anh ta rơi vào một khoảng đất trong phòng...

Mùi hương, hình như tỏa ra từ góc đó.

Nhưng mà, trên mặt đất cái gì cũng không có, sạch bóng!

Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lúc trước khi chọn căn phòng này, cũng vì phòng này mùi vô cùng sạch sẽ.

Chẳng thể thì anh ta tuyệt đối sẽ không lựa chọn nơi này.

Nhưng vì cái gì sau khi tỉnh ngủ, nơi này lại giống như đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Mà lúc này, trong đầu đau như muốn nứt ra của Duật Tiểu Gia còn thỉnh thoảng hiện lên chút hình ảnh.

"Đàm Duật, anh dậy rồi?" Ở phía sau, cửa phòng bị đẩy ra. Cắt ngang ý định tiếp tục suy nghĩ của Duật Tiểu Gia.

"Miêu Miêu, nơi này sao lại như thế này?" Duật Tiểu Gia trực tiếp hỏi người đang đi tới.

"Cái gì sao lại như thế này?"

Cô gái kia đã thay đổi sườn xám trên người.

Cả người mặc một bộ màu xanh biển, thiết kế vô cùng tinh mỹ. Nhất là cổ áo được đính cúc thủ công, quả thực vô cùng xinh đẹp.

Chẳng qua bộ sườn xám này, dường như so với bộ ngày đó Anna thấy đã che đi nhiều rồi.

"Nơi này, đã trải qua chuyện gì?"

Duật Tiểu Gia còn tiếp tục truy vấn.

"Không có gì đâu... Anh vừa mới tỉnh dậy, khẳng định dạ dày rất khó chịu. Uống chén mật ong này, nghỉ ngơi một chút trước đã." Cô gái không bị câu hỏi làm bối rối, tay bưng mật ong đi tới chỗ này.

Bộ sườn xám này tuy đường xẻ cũng khá cao nhưng ít ra không giống như chiếc mặc ngày hôm đó, thoáng di chuyển cũng đã bị người nhìn thấy vô số phong tình.

"..." Nghe cô gái trả lời, mày Duật Tiểu Gia vẫn thùy chung nhú lại.

Bởi vì, dựa theo thông tin truyền đến chớp mũi anh, nơi này chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng cụ thể là chuyện này đã xảy ra khi nào?

Vì sao anh ta một chút ấn tượng cũng không có?

"Vay nghỉ ngơi chút đi. Sau khi uống rượu say, đầu khẳng định rất đau!" Sau khi cô gái mang mật ong đến hai tay liền vô cùng tự nhiên đặt trên đầu của Duật Tiểu Gia, nhẹ nhàng bảm mấy chỗ huyệt vị.

Điều này khiến cho người đàn ông vốn luôn cau mày cũng thoáng thả lỏng.

Duật Tiểu Gia sau khi uống xong, dường như nghĩ tới cái gì đó. Lấy điện thoại di động ra, anh ta định nhìn xem mấy ngày nay có người tìm mình hay không.

Nhưng vừa lấy điện thoại ra, Duật Tiểu Gia liền phát hiện thế nhưng màn hình di động của mình không sáng.

"Kỳ quái, tại sao điện thoại lại hết pin rồi?"

Duật Tiểu gia cảm thấy điều này không phải là ngẫu nhiên.

Còn nhớ rõ khi cha anh ta đưa điện thoại này cho anh còn nhắc nhở, điện thoại này có thể dùng qua một tháng. Nhưng mới vài ngày, thậm chí ngay cả điện trên di động cũng không có.

"Anh đã ở lại đây mấy ngày, đương nhiên sẽ hết điện rồi!" Cô gái sau lưng vẫn không nhanh không chậm giải thích.

Mà Duật Tiểu Gia dường như đã nắm bắt được điều gì, đôi mắt đen bỗng biến đổi: "Miêu Miêu, có phải còn người nào đó đã gọi đến không?"

"Cái này..."

Cô gái không trực tiếp mở miệng, đáng vẻ chần chừ nhìn chăm chăm Đàm Duật.

"Có phải có người gọi điện đến không, cô nói mau!"

Lúc này, Duật Tiểu Gia trực tiếp đẩy cô ra.

Sức lực kia, một chút cũng không lưu tình.

Cô gái vốn gầy yếu, bị anh ta đẩy như vậy liền trực tiếp ngã sấp xuống một bên.

Dường như cô ta đụng phải góc nào đó của bàn trà, giờ phút này do bị đau mà ôm lấy eo mình, cố gắng xoa bóp giống như hi vọng giảm bớt đau đớn trên người.

Nhưng cho dù là vậy cũng không thấy đáy mắt Duật Tiểu Gia có chút nào đau lòng.

Anh ta chỉ thờ ơ nhìn chăm chăm cô ta, tiếp tục truy hỏi: "Tôi hỏi cô nói?"

"Có phải muốn để cha Văn tự mình gọi cô về, mới bằng lòng nói?" Đàm Duật gấp đến phát cáu, hai tay buông xuống hai bên sườn của anh lúc này cũng nắm chặt.

Các đốt ngón tay vì anh ta dùng quá lực mà phát ra tiếng tạch tạch.

Dưới tình huống như vậy, Miêu Miêu không thể không nói: "Có người vẫn luôn gọi đến!"

"Là người nào?" Chính là Anna sao?

Nghĩ đến triển miên ngày đó, sau khi anh đưa cô về nhà, cô vẫn luôn gửi tin nhắn và ghi âm cho anh, Duật Tiểu Gia bỗng có chút lo lắng.

Có phải người cô ấy thật sự có chỗ nào không thoải mái không?

"Là em trai anh! Đàm Tam!" Câu trả lời này, ngược lại Miêu Miêu không hề nói dối.

"Tam nhi?"

Duật Tiểu Gia không biết là không vừa ý với câu trả lời này hay làm sao, ánh mắt càng trở nên âm trầm.

Tam nhi nhà bọn họ, thích nhất là dính lấy mẹ bọn họ.

Bình thường nếu có chuyện gì, nó luôn thích tìm mẹ bọn họ giải quyết.

Đối với mấy người anh trai bọn họ, thằng nhỏ thối này không gần gũi nhiều như vậy.

Trong ấn tượng, số lần mà thằng nhỏ thối này chịu chủ động gọi cho Đàm Duật lại càng ít.

Vậy lần này Tam nhi vì chuyện gì mà tìm anh ta?

Đàm Duật dùng tay móc ra, định dùng di động gọi cho Đàm Tam. Nhưng vừa lấy điện thoại ra, anh ta liền ý thức được điện thoại của mình hết pin nên đã tắt rồi.

"Nếu không, em lấy điện thoại cho anh mượn?" Miêu Miêu không biết từ lúc nào đã chỉnh lại sườn xám, đứng dậy.

Lúc này, cô ta còn hai tay cầm điện thoại của mình đưa đến trước mặt Duật Tiểu Gia.

"Không cần!"

So với nói trong điện thoại, còn không bằng trực tiếp về nhà nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nói xong, Duật Tiểu Gia trực tiếp túm lấy áo khoác của mình, đi ra ngoài.

Về phần Miêu Miêu, từ sau khi Đàm Duật rời đi cô ta vẫn thủy chung cúi đầu nhìn chăm chú vào chỗ nào đó trong phòng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

- - đường phân cách - -

Ngay lúc Duật Tiểu Gia vô cùng lo lắng đi đến đại trạch của nhà họ Đàm, anh ta không hề biết thành phố đã biến đổi như thế nào.

Mọi người, ai cũng đều sợ hãi.

Từ ngoại thành đi vào nội thành, có một nhóm người nhìn qua giống như đặc vụ nhưng lại không mặc trang phục đặc biệt, đặt một trạm ngay trên đường đi. Người đi qua đều bị chặn lại kiểm tra cẩn thận.

Chỉ khi xác định được gì đó thì những người này mới có thể được thả đi.

Nhìn những thứ này, vốn từ đầu Duật Tiểu Gia thực sự không để ý nhiều lắm.

Chỉ là nhìn những người đó không ngại phiền toái kiểm tra từng người ngồi trong xe, anh ta có chút không kiên nhẫn thôi.

Vì vậy anh ta đổi tay lái, đi tới con đường anh quen đi hàng này, tránh được đám người đang canh giữ thành từng lớp kia.

Thế nhưng Duật Tiểu Gia sẽ không biết, ngay lúc anh đánh tay lái sang trái, xa dần hướng đi của những người kia, sau lưng những người đó đang nói chuyện: "Đại ca, tìm suốt hai ngày rồi! Tại sao đến một bóng người cũng không thấy?"

"Mày hỏi tao, tao hỏi ai?"

"Em muốn biết rốt cuộc chúng ta nên làm gì?"

Mặc kệ bọn họ đang nói cái gì, người nào cũng có thể thấy sắc mặt của hai người kia không tốt chút nào.

Đây cũng đã mấy ngày rồi, bọn họ luôn canh giữ ở chỗ này, gia đình cũng chưa về được chuyến nào, chỉ sợ bỏ lỡ mất biến động nhỏ nào đó.

"Chúng ta nên làm gì bây giờ tao cũng không biết. Nhưng tao biết nếu vị đại tiểu thư này không lộ mặt ra, chúng ta thật sự sẽ xuống địa ngục!"

Tóm lại, sau một hồi nghị luận, hai người kia lại nhanh chóng quay về trạng thái công tác.

Nhìn chằm chằm những chiếc xe đang qua lại, một cái nháy mắt cũng không có.

- - đường phân cách - -

"Mẹ, mẹ ở đâu?" Về đến nhau, sau khi Duật Tiểu Gia đã dừng xe liền định lặng lẽ tìm mẹ của mình.

Phải biết rằng, đã nhiều ngày không về nhà như vậy, Đàm thiếu nhà bọn họ khẳng định muốn đánh người.

Vậy nên trước khi Duật Tiểu Gia vào nhà đã tính toán trước, vừa đến nhà trước hết phải tìm mẹ tránh gió bão rồi lại tính tiếp.

Nhưng vừa đi được vài bước, Duật Tiểu Gia lại quay lại bên cạnh xe.

Bởi vì anh ta phát hiện, trong ga ra còn đỗ thêm mấy chiếc xe nữa.

Mà chiếc xe này, nhìn qua có chút quen mắt!

Đúng rồi, đây không phải xe của chú Lăng sao?

Sao bọn họ lại đến nhà làm khách rồi?

Còn Anna nữa?

Cô ấy sẽ đến sao?

Nghĩ vậy, Duật Tiểu Gia nhanh chóng đi vào phòng.

"Mẹ..."

"Bảo bảo, con về rồi!" Cố Niệm hề nhìn thấy tiểu tử thối xuất hiện ngoài cửa lớn liền lập tức đi tới.

"Mẹ, con không sao. Nhìn mẹ lo lắng kia..."

Duật Tiểu Gia để ý ánh mắt của Cố Niệm Hề, liếc mắt một cái liền phát hiện ra sự lo lắng của bà.

Trong phút chốc anh tưởng rằng bản thân bỗng nhiên mất tích khiến mẹ lo lắng nên anh vòng tay để mẹ dựa vào vai mình, hy vọng bà sẽ an tâm hơn một chút.

Ai ngờ, Cố Niệm Hề không thêm để ý anh ta, nhìn thẳng ra phía sau anh.

"Mẹ, mẹ nhìn cái gì vậy?"

Dáng vẻ Cổ Niệm Hề gấp gáp nhìn xung quanh như một chú khỉ, Duật Tiểu Gia có chút buồn cười.

Khi Cổ Niệm Hề nhìn ra ngoài, đáy mắt hiện lên nỗi sợ hãi và lo lắng.

Nhưng là dưới đôi mắt đen của bà càng khiến Duật Tiểu Gia giật mình.

Phải biết rằng, Đàm thiếu nhà bọn họ chú trọng nhất là sức khỏe của Cổ Niệm Hề. Thời gian mỗi ngày trôi qua, ông đều thúc giục Cổ Niệm Hề khăn trương lên giường đi ngủ.

Nhưng về mặt tiêu tụy ngày hôm nay hiển nhiên không phải do lần qua lần lại trong một ngày mà tạo thành.

Là chuyện gì mà khiến Đàm thiếu nhà bọn họ có thể dung túng mẹ thức đêm chứ?

"Mẹ đang nhìn xem, tiểu Công Chúa có ở cùng với con không! Đứa bé kia, khiến người khác vội muốn chết."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 336: Vợ Đáng Đời Em Chạy Vs Tiểu Chủ, Chờ Anh

Một câu của Cổ Niệm Hề khiến cho Duật Tiểu Gia nháy mắt liên nhãn mặt: "Tiểu chủ ư?"

Anh ta cho rằng mình vẫn có thể không để ý cô giống như trước kia. Anh cho rằng chỉ cần trốn tránh không gặp, bản thân vẫn có thể giống như trước đây, đến nghĩ cũng sẽ không phải nghĩ đến cô.

Nhưng khi nghe tin cô mất tích không rõ, trái tim của anh ta giống như bị vạn kiếm xuyên qua!

"Đúng vậy, đứa nhỏ đó có ở cùng với con hay không? Du Du nói đã hai ngày không liên lạc được với đứa nhỏ rồi, gấp vô cùng!"

Khi nói đến đây, Cổ Niệm Hề sốt ruột kéo tay áo Đàm Duật: "Mấy ngày nay rốt cuộc con có nhìn thấy tiểu Công Chúa đâu không? Chú Lăng của con phải đi vô số người, giới nghiêm cả thành phố. Nhưng vẫn không ai phát hiện ra tung tích của tiểu Công Chúa. Con xem mẹ nuôi con gấp đến độ gì rồi..." Cổ Niệm Hề nói xong, có chút đau lòng nhìn về Tô Du Du đang làm tổ trên sofa nhà bọn họ cách đó không xa.

Bởi vì không tìm thấy tiểu Công Chúa, mỗi ngày Tô Du Du không khác cái xác vô hồn là mấy.

Cơm cũng không ăn, nước cũng không uống!

Lăng Nhị Gia nếu cứ tiếp tục lo lắng như vậy, Tô Tiểu Nữ sẽ hỏng mất trước cả khi tiểu Công Chúa về nhà nên chỉ có thể đưa bà đến Cổ Niệm Hề bên này. Hi vọng Cổ Niệm Hề có thể thay ông chăm sóc Tô Du Du, còn ông sẽ có nhiều thời gian tìm tiểu Công Chúa đang mất tích nhà bọn họ.

Từ tầm mắt của Cổ Niệm Hề, Lăng Nhị Gia cũng có chút kinh ngạc.

Trong trí nhớ của anh, mẹ nuôi Tô Du Du của anh luôn thích điên điên khùng khùng gọi anh Đàm Vu. Người phụ nữ này, là người vui vẻ nhất trong tất cả những người phụ nữ anh từng gặp qua, luôn sáng rỡ nhất. Chỉ ít, thật sự Duật Tiểu Gia chưa nhìn thấy bà ấy khóc.

Nhưng hôm nay...

Tô Du Du ngày hôm nay, hốc mắt đều đã sưng đỏ. Liếc mắt một cái người ta đã có thể nhận ra, bà đã khóc. Hơn nữa còn không chỉ trong một lúc.

Lăng Nhị Gia vẫn trông coi bên cạnh bà, vừa vội vàng gọi điện bàn giao việc điều tra, vừa lặng lẽ nhìn Tô Tiểu Nữ vài lần. Phát hiện viên mắt bà vì không có được tin tức của tiểu Công Chúa mà càng đỏ lên, ông chỉ có thể thở dài nắm chặt tay của Tô Tiểu Nữ trong bàn tay to rộng của mình.

Lúc này, ông đương nhiên cũng muốn nói chút gì đó để khuyển Tô Tiểu Nữ nhà ông.

Từ khi mất đi một đứa bé, cơ thể của Tô Tiểu Nữ liền không hoàn toàn tốt. Ông thực sự lo lắng, nếu Tô Tiểu Nữ còn tiếp tục như vậy, cơ thể sẽ không chịu nổi.

Nhưng bất đắc dĩ, hiện giờ ông thật sự không nói được lời nào để an ủi bà.

Tiểu Công Chúa luôn là nhân vật trung tâm của Lăng gia, trung tâm của trung tâm.

Hiện giờ, cô lại không thấy, tất cả Lăng gia cũng đã lộn xộn hết lên rồi.

Nhất là mẹ Lăng, cũng đã trực tiếp ngắt đi nhiều lần.

Mà Lăng Nhị Gia cùng lúc phải khẩn cấp thu hẹp phạm vi tìm kiếm đồng thời chăm sóc mấy miệng ăn trong nhà.

Chỉ bởi vì bận rộn không ngừng mà ông chỉ có thể đưa Tô Tiểu Nữ sang bên Cố Niệm Hề. Nhìn xem Cố Niệm Hề có thể dỗ bà ăn được chút gì đó không...

Hơn nữa, mấy đứa bé Đàm gia, Tô Tiểu Nữ đều rất yêu thích. Lăng Nhị Gia hi vọng bà nhìn thấy mấy đứa trẻ, tâm tình sẽ dễ chịu hơn chút.

Chẳng qua ngay lúc Lăng Nhị Gia vừa gọi điện vừa trông Tô Tiểu Nữ, ông đã nhận ra một ánh mắt rơi xuống hai người bọn họ.

Trong chớp mắt, Lăng Nhị Gia ngẩng đầu liền chống lại ánh mắt của Đàm gia Đàm Duật!

Hai người đàn ông đối mặt, phong mang tất lộ (1)

(1) Phong mang tất lộ: là một thành ngữ, ý nói đao kiếm và giáo mác đều lộ ra. Ví dụ như nhuệ khí và tài cán đều bộc lộ, được thể hiện ra.

Mà Lăng Nhị Gia trực tiếp nói với người bên kia điện thoại: "Bây giờ lập tức dựa theo lời tôi nói mà làm, tôi cúp điện thoại trước!"

Điện thoại vừa tắt, Lăng Nhị Gia liền lập tức đi tới chỗ Duật Tiểu Gia.

"Cậu thẳng tiểu tử thôi, rốt cuộc cậu đã đưa tiểu Công Chúa để chỗ nào!" Vừa đi đến, Lăng Nhị Gia liền chất vấn không chút lối thoát.

Giọng điệu kia, hùng hổ dọa người.

Giống như đang đối xử với phạm nhân.

Mà điều này, Cố Niệm Hề cực kỳ không thích.

Có ai hi vọng con trai bảo bối của mình bị đối xử như vậy đâu?

"Lăng Nhị... Ông làm cái gì vậy!"

Cố Niệm Hề nhìn đáng vẻ Lăng Nhị Gia như muốn đánh người liền vội vàng chắn trước mặt Duật Tiểu Gia, giống như sợ lúc này Lăng Nhị Gia sẽ đánh con trai bà ngay vậy.

"Chỉ cháu trẻ, tôi chỉ muốn hỏi thẳng tiểu tử thôi này một chút xem nó có gặp qua tiểu Công Chúa nhà chúng tôi không thôi!" Giọng điệu của Lăng Nhị Gia vẫn đầy mùi thuốc súng như vậy.

Nói thật, nếu không phải vì có tầng quan hệ với lão đại Đàm thì bây giờ Lăng Nhị Gia đã sớm đánh một trận với Duật Tiểu Gia rồi.

"Đúng vậy, Đàm Vu con mau nói cho mẹ biết, con có từng gặp qua tiểu Công Chúa không?"

Tô Tiểu Nữ đang làm tổ ở trên ghế sofa, sau khi thấy được động tĩnh bên này cũng khẩn trương đi tới.

"Mẹ nuôi... Con không nhìn thấy cô ấy, con..." Thực sự, Duật Tiểu Gia cho rằng như vậy. Nhưng không biết vì sao, trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh lơ mơ ở một nơi nào đó, dường như tiểu Công Chúa đã đứng trước mặt anh.

"Sau khi con bé đến công ty hai ngày trước liền không trở về nữa! Mẹ đến hỏi người bên đó, bọn họ đều nói hẳn con bé đã đi tìm con rồi... Nếu nó bỏ đi thì mẹ nên làm cái gì bây giờ?"

Nói xong lời cuối đó, hai tay Tô Tiểu Nữ liền ôm mặt khóc ra tiếng.

Nói thật, người khác đều nói bà và tiểu Công Chúa trông không hề giống như một đôi mẹ con. Dù cho tiểu Công Chúa có đôi khi muốn chia sẻ cùng bà chút bí mật nào đó, bà vẫn luôn chăm chọc con bé.

Nhưng trên đời này, nào có người mẹ nào không thương con mình cơ chứ?

Hơn nữa, tiểu Công Chúa còn là đứa con duy nhất của bà, sao bà có thể không thương?

Nhìn Tô Tiểu Nữ không thêm để ý đến hình tượng kiên cường khi xưa, trước mặt nhiều người như vậy lại gào khóc thảm thiết, bọn họ liền nhận ra một điều. Nếu tiểu Công Chúa thực sự xảy ra điều gì không hay, Tô Tiểu Nữ cũng không muốn sống nữa.

"Tô Tiểu Nữ, bà đừng như vậy!" Lăng Nhị Gia vốn muốn tiếp tục truy hỏi Đàm Duật. Nhưng nhìn Tô Tiểu Nữ khóc thành như vậy, ông cũng không còn tâm tình đi hỏi nữa. Lúc này, ông chỉ lo lắng kéo Tô Tiểu Nữ vào lòng mình.

Có thể nói, hai ngày nay Tô Tiểu Nữ khóc vô số lần, so với những lần Lăng Nhị Gia thấy bà khóc trước kia cộng lại vẫn còn thiếu. Sau khi tái hôn với Tô Tiểu Nữ, ông liền thề nhất định phải khiến Tô Tiểu Nữ hạnh phúc, không để bà rơi thêm giọt lệ nào nữa. Nhưng lúc này, con gái mất tích khiến

cảm xúc của Tô Tiểu Nữ luôn ở trong trạng thái căng thẳng, Lăng Nhị Gia cũng vô cùng đau lòng.

"Bảo bảo, rốt cuộc con có nhìn thấy tiểu Công Chúa hay không? Nếu như có thì mau nói đi!"

Sau khi thấy Lăng Nhị Gia đưa Tô Tiểu Nữ quay lại ghế sofa đằng kia nghỉ ngơi, Cố Niệm Hề khần trương đến bên con trai hỏi.

"Việc này..."

Bởi vì do say rượu mà đầu óc Duật Tiểu Gia hỗn loạn không nói, còn đau muốn chết.

Nhất là trong đầu thỉnh thoảng lại lóe lên hình ảnh của Anna càng khiến đầu anh ta đau không ngừng.

Nhìn con trai của mình vẫn không nói gì thêm, Cố Niệm Hề lẩm bẩm: "Kỳ lạ, tiểu Công Chúa rời khỏi công ty, vì sao nhiều người đều nói đi tìm con? Con lại không thấy con bé đâu?"

Sở dĩ Cố Niệm Hề buồn bực như vậy vì bà không biết được rõ ràng, tiểu Công Chúa thích con trai bà đến nỗi ai ai cũng đều biết.

Vô luận đối mặt với chuyện gì đều có thể yên tâm với Lăng Công Chúa, chỉ có gặp chuyện liên quan đến Duật Tiểu Gia thì cô mới có thể không bình tĩnh như vậy.

Chính bởi vì như vậy mà ngày đó khi cô vội vội vàng vàng rời công ty, cái gì cũng không nói rõ ràng nên người trong công ty mới cho rằng cô đi tìm Duật Tiểu Gia rồi.

"Anna..." Đàm Duật miệng nghiền ngẫm cái tên tiếng Anh này.

Thực ra cái tên tiếng Anh Anna này xuất hiện, cũng có liên quan đến anh ta.

Vẫn còn nhớ rõ, đó là một kỳ nghỉ đông năm nào đó, người lớn đều vì sắp tới tết niên mà bận rộn. Ngày đó Lăng Công Chúa mang theo CD của một bộ phim Mỹ tới nhà bọn họ.

Đúng lúc ngày đó anh không có việc gì, nên anh ta liền hiếm có cùng em trai em gái ngồi trong đại sảnh xem phim Mỹ. Thực ra đến bây giờ, Duật Tiểu Gia đã sớm quên rốt cuộc bộ phim kia nói về cái gì. Anh chỉ nhớ rõ, ngày đó bản thân chỉ thuận miệng nhắc đến một câu: "Anna, cái tên rất dễ nghe!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 337: Đáng Đòi Vợ Anh Chạy Vs Tiểu Chủ, Chờ Anh 2

Nghe được lời anh nói, tiểu Công Chúa vốn ngồi trên ghế sofa đằng kia liền lập tức cạo đến cạnh chỗ anh, suy nghĩ rồi rầm hồi lâu mới hỏi: "Anh Duật thực cảm thấy tên tiếng Anh này rất hay ư?"

"Đúng vậy!" Lúc đó anh cũng chỉ thuận miệng nói.

Nhưng đôi mắt của tiểu Công Chúa lại trở nên vô cùng xinh đẹp, do vậy mà sáng lên: "Tốt lắm, từ nay về sau tên tiếng Anh của em liền là Anna rồi!"

Khi đó, anh cho rằng cô chỉ thuận miệng nói thôi.

Không nghĩ tới, từ ngày đó cô lại bắt đầu lưu tâm điều này.

Sau ngày đó, càng ngày càng nhiều người gọi cô là Anna...

Bây giờ nghĩ lại, anh mới phát hiện ra cô thực sự vì anh mà thay đổi quỹ đạo sinh hoạt rất nhiều.

Mà lúc này, trong đầu anh lại lần nữa lóe lên khung cảnh: "Đi đi, ai cho cô đứng góc trong này, ảm ỉ chết mất!"

"Đi mau đi..."

Anna đứng cách không xa, anh vẫn hét lên với cô,

Hơn nữa, dường như anh ta còn ném tới chỗ cô một chai rượu...

Nghĩ đến điều này, trong đầu Duật Tiểu Gia lại nhanh chóng lóe lên hình ảnh khi nãy bản thân say rượu ngửi được mùi máu tươi trong căn phòng đó...

Điều khiến anh ý thức được những hình ảnh trong đầu mình kia, không phải là vô căn cứ!

Anna...

Cô ấy bị thương!

Nghĩ vậy, rốt cuộc Duật Tiểu Gia cũng không thể khống chế nội tâm điên cuồng như thú hoang của mình.

Nó kêu gào trong lòng anh ta, nhất định phải tìm được cô!

"Bảo bảo, con muốn đi đâu?"

Cố Niệm Hề còn muốn kéo anh đi khuyên nhủ Tô Tiểu Nữ một hồi, dù sao Tô Tiểu Nữ thích thằng nhóc thối này từ khi nó còn bé, có cái gì ngon cũng đều để lại cho nó một phần.

Nhưng lời bà còn chưa nói hết, tiểu tử thối này đã xoay người rồi đi.

"Mẹ, con đi tìm Anna!"

Thốt ra lời này xong, Duật Tiểu Gia liền trực tiếp nhảy lên chiếc xe thể thao của mình, động cơ khởi động "Vút" một tiếng liền biến mất ở cuối đường.

Mà Cố Niệm Hề nghe anh nói như vậy liền chỉ có thể bất đắc dĩ nói ở đằng sau: "Chậm một chút, cái thằng tiểu tử thối này!"

Tuy sốt ruột tìm Anna nhưng bà vẫn phải quan tâm đến an toàn của bọn nhỏ chứ?

Nhưng Cố Niệm Hề dặn, Duật Tiểu Gia cũng không nghe được.

Bởi vì Cố Niệm Hề vừa nói dứt lời, đầu còn bóng dáng của tên tiểu tử thối này nữa?

- - đường phân cách - -

"Anh à, dường như em đã nhìn thấy cô gái này ở đâu đó..."

Khi mọi người đều đang gióng trống khua chiêng tìm Anna, trong một phòng giam âm u nào đó, có một người đang nằm úp sấp trên bàn, mà trước mặt cô thể nhưng lại có hai cảnh sát đang ngồi nghiêm chỉnh.

Có một người nhìn thấy bên mặt của cô gái đang úp sấp, sau khi nhìn một lúc lâu liền nói như vậy.

"Nói nhảm, chúng ta nhìn cũng nhìn được hai ngày rồi!" Người này chính là cô gái đánh nhau gây sự ở quán bar, còn nở súng trước mặt mọi người mà hai người bọn họ giải về.

"Không đúng, rốt cuộc em vẫn có cảm giác dường như đã nhìn thấy ở đâu đó rồi!"

Người nọ vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia.

Được rồi, cô gái này tuyệt đối là một nhan sắc hiếm có thế gian.

Dù cho hai ngày đã không rửa mặt chải đầu, gương mặt dính đầy vết bẩn nhưng khuôn mặt ấy vẫn khiến người ta tim đập rộn ràng.

Chỉ cần nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô, đồng chí cảnh sát cũng không tự giác mà có chút hảo cảm với cô.

Nếu mỹ nhân này không phải tội phạm hình sự mà nói, anh ta thật sự muốn theo đuổi cô.

"Thôi đi, đừng đặt cái suy nghĩ lố liễu thể lên người nghi phạm của chúng ta! Đừng cho là tôi không biết chút tâm tư nhỏ đó của cậu..."

Cộng tác với anh ta, là một người trung niên.

Dù sao tuổi của anh ta còn quá trẻ, rất dễ dàng nhìn ra được trong đầu người trẻ tuổi kia đang nghĩ cái gì.

Cảnh sát trẻ tuổi bị người trung niên quát lớn liền chỉ có thể cười gượng vài tiếng.

Được rồi, suy nghĩ lại bị nhìn thấy, anh ta đương nhiên có chút chột dạ.

Mà cảnh sát trung niên không để ý đến anh ta nữa, tiếp đó tầm mắt lại lần nữa rơi lên người cô gái xinh đẹp kia.

Nói thật, cô gái này thực sự đẹp đến nỗi nhân gian không có.

Nếu như ông còn trẻ, chỉ sợ cũng sẽ suy nghĩ y như cảnh sát trẻ tuổi kia.

Nhưng ông biết một điều, người này bây giờ chính là tình nghi phạm tội.

Ở trong thành phố mang theo súng đã thương người khác, khẳng định sẽ bị phạt. Chuyện này xử lý không tốt chỉ sợ sẽ dẫn tới sự phẫn nộ của người dân.

Nhưng việc này đã điều tra được hai ngày rồi.

Cô gái này cái gì cũng không nói, chỉ nằm sấp trên bàn, không biết là đang ngủ hay tỉnh, nói chung là vẫn luôn trầm mặc đối với bọn họ.

Hai ngày trôi qua, bọn họ đến tên của cô cũng không hỏi ra được. Càng đừng nói đến bối cảnh của cô gái này mà từ đâu có được súng.

Chuyện này rốt cuộc phải làm thế nào mới tốt đây?

Đây thật sự là một vấn đề đau đầu.

"Vậy đi, hôm nay cũng không tra hỏi được, để người này quay về đi!"

Nhìn cô gái úp sấp trên bàn, bọn họ thật sự không nghĩ ra được đối sách rồi.

Từ khi vào cô gái này không ăn không nói, nếu thật sự náo đến mạng người, đến lúc đó bọn họ cũng ăn nói không được.

"Được rồi!"

Sau khi hai người thương lượng xong, liền gật gật đầu.

"Mỹ nữ nhỏ, cô có nghe hay không? Nếu không nói lời nào, chúng tôi liền phải đưa cô lên cấp trên!"

"..."

Lời này, trái lại khiến mí mắt Anna khẽ nâng.

Nhưng rốt cuộc, mí mắt này lại lần nữa hạ xuống..

Mà đồng chí cảnh sát sau khi nhận được phản ứng như vậy liền chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài.

"Đây rốt cuộc là cái thể loại chuyện gì chứ?" Cảnh sát trẻ tuổi thấy cô gái này lại nhắm mắt, bắt đầu tức giận nói.

Mà cảnh sát trung niên lại nói: "Nếu ngày mai không xử lý được, tôi phải quay lại sở rồi. Tôi nghe nói, gần đây bên trên đang tìm một người, còn có treo thưởng nữa!"

"Bao nhiêu thế?" Cảnh sát trẻ tuổi vừa nghe, cũng hứng thú đến bên cạnh.

Cũng đúng, trên thế giới này có ai là không thích tiền?

"Nghe nói cũng tầm mười số!"

"Trời ạ! Đó là người nào, tội phạm nghiêm trọng sao?"

"Không phải, nghe nói là con gái của người có tiền nào đó, nơi nào cũng không tìm thấy người. Đến đặc công cũng phải xuất động..."

"Ôi trời, những người trẻ tuổi này đúng là thích chạy loạn! Nhưng như vậy cũng tốt, nhà bọn họ đã nhiều tiền, cô ta chạy thì tiền bạc mới lưu động nhiều hơn!"

"Đúng vậy."

"Vậy chờ anh đến đó rồi gọi em qua."

"Được..."

Nói đến đây, hai người này đều nở nụ cười.

Nhưng bọn họ không biết rằng, người mà bên ngoài đang khua chiêng gõ trống đi tìm, lúc này đang nằm sấp trước mặt bọn họ...

Tuy trong khoảng thời từ quán bar bị giải tới phòng thẩm vấn, Anna không phản kháng cũng không bị thương nhưng lúc trước, phần đầu gối bị mảnh thủy tinh đâm vào ở trong đó đã bắt đầu nhiễm trùng. Theo tình hình thì càng ngày càng trở xấu, cô bắt đầu sốt lên, tinh thần cũng bắt đầu có chút mơ hồ.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao hiện giờ cô lại nằm sắp, thủy chung không nói được lời nào.

Bởi vì phát sốt cùng thời gian dài không được uống nước, đôi môi đầy đặn giống như bông hoa cũng đã rạn nứt.

Cô không biết, bản thân có thể bỏ mạng tại nơi này hay không.

Nhưng đầu óc hỗn loạn nói cho cô biết, khoảng cách đến lúc đó cũng không xa nữa...

Trong lúc hôn mê, dường như cô lại quay về thời thơ ấu trước kia.

Tuổi thơ cô cùng Đàm Duật, Đàm Khuynh ở cùng nhau...

Thời điểm đó, thực sự rất vui vẻ.

Anh Duật ở cạnh cô, tiểu ca ca lại cẩn thận chăm sóc cô.

Không giống như khi lớn, anh Duật thì luôn trốn tránh cô. Mà tiểu ca ca, không biết luôn bận cái gì mà không thấy bóng dáng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Doạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 338: Đáng Đời Vợ Anh Chạy Vs Tiểu Chủ, Chờ Anh 3

Anh Duật, nếu anh thật sự chán ghét em như thế, em đây về sau sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa...

Ngay trước khi Anna hoàn toàn lâm vào hôn mê, trong đầu cô hiện lên suy nghĩ này...

- - đường phân cách - -

"Kiều Trác Phàm, cái người trướng thối!" Ban đêm, Tiểu Bảo Bối thấy không có chút tin nhắn cùng cuộc gọi đến điện thoại liền bắt đầu mắng người.

"Vợ cũng đã bỏ nhà ra ngoài, tại sao anh lại không có chút phản ứng cơ chứ?" Lúc này vẻ mặt của Tiểu Bảo Bối vô cùng không vui.

Nhưng đồng thời, trên mặt của cô cũng viết rõ ràng ba chữ: "Nhanh đi em!"

Nhưng điện thoại giống như muốn đối nghịch với cô vậy.

Mặc kệ cô tức giận kêu gào như thế nào, vẫn luôn không phát ra chút tiếng động.

Điều này khiến Tiểu Bảo Bối hoài nghi mãi, điện thoại của mình có phải hết pin hay cài đặt chế độ máy bay hay không!

Nhưng trước đó, cô đã kiểm tra kỹ vài lần rồi, đều có kết quả là điện thoại cô vô cùng bình thường.

Như vậy, không bình thường nhất định là điện thoại của Kiều Trác Phàm bên đó rồi!

Vợ đã tuyên bố bỏ nhà rõ ràng như vậy, sao anh lại không hề nóng nảy chứ?

Chẳng lẽ, anh không thèm lo lắng vợ anh sẽ mất tích chút nào hay sao?

Nhưng chính Tiểu Bảo Bối đang không vừa lòng tức giận không biết rằng, thực ra trước đó Kiều đại thiếu đã xác nhận với ngài cha vợ của mình hiện giờ Tiểu Bảo Bối đang ở trong nhà họ Tiểu.

Bởi vậy anh mới có thể yên tâm tham gia đội ngũ tìm kiếm Anna.

Có thể nói, hiện giờ tất cả lực lượng của bọn họ quanh thành phố đều đang đi tìm Anna.

Mà rảnh rồi nhất, cùng lắm cùng chỉ giống như Tiểu Bảo Bối đang tựa vào giường lớn, dùng gối của Kiều Trác Phàm để dựa đôi chân ngắn của cô.

"Trách không được, vì sao một bó tuổi như vậy mới kết hôn!"

Khi Tiểu Bảo Bối nói những lời này, vẻ mặt kia muốn có bao nhiêu ghét bỏ liền có bấy nhiêu.

"Thôi, coi anh cũng đã một bó tuổi như vậy, xét phần xấu hổ phải gửi tin nhắn cho vợ, em liền phát lòng từ bi gửi tin nhắn cho anh vậy!"

Sau khi Tiểu Bảo Bối nói xong lời này, vẻ mặt vô cùng miễn cưỡng bắt đầu tạch tạch bấm mấy chữ trên điện thoại.

Thật không ngờ, bây giờ cô giả vờ gửi tin như không có dụng ý gì, Kiều Trác Phàm sao lại không nhìn ra?

"Kiều Trác Phàm, em muốn đi tìm soái ca, anh chúc em hôm nay được chơi đùa vui vẻ đi!"

Sau khi gửi xong tin nhắn này, Tiểu Bảo Bối liền vui tươi hơn hẳn tắt điện thoại, thích ý ôm chần lẩn vài vòng.

Được rồi, trong cái đầu nhỏ của cô hiện lên dáng vẻ đại gia Kiều bởi vì vợ muốn đi tìm soái ca mà xúc động lo lắng, thậm chí còn giống như trong những cuốn tiểu thuyết mà Nhạc Dương cho cô, cái gì mà lộ trình nửa tiếng hay một tiếng gì đó cũng lái thành mười phút để đến tìm Tiểu Bảo Bối cô.

Chẳng qua Tiểu Bảo Bối đang tự say đắm trong ảo tưởng tốt đẹp bản thân tự tưởng tượng ra từ đầu đến cuối đều quên mất, hôm nay cô trốn nhà rồi đi không phải vì tránh né Kiều Trác Phàm quấy rối sao?

Mà hiện giờ, Kiều Trác Phàm lại không liên tục xuất hiện trước mặt cô như cô mong muốn, cô nên vui vẻ mới đúng.

Nhưng vì sao cô lại vì Kiều đại thiếu đến một cú điện thoại cũng không thêm gọi là hờn dỗi chứ?

Đương nhiên, Tiểu Bảo Bối trước mắt vẫn đang chìm đắm trong đồng cảm xúc của mình không thể chú ý đến.

Sau khi ôm chần lẩn lộn được một lúc, còn chơi vài trò trên máy tính của mình, Tiểu Bảo Bối lại do không nhịn được tò mò mà mở điện thoại ra.

Nhưng trên điện thoại đừng nói là chưa có cuộc gọi nhớ nào, đến cái tin nhắn cũng chưa đọc!

Tiểu Bảo Bối vẫn chưa từ bỏ ý định, mở cửa phòng nhìn ngó, sau đó lại nằm sấp trên cửa sổ, nhìn xem dưới tầng có chiếc xe "đáng nghi" nào đỗ ở đó không.

Thế nhưng, những thứ cô hi vọng nhìn thấy, lại không hề xuất hiện.

Lần này Tiểu Bảo Bối rốt cuộc ừ ừ rồi.

Đoán chừng, đêm nay Kiều Trác Phàm thật sự quyết tâm không đến tìm cô!

Tính khí nhỏ của cô không được xoa dịu, lại bắt đầu dùng chân ngón xuất vài ngón vồ với chiếc gối của Kiều Trác Phàm.

"Kiều Trác Phàm, nếu vợ anh chạy đi, anh xứng đáng!"

"Kiều Trác Phàm, dù cho sau này anh có đến tìm em, em cũng không cần anh nữa..."

Được rồi, đêm nay Tiểu Bảo Bối coi như đã giẫm hết nấy thứ trên giường bọn họ rồi.

Mà lúc này Kiều Trác Phàm người không biết cô vợ nhỏ của mình đang kịch liệt đấu tranh tư tưởng đợi mình "đại giá quang lâm", lại đang ngồi trong một chiếc xe, cảm máy tính theo dõi một chấm đỏ hiện lên trên màn hình.

"Đi thẳng đường này! Sau giao lộ liền rẽ sang!" Dựa theo chấm đỏ hiện trong màn hình, Kiều Trác Phàm nghiên cứu đường giao thông một lúc rồi nói.

"Nơi đó ở chỗ nào? Cậu xem một chút xem xung quanh có dấu hiệu gì không."

Ở ghế lái, Đàm Khuynh mặc chiếc áo khoác ngoài màu đen che kín cả người.

Anh ta mới vừa một mồi đi về từ nước ngoài, không nghĩ tới lại nhận được tin tức Anna mất tích.

Nhưng mà so ra thì anh ta trấn tĩnh hơn người khác rất nhiều. Bởi vì anh ta lập tức đã nghĩ đến, bản thân đã đưa cho Anna vài thứ.

Trong nấy thứ đó, đều được gắn một thiết bị định vị.

Mà nấy thứ này, bình thường đều không cần dùng đến.

Cho nên anh ta cũng không nói ra với người khác.

Nhưng vào thời điểm nào đó, nấy thứ này lại trực tiếp có tác dụng.

Trước kia anh ta có thể nhiều lần chính xác không sai một li tìm được Anna, những vật nhỏ này có liên quan không nhỏ.

Cho nên sau khi trở về anh ta liền trực tiếp mở tất cả thiết bị định vị, từ đó tìm kiếm vài mảnh ghép.

Đa số đều ở khu nhà của Lăng gia.

Có mấy thứ, cho thấy đang ở đại trạch của Đàm gia. Tiểu Khuynh biết, hẳn là Anna muốn để một chỗ trong phòng của Đàm Duật mà lặng lẽ bỏ vào.

Mấy cái khác còn có ở tập đoàn Đế Phàm. Vậy hẳn là trong lúc làm việc không cẩn thận làm rơi ở mấy chỗ đó.

Trong mấy thứ này, chỉ có một cái ở nơi khác.

Mà tất cả dấu hiệu cho thấy, đó là một khẩu súng.

Tiểu Khuynh nhớ rõ, đó hẳn là một khẩu súng lục màu đỏ, được làm vô cùng tinh xảo.

Đồ vật này chính là do anh ta có được ngoài ý muốn.

Lúc trước khi nhìn thấy khẩu súng lục màu đỏ này, anh ta liền cảm thấy để cho Anna dùng để phòng thân là thích hợp nhất.

Thứ này nhẹ vừa phải, hơn nữa còn không chiếm nhiều diện tích. Bỏ vào túi xách hoặc túi áo đều được.

Chính bởi vì kiểu dáng như vậy mà anh ta mới đặt một thiết bị định vị bên trên rồi đưa cho Anna.

Nhưng Tiểu Khuynh biết, bình thường Anna đều không thích mang theo mấy thứ phiền toái như này.

Ngoại trừ vì cô thấy thứ này không dễ dùng ở, còn do cô vẫn vô cùng tự tin với mấy thứ công phu quyền cước mà Lăng Nhị Gia tự mình dạy cho cô.

Thông thường mà nói, ở trong thành phố cô sẽ không mang theo.

Nhưng lúc này Anna lại mang theo khẩu súng lục này biến mất, hiển nhiên...

Cô đã gặp nguy hiểm rồi!

Chính bởi vì điều này mà anh ta không thể không kéo Kiều Trác Phàm đến giúp định vị, còn anh thì toàn tâm toàn ý lái xe.

Để có thể trong thời gian ngắn nhất tìm được Anna đang mất tích.

"Định vị cho thấy nó cách nơi này tầm mười mét, nơi này..."

Kiều Trác Phàm nhìn lướt qua, liền thấy biểu tượng cách đó không xa.

Lông mày anh nháy mắt nhú lại: "Nơi này là cục cảnh sát!"

"Cái gì?" Tiểu Khuynh đối với đáp án này dường như có chút không vui.

Nếu ở nơi khác, Tiểu Khuynh muốn gặp Anna, muốn đưa cô đi dễ như trở bàn tay.

Nhưng chỗ cục cảnh sát này, khẳng định có camera theo dõi, hơn nữa cũng có rất nhiều thành phần khó xác định. Hơn cả, Anna có ở chỗ này hay không, cũng không chắc chắn.

Điểm quan trọng hơn, tiểu Khuynh vẫn quan tâm đến Đàm thiếu nhà anh ta.

Cha anh ta nhiều năm như vậy đều không có bất kỳ vết nhơ nào, anh cũng không muốn vì bản thân mà khiến cho Đàm thiếu nhà bọn họ gặp phải phiền toái.

"Làm gì bây giờ?" Nhìn cục cảnh sát, Kiều Trác Phàm cũng hiểu được có chút khó giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 339: Chương 130.4

Editor: Mèo (meoancamam)

Nếu không bọn họ có thể giống như đang ở nước ngoài, trực tiếp đi vào tìm người rồi.

"Đề tôi gọi cho cha!" Thời gian không đợi người, hiện giờ mấu chốt nhất vẫn là nhanh chóng tìm được Anna. Khuynh Tiểu Gia vươn tay móc điện thoại, trực tiếp gọi cho Đàm thiếu.

"Cha, con nghĩ con đã tìm được nơi Anna mất tích rồi. Ở cục XX, cha để người ta sắp xếp một chút, con muốn vào tìm cô ấy!"

Hiện giờ không phải là thời điểm để bọn họ hành động theo cảm tính. Chỉ có thể dùng quan hệ của nhà bọn họ mới có thể trong thời gian ngắn nhất tìm được Anna.

Mà người ở đầu dây bên kia, vừa nghe nói vậy liền lập tức nói: "Cha biết rồi!"

Sau đó bên kia điện thoại liền truyền đến âm thanh của Lăng Nhị Gia. Cũng có giọng nói kích động của Tô Tiểu Nữu...

Khuynh Tiểu Gia không nói gì, trực tiếp lái xe vào cổng lớn phía trước.

Không hổ là ông già nhà bọn họ làm việc, rất nhanh mọi thứ đều thuận lợi.

"Người các anh tìm là..."

"Người này!" Khuynh Tiểu Gia không nói hai lời, trực tiếp lấy bóp tiền của mình ra.

Bên trong có một tấm hình.

Trên ảnh chụp ngoài trừ chính anh ta, còn có anh trai Duật Tiểu Gia, Tiểu Tam Nhi Đàm gia, cả Chu Tư Tề và Chu Tiểu Tiểu nữa. Đứng giữa bức ảnh là Lăng Công Chúa.

Tấm hình này được chụp vào tết năm ngoái.

Lúc đó, những người khác đều đến lấy ảnh rồi nhanh chóng cất đi, chỉ có mình Khuynh Tiểu Gia không lấy.

Về sau trong ví tiền của anh ta lại tự dưng có tấm hình này. Khởi cần nói, Khuynh Tiểu Gia cũng biết, hẳn là con bé Anna kia tự ý bỏ vào. Nhưng cũng chỉ mình con bé ngốc đó mới có gan làm như vậy.

Mà Kiều Trác Phàm bên cạnh nhìn tấm hình kia thế nhưng lại dùng ánh mắt dường như đang tìm tòi nghiên cứu nhìn Đàm Khuynh.

Nói thật, quen biết Đàm Khuynh cũng nhiều năm rồi. Nhưng Kiều Trác Phàm thật ra cũng chưa lần nào hiểu thấu được cái tên gia hỏa này...

Mà lúc này, Đàm Khuynh đương nhiên nhận ra được ánh mắt Kiều Trác Phàm nhìn mình giống như đang nghiên ngẫm điều gì đó.

Nhưng bây giờ anh ta cũng chẳng quan tâm được những thứ này.

Đến nói thêm vài lời với Kiều Trác Phàm cũng không có, anh ta vẫn tiếp tục dùng ánh mắt đầy áp lực nhìn đồng chí cảnh sát trước mặt.

"Người này..."

Nhìn trong ảnh chụp ai ai cũng đều là tuấn nam mỹ nữ, đồng chí cảnh sát không tự chủ được mà mắt sáng lên.

Nhất là khi tầm mắt anh ta chạm phải cô gái xinh đẹp chính giữa, đáy mắt anh ta đồng loạt xuất hiện vẻ kinh diễm và ngạc nhiên.

Phản ứng như vậy đương nhiên khiến cho Khuynh Tiểu Gia cảm thấy kỳ lạ.

"Cô ấy ở trong này?" Lấy hiểu biết của anh ta với người khác, nếu không phải từng gặp qua, ánh mắt người này không nên xuất hiện vẻ kinh ngạc như vậy.

"Cái này..." Người cảnh sát kia dường như có chút xoắn xuýt.

Được rồi, anh ta chính là đồng chí cảnh sát trẻ tuổi mà ngày đó tại quán bar đã chính mắt trong thấy Anna nổ súng ở quán bar rồi đưa về sở, hơn nữa còn bắt đầu thẩm vấn cô.

Bởi vì suốt hai ngày hai đêm đều tra hỏi không có kết quả, bọn họ cũng vừa mới ra khỏi phòng thẩm vấn đây.

Chỉ là không nghĩ tới vừa ra ngoài thì người trong sở đã báo có hai nhận vật lớn vừa đến. Mà anh ta, vừa ra đã gặp được Khuynh Tiểu Gia.

Lấy kinh nghiệm làm cảnh sát nhiều năm của anh ta mà phán đoán, người này hẳn có lai lịch không nhỏ.

Mà trước mắt, cô gái mà bọn họ đang tìm kia chính là người đã nổ súng. Mà hiện giờ cô gái này lại xuất hiện trong ảnh cùng anh chàng đẹp trai này. Dù loại hiện tượng đều cho thấy một điều: Cô gái này có thân phận không đơn giản!

Mà hai người bọn họ lại đưa cô gái này vào cục cảnh sát, có vẻ như sắp gặp phải chuyện lớn rồi!

"Nói nhanh lên, rốt cuộc cô ấy ở chỗ nào?" Thấy vẻ mặt người kia đầy lo sợ bất an, Khuynh Tiểu Gia càng khẳng định suy đoán trong lòng mình.

Mà nhìn vẻ mặt hoang mang từ trong lòng của tên này, Khuynh Tiểu Gia đoán rằng hiện giờ tình trạng của Anna vô cùng không tốt.

Suy nghĩ này khiến Khuynh Tiểu Gia rốt cuộc không thể không chế lửa giận trong lòng, bước lên kéo áo tên cảnh sát kia.

"Khuynh, cậu bình tĩnh một chút!" Kiều Trác Phàm thấy vẻ mặt vô cùng muốn ra tay của Đàm Khuynh liền vội vàng khuyên.

Dù sao nơi này cũng không thể giống như nước ngoài, rất nhiều chuyện bọn họ làm đều phải hạn chế.

"Nói nhanh lên!" Nhưng Đàm Khuynh từ đầu đến cuối đều không chịu buông lỏng.

Gân xanh lộ ra đủ để chứng minh tức giận của anh ta lúc này. Những người bên cạnh tuy thấy một màn này nhưng ai cũng không dám tự mình tiến lên ngăn cản.

Dù sao khi này cuộc gọi kia chính là đồng chí cục trưởng tự mình gọi đến.

Đến đồng chí cục trưởng còn phải khúm núm với hai người đối diện, bọn họ đoán hẳn thân phận mấy người này tuyệt đối hơn tất cả kẻ nào trong này.

"Được được được... Tôi nói tôi nói." Người nọ bị tóm cổ vô cùng mạnh, rốt cuộc cũng chỉ có thể dùng âm thanh mỏng mảnh nói hết.

"Nguyên nhân cô ta ở trong phòng thẩm vấn là do đã nổ..." Là do đã nổ súng, có ý định khiến người khác bị thương.

Đồng chí cảnh sát muốn báo cho Đàm Khuynh như vậy, nhưng vừa nghe đến nơi Anna ở, sao Đàm Khuynh có thể đứng nguyên tại chỗ?

Một giây sau, đồng chí cảnh sát đã bị anh ta vút ra chỗ khác.

Ho khan dữ dội một hồi, khó chịu ở lồng ngực cũng đã dịu đi, anh ta định giải thích chút gì đó nhưng khi ngẩng đầu liền phát hiện, trước mặt đâu còn thấy bóng dáng Đàm Khuynh nữa?

- - đường phân cách - -

"Các anh là ai? Nơi này không phải là chỗ để các anh tùy tiện giương oai!" Cảnh sát ghi chép dường như không lường trước được việc sẽ có người đột nhiên xông vào phòng thẩm vấn, có chút giận dữ nói.

Nhưng người người xông tới đến một cái liếc mắt nhìn anh ta cũng không có, đi thẳng đến chỗ cô gái đang nằm úp sấp trên bàn.

"Anna, mở mắt ra đi, là anh này!"

"Tiểu ca ca..."

"Anna, thật xin lỗi, là anh tới chậm..."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 340: Duật Tiểu Gia Bùng Nổ Vs Trôn Tránh Không Gặp

Trong phòng thẩm vấn, Khuynh Tiểu Gia không thèm để ý đến người khác, trực tiếp ôm lấy cô gái đang nằm sấp trên bàn.

"Tiểu ca ca, em thấy rất khó chịu!" Đầu óc cô mê mẩn, chỉ cảm thấy cả người mình đau đớn không dứt.

Nhưng rốt cuộc là đau ở chỗ nào, hiện giờ cô không hề cảm nhận được.

Điều duy nhất khiến cô cảm thấy may mắn chính là, cô còn có thể gặp lại tiểu ca ca.

Tựa vào trong lòng anh, rốt cuộc Anna cũng cảm nhận được sự an toàn...

"Anna, không có việc gì. Bây giờ anh liền đưa em đi..." Nhìn gương mặt nhỏ nhắn dính bẩn của cô, đôi mắt đen của Đàm Khuynh nháy mắt trầm xuống.

"Tiểu ca ca, em mệt lắm! Thật muốn đi ngủ..."

Có lẽ do lồng ngực Đàm Khuynh đặc biệt ấm áp đã khiến mí mắt Anna không tự chủ được mà nặng hơn.

Cô đã chống đỡ hai ngày liền không ăn không ngủ, có vẻ bây giờ thật sự không chịu được rồi.

Mà Đàm Khuynh từ nhỏ đã trải qua các loại huấn luyện cơ thể, gặp qua vô số hiểm cảnh đương nhiên rõ ràng, nếu như lúc này Anna ngủ, chỉ sợ...

"Anna, đừng ngủ. Nghe lời, mở mắt ra..."

Anh ta vội vàng kêu lên. Thậm chí còn bóp cằm ra lệnh cho cô.

Nhưng cô gái trong lòng vẫn không có chút động tĩnh.

"Kiều, phải lập tức đưa cô ấy tới bệnh viện! Cả người cô ấy đã sốt lên rồi!" Ôm cô bước ra, Đàm Khuynh liền nghĩ đến điều này. Mà từ lúc cô hoàn toàn hôn mê, cái cảm giác bất an có thể tùy thời mà mất đi Anna càng khiến lòng anh ta nóng như lửa đốt.

"Được, lần này là tôi lái xe!"

Hai người nói xong liền một trước một sau đi ra bên ngoài.

Nói chuyện xong, hai người liền đưa Anna đã hoàn toàn hôn mê nhanh chóng đi ra ngoài. Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Đàm Khuynh có thể cảm giác tình hình của cô gái trong lòng càng lúc càng không tốt.

Hơn nữa, khi tầm mắt của anh chạm phải vết thương trên đầu gối Anna liền thấy nó đã lợ loét sinh mủ, lòng anh đầy khó chịu giống như bị người người nào đó đâm cho một cú.

Cô gái nhỏ anh luôn che chở từ nhỏ đến lớn, nói anh thực sự không có chút hảo cảm nào đối với cô, là gạt người.

Nhưng anh ta thấy cô thích anh trai như thế, anh liền cảm thấy giao cô cho anh trai mới là tốt nhất cho cô. Vậy nên, anh ta mặc kệ cô định làm gì với anh trai, anh ta đều giúp đỡ vô điều kiện.

Nhưng mọi thứ hôm nay khiến Đàm Khuynh ý thức được, có lẽ Đàm Duật thực sự không phải "phu quân" của Anna...

Đợi một chút."

"Cô ta bây giờ còn là đối tượng tình nghi, các anh không thể mang cô ta đi!"

Ngay tại lúc Kiều Trác Phàm và Đàm Khuynh trước sau rời khỏi phòng thẩm vấn, cái người vốn ở trong phòng liền đuổi tới.

Vốn tưởng rằng, bọn họ chỉ đơn giản muốn tìm cô gái này. Lại nói, nơi này là cục cảnh sát. Anh ta nghĩ hai người này hẳn cũng không to gan đến mức dám trực tiếp vào cục cảnh sát bắt cóc người.

Mà khi tận mắt nhìn thấy hai người này vậy mà dám làm vậy, mang cô gái này đi, cảnh sát trẻ tuổi mới ý thức được suy nghĩ của bản thân ngu ngốc bao nhiêu.

"Đối tượng tình nghi? Cô ấy phạm phải cái gì mà các người đối xử với cô ấy như vậy!" Ánh mắt Kiều Trác Phàm thay đổi.

Anna tốt xấu gì cũng coi như một trong số những người bạn ít ỏi của Kiều Trác Phàm anh.

Bây giờ người bạn này lại biến thành đáng vẻ nửa chết nửa sống thế này. Bạn quá thật cho rằng, danh hiệu bằng hữu của Kiều Trác Phàm chỉ đơn giản là đùa vui thôi sao?

Nếu như là vậy, ở nước ngoài cũng không đầy người chen nhau đến vỡ đầu vì muốn làm bạn với Kiều Trác Phàm anh rồi!

Mà về mặt của Đàm Khuynh so với Kiều Trác Phàm còn khó coi hơn vài phần.

Nếu không phải hiện giờ anh ta đang ôm Anna, không chừng anh ta đã ra tay rồi.

Mà Khuynh Tiểu Gia một khi đa ra tay, hậu quả đó khẳng định so với Kiều Trác Phàm còn chấn động lòng người hơn.

Hơn nữa, Kiều Trác Phàm cũng biết, hiện giờ lý trí của Khuynh Tiểu Gia cũng không còn bao nhiêu.

Nếu cứ như mà tiêu hao đi, một khi Khuynh Tiểu Gia "đại khai sát giới", đến Kiều Trác Phàm cũng cảm thấy đến người đứng đầu như cha anh ta cũng khó có thể xử lý được chuyện này.

Lúc này, cũng nhận ra được sắc mặt của hai vị nhân vật này thay đổi không chỉ có cảnh sát trẻ tuổi đứng đối diện, mà còn có vài người gần đó lúc trước.

Bởi vì nhận ra được nguy hiểm, bọn họ đều ra hiệu cho cảnh sát trẻ tuổi nên để người đi vào lúc này.

Dù sao hiện giờ bọn họ vẫn không rõ ràng thân phận của hai người kia, nếu như đắc tội người ta liền không tốt.

Nhưng cảnh sát trẻ tuổi dựa vào sự nhiệt tình tràn đầy cùng tâm thái muốn nhanh chóng thắng cược, vẫn đứng chắn trước mặt bọn họ như cũ: "Cô ấy đúng là đã cầm súng có ý định làm người khác bị thương! Nhân chứng vật chứng đều ở đây, hiện tại cô ấy không thể rời khỏi nơi này!

"Cầm súng làm người khác bị thương?" Điều này ngược lại khiến Khuynh Tiểu Gia hiểu rõ vì sao anh ta có thể từ vị trí của khẩu súng tìm được nơi Anna mất tích rồi.

Nhưng cô bé anh nhìn từ nhỏ đến lớn này, anh tin chắc cô gái trong ngực mình vô cùng thiện lương. Cô tuyệt đối sẽ không tự dung mà đi thương tổn người khác!

"Đúng, cô ấy cầm súng làm người khác bị thương! Vậy nên..." Cảnh sát trẻ tuổi có lẽ vẫn muốn nói thêm chút lý do gì đó.

Nhưng lúc này bàn tay vốn ôm eo của Anna không biết làm thế nào để ôm chặt cô gái trong lồng ngực hơn. Đương nhiên trước mắt những người khác đều chẳng thể quan tâm được điều này.

Bởi vì bàn tay trống không của người đàn ông điển trai này vừa lấy từ trong túi quần mình một vật đen tuyền gì đó, trực tiếp nhắm thẳng vào đầu của người thanh niên đang chắn trước mặt bọn họ.

"Nếu, tôi nói hiện giờ tôi muốn đưa cô ấy đi?" Cả gương mặt của Khuynh Tiểu Gia trông có vẻ không có bất kỳ biến hóa gì, nhưng bạn có thể cảm nhận được chân của anh ta nện đến chỗ nào, nơi đó lập tức biến thành một màu u tối.

Khí thế này khiến cho mọi người trong sảnh lớn bị chấn động.

Bởi vì khí thế này, so với khí thế bọn họ tỏa ra vô cùng khác biệt - - tà khí!

"..." Bởi vì khẩu súng đặt ngay trước đầu của cảnh sát trẻ tuổi mà trong nháy mắt tất cả mọi người trong sảnh lớn đều không dám lên tiếng.

Ngoại trừ sợ hãi vài lời của bản thân đều có thể khiến người đàn ông này không vui, gián tiếp mang đến họa sát thân cho cảnh sát trẻ tuổi, bọn họ càng lo lắng người đàn ông đầy khí thế nguy hiểm này sẽ chuyển mũi nhọn sang bọn họ...

"Nếu, cậu nói phải bước qua xác cậu mới có thể đưa cô ấy đi, tôi sẽ không ngại!" Khi nói đến đây, Đàm Khuynh đã kéo cò súng.

Một giây đó, Khuynh Tiểu Gia thực sự có ý định giết người.

Điều này, Kiều Trác Phàm nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Nhưng vào thời điểm quyết định, Kiều Trác Phàm vẫn phải nhắc nhở: "Khuynh, hiện giờ cứu Anna quan trọng hơn!" Lời này gián tiếp ám chỉ, lúc này giết cậu ta còn phải dành thời gian xử lý thi thể các thứ, quá phiền phức! Kiểu người như vậy, hôm nào bọn họ muốn giết bao nhiêu chẳng được. Làm gì phải lãng phí thời gian quý giá vào lúc này.

Có thể thấy Kiều Trác Phàm lên tiếng rất đúng lúc, lúc này Khuynh Tiểu Gia thực sự thu tay cầm súng lại, ôm Anna nhanh chóng đi ra ngoài.

"..." Mà lúc này, cảnh sát trẻ tuổi không biết là do khí thế trên người đàn ông tỏa ra lúc này hay bị súng của anh ta khiến cho chấn động mà mãi đến khi bọn họ rời khỏi cục cảnh sát, anh ta vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

- - đường phân cách - -

Khi Đàm Khuynh ôm Anna đi ra vừa đúng lúc gặp được Đàm Duật đầy mặt mệt mỏi đi tới.

Sau khi biết Anna mất tích, anh lại đi một chuyến đến quán bar trước đó tìm Miêu Miêu. Chắc hẳn một hồi khi anh ta say rượu đã xảy ra chuyện gì, gồm cả việc rốt cuộc Anna có tới quán bar này hay không.

Miêu Miêu đối với việc bị thương vẫn luôn giữ im lặng, nhưng cô ta thừa nhận lúc Đàm Duật say rượu cô đã báo tin cho Anna đến đây.

Mà điều này đủ để Duật Tiểu Gia rõ ràng những hình ảnh thịnh vượng lóe lên trong đầu anh ta không phải vô lý.

Sau đó anh liền lái xe đi qua tất cả những nơi anh và Anna từng đi qua, có cả căn phòng bọn họ đã triển miên mấy ngày.

Nhưng chỗ nào cũng đều không có bóng dáng của Anna.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 341: Chương 131.2

Một khắc kia, đáng về anh hoàn toàn luống cuống, hoảng loạn.

Sau khi rời khỏi chỗ đó, anh lại tiếp tục tìm thêm nhiều nơi nữa.

Mãi đến khi nhận được cuộc gọi của mẹ lên báo với anh Khuynh đã tìm được Anna, anh vẫn còn đang ở trên sườn núi nơi bọn họ từng chơi đùa trước kia tìm kiếm bóng dáng của cô.

Bởi vì rất lâu rồi không ai tới sườn núi này mà cây cối càng rậm rạp.

Điều này khiến cho khi anh chui vào, cả người đều bị xước xước.

Nhưng anh chẳng quan tâm đến những điều này, liền trực tiếp hỏi mẹ nơi Anna mất tích, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đi tới.

Một giây kia, ngay cả an nguy của bản thân anh cũng chẳng quan tâm, chỉ nghĩ đến có thể thực sự tìm được cô hay không.

Lúc này dường như Anna đã mất ý thức. Trên người cô khoác áo của Đàm Khuynh, mặt cũng được bọc vô cùng kín kẽ. Cứ như vậy, từ đầu đến cuối Đàm Duật cũng không thể nhìn thấy vẻ mặt cả cô.

Nhưng phần đầu gối lộ ra đầy sưng đỏ và lở loét của cô đủ để anh rõ ràng, hiện giờ cô vô cùng không tốt!

"Đề anh!" Anh đi nhanh tiến lên, muốn vươn tay tiếp nhận cô gái trên tay Đàm Khuynh.

Nhưng chỉ nhận được - -

"Cút!" Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Đàm Khuynh vô lễ với anh...

Đôi mắt đen đáng sợ lại bao bọc bởi màu đỏ tươi khiến Đàm Duật ý thức được nguy hiểm.

"Anh..." Anh muốn định giải thích cho bản thân chút gì đó, thoát khỏi Đàm Khuynh đang bế Anna trong tay.

Từ nhỏ đến lớn, Anna ý lại anh ta nhất.

Giống như trước kia nghịch dao không cần thận cắt phải tay, cô sẽ nhịn không được rơi nước mắt, chỉ cần được anh khê thổi, cho dù đáy mắt còn nước mắt nhưng cô vẫn có thể cười ra tiếng.

Anna của anh vẫn luôn vô cùng tin tưởng anh. Chỉ cần Đàm Duật anh nói cô nhất định không có việc gì, cô sẽ nhất định không có việc gì đúng không?

Cũng không biết là do lý trí đã bị kéo căng đến giới hạn, Đàm Khuynh dù ôm Anna trong lòng nhưng cố gắng không để mắt Anna đang bị với đến.

Lần đầu tiên, Đàm Duật đối với em trai ruột của mình cảm thấy bất đắc dĩ: "Khuynh, Anna cần anh!"

"Biến, anh đã không có tư cách gặp cô ấy rồi!" Ôm Anna, Đàm Khuynh đi nhanh vượt qua Đàm Duật, sau đó anh đẩy cửa xe. Anh ôm Anna chui vào ghế ngồi cạnh tay lái. Mà Kiều Trác Phạm sau khi tặng cho Đàm Duật một cái nhìn bình tĩnh cũng lập tức lên xe, chiếc xe nhanh chóng giống như tên bắn rời khỏi cung mà rời đi...

Mất thấy Đàm Khuynh ôm Anna cùng nhau rời đi, Đàm Duật cảm giác dường như có điều gì đó đã bắt đầu mất đi.

Cái loại cảm giác này khiến anh bất an. Vì thế anh chuẩn bị lên xe đuổi theo. Nhưng ngay lúc này, cả một đoạn xe đứng trước xe anh.

"Bảo Bảo?"

"Đàm Vu!"

Hai người phụ nữ trên chiếc xe đang đi tới đồng thời gọi anh.

Mà phía sau hai người còn có Lăng Nhị Gia và Đàm Dật Trạch.

"Đàm Vu, con gái Công Chúa của mẹ đâu? Con mau nói cho mẹ biết..." Khi Tô Tiểu Nữ tới, hốc mắt so với trước đó còn sưng đỏ hơn.

Hiển nhiên sau khi bà biết nơi Anna mất tích liền khóc một lúc. Bà thế nào cũng không hiểu được, con gái bảo bối của bà mới hôm trước vẫn ở nhà nói với bà nó đi làm đây, sau bà còn định cùng nó xem GV, tại sao bỗng nhiên đã bị nhốt trong phòng thẩm vấn?

"Cô ấy bị thương. Hiện tại Khuynh đang đưa cô ấy đến bệnh viện..." Đàm Duật nói xong lời này, không nói hai lời lập tức nhảy lên xe, anh muốn nhanh chóng đuổi theo.

"Cái gì... Con bé bị thương? Bị thương chỗ nào?" Lần này Tô Tiểu Nữu thực sự rối loạn rồi.

Nhưng khi bà muốn hỏi cho rõ ràng, bên người đầu còn bóng dáng của Đàm Duật nữa.

Chỉ thoáng cái anh ta đã lập tức nhảy lên xe, khởi động xe.

Mà Tô Tiểu Nữu lại chịu thêm kích thích nữa, dáng vẻ như sắp tê liệt ngã xuống rồi.

Lăng Nhị Gia chỉ có thể đau lòng bế bà lên, ní non bên tai bà: "Không có việc gì, tìm được người là tốt rồi! Tô Tiểu Nữu, lúc này bà không thể ngã xuống, nếu không tôi thực sự không chịu nổi được!"

Sau khi nói nhỏ bên tai Tô Tiểu Nữu, Lăng Nhị Gia quyết đoán ôm lấy bà, lần nữa nhét bà vào trong xe mình.

"Như vậy, chúng ta cũng nhanh qua đó đi!" Đàm Duật Trạch nhìn bọn họ rời đi, khăn trương thúc giục.

"Được!" Cố Niệm Hề nhìn bóng lưng con trai rời đi, rốt cuộc vẫn cảm thấy trên người anh có đau thương không nói nên lời.

Nhưng bà vẫn nhanh chóng lên xe, đi theo mọi người rời đi.

Mà vào lúc này, mấy người trong cục cảnh sát vẫn trốn ở một nơi bí mật gần đó mới dám lộ đầu ra.

"Ngầu thật! Land Rover, BMW, Porsche, Rolls Royce!" Có người đọc thương hiệu của từng chiếc xe vừa xuất hiện mấy lần.

Nhưng có người thần phục mấy hiệu xe này thì càng có thêm người khó mà tin được điều mình vừa thấy. Cho nên anh ta liên tục dụi dụi hai mắt mình: "Vừa rồi tôi có nhìn lầm hay không, biển xe Land Rover kia màu trắng, mà biển số xe kia là A001."

"Câu nói không sai chứ? Land Rover A001?" Theo như anh ta biết, gần đây biển số xe mở đầu bằng chữ A trong thành phố cũng không nhiều. Mà còn là Land Rover 001... Theo anh ta hiểu, chỉ có vị này...

Nhưng vị này, cơ bản chỉ có thể nhìn thấy trên TV.

Chẳng lẽ...

"Tôi thề tôi thật sự không nhìn lầm, chiếc xe...và cả người!"

Người vừa thấy được biển số xe đương nhiên cũng chú ý tới người đàn ông bên ghế lái của chiếc Land Rover kia vài lần...

Tuy chỉ vài lần nhưng anh ta lập tức có thể cảm nhận được lực uy hiếp tỏa ra từ người đó...

Mà đám người nghe được lời này, vẻ mặt đều đã trầm xuống.

Lại có người vào lúc này nói ra: "Người vừa ra khỏi chiếc BMW kia, có phải Lăng Nhị Gia hay không?"

Nói như vậy, ngược lại khiến người khác liên nghĩ tới điều này.

Vừa rồi bọn họ đều quá mức kinh hãi người xuất hiện trên chiếc Land Rover mở đầu bằng chữ A kia cho nên xem nhẹ nhân vật trên chiếc BMW.

Hiện giờ lại được người khác nhắc lại, bọn họ mới ý thức được điều gì đó.

Thực ra lúc còn trẻ tuổi, Lăng Nhị Gia căn bản đều được các loại báo chí tập san yêu thích cho lên trang đầu. Miễn là tin tức có liên quan đến ông thì lượng tiêu thụ đều vô cùng tốt. Sau khi kết hôn, ông liền tránh xuất hiện trên báo, ngược lại trên các kênh tài chính và kinh tế lại có thể thường xuyên tìm được tin tức liên quan đến người này.

Cho nên nhân vật này, bọn họ so với vị trên chiếc Land Rover kia vẫn không xa lạ lắm.

Một khi nhắc đến, tất cả mọi người đều nhớ lại.

Nhưng người nghĩ đến Lăng Nhị Gia lại bất giác nhớ lại việc trong khoảng thời gian này Lăng Nhị gia đã xuất động toàn bộ đặc công thành phố tìm kiếm con gái mất tích.

Thế nhưng vừa nghĩ đến điều này, mọi người đều thấy chột lạnh sống lưng.

Bởi vì, nếu người này là Lăng Nhị Gia, vậy cô gái trẻ bị bọn họ giam giữ trong phòng thẩm vấn chính là hòn ngọc quý trên tay Lăng Nhị Gia Lăng Công Chúa rồi.

Nếu vậy, khi này biết được cô ấy bị nhốt ở chỗ này, những chiếc xe và nhân vật vừa xuất hiện cũng hợp lẽ thường.

Nhưng suy nghĩ này lại khiến tất cả có chút không muốn tiếp thu.

Nếu cô gái kia thực sự là hòn ngọc quý trên tay Lăng Nhị Gia, vậy việc bọn họ giam giữ cô mà nói, chẳng phải là...

Tất cả đều không dám nghĩ tiếp, nhưng ai cũng rõ ràng, chuyện này bọn họ tuyệt đối không có khả năng thoát khỏi. Hiện giờ điều bọn họ nên cân nhắc, chính là làm thế nào nghĩ ra hành động ứng đối tiếp theo...

- - đường phân cách - -

"Miệng vết thương sinh mủ, tình huống nghiêm trọng!"

Sau khi Anna được đưa đến bệnh viện thì cô vẫn luôn nằm trên giường bệnh, tùy ý bác sĩ và y tá thay quần áo và kiểm tra cơ thể cho cô.

Cô coi trọng riêng tư nhất.

Nếu như trước đây, cô mà bị người ta lần qua lần lại kiểm tra như này thì đã sớm bắt đầu phản kháng rồi.

Nhưng cô hôm nay giống như búp bê nhỏ không có sinh mệnh tùy ý mọi người sắp xếp.

Đàm Khuynh vẫn canh giữ bên cạnh cô, một tắc không rời.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 342: Chương 131.3

Nhìn mái tóc dài che kín gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô, anh nhẹ nhàng gảy ra những sợi tóc này.

"Khuynh, tình hình thực sự không tốt!"

Sau khi lão Hồ kiểm tra một loạt, vẻ mặt rất không tốt nói những lời này cho Đàm Khuynh.

Mà lúc này, Đàm Khuynh không giống người khác lớn tiếng kêu gào bản thân không hài lòng, lấy việc bệnh tình nghiêm trọng đổ tội cho bác sĩ và y tá.

Bởi vì anh ta đối với y thuật của lão Hồ vẫn có hiểu biết nhất định. Tuy lớn tuổi nhưng khả năng của lão Hồ tuyệt đối là thuộc những người đứng đầu. Nếu ông ta đã nói tình hình không tốt, vậy chỉ sợ...

"Ông Hồ, nói cho cháu biết tình huống tệ nhất đi."

Anh nửa ngồi trước giường bệnh, lúc này tay anh kéo tay Anna, ở bên cạnh yên tĩnh nhìn cô.

Mà nhìn Đàm Khuynh như vậy, đáy mắt lão Hồ lóe lên kinh diễm.

Nói thực, trong ba tên tiểu tử nhà họ Đàm, ông thích nhất là Đàm Khuynh.

Đứa nhỏ này, thậm chí còn có sự bình tĩnh khó có thể có của Đàm thiếu...

Nếu như bồi dưỡng nhiều hơn, tương lai cũng không phải là vật trong ao.

Nhưng trước mắt lão Hồ vẫn hiểu được, quan trọng nhất vẫn là bệnh tình của Anna.

Lần nữa nhìn đầu gối đã được xử lý qua của cô, ông nói: "Nếu như tình hình tiếp tục chuyển biến xấu, có thể sẽ phải cưa đi!"

Mà lời này, Đàm Khuynh nghe xong vẫn bình tĩnh canh chừng bên cạnh Anna, không có rống lên hay điên cuồng ra tay với bác sĩ.

Mà lúc này Duật Tiểu gia cùng đám người Tô Tiểu Nữ Lăng Nhị Gia sau lưng anh cũng đi vào phòng bệnh, nghe nói thế liền không như vậy.

Nhất là Lăng Nhị Gia, lqdllequydomn vừa nghe nói vậy liền đột nhiên nắm lấy cổ áo lão Hồ: "Cái gì? Ông nói lại lần nữa xem!"

Dáng vẻ Lăng Nhị Gia rất có ý tứ nếu ông dám nói con gái tôi nhất định phải cưa chân, ông này liền khiến nửa đời sau của ông cũng ở trên xe lăn luôn đi.

Nhưng đối với uy hiếp của Lăng Nhị Gia, ngược lại lão Hồ không tức giận.

Cũng đúng, ai lại muốn con gái bảo bối của mình vừa ra ngoài hai ngày, vừa về đã sắp bị cưa chân rồi?

Tin tức như vậy, đôi thành ai cũng sẽ không tiếp nhận được.

"Lăng Nhị, tôi rất muốn nói cho ông kết quả không phải như vậy, nhưng..." Trước mắt, vết thương này đã viêm đến nỗi không hề thuyên giảm. Nếu không giảm sưng thì rất có khả năng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

"Mẹ nó ông muốn tôi tiếp nhận kết quả này như thế nào!"

Lăng Nhị Gia hoàn toàn bùng nổ.

Chỉ là lời này vừa dứt, Tô Tiểu Nữ bên cạnh ông bỗng trợn ngược hai mắt, hôn mê rồi.

Lần này Lăng Nhị Gia vốn muốn xông lên đánh lão Hồ một trận nhưng không thể không quay lại bên cạnh Tô Tiểu Nữ, ôm bà vào lòng thật chặt.

"Tô Tiểu Nữ, đừng như vậy..."

"Trời ơi..."

Khi những người khác đều bị sắp điên rồi, Cố Niệm Hề cũng lặng lẽ rơi lệ.

"Ông Hồ, đợi cháu! Cháu lập tức quay lại!" Ngay khi mọi người đều vì bệnh tình của Anna mà sắp điên rồi, Duật Tiểu Gia đột nhiên mở miệng.

Sau khi nói xong lời này, Duật Tiểu Gia lập tức xoay người đi ra ngoài. Tuy hiện giờ anh vô cùng muốn tiến lên nhìn tình hình của Anna.

Thế nhưng Đàm Khuynh vẫn luôn cạnh giữ bên cạnh cô, khiến anh từ đầu đến cuối vẫn không thể đến gần. Hơn nữa, anh cũng rõ ràng bây giờ tuyệt đối không thể chậm trễ việc điều trị cho Anna.

Tuy hiện giờ vết thương của cô bị lở loét vô cùng nghiêm trọng, lão Hồ cũng không có cách nào chữa trị.

Nhưng Duật Tiểu Gia biết, trước mắt vẫn còn một người...

Có lẽ, người đó có cách!

Mà nhìn Duật Tiểu Gia xoay người rời đi, lão Hồ gật gật đầu.

Cùng suy nghĩ giống Duật Tiểu Gia, ông dường như cũng cho rằng, người kia vẫn có khả năng lần nữa tạo ra kỳ tích.

Dù sao trước kia, lão Hồ đã tận mắt nhìn thấy loại thuốc người đó chế tạo ra đã có tác dụng một cách thần kỳ trên cơ thể người bệnh...

- - đường phân cách - -

"Bảo Bối, ăn cơm không đấy, con cúi đầu nhìn điện thoại làm cái gì?" Thời gian cơm tối vừa đến, cha Tiểu Bảo liền làm một bàn toàn món ăn Tiểu Bảo Bối thích nhất.

Vừa rồi Tiểu Bảo Bối vẫn còn ồn ào bụng mình đói đến sắp đẹp rồi, lúc này lại lặng lẽ nghịch điện thoại dưới bàn, điều này khiến cha Tiểu Bảo cực kỳ không vui.

"Khụ khụ, con là đang nhìn thời gian!" Tiểu Bảo Bối chột dạ nói xong. Sau liền nhanh chóng để điện thoại sang một bên.

Chẳng qua, dù cô ăn nhưng vẫn lén lút nhìn màn hình di động vài lần.

Được rồi, Tiểu Bảo Bối thừa nhận, cô sắp hết kiên nhẫn rồi.

Cô đã nói rõ với Kiều Trác Phàm bản thân bỏ nhà ra ngoài rồi, nhưng sao người đàn ông này đến bây giờ vẫn chưa đến tìm cô chứ.

Là anh không biết cô ở chỗ này, hay là anh cố ý không muốn đến tìm cô?

Nếu là về trước, Tiểu Bảo Bối cảm thấy bản thân còn có thể cố ý tiết lộ cho Kiều Trác Phàm địa chỉ của mình. Nhưng nếu là về sau...

Cô thật sự không biết nên làm thế nào mới phải.

Gào gào...

Vậy mà cô đã bắt đầu có chút hối hận bản thân bỏ nhà ra ngoài rồi!

Dưới ánh mắt ai oán, Tiểu Bảo Bối chậm rì rì nhét vào miệng một miếng cơm.

Nhưng chờ đến khi tầm mắt cô định rơi vào điện thoại bên cạnh lần nữa thì chiếc di động đã bị cha cầm đi.

"Cha, đây là hành động của kẻ cướp!" Tiểu Bảo Bối đặt bát đĩa xuống, định tiến lên "ganh đua cao thấp" với cha Tiểu.

Nhưng cha Tiểu không hề bị gương mặt nhỏ nhắn đầy tức giận kia dọa sợ, ngược lại tự nhiên bỏ điện thoại di động vào túi áo mình, hơn nữa còn bày tỏ: "Trước chưa com nước xong, điện thoại sẽ bị tịch thu!"

"..."

Tiểu Bảo Bối cãi lại không có kết quả, chỉ có thể ai oán vùi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong cô lại lần nữa cầm điện thoại chui vào phòng ngủ.

Lần thứ hai nhìn màn hình di động vẫn không hề sáng lên, miệng của cô cũng sắp chạm được vào mũi rồi.

"Kiều Trác Phàm, cái tên trứng thối này!"

Tiểu Bảo Bối hừ hừ, trong giọng nói còn mang theo uất ức vô cùng.

Nhưng lời này vừa dứt, cả người nhỏ của cô liền rơi vào lòng một người nào đó đằng sau. Mà người này vô cùng tà ác. Ôm cô không tính, tay anh ta còn trực tiếp hướng đến ngực của cô...

Cái động chạm này khiến Tiểu Bảo Bối nháy mắt kinh ngạc đến sắp nhảy dựng lên.

Nhưng sau đó, bên tai cô liền vang lên một giọng nói quen thuộc khiến trái tim đang treo lên của cô liền quay lại chỗ cũ.

Người đó nói thế này với cô: "Ai nói anh trứng thối?"

"Kiều Trác Phàm? Sao anh lại ở đây?" Gỡ cánh tay đang đặt trên ngực mình ra, Tiểu Bảo Bối xoay người nhìn người đàn ông sau lưng.

"Nếu anh không tới, chẳng phải sẽ bị em nói xấu rồi!" Hai tay Kiều Trác Phàm ôm eo cô, kéo cô vào trong lòng mình.

Lúc ở nhà, Tiểu Bảo Bối đều thích mặc đồ ngủ. Bên trong lại thường xuyên không có những thứ ngăn cách kia. Bởi vậy ôm cô gái mềm mại đáng yêu này vào trong lòng, khỏi nói có bao nhiêu thoải mái.

Sau khi ôm cô vào trong lòng cọ cọ vài cái, Kiều Trác Phàm mới chôn đầu trong cổ cô, nói những lời này. Trong giọng nói còn có ý cười ngầm.

"Em không có!" Tiểu Bảo Bối cãi lại.

"Còn nói không?" Lòng mày Kiều Trác Phàm nhíu lại, đôi mắt đen đầy xâm chiếm rơi xuống người cô.

Ánh mắt này khiến cho Tiểu Bảo Bối không tự giác mà rụt rụt cổ.

Được rồi, cô thực sự đã nói xấu Kiều Trác Phàm. Vừa rồi còn bị bắt quả tang ngay tại chỗ.

Sau khi nhìn Tiểu Bảo Bối cúi đầu nhỏ, lặng im chịu trách nhiệm, Kiều Trác Phàm với tâm trạng vô cùng tốt lại lần nữa ôm sát eo cô, khiến cô gần gũi với bản thân hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 343: Chương 131.4

"Một ngày không gặp, đã nhớ anh rồi hả?" Anh nói xong còn căn lên lỗ tai nhỏ của cô.

"Không hề!"

"Con bé khẩu thị tâm phi (*) này!" Khi vừa mới vào cửa, cha Tiểu đã nói hết cho Kiều Trác Phàm về biểu hiện hôm nay của Tiểu Bảo Bối rồi.

(*) khẩu thị tâm phi” miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo; suy nghĩ và lời nói không ăn khớp nhau

Đương nhiên cha Tiểu Bối những điều này không phải vì muốn giúp con gái mình xuống đài, ông chỉ muốn Kiều Trác Phàm thắng bé này đừng khiến con gái ông sốt ruột chờ đợi như vậy nữa.

Mà biết được phản ứng của Tiểu Bảo Bối khi không gặp được mình, tâm trạng của Kiều Trác Phàm vô cùng tốt.

Tiểu Bảo Bối nghe anh trêu chọc, đương nhiên liền biết bản thân không thể biểu hiện không thèm quan tâm đã lọt vào tai người đàn ông này rồi. Cô rất muốn phản bác một phen, cũng rất muốn đẩy anh ra, hoàn toàn không thèm để ý anh, khiến anh cảm thấy khó chịu. Nhân tiện để anh biết, đắc tội Tiểu Bảo Bối cô sẽ có hậu quả như vậy.

Nhưng trong đầu thì nghĩ như vậy, thực tế tay nhỏ của cô đã vòng qua eo Kiều Trác Phàm. Cái đầu nhỏ còn đang cựa quậy loạn trong lòng anh.

Giờ phút này, Tiểu Bảo Bối mới hiểu được, trong khoảng thời gian kết hôn này, cô thật sự đã yêu thích hơn nữa còn ý lại lòng ngực ấm áp của Kiều Trác Phàm.

Một ngày không thấy anh, trái tim cô thật sự giống như bị khuyết một phần nào đó.

Chỉ có ôm anh kiên kiên định định như lúc này, cô mới cảm giác bản thân như sống lại.

Mà khi Tiểu Bảo Bối còn chưa cảm nhận đầy đủ cái ôm chắc chắn như vậy, cả người cô bỗng nhiên nhấc lên...

"A..." Cô kinh ngạc hô lên. Nhưng rất nhanh, cơ thể nhỏ nhắn của cô đã trực tiếp được thả xuống giường lớn, ngay sau đó Kiều Trác Phàm liền đè lên.

"Kiều Trác Phàm, anh muốn làm gì?" Tiểu Bảo Bối tức giận kêu. Móng vuốt nhỏ cũng không ngoan ngoãn, vừa cào vừa cứa trên người Kiều Trác Phàm.

"Cô vợ của anh bỏ nhà trốn đi, còn muốn đi tìm người đàn ông khác. Em nói xem, anh một người chồng sẽ muốn làm cái gì?"

Vuốt sợi tóc của Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm cười đến hại nước hại dân.

Nụ cười như vậy cũng khiến Tiểu Bảo Bối ý thức được có chỗ không ổn.

Vẫn còn nhớ rõ, mỗi lần Kiều Trác Phàm cười với cô như vậy, chính là khi muốn làm mấy chuyện xấu trên giường với cô.

Nói như vậy...

"Đó là cái gì, em chỉ tùy tiện nói một chút thôi!" Tiểu Bảo Bối cũng ý thức được, tối hôm trước chính vì khiến Kiều Trác Phàm chú ý tới mà cuối cùng đã làm mấy thứ đấy.

"Tùy tiện nói một chút thôi?" Kiều Trác Phàm hỏi.

Tiểu Bảo Bối khăn trương gật đầu như gà tót, bày tỏ: Chỉ là tùy tiện nói một chút thôi! Thật sự, nhìn dáng vẻ thành thật hết lòng này của em giống như nói láo sao?

Nhưng hiển nhiên, nhìn gương mặt đáng vẻ này của Tiểu Bảo Bối cũng không trông thật sự thành thật trung thực như vậy.

Kiều Trác Phàm chỉ xinh đẹp cười nói: "Xem ra vẫn là do anh làm chồng không cố gắng mới khiến vợ mình vừa nói liền chỉ có thể tùy tiện nói một chút như vậy!"

Lời này vừa xong, Tiểu Bảo Bối xem như hiểu được bản thân nói không lại Kiều Trác Phàm rồi. Dứt khoát, cô liền chỉ có thể nằm cứng đờ trên giường.

Đức hạnh kia, chính là đáng vẻ muốn đánh muốn giết liền tùy anh!

Đương nhiên, kết cục muốn đánh muốn giết này đương nhiên là do cô bị ức hiếp một phen.

Sau một hồi triền miên, Tiểu Bảo Bối mệt mỏi, trực tiếp mơ màng đi ngủ.

Mà Kiều Trác Phàm lại vươn tay, đứng trước cửa sổ gọi điện...

- - đường phân cách - -

Đồng thời ở bệnh viện, dù cho đã là đêm khuya nhưng trước phòng bệnh vẫn có đầy người vây quanh.

Mà những người này, tất cả đều là những người không ai dám đắc tội ở Bệnh viện đa khoa thành phố S.

Mà đến viện trưởng lão Hồ của bọn họ, đêm khuya như vậy mà vẫn kiên định làm việc thì có thể nghĩ người nằm bên trong có thân phận không tầm thường.

Mấy người vẫn coi giữ chỗ này sau khi nghe được kết quả kiểm tra của lão Hồ, tất cả đều thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Ô Tô Tiểu Nữ, bà có nghe hay không? Tiểu Công Chúa không có việc gì, không có việc gì rồi..."

Lăng Nhị Gia ôm Tô Du Du đã khóc vô số lần trong hai ngày qua, nói thầm

Lời nói giống như đang an ủi Tô Du Du, cũng như đang an ủi chính mình.

"Ừ, Tiểu Lăng Từ..." Tô Du Du vừa khóc nói.

Nhưng mà, bây giờ chính là vì vui mà khóc.

Ít nhất, bọn họ đã bảo vệ được hai chân con gái.

"Khi nào tiểu chủ có thể tỉnh, ông Hồ?" So sánh với những người bên cạnh đang ôm nhau chúc mừng tin này, Duật Tiểu Gia càng lo lắng tình huống của người trong phòng bệnh kia hơn.

Chẳng qua đến bây giờ, Duật Tiểu Gia đều không có cơ hội có thể trực tiếp chạm vào Lăng Công Chúa.

"Con sốt đã thuyên giảm, vớ lại..." Khi nói đến đây, lão hồ nhìn Đàm Duật, lúc này mới nói tiếp: "Con bé đã tỉnh!"

Lời này khiến Tô Du Du còn vui mừng hơn.

"Con bé tỉnh rồi? Hiện giờ tôi muốn đi vào!"

"Ừ, có thể đi vào. Nhưng mà phải chú ý đừng tranh cãi quá âm ỉ, con bé cần tĩnh dưỡng!"

Lão Hồ vội vàng nhắc nhở, dù sao Tô Tiểu Nữ nói lớn đã nổi tiếng gần xa!

"Được." Tô Tiểu Nữ nói xong liền nhanh chóng đi vào phòng bệnh. Những người khác chờ ở đằng sau cũng nhanh chóng tiến vào.

Chỉ là khi Duật Tiểu Gia sắp đi qua cánh cửa này, lão Hồ lại chặn anh.

Chống lại đôi mắt đen tràn ngập nghiến cứu tìm tòi của Đàm Duật, lão Hồ nói: "Con bé nói hiện giờ nó không muốn nhìn thấy cậu!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 344: Tiểu Chủ Không Muốn Gặp Cậu Vs Bắt Đầu Từ Lúc Nào

"Có ý gì?" Hiển nhiên, Duật Tiểu Gia đối với đáp án này tương đối không vui.

"Tiểu Công Chúa không muốn gặp cậu!" Lão Hồ không phải không thấy được vẻ mặt Đàm Duật thay đổi vì lời này, nhưng ông vẫn không thể không nói.

"Cháu muốn đi vào!" Từ khi cô được Đàm Khuynh cứu ra, Đàm Duật đã vô cùng muốn nhìn cô. Sau bởi vì Đàm Khuynh ngăn cản, còn lo lắng chậm trễ việc chữa trị cho cô, anh vẫn luôn không chế được rất tốt cảm xúc của bản thân.

Rất không dễ dàng chịu đựng đến khi tình hình cô ổn định, hơn nữa còn tỉnh lại, thế nhưng lúc này bọn họ lại nói cho anh biết, tiểu chủ không muốn nhìn thấy anh?

Việc này, anh có thể chấp nhận sao?

"Tiểu Duật..." Lão Hồ chưa nói thêm gì, Đàm Duật đã mạnh mẽ vọt qua lão Hồ xông vào trong phòng bệnh.

Mà lão Hồ chỉ có thể ở phía sau bất đắc dĩ thở dài.

- - đường phân cách - -

Đi vào phòng bệnh, hiện ra trước mắt Duật Tiểu Gia là một màn thế này - -

Lúc này, Tô Tiểu Nữ cùng là mẹ tiểu Công Chúa đang ngồi ở chỗ gần giường bệnh nhất, kéo tay cô lặng lẽdd,lqđ lau nước mắt. Lăng Nhị Gia đứng bên cạnh bà, đỡ bà vai Tô Du Du đồng thời cũng nhìn hòn ngọc quý trên tay nhà ông.

Mà cha mẹ Đàm Duật hiện giờ cũng đứng một bên, ánh mắt chăm chú xem xét tình hình hiện tại của Lăng Công Chúa.

Thế nhưng Đàm Khuynh lại đứng bên đó... Một màn này khiến cho ngực Duật Tiểu Gia không hiểu sao vô cùng buồn bực.

Nhất là khi tầm mắt anh rơi vào hai tay Đàm Khuynh và tiểu Công Chúa đang nắm lấy nhau...

Nhưng mà anh biết, hiện giờ tâm trạng tiểu Công Chúa có vẻ không tốt lắm. Anh không died,alequdo muốn chọc cô tức giận, vậy nên anh làm như không thấy đối với màn này, tầm mắt dời đi.

Lăng Công Chúa đã tỉnh táo, chỉ là gương mặt nhỏ nhắn bởi vì tình trạng cơ thể không tốt nên chuyển màu trắng xanh bệnh tật. Môi mông cũng khô khốc giống như đồng ruộng khô hạn.

Khi Lăng Công Chúa và người nhà đang nói chuyện thì Đàm Khuynh vẫn cẩn thận cầm khăn thấm nước chấm lung tung lên môi cô, phòng ngừa môi cô khô quá.

Nhìn một màn như vậy, Duật Tiểu Gia theo bản năng muốn nhanh chóng đi lên, tự mình giúp Lăng Công Chúa.

Nhưng lúc này Lăng Công Chúa khẽ động, chú ý tới anh đang đứng ở chỗ này...

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt Duật Tiểu Gia lóe lên ánh sáng, đau lòng cùng tình cảm không thể che giấu.

Nhưng đối mặt với anh như vậy, ánh mắt của Lăng Công Chúa đến dừng lại một giây cũng không có.

Cô chỉ xoay người, nói với Lăng Nhị Gia nhà cô: "Phụ hoàng, con không muốn nhìn thấy người kia..."

Bởi vì mới tỉnh lại nên giọng nói của cô vẫn vô cùng khàn.

Nhưng giọng nói này vẫn rõ ràng truyền vào tai từng người trong phòng bệnh này.

Mà một câu đơn giản như vậy đã khiến vẻ mặt người trong phòng bệnh khẽ thay đổi.

"Tiểu Công Chúa..." Tô Tiểu Nữu có vẻ nhận ra gì đó, nhưng xét đến mấy người Cố Niệm Hề đều ở trong này, mà muốn khuyên Lăng Công Chúa.

Dù sao người hai nhà đã là thế giao (*).

(*) thế giao: mấy đời thân nhau; quan hệ nhiều đời

Với lại, hai ngày tìm cô khắp thành phố, Đàm gia thực sự đã giúp một đại ân.

Nhưng Lăng Công Chúa dường như không thấy mẹ khó xử, vẫn cố chấp như cũ nhìn cha mình: "Phụ hoàng..."

Tiếng nói hơi nghẹn ngào khiến Lăng Nhị Gia đau lòng không thôi.

"Biết rồi, hiện giờ cha liền bắt nó đi!" Hiện giờ trong lòng Lăng Nhị Gia không có gì có thể quan trọng hơn so với tiểu Công Chúa tưởng mất mà có lại này rồi.

Chỉ cần có thể khiến cô thanh thân ổn định dưỡng bệnh, chuyện gì cũng không còn quan trọng nữa rồi. Khẽ vuốt gương mặt nhỏ bé thanh mảnh của con gái, Lăng Nhị Gia đi tới chỗ Duật Tiểu Gia bên này.

Trong nháy mắt khi hai người đứng đối mặt nhau, vẻ mặt Duật Tiểu Gia cứng đờ.

"Có nghe thấy không? Ra ngoài..." Nhưng giờ phút này Lăng Nhị Gia sẽ không xem xét anh là con của ai, hừ lạnh.

Ông chỉ biết được, trước kia tiểu Công chúa nhà bọn họ đối với thằng tiểu tử thối này ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng hôm nay, thái độ con bé đối với thằng tiểu tử thối này đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, cũng chứng minh việc con bé bị thương có quan hệ với thằng nhóc thối tha này.

Đương nhiên, rốt cuộc liên quan đến mức nào, Lăng Nhị Gia ông sẽ tra rõ ràng từng điều một!

Chờ sau khi ông biết rõ chân tướng sự việc, mặc kệ nó là ai, Lăng Nhị Gia ông sẽ không bỏ qua.

"Tiểu chủ..." Duật Tiểu Gia hiển nhiên có chút không cam lòng.

Hơn nữa khát vọng khi anh ta nhìn Lăng Công Chúa cũng càng được biểu lộ rõ hơn.

Nhưng Lăng Công Chúa trên giường bệnh lại không vì anh nói mà quay đầu nhìn anh.

Cô vẫn nghiêng mặt như cũ, nhìn bình nước ấm trên chiếc tủ thấp bên cạnh giường bệnh.

Giống như thể chỗ này, so với gương mặt của Duật Tiểu Gia còn đẹp hơn.

"..." Cả quá trình này, đều lọt vào tầm mắt của tất cả mọi người.

Khỏe miệng Cổ Niệm Hề giật giật, muốn giúp con trai mình nói chuyện, nhưng cuối cùng vẫn vì lo ngại ánh mắt lạnh lùng của tiểu Công Chúa mà không thể nói ra miệng.

"Tiểu chủ, anh liền ở bên ngoài! Khi nào muốn gặp anh, tùy lúc gọi một tiếng anh liền..." Duật Tiểu Gia thấy Lăng Công Chúa vẫn bất vi sở động (*) liền nói một câu như vậy.

(*) bất vi sở động: ý nói không bị tác động từ bên ngoài ảnh hưởng mà thay đổi. Nghĩa rộng: mặc kệ người khác nói cái gì, hấp dẫn như thế nào thì đều có thể kiên trì với nguyên tắc và kế hoạch ban đầu của bản thân, có lập trường kiên định.

Nhưng lời này còn chưa nói xong, Lăng Nhị Gia trực tiếp đẩy cửa đuổi anh ra ngoài!

Trong nháy mắt của đóng lại kia, Duật Tiểu Gia vẫn thấy Lăng Công Chúa vẫn lạnh lùng nghiêng mặt. Sau đó, cánh cửa liền cắt ngang giữa thế giới của hai người...

- - đường phân cách - -

"Nhạc Dương, đoán xem mình là ai!" Hôm nay, Tiểu Bảo Bối chạy tới sở luật sư Nhạc Dương đang làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Có Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 345: Chương 132.2

Editor: Mèo (meoancamam)

Nhìn thấy Nhạc Dương đứng lúc đi ra, cô nhanh chóng nhảy nhót chạy lên che hai mắt Nhạc Dương.

Nhưng trên thực tế, khi Tiểu Bảo Bối nhảy ra thì Nhạc Dương đã thấy rõ mặt cô nàng.

Nhưng Tiểu Bảo Bối cảm thấy vui vẻ về bản thân như vậy, cô cũng không muốn vạch trần cô.

"Người nào thế? Cả người thối hoắc, lẩn xa chút!" Về mặt Nhạc Dương khinh thường.

Về mặt Tiểu Bảo Bối vốn đang tươi cười, sau khi nghe nói như vậy nháy mắt liền ừ rừ!

"Nhạc Dương, cậu nói người nào thối hoắc cơ?"

Sau khi buông ra, Tiểu Bảo Bối khăn trương cầm tay áo mình ngửi ngửi. Mùi hương vẫn thơm ngào ngạt, không phải mùi nước hoa mà là nước tắm nhà bọn họ. Mùi sữa.

"Rất thơm đấy!" Sau khi xác định mình vẫn là Tiểu Bảo Bối thơm tho, lúc này Tiểu Bảo Bối mới ngẩng đầu nhìn Nhạc Dương. Nhưng mà sau khi chống lại về mặt tươi cười kia, lúc này Tiểu Bảo Bối mới biết bản thân vừa bị người này đùa giỡn rồi.

"Được đấy, cậu trêu mình!"

"Ai trêu cậu chứ? Cũng đã một bó tuổi như vậy mà vẫn không biết xấu hổ đi chơi trò này hả?" Nhạc Dương liếc cô một cái.

Mà Tiểu Bảo Bối cảm thấy tâm tính thiện lương trong suốt như thủy tinh của mình dường như bị Nhạc Dương ngược thành sạn bã mắt.

"Nhạc Dương cậu cái người trướng thối, mình còn rất trẻ có được hay không?"

"Còn trẻ cái rắm! Cậu nhìn thấy bọn trẻ mười ba mười bốn tuổi còn đi học ngoài kia không? Chúng mới được gọi là trẻ!"

"A, không được! Cậu bắt nạt mình, mình muốn tố cáo với Kiều Trác Phàm..." Khi nói ra lời này, Tiểu Bảo Bối thật sự lấy máy ra, dáng vẻ lập tức muốn cáo trạng.

"Màn diễn mắc ói này, cậu vẫn nên ra ngoài đi." Nhạc Dương không chút lưu tình phê bình.

"Được rồi, chỉ cần cậu mời mình uống một cốc cà phê, mình liền không tố cáo cậu!" Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng Tiểu Bảo Bối vẫn lặng lẽ gửi tin

nhấn cho Kiều Trác Phàm: Trái tim của em từ xưa đến nay chưa từng chịu tàn phá như vậy!

"Mấy cà phê ở bên kia, muốn uống liền tự mình đi làm! Nhưng hiện giờ vẫn là giờ hành chính, cậu chạy đến đây làm cái gì?" Sau khi Nhạc Dương chọt chọt trán Tiểu Bảo Bối liền hỏi.

"Khó có được thời gian mình đến xem tiểu đồng bọn của mình, tiểu đồng bọn cậu còn không vui?"

Tiểu Bảo Bối bán manh còn bán tiếng cười.

Nhưng hôm nay sức chiến đấu của Nhạc Dương tràn đầy, cứng mềm cũng không ăn. "Tĩnh lại đi, chờ cậu lên baidu rõ ràng ba chữ tiểu đồng bọn kia có nghĩa gì thì lại nói với mình!"

"Được rồi, Kiều Trác Phàm muốn mình đưa mấy thứ cho cậu!" Tiểu Bảo Bối rơi vào đường cùng chỉ có thể đưa văn kiện sáng nay Kiều Trác Phàm giao cho cô ra.

Cụ thể bên trong là thứ gì, Tiểu Bảo Bối cũng không xem.

Dù sao mấy cái điều khoản trong đó, cô có xem cũng cũng biết không hiểu được.

"Đây là ý muốn mình nhận case (*) này sao?" Nhạc Dương mà văn kiện ra soát vài lần.

(*) case: có thể hiểu là một vụ án kiện tụng, từ này có trong nguyên tác truyện.

"Ừ! Nhạc Dương nể mặt mình, cậu nhận đi!" Kiều Trác Phàm khó có được sắp xếp cho cô một nhiệm vụ chính thức, Tiểu Bảo Bối cảm thấy bản thân phải mang hết tất cả vốn liếng ra để hoàn thành nhiệm vụ này mới được.

Bởi vậy mới không thẹn với phần tiền lương cô lĩnh mỗi tháng kia.

Được rồi, mấy tháng trước Tiểu Bảo Bối đều ăn Kiều Trác Phàm ở Kiều Trác Phàm. Rốt cuộc tiền lương hàng tháng ở tập đoàn Đế Phàm là bao nhiêu, cô thật sự cũng không chú ý. Nhưng ngày hôm qua khi cô "bỏ nhà trốn đi", cần dùng đến tiền mặt. Vừa cầm thẻ rút vào máy ATM ở ngân hàng liền bị con số hiện lên dọa hết hồn.

Như vậy, Tiểu Bảo Bối bắt đầu cảm thấy bản thân thật sự có chút thẹn với phần tiền lương này.

Vì vậy, cô bắt đầu sảm hỏi.

Sau đó, cô vừa đến công ty liền nhiệt tình mướn phần.

Kiều Trác Phàm bảo cô đi hướng đông, cô tuyệt đối không dám đi hướng tây.

Nhất là khi nghe thấy Kiều Trác Phàm và A Vi đang thảo luận muốn tìm luật sư giải quyết vài chuyện, Tiểu Bảo Bối liền nhanh chóng báo danh nói cô biết một vị luật sư nổi tiếng. Vị luật sư này đương nhiên là bạn bè tốt bụng người Trung Quốc của cô, Nhạc Dương.

Kiều Trác Phàm thấy cô tràn ngập ý chí chiến đấu như vậy cũng không nhẫn tâm chèn ép cô. Một ánh mắt, sau khi anh ra hiệu A Vi không cần nói ra việc tập đoàn Đế Phàm có đội luật sư chuyên nghiệp với Tiểu Bảo Bối, anh mới phân phó cô đi làm việc này.

Sau đó Tiểu Bảo Bối liền ôm đống văn kiện này hứng khởi qua đây rồi.

"Tiểu Bảo Bối, cậu có biết phí luật sư của mình là bao nhiêu không?"

"Cậu có biết mặt mũi của mình giá trị bao nhiêu không?"

Cũng giống như hồi bé, rốt cuộc Nhạc Dương vẫn thích đả kích Tiểu Bảo Bối lên mặt.

"Một chút cũng không đáng giá! Cho nên cậu báo cho Kiều Trác Phàm một câu, chi phí của mình chính là rất cao!"

Nhạc Dương không quan tâm Tiểu Bảo Bối lộ ra ánh mắt ai oán nhìn mình, trực tiếp đặt văn kiện sang một bên.

"Kiều Trác Phàm, Nhạc Dương bắt nạt em không nói, còn có công phu sư tử ngoạm!" Thừa dịp Nhạc Dương không để ý, Tiểu Bảo Bối nhanh chóng tỏ cáo với Kiều Trác Phàm lần nữa.

"Bao nhiêu tiền cứ để cô ấy tùy ý nói, chỉ cần làm xong chuyện là được!" Đây là tin nhắn hồi âm của Kiều Trác Phàm.

"Kiều thiếu nhà cậu nói như thế nào?" Lúc này Nhạc Dương vốn vẫn đang vui đầu vào bàn làm việc trước mặt, nhìn mấy giấy tờ đặt bên trên kia.

Tiểu Bảo Bối cũng không biết cái người này sao mà biết mình và Kiều Trác Phàm dùng tin nhắn liên lạc với nhau, thế nhưng vẫn biết tin nhắn này là Kiều Trác Phàm gửi tới.

"Giá tùy cậu nói!"

"Quả thật là cường hào(*) tùy hứng!" Nhạc Dương đến ngăn đầu cũng không, nói lại một câu như vậy.

(*) cường hào trong "cường hào ác bá", nếu bạn nào hay đọc truyện cổ đại hẳn cũng rõ từ này rồi nhỉ.

Có thể nói, thực ra cô đã sớm biết Kiều Trác Phàm người ta đối với Tiểu Bảo Bối đều thực hiện chính sách nuôi thả.

Trên cơ bản chỉ cần Tiểu Bảo Bối nói cái gì, anh đều vô điều kiện đồng ý rồi.

Lập tức, Nhạc Dương bắt đầu cân nhắc.

Nhìn chiếc thẻ không giới hạn Tiểu Bảo Bối cầm ra, giá trị con người của Kiều Trác Phàm hẳn là không thấp.

Nếu lần này ra kiện, cô mà muốn cái giá trên trời thì Kiều Trác Phàm kia vẫn có thể đưa tiền ra được.

Bởi vậy, "bạch phú mỹ" (*) của cô cũng chỉ còn lại chữ "mỹ" thôi!

(*) bạch phú mỹ: là ngôn ngữ mạng, xuất hiện cùng lúc với từ "cao phú soái", ý chỉ người phụ nữ có nước da trắng nõn, mạnh mẽ có thực lực, kinh tế, vóc dáng và vẻ ngoài xinh đẹp, khí chất tốt, là một lời ca ngợi.

Nhưng mà một khi có tiền, cô cách chữ "mỹ" còn xa sao?

Lúc đó đến nước H, tùy tiện phẫu thuật hút mỡ kéo da, đương nhiên liền thành một mỹ nữ rồi!

Chỉ cần nghĩ đến lúc đó những ánh mắt khác nhau của người khác rơi trên người Nhạc Dương cô, Nhạc Dương liền cười đến run cả người.

Nếu không phải Tiểu Bảo Bối gây sự bên người thì Nhạc Dương thật sự định cứ chìm đắm trong thế giới mộng mơ đẹp để bản thân tự tạo ra kia!

"Nhạc Dương Nhạc Dương... Cậu cười phóng túng như vậy, hẳn không có chuyện gì đi?" Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh ồn ào.

"Đi đi đi, mau lấy móng vuốt thối của cậu ra!" Nhạc Dương tức giận trừng mắt nhìn cái người Tiểu Bảo Bối vừa phá mộng đẹp của mình thành mảnh nhỏ kia.

"Không có việc gì, Tiểu Bảo Bối cậu vừa ở chỗ nào tới, chạy về chỗ đó đi!" Bởi vì vừa rồi không vui với Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương bắt đầu đuổi người.

"Nhạc Dương, cậu tuyệt đối là cái người qua cầu rút ván! Cậu xem mình cố gắng bao nhiêu kéo case này cho cậu, sao cậu có thể 100 tệ cũng không cho mình?" Đương nhiên, Tiểu Bảo Bối muốn cũng không phải là 100 tệ, cô muốn cũng chỉ là bạn tốt người Trung Quốc này của mình có thể cùng cô ăn một bữa cơm kiểu đó.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 346: Chương 132.3

"Được, cho cậu 100 tệ được chưa!" Nói xong, Nhạc Dương nhấc túi xách của mình, liền đi ra cùng Tiểu Bảo Bối.

Khuê mật (*) ở chung nhiều năm chính là như vậy. Có đôi khi một câu cũng chưa nói rõ liền biết trong lòng người kia đang nghĩ đến cái gì.

(*) khuê mật: là một từ tiếng Hán, ý chỉ những người bạn là nữ có quan hệ vô cùng tốt, thân mật không có gì phải giấu nhau. Từ này có nguồn gốc từ "Khuê trung mật hữu", bình thường "khuê mật" dùng để hình dung phụ nữ. Nưng mấy năm gần đây càng ngày càng nhiều nữ sinh dùng từ này để chỉ người bạn thân là con trai của mình, thành ra xuất hiện từ "nam khuê mật"

Thấy Nhạc Dương thu dọn đồ đạc, Tiểu Bảo Bối cũng nhanh chóng cầm lấy túi lông cáo của mình đi ra ngoài.

"Nhạc Dương, mình muốn ăn cái gì đắt nhất!" Tiểu Bảo Bối trước khi đi ra ngoài sờ lượt sư vẫn còn không quên nói nhỏ như vậy.

Lúc này, tâm trạng Tiểu Bảo Bối coi như không tệ.

Ít nhất, cô cảm thấy hôm nay bản thân đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ Kiều Trác Phàm giao cho mình, d, dlqđ, còn giúp ví tiền của Nhạc Dương lấy ra được một khoản kha khá, tâm trạng vui vẻ vụn vặt.

Nhưng vừa đi ra từ sở lượt sư, Nhạc Dương không thể nghĩ được như vậy rồi.

Bởi vì, khoảnh khắc ra khỏi sở luật sư, Tiểu Bảo Bối liền thấy chiếc Ferrari của Diệp Tử Hi đậu ngay cổng lớn.

"Sao Diệp Tử Hi có thể đến chỗ này vào lúc này vậy?" Tiểu Bảo Bối vừa thấy chiếc xe liền lập tức nhú mày.

Mà Nhạc Dương sau khi nhìn thấy chiếc của Diệp Tử Hi, vẻ mặt liền có chút cứng ngắc.

"Tiểu Bảo Bối, nếu không ngày mai mình lại tới tìm cậu, đến lúc đó mời cậu đi ăn thật nhiều đồ ăn ngon?" Có vẻ như sau khi nhìn thấy xe của Diệp Tử Hi, Nhạc Dương liền trở nên có chút nghi ngờ bất an.

Lúc này, cô vốn định đuổi Tiểu Bảo Bối đi.

Nhưng lúc này chú ý của Tiểu Bảo Bối hoàn toàn không đặt trên người Nhạc Dương.

Bởi vì cô thấy cửa xe mở ra, Diệp Tử Hi liền nhanh chóng đi đến chỗ hai người bọn họ đang đứng.

"Diệp Tử hi, sao anh có thể đến chỗ này?" Tiểu Bảo Bối vừa thấy Diệp Tử Hi liền mở miệng nói.

Châm biếm trong giọng điệu kia thực sự khá rõ ràng.

Được rồi, nhìn mấy năm mưa gió hai người trải qua, đến Tiểu Bảo Bối hiện giờ cũng bắt đầu vì Nhạc Dương mà tức giận kêu không đáng!

"Cô có thể tới, sao tôi lại không thể tới?" Diệp Tử Hi nói xong, lại liếc mắt nhìn Nhạc Dương.

"..." Lời này, ngược lại Tiểu Bảo Bối không cách nào cãi lại.

"Cô tìm Nhạc Dương có chuyện gì?" Diệp Tử hi thấy Tiểu Bảo Bối không đáp, lại hỏi.

"Tôi tìm cô ấy đương nhiên là tôi có việc muốn làm rồi!" Trong tiềm thức, Tiểu Bảo Bối dielda, lequdo, không thích chia sẻ với Diệp Tử Hi về Kiều Trác Phàm chút nào.

"Vậy cô tìm xong, có thể rời đi được rồi!" Nhìn Tiểu Bảo Bối vòng qua cánh tay Nhạc Dương, ngực của Diệp Tử Hi bỗng khó chịu không nói nên lời.

Nhưng mà lúc này, Diệp Tử Hi cũng không hiểu tại sao mình lại có phản ứng không đúng như vậy.

Tiểu Bảo Bối và Nhạc Dương đều là nữ, anh cảm thấy bản thân mình không nên ghen mối đúng.

Nhưng nhìn tay hai người bọn họ vòng lấy nhau, trông giống như có thể có chuyện đó được...

"Diệp Tử Hi, anh bắt tôi đi tôi liền phải đi, tôi thành ai rồi hả?" Tiểu Bảo Bối nói xong liền dứt khóa nắm chặt tay Nhạc Dương, đi đến xe Nhạc Dương: "Hôm nay tôi và Nhạc Dương cùng nhau ăn cơm, anh nên ngồi ở chỗ nào thì liền ngồi ở chỗ đó đi!"

Sau lời này, Tiểu Bảo Bối liền kéo Nhạc Dương lên xe.

Trên xe, Tiểu Bảo Bối vẫn liên tục thuyết phục Nhạc Dương để cô cắt đứt chiếc xe đằng sau đi.

Nhưng mà rốt cuộc Nhạc Dương vẫn không thành công!

Bởi vì sau một lúc, xe của Nhạc Dương liền bị Diệp Tử Hi vượt qua.

Mà sau đó, hai người này vậy mà lại ăn ý cùng đỗ lại trước cổng một nhà hàng tên là "Chosen".

Sau khi Tiểu Bảo Bối xuống xe, Diệp Tử Hi đã đi đằng trước.

"Ba người sao?" Người phục vụ vừa thấy ba người tiến vào liền hỏi như vậy.

"Hai người!" Tiểu Bảo Bối nói.

"Ba người!" Diệp Tử Hi sửa lại.

Tiểu Bảo Bối tức giận lan tràn, Diệp Tử Hi kiêu ngạo ngang ngược chống lại.

Tuy nhiên sau một trận đao quang kiếm ảnh (*), rốt cuộc ba người vẫn ngồi cùng một bàn ăn với nhau.

(*) đao quang kiếm ảnh: cảnh tàn sát khốc liệt, hiện ra thấp thoáng ánh đao và ánh kiếm. Dùng để hình dung khung cảnh tràn ngập khí thế nguy hiểm đáng sợ.

"Nhạc Dương, sao cả buổi cậu không nói lời nào thế!" Tiểu Bảo Bối bởi vì sau khi Diệp Tử Hi ngồi xuống mà Nhạc Dương lại không nói một câu mà

buồn bực.

"..." Nhạc Dương liếc mắt nhìn Tiểu Bảo Bối, lại nhìn Diệp Từ Hi, rốt cuộc cái gì cũng không nói ra.

"Không phải việc của cô!" Lời này của Diệp Từ Hi hẳn là trả lời thay cho Nhạc Dương.

Chẳng qua sau lời này, Tiểu Bảo Bối trực tiếp coi anh ta như không khí.

"Nhạc Dương, chúng ta tùy ý ăn một chút, ăn xong liền đi đi!" Có một ôn thần ở chỗ này, Tiểu Bảo Bối bắt đầu không muốn ở lại trong phòng ăn này rồi. Diệp Từ Hi hừ lạnh, lại giống trống khua chiêng chọn một bàn đồ ăn. Đương nhiên, những món này đều là những thứ thiếu gia Diệp anh ta thích ăn.

Nhưng nhìn một bàn thức ăn này, Tiểu Bảo Bối liền hiểu rõ một điều: Mười năm trôi qua, tật xấu luôn coi bản thân là trung tâm của Diệp Từ Hi một chút cũng không thay đổi.

Mà đối với điều này, Nhạc Dương vẫn không có ý kiến về bất kỳ điều gì.

Chỉ là trong lúc ăn cơm, ánh mắt của cô sẽ ngẫu nhiên rơi vào người Diệp Từ Hi. Sau đó người kia cũng sẽ như có như không nhìn Nhạc Dương.

Hai người, có thể nói là chút lời nói cũng không trao đổi. Nhưng không biết vì sao, Tiểu Bảo Bối chung quy vẫn cảm thấy không khí ngày hôm nay có chút là lạ.

Mãi đến khi ăn xong, Tiểu Bảo Bối mới nói: "Hai người các cậu có phải có chuyện gì gạt mình hay không?"

Ví như trước đây, Nhạc Dương mà thấy cô nói xấu Diệp Từ Hi như vậy, khẳng định sẽ giải vây vì Diệp Từ Hi. Hơn nữa, nếu Diệp Từ Hi ằm ỉ với Tiểu Bảo Bối, cô nhất định sẽ ở giữa điều hòa.

Nhưng ngày hôm nay cái gì Nhạc Dương cũng không làm, lại khiến Tiểu Bảo Bối cảm thấy cả người có chút khó chịu.

"Không!"

"Không có!"

Hai người này, có thể nói là không chút do dự cùng nhau nói ra.

Mà sau khi nói xong lời này, bọn họ lại trao đổi ánh mắt với nhau một lúc.

"Không đúng!"

Tiểu Bảo bối vẫn cắn đũa, nhìn chằm chằm gương mặt hai người.

"Sao lại là lạ ở chỗ nào rồi?" Cũng không biết có phải chợt dạ hay không, bữa cơm này Nhạc Dương ăn không hề nhiều.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối cũng đã tiêu diệt hơn một nửa đồ ăn, Nhạc Dương cũng chỉ bới vài miếng cơm.

"Nếu mình biết có chỗ nào không đúng, mình cũng sẽ không hỏi mấy người!" Tiểu Bảo bối ăn xong đồ ăn trong bát, đặt đũa xuống nói.

"Nếu cô không nói được thì liền nhanh chóng ăn đồ của mình đi! Tại sao ăn nhiều như vậy mà vẫn không ngừng được cái miệng của cô chứ!" Bàn lĩnh chanh chua của Diệp Từ Hi lúc này được thể hiện rõ ràng không chút thiếu nào.

Đối mặt với cái mặt này, Tiểu Bảo Bối rốt cuộc cũng đặt thìa sang một bên.

"Thôi, chỉ nhìn mặt anh người ta liền ăn no rồi!"

Phản trước lời nói, Tiểu Bảo Bối nói với Diệp Từ Hi. Phản sau, cô liền nói với Nhạc Dương: "Nhạc Dương, mình muốn đi về!"

"Mình đưa cậu!" Nhạc Dương cuống quýt vươn tay lấy chìa khóa trên bàn, nhưng bởi vì quá mức vội vàng mà cô liền làm đổ chén canh trước mặt mình.

Bởi vì như vậy mà nước canh trong bát văng tứ tung. Nhiều nhất là từ bàn ăn rơi xuống đùi cô.

"Nhạc Dương!" Tiểu Bảo Bối nhanh chóng kéo khăn giấy bên cạnh xông lên trước, muốn giúp Nhạc Dương lau nước canh trên đùi cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 347: Chương 132.4

Ai biết, thế nhưng Diệp Từ Hi lại nhanh hơn cô một bước.

Khi Tiểu Bảo Bối đến bên cạnh Nhạc Dương thì Diệp Từ Hi đã cầm khăn tay bên người của mình đứng đây lau cho Nhạc Dương rồi.

Động tác kia, vô cùng nhẹ nhàng.

Nhưng hành động này, theo Tiểu Bảo Bối thấy thế nào cũng có chút không đúng.

Hôm nay Nhạc Dương mặc một chiếc váy liền màu đen. Đây tuy là đồ công sở nhưng đáng người có chút đầy đặn của Nhạc Dương đều lộ ra, đồ công sở này cũng bó sát người.

Nhất là làn váy này, Nhạc Dương vừa ngồi xuống liền chỉ đến giữa đùi.

Trước mắt nước canh còn nhiều ở trên váy của Nhạc Dương, Diệp Từ Hi cẩn thận vén một góc làn váy, giúp cô lau chỗ phần da bị bong có chút sưng đỏ.

Được rồi, hành động này không sai.

Nhưng Tiểu Bảo Bối nhìn một màn này, trong lòng làm sao vẫn cảm thấy không đúng lắm.

Vì sao Diệp Từ Hi làm ra loại chuyện vén làn váy Nhạc Dương mà Nhạc Dương một chút cũng không để ý. Ngược lại dường như có chút vui vẻ...

Tiểu Bảo Bối tay cầm khăn giấy, không tiến lên bước nữa mà chỉ yên tĩnh nhìn hai người bọn họ.

"Đau không? Nếu không chúng ta đến bệnh viện." Đây là sau khi đã lau sạch hoàn toàn nước canh trên người Nhạc Dương, Diệp Từ Hi đánh giá phần da bị bong có chút sưng đỏ hỏi.

Giọng điệu chăm sóc kia, một chút cũng không giả.

Chỉ là khi Tiểu Bảo Bối nghe thấy, thế nào cũng có chút không thích hợp.

"Không cần! Chỉ là bong một chút, về tìm thuốc mỡ bôi là được!"

"Đúng rồi, trên xe anh có thuốc bôi, chờ anh lấy cái này cho em!" Nói xong, Diệp Từ Hi thật sự cầm lấy chìa khóa xe của mình đứng lên. Nhạc Dương không nói gì, dường như lặng im theo ý Diệp Từ Hi.

Chỉ là khi anh chuẩn bị bước ra ngoài, mới thấy được Tiểu Bảo Bối vẫn đứng trước bọn họ.

Mà Nhạc Dương cũng bởi vì Diệp Từ Hi đột nhiên dừng lại, dường như đã nhận ra điều gì đó mà ngẩng đầu lên.

Ngẩng đầu, Nhạc Dương liền thấy được lúc này ánh mắt Tiểu Bảo Bối mang theo tìm tòi nghiên cứu...

Một giây đó, dường như cô cũng ý thức được Tiểu Bảo Bối nghi ngờ và khó hiểu.

"Bảo Bối, mình..." Nhạc Dương vội vàng kéo làn váy xuống, muốn giải thích gì đó.

"Tiểu Bảo Bối, tôi đi lấy cho Nhạc Dương chút thuốc. Cô nhìn cô ấy một chút..." Nói xong, Diệp Từ Hi rời đi.

Mà hai người Nhạc Dương và Tiểu Bảo Bối tại chỗ đã có chút xấu hổ căng thẳng.

"Bảo Bối, mình và Diệp Từ Hi..." Lần đầu tiên, Nhạc Dương thôi thúc muốn nói thẳng ra với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng lời của cô còn chưa dứt, Tiểu Bảo Bối bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Bắt đầu từ lúc nào!"

Một khắc kia, cả vai Nhạc Dương bỗng suy sụp.

Trước đó, tất cả những che giấu của bọn họ trước mặt Tiểu Bảo Bối, đều chẳng quan tâm được rồi...

Cũng đúng, hiện giờ Tiểu Bảo Bối đã nhìn ra, cô còn cần giải thích gì đó sao?

"Bảo Bối, cậu đừng giận mình!" Cô vươn tay muốn giữ chặt cánh tay của Tiểu Bảo Bối. Thế nhưng, tay cô còn chưa chạm được tay Tiểu Bảo Bối thì đã bị cô ấy né tránh rồi.

"Mình hỏi cậu rốt cuộc đã bắt đầu từ lúc nào?"

Trên mặt Tiểu Bảo Bối đã không còn tươi cười ngọt ngào giống ngày thường, cả gương mặt nhỏ nhắn đều sụp xuống, giống như trời sắp sập rồi.

Người khác thấy một màn như vậy, còn tưởng rằng Tiểu Bảo Bối hẳn là ghen tỵ. Nhạc Dương tìm được Diệp Tử Hi một cao phú soái.

Nhưng trên thực tế, Tiểu Bảo Bối là đang lo lắng cho Nhạc Dương...

Diệp Tử Hi kể như vậy, Nhạc Dương và anh ta thật sự sẽ hạnh phúc sao? Trong nhà Diệp Tử Hi rất cuộc giàu có bao nhiêu, Tiểu Bảo Bối không rõ ràng lắm. Nhưng cô vẫn nhớ rõ, lần trước trên tiệc rượu của Tiểu thị, hai vị nhà họ Diệp khó có thể mời tới đã bày tỏ, bọn họ đã sắp xếp cuộc hẹn cho Diệp Tử Hi, tin chắc rất nhanh sẽ tìm được một người con dâu diện mạo và trình độ học vấn không kém, hơn nữa còn có thể có trợ giúp về mặt sự nghiệp cho Diệp Tử Hi nhà bọn họ!

Dáng vẻ cùng trình độ học vấn, theo Tiểu Bảo Bối thì Nhạc Dương một chút cũng không kém người khác. Nhất là cái danh hiệu kim bài luật sư này, lại càng so với những người phụ nữ khác không hề kém.

Duy chỉ có phần có thể giúp đỡ đối với sự nghiệp của Diệp Tử Hi...

Tiểu Bảo Bối coi như là con cháu danh môn đương nhiên hiểu rõ ý nghĩa của điều này. Diệp gia muốn, là một con dâu có thể cho bọn họ tiền tài và hợp tác kinh doanh.

Bởi vậy, người Diệp gia có thể để Nhạc Dương thoải mái về nhà chồng sao?

Hơn nữa, Diệp Tử Hi thì sao?

Từ trước đến nay anh ta chính là một tên hoa hoa công tử (*), chính Tiểu Bảo Bối nhìn thấy số lần anh ta ở cùng một chỗ với những người phụ nữ khác cũng là đếm không xuể rồi.

(*) hoa hoa công tử: công tử nhà giàu, play boy.

Diệp Tử Hi như vậy, thật sự vì thích Nhạc Dương mới ở cùng cô sao?

"Chuyện bắt đầu từ hai tháng trước rồi..."

Nhạc Dương biết bản thân cuối cùng không thể giấu giếm lừa được Tiểu Bảo Bối, dứt khoát nói ra toàn bộ. "Hai tháng trước... Nhạc Dương, thì ra trong khoảng thời gian này cậu đều ở cùng một chỗ với Diệp Tử Hi. Trách không được..." Trách không được cậu cũng không tới tìm mình, đến điện thoại của mình cậu cũng không nghe...

Đoạn đằng sau này, Tiểu Bảo Bối cũng không nói ra.

Nhưng Nhạc Dương từ ánh mắt của cô cũng nhìn ra được, giờ phút này Tiểu Bảo Bối thật sự thất vọng đến cực điểm với cô rồi...

"Tiểu Bảo Bối..."

"Nhạc Dương, mình còn có chút việc, cản trở về một chuyến!" Ngoại trừ có chút thất vọng đã xảy ra chuyện lớn như vậy thế nhưng Nhạc Dương cũng không nói với cô ra, lúc này trong đầu Tiểu Bảo Bối lại càng nghĩ nếu như Nhạc Dương và Diệp Tử Hi xa nhau mà nói, sau này cô nên làm gì đây?

Lúc này, đầu óc của cô rất hỗn loạn. Cô cảm thấy cô nên tìm một chỗ để thật sự yên lặng một lúc!

Mà Tiểu Bảo Bối muốn rời đi, Nhạc Dương cũng rõ ràng đó chỉ là lấy cớ.

Lúc gặp mặt hôm nay, Tiểu Bảo Bối có tỏ vẻ buổi chiều hôm nay cô sẽ ở sở luật sư một lúc, nói ra cho oai là theo dõi tiến độ công việc, trên thực tế là cô thấy ở sở luật sư tốt hơn. Mà trong cả quá trình ăn cơm, Nhạc Dương cũng không thấy Tiểu Bảo Bối gọi điện hay gửi tin nhắn. Cô đột nhiên nói như vậy, rõ ràng...

"..." Nhìn bóng lưng Tiểu Bảo Bối đi xa dần, cánh môi Nhạc Dương mới khẽ động nhưng cái gì cũng không nói ra miệng được. Cuối cùng, bóng dáng Tiểu Bảo Bối liền biến mất tại cửa nhà hàng.

Mà khi Diệp Tử Hi quay lại không thấy Tiểu Bảo Bối, mày nhử lại.

Hiển nhiên, lúc này Diệp Tử Hi hẳn cũng nghĩ tới điều gì rồi.

"Cô ấy biết rồi?" Nhìn vẻ mặt khi này của Tiểu Bảo Bối, anh ta cũng biết không cách suy đoán của mình là bao nhiêu.

"Ừ, biết rồi..." Nhạc Dương không nói gì nữa. Chỉ là vẻ mặt của cô, vừa thấy chính là đáng vẻ sắp khóc...

"Được rồi, sẽ không có chuyện gì!" Diệp Tử Hi cảm thấy bời anh từng nói đi qua, dường như định giúp Nhạc Dương bôi thuốc.

Nhưng vừa mới đến gần, Nhạc Dương liền đứng dậy.

"Diệp Tử Hi, hiện giờ cái gì anh cũng đừng nói!" Cô cũng không muốn nghe anh nói cái gì.

"Anh đưa em về vậy!"

"Không cần, tự em có xe! Đừng đi theo..." Cô vừa nói xong liền đi thẳng tới xe, chỉ để lại bụi đất.

Nhìn cho đến khi xe của Nhạc Dương biến mất không xa kia, Diệp Tử Hi mới buông lỏng tay.

Trên tay, lọ thuốc bôi vẫn yên tĩnh nằm trong lòng bàn tay anh...

- - đường phân cách - -

"Tiểu ca ca, em muốn ăn cái kia!"

"Tiểu ca ca, đỡ em dậy đi!"

"Tiểu ca ca, đầu gối em có chút ngứa, anh giúp em gãi gãi..."

Bên này, trong phòng bệnh ở bệnh viện đa khoa tỉnh S, không ngừng truyền đến giọng nói dịu dàng của cô gái.

Mà bên trong, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng nói tiếng cười.

Đến cả bác sĩ và vệ sĩ đi ngang qua cũng nhìn không được muốn nhìn thêm vài lần.

"Cô bé ngốc, em cảm thấy sai anh thật sự đùa rất vui đúng không?" Dưới sự sai khiến của Lăng Công Chúa, Khuynh Tiểu Gia vẫn di động trong phòng bệnh.

"Tiểu ca ca, em chỉ muốn nhìn xem dáng vẻ tương lai của anh khi trở thành người chồng trong gia đình là như thế nào!"

Dựa theo dáng vẻ của bác Đàm, Lăng Công Chúa khẳng định tiểu ca ca của cô cũng sẽ là người đàn ông tam hảo (*).

(*) người đàn ông tam hảo: giống như học sinh tam hảo, người đàn ông tam hảo chính là người đàn ông có đạo đức và hình thể tốt, hơn nữa tính cách ôn hòa, có khuynh hướng được như những điều dưới.

1. Phải có sự nghiệp! (thu nhập ổn định)
2. Phải có trách nhiệm! (đối với vợ con)
3. Phải có tấm lòng hiếu thuận! (đối với cha mẹ hai bên)

"Cô bé ngốc, em thật sự đáng đánh đòn rồi!" Tuy Khuynh Tiểu Gia biết con bé này vẫn luôn chinh mình nhưng điều đó so với cô chính miệng thừa nhận rồi cuộc cũng có chút không giống nhau.

Nhìn cô vẫn cười hi hi với mình, Khuynh Tiểu Gia đột nhiên tiến lên chọc hai nách cô. Trêu chọc Lăng Công Chúa cười liên tục.

"Tiểu ca ca, tha cho em đi... Ha ha ha..."

Trong phòng bệnh, có thể nói là khung cảnh gắn liền với tiếng nói tiếng cười.

Mà bên ngoài phòng bệnh, lại lan tỏa không khí áp suất vô cùng thấp.

Khiến cho bác sĩ và vệ sĩ đi ngang qua chỗ này muốn nhìn vào trong phòng bệnh vài lần cũng bắt giác mà tránh đi.

Mà người này, chính là Duật Tiểu Gia vẫn liên tục mấy ngày nay đều canh giữ ở cửa phòng bệnh nhưng chậm chạp không được gọi vào.

Mấy ngày trôi qua, quần áo anh cũng không đổi, râu cũng không cạo, cả người trông vô cùng lười nhếch nhếch. Nhìn Đàm Duật ngồi một chỗ, Đàm Khuynh chuẩn bị nhanh chóng rời đi. Xem ra, anh ta hẳn là muốn ra ngoài mua gì đó.

"Khuynh, anh muốn nói chuyện với cô ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 348: Anh Duật, Em Muốn Thu Lại Tình Cảm Yêu Thích Của Em Với Anh!

Mấy ngày liền, Đàm Duật đều ở cửa phòng bệnh, đây là việc thật người nào cũng biết. Nhưng có lẽ không ai biết, anh từ lúc Lăng Công Chúa tỉnh lại, cũng vẫn chưa gặp lại cô được một lần đi?

Không phải Duật Tiểu Gia không muốn nhìn thấy cô, mà là thử qua vô số cách, tất cả đều không tác dụng.

Mà dẫn đến cục diện này, đó chính là người cùng chảy một dòng máu giống với anh, còn di truyền về ngoài vô cùng tốt của Đàm thiếu, em trai ruột của anh - - Đàm Khuynh.

Trong mấy ngày nay Anna ở bệnh viện, có thể nói anh đã đánh giá toàn bộ những khả năng có thể mà Đàm thiếu từng dạy cho anh em bọn họ trước kia rồi.

Đương nhiên, kết quả không phải Duật Tiểu Gia hoàn toàn thua. Chỉ là vào thời điểm mấu chốt, luôn luôn có người tới thăm Lăng Công Chúa làm trì hoãn kế hoạch anh chuẩn bị thực hiện.

"Anh, cô ấy không muốn gặp anh!" Khuynh Tiểu Gia cũng không biết đã làm như thế nào mà rất nhanh đã tránh thoát được cánh tay của Duật Tiểu gia, chuẩn bị rời đi.

Nhưng Đàm Duật cảm thấy, anh đã không thể chờ đợi thêm nữa rồi.

Vài ngày trước, Đàm Khuynh cũng nói như vậy với anh.

Tiểu chủ không muốn thấy anh, chẳng lẽ anh thật sự sẽ ngu ngốc chờ đợi như vậy hay sao?

"..." Mất thấy Đàm Khuynh đã rời đi, Đàm Duật dứt khoát trực tiếp tiến lên, đá văng cửa phòng bệnh ra.

Không phải anh bạo lực, cũng không phải vì nguyên nhân nào khác, mà là cửa này vẫn luôn khóa.

Mà nơi này là phòng bệnh VIP.

Đơn giản sẽ không có người nào bỗng nhiên xông đến. Hơn nữa, dưới ánh mắt áp bức của Duật Tiểu Gia, ai dám gây sự?

Bởi vậy, cánh cửa khóa lại này được Duật Tiểu Gia dùng tốt rồi.

Đá văng cửa này ra, rốt cuộc Duật Tiểu Gia cũng thấy được Lăng Công Chúa nằm trên giường bệnh.

Gương mặt của cô, vẫn giống như trước kia, đẹp đến người khác hoài nghi mặt cô được tạo ra.

Chẳng qua, gương mặt của cô so với trước kia gầy rất nhiều.

Gân xanh trên gương mặt cũng càng rõ ràng.

Nhìn chăm chú sườn mặt của cô, sau một lúc, lúc này Duật Tiểu Gia mới bước vào.

Mà bên kia, Đàm Khuynh nhìn thấy anh tiến vào, đi nhanh đến dường như muốn chặn anh lại.

"Tiểu ca ca, thôi! Để cho anh ấy vào đi!" Liền sau đó, Anna vẫn trầm mặc rốt cuộc cũng lên tiếng.

Mà Khuynh Tiểu Gia nghe thấy Anna nói, cũng dừng động tác.

"Anh ra ngoài mua quả anh đào em muốn ăn, sẽ lập tức quay về!" Trên mặt Đàm Khuynh nhìn không ra chút cảm xúc dao động nào, quay người liền rời đi thật nhanh.

Hành động của thằng nhóc này, vĩnh viễn khiến người khác có chút nhìn không thấu, đoán không ra.

Có đôi khi, Đàm Duật thực muốn cạy đầu anh ra, xem rốt cuộc anh đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng trước mắt, Duật Tiểu gia cảm thấy chuyện quan trọng nhất vẫn là được nói chút chuyện với Lăng Công Chúa. Chuyện cạy đầu Khuynh Tiểu Gia, vẫn là chờ sau này từ từ chuẩn bị kế hoạch.

"Anh Duật, ngồi đi!" Lăng Công Chúa tự cảm gồi đầu lót sau lưng mình, Duật Tiểu Gia thấy một màn như vậy muốn tiến lên giúp cô. Nhưng cô lại đột nhiên mở miệng, khiến bàn tay đang duỗi ra của anh vô thức cứng đờ.

Tuy nói, xưng hô bây giờ của cô đối với anh không thay đổi nhưng không biết vì sao, Duật Tiểu Gia vẫn cảm thấy trong giọng nói của cô không biết vì

sao lộ ra xa cách.

"Ăn chút cam không? Đây là mẹ em mang đến, ăn rất ngon!" Tiểu Công Chúa đưa lấy ra Tô Tiểu Nữ mang đến, bên trên cũng dựa theo thói quen của cô, vỏ cam đã được bóc đi. Thêm cả những phần cùi trắng cũng được gọt đi hoàn hảo không thấy nữa.

Nói thật, trước kia việc này Tô Tiểu Nữ sẽ không làm thay cô. Bà cảm thấy, như vậy là quá mức dung túng cô rồi.

Nhưng bây giờ, sau khi cô gặp phải nguy hiểm, dường như Tô Tiểu Nữ vô cùng sợ hãi sẽ mất đi cô.

Mấy ngày nay cô nằm viện, Tô Tiểu Nữ đều tự mình ở lại chăm sóc cô. Mỗi một thứ, đều là bà tự mình kiểm tra qua.

Tuy nói, Tô Tiểu Nữ là bác sĩ, việc này coi như bà cũng quá quen thuộc rồi. Để bà chăm sóc cũng là tốt nhất. Nhưng hai ngày nay nhìn ánh mắt mệt mỏi mà lo lắng của Tô Tiểu Nữ, trái tim của tiểu Công Chúa cũng không dễ chịu gì.

Hôm nay, cô phải xui khiến phụ hoàng đưa Tô Tiểu Nữ về nhà nghỉ ngơi. Hơn nữa còn dặn dò hai người hôm nay nhất định phải ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, nếu không cô sẽ không phớt lờ tội lỗi.

Bởi vì tính toán như vậy, hôm nay Tô Tiểu Nữ đã về nhà.

Nhưng cô vẫn nhìn không được lo lắng Tô Tiểu Nữ ở nhà có nghỉ ngơi tốt được hay không!

Điều này khiến tiểu Công Chúa hiểu được, sau khi trải qua chấn thương, bản thân dường như qua một đêm đã trưởng thành không ít.

"Vết thương ra sao rồi?" Đàm Duật ngồi xuống cạnh cô.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ vừa lúc chiếu xuống từ bên ngoài. Có một ít roi trên vai cô, trông sao ấm áp. Còn có chút roi xuống gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô.

Nhìn gương mặt thanh mảnh của cô, Duật Tiểu Gia vươn tay muốn chạm đến.

Trước kia, chỉ cần mỗi lần anh chủ động, Lăng Công Chúa đều vô cùng vui vẻ.

Cho nên, hành động của anh cũng sẽ không chút cố kỵ như vậy.

Nhưng bây giờ, tay anh vừa muốn chạm đến mặt cô, cô lại nói với anh: "Anh Duật, chúng ta làm vậy không thích hợp!"

Làm vậy không thích hợp?

Đây là ý tứ gì?

Duật Tiểu Gia nhíu nhíu mày nhìn ánh mắt cô, đã nói rõ nghi hoặc của anh.

Nếu hành động sờ mặt cô cũng không thích hợp, vậy mấy ngày bọn họ liên tục triển miên trong khu nhà ngoại thành kia, lại có chỗ thích hợp rồi sao?

"Mấy ngày nay, em đã nghĩ rất nhiều!" Lăng Công Chúa liếc nhìn Đàm Duật, liền nói hết: "Em trước kia, dường như thực sự đã tự mình đa tình rồi... Anh rõ ràng không thích em, em lại vẫn luôn không chút tự trọng dính lấy anh..."

Giọng nói của cô, khàn khàn hơn lúc trước.

Duật Tiểu gia cũng có thể rõ ràng phát hiện, hốc mắt cô cũng đỏ hơn.

"Tiểu chủ, anh không phải không thích em, anh chỉ là..." Cánh tay anh thu lại, lúc này nắm chặt thành nắm đấm đặt trên đùi.

Mỗi đốt ngón tay hiện giờ đều đã chuyển trắng. Biểu lộ rõ ràng, anh đang cực lực kìm chế tâm trạng nào đó.

"Chỉ là cái gì? Chỉ là, thích của anh với em chỉ là tình cảm anh trai với em gái, đúng không!" Khi nói đến đây, cô đột nhiên nở nụ cười.

Gương mặt vốn xinh đẹp kia, bởi vì nụ cười này mà lại càng đẹp đến nỗi người khác không biết nên hình dung như thế nào.

Nhưng Duật Tiểu Gia đối mặt với nụ cười này, đã có chút bối rối nên nghẹn lời.

Đúng lúc này, Đàm Khuynh ra ngoài mua đồ cũng đã trở lại.

Anh tiến vào, đến cửa cũng không gõ.

Điều này khiến cho Đàm Duật bỗng có chút giận: "Lớn như vậy, đến gõ cửa cũng không hiểu được sao?"

Lời này của anh, dường như đã quên vừa rồi khi anh ta tiến vào, là trực tiếp đập lên.

Nhưng so ra, Khuynh Tiểu Gia với việc anh mượn đề tài để nói chuyện ngược lại không chút để ý.

Anh chỉ mang quả anh đào đã mua đến chỗ rửa, sau khi rửa sạch liền nhanh chóng lấy ra, để xuống trước mặt hai người bọn họ.

Quả anh đào bày ra này, mỗi quả nhìn qua đều căng mọng như vậy, màu sắc mê người như thế.

Chỉ là ba người nhìn quả anh đào, lại không ai động đây.

Không khí, dường như có chút trầm xuống.

Nhất là sau khi Đàm Khuynh đi vào, ba người bọn họ đều im lặng không tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 349: Chương 133.2

Bầu không khí xấu hổ này, từ khi bọn họ cùng nhau lớn lên cũng chưa từng có.

Đến Duật Tiểu Gia cũng không rõ ràng lắm, nên xử lý không khí lúc này như thế nào đây.

Mà vào lúc này, tiểu Công Chúa vẫn dẫn đầu mở miệng trước phá tan bầu không khí đáng ghét này.

Nhưng lời cô nói, Duật Tiểu Gia lại tình nguyện bản thân chưa từng nghe thấy.

Bởi vì, sau khi tiểu Công Chúa im lặng một lúc, liền nói thế này với anh ta: "Anh Duật, bắt đầu từ hôm nay, em muốn thu lại tình cảm yêu thích của em trước kia! Về sau, em cũng sẽ không dính sau anh, lại càng không chọc giận khiến anh phiền chán nữa!"

Nói đến đây, cô cũng đã chà chà chần, muốn chui vào.

Mà Đàm Khuynh dường như đoán trước được cô muốn làm cái gì, tiến lên giúp cô rút gối lót sau lưng.

Nhưng trước khi cô thành công chui vào trong, cô tay cô đã bị kéo lại.

"Em có ý tứ gì?"

Lòng ngực lên xuống dữ dội chứng minh anh không cách nào tiếp thu được sự thật trước mắt này.

"Ý tứ anh hiểu rõ là được, em thực sự hơi mệt, muốn ngủ một giấc!" Sau khi cô nói xong lời lúc trước thì vẫn luôn cúi đầu.

Trên trán rủ xuống vài sợi tóc vừa lúc che chắn gương mặt cô, khiến người khác không thấy rõ được cảm xúc của cô.

Nhưng bàn tay đang túm chần bông lại khẽ run rẩy.

Nhất là khi bị bàn tay to có lực của Đàm Duật kiểm soát, run rẩy nơi tay cô càng rõ ràng.

"Anh, cô ấy buồn ngủ!" Lúc này Đàm Khuynh tiến lấy, bắt lấy cánh tay Đàm Duật.

Có thể nói, tay anh ta cũng hơi hơi dùng lực, muốn nhanh chóng đưa Đàm Duật cách xa chỗ này.

Nhưng lúc này, sức lực nơi tay Đàm Duật còn lớn hơn so với bình thường.

Khiến Đàm Duật không đồng ý buông lỏng bàn tay đang nắm lấy Lăng Công Chúa.

Bởi vậy, Đàm Khuynh lôi kéo anh, anh lại vừa kéo vừa hỏi.

"Em nói rõ ràng với anh, đây rốt cuộc là có ý gì!"

"Đau..."

Bởi vì lúc trước do phát sốt ở trong phòng thẩm vấn mà cơ thể cũng trở nên không bình thường, thân thể Lăng Công Chúa rõ ràng yếu ớt đi không kém. Bị kéo như vậy, cả người cô giống như tờ giấy, mắt thấy sắp bị người ta kéo xuống giường rồi.

Mà đúng lúc này, Cố Niệm Hề nhân lúc Đàm Dật Trạch tan tã về liền cùng ông đi đến thăm Lăng Công Chúa, hai người đứng lúc xuất hiện ở cửa.

Chỉ là bọn họ cơ bản không nghĩ tới, vừa đến liền thấy được một màn nguy hiểm giắt gân như vậy.

Hai chân Lăng Công Chúa vẫn bị bó băng gạc vô cùng dày, dưới sự lôi kéo của hai anh em bọn họ giống như một con búp bê dễ vỡ, thiếu chút nữa đã rớt xuống giường.

"Bảo bảo, dừng tay!" Cố Niệm Hề nhìn thấy, khẩn trương tiến lên đỡ Lăng Công Chúa sắp rớt xuống giường.

Mà Đàm Dật Trạch cũng phản ứng lại, nhanh chóng tiến lên. Ông dùng một tay không chế cổ tay Duật Tiểu Gia. Có lẽ vì phương pháp không giống nhau mà Duật Tiểu Gia vốn đang nắm Lăng Công Chúa rất chặt, rất nhanh liền buông lỏng.

Nhưng Duật Tiểu Gia cũng không định dễ dàng buông tha như vậy.

Mắt thấy sắp bị Đàm Dật Trạch kéo ra, anh lại muốn vươn tay tóm lấy cánh tay Anna.

Hoàn hảo, bây giờ Đàm Dật Trạch đã để ý trước rồi.

Ngay thời điểm anh vươn tay, ông đã không chế trước rồi.

"Tiểu tử thôi, theo tao ra ngoài!"

Đàm Dật Trạch hừ lạnh.

Nói xong lời này, ông liền tóm Duật Tiểu Gia nhanh chóng đi ra cửa phòng bệnh.

"Cha, ngài thả con ra. Lời của con còn chưa nói hết!"

"Chờ mày nói xong hết, tay con bé liền bị phế rồi!"

"Mặc kệ, con không cho phép cô ấy thu lại tình cảm yêu thích đối với con..."

Dưới sự lôi kéo ra khỏi phòng của Đàm Dật Trạch, Đàm Duật vẫn vùng vẫy.

Câu nói cuối cùng kia dường như mang theo chút tuyệt vọng.

Mà một hồi ồn ào này, cuối cùng vẫn bị chiếc cửa dày cộp kia ngăn lại bên ngoài, ngăn cách thành hai thế giới...

- - đường phân cách - -

"Tiểu Công Chúa, tay con thế nào rồi? Nhanh cho mẹ xem..." Cố Niệm Hề bên này, thấy tiểu Công Chúa không ngừng rơi lệ liền khẩn trương lật ra quần áo bệnh nhân của cô.

Vừa lật ra, bà cùng Đàm Khuynh đồng thời hít một hơi khí lạnh.

Thế nhưng Đàm Duật lại nắm tay cô thành một mảng xanh tím lớn như vậy.

Cái này nếu để Lăng Nhị Gia và Tô Tiểu Nữu nhìn thấy...

"Lão nhị, nhanh chóng để người gọi ông Hồ tới!" Nhìn vết bầm tím trên tay cô, Cố Niệm Hề vội vàng phân phó.

"Mẹ nuôi, con không sao. Hiện giờ con chỉ muốn ngủ một giấc..."

Khi Đàm Khuynh đang chuẩn bị ra ngoài thì Lăng Công Chúa lại lên tiếng.

"Này..." Khiến Cố Niệm Hề kinh ngạc, ngoại trừ lời nói của tiểu Công Chúa còn có xưng hô của cô với bà.

Từ khi con bé này vài tuổi bắt đầu gặp Duật bảo bảo nhà bọn họ thì vẫn luôn mặt dày mày dạn gọi bà là "mẹ chồng".

Ban đầu, Cố Niệm Hề cảm thấy bản thân còn trẻ, bị cái đứa bé này đuổi theo đằng sau gọi như vậy thực xấu hổ. Không nghĩ tới, con bé này vẫn luôn kiên trì như vậy.

Cho tới bây giờ, sau khi Cố Niệm Hề căn bản đã quen với xưng hô như vậy, cô lại đột nhiên quay lại gọi Cố Niệm Hề là "mẹ nuôi".

Mà suy nghĩ Cố Niệm Hề cũng nhanh chóng liên hệ với vừa rồi khi bảo bảo nhà bọn họ bị Đàm thiếu túm ra cửa trong miệng nói ra câu kia...

Hai đứa trẻ này, dường như thực sự ồn ào không vui.

Đương nhiên, mấy đứa bé này lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nào không cãi nhau?

Nhưng một lần đó, không phải chân trước vừa mới ẩm ỉ xong, chân sau con bé này lại mặt dày mày dạn dính lấy bảo bảo nhà bọn họ?

Trước mắt, Cố Niệm Hề vẫn cố gắng an ủi bản thân: Đây không có chuyện gì.

"Mẹ nuôi, tiểu ca ca, con thật sự không có việc gì. Để con ngủ một giấc đi!" Sau khi lau đi nước mắt trên mặt mình, cô khát cầu (khao khát + cầu xin).

Rốt cuộc, hai người bọn họ đều không chống lại được đôi mắt khổ sở động lòng người kia, chỉ có thể thỏa hiệp theo.

- - đường phân cách - -

"Bảo Bảo, tại sao sớm như vậy đã về rồi?" Khi Tiểu Bảo Bối về đến nhà, Kiều Trác Phàm đã ở đây. Nhưng anh vẫn mặc âu phục, cầm trên tay một phần tài liệu, nhìn đáng vẻ là vừa nãy mới trở về lấy tài liệu, đang chuẩn bị rời đi.

Không nghĩ, thế nhưng hai người lại chạm mặt ở nhà.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Nhìn về mặt Tiểu Bảo Bối, đáng vẻ dường như sắp khóc ra khiến trái tim Kiều Trác Phàm xoắn lại.

Anh tiến lên ôm cơ thể gầy nhỏ của cô vào trong lòng mình.

"Thực ra cũng không có chuyện gì." Bị Kiều Trác Phàm ôm vào lòng như vậy, tay cô bất giác liền dơ lên, vòng quanh eo anh.

Chờ đến khi cô phục hồi tinh thần mới ý thức được mình giống như con lười, treo trong lòng Kiều Trác Phàm rồi.

Nhưng khi cô nhận ra thì cô cũng không muốn buông tay.

Dường như trong thời gian ở chung này, Kiều Trác Phàm đã thành chỗ ỷ lại đệ nhất của cô.

Hiện tại mỗi khi đau lòng hay lo lắng, ngửi mùi hương đặc biệt trên người anh, cô dường như cũng thả lỏng nhiều hơn.

"Ngoan, cãi nhau với Nhạc Dương rồi sao? Hay là cô ấy đòi quá nhiều tiền? Đây không có việc gì, dù sao anh cũng không thiếu tiền (nguyên tác chính là "dù sao anh cũng có nhiều tiền" nhưng mình thấy vẫn nên khiêm tốn chút xíu nên uyển chuyển hơn), cô ấy muốn bao nhiêu cho cô ấy bấy nhiêu là được! Em không cần vì chút tiền ấy mà đau lòng." Kiều Trác Phàm ôm cô vào lòng, nhẹ giọng dỗ dành.

Nhưng những lời này cũng không phải anh muốn Nhạc Dương hay như thế nào.

Mục đích chân chính của anh thật ra chính là muốn thăm dò Tiểu Bảo Bối nhà anh vì sao lại không vui.

"Mới không phải như vậy!" Không ngoài anh dự liệu, anh vừa nói một hồi kia thật sự khiến Tiểu Bảo Bối nhảy dựng lên.

"Vậy vì sao lại không vui?"

"Cậu ấy ở cùng với Diệp Tử Hi, cũng không nói cho em biết!" Sau khi Tiểu Bảo Bối "xác chết vùng dậy" nói thì lúc này lại ngoan ngoãn dựa vào lòng Kiều Trác Phàm.

"Chỉ vì chuyện này?" Sau khi Kiều Trác Phàm khẽ nhủ mày, anh định mạng Tiểu Bảo Bối ngồi lên ghế sofa rồi sau đó khuyên nhủ cô một hồi.

Nhưng Tiểu Bảo Bối lại nói với anh: "Nếu như em thật sự chỉ để ý cậu ấy không nói cho em biết, vậy thì tốt rồi... Kiều Trác Phàm, Diệp Tử Hi không có khả năng cưới Nhạc Dương! Nhị lão (bố mẹ, nói một cách lịch sự) nhà họ Diệp em đã gặp, bọn họ cần chính là một cô gái đại kim chủ (*), đến bảo đảm trong tương lai khi nhà bọn họ gặp phải nguy hiểm, có khả năng để dựa vào!"

(*) kim chủ: có nghĩa là người có tiền của, người xuất vốn. Trên mạng còn có nghĩa những minh tinh nhận là người đại diện phát ngôn của sản phẩm và công ty sản phẩm

"Không đúng, cậu ta nguyện ý vì Nhạc Dương bỏ qua đại kim chủ thì sao?" Giống như Kiều Trác Phàm anh vậy.

Hiện giờ ôm Tiểu Bảo Bối, trong lòng anh liền kiên định. Tiền bạc gì gì đó, khi cần mình không thể tự kiếm sao?

Nhưng Kiều Trác Phàm dường như đã quên, trên đời này thật ra rất ít người như anh được, vì mỹ nhân mà không cần giang sơn.

"Gần như không có khả năng... Bởi vì, Nhạc Dương nói bọn họ đã qua lại hơn hai tháng. Trong khoảng thời gian đó, em vẫn từng thấy Diệp Tử Hi gặp những cô gái khác..."

Khi nói đến đây, cả người Tiểu Bảo Bối dường như có chút run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 350: Chương 133.3

Mà sau khi Kiều Trác Phàm nghe nói như vậy, cũng bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Trong đầu anh, bóng dáng của Diệp Tử Hi chợt lóe. Đối với người này, anh vẫn có chút ấn tượng. Chẳng qua cái người Diệp Tử Hi tồn tại trong suy nghĩ của anh lại càng là một tên công tử nhà giàu luôn cho rằng bản thân tốt đẹp.

Thực ra, người này cũng có một đồng tật xấu. Giống như Tiểu Bảo Bối nhà bọn họ vậy.

Nhưng chỉ cần trong lòng anh có cô, không được sao?

Trước mắt trong lòng Nhạc Dương có, chính là cái người Diệp Tử Hi.

Bọn họ những người đứng xem có nói nhiều thêm, Nhạc Dương đoán chừng cũng sẽ không nghe vào.

Cho nên Kiều Trác Phàm thật lòng cảm thấy, lúc này Tiểu Bảo Bối lo lắng cho Nhạc Dương có chút thừa rồi.

"Bảo Bảo, nếu không chúng ta làm chút chuyện khiến em không nghĩ nhiều việc nữa đi?" Ôm Tiểu Bảo Bối, sau khi hôn lên gò má trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, Kiều Trác Phàm nói.

Tiểu Bảo Bối vừa thấy ánh mắt mang theo tính xâm lược của Kiều Trác Phàm liền lập tức lắc đầu: "Không cần!"

Anh cho rằng, Tiểu Bảo Bối cô vẫn là cái người ngây thơ khờ dại trước kia, cho rằng Kiều Trác Phàm sẽ cùng cô đắp chăn bông đơn thuần chỉ nói chuyện phiếm ư?

Từ khi người này đạt được thành công, dường như mỗi đêm đều đòi hỏi áp bức cô. Có đôi khi, vài lần một đêm..

Việc này dần dần gây đây giấc ngủ của Tiểu Bảo Bối thường xuyên không đủ, vậy nên mỗi ngày khi đi làm đều sẽ là đáng về muốn ngủ.

Khi nói ra lời này, Tiểu Bảo Bối liền đẩy Kiều Trác Phàm, lập tức muốn xoay người rời đi.

Nhưng cánh tay vòng qua eo cô của Kiều Trác Phàm, từ đầu đến cuối đều không buông lỏng.

Với cánh tay dài của anh, Tiểu Bảo Bối lập tức rơi lại vào lòng anh.

Mà sau khi Kiều đại thiếu cười hai tiếng liền lập tức đè Tiểu Bảo Bối ngay trên ghế sofa rồi..

Về phần tài liệu trên tay anh kia, Kiều Trác Phàm đã sớm không biết vứt vào chỗ nào rồi.

Tóm lại, lúc này Tiểu Bảo Bối xem như bị Kiều đại thiếu chiếm được thành công.

Còn về phần lúc trước khi Kiều Trác Phàm cầm tài liệu định rời đi kia, cô cũng bị Kiều Trác Phàm lấn qua lấn lại mà tất cả đều vứt ra sau đầu. Mà tài liệu đó, cũng bị Tiểu Bảo Bối tự động quy thành thứ không quan trọng gì đó. 'ăn cắp là không tốt. chúng ta không nên ăn cắp.'

Nếu không thì, vì sao Kiều Trác Phàm có thể lập tức coi như không có nó, cùng cô ngồi ở nhà làm mấy thứ này?

Nhưng về sau, Tiểu Bảo Bối mới từ trong miệng A Vĩ biết được, đó là một phần dự án hợp tác giá trị trên mấy trăm triệu.

Nhưng Kiều Trác Phàm vì muốn cô đừng suy nghĩ mấy cái chuyện loạn thất bát tao này mà trực tiếp coi như không có...

Nhưng cũng qua chuyện này, Tiểu Bảo Bối bắt đầu ý thức được bản thân trong cảm nhận của Kiều Trác Phàm dường như thật sự có chút khác biệt...

- - đường phân cách - -

"Tiểu Công Chúa nhà chúng ta hôm nay trông càng ngày càng đẹp!"

"Phụ hoàng nhà chúng ta trông hôm nay so với hôm qua còn phong hoa tuyết đại hơn..."

Sáng sớm hôm nay, trong một phòng bệnh VIP nào đó đã truyền đến đoạn đối thoại không biết xấu hổ này.

Tô Tiểu Nữ đối với việc này dường như đã luyện thành thói quen.

Nghe đối thoại như vậy, bà chỉ theo thói quen tròn trĩnh mắt.

Lăng Nhị Gia có căn bệnh tự kỷ cần trị liệu cấp bách. Mà tiểu Công Chúa ông tự tay nuôi lớn dường như cũng bị di truyền rồi.

Từ nhỏ đến lớn, hai người cha và con gái này vừa gặp nhau liền sẽ xuất hiện đối thoại khiến người ta buồn nôn này.

Mà đối với Tô Tiểu Nữu đã luyện thành thói quen với cái này, đến giờ vẫn có chút buồn nôn với nó.

Nhưng vĩnh viễn không chống lại được tâm trạng tự giải trí của hai người này.

Sau một hồi đối thoại này, hai người cha và con gái liền nhìn nhau cười ha ha. Giống như vì bọn họ đã đạt được ánh mắt thống nhất mà vui vẻ.

"Phụ hoàng, Tô Tiểu Nữu nhà ngài trông mắt nhìn con đấy!" Sau khi nhận thấy Tô Tiểu Nữu xem thường, tiểu Công Chúa liền nhanh chóng cáo trạng, không ghi credit là không tốt, chúng ta không nên quên ghi credit.

"Tiểu Công Chúa, không cần để ý. Đây hẳn là ghen tỵ với sắc đẹp của cha con chúng ta!" Lăng Nhị Gia xoa xoa mái tóc dài tiểu Công Chúa nhà bọn họ, nhộn nhạo nói với Tô Tiểu Nữu.

"Phụ hoàng, sao lúc trước ngài có thể cưới người phụ nữ bụng dạ hẹp hòi như vậy? Theo lý thuyết, người đàn ông có được mỹ mạo (về ngoại đẹp) như phụ hoàng thì muốn cưới một mỹ nhân cực kỳ đơn giản!"

Một màn này, hai cha con bọn họ đối địch với Tô Tiểu Nữu rồi.

"Đúng vậy, cha lúc trước chính là tuổi trẻ lông bông, không cẩn thận đã bị Tô Tiểu Nữu bắt nhốt rồi!" Lăng Nhị Gia than nhện, giống như có bao nhiêu hận thù với người đối diện.

Nhưng nếu ta nhìn kỹ ánh mắt ông khi nhìn Tô Tiểu Nữu mà nói, tuyệt đối sẽ không nghĩ vậy.

Trong mắt ông, có lưu luyến và dây dưa, càng thêm tình cảm dịu dàng mà người khác đều cảm thấy không thể xuất hiện trong đôi mắt đào hoa kia nữa...

Mà tiểu Công Chúa đương nhiên cũng nhìn ra được tình cảm sâu đậm mà phụ hoàng đối với mẫu phi nhà mình, nếu không cô cũng rõ ràng, người đàn ông như phụ hoàng hẳn cả đời đều khó có thể kết hôn đi?

Hơn nữa, đến bây giờ mọi người xung quanh đều nói cho tiểu Công Chúa, đám cưới của phụ hoàng và mẫu phi cô trước kia thực sự chính là một câu chuyện trong thành phố A!

Chỉ là, câu chuyện đó rốt cuộc là như thế nào, đến bây giờ đều không ai dám nói rõ ràng với tiểu Công Chúa.

Nhìn phụ hoàng lại phóng điện với mẫu phi, tiểu Công Chúa cảm thấy cả người mình đều nổi hết da gà lên rồi.

"Phụ hoàng, ngài cũng thật không may mắn!" Sau khi tiểu Công Chúa thờ dài liền nói như vậy.

Ngay sau đó trong phòng bệnh liền liên tiếp truyền đến tiếng thán phục của hai người này.

Đủ rồi. Mấy người một người hai người đều không thích tôi phải không? Nếu không muốn cưới tôi, tôi đây đi là được!"

Chịu không nổi hai cha con nhà này tự biên tự đạo diễn trò, Tô Tiểu Nữu quyết đoán đứng dậy.

Tuy hiện giờ đều xem như vợ chồng già rồi nhưng khi Lăng Nhị Gia nghe được câu nói cuối cùng của Tô Tiểu Nữu kia, trong lòng vẫn nhịn không được lộp bộp một tiếng.

Cho dù từ khi kết hôn đến giờ, bên người Tô Tiểu Nữu vẫn không thiếu người theo đuổi.

Trước ông, Tô Tiểu Nữu có một thanh mai trúc mã Lạc Từ Dương vì bà mà cả đời không cưới. Sau ông còn có một cái "Bạch Triền Đường" vì Tô Tiểu Nữu mà vượt biển cả đại dương, đến định cư tại thành phố này.

Tuy hiện giờ hai người này đều không hay lộ đầu, nhưng Lăng Nhị Gia dám khẳng định rằng một khi Tô Tiểu Nữu nói bản thân bơ vơ không nơi nương tựa, hai người này tuyệt đối sẽ dây dưa không ngớt chạy tới quấy rầy bên cạnh Tô Tiểu Nữu.

Chỉ vừa nghĩ đến điều này, sau lưng Lăng Nhị Gia đã lạnh đi.

"Phụ hoàng, ngài không thể có chút chí khí sao?" Tiểu Công Chúa nhận thấy ý chí của phụ hoàng mình bắt đầu không kiên định liền khẩn trương khuyên.

Nhưng lúc này Lăng Nhị Gia chẳng quan tâm để ý được cô, vội vàng đuổi theo Tô Tiểu Nữu. Ở cửa, sau khi ông ngăn Tô Tiểu Nữu lại một hồi nói ngọt khuyên bảo: "Vợ à, anh sai rồi!"

"Anh sai? Không... Anh có cái gì sai chứ? Anh chính là Lăng Nhị Gia, có tiền có quyền, hiện giờ nếu như tuyên bố ly hôn mà nói, người trẻ tuổi muốn gả

cho anh hẳn sẽ phải xếp hàng tuyển chọn đi! Đáng về không giống như em, hoa tàn ít bướm, nếu lúc này ly hôn mà nói, em cũng không biết sau này tìm phiếu cơm dài hạn ở đâu!"

Tuy Tô Tiểu Nữ được Lăng Nhị Gia ôm nhưng về mặt vẫn không cùng u ám.

"Đúng vậy, tuy hiện giờ em hoa tàn ít bướm, anh so với em có chút đáng tiếc..."

Lăng Nhị Gia vẫn một hồi vui vẻ sờ sờ cằm, cảm thấy vô cùng tốt về bản thân.

Chỉ là hậu quả cho cái này chính là ông bị Tô Tiểu Nữ dùng giày cao gót hung hăng giẫm lên.

Cái này liền dẫn đến Lăng Nhị Gia ôm chân mình rên rỉ cả buổi mà không thể thẳng người lên.

"Nếu chê em hoa tàn ít bướm thì đi tìm người trẻ đi!"

Tô Tiểu Nữ lại cho Lăng Nhị Gia thêm một cước.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 351: Chương 133.4

Lần này, Lăng Nhị Gia có chút khóc không ra nước mắt rồi.

"Đừng mà, Tô Tiểu Nữ! Em không nghĩ chút sao, hiện giờ toàn bộ tài sản gia đình không phải dưới danh nghĩa em rồi sao?"

"Hu hu hu, Tô Tiểu Nữ em đừng không cần anh! Em chẳng lẽ bỏ được anh người đã một bó tuổi thế này, lại phải ra ngoài vác gạch sao?"

Đối với một hồi bấy to khóc lóc kể lể của Lăng Nhị Gia lại còn khiến người khác nổi da gà toàn thân kia, mẹ con hai người đều liên tiếp xem thường.

Nhất là tiểu Công Chúa, cô thật đúng là có chút không cách nào tiếp thu được thế nhưng phụ hoàng của mình lại bán manh cầu vịnh như vậy!

"Sớm đã biết như vậy, cần gì lúc trước phải thế?" Tiểu Công Chúa bĩu môi lắm bả. Nhưng lời này cũng chỉ được một cái liếc mắt của Lăng Nhị Gia.

"Tô Tiểu Nữ..."

"Cút!" Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng Tô Tiểu Nữ vẫn đi vào trong phòng bệnh, ngồi xuống bên cạnh giường bệnh của tiểu Công Chúa.

Mà lúc này, Lăng Nhị Gia vẫn luôn đi theo bà đứng bên cạnh, dây dưa: "Emma, đừng mà! Tô Tiểu Nữ..."

"Được rồi. Thấy anh liền có chút phiền, nếu anh không ngậm miệng lại em liền đi ra ngoài!" Một câu này của Tô Tiểu Nữ thật sự có lực uy hiếp rồi.

Bây giờ, Lăng Nhị Gia vốn đang lằm bằm lúc này cũng yên tĩnh đi. Lần này một nhà ba người trong phòng bệnh rốt cuộc cũng hòa bình ở chung một chỗ với nhau.

Mà Tô Tiểu Nữ đang hài lòng việc khiến Lăng Nhị Gia ngậm miệng, lại bắt đầu hỏi: "Đúng rồi, thằng nhóc Đàm Vu hai ngày nay sao lại không thấy bóng dáng đâu vậy?"

Được rồi, cho dù là trước kia, Tô Tiểu Nữ cũng sẽ thường xuyên hỏi Lăng Công Chúa như vậy.

Phải biết rằng, từ bé Lăng Công Chúa vô cùng thân thiết với hai thằng nhóc nhà họ Đàm kia. Cho nên Tô Tiểu Nữ biết rõ đức hạnh con gái, không thiếu lúc lấy việc này trêu cười tiểu Công Chúa nhà bọn họ.

Mà mỗi lần bà nhắc tới Đàm Duật, mặt tiểu Công Chúa nhà bọn họ cũng sẽ đỏ lên hiếm thấy.

Chẳng qua bây giờ, phản ứng của tiểu Công Chúa có chút khác thường.

Bởi vì khi Tô Tiểu Nữ đề cập đến Đàm Duật, sắc mặt của cô bỗng trở nên trắng xanh.

Bàn tay vốn đang cầm điện thoại cũng đột nhiên run rẩy, dẫn đến di động trên tay rơi xuống, rơi trên mặt đất, rơi ra từng phần.

"..." Thấy điện thoại rơi xuống, tiểu Công Chúa vội vàng muốn xuống giường nhặt chiếc điện thoại này lên.

Nhưng Lăng Nhị Gia nhà bọn họ lại khí phách nói: "Thôi, đã bị đánh rơi thành như vậy còn nhặt cái gì nữa. Ngày mai, phụ hoàng đưa con đi mua một cái!"

Bởi vậy điện thoại liền bị ông kêu y tá vào, trở thành đồ vật bị bỏ đi quét vào thùng rác.

Sau khi làm xong mấy thứ này, Lăng Nhị Gia bắt đầu hưng phấn với việc tiểu Công Chúa của bọn họ hiện giờ muốn mua điện thoại nào. Lúc này, ông vươn tay lấy điện thoại, hẳn là có nhà kinh doanh nào đó gọi đến.

Mà dưới ánh mắt ra hiệu của Tô Tiểu Nữ, ông cũng ra ngoài gọi điện.

Nhưng khi trong phòng chỉ còn hai mẹ con bọn họ là lúc Tô Tiểu Nữ hỏi: "Con cùng cậu ta có phải có chuyện gì hay không?"

Một chữ "cậu ta", trong lòng hai mẹ con biết rõ đó là chỉ Duật Tiểu Gia.

Nếu đổi thành trước kia, chỉ cần Đàm Duật một giây không ở cạnh cô, đề tài chủ yếu của tiểu Công Chúa vĩnh viễn đều là anh.

Nhưng hai ngày gần đây, tiểu Công Chúa rất ít nhắc tới người này.

Khi Tô Du Du nói những lời này, tầm mắt vẫn rơi trên người tiểu Công Chúa.

Tiểu Công Chúa vẫn cúi đầu, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mà Tô Tiểu Nữ cảm thấy bản thân nên tiến lên, nhắc nhở con gái nhà mình rằng khi cùng người lớn nói chuyện phải ngẩng đầu lên. Nhưng khi tay bà vươn ra, còn chưa chạm đến má tiểu Công Chúa thì đã có giọt nước trong suốt rơi lên mu bàn tay bà...

Một khắc đó, trong mắt Tô Tiểu Nữ ngoại trừ kinh hoàng thì vẫn chỉ có kinh hoàng...

Con bé nhà bọn họ tuy từ nhỏ đến lớn đều làm kiêu một chút nhưng con bé thật sự rất ít khi khóc trước mặt bà...

Mà trước mắt...

"Tiểu Công Chúa..." Tô Tiểu Nữ phát hiện, giọng nói của bản thân chẳng biết từ lúc nào cũng trở nên có chút khàn khàn.

Khi đó, Tô Tiểu Nữ còn tưởng rằng mẹ Tô còn nói đùa với mình.

Không nghĩ đến...

Khi bà tự mình cảm nhận thì mới biết được, cái loại cảm giác này thật sự đau đớn đến vô cùng.

"Nói với mẹ, rốt cuộc đã làm sao?"

Tô Tiểu Nữ tiến lên, ôm đứa con gái đặt trên vai mình để con bé tựa vào bà.

Nhưng tiểu Công Chúa lại nói với bà: "Mẫu phi, chúng ta có thể không nhắc tới anh ấy được không?"

"Xảy ra chuyện gì? Tiểu chủ, trốn tránh không phải phương pháp giải quyết..."

"Mẫu phi, cầu xin mẹ! Con thật sự không muốn nghe đến anh ấy, nhìn thấy tất cả của anh ấy!" Tô Tiểu Nữ vốn muốn hỏi rõ ràng một chút.

Nhưng cảm giác được đáng về đứa nhỏ trong lòng khóc đến hai vai run rẩy, bà thật sự không nỡ tiếp tục hỏi.

"Được được, mẹ không truy hỏi là được! Đừng khóc, có được hay không?"

Cùng lúc khi Lăng Nhị Gia nói chuyện điện thoại xong quay lại, ông nhìn thấy chính là đôi mẹ con đang tựa vào nhau trên giường bệnh.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, Lăng Nhị Gia cũng không biết. Điều duy nhất ông biết chính là, hóc mắt hai mẹ con đều phấp phỏng...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 352: Bắt Cá Hai Tay!

"Tiểu Bảo Bối, tối nay chúng ta cùng nhau ăn cơm đi!" Ngày hôm nay, Tiểu Bảo Bối vừa giúp Kiều Trác Phàm đưa tài liệu xong liền nhận được điện

thoại của Nhạc Dương.

"Gặp nhau có gì vui? Tối nay còn có việc phải làm rồi!" Cái này và cô của trước kia khi nhận được điện thoại của Nhạc Dương liền biểu lộ vui vẻ thực sự giống như hai người.

"Bảo Bối, đừng như vậy! Đến lúc đó mình sẽ kéo Diệp Tử Hi đến, liền quyết định như vậy đi!" Nhạc Dương vừa thốt ra lời này xong, cũng không đợi Tiểu Bảo Bối trả lời liền trực tiếp cúp điện thoại.

"Làm sao lại như thế? Người ta còn chưa nói muốn gặp mấy người chứ!" Tiểu Bảo Bối nhìn điện thoại trên tay mình đã truyền đến âm thanh máy bận, bĩu môi.

"Bảo Bảo sao vậy!"

Kiều Trác Phàm vừa thấy cô đi vào văn phòng liền vô cùng tự nhiên bắt kịp.

"Nhạc Dương nói muốn gặp mặt!" Sau khi Tiểu Bảo Bối cầm tài liệu tới để trên bàn làm việc của anh, liền vòng tay qua cổ anh. Không biết vì sao, gần đây cô dường như rất thích đối mặt với Kiều Trác Phàm như vậy.

Chính là nhìn Kiều Trác Phàm như vậy, cô liền cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

"Gặp mặt liền gặp mặt, chẳng lẽ em còn sợ Nhạc Dương sao?" Kiều Trác Phàm được cô ôm, tâm trạng cũng không tệ.

Mười năm trước, anh vẫn chờ đợi một ngày có thể ở cùng một chỗ với Tiểu Bảo Bối như vậy, làm các hành động vô cùng thân thiết với nhau.

Chỉ tiếc, khi đó anh chỉ có thể trốn ở đằng sau, nhìn Tiểu Bảo Bối cùng người khác thân mật với nhau.

Hiện giờ, phong thủy luân chuyển.

Anh rốt cuộc có được Tiểu Bảo Bối, hơn nữa trái tim của hai người bọn họ cũng càng ngày càng tiến lại gần nhau.

Trên đời này, thực sự không có chuyện nào có thể khiến Kiều Trác Phàm vui vẻ hơn so với chuyện này.

"Cũng không phải sợ, chỉ là em không muốn đối mặt với Diệp Tử Hi! Bọn họ qua lại với nhau lâu như vậy, đến nói cho em biết cũng không... Em dám cá, đây nhất định là chủ ý của Diệp Tử Hi! Là anh ta không cho Nhạc Dương nói cho em biết!"

Tiểu Bảo Bối cũng dám khẳng định, sở dĩ Diệp Tử Hi không chịu để cô biết việc hai người quay lại với nhau tuyệt đối là do trước kia Tiểu Bảo Bối đã nhiều lần thấy Diệp Tử Hi ở cùng một chỗ với những người phụ nữ khác...

Nhưng những điều này, cô cảm thấy bản thân vẫn nên tìm cơ hội thích hợp mà nói cho Nhạc Dương.

Nếu không, lấy việc Nhạc Dương thích Diệp Tử Hi vô cùng nhiệt tình kia, sợ là trong chốc lát cũng không cách nào chấp nhận được.

"Đừng suy nghĩ nhiều quá. Đây là con đường Nhạc Dương tự mình chọn... Nếu như chính cô ấy chọn rồi, cô ấy sẽ phải đi hết!" Sau khi nghe Tiểu Bảo Bối nói những lời này, Kiều Trác Phàm liền nói cho cô như vậy.

Mà Tiểu Bảo Bối nghe những lời này của Kiều Trác Phàm, dường như cũng có chút hiểu được ý tứ của Kiều Trác Phàm.

Sau đó, Tiểu Bảo Bối cũng ngây ngốc gật đầu.

Nhưng cả ngày trôi qua, mấy chuyện về Nhạc Dương và Diệp Tử Hi vẫn một mực chiếm cứ trong đầu óc cô không chịu rời đi.

Chẳng qua, Tiểu Bảo Bối không nghĩ tới trước khi cô cùng Nhạc Dương gặp nhau như đã hẹn trước thì đã đụng phải Diệp Tử Hi.

Lúc đó, chẳng qua Tiểu Bảo Bối đang muốn đến chỗ bán thuốc dạ dày gần nhất.

Không biết có phải bởi vì gần đây Kiều Trác Phàm lôi kéo cô vận động mỗi khi trời tối hay không, dẫn đến làm việc và nghỉ ngơi không theo quy luật mà tình trạng cơ thể của cô cũng không cực kỳ tốt.

Nhất là hai ngày nay, không ăn vào này nọ không nói, còn có chút ghê tởm buồn nôn.

Nhưng việc này, cô không dám nói thẳng với Kiều Trác Phàm.

Nếu không lấy tính cách của anh, tuyệt đối sẽ kéo cô đến bệnh viện kiểm tra vài lần.

Nhân dịp bây giờ Kiều Trác Phàm vẫn ở trong công ty, không có cách nào thời thời khắc khắc dính bên cạnh cô, cô liền viện cớ chuẩn ra khỏi văn phòng của anh, định đến hiệu thuốc gần đó mua thuốc dạ dày.

Nhưng cô còn chưa đi đến cửa của hiệu thuốc lớn liền thấy được xe của Diệp Tử Hi.

Chỗ chiếc xe dừng lại, vừa vặn ngay trước cửa hiệu thuốc lớn Tiểu Bảo Bối đang muốn đến.

Một màn này, rung động đến nội tâm của Tiểu Bảo Bối thật sâu.

Đến nỗi túi hồ ly cầm trong tay cũng vì quá kinh ngạc mà rơi trên mặt đất.

Mà sau khi dùng sự nhu tình (tình cảm dịu dàng) chưa từng xuất hiện trước mặt Tiểu Bảo Bối và Nhạc Dương tạm biệt với cô gái kia, Diệp Từ Hi định trở lại trong xe.

Nhưng sau đó, dường như Diệp Từ Hi cũng nhận ra điều gì, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tiểu Bảo Bối đang đứng ở chỗ cách đó không xa!

Một giây kia, Diệp Từ Hi giống như vừa bị phát hiện ra cái gì, vẻ mặt không hề tốt.

"Tiểu Bảo Bối..."

Anh tiến lên, vẫn cái đức hạnh không sai biệt lắm với trước kia, một tay rút trong túi quần, một tay cầm áo của mình, duy trì dáng vẻ công tử ca(*) mà mình yêu thích nhất kia.

(*) công tử ca: cậu ấm, con ông cháu cha, chỉ những con cháu nhà phú quý không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cũng nói về những cậu bé được nuông chiều từ nhỏ.

Nhưng nhìn Diệp Từ Hi như vậy, Tiểu Bảo Bối đột nhiên vрон tay...

"Bốp..."

Tiểu Bảo Bối dành cho bên má của Diệp Từ Hi chính là một cái tát!

Một dấu ấn năm ngón tay rất nhanh đã hiện lên rõ ràng trên mặt Diệp Từ Hi.

Đây đủ để thấy được, vừa rồi Tiểu Bảo Bối dùng bao nhiêu sức lực.

"Tiểu Bảo Bối... Sao cô làm vậy?"

Diệp Từ Hi dường như cũng không nghĩ tới, Tiểu Bảo Bối vừa tiến lên đến chào cũng không chào liền trực tiếp vung cho anh ta một bàn tay.

Đây còn trên đường lớn!

Anh thật sự vô cùng lo lắng, một màn vừa rồi có thể bị người nào dùng điện thoại chụp được không rồi đăng lên mạng, khiến hình tượng công tử ca nhà giàu anh luôn duy trì trước mặt người khác sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

"Tôi làm sao làm vậy? Tôi đây thật muốn hỏi anh, Diệp Từ Hi vừa rồi anh vừa làm cái gì?"

"Tôi làm cái gì thì có quan hệ gì với cô, cô ra tay tàn nhẫn như vậy làm cái gì!" Diệp Từ Hi vừa duỗi tay liền nắm chặt cổ tay cánh tay vừa đánh anh của Tiểu Bảo Bối.

Lực đạo kia có chút lớn.

Khiến bàn tay nhỏ của Tiểu Bảo Bối bị bốp chặt, rất đau!

Tức giận nhìn Diệp Từ Hi, viền mắt Tiểu Bảo Bối liền ửng đỏ.

Không phải vì Diệp Từ Hi làm đau tay cô mà mắt đỏ lên. Tiểu Bảo Bối chỉ đang vì Nhạc Dương mà cảm thấy không đáng giá!

"Tôi chính là thay Nhạc Dương đánh anh đây! Cậu ấy đã vì anh mà làm bao nhiêu thứ! Anh dám nói, anh cùng cô gái vừa xuống từ xe anh không có gì chứ?"

Nếu không có gì mà nói, Tiểu Bảo Bối tin tưởng Diệp Từ Hi sẽ không lộ ra vẻ mặt như vậy.

Mà Diệp Từ Hi bị Tiểu Bảo Bối chất vấn chỉ mấp máy môi, hơn nửa ngày cũng không nói được một câu phản bác.

Hiển nhiên, vừa rồi anh đã bị Tiểu Bảo Bối đâm đúng chỗ trong lòng.

"Diệp Từ Hi, chia tay với Nhạc Dương đi!" Ngay tại lúc Diệp Từ Hi không phản bác được, một câu tiếp theo của Tiểu Bảo Bối lại càng khiến anh trừng lớn hai mắt...

Anh chẳng thể nghĩ tới, Tiểu Bảo Bối sẽ yêu cầu như vậy.

Anh vốn cảm thấy, Tiểu Bảo Bối bắt gặp anh ở cùng cô gái khác, ước chừng sẽ vì Nhạc Dương mà đánh anh ta, hả giận gì gì đó. Cuối cùng sẽ đòi anh đứng ở cùng một chỗ với cô gái khác nữa, đòi anh toàn tâm toàn ý với Nhạc Dương.

Nào biết, Tiểu Bảo Bối vừa đến liền muốn bọn họ chia tay...

Điều này hiển nhiên có chút ngoài dự kiến của Diệp Từ Hi.

Đương nhiên Diệp Từ Hi cũng biết, nếu bản thân thật sự không cách nào bảo vệ tốt Nhạc Dương, không cách nào để cô cưới vào Diệp gia thì hiện giờ chia tay với Nhạc Dương mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Ít nhất hiện giờ chia tay sớm một chút, cắt đứt tơ tình sớm một chút, bọn họ sẽ không đến mức cứ tiếp tục vùng vẫy trong vũng bùn đó.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 353: Chương 134.2

Editor: Mèo (meoancamam)

Nhưng vì sao vừa nghĩ đến phải buông tay Nhạc Dương, trái tim của anh liền giống như bị người khác bóp chặt.

"Tiểu Bảo Bối..." Diệp Từ Hi giữ chặt tay Tiểu Bảo Bối, giải thích chút gì đó với cô.

Nhưng dường như Tiểu Bảo Bối đã không muốn cho anh cơ hội giải thích hay che giấu nữa rồi.

"Nhà mấy người không phải đã sắp xếp tốt đối tượng kết hôn cho anh rồi sao? Người kia, chính là Mã Viện Viện nhà họ Mã! Đừng cho là tôi không biết, người vừa nãy là Mã Viện Viện! Diệp Từ Hi, anh không thể ích kỷ như vậy!" Nếu không thể kết hôn với Nhạc Dương, thì không nên chậm trễ thanh xuân tốt đẹp của cô ấy, đúng hay không?

Mã Viện Viện này, Tiểu Bảo Bối biết.

Trước kia công ty Mã gia còn hợp tác với Tiểu gia một đoạn thời gian.

Vậy nên trong khoảng thời gian đó, Tiểu Bảo Bối và Mã Viện Viện rất thân quen.

Nhưng mà về sau, Tiểu gia bởi vì mấy người Tiểu Vi mà Tiểu gia đi xuống. Sau đó, Mã gia liền lựa chọn cảnh cao để bám vào, hợp tác với người khác. Mà đối tượng hợp tác chính là Diệp gia.

Từ sau đó, Mã Viện Viện và Tiểu Bảo Bối cũng rất ít khi qua lại. Đến cả khi gặp nhau, Mã Viện Viện cũng ít khi chủ động chào hỏi với Tiểu Bảo Bối.

Dường như bởi vì nhà Tiểu Bảo Bối không có tiền, Mã Viện Viện liền cảm thấy Tiểu gia nhà cô thấp hơn Mã gia một đoạn. Sợ nếu sau này vẫn qua lại với Tiểu Bảo Bối, những người thuộc tầng lớp với bọn họ sẽ cảm thấy Mã Viện Viện cô sẽ giống như kém một bậc.

Ban đầu, Tiểu Bảo Bối còn không phát hiện ra điều này, không thiếu lần thấy Mã Viện Viện đã chủ động chào hỏi cùng cô ta. Nhưng dần dần, cô phát hiện nụ cười và phép lịch sự mỗi lần Mã Viện Viện đáp lại càng ngày càng ít. Hơn nữa sau này mỗi lần chạm mặt, Mã Viện Viện giống như tránh còn không kịp. Khi đó, Tiểu Bảo Bối mới ý thức được, thì ra người ta có ý muốn cách xa cô.

Từ sau lần đó, Tiểu Bảo Bối liền không tìm Mã Viện Viện chơi nữa. Thậm chí mỗi lần gặp Mã Viện Viện, cô cũng sẽ không lại chủ động chào hỏi.

Nhưng có những người đã quen biết từ xưa

Dù cho có gặp lại, vẫn có thể dễ dàng nhận ra.

Cho nên, vừa rồi dù tính Tiểu Bảo Bối chỉ thấy bên mặt của cô gái kia nhưng cô vẫn có thể vừa liếc mắt liền nhận ra đó chính là Mã Viện Viện.

Hơn nữa tiệc rượu lần đó, cha của Diệp Từ Hi cũng cố ý cùng người ở đó lộ ra "việc vui" sắp tới của hai nhà...

Mà hiện giờ, Diệp Từ Hi lại ở cùng một chỗ với Mã Viện Viện trong giờ làm, đây còn không chứng minh được cái gì nữa ư...

Bỏ lại những lời này, Tiểu Bảo Bối liền xoay người đi.

Nói cũng đã nói đến việc này, cô tin tưởng năng lực lý giải (hiểu được) của Diệp Tử Hi cũng không kém vậy.

Về phần Nhạc Dương bên đó, Tiểu Bảo Bối cảm thấy cũng đến lúc nói cho cô ấy những điều này rồi.

Nhưng trong nháy mắt khi cô xoay người kia, Diệp Tử Hi lại đuổi theo phía sau, lần nữa nắm cổ tay cô.

"Tiểu Bảo Bối, đừng nói những việc này cho Nhạc Dương được hay không?"

Thực ra Diệp Tử Hi cũng không rõ vì sao bản thân sẽ sợ hãi vì Nhạc Dương biết được việc này như vậy.

Luận khí chất, luận vẻ ngoài, luận đáng người, Mã Viện Viện nhà họ Mã đều áp đảo Nhạc Dương.

Nhất là hiện giờ, Mã gia cũng đã đồng ý hứa hẹn miễn là người hai nhà kết hôn, tương lai những tài sản mà con gái Mã Viện Viện thừa kế cũng sẽ đưa cho Diệp Tử Hi kinh doanh.

Của cải Mã gia hiện đang có ở trong thành phố A một chút cũng không kém so với Diệp gia bọn họ.

Những cái này, không chỗ nào không hấp dẫn đối với Diệp Tử Hi.

Nhưng nghĩ đến khi Nhạc Dương biết được chuyện giữa anh ta và Mã Viện Viện, trái tim Diệp Tử Hi không hiểu sao giống như bị bóp nghẹn. Nhất là về mặt sẽ thất vọng sau khi Nhạc Dương biết được những điều này, anh càng thấy khó chịu.

Cho nên anh theo bản năng xin Tiểu Bảo Bối đừng nói những việc này cho Nhạc Dương.

Lại bị Tiểu Bảo Bối cho hay: "Diệp Tử Hi, tôi chỉ cho anh thời gian một tuần tự mình thăng thấn thành khẩn! Qua lúc đó, tôi sẽ tự mình nói cho Nhạc Dương!"

Mặc kệ là tình cảm kiểu gì, đều cần một khoảng thời gian để ổn định đi?

Nhưng nếu sau thời gian này, Diệp Tử Hi không chịu thăng thấn nói với Nhạc Dương, vậy cô cũng không ngại tự mình nói những điều này cho Nhạc Dương.

Bỏ lại những lời này, Tiểu Bảo Bối xoay người rồi đi.

Đến chút thời gian ở lại đợi Diệp Tử Hi đồng ý với những lời của cô cũng không có.

Mà nhìn Tiểu Bảo Bối rồi đi, Diệp Tử Hi lại lâm vào mâu thuẫn và xoắn xuýt.

Anh có thật sự muốn thành thật với Nhạc Dương về những điều này không?

Anh rõ ràng, một khi thành thật với Nhạc Dương rồi, cũng có nghĩa là tất cả hạnh phúc và ngọt ngào giữa bọn họ trong khoảng thời gian này sẽ không còn nữa. Mỗi người bọn họ sẽ đi một ngã, bọn họ sẽ như người xa lạ...

Nhưng những điều này, Diệp Tử Hi đều không muốn.

Nhưng bỏ Mã Viện Viện, vứt bỏ quyền thừa kế nhà họ Mã sắp tới tay, Diệp Tử Hi càng không thể...

Anh ta nên lựa chọn như thế nào đây?

Diệp Tử Hi phát hiện, từ khi anh sinh ra đến giờ, đây là vấn đề để đánh giá lựa chọn khó nhất...

- - đường phân cách - -

"Bảo Bối, bên này!"

Đúng hẹn xuất hiện tại nơi Nhã Dương hẹn sẵn, Tiểu Bảo Bối trông tinh thần có chút không tốt.

Mà Diệp Tử Hi cũng không biết có tật giật mình hay không, đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

"Nhạc Dương..." Sau khi Tiểu Bảo Bối ngồi xuống, có chút muốn nói lại thôi.

Lúc này, trong đầu cô không ngừng lóe lên hình ảnh Diệp Tử Hi ở cùng một chỗ với Mã Viện Viện ngày hôm nay.

Cô hận không thể trực tiếp xé ra bộ mặt thật của Diệp Tử Hi để Nhạc Dương nhìn thông suốt.

Nhưng lại nghĩ đến thời hạn mình đã đồng ý trước khi rời đi, cô lại chỉ có thể im lặng.

"Mau ngồi đi! Đừng giả vờ nỡ với mình nữa, hôm nay mình chọn đều là món cậu thích ăn!" Nhạc Dương nhìn thấy dáng vẻ này của Tiểu Bảo Bối còn

tưởng cô vẫn bối vì trước khi bọn họ không nói việc hai người qua lại cho cô mà tức giận, liền ân cần nhét đôi đũa vào tay Tiểu Bảo Bối.

Thực ra Nhạc Dương cũng biết chút chuyện này không thể ảnh hưởng được cảm tình giữa cô và Tiểu Bảo Bối. Chỉ cần cô hơi khuyên nhủ Tiểu Bảo Bối, cậu ấy không sớm thì muộn sẽ nguôi giận thôi.

Vì để Tiểu Bảo Bối sớm ngày tiếp nhận bản thân ở cùng Diệp Từ Hi, hôm nay Nhạc Dương lại phi thường ân cần.

Vốn chọn một bàn lớn thức ăn không nói, lúc này cô còn liên tiếp gấp món ăn Tiểu Bảo Bối thích vào trong bát cô.

"Tại sao không ăn vậy? Hương vị mấy món này vẫn không sai nha!" Quán ăn này cũng là gần đây cô thường xuyên tới cùng Diệp Từ Hi.

Bối vì nơi này vừa ở chỗ khá là xa, còn có một phòng riêng. Bối vậy cũng sẽ không làm người khác nhìn thấy Diệp Từ Hi...

Được rồi, Nhạc Dương thừa nhận, tuy hẹn Tiểu Bảo Bối ăn cơm nhưng cô vẫn lo ngại đến cảm nhận của Diệp Từ Hi, đặt địa điểm ăn cơm tại những nơi sẽ không đụng tới người quen.

Làm như vậy quả thật có lỗi với Tiểu Bảo Bối, nhưng cô...

Cô vẫn không cách nào bỏ qua cảm nhận của Diệp Từ Hi.

"Diệp Từ Hi anh ta đâu?" Vốn dạ dày có chút khó chịu, hiện giờ lại bắt gặp Diệp Từ Hi ở cùng một chỗ với Mã Viện Viện, trước mắt một bàn đồ ăn tốt trước mặt này lại càng khiến chút khẩu vị của Tiểu Bảo Bối cũng không còn.

Lại quét mấy món cá trên bàn, Tiểu Bảo Bối hạ đũa, hỏi.

"Anh ấy nói hiện giờ anh ấy có chút việc, chờ một lúc nữa mới tới." Nhạc Dương cười nói. "Cậu cũng đừng so đo mấy thứ này với anh ấy, cậu cũng biết anh ấy sắp thừa kế Diệp thị rồi, bận chút cũng phải!"

Dường như Nhạc Dương luôn luôn giúp Diệp Từ Hi nói chuyện.

Nhưng Tiểu Bảo Bối nghe, trong lòng không biết là cảm thụ gì.

"Nhạc Dương, cậu chẳng lẽ chưa từng nghi ngờ Diệp Từ Hi một lần nào sao?"

Bạn?

Bạn là một cái cối?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 354: Chương 134.3

Nếu Diệp Từ Hi thật sự bề bộn nhiều việc mà nói, anh ta bận rộn ở công ty sắp xếp công việc hay là bận chăm sóc Mã Viện Viện nhà người ta?

Thấy Tiểu Bảo Bối nghiêm túc hỏi cô những điều này, Nhạc Dương cũng nhíu mày: "Tiểu Bảo Bối, cậu làm sao vậy?"

Dựa theo hiểu biết của cô với Tiểu Bảo Bối, nếu không phải có việc gì mà nói, cậu ấy sẽ không dây dưa ở vấn đề này mới đúng!

"Không có gì. Mình chỉ muốn hỏi một chút, cậu chẳng lẽ chưa từng nghi ngờ Diệp Từ Hi qua sao? Không chừng anh ta nói mình bận việc công ty, thực ra lại ở..." Bên cạnh người phụ nữ khác!

Tiểu Bảo Bối muốn nói như vậy.

Nhưng lời còn chưa nói hết, Nhạc Dương đột nhiên mở miệng ngắt những lời cô muốn nói ra: "Đừng nói những điều này nữa! Hôm nay chúng ta ra ngoài ăn cơm, không phải nói những thứ này!"

Không biết có phải do quá mức kích động hay không, sau khi nói xong những lời này, Nhạc Dương liền vươn tay lấy cốc nước.

Nhưng bởi vì tay cô có chút luống cuống rồi lộn, cô khẽ vươn tay nhưng thiếu chút nữa đã làm đổ cốc nước rồi.

Nhìn thấy điều này, Tiểu Bảo Bối coi như có chút hiểu rõ.

Thực ra Nhạc Dương không phải không nhận ra được điều gì.

Nhưng bởi vì si mê của cô ấy với Diệp Tử Hi khiến cô không chịu chấp nhận những chuyện bản thân có thể nhận thấy được.

"Nhạc Dương! Diệp Tử Hi không hề tốt như trong tưởng tượng của cậu, vì sao cậu vẫn u mê không tỉnh ngộ như vậy!"

Nhìn Nhạc Dương phải dùng thái độ nơm nớp lo sợ cho phần tình cảm cố chấp không thể nào gạt bỏ được nhưng lại không hề hay biết gì, một giây đó Tiểu Bảo Bối dường như sắp thốt ra việc cô biết rõ kia.

Nhạc Dương lại nói: "Tiểu Bảo Bối, nếu mình có thể buông tay đã sớm buông tay rồi! Đừng nói những điều này nữa, mình không hi vọng chúng ta lại trở nên tan rã trong không vui!"

Khi nói ra những lời này, tầm mắt Nhạc Dương không dám nhìn Tiểu Bảo Bối mà rơi vào chỗ khác.

Mà sau khi Tiểu Bảo Bối nghe được những lời kia của cô, hai tay gắt gao nắm thành nắm đấm.

Phần tình cảm Nhạc Dương đối với Diệp Tử Hi kia, Tiểu Bảo Bối cũng biết.

Nhưng Tiểu Bảo Bối thực sự không nghĩ tới, phần tình cảm này của Nhạc Dương lại sâu đậm đến tình trạng cô ấy có thể lừa mình dối người như vậy...

Trong lúc này, không khí trong phòng bởi vì hai người đều trầm lặng mà cứng lại.

Mà đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Diệp Tử Hi cả người ầu ầu phục màu xám nhạt chậm rãi bước đến.

Đồng hồ Patek Philippe trên tay anh dưới ánh đèn khẽ lóe lên ánh sáng có chút chói mắt.

"Thật xin lỗi, bởi vì có chút việc, anh đã đến muộn!" Diệp Tử Hi vừa vào phòng liền giải thích như vậy.

Mặt hiện ý cười, dáng vẻ lại có chút thành khẩn, nhìn qua anh giống như thật sự bởi vì có việc mới đến muộn.

Nhưng nhìn Diệp Tử Hi rõ ràng đã thay quần áo toàn thân đắt tiền, Tiểu Bảo Bối cười: "Xem ra hẳn là tắm rửa chậm trễ thời gian đi!"

Anh hẳn là sợ trên người mình mang mùi nước hoa của Mã Viện Viện, bị Nhạc Dương nhận ra được gì đó. Vậy nên mới trước khi gặp mặt liền vội vội vàng vàng tắm rửa một lượt.

Xem, hiện giờ tóc anh còn có chút ướt, chính là bằng chứng tốt nhất.

Mà bị Tiểu Bảo Bối kêu ra như vậy, vẻ mặt của Diệp Tử Hi cũng không hề tốt.

Dù sao những lời vừa rồi của Tiểu Bảo Bối vừa vặn đâm trúng sự thật. Mà Diệp Tử Hi anh cũng không thể phản bác.

Vì vậy sau khi Diệp Tử Hi ngồi xuống vẫn mím môi, không nói gì.

Mà Tiểu Bảo Bối à?

Cô hiện giờ lại càng khinh thường nói nhiều lời với cái người bắt cả hai tay.

Bầu không khí so với trước kia khi Nhạc Dương ở cùng với Tiểu Bảo Bối lạnh hơn vài phần.

Rơi vào đường cùng, Nhạc Dương chỉ có thể mở miệng hi vọng dịu đi không khí một chút: "Được rồi, mọi người đến đông đủ chúng ta ăn cơm thôi!"

Nhưng lời này nói xong, cho dù là Tiểu Bảo Bối hay Diệp Tử Hi, bọn họ đều không động đũa!

Lần này, Nhạc Dương càng buồn bực rồi.

Hai người này có phải trước đó xảy ra chuyện gì hay không?

Nếu không, tại sao bọn họ vừa thấy mặt liền giống như thấy kẻ thù vậy?

"Hai người cãi nhau à?" Nhạc Dương hỏi.

Tuy lúc trước khi Tiểu Bảo Bối biết bọn họ đang qua lại có chút tức giận. Nhưng bầu không khí lúc đó hình như cũng chưa trở nên lạnh như vậy mà!

Mà lúc này...

Tiểu Bảo Bối vừa thấy Diệp Tử Hi đến liền có dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể xé anh.

Mà Diệp Từ Hi ư?

Anh hoàn toàn bảo trì trầm mặc, nhưng đuôi mắt vẫn luôn lặng lẽ quét về phía Tiểu Bảo Bối giống như có chút sợ hãi cô.

"Không..." Nhạc Dương vừa hỏi, Diệp Từ Hi liền không chút chần chừ trả lời.

Chỉ là anh không biết, câu trả lời không trải qua suy nghĩ liền lập tức phủ định đôi khi lại càng khiến người khác hoài nghi hơn.

Mà Nhạc Dương thân là luật sư, đương nhiên rõ ràng phản ứng như vậy có chút không đáng tin.

Cho nên khi Diệp Từ Hi trả lời lại cô, cô liền tỉ mỉ đánh giá anh một phen.

Sau đó thế nhưng lại liên tục nhảy mắt với Tiểu Bảo Bối.

Rất cuộc, Tiểu Bảo Bối dùng âm thanh không nóng không lạnh nói: "Không có!"

"Nếu không có, chúng ta liền ăn cơm!" Hai người bọn họ đều nói không có, Nhạc Dương cảm thấy bản thân tiếp tục nói về những điều này cũng không có ý nghĩa.

Hơn nữa, có một số việc hiện giờ cô không cách nào tiếp nhận được...

"Ừ, ăn cơm!"

Đối với bữa cơm này Tiểu Bảo Bối không biểu hiện ra vẻ nhiệt tình quá mức.

Nhất là Diệp Từ Hi vẫn đưa mắt ra hiệu với cô để cô đừng nói ra chuyện lúc chiều, tình hình giống như anh đang cầu cô...

- - đường phân cách - -

Sau khi ăn xong, ba người bọn họ cùng nhau ra khỏi từ trong phòng ăn.

"Tiểu Bảo Bối, tôi đưa cô về đi!" Không biết có phải do có tật giật mình hay không, lúc rời khỏi nhà hàng Diệp Từ Hi liền nói vậy với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng mà, trước kia Diệp Từ Hi rất ít khi sẽ "quan tâm" Tiểu Bảo Bối như hôm nay.

Tiểu Bảo Bối không trả lời anh, cũng không biết là không nghe thấy hay cô cố ý không để ý đến Diệp Từ Hi. Sau khi đi ra từ nhà hàng, cô vẫn luôn cúi đầu mở điện thoại, giống như điện thoại trước mắt so với hai người bọn họ còn thú vị hơn.

Mất thấy không khí giữa hai người lại lần nữa sắp lạnh đi, Nhạc Dương vội vàng nói: "Không cần đâu, Bảo Bối em đưa cậu ấy về là được rồi!"

Một phần, cô không muốn Diệp Từ Hi khó xử. Về phần khác, Nhạc Dương chung quy vẫn cảm giác hai người bọn họ hôm nay dường như có chút lạ.

Nhưng hai người rốt cuộc vì chuyện gì mà thành ra như vậy, tạm thời Nhạc Dương không rõ được.

Cô muốn duy nhất chính là cố gắng ngăn cản hai người bọn họ lại lần nữa cãi nhau ầm ĩ.

Mất thấy Diệp Từ Hi đã đi tới chỗ Tiểu Bảo Bối đang cúi đầu nghịch điện thoại, Nhạc Dương vội vàng mở miệng: "Diệp Từ Hi, công ty anh không phải còn có việc sao? Em đưa Bảo Bối về là được rồi!"

"Không có việc gì. Những việc này trước khi đến anh đã xử lý tốt rồi! Vẫn là để anh đưa Tiểu Bảo Bối về đi, buổi tối hai cô gái các em cùng nhau đi về không an toàn!" Diệp Từ Hi nói rõ ràng đâu ra đấy. Dường như anh đã quên, trước kia mỗi lần tụ tập nhau xong về nhà, anh đều vớt hai cô gái này ở một bên sau đó tự mình về nhà trước.

Hiện giờ anh mới quan tâm đến những cái này, không phải có chút chậm trễ sao?

"Diệp Từ Hi..." Nhạc Dương đuổi theo phía sau, dường như vẫn còn muốn nói gì đó.

Nhưng ngay lúc này, Tiểu Bảo Bối lại đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Nhạc Dương, để anh ta đưa mình đi đi. Hiện giờ chúng ta đang ở ngoại thành, cậu đưa mình về đoán chừng cũng không thích hợp lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 355: Chương 134.4

Từ lúc vừa ăn cơm xong, Diệp Từ Hi vẫn luôn kêu muốn đưa cô đi đường Thượng Hải.

Tốt lắm, cô thật sự muốn nhìn xem rốt cuộc Diệp Từ Hi có gì hay để nói.

Sau đó Tiểu Bảo Bối liền chậm chạp theo Diệp Từ Hi bước đến bên xe đăng kia.

Diệp Từ Hi có thể đưa Tiểu Bảo Bối về nhà, Nhạc Dương chính là vui vẻ. Ít nhất chứng minh Diệp Từ Hi thực sự vì cô mà bắt đầu tham gia vào vòng tròn của cô rồi.

Cũng không biết vì sao, nhìn bóng lưng Tiểu Bảo Bối và Diệp Từ Hi rời đi cùng nhau, Nhạc Dương rốt cuộc vẫn cảm giác có chút là lạ.

Có cảm giác, hôm nay hai người kia dường như có chuyện gì đó gặt cô...

- - đường phân cách - -

"Kiều, kiểm tra!"

Kiều Trì đã đến, cũng trong dự liệu của Kiều Trác Phàm.

Mỗi năm, Kiều Trì đều đúng thời điểm qua đây kiểm tra anh vài lần.

Nhất là thời gian này, bệnh suyễn của anh đúng lúc phát tác nên kiểm tra như vậy càng không tránh được.

"Ừ!" Ngược lại Kiều Trác Phàm cũng không phản kháng nhiều, sau khi trực tiếp vén tay áo mặc nhà của mình liền để Kiều Trì bắt đầu đo huyết áp cho mình.

Tối nay anh vốn muốn tự mình đưa Tiểu Bảo Bối đến chỗ gặp với Nhạc Dương, thuận tiện ở cạnh cô.

Nhưng sau đó, Tiểu Bảo Bối lại nói cô muốn một mình qua đó!

Trải qua Kiều Trác Phàm cầu xin cũng không thể khiến Tiểu Bảo Bối thay đổi tâm ý.

Roi vào đường cùng, anh cũng chỉ có thể phái A Vĩ đưa Tiểu Bảo Bối qua đó, còn bản thân ở lại trong nhà chờ cô về.

Nhưng bình thường khi Tiểu Bảo Bối ở nhà nơi này trông có vẻ vô cùng ấm áp thoải mái, hôm nay không biết vì sao mà thấy thế nào cũng không vừa mắt.

Nhất là con cừu nhỏ có phân đáng ghét được Tiểu Bảo Bối đặt trên sô pha kia, lúc này còn tròng mắt giống như đang chờ đợi cười nhạo Kiều Trác Phàm anh, khiến anh càng cảm thấy tức giận.

Dưới con giận dữ, Kiều Trác Phàm khẽ đạp chân dài, con cừu nhỏ về mặt cười xấu xa kia liền bay ra khỏi sô pha.

Mà Kiều Trì bên cạnh cũng nhìn thấy hết một màn này.

Sau khi đã cất kỹ dụng cụ kiểm tra cho Kiều Trác Phàm, ông chạy đến bên cạnh nhặt chú cừu nhỏ của Tiểu Bảo Bối lên, khi đã đánh giá toàn bộ một hồi liền lắc đầu: "Thật đáng thương, chủ nhân không có ở nhà mi liền bị ghê lạnh! Nếu không, đi theo ta đi!"

Đương nhiên, bạn cho rằng Kiều Trác Phàm sẽ ngốc đến nỗi cho rằng Kiều Trì thực sự nói chuyện cùng gấu bông?

Hiện giờ Kiều Trì chẳng qua dùng cách của mình trêu chọc Kiều Trác Phàm thôi.

Kiều Trác Phàm biết rõ điều này, động cũng không động liền chờ xem kế tiếp Kiều Trì sẽ uốn thành cái dạng giả vờ gì.

Nhưng mà, Kiều Trì nhìn thấy Kiều Trác Phàm bất vi sở động. Sau liền dứt khoát dùng tay ôm con cừu nhỏ vào lòng rồi lại giống như vô cùng thân thiết tiến đến trước mặt con cừu kia: "Chắc chắc chắc, thịt cừu non mềm cũng không tệ lắm! Đến, anh đây ném thử..."

Khi nói đến đây, môi Kiều Trì liền đáng vẻ như muốn hôn lên con cừu.

Thực ra một màn này đoán chừng cũng không có mạnh mẽ như lời mới vừa rồi.

Nhưng Kiều Trì còn chưa hôn lên con cừu con thì nó đã bị một trận gió lớn cuốn đi rồi.

Đợi đến khi Kiều Trì phục hồi tinh thần liền nhìn thấy Kiều Trác Phàm đã ngồi lại trên ghế sô pha, chỉ là trong ngực nhiều hơn một con cừu nhỏ.

Nhưng mà, thân hình anh cao lớn như vậy, thấy thế nào cũng không cân xứng với con cừu nhỏ như vậy lắm.

"Ha ha ha..." Nhìn một màn này, Kiều Trì nhìn không nổi cười ra tiếng. Được rồi, ông thật sự không nghĩ tới, đến gấu bông của Tiểu Bảo Bối đối với Kiều Trác Phàm cũng có vị trí như vậy...

"Cười cái rắm!"

Kiều đại thiếu nhìn đáng về Kiều Trì cười đến mặt co quắp, dưới con giận muốn ném con cừu nhỏ trên tay về phía Kiều Trì.

"Đừng ném loạn đấy, nếu ném bị hỏng người nào đó đau lòng liền không tốt rồi!"

Kiều Trì "tốt bụng" nhắc nhở.

Bạn nghĩ, vừa rồi anh tàn bạo ném con cừu của Tiểu Bảo Bối ra như vậy, cuối cùng còn không phải mặt xám mày tro nhặt con cừu về hay sao?

Kiều Trì cảm thấy, hiện giờ bản thân chẳng qua khiến Kiều Trác Phàm mất đi một cái đường vòng.

Sự thật chứng minh, lời nói của ông vẫn rất có tác dụng. Xem đi, hiện giờ không phải tay Kiều Trác Phàm cầm con cừu nhỏ đã thu về hay sao?

Nhưng một giây sau, khi Kiều Trì nhìn thấy thế nhưng trên tay Kiều Trác Phàm lại cầm lấy gạt tàn anh hay quen dùng muốn đập về chỗ mình liền lập tức xám xịt chạy đi.

Thứ đồ chơi kia chính là làm từ thủy tinh, nặng phải đến vài cân.

Bị thứ này nện vào, không chết thì cũng tàn một nửa!

Kiều Trì cảm thấy, bản thân mình vẫn còn trẻ tuổi đẹp trai như vậy thì không nên ở lại liều mạng bên cạnh Kiều Trác Phàm!

Thật sự quá không đáng mà?

Sau khi oán giận kêu gào một tiếng, Kiều Trì mang theo dụng cụ của mình rời đi.

Để lại Kiều Trác Phàm một mình đứng yên tĩnh trong phòng khách cùng con cừu nhỏ trong lòng anh mắt to trừng mắt nhỏ.

"Thứ đồ chơi xấu xí bỏ đi!"

Sau khi Kiều Trác Phàm chọc chọc "phân" trên đầu con cừu liền nói như vậy.

Anh là người không quen nhất mỗi lần Tiểu Bảo Bối ngồi trên sofa đều thời thời khắc khắc ôm cái gối ôm này. Nói thật, đồng phân trên đỉnh đầu thứ đồ chơi này ảnh hưởng mỹ quan không nói, con cừu lớn như vậy còn có nước miếng. Thứ đồ chơi này có thể đáng yêu so với Kiều Trác Phàm anh ư?

Vừa nghĩ đến Tiểu Bảo Bối mỗi lần tình nguyện ôm vật nhỏ này nhưng không nguyện ôm anh nhiều hơn một chút, tức giận của Kiều Trác Phàm liền không xả được ra.

Anh tiện tay định mang con cừu này ra ngoài nhưng trong lúc vô ý anh lại ngửi thấy mùi hương của Tiểu Bảo Bối lưu lại bên trên...

Vì thế tay duỗi ra lại lần nữa thu lại.

Được rồi, con cừu nhỏ này cho dù có xấu nhưng nó có mùi hương của Tiểu Bảo Bối, đó là thắng lợi lớn.

Vừa rồi anh đã nghĩ mỗi lần Tiểu Bảo Bối thích ôm rồi hôn này nọ như vậy, nếu đồ chơi này bị Kiều Trì động tới, Tiểu Bảo Bối lại cầm lên ôm hôn, vậy không đồng nghĩa với việc hôn gián tiếp Kiều Trì chứ?

Cho nên, anh vốn không định để ý tới Kiều Trì khiêu khích mới có thể đột nhiên tiến lên cướp món đồ chơi nhỏ này về.

Chẳng qua Kiều Trác Phàm phát hiện bản thân trước mặt Kiều Trì thật sự đã để lộ quá nhiều cảm xúc rồi.

Nhưng sau ngẫm lại, đâu chỉ là Kiều Trì?

Vì một người Tiểu Bảo Bối, anh dường như đã biểu lộ bản thân trước mặt nhiều người lắm rồi...

Hiện giờ, Tiểu Bảo Bối mới không ở bên cạnh, anh lại càng giống như một cái xác không hồn.

Trước kia một mình ngốc vài ngày đều không cảm thấy nhà cửa trống trải, bây giờ lại cảm thấy xa lạ dị thường.

Mãi đến khi bên ngoài truyền đến âm thanh có xe lái đến, Kiều Trác Phàm mới thoát ra từ mạch suy nghĩ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 356: Gặp Mặt Thì Gặp Mặt, Không Có Gì Phải Sợ

"Tiểu Bảo Bối, tôi hi vọng cô có thể cho tôi thêm chút thời gian!"

Từ lúc lên xe tới giờ, Diệp Tử Hi vẫn muốn nói chút gì đó với Tiểu Bảo Bối.

Nhưng trong lúc đó, Tiểu Bảo Bối vẫn cúi đầu nghịch điện thoại.

Vài lần anh định mở miệng nói gì đó với Tiểu Bảo Bối thì lại phát hiện cô vốn không để ý đến ý tứ của anh.

Rất không dễ dàng tìm được địa chỉ Tiểu Bảo Bối nói kia, Diệp Tử Hi dừng xe liền nhanh chóng nói như vậy.

"Cho anh thêm chút thời gian, để làm gì?"

Tiểu Bảo Bối cắt máy, nhìn về phía anh.

Bởi vì xe đã tắt máy nên bên trong xe là một khoảng tối đen.

Lúc này Diệp Tử Hi hoàn toàn không thấy được vẻ mặt của Tiểu Bảo Bối. Chỉ cảm thấy, giọng nói của cô cực kỳ lạnh!

Lạnh đến nỗi có chút không giống cô.

"Chẳng lẽ là cho anh thêm chút thời gian để hưởng thụ cảm giác chân giẫm hai thuyền, trái ôm phải ấp?" Tiểu Bảo Bối hiện giờ chính là cô gái không quen nhìn nhất chính là việc bắt cả hai tay. Bởi vì trước kia Quý Xuyên cũng đã tổn thương cô như vậy. Mãi đến khi bọn họ sắp cử hành hôn lễ, mới đột ngột bùng ra việc thực tế anh ta đã đi lãnh giấy kết hôn cùng người khác.

Đây rốt cuộc có bao nhiêu tổn thương người, chỉ có đương sự Tiểu Bảo Bối rõ ràng.

Mà đau đớn như vậy, cô thật sự không hi vọng bạn tốt Nhạc Dương của mình cũng phải trải qua.

Nhìn lướt qua chỗ Diệp Tử Hi sau tay lái bên cạnh, Tiểu Bảo Bối chỉ cảm thấy buồn cười.

Theo ý cô, Diệp Tử Hi muốn so với công tử ca chân chính nhà người ta vẫn còn kém xa một đoạn.

Công tử ca chân chính, căn bản sẽ không cố gắng khoe khoang trước mặt người khác trên người mình đang mang thứ hàng hiệu gì, giống như vòng tròn của mấy người Kiều Trác Phàm và Đàm Duật kia!

Một đám người bọn họ, tùy tiện lôi ra một người tuyệt đối có thể bỏ xa Diệp Tử Hi vài con phố rồi!

Chỉ có bản thân Diệp Tử Hi mới tự cảm thấy bản thân tốt thôi.

Thấy anh thật lâu sau cũng không lên tiếng, không biết đang nghĩ đến điều gì, Tiểu Bảo Bối liền mở miệng tiếp: "Diệp Tử Hi, anh đừng tưởng rằng anh có mấy đồng tiền dơ bẩn thì toàn bộ phụ nữ trên thế giới này sẽ vây xung quanh anh! Hiện giờ Nhạc Dương chẳng qua là đương cục giả mê(*), chờ đến khi cậu ấy tỉnh táo lại, anh cái gì cũng không phải!" Đương nhiên Tiểu Bảo Bối hiểu rõ Nhạc Dương thích cũng không phải tiền bạc của Diệp Tử Hi. Cô nói, chỉ là những của cải mà Diệp Tử Hi vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo mà thôi.

(*) đương cục giả mê: trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường

"Tiểu Bảo Bối, cô không thấy việc này tốt sao? Ít nhất cô vẫn nên để cho tôi thời gian chuẩn bị, khi nào thì nói cho Nhạc Dương chứ..." Tiểu Bảo Bối gay gắt như vậy, Diệp Tử Hi cũng lần đầu tiên ý thức được cô cũng không dễ trêu chọc.

"Được, tôi lại cho anh thêm chút thời gian! Nhưng Diệp Tử Hi, nhẫn nại của tôi cũng có hạn. Tôi không thể nhìn anh hủy hoại Nhạc Dương như vậy được!"

Khi Tiểu Bảo Bối nói xong những lời này cũng là lúc cô định xuống xe.

Diệp Tử Hi vội vàng mở cửa xe, muốn theo sau.

Nhưng vào lúc này lại có hai người áo đen chắn trước mặt anh ta.

"Đừng ngăn cản tôi, tôi có việc muốn nói với Tiểu Bảo Bối!"

Nói xong những lời này, Diệp Tử Hi định vượt qua hai người, tiếp tục bước theo Tiểu Bảo Bối.

Nào biết hai người này nhất quyết không tha, ngăn cản đường đi của anh.

"Anh cần phải trải qua kiểm tra, xác định trên người không mang theo bất kỳ đồ vật nguy hiểm nào mới có thể đến gần biệt thự trong phạm vi hai mươi mét."

Người áo đen mặt không đổi sắc nói vậy với Diệp Tử Hi.

"Còn phải kiểm tra?" Diệp Tử Hi nghe yêu cầu ngặt nghèo như vậy, mày không vui nhú lại.

Được rồi, ngoại trừ tham gia những dịp quan trọng cùng với khi đi máy bay được yêu cầu phải kiểm tra, anh ta thật sự chưa từng gặp qua trường hợp riêng tư cần kiểm tra như vậy.

Trong lúc nhất thời, Diệp Tử Hi cảm thấy những người này đang lừa anh.

"Đứng! Nếu như muốn tiếp tục đến gần hay muốn vào nhà, đều phải trải qua một loạt kiểm tra mới được!"

"Vậy thôi! Ông đây khinh thường..."

Tóm lại, Diệp Tử Hi cảm thấy bị kiểm tra không chắc chắn như vậy hẳn là nhìn trúng những thứ đồ sang quý (sang trọng + đắt đỏ) trên người anh, đổi một lý do khác để cướp của anh ta.

Nhưng lúc này Diệp Tử Hi hoàn toàn không biết, toàn bộ thứ trên người anh ta, mấy thứ này một cái thôi vệ sĩ cũng thấy chướng mắt.

Bọn họ chẳng qua chỉ phụng sự Kiều Trác Phàm, bảo vệ an nguy của anh thôi.

Đối với nhân vật nhỏ như anh ta đến vệ sĩ còn không đặt trong mắt, sao Kiều Trác Phàm lại có thể dễ tâm?

Nhưng trước khi rời đi, Diệp Tử Hi lại nhìn thoáng qua dãy biệt thự sau lưng.

Chung quy vẫn cảm giác, thiết kế của biệt thự này, dường như anh đã gặp qua ở chỗ nào đó.

Nhưng trước mắt mấy người áo đen vẫn nhìn chăm chăm vào anh, Diệp Tử Hi lo bản thân bị cướp nên trong lòng cũng bình tĩnh không nổi để nghĩ ra điều gì.

Sau đó Diệp Tử Hi rời đi.

Trong biệt thự nhỏ, cũng bởi vì Tiểu Bảo Bối quay về mà khôi phục lại sự ấm áp.

- - đường phân cách - -

"Tút tut tut..."

Đây là khu nhà của Lăng gia, trang trí xa hoa bên trong và khung cảnh khu phố bên ngoài thật đúng là có chút không ăn khớp.

Mà ngay ngày này, sáng sớm điện thoại nhà bọn họ đã kêu không ngừng.

Âm thanh chói tai này khiến Lăng Nhị Gia có chút không vui.

Khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành ngoại trừ vài cọng râu mảnh mới xuất hiện còn có vẻ bất mãn trên mặt.

"Người nào, có chuyện mau nói! Người sáng sớm tinh mơ không ngủ được nhưng ông đây vẫn buồn ngủ đấy!" Đến mí mắt cũng không nhấc lên, Lăng Nhị Gia cầm điện thoại liền hừ một trận như vậy.

Được rồi, hôm nay là Chủ nhật.

Tối qua ông chính là lấy cớ này mà kéo được Tô Tiểu Nữu lên giường lăn qua lăn lại vài lần.

Đến khi trời sắp sáng hai người bọn họ mới đi vào giấc ngủ. Vốn Lăng Nhị Gia còn định, hôm nay ông muốn kéo Tô Tiểu Nữu chỗ nào cũng không đi, cả ngày đều ở trên giường. Cùng nhau nghỉ ngơi dưỡng sức đủ rồi liền chiến đấu tiếp.

Nhưng không nghĩ tới, lúc này mới ngủ được không bao lâu thì điện thoại lại ầm ỹ đến!

Bạn nghĩ lúc này Lăng Nhị Gia còn có thể hảo ngôn hảo ngữ (nói tốt, lịch sự)?

Khó đấy!

Chỉ là ngay tại lúc Lăng Nhị Gia hăm hở biểu lộ bản thân bất mãn, bên kia điện thoại liền truyền đến âm thanh của đàn ông khiến Lăng Nhị Gia giật mình một cái, tỉnh táo rồi.

"Lăng Nhị, tối qua lại làm mấy trò vụng trộm rồi hả?" Giọng nói của Mặc lão tam truyền ra từ bên kia điện thoại càng khiến Lăng Nhị Gia nổi giận.

"Mặc lão tam, ông cái tên này thật đúng là con mẹ nó đáng đánh đòn. Sớm tỉnh mơ gọi điện thoại làm gì?"

"Tôi cũng bất lực chứ! Hôm nay chỗ Đàm lão đại hình như có chương trình gì đấy, bảo chúng ta thu thập một chút liên qua đó!" Mặc lão tam ở bên kia điện thoại oán giận. Thực ra ông cũng mới vừa tỉnh ngủ liền bị phái đi làm cái nhiệm vụ gian khổ này.

"Nhà Đàm lão đại có chương trình gì?" Lăng Nhị Gia gãi mái tóc rối bù.

"Tôi không biết, tóm lại là bảo muốn cả nhà đến! Đúng rồi, còn có tiểu Công Chúa nhà ông cũng cần phải có mặt!" Lời này chính là vừa rồi bà Chu nói, thằng cháu nhà ông muốn ông nói. Lúc này Chu tiên sinh mới bắt đầu đi đem nguyên lời xi này nói cho ông.

"Có chuyện gì sao?" Lăng Nhị Gia mới vừa tỉnh ngủ, còn có chút không rõ.

"Dù sao mấy người đến đúng giờ là được!" Nói xong lời này, Chu tiên sinh liền cúp điện thoại. Nói chung, ý tứ ông cũng đã truyền đạt rồi.

Đến lúc đó nếu một nhà Lăng Nhị Gia không có mặt đúng giờ liền không liên quan đến Chu tiên sinh ông nữa.

Mà Chu tiên sinh dường như vừa nhận được nhiệm vụ cũng không hề biết, thực ra tụ tập ở Đàm gia hôm nay đều chỉ vì muốn tác hợp hai đứa trẻ mà thôi.

Lăng Công Chúa mới ra viện còn chưa có đi làm cũng không đi đến những nơi khác chơi, cả ngày đều ngồi trong nhà. Cố Nệm Hề nói cho oai là muốn đứa bé này ra ngoài thả lỏng tâm tình một hồi, trên thực tế cũng muốn tạo ra cơ hội gặp mặt cho hai đứa trẻ.

Phải biết rằng, từ khi Lăng Công Chúa bắt đầu trốn tránh không gặp Bảo Bảo nhà bọn họ, thằng nhóc thối kia cũng hoàn toàn gầy đi một vòng.

Gần đây, đến món thịt nó yêu thích nhất cũng không ăn được bao!

Cố Nệm Hề lo lắng, thằng bé này mà cứ tiếp tục gầy vò như vậy sợ là sắp tàn mất.

Cho nên bà mới sắp xếp lần gặp mặt này.

"Mặc lão tam, tôi..."

Khi Lăng Nhị Gia hoàn hồn thì mới phát hiện, điện thoại bên kia đã tắt rồi.

"Thật là. Chủ nhật quý báu lại phải lãng phí rồi..." Khi Lăng Nhị Gia cúp điện thoại cũng lầm bầm oán giận.

Mà lúc này, Tô Tiểu Nữ đi ra từ trong phòng ngủ.

Nhìn thấy Lăng Nhị Gia ngồi trên ghế sofa, bà cũng chậm bước tới bên này: "Chuyện gì sao?" Nói xong, Tô Tiểu Nữ lại nhin không được ngáp một cái.

Được rồi, cả một đêm không nghỉ ngơi tốt thật đúng là vẫn còn khá buồn ngủ.

Nhưng vừa nãy nghe Lăng Nhị Gia kêu to trong phòng khách, bà cảm thấy vẫn nên ra xem thì tốt hơn. Đờ phải sáng sớm tính khí ông lại gắt gỏng quá, hủy cả cái nhà này luôn.

"Còn không phải nhà Đàm lão đại sao! Đột nhiên nói muốn tụ tập, còn bảo chúng ta đưa tiểu Công Chúa qua!"

Khi Lăng Nhị Gia nói lời này cũng kéo Tô Tiểu Nữ trên sofa vào trong lòng, lại tựa đầu lên bà vai bà, đáng vẻ làm nũng.

Nhưng Tô Tiểu Nữ nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp đẩy đầu ông ra, ánh mắt khinh thường kia giống như đang nói: Cũng đã là ông già mấy chục tuổi, còn bán cái gì mạnh nữa!

Nhưng trước mắt nghe Lăng Nhị Gia nói một hồi như vậy, Tô Tiểu Nữ lại vội vàng... cân nhắc ý tứ của người nhà họ Đàm, tạm thời quyết định không so đo cùng tên yêu nghiệt này nữa.

"Bọn họ muốn chúng ta đưa tiểu Công Chúa qua đó?"

"Ừ! Em nếu không muốn đi, chúng ta liền không đi. Nhiều nhất khi gặp nhau anh để cho anh ấy đánh cho một trận là được!" Lăng Nhị Gia ôm tư tưởng bình nứt không sợ bể.

"..." Tô Tiểu Nữ nghe Lăng Nhị Gia nói, trong tức khắc cũng không biểu hiện rõ cuộc mình đồng ý hay phản đối, chỉ cau mày.

Thực ra, bà lo lắng chính là vì tiểu Công Chúa nhà bọn họ.

Từ sau khi xuất viện, con bé vẫn ngọt ngào trong nhà.

Đây còn không nói, nhưng để Tô Tiểu Nữ lo lắng nhất chính là từ sau khi con bé này xuất viện, thế nhưng thật sự một lần cũng không hề nhắc tới cái tên Đàm Duật!

Vốn Tô Tiểu Nữ đang cho rằng tiểu Công Chúa chẳng qua chỉ đang nói đùa, không muốn thích Đàm Duật nữa, cũng không thể không bắt đầu coi trọng vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 357: Chương 135.2

Chẳng lẽ, tiểu Công Chúa nhà bọn họ thật sự quyết định cả đời này sẽ không qua lại với Đàm Duật nữa sao?

Mà lần này, đột nhiên Đàm gia nói muốn tụ tập, Tô Tiểu Nữ dường như cũng có chút hiểu được suy nghĩ của bọn họ.

Đoán chừng, Cố Niệm Hề nha đầu này(*) muốn tạo cơ hội để hai đứa trẻ làm hòa.

(*) Ở đây Tô Tiểu Nữ gọi Cố Niệm Hề là nha đầu có ý thân mật, mình chưa nghĩ ra được từ thuần Việt nào hoàn toàn phù hợp với câu văn nên sẽ để nguyên văn nhé.

Cố Niệm Hề có ý tốt, dù sao hiện giờ hai đứa trẻ căng thẳng như vậy, đối với người nào cũng không tốt.

Nhưng trước mắt, Tô Tiểu Nữ thật sự không thể nói được, có nên khuyên tiểu Công Chúa nhà bọn họ qua đó hay không đây.

Chỉ là, trong lúc Tô Tiểu Nữ đang cân nhắc vấn đề này thì cửa phòng ngủ của tiểu Công Chúa cũng đẩy ra.

Một thân váy ngủ hồng nhạt làm nổi bật lên làn da mượt mà như trứng gà bóc.

Mà dáng vẻ cô không trang điểm, tóc dài xõa xuống vai khiến cho cô càng giống như một tinh linh chór vào nhân gian.

Mà Tô Tiểu Nữ cũng lần đầu tiên tự mình nhìn thấy sức quyến rũ (sức quyến rũ) của con bé nhà bọn họ.

Không nghĩ tới đứa bé trong tã lót không sai biệt với hạt đậu nhỏ là bao ngày nào, giờ đã xinh đẹp trở mã đi theo cái đức hạnh của tên yêu nghiệt Lăng Nhị Gia nhà bọn họ.

"Mẫu phi, nước miếng của người sắp chảy ra rồi..." Tô Tiểu Nữ đang chăm chú nhìn tiểu Công Chúa, không biết đang suy nghĩ cái gì thì câu nói đầu tiên của tiểu Công Chúa liền đánh bà về hiện thực.

Được rồi, cho dù Tô Tiểu Nữ thân là mẹ, không thừa nhận cũng không được, miếng nhỏ của tiểu Công Chúa nhà bọn họ nhiều khi vô cùng giống Lăng Nhị Gia, quá thiếu đánh!

"Con bé thói này, lại muốn bị đánh hả?"

"Mẹ đánh con con liền đi cáo trạng với phụ hoàng!"

Sau khi tiểu Công Chúa ra ngoài uống xong một ly nước ấm, liền định bước chân về cửa phòng ngủ.

Đoán chừng cô lại định quay về ngủ rồi dậy sau rồi.

Gần đây, cô đều trải qua như vậy.

Mỗi ngày đều là ngủ ăn, ăn ngủ.

Ra khỏi cửa phòng chẳng qua chỉ vì ăn gì đó thôi.

Tô Tiểu Nữ thật sự có chút lo lắng, nếu đứa nhỏ này cứ tiếp tục như vậy có thể sẽ buồn bực đến sinh bệnh gì hay không.

Nghĩ vậy, Tô Tiểu Nữu dứt khoát hỏi: "Đúng rồi, mẹ nuôi của con muốn chúng ta qua đó tụ tập, con đi không?"

Thực ra, Tô Tiểu Nữu chính là muốn giao quyền quyết định cho cô.

Mặc kệ cô có đi hay không, Tô Tiểu Nữu đều vô điều kiện đứng về phía con bé này.

Mà tiểu Công Chúa nghe được những lời này của Tô Tiểu Nữu, chân vốn đang bước đi bỗng dừng lại.

Lúc sau, cô vẫn luôn đưa lưng về phía Tô Tiểu Nữu và Lăng Nhị Gia, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Con nếu không muốn đi, mẹ liền gọi điện nói cho mẹ nuôi con một tiếng là được!" Sau khi nói xong lời này, Tô Tiểu Nữu đã cầm lấy điện thoại định gọi cho Cố Niệm Hề.

Chỉ cần qua được sự đồng ý của Cố Niệm Hề, một cửa kia của Đàm thiếu liền không khó khăn.

Chỉ là, Tô Tiểu Nữu không nghĩ tới, ngay lại lúc bà sắp ấn gọi điện cho Đàm gia thì tiểu Công Chúa liền nói: "Đi thì đi thôi, đã lâu không ra ngoài một chút rồi!"

Lời này khiến Tô Tiểu Nữu nhìn chăm chú bóng lưng của cô mà giật mình một lúc.

Mà tiểu Công Chúa đến quay đầu cũng không có, lại lần nữa đi vào trong phòng ngủ của mình...

"Lăng Nhị Gia, anh nói rốt cuộc trong đầu tiểu Công Chúa nhà anh đang nghĩ cái gì thế?" Tô Tiểu Nữu nhìn thoáng qua Lăng Nhị Gia bên này đang làm tỏ trên sofa đáng vẻ như sắp ngủ, hung hăng đập ông một cước.

Đều là ông làm hại hai người bọn họ cả một đêm không ngủ. Hiện giờ ông vẫn không biết xấu hổ ở bên cạnh làm đáng vẻ tỉnh thần không tốt?

"Ôi chào này, tiểu Công Chúa nhà chúng ta nghĩ cái gì anh không biết. Anh chỉ cảm thấy được, mạnh của anh thật khó!"

Ôm chân mình bị đá đến đâu, Lăng Nhị Gia làm bầm hô.

Khi Tô Tiểu Nữu và Lăng Nhị Gia lại bắt đầu một hồi đối thoại trong phòng khách thì trong phòng ngủ tiểu Công Chúa sau khi tựa vào cửa đã đóng lại liền cúi gằm đầu.

Đến bây giờ, cô cũng không biết trong đầu mình rốt cuộc đã sắp xếp lại tình cảm đối với Đàm Duật được bao nhiêu.

Nhưng cô lại nói với bản thân, không sao cả!

Không phải chỉ là một lần gặp mặt hay soa?

Chẳng lẽ, một lần gặp mặt còn có thể tùy tiện khiến cô thay đổi tâm ý?

Nhưng mà, trước khi gặp mặt cô cảm thấy bản thân mình thật sự cần thu thập thật tốt một chút.

Cô là Lăng Công Chúa!

Cô có kiêu ngạo của mình.

Cô tuyệt đối không thể để bản thân chỉ vì mất đi một phần tình cảm liền lấy đáng vẻ lời thôi lếch thếch xuất hiện trước mặt mọi người.

Đương nhiên, cô cảm thấy bản thân so với trước kia phải càng lóa mắt hơn mới được!

Bằng cách đó, cô mới có thể nói cho người đàn ông đó, cô rời khỏi anh, sống còn tốt hơn!

Nghĩ vậy, cô vốn đáng cúi gằm đầu tựa trên cửa đột nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực, đi tới chiếc tủ để để một loạt quần áo, bắt đầu vì hình ảnh bản thân sẽ xuất hiện hôm nay mà suy tính một hồi...

- - đường phân cách - -

"Bảo bảo, ăn chút gì đó đi!"

Đại trạch Đàm gia lúc này, Cố Niệm Hề đẩy cửa phòng của của Đàm Duật.

Căn phòng này, thực ra trước đây chính là phòng ngủ của Đàm Kiến Thiên.

Bởi vì đây là ở tầng một, cửa sổ duy nhất cũng sát đất. Cố Niệm Hề không cần lo lắng tiểu tử thối này sẽ học ông già nhà mình nhảy cửa sổ cho nên phòng này liền trở thành phòng ngủ của anh.

Đàm Duật cực kỳ thích ánh mặt trời cho nên phần lớn khi anh ở nhà, anh luôn thích mở cửa sổ sát đất ra, sau đó lấy một chiếc ghế tựa nhỏ ngồi cạnh cửa sổ, phơi nắng một chút hoặc là cùng đám chó anh nuôi chơi đùa.

Nhưng hôm nay...

Cố Niệm Hề đẩy cánh cửa này ra, chỉ cảm thấy căn phòng này vô cùng u tối.

"Mẹ, con không đói!"

Anh rốt cuộc cũng lên tiếng.

Nhưng một câu này lại càng khiến Cố Niệm Hề lo lắng.

Thằng nhóc này, trước kia không ăn một bữa sẽ ồn ào mọi chỗ, nhưng đây đã mấy ngày không ăn cơm, tiếp tục như vậy thì sao tốt được?

"Bảo Bảo, nghe mẹ một câu, ăn chút gì đó đi! Con như vậy sẽ khiến cả người suy sụp đấy!" Cố Niệm Hề đau lòng nâng anh ngồi dậy, sau đó lại vươn tay cảm mức một thìa cháo đưa đến bên miệng của anh.

Vẫn nhớ rõ, thằng nhóc thối này khi còn bé, bà cũng từng bón nó ăn như vậy.

Lúc này Cố Niệm Hề hi vọng, thằng nhóc thối này xem ở phần bà tự mình bón ăn mà ăn được hai miếng.

"Mẹ... Con không ăn."

Kết quả lại vẫn có chút khiến cho Cố Niệm Hề thất vọng rồi.

Đàm Duật đến ăn một miếng cũng không, định đẩy bà ra.

Lúc này, Cố Niệm Hề thực sự nhịn không được rồi.

"Bảo Bảo, hôm nay tiểu Công Chúa sẽ tới. Chẳng lẽ con muốn để con bé nhìn thấy cái dạng này của con ư?" Khi nói ra những lời này, viền mắt bà cũng ửng đỏ.

Mà Đàm Duật nghe được Lăng Công Chúa sẽ ghé qua, bàn tay vốn duỗi ra định đẩy đồ ăn trên tay Cố Niệm Hề liền vô thức dừng lại.

"Thật sự?" Anh hỏi.

Nhưng lúc này, giữa hai hàng lông mày anh vẫn còn nhíu lại. Rõ ràng, anh có chút không tin.

Được rồi, sau khi tiểu Công Chúa xuất viện, anh đã đứng ngoài cửa sổ phòng ngủ của cô chờ không biết bao nhiêu lần.

Trước kia mỗi khi nhìn thấy anh xuất hiện ngoài cửa sổ, cô bé đều vô vùng hưng phấn mở cửa sổ kia gần đây vừa thấy người ngoài cửa sổ là anh liền cửa sổ không thèm mở không nói, cô còn trực tiếp kéo rèm vào, che bản thân vô cùng nghiêm túc. Khiến anh muốn có cơ hội nhìn thấy mặt cô cũng không có.

Đương nhiên ngoại trừ cách này, Duật Tiểu Gia cũng thử qua những cách khác rồi.

Chẳng qua, khi anh đến tập đoàn Đế Phàm thì lại được cho hay Anna chưa có đi làm lại.

Muốn danh chính ngôn thuận tiến vào khu nhà họ Lăng, lại bị vệ sĩ của Lăng gia chặn lại bên ngoài.

Đương nhiên không phải là Duật Tiểu Gia đánh không lại những người đó.

Chỉ là anh biết, đánh nhau đi vào mà nói, đến lúc đó chỉ khiến cô không vui...

Suy xét đến những điều này, Duật Tiểu gia chỉ có thể nhốt mình trong phòng. Không ăn cái gì, cũng không ra ngoài, chỉ vì buộc bản thân không đi gặp cô.

Nhưng cho dù giầy vò như vậy, anh vẫn dường như vẫn muốn nhìn thấy cô đến phát điên...

Muốn xác định hiện giờ cô có khỏe không, muốn nghe giọng nói của cô một chút...

Đến chính anh cũng không biết, cần phải chịu đựng những ngày như vậy bao lâu nữa.

Nhưng ngay vào lúc này, mẹ lại nói cho anh biết, tiểu Công Chúa sắp qua đây rồi!

Nhưng cô, thật sự sẽ tới ư?

Người trước đó đều đối với anh tránh còn không kịp, hôm nay thật sự có thể qua đây gặp anh ư?

"Thật sự. Trong lòng con nghĩ đến cái gì, mẹ đây còn không thể biết được sao?" Cố Niệm Hề nhìn đáng vẻ con trai nhú mày, có chút đau lòng vuốt lông mày anh để anh thả lỏng lại.

Mà Duật Tiểu Gia có được câu trả lời của Cố Niệm Hề, đâu còn ngồi yên được?

Giờ phút này anh kích động đến trực tiếp ôm Cố Niệm Hề hôn xuống mấy lần: "Mẹ, chỉ có mẹ tốt nhất!"

"Thằng nhóc thối, con vẫn nên nhanh chóng tắm rửa chút đi, cả người thối đến nỗi như vừa ra khỏi kênh mương đấy!"

Cố Niệm Hề bị anh hôn như vậy, tuy ngoài miệng vẫn oán giận vài lần nhưng đáy mắt đều là ý cười.

"Vâng!" Muốn gặp tiểu Công Chúa, Duật Tiểu Gia vui vẻ đến choáng váng rồi.

Lúc này, anh đã xoay người chui vào trong phòng tắm, nơi đó liền truyền ra tiếng nước rào rào.

Mà Cố Niệm Hề sờ sờ mấy bát ăn bên cạnh, phát hiện đồ đã có chút lạnh, đang định bụng qua phòng bếp hâm nóng lên, sau khi đưa nhỏ tắm rửa xong ra ngoài liền có thể ăn.

Nhưng bà còn chưa đứng dậy, đằng sau liền truyền đến giọng nói như này: "Vui vẻ rồi sao?"

Cố Niệm Hề vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Đàm Dật Trạch đang tựa trên khung cửa. Vì lý do ánh sáng trong phòng có chút kém mà bà không thấy rõ được vẻ mặt của Đàm Dật Trạch lúc này.

"Ừ!" Mặc kệ trong lòng Đàm Dật Trạch là cái gì, tóm lại hiện giờ tâm trạng của bà vạn lần cao hứng.

Ít nhất, Bảo Bảo của bà không u ám như khi nãy nữa rồi.

"Vui vẻ là được!" Giọng điệu của Đàm Dật Trạch vẫn lạnh lùng như vậy, nghe không ra chút lên xuống nào.

Chỉ là khi Cố Niệm Hề bụng đồ sắp ra cửa, từ người bên cạnh liền bay ra một câu âm âm u u: "Thằng nhóc thối, đến vợ ông cũng dám chiếm tiện nghi, không trùng trị một phen không được!"

Cố Niệm Hề vừa định xoay người khuyên Đàm Dật Trạch, không nghĩ tới cánh cửa sau lưng đã trực tiếp rầm một tiếng đóng lại.

Cố Niệm Hề bất đắc dĩ xoa xoa trán mình.

Đều đã một bó tuổi rồi, tại sao Đàm thiếu nhà bọn họ vẫn thích ăn dấm chua như vậy?

Nhưng bà cũng biết Đàm thiếu có chừng mực, lại có thể nào cũng sẽ không thật sự thương tổn đến Bảo Bảo nhà bọn họ cho nên cuối cùng Cố Niệm Hề vẫn bụng đồ rồi đi..

- - đường phân cách - -

"Mẹ, mẹ xem con mặc như vậy có được hay không?" Cố Niệm Hề không nghĩ tới, Đàm Duật từ trước tới nay đều không chú ý ăn mặc cũng có một ngày bắt đầu đề ý hình tượng của mình.

Bà vẫn ở trong phòng bếp bận rộn làm chút đồ cho anh ăn, Đàm Duật liền mặc một chiếc áo T-shirt cổ chữ V màu trắng chuyển động trước mặt bà.

"Cũng không tệ lắm!" Cố Niệm Hề giúp anh chỉnh lại vết nhăn bên bả vai, sau một lúc giúp anh đánh giá từ trên xuống dưới liền ở đó cho ra đánh giá vừa lòng như vậy.

Thằng nhóc thối này đúng là đã di truyền vô cùng đầy đủ từ Đàm thiếu nhà bọn họ. Nhất là đáng người cân xứng trời sinh này, mặc kệ mặc lên bộ quần áo nào đều vô cùng đẹp mắt.

"Được, như này nếu nhìn thấy tiểu Công Chúa, phải nói vài lời hay với người ta, biết chưa?" Cố Niệm Hề mới vừa nhắc nhở như vậy, bên ngoài liền truyền đến âm thanh động cơ xe.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 358: Tiểu Yêu Nữ Vs Mẹ Chồng Đột Kích

Editor: Mèo (meoancamam)

"Bọn họ đến rồi!" Cổ Niệm Hề mới vừa nhắc đến, âm thanh động cơ truyền đến từ bên ngoài đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Đàm Duật.

Duật Tiểu Gia trước mắt, chỉ muốn nhanh chóng đến bên cửa nhìn xem tiểu Công Chúa có qua đây hay không.

"Mẹ, con muốn ra xem!" Anh vội vã muốn đến cửa.

Nhưng Cổ Niệm Hề lại hô: "Quay lại! Lờ mẹ vừa nói, con có nghe hay không?"

Duật Tiểu Gia đến bước chân cũng không dừng, vừa chạy ra bên ngoài vừa hô: "Con nghe được, con nghe được! Máy thứ khác, đợi chút nữa rồi lại nói..."

Đối với Đàm Duật như vậy, Cổ Niệm Hề chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Không có cách nào, thằng nhóc thối này có đôi khi bà thật sự không khống chế được.

- - đường phân cách - -

"Cơ thể như thế nào?"

"Đã hồi phục không kém rồi!"

Ở cửa, khi Duật Tiểu Gia chạy tới, Lăng Công Chúa vừa xuống từ chiếc xe BMW được cải trang của Lăng Nhị Gia, đang cùng Đàm Khuynh không biết từ bao giờ xuất hiện nói chuyện ngoài cửa.

Khác với quần áo màu sắc tươi đẹp các kiểu mà ngày xưa luôn thích mặc, hôm nay trên người Lăng Công Chúa chỉ mặc một chiếc váy liền thân màu đen. Nhưng màu sắc như vậy lại càng làm tôn lên làn da trắng suốt của cô.

Dù cho cô chỉ yên tĩnh đứng một góc, vẫn là quang cảnh như ngọn gió không ai có thể bảo vệ như cũ...

Duật Tiểu Gia phát hiện, tầm mắt của mình không thể dời khỏi người cô.

Không chỉ vào lúc này, có vẻ như khoảng thời gian gần đây, tầm mắt của anh luôn bị cô bắt lấy.

Đương nhiên, mục đích của anh cũng không chỉ đơn giản là đứng ở nơi xa nhìn ra như vậy.

Anh càng muốn tiến lên, trò chuyện chút gì đó với cô.

Nhưng đáng về hai người cô và Đàm Khuynh nói nói cười cười, dường như không nhận ra được Đàm Duật anh đã đến,

"A, sao hôm nay Đàm Vu lại ở nhà vậy?" Tô Tiểu Nữ vừa xuống xe liền phát hiện Đàm Duật vẫn đứng bên cạnh tiểu Công Chúa nhà bọn họ. Nhưng dường như tiểu Công Chúa nhà bọn họ lại coi như không nhìn thấy anh, vẫn bẽn lẽn nói nói cười cười với Đàm Khuynh.

Gương mặt thối khi bị vắng vẻ của Đàm Duật, đến Tô Du Du bà thân làm mẹ cô cũng có chút không nhìn được rồi.

"Mẹ nuôi!" Duật Tiểu Gia chỉ vừa chào hỏi với Tô Tiểu Nữ xong, tầm mắt lại dính lên người tiểu Công Chúa.

Nhưng tiểu Công Chúa vẫn không nhìn về phía anh, dường như thật sự không nhận ra anh xuất hiện.

Đương nhiên, nếu nụ cười của cô lúc này không hề cứng ngắc thì tươi cười sẽ càng giống hơn.

Sau khi nhận ra được điều này, Duật Tiểu Gia vốn u ám không ngừng rớt cuộc cũng có chút ý cười.

Được rồi, tuy Anna vẫn không muốn gặp bản thân như vậy nhưng thế này ít nhất vẫn chứng minh trong lòng cô vẫn có anh, đúng không?

"Anna..." Nếu trong lòng cô có anh, Duật Tiểu Gia quyết định mở miệng nói chuyện với cô trước, coi như là bày tỏ trước đi.

Phải biết rằng, cái chuyện này trước kia, đều là Anna làm.

Chẳng qua, hôm nay Duật Tiểu Gia mới cảm nhận được, chuyện này thật đúng là không dễ làm như vậy.

Đầu tiên, bạn phải chịu được sắc mặt của đối phương. Hơn nữa, diendan lequy donbạn còn phải bắt được ánh mắt của người kia mới có thể phát triển theo hướng mong muốn, mới có thể càng hòa hảo nhanh hơn...

Nhưng anh trước kia thật sự bị Anna làm hư rồi. Nếu không phải bây giờ Anna không để ý tới anh, anh thật sự không nghĩ ra chuyện này vốn trông đơn giản, khi làm thế nhưng lại khó như vậy!

Nhưng không, Anna nghe được anh gọi phía sau, cũng chỉ xấu hổ cười với anh. "Anh Duật!"

Sau đó cô lại tiếp tục chăm chú nhìn nơi khác.

"Mẹ, chúng ta vào thôi. Con muốn nhìn một chút mẹ nấu có chuẩn bị cái gì ngon cho con ăn hay không!" Dường như tiểu Công Chúa cũng biết không khí lúc này không phải rất tốt, quay người liền đi tới chỗ Tô Tiểu Nữ. Mà Duật Tiểu Gia lại cô đơn đứng lại một chỗ.

"Con đưa nhóc thôi này, chỉ biết ăn thôi!" Tô Tiểu Nữ tức giận trách mắng tiểu Công Chúa. Sau đó bà lại lặng lẽ dùng ánh mắt, ý bảo cô đừng náo đến cứng ngắc với Đàm Duật như vậy.

Rốt cuộc tiểu Công Chúa có nghe được lời bà hay không, Tô Tiểu Nữ tạm thời cũng không rõ ràng lắm. Nhưng sau đó, Cố Niệm Hề liền xuất hiện mời bọn họ đi vào.

Đoàn người cười nói một chút liền đi vào đại trạch nhà họ Đàm, liền sau đó một nhà Chu tiên sinh cũng đuổi kịp. Toàn bộ Đàm gia, dĩ nhiên náo nhiệt.

Chỉ có Duật Tiểu Gia vẫn đứng ngoài cửa, mày vẫn nhíu chặt giống như có chuyện gì không ổn.

Anh vẫn không quên, tiểu Công Chúa vẫn luôn gọi mẹ anh là "mẹ chồng".

Dường như từ khi Duật Tiểu Gia bắt đầu hiểu chuyện, tiểu Công Chúa liền gọi như vậy. Có đôi khi còn có thể trước mặt những bạn bè nhỏ khác của anh, gọi anh là "Chồng nhỏ!". Duật Tiểu Gia khi đó vừa xấu hổ vừa lúng túng, không ngừng nhiều lần kháng nghị điều này với tiểu Công Chúa.

Nhưng mỗi lần anh nói với tiểu Công Chúa xong, đạt được câu trả lời hài lòng, chỉ chớp mắt tiểu Công Chúa lại vây quanh anh gọi "chồng nhỏ", hô với mẹ anh "mẹ chồng". Duật Tiểu Gia khi đó, mỗi ngày đều hao hết tâm tư chỉ vì có thể thoát khỏi cái đuôi nhỏ tiểu Công Chúa này.

Nhưng đã nhiều năm trôi qua, tiểu Công Chúa bền lòng vượt quá tưởng tượng. Duật Tiểu Gia không thành công khiến cô không gọi anh bằng xưng hô kỳ quái như vậy được, trái lại bản thân bắt đầu thỏa hiệp trước. Thậm chí, hiện giờ anh cũng đã có quen cách cô xưng hô như vậy. Nhưng hôm nay, thế nhưng cô lại ngoan ngoãn gọi Cố Niệm Hề hai chữ "mẹ nuôi" rồi.

Điều này khiến cho trong lòng Duật Tiểu Gia càng trở nên khó chịu.

Chung quy vẫn cảm thấy, tiểu Công Chúa hiện giờ giống như con điều giây muốn thoát khỏi sợi dây, định về sau sẽ tự do tự tại bay lượn phía chân trời. Còn Duật Tiểu Gia anh, cô đã sớm chôn anh tại con sông ký ức rồi.

Có lẽ sau một hồi này, nhưng ký ức anh từng xuất hiện qua đều vĩnh viễn biến mất trong đầu cô rồi.

Duật Tiểu Gia lúc này, trong lòng khó chịu nói không nên lời.

Anh thừa nhận, trước kia quả thật anh muốn cố gắng tìm cách thoát khỏi việc tiểu Công Chúa dây dưa.

Nhưng hiện tại, xem như mộng tưởng đã thành hiện thực. Nhưng trái tim anh, lại bắt đầu trở nên vắng vẻ trống rỗng.

"Anh, cửa sắp đóng. Anh định ở chỗ này định làm đá vọng thê đến bao giờ?" Đang lúc Đàm Duật đang ngẩn ngơ nhìn chằm chằm cửa lớn thì một giọng nói truyền đến.

Đàm Duật ngẩng đầu mới phát hiện, Tiểu Tam Nhi nhà bọn họ không đến đã đến cửa từ lúc nào. Chính là đang ôm ánh mắt đầu hứng thú dõi theo anh.

"Con mắt nào của cậu nhìn thấy anh là đá vọng thê rồi?" Đàm Duật không chút suy nghĩ tiến lên đánh thẳng nhóc thối này một trận.

Ba người con trai nhà bọn họ thì Đàm Tam là miệng thối tha nhất.

Mà thằng nhóc thối này, mỗi lần đều chuyên môn chọn chỗ đau của người khác mà xuống tay. Điều này khiến cho người ta khó có thể không muốn đánh chết anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngờm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 359: Chương 136.2

"Mắt A, mắt B và mắt C!"

Khi nói hai câu trước, Đàm Tam chỉ hai mắt trái phải của mình, nhưng đến mắt C cuối cùng, anh còn chưa kịp chỉ vào móng mình thì đã bị "lão ca" của mình đánh cho một trận rồi.

"A...Mẹ, anh cả đánh con!" Đàm Tam vẫn giống như trước đây, có chuyện gì thì liền vội vàng cáo trạng với Cố Niệm Hề.

Kết quả, vốn bởi vì nhiều người như vậy cùng nhau đến, Cố Niệm Hề vốn vẫn luôn bận rộn trong bếp lại không thể không bỏ việc trên tay xuống, chạy tới chỗ hai thằng nhóc thối đang ồn ào trong sân.

"Lại làm sao vậy?"

"Mẹ, con bị đánh rồi!" Đàm Tam cực kỳ oan ức trốn sau lưng Cố Niệm Hề.

Cặp mắt to sáng ngời có thần giống hệt Cố Niệm Hề kia, giờ hiện lên ánh mắt đó miễn bàn có bao nhiêu đáng thương rồi.

Chỉ vừa nhìn, bạn tuyệt đối sẽ cho rằng anh ta thật sự bị oan ức gì đó.

Điều này cũng là nguyên nhân khiến cho thằng nhóc thối này luôn luôn có được che chở của Cố Niệm Hề.

"Được rồi, Bảo Bảo con không cần so đo với em trai như vậy!" Cố Niệm Hề nhìn gương mặt đã hóp lại thành như vậy của Đàm Duật, cũng không đành lòng tức giận với anh.

Lúc này, bà chỉ nghĩ đến nên khuyên thằng nhóc thối này trước ăn một chút gì đó, chờ một lúc lại để anh hỏi lỗi với tiểu Công Chúa nhà người ta.

"Mẹ, mẹ không thương con rồi!" Đàm Tam ý vào bản thân còn đang học đại học, thật sự giống như một đứa bé, về mặt oan ức ôm lấy cánh tay Cố Niệm Hề.

Nhưng cái đức hạnh này nếu là khi còn nhỏ tuổi òn làm cho người khác cảm thấy có chút đáng yêu. Nhưng Đàm Tam di truyền dáng người cao lớn từ Đàm thiếu nhà bọn họ, giờ cũng đã một mét tám mấy rồi. Một người to con như vậy ôm cánh tay Cố Niệm Hề giả vờ đáng thương, thật sự khiến người khác đau đầu mà!

"Vậy em trái lại nói một chút tại sao lại đáng bị đánh như vậy đi!" Đàm Duật hiển nhiên là một trong những người rất muốn đánh Đàm Tam một cái.

Xem dáng vẻ người này hiện giờ dính lấy Cố Niệm Hề, anh thật sự muốn vọt qua Cố Niệm Hề trực tiếp tiến lên thu thập cái tên Đàm Tiểu Tam này một tên.

Nhưng rất nhanh, Đàm Duật đã phát hiện một người sẽ càng muốn thu thập cái cây cọ Đàm Tiểu Tam này!

Người đó, đúng là Đàm Dật Trạch đang đi ra từ trong đại sảnh.

Ngày hôm nay, Đàm Dật Trạch ở trong nhà vào lúc này, thực ra cũng là vì Đàm Duật.

Thằng nhóc thối này, cũng đã mấy ngày cơm ăn không ngon, ngủ không ngon giấc rồi!

Đương nhiên, dựa theo quan điểm của Đàm Dật Trạch, thằng nhóc thối này cứ ngây ngốc như vậy trong một tháng cũng không đến nỗi sẽ chết.

Nhưng bất đắc dĩ, Cố Niệm Hề lại thủy chung không yên tâm.

Vì thế, gần đây mỗi tối bà sẽ đến xem rốt cuộc thằng nhóc thối này có đi ngủ hay không. Mỗi đêm, bà phải thức giấc hai ba lần qua đó, thần sắc có thể tốt được ở chỗ nào chứ?

Chính là bởi vì lo lắng tiếp tục như vậy cơ thể Cố Niệm Hề sẽ phải chịu đựng đến suy sụp, Đàm Dật Trạch mới nghe lời bà, lấy danh nghĩa của ông đến người máy nhà đến nhà bọn họ.

Nhưng từ sau khi những người này vào cửa, Đàm Dật Trạch liền phát hiện dường như Cố Niệm Hề cũng chưa đi nghỉ ngơi.

Đàm thiếu vốn đang định đến phòng bếp xem bà, để bà đi nghỉ ngơi một chút thì lại tìm không thấy bóng dáng bà trong phòng bếp đâu.

Đi loang quanh một vòng, không nghĩ tới lại phát hiện ba mẹ con bọn họ ở trong sân.

Nhìn Cố Niệm Hề giống như gà mái nhỏ đang che chở gà con trước mặt con điều hâu muốn dùng móng vuốt bắt lấy gà con, Đàm Dật Trạch nhanh chóng tiến lên.

"Làm sao vậy?" Đàm thiếu vừa hỏi, giọng nói của Đàm Tiểu Tam liền truyền đến.

"Cha, con vừa bị đánh!" Nói lời này, Đàm Tiểu Tam vẫn không quên dùng ánh mắt "điềm đạm đáng yêu" của mình chăm chú nhìn Đàm thiếu. Đây chính là muốn biểu hiện bản thân thật sự vô cùng oan ức.

Nhưng câu nói này, lại được câu nói đáp lại: "Đáng đời!"

Cùng quan điểm như vậy còn có Duật Tiểu Gia: "Đáng đời!"

Mà sau khi hai người đàn ông cùng lúc nói ra liền trao đổi ánh mắt, bày tỏ sự thương thức đối với quan điểm của đối phương.

Được rồi, hai người đàn ông bọn họ đều có chút không nhìn quen yếu đuối ngoan ngoãn trốn sau lưng Cố Niệm Hề của Đàm Tiểu Tam kia.

Mỗi lần trở về từ trường học, anh đều gào khóc không ngừng trước mặt Cố Niệm Hề giống như ở trường học thật sự có bao nhiêu gian nan vậy.

Mà Cố Niệm Hề đau lòng thẳng nhóc thối này, mỗi ngày săn sóc anh nhiều thêm một chút.

Bởi vậy, Đàm thiếu cảm thấy bản thân bị văng vể, mà Duật Tiểu Gia cũng cảm nhận được địa vị của mình ở trong nhà có chút khó giữ được rồi!

Trước mắt, khi Đàm Tiểu Tam làm sai chính là lúc bọn họ nhất trí có cùng một mục tiêu.

"Mẹ, con lại bị bắt nạt rồi!" Đàm Tiểu Tam lại đúng ánh mắt cực kỳ giống Cố Niệm Hề, nói rằng: Mẹ phải phân xử cho con!

Ngược lại lần này Cố Niệm Hề lại không trực tiếp mở miệng mà sau khi nhìn lướt qua con cả nhà Chu tiên sinh Chu Tư Tề đang ngồi trên ghế sofa tán gẫu đến bất đắc dĩ nhạc hồ cùng tiểu Công Chúa mới mở miệng nói: "Những mâu thuẫn nội bộ này, chúng ta vẫn nên đợi đến khi buổi tối đóng cửa lại giải quyết đi. Trước mắt, một nhà chúng ta cần nhất chính là nhất trí đối ngoại!"

Được rồi, ai cũng có thể thấy hiện giờ Đàm Duật thực sự quan tâm tới tiểu Công Chúa.

Chẳng qua, trái tim của anh dường như đến có chút muộn rồi. Chờ đến hiện tại khi anh thực sự môn tiểu Công Chúa người ta thì tiểu Công Chúa không biết đã đánh rơi trái tim ở chỗ nào rồi...

"Con đồng ý!" Đàm Duật theo tầm mắt của Cố Niệm Hề nhìn qua, sau khi phát hiện tiểu Công Chúa cười đến lộ ra hai chiếc răng khểnh đáng yêu, cánh tay đang thả bên túi quần bỗng nắm chặt thành quyền.

Rốt cuộc cô nhóc này rốt cuộc cùng với tên lưu manh Chu Tư Tề suốt ngày ở trong khu S gào to khẩu lệnh kia có gì để nói chứ?

Còn có, cô không biết cổ chiếc váy màu đen cô mặc hôm nay có chút thấp hơn sao?

Chẳng lẽ chính cô cũng không phát hiện, dáng người đẹp được bao lại bên trong của cô đang giống như tùy lúc đều nhảy ra được rồi!

Nghĩ đến trái ngọt bản thân từng nếm thử qua bấy giờ lại ở trước mặt người khác, trái tim Duật Tiểu Gia khổ sở nói không nên lời.

Lập tức, anh không chút suy nghĩ đồng ý với quan điểm của Cố Niệm Hề.

Hiện giờ quan trọng nhất vẫn là khiến tiểu Công Chúa hồi tâm chuyển ý.

Về phần Đàm Tiểu Tam này, khi nào đóng cửa lại thu thập là được!

Nghĩ vậy, Duật Tiểu Gia liền dẫn đầu tiến vào trong phòng.

Anh hiện giờ muốn tiến vào nhìn xem rốt cuộc tiểu Công Chúa đang nói chuyện gì mà có thể tán gẫu vui vẻ như vậy. Đương nhiên, quan trọng hơn là Duật Tiểu Gia muốn chắn giữa cô và Chu Tư Tề, ngăn cản chút tình cảm lan tràn gì đấy.

Mà Cố Niệm Hề nhìn Đàm Duật nhà bọn họ đi vào cũng khản trương nên bước đuổi kịp.

Cuối cùng lưu lại trong sân cũng chỉ có hai cha con Đàm Tiểu Tam và Đàm Dật Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 360: Chương 136.3

Cố Niệm Hề vừa rời đi, Đàm Tiểu Tam lập tức cảm giác tình thương của mẹ thật đáng quý.

Nếu không thì sao, mẹ vừa rời đi thì nhiệt độ xung quanh đều trực tiếp giảm xuống vài độ, lạnh đến nỗi anh trực tiếp rung mình mấy cái.

Mà nguyên nhân chủ yếu dẫn đến việc nhiệt độ giảm xuống, chính là Đàm thiếu nhà bọn họ...

"Cha..." Được rồi, từ nhỏ đến lớn Đàm Tiểu Tam sợ nhất chính là Đàm thiếu nhà bọn họ đi! Hu hu, cái người xấu xa này luôn thừa dịp mẹ không chú ý mà khi dễ anh!

Trước mắt chỉ vừa nhìn ánh mắt của Đàm thiếu, Đàm Tiểu Tam lập tức ý thức được bản thân lại sắp xui xẻo rồi.

Khi anh đang cân nhắc lần này Đàm thiếu có phải sẽ sửa lại mái tóc đẹp trai của anh cạo giống như bị lừa đá không thì lại nghe thấy Đàm Dật Trạch nói thế này với mình: "Vào thôi!"

"Hả? Vâng!" Trong lúc nhất thời, Đàm Tiểu Tam còn tưởng rằng bản thân được tha tội.

Nhưng chờ đến khi anh hơn hờ đi vào trong phòng khách, anh liền nghe thấy giọng nói truyền đến từ phía sau của Đàm Dật Trạch: "Chờ tối nay lại trừng trị anh..."

Hu hu...

Nói đi nói lại, anh vẫn sẽ bị trừng trị!

- - đường phân cách - -

"Anh Tư Tề, đợi đến bao giờ anh rảnh đưa em đến chỗ kia của các anh chơi đi!" Khi Duật Tiểu Gia qua đó, Lăng Công Chúa vẫn đang nói chuyện với Chu Tư Tề.

"Được. Em muốn đi mà nói, trực tiếp gọi điện cho anh là được!" Chu Tư Tề cả người đều thành màu ô liu. Bởi vì từ nhỏ vô cùng sùng bái bác Đàm, còn rất nhỏ anh thì đã vào khu S.

Nhưng mà, anh chưa từng bởi vì bản thân quen biết với bác Đàm mà cảm thấy bản thân tài trí hơn người.

Sau khi anh tiến vào khu S, mỗi một bước của anh đều là tự mình cố gắng được.

Hiện giờ, anh cũng trộn lẫn trong đó không kém rồi.

Tất cả mọi người đều nói, tương lai anh có khả năng trở thành một Đàm Dật Trạch khác.

Nhưng bây giờ tuổi tác của anh cũng không nhỏ rồi.

Người Chu gia cũng bắt đầu quan tâm đến vấn đề hôn nhân của thằng nhóc thối này.

Nhưng điều quan trọng hơn, Chu tiên sinh thực ra không quen nhìn trong nhà ngoài ông ra còn có một tên đàn ông khác lắc lư trước mặt bà xã Chu nhà ông. Cho nên Chu tiên sinh chỉ mong sao có một yêu nữ nhanh chạy ra đây, thu phục Chu Tư Tề nhà bọn họ. Sau đó ông nhất định sẽ thử tất cả cách để đưa Chu Tư Tề ra ngoài ở. Như vậy trong nhà chỉ còn lại ông cùng bà xã Chu rồi!

Chính bởi vì như vậy, trước trước sau sau Chu tiên sinh đã để Chu Tư Tề gặp qua không ít đối tượng.

Nhưng mỗi lần, Chu Tư Tề nếu không phải nói đối tượng không đạt yêu cầu của anh thì cũng là tạm thời có việc không thể đến.

Nhưng hiện giờ nhìn dáng vẻ Chu Tư Tề nhiệt tình với tiểu Công Chúa như vậy, Đàm Duật ngược lại cảm thấy dường như Chu Tư Tề có một suy nghĩ khác.

"Như vậy quá không biết xấu hổ rồi!" Tiểu Công Chúa sau khi nghe Chu Tư Tề nói, lên tiếng: "Vẫn nên chọn lúc anh rảnh đi, nếu không em đột nhiên xuất hiện sợ rằng sẽ quấy rầy đến anh!"

Trước khi cô qua, Tô Tiểu Nữ đã nói qua với cô, khi đau lòng tốt nhất không nên trốn ở nhà một mình, tốt nhất vẫn nên ra ngoài nhiều hơn một chút.

Hiện giờ xem ra, lời nói của Tô Tiểu Nữ trái lại không sai.

Ở bên cạnh nói chuyện với anh Tư Tề một hồi, cô thật sự cảm giác tâm trạng của mình tốt hơn lúc trước rất nhiều. Cho nên trước mắt, Chu Tư Tề mời cô qua tiểu đội của anh nhìn một chút, cô cũng đồng ý.

"Tình cảm giữa hai người chúng ta còn nói được những điều này sao? Tóm lại, chỉ cần hai ngày nay em có rảnh điện thoại cho anh, đến lúc đó anh liền qua đón em!"

Dường như Chu Tư Tề còn có gì đó muốn nói với tiểu Công Chúa. Thế nhưng lời anh còn chưa nói hết liền có một bóng dáng chắn giữa anh và tiểu Công Chúa.

Mà bóng đen này, chính là Đàm Duật!

Sự xuất hiện của anh khiến cho cuộc trò chuyện vốn diễn ra vô cùng sôi nổi nhảy mất liền yên tĩnh trở lại.

"Làm sao vậy? Vừa rồi đang nói chuyện gì, tiếp tục đi!" Khóe miệng Duật Tiểu Gia cong lên, dường như anh thật sự chỉ tò mò khi này bọn họ đang nói những gì.

Nhưng lúc này trong lòng anh thế nhưng lại vô cùng lo lắng.

Đờ mờ!

Chu Tư Tề!

Cậu con mẹ nó thật không biết xấu hổ!

Quyến rũ con gái, còn quyến rũ đến trong nhà tao!

Lại tiếp tục đi, xem ông mày có giết chết cậu không!

Đương nhiên, những cái này chỉ là tâm lý Duật Tiểu Gia hoạt động, cũng không trực tiếp gào lên.

"VẬY anh Tư Tề, chờ hai ngày nay em gọi cho anh đi! Đến lúc đó, anh cũng không thể nói anh có việc, nếu không thì em sẽ không tha cho anh." Lăng Công Chúa khi bóng đen kia xuất hiện, cả người liền cứng lại.

Nhưng rất nhanh, cô lại khôi phục lại gương mặt tươi cười trước kia.

Nhất là hiện tại, tươi cười của cô so với trước còn rực rỡ hơn vài phần. Cặp mắt hoa đào kia lại càng đầy ý cười.

Cô như vậy, trên cơ bản không có nhiều người đàn ông có thể thoát được ma trận của mình.

Đến Tô Tiểu Nữ vừa nói chuyện với Lăng Nhị Gia vừa thoáng xem xét bọn họ bên kia thêm vài lần cũng nhận không được tán thưởng trong lòng. Chắc chắn, con bé này thật không hổ cùng loại với Lăng Nhị Gia! Đến ánh mắt câu người này cũng là hồn nhiên thiên thành(*).

(*) hồn nhiên thiên thành: là nói sự hoàn hảo tự nhiên, không hề có dấu vết riu đục. Dùng để hình dung cấu trúc thơ văn chặt chẽ tự nhiên, chuyển từ không hề thô thiển cứng nhắc. Cũng để hình dung người tài đức đều hoàn mỹ.

Mà trước mắt, hai người đàn ông nhìn đôi mắt đẹp sáng chói của tiểu Công Chúa kia, một người ngây ngốc cười theo, một người thế nhưng vẻ mặt lại âm trầm.

Người trước là Chu Tư Tề, ngoại trừ cười ngây ngô với Lăng Công Chúa, anh ta còn nói: "Em cái con bé này, anh sợ em không thèm!"

Người sau là Duật Tiểu Gia, nhìn hai người này mặt đưa mày lại không coi ai ra gì, trong lòng anh giống như bị chó cắn vậy.

"Chỗ đó nếu em muốn đi, anh đưa em đi bao nhiêu lần đều không thành vấn đề! Nếu không, hiện tại anh liền đưa em qua đó một chút vậy!" Duật Tiểu Gia nhìn không quen việc Chu Tư Tề đoạt lấy lực chú ý của Lăng Công Chúa, tuy vẻ mặt lúc này không tốt nhưng vẫn chủ động mở miệng nói.

Nói xong, anh vươn tay muốn nắm lấy tay của Lăng Công Chúa.

Cô bé thối này từ nhỏ đến lớn đều thích dính lấy anh, nhất là những hành động vô cùng thân thiết, cô đều làm không biết mệt. Nhất là những việc của đôi tình nhân, cô tại lúc tuổi anh còn chưa có mối tình đầu đều bắt anh làm hết rồi.

Giống như cái gì mà hai người đi trên đường muốn tay nắm tay các kiểu, đều đã làm qua vô số lần.

Đương nhiên, mỗi lần dắt tay đều là cô chủ động đưa tay nhét vào trong tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 361: Chương 136.4

Đương nhiên, mỗi lần dắt tay đều là cô chủ động đưa tay nhét vào trong tay anh.

Mà hôm nay, anh chủ động muốn nắm tay cô, cũng là lần đầu tiên từ trước tới giờ.

Nhưng tay anh vừa mới chạm đến tay cô, cô đã trực tiếp rút tay ra rồi.

"Không cần. Em đợi anh Tư Tề đưa em qua là được!"

"Cậu ta đưa em đi có thể thấy được gì tốt chứ? Nhưng đi với anh liền khác!" Từ khi bắt đầu mặc quần, Duật Tiểu Gia đã lắc lư trong khu S rồi.

Vài năm nay, mỗi khi anh phạm sai lầm liền thường xuyên bị Đàm thiếu nhà bọn họ bắt tiến vào trong khu S thực hiện các loại huấn luyện. Cho nên, anh dám khẳng định anh so với Chu Tư Tề còn quen thuộc hoàn cảnh bên trong hơn.

Đương nhiên, mục đích chủ yếu Duật Tiểu Gia làm như vậy chính là không muốn để tiểu Công Chúa và Chu Tư Tề đơn độc ở chung. Ai biết, trong quá trình này hi người có thể đột nhiên bùng lên ngọn lửa gì không?

Tuy hiện giờ nhìn qua không có gì, nhưng vẫn nên phòng bị khi chưa xảy ra vẫn tốt hơn!

"Nếu không.." Chu Tư Tề nhìn đáng vẻ Duật Tiểu Gia nóng lòng muốn thử, dường như định thay đổi chủ ý.

Nhưng lúc này, Lăng Công Chúa lại nói: "Anh Tư Tề, chúng ta liền xác định như vậy đi!"

Về phần lời vừa rồi Duật Tiểu Gia nói với cô, Lăng Công Chúa giống như vốn không hề nghe thấy.

Sau khi nói xong với Chu Tư Tề, tiểu Công Chúa lại lấy cớ nói: "Em lên trên tầng tìm tiểu ca ca chơi!"

Nói xong, cô liền rời đi rồi.

Mà Duật Tiểu Gia bị văng về một chỗ, trong lòng đủ loại khó chịu.

Nhất là hiện giờ khi nghe được Chu Tư Tề thật sự bắt đầu sắp xếp những thứ Lăng Công Chúa khi đến đó sẽ chơi, anh cảm thấy bản thân rốt cuộc không thể ngốc được rồi.

Không được!

Hiện tại anh nhất định phải nghĩ ra cách, đưa cô bé mang đi! Như vậy mới không có nhiều người quấy nhiễu lần nói chuyện này của bọn họ/

Khi nghĩ vậy, Duật Tiểu Gia nhìn chăm chăm bóng lưng cô rời đi, mắt nheo lại...

- - đường phân cách - -

"Kiều Trác Phàm, cái này cho anh này!"

Ngày hôm nay, trong tập đoàn Đế Phàm - -

Bởi vì thời gian trước do để lộ cơ mật kế hoạch, trong khoảng thời gian gần đây nhân viên Đế Phàm đều vô cùng bận rộn. Kiều Trác Phàm thân là ông chủ đương nhiên là muốn ở lại cùng đám nhân viên của mình cùng nhau cố gắng rồi.

Mà Tiểu Bảo Bối, cũng xưng phong đi nhận viện ở lại. Nhưng nhiệm vụ của cô có vẻ thoải mái, chính là nhân lúc khi mọi người bận việc, cô sẽ đi mua com hộp cho Kiều Trác Phàm.

Chờ khi cô mang hai hộp com thờ hồn hên quay lại văn phòng, mới phát hiện trong văn phòng của Kiều Trác Phàm còn có một người khác.

Mà người này, đối với Tiểu Bảo Bối mà nói chính là không quen.

Người nọ, một chiếc quần sọc trắng phối hợp với áo sơ mi màu trắng, tóc dài vén cao. Tay áo sơ mi cũng được xắn lên cao, vừa thấy chính là một nữ cường nhân có chức vụ cao.

Mà người này lúc này đang đứng trước bàn làm việc của Kiều Trác Phàm, không biết đang thảo luận với anh cái gì mà bầu không khí không xem như thật tốt.

Ít nhất, Tiểu Bảo Bối cũng không nhìn thấy trên mặt Kiều Trác Phàm có chút ý cười nào/

"Có khách đến à!"

Tiểu Bảo Bối nhìn thấy ánh mắt của người phụ nữ kia đang nhìn chăm chăm mình, cảm thấy nên nở nụ cười bày tỏ chào hỏi.

Nhưng ngay lúc nào, người phụ nữ này vốn đối mặt với Kiều Trác Phàm, bây giờ lại từng bước đi tới chỗ cô.

Giày cao gót bén nhọn gõ xuống sàn đá cẩm thạch, mỗi một tiếng đều giống như gõ vào trái tim Tiểu Bảo Bối khiến cô cực kỳ không thoải mái.

Cho nên khi thấy người phụ nữ này từng bước một đến gần mình, Tiểu Bảo Bối bất giác lui về sau vài bước.

Chẳng qua, khiến Tiểu Bảo Bối ngoài ý muốn chính là người này lại không ép cô lùi đến góc tường.

Bởi vì người ấy sau khi nhận ra được Tiểu Bảo Bối cô sợ hãi, bước chân của người nọ liền dừng lại.

Mà ngay sau đó, lời nói vừa ra khỏi miệng người này càng khiến Tiểu Bảo Bối kinh ngạc cảm thán.

"Cô là Tiểu Bảo Bối!"

Giọng điệu kia, là khẳng định.

Giống như trước kia cô cũng đã biết Tiểu Bảo Bối cô!

"Hả? Đúng, tôi chính là Tiểu Bảo Bối! Ngài là..." Người này nhìn qua dường như tầm ba mươi mấy tuổi, cho nên Tiểu Bảo Bối dùng tới cái chữ "Ngài" này.

Nhưng sự thật chứng minh, cái chữ "Ngài" này của Tiểu Bảo Bối dùng cũng không sai.

Bởi vì tiếp theo Kiều Trác Phàm liền nói với cô: "Bảo Bảo, chào hỏi đi! Đây là mẹ anh..."

Một lời này của Kiều Trác Phàm vừa ra, Tiểu Bảo Bối sợ tới mức trong lúc nhất thời có chút không ngậm được miệng.

Được rồi, cô thật sự không nghĩ tới người phụ nữ xuất hiện trong phòng giám đốc này chính là mẹ của Kiều Trác Phàm.

Người phụ nữ này, nhìn qua dáng vẻ cũng chỉ hơn ba mươi!

Người như vậy, thật sự có thể sinh ra Kiều Trác Phàm cũng hơn ba mươi tuổi sao?

Nhưng Kiều Trác Phàm mà nói, cô không cần nghi ngờ.

Nói như vậy, người này thật sự chính là mẹ của Kiều Trác Phàm, cũng là mẹ chồng trên danh nghĩa của Tiểu Bảo Bối cô?

"Mẹ chồng khỏe ạ!"

Tiểu Bảo Bối vừa phản ứng lại, vội vàng cúi đầu khom người.

Biểu hiện ngốc nghếch ngớ ngẩn của cô đưa đến vốn Kiều Trác Phàm với gương mặt u ám cũng bất giác cười ra tiếng.

Mà Kiều Trác Phàm vừa cười, bầu không khí trong phòng làm việc dường như thật sự đỡ hơn không ít.

Nhưng cô lại trừng mắt liếc nhìn Kiều Trác Phàm một cái, dường như đang oán giận cái gì đó.

"Mẹ, mẹ đừng so đo cùng Bảo Bảo nhà chúng ta. Cô ấy còn nhỏ, không hiểu chuyện!" Lời này của Kiều Trác Phàm lại càng khiến Tiểu Bảo Bối xấu hổ một trận không ngừng.

Trước kia, Nhạc Dương từng nói quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu là khó khăn nhất!

Nhất là khi chồng mình liều mạng nói lời hay vì mình, mẹ chồng sẽ tức giận nhất.

Nhưng Tiểu Bảo Bối không nghĩ tới, Kiều Trác Phàm vừa bắt đầu đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng như vậy.

Cho nên trước mắt, Tiểu Bảo Bối khẩn trương tức giận lườm Kiều Trác Phàm, ý bảo anh im lặng.

"Được rồi, đừng trừng tôi trừng đi! Thằng nhóc thối này bảo vệ con cũng không phải ngày một ngày hai rồi!" Ngay tại khi Tiểu Bảo Bối tức giận với Kiều Trác Phàm, người phụ nữ kia liền nói.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 362: Quần Áo Không Chỉnh Tề Vs Anh Không Có Tư Cách Quản Em

Điều này khiến Tiểu Bảo Bối lấy làm kinh ngạc.

Dường như trước đây mẹ của Kiều Trác Phàm cũng chưa có gặp mặt cô, tại sao bà vừa thấy được cô lại có dáng vẻ như đã biết rất lâu rồi?

"Mẹ chồng, con..."

Tiểu Bảo Bối gãi đầu một cái, muốn hỏi ra chút gì đó.

Nhưng ngay lúc này, mẹ của Kiều Trác Phàm lại nói: "Đừng lo lắng. Ta biết rõ, người con dâu này ta nhất định phải nhận."

Lúc nói lời này, mẹ Kiều Trác Phàm lại nhìn anh một cái. Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, không biết sử dụng ánh mắt để trao đổi cái gì?

Mặc dù nhìn không hiểu rốt cuộc mẹ con hai người này trao đổi cái gì, chỉ là sau khi nghe mẹ Kiều nói xong, ngược lại Tiểu Bảo Bối thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất, hiện tại mẹ của Kiều Trác Phàm, không có hoàn toàn phủ nhận cô phải hay không?

"Mẹ biết điểm này là được!" Kiều Trác Phàm từ bên kia ghé làm việc chạy tới, đứng ở bên cạnh Tiểu Bảo Bối, vừa bước lên phía trước liền nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Bảo Bối véo mấy cái.

Động tác kia, nhìn qua giống như là dáng vẻ trấn an cô.

Dĩ nhiên, làm những việc này ở khoảng cách gần như vậy ngay trước mặt mẹ Kiều, muốn không phát hiện cũng khó.

"Tiểu Bảo Bối, ta chính là mẹ của Kiều Trác Phàm, ta nghĩ về sau chúng ta sẽ còn có thể chạm mặt nhau!" Nhìn lướt qua hai cái tay của hai người này đã lặng lẽ ở cùng một chỗ, mẹ Kiều chợt nói.

Mà sau khi nói xong, bà xoay người đi ra bên ngoài.

Chỉ là lúc sắp mở cửa phòng làm việc, đột nhiên mẹ Kiều lại xoay người, nhìn về phía sau lưng Kiều Trác Phàm nói: "Đứng rồi, chuyện mẹ đã nói, hy vọng con quan tâm nhiều một chút!" Sau khi nói xong lời này, mẹ Kiều liền đạp trên đôi giày cao gót rời đi.

Sau khi Kiều Trác Phàm nghe mấy câu nói của mẹ, không vội vã mở miệng, cũng không có để ý tới Tiểu Bảo Bối trong ngực. Tầm mắt của anh vẫn rơi vào trên bóng lưng đang đi xa của mẹ Kiều. Mi tâm anh nhăn thành một nắm. Không biết đang vì chuyện gì mà rối rắm...

"Kiều Trác Phàm, anh làm sao vậy?"

Sau mấy phút trầm mặc, Tiểu Bảo Bối không muốn an phận nằm ở trong ngực của anh.

"Không có gì."

Kiều Trác Phàm phục hồi lại tinh thần, nhìn về phía trong ngực, cũng không có nói cái gì.

Chỉ là, trong giọng nói của anh, hình như lộ ra điểm khó xử.

"Nói cho em biết anh làm sao vậy có được hay không? Như vậy, em cũng có thể chia sẻ với anh!"

Thấy anh chỉ là nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của cô, không biết đang cúi đầu suy nghĩ cái gì mà không trả lời, Tiểu Bảo Bối lại nói: "Có phải mẹ chồng không thích em hay không?"

Chỉ là lời này của Tiểu Bảo Bối lại làm cho Kiều Trác Phàm cười.

"Thì sao, có gì đáng cười?" Trong phim truyền hình không phải cũng thường diễn như vậy sao?

Mẹ chồng không thích con dâu, bởi vì cô đoạt con trai của bà!

Sau đó, tuy trong lòng không thích, mẹ chồng còn có thể ngoài mặt nói thích. Sau đó sẽ thừa dịp con trai không có ở đây, mẹ chồng liền lặng lẽ làm mấy chuyện xấu đối với con dâu! Hoặc là thừa dịp con dâu không có ở đây, cùng con trai nói xấu con dâu một chút!

Nhìn Tiểu Bảo Bối mà xem, tình cảnh vừa rồi càng giống như là người ngoài. Nếu không, tại sao sau khi mẹ Kiều rời đi, sắc mặt Kiều Trác Phàm không được tốt.

Nhưng suy đoán của cô lại làm cho Kiều Trác Phàm cười to một hồi lâu.

"Đưa ngọc, cho dù em không tốt, mẹ cũng không có biện pháp không thích em!" Đây là hồi lâu sau khi Kiều Trác Phàm cười đủ rồi, mới cho Tiểu Bảo Bối câu trả lời.

Đáp án này, khiến Tiểu Bảo Bối bối rối.

Thế nào gọi là dù cô không được, mẹ Kiều cũng không thể không thích?

Sự nghi ngờ này, vẫn chiếm cứ ở trong đầu Tiểu Bảo Bối.

Nhưng khi cô hỏi Kiều Trác Phàm, anh lại vẫn không cho cô đáp án.

Cho đến sau này, Tiểu Bảo Bối mới biết, sự yêu thích của Kiều Trác Phàm đối với cô mới là lớn nhất. Kiều Trác Phàm vì cô, đã từng sống người không ra người. Hôm nay, cô có thể ở bên cạnh anh, khiến cho Kiều Trác Phàm vốn suy sụp giờ trở lại bình thường, mẹ Kiều cảm kích cô còn không kịp, làm sao sẽ ghét cô chứ?

Nhưng lần này mẹ Kiều đến, hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Nhưng rốt cuộc bà tới là vì cái gì, Kiều Trác Phàm vẫn không có tiết lộ...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 363: Chương 137.2

Editor: yên yên (yenyen)

"Em hãy có dáng vẻ của phụ nữ đi có được hay không? Vào phòng của một người đàn ông độc thân, tại sao lại có cái đức hạnh này chứ?"

Cùng một khoảng thời gian, trong phòng Đàm Khuynh ——

Nhìn cô gái vừa vào phòng liền trực tiếp nằm ngay lên giường của mình, Khuynh Tiểu Gia có chút không kiên nhẫn.

Mới vừa rồi anh lên lầu thu thập một chút đồ, nào biết phía sau còn có một cái đuôi nhỏ theo vào?

Hơn nữa, người này vừa tiến vào liền giống như không có dự định rời đi.

Cô trực tiếp nằm ở trên giường của anh, còn lấy gối đầu làm ôm gối, đáng vẻ uể oải.

Nhưng đối với oán trách của anh, cô gái hiển nhiên không xem ra gì.

Bị anh cảm râm một hồi lâu, cô cũng chỉ vuốt vuốt lỗ tai, lật người liền nói: "Tiểu ca ca, anh không cần ồn ào như vậy có được hay không?"

"Em hoặc là ngồi đằng hoàng, hoặc là cuốn gối ra ngoài cho anh! Nào có cô gái nào giống em, đứng không đứng tương đứng, ngồi không đứng tương ngồi!" Sau khi ngồi xuống, Đàm Luận Khuynh kéo máy vi tính về ghế bên cạnh, cầm lên những linh kiện chủ chốt đặt ở bên cạnh mình, từng món một ném về phía cô.

Dĩ nhiên, những thứ anh chọn đều không bén nhọn, trọng lượng lại nhẹ! Hơn nữa, anh cũng không trực tiếp ném ở trên người mà là chọn những vị trí bên cạnh cô mà xuống tay.

Tuy chỉ là vậy nhưng lực uy hiếp cũng không khác biệt lắm.

Vốn dĩ đang có ý định nằm ở trên giường lớn của anh đến thiên hoang địa lão nhưng cuối cùng Lăng Công Chúa cũng ngồi dậy.

Mái tóc mượt mà trượt xuống nhưng cũng không mất trật tự nhiều. Chỉ là có vài sợi tóc, lúc này vừa vắn rơi trên xương quai xanh của cô, sợi tóc phát qua một cái đủ để cho lòng người ngứa ngáy.

"Em không có dáng vẻ phụ nữ ở chỗ nào? Anh nhìn xem, đường cong chữ S chân chính!" Vì để bày ra vẻ đẹp của mình, Lăng Công Chúa không quên đứng trên giày cao gót, hướng về phía Đàm Luận Khuynh liên tiếp làm nhiều động tác xinh đẹp.

Sau đó, cô lại vén những sợi tóc vừa rủ xuống ở xương quai xanh lên, dự định để chúng nằm gọn ở phía sau.

Nhìn thấy một màn này, Khuynh Tiểu Gia làm bộ như không hề có ý thương thức.

"Hình như hơi nóng, anh đi mở cửa sổ!" Đàm Khuynh ho nhẹ một tiếng, sau đó liền sai bước chạy tới hướng cửa sổ bên kia.

Thời điểm này chính là mùa đông.

Cửa sổ vừa mở ra, không khí lạnh lẽo bên ngoài lập tức nhẹ nhàng đi vào, lạnh đến mức xương cốt cũng có chút phát run.

Nhưng Khuynh Tiểu Gia lại cảm thấy gió này không tệ, ít nhất có thể để cho đầu óc người ta giữ vững tinh táo.

"Tiểu ca ca, không phải là phương diện kia của anh có nhu cầu chứ?"

Sau khi anh mở cửa sổ, cô đã nhận ra chút gì đó.

"Nhu cầu gì chứ?" Anh tựa bên cửa sổ, nhíu mày hỏi cô.

"Còn có thể là nhu cầu gì? Chính là đối với phụ nữ...Ề hèm!" Sau câu nói, cô còn hướng về phía anh nháy mắt, bày ra dáng vẻ "Anh biết rồi đó".

Lần này, từ bên cửa sổ anh đưa tay hung hăng gõ đầu của cô một cái: "Xú nha đầu này, rốt cuộc trong đầu em chứa cái gì vậy?"

"Phật viết: thực sắc, tính dã!" (*) Lăng Công Chúa bị gõ đầu cũng chỉ tức giận xoa xoa nơi mình bị đau, sau đó khuôn mặt bất mãn nhìn chằm chằm Đàm Luận Khuynh.

(* Một câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người)

Ánh mắt kia, tựa hồ đang tố cáo sự bất mãn của cô đối với anh.

"Cái gì Phật viết? Đó là câu nói của 《Mạnh Tử》".

Đừng xem thường Đàm Luận Khuynh tuổi còn trẻ, trên cơ bản những quyển sách kia anh đã đọc từ lâu rồi. Lăng Công Chúa vô cùng khâm phục điểm này của anh. Ít nhất, cho tới bây giờ ở bên cạnh mình, cô không tìm được ai hiểu biết hơn so với tiểu ca ca.

"Mặc kệ là 《Mạnh Tử》 hay là 《Lão Tử》, dù sao đây chính là việc bình thường là được! Tiểu ca ca, anh dám nói anh thật sự vô dục vô cầu sao?" Tiểu công chúa cùng Đàm Khuynh quen biết từ nhỏ, trên căn bản cái gì cũng dám nói.

Nhất là vấn đề tư mật như vậy, ở trước mặt Đàm Khuynh lại có vẻ như một chút bí mật cũng không có.

Và lại, từ sau khi tiến vào phòng của anh, cô cũng không còn buồn rầu như gần đây nữa. Cả người cô giống như đã khôi phục lại sự lạc quan, vui vẻ ngày trước.

Mà Đàm Khuynh đáp lại cô chính là một cái nhíu mày, sau đó học giọng điệu của cô, phát ra một tiếng vang: "Ề hèm!"

Ánh mắt này, cũng giống như ánh mắt "Anh biết rồi đó" vừa rồi cô đã dùng.

Cảm giác mình lại bị đùa bỡn một lần nữa, làm sao Lăng Công Chúa có thể dễ dàng buông tha như vậy?

"Tiểu ca ca, anh thật là xấu! Không được, hôm nay em phải cho anh biết sự lợi hại!" Có lẽ bởi vì nhất thời gấp gáp, Tiểu Công Chúa liền lập tức giương nanh múa vuốt hướng về phía Đàm Luận Khuynh.

"Nha đầu thôi, nặng chết đi được! Em mau xuống cho anh"

"Không xuống, không xuống! Hôm nay, em nhất định phải đánh anh"

"A...Thật bất lịch sự!"

Khi hai người đùa giỡn ở trong phòng ngủ, lại la lên to như vậy, có lẽ bọn họ vốn không biết, lúc này ngoài cửa phòng còn có một người đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 364: Chương 137.3

Từ lúc Lăng Công Chúa tiến vào phòng này, người đó vẫn luôn đứng ở ngoài cửa.

Chỉ là, anh không có trực tiếp đẩy cửa vào, giống như một mực chờ đợi cái gì đó.

Anh muốn nhẫn nại, muốn yên lặng chờ đợi nhưng cuối cùng vẫn bị tiếng kêu kia phá vỡ hoàn toàn.

Đến giây phút cuối cùng, người đàn ông không thể đứng yên được nữa mà trực tiếp đập cửa đi vào.

Có điều vừa xông vào, anh liền thấy một cảnh tượng không thích hợp với trẻ nhỏ.

Toàn thân Lăng Công Chúa mặc váy, cứ như vậy mà cưỡi ở trên người của Đàm Khuynh, làn váy đã sớm bị vén đến tận bắp đùi, hiện ra đường viền hoa của nội y, dường như lúc ẩn lúc hiện.

Mà Đàm Khuynh bị cô đè ở phía dưới, cổ áo len chữ V đã mở ra, lộ một mảng da thịt lớn, trên mặt anh còn có nụ cười mê hoặc đến chói mắt...

Chỉ là hai người trong cuộc không hề để tâm đến việc quần áo không chỉnh tề bị người khác bắt gặp. Ngược lại vô cùng bình tĩnh nhìn Duật Tiểu Gia đang đứng ở cửa.

"Hai người đang làm cái gì?" Đàm Duật kêu lên, giọng nói ẩn chứa sự tức giận.

Mà phản ứng của được Lăng Công Chúa ngược lại vô cùng bình tĩnh. Cô sửa sang lại làn váy của mình, từ trên người Đàm Khuynh nhảy xuống, hỏi ngược lại: "Váy vừa rồi anh đang làm cái gì?"

"Chẳng lẽ mẹ nuôi không có dạy anh trước khi vào phải gõ cửa sao?" Lăng Công Chúa thấy Đàm Duật không đáp lại liền tiếp tục hỏi.

Chỉ một câu nói của cô khiến cho Duật Tiểu Gia không thể phản bác.

Nhưng nếu anh gõ cửa, đợi đến lúc bọn họ đồng ý mới được vào, vậy thì tình cảnh vừa rồi anh bắt gặp, đến lúc đó sự việc đã xong xuôi rồi.

"Vậy hai người đang làm cái gì ở đây? Nếu không phải làm chuyện không thể cho người khác thấy thì tại sao lại đóng kín cửa vào ban ngày như vậy?"

Một màn vừa rồi giống như in thật sâu vào trong tâm trí của anh.

Dù cho lúc này Lăng Công Chúa đang đứng ở trước mặt Duật Tiểu Gia, nhưng trong đầu của anh thỉnh thoảng vẫn hiện lên cảnh tượng mới vừa rồi làn váy của cô bị vén lên, ngồi ở trên người Đàm Khuynh.

Cơ thể anh như nóng lên, toàn thân như thét gào.

Cô của anh, tại sao lại bày ra dáng vẻ đó ở trước mặt Đàm Khuynh?

Nhưng dường như Duật Tiểu Gia không nhận ra được, lửa giận đã khiến cho lý trí của anh mất hết.

Lời nói anh phát ra cũng trở thành công cụ sắc bén hùng hổ dọa người.

Nghe xong lời nói của Duật Tiểu Gia, mi tâm Lăng Công Chúa liền nhíu lại.

Mà Đàm Khuynh vốn bị tiểu công chúa đè xuống giường, lúc này mới đứng dậy sửa sang xong quần áo của mình, đối với những lời nói còn sót lại của Đàm Duật hình như cũng rất bất mãn.

"Chuyện không muốn để người khác biết?" Khuynh Tiểu Gia nhíu mày, hỏi lại Duật Tiểu Gia.

Trên người Duật Tiểu Gia mặc chiếc áo len màu trắng, còn Khuynh Tiểu Gia lại là màu đen.

Một đen một trắng, dễ dàng nhận ra lúc này bọn họ đang đứng ở hai phía đối lập.

Chỉ là, hai người này đều xuất sắc như nhau, đứng giữa hai ánh mắt ấy làm cho người ta có cảm giác "hít thở không thông" (*).

Nguyên tác là "Đạo Quang Kiếm Ảnh", có thể hiểu trong văn cảnh là đang diễn ra sự ganh đua, hơn thua nhau rất kịch liệt, dù đối nhưng mình edit như vậy cho dễ nhé!

"Đúng vậy, chẳng lẽ đệ còn muốn ta nhấn mạnh những việc vừa rồi là việc người khác có thể thấy?"

"Ca, lời nói của ca quá đáng rồi đó. Đệ là đệ đệ của ca, bị nói thế nào cũng không sao. Nhưng Anna không phải người ca có thể tùy tiện đối xử như vậy, hãy xin lỗi cô ấy đi!" Nhìn về phía Lăng Công Chúa một cái, phát hiện cô đang cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì. Vừa rồi cùng chơi đùa với anh làm cho đầu tóc có chút ít xốc xếch, lúc này lại nghịch ngợm làm trực tiếp che kín đi gương mặt nhỏ nhắn, nhìn vào căn bản không thấy được vẻ mặt của cô lúc này.

Cũng bởi vì như vậy, Đàm Khuynh càng lo lắng hơn.

Nha đầu này, từ sau lần nằm viện dường như biến thành người khác vậy.

Ngay cả thời gian gần đây, anh qua tìm cô chơi, cô hầu như lúc nào cũng rầu rĩ không vui.

Ngày hôm nay vất vả lắm cô mới đến nhà bọn họ, hai người chơi đùa rất vui vẻ, Khuynh Tiểu Gia cũng không nhận được muốn nhiều trêu chọc cô thêm một lúc, để tâm trí cô mau chóng quên đi những ký ức không vui kia.

Không ngờ, Đàm Duật xuất hiện, đem tất cả cố gắng của anh phá hủy.

"Ha ha...Nói xin lỗi? Đệ vẫn cho rằng chuyện như vậy là chuyện ngay thẳng?" Không giống với Khuynh Tiểu Gia, Duật Tiểu Gia dường như đã tức giận không ít.

Dù anh suy nghĩ nát óc như thế nào đi nữa cũng đều không rõ, mấy ngày trước cô mới cùng anh lăn lộn ở trên giường lớn, tại sao nhanh như vậy liền dây dưa với đệ đệ của mình!

"Ca..." Thông minh như Khuynh Tiểu Gia làm sao lại không nghe ra mùi thuốc súng nồng nặc trong miệng Duật Tiểu Gia?

Nhìn anh còn định mở miệng, Khuynh Tiểu Gia liền chậm rãi bước lên phía trước, chuẩn bị giơ quả đấm lên, đánh anh một trận, thuận tiện ngăn cản những lời nói làm tổn thương người khác từ anh.

Mặc dù Đàm Khuynh biết rõ, Đàm Luận Thiều không thích nhất là đánh nhau ở nhà. Đến lúc đó, anh khẳng định sẽ bị bắt đi khu S, cùng ca ca tiếp nhận những trừng phạt nghiêm khắc nhất.

Có điều, việc này cũng không đáng kể.

Chỉ cần có thể khiến Đàm Duật không nói ra những lời chán ghét làm tổn thương anh và Anna, mặc kệ tiếp nhận trừng phạt gì anh đều đồng ý.

Nghĩ tới đây, Đàm Khuynh tiến lên từng bước một, bởi vì siết chặt hai tay thành quyền mà xương khớp tay vang lên răng rắc.

Đàm Duật cũng đã nghe thấy âm thanh đó. Chỉ là Đàm Duật lại còn bày ra bộ dạng tiếp nhận khiêu chiến.

Thực ra, từ lúc bắt gặp một màn kia, anh cũng rất muốn đánh đệ đệ của mình một trận!

Nhưng ngại Anna đang ở đây, anh chỉ có thể không làm gì.

Không ngờ, Đàm Khuynh lại tự mình đưa tới cửa!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 365: Chương 137.4

Vậy cũng tốt, nhân tiện để cho Đàm Khuynh nếm thử nắm đấm của anh.

Kết quả là, trong phòng vốn thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười nói vui vẻ, giờ phút này lại đang bị bao phủ bởi ngọn lửa vô hình.

"Chúng ta nên ra ngoài!" Nhìn lướt qua đồ đạc trong căn phòng, Duật Tiểu Gia đột nhiên mở miệng đề nghị.

Tất cả các phòng trong nhà đều là mẹ của bọn anh - Cố Niệm Hề tỉ mỉ bố trí. Bên trong có rất nhiều đồ, chúng đã cùng bọn họ trưởng thành. Nếu vì nhất thời tức giận làm hỏng những thứ này, đến lúc đó bọn họ sẽ đau lòng.

Cho nên, suy tính của Duật Tiểu Gia cũng có chút đạo lý.

"..."

Khuynh Tiểu Gia không trả lời, sau khi nhìn những đồ vật bên trong liền dẫn đầu bước chân, chuẩn bị rời khỏi phòng. Hành động này cho thấy anh đã đồng ý với đề nghị của Duật Tiểu Gia.

Chỉ là lúc hai người bắt đầu chuẩn bị ra cửa, sau lưng đột nhiên truyền ra giọng

nói của người phụ nữ: "Tiểu ca ca, quên đi!"

Giọng nói chính là của Anna, người nhất định duy trì im lặng, không nói nãy giờ. Mà cô cũng không phải chỉ nói mà thôi. Sau khi nói xong, cô còn trực tiếp tiến lên kéo tay Đàm Khuynh, ý bảo anh rời đi theo mình.

Dù thế nào Duật Tiểu Gia cũng không ngờ vào lúc này Lăng Công Chúa sẽ ra mặt nói chuyện vì Đàm Khuynh. Anh lập tức gấp gấp tiến lên, giống như nóng lòng muốn nói gì đó.

Nhưng ngay khi lời nói sắp thốt ra thì anh lại nghe thấy giọng nói của tiểu công chúa: "Mặc kệ em có biết nhìn người hay không, những việc này đều không cần anh trông nom!"

"Làm sao anh có thể mặc kệ!" Thấy cô muốn nắm tay Đàm Khuynh rời đi, anh liền cố chấp ngăn ở phía trước.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên trong lòng Đàm Duật thấy khó chịu như thế.

Anh lớn lên ở Đàm gia, là con trai cả, đứa cháu được Đàm Luận gia tử yêu quý nhất. Hơn nữa còn là con trai nuôi của người thống trị thế giới hắc đạo. Có thể nói, anh đích thực là người nhận được muôn vàn thương yêu.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là đồ anh muốn, trên căn bản Đàm gia sẽ thỏa mãn anh. Dù cho Đàm gia không thỏa mãn được anh, thì cha Văn cũng sẽ cho anh.

Anh cũng chưa bao giờ thiếu người theo đuổi mình. Lăng Công Chúa có xuất thân tốt, có được muôn vàn yêu thương giống anh, và cũng là một trong những cô gái theo đuổi anh.

Cho nên, dù đi đến nơi nào, anh luôn trở thành tiêu điểm trong mắt người khác.

Nhưng anh chưa từng nghĩ đến, cuối cùng sẽ có một ngày, người con gái ngây ngốc theo sau lưng anh sẽ bắt đầu rời bỏ, lạnh nhạt anh. Hơn nữa còn đối xử tốt với người khác trước mặt anh.

Cảm giác này, mẹ kiếp, trừ buồn cười ra, càng làm cho anh cảm thấy trái tim thiếu mất một khối, dù lấp đầy lại cũng tựa như không còn như trước.

Anh vội vàng muốn tìm về, nhưng anh phát hiện cô gái trước kia vẫn không dám làm trái ý anh, nay dường như đã trở nên xa lạ.

Ngay cả khi anh tức giận mãnh liệt, tràn đầy bất mãn, cô còn có thể dùng ánh mắt lạnh nhạt đáp lại: "Duật ca ca, anh cùng lắm chỉ là anh trai nuôi của em. Anh có tư cách gì mà quản em?"

"Nhưng chúng ta..." Chúng ta từng có * tiếp xúc, còn có mấy ngày triền

miên không dứt, đã từng thân mật với nhau hơn bất kỳ ai trên thế giới.

Chẳng lẽ, cô thật sự đã quên những việc này? Có điều, cho dù cô quên anh cũng sẽ nhắc lại cho cô nhớ.

Nhưng anh vẫn chưa nói hết, cô lại tiếp lời: "Những việc trước kia là em gieo

gió gặt bão. Hơn nữa, cũng không có người quy định, sau khi làm những chuyện

này nhất định phải trở thành gì của nhau!"

"Huống hồ, trước nay em cũng không phải là của anh!"

Cô đã từng luôn gọi anh "Chồng nhỏ", chỉ cần là ngày nghỉ, cô gái ấy đều ỷ lại mặt dày, luôn đi theo bên cạnh anh, nhưng hôm nay lại luôn miệng muốn cùng anh vạch rõ giới hạn.

Lúc này, Duật Tiểu Gia mới ý thức được rằng, thật sự có thứ gì đó từ trong sinh

mệnh của anh lặng lẽ trôi qua.

Trong những năm tháng anh không hề phát hiện, những thứ ấy đều trôi qua rồi. Những thứ trước kia anh từng không coi trọng, cũng không muốn chú ý đến, cứ như vậy từ trong sinh mệnh của anh trôi qua...

"Tiểu ca ca, chúng ta đi thôi!"

Sau khi nói xong những lời này, tiểu công chúa không quay đầu nhìn anh, kéo tay Đàm Khuynh nhanh chóng rời đi.

Mà Đàm Duật bị bỏ lại chỉ đứng đó, mang theo nụ cười ngu ngốc, nhìn bóng dáng hai người đi xa...

—— tuyến phân cách ——

"Tiểu Bảo Bối, hình như mình nhìn thấy Phạm Manh Manh!"

Buổi sáng, Tiểu Bảo Bối vừa tỉnh dậy liền nhận được tin nhắn từ Nhạc Dương.

Thật ra, cái tên Phạm Manh Manh này sớm đã bị Tiểu Bảo Bối quên mất.

Nếu không phải Nhạc Dương lại nói đến thì cô vốn quên đi sự tồn tại của người này.

"Phạm Manh Manh? Có việc gì sao, cô ta sống ở đây, khó tránh khỏi việc sẽ gặp phải!"

Tiểu Bảo Bối không có suy tính nhiều như Nhạc Dương. Sau khi trả lời, cô lật người, muốn đưa tay về phía Kiều Trác Phàm, lại phát hiện vị trí bên kia

đã sớm trông không, ngay cả chân cũng không có nhiệt độ...

"Kiều Trác Phàm?"

Phát hiện Kiều Trác Phàm không có ở bên, cô kêu tên của anh.

Trong ngôi biệt thự, không có bất kỳ lời đáp nào. Có thể thấy Kiều Trác Phàm không có ở nhà.

Nhưng tối qua, Kiều Trác Phàm không phải đã hứa hôm nay dẫn cô đi chơi, không muốn lãng phí ngày chủ nhật ở tập đoàn Đế Phàm sao?

Vậy tại sao anh lại đột nhiên biến mất?

Lúc Tiểu Bảo Bối vẫn đang nắm chặt chăn, nghĩ không ra những vấn đề kia thì tin nhắn của Nhạc Dương lại đến.

"Đúng là như vậy! Nhưng điều quan trọng là không phải cậu nói Phạm Mạnh Mạnh vu oan cho cậu, đã bị đưa vào đồn cảnh sát sao? Theo luật pháp, không có khả năng cô ta được thả nhanh như vậy mới đúng chứ!"

Tiểu Bảo Bối còn chưa kịp hiểu xong những điều Nhạc Dương vừa nhắn, lại một tin được gửi đến.

"Còn nữa, tớ thấy Phạm Mạnh Mạnh cùng Kiều Trác Phàm đi chung với nhau!"

Có lẽ đây mới là điều quan trọng mà Nhạc Dương muốn nói cho Tiểu Bảo Bối biết.

Thật ra, Nhạc Dương vẫn lo lắng Kiều Trác Phàm quá gian xảo, đến lúc đó Tiểu Bảo Bối dù chịu uất ức cũng không biết phản kháng!

Cho nên lúc cô vừa phát hiện Kiều Trác Phàm đi chung với người phụ nữ kia, cô lập tức nói cho Tiểu Bảo Bối.

Cô muốn Tiểu Bảo Bối dừng lại trước khi quá muộn, không cần thật tâm đem toàn bộ trái tim giao cho Kiều Trác Phàm.

Càng toàn tâm toàn ý bao nhiêu, đến cuối cùng không phải kết quả như mình muốn sẽ càng tuyệt vọng bấy nhiêu! Không ai hiểu rõ điều này hơn so với Nhạc Dương. Cho nên cô nghĩ, phải thừa dịp Tiểu Bảo Bối còn có cơ hội cứu vãn, để cho Tiểu Bảo Bối từ bỏ trước.

"Nhạc Dương, cậu nhìn thấy bọn họ ở đâu?" Sau khi ngồi trên giường suy xét nửa ngày trời, Tiểu Bảo Bối nhắn tin hỏi Nhạc Dương.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 366: Trong Sáng Vô Tội Vs Ân Ái Gia Tăng

"Ồ quán cà phê đối diện tập đoàn Đế Phàm, cậu tới nhanh chúng ta tới bắt gian tại chỗ!" Nhạc Dương nói cho cô qua WeChat.

Có địa chỉ chính xác như vậy, Tiểu Bảo Bối lại ngồi trên giường hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì.

Không phải cô không muốn biết rõ ràng rốt cuộc Kiều Trác Phàm thế nhưng lại ở cùng một chỗ với Phạm Mạnh Mạnh người ba phen bốn bận muốn hại cô là xuất phát từ mục đích gì. Mà là cô lo lắng kết quả mình sẽ biết, không phải cái mình muốn.

Nếu khi mới kết hôn cô phát hiện những điều này, Tiểu Bảo Bối cảm thấy chính mình chắc có thể cười cho qua. Nhưng hiện giờ...

Tất cả đều trở nên khác biệt rồi!

Cô có vẻ như thật sự thích người đàn ông tên Kiều Trác Phàm này, còn ý lại cảm giác an toàn mà anh dành cho cô.

"Tiểu Bảo Bối, chẳng lẽ cậu không dám tới?"

Nhạc Dương bên kia điện thoại đợi hồi lâu, Tiểu Bảo Bối vẫn không trả lời Wechat cho cô. Cô vội vàng lấy tờ báo che trước mặt mình, nhìn lướt qua đôi nam nữ vẫn tiếp tục nói gì đó cách đó không xa kia.

Từ vị trí của Nhạc Dương nhìn, Kiều Trác Phàm đang đưa lưng về phía cô. Cho nên Nhạc Dương nhìn không thấy biểu tình trên mặt anh.

Nhạc Dương có thể nhìn thấy duy nhất chính là cô gái tên Phạm Mạnh Mạnh kia trên mặt thỉnh thoảng lại lộ ra tươi cười, giống như đang trò chuyện về đề tài vui vẻ mà thú vị nào đó vậy.

Nhưng đối với tươi cười này của Phạm Mạnh Mạnh, Nhạc Dương không có hảo cảm nào.

Theo ý cô, hồ ly tinh chính là hồ ly tinh. Cho dù trang điểm giả vờ trông có tốt vẫn không che giấu được mùi cáo khấp người cô ta.

"Tiểu Bảo Bối, hạn cậu trong vài phút phải tới cho mình! Đừng vào thời điểm mấu chốt lại yếu đuối nữa! Lúc này cậu không kiên cường không ai kiên cường thay cậu được!" Đây là tin nhắn WeChat cuối cùng Nhạc Dương gửi cho Tiểu Bảo Bối. Sau khi gửi xong những lời này, Nhạc Dương dứt khoát tắt điện thoại.

Lần nữa ngẩng đầu, Tiểu Bảo Bối lại thấy cô gái kia đang cười. (Editor: Mình nghĩ là Nhạc Dương, nhưng có lẽ tác giả nhầm thành Tiểu Bảo Bối)

Một khắc kia, Nhạc Dương thề cô nhất định phải xé nát gương mặt hồ ly (quyển rũ, dụ dỗ) kia! Xem cô ta sau này có dám quyến rũ chồng Tiểu Bảo Bối nữa không!

Dù cho Tiểu Bảo Bối không qua xé, Nhạc Dương cô cũng nhất định không bỏ qua cho cô ta!

Mà Tiểu Bảo Bối bên này điện thoại, sau khi nhận được tin nhắn cuối cùng Nhạc Dương gửi cho cô, trái lại cảm thấy rất có đạo lý.

Mặc kệ lần này vì sao Kiều Trác Phàm lại gặp nhau với Phạm Manh Manh, cô dù sao vẫn phải biết rõ ràng!

Nếu không thì, cô cũng không khẳng định bản thân có thể đối xử với Kiều Trác Phàm giống như trước đây được hay không!

Loại chuyện đồng sàng dị mộng (*) này, cô cảm thấy bản thân không thể chịu đựng được!

(*) đồng sàng dị mộng: cùng sống chung, làm việc với nhau, nhưng tính toán, suy nghĩ, chí hướng khác nhau.

Nghĩ vậy, Tiểu Bảo Bối nhảy xuống giường...

- - đường phân cách - -

"..." Tiểu Bảo Bối đội mũ lưỡi trai trên đầu xuất hiện bên trong quán cà phê.

Bởi vì do khi nãy ra cửa có chút vội vã, tóc cô không có cách nào để xử lý cho mềm lại, chỉ có thể trực tiếp đội mũ xuất hiện.

Mà chiếc mũ này, còn là từ trong tủ quần áo của Kiều Trác Phàm vợ được.

Có thể là do chợt dạ, Tiểu Bảo Bối vừa vào quán cà phê liền liên tục kéo thấp vành mũ, giống như sợ người khác vừa thấy cô liền nhận ra cô là Tiểu Bảo Bối vậy.

Nhưng vành mũ chặn tầm mắt của mình, Tiểu Bảo Bối không thể thấy rõ đường phía trước.

Một đường đi tới, cô cũng đụng hơn vài người rồi.

Ngay tại lúc cô định tiếp tục đi về phía trước, một bàn tay liền kéo cô qua.

Cánh tay đột nhiên duỗi ra khiến Tiểu Bảo Bối có chút định kinh hô ra tiếng.

Nhưng cuối cùng, bàn tay kia trực tiếp che kín miệng cô, không để cô kêu ra tiếng. Mà người ở phía sau kia mới dán bên tai Tiểu Bảo Bối, nói thế này với cô: "Mình là Nhạc Dương!"

"..." Vốn Tiểu Bảo Bối thần kinh khản trương đến cực điểm, đang nghĩ sẽ phải anh dũng hy sinh hay là hô to cứu mạng, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm.

"Mình hỏi cậu, khiến mũ thấp như vậy làm cái gì? Cậu xác định cậu như vậy đi đường có thể nhìn được sao?"

Nhạc Dương sau khi kéo Tiểu Bảo Bối ngồi xuống cạnh mình, lại vội vàng đưa cho cô ly nước ấm an ủi, lúc này mới nói xong.

"Không phải là mình sợ bị nhận ra sao!" Sau khi Tiểu Bảo Bối uống vài ngụm nước, lẩm bầm. Sau đó cô lại bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Kiều Trác Phàm từng chỗ trong quán cà phê.

"Hiện giờ cậu lại không sợ bị người phát hiện ra rồi hả?" Nhạc Dương xoay đầu bên này bên kia, vội vàng véo lên eo cô để cô lập tức dừng động tác lại.

"Nhạc Dương, cậu làm gì vậy!" Tiểu Bảo Bối che phần eo bị véo đau của mình, lẩm bầm.

Mà Nhạc Dương cũng không để ý tới cô oán giận, trực tiếp đưa cho cô một tờ báo.

"Cầm, ở bên trên khoét một cái lỗ sau đó giả vờ đang cầm xem là được!" Đây là Nhạc Dương đưa cho cô xong, liền nói cho cô.

"Được!"

Lần này Tiểu Bảo Bối ngược lại vô cùng nghe lời, nhanh chóng cầm tờ báo lên chọc một cái lỗ lớn, bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

"Bàn thứ ba đằng kia! Cái người mặc áo khoác len trắng, cậu thấy chưa?"

Theo phương hướng trong lời Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối nhìn về phía cô gái mặc quần áo trắng kia.

A a, thật sự đúng là Phạm Manh Manh!

Nhưng mà nhắc đến, cuộc sống ngục tù gần đây dường như cũng khiến cho cô ta thay đổi chút gì đó.

Chỉ là cụ thể thì Tiểu Bảo Bối không nói lên được.

Chính là cảm thấy Phạm Manh Manh hiện tại giống như đã hòa thành một với bộ áo len, không nổi lên da trắng không giống bình thường, đến gương mặt nhỏ nhắn được trang điểm nhẹ nhàng kia cũng vô cùng điểm đậm đáng yêu.

"Cậu có cảm thấy hay không, sau khi người này vào cục cảnh sát một chuyến bỗng dừng lại trong sáng vô tội rồi?" Ngay khi Tiểu Bảo Bối đang chăm chú nhìn Phạm Manh Manh mà đánh giá, Nhạc Dương nhỏ giọng nói bên cạnh.

Mà lời này, cũng đúng lúc nhắc nhở Tiểu Bảo Bối một điều.

Thật sự đúng như lời của Nhạc Dương, Phạm Manh Manh hiện giờ nhìn trông như thật sự trở nên biết điều rồi.

Nhất là ánh mắt luôn lộ ra sự cẩn thận dè dặt kia, khiến trong lòng Tiểu Bảo Bối có sự khó chịu nói không nên lời.

Nhưng mà, trước mắt hấp dẫn lực chú ý của Tiểu Bảo Bối hơn chính là Kiều Trác Phàm đang ngồi đối diện với Phạm Manh Manh.

Bộ đồ tây trang kia của Kiều Trác Phàm, Tiểu Bảo Bối liếc mắt một cái liền nhận ra.

Bộ tây trang kia, chính là do A Vĩ đưa tới lần trước.

Trong một loạt đó, Tiểu Bảo Bối thích nhất chính là đường viền đỏ và xanh cách liền nhau ở chỗ cổ áo của bộ này, nhìn trông có chút giống phong cách nước Anh.

Chính là vì vậy, hôm qua khi quyết định sẽ đi chơi hôm nay, Tiểu Bảo Bối liền dứt khoát khâu điểm để Kiều Trác Phàm mặc bộ quần áo này hôm nay.

Nhưng sáng nay khi tỉnh dậy, Tiểu Bảo Bối phát hiện người nằm bên cạnh mình đã không thấy.

Không nghĩ tới, bây giờ anh lại mặc bộ quần áo cô thích nhất, gặp mặt cùng một cô gái khác.

"Tiểu Bảo Bối, cậu phải nhớ kỹ một câu: Một lần bắt trung trăm lần bắt dụng!" Ngay tại lúc ngón tay Tiểu Bảo Bối đâm sâu vào tờ báo, trực tiếp cứa rách mấy lớp báo, nhả thành một đoàn thì Nhạc Dương ở bên cạnh nói với cô như vậy.

Chính là, ý tứ của Nhạc Dương là nhắc nhở Tiểu Bảo Bối cẩn thận.

Bởi vì cô gái có tâm đồ kị quá mạnh mẽ như Phạm Manh Manh, Nhạc Dương đã tiếp xúc nhiều lần rồi.

Đừng tưởng rằng hiện giờ cô ta điểm đậm đáng yêu là có thể tin tưởng cô ta đủ một trăm phần trăm. Trong số những người Nhạc Dương từng tiếp xúc kia, những kiểu người bỗng dừng liền có sự thay đổi, thông thường chỉ có hai khả năng.

Một loại là nàng thật sự được cao nhân chỉ điểm, nhìn thấu thế đời này. Một loại khác, thế nhưng lại là cô ta cố gắng che giấu bụng dạ thật sự của mình, sau đó chờ cơ hội mà hành động. Chính là muốn cuối cùng sẽ cho người từng thương tổn cô ta trước kia một kích trí mạng.

Mà với cái nhìn của Nhạc Dương với Phạm Manh Manh, người này hẳn là thuộc loại sau!

Cho nên, Nhạc Dương không thể không nhắc nhở Tiểu Bảo Bối, sợ cô nàng này quá tốt bụng, lại bị kỹ nữ tâm cơ này hãm hại!

"Mình đã biết!" Dưới sự nhắc nhở một hồi của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối hừ hừ.

Chỉ là, rốt cuộc cô có nghe hiểu lời nói của cô không, Nhạc Dương cũng không biết.

"Nhạc Dương, mình muốn đi lên hỏi một chút!" Ngay tại khi Nhạc Dương nhìn chăm chăm sườn mặt của Tiểu Bảo Bối mà suy nghĩ cô nhóc này rốt cuộc có nghe được một phen tận tình khuyên bảo khi nãy của cô không, Tiểu Bảo Bối đột nhiên nói như vậy với cô.

Mà lời này, dường như có chút vượt ngoài đề phòng của Nhạc Dương.

"Tiểu Bảo Bối, cậu muốn hỏi cái gì? Chẳng lẽ cậu muốn đi lên chào hỏi sao?" Dựa theo cách nghĩ của Nhạc Dương, hiện giờ bọn họ nên ẩn nấp bản thân thật tốt, trước theo dõi rốt cuộc kỹ nữ tâm cơ này cùng Kiều Trác Phàm sẽ làm cái gì, đến lúc thời gian không sai biệt lắm liền "Long trọng bước lên sân" (*).

(*) Cho bạn nào không hiểu, đây là tên một bài hát của Dung Tổ Nhi (Joey Jung), có lẽ tác giả đã dùng tên bài hát này để diễn tả...việc gì thì mọi người tự hiểu nhé.

Nhưng cô tuyệt đối không nghĩ tới, thế nhưng Tiểu Bảo Bối lại muốn tiến lên vào lúc này?

Đây không phải tuyên bố, Tiểu Bảo Bối cô đang theo dõi Kiều Trác Phàm sao?

Nhạc Dương cảm thấy, cách này có chút không được lắm.

Nhưng lúc này, Tiểu Bảo Bối lại trả lời cô: "Đúng, chính là đi lên chào hỏi!"

Khi nói xong lời này, Tiểu Bảo Bối đã vút lại tờ báo bị cô túm nhãn thành một đoàn, liền bước nhanh đi lên.

Mà Nhạc Dương muốn nắm lấy tay cô, hiển nhiên đã không kịp.

Bởi vì, Tiểu Bảo Bối đã nhanh chóng đến bên cạnh hai người họ...

"Nha đầu đáng ghét này, tại sao càng ngày càng khiến người khác nhìn không hiểu rồi!"

Nhạc Dương tức giận kêu.

Được rồi, lấy hiểu biết của Nhạc Dương với cô, Tiểu Bảo Bối vốn không đến mức xông lên trước khó hiểu như bây giờ, vô cùng có khả năng bị Kiều Trác Phàm ngược lại đồ tội bọn họ không tin tưởng anh.

Nhưng cô vẫn muốn xông lên, rốt cuộc là đang muốn làm gì?

Tuy không hiểu rốt cuộc cô nàng này đang muốn làm cái gì, Nhạc Dương vẫn nghĩa vô phần cố (*) theo sau.

(*) nghĩa vô phần cố: làm việc nghĩa không được chùn bước; đạo nghĩa không cho phép chùn bước

Mặc kệ cô muốn làm cái gì, Nhạc Dương đều kiên quyết đứng bên phía Tiểu Bảo Bối!

- - đường phân cách - -

"Kiều, không phải anh tức giận chứ!"

"Ừ..."

"Kiều, về sau chúng ta vẫn là bạn bè chứ?"

Thực ra lần gặp mặt hôm nay, là cô chủ động yêu cầu.

Từ hôm qua sau khi ra tù, cô liền đi tiệm làm đẹp trước, làm tóc còn chăm sóc toàn thân. Hiện giờ, cô có thể xinh đẹp xuất hiện trước mặt Kiều Trác Phàm, thật đúng là không thoát được quan hệ với nhân viên làm đẹp của tiệm làm đẹp kia.

Phạm Manh Manh vĩnh viễn sẽ không quên, những ngày trong tù gần đây mình đã trải qua những gì.

Không nói mỗi ngày ăn không đủ no ngủ không được tốt, còn bị những người cũng bị nhốt cùng phòng giam bắt nạt!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 367: Chương 138.2

Bị đánh, xem như là việc nhỏ.

Nhưng quá đáng nhất, là những người cùng giới tính với cô kia thế nhưng lại đối với cô...

Mặc kệ cô có gào to như thế nào, mọi người bên ngoài giống như không hề nghe thấy.

Trong toàn bộ quá trình đó, cả thể xác và tinh thần Phạm Manh Manh đều bị tổn thương nghiêm trọng.

Sau này, những người đó đối việc xâm hại cô liền trở thành cơm bữa.

Lúc đầu, Phạm Manh Manh vẫn còn kêu cứu.

Mãi đến khi có một người nói cho cô: "Không cần kêu, mày có gào đến rách họng cũng không có người để ý mày đâu!"

"Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn tao, muốn trách thì trách mày đã đắc tội người kia!"

Đắc tội người kia?

Khi đó Phạm Manh Manh mới ý thức được, những việc xảy ra tại nơi tối tăm ngột ngạt này, đều là do người đàn ông tên Kiều Trác Phàm kia sai khiến.

Từ một giây kia bắt đầu, Phạm Manh Manh mặc kệ gặp phải đối xử thế nào, cũng không lại la hét, cũng không lại kêu gào.

Cô chỉ yên tĩnh nhìn những người đó đối với cô như vậy, cắn chặt răng mà chịu đựng! Bởi vì, cô muốn sống sót!

Nhất định phải sống sót!

Chỉ có sống sót thì mới có thể khiến cho những kẻ đã bắt nạt phụ bạc cô nhận được trừng phạt đáng có!

Phạm Manh Manh hận Kiều Trác Phàm!

Hận anh không chút lưu tình tống cô đến cái nơi không thuộc về mình kia, hận anh thế nhưng lại sai khiến nhiều người như vậy đối với cô làm ra những việc bẩn thỉu như vậy, càng hận anh bỏ mặc cô ta!

Nhưng Phạm Manh Manh lại càng hận người con gái tên Tiểu Bảo Bối kia.

Theo ý cô ta, nếu không phải vì Tiểu Bảo Bối, Kiều Trác Phàm vốn sẽ không làm ra những việc tàn nhẫn như vậy với cô ta.

Chính là vì cái người tên Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh xúi giục mới khiến biến thành cục diện ngày hôm nay.

Cho nên, cô ta càng muốn giữ lại một hơi!

Chờ khi cô ta ra ngoài, cô ta nhất định muốn Tiểu Bảo Bối cảm nhận một chút, những thứ cô ta đã từng chịu qua...

Chính là những hận thù này đã chống đỡ Phạm Manh Manh sống sót.

Cũng là những hận thù này khiến Phạm Manh Manh tới gặp Kiều Trác Phàm.

Chẳng qua, từ lúc Kiều Trác Phàm gặp cô ta, vẻ mặt vẫn luôn lạnh nhạt như vậy.

Đến nói cũng không nói nhiều thêm vài câu.

Cả quá trình, Phạm Manh Manh đều phải cố gắng nghĩ ra đề tài.

Mà ngay lúc này, một giọng nữ phát ra bên cạnh bọn họ: "Thật khéo!"

Giọng nữ này khiến Phạm Manh Manh và Kiều Trác Phàm đều lập tức xoay người, nhìn về phía cô.

Sở dĩ Phạm Manh Manh phản ứng nhanh như vậy, thực ra chính là không hy vọng bất luận kẻ nào xuất hiện vào lúc này khuấy rầy cuộc đối thoại giữa cô ta và Kiều Trác Phàm, ngăn cản cô ta lấy được tin tưởng của anh lần nữa.

Mà Kiều Trác Phàm phản ứng nhạy bén như vậy, đơn giản bởi vì giọng nói kia là...

"Cục cựa, tại sao em lại ở chỗ này?"

Kiều Trác Phàm nhìn Tiểu Bảo Bối trên người mặc bộ thể thao màu trắng, trên đầu còn đội mũ lưỡi trai của anh, mày khê cau.

Nếu anh không nhớ lầm thì khi anh ra ngoài, Tiểu Bảo Bối vẫn đang ôm gối con cừu của mình, ngủ đến nước miếng văng khắp nơi.

Anh vốn đang định ngủ dậy trước thay quần áo, khi cô nhóc thối này tỉnh dậy thì liền đứng hện theo như đã nói tối qua mà đưa cô đi chơi.

Không nghĩ tới, lúc anh đã thay quần áo xong thì liền nhận được điện thoại của Phạm Manh Manh.

Mà Phạm Manh Manh hết lần này tới lần khác nhấn mạnh với anh đây tuyệt đối là lần gặp mặt cuối cùng của bọn họ. Đây mới khiến Kiều Trác Phàm đồng ý

Nhưng Kiều Trác Phàm cũng không định hủy cuộc gặp.

Anh suy nghĩ, trước sau khi gặp mặt với Phạm Manh Manh bên này liền lập tức chạy về đưa Tiểu Bảo Bối đã thức dậy đi chơi.

Chỉ là không nghĩ tới, khi anh còn chưa kết thúc "lần gặp mặt cuối cùng" này với Phạm Manh Manh, Tiểu Bảo Bối đã xuất hiện rồi.

"Kiều Trác Phàm, em xuất hiện ở chỗ này khiến anh cực kỳ giật mình sao?" Miệng nhỏ Tiểu Bảo Bối giật giật, giọng nói vẫn dễ nghe như vậy.

Chẳng qua, giọng nói không có chút cảm xúc này lại khiến Kiều Trác Phàm cảm thấy có chút không ổn.

Cô nhóc này, hẳn sẽ không cho rằng anh và Phạm Manh Manh..

"Cũng không ngạc nhiên..." Khi Kiều Trác Phàm còn muốn nói chút gì đó, Phạm Manh Manh bên cạnh lại thay anh lên tiếng: "Tiểu thư Tiểu, thực xin lỗi. Thực ra tôi thật sự không muốn đòi Kiều gặp mặt riêng, chỉ là ngày hôm qua sau khi Kiều để người ta thả thôi ra, tôi chỉ muốn ở trước mặt anh ấy nói lời xin lỗi mà thôi. Cô cũng đừng tức giận với Kiều Trác Phàm được hay không?"

Bởi vì ngày người trong tù một hồi, Phạm Manh Manh gầy đi rất nhiều.

Lại kết hợp với kiểu tóc mái bằng (tê lưu hải), quả thật có dáng vẻ diễm đạm đáng yêu.

(*) tê lưu hải: là một trong những kiểu mái kinh điển nhất, rất nhiều người cho rằng tóc mái bằng chỉ dùng để trông trẻ hơn hay đáng yêu nhưng sự thời thượng của kiểu tóc này không hề thấp.

Nhưng, lời cô ta nói lại khiến Tiểu

Bảo Bối có chút muốn cười.

Nếu cô ta thật lòng thành tâm muốn xin lỗi mà nói, vậy Phạm Manh Manh cô ta không nên tìm Kiều Trác Phàm mà hẳn nên tìm Tiểu Bảo Bối cô mới đúng!

Phải biết rằng, ngày đó người cô ta vu oan hãm hại chính là Tiểu Bảo Bối cô, liên quan cái rắc đến Kiều Trác Phàm?

Một giây này, Tiểu Bảo Bối tức giận. Cô thật muốn trực tiếp đi lên dút khoát xé nát gương mặt của kỹ nữ tâm cơ này.

Nhưng vào lúc này, Nhạc Dương đã đi tới.

Tại lúc Tiểu Bảo Bối thiếu chút nữa không khống chế được cảm xúc của bản thân, Nhạc Dương đột nhiên dùng cơ thể cao lớn của mình va vào Tiểu Bảo Bối. Khiến cho Tiểu Bảo Bối lỏng lẻo ngã vào trong lòng Kiều Trác Phàm!

Mà một màn này đúng lúc lọt vào mắt Phạm Mạnh Mạnh.

"A, đây không phải là Kiều thiếu sao? Khi này tôi vừa hẹn với Bảo Bối ra ngoài ăn cơm, còn tưởng rằng nhìn nhầm người rồi! Bảo Bối vẫn khẳng khẳng là anh, chúng tôi liền đánh cuộc đi qua!"

Nhạc Dương vừa xuất trận liền cười ha ha. Cầm hận đối với hai người ở một bàn khác lúc trước giống như đã biến mất trong nháy mắt. Mà cô lúc này, thực giống như chỉ vô tình gặp được Kiều Trác Phàm.

Nhưng sau khi cười cười xong, Nhạc Dương lại cố gắng nháy mắt với Tiểu Bảo Bối, sau khi ý bảo cô không thể quá mức nôn nóng, cô lại nhìn về phía Phạm Mạnh Mạnh đang ngồi đối diện.

"Ồ này, vị này chính là..."

Khi Nhạc Dương hỏi những lời này, thật đúng là giống như đang tò mò thân phận của Phạm Mạnh Mạnh.

"Đây là con gái nuôi của mẹ tôi Phạm Mạnh Mạnh." Sau khi Kiều Trác Phàm nghe được lời của cô liền nói.

Giới thiệu như vậy ngược lại không có vấn đề.

Nhưng nếu cẩn thận nghe, bạn tuyệt đối sẽ nghe hiểu được, Kiều Trác Phàm đang cố gắng quăng sạch mối quan hệ giữa anh và Phạm Mạnh Mạnh đến không còn một mảnh.

Nếu không thì, vì sao anh lại giới thiệu là con gái nuôi của mẹ? Mà không phải là em gái nuôi của Kiều Trác Phàm anh!

Phạm Mạnh Mạnh nghe ra điểm này, trên mặt một hồi xanh một hồi trắng.

"A, thì ra là con gái nuôi!" Khi nói đến đây, Nhạc Dương lại nhìn thoáng qua Tiểu Bảo Bối mà nói tiếp "Chỉ nuôi dường như có tận mấy ý nghĩa! Nếu như là ý nghĩa khác vậy thì vẫn được, nhưng nếu mà dùng làm động từ thì, vậy liền không tốt rồi."

Lời này của Nhạc Dương ngược lại trực tiếp biểu lộ đích ý của cô với Phạm Mạnh Mạnh.

Lúc này, Tiểu Bảo Bối hoàn toàn không thích hợp quá mạnh mẽ xuất đầu. Nhất là dưới tính hướng Phạm Mạnh Mạnh giả vờ đáng thương sạch sẽ như vậy, Tiểu Bảo Bối mạnh mẽ xuất hiện thì chỉ có thể làm nổi bật Phạm Mạnh Mạnh vô tội thôi.

Cho nên Nhạc Dương nghĩ trước nghĩ sau một hồi, vẫn nên để cô tự mình đối phó người này thôi.

Bất kỳ người phụ nữ nào muốn phá hoại hạnh phúc gia đình êm ấm của Tiểu Bảo Bối, nhất định trước hết phải bước qua xác của Nhạc Dương cô đã!

"Cô..."

Phạm Mạnh Mạnh không ngốc.

Nhạc Dương đột nhiên giải thích như vậy, ra đường
nhiên là ám chỉ tâm tư của cô ta đặt không đúng chỗ.

Nếu như là trước kia, Phạm Mạnh Mạnh khẳng định sẽ
không chút lưu tình đánh trả.

Nhưng sau khi trải nghiệm qua tai ương ngục tù kia,
Phạm Mạnh Mạnh học ngoan rồi. Càng hiểu được, phải
dùng sắc (vẻ ngoài, vẻ mặt) tự bảo vệ bản thân!

Sau khi liếc nhìn Kiều Trắc Phàm cùng với Tiểu Bảo
Bồi đang đứng bên cạnh anh, Phạm Mạnh Mạnh đột
nhiên nhắm mắt, liền rơi xuống hai hàng lệ nóng.

Nước mắt chảy ra này hoàn toàn khiến Nhạc Dương bội
phục sát đất.

Trước mắt cô thật muốn qua đó hỏi thăm một chút, rốt
cuộc trong khoảng thời gian này Phạm Mạnh Mạnh là ở
trong tù lao hay vào trường nghệ thuật học diễn đây?

Nước mắt lô hỏa thuần thanh(*) này cũng thật sự là một
vũ khí sắc bén!

(*) lô hỏa thuần thanh: là một thành ngữ, dùng để ví với
công phu, bản lĩnh đã đạt tới cảnh giới thuần thực hoàn
mỹ.

"Thật xin lỗi, tiểu thư Tiểu! Hôm nay tôi thật sự chỉ
muốn hẹn Kiều ra ngoài nói xin lỗi, ăn một bữa cơm,
không hơn. Nếu như sự xuất hiện của tôi khiến mấy
người không thoải mái, khiến mấy người tức giận, tôi đây
thật sự xin lỗi đối với việc này..."

"Thực xin lỗi, tiểu thư Tiểu! Hết thấy đều là tôi không tốt, nếu không phải trước kia tôi quá tùy hứng thì cũng sẽ không đến mức biến thành cục diện như vậy. Tất cả đều là tôi đáng tội trừng phạt, xin cô đừng tức giận với Kiều, được không? Tôi thật sự không muốn lời vì do mình mà khiến cô đối với Kiều..." Tức giận!

Chỉ là hai chữ thôi cùng kia, Phạm Mạnh Mạnh còn chưa nói ra đã khóc không thành tiếng.

Đối với hành động như vậy, Nhạc Dương có chút nhún mày.

Được rồi, cô gái này hiện tại thật sự đã lột xác thành một vai ác rồi.

Liên tiếp giải thích như vậy, đáng vẻ lại còn khóc lóc kể lể, cực kỳ dễ dàng gọi tên ý muốn bảo vệ của đàn ông.

Trước mắt, Nhạc Dương càng lo lắng Kiều Trác Phàm chịu không nổi tiếng khóc như vậy mà chỉ động đứng ra bảo vệ cô ta. Đến lúc đó sẽ đến lượt Tiểu Bảo Bối bị thương tổn!

Nhưng mà, lo lắng của Nhạc Dương ngược lại không hề được trình diễn.

Chính tại lúc diễn ra này, Tiểu Bảo Bối đột nhiên tựa vào trong lòng Kiều Trác Phàm, sau đó gương mặt liền cười ngọt ngào.

Nụ cười kia, ngọt ngào giống như nữ sinh ngồi trên xe đạp đàng sau nam sinh trong khuôn viên đại học.

Chỉ là nụ cười này lại khiến Nhạc Dương có chút không hiểu.

Cô liền mạng dùng ánh mắt hỏi: Tiểu Bảo Bối, rốt cuộc cậu lại đứt dây thần kinh chỗ nào rồi hả?

Nhưng mà lúc này Tiểu Bảo Bối bận đến nỗi thời gian trả lời cô cũng không có.

Cô lúc này không những cười đến ngọt ngào còn trực tiếp kéo tay Kiều Trác Phàm, hôn một cái.

Một màn này, không chỉ Nhạc Dương và Phạm Mạnh Mạnh sợ ngây người, còn cả Kiều Trác Phàm được Tiểu Bảo Bối hôn cũng có chút giống như chưa tiếp thu được chuyện thật như vậy.

Thực ra, sau khi Kiều Trác Phàm nhìn thấy Tiểu Bảo Bối và Nhạc Dương liên tiếp xuất hiện, cũng đã lập tức ý thức được một điều: Là Nhạc Dương phát hiện bọn họ, sau đó báo cho Tiểu Bảo Bối qua đây.

Cho dù lúc trước, Nhạc Dương vẫn nhấn mạnh bọn họ đã hẹn nhau ăn cơm trước mới vô tình mà gặp mặt.

Nhưng đối với điểm này, Kiều Trác Phàm vẫn nghiêng về suy đoán trong đầu mình hơn.

Anh vẫn luôn lo lắng, Tiểu Bảo Bối có thể vì việc anh ở sau lưng gặp Phạm Mạnh Mạnh mà tức giận hay không, chỗ nào nghĩ đến Tiểu Bảo Bối không những không tức giận còn ở trước mặt Phạm Mạnh Mạnh mà

hôn anh.

Lập tức, anh hướng phần đến nỗi chỉ muốn ôm Tiểu Bảo Bối gặm một chút.

Không có cách nào, kinh hi (kinh ngạc + vui mừng) tới quá đột nhiên, đến thời gian tiêu hóa anh cũng không có.

Chẳng qua, anh vừa mới khẽ vươn tay muốn ôm Tiểu Bảo Bối mà hôn thì đã bị cô ngăn lại.

Tiểu Bảo Bối lúc này, vẫn là đáng vẻ làm nũng hơi oán giận vỗ vỗ ngực anh, miệng khẽ nỉ non: "Đáng ghét!"

Cịong nữ trong treo kia càng khiến Kiều Trác Phàm vui vẻ đến nỗi có chút choáng váng rồi.

Được rồi, khi ở trên giường anh thích nhất là nghe Tiểu Bảo Bối nói với anh như vậy. Sau đó, anh liền lập tức có thể hóa thành sói rồi...

Nghĩ đến điều gì đó, Kiều Trác Phàm cúi đầu nghĩ muốn tới gần miệng nhỏ của Tiểu Bảo Bối nhưng lại bị cô trông đến ngọt ngào đẩy ra: "Đề về nhà rồi hãy nói! Anh không thấy tiểu thư Phàm nhà người ta đang nhìn sao? Lại không đứng đắn nữa, người ta cũng không để ý anh nữa!"

Tiểu Bảo Bối nũng nịu cường điệu lại khiến người khác lập tức nổi da gà toàn thân.

Chương 368: Chương 139

Nhưng mà trong mắt Kiều Trác Phàm lại lộ ra vẻ thích thú.

Người bị choáng váng nhất lúc này có lẽ là Nhạc Dương đang đứng gần bọn họ.

Lập tức, Nhạc Dương cũng có chút giật mình.

Từ lúc nào mà Tiểu Bảo Bối lại có dáng vẻ như vậy? Sao cô lại không biết một chút nào hết?

Mà Kiều Trác Phàm bị Tiểu Bảo Bối nói như thế, ngược lại vui vẻ ôm cô vào trong lồng ngực của mình, sau khi hôn lên tiếp lên gương mặt của cô mới thoáng bất mãn nói: "Đều nghe theo em, đợi lát nữa chúng ta liền về nhà..."

Giọng nói trầm đục đó là chứng minh tốt nhất.

Một màn này rất kích thích Phạm Mạnh Mạnh, cô ta như sắp ngất đi.

Vốn tưởng rằng Tiểu Bảo Bối đến rất đúng lúc.

Cô ta có thể thừa dịp ở cùng với Kiều Trác Phàm giờ trò ly gián.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, cuối

cùng vẫn là tự mình thương tích chất chồng.

Hai người kia không coi ai ra gì, liếc mắt đưa tình với nhau.

Mà Phạm Mạnh Mạnh cuối cùng lại là khán giả ngồi xem.

"Em chỉ muốn Phạm tiểu thư cũng nhìn thấy thôi. Em không có tức giận, em vẫn luôn biết Kiều Trác Phàm nhà chúng ta rất được hoan nghênh. Nếu cả ngày chỉ vì những thứ ruồi muỗi vấy bẩn bên cạnh anh ấy mà tức giận, vậy thì không phải mỗi ngày em đều không ăn hết bữa hay sao?" Sau khi Tiểu Bảo Bối trấn an người đàn ông bên cạnh một phen, hướng Phạm Mạnh Mạnh nói.

Phạm Mạnh Mạnh thật sự cho rằng Tiểu Bảo Bối cô không hiểu bây giờ cô ta đang làm trò gì sao?

Quả thật mới vừa rồi cô có chút kích động, hận không thể trực tiếp đi lên xé rách khuôn mặt giả tạo của cô ta.

nhưng tiếp tục lên xe đến khuôn mặt già gạo của cô ta.

Nhưng may mắn là Nhạc Dương đã nhắc nhở cô.

Lúc này, nếu cô bởi vì ghen mà nổi nóng với Phạm Mạnh Mạnh, vậy không khác nào trực tiếp đem Kiều Trác Phàm đẩy vào trong ngực người khác?

Việc làm mất nhiều hơn được đó, Tiểu Bảo Bối tất nhiên sẽ không làm.

Sau khi mấy câu nói được thốt ra, sắc mặt Phạm Mạnh Mạnh rõ ràng chuyển thành màu tím.

Ruồi muỗi?

Tiểu Bảo Bối không phải ở đây chỉ cây dâu mà mắng cây hòe chứ?

Nhưng đáng chết, hiện tại cô ta lại không tìm được lát kỷ lời nào để phản bác.

Nếu như phản bác lại thì không phải chứng minh thật ra cô ta chính là những thứ kia ruồi muỗi kia trong miệng Tiểu Bảo Bối sao?

"Được rồi, chuyện của quá khứ cứ để nó trôi qua đi. Cô đã biết lỗi như vậy, chúng tôi cũng đón nhận rồi!"

Cứ như vậy, về sau bọn họ cũng không có lý do gặp mặt! Nếu không, chắc chắn rằng Phạm Mạnh Mạnh còn có thể lấy lại cái cơ này để yêu cầu gặp mặt Kiều Trác Phàm nhiều lần.

Sau khi nói mấy câu đó, Tiểu Bảo Bối liền vỗ vỗ cánh

tay Kiều Trác Phàm, nói: "Anh đã ăn bữa sáng chưa?"

"Còn chưa cơ àn!" Kiều Trác Phàm chỉ những thứ đang bày ở trước mặt anh, dường như một hộp cũng chưa có đựng đến.

"Những thứ này đã lạnh rồi, ăn vào sẽ không tốt. Bên kia còn chút đồ nóng, chúng ta đến đó ăn đi!" Nói xong, cô cũng mặc kệ Kiều Trác Phàm có đồng ý hay không, trực tiếp lôi kéo anh đi về phía cái bàn vừa nãy bọn cô đã ngồi.

Sơ với những người còn lại, Kiều Trác Phàm trước sau vẫn cười tươi như hoa.

Vốn tưởng rằng Tiểu Bảo Bối sẽ nổi giận với anh nhưng không ngờ ban nãy ôm hôn anh còn không nói, bây giờ lại chủ động quan tâm, việc này sao có thể làm cho anh mất hứng chứ?

Lúc này, Kiều Trác Phàm chỉ có cảm giác cả người mình lâng lâng, giống như đang sống ở trong giấc mộng.

Nhìn bọn họ đã bắt đầu đi xa, Nhạc Dương cũng vội vàng bước chân chạy về phía họ.

Lần chiến đấu này, Tiểu Bảo Bối hoàn toàn thắng lợi.

Mà điều làm Nhạc Dương cảm thấy hứng thú nhất là, từ khi nào mà Tiểu Bảo Bối học được những điều kỳ lạ này?

Trước mắt, Nhạc Dương còn có rất nhiều chuyện muốn

hỏi, làm gì có thời gian chú ý đến Phạm Manh Manh – người bị lưu lại cuối cùng.

Mà Phạm Manh Manh bị nói khéo một phen như vậy, trong bụng có chút không phục. Chỉ là nếu cô ta hành xử giống như trước đây thì nhất định sẽ rất lúng túng, vì vậy cũng chỉ có thể tạm thời nuốt xuống cơn giận này.

Cuối cùng, cô ta lặng lẽ rời đi trong khi ba người bọn họ không để ý đến...

—— tuyến phân cách ——

"Cục cưng, sau khi ăn xong chúng ta hãy về nhà đi!"

Kiều Trác Phàm vừa nuốt bánh mì vào trong miệng của mình, vừa nhìn về phía Tiểu Bảo Bối với khuôn mặt mong đợi.

Mới vừa rồi Tiểu Bảo Bối nói những lời đó, hại lòng anh đến bây giờ vẫn còn ngứa ngáy một chút.

Vào lúc này nếu tìm một chỗ không người, cùng Tiểu Bảo Bối ôm hôn một cái thì thật tốt, anh sắp không thể không chế nổi rồi.

"Được, nếu về thì anh về một mình đi!" Tiểu Bảo Bối vừa chậm rãi uống sữa tươi, vừa nói.

Hai chữ đầu khiến đáy mắt Kiều Trác Phàm hưng phấn khác thường, mà lời nói phía sau lại khiến ánh mắt anh lập tức tối xuống.

"Làm sao vậy, vừa rồi không phải chúng ta đang tốt đẹp

sao?" Nét mặt Kiều Trác Phàm lộ ra chút uất ức.

"Không có gì, chỉ là đột nhiên có chút không vui thôi!"

Nói xong lời này Tiểu Bảo Bối lại trực tiếp ăn bánh mì nướng trước mặt mình, sau đó nói: "Đúng rồi, em quên không nói với anh, lúc này em đã đồng ý hôm nay đi dạo phố với Nhạc Dương!" Ý của cô chính là hôm nay chúng ta sẽ không hẹn hò nữa.

Chỉ là lời này vừa mới nói ra khỏi miệng, Nhạc Dương bên cạnh vẫn đang nghiêm túc ăn điểm tâm liền kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Bảo Bối.

Ánh mắt kia như là đang hỏi, chúng ta nói muốn đi dạo phố lúc nào?

Thật ra thì ngày chủ nhật hiếm hoi này, Nhạc Dương đã sớm hẹn Diệp Từ Hi cùng lăn lộn trên giường, địa điểm là bên trong ổ nhỏ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 369: Chương 139.2

Lúc này, cô ra ngoài ăn điểm tâm chỉ để lót dạ trước. Tránh việc đến lúc cùng Diệp Từ Hi đánh một trận lại bị đói bụng quá mức.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, cô gặp được Kiều Trác Phàm cùng Phạm Mạnh Mạnh ở chỗ này, ngay sau đó bắt đầu bất bình giùm Tiểu Bảo Bối, báo cho Tiểu Bảo Bối tới đây.

Vì thế, đã làm chậm trễ không ít thời gian. Không khéo hiện tại Diệp Từ Hi đã ở trong ổ nhỏ chờ cô đến độ gấp gấp rồi.

Bây giờ Tiểu Bảo Bối lại nói muốn cùng cô đi dạo phố, vậy không phải đồng nghĩa với việc chuyện cô đã chuẩn bị hôm nay không thể làm sao?

Mà Tiểu Bảo Bối tự nhiên cũng thấy Nhạc Dương vội vàng nháy mắt ra hiệu với cô.

Lập tức, Tiểu Bảo Bối nói: "Nhìn cái gì vậy, chuyện đã bàn bạc trước đều có thứ tự đến trước và sau! Hôm nay mình sẽ đi cùng với cậu, về phần đi cùng người khác là chuyện của tuần sau!" Lời nói phía trước là nói với Nhạc Dương.

Dĩ nhiên, thời điểm nói những điều này, cô cũng không quên cho Nhạc Dương nét mặt trấn an, không để cô ấy kinh ngạc như vậy.

Những lời cuối cùng, mới là nói với Kiều Trác Phàm. Mặc kệ vì sao hôm nay anh cùng Phạm Mạnh Mạnh gặp mặt thì bây giờ cô cũng không muốn cùng anh đi ra ngoài.

Chỉ là nhìn chiếc áo khoác mà anh nói muốn mặc khi đi ra ngoài cùng cô hôm nay nhưng lại cùng Phạm Mạnh Mạnh gặp mặt, Tiểu Bảo Bối đã rất nén giận rồi.

Lúc này còn muốn cùng đi cùng nhau, khó tránh khỏi sẽ âm ỉ lên.

Thay vì đến cuối cùng phải cãi vã, không bằng không đi!

"Bảo bảo... Em hãy nghe anh nói!" Kiều Trác Phàm nhìn thấy trên mặt Tiểu Bảo Bối không có nụ cười, mới ý thức rằng cô thật sự vẫn rất tức giận.

Nhưng cô không giải thích bất cứ điều gì, Tiểu Bảo Bối còn nói: "Kiều Trác Phàm, anh đừng nói gì cả. Hôm nay em chỉ muốn yên tĩnh!" Lúc nói đến đây, cô giống như là nghĩ tới điều gì đó lại bổ sung thêm một câu: "Cũng đừng hỏi em vì sao muốn yên tĩnh!"

Thời điểm Tiểu Bảo Bối nói những lời này, sắc mặt của Kiều Trác Phàm rất khó coi.

Mà Nhạc Dương lại có tâm trạng chờ xem trò vui, muốn nhìn xem Kiều Trác Phàm sẽ xử lý những chuyện này như thế nào?

Dĩ nhiên, nếu là Kiều Trác Phàm chỉ nói xin lỗi Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương sẽ không để ý mà nhún tay.

Chỉ là, kết quả sau cùng lại khiến Nhạc Dương cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Khuôn mặt Kiều Trác Phàm vốn âm trầm, thoạt nhìn liền muốn nổi giận nhưng cuối cùng, sau khi quan sát

Tiểu Bảo Bối, anh lại nói: "Bảo bảo, anh biết em rất giận, nhưng anh cũng không thể cứ thế này mãi được."

Tiểu Bảo Bối mây lân, chỉ nói : "Được rồi, trước hết hôm nay em cùng Nhạc Dương ra ngoài chơi. Dời lát nữa khi nào mệt rồi, anh đi đón em là được! Nhưng em đừng hờn dỗi, anh chỉ có thể nói là anh không có làm gì sai!"

Kiều Trác Phàm thỏa hiệp?

Trên thương trường, giới luật sư đều khen ngợi Kiều Trác Phàm, nhưng trước mặt Tiểu Bảo Bối ngay cả nửa điểm nổi giận cũng không có.

Mà cuối cùng, anh còn đưa một cái thẻ tín dụng cho Nhạc Dương: "Cô đi chơi với cô ấy đi, đừng chơi đùa những thứ quá nguy hiểm, cần bao nhiêu cứ quẹt thẻ là được!"

Sau khi đem thẻ đưa cho Nhạc Dương, Kiều Trác Phàm vẫn không quên dặn dò.

Anh nhìn Tiểu Bảo Bối ra ngoài như vậy, liền đoán ngay cả túi xách cũng không mang theo. Anh lo lắng cô không có tiền tiêu xài, cũng lo lắng cô sẽ gặp chuyện nguy hiểm .

"Tôi biết rồi!" Tiểu Bảo Bối ra hiệu ở bên dưới, Nhạc Dương liền nhận lấy tấm thẻ trên tay Kiều Trác Phàm.

Sau đó, Kiều Trác Phàm thật sự rời đi.

Nhìn Kiều Trác Phàm vừa ra khỏi cửa, Nhạc Dương liền vội vàng tiến tới bên cạnh Tiểu Bảo Bối: "Tiểu Bảo Bối, nhanh lên, truyền thụ cho tớ một chút!"

"Truyền thụ cái gì?" Tiểu Bảo Bối nhìn ly sữa hờ kia, còn dư lại hơn nửa ly.

Có thể bởi vì hôm nay không có tâm trạng nên khi uống luôn có một mùi vị lạ.

Cuối cùng, Tiểu Bảo Bối dứt khoát đem ly sữa hờ để xuống.

"Thuật giữ chồng!" Nhạc Dương nở nụ cười bí ối, làm cho người ta không khó để liên tưởng đến trong đầu của cô nàng đang suy nghĩ mấy chuyện khó nói kia.

"Mình làm gì có thuật giữ chồng nào?" Nếu như thật sự có, cô đã sớm lấy ra dùng, cũng không để người phụ nữ kia xuất hiện, làm ảnh hưởng tới tâm tình của cô.

"Còn nói không có? Cậu xem Kiều Đại thiếu mới vừa rồi bị cậu làm cho tức giận đến mức lỗ mũi bốc khói nhưng cuối cùng còn nói với mình nhiều lời như vậy là vì người nào chứ?" Nhạc Dương nói đến đây liền tiến tới bên tai Tiểu Bảo Bối: "Mau nói cho tớ biết, có phải cậu có kỹ thuật đặc biệt ở phương diện kia hay không?"

"Khụ khụ... Không có kỹ thuật đặc biệt gì."

Được rồi, Nhạc Dương ghé vào bên tai của cô lẩm lẩm như vậy, Tiểu Bảo Bối cũng biết ý tứ trong lời nói đó.

Chính là cô cũng muốn tự hỏi mình, phương diện kia của cô và Kiều Trác Phàm làm thế nào mà cân đối.

Nhưng những chuyện như vậy, cho tới bây giờ Tiểu

Bảo Bối cũng chưa có quan tâm qua.

Bởi vì mặc kệ cô làm thế nào, Kiều Đại thiếu cũng sẽ tùy tâm sở dục hướng dẫn cô.

Giống như tối hôm qua...

Nghĩ tới đây, khuôn mặt của Tiểu Bảo Bối ngay lập tức đỏ lên.

Lập tức Nhạc Dương giống như nhìn ra cái gì: "Còn nói không có gì, ngay cả vẻ mặt này của cậu cũng ám chỉ là có cái gì đó."

"Được rồi, đừng hỏi cái này nữa!" Để tránh Nhạc Dương đến nghiêm hình bức cung mình, Tiểu Bảo Bối nhanh chóng dùng đề tài này.

"Nếu không hỏi cái này, vậy mình hỏi cậu một chút, mới vừa rồi làm sao cậu có thể nghĩ ra cách đối phó với Phạm Mạnh Mạnh như vậy? Thật quá tuyệt!"

Nếu là đối thành Nhạc Dương cô, đoán chừng cũng không thể làm được như Tiểu Bảo Bối.

"Thật ra thì mình chính là không muốn cho cô ta chiếm thế thượng phong, chỉ đơn giản như vậy!" Nghĩ đến lần đầu tiên nhìn thấy Phạm Mạnh Mạnh, lúc ấy cô ta không coi ai ra gì, gấp đồ ăn vào trong chén của Kiều Trác Phàm, cố gắng biểu hiện sự thân thiết. Một màn đó làm cho ý chí chiến đấu của Tiểu Bảo Bối trong nháy mắt tràn đầy.

Bởi vậy, những chuyện khác cũng tự nhiên mà xảy ra.

"Không ngờ Tiểu Bảo Bối cậu chính là chuyên gia tâm lý trời sinh! Nếu không, cậu hãy rời khỏi tập đoàn Đế Phàm, tôi công ty luật của mình học tập. Mình bảo đảm chỉ cần mấy năm, cậu sẽ trở thành một trong những luật sư giỏi nhất ngành." Cao thủ tâm lý giống như vậy thích hợp làm luật sư nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 370: Chương 139.3

Nhưng đối mặt với sự nhiệt tình của Nhạc Dương, Tiểu Bảo Bối căn bản đã cạn kiệt sức lực.

"Được rồi, đừng ba hoa nữa. Trả thẻ lại cho mình!" Tiểu Bảo Bối nhìn chăm chăm thẻ trên tay Nhạc Dương.

"Không được, đây là Kiều Đại thiếu giao cho mình bảo quản. Mình thế nào cũng phải..."

Nghĩ đến lần trước Kiều Trác Phàm cho Tiểu Bảo Bối thẻ chính là không có giới hạn, như vậy giá trị thẻ này dù thế nào cũng không rẻ a!

Vừa nghe Tiểu Bảo Bối nói như thế, Nhạc Dương vội vàng đem thẻ nhét vào túi của mình.

Nhưng trước khi thẻ được bỏ vào túi đã rơi vào bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Bảo Bối.

"Tiểu Bảo

Bối, cậu qua cầu rút ván, không đù nghĩa khí!"

Bạn tốt chính là cùng nhau đấu với tiểu tam, có tiền cùng nhau hưởng!

Về trước, cô và Tiểu Bảo Bối đã làm được. Hiện tại, cũng chỉ còn lại về sau.

"Đi đi, nên đi chỗ nào thì cậu đi chỗ đó đi!" Tiểu Bảo Bối đem thẻ của Kiều Trác Phàm bỏ vào trong túi, sau đó nói với Nhạc Dương.

Được rồi, thật ra thì vừa rồi cô nhìn ánh mắt của Nhạc

Dương, cũng biết hôm nay cậu ấy đã có hẹn rồi. Hơn nữa, đối tượng còn là Diệp Tì Hi.

Nghĩ đến những điều lúc trước Diệp Tì Hi đồng ý với cô, trong lòng Tiểu Bảo Bối không biết vì sao có chút luống cuống.

Không biết, hôm nay có phải là ngày Diệp Tì Hi muốn cùng Nhạc Dương thăng thần hay không?

Thay vì khiến Nhạc Dương tiếp tục trầm mê trong đoạn tình cảm này, đến cuối cùng càng lún càng sâu, không bằng hiện tại giải quyết dứt khoát.

"Vậy cũng tốt. Mình đi về trước đây, chỉ là một mình cậu muốn đi đâu? Hay là mình gọi Kiều Trác Phàm trở lại với cậu nhé?" Vốn dĩ Nhạc Dương đã đến thời gian hẹn. Cho nên khi Tiểu Bảo Bối nói như vậy, cô cũng muốn mau chóng rời đi.

"Cậu cứ đi đi! Mình tự lo được..."

Tiểu Bảo Bối nói ra một câu như vậy, liền mang theo mũi lưỡi trai của Kiều Trác Phàm, hất bím tóc đuôi ngựa rồi đi.

Nhìn bóng lưng Tiểu Bảo Bối, Nhạc Dương nở nụ cười, sau đó cũng cất bước.

—— tuyến phân cách ——

"Cậu nói cái gì? Tiểu Chui thật sự cùng Chu Tư Tề vào khu S chơi sao?" Sáng sớm, một tiếng gầm nhẹ phá vỡ

sự yên lặng của Dạm gia.

Vốn là dậy thật sớm, Duật Tiểu Gia dự định mang theo bọn chó nhà anh đi ra ngoài tản bộ, thuận tiện đến khu nhà Lăng gia bên cạnh xem có thể "vô tình gặp mặt" tiểu Công Chúa hay không nhưng không ngờ lại nhận được điện thoại như vậy.

Mà cuộc điện thoại này đúng là lúc trước để tránh cho tiểu Công Chúa cùng Chu Tư Tề bí mật đến khu S nên anh đã lưu lại tại chỗ ở bên kia.

Người này ở cửa khu S sau khi gặp hai người bọn họ liền lập tức gọi điện thoại cho Duật Tiểu Gia.

"Đáng chết! Không được, hiện tại tôi phải đi một chuyến!" Nói xong lời này, Duật Tiểu Gia vội vàng ăn một chút cho no, chú chó nhỏ lại muốn tới gần anh.

"Đi sang bên cạnh đi. Còn cần trở lại, mẹ các con sắp bị người khác đoạt mất rồi"

Duật Tiểu Gia luôn tự cho mình là "Cha" của bọn chó nhà anh.

Sau khi biết được điều này, Lăng Công Chúa liền tự giới thiệu cô là "Mẹ" của chúng.

Trước kia, Duật Tiểu Gia dường như rất bài xích những danh xưng này của tiểu Công Chúa. Nhưng hôm nay anh mới phát hiện, thì ra gần đây, tim anh đã vô tri vô giác thay đổi.

Vì vậy, những lời này lại nói ra trôi chảy như vậy. Anh

cũng nhận thấy được tim mình tựa như đã rẽ sang một hướng đi khác. Chỉ là hiện tại, anh thật không có thời gian suy nghĩ được nhiều như vậy.

Trong khu S, phần lớn nam giới không có bạn gái.

Chỉ cần khu S có một cô gái đi vào, mặc kệ xinh đẹp hay không, những người đó cũng sẽ chảy nước miếng.

Các chàng trai cứ đói khát như vậy, nếu nhìn thấy Tiểu Chi xinh đẹp, không chắc sẽ làm ra những chuyện gì.

Đuật Tiểu Gia lập tức quyết định, anh muốn đi giải cứu tiểu Công Chúa.

Chỉ là mới vừa qua được mấy con chó, anh dự định trực tiếp ra cửa lại một lần nữa vòng trở lại.

Hết cách rồi, khu S cũng không phải là nơi người nào muốn vào là có thể vào. Cho nên, trước tiên phải được Đàm thiếu đồng ý.

"Cha, con có chút chuyện muốn xin cha!" Bước chân Đuật Tiểu Gia vội vã lên lầu, đi tới phòng ngủ của cha mẹ.

Lúc này, Cố Niệm Hề đang giúp Đàm Đạt Trạch sửa sang lại cổ áo, cũng không biết hai người đã thâm tình nhìn nhau bao lâu, bị anh cắt đứt.

"Nói!" Đàm Đạt Trạch không vòng vo. Chỉ là đối với việc anh và Cố Niệm Hề đang ôm ấp bị tiểu tì thối này cắt đứt, có chút không thoải mái.

"Cha, con..." Duật Tiểu Gia cảm thấy hôm nay Đàm thiếu nhà bọn họ thật dứt khoát. Con mẹ nó thật dễ cho anh lợi phước.

Chỉ rất là nhanh thôi, Duật Tiểu Gia liền thu hồi quan điểm vừa rồi.

"Những chuyện khác đều có thể, nhưng nếu muốn vào khu S thì không cần bàn nữa!" Sau khi Đàm Dật Trạch cầm áo khoác lên, lại bỏ sung một câu.

Hôm qua Chu Tư Tề báo cáo với ông, nói hôm nay muốn mang tiểu Công Chúa qua đây xem một chút. Đàm Dật Trạch đã đáp ứng, ông biết gần đây tâm tình tiểu nha đầu kia không tốt, cần giải sầu. Hơn nữa, thời gian này Chu Tư Tề biểu hiện rất tốt, nên thích hợp được thưởng.

Về phần tiểu tì thôi nhà anh, chắc là lấy được tin tức bọn họ cùng nhau vào khu S nên bắt đầu rục rịch rồi.

Đoán chừng, anh cũng muốn đi theo qua đó.

"..." Duật Tiểu Gia đúng là không dự liệu được, mình còn chưa nói ra khỏi miệng, Đàm thiếu liền đoán được tâm tư của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 371: Chương 139.4

Hơn nữa, đáp án của ông còn khiến Duật Tiểu Gia có chút thất vọng.

Vừa rồi là ai nói Đàm thiếu tốt? Kéo ra ngoài bắn chết năm phút đồng hồ.

"Cha, cho con đi vào, con tuyệt đối không ồn ào, có được hay không?"

Duật Tiểu Gia không có ý

định từ bỏ, tiếp tục làm bên cạnh Đàm Đạt Trạch.

Ông ra cửa, Duật Tiểu Gia liền theo ra cửa. Ông xuống lầu, Duật Tiểu Gia liền theo xuống lầu.

Cứ đây đưa như vậy, Cố Niệm Hề cũng có chút không nhìn nổi.

"Bảo bảo, chờ hồ đồ. Cha con còn phải đi khu S, con đừng càn rỡ gây sự!"

Từ nhỏ, tiểu tì thối này đã nghịch ngợm hơn so với Chu Tư Tề, thường xuyên đem cậu ta chinh đến nhếch nhác. Chu Tư Tề này từ trước đến nay không cùng Duật Tiểu Gia so đo, ai nấy đều thấy được là anh đang nể mặt Đàm thiếu.

Nhưng bây giờ, mục tiêu hai người bọn họ muốn đều là tiểu Công Chúa, cậu thì không tồn tại vấn đề cho ai mặt mũi rồi.

Cố Niệm Hề cũng lo lắng, vào lúc này để cho bảo bảo Đàm Duật nhà bọn họ cùng tới, đoán chừng là muốn gây chuyện.

"Mẹ, con đi vào chỉ một chút. Con bảo đảm sẽ không tạo ra phiền phức cho tổ chức, lãnh đạo, cũng như Đàm thiếu nhà chúng ta, còn không được sao?" Đàm Duật cung kính có đầu có đuôi hướng về phía Cố Niệm Hề nói.

Chỉ là cũng không thể làm cho Cố Niệm Hề gật đầu.

Một lần nữa Duật Tiểu Gia cảm giác mình đã tính toán sai lầm.

Nhưng không ai nghĩ đến, Đàm Dật Trạch vốn đã đi tới cửa chính, chuẩn bị ngồi vào bên trong xe lại đột nhiên nói với anh: "Muốn đi vào, cũng phải tìm một lý do!"

"Ông xã!" Nghe được Đàm Dật Trạch nói như vậy, Cố Niệm Hề có chút lo lắng đi theo ra ngoài.

"Hề Hề, em yên tâm đi! Những việc này nên cạnh tranh công bằng!" Mà điều Đàm Dật Trạch ông làm chính là cung cấp cho bọn họ một hoàn cảnh công bằng. Tiểu tì Chu Tư Tề kia, mặc dù Đàm thiếu rất coi trọng cậu ấy nhưng cứ có cảm giác tiểu tì này chưa từng trải qua chuyện tình cảm, tương lai nhất định sẽ có phiền phức. Không bằng thừa cơ hội này, để cho cậu ta đúc kết, rèn luyện một chút.

Mà tiểu tì thôi nhà ông, nếu giành được coi như xong, nếu không được thì cũng không sao. Đàm gia bọn họ cũng không cần dựa vào việc cưới cô dâu nhà giàu để hỗ trợ mình.

Duật Tiểu Gia nghe được lời nói của Đàm Dật Trạch, càng thêm tràn đầy lòng tin đáp: "Dạ!"

"Vậy con đã nghĩ kỹ lý do chưa?" Đàm Dật Trạch đem áo khoác của mình bỏ vào bên trong xe, sau đó hỏi.

"Con muốn đoạt lại Tiểu Chi!" Lời này của Duật Tiểu Gia không có nửa điểm lừa dối. Bởi vì vừa rồi

anh đã ở chỗ này suy nghĩ thật kỹ.

"Cái gì? Con muốn người khác nói ta mang theo con trai, trắng trợn đi vào cướp đoạt con gái nhà người ta hay sao?" Đàm Đạt Trạch nghe thấy lời này, tức giận trừng mắt nhìn anh.

"Vậy nên lấy lý do gì đây?" Duật Tiểu Gia vẫn không thích hợp nói dối. Nghĩ hơn nửa ngày cũng không nghĩ ra một lý do thích hợp.

Sau khi Đàm Đạt Trạch lại trừng mắt nhìn con trai, một cái bóng tay vang lên: "Nói con thiếu huấn luyện là được!"

Sau đó, ông liền lên xe. Mà Duật Tiểu Gia cũng vội vàng chui vào trong xe.

Mặc kệ là thiếu huấn luyện hay cần ăn đòn cũng được, chỉ cần có thể để cho anh có thêm thời gian ở cùng Tiểu Chi, tránh cho cô bị con sói lớn Chu Tư Tề ngấm trong miệng tha đi.

Sau đó, xe của bọn họ nghênh ngang rời đi. Chỉ còn lại khuôn mặt lo lắng của Cố Niệm Hề...

—— tuyến phân cách ——

" Tư Tề à, mọi người ở đây thật là nhiệt tình!" Từ nhỏ đến lớn Lăng Công Chúa vẫn chưa từng thấy qua trường hợp như vậy.

Từ lúc cô vừa tiến vào, phía sau liền có một đoàn xanh lá

theo đuôi. Những người đó không chỉ vừa nhìn cô, lộ ra khuôn mặt tươi cười thuần phác đẹp mắt, mà còn thỉnh thoảng hỏi cô một vài câu.

Nhưng những câu hỏi đó làm Lăng Công Chúa có chút chổng đờ không được.

Giống như "Em gái, em có cần bạn trai không?"

"Em gái, em nhìn anh có được hay không? Tiêu chuẩn bạn trai của em thế nào?"

"Em gái đi theo anh đi!"

Bị nhiều người truy hỏi như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Công Chúa đã sớm đỏ bừng.

Chỉ là, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo màu hồng tinh xảo càng làm cho người ta động lòng hơn.

"Không có chuyện gì, bọn họ đều là quá lâu rồi không thấy cô gái nào nên mới như vậy thôi, em đừng để ý!" Sau khi trấn an Lăng Công Chúa, Chu Tư Tề vội vàng hét lớn đối với những người ở phía sau: "Các cậu nên làm gì thì đi làm đi, đừng tập trung ở chỗ này!"

Nhưng mà trước mắt có mỹ nhân tựa như tiên nữ, bọn họ làm sao còn có thể nghe lọt tiếng người chứ?

"Đừng mà Chu ca, không thể một mình độc chiếm chuyện tốt được?"

"Đúng vậy, Chu ca!"

"Chu ca, anh có thiếu em về không?"

"Đúng vậy, Chu ca, nếu thiếu em về anh cứ nói một tiếng, hiện tại em liền chủ động đưa tới cửa!"

Từ sau khi tiến vào khu S, Chu Tư Tề giới thiệu Lăng Công Chúa là em của anh. Điều này cũng dẫn đến nhiều lời tự tiến cử như vậy, muốn làm em về của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 372: Chương 140

"Em gái, nói cho bọn anh biết em thích người đàn ông như thế nào?" Chu Tư Tề mang theo tiểu Công Chúa tiến lên, phía sau một đoàn đuôi xanh lá vẫn tiếp tục theo vào.

Chỉ là cũng không có trực tiếp làm ra chuyện tình gì vượt quá khuôn phép đối với tiểu Công Chúa mà vẫn cẩn thận đi theo bên cạnh cô.

Nhưng việc này làm nhiều người chú ý tới, một nhóm người cùng nhau đi về phía trước. Vài người vì tò mò nên cũng tiến đến vây xem. Do đó, đội ngũ này ngày càng hùng vĩ.

Mà tiểu Công Chúa lúc bị hỏi đến việc thích mẫu người thế nào, nụ cười thoáng ảm đạm mấy phần.

Mặc dù đã nói, bắt đầu từ ngày đó muốn lấy lại tình cảm của mình đối với anh, nhưng khi người khác nói tới người đàn ông cô thích, trong lòng vẫn hiện ra bóng dáng người kia đầu tiên...

"Em gái chẳng lẽ đã có bạn trai rồi! Nếu thật sự như vậy, bọn anh thật đau lòng..."

Những người này đều là tình anh, vừa nhìn thấy tiểu Công Chúa lộ ra vẻ mặt như vậy liền đoán ra phần nào.

"Em thật sự không có bạn trai!" Từ trước đến giờ, Đàm Duật chưa bao giờ thừa nhận cô. Ngay cả khi xảy ra những chuyện thân mật kia, về sau anh cũng biến mất không thấy bóng dáng. Vốn không muốn giải thích, càng không cho cô danh phận mong đợi.

Bây giờ, cô thật sự mệt mỏi rồi...

"Thật không? Không có bạn trai thì tốt rồi, bọn anh còn có thể cố gắng!"

"Đúng vậy!"

"Ai nha, cậu đừng chen với tôi!"

Bởi vì Lăng Công Chúa trả lời khiến cho những tiểu tử này lại nổi loạn.

Lúc này ai cũng muốn chen lấn lên trước. Chẳng qua khi thiếu chút nữa đụng vào tiểu Công Chúa, bọn họ lại lúng túng xấu hổ gãi gãi đầu của mình, mang theo nụ cười đẹp mắt.

"Em đừng để ý, bọn họ là như vậy..." Chu Tư Tề cũng bắt đầu đi.

Vốn anh cho rằng còn có thể khống chế được nhưng không ngờ sức quyến rũ của tiểu Công Chúa quá lớn, những người này vốn không nghe lời khuyên của anh.

Bọn họ đi theo từ cửa chính tới đây, một tác cũng không rời.

Hôm nay đưa tới xôn xao lớn như vậy, đôi mắt Chu Tư Tề thoáng hiện lên vẻ lo lắng. Anh đang khó xử, anh phải giải thích cục diện này với bá bá như thế nào đây?

"Không có việc gì, bọn họ đều rất nhiệt tình! Nếu cả đời có thể sống ở đây thì thật tốt..." Lăng Công Chúa cười cười.

Thật ra, Lăng Công Chúa cũng nhìn ra được những người này là quý mền khuôn mặt xinh đẹp của cô nhưng cũng có chùng mực. Khi đến gần cô, trên mặt mỗi người đều mang theo nụ cười sáng lạn, cực kỳ giống người kia.

Vốn đáy lòng cô là một mảng tối tăm, nhưng cũng nhờ những nụ cười rực rỡ nơi này mà hòa tan.

Còn nữa, ở đây không phải nhìn thấy bóng dáng người kia, cô cảm thấy mình có thể sống được tự do tự tại một chút.

Nhưng tiểu Công Chúa không biết, than thở từ đáy lòng mình lại một lần nữa đưa tới chấn động.

"Em gái, em muốn ở lại chỗ này rất đơn giản. Trong số chúng ta chọn ra một người lấy làm chồng, ngày mai lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, vậy thì muốn ở chỗ này bao lâu đều được!" Có người đề nghị.

Cũng có người bắt đầu tự đề cử mình: "Em gái, anh tên là Tô Đại Ngũ! Nhà còn một người mẹ, có vài mẫu ruộng. Bất quá tổ chất thân thể anh chính là tiêu chuẩn nhất định!"

Tên tiểu tử Tô Đại Ngũ này, làn da ngăm đen, có nụ cười sáng lạn, hàm răng có vẻ đặc biệt trắng.

Anh cười khúc khích ở trước mặt của tiểu Công Chúa cũng chưa có dấu hiệu dừng lại. Lúc nói xong lời cuối cùng, anh không quên nện một cái vào lồng ngực mình để chứng tỏ những gì đã nói.

Chỉ là lời còn chưa nói hết, liền bị một người khác đẩy ra.

"Em gái da mịn thịt mềm không thích hợp làm ruộng đâu. Không bằng đi theo anh. Anh tên Chân Khải, nhà ở thành thị, em không cần phải đi đâu xa..."

Người này cũng chưa nói xong đã bị đội hình phía sau chen tới.

"Em gái, nhà anh ngay cạnh thành phố..."

"Em gái..."

Tình huống tự đề cử mình như vậy có chút trở nên không thể ngăn cản được.

Mà Lăng Công Chúa và Chu Tư Tề cũng bắt đầu buồn bực, rốt cuộc bọn họ làm sao mới có thể thoát khỏi một nhóm người đông như vậy.

Nhưng ngay lúc này, tiếng động cơ xe cách đó không xa truyền đến.

Thời điểm mọi người nghe được tiếng động cơ này, tự giác tránh qua một bên, hơn nữa giữ vững tư thế chào.

Chỉ một số ít

*mới tới, không hiểu tiếng động cơ này đại biểu cho cái gì.
Nhưng thấy mọi người đứng ở một bên cúi chào, cũng cúi chào theo.*

*Sau khi Chu Tư Tề thấy hành động của nhóm người kia,
lại ngẩng đầu nhìn chỗ cách đó không xa. Đó là một chiếc
Land Rover đang từ xa tiến đến. Xe treo bảng số trắng
A001.*

*Chỉ như vậy, ai cũng biết người ngồi trong đó tuyệt đối
không phải người bình thường.*

Sau đó, Chu Tư Tề cũng vội vàng giơ tay lên chào. Mà Tiểu Công Chúa chỉ cần liếc nhìn một cái liền nhận ra đó là xe của Đàm bá bá.

Mặc dù lúc nhỏ tiểu Công Chúa thường xuyên đến Đàm gia chơi, chỉ là số lần cô nhìn thấy Đàm bá bá cũng không nhiều. Người đàn ông này, trời sinh chính là thường xuyên ở nơi này. Cho nên, ông hiếm có thời gian rảnh rỗi.

Hơn nữa, có rất ít người nói với cô về tính tình của Đàm bá bá. Đến bây giờ, tiểu Công Chúa đối với Đàm Luận bá bá vẫn là vừa kính trọng vừa sợ hãi.

Hơn nữa, hôm nay cô đến khu S này, hình như gây ra động tĩnh không nhỏ.

Trước mắt cô cũng có chút lo lắng, có phải mình đã gây họa hay không? Đến lúc đó sẽ bị Đàm bá bá mắng...

Mọi người đang nhìn chăm chú bên trong xe, vốn tưởng rằng chiếc xe sẽ tiếp tục đi về phía trước, cho đến vị trí bãi đậu xe mới có thể dừng lại, nhưng lúc này nó lại vững vàng dừng ở trước mặt bọn họ.

Do đó, đám người vốn đang huyên náo trong nháy mắt yên lặng. Hầu như chỉ một cái kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

Nhất là tiểu Công Chúa, đầu cô cúi thấp bao nhiêu cô liền cúi thấp bấy nhiêu.

Ồ ô...

Sắp bị mắng rồi!

Ngay cả phụ hoàng cô cũng không phải là đối thủ của Đàm bá bá. Cô như vậy, chẳng phải sẽ bị đè ép biến thành thịt khô hay sao?

Lúc này, tiểu Công Chúa vẫn cúi gằm đầu, hận không thể trực tiếp dán sát mặt xuống đất, khiến người phía trước không thấy được gương mặt của mình thì người ngồi trên chiếc Land Rover kia đẩy cửa xuống xe.

Chỉ là cửa xe vừa đẩy ra một cái, chỗ tài xế bước xuống một người, chỗ cạnh tài xế cũng có một người bước xuống.

Những người khác, từ đầu chí cuối vẫn duy trì động tác chào, chỉ có Chu Tư Tề chứng kiến lúc người chỗ cạnh tài xế bước xuống, đáy mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Đàm Duật!

Không sai, người đi xuống từ chỗ cạnh tài xế chính là Duật Tiểu Gia.

Nhưng tại sao lúc này anh lại xuất hiện ở đây?

Theo lý thuyết, anh không phải người của khu S bọn họ, muốn vào cần phải có người phê chuẩn. Hơn nữa, Đàm Duật không có chuyện gì, anh tới nơi này làm gì?

Chẳng lẽ, Đàm bá bá dẫn anh đến...

Nghĩ tới đây, Chu Tư Tề liếc mắt nhìn người đứng bên cạnh mình, liền nhận ra Đàm Đạt vì Lăng Công Chúa mà đến.

"Còn đứng ở đây làm cái gì?" Đàm Đạt Trạch vừa xuống xe, khí phách tự nhiên mà có làm cho mỗi người ở đây đều không tự giác né tránh ánh mắt, không dám nhìn thẳng vào mắt ông.

"Có phải không có chuyện làm hay không? Vậy... Mỗi người chạy 50 vòng sân!" Dứt mắt Đàm Đạt Trạch quét qua một đám không dám trả lời ông, rõ ràng là đáng vẻ chột dạ, lại nói một câu như vậy.

"Báo cáo Đàm thiếu, chúng tôi thật sự có việc!" Đám người kia vừa nghe đến bị trừng phạt liền vội vàng ra tiếng.

"Đã có việc thì tại sao còn ở nơi này? Rõ ràng các cậu có rất nhiều thời gian. Cứ vậy đi, trước tiên tới bãi tập chạy 50 vòng, còn những chuyện khác, chờ các cậu chạy xong trở lại hẵng nói!"

Mấy câu nói của Đàm Đạt Trạch không để cho bọn họ tìm không ra một chút xiu khuyết điểm, hơn nữa cũng không tìm được một lỗ trống nào để phản bác.

Nhóm người vốn đang đứng xem tiểu Công Chúa cũng vội vàng xếp thành một hàng, nhanh chóng chạy đi.

Chu Tư Tề cho là chuyện mình đem tiểu Công Chúa đến anh cũng có phần trách nhiệm, đang định đuổi theo đội ngũ này, lại bị Đàm Đạt Trạch gọi: "Tư Tề, cậu ở lại!"

"Đạ!" Chu Tư Tề vừa nghe đến Đàm thiếu gọi, anh lập tức xoay người trở lại.

"Đàm bá bá, đều là cháu không đúng, vốn là muốn mang tiểu Công Chúa tới đây đi thăm một chút, không ngờ biến thành như vậy!" Chu Tư Tề không giống cha của anh luôn nói năng ngọt ngào, một khi ý thức được mình làm chuyện không đúng, anh tuyệt đối sẽ là người nói xin lỗi trước.

"Đàm bá bá, nói đi nói lại đều là cháu không tốt. Nếu cháu không đến cũng sẽ không mang đến phiền toái cho Tư Tề ca! Nếu phải trừng phạt, người trừng phạt cháu đi!" Tiểu Công Chúa nhìn Chu Tư Tề nói xin lỗi, cô cũng nhanh chân bước tới trước.

Từ nhỏ, cô Tiểu Nữu đã dạy cô, không thể để cho người khác ganh tị thay mình. Hành động này của tiểu Công Chúa chứng minh cô Tiểu Nữu giáo dục rất tốt.

Nhưng một màn này rơi vào trong mắt Duật Tiểu Gia lại biến thành tiểu Công Chúa che chở cho Chu Tư Tề.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Duật Tiểu Gia trở nên có chút khó coi. Ngay cả tần số hô hấp cũng biến thành có chút hỗn loạn. Tuy như tiểu Công Chúa không để ý đến Duật Tiểu Gia, ngay từ khi bắt đầu ánh mắt không có dừng lại trên người anh. Do đó, muốn cô nhận thấy sự khác thường của Duật Tiểu Gia chỉ sợ có chút khó khăn.

Mà Duật Tiểu Gia trở nên khác thường, Đàm Dật Trạch là người đầu tiên nhận thấy được. Chỉ là, trên mặt anh không lộ ra bất kỳ điều gì.

"Chuyện này coi như xong! Bọn tiểu tử thời này tinh lực không có chỗ phát tiết, để cho bọn họ chạy một chút, khi mệt mỏi thì ý tưởng gì cũng không có!" Đàm Đạt Trạch dường như không hề muốn xit lý nghiêm khắc những chuyện vừa rồi của Chu Tư Tề nên chỉ nói như vậy.

"Cám ơn Đàm bá bá!" Sau khi Chu Tư Tề cười ngây ngô mấy cái lại hỏi: "Vậy Đàm bá bá, bây giờ con có thể tiếp tục dẫn tiểu Công Chúa đi tham quan không?"

"Có thể!" Đàm Đạt Trạch nói xong, Chu Tư Tề liền mang theo Lăng Công Chúa xoay người.

Chỉ là vừa lúc đó, giọng nói của Đàm thiếu lại từ truyền đến từ sau lưng: "Đúng rồi Tư Tề, ta có việc muốn giao cho cậu!"

Lời này khiến bước chân vốn định bước nhanh rời đi của Chu Tư Tề chỉ có thể dừng lại. "Đàm bá bá, có chuyện gì cứ giao cho con!"

"Là như vậy, tiểu tử thời này ở nhà lại làm âm ỹ. Nhưng hôm nay ta có chút việc nên trước tiên đem nó giao cho cậu, đợi lát nữa để cho nó luyện tập nhiều một chút!"

Thời điểm Đàm Đạt Trạch nói đến đây còn đem Duật Tiểu Gia đẩy về phía trước.

Ý của lời này chính là muốn Chu Tư Tề thay ông trừng phạt Duật Tiểu Gia?

Nhưng chuyện này, Chu Tư Tề có thể làm được sao? Chu Tư Tề cũng có chút hoài nghi điều này.

Trời sanh Duật Tiểu Gia tính tình cương quyết không
kiềm chế được, ở nhà chỉ có Đàm thiếu mới có thể quản
được anh. Có lúc lời nói của Cố Niệm Hề anh cũng
dám không nghe. Như vậy, Chu Tư Tề anh ngang hàng
với Duật Tiểu Gia có thể quản được sao?

Nhưng đây là việc Đàm thiếu giao xuống, Chu Tư Tề
cũng không có lý do thoái thác. Lập tức, Chu Tư Tề
liền đáp: "Dạ, Đàm thiếu!"

"Tốt lắm. Bây giờ ta có chút chuyện phải đi trước!"

Bỏ lại lời này, Đàm Đạt Trạch liếc mắt nhìn hướng
Đàm Duật, ánh mắt tỏ ý: Đừng để cho ta mất mặt!

Sau đó, ông bước nhanh chui vào trong xe của mình, nổ
máy, nghênh ngang rời đi. Để lại ba người đứng tại chỗ
giương mắt nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 373: Chương 140.2

"Diệp Tử Hi, hôm nay là ngày lễ gì sao?" Cũng trong lúc đó, Nhạc Dương vừa về tới ổ nhỏ của mình, nhìn vào trong phòng, thấy nơi này bày không ít
hoa hồng. Bàn ăn của cô vốn đơn điệu, hiện tại đang được phủ lên một tấm khăn bằng tơ, phía trên đã bày thịt bò bít tết cùng rượu vang đỏ.

Mặc dù là ban ngày, nhưng ánh sáng của ngọc trai nhún nhảy vẫn rất mê người.

Một màn như vậy khiến miệng Nhạc Dương từ sau khi tiến vào phòng vẫn chưa khép lại.

"Có thích không?" Diệp Tử Hi trong lúc đang vội vàng đốt cây nến cuối cùng, ngẩng đầu hướng về phía Nhạc Dương cười một tiếng.

Anh không trả lời vấn đề kia của cô, chỉ cười hỏi ngược lại.

"Thích, làm gì có người phụ nữ nào không thích những thứ này chứ!" Nhìn bàn ăn được chuẩn bị tinh xảo, còn có những bó hồng xung quanh kia, Nhạc
Dương lộ ra vẻ mặt si mê.

Dù cho cô là một luật sư nổi tiếng thì thế nào? Cô cũng trốn không thoát căn bệnh chung của phụ nữ: yêu lãng mạn, lại thích tương tượng.

Trong khi cùng Diệp Tử Hi qua lại, cô không chỉ một lần ảo tưởng mình có thể cùng Diệp Tử Hi ăn một bữa tối dưới ánh nến, đắm đuối nhìn vào mắt

nhau.

Nhưng bởi vì Diệp Tử Hi không hy vọng tình yêu này bị mọi người biết, cho nên bọn họ không có lần nào ăn cơm được thỏa đáng.

Không ngờ, hôm nay giấc mộng này lại thành hiện thực.

Mặc dù bữa tối dưới nền được làm vào ban ngày, nhưng Nhạc Dương vẫn rất cảm động.

"Thích thì đến đây nào. Anh chuẩn bị hơn nửa ngày đấy!" Thời điểm Diệp Tử Hi nói đến đây, liền chủ động kéo ra một cái ghế giúp Nhạc Dương, lại hướng về phía cô bày ra một động tác "Xin mời!"

Nói thật, khuôn mặt của Diệp Tử Hi cũng không tệ.

Hôm nay anh mặc một thân màu đen Tuxedo, nhìn cực kỳ giống một công tử khiêm tốn.

"Vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh!" Mang nét cười, Nhạc Dương ngồi xuống cái ghế Diệp Tử Hi đã giúp cô kéo ra.

Chờ sau khi Nhạc Dương vào chỗ ngồi, Diệp Tử Hi mới đi đến ngồi xuống vị trí bên kia.

"Thịt bò bít tết này anh mới vừa chiên. Anh đã thử một chút, mùi vị tạm được..." Diệp Tử Hi nói xong, đáy mắt mang theo mong chờ, tựa hồ đang đợi Nhạc Dương khen ngợi.

Mà lúc Nhạc Dương nghe thấy những lời này của anh, đáy mắt thoáng hiện lên vẻ vui mừng.

Khi mới nhìn thấy thịt bò bít tết này, theo bản năng cô cho là Diệp Tử Hi đặt từ khách sạn về.

Dù sao anh cũng giống như Công Tử Ca hưởng thụ xa xỉ, làm sao có thể vì một người phụ nữ mà tự mình xuống bếp?

Nhưng hôm nay, anh thật sự vì Nhạc Dương cô mà tự mình xuống bếp rồi! Điều này có phải chứng minh thật ra đối với anh, Nhạc Dương cô cùng với

những người bạn gái kia có chút khác biệt không?

"Thật không tệ!" Nhạc Dương mang theo niềm vui nhỏ, ném thử một miếng thịt bò bít tết chiên anh tự mình làm cho cô.

"Diệp Tử Hi, về sau nếu anh không kinh doanh công ty thì có thể suy tính mở nhà hàng Tây rồi!" Nhạc Dương ăn miếng thứ hai, không nhịn được than thở.

Thành thật mà nói, Diệp Tử Hi đối với lò bít tết rán thật có thiên phú. Thịt này được anh gia công bên ngoài mềm và ngọt. Quả thực là ma thuật trên đầu lưỡi.

Nhạc Dương nói lời này cũng không thấy Diệp Tử Hi trả lời. Cô có chút tò mò phản ứng của Diệp Tử Hi là gì. Vừa ngẩng đầu liền phát hiện khuôn mặt anh không có nụ cười.

Cô nhanh chóng nói: "Ha ha, em nói đùa thôi! Anh kinh doanh công ty có thiên phú tốt như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày có thể mang Diệp Thị đạt tới đỉnh cao!"

"Cám ơn..." Diệp Tì Hi không cười, cũng không có lộ ra vẻ mặt tức giận, đối diện với Nhạc Dương nói hai chữ như vậy.

Sau bữa cơm, cô đứng lên dự định thu thập sạch sẽ bàn ăn. Chỉ là lúc cô thu dọn đồ đạc, lại bị Diệp Tì Hi ôm eo.

"Diệp Tì Hi, làm gì vậy chứ!" Nhạc Dương bị một màn thình lình xảy ra dọa sợ.

"Sau bữa tối dưới nền đương nhiên là muốn ân ái một phen rồi!" Diệp Tì Hi hăng hái ôm Nhạc Dương đi vào phòng ngủ.

Mà Nhạc Dương mặc dù vừa bắt đầu có chút kháng cự, nhưng cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn thuận phục dưới sự dụ dỗ của Diệp Tì Hi.

Thật ra hôm nay bọn họ hẹn gặp mặt tại nơi này chính là để thân thiết. Hiện tại khi cơm nước xong cô lại cực tuyệt anh thì thật là lạ.

Kết thúc một hồi triền miên, Diệp Tì Hi lau mồ hôi trên trán, tựa vào một bên giường thở dài: "Thật là thoải mái!"

"Diệp Tì Hi, anh có lời gì muốn nói với em phải không?" Sau khi trải qua dư vị kích thích, Nhạc Dương đột nhiên mở miệng.

Trong lúc nhất thời, bên trong gian phòng yên tĩnh tới cực điểm, chỉ nghe được tiếng hít thở của hai người.

"Nhạc Dương, anh muốn nói..." Không biết yên lặng bao lâu, Diệp Tì Hi tựa như lấy hết dũng khí mở miệng.

Lúc này, trên khuôn mặt anh có chút ít chần chừ. Có thể thấy, lời anh sắp nói ra khỏi miệng có bao nhiêu khó khăn.

Mà Nhạc Dương cũng lập tức ý thức được, Diệp Tì Hi có thể nói ra lời nói cô không muốn nghe.

"Nhạc Dương, nhà anh..." Anh lại người, tiếp tục đem Nhạc Dương đè ở phía dưới, bằng tư thế thân mật, Diệp Tì Hi và Nhạc Dương nhìn nhau.

Anh có thể nhìn thấy một "chính mình" khác từ đáy mắt Nhạc Dương.

Chỉ là bản thân anh trong đó có chút khó xử, có chút không muốn, có chút tình cảm rối loạn vẫn chiếm giữ ở đáy mắt anh.

Lần này anh thật vất vả lấy dũng khí muốn nói tiếp, Nhạc Dương lại mở miệng, cắt đứt lời anh muốn nói ra: "Diệp Tì Hi, đừng nói!"

"Nhưng Nhạc Dương, lời này nếu hiện tại anh không nói, về sau không biết có nói ra miệng được hay không..."

"Vậy thì về sau không cần nói!" Nhạc Dương đột nhiên đưa tay, bưng kín lỗ tai của mình, nói qua: "Em không

muốn nghe."

"Nhạc Dương!"

"Diệp Tít Hi, van xin anh! Em thật sự là không muốn nghe những lời kia"

Thật ra thì, lúc kinh ngạc chứng kiến bữa tối dưới nến, cô cũng ý thức được có chuyện gì sẽ phải xảy ra.

Nhưng cô không khống chế được tâm tình của mình, cùng anh vui vẻ ăn cơm, vui vẻ nói chuyện phiếm, càng vui vẻ triền miên...

Cho đến khi anh muốn cùng cô ngã bải, cô mới hoàn toàn rối loạn.

"..."

Nhìn cô khổ sở ôm đầu của mình, Diệp Tít nắm lấy tay cô, muốn nói tiếp lời nói đang dang dở.

Không thể không thừa nhận, Tiểu Bảo Bối nói đúng. Nếu anh không cho Nhạc Dương được hạnh phúc thì cũng không nên làm chậm trễ cô nữa.

Mà lúc này Diệp Tít Hi cũng biết, mình không có lòng tin mang Nhạc Dương về nhà, nói cho người trong nhà rằng cô bé béo ú này là người anh muốn kết hôn.

Cho nên, tách nhau ra mới là tốt nhất. Nếu không, thời gian kéo dài càng lâu thì tổn thương đối với nhau càng sâu.

Nhưng căn bản Nhạc Dương không cho anh cơ hội mở miệng. Lúc anh muốn lần áp tới lần nữa, không biết cô lấy hơi sức ở đâu, đột nhiên đem Diệp Tịch Hi đẩy ra.

Bởi vì không lường đến việc Nhạc Dương sẽ dùng sức lực lớn như vậy nên Diệp Tịch Hi trực tiếp bị đẩy xuống dưới giường, té chổng vó lên trời.

Mà tựa như Nhạc Dương không nhìn thấy anh té lăn trên đất, nhanh chóng đi đến chỗ đông quần áo lộn loạn bên kia, mặc từng mảnh một lên.

Sau khi sửa soạn xong, cô còn nói với Diệp Tịch Hi:

"Em đột nhiên nhớ ra văn phòng luật sư bên kia còn có chút việc, em đi trước đây! Lát nữa khi anh phải trở về thì khóa cửa lại giúp em!" Bỏ lại một câu như vậy, Nhạc Dương vội vã rời đi.

Từ trên mặt đất, Diệp Tịch Hi giùng giàng lò dây, sau khi chứng kiến bóng lưng vội vã rời đi của Nhạc Dương, chỉ có thể thở dài lắt đắt dĩ...

Anh nhìn ra được, cô thật sự rất quan tâm đoạn cảm tình này. Mà anh, cũng bắt đầu có chút quyến luyến phương thức sống chung với Nhạc Dương như ngày hôm nay.

Có lẽ, anh nên suy nghĩ xem có biện pháp nào thật tốt, có thể tiếp tục duy trì mối quan hệ này mà không phải cứ kết thúc như vậy với Nhạc Dương.

—— tuyển phân cách ——

"Cha, món này cha nấu thật ngon!" Sau khi náo loạn một hồi, Kiều Tuyết Đình, Tiểu Ngưu Ngưu, Bối bối không thể

trận với Kiều Trác Phàm, liền vào với không theo anh về nhà mà trực tiếp cắt đi thẻ ngân hàng của anh, trở về Tiểu gia.

Chui nhật rảnh rồi không chuyện gì, Tiểu lão cha vốn định đến công ty làm thêm giờ nhưng lúc này đã có mục tiêu sinh hoạt mới.

Trong thời gian không đến một tiếng, Tiểu lão cha liền làm ra một bàn thức ăn nóng hổi.

"Ngon thì ăn nhiều một chút! Đúng rồi, con có muốn gọi điện cho Trác Phàm, để cậu ấy cũng tới dùng cơm hay không?"

Thật ra thì ông vẫn rất ưa thích Kiều Trác Phàm. Mỗi lần có chuyện tốt, Tiểu lão cha đều không quên gọi cho anh.

Nhưng ông vừa nói xong liền bị Tiểu Bảo Bối mãnh liệt kháng nghị: "Dừng!"

"Sao vậy? Các con lại cãi nhau à?" Tiểu lão cha có chút bất đắc dĩ nhìn Tiểu Bảo Bối.

"Cũng không phải là gây gổ... Ài nha, dù sao chúng ta tự mình ăn thôi, không cần để ý đến anh ấy!" Tiểu Bảo Bối kêu ngạo hờ hết, trực tiếp dùng đồ ăn lấp đầy miệng nhỏ của mình, bắt đầu hưng hăng nhai, giống như làm vậy để thể hiện sự bất mãn của mình đối với Kiều Trác Phàm.

Mặc dù thời gian từ lúc bắt gặp Kiều Trác Phàm cùng Phạm Mạnh Mạnh ăn nhau đến giờ đã qua rất lâu rồi

nhưng Tiểu Bảo Bối vẫn chưa hết giận.

"Tốt lắm, không gọi tới thì không gọi tới! Con từ từ ăn, không ai giành với con!" Nhìn bộ dạng kia của Tiểu Bảo Bối, Tiểu lão cha cũng rất bất đắc dĩ.

Sau đó, hai người lộn họ đều ý thức không nhắc đến Kiều Trác Phàm. Cho nên bữa cơm này vẫn tính là rất vui vẻ.

Chỉ là khi ăn xong, Tiểu lão cha lại pha một bình trà. Nước trà đang bốc lên hơi nóng, ông nói với cô: "Bảo bối, thật ra hôn nhân nhìn rất đơn giản nhưng không phải như vậy. Có lúc, tình cảm chính là dựa vào hai chữ tin tưởng. Nếu không, cuộc hôn nhân ấy cũng sẽ đi đến bước đường cùng..."

Nói đến đây, ánh mắt Tiểu lão cha nhìn về phía phương xa, giống như xuyên thấu qua mọi thứ, thấy được chuyện rất lâu của trước kia...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 374: Chương 141

"Cha, làm sao để có thể tin tưởng lẫn nhau?" Tiểu Bảo Bối nghe lời nói của cha, cũng có chút tò mò nhìn chăm chăm vào mắt ông. Chỉ thấy trong mắt ông lúc này, không biết bởi vì hơi nước hay vì nguyên nhân nào khác mà có một lớp sương mờ...

"Hai chữ tin tưởng này nói đơn giản nhưng làm lại rất khó." Nói đến đây, Tiểu lão cha trực tiếp khép hờ mắt: "Thật ra cha cũng không có tư cách nói với con những việc này. Bản thân cha cũng chỉ là một người thất bại mà thôi..."

Nếu không phải hôn nhân của ông thất bại thì cũng không làm hại tiểu nha đầu này còn nhỏ tuổi đã không có tình thương của mẹ...

"Cha...Cha đừng nói như vậy mà!"

Tiểu Bảo Bối nhìn cha, ánh mắt có chút khó chịu, đáy lòng cũng rất khổ sở.

Nhưng cô không biết nên nói gì để an ủi ông.

Thời điểm cha mẹ chia tay nhau, cô còn nhỏ tuổi, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến tình cảm của cha mẹ vốn rất sâu đậm lại đột nhiên ly hôn.

Mà mẹ cô, lúc cô đau khổ cầu xin, bà lại hờ hững rời đi.

"Được rồi. Cha có chút buồn ngủ, lên lầu nghỉ ngơi trước đây. Một lát nữa con muốn ăn gì thêm thì nói với cha..." Ông nhanh chóng đi lên lầu với đôi mắt có chút ửng đỏ.

Tiểu Bảo Bối nhìn ra được, Tiểu lão cha thật ra không phải mệt mỏi mà là có tâm tình cần được trút ra...

Nhìn bóng lưng yên lặng rời đi của cha, Tiểu Bảo Bối lấy thẻ Kiều Trác Phàm cho cô từ trong túi ra.

Nghĩ đến những lời Kiều Trác Phàm dặn dò Nhạc Dương phải chăm sóc kỹ lưỡng cô trước đó, chớp mắt đột nhiên ề ảm.

Cô có chút nhớ anh rồi...

Có lẽ, cô nên như lời cha đã nói, can đảm tin tưởng Kiều Trác Phàm mới đúng. Không nên vì nhân vật tầm thường như Phạm Mạnh Mạnh mà bác bỏ hoàn toàn những chuyện trước đây Kiều Trác Phàm đã làm vì cô như vậy.

—— tuyến phân cách ——

Cùng khoảng thời gian trong một bãi tập của khu S, một cô gái yếu đuối đứng giữa hai người đàn ông cao lớn.

Dáng vẻ của cô gái cực kỳ bất mắt, khiến mọi người cơ hồ đều đem tầm mắt dính ở trên người cô.

Mà trong đó, người đàn ông mặc áo khoác màu đen giống như không muốn chia sẻ cô gái xinh đẹp này với người khác. Mặc kệ đi đến chỗ nào, anh đều trực tiếp ngăn ở trước mặt. Do đó, không ít người vì bị anh cản trở mà không thấy được gương mặt của cô.

Có điều những chuyện này cũng không tính là gì. Quan trọng nhất là, vốn dĩ cô đi tới khu S để tham quan nhưng luôn bị anh ngăn ở trước mặt như vậy, trong tâm rất xuất hiện nhiều nhất chính là bóng lưng của anh, nếu không thì là cái ót của anh.

Bởi vậy, cô gái có chút nổi giận.

Sau khi đi một lúc, cô gái dứt khoát đến tầng cây bên cạnh ngồi xuống, một bộ muốn dựa vào nơi đó.

"Thế nào? Một mối rồi sao? Vậy chúng ta đến ký túc xá bên kia uống nước, nghỉ ngơi một chút!" Đối với lời nói của tiểu Công Chúa, Chu Tư Tề không nổi giận mà ngược lại còn có thái độ dung túng.

Được rồi, anh cũng có em gái.

Chu tiên sinh nhà bọn họ nói, em gái chính là để yêu thương! Cho nên từ nhỏ đến lớn, Chu Tư Tề rất cưng chiều em gái.

Bằng không, nếu chỉ thoáng chọc cho em gái không vui, Chu tiên sinh nhà bọn họ sẽ tới tìm anh gây phiền toái. Do đó, đối với Chu Tư Tề giống như đã trở thành thói quen, vừa nhìn thấy phái nữ liền không tự chủ nhường nhịn mấy phần.

Nhưng Duật Tiểu Gia lại không như vậy. Nhà bọn họ đều là con trai.

Bởi vì trong nhà không có người con gái nào nên mẹ bọn họ chính là người có quyền uy nhất trong nhà.

Ngoại trừ nhường nhịn, không chọc cho bà tức giận, không để cho Đàm thiếu biết bọn họ gây sự ở bên ngoài, Duật Tiểu Gia vốn không nhường nhịn ai khác.

Hơn nữa, giọng nói vừa rồi của Chu Tư Tề giống như đang dỗ dành đứa bé, làm cho Duật Tiểu Gia nghe rất bất mãn.

"Còn nói muốn tới đi tham quan. Đi chưa được mấy bước liền bắt đầu lười. Nếu vậy, không bằng lúc đầu đừng đến!"

Thật ra Duật Tiểu Gia cũng biết khu S này lớn bao nhiêu.

Khi còn bé anh thích đến đây chơi, bởi vì địa phương này

rất rộng nên dù anh chạy cả ngày cũng không thể chạy hết.

Cho nên, Lăng Công Chúa muốn đi thăm xong nơi này trong vòng một ngày căn bản là chuyện không thể nào.

Từ lúc bắt đầu anh đã thấy không khả quan. Nhưng mà cô vẫn đi đến cùng Chư Tư Tế. Vì thế, trong lòng Duật Tiểu Gia có thể tốt mới là lạ!

Mà việc Duật Tiểu Gia thích nhất chính là dùng miệng mình biểu đạt sự không vui.

Lăng Công Chúa ngồi trên mặt đất một hồi, thật ra ngoài việc không muốn ở cùng một chỗ với Đàm Duật thì cô càng muốn cho đôi chân nhỏ của mình nghỉ ngơi.

Hôm nay, lúc ra cửa, vì để có được dáng vẻ đẹp mắt một chút, cô đã cố ý mang một đôi giày cao gót. Chỉ là nhìn thì đẹp nhưng bước đi lại khó khăn, hại cô mệt rũ rời.

Đi như vậy một lúc, cô có cảm giác hai chân mình giống như không thể dùng được nữa rồi. Không ngờ tên gia hỏa Đàm Duật này lại còn nhạo báng cô.

Càng nghĩ, Lăng Công Chúa càng giận dữ.

"Em đi tới nơi này cũng không có cản trở gì đến anh!"

Lăng Công Chúa khẽ gạt sợi tóc rũ xuống trước ngực mình về phía sau, tức giận cãi lại.

"Đúng là không có làm phiền tới anh, chỉ là em chưa từng nghĩ đến sẽ làm ảnh hưởng việc huấn luyện của người khác sao?" Lời Duật Tiểu Gia nói cũng xem như là đúng, Lăng Công Chúa vừa đến, tất cả mọi người đều nhìn về phía cô.

Đĩ nhiên, đoán chừng thứ bọn họ nhìn nhiều nhất chính là nửa đoạn chân trắng nõn lộ ra ngoài của cô.

Đuật Tiểu Gia thật là không hiểu, Lăng Công Chúa tới thăm khu S một chút mà thôi, sao lại ăn mặc giống như một con bướm như vậy?

Còn nữa, cái váy này chỉ đến bắp đùi, chuyện gì đang xảy ra vậy? Chẳng lẽ cô không sợ đôi chân đẹp của mình bị người khác nhìn thấy?

Được rồi, coi như cô không sợ bị nhìn, Đuật Tiểu Gia cũng cảm thấy có chỗ không đúng.

Nơi đó từng cùng anh tiếp xúc thân mật, đương nhiên phải thuộc quyền quản lý của Đuật Tiểu Gia anh mới đúng! Bây giờ nha đầu này lại ngênh ngang cho người khác nhìn, đây không phải là cố ý đối nghịch cùng anh sao?

"Anh..." Miếng lưỡi Lăng Công Chúa vẫn luôn không phải là đối thủ của Đuật Tiểu Gia, rất nhanh cô liền thua trận.

"Tu Tề ca, chúng ta tới tức xá của anh nghỉ ngơi một chút đi!" Dưới cơn tức giận, Lăng Công Chúa tiến lên khoác tay Chu Tu Tề.

Mà động tác này, trừ việc khiến Chu Tu Tề có chút xấu hổ, càng làm cho Đuật Tiểu Gia bên cạnh rơi vào tình trạng bùng nổ.

"Tôi cũng muốn đi nghỉ ngơi!" Đuật Tiểu Gia thờ phỉ phò nói qua.

Thìn thì xem, ngay khi anh còn ở đây, hai người kia còn có thể quyến rũ nhau.

Đuật Tiểu Gia khó có thể tưởng tượng, nếu mình tránh đi một lát, hai người này có trực tiếp lăn đến trên giường luôn hay không?

Phòng đoán đó khiến Đuật Tiểu Gia càng có cảm giác mình nên cạnh phòng nghiêm ngặt mới đúng.

"Không phải anh nói thể lực anh rất tốt, có thể lượn quanh khu S hơn nửa ngày sao? Anh cứ tiếp tục đi, không cần nghỉ ngơi đâu." Lăng Công Chúa luôn ở tâm thế cùng anh đối nghịch, lúc Đuật Tiểu Gia vừa nói muốn đi theo bọn họ cô liền phản bác.

"Ai nói thể lực tốt thì không cần nghỉ ngơi? Em cũng không phải không biết, con người một ngày nếu không uống nhiều nước một chút, sớm muộn gì cũng phải lên tây thiên sao?" Ý Đuật Tiểu Gia anh chính là vì không muốn lên tây thiên nên mới đi theo bọn họ để uống nước.

Phát hiện Lăng Công Chúa đang nghiêng đầu nhìn mình, Đuật Tiểu Gia cực kỳ kiêu ngạo hất cằm lên.

"Rốt cuộc anh muốn đi theo tới lúc nào?" Nghe Đuật Tiểu Gia nói, Lăng Công Chúa càng thêm tức giận.

Trước kia lúc cô thích kẻ cận anh, anh không để cô tiếp cận. Giờ thì hay rồi, cô đã nói muốn thu hồi lại tình cảm của mình, không can thiệp đến cuộc sống của anh nữa, thì tại sao anh lại cùng một dạng với kẻ dính chó, bám lấy cô không ngừng?

"Con mắt nào của em thấy anh đang bám lấy em?" Duật Tiểu Gia vừa ngậm một cây cỏ đuôi chó vừa tựa như côn đồ mở miệng.

Thật ra, lần trước thấy cô cùng Đàm Khuynh ở trong một căn phòng, còn có những lời cô nói với anh làm cho anh có chút đau lòng. Vốn là Duật Tiểu Gia tràn đầy nhiệt tình muốn ôn tồn nói xin lỗi với Lăng Công Chúa, nhưng lại giống như bị dội một gáo nước lạnh.

Nhưng nếu cứ như vậy tiếp tục, anh không làm được.

Cho nên, khi biết cô và Chu Tư Tề đến khu S, anh mới mặt dày mày dạn đi theo tới đây.

Duật Tiểu Gia chính là muốn có nhiều thời gian ở bên cô hơn. Chỉ là miệng của anh luôn đi theo hướng ngược lại.

Mà Lăng Công Chúa không hiểu được ý tứ này, bị anh châm chọc một hồi như vậy, viên mắt đã bắt đầu đỏ.

"Được rồi được rồi, đi về thì đi về!" Sau khi hét lớn về phía Duật Tiểu Gia - người tựa như côn đồ, Lăng Công Chúa xoay người định rời đi.

Lúc này, Chu Tư Tề không xem hai người cãi nhau nổi nữa, nhanh chóng bước tới khuyên giải: "Hai người đừng tranh cãi nữa!"

"Là anh ấy muốn tranh cãi với em!" Tiểu Công Chúa mếu máo.

"Rõ ràng là có người khiêu khích..." Duật Tiểu Gia dựa vào lý lẽ mà biện luận cho mình.

Dưới tình huống hai người không ai nhường ai, Chu Tư Tề chỉ có thể xoay người nói với Duật Tiểu Gia:

"Duật, qua bãi tập bên kia chạy mấy vòng đi!"

Hôm nay, Đàm Thiếu tướng đã giao nhiệm vụ cho anh, Chu Tư Tề cảm thấy mình vẫn có chút quyền xit trí Duật Tiểu Gia.

Mà Duật Tiểu Gia vừa nghe đến Chu Tư Tề muốn cho anh chạy bộ, trong nháy mắt trừng lớn mắt.

"Cậu nói cái gì? Bây giờ Tiểu gia không muốn chạy bộ!"

"Đàm bá bá giao cậu cho tôi, tôi nghĩ mình có quyền ra lệnh cho cậu làm những việc này!" Chu Tư Tề cũng biết, Đàm Duật sẽ không ngoan ngoãn nghe lời của anh như vậy. Nếu không thì anh cũng không phải là Duật Tiểu Gia.

"Đúng là cậu có quyền ra lệnh cho tôi làm cái này cái kia, chẳng qua tôi cũng có quyền lựa chọn làm hay không làm. Đừng quên, thân phận của tôi và cậu không giống nhau, tôi không cần tuân thủ những chế độ, quy định kia của các cậu!" Duật Tiểu Gia phách lối bỏ lại một câu như vậy, lại tiếp tục ngăm cổ đuôi chó, dưới tàng cây gỗ hai chân, gương mặt nhàn nhã.

"Đàm Duật, cậu..." Chu Tư Tề thật không hiểu, Đàm bá bá là người nghiêm khắc làm sao lại sinh ra một Đàm Duật còn đồ như vậy?

"Tu Tề ca, chúng ta đừng để ý đến anh ấy. Đúng rồi, không phải anh vừa nói muốn dẫn em đi đến ký túc xá bên kia uống nước sao? Chúng ta đi thôi!" Nhìn Chu Tu Tề cũng bị Đàm Duật làm tức giận đến thay đổi dáng vẻ, tiểu Công Chúa vội vàng lại kéo tay của anh.

Cả quá trình này Duật Tiểu Gia cái gì cũng không nói, chỉ là tâm mắt giống như ngọn lửa, rơi vào cánh tay quần lầy nhau của Chu Tu Tề cùng Lăng Công Chúa.

"VẬY CŨNG TỐT. ĐI UỐNG NƯỚC TRƯỚC, XEM RA EM ĐI HƠN NỬA NGÀY CŨNG MỆT MỎI RỒI." Nói xong, Chu Tu Tề mang theo tiểu Công Chúa xoay người rời đi, không hề để tâm chút nào đến Duật Tiểu Gia cứng đầu cứng cổ ở phía sau.

Mà Duật Tiểu Gia trong lúc nhất thời mất hết tất cả sự chú ý, lửa giận lại bắt đầu vùn vụt tăng lên.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Chu Tu Tề này, không xen vào lúc nào lại cố tình xen vào đúng lúc tiểu Công Chúa muốn từ bỏ tình cảm đối với anh...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 375: Chương 141.2

Duật Tiểu Gia hướng về phía bóng lưng hai người rời đi, cắn răng nghiền lợi.

Khóe miệng ngậm cọng cỏ đuôi chó, hôm nay tốt nhất anh phải phát tiết. Cắn vài cái, miệng đều là hạt của cỏ đuôi chó.

Nhưng sau khi phát tiết xong, Duật Tiểu Gia cũng có chút nản lòng.

Trước mắt, tiểu Công Chúa không muốn gặp anh, anh không biết mình có nên trực tiếp đi theo phía sau cô hay không?

Không đi theo, anh lo lắng nha đầu này trêu hoa ghẹo nguyệt, lại dẫn tới một đám ruồi, khắp nơi hỗn loạn.

Nhưng nếu đi theo anh lại sợ nha đầu này sẽ không thoải mái, sẽ mắng anh.

Tóm lại, hai hướng trên Duật Tiểu Gia đều không muốn.

Anh không biết nên làm sao mới phải đây?

Mà đang lúc Duật Tiểu Gia do dự có nên tiến lên hay không thì cách đó không xa truyền đến một giọng nữ đầy đau đớn: "Ai da..."

Khi Duật Tiểu Gia ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Lăng Công Chúa bị gãy gót giày. Vì vậy cả người cô đang bị Chu Tư Tề ôm ở trong ngực.

"Đau quá!" Tiểu Công Chúa gào thét.

Hôm nay ra cửa cô mang đôi giày cao gót cổ cao này, thật ra còn muốn che dấu vết sẹo trên đầu gối chưa có hoàn toàn hồi phục như cũ của mình.

Thật không nghĩ đến, người gặp xui xẻo đến uống nước lạnh cũng bị mắc kê răng!

Bình thường mang giày đều vô cùng tốt. Nhưng hôm nay mới đi vài bước lại bị gãy gót giày, còn làm cho cô bị trật chân.

Đối với chút chuyện như vậy, thái độ xử lý của Chu Tư Tề vẫn rất tỉnh táo.

Nhìn đáng về bị đau của tiểu Công Chúa, anh vội vàng đỡ cô đến dưới tàng cây mới vừa ngồi, sau đó lại chủ động đưa tay cời giày cho cô.

"Tư Tề ca..." Tiểu Công Chúa giữ chặt giày, cũng không biết vì ngượng ngùng hay là thế nào mà có chút không muốn cho Chu Tư Tề cời giày giúp cô.

"Chân em bị thương rồi, trước tiên phải xem tình trạng của vết thương, ngoan..." Chu Tư Tề nhìn cô bị thương, cũng không có ý đồ gì khác, sau khi khuyên cô vài câu, liền trực tiếp cời giày ra, cũng không quan tâm cô có đồng ý hay không.

Mà cả quá trình, Duật Tiểu Gia đều ở bên cạnh bọn họ. Chỉ là hai người này giống như không chú ý tới sự tồn tại của người đàn ông to lớn như anh.

Ở góc độ của Duật Tiểu Gia, hiện tại hai người như đang liếc mắt đưa tình với nhau.

Chỉ là, Duật Tiểu Gia rất nhanh cũng không để ý tới việc ăn giám. Bởi vì anh nhìn thấy mắt cá chân của Lăng Công Chúa lúc này đã sưng lên thành một khối.

"Thực ngốc, làm sao lại biến thành như vậy rồi?" Lần này, giọng điệu của anh cực kỳ tức giận.

Tựa như trước kia mỗi một lần cô đi theo bên cạnh anh, lúc bị thương, anh hầu như đều dùng giọng nói trách cứ như vậy.

Mà Lăng Công Chúa vừa bị anh nói như thế, dường như lại nghĩ đến khoảng thời gian trước đây.

Một khác kia, nước mắt vốn bị cô cố nén đột nhiên lại rớt xuống không ngừng.

Nước mắt kia khiến hai người đàn ông lập tức luống cuống tay chân.

"Hình như rất nghiêm trọng, để anh gọi bác sĩ đến đây!" Chu Tư Tề nói xong, dự định lấy điện thoại di động ra.

Nhưng không ai nghĩ đến, Duật Tiểu Gia vốn vẫn đứng bên cạnh họ, một bộ dáng xem kịch vui lại trực tiếp nửa ngồi xuống, đem Lăng Công Chúa đang ngồi dưới tàng cây rơi lệ ôm ngang lên.

Hành động này khiến Lăng Công Chúa sợ ngây người.

Mà Chu Tư Tề ở bên cạnh đang định gọi điện thoại cho bác sĩ, quay người lại thấy một màn như vậy cũng cau mày.

"Duật ca ca, em không sao! Anh... Mau thả em xuống..."

Lăng Công Chúa quả thật không ngờ, sau khi cô cùng Đàm Duật huyền ảo, lại vẫn có thể thân cận như thế. Lập tức, trong lòng cô giống như có con thỏ nhỏ bắt đầu nhảy tung tăng.

Trái tim đập

cuồng loạn khiến cô có chút không thích ứng được, cũng làm cho cô đang nằm trong ngực Đàm Duật đấu tranh

không ngừng.

Nhưng ngay lúc này, Duật Tiểu Gia lại đánh một cái vào mũi của cô.

"Chát..." một tiếng, mặc dù anh dùng lực không lớn nhưng lại làm mặt tiểu Công Chúa lập tức đỏ bừng lên.

"Đã bị thương như vậy rồi tại sao còn không an phận một chút. Hiện tại em ngoan ngoãn im lặng, tất cả đợi lát nữa rồi nói sau!" Sau khi dặn dò như vậy xong, Duật Tiểu Gia lại ôm Lăng Công Chúa sai bước hướng tới phòng cứu thương.

Mà hiện tại, gương mặt Lăng Công Chúa cũng bị một màu đỏ chiếm cứ, làm sao còn nhớ được những lời nói khác?

———— tuyến phân cách ————

"Thật may là chỉ bị trật gân nhẹ thôi. Mấy ngày này, không nên xuống giường đi lại, nghỉ ngơi nhiều mới có thể mau chóng hồi phục!" Trong phòng cứu thương, giọng bác sĩ vang lên.

"Thật sự chỉ là bị trật một chút thôi sao? Ông nhìn lại một chút..." Hình như Duật Tiểu Gia có chút không tin lời của vị bác sĩ này, vẫn kiên trì muốn ông kiểm tra lại một lần nữa.

Từ nhỏ, anh và Lăng Công Chúa cùng nhau lớn lên, thỉnh thoảng, nha đầu này sẽ đến nhà bọn họ chơi, Đàm Duật đã quá hiểu tính tình của cô rồi. Nếu không phải

đau đến không thể chịu nổi nữa thì làm sao nha đầu này có thể khóc như vậy?

Cho nên Đàm Duật vẫn kiên trì với nhận định của mình, đoán chừng tiểu Công Chúa không chỉ là lì trật chân đơn giản như vậy.

"Thật. Ta đã kiểm tra rất nhiều lần rồi! Duật tiểu tử, cậu hãy tha cho ta đi!"

Bác sĩ của phòng cứu thương này nhìn Đàm Duật lớn lên từ nhỏ. Mới vừa rồi ông thấy dáng vẻ anh gấp gáp ôm người đi vào đây liền đoán được Đàm gia sắp có chuyện vui rồi.

"Hay là ông kiểm tra lại một lần nữa đi?" Chu Tư Tề nhìn dáng vẻ nghiêm túc, cẩn thận kia của Đàm Duật nên cũng nói một câu như vậy.

"Thật sự không có chuyện gì, ta đã kiểm tra mười mấy lần rồi, sẽ không có khả năng phạm sai lầm đâu." gương mặt vị bác sĩ hiện lên vẻ khổ não.

Cũng may, lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng động.

"Đàm thiếu, ngài đã tới rồi?" Nhìn người nọ xuất hiện ở cửa, bác sĩ vội vàng để xuống công việc trong tay mình, tiến lên đón tiếp.

"Không có việc gì, ta tới xem con bé một chút!"

Đàm Dật Trạch vừa mới nhận được tin Lăng Công Chúa bị trật chân, cho nên vội vàng chạy đến.

Tiểu nha đầu này là huyết mạch duy nhất của Lăng Nhị gia, nếu cô xảy ra chuyện gì, đến lúc đó Lăng Nhị nhất định sẽ mang theo người tới nhà bọn họ.

"Đàm bá bá, con chỉ bị trật chân nhẹ thôi, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe." Lăng Công Chúa thấy Đàm Đạt Trạch tới đây, vội vàng muốn đứng dậy. Cuối cùng lại bị Đàm Đạt Trạch ngăn lại.

"Được rồi, con cứ ngồi đi. Cứ leo lên leo xuống như vậy không tốt đối với việc hồi phục." Mặc dù ngoài miệng là Đàm Đạt Trạch nói với Lăng Công Chúa, nhưng lại trừng mắt về phía Đàm Duật đứng bên cạnh.

Ánh mắt kia giống như đang chất vấn Duật Tiểu Gia: Không phải con nói không tới gây chuyện sao? Chuyện này là thế nào?

Duật Tiểu Gia uất ức nhìn lại Đàm Đạt Trạch: Cha, việc này thật sự không phải tại con!

Hiển nhiên Đàm Đạt Trạch không để ý tới lời giải thích của anh, chỉ cho anh một cái mắt sắc lạnh: Về nhà sẽ tính sổ với con!

"Đàm bá bá, đều tại con không tốt. Hôm nay vừa tới liền tạo ra nhiều chuyện phiền toái như vậy."

Động tĩnh này cũng thật lớn, đã truyền đến tai của Đàm Đạt Trạch. Đoán chừng, hiện tại mọi người trong cả khu S đều biết cô giống như là hồng nhan họa thủy vậy...

"Khôna có việc ài. Chuiên như vâu ài cũna khôna nàe"

tới. Hôm nay trước hết chỉ tham quan tới đây thôi, chờ lần sau có cơ hội lại dẫn con tới, bây giờ ta sẽ gọi người đưa con về nhà trước!" Đàm Đạt Trạch nhìn cô quần băng gạc, bàn chân nhỏ sưng to tựa như cây củ cải lớn. Lúc này, Đàm Đạt Trạch cơ hồ có thể nghĩ đến sau khi Lăng Nhị gia biết được tin tức này sẽ là làm ra chuyện gì?

"Đã được, làm phiền Đàm bá bá rồi!" Lăng Công Chúa nhìn chân của mình cũng biết hôm nay tuyệt đối không thể tiếp tục vui chơi nữa rồi. Trước mắt, chỉ có về nhà mới là lựa chọn tốt nhất.

Chẳng qua khi Đàm Đạt Trạch thay cô quyết định phải về nhà thì cổ họng nói truyền đến.

"Để con đưa cô ấy về, dù sao cũng sắp đến giờ cơm, con cũng muốn đi về nhà."

"Đàm bá bá, để con đưa tiểu Công Chúa về nhà."

Bộ dáng Duệ Tiểu Gia nói giống như có chút miễn cưỡng.

Được rồi, anh chỉ lo lắng lại bị tiểu Công Chúa cự tuyệt thì sẽ có chút mất mặt. Cho nên anh nói tương đối miễn cưỡng, đến lúc đó, nếu tiểu Công Chúa không đồng ý thì cũng không quá khó coi.

Mà câu nói phía sau là của Chu Tư Tề.

Có điều khi so sánh, lời nói của Chu Tư Tề lại tương đối thành khẩn.

Cả hai người đều muốn đưa tiểu Công Chúa về làm Đám thiếu không dễ dàng để giao phó.

Nếu lúc này đem tiểu Công Chúa giao cho Chu Tư Tề, đến lúc đó có lẽ Duật Bảo bảo nhà bọn họ lại núp ở trong nhà mấy ngày không ra ngoài, Cố Niệm Hề sẽ vì vậy mà đau lòng.

Nhưng nếu trực tiếp đem cô giao cho Đám Duật, vậy khẳng định sẽ có người nghi ngờ ông thiên vị Duật Tiểu Gia.

Sau một hồi cân nhắc lựa chọn, Đám thiếu nói: "Ta sẽ trực tiếp gọi điện cho Lăng Nhị gia, để cho ông ấy tới đón con!" Lời này là Đám Đật Trạch nói với tiểu Công Chúa.

"Đạ được, còn sẽ đợi phụ hoàng tới đón!" Vừa rồi tiểu Công Chúa còn có chút lo lắng, Đám thiếu sẽ đem mình giao cho một trong hai người bọn họ. Chỉ là khi nghe được quyết định của ông, tiểu Công Chúa thở phào nhẹ nhõm.

Không trách được phụ hoàng luôn nói Đám thiếu thích hợp làm người quyết định nhất. Trong tất cả các lựa chọn, Đám Đật Trạch sẽ chọn ra phương pháp tốt nhất. Đây là sự khôn ngoan của một người ra quyết định.

Đám Đật Trạch dặn dò những việc này với tiểu Công Chúa Bàn xong liền lấy điện thoại di động vừa gọi vừa đi ra bên ngoài, hiển nhiên ông còn chút việc muốn nói cùng Lăng Nhị gia.

Lúc này, ba người còn trong phòng lại lâm vào cục diện bế tắc.

Hai người đàn ông không giành được cơ hội đưa tiểu Công Chúa về nhà, đang mắt to trừng mắt nhỏ.

Tư thế kia giống như đang đổ lỗi cho nhau.

Ánh mắt Duật Tiểu Gia oán trách: Đều là lỗi của cậu, nếu không phải tại cậu, tôi đã sớm đưa tiểu Công Chúa về nhà rồi.

Chu Tư Tề căm tức nhìn lại: Nếu không phải vì cậu, tiểu Công Chúa sẽ không bị thương đến mức như vậy.

Duật Tiểu Gia nói trợn lời đanh: Con mắt nào của cậu thấy cô ấy bị thương là vì tôi?

Chu Tư Tề dự định không để ý tới người càn quấy này, nhưng Duật Tiểu Gia vẫn theo sát tầm mắt của Chu Tư Tề.

Trong khi đó, Lăng Công Chúa tương đối an tĩnh.

Nhưng nãy giờ cô không nói gì, có lẽ sắc mặt hơi vì đau đớn mà bớt chút rạng rỡ.

Đau khổ nhất là vị bác sĩ vẫn đang ở bên trong phòng cứu thương.

Ba vị tổ tông này, một người ông đều không dắc tội nổi. Mà cục diện bế tắc trước mắt, ông cũng không biết phải xử trí như thế nào?

Ông chỉ có thể gửi hi vọng vào Lăng Nhị gia, mong Lăng Nhị gia nổi danh nhanh chóng tới đây, mang theo ông cách xa bầu không khí lúng túng lúc này...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 376: Tình Yêu Là Một Loại Bệnh Vs Đàm Duật Từng Đến

"Bíp bíp bíp, Kiều Trác Phàm Tiểu Bảo Bối đáng yêu nhà anh về rồi này!" Sau một ngày ở trong đại trạch nhà họ Tiểu uống trà nói chuyện với cha Tiểu, trong lòng Tiểu Bảo Bối dường như bị thứ gì đó kích thích rồi. Cô cảm thấy, cô nên về nhà nhìn Kiều Trác Phàm một chút...

Vì thế, cô nhân lúc cha ngủ trưa còn chưa dậy liền để lại tấm giấy trong phòng khách, về nhà.

Chẳng qua, Tiểu Bảo Bối vừa về lại phát hiện trong nhà yên tĩnh dị thường.

Chẳng lẽ, Kiều Trác Phàm vốn không về nhà mà lại chạy đi cùng Phạm Manh Manh?

Ý nghĩ này khiến Tiểu Bảo Bối có chút khó chịu.

Nhưng nghĩ đến hai chữ "Tin tưởng" mà cha nói với cô hôm nay, Tiểu Bảo Bối vẫn lần nữa bước đi hướng đến phòng ngủ đằng kia.

Từ trên tầng xuống dưới tầng, tìm một vòng lớn, cô vẫn không tìm được bóng dáng của Kiều Trác Phàm.

Cô buồn bực, Kiều Trác Phàm thật sự đã chạy cùng Phạm Manh Manh ư?

Ngay tại lúc tâm tư nhỏ của Tiểu Bảo Bối bắt đầu sóng tràn thành họa (ý nói lan tràn xuất hiện), cửa lớn bị đẩy ra.

Kiều Trác Phàm với bộ tây trang vẫn y như buổi sáng xuất hiện tại cửa chính.

Nhưng trong tay anh còn cầm rất nhiều hộp.

Những thứ này hẳn là đựng thức ăn đi.

"Cục cưng, em về rồi?"

Lúc trước khi bước vào nhà, về mặt Kiều Trác Phàm không có chút biểu tình.

Anh như vậy với lần trước ở trong phòng họp khi cô liếc trộm anh kia, giống hệt nhau.

Nhưng Kiều Trác Phàm như vậy, Tiểu Bảo Bối không thích.

Không chút biểu tình, cũng không nói lời dư thừa cùng với Kiều Trác Phàm mà cô quen biết giống như hai người vậy.

Nhưng từ sau khi vào cửa nhìn thấy đôi giày nhỏ ở cửa của cô, trên mặt Kiều Trác Phàm rất nhanh liền hiện lên sự lo lắng.

Mà vào lúc này Tiểu Bảo Bối cũng chạy tới trước mặt, đáng vẻ bắt chéo tay giống như sắp nghiêm hình tra tấn đối với anh vậy: "Kiều Trác Phàm, anh vừa đi đâu vậy?"

"Anh ra ngoài mua chút đồ!" Kiều Trác Phàm cũng không vì thái độ không vui của cô mà tức giận, ngược lại còn trực tiếp tiến lên kéo cô vào trong lòng mình, hôn xuống vài cái.

"Mua cái gì vậy?" Dường như Tiểu Bảo Bối người thấy được mùi đồ ăn.

"Đồ ăn!" Anh nói xong liền buông lỏng eo Tiểu Bảo Bối, đặt hai hộp đồ ăn trong tay ở trên bàn.

"Đồ ăn? Em nhìn xem có cái gì ăn ngon không!" Tiểu Bảo Bối vẫn luôn là con hàng ăn, vừa nghe thấy có ăn liền tiến lên từ đằng sau.

Kiều Trác Phàm rất hào phóng, sau khi mở mấy hộp ra liền đưa đĩa cho cô: "Ném thử đi, có mấy món là cái em thích ăn đấy!"

"Oa..."

Cầm lấy đôi đĩa, Tiểu Bảo Bối liền bắt đầu ăn từng miếng.

"Ừ, hương vị rất được!" Cái món cá nấu dưa chua này gần đây hợp khẩu vị cô nhất.

Hôm nay về nhà, cô còn đặc biệt nhờ cha làm cho cô một chút.

Một con cá lớn đều bị một mình cô ăn.

Cô vốn tưởng rằng buổi chưa ăn no căng như vậy, có lẽ bữa tối sẽ có vấn đề rồi. Không nghĩ tới Kiều Trác Phàm lại mua cá nấu dưa chua, người thấy hương vị này cái bụng của cô lại bắt đầu kêu ùng ục rồi.

"Em thích thì tốt rồi!" Kiều Trác Phàm vẫn ngồi bên cạnh, trong mắt mang theo ý cười nhìn cô ăn.

"Đúng rồi, cả ngày hôm nay anh đã làm gì thế?"

Sau khi Tiểu Bảo Bối ăn vài miếng liền đột nhiên hỏi. Thực ra, cô vẫn có chút lo lắng anh sẽ đi tìm Phạm Mạnh Mạnh.

"Cũng không làm gì, chính là xem mấy tài liệu, lên kế hoạch trước mấy việc phải làm tuần sau một lúc! Không nghĩ tới đã đến giờ này..."

"Ý của anh là, đến bây giờ anh còn chưa ăn cơm trưa?" Tiểu Bảo Bối nghe anh nói cũng lập tức ý thức được điều gì.

"Ừ, cũng không có người ở nhà cùng anh, anh cũng không cảm thấy đói. Không nghĩ tới nháo nhong một cái thời gian đã đến giờ này rồi!" Giọng điệu của Kiều Trác Phàm giống như không có việc gì.

Nhưng Tiểu Bảo Bối nghe anh nói, chớp mũi không hiểu sao có chút cay cay.

Cô nói muốn rời đi, anh vừa đưa thẻ vừa dặn dò để Nhạc Dương chăm sóc cô cho tốt. Nhưng một mình anh ở nhà lại bận rộn với công việc đến cơm cũng chưa ăn được...

"Làm sao vậy? Mặt nhỏ sao lại thôi rồi! Sẽ không phải là hôm nay gặp được chuyện gì không vui bên ngoài chứ?"

Kiều Trác Phàm đợi lâu không nghe thấy giọng nói của cô, vừa ngẩng đầu liền phát hiện Tiểu Bảo Bối đang nhìn chằm chằm anh...

"Được rồi, có chuyện gì không vui đều nói cho anh đi! lát nữa anh sẽ để A Vi đưa em đi giải quyết đám người khiến em khó chịu!" Kiều Trác Phàm trực tiếp đến gần cô, ôm cô vào trong lòng.

"Kiều Trác Phàm, tại sao anh chưa ăn cơm chứ..." Tiểu Bảo Bối được anh ôm vào trong lòng ngược lại không hề giãy dụa.

Chỉ là tay nhỏ của cô có chút không an phận ôm chặt eo anh.

Nhưng chút sức lực ấy đối với Kiều Trác Phàm mà nói vốn không tính là gì, nhiều lắm cũng chỉ là so với gãi ngứa không kém lắm thôi.

Tiểu Bảo Bối thích chơi đùa, anh sẽ để cô chơi đủ.

"Em không ở nhà, anh cũng không thấy đói lắm!" Thực ra về phương diện đồ ăn, Kiều Trác Phàm không có đòi hỏi bao nhiêu.

Chỉ khi Tiểu Bảo Bối bên cạnh anh, khi đến giờ cơm liền kêu đói thì anh mới cảm giác được sự đói bụng.

"Vậy cũng không thể khiến bản thân đói bụng chứ!" Dạ dày của anh vốn không tốt.

Theo Thẩm Niệm Cẩm nói, đây là di chứng để lại sau khi năm đó Kiều Trác Phàm tương tư đơn phương.

Từ sau đó, dạ dày anh thỉnh thoảng sẽ đau lên.

Hơn nửa ngày mà anh vẫn chưa ăn cơm như vậy, Tiểu Bảo Bối thật đúng là có chút lo lắng bệnh đau dạ dày của anh lại xuất hiện.

"Được, anh đồng ý với em về sau sẽ không đói bụng!" Nhìn ánh mắt lo lắng của cô, mặc kệ hiện giờ cô muốn cái gì, Kiều Trác Phàm cảm thấy bản thân đều sẽ đáp ứng cô vô điều kiện.

Có đôi khi đến chính anh cũng có chút sầu não, vì cái gì mà anh lại thích Tiểu Bảo Bối như vậy?

Thứ nhất gia thế Tiểu Bảo Bối không hiển hách, thứ hai cũng không phải quá khuynh quốc khuynh thành, nhiều lắm chính là đáng về có chút bắt mắt trong đám người thôi.

Nhưng con người bé nhỏ này lại khiến anh quan tâm.

Nếu nghĩ không rõ, Kiều Trác Phàm cũng dứt khoát không nghĩ tiếp nữa.

Chỉ cần để Tiểu Bảo Bối ở bên cạnh anh vĩnh viễn, vậy là đủ rồi.

Tiểu Bảo Bối có được sự đáp ứng của anh vẫn có chút không thỏa mãn.

"Không được, chỉ đồng ý thôi chưa đủ, chúng ta ngoéo tay đi!"

Cô vron ngón tay nhỏ của mình ra, mình họa ra.

Mà Kiều Trác Phàm nhìn động tác này, có chút bất đắc dĩ mà cau mày.

Được rồi, cái động tác như vậy thật sự có chút trẻ con.

Nếu như bình thường, khẳng định Kiều Trác Phàm có đánh chết cũng không làm.

Nhưng nhìn ánh mắt tràn ngập chờ mong kia của Tiểu Bảo Bối, rốt cuộc anh vẫn vron ngón tay của mình ra, cùng cô...ngoéo một cái!

"Sau khi đánh dấu như này, anh đã không thể đổi ý được rồi! Nếu để em lại phát hiện anh chưa ăn com, xem em trừng phạt anh như thế nào..."

Sau khi ngón tay Tiểu Bảo Bối và Kiều Trác Phàm ngoắc với nhau, cô lại uy hiếp tiếp.

Chẳng qua câu kết thúc ra oai mạnh mẽ kia thực ra cũng không có thể hiện thực tế gì lắm.

"Anh sợ em rồi?"

"Sợ em thì liền nhanh chóng ăn com đi! Nếu không thì đồ ăn cũng sắp nguội rồi!" Tiểu Bảo Bối nhanh chóng nhét đôi đũa vào trong tay anh.

Sau đó cô liền sờ thấy lòng bàn tay anh hình như có chút lạnh, nghĩ định lên tầng tìm cho anh một chiếc áo khoác dày. Nhưng cái móng nhỏ của cô vừa mới rời khỏi ghế sofa đã bị Kiều Trác Phàm kéo về.

"Em phải ở lại cùng anh!" Chống lại ánh mắt khó hiểu của Tiểu Bảo Bối, anh nói.

"Em chỉ cảm thấy anh mặc như vậy dường như có hơi mỏng, định lên tầng lấy cho anh một cái áo khoác!" Tiểu Bảo Bối nói xong lại nhớ tới: "Anh cũng thật là. Tại sao ra ngoài cũng không mặc nhiều thêm một chút, nếu bị lạnh đến hóng rồi thì sao?"

Chiều hôm nay thời tiết đã thay đổi!

Nhiệt độ cũng vụt vụt vụt hạ xuống!

Lúc này khi cô từ nhà họ Tiểu trở về cũng tự biết mà trở vào tủ quần áo của mình lấy thêm một chiếc áo khoác.

Nhưng Kiều Trác Phàm cái người vẫn ngồi trong nhà này chẳng lẽ không biết muốn ra ngoài phải mặc thêm một chiếc áo nữa sao?

Nhưng Kiều Trác Phàm lại nói với cô: "Không phải hôm nay đã đồng ý em muốn mặc nó cả ngày sao? Anh đây không phải lo lắng em không nhìn thấy bộ quần áo này sẽ tức giận ư?"

Anh nói xong còn véo má gương mặt nhỏ nhắn của cô, về mặt đích thực bất đắc dĩ.

Mà Tiểu Bảo Bối mới nhớ ra, tối hôm qua cô đã nói như vậy với anh.

"Kiều Trác Phàm, ngày mai mặc bộ này có được hay không?"

"Đẹp thì đẹp, nhưng bộ quần áo này chung quy anh cảm giác có chút không được tự nhiên!" Kiều Trác Phàm không thích phong cách Anh quốc cho nên đối với hai cái đường viền ca rô kiểu Anh phía trên này có chút kháng cự.

"Em mặc kệ, ngày mai nếu anh không mặc nó cả ngày, em sẽ không để ý đến anh nữa!" Cô lúc đó vì cả ngày có thể nhìn thấy anh mặc bộ quần áo bản thân chọn lựa tốt mà uy hiếp Kiều Trác Phàm như vậy.

"Được được được, anh mặc là được! Đừng nhăn mặt, đến lúc đó nứt ra liền không đẹp rồi..." Cuối cùng Kiều Trác Phàm thỏa hiệp rồi.

Chẳng qua sáng hôm nay, Tiểu Bảo Bối đã vớt hết những lời mình nói tối qua ra sau đầu rồi. Thậm chí sau khi nhìn thấy Kiều Trác Phàm mặc quần áo cô chọn gặp Phạm Mạnh Mạnh mà bắt đầu sinh ra buồn bực.

Nhưng đến giờ phút này cô mới hiểu được, Kiều Trác Phàm đối với lời nói của cô đều nhớ rõ đến nhất thanh nhị sở (ý nói nhớ đến từng câu từng chữ). Dù cho trời lạnh, vì không muốn khiến cô tức giận liền chỉ có thể gắng mà mặc một bộ này thôi...

Vốn chớp mũi Tiểu Bảo Bpos đã chưa xót, giờ khắc này rốt cuộc cũng ngăn không được nước mắt của bản thân lách tách rót ra ngoài.

"Hu hu..."

"Đây là làm sao vậy?" Anh nhìn cô roi lệ mà đau lòng không dứt.

"Kiều Trác Phàm, thật xin lỗi! Là em không tốt, em tức giận không đúng..." Bằng không thì hiện giờ bọn họ hẳn đã hẹn nhau bên ngoài mới đúng.

"Được rồi, không có việc gì!" Anh tự mình cầm khăn giấy dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô.

"Đưa nước, chỉ vì chút chuyện như vậy mà khóc thành thế này!" Giúp cô lau nước mắt, anh lại rót cho cô một cốc nước ấm.

Nhìn người bình thường ở Đệ Phàm vốn đều được người khác hầu hạ hiện giờ lại tự mình bưng trà dâng nước, Tiểu Bảo Bối nhìn không được nói thầm một câu như này: "Kiều Trác Phàm, anh quá cưng chiều em rồi!"

Cha cũng từng nói qua với cô như vậy, khi đó cô nghe không hiểu, cũng không nghe vào.

Mà lúc này tận mắt nhìn thấy Kiều Trác Phàm làm như việc này cho cô, cô cũng thực sự ý thức được thì ra cưng chiều mà Kiều Trác Phàm dành cho cô đã hoàn toàn vượt xa tất cả...

"Cực cưng, đây chưa tính là cái gì! Chỉ cần em vẫn luôn đứng bên cạnh anh, anh sẽ đưa toàn bộ thế giới của anh cho em..." Kiều Trác Phàm nghe cô lầm bầm như vậy, bất đắc dĩ cười nói.

Nếu tình yêu là một loại bệnh, vậy Kiều Trác Phàm anh hiện giờ đã bệnh nguy kịch rồi...

Mà từ đầu anh cũng chưa từng nghĩ sẽ chữa trị, đơn giản vì đối tượng chính là cô gái tên Tiểu Bảo Bối kia...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bất Ngờ: Đoạt Được Cô Vợ Nghịch Ngợm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 377: Chương 142.2

"Tại sao chân lại trở thành thế này?"

Buổi tối, một bóng đen từ trên cửa sổ phòng Lăng Công Chúa nhảy vào.

Người nọ cực kỳ quen thuộc đối với bố trí trong phòng, sau khi đi vào rất nhanh đã đến bên giường cô.

Nhìn bàn chân cô được băng bó không hề khác bánh chưng là bao, anh liền mở miệng hỏi.

"Chính là hôm nay em đi tham quan khu S một hồi, không cẩn thận tẹo một chút!" Lăng Công Chúa nói xong dường như định rời giường.

Nhưng một giây sau, người nọ trực tiếp dùng hai tay ấn xuống đầu vai cô.

"Đều bị thương thành như vậy còn muốn đi đâu hả? Muốn lấy cái gì, em nói với anh một tiếng là được!"

Lời này lại khiến cho gương mặt nhỏ của cô gái trên giường đỏ lên.

"Làm sao vậy? Còn có đồ gì không thể bảo anh lấy sao?" Người nọ rất nhanh đã nhận ra dị thường chỗ cô, liền hỏi tiếp.

"Khụ khụ... Em muốn đi vệ sinh! Cái này dù sao cũng không thể để anh thay em đi đâu." Cô nói.

Bởi vì có chút thẹn thùng mà sau khi nói xong lời này cô liền cúi thấp đầu, tiếp tục định xuống giường.

Nào biết khi hai chân cô còn chưa chạm được đến mặt đất thì có người đã nhấc cô lên rồi!

"Ai nói không thể?" Dưới ánh đèn nóng sáng, người nọ đến gần bên tai cô, xấu xa như sờ mảy với cô.

"Tiểu ca ca!"

Bị anh đùa như vậy, mặt nhỏ của cô nháy mắt liền đỏ một mảnh.

Mà người kia giống như không nhận ra được cô xấu hổ, tiếp tục ôm cô đi vào trong nhà vệ sinh.

"Đưa đến chỗ này là đi được rồi, có cần anh giúp em tháo quần hay không!"

Sau khi anh đặt cô lên bồn cầu, vẻ mặt liền cười xấu xa.

Mà cô gái ngồi trên bồn cầu, đôi mắt đẹp tức giận trừng mắt với anh vài lần: "Đáng ghét, mau đi ra!"

Nhân lúc anh vừa xoay người cô liền nhanh chóng "bang" một tiếng đóng cửa, đồng thời còn khóa trái lại.

"A, lúc này mới phòng bị có phải quá muộn rồi hay không!" Đối với cánh cửa đã đóng lại, người đàn ông vẫn còn không ngừng trêu đùa.

"Đi chết đi!" Không ngoài dự liệu, bên trong rất nhanh đã truyền đến âm thanh thét to đầy bất mãn của cô gái.

Sau một hồi, trong nhà vệ sinh liền truyền đến tiếng xả nước, ngay sau đó cửa cũng mở ra.

Cô gái khập khiễng định vòng qua anh đi về giường lại lần nữa bị Đàm Khuynh ôm vào trong lòng.

"Con bé ngốc, đến cả anh cũng phòng bị, đây thật không tốt!" Đàm Khuynh vừa nói vừa ôm cô đi đến giường lớn đằng kia.

"Em mới không phòng anh đâu! Trên đời này người em tin tưởng nhất chính là anh, tiểu ca ca của em!"

Nghe lời anh nói, cô dứt khoát vươn tay ôm lấy cổ anh, dựa vào lồng ngực anh nói như vậy.

Mà lời này cũng thành công khiến cho mỹ nam lộ ra nụ cười khuynh thành khó gặp....

"Được, ngày mai quay lại bắt cóc bán được giá tốt!"

Sau khi đặt cô lên giường, lại đắp chăn cho cô xong, anh liền nói một câu như vậy.

"Đáng ghét!"

Rất nhanh, trong phòng ngủ lại truyền đến tiếng cười của hai người..

Chỉ là hai người đang cười nói vui vẻ trong phòng ngủ từ đầu đến cuối đều không biết lại có một người đang đứng tại cửa sổ phòng cô.

Mà trong lòng bàn tay người nọ còn đang nắm chặt một lọ thuốc.

Bởi vì lo lắng vết bong gân này sẽ khiến cô ngủ không ngon, anh đặc biệt đi đến chỗ cha nuôi bên kia xin lọ thuốc này. Nhưng hơn nửa ngày khổ sở đứng bên ngoài đại trạch Lăng gia, Lăng Nhị Gia vẫn không chịu để anh vào. Rơi vào đường cùng, Duật Tiểu Gia cũng chỉ có thể đi vào theo lối cũ.

Ai biết, anh vừa đi đến cửa sổ thế nhưng lại nghe được tiếng nói cười bên trong.

Một giây kia, anh thậm chí đến tận tận cùng...

Bỗng nhiên, thành phố

A có mưa.

Đây là trận mưa đầu tiên trong mùa đông này.

Mưa tới có chút nhanh, có chút lớn, khiến cho người đang ghé vào cửa sổ hoàn toàn không hề phòng bị.

Rất nhanh, quần áo của anh đã ướt đầm.

Đen kiêu tóc hớt trên đầu cũng dính thành một khối.

Mưa mùa đông, lạnh đến nỗi khiến người ta phát run.

Nhưng loại mưa này so ra lại kém sự lạnh lẽo trong lòng anh.

Anh vốn đang do dự có nên đẩy cửa sổ tiến vào không, cuối cùng vẫn thu tay lại.

So với việc đi vào cắt ngang tiếng nói cười kia, không bằng yên lặng rời đi.

Nhưng anh khi định nhảy xuống cửa sổ lại nhìn lọ thuốc trong tay mình...

Cân nhắc một hồi, cuối cùng anh vẫn lưu lại lọ thuốc ở một góc trên cửa sổ.

Nếu cô có mở cửa sổ ra, hẳn sẽ nhìn thấy.

Sau đó cả người anh liền nhảy xuống, biến mất trong đêm mưa...

"Tiểu ca ca, bên ngoài giống như có tiếng động gì đó!"

Trong phòng, tiểu Công Chúa đang ôm đồ chơi lông nhưng cửa mình trên ghẹo Đàm Khuynh.

Nghe thấy ngoài cửa sổ dường như có tiếng động nào đó, cô liền nói như vậy.

"Có sao?" Đàm Khuynh nhún nhún mày, nhìn cửa sổ một chút.

"Hình như trời mưa rồi!" Lăng Công Chúa nói.

"Anh đi xem..." So với tiểu Công Chúa chỉ chú ý đến tiếng mưa rơi, Khuynh Tiểu Gia dường như nghe được nhiều hơn.

Nghe tiếng nước bên ngoài, anh đột nhiên bước đi tới bên đó.

Khi đẩy cửa sổ ra cũng là lúc gió lạnh từ bên ngoài dội vào, còn kèm theo rất nhiều giọt mưa.

"Ừ, trời mưa rồi!" Anh nói.

Nhưng tầm mắt của anh giương như đang tìm kiếm gì đó trong màn đêm tối đen phía trước.

Nếu anh không hề nghe nhầm thì khi này bên ngoài cửa sổ thật sự có tiếng động. Hơn nữa tuyệt đối không chỉ là tiếng mưa rơi thôi.

"Tiểu ca ca, lạnh quá! Nhanh đóng cửa sổ lại đi..." Bên trong bật máy sưởi, Lăng Công Chúa chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh. Lúc này gió lạnh như vậy vừa tiến vào, cô hẳn có chút phát run.

"Được..." Ngoài miệng trả lời như vậy, tầm mắt Đàm Khuynh vẫn soi xét kỹ lưỡng bên này cửa sổ một hồi.

Sau cùng, anh vẫn không phát hiện được động tĩnh gì, chỉ có thể bất đắc dĩ vươn tay định đóng cửa sổ lại.

Nhưng trong nháy mắt khi đóng cửa sổ lại kia, anh chú ý tới bên cạnh cửa sổ có đặt một chiếc lọ nhỏ.

Bên trong, có chất lỏng màu trong suốt.

Đàm Khuynh dừng động tác đóng cửa sổ, khẽ vươn tay cầm chai nhỏ trong tay.

Loại chai này nhìn thì có chút bình thường, nhưng trên thực tế chỉ có một nơi có thể sản xuất ra.

Mà nơi kia, cũng chỉ có Đàm Duật đến được.

Nói như vậy, vừa rồi anh đã thật sự đến sao?

Nghĩ đến điều này, đôi mắt Khuynh Tiểu Gia đột nhiên tối sầm lại.

"Tiểu ca ca, anh làm sao vậy?"

Lăng Công Chúa vẫn chờ Đàm Khuynh đóng cửa sổ quay lại chơi với cô nhưng anh vẫn đứng chỗ cửa sổ đằng kia, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Anna, khi này anh ta từng đến!" Trầm ngâm trong giây phút, Đàm Khuynh đóng lại cửa sổ, nói với Lăng Công Chúa như vậy.

Mà Lăng Công Chúa nghe được lời anh nói, cả người cứng đờ.

Bọn họ đều biết, từ "anh ta" trong miệng Đàm Khuynh lúc này là chỉ người nào.

Nhưng rất nhanh, cô liền mở miệng phủ định Đàm Khuynh: "Không có khả năng đâu, hẳn là tiếng mưa rơi thôi!"

Cần đây anh đều dùng vẻ mặt khinh thường đối với cô, tuy hôm nay vẫn dính lấy cô, còn đưa cô đi phòng y tế nhưng đây hẳn cũng không thể thay đổi được anh chán ghét tấm lòng của cô đi!

Lúc này, Lăng Công Chúa nói với bản thân như vậy.

Nếu không, cô thật sự sợ hãi tơ tưởng mà bản thân vốn đã quyết định cắt đứt, sẽ lần nữa bởi vì người kia đến mà lại sinh sôi.

"Cái này, hẳn là thuốc giảm đau anh ta mang đến cho em..." Nhìn vẻ mặt không tốt của cô, Đàm Khuynh cũng không nói nhiều, chỉ đưa cho cô chiếc lọ nhỏ trên tay mình vừa lấy được khi này.

"Đây..." Nhìn ký hiệu nho nhỏ trên cái lọ kia, tay cô khẽ run rẩy.

Một lúc lâu vẫn chưa nhận lấy.

Mà vào lúc này Đàm Khuynh lại chủ động nhét cái lọ nhỏ vào trong tay cô.

"Mặc kệ anh ta xuất phát từ ý đồ gì đưa cái này đến, thứ này có ích đối với em là được!"

Tuy anh cũng đoán không ra rốt cuộc trong lòng anh cả

đang suy nghĩ cái gì, nhưng anh cảm thấy đồ vật anh ta đưa tới giao vào tay Lăng Công Chúa vẫn tốt hơn.

Sau một loạt động tác kia, viên mắt tiểu Công Chúa nằm trên giường hồng đỏ lên.

"Tiểu ca ca, rốt cuộc em nên làm cái gì bây giờ?"

Cô cũng bắt đầu do dự, bắt đầu lo lắng rồi.

Con thỏ nhỏ vốn đã bị cô giết chết kia, sau khi bị anh liên tiếp đến gần dường như sống lại rồi.

Hiện tại, con thỏ nhỏ này lại càng nhảy nhót càng vui vẻ.

Cô thật sự không biết, cô nên làm thế nào mới tốt.

Mà lúc này, nước mắt đã từ vành mắt cô rơi xuống...

Chỉ là đáp án mà cô muốn, Đàm Khuynh chưa cho cô liền đã biến mất trong đêm mưa ngoài cửa sổ rồi...

- - đường phân cách - -

Hôm nay, Trần Bảo Bối bắt đầu đi lại trong tập đoàn Đế Phàm liền cảm thấy có chút là lạ.

Vẫn luôn cảm thấy giống như có người nào đó đang nhìn chăm chăm cô vậy.

Vì thế, mỗi lần cô đi được vài bước đều theo bản năng mà nhìn ra sau.

Thở sau khi cô xoay người đến phía trước hoặc là người phía sau đang làm việc không liên quan hoặc là đằng sau vốn không có ai.

Nhưng chờ khi cô tiếp tục đi, tầm mắt luôn rơi xuống lưng cô lại xuất hiện.

Cảm giác bất an này khiến cô trực tiếp chạy thẳng vào trong văn phòng của Kiều Trác Phàm, hơn nữa còn hành động vô cùng nhanh khóa trái cửa phòng lại.

Mà tiếng động lớn như vậy đương nhiên dẫn tới Kiều Trác Phàm đang ngồi chú ý.

"Làm sao vậy?" Kiều Trác Phàm ngẩng đầu, nhìn thấy cô sau khi đóng cửa còn dựa lưng vào thì có chút nghi hoặc.

"Kiều Trác Phàm, em cảm giác có người đang theo dõi em!" Cô nhanh chóng ôm những tài liệu Kiều Trác Phàm để cô đi các nơi lấy, đi đến bên cạnh anh.

Không đợi Kiều Trác Phàm phản ứng lại, cô đã bỏ lại tài liệu mà chui vào trong lòng anh.

"Có người theo dõi em? Không có khả năng, tập đoàn Đế Phàm này cũng không phải là ai đều có thể tùy tiện đi vào! Có phải tối hôm qua em xem phim ma vẫn để lại ám ảnh không vậy?" Kiều Trác Phàm nói xong liền để cái đầu nhỏ đang dựa vào lòng anh vươn ra.

Tối qua, Tiểu Bảo Bối không biết như thế nào mà tâm huyết dâng trào khiến Kiều Trác Phàm cùng cô xem phim ma.

Kiều Trác Phàm nói không xem miễn dọa cô khóc, cô vẫn không đồng ý. Cuối cùng anh cũng chỉ có thể cùng cô xem bộ phim kia.

Chẳng qua bộ phim mà theo Kiều Trác Phàm thì không có gì đáng sợ, cảnh phim cũng rất giả dối này lại khiến Tiểu Bảo Bối sợ tới mức kêu hu hu, cuối cùng còn phải ôm chặt anh cả đêm mới ngủ được.

Cho nên, hiện tại dáng vẻ Tiểu Bảo Bối bị dọa sợ đến mức này khiến anh bỗng nhiên liên tưởng đến bộ phim ma tối qua.

"Được rồi, đều đã nói với em những cái này đều là giả, không có gì xem hay, em vẫn không nghe! Nhìn em lúc này đã tự dọa bản thân thành cái dạng gì rồi hả?" Sau khi vỗ vỗ sau lưng cô, Kiều Trác Phàm lại dẫn cô đến phòng nghỉ, đồ như này: "Ở chỗ này nghỉ ngơi một chút. Nơi này về cơ bản không ai có thể vào!"

"Nhưng mà em..." Tiểu Bảo Bối cảm thấy ánh mắt vừa rồi tuyệt đối không phải ảo giác của bản thân. Cô vốn muốn nói chuyện này với Kiều Trác Phàm nhưng lời còn chưa dứt thì điện thoại của anh liền vang lên.

Sau đó, Kiều Trác Phàm làm động tác hôn gió với cô xong liền tiện thể cầm điện thoại rời đi.

Tiểu Bảo Bối bị làm lại chỉ cảm thấy lạnh cả người.

